17-1

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

இதிகாசமாகிய ஸ்ரீமத்திராவிட

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

வசனகாவியம்.

ஆதிபர்வம், சபாபர்வம்.

முதற் புத்தகம்.

இவை

நிலைபெற்ற சைவ வைணவ ஸ்மார்த்த மாத்வ

சமயிகளுக்கு உபயோகமாகும்படி

பாரதப்பிரசங்கியாகிய

த. சண்முகக்கவிராயரவர்களால்

வசனரூபமாகச் செய்யப்பட்ட பிரதிக்கிணங்க

சுத்தப்பிரதியாகப் பரிசோதித்து,

பிரங்கிமாநகரம்

வே. நமசிவாயமுதலியாரவர்களது

சென்னை - சூளை

நிரஞ்சனவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1925.

ஸ்ரீ

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்புலமை நடாத்திய
கோமளபுரம்

இராசகோபாலபிள்ளை அவர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பொன்மலி குவட்டுப் புறமலை புல்லிதழ், மன்ம
லிபென்கிரி நறும்பொலந் தாது, அலைகட னளுநில
னடர்பூம் பராகம், வலிதவ லருந்திறன் மணிகெழு
செஞ்சூட், டாரவ ரொருதனி யடல்சா னளப், ப
ராவரு கனகப் பாராரைப் பொருப்புப், பொகுட்டி
னுன்மேய புதுமலைச்சேப்க், ககப்படுவிபன்பொ
ருளைதுநன் குரைக்கும்,கொய்யா முதுமறை தெற்
றெனத்தெருளுமா, றையுற நிரிபோடணுகுறுதொ
ண்ணிலாத் தெறுவெள் ளொளிநிமிர் செந்தோ லடி
த்துணை, பெறுபொலஞ் சுடிகையுறுமொகி னம்புள்,
உறுத்தனைப் பொறுத்தருளுவட்டெழீஇ முன்னர்,
விரித்த பரஞ்சுடர் வீழ்நாள் படாதுபார், நலக்கிளர்
ஞானந் தலைப்பெய் துய்வான், உராய்வரும் புந்திப்
பராசர வடிகள், தருந்தகைசாலுந் தவம்தறங் கடை
யாய்ப், பெருங்கவுட் சிறுவிழிப் பெய்மத வாரணம்,
ஒற்றை மருப்பிற் பொற்றமா லடுக்கலின், பண்டை
நாள்பொறிப்பப் பளகிலாரணமும், எண்டகுமறனு
மிமையவர் குழாமும், உலகிய லொழுக்கு முளங்க
ளிதுவன்றி,அலகறு வின்பவருநடங் குனிப்பச், செ
ப்புறுநூறு சென்றவனேற்ற, மேய்ப்பொதிக் துறை
தொறுமொண்ணயம் பயந்து,நாரதந் தோன்றப் பா
ரதம்பகர்ந்தனன், ஆங்கது வடமொழி யமைதலை க
ண்ணு,பொய்பிறை வரலரு முயர்தமிழ்ப் பௌவம்,
குப்புறுதெருட்சி கூர்நுதி விபுதருள், தகைமைசால்
புதழைபெருந் தேவனார், வகைமை பெறப்பா வகு
த்த விருநான்கு, தலையிடு பதினாயிரம்மெனச் சாற்
றுப, மலையிடு விளக்கின் வயக்கிய சீர்த்திப் பரக்கக்
கிடத்தலின் சுருக்குபு செய்கெனக்,கொங்கர் பெரு
மான்வங்கணத் துரைப்ப, புரைதபு மீக்கோட் புல
வர்பெருமான்,கரைதபு கல்விக் கடலனான் றெய்வக்
கவிஞன்முறையிரு கவியெனுங் கடமா, வெருக்கொ
ளூஉக் குப்புற வீழ்ந்துலைந் தாறிப், பொருக்கென
வியல் போம்வகைபொருசினத், தறுகட் பேழ்வா
ய்த் தழற்கண்வெஞ் சியம், ஆமெனவுலகராயுபுகழ்
வுறும், தாமனக் கோதை தொற்றஞ்செய் வில்லி,பு
த்தூராழ்வான் புகல்காப் பியவியல், வைத்த பெரு
நூல் வழக்குச் செய்யுள், மரீஇய விபற்றமிழ் வல்லு
நரல்லார்க்,கொளூஉவகைத் தானா முணர்தரப் படா
மை, தன்னுட் படமுறை தான்மிக்குள்ளி, இந்நூல்
கிடக்கவிரும்புனல் குடைந்து, வாலாமை போக்கு
வான் வல்லேவிரைந்துடல்,எலாவள்ள,லினிதினளை
ந்தாங், கெழுத்து வழுச்சொ லின்வழு வேனைய, வ
வழுத்தமக்கிடனாப் வசனகாவியம், பதித்தனர் சிலர
வை பருவந்து நோக்குபு, மதித்தின் மொழிபலவழ
பல வழங்கியந் தில்வளன், விஞ்சிய வீறுநாடுதெனு
ம்,தஞ்சைமா நகரத் தணப்பில்செல் வத்தன், நவவ
ங்க வீராகமநெறி நண்ணுறு, சிவலிங்கப் பெயரோ
ன் செய்தவத் துதித்த, சின்ன கன்னைய சிவாசார
விற்பனன், நின்ன கடனென நீடித் தகைநூல், தி
ருத்தித் தருகென வருத்தியி னறைய், மருமலி பொ
ழில்சூழ் திருமழிசைப்பதிச், சிவாத்துவிதத்துச்சித்
தாந்திபாய்ப்புலன், தவாத்துவரத்தான் றனித்துற
வெய்திய, இயற்பெயர் வயித்தியலிங்கதேவன், செ
யற்கருந் தவத்துழைச் செனித்த செம்மல், செருக்
கிய ரூனவர்ச்செகுக்குமா முயலும், அருக்கனிலொ
ளிசெய்வே லறுமுகக் கடவுட், குறுதுணை புரிந்த
வொன்பான் வயவராம், மறுவொரு சிறிதும் வயங்
குக லொல்லார், தங்குலஞ் சிறப்பத் தரணியிற் றா
ணியின், எங்குலப்புறமென விருநிலம் புகல்சீர், மு
த்துச் சாமியம் பெருமுத்துச் சாமியாம், பெயர்பு
னை செந்தமிழ்ப் பெருந்தகைநாவலன், பெருகுமா
ண் டவத்திற் பிருகுமா முனிவரன், பார்க்குந் தொ
றும்பதி பசுபா சத்தியல்,சீர்ப்பவருட்டுந் தெளிபொ
ருட் பார்க்கவ, புராணம் வடசொலிற் புரிந்தன ன
ந்நாள், மெய்த்தவப் பயன்கொளுங் கச்சியப்பக்கவி,
தெனாதுமொழியிற் றெரித்தன னன்னது, வினாவுத
லின்றி விளங்கமாட்டாமையால், கற்றறிஞானமின்
மற்றவருந்தெரிந், துணருமா தன்குலக் குரிமைசே
ரன்னவன், இயம்பிய யாப்பினிடுபொருள் வழாமே,
கயங்கலில் காணா பத்திய வொழுக்கிஃ, தெனவி
சைத் தேற்றமெய்தியாங் குலகர், கற்குந் தொறுமு
ளங் கசிந்தமுதூற, சொற்றொடர் செவிப்புலன் றொ
டர்தொறுஞ் சுவையுற, விழுச்சொற்புணர்த்து விழு
மிதா வரைந்தனன், விச்சைகொள் வீரமாயேசர்
விழைவிறும், அச்சிலிங்கப்பவண்ணல் பயந்த, ஒண்
முக மதிபுரை சண்முகப்பக்கோன், நிலைபா நிலமி
சை நிலவுறத் தோற்றம், உலைபா வண்ணமுஞற்றி,
பொறியாவெழுத்திற் பொருத்தி யீந்தனனே.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீகணேசாயநம:

ஆதிபர்வத்தின் சருக்க அட்டவணை.

ஸ்ரீமஹாபாரதவரலாறு.

ஆதிபருவம்.

அட்டவணை.

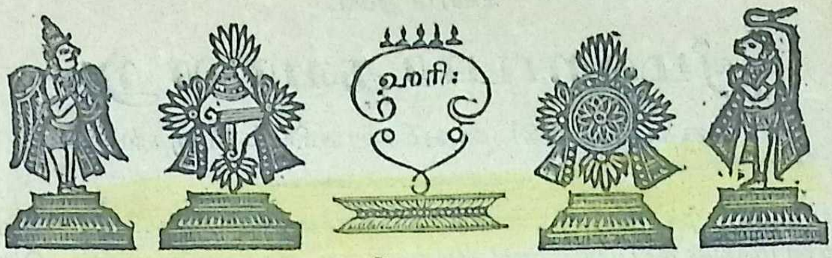
17-1

அட்டவணை.

ஆதிபர்வத்தின் சருக்க அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீகணேசாயநம.

ஸ்ரீ ருக்மணிசத்தியபாமாசமேத ஸ்ரீவேணுகோபால பரப்பிரம்மணே நம.

ஸ்ரீமகாபாரதம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கணபதிதுதி.

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராஜன் மாபார தஞ்சொன்னநாள்
ஏடாக வடமேரு வெற்பாகவங்கூ ரெழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும் பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

மும்மூர்த்திகள் துதி.

உலகமாக்கலுங் காக்கலு முண்மையால், இலகநீக்கலு மென்றுந் தவிர்கலார்
சலசவாண்மலர்த் தாள்களென் னெஞ்சினு, நிலவுசென்னி யினுநிலை யாமரோ.

கலைமகள் துதி.

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வையை யாற்றிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்.

வேதவியாசர் துதி.

வேதமாதி விளங்கிய நூலெலாம், ஓதியாரு முளந்தெளி வெய்திடப்
போதியாநின்ற புங்கவ னன்புடை, வாதராயணன் றன்னை வழுத்துவாம்.

அவையடக்கம்.

முன்சொலாகிய சொல்லெலா முழுதுணர் முனிவன், தன்சொலாகிய மாப்பெருங் காப்பியந்தன்னைத்
தென்சொலா லுரைசெய்தலிற் செழுஞ்சுவையில்லாப், புன்சொலாயினும் பொறுத்தருள்புரிவரேபுலவோர்

இந்நூல்செய்தற்குக்காரணம்.

அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொ லாரணங் கம்புயாதன், முகத்தினில் வாழுமந்த மொய்குழ லருளினாலே, பகைத்தெதிர் பொருத தெய்வப் பாரதகவியைமுந்நீர்ச், செகத்தினிற் கதையதாகச் செய்கெனச் செய்ததன்றே.

வாழ்த்துகவி.

ஏழ்பெ ருங்கடன் மாநில மெங்குநல் லறமே, சூழ்க வண்டமி ழோங்குக தேங்குக சுருதி
வீழ்க பைம்புயல் விளங்குக வளங்கெழு மனுநூல், வாழ்க வன்புடை யடியவர் மன்னுமா தவமே.

சிறப்புப்பாயிரம்
முற்றிற்று.

கணபதிதுணை.

ஸ்ரீமஹாபாரதவரலாறு.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணியம் வருதல்.

[நெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில், தவத்துக்குபயோகமாக விருக்கின்ற திவ்ய க்ஷேத்திரங்களெவற்றினு மிகவுஞ் சிறப்புற்றோங்கி விளங்குகின்ற நைமிசாரண்யத்தில், சௌனகர் முதலாகிய இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுங்கூடி இருக்கிற தருணத்தில், சூதமுனிவர் வந்தார். அவரை அந்த இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுங் கண்டவுடன் எழுந்தெதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து, அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொடுத்து, பிரம்மாசனம்போட்டு, சோடசஉபசாரமுஞ் செய்து இருக்கச்சொல்லி யோகட்சேமங் கேட்டபின்பு ஒரு வசனஞ் சொல்லுவதானார்கள். ஓ மஹா நிலைபெற்ற தபோநிதியான சூதமுனிவரே! ஓ சகல புராணங்களையும் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த மஹானுபாவா! நீர் இவ்விடத்திற்கு வந்தது, நாங்களெல்லாம் கடைத்தேறுவதற்கு மூலகாரணமேயன்றி வேறொன்றில்லை. ஆனால் உம்மை ஒரு மனு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அஃதென்னெனில்-முன்னந் தங்களுடைய வாக்கினாலே, மச்சியம்-கூர்மம் - வராகம்-வாமனம்-பிரமம்-வைணவம்-பாகவதம்-சைவம்-இலிங்கம்-பௌடிகம் - நாரதீயம் - காருடம்-பிரமகைவர்த்தம்-காந்தம்-மார்க்கண்டேயம்-ஆக்கினேயம்-பிரமாண்டம்-பதுமம்-ஆகிய பதினெண் புராணங்களையும் கேட்டுணர்ந்தோம். இனி ஐந்தாம் வேதமென்று கூறப்பட்ட பாரதகதையைக் கேட்க விருப்புற் றிருக்கின்றோமென; அதைச் சூதமுனிவர்கேட்டு, ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் கேட்ட பாரதகதையை முன்னம் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் கேட்டுப் பாபரகிதனானான். அவ்வளவு சிலாக்கியமான பாரதகதையை நீங்களுங்கேட்டு ஆனந்த மடையும்படியாக யாம் சொல்லுகிறோம் கேளுங்களென; அதற்கம்முனிவர் சூதமுனிவரை வணங்கி, இப்பாரதக் கதையைக் கேட்ட அவ்வரசன் யாவன். முறைவழுவாமல் இக்கதையை அவ்வரசனுக்குக் கூறினவர் எவர். யாதுகாரணத்தால் அக்கதைக் கூறவுங் கேட்கவும் அவர்க்கேது உண்டாயின. இவைகளையெல்லாங் கிருபைசெய்து சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்னாலும் சூதமுனிவர் கூறத்தொடங்கினர்.]

முதலாவது,

ஜெனமேஜெயன் அரசியற் சருக்கம்.

முருகார் மலர்த்தாம முடியோனை யடியார் முயற்சித்திறந்
திருகாமல் விளைவிக்கு மதயானை வதனச் செழுங்குன்றினைப்
புருகூதன் முதலாய முப்பத்து முக்கோடி புத்தேளிரும்
ஒருகோடி பூதே வருங்கை தொழுங்கோவை யுறவுன்னுவாம்.

ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! மலர்மிசை வீற்றிருக்குந் திசைமுகனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த வுலகம் ஏழுபிரிவாகி, அவ்வப்பிரிவிற் சிறந்த பொருள்களாகிய, நாவல்-இறலி-குசை-கிறவுஞ்சம்-புட்கரம்-தெங்கு-கமுகு - என்பனவற்றின் அபிதானத்தால் ஏழுதீவுகளாகி இருக்கின்றன. அவற்றுள் நாவலந்தீவாகிய இஃது, அங்கம் - அருணம்-அவந்தி-ஆந்திரம்-இலாடம்-பவனம்-ஒட்டியம் - கருசம்-கலிங்கம்-கன்னடம்-கன்னடம்-காசம் - காஸ்மீரம்-காந்தாரம்-காம்போசம்-கிராடம்-குருகு-குடகம் - குந்தளம்-குரு-குலிந்தம்-கூர்ச்சரம்- கேகயம் - கேரளம்-கொங்கணம்-கொல்லம்-கோசலம்-சகம் - சவ்வீரம்-சாலவம்-சிங்களம்-சிந்து-சீனம்-சூரசேனம்-சோழம் சோனகம்-திராவிடம்-துளுவம்-தெங்கணம் - நிடதம்-நேபாளம்-பாஞ்சாலம்-பப்பரம்-பல்லவம் - பாண்டியம்-புலிந்தம்-போடம்-மகதம்- மச்சம்-மராடம்-மலையாளம்-மாளவம்-யுகந்தரம்-வங்கம் - வங்காளம்-விதற்பம்-என்னும் ஐம்பத்தாறு தேசத்தை யுடைத்தாகி, இகபரசுகத்துக்கு உபயோகப்பட்டிருக் கின்றது. இத்தீவிலிருக்கும் நாடெல்லாவற்றினும் மிகவுஞ் சிறப்புற்று, பரமனிடப் பாகத்து விளங்கும்பார்வதியைப்பெற்றுவளர்த்த இமயமலையையும், அப்பரமன் சடாடவியில் வாழ்திருக்கும் மந்தாகினியையு முடைத்தாகி, அறிவுடைமை - அன்புடைமை - அருளுடைமை - பொருளுடைமை -பொறையுடைமை - வலியுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை-முதலியவற்றைப் பெற்று, தருமாதிகளை வழுவாது வளர்த்து வருவதில் சிலாக்கியப்பட் டிருக்கின்

றது குருக்ஷேத்திரம். அக்குருக்ஷேத்திரத்தில் அஸ்தினபுர மென்றொரு நகருண்டு. அந்நகரோ சந்திர குலத்தரசருக்கு அரசு செலுத்தும் நகராகி,சொர்க்க-மத்திய-பாதாள-லோகங்களி லிருக்கிறநகரங்களைத் தன்வளப்பத்தினால் வென்று,அந்த மூன்று லோகங்களில் சஞ்சரிப்பவர்க நிரந்தரந் தன்னைவிட்டுநீங்காம லிருக்கத்தக்க மங்கல வோசையையும்வேதகோஷ்டத்தையும் பெற்றிருக்கின்றது. அந்நகரத்துக்கு ஓரரசருண்டு. அவன யாரென்றால், சந்திரவமிச பரம்பரையிற் றோன்றி, சக்ரவாளகிரி பரியந்தம் தன்னாணையைச் செலுத்தி, சத்துருக்களை நாசஞ்செய்துமித்துருக்களைப் பரிபாலித்து நல்லொழுக்கத்தினின்றோர்க்கெல்லாம்யாதொரு குறைவுவராமல் வேண்டியவற்றையுதவி, தன்னுயிர்போலக் காப்பாற்றுந்தயாநிதியாகிய பரிட்சித்து மஹாராஜனுடைய புத்திரன் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன். அந்த ஜெனமேஜெயன்தன் தந்தையினும் எண்மடங் கதிகமாக நன்மையை விளைத்து அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் சத்திர யாகஞ்செய்ய யத்தனித்து அந்த யாகத்துக்குச் சமைத்தசாலையி லினிதுவீற்றிருக்கிற தருணத்தில், தேவ குலத்திற் பிறந்த குக்குரன் மனைவி சரமை யென்பவள் பெற்ற சிறுவர்களில் சார்மேயனென்பவன் அந்த யாகசாலையிற் புகுந்தான். அவன் புகுந்ததை அந்த ஜெனமேஜெயமஹாராஜன் சகோதரர்களாகிய சுதசேனன்-பீமசேனன் - உக்கிரசேனன்-இம்மூவருங்கண்டு,அச்சார்மேய னென்பவனை யடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். அச்சாரமேயன் மிகுந்த துபரத்தையடைந்து, தன்தாயாகியசரமையினிடத்துச் சொல்லித் துக்கித்தான். அதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அந்தச்சரமை அதிவேகமாய்வந்து, யாகசாலையிலிருந்த ஜெனமேஜெய மஹாராஜனைக் கண்டு, ஓ அரசனே! யான்பெற்றமக்களில்மிகுந்த இளமைப் பருவத்தையுடைய சார்மேய னென்பவனை யாதொருகாரணமுமின்றி உனதுதம்பிமார் அடித்தார்களாம், அதுதருமமா? ஒதருமசாஸ்திரங்களைக்கற்றுணர்ந்துஎன்போலிய ஏழைகளைப் பாதுகாக்கின்ற மஹாராஜனே! என்றுமுறையிட்டுபொறுமையைப் பூஷணமாக உடைய அந்தச்சரமை அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டாள். உடனே அரசன் திகிலடைந்து, இதென்ன ஆச்சரியமென் றேங்கி, விரைவில் அந்தச்சத்திரயாகத்தை நிறைவேற்றித் தன்னகரமாகிய அஸ்தினபுரத்திற்குவந்து, பழையபடி சிலநாள் அரசுசெய்து, ஒருநாள் சரமைசொல்லியவாக்கியத்தை நினைத்து புத்திமயங்கி, இந்தப்பொல்லாங்குக்கு என்னசெய்கிறது? அந்த அம்மனிருந்தால் அவளிஷ்டப்படிநிறைவேற்றிவிடலாம். அதற்கு அந்த அம்மன் அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டனள். இனி இதற்கு யென்ன செய்யலாமென் றேங்கித் தனது மந்திரிமுதலானவர்களை நோக்கி, நான்வருகிறபரியந்தம் சகலஜீவாத்துமாக்களுக்கும் யாதொரு குறைவும் வராமல் விசாரணைசெய்து கொண்டிருங்களென் றுகட்டளையிட்டு, தான்காட்டுக்குப்போய்ச் சிலநாளிருந்து, பின்பு சோமாசிரவசுவென்னும் முனிவரைக்கண்டு, மிகுந்த அன்புடனே வணங்கி எழுந்துநின்று, சரமையென்பவளால் தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற குறையையும்பாகவிக்கினத்தையுஞ்சொல்லிமுறையிட்டான். அதற்கம்முனிவர்சாந்தியாகஞ்செய்தால் உன்மனக்குறை நீங்குமென, அவ்வாறே அரசன் அம்முனியைக்குருவாகக்கொண்டுஅந்தயாகத்தைஅவ்வனத்திலேயே நிறைவேற்றி அனேகதான தருமங்களைச்செய்து தன்மனக்குறை நீங்கி எப்போதும்போலநற்குணமுடையவனாய்த் தன்னகரத்தில்வந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தான்.

ஜெனமேஜெயன் அரசியற்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது,

உதங்கமுனிச்சருக்கம்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வரச னிவ்வாறிருக்க, உதங்கனென்னும் பெயரையுடைய பிரமசாரிப் பிராமணனொருவன் சகல சாஸ்திரங்களினும் வல்லவராகி ஞானசுரூபியாய் விளங்குகின்ற பயிலவமுனிவரிடத்தில் நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்துநாலு கலைக்கியானம் முதலாகிய சாஸ்திரங்களைக் கற்கவிரும்பி அவரையடுத்து, அந்தமுனிவர் தன்மேல் அன்புடையவரா யிருக்கும்பொருட்டுப் பயபத்தியுடனே வழிபட்டு வருகிறநாளில் அம்முனிவர் இந்த உதங்கன் நினைத்துவந்த கருத்தின்படி ஐயந்திரிபில்லாம லிருக்க எல்லா நூல்களையு முணர்த்தினர். அதன்மேல் அவ்வுதங்கன் மகிழ்ந்து குருவாகிற பலயிலவமுனிவரை வணங்கி, என்னிமித்தந் தாங்கள் கல்வியி லெடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைக்குக் குருதக்ஷணை கொடுக்க விருப்புற்றேன். அதற்குத் தங்கள்கருத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அம்முனிவர் உதங்கனை நோக்கி, எனக்கு ஒன்றுந் தேவையில்லை என்று மறுத்தார். மறுபடியும் உதங்கன் வேண்டினான். அம்முனிவர் உதங்கனைப்பார்த்து, அப்பா! எனக்கொன்றும் வேண்டுவதில்லை என்றாலும் உனதுமனந் திருப்தியாகாமையால், என்பத்தினியிடத்திற் சென்று கேள். உன் தாயாகிய என்பத்தினி எதைக்கேட்பாளோ அதைக்கொண்டுவந்து கொடுமென்று கட்டளையிட்டார். அவ்வுதங்கன் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு சென்று, குருபத்தினியாரைக்கண்டு வண

ங்கிக் குருவினிடத்து நிகழ்ந்தவைகளைச் சொல்லிப்
பயபத்தியுடனே யெதிர்நின்று, அம்மணி! இதற்
குத் தங்கள் கருத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று
கேட்டனன் அதற்கவ் வம்மன் இந்த உதங்கன்பக்
தி விசுவாசத்துக்கு மகிழ்ந்து, ஓ உதங்கா! மனுசா
ஸ்திரவிதி பிசகாமற் செங்கோல் செலுத்தித் தன்
னுயிர்போல மன்னுயிரனைத்தையும் புரக்கும் பௌ
டியந்த மஹாராஜனுடைய மனைவி செவியிலணிந்தி
ருக்கிற கோடி சூரியப் பிரகாசமாகிய நகரத்தினக்
கம்மலைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பாயாகில் அது
தான் குருதக்ஷணை யென்று சொல்ல உதங்கன்கே
ட்டு மிகுந்த களிப்படைந்து, அந்தக் கம்மலை இத்
தனை நாளிற் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன் என்று
கெடுவிட்டு வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு பௌ
டியந்த மகாராஜன்நகரத்தைக்குறித்து வருகிறபோ
து, தாவள்யமான வெள்ளை எருதின்மேல் ஒரு தி
வ்வியபுருஷன் வந்து இவனை வழிமறித்தான். அது
கண்டஉதங்கன் அப்புருஷனுக்கு வந்தனைசெய்து,
குருதக்ஷணைநிமித்தம் பௌடியந்தமஹாராஜன் நக
ரத்திற்குப் போகின்றேன். நீர் ஏன் என்னை மறிக்
கின்றீரென; அப்புருஷன் இந்த வழியில் என்னுத்
தரவில்லாமற் செல்லொணாது. நீ குருதட்சணை நிமி
த்தம்சொல்லுகிறபடியால் இவ்வெருதின் கோமயம்
அருந்துவாயாகில், உன்னை இவ்வழியிற் செல்ல வி
டைகொடுப்பேனென; அவ்வாறே அவ்வுதங்கன்
அவ்வெருதினது கோமயத்தை யருந்தி, அந்தப்பு
ருஷனுடைய உத்தரவுபெற்று, மலையைப்போலத்
திரண்டதோளையும் அளவற்ற புகழையு முடைத்
தாகிய பௌடியந்தமஹாராஜன் அரண்மனைக்கு வ
ந்து, தன்வரவைக் காவலாளர்களால் அவ்வரசனுக்
குத் தெரிவித்து, அவ்வரசன் வந்தனை வழிபாடுசெ
ய்ய அதனை யேற்று, அவ்வரசனுக்குப் பல ஆசீர்வ
சனங்கள் சொல்லி, அவ்வரசனிட்ட பொற்பீடத்தி
லிருந்து, ஓ மகாராஜனே! எனக்குக் கல்விபயிற்றிய
பயிலவமுனிவருக்குக் குருதட்சணை கொடுக்கயத்த
னித்துவணங்கிநின்றேன். அதற்கம்முனிவர் நமது
பத்தினியார் கருத்துக் கிசைந்ததைக் கொடுவென்
றார். உடனே அந்தஅம்மனைக் கண்டு வணங்கி என்
கருத்தினைக்கூறி, தாயே தங்கட்கு என்னவேண்டு
மென்று கேட்டதற்கு உமது நாமத்தைக் கூறி உம
து மனைவியா ரணிந்திருக்குங் கம்மலைக்கொண்டுவந்
து கொடுவென்று கேட்டார். அந்த அம்மனுக்குஇ
த்தனை நாளில் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறனென்று
கெடுவிட்டு உமதிடத்துக்குவந்தேனென்றான்அதை
அவ்வரசன்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, அந்தப்புரத்
தில் என்மனைவியிருக்கிறாள். நீர்போய் நான்கொடுக்
கச் சொன்னேனென்று சொல்லி அக் கம்மலை வாங்
கிக் கொள்ளும். என்றனுப்ப அவ்வுதங்கன் அந்தப்
புரத்திற்சென்று எங்குந்தேடி அந்தராஜன் மனை
வியாரைக் காணமல் மறுபடியும் இராஜனிடத்தில்
வந்து, ஓ மஹாராஜனே! உமது மனைவியார் அந்தப்
புரத்திலில்லையென்றான். அரசன்-ஓ மஹானுபாவா!
என் மனைவி அசுசியாயிருக்கிறவாகள் கண்களுக்கு
த்தோற்றாள். நீர் அசுசியா யிருக்கிறதாய்த்தோற்று
கிறது. சுசியாய்ச் செல்லுவீராகில் உமது கண்களு
க்குத்தோற்றி நீர்கருதிய பொருளைக்கொடுப்பாளெ
ன்றான். உதங்கன் ஆ! ஆ! நான்வெளிதிரிந்து வந்த
வனுதலால் அசுசியாக விருக்கலாமென்று ஒப்புக்
கொண்டு, தீர்த்தக் கரைக்குப்போய் ஸ்தான-சந்தி-
செப;- தபமுதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு, சுசி
யாய்மீட்டு மவ்வரண்மனையிற் சென்றான். உடனே
அந்த மஹாபதிவிரதை எதிரில் வந்து வணங்கி அ
வ்வுதங்கன் கேட்காததற்கு முன்னமே தானணிந்தி
ருக்கிற கம்மலைக்கையிலேந்தி, இதோ வாங்கிக் கொ
ள்ளுமென்று கொத்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

சொர்க்கவாசியாகிய ஒரு பெரியவர் ஏதோ ஒரு
காரியார்த்தமாய் நாகலோகத்திற்குச் சென்று ஆதி
சேஷனைக்கண்டு திரும்பிவருகிற தருணத்தில், அந்
த ஆதிசேஷன் அந்தப் பெரியவர்க்குக் காணிக்கை
யாகத் தனது சிரோரத்தினங்களில் சிலது கொடுத்
தான். அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்பெரிய
வர் சொர்க்கத்துக்குப் போகிறபோது எனது அரச
னது நல்லொழுக்கத்தைக் கேள்விப்பட்டுக் காணவ
ந்தார். அப்போது நானும் என்னரசனும் சிங்காரவ
னத்திலிருந்தோம். அந்தவிடத்திற்கு அவர் வந்து,
எங்களால் செய்யப்பட்ட வந்தனை வழிபாடுகளைப்
பெற்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து என்னைப்பார்த்து, ஓ
அம்மா! மகாலட்சுமியைப்போலே ரூபவதியாகி அ
ருந்ததியைப்போலே கற்புடைத்தா யிருக்கின்ற உ
ன்னை எவராகிலும் பார்ப்பாராகில் உமது ரூபத்துக்
கு இச்சைகொள்வார்கள். அதனால் ஏதாகிலுங்கிஞ்
சித்து வருத்தம் நேரிடும். அவ்வகைப்பட்ட வருத்
தமுனக்கு நேரிடாதிருக்கும்படி இதோ இந்த இர
த்தினத்தைக் கொடுக்கிறேன். இந்த ரத்தினத்தை
க் கம்மலிலழுத்தி செவியில் அணிந்துகொள். நல்
லொழுக்கத்தின்கண் நின்ற மகத்துககளுக்கும் உன்
புருஷனுக்குமேயன்றி, மற்ற துராத்துமாக்கள் கண்
ணுக்கும் கிஞ்சித்து அசுசியா யிருக்கிறவர்களுக்கும்
உன்ரூபு தெரியாது. அதனாலே உன் கற்புக் கழிவு
வராதென்று வாழ்த்திக் கொடுத்துப்போயினர். அ
ப்படியே நான் அந்த நாகரத்தினத்தை ஓராபரண
மாகிக் காதிலணிந்திருந்தேன். பின்பு ஆதிசேஷன்
இந்தச் சேதிதெரிந்து நமது லோகத்துப்பொருள்
சொர்கலோகத்திலன்றிப் பூலோகத்திலிருக்கிறது த
குதியல்லவே: இதற்கென்ன செய்வோம்? என்றுத
னது மந்திரிகளோடு யோசிக்கும்போது தக்ஷகன் எ
ழுந்து வணங்கி, யான் எவ்விதத்திலும் அந்த இரத்
தினத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேனென்று உ
றுதி கூறிவந்து இந்த நகையைக் கொண்டுபோக
இங்ஙனேதானே வெகு சாக்கிரதையாகக் காத்துக்
கொண்டிருக்கிறான்.ஆகையால்-இந்தஉடமையைமற

தியா யெங்கேயாகிலுந் தரையில்வைக்கப்போகிறீர். அப்படிவைப்பீராகில் மோசம்வருஞ் சொன்னேன், மேலும் இக்கம்மலே அணிந்துகொள்ளப்போகிற பயிலவமுனிவன்மனைவியோ மிகுந்த கற்புடையவளாயிருந்தபோதிலும், இப்போதுநான்சொல்லிய சங்கதியையும் கிஞ்சித்துத்தெரியப்படுத்துமென்றுசொல்லி அந்தநகையைக்கொடுத்தாள் இந்த உதங்கன் அந்தக்கம்மலைப்பெற்றதைவிட அவ்வரசன் மனைவியாருடைய கற்புடைமைக்கு அதிகமகிழ்ச்சியடைந்தவனாய் அரசனிடத்துவந்து கம்மலைப்பெற்றுக்கொண்டேன். விடைதரவேண்டும் அரசனேயென அரசன் இந்த உதங்கனைநோக்கி ஓ மஹானுபாவா! இன்றையதினம் என்மனையிற்புசித்து பின்புஉமதிடத்திற்குச்செல்லுமென்று அன்புடனே கேட்டுக்கொள்ள, உதங்கன் ஒத்துக்கொண்டு, அவ்வரசனோடந்தப்புரத்திற்சென்று அவ்வரசனுந்தானும் உண்கிறபோது, அச்சாதத்தில் ஓர்மயிரிருக்கக்கண்டு அவ்வுதங்கனுக்குக்கோபம்பிறந்து அரசனைநோக்கி, கலத்திற்சோற்றையிட்டுக் கழுத்தையறுத்ததுபோல அசுசியாயிருக்கிற அன்னத்தைப்படைத்து என்னைப்பசித்திருக்கச்செய்தனையே இக்குற்றத்தினாலுனது கண்ணொளி இழந்துபோகக்கடவதென்றுசாபமிட, அரசன் ஐயா! இக்குற்றம் எனனல் நேரிட்டதல்ல அப்படியல்லவென்று அக்குற்றத்தை என்னதாகப்பாவித்தாலும், குற்றத்திற்குத்தக்கசாபமிடாமல் விபரீதசாபமிடலாமா? யோசிக்காமல் சினங்கொண்டு சாபமிட்டதினல், நீர்கலியாணமின்றித் தேசசஞ்சாரியாயிருக்கக்கடவதென்று அந்த உதங்கனுக்கு அரசன்மறுசாபமிட, அதனல்கோபமாறியஉதங்கன் அரசனைநோக்கி, எனக்குக்கொடுத்தசாபம் என்னையடையாதிருக்கக்கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அரசன்நகைத்து, ஐயனே! உலகத்தையாளும் அரசர்களிட்டசாபத்திற்கு மறுசாபங்கொடுப்பதை எங்கேயாகிலும் கேட்டதுண்டா? இல்லையே ஆதலால் நானிட்டசாபத்திற்கு மறுசாபமில்லை தேவரீர் எல்லாநூல்களையுங் கற்றுணர்ந்து சித்தசாந்தமடைந்த பரமாத்மாவாகையால் எளியேன் மீதுகிருபைகூர்ந்து, நீரிட்டசாபத்தை நீக்கவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொள்ள உதங்கன்மகிழ்ந்து, தான் அவ்வரசனுக்கு முன்னிட்ட சாபத்தை நீக்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அந்தக்கம்மலை கைசோரவிடாமல், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனே தனது குருவாகிய பயிலவமுனிவர் ஆசிரமத்தைநோக்கிச்செல்லுகையில் சூரியன் அஸ்தமித்தான். அதுகண்டு சந்தியானுஷ்டானம்செய்ய இந்த உதங்கன் ஓர்சயத்தருகில்வந்து அந்நகையைப் பூமியில்வைத்துச் சந்தியானுஷ்டானத்தைச்செய்துகொண்டிருக்கையில் துஷ்டனுகிய தக்ஷகன் ஒருபிராமணனுய்வேடந்தரித்துவந்து அந்நகையை யெடுத்துக்கொண்டுபோக அதனைக்கண்ட உதங்கன் அத்தக்ஷகனை விடாமற் பின்பற்றி அதிவேகமாய்ச் செல்லுகையில் அந்த தக்ஷகன் தனது லோகத்திற்குச் சென்றான். இந்த உதங்கனும் அந்த நாகலோகத்திற்குச் சென்றான். இதனையுணர்ந்து தக்ஷகன் நாகலோகத்தி லிருக்கிறவர்களில் ஒருவராகிலும் இம்முனிவன் கண்ணுக்குத் தோன்றாமலிருக்க மாயஞ்செய்து மறைய, இம்முனிவன்மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து,எரிந்த கோபத்தைக்கொண் டிருப்பதைவிட அதிகமகிழ்ச்சியில் மறதியைக் கொண் டிருக்கிறது கெடுதிக்கெல்லா மேலான கெடுதியென் று நூல்களாலறிந்திருக்கிறதுமன்றி, இந்நகையைக்கொடுத்த அந்த அம்மனும் நமக்குக் கியாபகப்படுத்தியிருந்தும் (விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுந்தவர்போல) ஆனேமேயென்று பலவாறு தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு அந்த நாகலோகத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி வருகிறபோது, பார்க்குமிடமெல்லாம் ரத்நமயமாகிய மாடமாளிகைகளும் சிங்காரவனங்களும் தாமரைத்தடாகஙளுமேயன்றி வேறொருவருந் தனது கண்ணுக்குத் தோன்றினதில்லை, ஆனல் ஒருபக்கத்தில் இரண்டு ஸ்திரீகள் பவளம்போன்ற தமது விரல்களில் கறுப்புநூலையும வெள்ளைநூலையும் சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறதையும், அதற்கப்புறம் பன்னிரண் டிதழுடன் கூடி அறுகோணம்போ லிருக்கிற ஒருபீடத்தையும அப்பீடத்தின் கோணங்கடோறும் பொருந்திய ஆறுகுமாரர்களையும்பார்த்து வியந்து பின்பு நாகலோகத்திலிருக்கிறவர்களைத் துதித்தாலல்லது நமதுகுறைநீங்காதென்றுகருதி, அவ்வுலகத்தாரைத்துதிக்க யத்தனித்துச் சொல்லுகிறான்; ஓ மஹா தபோநிதியான காசிபமுனிவருடைய புத்திரரே! பார்வதிசமேதனாய் விளங்கும் ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய பரமன்கைவில்லுக்கு நாணியாகித திருமரு மார்பனுகிய திருமாலுக்குப்பாயலாகி இந்த ஏழுலோகத்தையும் பணமுடியிற்றாங்கி தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்து விளங்குகின்ற உபகாரிகளே! என் குருபத்தினியார்க்காகக் கொண்டுவந்த நகையைக்கொடுத்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்தும் (அபாத்திரத்திற் பிக்ஷையிட்டதுபோலப்) பயன்படாம லிருக்கக்கண்டு, மிகுந்த வல்லமையையுடைய இந்த உதங்கன் மனங்கலங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் விடர்வெளியில்வந்து, பிராணனை விட்டுவிடுவோமென்று நிற்கிற தருணத்தில் வாயுநதியோடுகலந்த திவ்ய அஸ்வத்தின்மேல் அக்கினிசுரூபியாகிய ஒரு தேவபுருஷன் இந்தஉதங்கன் கண்ணுக்குத் தோற்றப்பட்டான். உடனே அவ்வுதங்கன் தரித்திரனுக்குத் தனப்புதை கிடைத்தாலெப்படியோ அப்படிபோலமகிழ்ந்து, அந்தத்திவ்யபுருஷனைவணங்கித் தான் குருநிமித்தம் வந்ததையும் வந்தவிடத்தில் நடந்ததையும்சொல்லி முறையிட்டான். அந்தப்புருஷன் உன் கருத்தென்னவென்றுவினவ, என்னைவஞ்சித்த இந்த நாகலோகத்தாரெல்லாம் நடுங்கி எனக்கு வழிபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, ஆனலிந்த அஸ்வத்தின்செவியில் ஊதென்று வந்தபுருஷன்கூற, உதங்கன் அவ்வஸ்வ

த்தினசெவியில் ஊதினுன். உடனே ஒரு அமுற்சி
யுண்டாயிற்று. அதனல் பஞ்சாயுதங்களுடைய தி
ருமால் செய்யுஞ் சங்கத்தொனியைக்கேட்ட அசுர
ரைப்போல பாதாளலோகத்தி லிருக்கிற யாவரும்
துடிதுடித்துப் பதைபதைத்து நடுநடுங்கிக் கடுகடு
த்து விடவிடத்து நெஞ்சுலர்ந்து, ஆ! ஆ! இதென்
ன ஆச்சரியம்! இந்தச்சத்தமும் அமுற்சியும் ஒருநா
ளும் கண்டதில்லையே; இன்றையதினம் இவ்வகை
ப்பட்ட கெடுதி நேரிட்டது என்னகாரணம்! ஐயோ
வைதீகநிலைமைபூண்ட ஒரு மஹாத்மாவை நம்மினத்
தி லொருவனுகிய தக்ஷகன்செய்த கடூரவான வஞ்ச
னையே இப்படிக்குவந்து நேர்ந்ததென்று பலவாறு
நினைந்துருகி, அந்நாகலோகத்தி லிருக்கிற யாவரு
மொருமிக்கக்கூடி, எடுத்துவந்த கம்மலை அத்தக்ஷக
னுலேயே யம்முனிக்குக் கொடுப்பித்தார்கள். அவ்வு
தங்கன் கம்மலை வாங்கிக்கொண்டு பரமானந்தத்தை
யடைந்து, இந்நகையைநமது குருபத்தினிக்குச்சே
ர்ப்பிக்கவேண்டுமே: ஈமோ நாகலோகத்தி லிருக்கி
றேம். இனி இதற்கென்ன செய்வோமென்று இடி
விழுந்த மரம்போ லேங்கிநிற்கிற தருணத்தில், மறு
படியும் முன்குறித்த மஹாபுருஷன் பின்னும் அஸ்
வத்துடன்தோன்றி, ஓ பிர்மசாரி! இன்னும் நீ கிலே
சப்படவேண்டிய காரணமென்னென்று வினவ, ஆ
ண்டவனே! இத்தனைநாளில் இந்தநகையைக் கொ
ண்டுவந்து கொடுக்கிறேனென்று என்குருபத்தினிக்
குக்கெடுவிட்டுவந்தேன். நான் அந்தகெடுவுகடப்பாம
ல் நகையைச் சேர்க்கவேண்டுமென்று யோசித்து வ
ருந்துகிறேனென்று உதங்கமுனிகூற; அப்புருஷன்
இதோ இந்தக்குதிரையின்மேலேறு ஒருநொடியில்
உன்குருப தினியா ரிடத்தில் கொண்டுபோய் விடு
மென; இவ்வுதங்கன் மிகுந்த களிப்படைந்து அக்
குதிரையின்மேலேறினுன். அக்கணம் பயிலவமுனி
வர் ஆசிரமத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டு அவ்வஸ்வம்
மறைந்துபோயது.

அப்பால் அந்த உதங்கன் குருபத்தினியைக்க
ண்டு வணங்கிக் கம்மலைக்கொடுத்தான். அந்த அம்
மன் உதங்கனை வாரித்தழுவி, அப்பாமகனே! இந்ந
கைக்கு வெகுபிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டுவந்த உன்
பத்திக்கு மெச்சினேனென்று வாழ்த்த, உடனே உ
தங்கன் அந்த அம்மன் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு,
தனது குருவாகிய பயிலவமுனிவரிடத்துக்கு வந்து
வணங்கிப் பயபக்தியுடனே எதிர்நின்றுன். அப்படி
நின்ற சீஷனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! குரு
விசுவாசத்தில் உன்னைப்போல இவ்வுலகிலொருவரு
மில்லையென்று அவனைத்தழுவி, மிகுந்த அன்பு
டனேநோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறுர்ஓசகலசா
ஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்களிலும்சகலபற்றினை
யுநீக்கினமகாத்மாக்களிலும் சிறந்தசற்புத்திரனே!
பௌடியந்தமஹாராஜன்மனைவிகாதிலிருக்குங் கம்ம
லைக்கொண்டுவந்துகொடுக்கப்போயின நீ! இத்தனை
நாள்வரைக்கும்தாமசப்பட்டுவராதிருந்ததற்குக் கா
ரணமென்னவென்றுகேட்க; உதங்கன் அரசனிடத்
திற்சென்று கம்மலைப்பெற்று நாகலோகம்போய் இ
வ்விடம்வந்துசேர்ந்த விர்த்தாந்தத்தை ஆதியோட
ந்தமாகச்சொல்லி, மறுபடியும் உதங்கன் குருவைப்
பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறுன். ஓஐயனே! நா
ன் இவ்விடம்விட்டுப் பௌடியந்தமஹாராஜன் பட்
டணத்தைநோக்கிச்செல்லுகையில், வெள்ளை எருதி
னமேலேறி ஒருதிவ்யபுருஷன்வந்து என்னைமறித்து
இவ்வழியேபோகிறதற்கு உனக்குமனமிருந்தால்இ
ந்த எருதின்கோமயத்தைப்புசித்தால்போகலாம் இ
ல்லாவிட்டால் நானுன்னைப் போகவொட்டேனென்
றுமறித்தான். பின்புநாகலோகத்திற்செல்லுகையில்
இரண்டுஸ்திரீகள் தமதுவிரல்களில்கறுப்புநூலையும்
வெள்ளைநூலையும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்
றேரிடத்தில் அறுகோணபீடமும் கோணத்துக்கு
இரண்டிதழும் ஆறுகுமாரருமிருந்தார்கள் நான் அ
ந்தநாகலோகத்திற்சென்று திக்குதிசை தெரியாமல்
இருக்கிறதருணத்தில் அஸ்வத்தின்மேல் ஒருசௌ
ந்தரியபுருஷன்வந்து என்னை இவிடத்துக்குவரும்ப
டிசெய்வித்தான். இவர்களையெல்லாம் என்னுற்கூடி
யமட்டும் யோசித்துப்பார்த்தும், அவர்களின்னுரெ
ன்று என் கருத்துக்குத் தோன்றவில்லை. ஆண்டவ
னே! கிருபைபுரிந்து அவர்களை இன்னுரென்று யா
ன் உணர்ந்துகொள்ளப் போதிக்கவேண்டுமென, ப
யிலவமுனிவர் உதங்கனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றுர்.

தம்பி உதங்கா! பௌடிகராஜனைக் காணப்போகி
றபோது வழியில் வெள்ளைஎருதிலேறிவந்துமறித்த
வனிந்திரன் அவ்வெருதோவெள்ளையானை கோமய
மோ அமுதம் பாதலலோகத்தில் கறுப்புநூலும்வெ
ள்ளைநூலும் விரலிற்சுற்றிக்கொண்டு இரண்டுஸ்திரீ
களிருந்தார்களே, அவர்களில் ஒருத்திதாதை மற்
றொருத்திவிதாதை கறுப்புநூலும் வெள்ளைநூலும்
இரவும்பகலுமாய் அறுகோணமும் கோணங்கடோ
றும் இரண்டிதழும் ஆறுகுமாரரும் என்னவென்று
ல், அறுகோணம் பூமி, கோணங்கடோறும் இரண்
டிதழிருந்தது பன்னிரண்டுமாதம், அந்த ஆறுகுமா
ரரும் ஆறுஇருதுக்கள் உன்முன்குதிரையோடுதோ
ன்றினபுருஷன் வருணன் அக்குதிரையோ அக்கினி
பகவான் நீ குருபத்தியுள்ளவனுதலால் உனக்குத்
தேவரெல்லாஞ் சகாயப்பட்டார்கள் உன்னைப்போ
லகனவான் இவ்வுலகத்தில் யாருமில்லை இனிநீதவநி
லைசேர்ந்து தவஞ்செய்யென்று பயிலவமுனிவர்சொ
ல்ல அதனல் உதங்கன்மகிழ்டைந்து குருவாக்கியத்
தைசிரமேற்கொண்டு சிலநாள்தவம்புரிந்து தன்னை
வருத்தப்படுத்திய தக்ஷகனுக்கு ஒருகெடுதிசெய்ய
வேண்டுமென்றுமனதில்நினைத்து, சந்திரவமிசசிகா
மணியாகிய ஜெனமேஜெயமஹாராஜன்சபைக்குவந்
தான். உடனே அரசன்கண்டு எதிர்கொண்டுபோய
ழைத்துவந்து சோடசோபசாரஞ்செய்து பொற்பீ
டமளித்து இருக்கச்சொல்லி யோகக்ஷேமங்கேட்டு
ஓமுனிசிரேஷ்டராகிய ஐயனே! தேவரீ ரிவ்விடத்தி

ற்கு எழுந்தருளிய காரணமென்னமோ எளியேனுக்குத் தெரியவில்லையென்று மிகுந்த பயபக்தியுடனே வினவ உதங்கமுனிசொல்லுகிறார்: ஓமஹாராஜனே! எனக்குக் கல்விபயிற்றிய பயிலவர்க்குக் குருதட்சணையாகப் பௌடியந்தமஹாராஜன் மனைவிதரித்திருந்த கயமலைவாங்கி வருகிறபோது, என்னைவஞ்சித்து அந்தநகையைக் கொண்டுபோய் எனக்குமிகுந்த வருத்தத்தையுங்கொடுத்த தட்சகனையும் அவனோடு சயபந்தப்பட்டவர்களையுந் தண்டிக்கவேண்டி சர்ப்பயாகஞ்செய்ய உம்மைநாடிவந்தேனென்ன; அரசன்முனிவனை நோக்கி, ஐயனே! சிறியோர்செய்த பிழைபொறுப்பது பெரியோர்தன்மை அப்படியல்லவென்று தண்டிக்கப்புகுந்தால் குற்றவாளியைத் தண்டிக்க வேண்டுமேயன்றி, அவர்களின் இனத்தாரையும் தண்டிப்பது தகுதியாவென; உதங்கன் அம்மொழியைக்கேட்டு, குலத்திலொருவன் சிறப்படைந்தால் அச்சிறப்பைக் குலமுழுதும் அடையும். அதுபோலக் குலத்திலொருவன் குற்றவாளியானால் அக்குலமுழுதும் குற்றமாகும். இது திருஷ்டாந்தமாதம்படி இங்ஙனம் ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று உதங்கமஹாரிஷி சொல்லுகிறார்.

உதங்கமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது,

பிருகுமுனிச் சருக்கம்.

ஓ அரசனே! ஒருவனத்தில் பிருகுமுனி தன் மனைவிபுலோமிசையோடுகூடிக் குலாவிவாழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறநாளில், புலோமிசை கர்ப்பவதியாயினாள். அப்படியிருக்க அம்முனிவன் வழக்கப்படி ஔபாசனாக்கினி பூசித்துவந்தான். ஒருநாள்சூரியன் அஸ்தமன மடையக்கண்டு தன்மனைவியை யழைத்து, நான்வருகிறபரியந்தம் இந்த ஓமத்தை நடத்திவாவென்று கட்டளையிட்டுத் தான்சந்தியாவந்தனஞ்செய்யப்போயினான். அந்த அம்மன் பூர்ணகர்ப்பமாயிருந்தபோதிலும், கணவனிட்ட கட்டளையைத்தள்ளாமல் அந்த ஓமத்தைப் பூசித்துவந்தாள். அப்படிசெய்கிறதருணத்தில், ஓமகுண்டத்தெழுந்த அக்கினிதேவன் பிரசன்னமாகி அந்த அம்மன்கொடுக்கிற ஆபூதியைஏற்று, அக்குண்டத்தின் மத்தியிலிருந்தான். அந்தவேளையில் ஒருஅரக்கன் அவ்வனத்திற் பிரவேசித்து, இந்த ஓமவெளிச்சத்தைக் கண்டுவந்து, ஓமஞ்செய்கிற முனிபத்தினியைப்பார்த்து, துராத்துமாவாகையால் கெடுதியானநினைப்பை மனதில்வைத்து, அந்த ஓமகுண்டத்தில் விளங்கும் அக்கினிதேவனைநோக்கி, அடா அக்கினி! உனக்குமுன்னிருக்கிறபெண்யார்? உனக்குத்தெரியுமாவென்று வினவினான். அக்கினிதேவன் இவன்யாரோ அரக்கன் என்றுமதித்து, ஓ அரக்கனே! இந்த அம்மன் பிருகுமுனிபத்தினியாரென்று உள்ளபடிசொல்ல அரக்கன்கேட்டு, இந்தப்பெண்பிருகுமுனிமனைவியா? சீ! சீ! நான்சொல்லுகிறதைக்கேள் நான்சிறுபோது இவளை விவாகஞ்செய்தேன். என்னை மோசஞ்செய்து இந்தமுனிவனெடுத்துக்கொண்டுவந்து கலியாணஞ்செய்துகொண்டான். இவளைத்தேடித்தேடி எனதுகாலுந் தேய்ந்துபோய்விட்டது. இந்தவனத்தில் இப்போதுகண்டேன் இனிவிடப்போகிறதில்லை. என்றுசொல்லி அதிவேகமாய்வந்து அந்தஅம்மனைத்தூக்கிக்கொண்டுசென்றான். அந்த அம்மன் அதிர்ந்துநடுங்கிமிகுந்த கூக்குரலிட்டு அலறிக்கொண்டு போகிறபோது, பூர்ணகர்ப்பவதியாகையால் அவ்வரக்கன்தோளிலேயே புத்திரனைப்பெற்றாள். அந்தப் புத்திரன் ஞானசிகாமணியாய் தன்தாய்க்குக் கெடுதிநினைத்த துராத்மாவைக் கோபித்துநோக்கினான். அந்தநோக்கத்தில இரண்டு அக்கினிப்பொறிகளுண்டாகி அவனுடலைப் பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டன இந்த மகத்துவத்தைக்கண்ட புலோமிசை புத்திரன்மேல் மிகுந்த அன்புடையவளாய் வாரித்தழுவியெடுத்துக்கொண்டு தன்னாசிரமத்துக்குவந்தாள்.

உடனே பிருகுமுனி சந்தியாநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டுவர, அவரைப் புலோமிசைகண்டு அலறிக்கூக்குரலிட்டழுது சொல்லுகிறாள்: ஆண்டவனே! ஓமஞ்செய்யச்சொல்லி எனக்குக் கட்டளையிட்டுப்போனபின்பு அவ்வாறுநான் அந்தஓமத்தை நடத்த, அக்கினிபகவான் பிரசன்னமாகி அக்குண்டத்தின்மத்தியிலிருந்து நான்கொடுக்கும் ஆபூதியை ஏற்று நிற்கிறதருணத்தில், ஒரு அரக்கன்வந்து என்னைஎடுத்துக்கொண்டுபோயினான். அப்போது நான்பயந்து அலறிக்கூக்குரலிட் டழுதுகொண்டு அவன் தோண்மேற் செல்லுகையில் இக்குமாரனைப் பெற்றேன். இக்குமாரன் அந்தத் துராத்துமாவைக் கோபித்துநோக்கினான். அந்தவேளையில் இவனது நேத்திரத்திலுண்டாகிய தீயினால் அவ்வரக்கனுடல் சாம்பராயிற்று. உடனே குமாரனை எடுத்துக்கொண்டு இவண்வந்து சேர்ந்தேனெனப் பிருதுமுனி கோபித்து, ஓபெண்ணே! வீட்டிலிருந்த உன்னை அவன் எவ்விதத்திலுணர்ந்து எடுத்துப்போனான். அவன் எடுக்கிறபோது அக்கினிதேவன் சும்மாயிருந்தானோவென்றுகேட்க, அந்தஅரக்கன்வந்து என்னையாரென்று அக்கினிதேவனைக்கேட்டான். அத்தேவன் தங்கள் நாமத்தைச்சொல்லி இன்னார்மனைவி என்று சொன்னான். அதன்மேல் என்னை அவ்வரக்கனெடுத்தானென; பிருகுமுனி அந்தஅக்கினிதேவனை அழைத்து என்மனைவியை அரக்கனுக்குக் காண்பித்தபடியினாலே நற்கந்தமாத்திரம் புசிக்கிற நீஇனிமேல் துர்க்கந்தத்தையும் புசிக்கக்கடவதென்று சாபமிட, அக்கினிதேவன் மிகுந்த வருத்தத்தையடைந்து, ஓ முனிநாதா! அவ்வரக்கன் உன்பத்தினியைப் பார்த்

இவள்யாரென்று என்னைக்கேட்டான். உண்மைகூறுவதேபரலோகத்தின்பமென்று மேலோருரைத்திருக்கிறபடியாலும், நான் எல்லாவற்றிற்குஞ் சாட்சியானபடியாலும், உண்மையைச்சொன்னேன். அதற்காக எனக்கு இவ்வகைப்பட்ட சாபமிடலாமா? நீ பிராமணனாகையால் என்னகுற்றஞ் செய்தபோதிலும் பொறுப்பது என்போலியர் கடமையென்று பெரியோர்கள் விதித்திருக்கிறார்களாதலால், உனக்கு மறுசாபங்கொடாமல் பொறுத்தேனென்று சொல்லி உலகமுழுதும் நிறைந்திருக்குந் தன் அமிசையைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஓரிடத்திற் பதுங்கியிருந்தான். பின்பு உலகத்தில் அக்கினியில்லாமையால் யாகாதிக்கிரமங்கள் யாதொன்றும் நிறைவேறாமல் எல்லா உலகத்தார்களும் கனவருத்தமடைந்து இந்திரனிடத்துவந்து முறையிட, இந்திரன் பிரமனிடத்துச்செல்ல, பிரமன் யாவரையுமழைத்துக்கொண்டு அக்கினிதேவனிருக்கிற யிடத்துக்கு வந்து அவனையழைத்து, ஓ அக்கினிதேவனே! பிருகுமுனிகொடுத்த சாபத்துக்கு மறுசாபம் கொடுக்கிறேன. அஃதென்னவென்றால் பிருகுமுனியிட்ட சாபத்தின்படி துர்க்கந்தத்தைப் புசித்தாலும் அதனால்வருந் தூற்றம் உன்னையடையாதிருக்கக்கடவது. மேலும் நீ இப்போதிருக்கிறவிதத்திலும் மேலாக இனி விர்த்தியாகவேண்டுவது. நீ வந்து முன்போல உலகங்களில் நிறைந்திருவென்று கட்டளையிட்டு, அந்தப்பிருகுமுனி பத்தினியழுதகண்ணீர் வீணாகப் போகவொட்டாமல் ஒருநதியாக்கி, அதற்கு வதுசரை என்று பெயரிட்டு தனது லோகத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தான். பின்பு பிருகுமுனி தன்குமாரனுக்குச் சௌனகனென்று பெயரிட்டு அதிக விருப்பத்துடனேவளர்த்து, நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலுகலைக்யான முதலியவற்றைப் போதித்தான். அப்புத்திரனும் அவைகளைக்கற்று, நல்லகியானஸ்தனாய் ஒருவனத்திற்சென்று தவத்திலிருந்தான்.

அந்தச்சவுனகமுனி நெடுங்காலந் தவத்திலிருந்தமையால், அம்முனிவனைப் புற்றுமூடிக்கொண்டது. இப்படி சிலநாள் சென்றபின்பு இரவிகுலதிலகனான யயாதிமகாராஜன்வேட்டையாடயத்தனித்து, மந்திரிபிரதானி முதலானவர்களோடு மற்ற நால்வகைத்தளமும் தன்னைச்சூழ்ந்துவர தன்மகளாகிய சுகன்னியோடு பிரயாணப்பட்டு ஒருவனத்தில்வந்து, விலங்கினங்களெல்லாங்கலங்கி நெட்டுயிர்ப்போடு மரணாவஸ்தையடைய வேட்டையாடி, அவ்வேட்டையினாலுண்டாகிய இளைப்பாற நெருங்கித்தழைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த இந்தச் சவுனகமுனி தவஞ்செய்யும் வனத்தில்வந்து, தனது தண்டு தளங்களைவிட்டிறங்கியிருந்தான். அந்தவேளையில் அவ்வரசன் குமாரத்தியாகிய சுகன்னி சிலதாதிமார்களுடனே அவ்வனத்திலுள்ள விநோதங்களைப் பார்க்கச்சென்றாள். அப்படி செல்லும் வழியில் இந்தச் சவுநகமுனியை மூடியிருக்கிற புற்றிருந்தது. அதில் முனிவன் கண்ணொளிபாய்ந்திருந்ததை யறியாமல், இதென்ன இந்தப்புற்றில இரண்டு ஒளி உண்டாகி இருக்கிறதென்று அந்தச் சுகன்னி ஒரு சுப்பலெடுத்து அவ்வொளிவழியாகக் குத்திவிட்டு வந்துவிட்டாள். சுப்பலால் குத்தினகுத்து இந்தச்சவுனகமுனி கண்ணிற்பட்டது. அதனாலே அம்முனிவனுக்குக் கோபமுண்டாகி, முனிவரிருக்கிற இடத்துக்கு ஒருவர் வரக்கூடாது. வந்தும் இவ்வகைப்பட்ட துஷ்டத்தனஞ் செய்கிறதாவென்று கொதித்து, அந்தயயாதிமகாராஜனும் அவன் மந்திரியுந்தவிர மற்றவர்க்கெல்லாம் கண்ணொளி மழுங்கச் சாபமிட்டான். உடனே அவ்வரசன்சேனைகளனைத்தும் தத்தித்தடுமாறிக் குருடுபாரவி இதென்ன ஆச்சரியமென்று கூக்குரலிட, அதனை அரசன்கண்டு, ஓமந்திரி! இதென்னவிந்தை? நமது சேனைகள் கண்ணொளிமழுங்கி வருத்தப்படுகின்றது. ஐயோ! இதுபெரியநிந்தையாதலால் இதனையுணர்ந்துசொல்லென, மந்திரி சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, ஓ அரசனே! இந்த வனம் முனீஸ்வரர்களுடையதாயிருக்கவேண்டும். நமது சேனைகளாலே ஏதோ ஒருகுற்றம் நேரிட்டிருக்கவேண்டும். அதனாலே இத்துன்பம் வந்ததாய்த் தோன்றுகின்றதென, அரசன் தனது தளத்தைநோக்கி, இவ்வனத்தில் யாராவது துஷ்டத்தனஞ் செய்திருந்தால் தெரிவிக்கிறதென்று பறைசாற்றுவித்தான். அப்பறையோசையைச் சுகன்னிகேள்விப்பட்டுத் தன்தந்தைதாளில் வந்துவணங்கி, ஒருபுற்றில் இரண்டொளி உண்டாயிருந்ததுகண்டு அவைகளைச்சுப்பலால் குத்தினேனென, அரசன்கேட்டுத் திகிலடைந்து அப்புற்றைக் காட்டச்சொல்லி அந்த இடத்துக்குப்போய் அப்புற்றைச் சோதிக்கும்போதில், சவுனகமுனிவர் தோற்றப்பட்டார் அம்முனிவரை அரசன்கண்டு, மிகுந்த பயபத்தியுடனே வணங்கி அனேகவிதமாய்த் தோத்திரஞ்செய்து என்புத்திரி செய்த பிழையைப் பொறுத்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்றுவேண்ட, அம்முனிவர் மகிழ்ந்து முன்னிட்டசாபத்தைநீக்கி அவ்வரசனுக்கும் பல ஆசீர்வாதஞ்செய்தார். அதன்மேல் அரசனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுண்டாகி, ஓ முனிநாதா! இந்தச்சுகன்னி என் புத்திரி. இவள்செய்த குற்றத்தை மன்னித்ததற்காக இப்பெண்ணை யுமக்குக் கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்க விருப்புற்றிருக்கிறேனென, அம்முனிவர் அவ்வரசன்கருத்தின்படி சம்மதிக்க, உடனே அரசன் அவிடத்திலேயே கல்யாணமண்டபமியற்றித் தன்குமாரத்தியைக் கன்னிகாதானமாகக்கொடுத்து, அம்முனிவரிடத்து விடைபெற்றுத் தனது நகரத்திற்குப்போய்ச் சேர்ந்தான். பின்பு இந்தச்சுகன்னியை அம்முனிவர் பணிவிடைசெய்ய வைத்துக்கொண்டார். இப்படி சிலகாலஞ்சென்றபின்பு, ஒருநாள் அந்தச் சுகன்னி தனதுகணவன்பூசைக்குச் சலந்திரட்டிவரச்சென்றாள்.

அப்போதுஅவ்வழியில்அஸ்வநிதேவர்கள் இருவரும்எதிர்வந்து, ஓபெண்ணே! நீயார்? உனதுபெய

ரென்ன? உனதுகணவன்யார்? அவன்பெயரென்ன
வென்றுகேட்க அதற்கு அந்தச்சுகன்னி யான்யயா
திராஜன்பெண் என்கணவன் சவுநகமுனிவர் என்
பெயர் சுகன்னியென அஸ்வனிதேவர்கள் அப்பெ
ண்ணின்கற்பினிலையையறிய ஒருவசனஞ்சொல்லுகி
றார்கள் ஓபெண்கள்நாயகமே! உன்னிளமைப்பருவ
த்துக்குத் தகுந்த கணவனைத் தேடிக்கொள்ளாமல்
மிகுந்த கிழத்தனத்தை யுடையவராய் ஐம்புலனு
மொடுங்கினவராய் விளங்குகின்ற சவுநகமுனிவரை
கணவனாகக்கொண்டதில் நீகண்டபலனென்ன ஒன்
றுமில்லையே ஆதலால் எங்களிருவர்களில் யார்பேரி
ல் உனக்கிச்சையிருக்கிறதோ அவர்களைக் கணவனா
க்கிக்கொள் அதனாலே நீபெற்ற அழகுக்குப் பயன
டைவாயென இக்கன்னிகை மறுவுத்தரவுசொல்லா
மல் மவுனமாய்த் தனதுகணவனிடத்துவந்து வண
ங்கித் தன்னை இருவர்வந்து மறித்துக்கூறிய வசன
ங்களைப்பிசகில்லாமல்சொல்லி நின்றாள் முனிவர் தம
து ஞானதிருஷ்டியினால் அஸ்வனிதேவர்களென்று
ணர்ந்து ஓபெண்ணே! நீ அவர்களிடத்திற் சென்று
உங்களிலொருவரை மணஞ்செய்துக்கொள்ளுகிறே
ன் ஒருவர் ஏற்படுங்களென்று சொல்லு அவ்விருவ
ருக்கும்வழக்குநேரிடும் அதன்பின்பு என்னிடத்து
க்குவருவார்கள் அதன்மேல் பேசவேண்டியதைப்
பேசிக்கொள்ளலாமென்று அனுப்ப அந்த சுகன்னி
மஹாபதிவிரதையாதலால் கணவன்கூறியபடி அஸ்
வனிதேவதைகளிடத்துவந்து உங்களிருவரில் ஒரு
வரைக்கணவனாகக்கொள்ளுகிறேன் ஏற்படுங்களெ
ன அதைக்கேட்ட அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவ
ர்வழக்கிட்டு இவ்வழக்குக்குத் தீர்ப்பு சவுனகமுனி
வர்தான் சொல்லவேண்டுமென்றுகருதி அப்பெண்
ணை அழைத்துக்கொண்டு சவுனக முனிவரிடத்துக்
குப்போய் தங்கள்வழக்கைச்சொன்னார்கள் அச்சவு
னகர் அவ்விருவரையும்பார்த்து அப்பெண்ணுக்கு
நானுமோர்பாத்தியனாதலால் உங்களைப்போல எனக்
கும் வழக்கிருக்கின்றதென்றுகூற ஆனால் முனிவரே
நாமெல்லோரு மற்றொருவரிடத்திற்சென்று வழக்
கைத்தீர்த்துக்கொண்டு மூவரிலொருவர் இந்தச்சுக
ன்னியை மணஞ்செய்து கொள்வோமென்று பேசி
க்கொண்டுபோகிறபோது ஒருசுனையைக்கண்டு தங்
களுக்குள் ஒருதீர்ப்புச்செய்து அக்கன்னிகையைப்
பார்த்து ஓ பெண்ணே! இச்சுனையில் மூவருமுழுகி
யெழுந்துவருகிறோம் உனக்கு இஷ்டமான புருஷ
னைத்தொடுவென்றுசொல்லி இம்மூவரும் அந்தச்சு
னையில்முழுகி வெளிப்பட்டார்கள் அதில் கிழத்த
னத்தையுடைய சவுனகரும் அந்த அஸ்வனிதேவர்
கள் எவ்வுருவத்தோடு வெளிப்பட்டார்களோ அவ்
வுருவத்தைக்கொண்டு மூவரும் ஒருரூபமாய் நின்
றார்கள் அதுகண்டு இக்கன்னிகை தன்கணவ
னைத் தியானித்துத் தெய்வ கடாக்ஷ மெப்படி
யோவென்று மனதில் நினைத்து கடவுளைச்
சாஷ்டாங்கமாய் வணங்கி யெழுந்துநின்று ஒருவ
ரைத் தொட்டாள் அப்படி தொட்ட புருஷன் சவு
னகமுனிவராயிருக்கக்கண்டு, அஸ்வனி தேவர்கள்
மஹாபதிவிரதையென்று மதித்து வாழ்த்தி, அவ்வி
ருவரும் விடைபெற்றுத் தனது லோகம்போய்ச்சே
ர்ந்தார்கள்.

பின்பு சவுனகமுனியும் அந்தச்சுகன்னியும் இ
ரதியும் மதனும்போலக்கூடிக்குலாவிவாழ்ந்து ஒருபு
த்திரனைப்பெற்று, அப்புத்திரனுக்குச் சனகனென்
றுபெயரிட்டார்கள். அச்சனகன் சகலகலைக்கியான
சுரூபியாய்மகாநிலைபெற்ற தவசிலாக்கியனாகி, ஒரும
காமுனி புத்திரியை விவாகஞ்செய்து உரூருவனைப்
பெற்றான். அவ்வுரூருவன் ஒருமுனிபுத்திரியை வி
வாகஞ்செய்து பிரியாவிடையா யிருக்கிறநாளில், ஒ
ருநாள் சந்தியாநுஷ்டானஞ் செய்யப்போயினான்.
அப்படி அவன்போய் வருகிறதற்குள் ஆசிரமத்திலி
ருந்த அவன்மனைவி பாம்பினாற் கடியுண்டு விஷந்த
லைக்கேறி, கைகால்களை யுதறிக்கொண்டு மரணாவஸ்
தையிலிருந்தாள். அந்த உரூருவன்வந்து கண்டு, இ
டிவிழுந்த மரம்போலேங்கி மதிமயங்கி, யாதொன்று
ந் தோன்றாமல் பிரமைகொண்டுநின்று, சற்றுநேரத்
திற்குப்பின் ஒருவிதமாய்த்தேறி, அவ்விஷத்துக்கு
த் தகுந்த சிகிச்சைகள் செய்தும பயன்படாமல் ம
னைவி யிறக்கக்கண்டு, சாவுக்குச் சரியான மூர்ச்சை
யடைந்து, பின்பெழுந்து அழுது, ஐயோ! பெண்
ணே! இதுவரைக்கும் பூவும் மணமும்போலும பா
லும்நீரும்போலும் வேற்றுமையின்றிக் கூடிக்கலந்தி
ருந்த உன்னை, இப்போது இறக்கவிட்டுத் தனியே
பிரிந்திருக்க என்னால் சக்தியில்லையே: என்னசெய்
வேன்; என்று பலவாறு துக்கித்து தன்னுயிரையும்
விட யத்தனித்தபோது, ஆகாயவாணி அதட்டினா
ள். உரூருவன் இந்தச்சத்த மேதென்று நாலுதிசை
யும்நோக்குகிறபோது, மறுபடியும் ஆகாயவாணி ஓ
உரூருவாவென்று அழைத்தாள். அதனால் ஆகாய
வாணியென்றறிந்து வந்தனைவழிபாடுசெய்துநின்
றான் அப்போதுஆகாயவாணிசொல்லுகிறாள் ஓஉரூ
ருவா! உன்மனைவி விதிகிழிந்து பாம்பின்வாயிற் பட்
டாள். அவளுக்காக நீயும் உயிர்விட யத்தனிப்பது
தகுதியா அந்தமனைவியின்பேரில் மிகுந்த அன்புஉ
னக்கு உண்டாயிருந்தால், உனதுஆயுளில்பாதிகொ
டுத்தால் அவள்முன்போல் உயிர்பெறுவாளென்று
உறுதிகூற, இந்தஉரூருவன் அக்கணம் தனாயுளி
ல்பாதி தத்தஞ்செய்தான். உடனேமனைவி உயிர்பெ
ற்று நித்திரைசெய்து எழுந்ததுபோல எழுந்தாள்.
உரூருவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய் அவனை
வாரித் தழுவி நடந்த விருத்தாந்தத்தைக்கூறி, இவ்
வளவு வருத்தத்தை யுண்டாக்கினது பாம்பல்லவோ
அப்பாம்பினத்தையெல்லாம் நிர்மூலப்படுத்துகிறே
னென்று சபதஞ்செய்து ஒருதண்டினையேந்தி, யம
னைப்போலக் காட்டிற்பிரவேசித்துப் பாம்பினத்தை
வதைத்து நித்தம் நித்தம் ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷ
ம் கோடி இப்படியாகக் கொன்றுவருகிறநாளில் ஒ
ரு புற்றடியில்பெரும்பாம்பிருந்தது. உரூருவன் அ

தனைப்பார்த்து அதிவேகமாகஓடி கையிலிருக்கிற தண்டைவீசி அடிக்கப் போம்போது அந்தப்பாம்பு ஹரிஹரி! கோவிந்தா! பரந்தாமா! சர்ப்பசயனா! என்று ஓலமிட்டது. அதைப்பார்த்து அதிசயப்பட்டு,ஓ நாகமே! நீயேன் கடவுளைத் தியானித்தாயென்று உருருவன்கேட்க, நாகம் ஓ மகாநிலைபெற்ற தவசிரேஷ்டரே யாதொரு குற்றமுஞ்செய்யாத என்னை அடித்துக் கொல்லவந்தீர். அவ்வடிக்குத் தப்பிப்பிழைத்துப்போக என்னாற் கூடியமட்டும் இப்புற்றில் நுழையலாமென்று அதிவேகமாக ஓடிவந்தும், உமது கதைக்கு இரையாகப் போய்விட்டோமே எனக் கருதிக் கடவுளை நினைத்தேனென்று சொல்லிப் பின்னும் உருருவனைப்பார்த்து, ஓ முனிவரே! நீர் இவ்வகைப்பட்ட கொடுமையான செய்கையில் பிரவேசித்தகாரண மென்னென்று நாகங்கேட்டது. உருருவன்நாகத்தினால் தன்மனைவிக்குநேரிட்ட துன்பத்தை விளம்பி, அன்றுமுதல் இந்த விரதங்கொண்டு பாம்பினத்தை நாசப்படுத்தி வருகிறேனென்றுசொல்லி, மீட்டுங் கதையினால் மோதுகிற சமயத்தில் அந்நாக மறைந்து, காவிகாம்பர சடாடவி தண்டுகமண்டலதாரியாய் எதிரில் ஒருமுனிபோல் தோன்றிற்று. உருருவன் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவனாயிருக்கிறதருணத்தில் அம்முனிவன் உருருவனைவணங்க, உருருவனும் அம்முனிவரை வணங்கி ஒருவர்க்கொருவர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தபின்பு உருருவன் அம்முனிவரைநோக்கி, அகஸ்மாத்தாய் இந்தஇடத்தில் தோன்றின உமது விருத்தாந்த மென்னவென்று கேட்க அம்முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்

ஓ முனிநாதா! முன்னம் நான் பிராமணத் திருமேனி எனக்குஆயிரபாதனென்றுபெயர். ஒருநாள் ஒரு மகாமுனிவர் தவஞ்செய்கிறவிடத்திற்குப்போய் அவர்பேரில் ஒருதுரும்பைஎடுத்துப்போட்டுப்பாம்புபாம்பு என்று பரிபாசஞ் செய்தேன். அதன்மேல் அம்முனிவருக்குக்கோபம்பிறந்து,பாம்புபாம்புஎன்றுபரியாசஞ்செய்தபடியால் நீபாம்பாய்ப்போகக்கடவதென்றுசபித்தார் உடனே நான்பயந்து நடுங்கி அவரைவணங்கி இச்சாபம் என்றைக்குத்துலையுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன் தேவரீருடைய நாமதேயத்தைச்சொல்லி உமதுதரிசனமானவுடன் சாபவிமோசனமாமென்று அருளினார் இன்றையதினம் உமதுதரிசனத்தைக்கண்டு என்சாபத்தை நீக்கிக்கொண்டேன் இனி தங்களுக்கொரு விண்ணப்பம் அஃதென்னவென்றால் இப்போது கொண்டிருக்கிற விரதம் தாங்கள்பூண்டிருக்கிற தவவேடத்துக்குத் தகுதியானதல்ல அப்படியல்லவென்று தவவேடத்தை மதிக்காமல் அவ்விரதத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று துணிவுகொண்டாலும் உமக்குச் சத்துருவாகிய நாகங்களைப்பற்றறச்செய்வதற்கு உம்மாற்கூடுமோ ஏனென்றால் அவைகள் இந்தப்பூலோகத்தில்மாத்திரமன்றி சொற்கலோகத்திலும் அண்டங்களிலும் நாகலோகங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றன அவைகளையெல்லாம் எவ்விதத்தில் நாசஞ்செய்வீர் ஆதலால் ஓ முனிசிரேஷ்டரே! பாம்பினத்துக்கெல்லாம் அப்பாம்பினைப்பெற்ற மாதாவால் இட்ட சாபமொன்றிருக்கின்றது அஃதென்னவென்றால் சந்திரவமிசத்தில் ஜெனமேஜெயனென்றொரு அரசனுதிக்கிறான் அவன்செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் எல்லாருமடிவீர்கள் என்று சாபமிட்டிருக்கிறாள் அதற்குள் நீரேன் வீண்வருத்த மெடுத்துக்கொள்ளுகிறீரென, உருருவன் அதனைக்கேட்டுத் தனது கோபத்தை யடக்கி, தன்னாசிரமஞ்சேர்ந்து மனைவியோடு வாழ்ந்திருந்தான். கேட்டீரோ ஓ ஜெநமேஜெய மகாராஜனே! குலத்தில் ஒருவன் தீமைசெய்தால் அக்குலமுழுவதும் துன்பப்படுமென்று உதங்கமுனிபுகல, ஜெநமேஜெயன் அவ்வுதங்கமுனியைவணங்கி, ஓ முனிநாதா! பெற்ற மாதாவானவள் பிள்ளைகள்பேரில் இரக்கமில்லாமல் சாபமிடவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ உதங்கமுனி சொல்லுவதானார்.

பிருகுமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது,

கருடபகவான்சருக்கம்.

ஓ அசரனே! சாபாநுக்கிரகசாமர்த்தியத்தையுடைய காசிபமுனிவர்க்குப் பதின்மூன்று மனைவியருண்டு, அவர்களில் விநதை கத்துருவை என்னுமிருவரும் புத்திரரில்லையென்றுமிகுந்த துன்பத்தையடைந்து, நமதுகணவனைநோக்கித் தவஞ்செய்வோமாகில் அவர்கிருபையினால் புத்திரசந்தானமுண்டாகுமென்று கருதி, அவர் தவஞ்செய்யும் கந்தமாதனவெற்பின் சாரலினோரிடத்தில்வந்து தவஞ்செய்தார்கள். இப்படி இவர்கள் தவஞ்செய்கிறதைக் காசிபருணர்ந்து அவ்விருவர்க்கும்பிரசன்னமாகி,உங்கள் கருத் தென்னவென்று வினவ விநதை யென்பவள் வணங்கி, ஆண்டவனே! யாவராலும் வெல்லக்கூடாதவல்லமையுடைய இரண்டுபுத்திரரை யான்பெறக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்றுகேட்டாள் மற்றொருத்தி கத்துருவை வணங்கி சிறந்த பராக்கிரமமுள்ள நூற்றுநாலு புத்திரரும் ஒருபுத்திரியும் யான்பெறத் தயைசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள் அவ்விருவர்கருத்து மகிழ்வெய்தப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து, அதிற்கிடைத்த பிண்டத்தை அவர்கட்குக் கொடுத்து தான் எப்போதும்போல் கந்

தமாதனத்தில் வந்து தவஞ்செய்திருந்தார். பின்பு இவ்விரண்டு ஸ்திரீகளும் அனேகநாள் கற்பவதிகளாக இருந்து, விநதையென்பவள் இரண்டு முட்டையும் கத்துருவை யென்பவள் நூற்றைந்து முட்டையும் பெற்றார்கள். இம்மூட்டைகளில் கத்துருவையீன்ற நூற்றைந்து முட்டைகளும் ஐந்நூறு வருஷகாலஞ் சென்றபின்பு தனக்குத்தானே விரிந்து, ஆதிசேஷன் - வாசுகி - தக்ஷகன் - கார்க்கோடகன்- தனஞ்சயன் - காளியன் - நாகபுராணன் - புஞ்சன்- புரஞ்சகன் - ஏலாபுத்திரன் - வாமனன் - நிலன்- அநிலன் - கல்மாஷன் - சபலன் - ஆரியகன் - புண்டிரகன் - விசாலன் - போதகன் - சுமநோகன் - ரதிமுகன் - ததிமுகன் - விமலன் - குண்டலன் - பிண்டகன - பந்தகன் - ஆப்தன் - கோடரகன் - சங்கபாதன் - சிகன் - நிஷ்டூரகன் - ஏமன்-உக்கமுகரன் நகுஷன் - பிங்கலன் - கோகர்நன் - அவ்வியகர்னன் அவிர்முகன் - முதகரன் - கம்பளாசுவன் - அஸ்வநரன் - தாளியகன் - உருத்தன் - சுவுருத்தன் - சம்வாதகன் - சங்கநகன் - பிண்டரகன் - அஜரன்- க்ஷேமகரன் - சமுகன் - பிண்டநகன் - ரக்ஷமுகன் - பிடரகன் - கரவீரன் - புட்பதவுஷ்டரன் - நகரன் - பலரகன் - சாலகன் - பகன் - வில்வபாண்டுரன் - பாதகபாராசிதன் - பதங்கக்கிரீவன் ரத்தாக்ஷன் - அபராதிகன் - மூஷிளாதன் - சங்கசரன்-புண்ணியதமுஷ்டரன் - அரித்திரகன் - அபானமித்திரன் - ஜோதிகன் - ஸ்ரீவகன் - பராதீதன் - அயக்கிரீவன் - கவுர்வியன் - இரிதராஷ்டிரன் - புஷ்கரன் — சல்லியன் — விரஜன் — சாலுண்டன் — கபோதவன் — வில்வகன் - சுப கு — சலபிண்டன் — அஸ்திபத்திரன் - முகரகோணன் - நாசிகன் - குஞ்சரன் — குரங்கன் - பிரஹாரன் - தித்திரி — புரிலன்— பாலிகண்டன் - குண்டரன் - குதரன் — பிரபகரசுமுதகாண்டன் — வீரன் - குடாரன் — அகுருஷன்- காகோதரன் — அரிதி — கர்க்கரசன் — அகர்க்கரன் குண்டோதரன் - மகோதரன் - என்னும் நூற்றுநாலுபுத்திரரும், சலர்க்காரை என்னும் ஒரு புத்திரியும் உதித்தார்கள். இவர்களைக்கண்டு கத்துருவை மிகுந்த களிப்புடனே வளர்த்துவந்தாள்.

அப்புத்திரர்கள் சகலகலைக்கியான சுரூபிகளாகிமிகுந்த திறலுடையவராய் விளைபாடிக்கொண்டிருப்பதை விநதையென்பவள் கண்டு மனம்பொறுமல், தான்பெற்ற முட்டைகளைப்பார்த்தாள். அவை வைத்தது வைத்தாப்போலிருக்கக்கண்டு இதென்ன ஆச்சரியம் இம்முட்டைகள் முன்போலவே இருக்கின்றனவென்று ஒருமுட்டையை யுடைத்தாள். அம்முட்டையில் எல்லா அவயவமுங்கூடிக் கால்மாத்திரங் கூடாமல் ஒருவன்தோன்றினன். அப்படி தோன்றினவன் தன்தாயைப்பார்த்து, தாயே! எல்லா அவயவமுங் கூடிவருகிற தருணத்தில் ஆத்திரப்பட்டு முட்டையை யுடைத்துவிட்டையே: ஐயோ! நான் பராக்கிரமசாலியாயிருந்தும் பிறர்நிந்திக்கஊனனல் முடவனுனேன். ஆதலால் நீ உன்தங்கையாகிய கத்துருவைக்குத் தாதியாகக் கடவதென்று சாபமிட்டான் இச்சாபத்தைப்பெற்றும விநதை சஞ்சலித்து வருத்தப்படாமல், புத்திராபேக்ஷையினலே முட்டையை யுடைத்ததற்கு வருத்தமுற்று, (ஆத்திரக்காரருக்குப் புத்திமட்டு) என்ற பழமொழி நம்மிடத்தில் திருஷ்டாந்தமாயிற்றென்று தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற தாயைப்பார்த்து, ஓ அம்மணி! என்னைப் பின்னப்படுத்தினதினல்கோபங்கொண்டு சாபமிட்டேன். இந்தச்சாபம் நீங்க மறுசாபங் கொடுக்கிறேன். அஃதென்னவென்றல்- இதோயிருக்கிற முட்டையில் எனக்கிளையவனிருக்கிறன். அவனேடு மிகுந்த பராக்கிரமசாலியாயிருப்பான் அவனலே உன்சாபம்நீங்கி மகிழ்ச்சியடைவாயென்று பிரதிசாபங்கூறி, நானிருந்த முட்டையை யுடைத்து என்னைப் பின்னப் படுத்தினதுபோல இந்த முட்டையையுடைக்காதே பத்திரமென்று உறுதிகூறினன். பின்பு இந்தவிநதை அந்தப் புத்திரனுக்கு அருணனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துவருகிற நாளில், சூரியனனவன் தனதுரதத்தை நடாத்தத் தகுந்த வல்லமையையுடையவர்கள் யாரென்று எங்கணுந்தேடி, இந்த அருணன் வல்லமையைக் கேள்விப்பட்டுவந்து, அப்பா அருணனே! என் இரதத்துக்குத்தகுந்த சாரதி நீயேயன்றி வேறொருவநமில்லை. ஆதலால் கிருபைகூர்ந்து எனக்குச் சாரதியாயிருவென்று வேண்ட அப்படியே அருணன் ஒத்துக்கொண்டு சூரியனுக்குச் சாரதியாய் அமைந்தான்.

பின்பு விநதையானவள் மூத்தகுமாரன் இட்ட கட்டளைப்படி மறுமுட்டையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வருகிறநாளில் சொற்கலோகத்தில் இனிது வீற்றிருந்து மூன்றுலோகத்தையும் காத்துவருகிற இந்திரன் நரைதிரை மூப்பு பிணி இவையுறுதிருக்கக்கருதி, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் நாற்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்களையும் மற்றப் பரிசனங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வைகுந்தத்திற்குச் சென்று, சங்கு - சக்கரம் - வாள் - கதை—கோதண்டதரனகிய ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவைக்கண்டு வணங்கி, ஓபரந்தாமா! ஓ கோவிந்தா! ஓ அநாதரக்ஷகா! ஓ அன்பர்க்கெளியனை நாராயணவென்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்ய, நெடுமால் அன்புகூர்ந்து, ஓ தேவராஜனே! நீ நினைத்துவந்த கருத்தென்னவென்றுகேட்க, இந்திரன்-ஆண்டவனே! நரை திரை மூப்பு பிணி என்னும் இவைகளை யாங்கள் அடையாதிருக்கக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்ன, திருமால் களிப்படைந்து, ஓ தேவராஜனே! நீகொண்டகருத்துக்குத் திருப்பாற்கடல் கடைந்தால் அதில் அமுதமுண்டாகும். அந்த அமுதத்தைப் புசித்தால நரை திரை மூப்பு பிணி இவை யணுகாது. அதற்கு உங்களில் யாராவதுசென்று மந்தரகிரியைக் கொண்டுவந்தால், அதனை மத்தாக்கித் திருப்பாற்கடல் கடைபலாமென்று திருவாய் மலர்ந்தார். இந்தி

ரன் முதலான தேவர்கள் இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில், ஆ! அந்த மந்தரகிரியென்ன சிறியதா? இவ்வுலகத்துள்ள எல்லாக் கிரிகளினு மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறதே: அதைக் கொண்டுவருகிறவர் யாவரிருக்கிறார்களென்று திடுக்கிட்டு நின்றார்கள். அப்போது கத்துருவையின் மூத்தகுமாரனான ஆதிசேஷன் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? இதோ நான்போய் மந்தரகிரியைக் கொண்டுவருகிறேனென்று உறுதிசொல்லி அதிவேகமாய்ச்சென்று, அந்த மந்தரகிரியை வேரோடும்பிடுங்கி எடுத்துவந்தான். இதைக்கண்ட இந்திரன் முதலானவர்கள் ஆதிசேஷன் பராக்கிரமத்துக்கு மெச்சிப் பலவாறு புகழ்ந்து, பின்பு திருமாலை வணங்கி, இதோ மந்தரகிரி வந்திருப்பதால், நாங்கள் கொண்ட கருத்துநிறைவேறக் கிருபைகூர்ந்து திருப்பாற்கடல் கடைந்து அமுதம் பாலியுமென்று வேண்ட, உடனே திருமால் திருப்பாற்கடலிற் சென்று, மந்தரகிரியை மத்தாக்கிச் சந்திரனைத் தறியாக்கி, ஆதிசேஷனுக்கு இளவலாகிய வாசுகியைத் தாம்பாக்கி, ஒருபக்கத்தில் சுரரும் மற்றொரு பக்கத்தில் அசுரருமாக அத்தாம்பைப்பற்றிக் கடையக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே இருதிறத்தாரும் வலித்து வலித்துக் கடைந்தார்கள் இப்படி சிலநாள் கடைந்துவர, வாசுகிக்கு மிகுந்த வருத்தநேரிட்டு விஷத்தைக் கக்கிவிட்டான். அவ்விஷம் வடவையைப்போற்சீறி யாவரையும் பஸ்மீகரப்படுத்த வெளிப்பட்டது. அதுகண்டு இந்திரன் முதலாகிய தேவரும் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி, இதென்ன விபரீதமென்று அலறிக் கூக்குரலிட்டு, இந்த வேளையிற் பரமன் வந்துதான் இத்துன்பத்தை நீக்கவேண்டுமென் றுன்னி, ஓ கயிலாசவாசா! ஓ பார்வதிசமேதா! ஓ பன்னகாபரணா! ஓ சிருஷ்டிதிதி சங்கார திரோபவானுக்கிரகா! ஓ அகண்டித அலங்கிருத கிருபாசமுத்திர திரிநேத்திர பலசுருஸ்திர சாஸ்திர ஸ்தோத்திரபூஜிதாவென்று பலவாறு துதிக்க, அன்பர்க்கெளியவனாகிய சாம்பசிவ மூர்த்தி அங்ஙன் எழுந்தருளி அவ்விஷத்தை உண்டு, சுரர்க ளிடுக்கத்தை நீக்கிக் கயிலைக் கெழுந்தருளினார். பின்பு தேவரெல்லா மனமகிழ்ந்து வந்து முன்போலக் கடலைக் கடைகிற தருணத்தில், சங்கநிதி - பதுமநிதி - சிந்தாமணி- இரதி - இலக்குமி – அகலிகை - இந்திராணி-அறுபத்தாறாயிரம் ரம்பாஸ்திரீகள் – காமதேனு - கற்பக விருக்ஷம் - அயிராவதம் - உச்சைசிரவம் - இவைமுதலாகியபலவஸ்துக்களுந் தோன்றின அதன்பின்பு அமுதமும் பிறந்தது. அமுதத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் தேவர்களெல்லாம் கடைவதைவிட்டுமிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்து, திருமாலை வணங்கிப் பலவாறு துதித்து நின்றார்கள். திருமால் பாற்கடலிற் பிறந்த வஸ்துக்களை யெல்லாம் நோக்கி, இரதியைமாரனுக்கும், காமதேநு கற்பகவிருக்ஷம் வெள்ளையானை- வெள்ளைக்குதிரை-ஐராணி - அரம்பாஸ்திரீகள் சங்கநிதி-பதுமநிதி-இவைமுதலாகிய வஸ்துக்களை இந்திரனுக்கும், அகலிகையைக் கவுதமருக்கும்கொடுத்து இலக்குமியையும்-கவுத்துவ மணியையும் தனக்குரியதாகக்கொண்டு, அந்த அமுதத்தை யாவர்க்கும்பகுந்து கொடுக்கக் கருதித் தமக்குள் ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டார்.

அஃதென்னவெனில் அசுரர்களுக்குச் சுபாவத்திலேயே அதிக வல்லமையும் துர்நடத்தையு மிருக்கின்றன. நரை திரை மூப்பு பிணி முதலாகிய வற்றை நீக்குகின்ற இந்த அமுதத்தையும் புசிப்பாரா கில், நெருப்பில் நெய்யை விட்டதுபோல் அதிபாபத்தைப் பண்ண வாரம்பிப்பார்கள். அதனாலேயுலகத்துக்குக் கெடுதிநேரிடும். இதற்கொரு தந்திரஞ் செய்யவேண்டும். என்றுகருதி தமது அமிசையில் ஒருமோகினியை உண்டாக நினைத்தார். அப்படி நினைத்த மாத்திரத்தில் சண்பக மலர்போலும் செம்பொன்போலும் சொலிக்கின்ற தேககாந்தியையும், முகிலையொத்த குழலையும், மூன்றாம் பிறையன்ன நெற்றியையும், வில்லனைய புருவத்தையும், வேலைமானும் கண்களையும், வள்ளைபோன்ற செவியையும், என்மலர்புரையும் நாசியையும், இலவம்பூ நிகர்த்த வாயையும், முல்லையென விளங்கும் பல்வரிசையையும், தேனைப் பாகைக் கற்கண்டைநிகர்த்தசொல்லையும், சந்திரவிம்பத்துக்கு நேரான முகத்தையும்,கண்ணாடியையொத்தகபோலத்தையும் கமுகையொத்தகழுத்தையும்,வேய்புரை தோளையும்மகரயாழ்நிகர்த்த முன்கையையும், கமலமொத்த அங்கையையும் கெளிற்றுமீன்போன்றவிரல்களையும்கிளிமூக்கனைய நகங்களையும், மலையைநிகர்த்த முலையையும் வடபத்திரம்போன்ற உதாத்தையும் எறும்பூர் வரிசைபோன்ற ரோமவரையையும்பிடியினிலடங்கு மிடையினையும் நீர்ச்சுழியொத்த உந்தியையும் அரவப்படம்போன்ற அல்குலையும் வாழையொத்ததொடையையும் ஞெண்டுபோன்றமுழந்தாளையும் சினைவராலனையகணைக்காலையும் ஆமையொத்த புறவடியும் தராசையொத்தபரட்டையும் பந்துபோன்றகுதிகாலையும் பவளத்துண்டனைய கால்விரல்களையும் முத்துபோன்றநகத்தையும் தாமரைமலர்போன்ற பாதத்தையுமுடைத்தாகி திரண்டு பரந்து நிமிர்ந்து வளர்ந்து நெருங்கி ததும்பி சுணங்கு படர்ந்த இருமுலைகளுங்குலுங்க அன்னநடைபோல் நடந்து பரிமளவாடைவீச சுராசுரர்கள்மத்தியில்அகஸ்மாத்தாய்ஜெகன்மோகினிவந்துநின்றாள் அவளைக்கண்ட சுராசுரர்கள் வியந்து சொற்கமத்தியபாதாளமென்னும் மூன்று தலங்களில் இவ்வண்ணமான திவ்யஸ்திரீ இல்லையே யென்று தமக்குள் பலவாறு நினைத்து பிரமைகொண்டு நின்றார்கள் இவர்களில் தேவர்கள் மாத்திரம் அசுரரைமோசஞ்செய்ய நமதுதிருமாலே ஜெகன் மோகினியாய்த் தோன்றினதாகத் தோற்றுகின்றது எல்லாம்இன்னும்சற்றுநேரத்தில்வெளியா

குதென்று கருதி, தங்கள்கருத்தைக்காமத்தின்வழி
செல்லவொட்டாமல் அடக்கியிருந்தார்கள். அசுர
ரோ யார்யார் எந்தெந்த அவயவங்களைக் கண்டார்
களோ அவ்வவ்வவயங்களிலேயே தங்கள்கருத்தைச்
செலுத்தி, சித்திரப்பிரதமைபோலவும் உட்காரவை
த்த சவம்போலவும் சற்றுமசைவின்றி, நெட்டுயிர்ப்
போடு வாயைத்திறந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தவேளையில் கபடநாடக சூஸ்திராவதாரி
யாகிய பரந்தாமன் யாவரையும்நோக்கி, ஓசுராசுரர்
களே! அமுதத்தைப்பங்கிட ஒருவர்வேண்டுமே இ
தோயிருக்கிற ஸ்திரீயைப் பங்கிடக் கட்டளையிடுகி
றேன் புசியுங்களென்று ஒரு கிண்ணத்தையும் ஒரு
கரண்டியையு முண்டாக்கி அந்த மோகினிகையிற்
கொடுத்து ஓபெண்ணே! இந்த அமுதத்தை யாவ
ர்க்கும் பங்கிடென்று கட்டளையிட்டார் அக்கட்ட
ளையைச்சிரமேற்கொண்டு, அசுரர்கள்தன் கண்வலை
யிற்சிக்கி வருத்தப்பட நடை நொடி பாவனைகளைக்
காட்டி, தேவர்களுக்கு அமுதத்தைப் பங்கிட்டுவரு
கிறாள் அப்படிவருகிற தருணத்தில் ஆதிசேஷன் ச
கோதரர்களில் இருவர்கள் இது ஏது சுத்தமோச
மாயிருக்கின்றது ஐயோ! பந்தியில் வஞ்சனைசெய்ய
லாமா? நியாயமாய் எல்லாரும் கஷ்டப்பட்டசொத்
து யாவர்க்கும் உபயோகப்படவேண்டியதுதானே?
அப்படிக்கு உபயோகப்படாமல் விரல்சிக்கி மோர்
குடிப்பதுபோல், கஷ்டப்பட்ட நம்மையும் அசுர
ரையும் நீக்கித் தேவர்கள் மாத்திரம் அமுதம் புசிக்
கிறார்களேயென்று தங்களுக்குள் தாமே நினைத்து,
இனி நாமும் தேவர்களைப்போல வேடங்கொண்டு
தேவபந்தியில் சேர்ந்தால்தான் அமுதங்கிடைக்கும்
இல்லாவிட்டால் கிடைக்காதென்று தீர்மானித்துத்
தேவரூபங்கொண்டு, தேவபந்தியிலொருபக்கத்திலி
ருந்தார்கள் இந்த ஜெகன்மோகினி தேவர்களுக்கு
அமுதம் பங்கிட்டதுபோல இவ்விருவருக்கும் பங்
கிட்டாள். உடனே அவ்வமுதத்தை அசுசியாய் உ
ட்கொண்டார்கள் அதை அருகிலிருக்கிற சந்திரசூ
ரியர்கண்டு திடுக்கிட்டு இவ்விருவரும் உருவத்தில்
தேவராயிருந்து செய்கையில் அசுரராயிருக்கிறாரெ
ன்றுகருதி முகம்வேறுபடச் சைகைசெய்தார்கள்.
அதைக்கண்டு அந்த ஜெகன்மோகினி தன்கையிலி
ருக்கிற கரண்டியால் அவர்கள் மண்டைபிளக்க உ
டைத்துவிட்டு, அப்பால் அமுதத்தை முன்போல
வே தேவர்கூட்டத்துக்குப் பங்கிட்டுவந்தாள் தேவ
ர்களெல்லாம் தாங்கள் பெற்ற அமுதத்தை அ
ஷ்டாக்ஷர சுரூபியாகிய கடவுளைத் தியானஞ்செய்
து உட்கொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்
மாறுரூபங்கொண்டு அமுதம்புசித்த இருவரும் சந்
திரசூரியரால் அல்லவோ நமக்குக் கெடுதி நேரிட்ட
தென்று வஞ்சினங்கொண்டு அவ்வஞ்சினத்தைத்தீ
ர்த்துக் கொள்ளுமாறு தவஞ்செய்து, பரமன் கிரு
பையால் ஒருவன் சூரியனையும் மற்றொருவன் சந்தி
ரனையும் நாளது வரையில் பற்றி விழுங்குகிறதும்
கக்குகிறதுமாக இருக்கிறார்கள். இச்செய்கைகளை உ
லகத்தில் சூரியகிரணமென்றும் சந்திரகிரகணமென்
றும் வழங்கிவருகின்றன. பின்பு பங்கிட்டு மிகுந்து
நின்ற அமுதத்தை ஒருபொற்குடத்திற் புகட்டி ஆ
காயத்தில்வைத்து, அதற்குத் திவ்யாஸ்திரங்களையு
ம் தேவகணங்களையும் காவலாகவைத்து, திருமால்
முதலானவர்களோடு ஜெகன்மோகினியும் மறைந்து
அவரவர் தலத்துக்குச் சென்றார்கள்.

இடைவிடாது மோகினியினுடைய ரூபலாவ
ண்யத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்த அவ்வசுரர்க
ளோவென்றால்; (வாய்த் தவிடும் போய் அடுப்புநெ
ருப்பும்போனது) என்கிற பழமொழிபோல் அமு
தத்தை இழந்து, இளித்த வாயராய் யாதொருபய
னு மடையாமல் ஏமாந்து, அடடா! திருமால் முத
லாகிய தேவர்கள் நம்மை ஏமாற்றி அமுதத்தைக்
கொடுக்காமற் கொண்டுபோய் விட்டார்களேயென்
று அதிககோபங்கொண்டு, யாவரும்ஒருமிக்கக்கூடி
யுத்தஞ்செய்யத் தீர்மானித்து, தேவர்கள்பேரில் ப
டையெடுத்துக் கொண்டுவந்து பொன்னுலகத்தி ல
டர்ந்து, இந்திரன் முதலான தேவர்களோடு யுத்த
ஞ்செய்ய இந்தச்செய்தி பிரமனும் திருமாலும்உண
ர்ந்து அதிவேகமாய்வந்து, அவ் வசுரர்களை நாசப்ப
டுத்தினார்கள். பின்பு இறந்த அசுரர்கள்போக மற்ற
அசுரர்கள் யாவருங்கூடி, இனி இவ்விடத்தி லிருந்
தோமாகில் அடிக்கடிக்கு அபாய நேரிடுமென்று நி
னைத்துப் பாதாளலோகத்திற் சென்றொடுங்கி நடுங்
கி யடங்கி இருந்தார்கள் அப்பால் இந்திரன் முத
லான தேவர்களெல்லாம் மிகமகிழ்ச்சி யடைந்திருந்
தார்கள். இப்படியிருக்கிற காலத்தில் திருப்பாற்
கடலிற் பிறந்து திருமரு மார்பினால் இந்திரனிட
த்திற் சேர்ந் திருக்கின்ற அயிராவதம் உச்சைசிரவ
முதலியவற்றுள், உச்சைசிரவமென்கிற வெள்ளைக்
குதிரையானது ஒருநாள் கடலோரத்தில்வந்திருந்த
து. அப்போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைப்பெ
ற்ற கத்துருவையும் அருணனைப்பெற்ற விநதையு
ம்வந்து அக்கடலோரத்தி னின்று வேடிக்கைபார்த்
திருக்கிறபோது, அந்த உச்சைசிரவ மென்கிற வெ
ள்ளைக்குதிரையைக் கண்டார்கள். இவர்களில் வி
நதை யென்பவள் தன் தங்கையாகிய கத்துருவை
யை நோக்கி, இதோ இருக்கிற குதிரையைப் பார்
த்தையா; புண்ணிய வான்புகழைப் போலசுத்தவெ
ண்மையா யிருக்கின்றதென்று சொன்னாள். அதைக்
கேட்ட கத்துருவை இந்தக் குதிரைக்கு வாற்புறத்
தில் கிஞ்சித்துக் கறுப்பிருக்கிற தென்றாள். சுத்த
வெண்மையாயிருக்கிற குதிரைக்குக்கிஞ்சித்துக்கறு
ப்பிருக்கிற தென்று ஏன் பொய்மை கூறுகிறாய்; ந
ன்றாய்ப் பாரென்று விநதை சொல்லினாள். இந்த

மொழியைக்கேட்ட கத்துருவை, ஓ அக்கா! இக்குதிரை நீ கூறியபடி முழுவதும் வெண்மையா யிருந்தால் நானே உனக்குப் பணிவிடைப்பெண்ணாயிருக்கிறேன். நானுரைத்தபடி வாற்புறத்துக்கறுப்பிருந்தால் நீயெனக்குப் பணிவிடை பெண்ணா யிருக்கிறையாவென்றாள். விநதை யொத்துக் கொண்டு அக்குதிரையை நெருங்கிப் பார்ப்போம் வாவென்றுசக்துருவையை அழைக்க, கத்துருவை நாம்வந்து வெகுநேரமாயிற்று நாளையதினம் பார்ப்போம் வாவென்ன, விநதை அதையும் ஒத்துக்கொண்டு இருவரும் தமதிருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு கத்துருவை தன்பிள்ளை யாகிய ஆதிசேஷன்முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ புத்திரர்களே! நானும் என் தமக்கை விநதையும் கடலோரத்திற் சென்ற போது உச்சைசிரவ மென்கிற வெள்ளைக்குதிரையைக்கண்டோம். என் தமக்கை சுத்தவெள்ளை இக்குதிரையென்றாள். நான் அக்குதிரைக்குவாற்புறத்துக்கறுப்பிருக்கிறதென்று சொன்னேன். என்வாக்குப்பழுதாகாமல் அக்குதிரையின் வாற்புறத்தில்கிஞ்சித்துக் கறுப்புண்டாக்குங்கள். அப்படிச்செய்தீர்களாகில் என் தமக்கையைப் பணிவிடைப்பெண்ணாக்கிக் கொள்வேன். இல்லாவிட்டால் நான் அவளுக்குப் பணிவிடைப்பெண்ணாக வேண்டுமென்றுசொன்னாள். ஆதிசேஷன்முதலானவர்கள் கேட்டுத்திடுக்கிட்டு, ஆ! தாயே! அந்த உச்சைசிரவ மென்கிற குதிரை பாற்கடலிற்பிறந்தது. அதற்கொருமறவுண்டா; மறுவற்ற குதிரைக்கு ஒருமறு உண்டாக்குவமாகில் மிகுந்தபாவத்துக்காளாவோம். மேலும் தாயினளவிலேயா குறிழைப்பது. நாங்கள் அச்செய்கைக்குப் பாத்திபப்படோமென்று மறுத்தார்கள் உடனே கத்துருவை கோபங்கொண்டு, ஜெனமேஜெயமகாராஜன் செய்கிறசர்ப்பயாகத்தில் நீங்களெல்லாம் மடியக்கடவகென்று சாபமிட்டாள். இதைக்கேட்ட புத்திரர்களில் ஒருவன் அச்சாபத்துக்குப் பயந்து, அந்தக்குதிரையின்வாற்புறத்தில்கிஞ்சித்துக் கறுப்புதோன்றலென்றியிருந்தான். மறுநாள் கத்துருவை விநதையை அழைத்துக்கொண்டு அக்குதிரை இருக்கிற இடத்தில்வந்து, ஓ அக்கா! இதோ பார்த்தையா வாற்புறத்தில் கறுப்பிருக்கிறதென்று காட்டினாள். விநதை சரிதான் முன்சொன்ன வண்ணம் உனக்குத் தாதியாகிறேனென்று ஒத்துக்கொண்டு அவளுக்கு அடக்கமாயிருந்து, அவளிட்ட வேலையைச்செய்துவந்தாள்.

இப்படி சிலநாட்சென்றபின்பு இந்தவிநதை உயிர்த்த மற்றொரு முட்டை பருவகாலம் வந்து தனக்குத் தானே விரிந்தது. அப்படி விரிந்தமாத்திரத்தில் அழகியசிறகினையும் பழகியஆற்றலையும்இளஞாயிறு போன்ற தேக காந்தியையும் பெற்று, இரணியனை வதைக்கத் தூணில் நின்று வெளிப்பட்ட நரசிங்கமூர்த்திபோல் ஒருபுத்திரன் உற்பத்தியானான் அந்தப் புத்திரன் உடனே ஆகாயத்திலெழும்பிப்பறந்து தன்தாயாகிய விநதையிடத்துவந்து வணங்கினின்றான் அதை விநதைபார்த்து இன்றல்லவோ பெண்ணாற்பெறும்பேறு பெற்றோமென்று மிகமகிழ்ச்சியாய்ப்; பரமானந்தத்தை யடைந்திருந்தாள் கத்துருவையென்பவள் இந்தப்புத்திரனது புஜபலபராக்கிரமத்தையும் சவுந்தரியத்தையும் கண்டு பெற்றாளும் இவ்வண்ணமான புத்திரனைப்பெறவேண்டுமேயல்லாமல் பன்றி பலகுட்டிபோட்டதுபோலப்பலபுத்திரர்களைப் பெற்றென்ன பயனென்று தனக்குள்தானே வருத்தப்பட்டு அப்புத்திரனைப் பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறாள் ஓகனுமனே! நீ என் தாதிவயிற்றிற் பிறந்தவனாதலால் என்வயிற்றிற் பிறந்த மக்களுக்குப் பணிவிடைக்காரனாயிருவென்றுகூற இப்புத்திரன் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு ஆதிசேஷன் முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தான் இவன் செய்துவருகிற பணிவிடை என்னெனில் ஆதிசேஷன் முதலான நூற்றுநால்வரையும் தீவுதீவாந்திரங்களில் எடுத்துப்போய் அவ்விடத்திலுண்டாகிய விநோதங்களையும் இமயம்-மந்தரம்-விந்தம்-நிடதம்-ஏமகூடம்-கந்தமாதனம் நீலகிரி-முதலாகிய பர்வதாலங்காரங்களையும் காண்பித்துவருகிறது.

இப்படி இடைவிடாமல்ஆதிசேஷன்முதலானவர்களைச் சுமந்துசுமந்துவருந்தி மனநொந்து ஒருநாள் தன்தாயினிடத்துவந்துபணிந்து ஓ அம்மா! என்னுடைய ஆற்றல்முதலாகியவற்றை அஷ்டாக்ஷர சுரூபியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியேயல்லது மற்றொருவராலும் அளவிடக்கூடாது அவ்வளவு ஆற்றலைப்பெற்றும் சபையைக்கண்டு அஞ்சி மெய்நடுங்கங்கொள்வோர்களுடைய கல்வியும் சபைக்கஞ்சாமற் பேசுகிறமூடனுடையசொல்லும் பிறர்க்குதவியில்லாதசெல்வமும் தரித்திரனுக்குண்டாகிய அழகும், நற்குண நற்செய்கையில்லாத இல்லாளை உடையவன் செய்யும் இல்லற தருமமும் எக்காலத்தும் பயன்படாத வாறுபோல யான் யாதொரு பயனுமடையாமல் எனக்குப் பணிவிடை செய்பவர்க்கு நான் பணிவிடை செய்பவனாகி மல்ல யுத்தத்தினால் காய்ப்பேறுந் தோள்களெல்லாம் ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைச் சுமந்துசுமந்து காய்த்துப்போயின இதை யுய்த்துநோக்கநோக்க மனது புண்ணாகிறது இது என் தலைவிதியென்று தீர்மானித்திருந்தாலும் நீ படுகிற அவஸ்தையைப் பார்த்தால் (உகிர்ச்சுற்றின்பேரில் அம்மி விழுந்ததுபோல) அதிக துன்பத்தைக் கொடுக்கின்றது. ஆதலால் தாயே! அந்தக் கத்துருவைக்கு நீ சுபாவத்தில் பணிவிடைப் பெண்ணானையா? அல்லது ஏதோ ஒருகாரணத்தினாலே பணிவிடைப்பெண்ணானையா? எனக்குவிளங்க உரை

க்கவேண்டுமென்ருன். அதைவிநதைகேட்டு, அனலிடுமெழுகுபோலமனமதுஉருகி, அப்பாமகனே! நான் அந்தக்கத்துருவைக்குத் தமக்கை. இன்னும் என்னுடனே பிறந்தவர்கள் பதினெருபெண்கள். நாங்கள் பதின்மூன்றுபெயரும் காசிபமுனியின் மனைவியர். ஒரு காரணத்தினலே என் சகோதரியாகிய இந்தக்கத்துருவைக்குத தாதியானேன். அக்காரணமென்னவென்ருல், உன்தமயனகிய அருணனிட்ட சாபம். அஃது யாதெனில்-அவ்வருணனிருந்த முட்டையைப் பருவமாகாததற்கு முன்னமே உடைத்தேன். அப்போது உன்தமயனுக்கு எல்லா அவயவமுங்கூடிக் கால்மாத்திரங் கூடாமலிருந்தது. அதன்மேல் அவன் கோபங்கொண்டு உன் தங்கைக்குத் தாதியாகக் கடவதென்று எனக்குச் சாபமிட்டான். நான் அந்தச் சாபத்துக்கு வருத்தப்படாமல் அவயவப்பழுதாயிற்றே என்று துன்பப்படுகிறபோது உன்தமையன்கண்டு அம்மா! என்னைப் பங்கப்படுத்தினதினுற்சபித்தேன். இந்தச்சாபம் என்தம்பியால் நீங்குமென்று கூறிச் சூரியனுக்குத் தேர்ப்பாகனுகப் போய்விட்டான் எனறுசொல்லி, அச்சாபப்படி தாதியான விருத்தாந்தத்தையும் விளங்க உரைகக, கலுழன்கேட்டு வியப்படைந்து தாயைவணங்கி விடைபெற்று, முன்போலவே ஆதிசேஷன முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடைக்காரனுகியிருந்தான.

இப்படி இருக்கிற நாளில் ஒருநாள் ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் கலுழனைப் பார்த்து, ஓ கலுழனே! மாலியபர்வதம் விநோதமா யிருக்கிறதென்று கேள்வியாதலால் அதனைப் பார்க்கவேண்டு மென்ருர்கள். கலுழன் நல்லது வாருங்கள் கொண்டுபோய்க் காண்பிக்கிறே னென்றுசொல்லி யாவரையும் தனது தோளில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய் அப்பருவதத்தில் விட்டு, தான் அம்மலைச்சருவி லொருபக்கத்திலிருந்து, அடடா!! இதென்ன விதிவசம் கத்துருவைதான் கிஞ்சித்தேனும் இரக்கமில்லாமல் அடிக்கடிநமது தாய்க்கு வேலை யிடுகிருள். இந்தப் புத்திரர்கள் மூடர்களல்லவே: சகல கலைகளையுங் கற்றுணர்ந்தவர்கள். இவர்களில் ஆதிசேஷனே மஹா பண்டிதன். இப்படி யிருந்தும் என்னைத் தம்பியென் றெண்ணுமல் கனகடுரமான பணிவிடைகளைச் செய்யச்சொல்லுகிருன். நல்லது பராக்கிரமத்தினலே இவர்களை அதமாக்குவோமென்ருல், தாய்சொல் தவறுகின்றது. இதற்கென்ன செய்கிலதென்று தனக்குள் தானே நினைத்து வருத்தப்படுகிற தருணத்தில், நாரதர் அக்கலுழன் கண்முன் தோன்றினர். அவரைக்கண்டு யாரோ ஒரு மஹாத்துமா வருகிருரென்று விரைவிலெழுந்து எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கிநிற்க, நாரதர் கலுழனுக்குப் பல ஆசீர்வாதஞ்செய்து ஒரு வசனம் சொல்லுகிருர்: ஓ கலுழனே! உன்னைக்கண்டு தரிசிப்பவர்களுக் கெல்லாம் யாதொரு துன்பமு மடையாது. நீ துன்பப்படுகிற முகத்துடனிருக்கிறதை நோக்கினல் மிகுந்த ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. ஆனதால் உன் மனவருத்தத்தைக் கூறென்று வினவ, கலுழன் தன் தாய்க்குத் தன்தமயனிட்ட சாபமும் அசசாபம் வந்தடைந்த விதத்தையும்சொல்லி, ஐயா! உச்சை சிரவமென்கிற வெள்ளைக் குதிரைக்கு வாற்புறத்துக் கறுப்புண்டாவென்றுவினவ, நாரதர்-ஓ கலுழனே! அந்த உச்சை சிரவம் சுத்த வெண்மையானதுதான். அதற்கு வாற்புறத்துக் கறுப்புண்டானது உன் சிறியதாயாகிய கத்துருவை செய்தசூது என்று அந்தச்சூதை விவரமாயெடுத்தோதி மறைந்துவிட்டார்: அதற்குள் ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அம்மாலிய பர்வதத்தின் விநோதங்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினர்கள்: அவர்களை முன்போலவே யெடுத்துவந்து இருப்பிடத்திற் சேர்த்து, கத்துருவையும் அவள் புத்திரரும்தாயையும் தன்னையும் செய்கிற துர்நடத்தையை மனதில் நினைத்து, நமது வல்லமையை அவர்களுக்குத் தெரிவிப்போமாகில் அப்போது அவர்களுக்கு நம்மிடத்தில் கிஞ்சித்துப் பயமுண்டாகி அதிகவருத்தங்கொடார்களென்று கருதிக காலம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில், ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் இந்தக் கலுழனையழைத்து, ஓ கலுழனே! கடல்சூழ்ந்த நெடிய வுலகத்திலிருக்கிற எல்லா விநோதங்களையுங் கண்டோம் இனி ஆகாயத்திலிருக்கிற-வாயுமண்டலம்—வருணமண்டலம்—சந்திரமண்டலம்—சூரியமண்டலம்-நக்ஷத்திரமண்டலம்—அக்கினி மண்டலம்-திரிசங்குமண்டலம்-முதலாகியவற்றின் அலங்காரத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சேட்டார்கள். கலுழன் அப்படியே பார்ப்பீர்கள் வாருங்களென்று அவர்களை யெடுத்துக்கொண்டு கேசரி மார்க்கத்தில் எழும்பி ஒவ்வொரு மண்டலமாகக் காண்பித்து, தான்கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றப் பருதி மண்டலத்தில் தாவினன்.

உடனே ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அந்தச் சூரிய அழற்சியினல் சரீரமெங்குங் கண்ணி மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து, ஓ கலுழனே! (யானை தன் தலையில் தானே மண்போட்டுக் கொள்வதுபோல) எங்களாலேயே எங்களுக்கு வருத்தந் தேடிக்கொண்டோம்: சூரிய வழற்சியினலே பிராணவஸ்தைப்படுகிருேம் எங்களிருப்பிடத்துக்குக் கொண்டுபோய்விடென்று பலவாறு பிரிய வசனஞ்சொல்லி முறையிட்டார்கள். அதைக்கலுழன்கேட்டு, இவ்வளவுதானு உங்கள் வல்லமையென்று பின்னும் சிலதூரங் கொண்டுபோய், அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி இருப்பிடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அப்போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்களெல்லாம் சூரியஅழற்சியினலே நொந்து பிராணவஸ்தையி லிருந்தார்கள் அதைக் கத்துருவைகண்டு, ஓ கலுழனே! என்

மக்களை இவ்வண்ணமாக்குவித்தையே இதென்ன விபரீதமென்றுவினவ, கலுழன்-ஓ அம்மா! நானென்ன செய்வேன்? அவர்கள் ஆகாயத்திலிருக்கிற மண்டலங்களின் விநோதங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்றார்கள் அவர்கள் கட்டளைப்படி கொண்டுபோய்க்காண்பித்து வந்தேனென்றான். கத்துருவை கேட்டு வருத்தப்பட்டு வருணமந்திரத்தை யுச்சரித்தாள் உடனே மிகுந்த மழை சொரிந்தது. அதனாலே அந்த ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் சூரிய அழற்சியினால் தங்களுக்கு உண்டாகிய வருத்தத்தை நீங்கி முன்போலானார்கள். அதுமுதல் இந்தக் கலுழனிடத்துக் கிஞ்சித்தஞ்சி நடப்பார்கள். இப்படி இருக்கிறகாலத்தில் ஒருநாள் கலுழன் கத்துருவையை நோக்கி, ஓ அம்மா! இப்போது என் தாயும் நானும் உனக்கு அடிமையாயிருக்கிறோம் இந்த அடிமையை நீக்கிக்கொள்ள எனக்கு மனமிருக்கின்றது. இதற்காக நீ என்னவஸ்து கேட்டபோதிலும் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன் கேள். என்று வினவவும், கத்துருவை இதைக்கேட்டு, உன் கருத்தின்படி அடிமைத்தொழிலை நீக்குகிறேன் என்மக்கள் சுகப்பட தேவாமுதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உன் கருத்து நிறைவேறுமென்றாள். கலுழன் அதற்கொத்துக்கொண்டு தன்தாயிடத்துவந்து, கத்துருவைக்கும் தனக்கும் நடந்ததைக்கூறி மறுபடியுந் தாயைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ அம்மா! கத்துருவை கருத்தின்படி அத்தேவாமுதத்தைக் கொண்டுவர ஆசீர்வாதஞ்செய்து என்தந்தையிருக்கிற இடத்தையுஞ்சொல்லி எனக்கிருக்கிற பசிநோயுந்தீரக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று வினவ, விநதைகலுழனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! உன்தந்தையாகியகாசிபர் கந்தமாதனபர்வதத்திலிருக்கிறார். நீகொண்ட பசிக்கு இரை வடகிழக்குச்சமுத்திரத்தின் மூலையிலொரு திட்டிருக்கின்றது. அதில்மஹாபாதகர்களாகிய வேடர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்புசி. ஆனால் அவர்களில் ஒரு பிராமணனிருக்கிறான். அவனைப்புசியாதேயென்றுகூறிப் பல ஆசீர்வாதஞ்செய்தாள். உடனே கலுழன் மகிழ்ந்து, வேடர்களோடு வேடனாயிருக்கிற பிராமணனை எப்படி யறிந்துகொள்ளுகிறதென்று கேட்டான் அதற்கவள் மகனே! அந்தப்பிராமணனைவிழுங்குகிறபோது நெஞ்சில் அழற்சி உண்டாயிருக்கும். அதைக்கண்டு அவனை நீக்கென்றுகூற கலுழன்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து கேசரிமார்க்கத்திலெழும்பி, அந்த வடகிழக்கு மூலையை நோக்கிப் பார்க்கும்போது அவ்வேடர் கூடியிருக்கிற திட்டுத்தோன்றிற்று, உடனே அங்குசென்று, அவர்களையெல்லாம்வாழைப்பழத்தைவிழுங்குகிறதுபோல விழுங்கத் தலைப்பட்டான். இப்படி விழுங்கி வருகிற தருணத்தில் தன்நெஞ்சில் அழற்சி யுண்டாயிருந்தது. அதுகண்டு பிராமணனென்று கருதி, அப்பிராமணனை வெளியில் வாவென் றழைத்தான். அப்பிராமணன் என்மனைவிவந்தால் நான்வெளியில்வருவேனென்றுகூற, கலுழன் அப்படியே அவன் மனைவியையும் அவனையுங் கக்கி, அவனுக்குச்சிலபுத்திசொல்லிவிட்டு, மற்றவரை யெல்லாம் புசித்தபின்பு தந்தையிருக்கிற கந்த மாதனத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

கருடபகவான் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது,

கந்தமாதனச் சருக்கம்.

அரிச்சந்தனம்-சந்தானம் - மந்தாரம் - பாரிசாதம்- கற்பகம்—என்னும் ஐந்து தருக்களை யொத்திருக்கின்றன சந்தனம்-அகில்-பாதிரி-மகிழம்—கோங்கு-நாரத்தை—குருக்கத்தி-வாழை — வாகை—செருந்தி-அழிஞ்சில்-குங்குமம் - அனிச்சை - கமுகம் - பலா-தேமா-புளிமா-கருவிளம்-கூவிளம் - அசோகம் - சிந்தூரம்-தேக்கு-இலந்தை-கொன்றை-நாவல்-வேம்பு-ஆத்தி - தேக்கு - விளா - தணக்கு - நெல்லி - பச்சிலை-பாலை-பிராய்-புளி-புன்னை-மருதம் - வெட்பமாலை-வேங்கை-வேல்-ஆச்சா—இத்தி-இலவம் — இலுப்பை-ஈந்து-எட்டி-எலுமிச்சை-கடவு-கடுக்காய் - தென்னை-பனை-சண்பகம்-நாரத்தை-கச்சூரம் - வன்னி-குருந்தம்-ஆல்-அரசு-நறுவிலி-முதலாகிய மரங்களையும், வனமல்லிகை-மலைமல்லிகை-கொடிமல்லிகை-முல்லை-இருவாக்ஷி-வெக்ஷி- அலரி செவ்வந்தி நந்தியாவர்த்தம்-குன்றி - குமிழ் - நொச்சி - முதலாகிய செடிகளையும், வெண்டாமரை-செந்தாமரை-அல்லி-ஆம்பல் - குவளை - காந்தள் — நீலோற்பலம் - முதலியவைகள் நிறைந்த தடாகங்களையும், சிங்கம் - யாளி-புலி - யானை — குதிரை - பசு - எருது-ஆடு-பன்றி-கவரிமான் - புள்ளிமான் - வேசரி - ஒட்டகம் - நரி-சுவானம் - இற்பூனை - பறுகுபூனை - சவ்வாதுபூனை - செங்குரங்கு-கருங்குரங்கு-வெண்குரங்கு எலி - கரடி - எருமை - பாம்பு-இவைமுதலாகியமிருகங்களையும், மயில்-அன்னம் - குக்குடம் - கழுகு அசுணம்- கிளி - சிம்புள் - சக்ரவாகம் - வலியன்-சிச்சிலி - சம்பங் கோழி - காடை-கவுதாரி-நாரை-வண்டு-முதலாகிய பறவைகளையும், பரமன்சடாடவியில்நின்றிழியும்கங்கையொத்த அருவியையும்உடைத்தாகி, வேதாகமங்களை யுணர்த்து நல்லொழுக்கத்தின்கண் நின்றோர்க்கெல்லாம்ஆதாரவாகி,சிற்றின்பத்

துக்குக் காரணம் ஸ்திரீகளுடைய கந்தமாதனமென்று சொல்லுவதுபோலப் பேரின்பத்துக்குக் காரணம் இந்தக் கந்தமாதனந்தானென்று யாவரும் சொல்ல உயர்ந்து பருத்து விளங்கியிருந்தது வினதையின் புத்திரனாகிய கலுழன் அந்தக்கந்தமாதனத்தின் விந்தைகளனைத்தையும் பார்வையிட்டு முனிவர்களையும் முனிவர்களிருக்கிற ஆசிர்மங்களையும் நோக்கிப் பலவாறுபுகழ்ந்து பின்பு தன்தந்தையாகிய காசிபமுனிவரிருக்கிற ஆசிர்மத்தைக்கண்டு, மெய் வாய்-கண்-மூக்கு-செவி-வழியாகிய சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரசம்-கந்தமென்னும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி அறிவைப் பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தித் தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் காசிபரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான் உடனே காசிபர் பன்னககேசரிக்குப் பல ஆசிகள்வழங்கி தேககாந்தியினையும் ஆற்றலையும் நோக்கி உடல்முழுதும் புளகம்போர்ப்பக் கலுழனை வாரித்தழுவி அப்பா மகனே! தற்காலம் என்னிடத்தில் வந்தகாரணமென்னவென்றுவினவ கலுழன் தான்வந்த காரணத்தை விரித்துரைத்து அடிமைத்தொழில் நீங்க அமுதங்கொண்டுவரவும் தங்களிடத்தில் வரப்பிரசாதம்பெறவும் என்பசியாறவும் வந்தேனென காசிபர்கேட்டு மகிழ்வடைந்து நீசிறந்த ஆற்றலைப்பெற்று அமுதத்தைக்கொண்டுவரக்கடவது உன்பசியாற ஆகாரங்காட்டுகிறேன் அதனையும்புசியென்று சொல்லிக் கூறுகிறார்.

அளகாபுரியென்னும் நகரத்தில் சுக்கிரன் நதிபன் என்று இரண்டுபிராமணருண்டு அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரர்கள் ஒருநாள் நதிபன்தன் தமயனாகிய சுக்கிரனைவணங்கி என்பாகத்தை எனக்குக்கொடுவென்றுவினவ சுக்கிரன்பாகங்கொடுக்கமனமில்லாதவனாய் நதிபனைவைய அதன்மேல் ஒருவர்க்கொருவர் விரோதப்பட்டு கர்னகடூரமான வசனங்களைவழங்கினார்கள் அதில் மூத்தவனாகிய சுக்கிரன் நதிபனைப்பார்த்து அடா துன்மார்க்கா! மரியாதையில்லாமல் என்னை இகழ்ந்ததினால் நீ ஆறுயோசனையகலமும் பன்னிரண்டுயோசனை யுயரமுமாகிய யானையாகக்கடவதென்று சபித்தான் நதிபன் பார்த்து எனக்குச் சேரவேண்டிய பிதுர்ப்பாகத்தைக்கேட்டால் எனக்குக் கொடுக்காமல் என்னைத்தூஷித்தது மல்லாமல் என்னைச் சபிக்கிறையா? சபாசு! இது நன்றாயிருக்கின்றதா ஞாயமில்லாமல் சாபங்கொடுத்தபடியால் நீமூன்றுயோசனை அகலமும் ஆறுயோசனையுயர்வாகிய ஆமையாகக்கடவதென்று சுக்கிரனைச்சபித்தான் அப்படியேயிருவரும் அவ்வுருவங்கொண்டு வடமேற்குச்சமுத்திரமூலையில் என்னேரமும்யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் அதனாலனேக சிவன்கள் வருத்தப்படுகின்றன ஆகையால் நீ அவ்விருவரையும் புசிப்பாயென்று கட்டளையிட கலுழன் மஹா பாக்கியமென்று அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு வணங்கி விடைபெற்றுஆகாயத்திலெழும்பிப் பறந்து வடமேற்குச்சமுத்திர மூலையைநோக்கும்போது, யானையும் ஆமையும் தோற்றப்பட்டன அவைகளைக் கலுழன்கண்டு, உடனே அவைகள்மேற்பாய்ந்து, அவ்விரண்டையும் தனது காலில் எற்றிக்கொண்டு கேசரிமார்க்கத்தி லெழும்பி இவ்விரண்டையும் ஓரிடத்தில் வைத்துப் புசிக்கவேண்டுமே இவற்றை எவண் வைக்கலாமென்று நாலுதிசையும் உய்த்துப்பார்க்கும்போது நூறுயோசனை விஸ்தீர்ணமுள்ள அநேகங் கிளைகளை யுடைத்தாய் உயர்ந்து பெருத்திருக்கிற ஒரு ஆலமரத்தைக்கண்டு, அதனிடத்திற்சென்று ஒரு கிளையில் இந்தஇரண்டு செந்துக்களையும் வைத்துத் தானுமிறங்கினான். உடனே அக்கிளைகனம் பொறுக்காமல் முறிந்தது. கலுழன் முறிந்து விழுகிற கிளையைப்பார்த்தான். அதில் அங்குஷ்டப்பிரமாணமுள்ள வால்கில்யர்என்கிறமுனிக்கூட்டங்கள் இலைக்கொவ் வொருவராயிருந்துதவஞ்செய்தலைக்கண்டு திடுக்கிட்டு, அடடா!! மோசம் வந்தது. வெற்று மரமென்று நாம் வந்தோம். இதில் மஹாநிலைபெற்ற தபசிக ளிருக்கிறார்கள். இக்கிளை பூமியில்விழுந்தால் இவர்கள் தவத்துக்குப் பின்னம் வரும். அதனால் நமக்குக் கெடுதிநேரிடும். ஆதலால் இவர்கள் தவத்துக்குப் பின்னம்வராமல் இக்கிளையைக் காலினாலிடுக்கிக்கொண்டு நமது தந்தையிடத்துச்சென்று வினவினால் நலமுண்டாகும். இல்லாவிட்டால் பழுதுநேரிடும். என்று யோசித்து அந்த இரண்டு செந்துக்களுடனே அக்கிளையையும் எற்றுக்கொண்டு காசிபரிடத்தில்வந்து வணங்கி இதனைச் சொல்லுவான்.

ஓ ஐயனே! தாங்கள் இட்ட கட்டளைப்படிசென்று அந்த இரண்டுசெந்துக்களையும்எற்றிக்கொண்டுபோய் புசிக்க ஓ ராலமரத்தின்கிளையிலிறக்கி நானுமிறங்கினேன். கனம்பொறுக்காமல் கிளைமுறிந்தது அக்கிளையைப் பார்த்தால், அங்குஷ்டப்பிரமாணமுள்ள முனிவர்மயமாயிருக்கின்றனு. இக்கிளையைப்பூமியில்விட்டால் அவர்கள் தவத்துக்குக் கெடுதிவருகிறதுமன்றி, எனக்குஞ் சாபமும் வருமென்றஞ்சிவந்தேன். இதற்கென்ன செய்வேன்என்றுமுறையிட காசிபர் விரைவிலெழுந்துவந்து, அக்கிளையிலிருக்கும் வால்கில்லியரைப்பார்த்து, ஓ மஹாதபோநிதிகளே! நீங்களிருந்து தவஞ்செய்கிற கிளையைமுறித்தவன் ஆதியிலே உங்களுடைய கிருபையினாலேபுத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தேனே அந்தயாகத்தில் உதித்த எனது புத்திரன் அவன் நீங்கள் தவஞ்செய்கிற மரமென்று அறியமாட்டான். வெற்றுமரமென்று நினைத்து அம்மரத்தின்மேல் வந்திறங்கினான். அதனாலே கிளை முறிந்தது. நீங்கள் சினங்கொண்டு என்புத்திரனைச் சபிக்காமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வேண்ட வால்கில்லியர் காசிபரைநோக்கி ஓ ஐ

யனே உமதுபுத்திரன்பேரில எங்களுக்குக் கோபமி
ல்லை எங்களைப் பூமியில் விடுவானாகில எங்கள் கரு
த்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் செல்கிறோம், எ
னவும் காசிபர் மகிழ்ந்து கலுழனைப்பார்த்து,
அப்பா மகனே! மெதுவாய்க் கிளையைப் பூமியி
ல் விடென்றுகூறக்கலுழன் மகிழ்ச்சியடைந்து கிளை
யைப் பூமியில் விடுத்தான். உடனே வால்கில்லியர்
பூமியிலிறங்கிக் காசிபரையும் கலுழனையும் வாழ்த்
திப் போயினார்கள். போயினபின்பு கலுழன் காசிப
ரைநோக்கி இக்கிளையைஎந்தவிடத்திற்சேர்க்கிறது
இந்த செந்துக்களை எந்தவிடத்தில்வைத்துப்புசிக்கி
றதென்றுவினவ காசிபர் கலுழனைப்பார்த்து ஓ புத்
திரசிகாமணியே! இந்தக்கிளையை இமயமலைக்கு அ
ருகிலிருக்கிற நரமேதபர்வதத்தில் வைத்துவிட்டு நீ
இமயமலையின்மேலிருந்து இச்செந்துக்களைப் புசித்
து தெய்வலோகத்திற்சென்று அமுதங் கொண்டு
போவென்றுகட்டளையிட்டார் கலுழன் அவ்வாறே
அக்கிளையை நரமேதபர்வதத்தில் வைத்துவிட்டு இ
மயமலையில்வந்து அந்த இரண்டுசெந்துக்களையும் பு
சித்துப் பசியாறினான்.

கந்தமாதனச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது,

அமுதங்கொணர்ந்தசருக்கம்.

கலுழன் அமுதத்தைக் கொண்டுவர யத்தனி
த்துத் தன்தாயையும் தந்தையையும் மனதிலேதியா
னித்து உயரஎழும்பி அமுதமிருக்கும் நாட்டை நா
டிவருகிறான் இப்படி வருகிறபோது தனது செட்
டைக்காற்றினாலே முகிலினங்களெல்லாம் திகிலடை
ந்து இவ்வகைப்பட்டகோரமானகாற்றை எப்போது
ங்கண்டதில்லை யாதலால் சற்றுநேரம் இங்கு நிற்ப
மாகில் நின்றவிடந் தெரியாமற் போகும்படி நேரிடு
மென்று நினைத்துத் தக்ஷணம் அண்டர் நாட்டிற்
சென்றடைந்தன. மலைகளெல்லாம் வேரற்றனவாயு
பகவானும் திடுக்கிட்டுக் காற்றுக்குத்தலைவனாகாமி
ருந்தும், இக்காற்றுஎது ஊழிக்காற்றோஎன்னமோ
வென்றுமருண்டுஒளித்தான். இப்படியாகக்கலுழன்
மஹா உக்கிரத்துடனே வருகிறதருணத்தில் இந்தி
ரனானவன் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்ப
த்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் கின்னரர் கிம்புருடர்
சித்தர் வித்தியாதரர் முதலானவர்களோடு கொ
லுவிருக்கிறபோது அவன்கண்முன்சிலதுர்நிமித்தங்
கள் தோன்றின அந்தத் துர்நிமித்தத்தை இந்திர
ன்நோக்கி ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம் ஒருநாளுங்கா
ணாத துர்நிமித்தத்தை இன்றையதினங்கண்டோம்
இதனால் என்ன விளையுமோவென்று திகிலடைந்து
தனது குருவாகிய வியாழபகவானிடத்திற்சென்று
வணங்கிஎதிர்நின்று தான்கண்ட துர்நிமித்தத்தையு
ரைக்க, வியாழபகவான்ஞான திருஷ்டியினாற்பார்த்
து இந்திரனை நோக்கி ஓ தேவராஜனே அந்ததுர்
நிமித்தத்துக்குக் காரணமென்னெனில், காசிபருக்கு
விநதையினிடத்து உதித்த புத்திரன் கலுழன் அவ
ன் தன்தாயின் அடிமைத்தொழிலை நீக்க உனதிடத்
திலிருக்கிற அமுதத்தைக்கொண்டுபோகவருகிறான்
அதனால்தான் இத்துர்நிமித்தந் தோன்றிற்று. என்று
கூற இந்திரன் ஓ ஆண்டவனே ஒருபறவை என்சு
வாதீனத்தி லிருக்கிற அமுதத்தை எடுத்துப்போகு
மா நானென்ன அவ்வளவுபேதையா எனக்குத்தெ
ய்வப்படை இல்லையா? இதென்ன ஆச்சரியமென்று
கூற வியாழபகவான்நகைத்து ஓ தேவராஜனே! என்
ன நீ மறந்துபேசுகிறாய் முன்னம் காசிபர் புத்திர
காமேஷ்டி யாகஞ் செய்தபோது நாமெல்லோரும்
போயிருந்தோம் அந்தப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்து
க்கு வால்கில்லியர் என்னு முனிவர்கள் தாங்கள் சும
க்கத்தக்க ஓமதிரவியங்கொண்டுவந்தார்கள் நீ அவர்
களைப்பார்த்து ஆ! இவர்களென்ன அங்குஷ்டப் பி
ரமாணமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்களென்று சற்றே
இகழ்ச்சியாக நினைத்தாய் அதனை அந்த வால்கில்லி
யர்கள் உணர்ந்து இந்தத் தேவேந்திரனுக்கு இவ்வ
ளவுகர்வமாவென்று மனதில்நினைத்து இதோசெய்
யப்போகிற புத்திரகாமேஷ்டியாகத்திலுதிக்கிறவன்
இந்திரனுக்கிந்திரனாகக்கடவதென்று இந்திரமந்திர
த்தைச்செபித்தார்கள் அதுகண்டு நீநடுங்கிப்பயந்து
அவர்களை வேண்டிக்கொண்டதின்பேரில் பறவைக
ளுக்கெல்லாம் இந்திரனாகக்கடவதென்று வேறொரு
விதமாய் மந்திரத்தைத்திருப்பி உச்சரித்தார்கள் அ
திற்பிறந்தபுத்திரன்தான் கலுழன் அவன்தான் அ
முதத்தை எடுக்கவருகிறான் அந்தவால்கில்லியர் இ
ந்திர மந்திரத்தையே யுச்சரிப்பாராகில் உனக்கு இ
ந்திரப்பட்டமேது? அவ்வளவு பராக்கிரமத்தை யு
டைய சிலாக்கியவானவருகிறான் அவன் எப்படியும்
அமுதத்தைக் கொண்டுபோவானென்றார் அதற்கு
இந்திரன் தெய்வகணங்களும் தெய்வப்படைகளும்
காவல்பூண்டிருக்கிற அமுதத்தை எவ்வாறு எடுத்
துப்போவான் பார்ப்போமென்றுசொல்லி குருவை
வணங்கி விடைபெற்றுத் தனது சபையிற்சேர்ந்து
தன்சேனைகளனைத்தையும் வரவழைத்துக் கலுழன்
அமுதத்தை எடுக்கவருகிறானாதலால் மிகுந்த சாக்
கிரதையோடு காவலாயிருங்களென்று கட்டளையி
ட்டுத் தானும் போர்க்கோலங்கொண்டிருந்தான்.

கலுழன் யுகாந்தகாலங்களில் பிரசண்டமாருதம்
வெளிப்பட்டாலெப்படியோ அப்படியே சொர்க

லோகமெல்லாத் தத்திக்கெட்டுத் தடுமாறமிகுந்த காற்றைத் தனது சிறகினு லுண்டாக்கி, பார்ப்பவர்களெல்லாம் மனந்திடுக்கிட்டுக் கலங்கிச் சித்திரப்பதுமைபோல அசைவற்றுநிற்கத் தனது பராக்கிரமத்தைக்காட்டி, மஹாவேகத்துடன் அமுதமிருக்குந்தானத்தில் வந்தான். அந்த அமுதத்துக்குங் காவலாளிகளா யிருக்கிறவர்களோடுகூட இந்திரன்கட்டளைப்படி வந்திருக்கிற அஷ்டவசுக்களும் மற்றதேவகணங்களும் ஒருமித்துக்கூடி, தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற - வேல் - வாள் - கதை - சூலம் - பிண்டிபாலம் சக்கரம்-தோமரம் - இருப்புலக்கை - ஈட்டி பாசுரு - கடாரி - சுருள்கத்தி - இவை முதலாகிய ஆயுதங்களைக் கருழன்மீதெறிந்து எதிர்த்து அட்டகாசஞ்செய்து நின்றார்கள். கருழன்கண்டு குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு, தனது சிறகினாலே அப்படைகளையெல்லாம் சிதறஅடித்து, அச்சிறகினாலும் - சிறகின் காற்றினாலும்-காலினாலும்-கால் நகத்தினாலும்-புடைத்து, மூக்கினால் எவரையும் அண்டவொட்டாமற் பாய்ந்து கொத்தி தேவகணங்களையெல்லாந் திக்கானொருவராயோடிப் பதுங்கும்படியாகத் தாக்கினான். அதனாலே தேவகணங்களெல்லாம் ஒருவர் போனவழி ஒருவர் போகாமலோடினார்கள். அதுகண்ட அனலன்-அனிலன்- ஆபச்சைவன்-சோமன்-வரன்-துருவன்-பிரத்தியூசன் - பிரபாசன் - என்னும் அஷ்டவசுக்களும் வந்தெதிர்த்து, தங்கள் கையில்லை வளைத்துச் சோனைமாரிபோலச் சரவருஷஞ் சொரிந்தார்கள் உடனே அக்கருழன் அச்சரங்களையெல்லாம் தன் சிறகினால் தவிடுபொடியாக்கி, அந்த வசுக்கள் பிடித்திருக்கும் வில்லுகளைத் தன்காலினாலெற்றி முறித்தான் அதற்கவர்கள் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, அவரவர்கள் தவஞ்செய்துபெற்ற இந்திராஸ்திரம் சந்திராஸ்திரம்-நாகாஸ்திரம் - அக்கினியாஸ்திரம் - வாயுவஸ்திரம் - மாயாஸ்திரம் -குபேராஸ்திரம் - வருணாஸ்திரம் - அந்தகாஸ்திரம் - சூரியாஸ்திரம் - இடியாஸ்திரம் - பிரம்மாஸ்திரம்-முதலான திவ்யாஸ்திரங்களை எடுத்துவிட்டார்கள். அவைகளைக்கண்டு ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியைத் தியானித்து ஒரு அஸ்திரமாகிலும் தன்மேல்படாமலிருக்கத் தன்சாகசத்தினால் தப்பித்துக்கொண்டு அவ்வசுக்களைத் தன்காலால் புடைத்துத்தள்ளினான். அவ்வசுக்கள் உடனே திக்குத்திசைதெரியாமல் சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்தார்கள். கருழன்மீறி அமுத கலசத்தினருகில்வந்தான். அந்த அமுதகலசத்தினருகில் வடவாமுகாக்கினிபோல அக்கினிக்காலிருந்தது அதைக்கண்டு அடடா!! இதற்கென்ன செய்கிறதென்று யோசித்து, உடனே ஆகாயத்திலெழும்பி வானநதியில் முழுகிச் சலத்தைச் சிறகிலேந்திவந்து அந்த அக்கினியில் விட்டு, க்ஷணநேரத்தில் அவித்து அப்புறஞ் செல்லுகையில் ஒரு சக்கரம் சுழன்றுகொண்டு மேல்வந்தது அதைக்கண்டு விரைவில் தன் உடலைச்சுருக்கி அச்சக்கரத்துக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு அமுதகலசத்தை எடுக்கிறபோது, அந்த அமுதகலசத்தைப் பின்னிக்கொண்டிருந்த இரண்டுநாகஞ் சீறியெழுந்தன. அந்நாகங்களை ஒரே அறையாகத் தன்கால் நகத்தால் அறைந்து உடலைப் பிளந்துவிட்டு அமுதகலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினான். இந்தச் சேதியைத் தூதுவரால் இந்திரன்கேட்டு அதிவேகமாய்வந்து தன்கையிலிருக்கிற வச்சிராயுதத்தை விட்டெறிந்தான். அந்தவச்சிராயுதம் வந்து கருழன்மேல் விழுந்து ஓரிறகைப் பறித்துக்கொண்டுபோயிற்று. அப்போது கருழன் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! நீயார்? நானார்? வேறொருவருமல்ல எல்லாங் காசிபருடைய புத்திரர்தான். ஆனால் நீ மூத்தவன் நீயே என்மேல் வச்சிராயுதத்தை எவினால் அதைப் பழுதாக்கலாமா? அதற்காக ஓரிறகு கொடுத்தேன் இனிமேலென்னைச் செயிக்கலாமென்னும் ஆசைவைக்காதேயென்று சொல்லி அமுதகலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு கேசரிமார்க்கத்திற் சென்றான்.

அதை இந்திரன்பார்த்து, இனி நம்மால் இக்கருழனை வெல்லக்கூடாது நமக்காதாரமான அமுதத்தை நாமடையவேண்டியதற்கு முன்னம் இந்த அமுதத்தை நமக்குக்கொடுத்த ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியை நினைத்தால்தான் ஒருவழி யுண்டாகுமென்று கருதி, ஓ ஹரிஹரி! கோவிந்தா! வைகுந்தவாசா! அநாதரக்ஷகா! அன்பர்க் கெளியோனே யென்று இந்திரன் பலவாறு தோத்திரஞ்செய்கிறபோது எங்கு நிறைந்திருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்திவைகுந்தத்தைவிட்டு, அமுதகலசத்தை எடுத்துச்செல்கின்ற கருழன்முன் சங்கு-சக்கரம் - வாள் - கதை-கோதண்டபாணியாய்த் தோன்றினார். கருழன் அவரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ பரந்தாமா! ஓ பரமதயாளா! ஓ பக்தரக்ஷகா! ஓ பன்னகசயனா! ஓ கோவிந்தா! ஓ மாதவா! ஹரிஹரி! என்று துதிக்கத் திருமால் மகிழ்ந்து, ஓ கருழனே! அருளுடைமை-அன்புடைமை- ஒழுக்கமுடைமை-வலியுடைமை முதலியவற்றைப்பெற்ற எல்லாரினும் நீமகாசிலாக்கியவான். ஆதலால் உன்னைக் காணவந்தேன் உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேளென்றார். கருழன் மகிழ்ந்து, ஓ ஐயனே! நல்லொழுக்க வழியில் நின்று பிசகாதவனைத் தக்களிடத் தன்புள்ளவனை எந்நாளும் அழிவில்லாதவனா யிருக்கக் கிருபை செய்யவேண்டுமென்றுகூற, திருமால் அவ்வாறு வரங்கொடுத்துக் கருழனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார். ஓ ககபதி! நீ நமக்கு வாகனமாகவும் துவசமாகவு மிருக்கவேண்டுமென்று கூற, கருழன் மகிழ்ந்து அப்படியே ஆகிறேனென்று கூற, உடனே திருமால் வைகுந்தத்திற்கு எழுந்தருளினார். அந்தவேளையில் இந்திரன் கருழனை நெருங்கி, ஓ பன்னகவைரீ! நீயும் நானும் வேறல்ல நான் காசி

பர் மனைவிகளில் அதிதிபெற்ற புத்திரன் நீயோ வி
நதை பெற்ற புத்திரன் ஒருவர்க்கொருவர் சகோத
ரர்கள்தான். ஆதலால் எங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்
கிற அமுதத்தைக் கொடுத்தால் உன்னால் அமுதங்
கிடைத்ததென்று நினைத்துக்கொள்வோம் கிருபை
செய்யென்றுகூற, கலுழன் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ
தேவராஜனே! எனது அன்னை உனது அன்னையல்
லவா? அவள் ஒருவர்க்கடிமையாயிருக்கிறது நலமா?
ஆகையால் அவ்வடிமையை நீக்கிக்கொண்டு போகி
றதை நீயேன் மறிக்கிறாயென்றுகூற, இந்திரன் அ
தைக்கேட்டு, ஓ கலுழனே! உன்னிஷ்டப்படி நீகொ
ண்டுபோ ஆனால் எனக்கொரு வாக்குச் சகாயஞ்
செய் அஃதென்னெனில் - அமுதத்தைக்கொண்டு
போய்க் கத்துருவையினிடத்திற் சேர்த்து, எங்கள்
அடிமைத்தொழில் நீங்கிற்றாவென்று கேட்டுக்கொ
ண்டு, உன் தாயும் நீயும் வெளிப்படுங்கள் அப்போ
து ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அமுதத்தைப்புசி
க்க அந்தக்குடத்தை மொய்த்துக்கொள்ளுவார்கள்.
அந்தவேளையில் நீ ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைப்
பார்த்து, இது தேவாமுதமாயிற்றே: ஸ்நானஞ்செ
ய்து சுசியாய்ப் புசியுங்களென்று கூறினால் அவர்க
ள் ஸ்நானஞ்செய்யப் போவார்கள். அப்போது நா
ன் ஒருமாயஞ்செய்து அமுதத்தைக் கொண்டுபோ
கிறேனென கலுழன் அதற்குச் சம்மதித்து, அவ்
வாறு சொல்லுகிறேன் நீ எனக்கொரு வரங்கொடுக்
கவேண்டும் அதென்னவென்றால் - என்னை மதியாம
ல் எனக்கு அதிவேலையிட்ட ஆதிசேஷன் முதலான
வர்கள் எனக்கிரையாக வரங்கொடுவென்று வினவ
இந்திரன் அந்தவரத்தைக்கொடுத்து, ஒருவித மாய
வேடங்கொண்டு அக்கலுழனுடனே சென்றான். கலு
ழன் அமுதகலசத்தைக் கத்துருவையிடத்தில் சே
ர்த்து, அம்மா! இதோ அமுதகலசங் கொண்டுவந்
தேன் இதை ஏற்றுக்கொண்டு எங்கள் அடிமைத்
தொழிலை நீக்கென்றுவேண்ட, கத்துருவை ஒருவர்
க்கும் அகப்படாத அமுதத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்
தில் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்து ஓ கலுழனே! இன்று
முதல் நீங்கள் கருத்துக் கிசைந்தவிடத்திற்சென்று
சுகமாயிருங்கள். இனியடிமையென்கிற பெயரே இ
ல்லையென்றுகூற, கலுழன் மகிழ்வடைந்து தன் தா
யை அழைத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டான். அப்
போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அமுதகலசத்
தைக்கண்டு, மிகுந்த ஆவலோடுவந்து புசிக்க மொ
ய்த்துக்கொண்டார்கள். கலுழன் அதுகண்டு, ஓ க
த்துருவை புத்திரர்களே! இதென்ன. இலேசான
வஸ்துவா? தேவாமுதமல்லவா? இதனை அசுசியா
ய்ப் புசிக்கலாமா? சுசியாய்ப் புசியுங்களென்றுசொ
ல்லித் தன்தாயும் தானும் வைகுந்தம் போய்ச்சேர்
ந்து; ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்திக்கு வாகனமும் துவ
சமு மாயினான். இந்தக் கலுழபகவான் சரித்திரத்
தைக் கேட்டவர்களுக்கு இகபரசுகமிகும்.

இங்கே ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள்கலுழன்
கூறியபடி சுசியாய்ப் புசிப்பது நலமென் றெண்ணி
ஸ்நானஞ்செய்துவர யாவரும் சென்றார்கள். அந்த
வேளையில் இந்திரன் ஒருவித மாயவேடங்கொண்டு
அந்த அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டுதனது
லோகத்திற்சென்று அந்த அமுதகலசத்துக்குமுன்
னிருந்த காவலைவிட அதிக காவல்வைத்து மிகுந்த
மகிழ்ச்சியுட னிருந்தான். ஸ்நானஞ்செய்யப்போயி
ருந்தஆதிசேஷன் முதலானவர்கள்அதனைமுடித்து
மகாருசியுடனே அமுதகலசம் வைத்திருந்த விடத்
துக்குவந்துபார்த்தார்கள் அவ்விடத்தில் அமுதக
லசத்தைக் காணாமல் திடுக்கிட்டுத்தாயாகியகத்துரு
வை இடத்திற்சென்று தாயே அமுதகலச மெங்
கேயென்றுகேட்டார்கள். ஐயோமக்களே அங்கிருந்
ததே எங்குகபோயிற்றென்றுஅலறிக்கையைநெறித்
துக்கொண்டுவந்து பார்த்தாள் அங்குஅமுதகலசமி
ல்லாமையைக்கண்டு ஆபுத்திரர்களேஉங்களைப்போ
ல்உலகத்தில் அபாக்கியவான்களில்லை கைக்குஎட்டி
னபொருள் வாய்க்குஎட்டாமற்போயிற்றுஇனிஅத
ற்காகத்துன்பப்படுவதில்ஒருபயனுமில்லைமகாபலவா
னாகலுழன் அடிமையும்நீங்கிற்று (கலையுமப்பைக்
கண்டுகட்டியிருந்தவிதைவட்டிக்குவிட்டான்) எஸ்
கிற பழமொழி நமக்குத் திருஷ்டாந்த மாயிற்றேஎ
ன்றுகூறி மனையிற்சென்றாள் ஆதிசேஷன்முதலான
வரும் எங்கி ஐயோ மகாபராக்கிரம சாலியாகியகலு
ழனால் கிடைத்த அமுதம் நமக்குப் புசிக்கிறதற்குப்
பிராப்தி யில்லையென்று வருத்தப்பட்டு அவ்வமுதக
லசத்தை வைத்திருந்த தர்ப்பைமணக்கிறதைப்பார்
த்து, இந்தத் தருப்பையில் கிஞ்சித்து அமுதம் சிந்
தினதா யிருக்கிறதென்று நினைத்து யாவரும்ஒன்று
கக்கூடி அத்தருப்பையை நாக்கினால் நக்கினார்கள்.
அப்படி நக்கினமாத்திரத்தில் அவர்கள் நாக்குகளெ
ல்லாம் இரண்டு பிரிவாகப்பிளந்தன அதன்மேல் ஆ
திசேஷன் முதலானவர்கள் துன்பமுற்றுஇருந்தார்
கள் சிலநாள்சென்றபின்புஆதிசேஷன் தன்னந்தனி
யே இருந்து கலுழன்பெற்ற வரங்களையும்திருமாலு
க்கு வாகனமும் துவசமுமாயினதிறத்தைபும்நினைத்
து இனிநாம் கலுழனுக்கிரைபாவதேயன்றிப் பிழை
க்கப்போகிறதில்லை நமது தம்பிமார்களோ துஷ்டர்.
இந்தத் துராத்மாக்களை நீங்கி நாம்பிழைக்கும் வழி
யைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்றுபலவாறுசிந்
தித்து ஒருவனத்திற் சென்று பிரமனை நினைத்து
அநேககாலந் தவத்திலிருந்தான் பிரமன் அந்தஆதி
சேஷனுக்குப் பிரசன்னமாகி ஓ அனந்தனே உனக்
குவேண்டிய வரமென்ன கேள்தருகிறேனென்றான்.
ஆதிசேஷன் அநேகவிதமாய்த் துதித்து ஐயனே
ஜெநமேஜெய மகாராஜன் செய்கிறசர்ப்பயாகத்தில்
மடியும்படிஎனக்குநேரிட்டிருக்கிற அன்னையின்சாப
த்தைநீக்க ஒருவழியும் கலுழனால் றுன்பப்படாமலி
ருக்கவும், என்சகோதரர்களின் சம்பந்தம்எனக்கில்

லாமலிருக்கவும் கிருபை புரியுமென்றுவேண்ட, பிரமன்சொல்லுகிறுன் ஓஆதிசேஷா! உன் சகோதரியின்வயிற்றில் ஒருபுத்திரன் உதிக்கப்போகிறுன் அவனுல் சர்ப்பயாகத்தின் இமிசை நீங்கும் நீ பாதாளலோகத்திற்சென்று அங்கிருக்கிற சர்ப்பங்களுக்கெல்லாந்தலைவனுகி இந்தப் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கவுமன் பயமும் உன்சகோதரர்களின் தொடர்ச்சியுமில்லாமலிருமென்று கட்டளையிட்டுப் பிரமன் தனதுலோகத்திற் சென்றுன் பின்பு ஆதிசேஷன்பிரமனிட்ட கட்டளைப்படி பாதாளலோகத்திற் சென்று இவ்வுலகத்தைத்தாங்கி அங்கிருக்கும் பாம்புகளுக்கெல்லாம் தலைவனுகி இனிது வீற்றிருந்தான் இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கத்துருவையின் புத்திரர்கள்கேள்விப்பட்டு மிகுந்தவருத்தத்தை யடைந்து தாயிட்ட சாபத்தை நினைத்துத் துன்பப்படுகிறவர்களாயிருந்தார்கள் அதன்பின்பு நடந்த விருத்தாந்த மென்னெனில்.

அமுதங்கொணர்ந்தசருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது,

சலற்காரமுனிச்சருக்கம்.

———()———

சலர்க்காரனென்று பெயருடைய ஒருமுனியுண்டு அவன் இளமையிலே எல்லாவற்றையும் நீக்கி இல்லறங் கெட்டதென்று விலக்கி துறவறத்தையே அநுசரித்து மனம்-புத்தி-சித்தம்-காயம்-என்பனவற்றை ஒருவழிப்படுத்தி சுத்தக்கியான சுரூபியாய் விளங்கி பிரமசாரியத்தின் ஒழுக்கநெறி பிசகாமல் தனக்கிச்சையான வனங்களில் சஞ்சரித்து வருகிற நாளில் ஒருநாள் ஒருவனத்திற் சென்றுன் அவ்வனத்தில் உயர்ந்து பருத்துத் தழைத்திருக்கிற ஒரு ஆலமரந் தோன்றிற்று இந்த சலர்க்காரமுனி அந்த மரத்தருகிற்சென்று அந்த மரத்தை நோக்கினுன் அதில் அறக்கடவுளாகிய இயமன் கட்டளையின்படி இருபத்தொருபுருஷர் அம்மரத்திற்பொருந்தி வௌவால்போல் தலைகீழாய்த் தொங்கித் துனபப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதைக்கண்டு அடடா! இவர்கள் யாரோ மகாமுனிவர்கள் மிகுந்த வருத்தமான தவஞ்செய்கிறுர்கள் இப்படி தவஞ்செய்கிறது நாம் எந்தநூலிலுங்கண்டதில்லை கல்விகரையில்லையாதலால் இப்படியுந் தவஞ்செய்ய சாஸ்திரங்கள் கூறியிருக்கின்றதோ என்னமோ எல்லாம் இவர்களைக்கண்டு வணங்கி வினவினுல் தெரியுமென்றுமதித்து மரத்தடியிற்சென்று அவர்களைப் பார்த்து வணங்கி, ஓ மகாத்மாக்களே! இவ்வகைப்பட்ட வருத்தத்தோடு தவஞ்செய்கிற காரண மென்னவென்று வினவினுன் இந்த வசனத்தை அந்த இருபத்தொரு புருஷருங்கேட்டு ஓ மகாத்மாவே! நாங்கள் தலைகீழாகத் தொங்குகிறதேயொழிய தவஞ்செய்தாலல்ல எங்கவமிசத்தில் சலர்க்காரன் என்று ஒருபுத்திரன்பிறந்திருக்கிறுன் அவன் இளமையிலேயே இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவறத்தையநுசரித்து பிரமசாரியாயிருக்கிறுன அதனுலே யமன்கோபங்கொண்டு உங்கள்மரபுவிளங்கவில்லையாதலால் நீங்களெல்லாம் நரகவேதனைக்குள்ளாகுங்களென்று இந்தமரத்தில் தலைகீழாயிருக்கக் கட்டளையிட்டான் அக்கட்டளைப்படி நாங்கள்தொங்குகிறுேமென்றுர்கள் சலர்க்காரன் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கிச் சரீரம்வெயர்த்து மொழிகுளறி சாஷ்டாங்கமாக அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து ஓ ஐயன்மீர்! சலர்க்காரனென்பவன் நான்தான் கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள் இல்லறம் நல்ல பயனைக்கொடுக்காதென்றுகருதித் துறவறத்தைமேற்கொண்டேன் இனி உங்கள்நிமித்தம் கிரகஸ்தனுகுகிறேன் ஆனுல் எனக்கு ஒருவரங்கொடுக்கவேண்டும் அஃதென்னெனில், என்பெயர்கொண்ட ஸ்திரீயை விவாகஞ்செய்துகொள்ளுகிறேன் அப்படிசித்திக்கும்படி கிருபைசெய்யுங்களென்று வேண்ட அவர்கள் அவ்வாறு வரங்கொடுக்க அவ்வரத்தைப்பெற்ற சலர்க்காரன் அவர்களைவணங்கி விடைபெற்றுக்கிரகஸ்தனுகக்கருதி தன்பெயர்கொண்ட ஸ்திரீயை நாடி எங்கணுந்தேடி இந்தக் கத்துருவைக்குச் சலற்காரையென்னும் பெயரால் ஒருபெண்ணிருப்பதாய்க் கேள்விப்பட்டு அவர்கள் இருக்கிற இடத்துக்குவந்தான்.

கத்துருவையும் தக்ஷகன் முதலான புத்திரர்களும் விரைவிலெழுந்தெதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து பொற்பீடமளித்து அதிலிருக்கச்சொல்லி வந்தனை வழிபாடுசெய்தார்கள் அப்போது கத்துருவைபெற்ற சலர்க்காரை யென்னும் பெண்ணும்வந்து வணங்கிநின்றுள் இந்தச் சலர்க்காரன் யாவர்க்கும் பல ஆசிகள்வழங்கி தக்ஷகன்முதலானவர்களை நோக்கி ஓ நாககுமாரர்களே! இதோ நிற்கிற பெண்யார்! இவள்பெயரென்ன? இவளையாருக்காவது விவாகஞ்செய்துகொடுத்தீர்களாசொல்லுங்கள் என்று வினவ தக்ஷகன் ஓ ஐயனே! இந்தப்பெண் எங்கள் தங்கை இவள்பெயர் சலர்க்காரை இன்னும் விவாகமில்லை என்றுகூற சலர்க்காரன் மிகுந்தமகிழ்ச்சியடைந்து தன்விருத்தாந்தத்தைவிளப்பி இப்பெண்ணை எனக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுங்களென்றுகேட்டான் தக்ஷகன்முதலானவர்கள்திடுக்கிட்டு இதென்ன ஆச்சரியம் நமது தங்கையை விவாகஞ்செய்து

கொடுவென்று இந்தமகாத்மாகேட்கிறார் மறுத்தோமாகில் அன்னையிட்டசாபத்துக்கே அவலித்துகொண்டிருக்கிறநமக்கு என்னசாபம்நேரிடுமோ என்று பயந்து ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்க்கிறபோது அதிலொருநாகம் தேனில்விழுந்த ஈயைப்போல மயங்குஞ்சகோதரர்களைநோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறது ஓசகோதரர்களே! நீங்களேன் மயங்குகிறீர்கள் சிலநாளைக்குமுன் நமக்குவந்த சாபத்தையும கலுழன்பெற்ற வரத்தையும்நினைத்து நித்திரைசெய்கிறபோது ஜெநமேஜெயமகாராஜன் சர்ப்ப யாகஞ் செய்யவும் அந்தயாகத்தில் நாமெல்லாம் இறக்கவும் நமக்காகத்தேவர்களெல்லாம் பிரமனிடத்து முறையிடவும் அப்பிரமன் தேவர்களே நீங்களேன் வருத்தப்படுகிறீர்கள் தக்ஷகன்முதலானவர்களோடு ஒரு பெண்பிறந்திருக்கிறாள் அவளை ஒருமுனி விவாகஞ் செய்கிறார் அவர்கிருபையினால் அவளிடத்தில் ஒரு புத்திரன் உதிக்கிறான் அதனால் நாகங்களுக்கு நேரிடும் துன்பம் நீங்குமென்று சொல்லவும் கனவுகண்டேன் அக்கனவை நினைவென்று நினைத்திருந்தேன் இப்போது திருஷ்டாந்தமாயிற்று இந்தமுனி கருத்தின்படி நமது தங்கையை விவாகஞ்செய்துகொடுக்கிறதே நமக்கெல்லாம் நலமென்றுகூற தக்ஷகன்முதலானவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து அம்முனிவனைவணங்கி ஓ ஐயனே! உமதுநினைப்பின்படி எங்கள்சகோதரியாகிய சலர்க்காரையை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளுமென்றுரைத்து நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அம்முனிவனுக்குச் சலர்க்காரையை மணஞ்செய்வித்துக் களிப்படைந்தார்கள்.

சலர்க்காரமுனி தன்மனைவியாகியசலர்க்காரையை அழைத்துக்கொண்டு ஒருவனத்திற்சென்று பன்னசாலை ஒன்று இயற்றி அதிலிருந்து மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான்தவத்திலிருந்தான் இப்படி சிலநாட்சென்றபின்பு ஒருநாள் சலர்க்காரமுனிதனது மனைவிசெய்துவருகிற பணிவிடைக்கு மகிழ்ச்சியடைந்து மனைவியையழைத்து ஓ பெண்ணே! மணம்புரிந்தகாலமுதல் இதுவரைக்கும் நீ செய்துவந்த உபசாரங்களினால் உன்மீது எனக்கு மகிழ்வுண்டாயிற்று இனி இருவருங் கூடிக்குலாவி வாழ்ந்திருக்கலாம் ஆனாலொன்றுசொல்லுகிறேன் அஃதென்னெனில் நீ எனக்கொரு குற்றஞ்செய்வையாகில் அன்றையத்தினமே உனக்குமெனக்குஞ் சம்பந்தமில்லை இந்தச்சொல்லை உறுதியாய்நினைத்துக்கொள்என்று கூறி அன்றுமுதல் ரதியும் மதனும்போலக் கலந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள் இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு ஒருநாள் அந்திவேளையில் இந்தசலர்க்காரமுனி நித்திரைசெய்திருந்தான் அந்தவேளையில் சலர்க்காரை ஓஓ சூரியனஸ்தமிக்கிறானே முனிவர்களெல்லாம் சந்தியாநுஷ்டானஞ்செய்கிறார்களே நமது கணவனார் நித்திரைசெய்கிறாரே இந்தவேளையில் நமது கணவனை எழுப்பவேணடுமென்று கருதி கணவனிடத்துவந்துநின்று இவரை எழுப்பினால ஒருவேளை கோபங்கொள்ளுவார் எழுப்பாவிட்டாலும் குற்றங் கூறுவார் இதற்கென்ன செய்கிறதென்று நினைத்துத்தெய்வச்செயலெப்படியோ அறியேனென்று சஞ்சலப்பட்டு கணவனதுபாதத்தைப் பிடிப்பதுபோல பற்றினாள் உடனே சலர்க்காரமுனி நித்திரைவிட்டு எழுந்துகோபங்கொண்டு ஓபெண்ணே! நீ நித்திரைபங்கஞ்செய்ததினால் இனி உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து தன்கருத்துக்கிசைந்தவிடத்துக்குப் போகயத்தனித்தான் அந்தவேளையில் சலர்க்காரை கணவன்காலில்விழுந்து வணங்கி ஓ ஸ்வாமி! சந்தியாநுஷ்டானகாலமாயிற்றே இன்னும் நித்திரை செய்கிறீர்களே என்று எழுப்பினேன் (வேண்டாப்பெண்டீர் கைபடக்குற்றம் கால்படக்குற்றம்) என்று சொல்லும் பழமொழிபோல் குற்றமல்லாதவற்றைக் குற்றமாகப்பாவித்து என்னைத்தூறிவெளிப்பட்டீர் எனக்கொருவழிகாட்டுமையாவென்று மிகுந்த ஆறுமையோடு வேண்ட, ஓபெண்ணே நீ ஏன்வருத்தப்படுகிறாய் உன்வயிற்றில் ஒருபுத்திரனிருக்கிறான் அவனாலே உனக்கும் உன்சுற்றத்தாருக்கும் நலமுண்டாகும் ஆனதால் உன் தாய்வீடுபோய்ச்சேரென்று கட்டளையிட்டுச் சலர்க்காரன் தனக்கிஷ்டமானவிடத்துக்குச் சென்று தவத்திலிருந்துவிட்டான் பின்பு சலர்க்காரை தாய்வீடுவந்துசேர்ந்து தன்விருத்தாந்தத்தைத் தாய்க்கும் சகோதரர்களுக்குஞ்சொல்ல, அவர்கள்கனவருத்தமடைந்து இனி என்னசெய்கிறது வருத்தப்படாமல் சும்மாயிரு அம்மாவென்று ஆதரித்துவந்தார்கள் சிலநாள் சென்றபின்பு சலர்க்காரை பிரசவவேதனைப்பட்டு மாணிக்கம்போல் ஒருபுத்திரனைப்பெற்றாள் தக்ஷகன்முதலானவர்கள் அப்புத்திரனை மிகுந்த அன்புடனே வளர்த்து அவனுக்கு அத்திகனென்று பெயரிட்டு ஆதரித்துவந்தார்கள் அப்புத்திரன்சகலகலைக்கியானசுரூபியாகிய சலர்க்காரமுனிவழியாய்த் தோன்றினவனாதலால் ஞானசுரூபியாகி திரிமூர்த்திகளாலும் அளவிடப்படாத தவசிரேஷ்டனாகியிருந்தான்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! காரணங்கள் இப்படியிருக்க நீர் ஏன் சர்ப்பயாகஞ்செய்ய ஐயப்படுகிறீர் விரைவில் யாகத்தை நிறைவேற்றுமென்று உதங்கமுனிகூற அரசன் உதங்கமுனியைவணங்கி ஓ ஐயனே! தாங்கள் இதுவரைக்கும் கூறிவந்தது தகுதிதான் ஆனால் அந்தத்தக்ஷகன் எனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லையே நான் எப்படி யாகத்தைச் செய்கிறதென்று ஆக்ஷேபித்தான் அதற்கு உதங்கமுனிஓஅரசனே! அத்தக்ஷகன்எனரீகுச் செய்த குற்றம் பெரிதல்ல உமக்குச் செய்த குற்றந்தான்பெரிது இதுவரைக்கும் அந்த விருத்தாந்தம் உமக்குத் தெரியாதா? ஆ ஆ இதென்ன

ஆச்சரியமென்றார். அரசன் ஐயனே! அத்தக்ஷகன்
எனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை யான் அறி
யேன் அப்படியேதாகிலும் ஒருகுற்றம் அத்தக்ஷக
ன்செய்திருந்தால் விவரித்துச் சொல்லுமென்றுவி
னவ, ஓ அரசனே! அவன் உமக்குச்செய்த குற்றத்
தைக் கூறுகின்றேன் கேளுமென்று உதங்கமுனி
சொல்லத்தொடங்கினர்.

சலற்காரமுனிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது,

பரிச்சித்துமகாராஜன் சருக்கம்.

கேளும் ஜெநமேஜெப மஹாராஜனே! குருகு
லதிலகனை உன்பிதா பரிச்சித்து மஹாராஜன் இந்
த அத்தினபுரவாசியாயிருந்து, ஐம்பத்தாறுதேசங்
களையும் தன்னாணையில் நடாத்தி நீதியுடன் அரசு
செலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் வேட்டையாட
யத்தனித்து, மந்திரி முதலாகிய தளங்களுடனே கா
ட்டிற்சென்று, யாளி - சிங்கம் - புலி - கரடி - யா
னை - செந்நாய் – முதலாகிய விலங்கினங்களை நாச
ப்படுத்தி வருகிறபோது ஒருவேங்கையானது வேட
ர்கள் போட்ட வலையைத்தாண்டி ஓடிற்று அதனைக்
கண்டு வேடர்கள் ஓடிவந்து அரசனுக்குக்கூற, அர
சன் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, ஆ' வலையையுங்கட
ந்ததா? எதோ அந்தப்புலி என்று வாயுநதியோடு
கலந்த குதிரையின்மேலேறிப் புலியைத்தேடிப் புற
ப்பட்டான். அப்புலி அதிவேகமாய்க் காடுமலை முத
லியவற்றில் விழுந்து ஓடிற்று அரசனும் விடாமற்
பின்சென்று புலியைத் துரத்துகிறபோது, புலிஒரு
பெரிய மலையிலேறி அருவிச் சருவில் மறைந்துவிட்
டது புலிமறையமே அரசன் நாலுதிசையும் சுற்றிச்
சுற்றித் தேடியுங்காணாமல், மகா உக்கிரத்துடனே
அம்மலையைவிட் டிறங்கிவருகிறான். அப்படி வருகி
றபோது பயிரவமுனியென்பவர் அவ்வழியி லோரி
டத்தில் விழித்த கண்ணுடனே தவஞ்செய்திருந்தா
ர். அவரை அரசன்கண்டு வணங்கி, ஓ முனிநாதா!
இவ்வழியாய் ஒரு புலிபோயிற்று சொல்லுமையா
வென்று கேட்டான் அம்முனி யோகத்திலிருக்கிற
வராதலால், ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்
துவிட்டார். அதன்மேல் அரசனுக்குக் கோபம்பிற
ந்து, பக்கத்திலிறந்துகிடக்கிற சர்ப்பத்தை வில்லி
னாலெடுத்து அவர்கழுத்தில் மாட்டிவிட்டு, பின்பு அ
ப்புலிபோயின சாடையிற் சென்று தேடியுங்காணா
மல் மறுபடியுந் தன்சேனைகளோடுகலந்து, முன்போ
லவே அந்த அத்தினபுரத்தில்வந்து அரசுசெலுத்தி
யிருந்தான் அங்கே தவஞ்செய்திருந்த பயிரவமுனி
க்கெதிரில் மற்றொரு பெரியவர் தவஞ்செய்திருந்தா
ர் அவர் உன் தந்தையாகிய பரிச்சித்து மஹாராஜன்
அம்முனிவர்கழுத்தில் இறந்தபாம்பை யெடுத்துச்
சுற்றும்போது பார்த்திருந்து, உடனே அந்தப் பயி
ரவமுனிவர் புத்திரனாகிய சிரிங்கிமுனி தவஞ்செய்
கின்ற இடத்துக்குப்போய் நடந்த விருத்தாந்தத்
தைச்சொல்ல, அந்தச் சிரிங்கமுனி கோபங்கொண்
டு என் தந்தைகழுத்தில் இறந்த பாம்பைச்சுற்றின
அரசன் இன்றைக் கேழாநாள் தக்ஷகனென்கிறபா
ம்புக் கிரையாகக்கடவானென்று சபித்துத் தன்தந்
தை இடத்துவந்து, கழுத்தில் சுற்றியிருக்கிற பாம்
பை எடுத்தெறிந்து வணங்கினின்றான். பயிரவமுனி
வர் யோகநிலையைவிட்டுப் பிரிந்து, ஐம்பொறிகளின்
வழியாய் ஐம்புலனைச் செலுத்தி நோக்கினர். எதி
ரே புத்திரன் இருப்பதைக்கண்டு, ஆமகனே! நீதவ
ஞ்செய்திருக்கிறவன் இவிடத்துக்கேன் வந்தாய்?
என்றுவினவ சிரிங்கிமுனிஓஐயா! யாரோ ஓரரசன்
புலியைத் தேடிவந்து தங்களைக்கண்டு இந்தவழியா
ய்ப் புலிபோயிற்றாவென்று வினவினதாகவும், அத
ற்குத் தாங்கள் உத்திரவுகொடுக்காதிருந்ததாகவும்,
அதன்மேல் அவ்வரசன் கோபங்கொண்டு இதோ
கிடக்கிற இறந்த சர்ப்பத்தைத் தங்கள் கழுத்தில
சுற்றிப்போய்விட்டதாகவும், இம்முனிவர் வந்து
சொன்னர். உடனேகோபங்கொண்டு இன்றைக்கே
ழாநாள்தக்ஷகனென்கிறபாம்புக்கு அந்த அரசன்
இரையாகக் கடவதென்று சபித்துவிட்டுத் தங்களி
டத்துக்குவந்து பார்த்தேன். இம்முனிவர் கூறியபடி
கழுத்தில் பாம்பிருந்தது அதை எடுத்தெறிந்துநின
றேனென்றார். பயிரவமுனிவர் கியானதிருஷ்டியால்
நோக்கி வந்தவ னின்னானென்றுணர்ந்து மிகுந்த
வருத்தத்தையடைந்து, புத்திரனைப்பார்த்து ஒரு
வசனஞ் சொல்லுகிறார்.

அப்பாமகனே! உண்டிமுதலியவற்றைச் சுருங்
கலும், உயிர்க்கிடையூறுசெய்யாதிருத்தலுமாகிய இ
வ்விரண்டுந்தானே தவத்துக்குஉருவம். இதனையுண
ர்ந்திருந்தும், உலகாதிபனை குருகுல'சிகாமணிக்கு
கடினமான சாபத்தைக்கொடுத்தாய். ஐயோ! அந்த
ப்பரிச்சித்து மகாராஜன் இருக்கிறதினா லல்லவா த
ருமதேவதை நாலு பாதத்தில் நடக்கின்றது. அவ்வ
ரசன் இறர்துவிட்டால் இனிஎவன்வருவானோ? உல
கமெவ்வாறுமோ? “மழையின்றி மானிலத்தார்க் கில்
லை மழையும், தவமிலா ரிலவழியில்லைதவமும், அரசு
ளாரிலவழியில்லை யரசும், இல்வாழ்வா ரில்வழியில்”
என்றுசொல்லுமேலோர் வாக்கியத்தின்படி, உலகிலி
ருப்பவர்களுக்குளெல்லாநலமும்மழையினாலடையவே
ண்டும். அம்மழை தவத்தினாற் பெருகும். அந்தவம்

அரசனால் நிலைபெறும். எல்லா நூல்களையுங்கற்றமநு
சாஸ்திர விதிபிசகாமல் செங்கோல் செலுத்தி, நம்
போலியர்க்கெல்லாம் யாதொரு குறைவும் வாராம
லிருக்கப் பாத்துகாத்துவரும் அரசன் ஏதோ கிஞ்
சித்துப் பிசகிப் போனாலும் நாம்பிசகி விபரீதசாப
மிடலாமா? என்றுசொல்லிவருத்தப்பட சிரிங்கிமுனி
தந்தையை வணங்கி, கோபத்தினால் முன்பின்யோசி
க்காமல் கடினசாபமிட்டுவிட்டேன். இனி அச்சாபத்
தைநீக்க மறுசாபங் கொடுப்போமென்றால், இன்னு
ம் அவ்வளவு தவம் நான் அடையவில்லை இதற்கெ
ன்னசெய்வேனென்று தந்தையோடுதானும்வருத்த
ப்பட, பயிரவமுனிவர் தமதருகி லிருக்கிறவர்களில்
சிலரைநோக்கி, ஓமுனிவர்களே! நீங்கள் பரிச்சித்து
மகாராஜ னிடத்திற்சென்று அவரைக்கண்டு, சாப
ம்வந்தவாலாற்றைச் சாற்றி, ஏழுநாளைக்கு மாத்தி
ரம பாம்புவாராதிருக்கிற இடத்திலிருந்து தப்பித்து
க்கொள்ளச் சொல்லுங்களென்று சொல்லி அனுப்பு
வித்தார். அம்முனிவர்கள் அவ்வாறே உனதுதந்தை
யைக்கண்டு, சாபம்வந்தவிருத்தாந்தத்தைச்சொல்லி
ஏழுநாளைக்கு மாத்திரம் பாம்புவாராதிருக்கிற இட
த்திலிருமென்று சொல்லிவிட்டுப்போயினார்கள். அவ
ர்கள்போயினபின்பு உனது தந்தை மந்திரிமுதலா
கிய புத்திமான்களிடத்தில் ஆலோசித்து, அவர்கள்
கூறிய யுக்தியின்படி கடலில் ஒருபெரிய ஸ்தம்பத்
தை நாட்டி, அந்த ஸ்தம்பத்தின்மேல் ஒருதிவ்ய
மண்டபமியற்றி, அதில் உன்தந்தை அரவின்விஷத்
தை அடக்குமருத்துவர் மந்திரவாதிகளோடு இன்
னுஞ் சிலகாவலாளிகள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கஆறு
நாள் பரியந்தம் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் இனி
துவீற்றிருந்தான்.

ஏழாநாள் தட்சகனென்பவன்சிரிங்கிமுனிஇட்
டசாபத்தை நிறைவேற்றக்கருதிப் பாதாளலோகத்
தைக்கடந்து பூலோகத்தில்வந்து, இங்கே உன்தந்
தைஇருக்கிற எச்சரிக்கையை அங்கங்கேசொல்லிக்
கொள்ளுகிறதினாலறிந்துகொண்டு, ஓராலமரத் தடி
யில்வந்துநின்று, மகா எச்சரிக்கையாயிருக்கிறஅரச
னை எவ்வாறு நாம்கொல்லுகிறது இந்தக்காத்திரமா
ன தேகத்தோடு செல்லுவோமாகில் ஒருவீரன் நம்
மைக் கொன்றுபோடுவான். அப்படி யல்லவென்று
அரசனைவிட்டுப் போவோமென்றால்நமது தலைஆயிர
ஞ்சுக்கலாகப்பிளந்துபோமே? இதற்கென்னசெய்கி
றது? என்றுயோசித்திருக்கிலதருணத்தில்காசிபனெ
ன்று பெயரையுடைய ஒருபிராமணன்அதிவேகமாய்
ஓடிவருவதைக் கண்டான். அப்பிராமணன்சேரவரு
கிறதற்கு முன்னமே தனது தேகத்தை மறைத்து,
தானும் ஒருபிராமணன்போல் வேஷங்கொண்டுதட்
சகனிருந்தான். விரைவில் அந்தப் பிராமணன் அரு
கில் வந்தான். அந்தப் பிராமணனைத்தக்ஷகன்கண்டு,
ஓ ஐயனே! அதிவேகமாய் வருகிற நீர் எவ்விடத்து
க்குப் போகவேண்டும்? நீர்நினைத்துவந்த காரிய
மென்ன சொல்லும் என்று வினவ காசிபன் - ஓபிரா
மணா! சந்திரகுல திலகனை பரிசித்து மகாராஜனை
அரவு தீண்டச் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறதாயும், அத
ற்கு மருத்துவர்களையும் மந்திரவாதிகளையும் அழை
ப்பிக்கிறதாயும் கேள்வி அதற்காக அந்த அரசனி
டத்திற்சென்று என் மந்திரவன்மையைக் காண்பி
த்து, என்னை யடிமையாகக்கொண்டிருக்கிற தரித்தி
ரத்தை அதமாக்கக்கருதி, அச்சாபம் நிறைவேறுகி
றது இன்றைக்குத்தானே ஆதலால் அரசன் சமுகங்
காண விரைவாகச் செல்லுகிறேனென்றான். தக்ஷக
ன்-ஓ பிராமணா! அந்த அரசனைக் கொல்லவருகிறசர்
ப்பமென்ன எளிதா? சொர்க்க மத்திய பாதாளலோ
கங்களிலிருக்கிற சர்ப்பங்களுக்கெல்லாம் தலைமை
யான சர்ப்பம் அதுகடிக்கிறதேஇல்லை. ஒருமுனியி
ட்ட சாபக்கட்டளைப்படி கடித்துக்கொல்ல வருகி
றது அந்தவிஷம் சந்திர சடாதரனாகிய பரமன் ஒ
ருவன்தவிர மற்றவர்களுக்கு அசாத்தியமாயிருக்கு
ம். அதை நீ யடக்குகிறேனென்று நினைத்துவந்த
தை யோசிக்கும்போது, தரித்திரக் கொடுமையென்
று தோற்றப்படுகின்றதேயன்றி மந்திரசக்தி இருக்
கிறவனென்று தோற்றப்படவில்லையென்றான். அச்
சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் காசிபனுக்குக் கோ
பம்பிறந்து, ஓ பிராமணா! நீரென்னசொன்னீர்? அ
னந்தன் தக்ஷகன் முதலானபேரொடு எல்லாப்பாம்
புகளும் ஒன்றாய்க்கூடி ஒருவனைத் தீண்டினாலும்,
க்ஷணப்பொழுதில் அவ்விஷத்தை நீக்கிச் சுகப்படு
த்துவேன் என்று உறுதியாகக்கூற தக்ஷகன் பார்த்
துச்சிரித்து, ஓ பிராமணா! நான்தான் தக்ஷகன் இ
தோயிருக்கிற ஆலமரத்தை என்விஷாக்கினியாலே
பஸ்மீகரப்படுத்துகிறேன் உன்மந்திரப் பலத்தினால்
முன்போல் மரந்தளிர்த் திருக்கும்படி செய்கிறாயா
வென்றுகேட்டான். பிராமணன் நல்லது அப்படியே
என்மந்திரபலத்தைக் காண்பிக்கிறேனென்றான் உ
டனே தக்ஷகன் தனது ரூபத்தைக்கொண்டு அந்த
ஆலமரத்தைக்கடித்து விஷத்தைக் கக்கினான் அந்த
ஆலமரம் பஸ்மீகரமாயிற்று பிராமணன் பஞ்சாக்ஷ
ரத்தோடு கலந்த சஞ்சீவிமந்திரத்தை ஒருதரம் உச்
சரித்தான். அந்த ஆலமரம் முன்போல் தளிர்த்துத்
தழைத்துநின்றது தக்ஷகன அதனைப்பார்த்து, ஓ!ஓ!
மோசம் வந்தது. இதென்ன விபரீதம்? இந்த ம
காபுருஷன் அரசனிடத்துச் செல்லுவானாகில் நாம்
கடித்தென்ன பலன்? இந்த புருஷனை அரசனிட
த்துச் செல்லாதிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று மன
தில் நினைத்து, ஓ மகாத்மாவே! இவ்வளவு வருத்
தப்பட்டு வருகிறது திரவியத்துக்குத்தானே: இரு
மையின்பத்திற்குங் காரணம் திரவியமாதலால் உம
க்கு வேண்டிய திரவியத்தைக் கொடுக்கிறேன். அ
ரசனிடத்துச்செல்லாமல் உமதிடத்துக்குச் செல்
லுகிறீரா வென்று தக்ஷகன் கேட்டான். காசிபன்
எனக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்தாற் போய்
விடுகிறேனென்று சம்மதித்தான் தக்ஷகன் அந்தக்
காசிபனுக்குத் திர்ப்தியடைய திரவியத்தைக்கொ

டுத்து அனுப்பிவிட்டான். அக்காசிபன் தன்னிடத்துக்குப்போய்ச் சுகப்பட்டான்.

கேட்டீரோ ஜெகமேஜெப மகாராஜனே! இந்தச்சேதி தக்ஷகனும் அக்காசிபனு மறிந்ததேயன்றி வேறொருவரு மறியார்களே இஃதெப்படி வெளிப்பட்டதென்றால், அந்த ஆலமரத்தில் இரண்டு பிராமணப்பிள்ளைகள் இலைபறித்திருந்தார்கள். மரம் பஸ்மீகரமாகிறபோது தாங்களும் பஸ்மீகரமாகி, மரம் தளிர்த்தபோது தாங்களும் முன்போலாகியிருந்து, காசிபனென்கிற பிராமணனும் தக்ஷகனும் சென்றபின்பு அம்மரத்தை விட்டுவந்து நாடுநகரங்களிற் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். இங்கே தக்ஷகனெனவன் தனது தேகத்தோடு சென்றால் சாபம் நிறைவேறாதென்று கருதிப் பிராமணனைப்போல் வேஷங்கொண்டு, தனது விஷத்தை ஒரு எலுமிச்சங்கனிபாகக் கையிலேந்திக் கடலருகில்வந்து, அரசனிருக்கும் எச்சரிக்கையைக்கண்டு வியந்து அந்த மண்டபத்துக்குச் சென்றான். அங்கிருக்கிற காவலாளிகள் யாரோ ஒரு பிராமணனென்றெண்ணி மறிக்காமலிருந்துவிட்டார்கள். தக்ஷகன் காலதாமசஞ்செய்யாமல் விரைவிற் சென்று உமது தந்தையைக்கண்டான். உடனே உமதுதந்தை எழுந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து, ஒரு பொற்பீட மளித்து இருக்க வேண்டிக்கொண்டான் அத்தக்ஷகனாகிய பிராமணன் அப்போதாயினும் மனமிரங்காமல், தான் கொண்டுவந்த எலுமிச்சங்கனியைக் கொடுத்தான் அதனை உமது தந்தைவாங்கி, அதில் வாசனை இருப்பதை நோக்கி ஆங்கிராணித்தான் உடனே இந்தத் தக்ஷகனாகிய பாவி பிராமணவேஷத்தை நீக்கிப் பூநாகத்தைப்போலுருவுகொண்டு, உமதுதந்தை நாசியிற் கவ்வி மறைந்தான் தக்ஷணம் உமது தந்தைக்கு விஷந் தலைக்கேறி, ஒரு நிமைநேரத்தில் பரமபதஞ் சேர்ந்தான் இந்தச்சேதி மந்திரி முதலாகிய பலரும் அறிந்து வந்துபார்த்து, அலறிக் கூக்குரலிட்டுப் புலம்பி, அரசனுக்குச் செய்யுங் கிரியைகளை நடத்தி அடக்கஞ்செய்து, பின்பு நகரத்திற்குவந்து உமக்குப் பட்டங்கட்டினார்கள். மகாபாதகனாகிய தக்ஷகன்செய்த குற்றந் தோன்றிற்றா? இவ்வகைப்பட்ட துராத்மாவையும் அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் பஸ்மீகரப்படுத்தினால் குற்றமா? ஓ அரசனே! இனி தடையில்லாமல் சர்ப்பயாகஞ்செய்ய யத்தனியுமென்று உதங்கமுனிகூற, ஜெகமேஜெப மகாராஜன் இந்த விருத்தாந்தத்தைக்கேட்டுக் காலாக்கினி ருத்திரன்போற் சீறி, ஓ ஐயனே! மகாபாதகனாகிய தக்ஷகனையும், அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும், இன்றைபத்தினத்திலேயே பஸ்மீகரப்படுத்துகிறேன் அந்தச் சர்ப்பயாகத்தின் விதியென்ன? அதற்கு என்னவேணுஞ் சொல்லுமையாவென்று வேண்ட உதங்கமுனி சொல்லுகிறார்.

பரிச்சித்துமகாராஜன் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது,
சர்ப்பயாகச் சருக்கம்.

ஓ அரசனே! வேதாகமங்களில் வல்ல பிராமணர்களையும், தவசிரேஷ்டராகிய முனிவர்களையும் வருவிக்கவேண்டும் விசாலமான இடத்தில் பெரிய யாகசாலையொன்று இயற்றி அந்தயாகத்துக்குத்தகுந்த சமித்து ஓமத்திரவிய முதலானவையும் அழைப்பியுமென்று சொல்ல, அரசன் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட, மந்திரிகள் ஐம்பத்தாறுதேச அரசர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் விண்ணப்பப் பத்திரிகை யெழுதி தூதுவர்கள் கையிற் கொடுத்தனுப்பி, யாகசாலையை சாஸ்திரவிதிப்படி இயற்றி அதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையும் சேகரித்துவைத்து அரசனிடத்து வந்துவணங்கி, ஆண்டவனே! தங்கள்கட்டளைப்படி எல்லாவஸ்துவும் சேகரமாயிற்று அரசர்க்கும் முனிவர்க்கும் விண்ணப்பப் பத்திரிகை போயிருக்கிறது என்று புகல அரசன் முனிவர் வருகிற வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அத்தருணத்தில் அரசன் தூதுவர்கள், நாடு - தேசம்-காடு-மலை-முதலியவற்றிற்சென்று, விண்ணப்பப் பத்திரிகைகளை அவ்வவ்விடத்திலிருக்கிற அரசருக்கும் முனிவருக்குங் கொடுத்தார்கள். கொடுத்த தக்ஷணம் விண்ணப்பத்தின் கருத்தையுணர்ந்து அரசர்களெல்லாம் வந்து ஜெனமேஜெப ராஜனைக்கண்டு வணங்கி, அரசன் இட்ட கட்டளையின்படி அவரவர்களுக்குத் தகுந்த இடத்தி லிருந்தார்கள். பின்பு அகத்தியமுனி - அத்திரிமுனி - ஆங்கிரசமுனி - இரணியவமுனி - உரோமமுனி - ஏரண்டமுனி - கலைக்கோட்டுமுனி-காசிபமுனி-கௌதமமுனி- சத்தகூன்முனி-சச்சிதானந்தமுனி-சனகமுனி-சனற்குமாரமுனி-சுகமுனி-துருவாசமுனி-நாரதமுனி-பதஞ்சலிமுனி - பரத்துவாசமுனி - பராசமுனி - பற்பமுனி - பிருகுமுனி - பிணகிமுனி - புலத்தியமுனி -மார்க்கண்டமுனி - வசிட்டமுனி - வான்மீகமுனி - விஸ்வாமித்திரமுனி - வியாக்கிரபாதமுனி - வியாசமுனி - முதலான முனிவர்களுங் கேள்விப்பட்டு, உலகாதிபனென்று செய்யக்கருதி நம்மை வருவித்தால் போகத்தான் வேண்டுமென்று நினைத்து யாவரும் வந்தார்கள். அரசன் எதிர்கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லிச் சோடசவுபசாரஞ்செய்து, மஹாபயபத்தியுடனே எதிர்நின்றான் முனிவர்களெல்லாம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பல ஆசிர்வாதங்கள் வழங்கி, ஓ மஹாராஜனே! இனி தாமசஞ்செய்

யாமல் யாகத்தை நிறைவேற்றும் என்று நவில அரசன் வியாசர்-வசிஷ்டர்-கலைக்கோட்டுமுனி-இவர்களைக் குருவாகக்கொண்டு, தானும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து யாகதிட்சை பெற்று பீடத்திலிருந்து, வேதவேதியர்கள் மந்திரங்களை யுருவேற்ற யாகத்தை வளர்த்தினான். மந்திரங்களை உச்சரிக்க உச்சரிக்க சொர்க்க மத்திய பாதாள லோகங்களிலிருக்கின்ற சர்ப்பங்களெல்லாம் திரண்டுவந்து யாகத்தில் விழுந்துமடிந்தன. கத்துருவையின் புத்திரர்களின் சந்ததிகளெல்லாம் வெந்து சாம்பராயினது மன்றி, அவள் புத்திரர்கள் அந்தமந்திர உறுதியினால் உடன் முழுதுந் தளர்ந்து மிகுந்த வருத்தத்துக் குள்ளாயினார்கள் அதில் ஆதிசேஷன்-தக்ஷகன் - அனந்தன் - வாசுகி - இவர்கள் தவிர, மற்றவர்களெல்லாம் யாகத்தில்வந்து விழுந்து மடிந்தார்கள் அரசன் வேதவியாசரை நோக்கி, தக்ஷகன் முதலானவர்கள் இன்னும் வரவில்லை யாதலால் விரைவில் வரும்படி செய்யுங்களென்று விதித்தான் அவர்கள் மந்திரதேவதைகளை அதிகமாகத் தூண்டினார்கள் அம்மந்திரதேவதைகள் உடனேஓடி, ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு இழுக்க ஆரம்பித்தது. அதன்மேல் அவர்கள் மனங்கலங்கி, நிலைதளர்ந்து நெஞ்சுலர்ந்து திகிலடைந்து, மாதாசாபத்தை நினைத்து வருந்தித் துன்பப்பட்டார்கள் இவர்களில் தட்சகன் இந்திரபதவியிற்சென்று இந்திரனை வணங்கி, முறையோ! முறையோ! என்று கூவி, என்னை ஜெநமேஜெய மஹாராஜன் கொல்லாமலிருக்கக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பணிய இந்திரன் தட்சகன் முறையைக்கேட்டு, எப்போதும் உலகிலுள்ள அரசர்கள் அபயமென்று வந்து சரணடைந்தவனைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். நாம் அவ்வரசர்களுக்கு மேலான அரசனாயிருந்தும், இந்தத்தட்சகன் நமக்குத் தோழமையாயிருந்தும், இவனைக்காப்பாற்றாமற் போனால் நமது பெருமை என்னவென்று தனக்குள்தானே மதித்து, ஓ தட்சகா! நீ அஞ்சாதே என்னருகிலிரு. அந்த ஜெனமேஜெய மஹாராஜனால் உனக்குக் கெடுதி வராமல் காப்பாற்றுகிறேனென்று உறுதிகூற, தட்சகன் கிஞ்சித்து மகிழ்ந்து இந்திரனிடத்திலிருந்தான்.

இரண்டாயிரம் யோசனையுயர்ந்திருக்கிற மந்திரகிரியை இரண்டாயிரஞ் சுற்றுச்சுற்றி எடுத்துவந்து தேவர்களுக்கு அமுதமுங்கொடுத்த ஆதிசேஷன் மந்திரதேவதைகளின் தொந்தரைக்குள்ளாகிச் சிந்தைநொந்து மிகுந்த துன்பமடைந்து, எந்தவிதத்தில் தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறோமென்று மனங்கலங்கி, தன்னைப்பெற்ற தாயாகிய கத்துருவையிடத்துக்குவந்து வணங்கி, அம்மா! நீ முன்பின் யோசிக்காமல் சாபமிட்டையே: அந்தச்சாபம் நிறைவேறுகிற காலம்வந்து என்னுடன் பிறந்தவர்களு மடிந்தார்கள் இதோ இறந்த நாளுஞ் செல்லுகிறேனென்று கோவென்று கதறித்துக்கித்தான் இதனைப்பார்த்துக் கத்துருவையும்-சலர்க்காரையும்-கையைநெரித்து, இனியென்ன செய்யப்போகின்றோம்? எல்லாரும் மடிந்தார்களே: என்று கூக்குரலிட்டுப் புலம்பினார்கள் ஆதிசேஷன் சலர்க்காரையைப்பார்த்து, ஓ அம்மா! நீயேன் வருத்தப்படுகிறாய் இந்தவேளையில் உன்புத்திரனாகிய அத்திகனை ஜெனமேஜெய மகாராஜனிடத்தி லனுப்புவித்தால், அவனாலே மடிந்தவர்கள் போக மற்றவர்கள் பிழைப்பார்கள். ஆதலால் அவ்வளவு உபகாரஞ்செய்ய அம்மணியென்றுசொல்ல சலர்க்காரை களிப்படைந்து தன் புத்திரனிடத்திற் சென்று, அப்பா மகனே! உன் மாமன்மாரெல்லாம் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் மடிந்தார்கள் இன்னும் நாலைந்துபேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள் அவர்களு மடிவதற்கு முன்னமே ஜெநமேஜெய மஹாராஜனிடத்திற்சென்று அந்த யாகத்தை நிறுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்ளென்றான். அத்திகர் நல்லது தாயேயென்று வணங்கி, தாயிடத்திலுத்திரவுபெற்று, காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாய் அநேகமுனிவர்கள் தன்னைச்சூழ்ந்துவர ஜெநமேஜெய மகாராஜன் யாகஞ்செய்கிற இடத்துக்குவந்து, தன்வரவைக் காவலாளிகளால் தெரிவித்து, அரசனுத்திரவின்மேல் யாகமண்டபத்திற்சென்று, அங்கிருக்கும் முனிவர்களுக்கு வந்தனை செய்துநின்றார். உடனே அரசன் எழுந்து வணங்கிப் பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லிச் சோடசஉபசாரஞ்செய்து, பயபத்தியுடனே யெதிரில்நின்றான். அத்திகமுனி அரசனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கி ஒருவசனங் கூறுகிறார்: ஓ அரசனே! இவ்வுலகத்தில் வீரம் கோபமுதலிய கொலைத்தொழிலுக்கும், புகழுக்கும், புஜபல பராக்கிரமத்திற்கும், வாய்மைக்கும், அருளுக்கும், தருமத்துக்கும், யாகத்துக்கும், தானத்துக்கும், அரசுக்கும், செல்வத்திற்கும், அழகுக்கும், சாந்தத்துக்கும், நீயொருவனேயன்றி உனக்கு ஒப்பானவர்கள் வேறொருவருமில்லை. மேலும்-ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியாகிய வியாசர் உனக்குக் குருவாயமைந்தபோது, உனக்குக் குறையென்ன? நீ இந்த மூன்று லோகத்தையும் தகிக்கக் கருதினாலும் அப்படியே செய்வாய் அவ்வளவு வல்லமையுடைய மஹா முனிவர்களையும் தகுந்த பராக்கிரமத்தையும் பெற்றிருக்கிற நீ, உன் தந்தையைக் கொன்ற தக்ஷகனைக் கொல்லக் கருதிச் சர்ப்பங்களையெல்லாம் வதைத்தாய். இனி உனக்கு ஒப்புவமை யாரிருக்கின்றார்கள் ? உங்கள் முன்னோர்களில் ஒருவனான விஜயன் அபிமன்னனைக் கொன்ற சயிந்தவனைக் கொல்லுகிறேனென்று உறுதிகூறி, மறுநாள் அந்திவேளையிற் கொன்றான். அதுபோல நீயும் செய்தாய். உன்னைப்போற் பராக்கிரமசாலி இவ்வுலகத்திலில்லை. ஆதலால் - ஒருகாரியத்திற்காக உன்னிடத்தில் வந்தேனென்றார். அரசன் இத்துதியைக் கேட்டுத் தனக்குள்தானே வருத்

தமுற்று, இவர்யாரோமஹாமுனிவர். யாதுகாரியத்தைப்பற்றி வந்தாரோ? என்றுநினைத்து என்னிடத்துக்கு வந்தகாரியத்தைத் தெரிவித்தால்அக்காரியம் என்னுயிரா யிருந்தபோதிலும் கொடுப்பேனென்று கூற, அத்திகமுனி ஓஅரசனே! தற்காலத்தில் யாக தீட்சைபெற்றிருக்கிற கோலத்தைநீக்கி யாகத்தைநிறுத்தவேண்டும். அதுதான் நான் நாடிவந்த காரியமென்றார். அந்த யாகமண்டபத்திலிருக்கிறமுனிவர்களும் அரசனைநோக்கி, ஓஅரசனே! இம்முனிவர் கருத்தினபடி யாகத்தை நிறுத்தும். இம்முனிவர்யாரென்றால் சலர்க்காரமுனிவருடைய புத்திரன். இவர்மகாதவசி திரிமூர்த்திகளும் ஸ்துதிக்கின்ற மகத்துவத்தையுடையவர். இவர்வாக்குக்கெதிர்வாக்குஇல்லை. என்னவும் அவ்வரசன் அத்திகமுனிவரை வணங்கி ஓஐயனே! தங்கள் கருத்தின்படியாகத்தைநிறுத்தினேனென்று சொல்லிவேதவேதியர்களைநோக்கி யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்யுங்களென்றுவேண்ட, அந்தவேளையில் இந்திரனருகிலிருந்ததட்சகனை மந்திர தேவதைகள் போய்ச்சூழ்ந்து, தட்சகனையும் அவனைக் காப்பாற்றுகிறேனென்று உறுதிகூறிய இந்திரனையும் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு யாககுண்டத்துக்குச் சரியாய் அந்தரத் தானத்தில் வந்தன. இங்கே அரசன் கட்டளைப்படி வேதவேதியர்கள் யாகத்தைப்பூர்த்திசெய்யவே, மந்திர தேவதைகள் இழுத்துவந்த இந்திரனையும் தட்சகனையும் விட்டுவிட்டன. உடனே இந்திரனும்தட்சகனும் இருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். பின்பு அரசன் யாகத்தைப்பூர்த்திசெய்து, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாம்திருப்தியடையச் சொர்னமாரிபெய்து, கோதானம்-பூதானம்-கன்னிகாதானம்-முதலானவை கொடுத்து, முனிவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை யுதவி அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குச்செல்ல வணங்கிவிடைகொடுத்து, வந்த அரசர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டியவற்றை வரிசை வரிசையாகக் கொடுத்து நின்றான். அத்திக முனிவர் அரசனைப் பார்த்து, ஓஅரசனே! எனக்கு நீகொடுத்த ஒருவரத்தினால் மான் மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர தரனாகிய பரமன் பூணூல் பெற்றான். சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்டதரனாகிய திருமால் சயனம் பெற்றான். திசைமுகன் பெருமைபெற்றான். வச்சிரப்படையையுடைய இந்திரன் உயிர்பெற்றான். தேவர்கள் அமுதம் கடைகிற மத்துக்குத்தாம்புபெற்றார்கள். உலகிலுள்ளோர்ஆதரவு பெற்றார்கள். என்றால்நீபெற்றபுகழுக்கு அளவில்லை. இனிஉனக்கொரு குறைவில்லை. என்று வாழ்த்தி அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன் தாயினிடத்துச்சென்று, நடந்த விருத்தாந்தத்தை நவின்று வணங்கிவிடைபெற்று அத்திகமுனிவர் தவநிலையைச்சேர்ந்தார்.

சர்ப்பயாகச்சருக்கம்-முற்றிற்று.

பத்தாவது,

ஜெனமேஜெயனைப்

பிரமஹத்தியடைந்தசருக்கம்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இப்பால் அரசன் உதங்கமுனியைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! என்தந்தை ஆறுநாள் பரியந்தம்என்னகாலக்ஷேபம் செய்திருந்தாரென்று வினவ உதங்கமுனி-ஓ அரசனே! உன்தந்தை சுகமுனிவரால் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்டிருந்தாரென்று அதனைக் கிளர்த்த மகிழ்ச்சியடைந்து அவ்வுதங்க முனியைவணங்கிவிடைகொடுத்து, பின்பு அரசன் கோடிசூரியப்பிரகாசமாகிய சிங்காதனத்தில்இனிதுவீற்றிருந்து அரசுசெலுத்திப் பிரமசாரி-கிரகஸ்தன்-வானப்பிரஸ்தன்-சந்நியாசி-ஆதுலர்-தெய்வம்-பிதுரர்-விருந்தினர்-சுற்றத்தார்-முதலானவர்களுக்கு யாதொரு குறைவராமலிருக்க அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி வேண்டியவற்றையுதவி தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறநாளில், ஒருநாள் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழச் சிங்காதனத்தி லிருக்கிற தருணத்தில் பயிலவமுனி-வைசம்பாயனமுனி-ஜபமுனி சுமந்தமுனி-நாரதமுனி-தேவலமுனி-சுகமுனி-முதலாகிய மாணக்கர்களுடனே வேதவியாசர்வந்து, தமது வரவைக் காவலாளிகளால்தெரிவித்தார். உடனே அரசன் எழுந்து எதிர்கொண்டுபோய்வணங்கி அழைத்துவந்து பொற்பீடமளித்து இருக்கசசொல்லி, சோடச உபசாரஞ்செய்து வணங்கி எதிர்நின்றான். வியாசரும் அவருடைய மாணக்கரும் அரசனுக்குப் பலஆசிகள்வழங்கிச் சிங்காதனத்தி லிருக்கக்கட்டளையிட்டார். அரசன்சிங்காதனத்திலிருந்துதவசிரேஷ்டராகியவியாசமுனிவரை நோக்கி, ஐயனே! எங்கள் முன்னோர்களாகிய பாண்டவர்களும சுயோதனன் முதலாகியவர்களும்ஒருவர்க்கொருவர்விரோதப்பட்டு வீணேமடிந்து விட்டார்களாமே அக்காலத்தில் தாங்கள் ஒருபுத்திசொல்லித் தடுத்தால அவர்கள் மீறுவார்களா? (தெருச்சண்டைகண்ணுக்கின்பம்) என்கிற பழமொழிபோல வேடிக்கைபார்த்திருந்தீர்களோ? தாங்கள்வமிசகர்த்தாவாகவும் குலகுருவாகவும் இருக்க, அவர்களை இவ்வாறுக்குவது தருமமா? எனவும் வியாசர் நகைத்து ஓஅரசனே! நீசிறுபிள்ளை என்னசொன்ன போதிலும் எனக்கு மகிழ்வேயன்றி இகழ்வில்லை. நீஇப்போது உரைத்தசங்க

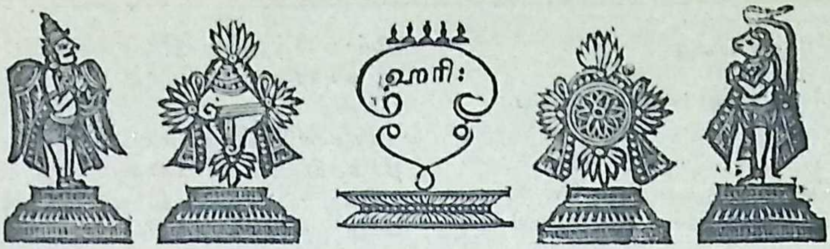
திங்கு அந்தத் திரிமூர்த்திகள்வந்து தடுத்தபோதி
லும் பாண்டவர்களும் சுயோதனர்முதலானவர்களு
ம் கேளார்கள். ஏனென்றால் வினைப்பயன்யாரைவிட்
டது? அதைநீக்க ஒருவராலுங்கூடாது. காலகதி
அப்படியிருந்தது. அதற்காகஎன்னைத்தூறிக்கொள்
வது தகுதியல்ல. என்றிசைக்க அரசன் சிரித்து-ஓ
ஸ்வாமி! சுயோதனன் முதலானவர்கள் ஒருவர் வார்
த்தையைக் கேளாதவர்களா யிருந்தபோதிலும், பா
ண்டவர்களென்ன சொற்புத்திகேளாதவர்களா? நீங்
கள் தடுத்தால் அவர்கள் மீறுவார்களா? இது ஒரு
உத்தரவாவென்றான். வியாசர்ஓஅரசனே! நீவீண்
வழக்கிடுகிறாய். உனக்கு அது திரிஷ்டாந்தப்படஒன்
றுசொல்லுகிறேன் அதைமாத்திரம் தப்பித்துக்கொ
ள்வையேயாகில் அப்பாண்டவர்களுஞ் சுயோதனாதி
யரும் மடிந்தகுற்றத்தை என்பேரில் வைக்கலாம்.
அதைத் தப்பித்துக் கொள்ளாவிட்டால்காலகதியெ
ன்றுணர்ந்துகொள்ளுக. என்று கழற அரசன்மகி
ழ்ந்து, ஓஐயனே! அஃதென்னவென்றான். வியாசர்
ஓஅரசனே! இன்றைக்குப் பத்தாநாள்உனக்கொரு
பிரமஹத்தி வருகிறது. அதைமாத்திரம் தப்பித்துக்
கொள்ளும்பார்ப்போம். என்றுசொல்லி அரசனிட
த்து விடைபெற்றுத் தமது ஆசிரமத்துக்கு மாணாக்
கருட னெழுந்தருளினர். அரசன் சகலசாஸ்திரநிபு
ணராகிய வேதவேதியர்களையும் பண்டிதர்களையும்
அழைப்பிக்கத் தனது மந்திரிகளுக்குக் கட்டளை
யிட்டான். மந்திரிகள் அக்கட்டளைப்படி அந்தக்ஷண
ம்வேதவேதியர்களையும் சாஸ்திரிகளையும் அழைப்பித்
து அரசனுக்கு அறிவித்தார்கள். அரசன்வந்தவர்க
ளுக்கெல்லாம் வந்தனை வழிபாடுசெய்து பொற்பீட
மளித் திருக்கச்சொல்லி அவர்களைப்பார்த்து, ஸ்வா
மிகளே! இன்றையபத்தாநாளில் எனக்கொருபிரம
ஹத்தி வருகிறதா யிருக்கிறது அது வாராமலிருக்க
ஒரு உபாயஞ் சொல்லுங்கள். என்றுவினவ வேத
வேதியர்களும் சாஸ்திரிகளும் யோசித்து, ஓஅரச
னே! ஓமங்களினாலும் யாகங்களினாலும் சகலபாவ
மும் நிவர்த்தி ஆதலால், அவற்றில் ஒன்றைஇராப்
பக லொழிவில்லாமல் இந்தப் பத்துநாளுஞ்செய்தா
ல் அந்தப்பிரமஹத்திவந்தடையாது. என்றுரைக்க
அரசன்கேட்டு மகிழ்வடைந்து அப்படியே செய்
வோமென்று அதற்குவேண்டிய கருவிகளை வருவிக்
கமந்திரிகளுக்குக்கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள்வே
ண்டிய சாமக்கிரிகைகளை வருவித்து, ஒருஓமகுண்ட
மியற்றி அரசனுக்கறிவித்தார்கள். அரசன் அதற்கு
மேல் வள்ளுவரைக்கொண்டு (பத்துநாள்வரைக்கும்
இரவும்பகலும் ஒழியாமல் மந்திரமுச்சரித்து ஓமஞ்
செய்யவேண்டும். அப்படிசெய்தவர்க்கு வேண்டிய
வற்றைக்கொடுக்கிறது. இதற்குச் சம்மதித்தவர்கள்
வருகிறது) என்று பறைசாற்றுவித்தான். இவ்வோ
சையைக்கேட்டவர்கள் யாவரும்பத்துநாள்கண்விழி
க்கவேண்டுமோதலால்கனவருத்தமானவேலையென்று
சும்மா யிருந்துவிட்டார்கள். அத்தருணத்தில் பிற
வித் தரித்திரனாகிய ஒரு கிழப்பிராமணன் இவ்வோ
சையைக் கேட்டு, நமது தரித்திரம் அதமாகுங்கா
லம் இதுதானென்று நிர்மானித்து, அரசனிடத்து
க்குவந்து ஆசீர்வாதஞ் செய்து, ஓஇராஜனே! நான்
உமது கருத்தின்படி இரவும் பகலுமாகப் பத்துநா
ளுமிருந்து ஓமத்தை நிறைவேற்றுகிறேனென்றான்.
அரசன் மகிழ்ந்து அவ்வேதியனைக் குருவாகக்கொ
ண்டு, தானும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து ஓம
மண்டபத்திற்சென்று, வேதியன் மந்திரமுச்சரிக்க
ஒன்பதுநாள் பரியந்தம் யாகத்தைச் செய்துவந்தா
ன் பத்தாநாள் இராத்திரி ஓமத்தைநடத்தும்வேதி
யன் முதிர்ந்த வயதுடையவ னாதலாலும், ஒன்பது
நாள்பரியந்தம் கண்விழித் திருந்ததினாலும், மிகுந்த
தளர்ச்சியுடையவனாய் கனையின்மேல் வாயினால் மந்
திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே நித்திரைபோயி
னான். அந்த நித்திரையில் தானொருபெருங்காட்டிற்
சென்றதாகவும், அந்த விடத்தில் தன்னை ஒருபுலி
பாய்ந்துகொல்ல யத்தனித் திருப்பதாகவுங் கனவு
கண்டு கொண்டிருக்கையில் அரசன் இதென்ன மந்
திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே வேதியன் நித்தி
ரைசெய்கிறானென்று தன்கையி லிருக்கிறதருப்பை
யினால் அவ்வேதியனைத் தட்டினான். உடனே வேதி
யன் மிகப்பயந்து அலறி, எதிரிலிருக்கும் ஓமகுண்
டத்தில்விழுந்தான். உடனே அந்த ஓமத்தீ வேதி
யனைப் பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டது. அரசனுக்கு வியா
சரிட்ட கட்டளைப்படி கெடுவுதப்பாமல்பிரமஹத்தி
வந்தடைந்தது. அரசன் பிரமைகொண்டவனாய் ஆ!
ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம் நாம் தருப்பையால்வேதி
யனைத் தட்டவும், அவ்வேதியன் திடுக்கிட்டு ஓமத்
தில் விழுந்திறக்கவும் நேரிட்டதே: இதுவினைப்
பயனே: இதைவெல்லுவதற்கு ஒருவராலு'மாகாது.
நமது குலகுருவாகிய வியாசமஹாமுனி கூறியதே
சரி. இனிநாமடைந்த பிரமஹத்தியை அவ்வியாச
மகாமுனிவர்தான் அகற்றவேண்டும். என்று கருதி
அவ்வேதவியாசரைப் பலவாறுதுதித்தான். அந்த
வேளையில் அரசனையடைந்த பிரமஹத்திநீங்கவியா
சர் வருகிறதுபோல் உலகத்தையடைந்த இருள்நீங்
கச் சூரியனுதயமானான்.

உடனே வியாசரும் முன்போலவேமாணாக்கரு
டன் அரசன்அரண்மனைக்குவந்து, தன்வரவைக்கா
வலாளிகளால் தெரிவித்தார். அரசன் அவரை எதிர்
கொண்டுபோ யழைத்துவந்து, தவிசளித்தல்-கை
கழு நீர்தரல்-கால்கழு நீர்தரல்-முக்குடி நீர்தரல்-
முப்புரி நூல்தரல் - நீராட்டல் - ஆடைசாற்றல்-தே
ய்வை பூசல் - மலர்சூட்டல் - மஞ்சளரிசி தூவல-ந
றும்புகை காட்டல்-விளக்கிடல்-கற்பூரமேற்றல்-அ
முதமேந்தல்-அடைக்காய்தரல்-மந்திரமலரா லருச்
சித்தல்-என்றுசொல்லப்பட்ட சோடச வுபசாரமு
ஞ்செய்து, ஓஐயனே! தங்கள் மகிமைதெரியாமல்
தங்களைத் தூறிக்கொண்டேன். என்பேரில் கோபிக்

காமல் கிருபைகூர்ந்து, என்னைப் பற்றிய பிரமஹத்தி நீங்க ஒருவழி காட்டவேண்டுவதுமன்றி இந்தப் பிரமஹத்திவந்த விதத்தையும் கூறுமென்று வேண்டவியாசர் நகைத்து, ஓ அரசனே! ஓமஞ்செய்தவேதியன் நித்திரையில் தன்னைப்புலி அடிக்கயத்தனித்து இருப்பதாகக் கனவுகண்டான். அந்தவேளையில் நீ தருப்பையால் தட்டவே, அந்தவேதியன் திடுக்கிட்டுப்பயந்து இறந்துபோய்விட்டான். இதுவினைப் பயன். இதை ஒருவராலும் வெல்லப்போகாது. ஆகலால்-ஐந்தாம் வேதமாகிய ஸ்ரீமஹாபாரதத்தைக் கேள். அதனாலே இந்தப் பிரமஹத்திநீங்குவதுமன்றி, உங்கள்முன்னோர்களின் காலநதியும் இன்னதென்று விளங்கும். இந்தப் பாரதம் நமது மூதாதைகளுடைய சரித்திரந்தானேயென்று இலேசாகநினைக்காதே இதுமஹா சிலாக்கியமானது. நான்குவேதங்களோடு ஒப்புமைப்பட்டு, ஐந்தாம வேதமென்று கூறப்பட்டது. இப்பாரதத்திற்கு வகுத்துள்ள பர்வங்கள் பதினெட்டினுள் ஆதிபர்வத்தை முற்றும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப்பாயசத்தினால்திருப்தி செய்வித்தால், அவர்களுக்குப் புத்திர சந்தானம் உண்டாகும். சபாபர்வத்தைப் பூரணமாகப் பக்தியோடு படித்துப்பிராமணர்களுக்குப் பசுவின்பாலால் திருப்திபண்ணுவித்தால், அதிபாக்கியமுண்டாம். ஆரண்ய பர்வத்தை மனம் புறம்பே செல்லாமற்படித்து முடித்துப்பிராமணர்களுக்குவாழைக்கனி முதலிய கனிகளால் திருப்தி ஆக்குவித்தால், வெற்றியுண்டாம். விராடபர்வத்தை விசுவசத்தோடு முற்றும் படித்து வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்குத் ததியோதனத்தால் திருப்தி செய்வித்தால், இஷ்ட பலங்கள் சித்திக்கும். உத்தியோக பர்வத்தை முழுதும் விசுவாசித்துப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தர்ப்பணஞ்செய்து நூதன வஸ்திரதானஞ்செய்தால், இஷ்டகாமிய சித்தியுண்டாம். பீஷ்மபர்வத்தை உள்ளன்போடுமுடிய வாசித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கருப்பஞ்சாற்றினால்(அதாவதுகருங்கழைகளைத் தந்து) திருப்தி செய்வித்தால், ஆடையாபரணங்கள் குறைவின்றிப்பெருகும். துரோணபர்வத்தைப்பிரீதியோடு படித்துப் பிராமணர்களுக்குவெண்குடை கொடுத்தால், தானிய சம்பத்துண்டாகும். கர்னபர்வத்தை அன்போடு முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குச் சுவர்னதானம்பண்ணினால், ஆயுள் விருத்தியுண்டாம். சல்லிய பர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர்களுக்கு ஷட்ருசிரான்னங்களால் திருப்திசெய்வித்தால், பசுவிர்த்தியுண்டாம். சௌத்திக பர்வத்தைப்படித்து நிறைவேற்றிப் பிராமணர்க்குச் சந்தனபுஷ்ப பலகாரங்களால் திருப்தி செய்வித்தால், திரவியலாபமுண்டாம். ஸ்ரீபாவத்தை உள்ளன்போடு படித்துமுடித்துப் பிராமணர்களுக்குத் திவ்வியபோசனஞ்செய்வித்தால், துக்க நிவாரணமாகும். சாந்திபர்வத்தை முழுதும்படித்து வைதிக பிராமணர் களுக்குத் திவ்விய போஜனஞ் செய்வித்துத் தட்சணை கொடுத்தால், வாகனலாபமுண்டாம். அநுசாசனிகபர்வத்தைப் பக்திபூர்வகமாகப் படித்துமுடித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கந்தபுஷ்ப சத்திரதானஞ்செய்தால், மகதைசுவரியமுண்டாம். அஸ்வமேதபர்வத்தைச் சம்பூரணமாகப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசனதிருப்திசெய்தால், பெரும்பொருளுண்டாம். ஆசிரமவாச பர்வத்தைப் படித்து முடிந்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சோடசதானஞ்செய்தால், இஷ்டசித்தியுண்டாம். மௌசல பர்வத்தைப்படித்து முற்றுவித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசனதிருப்திசெய்தால், பாபநிவர்த்தியுண்டாம் மகாபிரஸ்தானிகபர்வத்தைப் பிரீதியாக முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பட்டுக்குடை தானஞ்செய்தால், பெருஞ் செல்வமுண்டாம். சுவர்க்காரோகண பர்வத்தைப் பக்தி பூர்வமாகப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப தாம்பூல போசன வஸ்திர தட்சணைகளால் திருப்தி பண்ணினால் அஷ்டைசுவரியமு முண்டாம். ஆகையால்-இதின் மகத்துவம் உனக்குத் தோன்றவேண்டுமானால், ஒருகரிய வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்து பேழையிலடக்கிவைத்து இந்தப் பாரதக்கதையைக் கேட்பாயாகில், கதைநிறைவேற நிறைவேற அந்தக் கரியவஸ்திரம் வெள்ளை வஸ்திரமாகிவரும் கரியவஸ்திரமே வெள்ளை வஸ்திரமானால், அக்கதையைக் கேட்பவர்கள் அடையும் பயனுக்கு ஓரளவுண்டா? என்று சொல்ல அரசன்-ஓ ஐயனே! தேவரீர் கருத்தின்படி அந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தைக் கேட்கிறேனென்றான். வியாசர் தமதருகிலிருக்கிற வைசம்பாயனரை நோக்கி, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! ஸ்ரீமகா பாரதத்தை இந்த அரசனுக்கு விளங்க உரையென்று கட்டளை இட்டு, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தமது ஆசிரமத்திற் சென்றார். பின்பு வைசம்பாயனர் அரசன் செய்த வந்தனை முதலியவற்றையேற்றுப் பல ஆசிகள் வழங்கி, ஓ அரசனே! நீயும் உன்மனைவியும் ஸ்நானஞ் செய்து சுசியாய் வாருங்களென்று விதித்தார். அரசன் அவ்வாறு தானும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ் செய்து சகல நியமத்துடனேயும் வந்து வைசம்பாயனரை வணங்கி, அவர் உத்திரவின்படி நல்லசுசியான இடத்திலிருந்து, ஓ ஸ்வாமி! இனி ஸ்ரீமஹாபாரதக்கதையை அடியேங்களுக்கு விளங்க உரைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். உடனே வைசம்பாயனர் அப்பாரத கதாப்பிரசங்கத்தைக்குறித்துச் சங்கற்பாதிசற்கிரியாநியம பூசனைகளையெல்லாங் கிரமப்படி நடாத்தி, தமது உபாசனமூர்த்தியை அகத்தினும் புறத்தினும் ஆராதித்து, தம்மெதிரில் அஞ்சலிபஸ்தராய் நிற்கின்ற இருவரையும் ஆதனத்திலிருக்கச்செய்து, அவர்களுங் கேட்போராதலால் அச்சங்கற்பாதி நியதிகளை அவர்களால் நடப்பித்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து, ஓ அரசனே! இந்த மேலான காவியத்தை யாவராயினுஞ் சிரத்தையோடும்

பத்தியோடும் சகலபுவனதார ஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பூசித்து வந்தனைவழிபாடுசெய்து திரிகாணங்களும் ஒருமிக்கவிருந்து கேட்பாராயின், அவர்களுக்குச்-சனனம்-மரணம் — இடர்-வறுமை-விபாதி-துக்கம்-சோகம்-மோகம்-பாவம் - அரிட்டம்-பகை-பயம்- இடையூறு - முதலிய துன்பங்களில் ஒன்றேனு நெருங்காது அன்றியும்-சூரியகிரகணமுஞ சந்திரகிரகணமு மாகின்றகாலத்தில் உருத்திர பூமியிற்சென்று, ஆயிரபாரம் பொன்னைக் கிரமப்படி சற்பத்திரமறிந்து தானஞ்செய்த பயனும், போர்முகத்தினின்றுஞ் சயம்பெற்று வெற்றிமாலை சூடி வந்தவர்கள் பெற்றத்தக்க பயனுமடைவார்கள். வேள்வி முன்னிலையில் யானைமுதலிய சகலபொருள்களையுந் தக்ஷிணையோடு தானங்கொடுத்தவர்கள் அடையும்பயன், இக்காவியத்தை ஒருதரம் வாசிக்கின்றவர்கள் அடையும் பயனுக்குச் சரியாகாது. மேலும்—இக்காவியத்தைத் தன்கரத்தாலெழுதினவனும், ஒருவனுக்குத் திரவியந்தந்து எழுதுவித்தவனும், கோடி கன்னிகாதானங்களையுங் கோடி கோதானங்களையும் நல்ல நியமத்தோடு செய்தவன் அடையும்பயன் யாதோ, அதனைத்தடையின்றி யடைவன். இக்காவியத்தை யெழுதி வைத்திருக்கிற வீட்டில், அஷ்ட ஐசுவரியமும்வந்து குதிகொள்ளும் அன்றியும்—பூதங்கள்-பிரேதங்கள் - பேய்கள்—பாலக்கிரகங்கள்—முதலானவை நெருங்காவண்ணம், ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சதாகாலமுங் குடியாயிருந்து அவ்வீட்டி லுள்ளோர்கட்கெல்லாம் எத்துன்பமும் அணுகவொட்டாமற் பாதுகாத்துவருவார். இக்காவியத்தை அநுதினம் பாராயணஞ்செய்கிற புண்ணியசீலர்கள், பிரமனாதி தேவர்களாலும் அகத்தியாதி முனிவர்களாலுந் தொழற் குரியவர்கள் அவர்கட்கே, அணிமா-மகிமா—கரிமா-இலகிமா - பிராப்தி-பிராகாமியம்-ஈசத்துவம்-வசித்துவம் - என்கிற அட்டமாசித்திகளுங் கைகூடும். அவர்கட்கே, கற்பக விருட்சம்-காமதேனு-சங்கநிதி-பதுமநிதி- சிந்தாமணி-முதலானவைகள் எதிர்நின் றேவல்புரியும் அவர்களே — அக்கர விலக்கணம் - இலிகிதம் - கணிதம்-வேதம் - புராணம் - வியாகரணம் — நீதிசாத்திரம்-சோதிட சாத்திரம் - தருமசாத்திரம் — யோகசாத்திரம் - மந்திரசாத்திரம் - சகுனசாத்திரம் - சிற்பசாத்திரம் - வைத்தியசாத்திரம் உருவசாத்திரம்-இதிகாசம் - காவியம் - அலங்காரம் - மதுரபாடனம்-நாடகம்-நிருத்தம்-சத்தப்பிரமம் - வீணை-வேணு-மிருதங்கம் - தாளம் - அத்திரபரீக்ஷை - கனகபரீக்ஷை - இரதபரீக்ஷை-கஜபரீக்ஷை-அசுவபரீக்ஷை - இரத்தினபரீக்ஷை-பூமிபரீக்ஷை - சங்கிராம விலக்கணம் - மல்லயுத்தம் - ஆகருடணம் - உச்சாடனம்-வித்துவேடனம்-மதனசாஸ்திரம்-மோகனம்-வசீகரணம்-இரசவாசம்-காந்தருவவாதம் - பைபீலவாதம்-கவுத்துகவாதம்-தாதுவாதம்-காருடம்-நட்டம்-முட்டி-ஆகாயப் பிரவேசம்-ஆகாயகமனம்-பரகாயப் பிரவேசம்-அதிரிசியம்-இந்திரசாலம்- மகேந்திரசாலம்-அக்கினித்தம்பம்-சலத்தம்பம்-வாயுத்தம்பம்- திட்டித்தம்பம்-வாக்குத்தம்பம்-சுக்கிலத் தம்பம் - கன்னத்தம்பம்-கட்கத் தம்பம்-அவத்தைப் பிரயோகம்-என்கிற அறுபத்து நான்குகலைஞானங்களினும் வல்லவராவார்கள், அன்றியும்-இக்காவியத்தைஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சந்நிதியின் முன்னரிருந்துஅன்புடன்கேட்பார்களாயின், அவர்கள்கொலை-களவு-கள்-குருநிந்தை-பொய்-ஆகிய பஞ்சமா பாதகங்களும், ஸ்திரீஹத்தி-கோஹத்தி- சிசுஹத்தி-முதலாகிய அளவற்ற தீவினைகளு நீங்கப்பெற்று, அழகு-குணம்-ஆயுள்-குலம்-சம்பத்துவித்தை-விவேகம்-தனம்-என்கிற அஷ்டபாக்கியங்களையும் அடைந்து, கிடைத்தற்கரிய இந்திரபதவியையும்பெற்றுவாழ்வார்கள். மேலும் இக்காவித்தை இம்மையிற் சூத்திரர் கேட்டால், மறுமையில் வைசியராவார்கள் வைசியர்கேட்டால், க்ஷத்திரியராவார்கள் க்ஷத்திரியர்கேட்டால், விராமணராவார்கள். பிராமணர்கேட்டால், தேவராவார்கள். தேவர்கேட்டால், ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடையசாரூபத்தை யடைவார்கள். ஆசாரவீனர்களாயினும் இக்காவியத்தை ஆவலோடுங் கேட்பார்களாயின், பின்னர் தமக்கொருவர் நிகரில்லாத ஆசாரபூசிதராவார்கள். இக்காவியத்தைக் கன்னிகைகேட்டால், நல்லகணவனைச்சேருவள். மலடிகேட்டால், அழகிய மக்களைப்பெறுவள். தரித்திரன்கேட்டால், மிக்கபாக்கியமுடையவனுவன். வித்தையில்லாதவன் கேட்டால், சிறந்தவித்துவானுவன். அன்றியும்-எவனெவன் எந்தெந்தப்பொருள்களைபடைய விச்சை கொண்டிருக்கின்றானே? அவனவன் அந்தந்தப்பொருளை யடைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடையகிருபையைப் பெற்றுவாழ்ந்திருப்பன். இக்காவியத்தின் கேள்விமகத்துவத்தாற் குறள்-கூன்-ஊமை-செவிடு-குருடு—முடம்-உறுப்பு மபங்கம்-உறுப்பில் பிண்டம் ஆகியஎணவகையுடற்குறைகளுநீங்கும் பதினெண் புராணங்களை முழுவதுங்கேட்ட பயனும், சகலதீர்த்தங்களினுஞ்சென்றாடிய பயனும், இவ்வொருபாரதகதைகளைக்கேட்பதினாலுண்டாகும். ஆகலால்என்து குருசுவாமிகள் இட்டருளிய கட்டளையின்படி அந்த மகாசிலாக்கியமுள்ள பாரதக்கதையைச் சாங்கோபாங்கமாகக் கூறுகிறேன். நீங்க ளிருவரும்ஒரு மனதாயிருந்து கேளுங்களென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஜெனமேஜெயனைப் பிரமஹத்தி
யடைந்த சருக்கத்தோடு,
ஸ்ரீமகாபாரதவரலாறு முற்றிற்று.

ஸ்ரீராதா ருக்மணி ஸமேத ஸ்ரீகிருஷ்ண பரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீமகாபாரதம்

ஆதிபர்வம்.

கண்ணன் துதி.

ஆரணனை யாரணத்துட் பொருளையண்ட மளந்தானை யளக்கரிய வாடலானைக்
காரணனைக் காரணங்கள் கடந்தோன் றன்னைக் கண்மணியைக் கண்மணிக்கு ளொளியாய் நின்ற
பூரணனைப் பூரணப்பொற் கலசக்கொங்கை பூமாது நாயகனைப் பொருவிற் செங்கை
வாரணனை வாரணமுன் வந்து தோன்று மாதவனைக் காதலுடன் வணங்கி வாழ்வாம்.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! சந்திரகுல சிகாமணியாகிய ஜெனமேஜெயமஹாராஜனை வைசம்பாயனர்பார்த்து ஓ அரசனே ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஆதிபஞ்சகம்-உயுத்தபஞ்சகம்-சாந்தித்திரயம்-அந்தியபஞ்சகம் என நான்குவகுப்புக்களாய், இந்த நான்கும் ஆதிபர்வம்-சபாபர்வம்-ஆரண்ணியபர்வம் - விராடபர்வம்-உத்தியோகபர்வம்—வீஷ்ம பர்வம்—துரோணபர்வம்-கர்னபர்வம்-சல்லியபர்வம்-சவுத்திக பர்வம்—ஸ்ரீபர்வப்—சாந்திபர்வம்-அநுசாசநிகபர்வம்—அஸ்வமேதபர்வம்-ஆசிரமவாசபர்வம்-மௌசல பர்வம்—மஹாபிரஸ்தானிகபர்வம்-சொர்க்காரோகண பர்வம் ஆகிய பதினெட்டுபர்வமாக இருக்கும். இருதிறத்தார்சேனைகளும் ௧௮-அக்குரோணி. ஒரு அக்குரோணிக்குத்தொகை என்னெனில் தேர்-௧, யானை-௧, குதிரை-௩, காலாள்-௫, இது ஒருபந்தி, இப்படிமூன்றுகொண்டது, தேர்-௩, யானை-௩, குதிரை-௯, காலாள்-௧௫, இதுசேனாமுகம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௯, யானை-௯, குதிரை-௨௭, காலாள்—௪௫, இதுகுமுதம் இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்—௨௭, யானை-௨௭, குதிரை-௮௧, காலாள்-௱௩௫, இதுகணகம் இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௮௧, யானை-௮௧, குதிரை-௨௪௩, காலால்-௪௱௫, இதுவாகினி. இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௨௪௩, யானை-௨௪௩, குதிரை-௭௨௯, காலாள்-௧௨௧௫, இதுபுருதம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௭௨௯, யானை-௭௨௯, குதிரை-௨௧௮௭, காலாள்—௩௬௪௫, இதுசமுத்திரம். இப்படிமூன்றுகொண்டது, தேர்-௨௧௮௭, யானை-௨௧௮௭, குதிரை-௬௫௬௧, காலாள்-௧0௯௩௫, இதுசமாக்கியம் இப்படி பத்துகொண்டது, தேர் - ௨௧௮௭0, யானை - ௨௧௮௭0, குதிரை-௬௫௬௧0, காலாள்-௧0௯௩௫0, இது அக்குரோணித்தொகை. பாண்டவர் இப்படி ஏழு அக்குரோணியும், சுயோதனன் முதலானவர் பதினொரு அக்குரோணியுமுடைத்தாகி, இருதிறத்தாரும்போர்செய்தது பதினெட்டுநாள். இந்தப் பதினெட்டுநாளில் சேனாதிபதியாயிருந்தவர்கள் யாரெனில், பத்துநாள் வரைக்கும் காங்கெயன். ஐந்துநாள் வரைக்கும் துரோணாசாரி. இரண்டுநாள்வரைக்கும் கர்னன் மற்ற ஒருநாள் உதயாதி பதினைந்து நாழிகைவரைக்கும் சல்லியன். மற்றப்பதினைந்து நாழிகைவரைக்கும் சுயோதனன். முடிவில் பாண்டவர்கள் வெற்றிபெற்று, உலகமுழுதையுங் கைக்கொண்டு அரசுசெலுத்திப் பரமபதம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். இதுகாலகதி. இந்தக்காலகதியை யாவரு முணரும்படியாக இந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தை இலக்ஷத்திருபத்தையாயிரம் கிரந்தமாகச்செய்து வெளிப்படுத்தினவர் என்குருவாகிய வேதவியாசர். ஆதலால் அவர்பிறப்பைமுன்னங்கூறுகிறேன் கேட்பாயாகவென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முதலாவது,

வேதவியாசர் உற்பவச் சருக்கம்.

மையிலாழி யெடுத்தருள் கண்ணனை
மையுலாமழை வண்ணனைப் பாண்டவர்
உய்பவர் துதயஞ்செய்த பாநுவை
வையமுண்ட செவ்வாயனை வாழ்த்துவாம்.

கடல்சூழ்ந்த நெடிய உலகத்தில் நீர்வளம்-நிலவளம்பெற்று குடிவளமுதலிய யாவும் விளங்குகின்ற நாடெவற்றிலும் சிறப்புற்றிருக்கின்றது சோதிநாடு அந்தச் சோதிநாட்டிலிருந்து உலகமுழுதும் தன்னைவணங்கச் செங்கோல் நடாத்தி வருகின்றவன் இரவிகுலதிலகனான வசுவென்பவன் அவ்வசு மந்திரிமுதலானவர்கள் தன்னைச்சூழ்ந்துவர வெளிப்பட்டு, காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி இளைப்பாற முனிவர்கள் தவஞ்செய்கிற ஒரு பெரியசோலையில் வந்தான் அச்சோலையில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற முனிவர்களை அவ்வரசன்பார்த்து தவத்துக்குமிஞ்சினபொருள் யாதொன்றுமில்லை ஆதலால் நாமும் தவஞ்செய்யவேண்டுமென்று கருதி மந்திரிமுதலானவர்களை அழைத்து ஓ அன்பினர்களே! இதுவரைக்கும் நான் அரசுசெய்துவந்ததுபோல் யாவர்க்கும் ஒருகுறைவுவாராமல் அரசுசெலுத்துங்களென்றுகூறி, தனதுமுத்திரைமோதிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டான் மந்திரிமுதலானவர்கள் அரசன்முகக்குறியைக்கண்டு, தடுத்துப் பேசசக்தியில்லாதவர்களாகி அரசன்கட்டளைப்படி சோதிநாட்டில் வந்து யாதொருகுறைவும்வாராமல் அரசுசெலுத்திவந்தார்கள் இங்கேவசுவென்பவன் முனிவர்களிடத்திற் சென்று வணங்கி அவர்கள்கிருபையினால் தவநிலைசேர்ந்து அநேகநாள் தவஞ்செய்திருந்தான் இப்படி அருமையான தவஞ்செய்கிற வசுராஜனுக்குமுன் இந்திரன்வந்து ஓ வசுராஜனே! உலகிலுள்ள எல்லா அரசர்களிலும் நீ மநுசாஸ்திரவிதிபிசகாமல்செங்கோல்நடாத்தி தருமதேவதையை நாலுபாதத்தில் நடக்கச்செய்து குடிகளைக் காப்பாற்றிவருகிறவன் அப்படிப்பட்டநீ தவநிலைசேர்ந்து தவஞ்செய்கிற காரணமென்னவென்றுவினவ வசுராஜன் இந்திரனைவணங்கி ஓ ஐயனே! தவத்துக்குமிஞ்சின பொருள் வேறொன்றுமில்லையென்று நினைத்து சஞ்சலத்திற்கிடமாகிய உலகத்தைநீங்கி இத்தவத்தைச்செய்யக்கருதினேனென்றான் இந்திரன் ஓவசுராஜனே தவத்துக்குயர்ந்தபொருள் வேறொன்றுமில்லையென்பது உண்மைதான் அத்தவம் அரசனால் பெருகவேண்டுவதாதலால் அத்தவத்துக்கும் உயர்ந்தது அரசான்றோ? அந்த அரசைமநுநெறிவழுவாமல் நடாத்திவந்தால் அதைவிடமேலானபயன் என்னயிருக்கின்றமும்பாலித்து இந்திரன்தனதிருப்பிடத்திற்சென்றான் வசுராஜன் அவ்வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டுதவநிலைவிட்டுத் தன்னாட்டிற்சென்று, காவிநாம்பரசடாதாரதண்டுகமண்டலங்களை நீக்கி கங்கைமுதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து நல்லவஸ்திரங்களையுடுத்தி மகாகுண்டல ஆரகேயூரகடககங்கண முதலான ஆபரணங்களையணிந்து மல்லிகைமுல்லை முதலாகிய பரிமளமிகுந்த நறுமலர்மாலைகள்சூடி சந்தனம் புனுகு கஸ்தூரி சற்பூரசவ்வாதுபூசி நவரதனமிட்டிழைத்த சிங்காசனத்தில் இனிது வீற்றிருந்து தேசத்தரசர்களெல்லாம்வணங்க வேதவேதியர்கள் பலஆசிகள்கூற மகுடாபிஷேகனாகிமநுசாஸ்திரவிதிபிசகாமல் முன்போலவே அரசுசெலுத்தி தனக்கு நாலுவரங்கொடுத்த இந்திரனுக்கு மகிழ்வுண்டாக சிறந்த திருவிழா நடத்திவந்தான் அதனாலே நீர்வளம் நிலவள மிகுதியாகி குடிவள மிகுந்தது இச்செய்கையை மற்ற அரசர்கள் கண்டுங் கேட்டும் அவரவர்கள் தனித்தனியே இந்திரனுக்குத் திருவிழா நடத்தினார்கள் அதனாலே இந்திரனுக்கு அதிகமகிழ்ச்சியுண்டாகி எல்லாவளமும் பெருகும்படி நீர் வளத்தைப்பெருகச்செய்தான் இப்படி உலகமுழுதுஞ் சுகமடைந்தது.

இப்பால் அந்தவசுராஜன் இந்திரன்கொடுத்த விமானத்தின்மீதிலேறி தன்கருத்தில் நினைத்தலோகங்களுக்கெல்லாம்சென்று அவிடத்திலிருக்கும் அதிசயங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு அரசுசெலுத்திவருகிறநாளில் ஒருநாள் மந்திரிமுதலானவர்கள் புடைசூழ வேடிக்கையார்த்தமாய் வெளிப்பட்டு தன்னகரத்தின்மருங்கில் இருக்கிற மிகவுங் குளிர்ச்சியையுடைய சுத்தமதி யென்னும் பெயர்பெற்ற நதியருகில்வந்து அவ்விடத்திலிருக்கிறவிநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோது தனது பராக்கிரமத்தை மந்திரிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அறிவிக்கவேண்டி அங்கேவுயர்ந்துபருத்திருந்த கோலாகலமென்கிறவெற்பைத் தன்காலினால் எற்றி அந்நதியில்தள்ளித் தன்னகரத்திற்சென்றான் பின்பு சுத்தமதியென்கிறநதி போகத்தையனுபவிக்கக்கருதி ஒரு பெண்ணுருபந்தரித்து கோலாகலமென்னும் வெற்பைக் கணவனாகக்கொண்டுகூடி வசுபத்தனென்று ஒரு புத்திரனையும் கிரியை என்று ஒருபுத்திரியையும் பெது ஆதலால் உனக்கென்னவரம்வேண்டுமோ அந்த வரத்தைக்கொடுக்கிறேன் அதைப்பெற்றுமுன்போலவே அரசுசெலுத்திவாவென்றுகூற வசுராஜன் ஓ ஐயனே! எந்தெந்த லோகங்களைக் காண விரும்புகிறேனோ அந்தந்த லோகங்களைக் காணவேண்டுமென்றுசொல்ல இந்திரன் அவ்வரசன் கருத்தின்படி ஒருதிவ்யவிமானங்கொடுத்து சத்துருவைநாசஞ்செய்ய ஒருகாலதண்டமும் கமலமாலையும் சொர்ணநிற

றாள் அந்த இரண்டுமக்களையும் மிகுந்த அன்புடன்வளர்த்துவருகிறநாளில் கிரியையென்பவள் பேதைப்பருவம் பெதும்பைப்பருவங்கடந்து மங்கைப்பருவமானகாலத்தில் ஒருநாள் தன்னந்தனியே அந்நதியினருகில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள் அத்தருணத்தில் முன்போல வசுராசன் வேடிக்கையார்த்தமாய் அந்நதியருகில்வந்து விநோதங்களைப் பார்த்துவருகிறபோது நதியருகில் விளையாடித் திரிகிற கிரிபை என்பவளைக்கண்டு இந்தக்கன்னிகையார் மஹாரூபவதியாய் இரதியைப்போல் பிரகாசிக்கிறாள் இவள் வதனமோ சந்திரவிம்பம். குழலோ முகில். நெற்றியோ மூன்றாம்பிறை புருவமோ கரும்புவில். கண்ணோ கருவிளமலர். நாசியோ குமிழம்பூ. கன்னமோ கண்ணாடி. வாயோ சேதாம்பல். பலலோ முல்லை. கழுத்தோ கமுகு. முலையோ மலை. தோளோ வேணு. முன்கையோ மகரயாழ் அகங்கையோ தாமரை. இடையோ அந்தரம். அல்குலோ அரவப்படம். தொடையோ வாழைத்தண்டு. முழந்தாளோ ஞெண்டு கணைக்காலோ வரால். பாதமோ புத்தகம். இவளுக்கொப்பு இவளேயன்றி வேறொருவரில்லையென்று அதிகமையலாகிப் பிரமைகொண்டு அந்தக்கிரிகை விளையாடுகிறதைப்பார்த்து அரசன் சித்திரப்பிரதிமைபோல் நிற்கிறதை மந்திரிகளறிந்து ஓ ஓ நமது அரசன் அக்கன்னிகையின்மேல் மையலாகினானென்று குறிப்பினாலுணர்ந்து அக்கன்னிகை இடத்திற்சென்று ஓ அமமணி! நீயார்? உன் பெயரென்ன? என்றுவினவ, கிரிபை ஓ புண்ணியவான்களே! நான் இந்நதியின்புத்திரி என்பெயர் கிரியையென்றுகிளற்றி அந்நதியிலிறங்கிவிட்டாள் மந்திரிகள் அரசனிடத்தில்வந்து ஓ அரசனே அப்பெண் இந்நதியின்புத்திரியாம் அந்த அம்மனுக்கு கிரிபை என்னும்பெயராம் என்றுகூறினர்கள் அதுகேட்ட அரசன் அந்நதியருகிற்சென்று சொல்லுகிறான் உலகுக்குத்தாயாகி எவர்களையும் பாதுகாக்கின்ற தேவதாசுரூபி! அடியேன் மனங்களிக்க நின்னிடமாயிருக்கிற கிரிபை என்னும் கன்னிகையை மணஞ்செய்துகொடுக்க வேண்டும் அம்மணியென்று பிரார்த்தித்தான். அந்தச் சுத்தமதியென்னும் நதி ஒரு பெண்உருவந்தரித்து இரண்டுமக்களுடன் அயசன்முன்றோன்றி இரண்டுமக்கள் வந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ்சொல்லி ஓ அரசனே! நீ மஹா புண்ணியவானும் உலோகாதிபனுமாதலால், உன்ஸ்திதிக்கு மகிழ்ந்து இந்த இரண்டுமக்களையும் உனக்குக் கொடுத்தேன் கன்னிகையாகியகிரியையை நீமணம்புரிந்து இந்தப்புத்திரனைச் சேனாபதியாய் வைத்துக்கொள்ளென்று கட்டளையிட்டு முன்போல்நதிவுருவமாயினாள் அரசன் கிரியையென்னுங்கன்னிகையை ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுமறிய வேதவேதிய ராசிகள் பகர மங்கலம்புனைந்து வசுபதத்தனுக்குச் சேனாதிபத்தியங்கொடுத்து, பின்பு கிரியையோடு பள்ளியறைசேர்ந்து பஞ்சணை மஞ்சத்திலிருந்து தாம்பூலந்தரித்து, ௬௪-வித ஆலிங்கனமும், ௧௧-வித அதரபானமும், ௭-வித நகக்குறியும், ௭-விதத்தொழிலும், ௮-வித தந்தக்குறியும் புரிந்து, அமுதமிருக்கும்-௰௫-தானத்தையுமுணர்ந்து, ௮-வித தாடனமும், ௮-வித புட்குரலுமுண்டாக, ௧௨௮-விதக் கரணங்களைப்புரிந்து, கலவிப்போரிலுண்டாகும் ௧௬-விதநயமுமியற்றி, ஆகமுமாகமும் ஆவியுமாவியுமொன்றெனக் கட்டி முத்தமிட்டு, அவளது வட்டமிட்ட செப்புத்தனத்தைக் கைத்தலத்திற் பற்றிப் பிடித்துக்குழைத்துக் களித்து, இரதியுமதனுமெனக் கூடிக்கலந்து, அப்பருவக்கிரியை மகிழ்வுறச் சிறந்த லீலைகள் புரிந்து, சரசவைபோக சையோக சம்போகமடைந்து வாழ்ந்துவருகிறநாளில் கிரியையென்பவள்கர்ப்பவதியாயினாள். அரசன் கர்ப்பங்கொண்டதன்மனைவிக்கு நல்லமாமிசங்களைக் கொண்டுவந்துகொடுக்கக்கருதி, மந்திரிமார்கள்-இரதகஜதுரகபதாதிகள்-வேடர்கள் நாய்கள்-வலைஞர்-முதலானவர்கள் புடைசூழ வெளிப்பட்டுக் காட்டிற்சென்று, யானை-கரடி-சிங்கமுதலான பெரியமிருகங்களை அதஞ்செய்து, நல்லருசியுள்ள மாமிசமிருகங்களை வதைத்து, அதன் மாமிசத்தை எடுத்து அரண்மனைக்கு அனுப்பிவித்து, சேனைகளோடு மஹாவிநோதமுள்ள ஒருசோலையில் வந்திறங்கி, அவ்விடத்தில்பெரியமாளிகையைப்போல் வஸ்திரங்களினாலியற்றி, அக்கூடார மாளிகையில் சப்ரகூடமஞ்சமிட்டு அன்றிரவில் சயனித்திருந்தான். அப்போது சந்திரோதயமாயிற்று. இளந்தென்றல் வீசிற்று. புஷ்பங்களெல்லாம் பரிமளித்தன. அரசன் அதுகண்டு மிகுந்த காமங்கொண்டு, கிரியையினது உருவத்தை மனதில் நினைத்துத் தன்னந்தனியே புரண்டு அயர்ந்து நித்திரைசெய்தான். அப்படி நித்திரைசெய்கிறபோது, கிரிபைவந்துதன்னைக்கூடிக் கலந்ததுபோல் கனவுகண்டு வீரியம் கலிதமாயிற்று. உடனே அரசன் விழித்து, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது நாம்காமவெறிகொண்டு நித்திரைசெய்ததினால் வீரியம்வெளிப்பட்டது இதுவீணாகப்போமானால் மகாகுற்றம்நேரிடும் இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, தன்னெதிரில் வைத்திருக்கிற வல்லூருஎன்கிறபக்ஷியைச் ஸைகை செய்தழைத்து, ஓபக்ஷி அரசே இதோயிருக்கிறவீரியத்தைஎடுத்துப்போய் என்மனைவிக்குக் கொடுவென்று கட்டளையிட்டு, ஒருஇலையைப்பறித்து வட்டில்போலத்தைத்து, அவ்வீரியத்தை அதிற்புகட்டி அந்தவல்லூருவினிடத்திற் கொடுத்தனுப்பினான் அந்தவல்லூரு அவ்வட்டிலை மூக்கினாலேற்றுக் கொண்டு, கிரியையினிடத்து வரக்கருதி யமுனையாறுவரைக்கும்வந்தது. அங்கு ஒரு ஆலமரத்தில் பசியினால்கனவருத்தமடைந்து ஒருஇராஜாளிஇருந்தது. அஃதிந்த வல்லூருசெல்கிற அரவந்தெரிந்து பறந்துவந்துபார்த்து, இஃதிரையெடுத்துப் போகின்றதால், இதைமறித்து அதைப்பறித்துப் புசிக்கலாமென்றுகருதிவல்லூரைத்தடுத்தது. அந்தவல்லூரு

இராஜாளியை நோக்கி, நீயேன்னென்னை மறிக்கிறாய்?
நான் அரசன் அநுவலாகச்செல்கிறேன். வீணாய்வரு
த்தத்துக் கிடம்வைத்துக்கொள்ளாதே வழிவிடெ
ன்று கூற, இராஜாளி-சீ! சீ! நானென்ன உன்னைவிடு
வனா? உன் மூக்கிலிருக்கிற இரையை நான் புசிக்கா
மற் போகிறதில்லையென்று எழும்பிப் பறந்துவந்தடி
த்தது. வல்லூர் அதுகண்டு, அடடா!! நீயெனக்கொரு
அனுபாத்திரமென்று இகழ்ந்து இதுவும்எழும்பிப்
பறந்து, அந்த இராஜாளியை அடித்தது. இப்படி
இவ்விரண்டு பக்ஷிகளும் போராடுகிறபோது இரா
ஜாளியினது மூக்கு அந்தவீரியமிருக்கிற வட்டிலிற்
பட்டுஇலைகிழியவே, வீரியம் யமுனையாற்றில்இர
ண்டுதுளியாய்விழுந்தது. உடனே வல்லூர் இரா
ஜாளியை விட்டுவிட்டு அரசனிடத்துவந்து நடந்த
விருத்தாந்தத்தைக்கூறிற்று. அதையரசன்கேட்டுக்
கனவருத்தமடைந்து, அன்றிராத்திரி அங்கிருந்து,
மறுநாள்காலமே தன்னகரம்வந்து சேர்ந்து மனைவி
யைக்கண்டு மகிழ்ந்து, முன்போல் அரசுசெலுத்தி
இருந்தான்.

இங்கே யமுனையாற்றில் அப்சரஸ்திரீகளிலொ
ருத்தி பிரமன் சாபத்தினாலே மச்சமாகிசஞ்சரித்திரு
ந்தாள். அவள் இரண்டுபிரிவாக விழ்ந்த அந்தவீரி
யத்தைப் புசித்தாள். அன்றுமுதல் அவள் கர்ப்ப
வதியாகி, பிரசவகாலம்சமீபித்திருக்கிற தருணத்தில்
மீன்பிடிக்கிறவலைஞர்வந்து அந்த யமுனையாற்றில்
வலையை விசிறினார்கள். அப்போதவ்வலையில்மீனமா
யிருக்கிற அப்சாஸ்திரி அகப்பட்டாள். அதை வலை
ஞர்பார்த்து, இந்தமீன்மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறது
மன்றி இதன்வயிறும் பெருத்திருக்கின்றது. இதை
நமது அரசனிடத்தில்சேர்க்கவேண்டும். என்றுகரு
தி அதைத் தாசராஜன் இடத்திற்சேர்த்துவிட்டார்
கள். தாசராஜன் அந்தமீனத்தின் வயிற்றைப்பக்கு
வமாய்க் கிழித்துப் பார்த்தான். அதில் ஒருபுத்திர
னும் ஒருபுத்திரியு மிருந்தார்கள். புத்திரர்க ளில்லை
யென்று கனவருத்த மடைந்திருக்கிற தாசராஜன்
கண்டு பரமானந்தத்தை யடைந்தவனாய் விழித்த
கண் விழித்தபடி பார்த்திருக்கிற தருணத்தில், மீன
மாயிருந்த அப்சாஸ்திரீ அந்தரத்தில் ஒருதிவ்ய
விமானத்திற்றோன்றி, ஓதாசராஜனே! என்றுஅழை
த்து, அதோ உன்னருகிலிருக்கிற மீன்வடிவு நான்
தான். அப்புத்திரர்களோ உலகமுழுதும் அரசுசெ
லுத்தும் வசுராஜன்வீரியத்தினால்வந்தவர்களென்று
அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி, பின்னு மவ்வர
சனைப்பார்த்து, ஓதாசராஜனே! என்வரலாற்றைக்
கூறுகிறேன்கேள் அந்தரவாசிகளாகிய அப்சரஸ்திரீ
களில் நானு மொருத்தி பிரமனிடத்தில்பூசைக்குரிய
பணிவிடைப்பெண்ணாகியிருந்தேன். ஒருநாள்பூசை
க்குச் சலந்திரட்ட யமுனையாற்றுக்குவந்து அந்த
ஆற்றிலிருக்கிற மீன்களின் விநோதங்களைப் பார்த்
திருந்து, அதனால் பூசைவேளை தப்பினபின்பு பிரம
னிடத்திற்சென்றேன். பிரமன் என்னைப்பார்த்து,
ஓ பெண்ணே இந்நேரவரையில் என்னசெய்தாயெ
ன்று கேட்டதின்பேரில் உண்மையைக் கூறினேன்
அதன்மேல் பிரமன்சினங்கொண்டு நீ மீன்விநோதங்
களைப்பார்த்திருந்தமையால் அவ்வாற்றிலேயே மீன
மாகி இருவென றுசாபமிட்டார் அதன்மேல்மிகுந்த
துன்பமடைந்து பிரமனை மிகவும் வேண்டிக்கொண்
டேன் பிரமன்மகிழ்ந்து வசுராஜன் வீரியம் யமுனை
யாற்றில்விழப்போகிறது அதை நீபுசிப்பாய் வலைஞ
ர்கள்பிடித்துத் தாசராஜனுக்குக்கொடுப்பார்கள் தா
சராஜன் உன்வயிற்றைக்கிழிப்பான் அப்போது நீ
பெற்ற சாபந்தீருமெனறுகூறினார் அப்படியே இன்
றைபதினம் அச்சாபந் தீர்ந்ததென்று கூறி முன்
போலப் பிரமனிடத்திற்சென்றாள் அதைக்கேட்ட
தாசராஜன் திடுக்கிட்டு இம்மக்கள் நமதரசனாகிய வ
சுராஜனுக்குப் பிறந்தவைகள் இனிநாம்வைத்திருக்
கிறது தகுதியல்ல அரசனிடத்திற்சேர்த்து அரச
னிட்டகட்டளையின்படி நடப்பது உத்தமம் என்று
கருதி அம்மக்களைப் பொற்றட்டிலேந்தி அரசடனி
த்திற்கொண்டுவந்துவைத்து அப்சரஸ்திரீகூறியவற்
றைத்தெரிவித்துநின்றான் அரசன்மகிழ்ந்து மக்களை
எடுத்துக்கொண்டு அவருட்புத்திரனுக்கு மச்சராச
ன் என்று பெயரிட்டுவளர்த்துத் தன்சேனைக்குத் த
லைவனாய் வைத்துக்கொண்டு புத்திரியைத் தாசராஜ
னுக்குக்கொடுத்து அனுப்பினான் தாசராஜன் மிகுந்
தகளிப்புடன் அந்தப்புத்திரிக்கு மச்சகந்தி என்று
பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தான் அந்தமச்சகந்திபேதை
ப்பருவங்கடந்து பெதும்பைப்பருவத்தையடைந்து
தந்தையாகிய தாசராஜனிடத்திற்சென்று வணங்கி
ஐயா! எனக்கு ஒருபடவுகொடுத்தால்நமதுகுலாசா
ரப்படி யமுனையாற்றிலிருந்துவருகிற பெரியோர்க
ளுக்குப் படவுவிட்டுக்கொண் டிருக்கிறேனென தா
சராஜன் அவ்வாறே சிறியபடவொன்றுசெய்துகொ
டுத்தான் மச்சகந்தி அப்படவை சிலபோால் எடுத்
து யமுனையில்விடுத்து வருகிறபெரியோர்களுக்கும்
மற்றவர்களுக்கும் படவுவிட்டிருந்தாள் இப்படி சில
காலஞ்சென்றபின்பு ஒருநாளில் பிரமன் மைந்தன்
வசிஷ்டன், வசிஷ்டன் மைந்தன் சத்தி, சத்திமைந்
தன் பராசன், அந்தப் பராச மஹாமுனி தன்னாலே
உலகத்துக்கு நன்மை யுண்டாக வேண்டுமென்றும்
அதற்கு ஒரு புத்திரனைப் பெற வேண்டுமென்றுங்
கருதி இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களில் ஒரு நக்ஷத்
திரம் உச்சமாகிறது அந்த நக்ஷத்திரம் உச்சமா
கிற காலத்தில் ஒரு ஸ்திரீயைக் கூடவேண்டும் என்
றுயோசித்து அந்தக்காலம் வருகிறபரியந்தம் தவத்
திலிருந்தார் அந்தக் காலம் சமீபித்தது அதுகண்டு
தவநிலைவிட் டெழுந்து நகரங்களுக்குச் செல்ல
அதிவேகமாய் வந்தார் குறுக்கே யமுனையைக் கண்
டார் அந்தயமுனையோ மிகவும் பெருக்கெடுத்திருந்
தது பராசர் அதையறிந்து அவ்வாற்றங்கரையில் ப
டவோடமிருக்கு மச்சகந்தியருகில்வந்து ஓ பெண்
ணே நானொரு கோரிக்கையை உட்கொண்டுநகரங்க

ளுக்குப்போகவந்தேன் வழியில் இந்த ஆறுதோன்
றிற்று இதைக்கடந்து போவோமென்றால் பெருக்
கெடுத்திருக்கின்றது தயவுசெய்து படவுவிடுவையா
கில் ஆற்றைக்கடந்து என்கோரிக்கையை முடித்து
க்கொள்வேனென, மச்சகந்தி-ஓ ஐயா பெரியவரே!
ஆறோ பெருக்கெடுத்திருக்கின்றது உம்மைமாத்திர
ம் படவிலேற்றிச் செல்வேனாகில், படவுக்குத் தகுந்
த பாரமல்ல ஒருவேளை படவுகவிழ்ந்தால் மோசம்
வரும் சற்றுநேரமிருந்தால் யாராவது இன்னுஞ் சி
லபேர்கள் வருவார்கள். அப்போது தடையின்றி உ
ம்மை அக்கரையிற் சேர்க்கிறேனென, பராசர் மச்
சகந்தியைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! படவுக்குத்த
குந்த பாரம் எவ்வளவோ அவ்வளவுக்கு நான் பார
மாயிருப்பேன் நீ சந்தேகப்படாமல் படவைவிடுவெ
ன்றுகூற, மச்சகந்தி இவர் யாரோ மஹாத்மாவெ
ன்றுநினைத்து, ஓ ஐயா! வாரும் படவிலேறுமென்னு
ள் பராசர மகிழ்வடைந்து, தமது தவமகிமையால்
படவுக்குத்தகுந்த பாரமிருக்க நினைத்துப் படவி
லேறினார். மச்சகந்தி படவை யாற்றிற்செலுத்திவரு
கிறபோது படகுகனத்திருக்கிறது தெரிந்து, இவர்
மஹா தவசி என்று மனதில் நினைத்து, மிகுந்த சாக்
கிரதையுடன் படவைத்தள்ளி வருகிறாள் படவிலி
ருந்த பராசர் ஆகாயத்தை நோக்கினார் அப்போது
இவர்நாடிய நக்ஷத்திரம் உச்சத்தில் வருகிற தருண
மாயிருந்தது அதைப்பார்த்துக் கனவருத்தமடைந்
து, ஓ!ஓ! நாம் கோரியகாலமாகிற தருணமாயிற்றே:
இனியென்ன செய்யப்போகிறோமென்று வருத்தப்
பட்டு, இனி இந்தப் படவைத்தள்ளும் பெண்ணி
னிடத்தாவது காலந்தப்பாமல் கூடவேண்டுமென்று
நினைத்து மச்சகந்தியைப்பார்த்து, ஓ பெண்கள்நாய
கமே! இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு வந்தும், நான் உட்
கொண்ட கோரிக்கை நிறைவேற்றுவதற்குக் காலந்
தப்பிப்போகின்றது நான் உட்கொண்ட கோரிக்கை
யென்னவென்றால், இதோ வானத்திலிருக்கிற நக்ஷ
த்திரம் உச்சியில் வருகிறபோது ஒரு ஸ்திரீயைச்
சேர்ந்து, உடனே ஒரு புத்திரனைப்பெறக் கருதிவந்
தேன் நக்ஷத்திரமோ இன்னும் சற்றுநேரத்திற்குள்
உச் மாகப்போகின்றது நானோ ஆற்றிலிருக்கிறேன்
ஆதலால்-நீ கிருபைகூர்ந்து, திரண்டு பரந்து நிமிர்ந்
து வளர்ந்து வருகிற உன்குயம் என்மார்பி லழுந்த
அணைவாயாகில் என்கோரிக்கை நிறைவேறுவதும
ன்றி, இவ்வுலகத்தில் நீயும் அழிவில்லாதபுகழைப்
பெறுவாயென்று இனிய வார்த்தைகளாற் கூறினார்.

அந்தமொழியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மச்ச
கந்தி நாணமுற்று, ஆ! பெரியவராயிருக்கிற இவர்
நம்மைப்புணர அழைக்கிறார் என்று மனதில் நினைத்
து, ஓ ஐயனே! நீர் மஹாதவசி நானோ இன்னுமங்
கைப்பருவ மடையாதவள் என்னைப்பார்த்து உம்
மைக்கூடென்று சொல்வது தகுதியா? அரும்பைக்
கசக்கிமுகர்ந்தால் பரிமளிக்குமா? அதுபோல் பரு
வகால மல்லாத என்னைக் கூடவேண்டுமென்று கரு
தினது முறைமையா? அப்படியல்லவென்று புணா
யத்தனித்தாலும், என் உடல்முழுது மச்சகந்தம்
நீர்தான் எப்படி சகிப்பீர் மேலும் நான் கன்னிகை
இதை யோசிக்காமல் இவ்வாறு கூறுகிறது தரும
மாவென்ன, பராசர் மச்சகந்தியைப்பார்த்து, ஓ பெ
ண்ணே! உன்னுடலில் இருக்கு மச்சகந்தம் நீங்கி,
இன்றுமுதல் பரிமளகந்தியென்று உனக்குப் பெய
ராகக்கடவது. நீ என்னைக்கூடினும் முன்போலக் கன்
னிகையாகவே இருப்பாயென, மச்சகந்தி இவ்வச
னத்தைக் கேட்டவுடன் உடல் முழுதும் பரிமளம்
வீசுகிறதைப்பார்த்து, ஓ! ஓ! இவர் தவசிரேஷ்டர்
மறுக்கக்கூடாது என்று கருதிக்கூறுகிறாள்: ஓ ஸ்வா
மீ! தங்கள் கருத்துக்கிசைந்தபடி நானும் சம்மதித்
தேன். ஆனால் நான் மங்கைப்பருவத்தினளல்ல தா
ங்கள் நினைத்த நினைப்புக்குத் தகுதியானகாலமு மி
டமுமில்லை இது பகற்காலமாகவும் திவ்யநதியாயு
மிருக்கிறது இதற்கென்ன செய்கிறது? என்றுகூற
பராசர் மச்சகந்திக்கு மங்கைப்பருவத்தை அநுக்
கிரகஞ்செய்து, ஆற்றின்மத்தியில் ஒருதிட்டு தோ
ன்றும்படி உண்டாக்கி, திருநீற்றில் கொஞ்சமெடு
த்து ஆகாயத்தில் ஊதினார். உடனே ஆயிரங்கதிர்க
ளோடு பிரகாசிக்கிற சூரியனை மறைக்க மூடுபனிசூ
ழ்ந்தது அப்பனியினால் இரவுபோலாயிற்று அப்
போது பராசர் மச்சகந்தியைப்பார்த்து, ஓ - பெண்
கள் நாயகமே! உன்கருத்தின்படி மங்கைப்பருவத்
தை உனக்குக் கொடுத்ததன்றி, தகுந்த இடத்தை
யும் காலத்தையும் சேகரித்தேன் இனித்தடையின்
றி என்னைக்கூடு என்று வேண்ட, மச்சகந்தி அதிக
மகிழ்ச்சியை அடைந்து கருத்தொத்து, அந்த ஆற்
றின் மத்தியில் தோன்றிய திட்டில் இறங்கி, இருவ
ரும் கூடிக் கலந்தார்கள். அப்போது பராசருக்கு
வீரியங் கலிதமாயிற்று உடனே பராசர் எழுந்து,
யாதொன்றும் பேசாமல் ஆற்றைக்கடந்து நடந்
தார் மச்சகந்தி உடனே கர்ப்பவதியாகி, மூன்றே
முக்கால் நாழிகைக்குள் பரப்பிரம வஸ்துவாகியும்
என்குருவாகியும் விளங்குகின்ற வேதவியாசர் உத
யமானார். கேளும் ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே!
இப்படி வேதவியாசர் உதயமானபோதே, மான்
றோல்-புலித்தோல்-காவி காம்பரசாடாடவி தாராய்,
வேதத்தைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு உதயமா
னார். மச்சகந்தி அவரைப்பார்த்து மஹா வியப்ப
டைந்திருக்கிறபோது அவர் தன் தாயைவணங்கி,
ஓ அம்மணி! என்தந்தை எதோவென்று கேட்டார்
மச்சகந்தி-அப்பா மகனே! உன்தந்தை அதோ செ
ல்கிறாரென, வேதவியாசர் தாயைநோக்கி, ஓ-அம்
மா! நீ நினைத்தபோது வருகிறேன் என்று வாக்குத்
தத்தஞ்செய்து தந்தையிடத்திற் சென்று, அவ
ரோடு தாமுந் தவஞ்செய்திருந்தார். அப்போது சில
காலமாய் உலகத்தில் காலகதியால் வேதங்கள் ஒன்
றாகக் கலந்து, கருத்துகள் வேறுப் பலவிதமாக

யாறுபட்டிருந்தன. அந்தவேதத்தை அவ்வேதவியாசர் சிக்கறுத்து, இருக்கு-எசுர்-சாமம் - அதர்வணம்-என்று நான்கு வகையாகப்பிரித்து, பதினெண் புராணங்களை வெளிப்படுத்தி, பின்பு யாவர்களுக்கும் புண்ணியலோகத்தையளிக்கும் இந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தை நான்குவேதங்களோடு ஐந்தாம் வேதமென்று யாவருமேற்றுக்கொள்ள, ஸ்ரீமஹா கணபதி தனதுகொம்பை எழுத்தாணியாகவும் மஹாமேருவை ஏடாகவுங்கொண் டெழுதமுடித்தார்.

ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தி இம்மஹாபாரதத்தை எழுதவேண்டிய காரணமென்னெனில், பராசரும் வேதவியாசரும் இதற்கு முன்னம் கைலாசபதியைத் தரிசிக்கச் சென்றார்கள். அப்போது கைலாசபதி பராசரை நோக்கி உமக்குப்பின்னிற்கிறவர் யாரென்று வினவ; பராசர்-ஓ ஸ்வாமி! என்னால் உலகத்துக்கு நலமுண்டாக வேண்டுமென்று கருதி இப்புத்திரனைப்பெற்றேன் இவனுக்கு வியாசனெனப் பெயரிட்டேனென்றுகூற, சாம்பமூர்த்தி மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓ பராசரே! இந்த வியாசனால் உலகத்துக்கு உண்டாகும் நலமென்னென்று வினவ, பராசர்-ஓ ஸ்வாமி! இப்போது மாறுபட்டிருக்கிற நாலுவேதமும் சீர்ப்பட்டு இவனால் வழங்கப்போகிறதுமன்றி, நாலுவேதங்களோடு ஒப்புமைப்பட்டு ஐந்தாம் வேதமென்று பெயர் வகுக்கப்போகிற ஸ்ரீமகாபாரத கதையென ஒன்று செய்யப்போகிறான். அதனாலே உலகத்தில் தர்மார்த்த காமமோக்ஷம் என்கிற புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் பரிஷ்காரமாய் விளங்கப்போகிறது என்றுகூற, சாம்பமூர்த்தி மகிழ்ந்து, இனிமேல் நடக்கப்போகிற ஸ்ரீமகா பாரதத்தை இப்போதே எழுதுகிறதாய் நீர் கூறியபடியால், நமது குமாரனாகிய விநாயகமூர்த்தியை எழுதச்சொல்லுகின்றேன் உமது புத்திரனைச் சொல்லச்சொல்லுமென் றுரைக்க, பராசர் அதற்கொத்துக்கொண்டு வியாசரை நோக்கினார். வியாசர் அக்குறிப்புணர்ந்து ஸ்ரீமகாபாரதத்தைக் கூறத்தொடங்கினார் விநாயகர் எழுதினார் அதுதான் ஆதிபாரதம். பின்பு வியாசர் கூறியதற்கும் பாரதம் நிறைவேறினதற்கும் ஒத்திருந்தது. அதனாற்றான் இந்த ஸ்ரீமகாபாரதம் எல்லாநூலினும் மேலான சிறப்படைந்தது பின்பு வியாசர் அந்த ஸ்ரீமகாபாரதத்தைச் சபாலக்ஷங்கிரந்தமாக்கி, எனக்கும், நாரதர் - சுகர் - தேவலன் - சுமந்தர் - முதலானவர்களுக்குங் கற்பித்து, சொர்க்கலோகத்துக்கு நாரதரையும், யக்ஷருக்குச் சுகரையும், பிதுர்த் தேவதைகளுக்குத் தேவலனையும், பூலோகத்துக்குச் சுமந்தரையும் நியமித்து; உமக்குச்சொல்ல இப்போது எனக்குங் கட்டளையிட்டார் அந்த ஸ்ரீமகா பாரதம் வேதமென்று கொள்வதற்குக்காரணமென்னெனில், அந்த பாரதவீரர்களோ திருமால் முதலாகிய தேவர்களாதலால், அப்பாரதத்தை வேதமென்று கூறப்பட்டது என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜெநமேஜெப மஹாராஜன்கேட்டு வைசம்பாயனரை வணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான்: ஓஸ்வாமி! பாரதவீரர் எங்கள் மூதாதைகளாயிருக்கத் தேவர்களென்று உரைத்தீர்கள் அந்தக்காரணத்தை எனக்கு விளங்க உரைக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். கேளும் மஹாராஜனே! பிரபஞ்ச ருற்பவஞ்சொல்லி அதன்மேல் பாரதவீரர் உற்பவஞ்சொன்னால் விளங்கும் ஆதலால்-பிரபஞ்சருற்பவம் முன்னஞ் சொல்லுகிறேனென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வேதவியாசர் உற்பவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

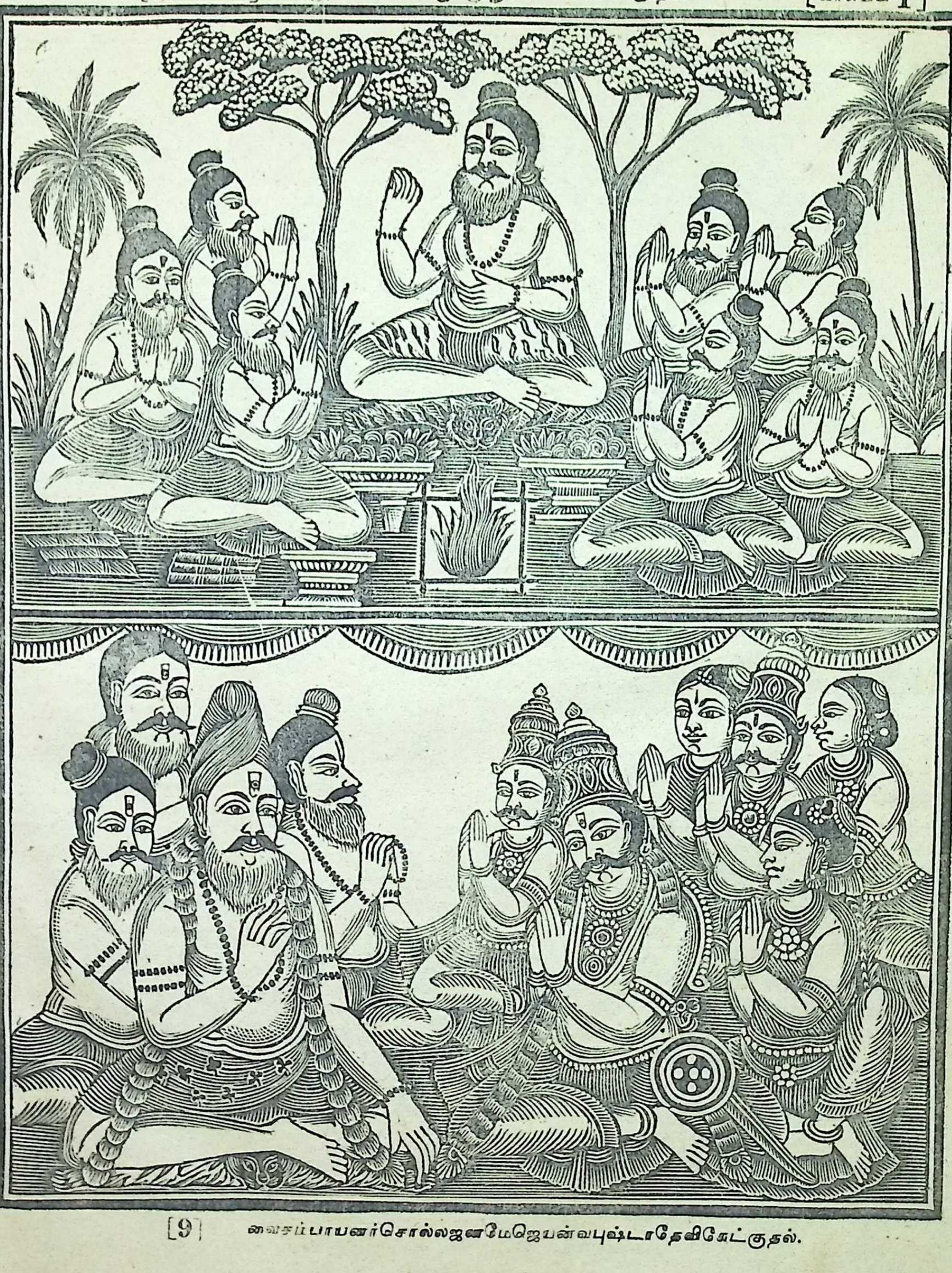
இரண்டாவது,

பிரபஞ்சருற்பவச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

உருவ மாயரு வாயகம் புறத்தினு முலாவும்
ஒருவன் மூவுல கோரடி யளந்தசே வடிகள்
வருவ தாகியும் போவதா கியுந்தடு மாறுங்
கருவெ னும்பெருங் கடற்கரை யேறலாங் கலமே.

கிரேதாயுகத்தில் சூரியவமிச திலகனாகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் சமதக்னியினது சிரசைத் துணித்தகாலத்தில், அந்தச சமதக்னி மனைவி இருபத்தொருதரம் தன்மார்பில் புடைத்தழுதாள். இந்தச் சேதி சமதக்னிக்கு மூத்த குமாரனான பரசுராமர் கேள்விப்பட்டு, தாயிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! நீவருத்தமுறாமலிரு நீ அடைந்த வருத்தத்துக்கு எண்மடங்கான வருத்தம் அந்தச் சூரிய வமிச ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் அடையவும், சூரிய வமிசம் இவ்வுலகிலில்லாமற் போகவும் சங்கரித்து, அந்த அரசர்களுதிரப் பிரவாகத்தில் என்பிதாவுக்குச் செய்யுங் கர்ம முதலியவற்றை முடிக்கிறேன் அஞ்சாதே என்று உறுதி கூறிப் போர்க்கோலங்கொண்டு, உலகிலுள்ள இரவி குல அரசர்களையெல்லாம் அதஞ்செய்து, அவர்கள் உதிரப் பிரவாகத்தில் தந்தைக்குச் செய்யுங் கடனை நிறைவேற்றி, உலகத்தைக் காசிபருக்குத் தத்தஞ்செ

[9] வைசம்பாயனர்சொல்லஜனமேஜெயன்வபுஷ்டாதேவிகேட்குதல்.

ய்து தான் தவத்திலிருந்தார். காசிபர்உலகமுழுதை யுங் கைப்பற்றி, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங் கோல்செலுத்தி வருகிறநாளில், சூரியவமிச ராஜஸ் திரீகளெல்லாம் ஒருமிக்கக்கூடி, இனிநாம்பூமியிலிரு ந்துபயனென்ன? கணவனிறந்தபோது மனைவியுமிற க்கவேண்டும். எக்காலத்தும் கணவனைவிட் டிருக்க லாகாது. நமக்குக் கணவனுமில்லை புத்திரருமில்லை ஆகையால் நாமெல்லோரும் அக்னிப்பிரவேசமாகு கிறதே உத்தமமென்று ஆலோசித்து யாவரும் அக் னிப் பிரவேசமாக யத்தனித்தார்கள் அதைக்காசிப ரறிந்து ஓ!ஓ! மோசம்வந்தது. நீதிதெரியாமல் சூரிய வமிச ஸ்திரீகளெல்லாம் அக்னிப் பிரவேச மாகுகிறு ர்கள் அவர்களுக்குச்சில நியாயஞ்சொல்லி, முன் போல் சூரியவமிசத்தைப் பெருகச்செய்யவேண்டு மென்று அந்தப் பட்டத்தரசிகளிடத்திற் சென்று, ஓராஜஸ்திரீகளே! நான்சொல்லும்வசனங்களின்படி நின்று உலகத்தை யாதரியுங்கள் அதனால் இம்மை மறுமை லாபம் சித்திக்கும் வீணாய்நெருப்பில்விழுந் திறந்தால் இம்மை மறுமைலாபங்கெட்டுப் பாரசரா வீர்கள் ஆதலால் சற்றுநில்லுங்களென்று மறுத்தா ர் அந்தராஜஸ்திரீகளெல்லாம் காசிபரை நோக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறுர்கள் ஓஐயனே! நாங்கள்இப்பூமியிலிருந் தென்னபயன்? கணவனிறந்தபோதே மனையாளும் இறக்கவேண்டி யது தருமம் ஆகலால்எங்களுடைய கணவர்களெல் லாம் இறந்தபின்பு நாங்கள் இருந்தென்னலாபம்? எங்கள் கருத்தின்படிஉத்திரவுகொடுத்தால்நாங்கள் அக்னிப்பிரவேச மாகுகிறோமென்றுகூற காசிபர் சொல்லுகிறுர்: ஓபட்டத்தரசிகளே! ஸ்திரீகளுக்கு முக்கியமான கடமை என்னெனில் புத்திரனைப்பெ ற்று குலத்தைப் பெருகச்செய்கிறது. அதைவிட்டு இறக்கிறது தகுதியல்ல. ஆதலால்நான் வேதத்திற் கூறிய விதியைச் சொல்லுகிறேன். அவ்வாறுநீங்கள் சம்மதித்துப் புத்திரனைப்பெற்றுக்குலத்தைவிர்த்தி யாக்குங்களென்றுகூற, பட்டத்தரசிகள் காசிபரை நோக்கி, ஓஐயனே! எங்களைக்குறித்து வேதத்தில் என்னசொல்லுகின்றது சொல்லுமென்று கேட்க, காசிபர் சொல்லுகிறுர்.

ஓ பட்டத் தரசிகளே! புருஷனிருந்தாலும்புத் திர னில்லாமற் போனால், பட்டத்தரசிகள் அந்தந்த ப்பட்டத்து ஆசாரியரைச்சேர்ந்துபுத்திரனைப்பெற் றுகுலத்தை விர்த்திசெய்யலாமென்று வேதத்தில் முறையிடுகிறது ஆகையால்நீங்களெல்லாம்உங்களு டைய ஆசாரியரைச்சேர்ந்து புத்திரர்களைப்பெற்று க்குலத்தை விர்த்தியாக்குங்கள். இதனாலே ஒருகெ டுதியுமில்லை. நீங்கள்யாவரும் நெருப்பில் விழுந்து மடிவது தருமமல்ல இனி விருப்பமுடன் நான்சொ ன்னபடி சேர்ந்துகருப்பவதியாகுங்களென்றுகட்ட ளையிட, பட்டத்தரசிகள் சற்றுநேரம் யோசித்து, இந்தக் காசிபரோ பிரமனுடையபுத்திரர்இவர்சொ ல்லுக்குப் பழுதுவரக்கூடாது இவரும் பொய்மை கூறுர் என்று ஒத்துக்கொண்டு யாவரும் காசிபரை வணங்கிச் சொல்லுகிறுர்கள். ஓமஹானுபாவா! வே தமே ஸ்வரூபமாக இருக்கிற நீர் ஒருகட்டளையிட் டால் இந்திரன் முதலான தேவர்களே கடக்கமாட் டார்களென்றால், பூலோகத்து ஸ்திரீசாதிகளாகியநா ங்கள் கடக்கப் போகிறோமா? தங்கள் கருத்தின்படி நடக்கிறோமென்றுகூறி, அவரவர்கள் தங்கள் குலா சாரியரை அழைப்பித்து, காசிபர்கூறிய கட்டளை யைத் தெரிவித்துக்கூடிக்கலந்து, எவ்வெட்டுப் புத் திரர்களையும் இரண்டிரண்டு புத்திரிகளையும்பெற்று வளர்த்து, சூரிய குலத்தை விர்த்தி யாக்கினுர்கள். அப்போது காசிபர் தமது வசத்திலிருக்கிறபூமியை அந்தந்தப் பட்டத் தரசிகளுடையபுத்திரர்களுக்கு ப்பகுத்துக்கொடுத்துமுடிசூட்டி, அரசுசெய்யக்கட் டளையிட்டார். அந்தந்தப் பட்டத்துப் புத்திரர்கள் மனுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்திவருவதி னாலே, பிணிபயம் -!கள்ளர்பயம்-சத்துருபயம்-விஷ பயம்-ஐம்பூத பயம்-முதலானவைகள் நீங்கி, தரும தேவதை நாலு பாதத்தினாலேயும். நடந்தது. அத னாலே உலகில் பிரஜைகள்பெருகிநின்றுர்கள். அப் பால் பூமிதேவி பிரஜாபாரத்தைச் சுமக்கச்சக்தியில் லாமல் கனவருத்தமடைந்து, இந்தப் பிரஜாபாரத் தைத் திரிமூர்த்திகள் தீர்க்கவேண்டுமே ஒழிய மற் றொருவர் தீர்க்காரர்களென்று கருதி, அந்தத் திரி மூர்த்திகள் ஒன்றாகக் கூடி யிருக்கிற சமயத்தைப் பார்த்துவந்து, அந்த மும்மூர்த்திகளையும் கண்டு வணங்கிக் கூறுகிறுள். ஓமஹா மூர்த்திகளே! பூமி யில் அரசர்கள் மனுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசு செலுத்துகிறுர்கள். அதனால் பிரஜைகள் விர்த்தியா கினனக்குப் பாரமாயிற்று. அவர்களைச்சுமக்க என் னால் சக்தியில்லையென்று முறையிட்டாள் அதை மும்மூர்த்திகளும் ஆலோசித்து, பூமிபிராட்டியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுர்கள். ஓ லோகமாதாவே ! நீ வருத்தப்படவேண்டாம். இதோ ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியும் தேவர்களும் அசுரர்களும் மனுஷ தேக ராய் உலகில்வந்து உன்பாரத்தை நீக்குவார்கள். அ ஞ்சவேண்டாம். உனது இருப்பிடத்துக்கு நீபோய் ச்சேரென்று கட்டளையிட்டு, பின்பு ஸ்ரீமந் நாராய ணமூர்த்தியும்தேவர் அசுரர் முதலானவர்களும்மா னுஷதேக மெடுத்து, பூமிபாரத்தை நீக்கிப், பூமிதே வியை ஆதரித்தார்கள். அந்த விருத்தாந்தத்தைவிவ ரமாகக் கூறுகிறேன் கேளென்று வைசம்பாயனர் சொல்லுவ தாயினுர்.

சிருஷ்டித் தலைவனாகிய பிரமனுடலில் அத்திரி அரிசி-புலத்தியன்-கிரன் - கிருத்து - புலகன் — என் னும் ஆறு புத்திரரும், அப்பிரமன் வலது பாதத் தின் பெருவிரலில் தக்கனும், இடது பாதத்துப் பெருவிரலில் தாணியென்னும் ஒருபெண்ணும் உதி

த்தனர். அந்தப் பிரமன் உடலிலுதித்த ஆறுபுத்திரர்களில், அரிசியின் புத்திரன் காசிபர். அக்காசிபரால் இவ்வுலகம விர்த்தியாயிற்று அது எவ்வகையெனில்-பிரமன் வலதுபாதத்துப் பெருவிரலிற் பிறந்த தக்கனென்பவன், பிரமன் இடதுகாற் பெருவிரலிற் பிறந்ததாரணியென்பவளைக்கூடி ஆயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்ருன். அப்புத்திரர்கள் பிரமசாரியத்தை மேற்கொண்டு தவஞ்செய்து ஞானபதமடைந்தார்கள். அதைத் தக்கன்கேட்டு, மறுபடியும் தாரணியென்பவளைக்கூடி ஐம்பது பெண்களைப் பெற்ருன் அந்த ஐம்பது பெண்களில் கீர்த்தி - லட்சுமி- துருதி - மேதா - புஷ்டி - சிரத்தை - கிரியை - விருத்தி - இலச்சாமதி - என்னும் பதின்மரைத் தருமனென்கிற மநுவுக்கும், அஸ்வனி – பரணி - கார்த்திகை-ரோகணி-மிருகசீரிடம் - திருவாதிரை-புனர்பூசம்-பூசம்-ஆயிலியம்-மகம்- பூரம் - உத்திரம் - அஸ்தம்-சித்திரை–சுவாதி-விசாகம்-அநுஷம்-கேட்டை-மூலம்-பூராடம்–உத்திராடம்-திருவோணம் - அவிட்டம் – சதயம் - பூரட்டாதி - உத்திரட்டாதி-இரேவதி – என்னும் இருபத்தேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கும், அதிதி - திதி-தநு - காலை - ஆயு - சிங்கிகை - மநு - சுரபி - முனி - குரோதவசை - அநுகை - விநுதை - கத்துருவை-என்னும் பதின்மூன்று பெண்களைக் காசிபருக்கும் விவாகஞ்செய்துகொடுத்தான. இவர்களில் அதிதிக்குத் தாதருமித்திரன்-அரியமான் - சக்கரன்-வருணன்-அமிசுபகன் - தரணி-இருதுவன்–விவசுதன்–பூஷன்-சவித்திரன்-துவஷ்டரன்–விஷ்ணு-ஆகிய பன்னிரண்டுசூரியர் பிறந்தார்கள். திதியென்பவளுக்கு, இரணியன் பிறந்தான் அந்த இரணியனுக்குப் பிரகலாதனன் பிறந்தான் பிரகலாதனனுக்குக் கும்பன்-நிகும்பன்-விரோசனன்-என்று மூவரும் பிறந்தார்கள் இவர்களில் விரோசனனுக்குப், பலிச்சக்கிரவர்த்தி பிறந்தான் பலிக்குப் பாணுசுரன் பிறந்தான் தநுவென்பவளுக்கு, விப்பிரசிததி-நமுகாசி - சங்கவருணன் - பலோமன்-விலோமன்-முதலாகிய நாற்பது குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த நாற்பதுபேருக்கும் சந்ததி விர்த்தியாகி அளவற்ற அசுரர்களுதித்தார்கள் காலையென்பவளுக்கு, விநாசன் - குரோதனன் - முதலாகிய ஐம்பது புத்திரர்கள் பிறந்து அபிவிர்த்தியாயினர்கள் ஆயுவுக்கு, விஜயன்-விஜரன்- வீரன் - விருத்திரன்-என்னும் நாலு புத்திரர்கள் பிறந்து விர்த்தியாயினர்கள். சிங்கிகையென்பவளுக்கு, இராகு பிறந்தான் மநுவென்பவளுக்கு, வீமசேனன் – உக்கிரசேனன்-முதலாகிய பதினறு கந்திருவர் பிறந்தார்கள். சுரபியென்பவளுக்கு, மேனகை முதலாகிய அப்சரஸ்திரீகளும் தேவசுரபிகளும் பிறந்தன. முனியென்பவளுக்கு, கணன் பிறந்தான். குரோத்வசைக்கு, மற்ருெரு கணன் பிறந்தான். அநுகை யென்பவளுக்கு, சித்தகணங்கள் பிறந்தார்கள். விநுதைக்கு, அருணனும் - கருடனும் பிறந்தார்கள். அருணனுக்கும் அவன்மனைவி சேதிக்கும். சம்பாதிசடாயுபிறந்தார்கள். கத்துருவைக்கு, ஆதிசேஷன் வாசுகிமுதலாகிய நூற்றுநாலு உரகபதிகளும் சலர்க்காரை என்கிற ஒருபுத்திரியும் பிறந்தார்கள். இது காசிபர் சந்ததி.

இதுபோலவே அப்பிரமன் புத்திரர்களாலும் அப்புத்திரர் வருக்கத்தாராலும் உண்டான உற்பவங்களைச்சொல்லுமிடத்து, அங்கிரசனுக்குப் பிரகஸ்பதிமுதலாகிய புத்திரர்களும் யோகசித்தியென்னும் ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். அதில்பிரகஸ்பதிதேவகுருவானன். அத்திரிக்கு வேத வேதியர்களும் பிரமரிஷிகளும் பிறந்தார்கள். புலகனுக்கு விச்சிரவாகு முதலாகிய அரக்கர்கள் பிறந்தார்கள் அதில் விச்சிரவாகுவென்பவனுக்குக் குபேரன்பிறந்தான். புலத்தியனுக்கு, கின்னரர் கிம்புருடர் பிறந்தார்கள். கிருதுவுக்கு அழிவில்லாத நிலைமையையுடைய நாலுமுனிவர்கள் பிறந்தார்கள். பிரமன் புத்திரனுகிய தேவலனென்கிற முனிக்குப் பிரசாபதி பிறந்தான். அந்தப்பிரசாபதிக்குத் தூமிறை புத்தி மனஸ்வனி-ரதை சுசனை–சாண்டிலி - பிரபாசலை-என்று மேழுமனைவிகளுண்டு. அவர்களில் தூமிறைக்கு வருணனும், புத்திக்கு துருவனும், மனஸ்வநிக்கு சோமனும், ரதைக்கு-நகுஷனும், சுவசனைக்கு- அனிவனும், சாண்டிலிக்கு-அக்னியும், பிரபாசலைக்கு-பிரபாசன்பிரத்தியூசன்முதலாகிய வசுக்களும்பிறந்தார்கள். வருணனென்கிறவசுவுக்குத்திரவணனும், துருவனென்கிற வசுவுக்குக்காலனும், சோமனென்னும்வசுவுக்கும்மனேகரமென்னும் பெண்ணுக்கும், புரோசனன்-வர்ச்சிசன்-சிசிரன்-பிராமணன்-வருணன் -புரதை-என்கிறபிள்ளைகளும்பெண்ணும்பிறந்தனர் புரதையென்பவளுக்குப் பதினெரு கந்திருவர் பிறந்தார்கள். நகுஷனென்கிறவசுவுக்குச்சோதிபிறந்தான். அனிலனென்னும்வசுவுக்கும் சிவையென்பவளுக்கும்புரோஜனனும் அவிஞ்யாதமதியும் பிறந்தார்கள். அக்நியென்கிற வசுவுக்குக்குமாரன் பிறந்தான். பிரத்யூஷனென்னும்வசுவுக்கு முனிவனுகிய தேவலன் பிறந்தான். பிரபாசனனென்கிற வசுவுக்கும் பிரகஸ்பதிசகோதரியாகிய யோகசித்திக்கும் விசுவகன்மன் பிறந்தான். தரனென்கிற வசுவுக்கு மாசை புத்திரர்களாகிய மாதேவன் - அரன் – உருத்திரன் - சங்கரன்-நீலலோகிதன் - ஈசானன் - விசயன் – வீமதேவன்-பவோற்பவன்-சுரபாலி- சவுமியன் - என்னும் ஏகாதசருத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பிரமன் வலதுகையில் தருமனென்கிற மநுப்பிறந்தான். அந்தத் தருமனுக்குச் சமன்-ராமன் - அருஷன்-என்பவர் பிறந்தார்கள். அந்தமூவரும் கிரமமாய் அப்பிராப்திநிருதி-நந்தி-என்கிற மூன்று மனைவியரோடு வாழ்ந்திருந்தார்கள். சவித்துவுக்கும்வடவாக்கினிரூபமாகிய துவஷ்டரைக்கும்அஸ்வனி தேவதைகள்பிறந்தார்

கள் பிரமன்மார்பிலே பிருகுமுனிவர் பிறந்தார் அந்தப் பிருகுக்குச் சுக்கிரன் பிறந்தான் அந்தச் சுக்கிரன் அசுரர்குருவாயினான் சுக்கிரனுக்கு துவஷ்டான் தாத்திரி பத்திரன் கன்னன் என்கிற நாலுபுத்திரர்கள்பிறந்து அசுரருக்குப் புரோகிதர்களாயினார்கள் பிருகுமுனிக்குச் சவுநகன்பிறந்தான் அந்தசவுனகனுக்கும் மநுவாகிய யயாதிபுத்திரி சுகன்னிக்கும் சனகல உருசிகன் முதலாகிய நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் உருசிகனுக்குச் சமதக்கினி பிறந்தான் சமதக்கினிக்கும் ரேணுகைக்கும் புத்திரரும் புத்திரிகளுமாக நாலுபேர் பிறந்தார்கள் அவர்களில் மூத்தகுமாரன் சிரேஷ்டனாயினான் மறுபடியும் பிரமனுக்கு தாதை விதாதை அலக்குமி என்று மூன்றுஸ்திரீகள் பிறந்தார்கள் இவர்களில் அலக்குமி அனேகம் புத்திரர்களைப் பெற்றாள் வருணனென்பவனுக்கும் சேஷ்டைக்கும் தருமனென்று ஒருபுத்திரனும் சுனாநகை என்று ஒருபெண்ணும் பிறந்தார்கள் தருமனுக்கும் நிருதியென்பவளுக்கும் மஹாபயன் பயனபிரதீவு என்கிற மூவரும் பிறந்தார்கள் மற்றும் அத்தருமனுக்கு காகி சேனை பாசினி திரிதராஷ்டரை சுகி என்னும் ஐந்துபெண்கள் பிறந்தார்கள் இவர்களில் காகி யென்பவளுக்குக் காக்கைகள்பிறந்தன சேனை என்பவளுக்குப் புறாக்கள்பிறந்தன திரிதராஷ்டரைக்கு விச்சுளிகள்பிறந்தன பாசினியென்பவளுக்குப் பருந்துகளும் ஆந்தைகளும் பிறந்தன சுகியென்பவளுக்குக் கிளிகள்பிறந்தன முன்கூறிய காசிபமுனி மனைவியாகிய முனியென்பவளுக்குமறுபடியும் மிருகை-மந்தை-அரிணி-பத்திரமதி-மாதங்கி-சார்த்தூலி-சுவேதை-சுரசை என்கிற எண்மரும் பிறந்தார்கள் இவர்களில் மிருகையென்பவளுக்குப் பன்றி முதலாகிய மிருகங்கள் பிறந்தன மந்தை என்பவளுக்கு உயிருள்ள பலஜெந்துக்கள் பிறந்தன அரணிக்குக் குரங்கினம்பிறந்தன பத்திரமதிக்கு ஐராவதம் பிறந்தது ஐராவதத்துக்குத் தேவநாகங்கள்பிறந்தன மாதங்கி என்பவளுக்கு யானைகள் பிறந்தன சார்த்தூலியென்பவளுக்குச் சிங்கங்களும் புலிகளும்பிறந்தன சுவேதை யென்பவளுக்குத் திக்குக்கஜங்கள்பிறந்தன சுரசைஎன்பவளுக்கு உரோகணி பத்திராங்கி-நந்திருவை என்கிற மூன்றுஸ்திரீகள் பிறந்தார்கள் உரோகணிக்கு மான்கள்பிறந்தன பத்திராங்கிக்கு மரங்களும் கொடிகளும் புதல்களும் பிறந்தன கந்திருவைக்குக் குதிரைகள்பிறந்தன இதுவே பிரபஞ்சருற்பத்தி இனி பாரதவீரர் உற்பத்தியைக்கூறுகிறேனென்று வைசம்பாயனர் ஜெனமேஜெயமஹாராஜனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

பிரபஞ்சருற்பவச்சருக்கம் மூற்றிற்று.

மூன்றாவது,

பாரதவீரர் உற்பவச்சருக்கம்.

—— * ——

கண்ணன் துதி.

இணையிலாதவ னிறப்பொடு பிறப்பெனுங் கடற்கோர், புணையுமானவன் புநிதர்கண் மனத்துறை புநிதன், பணைகொ டிண்புயப் பாண்டவர்க் கிதத்தினும் பரத்துங், துணையதானவன் றுணைப்பத நமக்கினித் துணையே.

சிறப்புப் பொருந்திய வரத்தினையடைந்த யாதவகுல சிகாமணியாகிய வசுதேவனுக்கு தேவகி என்றும் உரோகணி என்றும் இரண்டு மனைவியருண்டு அவர்களில் தேவகிக்கு கிருஷ்ணஸ்வாமி என்றும் உரோகணிக்குப் பலராமனென்றும் இரண்டுருவமாகத் திருமால் அவதரித்தார் அஷ்டலட்சுமிகள் அமிசையால் உருக்குமணிமுதலாகிய எட்டு பட்டஸ்திரீகள் பிறந்தார்கள் அப்சரஸ்திரீகள் அமிசையால் கோபியர்கள் பிறந்தார்கள் சனற்குமாரர்முதலாகிய முனிவர்களும் அம்முனிவர்புத்திரர்களும்குந்திபோசன்முதலாகிய யாதவ அரசர்களாய்ப் பிறந்தார்கள் பிரபாசரென்கிற எட்டாம்வசு அமிசையால் காங்கேயன்பிறந்தான் அசுரர் குலகுருவாகிய சுக்கிராச்சாரி அமிசையால் துரோணாச்சாரிபிறந்தார் காமக்குரோதத்தின் அமிசையால் அஸ்வத்தாமன் பிறந்தான் ஏகாதசருத்திரர் அமிசையால் கிருபாச்சாரி பிறந்தான் சூரியன் அமிசையால் கர்னன்பிறந்தான் துவாபரயுகபுருஷன் அமிசையால் சகுனிபிறந்தான் கந்திருவர்க்கு அரசனாகிய அமிசன் அமிசையால் திரிதராட்டிரன்பிறந்தான் வசுமதி என்னும் தேவதை அமிசையால் காந்தாரி பிறந்தாள் திரிதராட்டிரனுக்கும காந்தாரிக்கும்கலிபுருஷன் அமிசையால்சுயோதனன்பிறந்தான் விச்சிரவாகுவென்னும் அசுரன்வழியிற்றோன்றிய அசுரர்கள் அமிசையால் சுயோதனன் தம்பிமார்கள் பிறந்தார்கள் இரணியகசிபன் அமிசையால் சிசுபாலன் பிறந்தான் பிரகலாதனன் அமிசைபால் சல்லியன் பிறந்தான் பிரகலாதனனுக்கு இளையவனாகிய அநுகுலாதன் அமிசையால்துஷ்டகேது பிறந்தான் சிபி அமிசையால் சுருதசேனன் பிறந்தான் பாஷக்கலன் அமிசையால் பகதத்தன் பிறந்தான் விப்பிர சித்தனென்னும் அரக்கன் அமிசையால் ஜாராசந்தன் பிறந்தான் நயசிரன் அமிசை

யால் நஸ்வசிரன் பிறந்தான் சங்கன் ககனமூர்த்தி
வேகவந்தன் முதலானவர்கள் கேகயராஜர்களாகப்
பிறந்தார்கள் கேதுவந்தனென்பவன் அமிசையால்
சுதேரிசனன்பிறந்தான் சுவர்ப்பானு என்பவன் அ
மிசையால் உக்கிரசேனன் பிறந்தான் சங்கமன் அமி
சையால் சோமகன் பிறந்தான் அஸ்வபதி அமிசை
யால் கிருதவன்மன்பிறந்தான் உருஷபாவன் அமி
சையால் தீர்க்கபிரக்ஞியன் பிறந்தான் நஜரன் அமி
சையால் மல்லன் பிறந்தான் அஸ்வக்கிரீபன் அமி
சையால் உரோசமானன் பிறந்தான் ருக்குமனென்
பவன் அமிசையால் பிருகத்திருது பிறந்தான் துரு
வென்பவன் அமிசையால் சேனபிந்தன் பிறந்தான்
சகான் அமிசையால் பிறத்திவிந்தியன் பிறந்தான்
விருபாக்ஷன் அமிசையால் சித்திரவன்மன் பிறந்தா
ன் பவுத்திரன் அசாங்கன் அமிசையால் கிருபபாக்
கிவீகர் பிறந்தார்கள் சந்திரவக்கரன் அமிசையால்
பூரிசிரவன்பிறந்தான் நிகும்பன் அமிசையால் ருஷி
கன்பிறந்தான் மயூரன் அமிசையால் விசுவன் பிறந்
தான் அபாரன் அமிசையால் குரோதகீர்த்தி பிறந்
தான் அந்தக்குரோத கீர்த்திக்கு நந்தகன் கண்டக
ன் வேஷன் சித்தராத்தகிஷன் சுவீரியபாகு மஹா
வீரியன் குதரன் சித்திராதன் நீலன் வீரதாமன் த
ந்தவந்தரன் துரஜெயன் ஜெநமேஜெயன் ஏகல்வய
ன் எனப் பலஅரசர்கள் பிறந்தார்கள் பந்தாஸ்தன்
அமிசையால் நந்தகன் பிறந்தான் தீர்க்கசிசுவன் அ
மிசையால் காசிராஜன் பிறந்தான் விஜபன் அமிசை
யால் வசுமித்திரன் பிறந்தான் சித்தென்பவன் அமி
சையால் பாசுராஷ்டான்பிறந்தான் வீரன் அமிசை
யால் பவுண்டிரமச்சன்பிறந்தான் உருத்திரன் அமி
சையால் மணிமந்தன் பிறந்தான் காலபுத்திரர் அமி
சையால் ஜெயசேனன் பராசிதன் நாதிகன் நிஷ்கா
திபன் ஸ்ரீமங்மகோதன் மத்தியன் சமுத்திரசேனன்
புரகதன் என எட்டு அரசர்கள் பிறந்தார்கள் கு
ரோதவசை புத்திரனுகிய கணன் அமிசையால் கஜ
புத்திரன்பிறந்தான் அலி என்னும் அரக்கன் அமி
சையால் சிகண்டிபிறந்தான் பிரகஸ்பதி அமிசையா
ல் புருநக்கீர்த்தியென்னு முனிபிறந்தான் மருத்துவ
ர் அமிசையால் பாஞ்சாலன் விராடன் சாத்தகி பிற
ந்தார்கள் திரிகுணன் அமிசையால் விதுரன் பிறந்
தான் யக்ஷநஅரசன் அமிசையால் பாண்டுராஜன் பி
றந்தான் சித்தி புத்தி என்கிற தேவதைகள் அமி
சையால் குந்தி மத்திரை இரண்டுபேர் பிறந்து அந்
தப் பாண்டுராஜனுக்கு மனைவியாயினர் யமன் அமி
சையால் தருமராஜன் பிறந்தான் வாயு அமிசையா
ல் வீமன்பிறந்தான் இந்திரன்அமிசையால் விஜயன்
பிறந்தான் அஸ்வனிதேவர்கள் அமிசையால் நகுல
ன் சகாதேவன் பிறந்தார்கள் ஸ்ரீதேவி அமிசையா
ல் திரௌபதி பிறந்தாள் அக்கினி அமிசையால் து
ஷ்டத்தூய்மன்பிறந்தான்.

இது பாரதவீரர் உற்பத்தி இவர்கள் உலகத்
திற்பிறந்து பலிகிப் பெருகி முடிவில் போர்க்கோல
ங்கொண்டு பூமிபாரத்தைநீக்கி அவரவர்கள் இருப்
பிடத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள் இந்த உற்பத்
தியைக் கேட்டவர்கள் யாவராறு மளவிடப்படாத
பிர்ம்மானந்தத்தை அடைவரென்று வைசம்பாயன
ர் சொல்ல ஜெநமேஜெயமஹாராஜன்கேட்டு மிகுந்
த மகிழ்ச்சியடைந்து வைசம்பாயனரை வணங்கிச்
சொல்லுகிறுன் ஓ ஸ்வாமி! தேவர்களும் அரக்கரும்
இவ்வுலகத்தில் அரசர்களாகப் பிறந்தார்களென்று
உரைத்தீர்கள் இவ்வுலகத்தில் பிர்ம்ம க்ஷத்ரிய வை
சிய சூத்திரரென்கிற நாலுவருணமும் வந்தவரலாற்
றையும் எங்கள் வமிசபரம்பரையையும் விளங்க வு
ரைக்கவேண்டுமென்று வேண்ட ஓ அரசனே தக்க
ன்மகளான அதிதிக்கும் காசிபருக்கும் சூரியன்பிறந்
தான் சூரியனுக்கும் சாயாதேவிக்கும் வைவசுதன்
யமன் சனி யமுனை தபதி என்னும் ஐந்துமகுக்கள்
பிறந்தார்கள் இவர்களில் வைவசுதமநுவால் பிர்ம்ம
க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும்நாலுவருணமு
முண்டாயிற்று இனி உன்மரபினது விருத்தாந்தத்
தையும் உன்மரபினது அரசர்கள் சரித்திரத்தையு
ஞ் சொல்லுகிறேன் கேளென்று வைசம்பாயனர்
சொல்லத்தொடங்கினர்.

பாரதவீரர் உற்பவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது,

குருகுலச் சருக்கம்.

கண்ணன்துதி.

சங்கமுந்திகிரியுந் தனுவுந்தண்டமுஞ்
செங்கைவாளுடனருட் செலுத்துஞ்சீரியோன்
மங்குனேர்வடிவமும் வனசவுந்தியும்
பங்கயப்பதமுமியான் பார்க்குப்பாங்கெலாம்.

ஆதியில் திருமாலும் தேவருங்கூடித் திருப்பா
ற்கடல் கடைகிறபோது மந்தரகிரியாகிய மத்துச்சு
மூலத்தானேதறியாகி இருந்தும் விஷந் தோன்றின
போது அவ்விஷத்தின்சுவாலை அடங்க அவ்வமுதத்
திற்றேன்றியும் உலகம்குளிர்ச்சிபெறத் தனதுசோ
டசகலைகளைவீசியும்எங்கும்பிரகாசிக்கப்பாமன்சடா

டவியிலினிது வீற்றிருந்தும், சகலலோகங்களிலுமிகவும் சிறப்புற்றோங்கிச் சந்திரன்-புதனென்கிற ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். புதன் புரூருவனைப்பெற்றான். அப்புரூருவராஜன் ஆறுசாஸ்திரம்-நாலுவேதம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலானவைகளை யுணர்ந்து, தருமதேவதை நாலுபாதத்தினாலேயும் நடக்க அறத்தை நடாத்தி, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங்கோல் செலுத்தி, சக்கரவர்த்தியென்கிற பெயரைவகித்து, மஹாசிறப்புடன் அரசு செய்திருந்தான். இப்படி சிலநாள் அரசுசெலுத்தி வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் சொற்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுடைய நாடகசாலைப் பெண்களில் ஊர்வசியென்பவள், மலர்கொய்து விளையாடப் பூங்காவனத்திற்சென்றாள். அவளை அசுரர்கள்மறித்து, தூராக்கிர்தமாகத் தங்கள் தேரிலேற்றித் தங்களிருப்பிடத்துக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள். அப்போது அந்த ஊர்வசி மிகவும் நடுங்கி, என்னை யாதரிப்பவரில்லையாவென்று ஓலமிட்டிரைந்தாள். அந்த ஓசையை இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் கேட்டு, அவ்வசுரரோடு போராடச் சக்தியற்றவராய்ச் சும்மா யிருந்துவிட்டார்கள். இந்த ஓசையைப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தி கேட்டு, தன்னருகிலிருக்கிற சாரதியை அழைத்து, ஓ சாரதி! தெய்வப்புரவியைப் பூட்டி என் இரதத்தைக் கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட்டான். அச்சாரதி அரசன் கட்டளைப்படி தெய்வப்புரவியைப் பூட்டி இரதத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். புரூருவச்சக்கரவர்த்தி அந்த இரதத்திலேறி ஆகாசத்திற் சென்று, அந்த ஊர்வசியைக் கொண்டுபோகிற அசுரரைமறித்து, தன்வில்லைவளைத்துச் சரமாரிபொழிந்து, அரைநொடியில் அவர்கள்கையிலிருக்கிற வில்முதலாகிய படைகளை முறித்து அதஞ்செய்து, ஒருவர்போனவழி ஒருவர் போகாமலோட அவர்களைத் தூரத்திவிட்டு, அந்த ஊர்வசியைத் தன்னிரதத்தில் ஏற்றி அவள் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டான். அந்த ஊர்வசி தான்வந்ததையும், வந்த இடத்தில் அசுரர் பிடித்ததையும் சொல்லி, தனதிருப்பிடத்தையுங் கூறினாள். அரசன் அந்த ஊர்வசியின் சௌந்தரியத்தைக்கண்டு மிகுந்த காதலுடையவனாகி, இந்த ஸ்திரீயை நாம் கூடுவோமென்றால் இவள் சொற்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுடைய நாடகசாலைப் பெண்ணாதலால் இந்திரனது உத்திரவில்லாமல் புணரக்கூடாது என்று கருதித் தன் இரதத்தை இந்திரலோகத்திற்செலுத்தி, இந்திரனிடத்திற்சென்று இந்த ஊர்வசியைக் கொலுவில்நிறுத்தி இந்திரனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவராஜனே! இதோநிற்கிற ஸ்திரீயை அசுரர்பிடித்துப்போயினார் இவள் முறையிட்டுச்சென்றாள் இவள் முறையிட்டதைக் கேட்டு அவ்வசுரரை அடித்துத் துறத்திவிட்டு இவளை மீட்டுவந்தேன் இவள் தங்களுடைய நாடகசாலைப் பெண்ணாதலால் என்மனதில் ஒன்றைக்கருதித் தங்களிடத்துக்கு வந்தேனென்றுகூற, இந்திரன் கேட்டு மகிழ்ந்து, ஓ புரூருவச் சக்கரவர்த்தி! நீ மகா நீதியையுடையவன் மேலும் உலகத்தில் தருமதேவதையை நாலுபாதத்தில் நடக்கச் சக்கரநடாத்துகிற கனவான் அன்றியும் எங்களால் வெல்லக்கூடாத அசுரரைவென்று, இந்த ஊர்வசியை மீட்டுவந்த மகா பராக்கிரம சாலியாகிய நீ நினைத்தகாரியம் நிறைவேறாமற் போகுமா? உன்கருத்திலிருக்கிறதை வெளிப்படுத்தினால் அக்காரியத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் வெளியிடென்று கேட்க, புரூருவச் சக்கரவர்த்தி இந்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ ஐயனே! இந்த ஊர்வசி மிகுந்தசௌந்தரியத்தையுடைத்தாயிருக்கிறாள் இவளோடு யான்கூட மனங்கொண்டிருக்கிறேன் இவளோ தங்கள் சுவாதீனமாதலால் தங்களுத்திரவில்லாமல் புணருதல் தகுதியல்லவென்று மதித்துத் தங்களிடத்தில் அறிக்கையிட்டேன் இதுதான் என்கருத்து தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து என்னகட்டளை இடுகிறீர்களோ? அக்கட்டளைக் குள்ளாகுகிறேனென்றான் இந்திரன் மகிழ்ந்து அரசனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே! இந்த ஊர்வசியை அசுரர்கொண்டு போகாததற்கு முன்னம் இவள் என்சுவாதீனம் அசுரர் கொண்டு போனபோது இவள் அவ்வசுரர் சுவாதீனம் அவ்வசுரரை வெற்றிபெற்று நீ இவளை மீட்டுக்கொண்டபோது இவள் உன்சுவாதீனம் இதுமநுசாஸ்திரவிதி இந்த மநுசாஸ்திரவிதி நீயறிந்திருந்தும், இவளை அபகரிக்காமல் என்னிடத்தில் கொண்டுவந்து விட்ட உன் புனிதமானகுணத்தை என்னால் துதிக்கவசமல்ல மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு அவளைமீட்ட உன்கருத்து மகிழ்வெய்த அவளைக்கூடிக் கலந்துவாழென்று கட்டளையிட்டு, ஊர்வசியைப்பார்த்து, ஓ பெண்ணே! உன்னை மீட்டுவந்த இந்தப் புரூருவச்சக்கரவர்த்தியோடு உலகத்திற்சென்று, இந்த அரசனைக்கூடி வாழ்ந்து ஒருபுத்திரனைப் பெற்றுவைத்து, யதாப்பிரகாரம் என்னிடத்துக்கு வந்துசேரென்று கட்டளையிட்டான். இந்தக் கட்டளையை இருவருஞ் சிரமேற்கொண்டு தேரேறி, உலகத்தில்வந்து இரதியும் மதனும்போற் கூடி வாழ்ந்தார்கள்.

பின்பு ஊர்வசி ஆயுவென்கிற புத்திரனைப்பெற்றுவைத்து, முன்போல் இந்திரனிடத்திற் சென்றாள். இந்த ஆயுவென்கிற புத்திரன் சகலகலை வல்லவனாகி, தந்தையினும் எண்மணங்கதிகமாய்த் தருமத்தைச்செய்து, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையுங்காத்து அரசுபுரிந்தான். அந்த ஆயுவுக்கு நகுஷன் பிறந்தான் அந்த நகுஷன் மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்தி நூறு அஸ்வமேதயாகஞ்செய்து, சொற்கத்துக்குத் தலைமையாகிய இந்திரப்பட்டம்பெற்று, பழைய இந்திரன் மனைவியாகிய புலோமிசைமேல் காதல்கொண்டு, அப்புலோமிசையை அழைத்துவரச் சில தேவதூதரைவிட்டான் அதையவளறிந்து குருவிடத்து முறையிட பிரகஸ்பதி சொல்லுகிறார் ஓ அம்மணி! நீ அஞ்சாதே: உன்னிடத்துவர் தழைக்கிற தூதருக்கு ஒரு உத்திரவு

சொல்லு. அஃதென்னெனில்-பழைய இந்திரன் என்னிடத்துக்கெவ்வாறு வருவானோ அவ்வாறு உங்கள் அரசனை வரச்சொல்லுமெனறால், அந்தப்புதிய இந்திரன் சப்த முனிவர்களால் சுமக்கப்பட்ட முத்துச்சிவிகையில் வருவான் அப்போது அவன் சும்மாயிராமல் ஏதாவதொரு வசனஞ் சொல்லுவான் அதன்மேல் அம்முனிவர்க்குக் கோபமுண்டாகிச் சபிப்பார்கள் பின்பு உன்மனத்துயராம் நீங்கும் என்றுபுகலவும் அவளைக் குருவுரைத்த சூட்சிமை மனதில் வைத்துத் தேவதூதரைநோக்கி, ஓ தேவதூதர்களே! உங்கள் அரசனாகிய இந்திரனை என்வீட்டுக்குப் பழைய இந்திரன் எவ்வாறு வருவானோ அவ்வாறு வரச்சொல்லுங்களென்றாள். தூதர் இந்திரனாகிய நகுஷனுக்குப் புலோமிசை புகன்றனவற்றைச் சொல்லினார்கள். உடனே நகுஷனானவன் அகஸ்தியர் அத்திரி - ஆங்கிரசர் - கவுதமர் - காசிபர் - புலத்தியர் வசிஷ்டர்-என்னும் ஏழு முனிவர்களையும் அழைப்பித்துச் சிவிகையைக் கொண்டுவரச்சொல்லி, அச்சிவிகையில் ஏறிச் செல்லுகிறபோது சும்மாயிருக்காமல் விரைவிற் போங்களென்னும் பொருள்கொடுக்கும் (சற்ப)என்னும் தேவபாஷை மொழியை அவன் கடுகடுத்துக்கூற, இந்தக்கடின வார்த்தையை அகஸ்தியர் கேட்டு, எங்களை மதிக்காமல் விரைவிற் செல்லச்சொன்னபடியால் நீ பெரும்பாம்பாய்ப்போகக்கடவதென்று சாபமிட்டார் அச்சாபத்தையேற்று மிகுந்த நடுக்கமுற்றவனாய் அகஸ்தியரைவணங்கி, ஓ ஐயனே! இந்தச்சாபம் என்றைக்குத் தொலையுமையாவென்று வேண்ட அகஸ்தியர் மனமிரங்கி, ஓ நகுஷனே! உன் சந்ததியில் தருமன்-வீமன்-அர்ச்சுனன்-நகுலன்-சகாதேவன்-என்னும் ஐவர் பிறக்கப்போகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு காரியார்த்தமாய் வனத்துக்கு வருவார்கள் அவர்களில் வீமனை நீ விழுங்குவாய் அப்போது உன் சாபம் நீங்கும் என்று சாபத்தீர்வுகூறி, அவ்வகஸ்தியர் முதலானவர்கள் அவரவ ரிருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்கள். நகுஷன் அகஸ்தியர் சாபப்படி பெரும்பாம்பாக வனத்திலிருந்தான்.

யயாதிராஜன் சரித்திரம்.

இந்த நகுஷன் உலகத்திலிருக்கும்போது இவனுக்கு-யயாதி-சங்கியாதி-பிரயாதி - என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் அவர்களில் யயாதியென்பவன் ஒன்றாகிய கடவுளினது திருவடியை மனதில்நிறுத்தி, இம்மை மறுமையென்னு மிரண்டினது தன்மையையுணர்ந்து, சாத்துவித ராசத தாமதமென்னுமூன்றில் நன்னிலைக்கணின்ற சாத்துவிதத்தன்மையை அதிகமாகக்கொண்டு-அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடென்னு நாற்பொருள்களைத்தேர்ந்து, மந்திரிகள் புரோகிதர்-சேநாதிபதியர்-தூதர்-சாரணர்-என்னும் அரசர்க்குப் பொருந்திய கூட்டம் ஐந்தையும்பெற்று, படை-குடி-பொருள்-அமைச்சு-நட்பு-அரண் என்னும் அறுவகைப் பொருளையு மடைந்து, நாவல்-இரலி-குசை-கிரவுஞ்சம்-புஷ்கரம்- தெங்கு-கமுகு என்னும் ஏழு தீவுகளும் தன் ஆணையில் நடக்க, இராஜாங்கம்-மக்கள்-சுற்றம்-பொன்-மணி-நெல்-வாகனம்-அடிமை-என்னும் அஷ்ட ஐஸ்வரியத்தைப்பெற்று, கீழவிதேகம்-மேலவிதேகம்-வடவிதேகம்-தென்விதேகம் - வடவிரேபதம் - தென்னிரேபதம்-வடபாதம்-தென்பாதம்-மத்திமகண்டம்- என்னும் நவகண்டத்துக்கு மதிபதியாகி, செங்கோல் மலை - ஆறு - நாடு - ஊர்-மாலை-புரவி-யானை-முரசு-கொடி-என்கிற தசாங்கத்தை வகித்து, கங்கை-யமுனை-சரஸ்வதி-நருமதை-காவேரி-குமரி-கோதாவரி-சிந்து-தாம்பிரபரணி-துங்கபத்திரி-கிருஷ்ணி - என்னும் பதினொரு திவ்யநதி தீரங்களிலுஞ் சத்திரங்களியற்றி, அன்னதான முதலிய தானங்களை நடாத்தி, தருமதேவதையை நாலு பாதத்தினாலேயும் நடப்பித்து, தன்னுயிர்போல மன்னுயிரையும் பாதுகாத்து மனுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்திவந்தான். இன்னும் இந்தயயாதியினுடைய சிறப்பை என் குருவாகிய வேதவியாச மஹாமுனிவரே புகழ்வாரென்றால், என்னால் அவ்வரசனது சிறப்பையுரைக்கவசமா? அவ்வளவு சிலாக்கிய சிரேஷ்டனாகிய யயாதி அரசுசெலுத்தி, அசுரர்குல குருவாகிய சுக்கிரபகவான் பெற்ற தெய்வயானையென்னும் ஸ்திரீயை விவாகஞ்செய்து, அந்தத் தெய்வயானை இடமாய் இரண்டு புத்திரரையும், அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடப்பன்மன் மகளான சன்மிஷ்டையைக்கூடி அவளிடமாய் மூன்று புத்திரரையும் பெற்றான் என்று வைசம்பாயனருரைக்க ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் கேட்டு வியப்படைந்து, ஓ ஸ்வாமி! மனுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்தும் யயாதி மஹாராஜன், பிர்ம்மகுலஸ்திரீயை மணம்புரிந்தானென்றுரைத்தீர்கள். பிராமணர்மாத்திரம் மற்றமூன்று குலத்து ஸ்திரீகளை மணம் புரியலாமென்றும், மூன்றுகுலப்புருஷர் பிர்ம்மகுலஸ்திரீயை மணம்புரியலாகாதென்றும் வேதமுறையிடுகின்றது யயாதி பிர்ம்மகுல சுக்கிராசாரியின் மகளான தெய்வயானையை எவ்வாறு மணம்புணர்ந்தான். அசுரர்குலத்தலைவனாகிய விடப்பன்மன் மகளான சன்மிஷ்டையினிடமாய் எவ்வாறு புத்திரரைப் பெற்றான் அந்த வரலாற்றை விளங்க வுரைக்கவேண்டுமென்று வேண்ட வைசம்பாயனர் கூறுகிறார்.

கேளும் ஓ அரசனே! முன்னம் விடப்பன்மன் என்னும்பெபரையுடைய ஒரு அரக்கன்மிகுந்தபராக்கிரமசாலியாய்உலகத்தில்அரசுசெலுத்தி, சொற்கலோகத்தையுங்கைப்பற்றிப்படையெடுத்து, இந்திரனோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தான். இந்திரன் தனதுதேவப் படைகளைக்கொண் டெதிர்த்து, அந்தவிடப்பன்மன் எனகிற அரக்கன் ஒருவன் தவிர மற்றவர்களை யெல்லாம் கண்ட துண்டமாகக் கண்டித்து

வெற்றிபெற்றான் விடப்பன்மன் தன்சேனை முறிந்ததையும் இந்திரன் வெற்றிபெற்றதையும் மனதில் நினைத்து அதிகதுன்பத்தை அடைந்து தன்குருவாகிய சுக்கிரபகவானிடத்துவந்துவணங்கி ஓ ஐயனே! என்சத்துருவாகிய இந்திரன் என்சேனைகளை அதமாக்கி என்னையும் பதாதியாக்கினான் உங்களைப்போலொத்தமஹாத்மா எனக்குச் சொந்தமாயிருந்தும் நான் அபஜயப்பட்டால் உலகம் உங்களைப்பழிக்குமேயன்றி என்னைப் பழிக்காது. ஆகையால் யான் வெற்றியடையும்படி ஒரு உபகாரஞ்செய்யவேண்டுமென்று வேண்ட, சுக்கிரபகவான் சிரித்து விடப்பன்மனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ விடப்பன்மனே! நானென்ன யுத்தரங்கத்துக்கு யோக்கியனா? நான் உன்கருத்தின்படி யுத்தரங்கத்தை மேற்கொண்டால் எனக்குக் குருவென்கிற பட்டமேது? நீ என்னிடத்துவந்து முறையிட்டதால் உனககு நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னெனில் – இப்போது மடிந்த உன் சேனைகளனைத்தையும் இனி மடிகிற சேனைகளையும் எழுப்பித்தருகிறேன். அதனால் நீ தேவர்களை வெற்றிபெறுவை என்று விளம்ப விடப்பன்மன் பரமானந்தத்தை படைந்து, ஓ ஐயனே! இவ்வளவு சகாயஞ் செய்தால் இந்திராதி தேவர்களையெல்லாம் சண்டமாருதத்தைக்கண்ட மேகம்பறப்பதுபோல் இறக்க அடித்து வெற்றிபெருகிறேனென்று வணங்க, சுக்கிரபகவான் தான்கூறியபடி இறந்த சேனைகளைச் சஞ்சீவி மந்திரத்தைச்சொல்லி எழுப்பிவிட்டார். விடப்பன்மன் அந்தச் சேனைகளைக்கொண்டு இந்திரனை எதிர்த்து, தேவப்படைகளை முறிய அடித்து வெற்றிபெற்று இனிது வீற்றிருந்தான். இந்திரன் மிகுந்த வருத்தமடைந்து, சுக்கிராசாரியரா லல்லவோ விடப்பன்மன் வெற்றிபெற்றான். நமது குருவால் நாம் வெற்றிபடைய வேண்டுமென்று நினைத்து; தன் குருவாகிய வியாழபகவானிடத்திற் சென்று வணங்கி, ஓ ஐயனே! என் சத்துருவாகிய விடப்பன்மன் சுக்கிராசாரியரால் என்னை வெற்றிபெற்றான். சந்திர சடாதர சாம்பவமூர்த்திக்கு ஒப்பாகிய தாங்கள் எனக்கு குருவாயிருந்தும், நான் வெற்றியடையாதிருந்தால் உலகம் யாரை நகைக்கும். ஐயனே! கிருபைகூர்ந்து நான் வெற்றியடைய இரட்சிக்க வேண்டும் என்று வேண்ட வியாழபகவான் மிகுந்த வருத்தத்தை யடைந்து, ஓ தேவராஜனே! என்னால் யுத்தஞ் செய்யச் சக்தியுண்டா? இல்லையே: சுக்கிரபகவான் மிகுந்ததவஞ்செய்து காளகண்ட திரிநேத்திரனான பரமனிடத்துச் சஞ்சீவி மந்திரத்தைப் பெற்றான். அந்த மந்திரத்தினால் இறந்தவர்களை யெல்லாம் எழுப்பி விடுகிறான். அதனாலே விடப்பன்மன் வெற்றியடைந்தான். அந்த மந்திரம் சுக்கிரபகவானொருவனுக்கேயன்றி மற்றச் சொர்க்கமத்திய பாதாள லோகங்களிலிருப்பவர்களுக்குள் இல்லை. நானென்ன செய்வேன்? என்னவும் அதுகேட்ட இந்திரன் சுக்கிராச்சாரி கற்றிருக்கிற மந்திரத்தை எவ்விதத்திலாவது கிரகித்துக்கொண்டு வரத்தக்க சாமர்த்தியத்தை யுடையவர் விண்ணுலகத்தி லில்லையாவென்று அங்கிருப்பவர்கள் வதனத்தை நோக்கினான். அங்கிருந்தவர்களில் வியாழபகவானுடைய புத்திரனாகிய கஜன் இந்திரன் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவராஜனே! நீ வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. நானந்தச் சுக்கிராசாரியாரிடத்திற் சென்று பணிசெய்பவனாயிருந்து, அவர்க்கு என்மேல் கிருபை வரும்படி நடந்து, அந்த மந்திரத்தை அவர் அநுக்கிரகஞ்செய்ய யான் கற்றுக்கொண்டு வருகிறேன். என்று உறுதிகூறி சுக்கிரசாரியாரிடத்துக்கு வந்து அவரைக்கண்டு வணங்கி, ஓ ஐயனே! உமதிடத்தில் பணிவிடைக்காரனாயிருக்கிறேன். என்மேல் என்றைக்கு மிகுந்த அன்புகூருகிறீர்களோ? அன்றையத் தினத்தில் மஹா அருமையான தவத்தைச்செய்து சாம்பவமூர்த்தி யிடத்துப் பெற்ற சஞ்சீவி மந்திரத்தை எனக்குக் கிருபைசெய்யவேண்டும். என்று புகல சுக்கிராசாரி தன்மனதில் கனவருத்தமடைந்து, நான் அந்தச் சஞ்சீவி மந்திரத்தை அருமையான தவஞ்செய்து பெற்றோம். அம்மந்திரத்தினாலல்லவா அசுரர்கள் நமதிடத்தில் அன்புடையவராயிருக்கிறார்கள். அந்த மந்திரத்தை இவனுக்குச் சொல்லிவிட்டால் அதன்மேல் அந்த மந்திரம் நமக்குப்பலிக்காது. அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லாதிருக்கலாமென்றால் எப்படியாவது பணிவிடைக்காரன்மேல் சந்தோஷப்படவரும், அந்தக் காலத்தில் அகத்தியம் சொல்லவேண்டியதுதான். இவனைப் பணிவிடை செய்யவேண்டாமென்றால், தருமசாஸ்திரத்துக்கு விரோதப்படுகின்றது. இவ்வாறு தன் மனதுக்குள் நினைத்து கஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ கஜனே! நீ தேவகுல குருவின் புத்திரன். நீயேவந்து பணிவிடைக்காரனா யிருக்கிறேனென்றதினால், நான் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் நீ எனக்குச் சந்தோஷம்வர நடக்கிறதினம் என்றைக்கோ? அன்றையத் தினம் உன்கருத்து மகிழும்படி செய்கிறேனென்று சொல்லி அந்தக் கஜனைப் பணிவிடைக்காரனாய் வைத்துக்கொண்டார்.

அதுமுதல் கஜன் அந்தச் சுக்கிராசாரிக்கு எல்லாப் பணிவிடையும் செய்துவருகிறதுமன்றி, அந்தச் சுக்கிராசாரியின் புத்திரியாகிய தெய்வயானையோடு நித்தம் வேதசாஸ்திரங்களைப் பாராயணஞ்செய்து வருவான். இப்படி செய்துவருகிறதினாலேயும் நல்ல அழகுடையவனா யிருக்கிறதினாலேயும் இந்தக் கஜன் பேரில் தெய்வயானை மிகுந்த காதலா யிருப்பாள். இப்படி சிலகாலம் சென்றபின்பு, சுக்கிராச்சாரியாரிடத்துக் கஜன் பணிவிடைக்காரனா யிருக்கிறதை அசுரர் தலைவராகிய விடப்பன்மன் கேள்வியுற்று, தன் தூதர்களை அழைத்து, ஓ தூதர்களே! நமது குரு கற்றி

ருக்கிற சஞ்சீவி மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு போகக் கஜன் என்கிறவன் அவருக்குப் பணிவிடைக்காரனுகி, அவ்வாசாரியரிடத்திலிருக்கிறன். ஆகையால் நீங்கள் அந்தச் சுக்கிராசாரிக்குத் தெரியாமல் அந்தக்கஜனைக் கொன்றுவிடுங்கள் என்று உறுதியான கட்டளையிட்டான். தூதர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, கஜனைக் கொலைசெய்யச் சமயம்பார்த்திருந்தார்கள். ஒருநாள் கஜன் தருப்பை சமிதை முதலானவைகளைக் கொய்துவரக் காட்டிற் சென்ருன் அந்தச் சமயம்பார்த்து அரக்கர் வந்து கஜனைச்சூழ்ந்து கழுத்தையறுத்துப் பூமியிற் புதைத்துப்போயினர் பின்பு தெய்வயானை க்ஷணப்போதாயினும் கஜனைக்காணுமல் இருக்கமாட்டாள். அன்றையத்தினம் வருகிறவேளை தப்பியும் கஜன் வாராதிருக்கவே மிகுந்த வருத்தமடைந்து, தன் தந்தையாகிய சுக்கிராசாரியரிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கிற வேளைபோக மற்றவேளை என்னேடிருந்து வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்துவருங் கஜன் இன்றையத்தினம் இன்னும் வரவில்லை அந்தக் கஜனை எங்கனுப்புவித்தீர்கள்? என்று வினவி அந்தக் கஜனை விரைவில் வரும்படிக் கிருபைகூருமையாவென்று வேண்டினள் சுக்கிராசாரி தனது கியான திருஷ்டியினுல் நோக்கி, கஜன் அடைந்த கதியைக்கண்டு கனவருத்தமுற்று, சஞ்சீவி மந்திரத்தை யுச்சரித்து இறந்தகஜனை எழுப்பினர். உடனே கஜன் நித்திரையிலிருந்து எழுந்தவன்போலெழுந்து, சுக்கிராசாரியரிடத்துவந்து வணங்கித் தெய்வயானையிடத்திற் சென்ருன் தெய்வயானை மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓ தேவகுரு புத்திரா! இன்றையத்தினம் எங்குற்ருய்? இந்நேரம் வரையில் வாராதிருந்ததற்குக் காரணமென்ன? என்று வினவ கஜன் நான் காட்டிற் சென்றவிடத்தில் கனநித்திரையினுல் மறந்து தூங்கிவிட்டேனென்றுகூறி, முன்போல் தன்வேதமுயற்சியிலிருந்தான் இப்படி சிலநாட்சென்றபின்பு அசுரர்குலத்தலைவனுன விடபன்மன் கஜன் பிழைத்திருப்பதைக்கேட்டு, கொலைத்தொழிலுக்குரிய அசுரர்சிலரை அழைத்து, ஓ அசுரரே! முன்னம் ஏவலாளிகளால் இறந்த கஜன் நமது குருவினுல் பிழைத்திருக்கிறுன் நீங்கள் சென்று நமது குருவுக்குத் தெரியாமல் அந்தக்கஜனைப் பிடித்துக் கொலைசெய்து, மதுவோடு சேர்த்து நமது குருவுக்கே அந்த மதுவைக் கொடுத்து பானஞ்செய்யச் செய்வித்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அசுரர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு சென்று, சமயம் பார்த்து அக்கஜனைப் பிடித்துக் கொலைசெய்து மதுவிற்கலந்து, அந்த மதுக்குடத்தைச் சுக்கிராசாரியரிடத்துக் கொடுத்து, ஓ ஐயனே! இந்தமது திவ்யமானது. தங்களுக்குப் பாதகாணிக்கையாகக் கொண்டுவந்த எங்கள்பேரில் கிருபை கூர்ந்து இந்த மதுவைத் தாங்கள் உட்கொள்ள வேண்டும். என்று வேண்ட குடியருக்குக் கள் வலியக்கிடைத்தால் பிர்மானந்தத்தை யடைந்தவரைப்போல் அதிக மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு முன்பின் யோசிக்காமல் புசிப்பது வழக்கமாதலால், இந்தச் சுக்கிராசாரியு முன்பின் யோசிக்காமல் அந்தமதுக்குடத்தை யெடுத்து மடமடவென்று வாயில் விட்டுக்கொண்டார். பின்பு அசுரர் சென்று தமது இறைவனுக்கு நடந்ததைக் கூறினர்கள்.

இங்கே சுக்கிரபகவான் மதுவினுல் அதிக மயக்கமடைந்திருக்கின்ருர். தெய்வயானை கஜன் வாராதிருப்பதைக்கண்டு தன்தந்தை இடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! கஜன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? அவன் எங்கு சென்ருன்? விரைவில் அழைப்பியும். என்று வேண்டவும் சுக்கிராசாரி தெய்வயானையைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருர். ஓ அம்மணி! பணிவிடை செய்பவனுகிய கஜனை நீ ஏன் அடிக்கடிவந்து கேட்கிருய்? போனவன் வருகிறுன். உனக்கென்ன? நீபோய் வீட்டிலிரு என்று கடுகடுத்துச்சொல்ல தெய்வயானை மறுபடியுந் தந்தையை வணங்கி, ஓ ஐயனே! சொற்கமத்திய பாதாள லோகத்தி லிருக்கிறவர்களில் உங்களைச் சகலகலை வல்லவரென்று மும்மூர்த்திகளும் மதித்திருக்க, தாங்கள் இப்போது வழங்கிய சொற்களை நோக்கினுல் ஏதோகிஞ்சித்து மதிமயங்கி இருக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனென்ருல் - எல்லாப்பொருள்களிலும் சிறந்தது உயிர். அந்த உயிரினுஞ் சிறந்தது சிநேகம். அந்தச் சிநேகத்திலும் எனக்குக் கஜன் பாலிய சிநேகம். அவனைப் பிரிந்திருக்க என்மனமென்ன கல்லா? என்று மிகுந்த இரக்கத்தோடு இனியவசன முரைக்கச் சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து தெய்வயானையைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! நீ வருத்தப்படவேண்டாம். அந்தக் கஜன் எங்கிருந்தாலும் அழைப்பிக்கிறேன் நீ வீட்டிற்செல்லென்று விடைகொடுத்து, கஜன் எங்கிருக்கிருனென்று தனது கியானதிருஷ்டியில் நோக்கினர். அப்படி நோக்கும் போது சொற்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்று தலங்களிலும் கஜனைக் காணுமல், எங்குற்ருன் கஜனென்று ஐயுற்றுத் தன்யாக்கையுள் நோக்கினர். கஜன் தன்வயிற்றில் அடங்கியிருக்கிறதை நோக்கி, கள்வெறியினுல் புத்திமயங்கித் தனக்குக் கெடுதி வருவதை யோசிக்காமல் சஞ்சீவி மந்திரத்தை யுச்சரித்தார். உடனே கஜன் அவர் வயிற்றிற்ருனே உயிர்பெற்றெழுந்தான். அதற்குள் சுக்கிராசாரியை அடிமையாகக் கொண்டிருந்த கள்வெறியும் நீங்கிற்று. சுக்கிராசாரி சுயபுத்தியை அடைந்து, வயிற்றில் கஜனிருப்பதை நோக்கி, அடா! மோசம் வந்தது. நமது சிஷனுகிய விடபன்மன் தனக்கு நன்மை கிடைக்க ஒன்று நினைத்தான். அவனுக்குக் கெட்டகாலமாதலால் அந்த நினைப்பே கெடுதியானதுமன்றி, நமக்கும் கெடுதி நேரிட்டது. இனியென்னசெய்கிறது? என்று துணிந்து வயிற்றிலிருக்கும் கஜனுக்குச் சொல்லுகிருர். ஓ கஜனே உன் கருத்தின்படி சஞ்சீவி மந்திரத்தைக் கற்பி!

கிறேன். எனக்கொரு உபகாரஞ்செய், அஃதென்னெனில் என்வயிற்றைக் கிழித்துத்தான் நீ வெளியில்வரவேண்டும் நீ வெளியில்வந்து சஞ்சீவிமந்திரத்தைச்சொல்லி மறுபடியும் என்னை எழுப்பிவிடு அதுதான் எனக்குச்செய்யவேண்டிய உபகாரமென்றுகூற கஜன்அங்கிருந்த வண்ணம் சஞ்சீவி மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு, சுக்கிராசாரியின்வயிற்றைக்கீறி வெளியில்வந்து, முன்போலவே சுக்கிராசாரியைஎழுப்பி, அவர்க்கு வந்தனைவழிபாடுசெய்துதெய்வயானை யிடத்துச் சென்றான். தெய்வயானை மிகுந்த மகிழ்வடைந்து எதிர்வந்து, ஓதேவகுரு புத்திரா? இந்நேரம் எங்குற்றாய்? என்று வினவ கஜன் தெய்வயானையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓகன்னிகையே! நான் சென்றவிடத்தில் கிஞ்சித்துநோஞ்சென்றது ஒருபோக்காய்விடை கொடுத்துவிட்டுசிலகாலம் பணிவிடைக்காரனா யிருந்து, ஒருநாள் சுக்கிராசாரியை வணங்கி, ஓநாதனே! நான் உத்தேசித்துவந்த பொருள் தங்கள் கிருபையினால்கிடைத்தது. இனி என்னிருப்பிடத்துக்குச்செல்ல விடைகொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டசுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து, அப்பா கஜனே! நீசுகமாக உன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லென்று விடைகொடுக்கவும் கஜன்சுக்கிராசாரியை வணங்கித் தெய்வயானையிடத்துவந்து, ஓகன்னிகையே! நான்நாடிவந்த பொருள் சித்தியாயிற்று இனிஎன்னிருப்பிடத்துச் செல்கிறேன் மகிழ்வுடன் விடைகொடு என்றுரைக்க தெய்வயானை திடுக்கிட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? நாம் நினைத்திருக்கிற நினைப்பென்ன? இந்தக்கஜன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்கிறேனென்றுநம்மிடத்தில்வந்து விடைகேட்கிறான். நமது கருத்தைவெளியிட்டால் அதன்மேல் இந்தக்கஜன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லானென்று மனதில் மதித்து, அந்தக்கஜனைப் பார்த்துக்கூறுகிறாள்.

ஓகஜனே! நீதேவர்குருபுத்திரன் நான் அசுரர்குருபுத்திரி நாமிருவரும் சமம் என்னை விவாகஞ்செய்து இவிடத்திலேயேயிருந்து எல்லா நலமு மனுபவி ஒருவேளை இந்தவிடத்தி லிருக்க உனக்கு விருப்பமில்லா திருந்தால், என்தந்தையோடு சொல்லி உன்தந்தையையும் அழைப்பித்து என்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, பின்பு உன்இருப்பிடத்துக்குச் செல்லென்று மிகுந்த பரிதாபத்துடனே இனியவசனங்களினால் வேண்டிக்கொண்டாள். கஜன் இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு இரண்டுகரங்களினால்செவிகளை மூடிச்சொல்லுகிறான் ஓஅம்மணி! வேதசாஸ்திரங்களைக்கற்றுணர்ந்து என்னிலும் எண்மடங்கதிகமான விவேகத்தைப் பெற்றிருந்தும், நீஎன்ன சுத்தமவுடிகர்போல வசனிக்கிறாய்? உன்தந்தையிடத்து அநேகவேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்ததுமன்றி, யாவராலும் பெறுதற் கருமையாயிருக்கிற சஞ்சீவி மந்திரத்தையும் பெற்றேன். உலகத்தில் மக்களைப் பெற்றன்-இடர்தனைத் தீர்த்தோன் அன்புடன் அன்னம் அளித்து இரக்ஷித்தோன் - நூலைக் கற்பித்தோன்-ஒன்றை யுபதேசித்தோன்-ஆகிய இந்த ஐந்துபேரும் தந்தையென்றுவேதங்களில்முறையிட்டிருக்க, அதை யுணர்ந்தும் உன்னை விவாகஞ்செய்கிறதுதகுதியா? என்குருபுத்திரியாகையால் நீஎனக்குத் தங்கையாயினை என்றுகூற தெய்வயானை-அடடா!! மோசம்வந்தது. நாம் இலவைக்காத்தகிளிபோலாயினோம் என்றேங்கி அனலிடுமெழுகுபோல மனமது உருகி, நமது மொழியை மறுத்தானென்று கோபங்கொண்டு கஜனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள். ஓகஜனே! என்கருத்துக்கு விரோதப்பட்டு என்மொழியை மறுத்தமையால், நீவிசுவாசகாதகன் ஆகையால் நீஎன் தந்தையிடத்திற்கற்ற சஞ்சீவி மந்திரம் உனக்குப் பலிக்காமற்போகக்கடவதென்று சாபமிட்டாள் கஜன் இந்தச் சாபத்தைக்கேட்டு, ஓகுருபுத்திரியே! நீஇட்ட சாபப்படிக்கு மந்திரம் எனக்குப்பலியாமற்போனாற் போகட்டும் என்னிடத்தில் கற்றுக்கொண்டவர்க்குப் பலிக்குமே அதுபோதும் நீதருமசாஸ்திர முதலியவழ்றைக் கற்றுணர்ந்தும் அந்தச்சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக என்னைச் சபித்தபடியால், உன்னை மறையவர் மணம்புரியாமல் பூலோகத்தரசர் மணம்புரியக்கடவது என்று சபித்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடத்துக்குச்சென்று தந்தைதாளில்வணங்கி, சஞ்சீவிமந்திரத்தை அவர்க்கு உபதேசஞ்செய்து அவரால் இந்திரனுக்குவெற்றியடைவித்தான்.

இங்கே தெய்வயானை அசுரர்குலத்தலைவனாகிய விடப்பன்மன் புத்திரி சன்மிஷ்டையினோடு சிநேகஞ்செய்து, பந்தாடல்- கழங்காடல்-மலர்கொய்தல்-முதலாகிய விளையாட்டுத் தொழில்களில் பிரியாமல் விளையாடிவருவாள். ஒருநாள் தெய்வயானையும் சன்மிஷ்டையும் சோலையிற்சென்று மலர்பொய்து விளையாட்டி, அச்சோலையிலிருக்கும் தடாகத்தில்நீராடினார்கள் அப்போது ஒருசுழற் காற்றுத்தோன்றி, கரையில் வைத்திருக்கும் வஸ்திரங்களை யெல்லாம் ஒன்றாகக் கலக்கச்செய்தது அதனால் சன்மிஷ்டையினுடைய தாதிகள் தங்களுக்குக் கிடைத்ததுகிலை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டார்கள் சன்மிஷ்டையென்பவள் தெய்வயானையின் வஸ்திரத்தை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டாள். தெய்வயானைக்கு அத்தாதிகள் சன்மிஷ்டையின் வஸ்திரத்தையெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அதைப்பார்த்துஎன் வஸ்திரமல்ல இதுசன்மிஷ்டையின்வஸ்திரமென்றுகூறி, இவ்வஸ்திரத்தைவைத்து என்வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவாருங்களென்று தாதிகளுக்குக்கட்டளையிட்டாள். தாதிகள் தெய்வயானையை வணங்கி, ஓஅம்மணி! உன்வஸ்திரத்தைச்சன்மிஷ்டைதரித்திருக்கிறாளென்றுசொல்லினர். அதைக்கேட்டவள் இவ்வஸ்திரத்தை நான்கையினாலேயுந்தொடேனென்று மறுத்தாள் இந்தச்சேதி சன்மிஷ்டைக்குத்தெரிந்து தெய்வயானையருகில் வந்து, ஓகுருபுத்திரியே! சொ

ற்பமாகிய உன் வஸ்திரத்தை நான் உடுத்து என்னுடைய உயர்ந்தவஸ்திரத்தைக் கொடுத்தால் என வெறுக்கிறாயென்று வினவ, தெய்வயானை சன்மிஷ்டையைப்பார்த்து, ஓசன்மிஷ்டாய்! எப்படியிருந்த போதிலும் நீராஜபுத்திரிதானே நான் உன்தந்தையின் குருபுத்திரிமேலும் நான்பார்ப்பனி நீயுடுத்திய அழுக்கு வஸ்திரத்தை நான் உடுத்திக்கொள்வேனோ வென்றனள். சன்மிஷ்டைஇந்த வசனங்களைக்கேட்டு மிகுந்தசினங்கொண்டு, ஓகுருபுத்திரியே! கோடிவித்தைகற்றும் உன்தந்தை என்தந்தையிடத்து வந்து கையேந்திநிற்க, நீஎன்ன இவ்வளவு இறுமாப்படைந்து என்னை அல்பமாகஎண்ணி என்வஸ்திரத்தை இகழ்ந்தாய்? உனக்குஅவ்வளவுவாயா? என்றுகடுகடுத்துச் சிறிதன் தாதியரோடுதானும் அந்தத்தெய்வயானையைப் பிடித்து ஒருபாழுங்கிணற்றில் வீழ்த்திவிட்டுப் போனார்கள். இங்கேகிணற்றில்விழுந்த தெய்வயானை அக்கிணற்றின் அருகில் முளைத்துப் படர்ந்திருக்கும் ஒருகொடியைப் பற்றிக்கொண்டு, பிராணபயமில்லாமல் தப்பிமிகுந்த பயத்தையடைந்து, உள்ளநடுங்கித் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச்சமயத்தில் யயாதிமஹாராஜன் வேட்டைக்குவந்து நல்ல ஜலந்தேடி, இந்தத் தெய்வயானை விழுந்திருக்கிற கிணற்றைஎட்டிப்பார்த்து, அக்கிணற்றிலிருக்கிற தெய்வயானையைக்கண்டு திடுக்கிட்டு, ஓபெண்கள் நாயகமே! நீயார்? உன்னிருப்பிடம்எது? உன் தந்தையாவர்? இக்கிணற்றில்விழுந்திருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? என்றுகேட்கதெய்வயானைஅரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஓஅரசனே! நான் சுக்கிராசாரியின் புத்திரியாகிய தெய்வயானை என்றுசொல்லிசன்மிஷ்டை தன்னைக் கிணற்றில் விழுத்திப்போயின விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாமல் வேறொருவிதத்தைச்சொல்லி என்னைக் கரையேற்றுமென்று வேண்டினள். அதற்கரசன்வியப்படைந்து, புயலனைய தன்கரத்தால் தெய்வயானையினதுமலர்போன்றகரத்தைப்பற்றிஎடுத்துக் கரையிற்சேர்த்து, உன்னிருப்பிடத்துக்குநீசெல்லென்று விடைகொடுத்துவிட்டு நால்வகைச்சேனையோடுகலந்து தன்னகரம்வந்து சேர்ந்தான்.

இங்கே தெய்வயானைஒருசோலையில்வந்துதன்னந்தனியே இருந்து மிகுந்த துன்பத்தை அடைந்தவளாகி, நாம்சந்திர சடாதர சாம்பவ மூர்த்திக்கு ஒப்பாகிய சுக்கிராசாரியின் புத்திரியாயிருந்தும், அசேதனனாகிய அசுரன்மகள் சன்மிஷ்டை நம்மைக்கிணற்றில் தள்ளவும் நாம்பூலோகத் தரசர்களில்யாரோஒரு மஹாராஜனது வலக்கைபற்றி வெளியில் வரவுமாயிற்றே நாம்இதுவரைக்கும் ஒருபுருஷனைத்தொட்டறியோம் அப்படி இருந்தும் பூலோகத்தரசன் நம்மைத்தொட்டான். இனிஅந்த அரசனைத்தான் மணம்புரியவேண்டும். அவனைவிட்டு மற்றொருவனை மணம்புரிந்தால்கற்புக்கழிவுவரும்இதென்ன நாம்பிராமண ஸ்திரீயாயிருந்தும் நமக்குஇவ்வகைப்பட்ட வினைவாய்த்தது? இதுவெல்லாம் வியாழபகவானுடையபுத்திரனாகிய கஜனிட்டசாபமே அன்றி வேறொருகாரணமு மல்லவென்று தீர்மானித்து, பின்பு சன்மிஷ்டைசெய்த செய்கையை நினைத்து கனவருத்த மடைந்து ஓர்மரத்தருகி லிருக்கிறாள். அப்போது சன்மிஷ்டையின் தந்தையாகிய விடப்பன்மனுடைய சாரதி ஏதோ ஒருகாரியார்த்தமாய் அச்சோலையில்வந்து, இந்தத் தெய்வயானையைக் கண்டுமிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவனாய் அந்த அம்மனை வணங்கி, அம்மணி! நீஎங்களரசனுடையகுருபுத்திரியல்லவா இந்தஇடத்தில் தனிமையிருக்கிற காரணமென்னவென்று வினவினான் தெய்வயானை அந்தச்சாரதியைப்பார்த்து, ஓசாரதி! உன் அரசன் மகளும் யானும்நீராட இவ்வனத்துக்கு வந்தோம் வந்தவிடத்தில் என்சேலையை உன்னரசன்மகள்உடுத்திக்கொண்டு தன்சேலையை எனக்குக் கொடுத்தாள். அதையுடுத்திக்கொள்ள மனஞ்சகிக்காமல்அச்சேலையை வேண்டாமென்று மறுத்தேன் அதன்மேல்கோபங்கொண்டு என்னை இந்தக்கிணற்றில்தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டாள்- இந்தச்சேதியை என்தந்தைக்கு மாத்திரம் தெரியப்படுத்துவையாகில் இப்போது நானடைந்திருக்கிற துன்பத்தை நீக்கினபலன் உன்னைச்சேரும். இவ்வளவு உபகாரஞ்செய்என்றுசொல்ல சாரதி சம்மதித்து விடைபெற்றுச் சுக்கிராசாரியரிடத்துச் சென்றுவணங்கி, தெய்வயானை கூறியவற்றை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லித் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். சுக்கிராசாரி திடுக்கிட்டு, நமதுபுத்திரியைச் சன்மிஷ்டை கிணற்றில் தள்ளிவிட்டாளா? ஐயோ! நாம்தவத்தாற் பெற்றபுத்திரியாயிற்றே அவளுக்கு இந்தகதி வந்ததை யோசித்தால் இதைவிடஆச்சரியமென்ன இருக்கின்றது என்று வருத்தமடைந்து அதிவேகமாய் அந்தத்தெய்வயானையிருக்கும் சோலையில்வந்து, புத்திரியைக் கண்டு மிகுந்தகாதலோடு தழுவி, ஓஅம்மணி! உனக்கும் இவ்வகைப்பட்ட துன்பம் வருமா? நிதம்சன்மிஷ்டையோடு விளையாடிவருகிறவளாதலால், இன்றை யதினமு மப்படியே விளையாடி வருவாயென்று எண்ணி உன்னைத் தேடாம லிருந்துவிட்டேன்என் மேற்சினங்கொள்ளாமல் இரு. என்றுமிகவும்வசனங்கள்பேசத்தெய்வயானை தந்தைதாளில்விழுந்துஓவென்றுகதறி அழுதுசொல்லுகிள் ஐயாநீசனாகிய அசுரன்புத்திரி என்வஸ்திரத்தை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டதுமன்றிஎன்னையுந்தூறிஎன்னுயிர்க்குங்கெடுதிவரக் கிணற்றில் வீழ்த்திப் போயினாள் இனி என்ன நமது பிழைப்பு சுத்த அல்பரிடத்தும் அருமை தெரியாதவரிடத்து மிருந்து நித்தம் கோடிகோடி பொருள்தேடிச் சீவனஞ்செய்வதைவிய,விவேகிகளிடத்தும்அருமைஅறிகின்றவரிடத்தும் சிறுமைபட்டுக்கொண்டு சொல்ப சீவனஞ் செய்து மேலான நன்மையென்று நூல்களால் அறிந்திருக்கிறோம்ஆதலால்இனி மஹாபாதகனாகிய விடப்பன்மனிடத்தில்

அரைநாழிகையு மிருக்கக்கூடாது என்று முறையமிட்டாள், சுக்கிராசாரி தெய்வயானையின் கண்ணீரைத்துடைத்துத் தழுவி, ஓ அம்மா! நீயும் சிறுபெண். சன்மிஷ்டையும் சிறுபெண். ஒருவர்க்கொருவர் சச்சரவுபட்டபோது சன்மிஷ்டை பாலியபுத்தி யாகையால் தெரியாமற் கெடுதியைச் செய்தாள். அதற்காக அந்தச் சன்மிஷ்டையின் தந்தையை வெறுப்பது தகுதியல்ல. அம்மணி! இப்போது உன்கருத்தின்படி இந்த இடத்திலேயே சௌக்கியமான இடமாய் ஒன்றைப்பார்த்து இருப்போம்வா என்று இனியவசனங்கூறி இருவரும் ஒரு சோலையிற் சென்று பன்னகசாலையொன்றியற்றி அதிலிருந்தார்கள்.

இப்படி இரண்டொரு தினம் சென்றபின்பு விடப்பன்மன் தன்சபைக்குச் சுக்கிராசாரியர் வராதிருப்பதைநோக்கி, மந்திரிகளைப்பார்த்து; ஓ அமைச்சர்காள்! நமது குலகுருவாகிய சுக்கிரபகவான் இரண்டுமூன்று தினமாய் சபைக்குவரவில்லை. அஃதென்ன விசாரியுங்களென்று கட்டளையிட மந்திரிகள் தூதுவரை அனுப்பினார்கள். தூதுவர் சுக்கிராசாரியின் மனையிற்சென்று பார்த்துச் சுக்கிராசாரியைக் காணமல், மீண்டுவந்து மந்திரிகளை வணங்கி, ஓ ஆண்டையீர்! சுக்கிராசாரியார் வீட்டிலில்லையென்றார்கள். அதை மந்திரிகள் கேட்டு அரசனுக்கறிக்கையிட, அரசன் திகிலடைந்து, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? நமது குரு நம்மையன்றி ஒருகாரியத்தையு மனுசரியார். அப்படியிருக்க அவர் எங்குற்றாரென்று ஐயங்கொண்டு மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ நண்பர்களே! நமது குரு எங்கிருந்தாலு மறிந்துவந்து ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மஹா உக்கிரத்துடனே கட்டளையிட்டான். மந்திரி முதலானவர்கள் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, எதிர் உத்திரவு கொடுக்காமல் அரசனிட்ட கட்டளைப்படி தேடயத்தனித்தார்கள். அப்பொழுது விடப்பன்மன் ரதசாரதியறிந்து, அடடா!! வீணாப் மந்திரி முதலானவர்கள் திரிந்தலையச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தவேளையில் நாம் அறிந்ததைத் தெரிவிக்காமல் விட்டால் மஹா துரோகமாயிற்றே யென்று மதித்து, சுக்கிராசாரியைத் தேடிச் செல்லுகிற மந்திரிகளை மறித்து, சுக்கிராசாரி இருக்கிறவிடத்தையும் அவர் அரசனுத்தரவின்றிச் சென்றதையும் நான் தெரிவிக்கிறேன் வாருங்களென் றழைத்துக்கொண்டு, அரசன் சபைக்கு வந்து வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ ஆண்டவனே! தங்கள் குமாரத்தியும் தங்கள் குருபுத்திரியும் ஒரு வனத்திற் சென்று நீராடினதாகவும், அங்கொரு சுழற்காற்றுண்டாகி அவர்களுடைய வஸ்திரங்களைக் கலக்கவைத்ததாகவும், அப்போது தங்கள் குமாரத்தி குரு புத்திரியின் வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டதாகவும், அதன்மேல் குரு புத்திரி கோபங்கொண்டு இகழ்ந்ததாகவும், பின்பு தங்கள் குமாரத்தி சினங்கொண்டு குருபுத்திரியைக் கிணற்றில் வீழ்த்தினதாகவும், அப்போது பூலோகத்து அரசரிலொருவர் அவ்வனத்தில் வந்து அந்தக் குருபுத்திரியை எடுத்ததாகவும், அந்தக் குருபுத்திரி என்னுடன் சொல்லி இந்தச் சேதியைத் தன்தந்தைக்கு மாத்திரம் தெரிவிக்கக் கட்டளையிட்டாள். நானக்கட்டளைப்படிவந்து நமது குருவுக்கு அந்தச் சங்கதியைத் தெரிவித்தேன். அவர் புத்திரியிடத்தில் போயிருக்கிறார். இப்போது அவரைத் தேடிப் புறப்பட்டமையால் அந்தக் குருபுத்திரி இருந்தவனத்தைக் காட்டுகிறேனென்றான்.

விடப்பன்மன் கனவருத்தமடைந்து விரைவிலெழுந்து, அந்தச் சாரதியை அழைத்துக்கொண்டு மந்திரி முதலானவர்களோடு தெய்வயானை இருந்த சோலையில் வந்து, அவ்விடத்தில் தெய்வயானையும் குருவும் இல்லாமையைக்கண்டு அச்சோலைக் கருகிலிருக்கிறவனங்களில் வந்துபார்த்தான். அங்கொரு வனத்தில் பன்னகசாலையொன்றியற்றி அதில் சுக்கிராசாரி தவஞ் செய்திருத்தலைக்கண்டு, சரேலென்று சென்றுசாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, மிகுந்த பயபத்தியுடனே எதிர்நின்று கைகூப்பி, ஓஐயனே! சிறியோர்செய்தபிழைபொறுப்பது பெரியோர்கள் கடமை. அதிலும் தங்கள் மனதுக்கு வருத்தம் நேரிடும்படிசெய்த குற்றவாளி பெண்பால் அப்பெண்பாலும் பாலியத்தையுடையவள். (பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்.) என்று நூல்களால் அறிந்திருந்தும், எல்லாந் தெரிந்த தாங்கள்மனம்வேறுபட்டென்னை வெறுத்தது மிகுத்த ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. அப்படிதான் என்புத்திரிசெய்த செய்கையைக் குற்றமாகவகித்தாலும்; எனக்கறிவித்தால் நானென்னதண்டிக்காமல் விட்டுவிடுவேனா? நான் செய்வது அரசல்லவா? அரசுக்குத் தன்மானம் பிறர்மானமென்று பேதமுண்டா? இதையோசிக்காமல் தாங்கள் என்னை வெறுத்துவிட்டால் என்னரசு அரைக்கண மிருக்குமா? என் சத்துருக்களாகிய அமரர் என்னை நாசப்படுத்தார்களா? என்னரசும் என்செல்வமும் என்வெற்றியும் தங்களுடையதல்லவா? ஆண்டவனே! கிருபைகூர்ந்து என்னை இரக்ஷிக்க நகரத்துக்கெழுந்தருளுமையாவென்று பலவாறுவேண்ட சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து. தன் புத்திரி யனுமதியில்தான் வரவேண்டுமென்றும்-அதற்காக அவளைப் பிரார்த்திதுக் கொள்ளுமென்று -கண்ணாற்சைகைசெய்தார். விடப்பன்மன்அதை அறிந்து, குருபுத்திரியாகையால் தெய்வயானையின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓஅம்மணி! என் புத்திரிசெய்தகுற்றத்தைப்பொறுக்கவேண்டும். அப்படிபொறுக்காவிட்டால் உமதுவாக்கினால் என்னதண்டனை விதிக்கிறீர்களோ? அத்தண்டனையையென் புத்திரிக்கு நடத் துகிறேன். தங்கள் கருத்தைவெளியிடவேண்டும். என்று பிரார்த்திக்க தெய்வயானை மிகுந்த சினங்கொண்டு, கண்ணினில்நெருப்புப் பொறி

பறக்க விடப்பன்மனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஒ விடப்பன்மா! உன்புத்திரி செய்தகுற்றத்திலுக்கு எவ்வள வேனும் தாக்ஷிண்யமின்றி உயிர்க்கொலை செய்யவேண்டும். நீ மிகுந்த தவப்பயனாற் பெற்று அருமையாய் வளர்த்து வருகின்றதினாலும், மிகுந்த வணக்கத்துடன் நீ வேண்டிக் கொள்வதினாலும், நானொரு தண்டனை செய்யச்சொல்லுகிறேன் அஃதென்ன வென்றால்-உன் புத்திரியும் உன்புத்திரியின் தாதிகளும் எனக்குப் பணிவிடைப் பெண்களாகச்செய். அவ்வாறு செய்வையாகில் அதுவே உயிர்க்கொலைசெய்யுந் தண்டனையைவிட எண்மணங்கதிகமான தண்டனையா யிருக்கும் என்றாள். அதற்கு விடப்பன்மன் ஒத்துக்கொண்டு, கூம்மணி! அவ்வாறு எனக்குமாத்திரியை எங்களுக்குப் பணிவிடைப்பெண்ணாக்கு விக்கிறேன். முன்போல எனது நகரத்துக்கெழுந்தருளவேண்டும். என்று மிகுந்த ஆராமையோடுகூற தெய்வயானை சம்மதித்து, தன் தந்தையோடுவிடப்பன்மனும் தானும்முன்போல இருப்பிடம்வந்து சேர்ந்தார்கள். விடப்பன்மன் தன்புத்திரியை அழைத்து, நீகுருபுத்திரியென் றெண்ணாமல் அந்த அம்மனைக் கிணற்றில்விழத் தள்ளினதினால் நீ அந்த அம்மனுக்குப் பணிவிடைப்பெண்ணாயிருவென்று கட்டளையிட்டுத் தெய்வயானையிடத்து அழைத்துவந்து, தன்புத்திரியைவிட்டுத் திட்டஞ் செய்துப் போய்விட்டான். அன்றுமுதல் சன்மிஷ்டை தெய்வயானைக்குப்பணிவிடைப் பெண்ணாயிருந்து ஏவற்றொழிலைச்செய்து வந்தாள்

இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு ஒருநாள் தெய்வயானை யானவள் தன் தாதியாகிய சன்மிஷ்டையோடு மலர்கொய்து விளையாட ஒருபூஞ்சோலையிற் சென்று, அங்கிருக்கும் மலர்களைக்கொய்து வேடிக்கையாயிருக்கிற தருணத்தில் யயாதி மஹாராஜன் முன்போல வேடிக்கை யார்த்தமாய் அந்தப் பூங்காவனத்துக்குவந்து, தென்றலினது சுகத்தையும்புஷ்பங்களின் பரிமள யின்பத்தையும்உணர்ந்துமஹாகளிப்புடன் அச்சோலையைச்சுத்திப்பார்த்து வருகிறான் அப்போதுஇந்தத்தெய்வயானையையும்சன்மிஷ்டையையும் கண்டான். கண்டவுடன் சித்தம் பிரமித்து, ஆ! இவர்கள் பூலோக ஸ்திரீகளோ? அல்லது ।சொற்கலோக ஸ்திரீகளோ?மற்றபர்வாரோ அறியவேண்டுமென்று அவர்களை நெருங்கி, முன்கிணற்றிலிருந்தெடுத்த ஸ்திரீயென்று தோன்றாமல் மறந்து, ஒபெண்ணரசிகளே! நீங்கள்யகரென்று வினவினான் முன்னமே தெய்வயானை இந்தராஜனையேவிவாகஞ்செய்யக்கருதி உமா மஹேஸ்வரியைத் தியானித்திருக்கிறவளாகையால் விரைவி லெழுந்து, அரசனுக்குஒராசன மளித்து அதிலிருக்கச்சொல்லி,பறபலஉபசாரங்களைக் செய்து கூறுகிறாள்: ஒ அரசனே! நீரென்ன என்னை அறியீரா? முன்னம்நான்கிணற்றில் விழுந்தபோது கமலம்போன்ற என் வலக்காத்தைப் புயலனைய உமது வலக்கரத்தினாற் பற்றிக் கரைசேர்த்தவரல்லவா? அரசர்க்கு இவ்வளவு மறதியாவென்று மறுபடியுங் கூறுகிறாள்: ஒ அரசனே! நான் சுக்கிராசாரியார் புத்திரி. இதோ நிற்கிறவள் அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடப்பன்மன் புத்திரி. இவள்தான் முன்னம் என்னைக் கிணற்றில் வீழ்த்தினவள். அந்தக் குற்றத்துக்காக இப்போது இவள் எனக்குத் தாதியா யிருக்கிறாள். நான் பிழைத்ததும், தேவர்கள் நடுங்கத்தக்க பராக்கிரமத்தை உடைத்தாகிய விடப்பன்மன் புத்திரியாகிய இந்தச் சன்மிஷ்டையை நான் தாதியாகப் பெற்றதும் உமது கிருபையாதலால், அன்றைய தினம் கிணற்றில் விழுந்திருந்த என்காத்லதைப் பற்றிக் கரை சேர்த்து ஆதரித்ததுபோல இன்றையதினம் என்னை மணம்புரிந்து இன்ப சுகத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்டினாள். அரசன் இந்த வசனங்களைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுச் சொல்லுகிறான்: ஒ பெண்கள் சிகாமணியே! பிராமணர் மாத்திரம் க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ஸ்திரீகளை மணம்புரியலாமென்றும், மற்ற மூவகைப் புருஷரும் பிராமண ஸ்திரீயை மணம்புரியலாகாதென்றும் வேதங்களிற் கூறியிருக்க; உலகாதிபனாய் மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்தி வருகின்ற நான் உன்னை மணம்புரிவது தகுதியல்லவென்று மறுத்தான். தெய்வயானை இவ்வசனங்களைச் செவியுறக்கேட்டு, ஒ அரசனே! பிரமன் விதித்த விதிக்கு ஒரு மாறுபாடுண்டா? ஆதலால்-என் தந்தை அநுமதியினாலேயே நான் உம்மை விவாகஞ் செய்துக்கொள்ளுகிறேன். நீர் இனி மறுக்கவேண்டாம் என்று கூற அரசன் ஒ பெண்கள் நாயகமே! உன் தந்தை நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றை யுணர்ந்தவர். அவர் சம்மதித்து விவாகஞ் செய்வித்தால் அவர்வாக்கைமறுக்காமல் மணம்புரிவேனென்றனன். அதை தெய்வயானை கேட்டு மகிழ்ந்து, தன்னருகிலிருக்கிற ஒரு தாதியைப்பார்த்துத் தன் தந்தையை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாள்.

உடனே அத்தாதி சுக்கிராசாரி இடத்திற் சென்று பணிந்து, ஒ ஸ்வாமி 1 தங்கள் புத்திரி தங்களை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாளென் றறிவித்தனள். உடனே சுக்கிராசாரி யெழுந்து மகளிருக்கும் பூங்காவனத்துக்கு வந்தார். தெய்வயானை யெழுந்து எதிர்கொண்டுபோ யழைத்து வந்து, ஒராசனமளித்து இருக்கச்சொல்லி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஒ ஐயனே! முன்னம் நான் கிணற்றில் விழுந்திருந்தபோது இதோ நிற்கிற மஹாபுருஷன்தான் என் வலக்கரத்தைப் பற்றிக் கரைசேர்த்தவன். இந்தப் புண்ணியவானையே யான்மணம்புரியவேண்டுமன்றி மற்றொருவர் என்னை மணம்புரிவது தகுதியல்ல. தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து என் கருத்தின்படி விவாகத்

தை நிறைவேற்றும். என்று நிசழ்த்த சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து அரசனை நோக்க, அரசன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து பாபத்தி யுடனே நின்ருன் சுக்கிராசாரி அரசனுக்குப்பல ஆசிகள்வழங்கி ஓ அரசனே! இவள் என்புத்திரிதான் இவளை நீ விவாகஞ் செய்துக்கொள்.மறையோர்பெண்ணைமன்னர் விவாகஞ்செய்தல் தகுதியல்ல வாயினும், இவளுக் வியாழபகவான புத்திரனுகிய கஜனல் மறையவாமணம்புரியாமல்உலக மன்னவர் மணம்புரிய இவளுக்குச்சாபநேரிட்டிருந்தது என்று அச்சாபத்தின்வறாற்றையுமெடுத்துச்சாற்ற, அரசன் சுக்கிராசாரிய மொழியை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டு தெய்வயானையை மணம்புரியச் சம்மதித்தான் உடனே எல்லாவல்லமையு முடைய சுக்கிராசாரி அந்த இடத்திலேயே விவாகத்துக்குத்தருந்த பலவஸ்துக்களையும் அழைப்பித்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் மங்கலாரோஹணம் செய்வித்து, சாஸ்திரவிதி பிசகாமல் ஓமம்வளர்த்தி, எல்லாநலமும்பெறப் பலஆசிகள்வழங்கி நீங்களிருவரும் சுகசீவனர்களாய் வாழ்ந்திருங்களென்று வாழ்த்தி ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறுர். ஓஅரசனே! என்பெண் பார்ப்பினி அவளைக்கூடி வேறொரு ஸ்திரீயைக் கூடினுல்கெடுதிநேரிடும் ஆதலால் உனக்கு இந்த உறுதிஇருப்பதோடுகூட, ,இதோ இருக்கிற பெண் அசுரர்குலஅரசன்புத்திரி அவள் பெயர்சன்மிஷ்டை, அவளுக்குப் ,புருஷபோகம் ஒன்றுதவிர மற்றப்போகமெல்லாவற்றையு முதவி, அவளையும் இந்தத் தாதிகளேயுங் காப்பாற்றுமென் றுரைத்து அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடத்துக்குசென்ருர். பின்புஅரசன் தெய்வயானையோடு சன்மிஷ்டையை அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரத்துக்கு வந்து, சகலஜெனங்களும் களிப்புற விருந்து முதலானவைகளை இபற்றி, சன்மிஷ்டைக்கு அந்தப்புரத்தில் ஒருமாளிகை கொடுத்து அதில் அவளை வைத்து, தானும் தன்மனைவியாகிய தெய்வயானையும் இரதியுமதனும்போல அரண்மனையிற் சேர்ந்து கூடிக்கலந்து மஹாகளிப்புடன் இரண்டு புத்திரர்களைப்பெற்று வாழ்கின்ருர்கள். அந்நாளில் ஒருநாள் இராத்திரி அரசன்தன்மனைவியாகிய தெய்வயானையோடு பள்ளியறைசேர்ந்து பஞ்சணையில் சயனித்தாள். உடனே தெய்வயானை நித்திரைபோய்விட்டாள். அரசனுக்கு நித்திரைவராமற் சற்றுநேரம் சும்மாயிருந்து, நித்திரை வருகிறபரியந்தம் அந்தப்புரத்திலிருக்கிற சோலையில் உலாவிவருவோமென்று எழுந்துவந்தான்.

அச்சோலை-மாதவி-கொன்றை-அசோகு-பலா-சூதம்-ஆல்-அரசு-வேம்பு-வாழை-முதலாகிய மரங்கள் நெருங்கி இருக்கிறதினுலும், மல்லிகை-முல்லை-இருவாக்ஷி-முதலாகிய செடிகள் புஷ்பித்துமிகுந்த பரிமளத்தைக் கொடுப்பதினுலும், இளந்தென்றல் வீசுவதினுலும், சந்திரோதயத்தினுலும், அரசனுக்குமகிழ்வுண்டாகி அச்சோலையில் அங்கங்கும் இருக்கிற விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிருன் இப்படி வருகிற தருணத்தில், அச்சோலையின் மத்தியில் சந்திரகாந்தக் கல்லினுற்செய்த மாளிகையில் நல்ல பருவத்தையும் மிகுந்த செல்வத்தையு மடைந்து புருஷனில்லாம லிருக்கிற சன்மிஷ்டை யானவள் தான் தன்னந்தனியே இருக்கிறதைத் தன்மனதில் நினைத்து, நமக்கு எல்லாப் பாக்கியமு மிருந்தும்ஒரு புருஷனில்லாமையால் தாமரையில்லாத தடாகம்போலவும் - சந்திரனில்லாதஇரவுபோலவும்-பயன்படாமலிருக்கிறோம். இப்படி யிருப்பதற்குக் காரணம் நமது குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியின்புத்திரியைக் கிணற்றில் வீழ்த்தின துற்நடத்தையே யாம் இதற்கு யாரைநொந்துகொள்ளுகிறது? இது நமது தலைவிதி என்று தன்னைத்தானேநொந்துகொண்டு, பள்ளியறையைவிட்டுமேலுப்பரிகையில்வந்து சந்திரோதயத்தின் விநோதத்தையும்தென்றல்வீசுகிற திறத்தையும் புஷ்பித்திருக்கிற பூவாடையின் பரிமளத்தின் சுகத்தையும் உணர்ந்து, ஆ! ஆ! நாம் பெற்ற பருவத்துக்குச்சுகம் இதுதான் ஆனுல் புருஷன் மாத்திரமில்லையே ஐயோ! இந்தவேளையில்புருஷனிருப்பானுகில், எந்தலோகத்தின் பதத்துக்கும் மேலான இன்பத்தை இவ்விடத்திலேயே அநுபவிக்கலாமே இதற்கென்னசெய்கிறது? என்று மிகுந்த காமவெறிகொண்டு உலாவிவந்தாள். இப்படிஉலாவிவருகிறதருணத்தில் சோலையில் ஓர் ஆளரவம் தோற்றக்கண்டு, ஓ! ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம்? இந்த இடத்தில் அரசனொருவனன்றி மற்றொருவர் வரக்கூடாது இந்நேரத்தில் அரசன் வருகிறதற்குக் காரணமென்ன? ஆனுல் நாம்கொண்டகருத்தின்பிரமையோ? உண்மையாக அரசன் தான் தென்றலுக்காக வந்து உலாவுகிருனே? நாம்சென்று நோக்கினுல்எல்லாந் தெரியும் என்றெண்ணி உப்பரிகையை விட்டிறங்கி, அரசன்உலாவும்! இடத்தில்வந்து பார்த்தால் பார்த்தவுடன் அரசனுக இருக்கக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்று, ஓமன்னவனே! நான் அசுரர்குலத் தலைவன் மகளாயிருந்தும், சுக்கிராசாரி புத்திரியாகிய உமக்கு மனைவியாயிருக்கிற தெய்வயானைக்கு யான்முன்னஞ் செய்த குற்றத்தினுல் தாதியாயிருந்தபோதிலும், உமக்கு நானுமனைவிதான், எப்படியென்ருல்-நான் பரம்பரையாகிய தாதியல்ல காலகதியால்தாதியானேன் உமதுமனைவிதெய்வயானை அசுரர்குல குரு புத்திரியாயிருந்தபோதிலும், சிநேகத்தில்இருவரும் ஒருயிரேயன்றி வேறல்ல ஆதலால்-நானும் மனைவியாவதற்குச் சந்தேகமென்ன கிருபைகூர்ந்து என் மனங் களிப்பெய்தஎன்னைக் கூடும் என்றுவேண்டி மிகுந்தநாணத்தோடு நிற்க அரசன் சன்மிஷ்டையினது அன்புக்கு மகிழ்ந்து, ஓபெண்கள் நாயகமே! நீகூறியபடி உன்னைக்கூடிக்கலந்து வாழ்வதற்குக் கூடாது ஏனென்ருல் - ஆதியில் தெய்வயானையை

மணஞ்செய்து வருகிறபோது சுக்கிராசாரி உன்னை என்கையிற்கொடுத்து, புருஷபோகம் ஒன்றுதவிர மற்றஉண்டி வஸ்திராபரணமுதலியவற்றைக் கொடுவென்று கட்டளையிட்டிருக்க அக்கட்டளையைமீறி உன்னைக்கூடுவது நான்செய்யும் அரசுக்குத் தகுதியல்லவென் றிடைந்தான். சன்மிஷ்டைவருத்தமடைந்து, மறுபடியும் அரசனை மறித்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! சொல்லியசொல் பிசகிநடக்கிறது அரசுக்கு உரியதல்லவென்று கூறுகிறீர் அதுசரிதான். ஆனால் அந்தக் கட்டுரை வேதியர் முன்னிலைக்கும், பசுமுன்னிலைக்கும், ஒருவருயிர்க்குஇடையூறு வருகிறபோதும், ஆசைப்பெருக்கத்தினால் பெண்களைமணஞ்செய்யுமிடத்தும், அக்கட்டுரை பிசகினால் தோஷமில்லை மேலும்நீர் உலகாதிபர் சரணென்றடைந்தவர்க்கு ஆதாரமாயிருக்கிறவர் உமது திருவடியில்பான் சரணமடைந்தனெனக்கு நேரிட்டிருக்கிற சத்துருபயத்தைக் கூறுகிறேன். நீர் ஆதரித்து அச்சத்துருவை நீக்கி என்னை இரட்சியும் எனக்குச்சத்துருயாரென்றால்-இதோ வடவானலம்போலச்சொலித்து வருகிற சந்திரனும், கருப்புவில்லைப் பிடித்துப்புஷ்பபாணத்தைத் தொடுத்து உடல் முழுதும் துளைத்து இன்னும் அரைநொடியில் ஆவியைக்கொள்ளைகொள்ள வீரசிங்கம்போலச்சீறி எதிர்த்திருக்கும் மாரனுமாம் இவ்விருவரையும்அடக்கி என்னை அண்ணலே! யாதரியும். என்றுபணிய அரசன் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமாயிருக்கக்கண்ட சன்மிஷ்டை பின்னும்அரசனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறாள் ஓ அரசனே! நீரேன் மயங்குகிறீர்? உமக்குக்கருத்தில்லாமலிருந்தால் இருக்கட்டும் இப்போது நானொருவரங்கேட்கிறேன் அவ்வரங்கொடுமென்றுவேண்டினள். அரசன் ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீகேட்கிற வரமெனனகேள் தருகிறேனென்றான். உடனே சன்மிஷ்டைவணங்கி, ஓஸ்வாமி! என்சிநேகியாகிய தெய்வயானை புத்திரசம்பத்தைப் பெற்றிருக்கிறாள்: நானும் புத்திரசம்பத்தை!யடையவேண்டும் எனக்கொரு புத்திரசந்தானமுண்டாகுவதான வரத்தைப் பாலியும் என்றுகேட்க அரசன் திடுக்கிட்டு, அடா! மோசம்வந்தது இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடாவிட்டால் தருமத்துக்கு விரோதம் இவள் கருத்தின்படி வரத்தைக்கொடுத்தால் சுக்கிராசாரியரால் நமக்குக் கெடுதிவரும். இதற்கென்ன செய்கிறது? எப்போதும் உலகத்தில் மேலோர்களெல்லாம் தம்மையடைந்துகேட்டுக்கொண்டவர்கள்கருத்து மகிழ்வெய்த அவர்கள்வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துக்கீர்த்தியுடன் மகிமை பெற்றிருக்கிறார்கள். ஒருவரிடத்து ஒன்றை இரக்கிறவன் தனக்குண்டாகிய வருத்தத்தினால் வானுபரணமாகிய மானுபரணத்தைநீக்கி, அடங்கி ஒடுங்கி நடுங்கிக் கேட்கிறான். அப்படிக்கேட்டவன் கருத்து நிறைவேறக்கொடாதவன் மஹா காதகன். அவன் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன? அவனால்எவர்க்கும் ஒரு பலனில்லை. நாம் அரசனாக இருந்து நம்மைவந்துவணங்கிஇவள் கேட்ட கர்ப்பதான வரத்தைக் கொடுக்காமற்போவோமாகில், சுக்கிராசாரியரால் இனிவரும்கெடுதியைவிட மேலான கெடுதியாம் என்று தீர்மானித்து, ஓ பெண்கள் நாயகமே! என்னை இந்தவேளை வந்து வணங்கி நீ கேட்டுக்கொண்டவரத்தைக் கொடுத்தேன். நீ சந்தோஷத்தோடு என்னுடன் கூடவேவா. என்று அழைத்துக்கொண்டு அச்சோலையிலிருக்கும் சந்திரகாந்தக் கல்லினாலியற்றிய மாளிகையிற்சென்று, குழலுக்கு மலர்சூடி, நெற்றிக்குத் திலதமிட்டு, கண்ணுக்கு மையெழுதி, கனத்த தனத்துக்குச் சந்தனத்தை யணிந்து, பஞ்சணை மஞ்சத்தில் வஞ்சியோடு கொஞ்சி, அங்கஜனஞ்சித் தியங்கிட இணங்கி, அசுரர்குல சன்மிஷ்டை சிறந்த மதனகலை இன்பத்தைப் பொருந்த மகிழ்வெய்து அணைத்து, விரைவினிற் பிரிந்து அரண்மனையில் வந்து தன் மனைவி ஐயப்படாதிருக்கப் படுத்திருந்தான்:

இப்படியே நித்தம் நித்தம் சன்மிஷ்டையினிடத்துச்சென்று சுகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு வந்தான். (அறைவீட்டுச்சேதி அம்பலத்தில்வரும்.) என்கிறபழமொழிபோல் அரசன் களவுப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தச் சன்மிஷ்டை கர்ப்பவதியாயினாள். இதை அறிந்த அரசன் அடடா!! இவள் கர்ப்பவதியாயினாளே நம்மனைவி யறிவாளாகில் என்னகெடுதி நேரிடுமோ? நம்மனைவியின் தந்தையோ அசுரர்குலத்துக்குக் குருவாயிருக்கிறவர். இந்தச் சன்மிஷ்டை கர்ப்பவதியானதைக் கேட்பாராகில் அவரால் என்ன அவஸ்தைவருமோ? ஆண்டவன்செய லெப்படியோ? என்று நித்த நித்தம் இதுவே எக்கமாயிருந்தான். சன்மிஷ்டை பூரணகர்ப்பவதியாகி, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். இந்தச்சேதி தெய்வயானையறிந்து, அப்புத்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்து, பின்பு தான் தனியேயிருந்து, நமது தாதியாகிய சன்மிஷ்டைக்குப் புத்திரனுதித்த காரணமென்ன? அவளோ அல்பமானவளல்ல. மஹா கற்புடையவள். அதற்குத் தகுதியாகவே அவளிருக்குஞ்சோலை மிகவுங் காவலோடிருக்கின்றது. இது ஆச்சரியம்: ஆச்சரியம்: இதனைநேராய் நாமே போயறியவேண்டுமென்று கருதி, தனது தாதிமார்களோடு சன்மிஷ்டை இடத்துக்கு வந்தாள். சன்மிஷ்டை வந்து பட்டத்ரரசிக்கு எழுந்து வந்தனைசெய்து பொற்பீடமளித் திருக்கச்சொல்லி வேண்ட, தெய்வயானை அவளிட்ட பொற்பீடத்திலிருந்து, ஓ சன்மிஷடாய்! அதிக காவலையுடைய அந்தப்புரத்துச் சோலையில் இருக்கிற நீ புத்திரனை எவ்விதத்திற் பெற்றாய்? அதனை எனக்கு ஒளியாமற் சொல்லவேண்டு மென்றாள். சன்மிஷ்டை உண்மையை வெளிப்படுத்தினால் அரச

னுக்குக் கெடுதிவரும் ஆதலால் தன்னைக் கேட்ட அந்தப் பட்டத்தரசிக்கு ஒருபோக்குக் காட்ட வேண்டுமென்று கருதிக் கூறுகிறாள். ஓ அம்மணி! ஒருநாள் இரவில் நித்திரைவாராமல் மேலுப்பரிகையில் நிலவிலுலாவித் திரிகிறபோது, ஒரு மஹாமுனிவர் அந்தரத்திலிருந்து உப்பரிகையிலிறங்கினார். அவரைக்கண்டு இவர்யாரோ பெரியவரென்று மதித்துச்சென்று வணங்கினேன். அவர் என்னை ஆசீர்வதித்து, உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென்று கேட்டார் நான் புத்திரசந்தானம் வேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் மகிழ்ந்து இதோ இந்தத் திருநீற்றை யுட்கொள், புத்திரசந்தான முண்டாகுமென்று சொல்லிப்போயினார். நான் அந்தத் திருநீற்றை யுட்கொண்டேன். அன்றுமுதல் கர்ப்பவதியாயிருந்து இப்புத்திரனைப் பெற்றேன் எனவுக் தெய்வயானை ஐயநீங்கி மகிழ்ந்து, தன் புத்திரர்களைப்போல அப்புத்திரனையும் பாதுகாக்கக் கட்டளையிட்டு அரண்மனையில் வந்து சேர்ந்தாள். அரசன் அன்றிரவில் சன்மிஷ்டையினிடத்துவந்து, ஓ பெண்ணே! தெய்வயானை இங்குவந்து உன்னைக் கேட்டதென்ன? நீ கூறிய மறுமொழி யென்ன? என்று வினவ அதற்குச் சன்மிஷ்டை தெய்வயானை வந்து புத்திரனைப் பெற்றவாறு எனக்கு உரையென்று கேட்டாள். நான் ஒரு முனிவர் வரத்தினாற் பெற்றேனென்று மறுமொழி கூறினேன். தெய்வயானை மகிழ்ந்து அரண்மனைக்குச் சென்றாளென்றாள். அரசன் மகிழ்ச்சி அடைந்து, முன்போலவே மனைவிக்குத் தெரியாமல் சன்மிஷ்டையுடன் கூடிக் குலாவி வந்தான. மறுபடியும் சன்மிஷ்டை இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். இதையறிந்த தெய்வயானை சன்மிஷ்டையினிடத்துவந்து புத்திரர்களேதென்று வினவ, சன்மிஷ்டை முன்போலவே முனிவர் வரத்தினாற் பெற்றேனென்று கூற, தெய்வயானை ஒத்துக்கொண்டு அரண்மனை சேர்ந்தாள். இந்தச் சன்மிஷ்டை புத்திரர்கள் மூவரும் வளர்ந்து வீதிகடோறும் விளையாடித்திரிந்தார்கள். ஒருநாள் அரசனும் தெய்வயானையும் மேலுப்பரிகையில் உலாவித் திரிகிறபோது, அந்த மூன்றுபுத்திரர்களும் வீதியில் விளையாடித் திரிந்தார்கள். தெய்வயானை அப்புத்திரர்களின் ரூபசவுந்தரியங்களை நோக்கி, அரசனையும் நோக்கினாள். இந்தப் புத்திரர்கள் அரசனுக்கு ஒப்பாயிருக்கவே ஐயங்கொண்டு, தன் தாதிகளால் வீதியிலிருக்கிற மூன்று புத்திரரையும் அழைத்துவரச் சொல்லி, ஓ சிறுவர்களே! நீங்கள்யார்? உங்களைப் பெற்றவளுடைய பெயரென்ன? தந்தையார்? இவைகளை எனக்குத் தெரியச்சொல்லுங்கள் என்று கேட்கவும் அப்புத்திரர்கள் எங்கள் தாய் சன்மிஷ்டை தந்தை இதோயிருக்கிற அரசன்தான். என்று சிறுவர்களாதலால் உண்மையைக் கூறினார்கள். உடனே அரசனுந் திகைத்து நின்றான்.

தெய்வயானை இவ்வசனங்களைக் கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தன் தாதிகளை அழைத்துச் சிவிகை கொண்டுவரச் சொல்லி, அதிலேறித் தன் தந்தையாகிய சுக்கிரபகவானிடத்திற்சென்று கோவென்று அலறி, அவர் திருவடியில் விழுந்து அழுதாள். சுக்கிராச்சாரி திடுக்கிட்டு, ஓ அம்மணி! உனக்குவந்த கெடுதியென்ன கூறுக. என்றுவினவ தெய்வயானை ஓ ஐயனே! என்னைச் சந்திரவம்ச அரசனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்து எனக்குத் தாதியாயிருக்கிற அசுரர்குலத் தரசன்மகளை என்னுடன் அனுப்பவிக்குங் காலத்து, அவளைக்குறித்து நீர் ஒரு கட்டளை அரசனுக் கிட்டிருந்தீரே: அக்கட்டளையை அரசன் மீறி, அவளோடு கூடிக்கலந்து மூன்று புத்திரரைப் பெற்றான். இனி நானென்னசெய்கிறதென்று முறையிட்டாள். சுக்கிராசாரி மிகுந்த கோபத்துடனே எழுந்து, அதிவேகமாய் அரசனிடத்து வந்து, அரசன் செய்த வந்தனைகளை எவ்வளவுமேற்றுக்கொள்ளாமல், அடா யயாதி! நான் இட்ட கட்டளையை மீறி நடந்தையே: என் கட்டளையை மீறச்செய்தது உன் வாலிபமல்லவா? இனி இன்றுமுதல் மிகுந்த வார்த்திபத்தை யடைவதுமன்றி, இருமல் முதலாகிய வியாதி தொந்தரையும் அனுபவிக்கக் கடவையென்று சபித்தார். அரசன் சுக்கிராசாரிக்குத் தயவுவருப்படி அநேக விதமாய்த்துதித்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஐயனே! உங்கள் கட்டளையை மறுப்பதற்கு அவ்வளவு வல்லமை எனக்கில்லை. அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறுகிறேன் சற்று நிதானித்துக்கேட்டு அதன் பின்பு என்னைத் தண்டியும். அஃதென்னவென்றால் ஒருநாள் இரவில் நித்திரை வாராமலிருந்தது. நித்திரைவருகிற பரியந்தம் உலாத்துவோமென்று அந்தப்புரத்திலிருக்கிற சோலையிற் சென்றேன். அப்போது சன்மிஷ்டை என்னிடத்து வந்து, தன்னைக்கலந்துகூட அநேகவிதமாய்ப்பிரார்த்தித்தாள். தாங்களிட்ட கட்டளையை அவளுக்குத் தெரிவித்துப் பின்னிடைந்தேன். சன்மிஷ்டை மறுபடியும் என்னை மறித்து, எனக்கொருவரங் கொடுவென்று கேட்டுக்கொண்டாள். அவ்வரத்தைக் கொடாவிட்டால் அரசுக் கழகல்லவென்று யோசித்து, நீகேட்ட வரத்தைக் கொடுக்கிறேன் கேளென்றேன். சன்மிஷ்டை புத்திரசந்தானவரம் பாலியுமென்று கேட்டாள். வாக்குத்தத்தம் நிறைவேற அவளைக் கூடிக்கலந்தேன். அதற்காக எனக்குக் கனவருத்தமான துன்பத்தை யனுபவிக்கும்படி சபித்தது தகுதியல்ல என்று வேண்டவும் சுக்கிராசாரி கொண்ட கோபந்தணிந்து, அடடா!! மோசம் வந்தது. முன்பின் யோசிக்காமல் சாபத்தைக் கொடுத்து விட்டோமே அச்சாபம் அனுபவிக்காமலொ நீங்காதே இதற்கென்ன செல்கிறது? என்று யோசித்து அரசனைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். ஓ அரசனே! நான் கொடுத்த சாபத்தை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் நீ வேண்டிக்கொண்டதினால் உன் புத்திரர்கள் வாலிபதிதை யடைகிற

பரியந்தம் அனுபவி. அதன்பின்பு உன் வார்த்திப தசையை அப்புத்திரர்களில் ஒருவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, உனக்கு இஷ்டமானவைகளை யனுபவித்து மறுபடியும் எந்தப் புத்திரனிடத்தில் உனது வார்த்திபதசையைக் கொடுத்தையோ! அப்புத்திரனுக்கே அந்த வாலிப தசையையும் அரசையும் கொடுத்துவிட்டு, வார்த்திப தசையோடு காட்டிற் சென்று தவஞ்செய்து பரமபதஞ்சேர்க. என்று சாபத்தீர்வுகூறிப் புத்திரியைப்பார்த்து, ஓ அம்மணி! கணவன்தான் பிசகினாலும் அதைமனதிலடக்காமல் எனக்கு வெளிப்படுத்தினாய். அதனால் யோசிக்காமல் சாபத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன். இதனாலே உனக்குத்தான் கெடுதி. இனியாகிலும் பொறையுடைமையையே நிறை உடைமையாகத் தரித்திரு. என்று புத்திசொல்லிச் சுக்கிராசாரி மகளிடத்து விடைபெற்றுத் தமது இருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இங்கே அரசனுக்குச் சுக்கிராசாரி இட்ட சாபம் வந்தடைந்து, உடல்முழுவதும் தளர்ந்து, நரைதிரை யுடைத்தாகி, இருமல் வாதிக்கக் குழகுழென உமியும்போது வழவழென ஒழுகிய கோழைகள் மார்பிலும் வயிற்றிலும் வீழக் கடல்சூழ்ந்த நெடியவுலகத்தை ஒருதோளினிற்றாங்கிய தன்னைச் சிலர் எடுக்கவும் சிலர் பிடிக்கவுமாயிருந்து பலவகை இமிசையடைந்து, புத்திரர்கள் வாலிபதசையையே இதற்கு அவுஷதமென்று நினைத்து, அப்புத்திரர்கள்வாலிபதசை எப்போதடைவார்களென்று கருதியிருந்தான். இப்படி சிலநாட்சென்றபின்பு, தெய்வயானை வயிற்றிற் பிறந்த இரண்டு புத்திரர்களும் சன்மிஷ்டை இடத்துதித்த மூன்று பிள்ளைகளும் வாலிபதசையை அடைந்தார்கள். அரசன் சொந்த நாயகியாகிய தெய்வயானையின் புத்திரர்களை அழைத்து, அப்பா மகனே ! உங்களில் ஒருவருடைய வாலிபதசையை எனக்குக்கொடுத்து, என்வார்த்திபத்தைக் கைக்கொண்டு வருத்தத்தை நீக்குங்கள். சிலநாட்சென்றபின்பு உங்கள் வாலிபதசையை உங்களுக்குக் கொடுப்பதன்றி, இவ்வரசையுங்கொடுத்து என்வார்த்திபத்தை வாங்கிக்கொண்டு தவத்துக்குச்செல்கிறேன், என்று சொல்ல புத்திரர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து, அரசன் படுகிற அவஸ்தையையும் நோக்கி, அரசன் கருத்தின்படி நமது வாலிபத்தைக்கொடுத்து வார்த்திபத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு துன்பப்படுகிறதை விட அரசனிடம் சாபத்தை யேற்று வருத்தப்படுதல் நன்மையென்று மதித்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயனே ! நீர் எல்லாப் பாக்கியங்களையும் அநுபவித்திருக்கிறீர், நீரே இன்னும் இம்மை இன்பத்தைக் கருதி எங்கள் வாலிபத்தைக் கேட்கிறீர். நாங்களோ இன்னும் யாதொரு சுகத்தையும் அறியோம் ஆதலால் கிருபைகூர்ந்து எங்களை மன்னிக்கவேண்டும் என்று கூற அரசன் மிகுந்தகோபங்கொண்டு, புத்திரருக்குக் கடமை தந்தை வாக்கை நிறைவேற்றல். அந்த தருமத்தை யுணராமல் என் வாக்கை மறுத்தீர்கள். அதனாலே நீங்களிருவரும் அரசரில் பிறக்கும் கிராதர் தன்மையை யேற்றதனால் மகாபாவிகளாகி, எனது அரசினையுமிழந்து மேடராகக்கடவீர்களென்று சபித்தான். புத்திரர்கள் அச்சாபத்தையேற்றுக் கிராதராகி, காட்டிற்சென்று அங்கிருக்கும் கிராதருக்கெல்லாம் அரசராயிருந்தார்கள்.

அப்பால் அரசன் அசுரர்குலத்தலைவன்பெற்ற சன்மிஷ்டையினிடத்து உதித்த மூன்று புத்திரர்களையும் அழைப்பித்து, ஓ புத்திரர்களே! உங்களில் ஒருவருடைய வாலிபத்தை எனக்குக்கொடுத்து என் வார்த்திபத்தைக் கைக்கொள்ளுங்களென்று வேண்ட மூவரிலொருவர் மனமில்லாமல் பின்னிடைந்தார்கள். அவ்விருவர்க்கு மூத்தவனாகிய பூருவென்பவன் பார்த்து, ஆ! ஆ! உலகத்தில் தந்தையின் சொல்வழி நடப்பதே புத்திரர்களுக்கடமையென்று வேதாகமங்கள் முறையிடுகின்றன. நம்மைப்பெற்று வளர்த்த பிரையாசைக்கு இந்த உபகாரந்தானா செய்கிறது ? இன்னும் அதிகமான உபகாரஞ் செய்யவேண்டும். இந்த அல்பமான உபகாரத்துக்கு நாம் சம்பந்தப்படாமற் போவோமாகில் நாமெடுத்த யாக்கைக்குப் பயனென்னவென்று யோசித்து அரசனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் ஓ ஐயனே! இப்போது தாங்கள் கேட்ட கருத்தின்படி என் வாலிபத்தைக்கொடுத்தேன். உமது வார்த்திபத்தை எனக்குக்கொடும். என்று வேண்ட அரசன் மகிழ்ந்து தன்வார்த்திபத்தைப் பூருவுக்குக் கொடுத்து, அதனது வாலிபத்தைத் தானேற்று மற்ற இரண்டு புத்திரர்களை நோக்கி, ஓ இரக்கமற்ற புத்திரர்களே! தந்தைவழி நிற்றல் மைந்தர்களுடைய கடமை. அதை நீக்கி என்னை வெறுத்தபடியால் ஒருவன் மதுவிற்கிறவனாகவும் மற்றொருவன் மச்சம்விற்கிறவனாகவும் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டுத் தன் கருத்துக்கிசைந்தபடி இன்பத்தை யனுபவித்து, சிலநாள் சென்றபின்பு தனக்கு வாலிபத்தைக்கொடுத்த பூருவை அழைத்து, அவன்பெற்றிருந்த வார்த்திபத்தைத் தானேற்று வாலிபத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து, மந்திரி முதலாகிய பலரையும் அழைப்பித்து, யாவருமறியத் தன்னரசை அப்புத்திரனுக்குக்கொடுத்து மகுடாபிஷேகஞ்செய்து ஆசீர்வதித்து. அப்புத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அப்பாமகனே ! நானிருந்து அரசுசெலுத்தினது போல நீ அரசைச் செலுத்து. இதோ நான்தவஞ் செய்து மறுமைலாபத்தையடைய வனத்துக்குப் போகிறேன், நீ சாக்கிரதையாயிரு. என்று கூறிப் புத்திரனிடத்து விடைபெற்று, அவ்விரண்டு ஸ்திரீகளையுநீக்கி, மரவுரிதரித்துக் காட்டிற்சென்று முனிவர்களனுக்கிரகத்தினாலே தவனிலைசேர்ந்து, அநேககாலம் ஒற்றைக்காலினின்றும் அநேககாலம்சலத்தில் நின்றும் அநேககாலம் சலபானஞ்செய்யாமலும் தவ

சிரேஷ்டர்களெல்லாம் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாகப் பிரமதேவனைக் கருதி ஒரே நிலையாய்த் தவஞ்செய்தான். இப்படிச்செய்த தவத்துக்குப் பிரமன் வியந்து, அரசனுக்குப் பிரசன்னமாகி, ஓ அரசனே! நீ மிகவும் அருமையான தவத்தைச்செய்தா யாதலால் உன்கருத்தென்னவென்று வினவினன். அரசன் பிரமனை வணங்கி அநேகவிதமாய்த் துதித்து, ஆண்டவனே! உமது சத்தியலோக வின்பத்துக்குப் பாத்திரனாகவும், நான் எந்தலோகம் நினைக்கிறேனோ அந்த லோகங்களுக்கெல்லாம் செல்லவும், அவணிருக்கும் விநோதங்களை யறிபவும், ஒரு திவ்விய விமானம் உதவவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான் பிரமன் அரசன் கருத்துக் கிசைந்தபடி ஒரு திவ்ய விமானமும் மற்ற இரண்டுவரமும் கொடுத்துத் தனதிருப்பிடத்திக்குச் சென்றான்.

உடனே அரசன் பிரமன்கொடுத்த திவ்விய விமானத்திலேறிச் சத்தியலோகஞ் சேர்ந்து, அவணிருக்கும் இன்பங்களைத் துய்த்து, தனக்கு எந்த லோகம் பார்க்கவிருப்பமோ அந்த லோகங்களிற் சென்று அவ்விநோதங்களையெல்லாம் நோக்கி இனிது வீற்றிருக்கிற நாளில்; ஒருநாள் அரசன் இந்திரலோகம் பார்க்கக் கருதி விமானத்திலேறித் தேவேந்திரலோகத்துக்கு வந்தான். அதை இந்திரனறிந்து, மஹா தவசிரேஷ்டனாகிய அரசன் வருகிறான். நான் சும்மாயிருக்கலாகாது. எழுந்தெதிர்கொள்ளவேண்டும் என்று நினைத்து அரசனுக்கு முன்வந்து தகுந்த மரியாதையை நடத்தி, தனது சிங்காதனத்துக்கு ஒப்பான சிங்காதனம் ஒன்றமைப்பித்து அதிலிருக்கச்சொல்லி, ஓ யயாதிமகாராஜனே! உன்கருத்துக்கிசைந்த நாள்வரைக்கும் இந்தலோகத்திலிருக்கலாமென்று கூறித் தன்னொப்பாக வைத்திருந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு ஒருநாள் இந்திரன் அரசனைச் சோதிக்கக் கருதி, ஓ மகா ராஜனே! நீ மானுஷ தேகியாயிருந்தும் அசுரர்குல குருவாகிய சுக்கிராசாரி புத்திரி தெய்வயானையையும், அசுரர்குலத் தலைவன் மகளாகிய சன்மிஷ்டையையும் புணர்ந்து, முடிவில் பிரமதேவன் கிருபையை அடைந்து சத்தியலோக வாழ்வைப்பெற்று மற்ற எல்லா லோகங்களின் இன்பத்தையு மடைந்தாய். உன்னைப்போல கனவான் சொற்கமத்திய பாதாளலோகங்களிலுமில்லை. தவமென்பது உன்னிடத்தில்தான் உதித்தது. என்று புகழ்ந்து புகல அரசன் இந்திரன் கருத்தறியாமல். ஓ தேவராஜனே! தவத்திலென்போல் உயர்ந்தவர் மூன்றுலோகங்களிலுமுண்டா? அப்புடி இருப்பவர்களை ஒருவரைக்காண்பியும் என்று களிப்புடன் கழற இந்திரன் சினங்கொண்டு அரசனைப்பார்த்து, ஓ யயாதி! எப்போதும் ஒருவன் தன்னைத்தானே புகழொணாது. அப்படிப் புகழுவானாகில் அன்றைய தினமே அவன் செய்த எல்லா நலமுங்குன்றி, இல்லாமையைமேற்கொண்ட பொல்லாதவன்போல் ஆவானென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றது. அதை யுணர்ந்தும் உணராதவர்போல் உன்னை நீயே புகழ்ந்தமையால், இனி இந்தச் சொற்கலோகவாழ்வைவிட்டுப் பூலோகத்திற் செல்லென்று கட்டளையிட்டுத் தனதருகிலிருக்கிற தூதரை நோக்கினான். உடனே தேவதூதர்கள் அரசனிடத்து நெருங்கினார்கள். அரசன் கண்டு திகிலடைந்து, ஆ! ஆ! மோசம்போனோம். தன்னைத்தானே புகழ்ந்துகொள்ளுகிற ஒருவன் தண்ணீரை வார்த்து ஏற்றிய விளக்கைப்போலாவானென்று நூல்களால் அறிந்திருந்தும் அதைமறந்து நம்மைநாமே புகழ்ந்தோம். அதனால் இந்திரன் பூலோகத்திற்செல்லக் கட்டளையிட்டான். தூதர்களும் நெருங்கினார்கள். இனி க்ஷணப்பொழுதும் இந்தலோகத்தில் நம்மை வைக்கார்கள். என்று ஏக்கங்கொண்டு இந்திரன் அடிமேல் விழுந்து, ஓ தேவராஜனே! நான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்துப் பூலோகத்தின்கண் அனுப்பிவிக்காமல், அந்தரத்திலாவது மற்ற எந்தலோகத்திலாவது யிருக்கக் கிருபைபுரியுமையாவென்று மிகுந்த ஆராவையோடு பலவாறு புகழ்ந்தான்.

அதன்மேல் இந்திரன் மகிழ்ந்து தூதர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்; ஓ தூதர்களே! (தன் வாய்ச்சிதேவி தன்னையழித்தது) என்கிறவாக்கியம் போல் தன்வாக்கினால் தனக்குக் கெடுதி தேடிக்கொண்ட இந்த அரசனை சொற்கத்துக்கும் பூலோகத்துக்கு மத்தியிலிராநின்ற அந்தரலோகத்திற் சேர்த்து விடுங்களென்று கட்டளையிட, தூதர்கள் அவ்வாறே அரசனை அந்தரலோகத்தில் விட்டுவிட்டார்கள். அரசன் அந்தரலோகத்திலிருந்து ஒருநாள் அந்த லோகத்தின் விநோதங்களைப் பார்வையுட்டு வருகிறபோது, ஓரிடத்தில் இரண்டுபேர் தோற்றக்கண்டு அவர்களிடத்திற்சென்று சொல்லுகிறான்: ஓ கனவான்களே! நீங்கள் யார்? நீங்கள் என்ன தவஞ்செய்து இந்த அந்தரலோகத்தை அடைந்தீர்கள்? அதை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். என்று வினவ அவ்விருவரும் அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மஹாத்மாவே! நாங்கள் பூலோகத்தில் குருநாடென்றொரு நாடுண்டு. அந்த நாட்டில் ஐம்பத்தாறுதேசத்து அரசர்களும் வணங்கச் செங்கோல் நடாத்திய யயாதிமகாராஜனுடைய புத்திரிவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்கள். எங்களுக்குத் தபதி குமாரர்களென்றுபெயர். நாங்கள் ஆத்மலாபத்தைக்கருதித் தவஞ்செய்தோம். அதற்கு இந்தலோகங் கிடைத்ததென்றுரைத்தார்கள். அரசன் மகிழ்ந்து, அப்பா மக்களே! அந்த யயாதியென்பவன் நான்தான். என்பேரன்மார் நீங்கள். உங்களைக் காணப்பெற்றது என் தவப்பயன்றானென்று அம்மக்களை வாரித் தழுவி யாதரித்தான். அம்மக்கள் மூதாதையாகிய யயாதியை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ ஐயா! எங்களுக்குமுன்னமே நீர் தவஞ்செய்ய வனத்திற் சென்றவர் இதுவரைக்கும் எந்தலோகத்திலிருந்தீர்? அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறும், என்று வேண்ட யபாதி தான்

தவஞ்செய்ததும், சத்தியலோகமடைந்ததும் பின்பு
இந்திரனால் அந்தரலோக மடைந்ததும் ஆதியோ
டந்தமாகச்சொல்ல; தபதிபுத்திரர்கள் கேட்டு ஒரு
வசனஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயா! புண்ணிய
மேது? பாவமேது? பிரமசாரி-கிரகஸ்தன்-வானப்
பிரத்தன்-சன்யாசி என்கிற நால்வர்களின் ஒழுக்க
மென்னை? கர்ப்ப உற்பத்தி எவ்வகைப்பட்டது?
இவைகளை யாங்கள் உணர அநேகநாள் கருதியிருந்
தோம். இன்றையதினம் எங்கள் கருத்து நிறை
வேறக் கிருபைகூர்ந்து அவற்றை விளங்கவுரைக்க
வேண்டுமென்றார்கள். யயாதி மகிழ்ந்து பேரன்
மார்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மக்களே! புண்ணியமென்பது யாதெனில்,
பொறாமையும்-பேராசையும்-கோபமும்-கடுஞ்சொ
ல்லும்-ஆகிய நான்கினை நீக்கி நிற்றல். அதனுடன்
அவரவர்க்கிசைந்த மாத்திரம் தருமத்தைப்புரிந்து,
மனம்வாக்குக் காயங்களினாலே உபகாரங்களைச்
செய்து, அவ்வுபகாரங்களைத் தான் வகித்துக்கொ
ள்ளாமல் தங்கள் தங்கள் பகவதார்ப்பிதம் பண்ணு
வது புண்ணியம். பகவதார்ப்பிதஞ் செய்யாமல்
தாமே வகித்துக்கொள்வாராகில், அப்புண்ணியத்
தை அனுபவிக்க மறுபடியுஞ் சனிக்கவேண்டும்
பாவமென்பது யாதெனில், மேற்கூறிய பொறாமை
பேராசை-சினம்-கடுஞ்சொல் — இந்நான்கினை வகித்
தல். அதனிலும் பிறர்க்குபகாரஞ் செய்யாதிருத்
தலும் - தன்னுயிர்போல் பிறவுயிரைக் கருதாமற்
கொன்று தின்றலும்-பொய்மை கூறுதலும்-சாதியா
சாரம் கெடுதலும் - இவைமுதலாகியவை பெரும்
பாவமாம் பிரமசாரியத்தின் இயல்பு என்னெனில்,
ஐந்துவயதில் வேதவிதிப்படி முப்புரிநூலணிந்து,
குருவைச்சேர்ந்து, குருவின் கட்டளையில் நின்று;
வேதாகமுதலியவற்றைக் கற்றுணர்ந்து, பதினாறு
வயதளவும் ஆசிரியர் நிரூபித்த புசிப்பை அக்குரு
வமிச பரம்பரையிற் பிச்சையெடுத்துப் புசித்து,
எண்ணெய்-தேன்-பரிமளம்-புஷ்பம்-தாம்பூலம் முத
லியவற்றை நீக்கி, மஹா புத்தியாய்க் காலையினு
மாலையினும் சூரியனையும் அக்கினியையும் குருவை
யும் அன்புடன் வணங்கி, காமத்தின் வழியில் கருத்
தைச் செலுத்தாமல், ஸ்திரீகளைக் கனவிலும் நினை
யாமலிருப்பது பிரமசாரியம். கிரகத்துவ வியல்பு
என்னெனில் - பதினாறு வயதின்மேல் ஒரு கன்னி
கையை வேதாகம விதிப்படி மணந்து, இருவருங்
கூடுங் காலமறிந்துகூடி, தருமத்தின் வழியினின்று
பொருளைச்சம்பாதித்து, பிரமசாரி-வானப்பிரத்தன்
சன்யாசி-இம்மூவர்க்கும்-நோய்-பசி-பிணி முதலிய
இடையூறு உறாதிருக்கத் தகுந்த முயற்சியினின்று,
அநாதைகளை ஆதரித்து, ஆதுலர்க்குக் களிப்புறக்
கொடுத்து, தன்னிடத்தில்வந் திறந்தவர்க்கு நீர்க்
கடன் முதலியவற்றை நடத்தி, தெய்வத்துக்கு நித்
தியபூசை திருவிழா முதலியவற்றைச் செய்து,
பிதிர்த்தேவதைகளுக்கு யாகாதிக் கிரமங்களாலும்
நீர்க்கடனாலும் திர்ப்திசெய்வித்து, வந்து விருந்தின
ரைப் பாதுகாத்து, இனிவரும் விருந்துங் கெதிர்
பார்த்து, சுற்றத்தார்க்கு மகிழ்வுண்டாக வேண்டிய
வற்றையுதவி, தானும் தன்மனைவியும் ஒருவழிப்
பட்டு, நடுவுநிலைமையை அனுசரித்து, அன்புடை
மை - அடக்கமுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - பொ
றையுடைமை - இவையுற்று, பிறர்பொருளிச்சித்
தலையும் - புறங்கூறுதலையும் - பயனிலாதனவற்றை
அநுசரித்தலையும் - பாலச்செய்கையையும் - கை
விட்டு, உலக நடையினையறிந்து நடந்து புகழுடம்
பினராகி, யாவரிடத்தும் அன்புடையவராய் இனிய
வசனங்களை வசனித்து, புத்திரபாக்கிய முதலிய
வற்றைப் பெற்று, இம்மையில்தானே அதிக இன்
பத்தை யனுபவித்து, மறுமையிலும் தேவரெல்லாந்
துதிக்கப் பரமானந்தத்தை அடைவது கிரகத்து
வம். வானப்பிரத்தமென்பது என்னெனில்-மனைவி
யோடாவது அல்லது மனைவியை மைந்தரிடத்தில்
வைத்தாவது தான் வனத்திற்சென்று, மெய் - வாய்
கண் - மூக்கு - செவி - வழியாகிய, சத்தம் - பரிசம்
ரூபம் - ரசம் - கந்தம் — என்கிற ஐந்து ஆசைகளை
யும் நாளுக்குநாள் அடக்கி, விரதமுதலிய வற்றை
அநுசரித்து, ஒருயிருக்கும் இடையூறு செய்யாமல்
தவத்தில் நின்று, நல்ல முயற்சியை அதிகமாக அநு
சரித்து, மனதை மிகவும் வருத்தாமல் (சிறுபிள்ளை
களை விநோதமுன்னிலையில் சமாதானஞ்செய்து
அணைப்பதுபோல) நாளுக்குநாளொடுக்கி, மனம்
அறிவோடு கலந்து தற்பதத்தை யுணருகிறவரைக்
கும் ஆசிரியன் கட்டுரையையும் சாஸ்திரவிதியை
யும் கைப்பிடித்து, கோபமுதலியவற்றை அகற்றி
நிற்றல் வானப்பிரத்தம் சன்யாசித்துவம் என்பது
என்னெனில் வானப்பிரத்தத்தினியல்பு முழுவதும்
அடைந்து, இயமம் - நியமம் - ஆதனம் - பிராணா
யாமம் - பிரத்தியாகாரம் — தாரணை — தியானம்-
சமாதி என்னும் அஷ்டாங்க யோகத்தை வகிக்க
வேண்டும்.

இவற்றுள் இயமமென்பது, கொல்லாமை மெ
ய்மைகூறல் - கள்ளாமை - பிறர்பொருளை இச்சியா
மை - இந்திரியமடக்கலாம், நியமமென்பது, தவம்-
தூய்மை - தத்துவஞாலோர்தல் - மனங்களித்திருத்
திருத்தல், தெய்வத்துக்கு வழிபடலாம், ஆதன
மென்பது, சுவத்திகம் - கோமுகம் - பதுமம்-வீரம்-
கேசரி - பத்திரம் - முத்தம் - மயூரம் - சுகம் என
ஒன்பது வகையினையுடைத்தாகும். அவற்றுள்—
சுவத்திகமென்பது, தொடைக்கும் முழங்காற்கு
நடுவே இரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி இறுமாந்
திருத்தல். கோமுகமென்பது, சகனப்பக்கத்தில்
இருகாற்பரட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற்
பெருவிரலைக் கைப்பிடித்திருத்தல் பதுமமென்பது,
இருதொடை மேலும் இரண்டுள்ளங்காலையுமாறித்
தோன்றவைத்தல். வீரமென்பது வலத்தொடையி
லிடக்காற் பாட்டைச்சேர்த்து இறுமாப்புற்றிருத்
தல்கேசரியென்பது,பீசத்தின்கீழ்ச்சீவனியிடத்துப்

பரட்டை வைத்து இடமுழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து அங்குலிவிரித்து நாசிகைப்பார்த்திருத்தல். பத்திரமென்பது, பீசத்தின் கீழ்ச்சிவனியிடத்து இருகாற்பரட்டையும் வைத்து அவ்விருபதத்தையு மிருகையா லிறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தல் முத்தமென்பது, இடக்காற் பரட்டாற் சிவனியைய ழுத்தி வலக்காற் பரட்டின்கீ ழுந்தவிருத்தல் மயூரமென்பது, முழங்கை யிரண்டு முந்திப்புறத்திலழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கால்நீட்டித் தலைநிமிர்ந்திருந்தல் சுகமென்பது, சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கி னெய்துமோ வவ்வாறிருத்தலாம். பிராணாயாமமென்பது, பிராணவாயுவை இரேசகபூரக கும்பகஞ் செய்தலாம் பிரத்தியாகாரமென்பது, உபாதியை நீக்கி உண்ணோக்கலாம் தாரணையென்பது, கண்டம் இதயம்-நெற்றி-கபாலம்-நாபி-இவற்றிலொன்றிற் சந்ததம் சிந்தைவைத்தலாம் தியானமென்பது ஐம்புலடக்கிச் சிவயோகஞ் சேர்தலாம். சமாதியென்பது, இந்திரியமுதலிய தத்துவச்சேட்டைகட் கேதுவாய் யாக்கையுணின்று அவற்றோடு கூடினும் அதிற் பற்றியிருக்கும் ஆன்மாவாகிய தன்னைத்தான் காண்டலாம்.

தத்துவம்-௯௬ - அவை, ஆன்மதத்துவம்-௨௪. நாடி-௰. அவத்தை-௫. மலம் - ௩. குணம்-௩. மண்டலம்-௩ பிணி-௩. விகாரம்-௮. ஆதாரம்-௬. தாது-௭. வாயு-௰. கோ ம்-௫. வாயில்-௯ ஆக ௯௬. இவற்றுள் - ஆன்மதத்துவமான, பூதம் - ௫. புலன்-௫. ஞானேந்திரியம்-௫. கருமேந்திரியம்-௫. கரணம்-௪. ஆக ௨௪. பூதம், ௫. நிலம் நீர் - தீ-காற்று — விசும்பு. புலன், ௫ சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம்-கந்தம். ஞானேந்திரியம், ௫. மெய்—வாய்-கண்-மூக்கு-செவி. கர்மேந்திரியம்—௫ வாக்கு-பாதம்-பாணி - பாயுரு-உபஸ்தம். கரணம்—௪. மனம் - புத்தி - அகங்காரம்-சித்தம். நாடி, ௰-என்பவை, சுழுமுனை-இடை-பிங்கலை-காந்தாரி - அத்திரி - சிகுவை-அலம்புடை-புருஷன்-குரு - சங்கினி. இவற்றுள் சுழுமுனையென்பது, ஆதாரமாறினும் ஊடுருவிநிற்பது. இடை - பிங்கலை-என்னும் இரண்டும், கத்திரிகைக் கால்போற் பின்னிநிற்பன. காந்தாரியென்பது, நாபியிற் றோன்றி சத்தமெழுக்கும் ஏழுநாடியாய்க் கண்டத்தினிற்கும். அத்தி — சிகுவை-இரண்டும், பத்துநாடியுற்றுக்கண்ணில் நிற்பன. அலம்புடை-புருஷன் — இரண்டும், செவியில் நூற்றிருபது நரம்புடனிருப்பன. குருவென்பது, நாபியுறைந்து குய்யம்பற்றி நிற்பது. சங்கினியென்பது, உபஸ்தத்தைப் பற்றியிருக்கும். அவஸ்தை-௫-என்பன, சாக்கிரம்-சொப்பனம்-சுழுத்தி-துரியம்-துரியாதீதம். மலம்—ஆவன, ஆணவம்-மாயை-காமியம். குணம் - ௩-ஆவன, சாத்துவிகம்-இராஜதம்-தாமதம். இவற்றுள் - சாத்துவிக மென்பது, ஞானம் - அருள் — தவம் — பொறுமை - வாய்மை-மேன்மை-மோனம்-ஐம்பொறியடக்கல் - இவையுற்றிருக்கும். இராசதமென்பது, மனவூக்கம் — ஞானம் - வீரம்—தவம்-தருமம்-தானம்-கல்வி - கேள்வி-இவையுற்றிருக்கும் தாமதமென்பது, பேருண்டி-நெடுந்துயில் - சோம்பு - நீதிவழு - ஒழுக்கவழு-வஞ்சம்-மறதி-பொய் - கோபம் - காமம்-கொலை - இவையுற்றிருக்கும் இந்த மூன்று குணங்களில் ஒவ்வொன்று மூன்றையு மேற்றிருக்கும். ஆனால்-எந்தக் குணம் அதிக சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றதோ? அக்குணத்தினியல்பு பெருகி மற்றக் குணங்களின் தன்மை குறைந்திருக்கும் மண்டலம் - ௩, அக்கினிமண்டலம்-ஆதித்தமண்டலம்-சந்திரமண்டலம் பிணி-௩. வாதம்-பித்தம்-சிலேஷ்மம் விகாரம்-௮. காமங்குரோதம்-லோபம் - மோகம - மதம் - மாச்சரியம் - இடும்பை - அசூயை ஆதாரம் ௬. மூலாதாரம் - சுவாதிஷ்டானம்-மணிபூரகம்—அநாகதம்-விசுத்தி - ஆக்ஞை. இவற்றிற்கிடம் முறையே, குதம்-குய்யம்-நாபி-இதயம்-அடிநா-நெற்றி தாது—௭, இரதம்-இரத்தம்-சுக்கிலம்-மூளை-தசை-என்பு-தோல் வாயு-௰, பிராணன் அபானன்-சமானன்— உதானன்—வியானன்-நாகன்-கூர்மன்-கிருகரன்—தேவதத்தன்-தனஞ்சயன் இவற்றுள்—பிராணன், இதயத்திருக்கும் அபானன், உச்சர்க்கத்தலத்திடையிருக்கும் சமானன், தொண்டையின் சந்திலிருக்கும் உதானன், நாபியில்நிற்கும் வியானன், சரீரமுழுதும் வியாபித்திருக்கும். நாகன், நீட்டலும்-முடக்கலும்—கிளர்த்தலுமாயிருக்கும் கூர்மன், உரோம புளகத்தைக்கொடுக்கும் கிருகரன், முகத்திடைநின்று தும்மலும்-சினமும்-வெம்மையும் விளக்கும் தேவதத்தன், ஒட்டமுமிளைப்பும் வியர்த்தலும் கொடுக்கும் தனஞ்சயன், உயிர்போகினும் போகாது உடலினை வீக்கித் தலைகிழித்தகலும் இனிகோசம்-௫. அன்னமயம்-பிராணமயம்—மனோமயம் விஞ்ஞானமயம்-ஆனந்தமயம். இவற்றுள்-உடல், அன்னமயகோசம், கருமேந்திரியமும்—பிராணனும், பிராணமயகோசம். கருமேந்திரியமும் - மனமும், மனோமயகோசம். ஞானேந்திரியமும்-புத்தியும், விஞ்ஞானமயகோசம். அவித்தை, ஆனந்தமயகோசம். வாசல்-௯, கண் — காது - மூக்கு-வாய்—குதம் - குய்யம் ௯ என்னருமைப் பௌத்திரர்களே! இவற்றையுணர்ந்து தவத்தால் வாய்மையை அடைந்து, வாய்மையால் தூய்மையையடைந்து, தூய்மையால் அவாவைப் பற்றச்செய்து, அதனால் மறுபடியும் சனிக்காதிருக்கிற இயல்பையுடைய பரத்திற் சேர்ந்து பேதமற நிற்றலே சன்னுசித்துவம்.

இப்பால் கருவுற்பத்தி எவ்வாறெனில், மாதர்கள் கைவிலக்கமாகி நாலாநாள் ஸ்நானஞ்செய்து, அன்றைபதினம் இரவில் புருஷனைக் கூடுகிறது. அன்றுமுதலேழுநாளில் ஒருநாள் கருத்தரிக்கிறது. அக்கருஉருவாகி, அவ்வுருவுக்குத் தாய் உயிரான வாயு கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பொருந்தி உருவை வளர்த்துவரும் கர்த்தர் விதித்தநாள் நெருங்கினால் தாயினது பிராணவாயுவே அக்கருவுருவை வெளிப்

படுத்தும். அவ்வுருபூமியில் வந்தபின்பு ஐம்பொறி யாலடையும் பயனைப்பெறும் என்று சொல்லிவரும்போது தபதிபுத்திரர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்து, ஓ ஐயா! அருமையாயிருக்கிற எவற்றினும் அதிகவருமையாயிருக்கிற இந்தத் துறவறநெறி எங்களுக்குக்கிடைக்குமோ சொல்லுமென்றுவினவ, அதற்குயயாதி-ஓ பௌத்திரரே' ஒருவர் ஒருகாரியத்தை உட்கொண்டு அதனை அடையவேண்டுமென்று உறுதியாய் நம்பி முயற்சி செய்வாராகில், அக்காரியம் கைகூடுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. தாம் கருதிய காரியத்தில் அதிகமுயற்சியா யிருந்துவரவர இலேசாக முயற்சி செய்வாராகில், அதனாலே சாகத்தகுந்த கெடுதி நேரிடும். ஆதலால்-உயிர்க்கொரு தீங்கு வந்தபோதிலும் தாம்கருதிய காரியம் நிறைவேறுகிற வரைககுப் சீர அவஸ்தையையும் பசிநோயையும் நித்திரையையும் நீக்கி, யார்யார் என்னதீங்கு செய்தபோதிலும் அதனை நினைக்காமல், இது இழிவு இதுசிறப்பு என்று மனதிற் கொள்ளாமல், துணிவுடைமையைப்பூண்டு, மேலான விநோதங்கள் தன்கண்முன் றோன்றினபோதிலும் அதன்மேல் கருத்தைச் செலுத்தாமல், மலையைப்போலக் கலங்காநிலையையி லிருக்கவேண்டும் அப்படி நீங்களும் இருப்பீர்களாகில் பெரும்பய னடைதலுமன்றி, உங்கள் முன்னோர்களும் பெறுதற்கரிய பேறுபெறுவார்களென்று பேசித் தனதிருப்பிடத்தில் வந்திருந்தான் அபமக்கள் அந்தரலோகத்தில் சிலநாள் அருமையான நன்முயற்சியி லிருந்தார்கள்.

இந்திரன் இவர்கள் செய்துவருகிற நன்முயற்சியை அறிந்து, தன்னருகிலிருக்கிற தூதுவர்களைப் பார்த்து, ஓ தூதர்களே! ஒரு திவ்ய விமானத்தைக்கொண்டுபோய் அந்தரலோகத்தி லிருக்கிற சந்திரவமிச தபதிபுத்திரர்களை அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். தூதர்கள் தேவவிமானத்தோடு அந்தரலோகத்திற் சென்று, தபதி புத்திரர்களை அழைத்தார்கள் தபதி புத்திரர்கள் எங்கள் மூதாதை இந்த அந்தரலோகத்திலிருக்க, நாங்கள் மாத்திரம் சொர்கலோகத்தி லிருக்கிறது தகுதியல்ல ஆதலால் எங்கள் மூதாதையுப் கொண்டுபோகிறதாயிருந்தால் வருகிறோமென்றார்கள் தூதர்கள் இந்தச்சேதியை இந்திரனுக்கு அறிவித்தார்கள் இந்திரன் யோசித்து, அப்புத்திரர்களையும் அப்புத்திரர் மூதாதையையும் விமானத்திலேற்றி வாருங்களென்று தூதர்க்குரைத்தான் தூதர்கள் அக்கட்டளைப்படி மூவரையும் விமானத்திலேற்றிச் சொர்க்கத்திற் சேர்த்தார்கள் குலத்திலொருவன் பெரும்பயனடைந்தால் அக்குலமுழுதும் பெரும்பயனடையுமென்கிற வேதவிதி யயாதிக்குக் கிடைத்தது என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல ஜெநமேஜெய மஹாராஜன் பேரானந்த மடைந்தவர்போல் மகிழ்ச்சிகொண்டு, வைசம்பாயனரைவணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! யயாதி சரித்திரத்தைக்கேட்டு ஆனந்தத்தை அடைந்தேன் இனியயாதிமுத லுண்டாகிய சந்திரவமிச அரசரது மாக்ஷிமையையும், அவரவர் மரபினொழுங்கையும் புகலவேண்டுமென்று வினவ வைசம்பாயனர் மகிழ்ந்துரைக்கின்றார்.

துஷ்டியந்தராஜன் சரித்திரம்.

ஓ அரசனே! யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையினிடமாயுதித்த புரூரவன் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியானங்களைக் கற்றுணர்ந்து, மனுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில் கேகயராஜன் புத்திரியான கவுசலையை மணம்புரிந்து, இரதியு மதனும்போற் கூடிக்கலந்து, ஜெனமேஜெ னென்றொரு புத்திரனைப் பெற்றான் ஜெனமேஜெயன் நந்தையென்னும் கன்னிகையைப் புணர்ந்து, பிராஜினன் என்கிற புத்திரனைப் பெற்றான் பிராஜினன் சத்தியென்கிற கன்னிகையை மணந்து, சய்யாதியைப் பெற்றான் சய்யாதி பானுமதி என்கிற கன்னிகையைச்சேர்ந்து, சார்வபூமனைப்பெற்றான் சார்வபூமன் கேகயன் புத்திரியாகிய சுநந்தையைக்கூடி, ஜெயசேனனைப்பெற்றான் ஜெயசேனன் விதற்பதேசத்தரசன் புத்திரியாகிய சுபத்திரையைக் கைப்பற்றி, நயுதனைப் பெற்றான் நயுதன் வசுமதி வசுபுத்திரியாகிய சுதையை வேட்டு, குரோதனைப் பெற்றான். குரோதன் கரந்துவையைக் கலியாணம் புரிந்து, தேவாபியைப் பெற்றான் தேவாபி ஒருகன்னிகையை மணந்து, உருசகனைப் பெற்றான் உருசகன் தேவையென்னுங் கன்னிகையினால், அரிசகனைப் பெற்றான் அரிசகன் தக்ஷகன் புதல்வியாகிய சுவாலாதேவியைத் தழுவி, மதிவானைப் பெற்றான். மதிவான் கோதானம்-பூதானம்-கன்னிகாதானம் - வஸ்திரதானம் - அன்னதான முதலியவற்றைச்செய்து, அனேக சத்திரயாகங்களை நிறைவேற்றினான். இப்புண்ணியத்தினால் சரஸ்வதியென்னும் நதி ஒருபெண்ணுருவந் தரித்துவந்து அவன்மேல் மயல்கொண்டுகூடி, அவனுக்குத் திடன் என்னும் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுவைத்துப் போய்விட்டாள் திடனென்பவன் காளிந்தியைக்கலந்து, நீலனைப்பெற்றான். நீலன் இரத்தினமாலையைப் பரிணயஞ்செய்து, துஷ்டியந்தனைப்பெற்றான் அந்தத் துஷ்டியந்தன் மஹாபராக்கிரமசாலியாய் விளங்கியிருந்தான் அவனாலே இந்தச் சந்திரவமிசம் மிகவுஞ் சிறப்புற்றது.

அஃதெவ்வாறெனில்-அந்தத் துஷ்டியந்தமஹாராஜன் இளமையிலேயே தன்பூமியில் விளைநிலத்தில் உயர்ந்துபருத்து விளங்கியிருக்கும் பெரிய மலைகளையெல்லாம் பார்த்தவர்கள் திடுக்கிடத் தன்கைகளினு

லெடுத்தெறிந்து, குடிகளுக்கு யாதொருகுறைவும்
வராமற் பாதுகாக்குந்தன்மையையுடையவனாயிருப்
பான். மகுடாபிஷேகமாயினபின்புதன்னுயிர்போல்
மன்னுயிரனைத்தையும் இரக்ஷிக்குமகருத்தையுடை
யவனாய் மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங்கோல்செ
லுத்திவருகிறநாளில், ஒருநாள் பதினெண்ணாயிர
மந்திரிகளும் ஆறுலக்ஷத் தறுபத் தாறாயிரம் பட்ட
வர்த் தனரும்-மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரமகு
டவர்த்தனரும்-இமையபண்டிதர் இராஜபுரோகிதர்
முதலானவர்கள் சூழக்கோடிசூரியப் பிரகாசமான
சிங்காதனமேறிவீற்றிருக்கின்றான். அத்தருணத்தி
ல் குடிகள்யாவருந்திரண்டுகொலுமுகவாசலில்வந்து
தங்கள் வரவைக்காவலாளிகளால்அரசனுக்குத்தெரி
வித்து, அரசன்உத்திரவின்மேல்கொலுவிற்சென்று
அரசனைவணங்கி நின்றார்கள். அரசன்குடிகளுக்குச்
செய்யவேண்டிய மரியாதையைச்செய்து, யோக
க்ஷேமமுங் கேட்டான். குடிகள் கும்பிட்டுச்சொன்
னார்கள். ஓஅரசனே! நல்லகுலஸ்திரீகட்குக்கணவன்
தெய்வமென்றும், அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த
புத்திரர்க்குத் தெய்வந்தந்தைதாயென்றும், முழு
துந்துறந்த மகத்துக்களுக்கு ஆசிரியன்தெய்வமெ
ன்றும், மற்றவர்களுக்கெல்லாம்அரசனேதெய்வமெ
ன்றும் நூல்கள்முறையிடுகின்றன அவ்வாறே எங்க
ளுக்கு யாதொருகுறைவும் வராதிருக்கத் தாங்களே
தெய்வமாயிருக்கிறதினால் தாக்ஷியில்லை ஆனால்நாங்
களிடம் பயிர்களைப்பன்றிமுதலிய மிருகங்கள் அத
மாக்குகின்றன அஃதொன்றேயன்றி மற்றொன்று
மில்லையென்று சொன்னார்கள் அரசன்குடிகள்மகிழ்
வடைய நல்லபரிசளித்து, நீங்கள் உங்கள் ஸ்தான
த்திற்குச் செல்லுங்கள் மிருகபயமில்லாதிருக்கநான்
தகுந்தமுயற்சி செய்கிறேன் என்றுத்திரவு கொடுக்
கக்குடிகள் அரசனைவணங்கி அவரவர்கள் இருப்பி
டத்துக்குச் சென்றார்கள்.

பின்பு அரசன் மந்திரி முதலானவர்களைப் பார்
த்து, நாம் வேட்டைக்குப்போகவேண்டும். வேடர்-
வலைஞர்-முதலியவர்களை வருவியுங்கள் நீங்களும்பிர
யாணமாகுங்கள் என்றுகட்டளையிட்டுஅந்தப்புரத்
திற்சென்று, வேட்டைமகுடமணிந்து, பலஆபரண
ங்களைத்தரித்து, வில்- அம்பு-வாள்-கதை-முதலிய
வற்றைத்தாங்கி, நவமதனன்போல் வாயுகதியோடு
கலந்த புரவியின்மேல்ஏறி வெளிப்பட்டான் இதற்
குள்மந்திரி முதலானவர்கள் ரதகஜதுரக பதாதிக
ளையும், வேடர்-வலைஞர்-முதலியவர்களையும்அழைத்
துக்கொண்டு, விரைவில் வெளிப்பட்டு அரசனோடு
கலந்தார்கள் அப்பால் யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, முர
சு-பேரிகை-டங்கா-டமாரம்-சிறுபறை-பெரும்பறை
தம்பட்டம்-மத்தளம்-மிர்தங்கம்-டமரகம்-எக்காளம்
காளம்-சின்னம்-துத்தாரி-முதலாகிய வாத்தியங்கள்
கடல்போலொலிக்க, மிகுந்த களிப்புடன்பிரயாண
மாய்க்காட்டிற்சென்றார்கள் வேடர்கள்முன்னதாகச்
சென்று காடுமுழுவதும்வலைகட்டி, அங்கிருக்குமிரு
கங்களெல்லாம் ஓரேமுகமாய் வரும்படிச்செய்தார்
கள் அப்படி ஓரேமுகமாக வரும் சிங்கம்-புலி-கரடி-
செந்நாய்-மான்-முதலியவற்றைநோக்கி, தங்கள்தங்
கள் கையிலிருக்கிற வில்லைவளைத்து நாணியேற்றிக்
குணத்தொனிசெய்து, அர்த்தசந்திர பாணம்-முள்
ளம்பு-முதலியவற்றைத் தொடுத்து, வருகிறமிருகங்
களையெல்லாம் இரண்டிரண்டு துண்டமாகத் தண்டி
த்து, யானை-வரையாடு-பன்றி-முள்ளம்பன்றி-முத
லியவற்றைப் பல்லயங்களினால் குத்திப்பூமியில்வீழ்
த்தி, கண்டபேரண்டமுதலிய பக்ஷிகளையெல்லாம்
சரத்தினால் சிறகையறுத்துத்தள்ளி, இப்படிபலவா
றுதங்கள் தங்கள்கருத்துக்குத் தோன்றியபடிவேட்
டஞ்செய்தார்கள் இதில் அரசன் கையினால் இறந்த
சிங்கம்-யானை-புலி-கரடி-செந்நாய்-கண்டபேரண்ட
முதலாகிய செந்துக்கள் அளவில்லை.

இவ்வாறு வேட்டஞ்செய்துவருகிறபோது ஒரு
மானானது சடுதியில் அரசன் பார்வைக்கு அகப்பட்
டது உடனே அரசன் ஒருசரத்தை அதன்மேற்
றொடுத்தான். அஃதச்சரத்தைத் தன்னுடலிலேற்று
க்கனவருத்தமடைந்து ஓடிற்று. அதனை அரசன்
கண்டு, தானும் தன்மந்திரியும் அந்தமானைத் துரத்
தினார்கள். அம்மான் அதிவேகமாய் நெடுந்தூரஞ்
சென்று, பாலைநிலத்தைக்கடந்து மறைந்தது. அர
சன் பாலைநிலத்தில் வந்தமாத்திரத்தில் அந்நிலத்தின்
வெம்மையினால் மெய்முழுதும்வெயர்த்துத் தாகக்
களைதாங்கி, பக்கத்திலிருக்கும் ஓர்மந்திரியைப்பார்
த்துச் சொல்லுகிறான் ஓமந்திரி! இதோபார்த்தையா
எலிகளுக்குப் பாம்பின்படத்தினிழலேயன்றி வே
றொருநிழலில்லை இவ்வகைப்பட்ட வனத்தில்வந்து
சிக்கிக்கொண்டோம் நமக்கோ தாகவிடாய் அதிகரி
க்கின்றது நமதுசரீரத்திலரும்பும் வியர்வைநீரே
யன்றி வேறே ஜலமில்லை இதற்கென்னசெய்யலாம்?
என்று வினவ அம்மந்திரி இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்
டுச் சற்றாலோசித்திருக்கிற தருணத்தில் ஒருபக்கத்
திற் குளிர்ச்சியானகாற்றுவந்தது அதனை அம்மந்தி
ரியறிந்து, அரசனை அழைத்துக்கொண்டு அக்காற்று
வந்த முகமாகச்சென்றான் அங்கு சகலபாபங்களை
யுமநீக்கி உலகமாதாவாய் விளங்குகின்ற கங்காநதி
தோன்றிற்று அந்தக்கங்கையைக் கண்டமாத்திரத்
தில் இருவினைத்தொடர்பற்று பரமபதத்திற்சென்ற
வர்கள் கண்டஆனந்தத்தைப்போல்மகிழ்வடைந்து,
அரசனும் மந்திரியும் அக்கங்கையிற்படிந்துதாகவெ
ப்பத்தை நீக்கிக்கொண்டு, அங்கிருக்கும்விருக்ஷத்தி
னிழலிற் சற்றிருந்திளைப்பாறியெழுந்து, அந்நதிதீரத்
தருகி லிருக்கும்வனவிநோதங்களைப்பார்வையிட்டு,
மந்திரியோடு தானுஞ்சென்று உலாவிவருகிறான்.
இப்படி வருகிறபோது ஒருசூதவனந்தோன்றிற்று.
அவ்வனத்திலிருக்கிற மகாவிருக்ஷங்கள் இலக்குமி
யின் மேனியையொத்த இளந்தளிர்களையும், சரஸ்

வதியின் மேனியையனையசற்றுவெளுத்ததளிர்களையும், உமைமேனிபோன்ற முதிர்ந்த தழைகளையும் உடைத்தாகி; அன்னவர்விழிபோன்றவடுக்களையும், அன்னவர் தனம்போன்ற காய்களையும், அன்னவர் மாதுரிய வசனமொத்த கனிகளையுங்கொண்டு, காமசரங்களையநேகம்வகித்து அம்மூன்று ஸ்திரீகள்நிற்கிறதுபோலத் தோன்றிற்று அத்தோற்றத்தை அரசன்கண்டு வியப்படைந்து, அவ்வனத்திலுள்ள வளப்பங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறபோது எதிரிற் சிலமுனிவர்கள் வந்தார்கள் அவர்களுக்கு அரசன் நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்களால் ஆசிகளேற்று, ஓஸ்வாமிகளே! இந்தவனம் மஹாவிந்தையா யிருக்கின்றது இவ்வனம் எவர்களுடையது? அவர்கள் நாமமென்ன? என்று வினவ முனிவர்கள்-ஓஅரசனே! இந்தவனம் பிரமசாரியாகிய கண்ணுவமஹாமுனிவரிருக்கிற ஆசிர்மமென்றனர். அரசன்திடுக்கிட்டு, ஓஸ்வாமிகளே! நான் சந்திரவமிசராஜன் என்பெயர் துஷ்டியந்தன் வேட்டையாட வெளிப்பட்டு வழி தப்பி இம்மார்க்கமாக வந்துவிட்டேன். முனிவர்களிருக்கிற வனத்துக்கு அரசர்கள் வரக்கூடாது. ஒருவேளை இந்தச்சேதி கண்ணுவருணர்ந்தால் சினங்கொள்ளுவாரோ? அல்லது போகட்டுமென்னுமனங்கொள்ளுவாரோ? என்று பயபக்தியுடனே வினவ முனிவர்கள்-ஓ அரசனே! அந்தகண்ணுவமஹாமுனிவர்ய வரிடத்தும்நீடியசாந்தமும், அரசர்களிடத்தில் ஏகாந்தமும், மிகுந்த அன்புமுடையவர் மேலும் உம்மிடத்தில் அதிகப்பிரீதியுள்ளவர். ஆகையால்-உம்முடைய விஷயத்திற்சினங்கொள்ளாமல் அகமகிழ்ந்து ஆசிர்வதிப்பார் நீர்சஞ்சலப்படாமற் சென்று அவரைத் தரிசித்துப்போமென்று உத்திரவுகொடுத்து, அவர்கள் கங்கா ஸ்நானத்துக்கெழுந்தருளினார்கள்.

அரசன் தன்னுடன்வந்த மந்திரிகளைநோக்கி, ஓஅமைச்சர்களே! இதுகண்ணுவர்ஆசிர்மமாம் நான் மாத்திரம் சென்றுபார்த்து அவரைத் தரிசித்துவருகிறேன். நான்வருகிற பரியந்தம் இவ்விடத்திலிருங்கள் என்றுசொல்லி நிறுத்தி அரசன் அவ்வனத்தினுட்சென்றான் மயில்களாடுவனவும்-குயில்கள்பாடுவனவும்-வண்டுகள் ஒலிப்பனவும்-யாதுபோ லிருந்தனவேனில், அரசனைக்காண அவ்வன தேவதை நட்டமுட்டு நாடகசாலைப் பெண்களோடு எதிர்வருதல் போலிருந்தது அதனைக்கண்ட அரசன் மகிழ்ந்துசெல்லுகிறபோது, புன்னைப்புஷ்பங்கள் உதிர்ந்திருந்தலையும்-மாந்தளிர்களோடு மாங்கனி தொங்குதலையுமிய அத்தளிர்கள் தென்றலுக் கசைந்திருத்தலையும்-கண்டான் அது எப்படி யிருந்ததென்றால், அந்தவனப்பெண் சுண்ணமுதலியபொடிகளைத்தூவி, காணிக்கையாகக் கனியை ஒருகையிலேந்தி, ஒருகையிலேந்தி, ஒருகையினால்வாரும் வாரும்அரசனேயென்று பிரியவசனம் பேசியழைப்பதுபோலு மிருந்தது இந்தவேடிக்கைகளைப்பார்வையிட்டு வருகிறபோது, அங்கங்கு யாகசாலைகளும்-ஓமகுண்டங்களும்-வேதகோஷ்டங்களும்-மஹாமுனிவர்கள்திருக்கூட்டங்களும்-தோன்றிற்று அவைகளை அரசன் கண்ணுற்றுக் கண்ணுவமஹாமுனிவரிருக்கிற ஆசிர்மத்திற் சென்றான் அங்கே அல்குலைத்தேராகவும்-இரண்டு தனங்களை யானையாகவும்-இடையைச்சிங்கமாகவும்-புருவத்தைவில்லாகவும்-இரண்டுகண்களைச் சரமாகவுங் கொண்ட இரதிதேவியானவள், வீரகடகம்புனைந்து மதன்மேல் யுத்தஞ்செய்யஎதிர்த்து வருவதுபோல் ஒருகன்னிகைஅரசன் கண்முன்தோன்றினாள். பெண்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்தினம் போல் பிரகாசிக்கின்ற பெருமாட்டியை அரசன் கண்டு மையலாகித் திப்பிரமைகொண்டு, அசைவில்லாமற் சித்திரப்பிரதிமைபோல்சற்றுநேரம்நின்று, தன் கல்வியின் திறத்தால் மனதைக்காமத்தின்வழி செல்லவொட்டாமல் நிறுத்தி, இதுமுனிவர்களிருக்கிற ஆசிர்மம் இந்தக் கன்னிகையைக் கண்டுமயங்குவதுநமக்குத் தகுதியல்லஇந்கன்னிகையைநெருங்கி வாய்மொழியறிந்து, அதன்மேல் நமது கருத்தைவெளியிட வேண்டுமென்று அக்கன்னிகையின் அருகிற் குறுகினான் அக்கன்னிகையு மிதற்குமுன்னமேதானே அந்தக்கண்ணுவராலும் அக்கண்ணுவரிடத்து வரு முனிவர்களாலும் இவ்வரசனது பெருமையையும் திருவுருவத திறத்தினையும் கேட்டிருக்கின்றவளாதலால்-அதனாலும், பிராரத்துவ சம்பந்தத்தினாலும், வந்த அரசனை துஷ்டியந்தமஹாராஜனென்று தன்புத்தியாலுணர்ந்து, ஆச்சிரமத்தில்திடுக்கெனப் புகுந்து, ஒருபொற்பீடமளித் திருக்கச்சொல்லி நாணத்தோடு தூண்மறைவில் நின்றாள் அரசன் அவள் கொடுத்த பீடத்திலிருந்து, கண்ணுங்கருத்தும்அக்கன்னிகையின் அழகாகிய கடலில்ஆழ்ந்திருந்தபோதிலும் பெரியோர்களின் பழக்கவாசனையினால் கருத்தைக் காமத்தின்வழியிற் செல்லவொட்டாமல் அக்கன்னிகையைப் பார்த்து, ஓதோகைமயிலே! ஓதொனிக்குங்குயிலே! இவ்வசிர்மத்துக்குத் தலைவராகிய கண்ணுவமஹாமுனிவர் எங்குற்றாரென்று வினவ, அக்கன்னிகை-ஓமஹாராசாவே! இந்நேரவரையில் இவ்விடத்தில்தா னிருந்தார். திவ்யக்கியானஸ்வரூபியாகிய சதானந்தர்வந்து அழைத்துப்போயினார் இன்னும் இரண்டு மூன்றுநாழிகையில்வருவார்என்று கூற அரசன்-ஓபெண்கள் நாயகமே! முனிவர்களில் மிகவுஞ் சிறப்புற்றோங்கியவர்கண்ணுவர்இக்கண்ணுவருடைய ஆசிர்மத்தில் நீஇருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? நீயார்? உன்பெயயென்ன? என்றுகேட்க கன்னிகை-ஓ அரசனே! நான்கண்ணுவருடைய புத்திரி என்பெயர் சகுந்தலையென்றாள் அரசன்கேட்டுத்திடுக்கிட்டு, ஆ! பெண்ணரசி! ஆணவமாயைகாமியமென்கிற மும்மலத்தை அடக்கினவரில் மிகவுஞ்சிறப்புற்றுப் பிரமசாரியத்துவத்தைப் பெற்ற பரிசுத்தமனத்தையுடைய கண்ணுவமஹாரிஷிக்குநீபுத்திரியா

விருத்தாந்தத்தையும், உனக்கு நாமதேயம் வந்தவர
லாற்றையும் விளங்க உரைக்கவேண்டுமென்றனன்.
அதற்குச் சகுந்தலை ஓ அரசனே ! சிலநாளுக்குமுன்
இவ்விடத்துக்குச் சதானந்தர் வந்தார். நான் அவ
ரைத் தரிசித்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து இந்
தக் கன்னிகையார் என்று கண்ணுவமுனிவரைக்
கேட்டார். கண்ணுவமுனிவர் என்விர்த்தாந்தத்
தையெல்லாம் சதானந்தருக்கு அறிவித்தார். அப்
போது அருகிலிருந்து கேட்டிருந்தேன். அக்கண்
ணுவர் கூறியபடி சொல்ல எனக்குச் சக்தியில்லா
விட்டாலும், தெரிந்தமாத்திரம் கிஞ்சிற் றெடுத்து
ரைக்கிறேனென்று சொல்லுகின்றாள்.

மேலும் இராஜராஜேஸ்வரா ! தேவர்களும்
முனிவர்களும் மற்றுமுண்டான பிரஜைகளும் ஸ்து
திக்கின்ற சிறப்புற்ற தவசிரேஷ்டனாகி, பிரமசிருஷ்
டிக்குப் பதிற்சிருஷ்டி செய்த மிகுந்த பராக்கிரம
பாக்கிய சிலாக்கியனாகிய விஸ்வாமித்திரர் இமய
மலைச்சாரலில் வந்து, ஐம்பொறிவழி செல்லும் புல
னை ஒரு வழிப்படுத்தி, அறிவைப் பிரமத்தினிடந்
துச் செலுத்தி, அநேககாலம் அருமையான தவஞ்
செய்திருந்தார். அத்தவத்தில் எழுந்த அக்கினி
திரிலோகங்களையும் தகிக்கத்தலைப்பட்டது. சொற்க
லோகத்திலிருக்கிற இந்திரன் இந்த அக்கினியினால்
கனவருத்தமடைந்து, முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்க
ளையும் - நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களையும் -
கிம்புருடர் கருடர் - காந்தருவர் - சித்தர் - வித்தி
யாதரர் முதலாகிய யாவரையும் அழைப்பித்து,
வியாழபகவானுடன் சிங்காதனத்திலிருந்து வந்த
பரிசனங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவர்
களே ! ஓ முனிவர்களே ! எக்காலத்திலும் கண்டறி
யாத இந்த அழற்சி எவ்விடத்திலிருந்துதித்தது ?
இதனால் சொற்கலோகமெல்லாம் கருகிப் பொல்லா
வருத்தமடைகிறபோது பூலோகம் எவ்வாறு அவஸ்
தைப்படும்? இந்த அழற்சியோ வடவைவையும்
வாட்டவல்லதே யிருக்கின்றதே : ஆதலால் விரை
வில் அஃதுண்டானவிதத்தை உணர்ந்து உரையுங்க
ளென்று வினவத் தேவர்கள் முதலானவர்கள் இந்
திரனை வணங்கிக் கூறுகிறார்கள். ஓ ஆண்டவனே!
இமயமலைச்சாரலில் விஸ்வாமித்திரமுனி அகோர
மான தவஞ்செய்கிறார். இஃது அத்தவத்திலெழு
ந்த தாபாக்கினி. இதைத்தணிக்க யாவராலும்
கூடாது. இதற்குத் தாங்களே ஒருயுக்தி சொல்ல
வேண்டுமென்றுகூற, இந்திரன் அதுகேட்டு, அந்த
விஸ்வாமித்திரன் மற்ற முனிவர்கள்போலல்ல. பிர்ம
சிருஷ்டிக்குப்பதில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவன். அவன்
தவத்தையழிக்க யத்தனித்து நாமெல்லா மொன்று
கக் கூடித் தடுப்போமாயினும் நம்மை பஸ்மீகரப்
படுத்துவான். வடவையை யேவினால் அஞ்சாமல்
அதனை யுட்கொள்ளுவான். சப்த மேகங்களையும்
சண்டமாருதத்தையும் விட்டால் அவைகளை
அரைநொடியில் தாபாக்கினியால் கொளுத்திப்
போடுவான், இந்த அண்டாண்ட் பிர்மாண்டங்க
ளெல்லாம் இடிந்துவிழுந்தாலும் பூலோகம் சொர்க
லோகமாய்க்கீழ்மேலானாலும், அஞ்சாத உறுதியான
மனத்தையுடையவன். இவன் தவத்தை யழிக்கிற
தற்கு ஸ்திரீகளையன்றி வேறொரு யத்தனங்களி
னால் அழிக்கக்கூடாது என்று தீர்மானித்து மேன
கையை அழைத்துவரத் தேவதூதர்களுக்குக் கட்
டளையிட்டான். தூதர் மேனகை இடத்துச்
சென்று தேவராஜன் கூறியவற்றைச் சொல்ல,
மேனகை இடத்துச்சென்று தேவராஜன் கூறிய
வற்றைச்சொல்ல, மேனகை அதுகேட்டு அதிக
விரைவில் வந்து இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி !
என்னை அழைப்பித்த காரணத்தைத் திருவுளம்
பற்றவேண்டுமென இந்திரன் அம் மேனகையைப்
பார்த்து, ஓ பெண்ணே ! இமயமலைச்சாரலில் விஸ்
வாமித்திரன் அகோரமான தவஞ்செய்கிறான்,
அத்தவத்திலெழுந்த அக்கினி பூலோகத்தாரையும்
சொற்கலோகத்தி லிருக்கிறவர்களையும வருத்து
கின்றது. நீ விரைவாகச்சென்று அந்த விஸ்வா
மித்திரன் தவத்தை அழித்துவரவேண்டும். என்
றுரைக்க மேனகைகேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஓ ஸ்வாமி!
அந்த விஸ்வாமித்திரருடைய தன்மையையெல்லாந்
தேவரீர் அறிந்திருந்தும். புலியிடத்து மானை அனு
ப்புவிப்பதுபோல் என்னை அனுப்புவிக்க யத்தனிப்
பதை நோக்கினால் தங்களுக்கு நான் கனமான குற்
றஞ் செய்ததாகவும், அதற்குப் பயத்திற் செய்யுந்
தண்டனைக்கீடாக நயத்திற் செய்யுந் தண்டனையாக
விருக்கின்றது. ஓ சுவாமி! என்மனமறியத் தங்க
ளுக்கு ஒரு குற்றமுஞ் செய்ததில்லையே : என்று
பிரிய வசனம்புகல இந்திரன் நகைத்து- ஓ பெண்
ணே ! நீ ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை. உலகத்
துக்கு ஒரு கெடுதி வந்தால் அதனை அரசன் நீக்கி
உலகத்தையாதரிக்கவேண்டும். இப்போது விஸ்வா
மித்திரனால் உலகத்துக்கு வந்த கெடுதியை நான்
நீக்கவேண்டும். இந்தக்கெடுதி என்னால் நீக்கப்
படுவதல்ல. உன்னால் நீங்கும். அது எப்படியென்
றால்? சினத்திலும் - கொலைத்தொழிலிலும்-சாபத்
திலும் - தவத்திலும் - ஒவ்வொருவர் உயர்ந்திருப்
பார்கள். இந்நான்கும் ஒருவர்க்கே இருந்தாலும்,
பெண்ணென்ற விடத்துச் சிறிதுஞ் செல்லா. ஆத
லால் இந்த வேளையில் நாங்களெல்லாம் சுகப்பட
நீ அந்த விஸ்வாமித்திரனிடத்துச்சென்று, உன்
வல்லமையால் அவனை மயக்கித் தவத்தையழித்து
வரவேண்டும். என்று கூற மேனகை மகிழ்ந்து
இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! யாவரேனும் ஐம்
புலனையும் அடக்கி அறிவைப் பரப்பிரமத்தினிடத்
துச் செலுத்திச் சித்திரம்போ லசைவற்று யோகத்
திலிருந்தாலும், அவர்களை அரைநொடிப்போதில்
கைவசப்படுத்த எனக்குத் தெரியும். இதோ
சென்று விஸ்வாமித்திரன் தவத்தைப் பொன்று
வித்து வருகிறேனென்று விடைபெற்று, தன் அர
ண்மனைக்குவந்து ஸ்நானஞ்செய்து, வஸ்திராபர

ணாதிகளோடு குங்குமமுந் தரித்து, பரிமளவாடை வீச அரண்மனையைவிட்டு வெளிப்பட்டு, கண்டவர்கள் காமவெறிகொண்டு திப்பிரமையுற்றுப் பின்தொடர்ந்துநிற்க இமயமலைச்சாரலில் விஸ்வாமித்திரமுனிவர் தவஞ்செய்கிற இடத்தில்வந்து தென்றற்காற்றுவாடையில் நின்றாள்.

இப்படி இவள்நின்றமாத்திரத்தில், வனசம்-சூதப்-அசோகு-முல்லை-நீலம்-என்கிற ஐந்துபாணத்துக்குத் தலைவனாகிய மதனராஜன் கவுசிகராஜனாகியவிஸ்வாமித்திரனை எதிர்த்து, கருப்புச் சிலையைவளைத்து வண்டுநாணியேற்றிக் குணத்தொனி செய்து முன்னம் இச்சையை விளைக்கின்றதாமரைமலர்க்கணையை எடுத்து அவ்விஸ்வாமித்திரன்மேற் றொடுத்தான். அப்போதுவிஸ்வாமித்திரன் தவநிலைவிட்டுக் கண்ணைவிழித்துப்பார்க்கும்போது மேனகையணிந்திருக்கிற சந்தனம்-புழுகு-கஸ்தூரி-கர்ப்பூரப்-சவ்வாது-குங்கும முதலான பரிமளங்களோடு, அளியின்மிகுந்த நறுமலர்க்காற்றினை யுணர்ந்தான்-அதனைமதனராஜன்கண்டு, இதுதான்சமயமென்று கருதி பரபரப்பாகக் காமவெம்மையையுண்டாக்கும் சூதமலரைத் தொடுத்தான் உடனே விஸ்வாமித்திரன் விருச்சிகங்கொட்டப் பட்டவனைப்போல தவநிலைவிட்டெழுந்து, அப்பரிமளக் காற்றின்வழிச்சென்றான் அங்கே ஒருசந்தனமரத்தடியி லிருக்கிற மேனகை (இங்கப்பூனையும்பாலைக்குடிக்குமா?) என்கிற பழமொழிபோலக் கடைக்கணோக்கத்தை விஸ்வாமித்திரன்மேல் வைத்து, மற்றோர்பொருளை நோக்குவதுபோலப் பராமுகமாக இருந்தாள் இவளை விஸ்வாமித்திரன் கண்டமாத்திரத்தில் மதனராஜன் கணைத்துச்சிரித்து, மஹா உக்கிரத்தோடு சகிக்கக் கூடாத வருத்தத்தைக்கொடுக்கும் அசோகமலர்க்கணையைத் தொடுத்தான் விஸ்வாமித்திரன் அதனால் மனங்கலங்கி அவளருகிற்சென்று, ஓபெண்ணரசீ முனிவர்க்குவிரோதியாகிய மதனராஜன் என்னைமிகுந்ததுன்பத்துக் குள்ளாக்கினான் அவனைவென்று வெற்றிபெற என்னாற்சக்தியில்லாமல், அவன் பாணத்தினால் அடிபட்டுப் பிடிபட்டு முறிபட்டு வெறிபட்டு ஓடிவந்தேன் தெய்வ கடாட்சத்தினாலே உன்னைக் கண்டேன். நீமுலையாகிய மலையையும்-அல்குலாகிய அகழியையும்-துடையாகிய பொற்கம்பத்தையு முடைத்தாகிய நல்லகாவலைச் செய்யாநின்ற கண்களாகிய வாயிலோடும் கூடிய உன்மனக்கோட்டையை என்வசப்படுத்தி, மதனராஜன் பாணத்தால் என் மார்பிற்றோன் றியபுண்ணுக்கும்-அதனாலுண்டாகும் சூரத்துக்கும்-உன் ஸ்தனவேதுகொடுத்து இதழ்மருந்தளித்து ஆதரிக்கவேண்டும் என்று இனியவசனங்களால் பலவாறுவேண்ட மேனகை விஸ்வாமித்திரனை வணங்கிச்சொல்லுகிறாள் ஓஸ்வாமி! நீரோகாமம்-வெகுளி-மயக்கமென்பன வற்றைநீக்கிக் கருத்தைப் பிரமத்தினிடத்துச் செலுத்திச்சற்று மசைவில்லாமற் றவத்தி லிருக்கிறவர் உமக்காக இந்தக் கருத்து உண்டானதை நோக்கும்போது மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது ஆயினும் அபயமென்று வந்தவர்களை யாதரிப்பது முறைமை அம்முறைமைப்படி தேவரீர் கருத்து மகிழ என் மனமகோட்டையை உமது வசமாக்கி முலைவேதுகொடுத்து இதழ்மருந் தளித்துக் காமநோயை மாற்றுவேன் ஆனால் ஒரு சந்தேகம் அஃதென்னவென்றால்-முனிவர்களென்றபோதே அவர்களெல்லாம் ஸ்திரீவிரோதிகள் நீரு முனிவரானபடியால் உம்மை ஆதரிப்பதற்கு எனக்குக் கிஞ்சித்து அஞ்சிக்கையுண்டாயிருக்கின்றது-என்றுகூற விஸ்வாமித்திரன் சிரித்து-ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீசொல்லியது சரிதான் விரோதியா யிருந்தபோதிலும் அவ்விரோதி சகிக்கொணாத துன்பமடைந்துவந்து முறையமிட்டு அபயமென்று விழுந்தால், அவனைக் காப்பாற்றுவது முக்கியமானகடமை மேலும் உபகாரஞ் செய்கிறதினாலே அவடம் வருகிறதேயில்லை வந்தாலும் உபகாரஞ் செய்யச்சொல்லி நூல்கள் முறையிடுகின்றன. ஆதலால் இந்தவேளையில் என்னை யாதரிக்கவேண்டும் என்று வணங்க மேனகைமகிழ்ந்து, விஸ்வாமித்திரன் களிப்புறத் தன்மனக்கோட்டையை அவன் வசப்படுத்தி அம்முனிவரன் கொண்ட காமநோயை மாற்றினாள் விஸ்வாமித்திரன் வீரியவிர்த்தியால் மேனகையிடமாக நான்பிறந்தேன் மேனகை தெய்வலோகப் பெண்ணாதலால், அவள்பிறந்த என்மேல் பிரீதியில்லாமல் ஓரிடத்தில்வைத்துப் போயினாள். விஸ்வாமித்திரர் முழுதுந்துறந்தவ ராதலால் என்மேல் அன்புகூராமல், அவர் சிந்தைக்கிசைந்தவிடத்துச் சென்றார்.

பின்பு எனக்கு சூரியச் சுடரினால் துன்பம்வராமல் சகுந்தலைப்பக்ஷிகள் வந்து தமது இறகுபந்தரிட்டுப் பாதுகாத்துவந்தன அவ்வழியில் முனிசிரேஷ்டராகிய கண்ணுவர்வந்து, நானழுத குரலோசையைக்கேட்டு, அவருடைய சிவந்த கரங்களிலென்னையேந்தி ஆசிரமத்துக்கு எடுத்துவந்து சகுந்தலையென்று பெயரிட்டு, மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துவந்தார். இது என்வரலாறுமுறையென்றுசொல்லி ஒருபால் மறைந்து ஒதுங்கிநின்றாள் இவையனைத்தையும் அரசன்கேட்டுப் பிர்மானந்தத்தை அடைந்து, இவள் கவுசிகராஜனாகிய விஸ்வாமித்திரனுக்கும் தெய்வலோகப்பெண்ணாகிய மேனகைக்கும் பிறந்தவள் நாம் கொண்ட கருத்தின்படி இவளைப் புணருதல் தகுதிதான் என்று மனதில் நினைத்துச் சகுந்தலையைப் பார்த்து, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீ கவுசிகராஜனாகிய விஸ்வாமித்திரன் புத்திரி யாதலால், தடையின்றி உன்னையான் கூடத்தகும் இனி என்பேரில் கிருபைகூர்ந்து என்னை யாதரிக்க வேண்டுமென்றான். சகுந்தலை மிகுந்த நாணமுற்று முகத்தைக் கோட்டி, காலால் நிலத்தைக் கீறிப் பூமியைப் பார்த்த வண்ணமாய் ஒரு வசனஞ் சொல்லுகிறாள் ஐயா! இது முழுதும் துறந்த மஹாத்மாக்களிற் சிரேஷ்டராகிய கண்ணுவர் ஆசிரமம்.

இதில்வந்தும் விரகதியைப்பாராட்டாமல் என்னைக் கூடுமென்று சொல்லுவது அரசருக்குத்தகுதியல்ல அவ்வாறு கூடுவோமென்றாலும், அருமைபாராட்டி வளர்த்த என்பிதாவாகிய கண்ணுவர் மனதுக்கு அருவருப் புண்டாகும் உம்மையே நேரிற்கண்டு ஏதேனும் வினவுவாராயின், அதற்குமறுஉத்தரவு என்னவென்றுகொடுக்கவல்லீர் என்று கேட்கவும் அரசன் மகிழ்ந்து, ஓபெண்ணரசி! நீயேன் ஐயப்படுகிறாய்? பெணமையாகப் பூமியிற்பிறந்தபோதேஒருபுருஷன் முன்னமே பிறந்திருப்பான் மேலும்பெண்களைப் பெற்றவாகள் ஒருவருக்கு அப்பெண்ணை விவாகம் செய்வித்துக்கொடுப்பார்களேயன்றி, பனையில் வைத்திருக்கப்போகிறதில்லை கண்ணுவரோ மகா தவசிரேஷ்டர் மேலும் பிரமசாரி அவரிடத்தில் வருகிறவர்களும் ஸ்திரீவிரோதிகள் ஆதலால் உன்னைஎந்த அரசர்களுக்காவதுமணஞ்செய்விக்கவேபோகின்றார் (கும்பிடப்போனதெய்வம் குறுக்கேவந்ததுபோல) அரசர்களில் ஒருவனாகியநானேவந்துவிட்டேன் நீ கிருபைகூர்ந்து என்னையாதரித்து விரகநோயைத் தீர்த்தால், கண்ணுவர் களிப்படைவாரேயன்றி விரோதிககார் ஆதலால்இந்தவேளை என்னை வருத்தும்படி வந்தஐங்கணைவேளை முதுகிட்டோடும்படிச் செய்என்றுவேண்டச்சகுந்தலை அரசன் கூறியவற்றை நிதானித்து நோக்கி ஒப்புக்கொண்டு, ஒருத்தரவுசொல்லுகிறாள்.

உலகினுள்ள பெண்கள்மணஞ்செய்யாமல் ஒருபுருஷனைக்கூடினால், அப்பெண்ணைஉலகத்தார்இகழ்வாரேயன்றிப் புகழார்கள் ஆதலால் என்தந்தையாகிய கண்ணுவர் வந்தவுடன் தமது கருத்தின்படி விவாகத்தை நிறைவேற்றி, அப்பால்என்னுடையகையைப்பற்றுவது தங்களை யொத்த காவலர்க்குத்தகுதியென்றவள்புகலஅரசன்சிரித்து, ஓபெண்கள்பெருமானே! நீகூறியவசனம் எவ்வாறிருக்கின்றதெனில்? விஷம் தலைக்கேறி மயங்கிப்பூமியில்விழுந்தவனுக்கு, அவன் சிநேகன் மந்திரங் கற்றுக்கொள்ள மலைவாசிகளிடத்துச்சென்று சூரியகிரகணத்தை நாடியிருக்கிறது போலிருக்கின்றது காமவெறிகொண்டு அவகோலமாயிருக்கிற என்னைப்பார்த்தும் நீமணஞ்செய்து கூடென்றால், அதுகாறும் நான் எவ்வாறுசகிப்பேன்? என்விரோதியாகிய மதன்எவ்வாறு நீங்குவான்? ஆதலால்உன்கருத்தின்வண்ணமும், உன்தந்தையாகிய கண்ணுவமுனிவர் கருத்துங் கிசையவும் நானொருஉபாயஞ்சொல்லுகிறேன் அஃதென்னெனில்- உலகத்தில் பெண்களை விவாகஞ்செய்து கூடுவது தகுதிதான் அந்தவிவாகம்எட்டுவகைப்படும். அவையாவன பிரமம்-பிரசாபத்தியம்-ஆரிடம் தெய்வம்-காந்தருவம்—அசுரம்-இராக்கதம்-பைசாசமாம் இவற்றுட்பிரமசாரிக்குக் கன்னிகையைத் தீமுன்னர்க்கொடுப்பது, பிரமமணம் தலைமகனினத்தார் வேண்டத் தலைமகளினத்தாருட்பட்டு அவளை ஓமத்தீமுன்னர்க்கொடுப்பது, பிரசாபத்தியமணம். ஒன்றிரண்டு பசுவுமெருதும் வாங்கிக்கொண்டு நங்கையைத், தீமுன்னர்க்கொடுப்பது,ஆரிடமணம்.வேள்வியால்வந்த பெண்ணை அக்கினிமுன்னர்க்கொடுப்பது, தெய்வமணம். கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவருந்தன்னிடத்தெதிர்ப்பட்டுத் தாமேகூடுவது,காந்தருவமணம். பெண்ணுக்குப் பொன்பூட்டிச் சுற்றத்தார்குப்பொன்வேண்டுவனகொடுத்துக்கொள்வது அசுரமணம், பெண்ணும்பெண்ணினத்தாருமுடன்படாமல் வலிதிற்கொள்வது, இராக்கதமணம். துயின்றாளைச்சென்றுகூடுவது,பைசாசமணம். இவற்றுள்கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவருந்தனித்தவிடத் தெதிர்ப்பட்டுத் தாமேகலத்தலாகிய இந்தக் காந்தருவமணம் புரிந்து இருவருங்கூடுவோம். என்று அரசன்கழற்கூந்தலை மெய்தான்: இப்போது நீர் பெற்றிருக்கிற காமநோய்க்குத் தகுந்தபடி இனியவசனஞ்சொல்லிக்கூடி, காமநோய்தீர்ந்தபின்பு உன்னையார் கண்டவனென்று மாறுபடப்பேசிவேறொரு ஸ்திரீயைமணம்புரிந்தால்,நான் அவமாவதுமன்றி என்வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரனும்சுகமடையானே இதற்கென்னஉத்திரவு?என்றுகேட்க அரசன்நகைத்து, ஓபெண்கள்நாயகமே! உலகத்தில்அரசராயிருக்கிறவர்களுக்குவெற்றியும் பாக்கியமும்கொடுக்கின்றதுவாய்மை.அவ்வாய்மையைமறப்பார்களாகில், மும்மூர்த்திகளைநோக்கி அநேகமான தவஞ்செய்து சிலாக்கியமானபாக்கியத்தையும்அநேகதிவ்யாஸ்திரங்களையும் பெற்றிருந்தாலும் அதுஅவைகளையெல்லாம்நாசப்படுத்தி,குடிக்கக்கஞ்சியும் கட்டவஸ்திரமுமின்றி வருந்தச்செய்விக்கும் நானோ வாய்மையிற் பிறழாமலிருக்கும் அரசருக்கெல்லாம் அரசன்நான்சத்தியமறக்கேன் ஆதலால் உனக்கொரு உறுதியான வாக்கியம் கூறுகிறேன் அஃதென்னெனில்-நீயே என்மனைவி உன்வயிற்றிலுதிக்கும் புத்திரனே என்பட்டத்துக்குரியவன் இதற்குச்சாக்ஷி ஆகாயவாணியும் பூமிதேவியுமேயாம் இனிச்சாலஞ்செய்யாமல் என்னைக்கூடுவது நின்கற்புக்கழகென்று வற்புறுத்திக்கூறினான் அப்பால் சகுந்தலை சம்மதித்து மிகமகிழ்ச்சி அடைந்து, அரசன் மகிழ்வெய்தக் கடைக்கணித்து, காமக்குறிப்பைத் தெரிவிக்கின்ற குறுநகைபுரிய அரசன் அதுகண்டு, ஐந்துவித ஆலிங்கனத்தோடுபதினொருவித அதரபானமுதலியவற்றை முறைமைப்படிஇயற்றி, சுந்தரமிகுந்திடு சகுந்தலைமனங்களி துளங்க ரதிகேளி விளையாடி மலர்சூடி, ஓபெண்கள்சிரோமணியே! நானேவேட்டையாடவந்தேன். வந்தவிடத்தில் உன்னைக்கண்டேன். கருத்துமகிழ்வெய்தப்புணர்ந்தேன். இனி என்சேனைகளோடு கலந்துநகரஞ்சென்று,மந்திரிகளால்உன்னை அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.நீவருத்தப்படாமல்மகிழ்வுடன்விடைகொடு என்று வேண்டச் சகுந்தலை கிஞ்சித்து வருத்தமடைந்து, ஓஅரசனே! புருஷர்சொல்லுக்குமனைவியர்

மறுத்துக்கூறுவது தகுதியல்ல ஆதலால்உமது இஷ்டப்படி நடவும். ஆனால் என்னைமாத்திரம் மறக்காதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறேனென்று மிகுந்த ஆறுமையோடு விடைகொடுத்தனள். அரசன் அவ்விடையைப்பெற்று மீண்டுமெந்திரிகளோடு கலந்து, காட்டிற்கலைந்திருந்த சேனைகளெல்லாம் ஒன்றுபடக்கூடித் தன்னைச்சூழ்ந்துவர முன்போல் நகரமவந்து சேர்ந்து அரசுசெய்திருந்தான்.

இங்கே சகுந்தலைபானவள் கணவன் பிரிந்தவருத்தத்தோடு திவ்யக் கியானியாகிய கண்ணுவர்க்கு என்ன உத்திரவு சொல்லப்போகிறேமென்னுங்கவலைக்காட்பட்டவளாகி, ஐயோ! கற்றறிவில்லாதஸ்திரீஜனங்களுக்கே கலவிக்குறிகள் தெரியுமென்றால், சகலகலைவல்லவராகி உண்மைக் கியானத்தைப் பெற்றவர்க்குத் தெரியாமற்போகுமா ? நாம்என்ன காரியம் செய்துவிட்டோம்? காமிகள் யாவற்றுக்குமஞ்சார்களென்கிறது நமக்குத் திருஷ்டாந்தமாயிற்றே: இனி நாம் என்னசெய்யப்போகிறோம், என்றேங்கிப்பயந்திருக்கிறதருணத்தில் திரிகாலக்கியானியாகிய கண்ணுவமுனிவர் வந்துவிட்டார். அவர்வரவே கலவியால் வெளுத்தஇதழையும்-வியர்வையால் நிறைந்த முகத்தையும்-வேகத்தினால் சிவந்த விழியையும்-பல்லாதிகளாற் பட்டகுறியையும் - ஆலிங்கனாதிகளாற் கலைந்த அளகத்தையும்-புத்திரனிருக்கும் ஆலிலைபோன்ற வயிற்றையுமுடைத்தாகிய சகுந்தலை திடுக்கென்றெழுந்து, நமதுமுகக் குறியினாலும் - அனுபவத்திறத்தாலும் - நாம்முடித்துக்கொண்டகாரியத்தை அறிந்துகொண்டிருப்பாரென நாணமேற்கொண்டு மெல்லென நடந்து, கல்விப் பிரவாகமாகிய கண்ணுவருடைய திவ்ய சரணம்புயத்தில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம் என்பதற்கிணங்க சுவாமிகளுக் கறிக்கையிடாமல் ஓர்நொடிப்போதில்ஊழின்வசத்தினளாகி மயங்கி, எளியாள் செய்தகுற்றத்தைப் பொறுத்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்றிரந்தாள். அதுகேட்டுத் தாம் வெளியிற்சென்றது முதல் அதுகாறுநடந்த காரியங்களைத் தமது ஞானதிருஷ்டியாற் கண்டுணர்ந்த கண்ணுவர் அதற்குமகிழ்ச்சிபடைந்து, சகுந்தலையை முற்றும் நோக்கிச் சொல்லுகிறார் ஓஅம்மணி! உன்உதரத்திலிருக்கிறபுத்திரன் இந்தநெடியகடல் சூழ்ந்த உலகத்தையெல்லாம்ஆளும்படியான வல்லமையையுடையவன். உன்னைக்கூடின அரசனே துஷ்டியந்தமஹாராஜன்நீநல்லகாரியஞ் செய்தாய். அதற்குஉன்மேல் மகிழ்வேயன்றிக்கோபமில்லை. நீ அஞ்சாமல்நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறுக. என்று சொல்லவும் சகுந்தலை அரசன் வந்ததையும், தான் அவ்வரசனுக்கு மரியாதைசெய்ததையும், அரசன் தன்னையாரென்றுகேட்டதற்குச்சொன்னவரலாற்றையும், அதன்மேல் அரசன் விரகதாபப்பட்டு ஆகாயவாணியைப் பூமிதேவியைச் சாக்ஷிவைத்துக் காந்தருவமணம் புரிந்து கூடிப் பின்பு மந்திரிகளால் அழைத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லியவற்றையும்விளங்கஉரைத்தாள். கண்ணுவர்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓஅம்மணி! உலகத்தில்பெண்கள்பெறும்பேறு என்னவென்றால் கல்வியையும் - வல்லமையையும்-அழகினையும்-வாலிபத்தையும்-செல்வத்தையும்பெற்ற புருஷனையுடைத்தாய், புத்திரபாக்கியத்தையும் பெறுவதுமிகுந்த அருமையானபேறு இந்தப்பேறு எல்லாப் பெண்களுக்கும் கிடைக்காது நீதவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய விஸ்வாமித்திர முனிவருக்கும் மேனகைக்கும் பிறந்தவளாதலால், அவர்கள் வழியால் நீசகலபாக்கியமும் பெற்றாய் இனிஉனக்கு ஒருகுறைவுமில்லை. சுகமாயிருஅம்மாவென்று வாழ்த்தினார். சகுந்தலை பரமானந்தத்தை யடைந்தவளாய் கண்ணுவரை வணங்கி அந்தப்புரத்திற் சென்றிருந்தாள் இவ்வாறு சென்றபின்பு முதன்மாதத்தில் வெறுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களில் விருப்பமும்-குறைவுற்ற பசியும்-உணவில்வெறுப்பும்-பிளி யேப்பமு முடைத்தாகி, இரண்டாமாதத்தில் அடிவயிறு கருக்குழியைச்சார்ந்து ஒட்டி உள்ளடங்கி, மூன்றுமாதத்தில் மார்பினரம்புகளெடுத்து, நான்காமாதத்தில் முகம்வெளுத்து முலைகறுத்து மசக்கை என்னும் நோயுற்று, ஐந்தாமாதத்தில் சுளுக்கு நோயும் வயிற்றுப்புரட்டலுமுண்டாகி, ஆறுமாதத்தில் கண்களின் அடிநிமைக்கடுத்த நரம்பு பிரகாசமாகவும் கண்களினது நிறம் பேதமாகவும் காணப்பட்டு, ஏழாமாதத்தில் உட்காரும்போதும் எழுந்திருக்கும் போதும் புத்திரக்கருவாதலால் வலதுகையை அடிக்கடிஊன்றி, எட்டாமாதத்தில் முலையிற் கிஞ்சித்துப் பாலுண்டாகி, ஒன்பதாமாதத்தில் அதிக வருத்தமும் இளைப்புடனே வலதுபக்கத்தில் பிண்டமிருக்கிறதென்று அறியுந்தன்மையையுமுடைத்தாகி, பத்தாமாதத்தில் கருப்பவேதனைப்பட்டு யாவரும்விருப்பமுறத்தக்கச் சிறப்பினை வகிக்கப்போகிற புத்திரசிகாமணியைப்பெற்றாள்.

அப்புத்திரனுக்குக் கண்ணுவர்பல ஆசிகள்கூறி, செய்யும் சடங்குகளையெல்லாங் கிரமப்படிநிறைவேற்றிப் பரதனென்று பெயரிட்டு, ஐந்துவயதுக்குமேல் வேதாகமங்கள் அறுபத்து நாலுகலைக்கியானங்கள் முதலியவற்றைப் போதித்து, ஏழாமாண்டு முதல்வில்வித்தை - அம்புவித்தை - யானையேற்றம்-குதிரையேற்ற முதலியவைகளையுங்கற்பித்து மஹாவிருப்புடன் வளர்த்துவந்தார் அப்புத்திரனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதான காலத்தில் கண்ணுவர் சகுந்தலையை அழைப்பித்து, ஓஅம்மணி! இனிநீஉன்கணவனாகிய துஷ்டியந்த மஹாராஜனிடத்துச்சென்று வாழ்ந்திருக்கவேண்டிய முறைமை உன்னை மந்திரிகளால் அழைப்பிக்கிறேனென்று சொல்லிப்போயின அரசன் இதுவரைக்கும்உன்னை அழைப்பிக்கவில்லை.

இராச்சியசம்பத்தினுலேமறந்து விட்டாற்பேற் காணுகின்றது. இதோ நமது சிஷர்களிற்சிலரை அனுப்பிவிக்கிறேன். அவர்களைத் துணையாகக் கொண்டு நீ அத்தினபுரத்திற்குச் செல்லென்று கட்டளையிட்டுச் சிஷர்களை அழைத்து, ஓ சிஷர்களே! இந்தச்சகுந்தலையை அத்தினபுரதில் விட்டு வாருங்களென்றுசொன்னர். சகுந்தலை கனவருத்தமடைந்து, கண்ணுவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஒஸ்வாமி! இதுவரைக்கும் யாதொரு குறைவுவராமல் என்னைப் பாதுகாத்தீர்கள் எனக்கு மாதா-பிதா-குரு-தெய்வம் - தாங்களேயன்றி வேறில்லை எப்போதும் ஸ்திரீசாதிகளுக்குக் கணவன்வீடு சதமேயன்றித் தாய்வீடு சதமல்ல நானும் ஸ்திரீயாதலால் மாபுவழக்கப்படி தங்கள் கட்டளையை மீருமற் செல்லுகிறேன் இதுவரைக்கும் எப்படி என்மேற் கிருபைவைத்திருந்தீர்களோ? அப்படியே இனிமேலும் எளியேன்மீது கிருபைகூர வேண்டுமென்று இனிய வசனங்களுடன் வணங்கி விடைபெற்று, சிஷரைத் துணையாகக்கொண்டு, புத்திரனேடு தானும் ஆசிரமத்தைக்கடந்து, அத்தினபுரத்தருகில் வந்து சிஷரை அனுப்பிவிட்டுத் தான் தன்புத்திரனேடு நகரத்துட்சென்ருள் அப்போது அந்நகரத்திலிருப்பவர்கள் இந்தச் சகுந்தலையையும் இராஜசிங்கமாகிய பரதனையும்பார்த்து, மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து, ஆ! ஆ! இந்த அம்மனைப்பார்த்தால் ஸ்ரீமகாலட்சுமியைப்போலிருக்கின்ருள் அருகிற்செல்லுகிற வாலிபனைப்பார்த்தால் மன்மதன்போலிருக்கின்ருன். இவ்வளவு சவுந்தரியமுள்ள இவர்கள் பாதசாரியாய் இந்நகரத்துட் பிரவேசித்த காரணமென்னவென்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, சகுந்தலை இராஜன் கொலுமுகவாயலில் வந்து, அங்கிருக்கும் காவலாளிகளைக்கொண்டு தன்வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அரசன் உத்தரவின்மேல் கொலுவிற் சென்று, கணவனுதலால் புத்திரனேடு தானும் வணங்கி நின்ருள். அங்கு அரசனேடு வீற்றிருக்கும்-௰அத-மந்திரிகளும், ௱௲௲த - பட்டவர்த்தனரும், ௲௱௲த-மகுடவர்த்தனரும், இமபண்டிதர்-இராஜபுரோகிதர்-ஆசிரியர்கள் - ௱௲-தேசாதிபர்கள் முதலானவர்களும், சகுந்தலையையும் பரதனுகிய வாலிபனையும் நோக்கி, அவர்கள் அழகுக்காக மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும், இந்த இராஜசபைக்கு வரும்படி இவ்விருவருக்கும் யார் என்னதீங்கு செய்தார்களோவென்கிற ஏக்கத்தையுங் கொண்டிருந்தார்கள் அரசன் நமஸ்காரஞ்செய்த சகுந்தலையையும் புத்திரனையும் உய்த்துநோக்கி, ஆ! ஆ! நாம் வேட்டையாடவனத்திற்சென்றபோது, கண்ணுவர் ஆசிரமத்தில் இவளைக்கண்டு பரவசஞ்செய்து, காந்தருவமணம் புரிந்து கலந்து, மந்திரிகளால் அழைத்துக் கொள்ளுகிறேமென்று சொல்லி வந்துவிட்டு, இதுவரைக்கும் நாம் அழைக்காதிருந்ததினுல் இவளே வந்துவிட்டாள். இனிநாம் இவள் கருத்துக்கு விரோதம் வராமல் அழைத்துக்கொண்டோமாகில், இதோயிருக்கிற நமது புத்திரனுக்கு நமக்குப்பின் நமது மந்திரி முதலானவர்கள் பட்டங்கட்டுவிக்கமாட்டார்கள் அல்லது நீக்கி விடுவோமாகில், இவள்மனம் நோகும் அதனுல் நமது அரசுக்குக் கெடுதிநேரிடும். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, இவளை நிராகரிப்போம் அப்போது நாம் சாக்ஷிவைத்த ஆகாயவாணிவந்து, இந்தச்சபையிலிருக்கிறவர்கள் யாவருமொத்துக்கொள்ள அக்காலத்தில் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவள் அப்போது அச்சாக்ஷி முன்னிலையில் அழைத்துக்கொண்டு, நம்மால் அவள் அடைந்தவருத்தத்தை மாற்றுவோமென்று மனதுக்குள் தீர்மானித்துச் சகுந்தலையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருன்.

ஓ பெண்ணே! நீயார்? உன்பெயரென்ன? உன்னருகிலிருக்கிற சிறுவன்யார்? உன்னிருப்பிடம் எது? நீ இந்த ராஜசபைக்கு வரவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, சகுந்தலையானவள் மிகவுந் திடுக்கிட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? அரசன் நம்மையாரென்று வினவுகிருர். இவர் நம்மைப் பகற்காலத்திற் கூடினவராயிற்றே குறிப்புதெரியாதா? இவரிப்படிகேட்டது யாது எண்ணங்கொண்டோ தெரியவில்லையே ஒருவேளைச் செல்வச்செருக்கினுல் நம்மை அவமானப் படுத்தக்கருதி இருக்கிருரோ? அல்லது மறந்துவிட்டாரோ? என்னமோ எல்லாம் இன்னும் சற்றுநேரத்துக்குள் தெரியவருகிறது நாம் உண்மையைக்கூறினுல் தெய்வம்விட்ட கதியாகுதென்று தனக்குத்தானே யோசித்து, அரசனைவணங்கி, ஓமஹாராஜனே! நான் உமதுமனைவி என்பெயர் சகுந்தலை இதோயிருக்கிற சிறுவன் உமது புத்திரன் என்னிருப்பிடம் கண்ணுவர் ஆசிரமம் நான் இவ்விடத்துக்கு வந்தகாரணம் முன்னம் நீர் என்னைக்கூடின காலத்து மந்திரிகளால் அழைத்துக் கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிவந்து இதுவரைக்கும் என்னை அழைக்காமல் இருந்துவிட்டதினுல், நானே உமது இடத்துக்கு வந்துவிட்டேனென்று மறுமொழி வழங்கினுள் அரசன் இம்மொழியைக் கேட்டு, புத்திரனையும் மனைவியையுய் பார்த்த மகிழ்வைப் பரியாசமகிழ்வாற் செய்யுஞ் சிரிப்பாக வெளியிற்காட்டக் கருதிக் கலகலவென்று நகைத்து, அன்புடன் நோக்கும் நோக்கைக் கடும்பார்வையாகத் தாக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிருன் பளா! பளா! மந்திரிகளே! இதென்ன ஆச்சரியம்? இதோயிருக்கிற பெண் என்மனைவியாம் அவள் அருகிலிருக்கிற சிறுவன் என்முடியைத் தாங்கும் புத்திரனும் இவள் முன்னும் பின்னுங் கட்டிப்பேசுவது மெத்தமேலாயிருக்கின்றது பொய்யை மெய்போற் காட்டுகிருள் பாருங்கள் சபாசு! சபாசு! நன்ருயிருக்கின்றது என்று எளிதஞ்செய்து, சகுந்தலையைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன் ஓ பெண்ணே! நானே அரசன் நான் கண்ணுவர் ஆசிரமத்துக்கு என்னகாரணத்தால் வரப்போகிறேன்? அப்படி வந்தாலும் தனித்துவருவனு

இதென்ன விந்தை? நானுன்னைக் கூடினதெப்படி? அந்த வரலாற்றை யாவர்க்குந் தெரிய உரையென்று கூற, சகுந்தலை கனவருத்தமடைந்து சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! நீர் வேட்டைக்குவந்தபோது வெளியே யாவரையும் நீக்கி ஒருவராய்த் தனித்துக் கண்ணுவமுனிவர் ஆசிரமத்துக்குவர, நான்கண்டு எழுந்து மரியாதைசெய்து பொற்பீடமளித் திருக்கச்சொல்ல இருந்து, என்வரலாற்றைக்கேட்டு மையலாகி, பூமிதேவி ஆகாயவாணி இவர்களைச்சாக்ஷிவைத்து, நாம் நடத்திக் கொள்ளப்போகிற காந்தருவ விவாகத்தினாற் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு முடிசூட்டுகிறேனென்று உறுதிமொழிபேசி, அக்காந்தருவ விவாகஞ்செய்து என்னைக்கூடி, உடனே மந்திரிகளால் உன்னை வரவழைத்துக் கொள்ளுகிறேனென்று வாக்குதத்தஞ் செய்துவந்து, கூறிய அவ்வாக்குதத்தத்தை இப்போது மறந்துவிட்டீர். பின்பு நான் கருப்பவதியாகி ஒரு புத்திரனைப்பெற்றேன் கண்ணுவர் அப்புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயரிட்டு, புத்ரோச்சவ முதலிய சட்கருமமு நடாத்தி, நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்துநாலு கலைக்கியானமுதலாகிய சாஸ்திரங்களும், அரசர்க்குரிய வில்வித்தை முதலியதுகளும் அப்பியாசஞ்செய்வித்து, என்னையும் இப்புத்திரனையும் உமது நகரத்தில் விட்டுவரச்சொல்லித் தமது சிஷருக்குக் கட்டளையிட, அச்சிஷர் அவ்வாறு உமதுநகரத்திற் கொண்டுவந்து விட்டுப்போயினர். நான் உமது சபைக்குவந்தேன் என்றாள் அரசன் இவ்வசனங்களைக்கேட்டு, இதெல்லா முண்மையென்று தோற்றப்பட்டும் தன்கருத்து நிறைவேறக்கருதி முகம் வேறுபட்டு, மஹா உக்கிரத்தோடு கடுகடுத்த முகம்போல் தன் முகத்தைக்காட்டி, மின்னாமல் இடிஇடித்தா லெப்படியோ அப்படிபோல் அதட்டிச் சொல்லுகிறான்: ஆ! ஆ! பெண்ணே! நானென்ன அரசனல்லவா? நான் வேட்டையாடப் புறப்பட்டால் ஒருவனாகப் புறப்படுவேனோ? அல்லது வேட்டையாடுகிற தருணத்தில் ஏதாவதொருமிருகமீறி ஓடிற்றானால், அப்போது சேனைகளை விட்டுப்பிரியலாம். அப்படி பிரிந்தகாலத்தும் உயிர்க்குயிராயிருக்கிற மந்திரிகள் பிரிவார்களா? நான் எவ்விடத்துச் சென்றாலும் அவ்விடத்துக்கு யாதொரு தடையுமின்றி உடனிருப்பார்களே நான் தனித்து வருகிறதென்ன? அப்படிதான் தனித்துவந்தாலும், முனிவர் ஆசிரமத்தில் வரவேண்டிய காரணமென்ன? வழிதப்பி முனிவர் ஆசிரமத்துக்கு வந்தாலும், அந்த இடத்தில் ஒருஸ்திரீயிருந்தால் மோகிக்கக் கூடுமோ? இதையெல்லாம் யோசித்தால் சுத்தப் பொய்மையாயிருக்கின்றதேயன்றி, உண்மையென்று உன்னருகிலிருக்கிற சிறுவனும் நம்பமாட்டான் இதுவுமன்றி நீ சொல்லுகிறது என்னவென்றால், ஆகாயவாணி பூமிதேவியறிய என்னைக் காந்தருவமணம் புரிந்தாயென்கிறாய். அது சபைக்குதவுமா? (முழுப்பூசினிக்காயைச் சோற்றோடு மறைத்தவள்.) என்று உலகத்தார் சொல்லக் கேட்டிருந்தேனே யன்றிக் கண்டறியேன். இன்றையதினம் உன்னை யோசித்தால் உலகாதிபனான என்பேரிலேயே வழக்காடத் துணிந்துவந்த நீ (யானையைச் சுளகால் மறைத்த கதைபோல) இன்னும் சற்றுநேரம் இச்சபையில் வைத்திருந்தால், எல்லாம் என்னதென்று கைக்கொள்வாய்போ லிருக்கின்றதே. உன்னைப்போல ஸ்திரீகளைக் கண்டதில்லை. இனி அரைநொடிப்போதாகிலும் இவண் நிற்கவேண்டுவதில்லை வந்தவழியே நோக்கிச் செல்லென்று இவ்வாறு கடுகடுத்துக்கூற, சகுந்தலை இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு கனவருத்தமுற்று, ஆ! ஆ! தெய்வமே! ஆதியில் இந்த அரசனைக்கண்டபோது பெண்கள் பெறும்பேறு இன்று பெற்றோமென்று விருப்புற்று, அரசனைக்கூடி மிகுந்த களிப்படைந்திருந்தேனே இன்றைய தினம் இவ்வரசன்சொல் அளவற்றகளிப்பை அதமாக்கிச் சகிக்கக்கூடாத துன்பத்தைக் கொடுத்ததே இதற்கென்னசெய்வேன் ஐயோ! இன்னும் சற்றுநேரமிருந்து நடந்தவிசேஷங்களை விவரித்துக் கூறுவோமென்றால் ஏவலாளிகளால் தள்ளிவிடுவார்போல் தோற்றுகின்றது இனிநாம் என்னசெய்யப் போகிறோமென்று தனக்குத்தானே மனதில் நினைத்து, அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! உலகத்தில் யாராவதொருவர் கொலை-களவு-காமம்-சூது-வாது-முதலான அக்கிரமங்களில் ஒன்றைச்செய்தால், அவர்களை அரசன் தண்டிக்கிறது அவ்வரசனே சூது வாது அக்கிரமத்துக்குப் பாத்தியப்பட்டால், அவனைத் தண்டிப்பவர் யார்? ஒருவருமில்லை நீர் உலகாதிபன் உமதுவாக்குக்கெதிர்வாக்குண்டா! இல்லை. ஆதலால் (வேலி பயிருக்காதாரம் அவ்வேலி தானே பயிரைமேய்ந்தால் விளையுமாறெப்படி.) மலைபோன்ற புயமுடைய மன்னனே! என்னைக் கண்டபோது சத்திய வாக்குடனும் நிலைபெற்ற அறிவுடனும் இன்சொல்லுரைத்து, என்னைக்கலந்து பிரிந்தபிற்பாடு கல்லைப்போல் மனமும் கரவடமுங்கற்று, இப்போது இப்படி பேசுவீரென்று அப்போது பேதைமையாகிய சிறியேன் அறியாமற்போனேன் மாரிபோற் பொழியுங் கரத்தையுடைய வள்ளலே! உடலும் உயிரும்போலவும், மலரும் மணமும்போலவும், இரத்தினமும் அதனது தேயசும்போலவும், கணவனுடன் ஸ்திரீகள் இங்கிதமாகப் பொருந்தி வாழ்வதல்லாது, அன்னியரைப்போல் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவுற்றுத் துன்பத்தால் வருந்தித் துயரப்படாநின்ற தோகைமார் என்போதுமுண்டோ? இறைவனே! தனக்கு வழிபடுகடவுள்-தனக்குண்டாகிய இன்பம்-தனக்குள்ள வலிமை-தனக்கிசைந்த அழகு-இன்னமுள்ள சுபங்களி யாவும் தனது நாயகனென்றே வந்தித்துச் சிந்திக்கும் பதிவிரதைகளை மனநோவச் செய்வது விவேக

மோ? நீதியோ? தருமமோ? ஐயோ! அன்னீதியும் அசத்தியமும் உம்மிடத்திலிருககுமாகில், நன்னீதியும் சத்தியமு மிருக்குமிடமெங்கே? ராஜனே! அரசருக்குண்டாகிய பெருமை - கீர்த்தி - இன்பம் பேறு - யாகம் - வெற்றி முதலிய சகல கருமங்களுங் கற்புடைய மனைவியைப் படைத்தவர்க்குண்டென்றும், அவர்கட்கே உரிமையென்றும் வேதத்திற் சொல்லி யிருப்பதை அறிந்திருந்தும், என்னையும் அருமைமகனையும் அவமதித்துத்தள்ளிவிடுவது ஞாயமோ? அண்ணலே! தனது தலைவராயினோர் வாழ்வைப்பெற்றாலும் தாழ்வைப்பெற்றாலும், இருந்தாலும் இறந்தாலும், கூடப்பொருந்தி அநுபவிப்பவளாகிய குலநாயகியின் மனந்தளரும்படிக்கு (மேலெழுந்து ரக்கையையாட்டி உள்ளிருக்கு மீனை வெளிப்படுத்தி வீழ்ந்து உறிஞ்சிக்கொண்டு தேகத்தில் ஜலம் ஒட்டாமல் உதறிவிட்டுப் போகிற மீன்கொத்திக் குருவியைப்போல்) பசையற்றுப் பற்றற்றுப் போகின்ற புருஷரை யடுத்தால் அவர் அவளைக் காப்பரோ? காவலனே! ஒரு புத்திரன் பிறக்கவேண்டுமென்று புத்திரகாமேஷ்டியாகமும் - தருமமும் - விரதமும் - நோன்பும் செய்து, சத்திரம் - சாவடி - மடம் — தடம் - சோலை - சாலை - தெய்வப்பிரார்த்தனை மந்திரம் - யந்திரம் — சக்கரம் - அவுஷதம் முதலிய முயற்சிகளை நடத்திப் பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். திவ்வியமான குமாரனைக் கண்டும் நீயாரோ நானாரோ வென்று வெறுத்தபேர்களை எக்கதையிலுங் கேட்டறியேன். எக்காசினியிலுங் கண்டறியேன். ஓ சந்திரவம்சோத் தாரகனே! இவ்விடத்தில் சந்ததியைக் குறித்துச் சலிக்க உம்மைக்கண்டேன். மேலும் நெருப்பிற்கொளுத்திய தீபமும் - காட்டிய லன்துவைக் காட்டும் கண்ணாடி நிழலும் - வெவ்வேறு பெயரைப்பெற்றாலும், பொருளொன்றேயல்லது வேறில்லை. அதுபோல தந்தையின் ஸ்வரூபமே புத்திர ஸ்வரூபமென்று புராதனமாகிய வேதஞ்சொல்லுவது பொய்யாகுமோ? ஐயா! தங்கள் கான்முளையாகிய இச்சிறுவனை ஆரோவென்று அவமதித்தால், அந்த அவமதிப்பு உம்மதல்லவோ? எனிதை யோசிக்கவில்லை. இறைவனே! நூறுவாவிகள் வெட்டிய பலன் ஒரு தடாகம் வெட்டினாலுண்டாகும். நூறு தடாகம் வெட்டியபலன் ஒரு யாகஞ்செய்தால் கிடைக்கும். நூறுயாகஞ்செய்த பலன் ஒரு சற்புத்திரனைப்பெற்றாலுண்டாகும். நூறு சற்புத்திரனைப் பெற்றபலன் சத்தியந்தவறாதிருக்கிற் கிடைக்குமென்று கருதி முறையிடுகின்றதுணர்ந்தும், சொற்சோர்வு படப்போமா? தோன்றலே! இதன்றியும் உலகாளும் இராஜர்களுக்கு முக்கியமாயிருக்க வேண்டியது குற்றமற்ற இல்லாளும், சொல்லுதற் கருமையான மைந்தனும், சத்தியவாக்கும், நன்னீதியும், நடுவு நிலைமையுமாம். இவைகளை யோசிக்குமிடத்தில் என்னையும் இப்புத்திரனையு மகிழ்ச்சியுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுவீராகில், மற்ற சத்தியமுதலிய யாவும் உமக்கெளிதி லுண்டாகும். ஓ இராஜ சிங்கமே! உம்முடைய புத்திரன் பிறந்த அன்றைக்கு நினைத்தற்கரிய யாகங்களெல்லாஞ் செய்தபோது, ஆழிசூழ்ந்த அம்புவியனைத்தும் ஒருகுடையில் ஆள்வான் சத்துருசெயமும் படைப்பானென்று ஒரு அசரீரி வாக்குப்பிறந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட மகனை ஆதரித்தருள் செயக்கடவை யென்றாள்.

இவ்விதமாகச் சகுந்தலை சொன்ன மொழியனைத்துங் குறைவில்லாமற் கேட்ட துஷ்டியந்த மகாராசன், ஓ பிறைபோன்ற நெற்றியையுடைய மின்னே! முன்னே உன்னை இன்னாளென்றறியமாட்டேன். சும்மாய்ப் பன்னிப்பன்னிப் பேசுகிறாயே. நீ அன்னம்போல் நடந்து முன்னமிருந்த இடம்போய்ச் சேரென்று பொன்னைப்போற்சாயலையுடைய அணங்குக்குச்சொல்லிப்போட்டு, அரசன் வேறுவேலையிலிருப்பவன்போல் உள்ளமுடைந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சகுந்தலை கண்ணீர்விட்டுத் துன்பக்கடலிலாழ்ந்து, வேலாயுதமுடைய மன்னனை நோக்கி, ஓ அரசனே! நீர் பூர்வத்தில் கண்ணுவரிஷியின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து, சந்தோஷவார்த்தைசொல்லிப் புணர்ந்து, சத்தியம் ஒருநாளுந் தப்பேனென்றுபசரித்து, இருவர்மனமும் ஒன்றுபடக் கலந்து, என்னை இல்லாளாக அநுபவித்ததுண்டு. அப்போது பேசிய சொற்களெல்லாம் இப்போது மறந்துசொல்லுகிறீர். இது என்னமர்மமோ? அல்லது தர்மமோ? என் கர்மமோ? ஈதெல்லாம் உமதுபேரிற் குற்றமில்லை. என்னுடைய தீவினையாக்களும். மிகுந்த அறிவிற் சிறந்த தாயுந் தந்தையும் நான் பிறந்தபோதே துறந்துவிட்டார்கள். இப்போது என்பட்சத்திற் சிறந்தவனென்று எண்ணி இருந்த நாயகன் மறந்துவிட்டார். என்னைப்போற் பெண்ணுருக் கொண்டவர்களில் மஹா தீயபாவிகள் வேறுண்டோ? விஸ்வாமித்திரருக்கும் மேனகைக்கும் பெண்ணாய்ப் பிறந்தும், கண்ணுவமஹாரிஷியின் கண்ணருளால் வளர்ந்தும், சிங்கசனாதிபதியாகிய சந்திரகுலத்து இராஜாதி ராஜனுக்கு உரியமனைவியாய்ச் சிறந்தும், சூரியனைப்போன்ற வீரியனை யீன்றும், பரவசமாகிய துன்ப நீங்கிற்றில்லை. ஆதலால் ஒருவரையும் வெறுக்கத்தக்கதன்று. இது யான்செய்தபாவம். ஆகினும் இவ்வுலகில் நல்லோர் - புல்லோர் - புருஷாள் - ஸ்திரீகள் - பசு - பக்ஷி - இவைமுதலிய பெல்லாவற்றிற்கும் காரணனாகிய கடவுள் ஒருவனுண்டாகில், அவன்றான் உள்ளபடி யாவையும் வெளிப்படுத்திக் காக்கவேண்டுங் கடமை. இங்காரியத்தை முடிவுசெய்ய மற்றெவராலுமாவதன்றென்று இளமையாகிய சகுந்தலை இளவரசாகிய தன்பிள்ளையைக் காத்திற் பற்றித் திரும்புகிறவள், அரசனே! நீர் சுகமாகவாழும். நான் செலவுபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். அப்பால் என்தலைவிதி என்றுசொல்லி, மகாதுன்பத்தோடு இராஜசபையை விட்டு இரண்டடி எடுத்துவைத்தாள். இதற்குள் அரசனுக்கு

மனங்கலங்கி, இன்னும் ஆகாயவாணி பூமிதேவி ஏன்வரவில்லை. நாம் பொய் முதலாகிய குற்றங்களைநீங்கி அரசுசெய்தாலும், தற்காலத்தில் இந்தச் சகுந்தலைக்காக இச்சபையறிய நடந்ததை இல்லையென்றுமறுத்தோமே, அதனாற்றான் வரவில்லையோ? அல்லது இன்னும் என்னநேரிடப்போகின்றதோ? கண்ணுவர் சாபாநுக்கிரக சாமர்த்தியராயிற்றே அவர் இவ்விருத்தாந்தத்தை அறிந்தாற் கனவருத்தம் அடைவரே, ஐயோ! இதற்கென்னசெய்வோமென்று பலவாறு மனதில்நினைத்து, தன்கண்ணையும் கருத்தையும் சகுந்தலைமீது வைத்து வாடியிருந்தான்.

அத்தருணத்தில் ஆகாயவாணி சபையார் அறியஅரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ அரசனே இந்தச்சகுந்தலை மஹா பதிவிரதை. ஆதியில் இவளைக் கூடும்போது என்னைச் சாக்ஷிவைத்துக் கூடினை. இவள் சொல்லியவையெல்லாம் உண்மைதான். இனித்தடையின்றி அவளை மனைவியாகக் கொண்டு, அச்சிறுவனுக்குப் பட்டங்கட்டுக. அச்சிறியவனால் உன்வமிசத்துக்கெல்லாம் பெருமை கிடைக்கப் போகிறது. விரைவில் சகுந்தலையை ஆதரியென்றுசொல்ல, அரசன் பேரானந்தத்தை அடைந்துஓடோடிவந்து, சகுந்தலையினது இரண்டு கரத்தையும் பற்றி அழைத்துவந்து, சிறுவனாகிய பரதனை வாரித்தழுவி முத்தமிட்டுச் சபையைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்: கேளுங்கள் சபையார்களே, சிலகாலத்துக்கு முன்னம் வேட்டையாடக் காட்டிற் சென்றபோது ஒரு மானைத் துரத்திச் சென்று, மந்திரியும்யானும் தனித்து ஒருசோலையிற் போய் அதிலிருக்கும் தடாகத்திற் சலபானஞ் செய்து, களை நீங்க ஓர் மரத்தடியிலிருந்து, சற்று நேரம் சென்றபின்பு தனியே அவ்வன விநோதத்தைப் பார்க்கச்சென்றேன். என்கண்ணுக்குக் கண்ணுவர் ஆசிரமந் தோன்றிற்று. அதிற் சென்றபோது இம்மடவாலைக்கண்டு, ஆகாயவாணி முதலானவர்களைச் சாக்ஷிவைத்துக் காந்தருவ விவாகஞ் செய்து கூடினது உண்மைதான். ஆனால் அழைப்பித்துக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு வந்தேனேயன்றி, கூறியபடி அழைப்பித்துக் கொள்ளவில்லை. அதன்மேல் இவள் என் சபைக்கு வந்துவிட்டாள். வந்தவளை அங்கீகரிப்பேனாகில் எனக்குப் பிற்காலம் என் புத்திரனாகிய இச்சிறுவனுக்குக் கிஞ்சித்து மரியாதைத் தாழ்வு வருமென்று யோசித்து, சாக்ஷிகளாயிருக்கிற ஆகாயவாணி முதலானவர்களிலொருவர் வாக்குகொடுக்கிறவரைக்கும் உண்மையை வெளிப்படுத்தாதிருக்கவேண்டுமென்று தாறுமாறான உத்தரவு கொடுத்துவந்தேன். இப்பால் எனது கோரிக்கை முடியவும் அவள் படுந்துயர் தீரவும் சபையிலுள்ளோர் சந்தேகமாறவும் யாவருங் கேட்கும்படியாய் முன்பு எங்களுக்குள் அந்தரங்கமாய் நடந்தகாரியங்களனைத்தையும் அசரீரி கூறியபடியால், இனி இப்புத்திரனை எனக்குப் பின்பு என்னைப்போல் அங்கீகரியுங்கள். நடந்ததெல்லாமுண்மைதான். இவளையும் இப்புத்திரனையும் நான் ஒப்புக்கொண்டேனென்றுசொல்ல, மந்திரி முதலானவர்கள் திடுக்கென்றெழுந்து, சகுந்தலைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறார்கள்: ஓ லோகமாதாவே! எங்களை யாதரிப்பது தங்கள் கிருபை. எளியேங்கள்மீது விரோதம் வைக்காமல் ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டி வணங்கிய மந்திரிமுதலானவர்களைச் சகுந்தலை யாசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறாள்: ஓ மந்திரிகளே! ஜல ஓட்டத்திற் பட்ட தெப்பமும் அரசன் வழிப்பட்டவர்களும் ஒன்றாதலால், அரசன் ஒன்றைஇகழ்ந்தால் அவனையடுத்த அமைச்சராதியோர் ஒக்க இகழவேண்டியது. ஒன்றைப் புகழ்ந்தால் ஒக்கப்புகழவேண்டும். அப்படி இருந்தும் என்னோடு தற்கித்த அரசனோடுங்கூடி யாதொருமொழியும் வழங்காமல், உள்ளக்கருத்து வள்ளலுக்குத் தெரியுமென்று பாரிய வாலோசனைசெய்து சும்மாயிருந்தபோதே, நீங்கள் மிகுந்த விவேகிகளென்பதற்கு ஐயமில்லை. இனியுங்களுக்கொரு குறைவில்லை என்று ஆதரித்தாள். பின்பு அரசன சகுந்தலையோடு அந்தப்புரத்திற் சென்று கூடிக்குலாவிச் சகல இன்பத்தையும் அநுபவித்து வருகிறநாளில், ஒருநாள் அரசன் உலக இன்பத்தின்மேல் வெறுப்புற்று, மறுமைப்பயனையடையவேண்டினவனாய் அம்மேலாகிய பயனுக்குத் தவம்புரியவேண்டுமென்று கருதித் தன் புத்திரனாகிய பரதனை அழைத்து, வேதவேதியர்கள் ஆசிகள் கூற ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் மந்திரிகளுங் கொண்டாட மகுடாபிஷேகஞ் செய்வித்து, தான் தன் மனைவியோடு காட்டிற்சென்று அருமையான தவத்தைச் செய்து, சிலநாளையில் துஷ்டியந்த மகாராஜனும் சகுந்தலையும் பரமபதஞ் சேர்ந்தார்கள்.

இங்கே பரதமகாராஜன் மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங்கோற்செலுத்தி, அநேக யாகங்களைச் செய்து தேவர்களுக்கு மகிழ்வுண்டாக்கி, தருமதேவதை நாலுபாகத்தில் நடக்கத் தன்னுயிர்போற் பிறவுயிரையும் பாதுகாத்து, கேகய அரசன் மகளான சுனந்தையை மணம்புரிந்து பரிந்து வாழ்ந்தான். அவன் முதல் சந்திரவமிசத்துக்குப் பரதவமிசமென்றும், அம்மரபின் அரசர் கதைக்குப் பாரதமென்றும் பெயர். இந்தப் பரதனுக்குஞ் சுனந்தைக்கும் பவுமன் பிறந்தான். பரதன் அப்பவுமனுக்குத் தன் மகுடாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டு, காட்டிற் சென்று தவத்தைச்செய்து பரமபதமடைந்தான். அப்பவுமன் தசானவர்த்தன் மகளான விசையையை மணம்புரிந்து கூடிச் சுகோத்திரனைப்பெற்றாள். சுகோத்திரன் பட்டாபிஷேகனாகி, வீமராஜன் புதல்வியாகிய கவுசலாதேவியை மணந்து அஸ்தனைப் பெற்றான். அஸ்தன் சூரகேது மன்னன் மகளான சந்தனவதி சமேதனாகி, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசு செலுத்தி, இந்நகரத்தைப் புதுக்கி வீதிகளேற்படுத்தினான். அதனால் அஸ்தினாபுரமென்று இந்நகரத்துக்குப் பெயராயிற்று. அஸ்தனுக்கு நிகும்

பன்பிறந்தான் நிகும்பன் பட்டாபிஷேகனுகிச் சுதே வையைமணந்து, அவளிடமாய் அரசர்மீளி என ஞெருபுத்திரனைப்பெற்றான். அரசர்மீளி மகுடாபிஷேகனுகி உருங்காதேவி கவுசலாதேவி விசாலாதேவி யென்கிற மூவரைமணந்து, நூற்றிருபத்துநான்கு புத்திரர்களைப்பெற்றான். அப்புத்திரர்களில் சவ்வருணனென்பவன்மாத்திரம் அரசுக்கு யோக்கியனுயிருந்தான. அரசர்மீளி சவ்வருணனுக்குப் மட்டங்கட்டித் தான் பரமபத மடைந்தான்.

சவ்வருணராஜன் சரித்திரம்.

சவ்வருணன் உலகாதிபனுகிய அரசு செலுத்திவருகிறகாலத்தில் ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரிகள் வேடர் முதலானவர்கள் புடைசூழக் காட்டிற்சென்று, யானை-சிங்கம்-புலி-கரடி-சார்த்தூல முதலாகிய பெரிய மிருகங்களை நாசஞ் செய்தான். அதனுல் அவனுக்குக் களையுண்டாகி, ஒருவனத்திற்சென்று, அதிலிருக்குந் தடாகத்திற் சலபானஞ்செய்து களைமாறி, ஒருமரத்தின் நீழலிற் சற்றுநேரமிருந்து, அவ்வன விநோதங்களைப் பார்க்க யத்தனித்து உலாவி வருகிறபோது, சூரியன் மகளான தபதி அங்கிருந்தாள் அவளைச் சவ்வருணன்கண்டு, அவளுடைய அழகுக்கு மகிழ்ந்து மையலாகிய, அவளருகிற்சென்று, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீ மஹா ரூபவதியா யிருக்கிருய எனக்கு உன்மேல் மனமிருக்கின்றது என்னை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளென்றுகூற, தபதி புன்னகை காட்டி மறைந்தாள் சவ்வருணன் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? நமதுகண்முன் தோன்றியமாது எப்படி மறைந்தாள்? இவளைக் காண்ப தெவ்வண்ணமென்று சவ்வருணன் அவ்வன முழுதுந்தேடி, மிகுந்த காமவெறிகொண்டு திரிகிறதைத் தபதிகண்டு மனமிரங்கி அவன் கண்முன்தோன்றி, ஓ அரசனே! நீயேன் வீணுக வருத்தப் படுகிருய்? நான் சூரியன் புதல்வி என்தந்தையோடு ஒருவார்த்தை சொல்லிவிட்டு என்னை விவாகஞ் செய்துக் கொள்ளென்று உத்தரவு கொடுத்து மறைந்தாள் சவ்வருணன் இம்மொழியைக் கேட்டு, சூரியனை நாம் காண்பது எவ்வண்ணமென்று கனவருத்தமடைந்து, நகரத்துக்குவந்து இரவும் பகலும் தபதிமேற் காதலாகி ஏக்கங்கொண்டு தூக்கமின்றியிருந்தான். இப்படியிருக்கிறநாளிற் சூரியகுல அரசருக்குக் குருவாகிய வசிஷ்டர் இந்தச் சவ்வருணனுக்கும் குருவாதலால் அவனைப் பார்க்கவந்தார் சவ்வருணன் எழுந்து எதிர்கொண்டுபோ யழைத்துவந்து, பொற்பீட மளித்திருக்கச்சொல்லி, சோடச வுபசாரமுஞ்செய்து எதிர் நின்றான் வசிஷ்டர் சவ்வருணனுக்குப் பல ஆசிகள்வழங்கி, அவனுடைய பிரகாசமான தேஜசோடுங் கூடிய தேகம் இளைத்திருப்பதைக் கண்ணுற்றுத் தமது ஞான திருஷ்டியினுற் பார்த்தார் சூரியன் குமாரத்தியாகிய தபதியால் நேரிட்ட விரகநோயென்று அறிந்து, நாம் குருவாயிருந்தும் இந்தச் சவ்வருணன் வருத்தமடைகிறதா? இக்கணம் இந்நோயைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று கருதித் திடுக்கென் றெழுந்தார் சவ்வருணன் அதனைக்கண்டு, திகிலிட்டுப் பயந்து, குறுக்கேவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிருன்: ஓ ஸ்வாமி! அடியேனுக்கு அநேக காலம் தரிசனம் கொடுக்காமலிருந்து இப்போது தரிசனம் கொடுத்தும், ஒன்றும் வசனியாமல் திடீரென்றெழுந்து சொல்கிறதை நோக்கினுல் எளியேன்மீது தாங்கள் சித்தம் வெறுப்புற் றிருக்கின்றதாகத் தோற்றுகின்றது. தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டால் தாங்கள், மகிழும்படி நடந்துக் கொள்ளுகிறேன் என்று வேண்ட வசிஷ்டர் சவ்வருணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுர்.

ஓ சவ்வருணு! இடம்-பொருள்-ஏவல்-முதலியவற்றைப் பெற்ற நீ வாடியிருப்பதை என்ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கும்போது, சூரியன் புதல்வியாகிய தபதியின்மேல் மோகங்கொண்டு, அதனுல் நீ வாடியிருக்கிறு யென்கிறதாக எனக்குத் தோற்றப்பட்டது அதற்காகச் சூரியனிடத்துச் செல்லுகிறேன் நீ அஞ்சாமலிருவென்று வாழ்த்தி விடைபெற்றுக் கணப்பொழுதுக்கு லக்ஷத் திருபத்தையாயிரம் யோசனை தூரம்போகின்ற சப்தமாவென்னும் பரிபூட்டிய ரதத்திற் செல்கின்ற சூரியனை வந்து கண்டார். சூரியன் அதிக பயபத்தியுடன் அவரை வழிபட்டுச் சொல்லுகிருன்: ஓ ஐயனே! அதிவேகத்தோடுங் கூடிய என் இரதத்துக்குமுன்வந்து நின்ற காரணமென்ன? அதனை எளியேன்மீது கிருபைவைத்துத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்றுகூற, வசிஷ்டர் சூரியனைப்பார்த்து, ஓ ஆதித்தனே! உலகத்திலிருக்கும் அரசர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனுகிச் சந்திரவம்சதிலகனு யென்னைக் குருவாகக் கொண்டிருக்கிற சவ்வருணன், உன் புத்திரியாகிய தபதியின்மேல் காதலாகிக், காமநோயினுல் ஆமிகநொந்து, அரசின்மேலும் கியாபகமின்றி யிருக்கிருன் நானவனுக்குக் குருவாக யிருந்தும், அவன் வருத்தப்படுவது தகுதியல்ல ஆதலால் நீ களிப்புடன் உன் புத்திரியைச் சவ்வருணனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று கேட்டார். ஆதித்தன் மிகவு மகிழ்ந்து வசிஷ்டரை வணங்கிச் சொல்லுகிருன்: ஓ ஸ்வாமி! தங்களிடவாக்கினுல் மிகுந்த யோக்கியன் சவ்வருணன் என்றபோதே, அடியேனுக்கு வேறொரு திருஷ்டாந்தம் வேண்டுவதில்லை ஆனல் நான் செய்யும் தொழில் தங்களுக்குத் தெரியுமே எனக்கு வரக்கூடாது தாங்களே என் புத்திரியை யழைத்துக் கொண்டுபோய் விவாகத்தை நிறைவேற்றிவையுமையாவென்றுசொல்லி, வசிஷ்டரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன்தொழிலை நிறைவேற்றச் சென்றான். வசிஷ்டர் தபதியிடத்துவந்து, அவள் செய்த பூசையைக் கைக்கொண்டு, நடந்த விருத்தாந்தத்

தைச்சொல்லி அழைத்துக்கொண்டுவந்து, ஐம்பத்தாறுதேசத்து அரசர்களும் வேதவேதியர்களும் மற்ற பந்து ஜனங்களுமறிய விவாகத்தை நிறைவேற்றினர். சவ்வருணன் வசிஷ்டருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஆண்டவனே! நான் கொண்டகருத்தை வெளிப்படுத்தாததற்குமுன் அதை அறிந்து, அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றிச் சந்திர வமிசத்தைப் பாதுகாத்த தயாநிதியேயென்று துதிசெய்ய, வசிஷ்டர் மகிழ்ந்து, பல ஆசிகள் வழங்கி விடைபெற்றுத் தமது ஆசிரமத்துக்கு எழுந்தருளினர் இங்கே சவ்வருணன் தபதியுடனே கூடி ஒரு புத்திரனைப் பெற்று, அப்புத்திரன் குருவாற் கிடைத்தவனாகையால் அவனுக்குக் குருவென்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தான். அவனால் இந்தச் சந்திரவமிசத்துக்குக் குருகுலமென்று பெயராயிற்று. அப்புததிரன் மகுடாபிஷேகனாகித், தன்தந்தையிலும் எண்மடங்கதிகமாகத் தருமத்தை நடாத்தி, அநேக யாகங்களைச் செய்து, தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரையுங் காப்பாற்றி, மகததேசாதிபதி புத்திரியாகிய சுவாலையை மணம்புரிந்துகூடிவாழ்ந்திருந்தான். அவன்செய்த யாகத்தின் இடத்துக்குக் குருக்ஷேத்திரமென்று பெயாயிற்று. அவ்வளவு பிரபலத்துடனே அரசு செய்து ஒருபுத்திரனைப்பெற்று, அவனுக்குப் பரிச்சித்தென்று பெயரிட்டுத், தன் மகுடத்தை அவனுக்குச் சூட்டிப் பரமபதம் சேர்ந்தான்.

குருகுலச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது,

சம்பவச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சித்தசித்தொ டீசனென்று செப்புகின்ற மூவனைத், தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட சதுர்மறைப் புரோகிதன், கொத்தவிழ்த்த சோலைமன்னு குருகையாதி நெஞ்சிலே, வைத்தமுத்தி நாதனன்றி வானநாடர் முதல்வர்யார்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அப்பரிச்சித்து மகாராஜன் கேகய தேசாதிபதி புத்திரியாகிய சுபத்திரையை மணந்து; பிரத்திபனென்று ஒரு புத்திரனைப்பெற்று, அவனுக்கு முடிசூட்டிப் பரமபதமடைந்தான் பிரத்திபன் வீமராஜன் புதல்வியாகிய சுனந்தையைக்கூடித், தேவாபி-சந்தனு-என்னும் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றான் இவ்விருவர்களில் மூத்தோனாகிய தேவாபி காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்திருந்தான். இளையோனாகிய சந்தனு மகுடாபிஷேகனாகித், தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைக் காப்பாற்றிச், சிலநாளில் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கிப், பாகீரதியை மனைவியாக வைத்துக்கொண்டு, அவளிடமாய் வீஷ்மாசாரியைப்பெற்று, அப்பால் மச்சகந்தியைக்கூடிச், சித்திராங்கன்-விசித்திர வீரியன்-என்று இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றான். இவர்களிற் சித்திராங்கன் யுத்தகளத்தில் மடிந்தான் விசித்திர வீரியன்-மகுடாபிஷேகனாகிக், காசிராஜன் புதல்வியர்களில் இருவரைமணந்து சந்ததியில்லாமல் இறந்தான் அந்த இரண்டு ஸ்திரீகளில் ஒருத்தியை, எனக்குக் குருவாகிய வேதவியாச மூர்த்தி கூடித், திருதராட்டிரனையும் பாண்டுராஜனையுந் தந்து, மற்றொரு ஸ்திரீயினிடமாய் விதுரனைப் பாலித்தார். இம் மூவர்களில் மூத்தோனாகிய திருதராட்டிரன் காந்தாரியைக் கூடிச், சுயோதனன் முதலாகிய நூறு புத்திரரைப் பெற்றான். இளையோனாகிய பாண்டுராஜன் குந்தி - மாத்துருவை என்னு மிரண்டு ஸ்திரீகளை மணந்து, குந்தியினிடமாய்த் தருமராஜன் - வீமன் - அர்ச்சுனன் - என்னும் மூவரையும், மாத்துருவையினிடமாய் நகுலன்-சகாதேவன் என்னும் இருவரையும் பெற்றான், இந்த ஐவர்க்கும் பூர்வபுண்ணிய வசத்தாற் பாஞ்சாலி யாகிய திரௌபதை மனைவியானாள். இந்தப் பாஞ்சாலி தருமராஜனுக்குப் பிரதிவிந்தனையும், வீமனுக்குச் சுருதீசனையும், அருச்சுனனுக்குச் சுரத கீர்த்தியையும், நகுலனுக்குச் சதானிகனையும், சகாதேவனுக்குச் சுதசேதனனையும் பெற்றாள். மற்றுந் தருமராஜன் சுயம்வர மூலமாக மாளவதேசாதிபதி புத்திரியாகிய வேதிகையை மணம்புரிந்து, மிகுந்த சாந்தத்தையுடைய சாதேயனைப் பெற்றான். வீமன் சலதரையென்னுங் கன்னிகையை மணந்து சுகுணனையும், இடும்பி என்னும் அரக்கியை மணந்து மிகுந்த அழகையுடைய கடோர்க்கஜனையும் பெற்றான். அர்ச்சுனன் சுபத்திரையை மணந்து அபிமன்னனையும், உரகபதி மகளாகிய நாககன்னிகையை மணந்து அரவானையும் பெற்றான். நகுலன் இலகீர்மதியென்னும்'கன்னிகையை மணந்து, மித்திரனைப்பெற்றான். சகாதேவன் விஜையையை மணந்து, வேத்திரனைப் பெற்றான். இந்த ஐவர்க்குப் பிறந்த பன்னிரண்டு புத்திரர்களில், அர்ச்சுனன் புத்திரனாகிய அபிமன்னன் விராடன் மகளாகிய உத்தரையைக்கூடி, உன் தந்தை யாகிய பரிச்சித்து மஹாராஜராஜனைப் பெற்றான். அப் பரிச்சித்து மாத்திரையென்னுங் கன்னிகையைக் 'கூடி, ஜெனமேஜெயனென்னும் பெயரை வகித்த அரசனே ' உன்னைப் பெற்றான். நீ கற்புடைய இவ்வபுஷ்டையைக்கூடிச்

சதாநிகனைப் பெற்றுய் சதாநிகன் வைதேகியைமணந்து அஸ்வமேதனைப்பெற்றுன். இனி அஸ்வமேதனுக்கு யார்பிறப்பார்களோதெரியாது இதுதான்சந்திரவமிச பாம்பரை சந்திரன் முதல் அஸ்வமேதனீறுக-௪௭-தலைமுறையாயின ஓஅரசனே! சந்திரகுல அரசர்களின் சரிதைகளைச்சொல்ல யாவரால் முடியும் ஒன்றுகிய பரப்பிரம ஸ்வரூபி ஸ்ரீமந்நாராயணராகிய வேதவியாசரது அநுக்கிரகத்தினுற் கிஞ்சித்துச் சொன்னேனென்று வேதவியாசரைத் தியானித்து அஞ்சலிசெய்தார் இவையனைத்தையுங்கேட்ட ஜெனமேஜெயன் பிர்ம்மானந்தத்தையடைந்து, இரண்டுகண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப இரண்டு கைகளையுஞ்சிரமேற்கொண்டு, வேதவியாசரைத்தானுந்தியானித்து, வைசம்பாயனரை வணங்கி, ஓஸ்வாமி! தாங்கள்கூறியவற்றை யெல்லாங்கேட்டு மகிழ்வடைந்தேன் அடியேன் கருத்தில் ஒருவிருப்பமிருக்கின்றது. அஃதென்னவென்றுல்சந்தனுமஹாராஜன் பாகிரதியைக்கூடி வீஷ்மாசாரியைப்பெற்றதும், வேதவியாசரால் திருதாாட்டிரன் முதலானவர்கள் பிறந்ததும், அவர்களால்நூற்றுவராதிபோர் வந்ததும், இவையெல்லாம்விளங்கஉரைக்கவேண்டுமென்றுவேண்ட, வைசம்பாயனர் ஜெநமேஜெயமஹாராஜனை நோக்கி, விவேகத்திற்சிறந்த ஓஅரசனே! முன்னம்சந்தனுராஜன் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

சந்தனுராஜன்சரித்திரம்.

பிரத்தீபன் இளையகுமாரனுகியசந்தனுவென்பவன், இளமையிலேயேநானுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்நாலு கலைக்கியானம்-முதலாகியவற்றைக் கற்றுணர்ந்து, வில்வித்தை யானையேற்ற முதலியவற்றை அப்பியாசஞ்செய்து, எல்லாக்காரியங்களிலுஞ்சுகுண சிகாமணியாகி விளங்கினன் இவனது நற்குண நற்செய்கையைக்கண்ட பிரத்தீபன் மனமகிழ்ந்து, தன்பட்டத்தை அவனுக்குக் கொடுக்க நினைத்து, வேதவேதியர்களையுமைம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களையும் அழைப்பித்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் அழகினுயர்ந்த அச்சந்தனுவுக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, தான்ஆத்ம லாபத்தைக்கருதிக், காட்டிற்சென்று அருமையான தவத்தைச்செய்து பரமபத மடைந்தான் அவனவ்வாறுந அவனரசைக்கையேற்ற சந்தனுமஹாராஜன் அநேகயாகங்களைச்செய்து, தேவர்களுக்குத்திருப்தி செய்வித்து, பிரமசாரியர்-கிரகஸ்தர்-வானப்பிரதர்-சன்னுசிகள்-ஆதாரமற்றுத் துறக்கப்பட்டவர் - ஆதுலர் -தன்னிடத்து வந்திருந்தவர் - விருந்தினர்-சுற்றத்தார்-முதலானவரைப் பாதுகாத்துத், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையுங்கருதி, எவர்க்கும் யாதொருகுறைவு முருதிருக்கச்செங்கோல் செலுத்திவருகிறநாளில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரிகள்-வேடர்கள்-முதலாகிய தளத்தோடு நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுக் காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி, மந்திரிமுதலானவர்களைப்பிரிந்து தனித்துவிடாய்ப்பட்டுக், கங்காநதி தீரத்துக்கு வந்தான் அங்கே கங்காநதி முகில்போலக் கறுத்து, சைவலத்தைப்போல் நெருங்கி, கொன்றைக் காயைப்போல் நீண்டு, கருமணலைப்போற் சொலித்து விளங்குகின்ற குழலையும்; பார்ப்பவர் கண்ணைக் கிரகிக்கும் வனப்புடைத்தாகிப், பொன்னிறமாகிய சிந்தூரத்திலமிட்டுச் சிறந்த மூன்றும்பிறை ஒன்றிருந்தால் அதற்கொப்பாகும்படியான நெற்றியையும்; மதனகைக்கரும்புவிற்போன்ற கரும்புருவத்தையும்; வாளைநிகர்த்த கண்களையும்; சந்திரபிம்பத்தை யொத்த வதனத்தையும்; வள்ளைபோன்றசெவியையும்; ஆம்பலனைய இதழையும்; முல்லைமலரனைய பல்வரிசையையும்; கமுகையொத்த கழுத்தையும்; வேய்புரைதோளையும்; பொருப்பனைய இருதனத்தையும்; நூலனைய மருங்குலையும்; அரவப்படம்போன்ற அல்குலையும்; கமலமொத்த அடியையுமுடைத்தாக்கிய பூலோகப் பெண்ணுருவந்தரித்து, சந்தனுராஜன் அருகிலிருக்க விருப்புற்றவளாதலால், தன்னந்தனியே இராமல் சந்தனமரத் தருகிலிருந்தாள் அவளைவிடாய்ப்பட்டுக்கங்கையைத் தேடிச்செல்லுகிற சந்தனுமஹாராஜன் கண்டு பிரமைகொண்டு, விடாய்த்தணியும் படியாகக் கங்கை வெள்ளத்திற்படியவந்த கருத்தை விட்டு, இம்மங்கையின் வனப்பென்னுங்கடலிலாழ்ந்து, அங்கடலுட்பூத்த முகமாகிய கமலத்தினிடத்துத் தன்னிருகண்ணுகிய வண்டுகளைப் படியவைத்து, அவ்விடத்துத் தோன்றி யமயலாகியமதுவைப் பருகித்தாக விடாய்நீங்கிக், காமவிடாய்கொண்டு, ஆ! இம்மங்கைபூதலமங்கையோ? பூமங்கையோ? திருமங்கையோ? வரமங்கையோ? வான்மங்கையோ நீர்மங்கையோ? என்று ஐயமுற்று, கண்ணிமைப்பதினுலும்-நிலத்திற் காலூன்றி நிற்றலினுலும்-மாலை வாடுவதினுலும்-வியர்வுண்டாயிருத்தலினுலும்பூதலமங்கையென்று நிச்சயித்து, அவளருகிற் சென்று, ஓபெண்கள் நாயகமே! நீயாருடைய புத்திரி? இந்த வனத்தில் தன்னந்தனியேஇருக்கவேண்டியகாரணமென்னவென்று வினவப், பாகீரதிசொல்லுகிறுள் ஓஅரசனே! நான்திருமால் புத்திரி பிரமன்சாபத்தால் இங்குவந்தேனென்று ஒருபோக்காக உண்மையை வெளிப்படுத்தினுள். அதைக்கேட்ட சந்தனு மஹாராஜன் அவளைக்கூடவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்தினுல், சாபத்தின் வரலாற்றைக் கேட்க விருப்புறுமற்றுரிதப்பட்டுக் கூறுகிறுன் ஓபெண்கள்சிரோமணி! பிரமன்சாபத்தினுல் இங்குவந்தது உண்மையாயிருக்குமாகில், இவ்வுலகத்தில் என்னைவிட உயர்ந்தவரில்லை மேலும் எனக்குப் பட்டத்தரசியில்லை ஆதலால் நீஎன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளென்று இனியவசனங்களினுல் வேண்ட, கங்காதேவி இவ்வசனங்களைக்கேட்டு நாணங் கொண்டவளாய்ச்சந்

தனம் பொருந்திய தனது தனத்தின் முகத்தை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள்.

ஓ சந்திரகுலோத் தாரகனான மகாராஜனே! நீர் இப்போ துரைத்த கருத்தின்படி நடக்கிறேன். ஆனால் ஒருஉறுதிகூறுகிறேன்; அவ்வுறுதிக்கு எப்போது கெடுதிவருமோ, அப்போதே ஒருவர்க்கொருவர் சம்பந்தமில்லை அவ்வுறுதி யென்னவென்றால்- என்வயிற்றிற் பிறக்கும் சிறுவர்களைப் பார்ப்பவர்கள் குலைநடுங்கும்படி கொடிய கொலைசெய்து விடுவேன். அதற்குநீர் தடைசொல்லாம லிருக்கிறது தான் அப்படிக்கு மனமிருந்தாற்கைகொடும்என்று கேட்க, இதைக்கேட்ட அரசன் அதிக காமவெறி கொண்டவனாதலால் அதற்கொத்துக்கொண்டு கைகொடுத்துக், கங்காதேவியை நகரத்திற் கொண்டுவந்து, நகரத்தாரும் மற்றஅரசர்களும் வேத வேதியர்களும் சூழஅக்கினிசாக்ஷியாய்மணம்புரிந்து, இரதியு மதனு மிவ்விருவருந்தானென்று யாவரும் மகிழ்ந்து புகழங்கூடிக்கலந்து வாழ்ந்து வருகிறகாலத்தில், பாகீரதிகருப்பந்தரித்து ஒருபுத்திரனைப் பெற்று, உடனே அச்சிசுவைத் தாதிகளுள்ளநடுங்கக் கங்கையிலெறிந்துவிட்டாள். இந்தச்சேதி அரசனுக்குத்தெரிந்து, கனவருத்தமடைந்து, முன்கொடுத்தவாக்கு தத்தத்தைநினைத்து, ஒன்றுமறியாதவனைப்போ லிருந்துவிட்டான். இந்தப் பாகீரதியோ புத்திரனைப் பெறுகிறது கங்கையிலெறிகிறது இவ்வாறுஎழுபுத்திரர்வரையில் நஷ்டஞ்செய்து வந்து, மறுபடியும் கருப்பவதியாயினாள். இந்தப்பாகீரதி செய்துவருகிற துற்செய்கையைக்கண்டுங் கேட்டுமிருக்கிற பிரசைகள் பலவாறு இகழ்ந்ததுவுமன்றி; சத்தியந்தப்பாமல் அரசுசெய்துவருகிற அரசனையும்நிந்தித்தார்கள். இந்தச்சேதி தனக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதுகாறுங்கேட்காதிருந்த அரசன், எட்டாவதுபுத்திரனைப் பாகீரதிஎப்போது பெறுவாளென்று மிகுந்தசாக்கிரதையோடு காலம்பார்த்திருந்தான்.

வீஷ்மர்உற்பவம்.

இப்படி யிருக்குந் தருணத்திற் பாகீரதிபத்து மாதமும் நிறைவேறி, எட்டாவது புத்திரனைப்பெற்றாள். அங்கிருந்த தாதிகளால்அரசன்கேள்வியுற்று, அதிகவிரைவில்அந்தப்புரத்திச்சென்று, பிரசவித்த இடத்தில் அச்சமில்லாமற்பிரவேசித்துச், சிசுவைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, கங்காதேவியின் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓபாகீரதி! என்னால்சந்திரவமிசம் விர்த்தியாக இச்சிறுவனையெனக்குத் தானமாகக்கொடு ஆதியில் உனக்குக் கொடுத்த வாக்குதத்தத்தை மறந்தவனல்ல பிள்ளைப்பிச்சை கேட்கிறேன் கிருபைகூர்ந்து பாலியுமென்று வேண்ட, பாகீரதி கடுகடுத்து, மஹா உக்கிரத்தோடு அரசனைநோக்கிச்சொல்லுகிறாள். ஓஅரசனே! இவ்வுலகாதிபனான நீகூறியகட்டுரைமறந்து, என்விரதத்துக்குக்கெடுதிநினைத்தபடியால், 'இன்று முதல்உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து செல்லயத்தனித்தாள் அரசன் அதுகண்டு, ஆ! பெண்கள் பெருமாட்டி! உன்னைப்பிரிந்து அரைநொடிப்போதாவது உயிர்தரித்துவாழேன். நீஎங்குற்றாலும் அங்குவந்து பணிவிடைக் காரனாகிவு மிருப்பேன் என்றுமறிக்க, பாகீரதி நகைத்து, ஓஅரசனே! இனிநீஎன்னை நம்பாதே நான்கொண்டகருத்துநிறைவேறிற்று. நான்வந்ததும் உன்னிடமாய் எட்டுப்புத்திரரைப்பெற்றதும் வினைவசம் நீயும் வினைவசத்தாற் சந்திரவமிசஅரசனாகப் பிறந்தாயென்று சாற்ற, இதைக்கேட்டஅரசன் திடுக்கிட்டு, ஓபெண்ணரசியே! முன்னம் உன்னைக்கண்டு யாரென்றுகேட்டபோது, பிரமன் சாபத்தால் இங்குவந்திருக்கிறேனென் றுரைத்தாய் அந்தவேளையில் நான் காமவெறியால் அச்சாபத்தின் வரலாற்றைக்கேளாமலும், நீகூறியஉறுதிமொழியைக்கவனிக்காமலும் வாக்கு தத்தஞ்செய்து உன்னை மணம்புரிந்தேன் இன்றையதினம் அந்தச்சாபத்தின் வரலாற்றையும், என்னிடமாயெட்டுப் புத்திரர்களைப்பெற்ற விதத்தையும், என்பிறப்பையும் விளங்க உரையென்றுகேட்க பாகீரதி அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓஅரசனே! முன்னம் சத்தியலோகத்திற்பிரமதேவனானவன் இந்திரன்-அக்கினி-இயமன்-நிருதி-வருணன்-வாய்வு-குபேரன்-ஈசானன் - அஷ்டவசுக்கள்-முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள்-நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர்கள்-கின்னரர்-கிம்புருடர் - கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர் - முதலானவர்கள் புடைசூழச்சபைகூடி இருக்கிறதருணத்தில், வானதியாகிய கங்கையும் அச்சபைக்குச்சென்றாள். அங்கே ஒருகாற்றுண்டாகிக், கங்கை அணிந்திருக்கிற வஸ்திரத்தை விலக்கிற்று அதனால் கங்கையினது அவையவந்தோன்றிற்று. அப்போது அச்சபையிலிருக்கிற யாவரும் மஹா பதிவிரதையான கங்கைக்கு மானக்கேடுவந்ததேயென்று கனவருத்தமடைந்து, அவரவர்கள் அக்கங்கையினது அவயவத்தை நோக்கொணாதென்றுகருதித், தங்கள்தங்கள் நயனத்தை மூடிக்கொண்டார்கள் அங்குவந்திருக்கிற மேற்றிசைக் காவலாளியாகிய வருணன்மாத்திரம், அக்கங்கையின் அவயவத்தின்மேற் கண்ணைச் செலுத்தினான். பிரமன் அதுகண்டு, மிகுந்த சினங்கொண்டு வருணனை அழைத்து, ஓவருணா! தேவர்களுக்குள் உயர்ந்தபீடத்திலிருந்தும், பூலோக புருஷரைப்போல் அசேதனப் புத்தியைவகித்து, மஹாகற்புடைய கங்கையின் அவயவத்தைக் கண்ணுற்றாய், கண்ணுற்றபோதே காதல் முன்னமேதோன்றிற்று காதலுற்றபோதே, ஜனனமுண்டாயிற்று ஆதலால் நீஇப்போதிருக்கிற உயர்ந்த பீடத்தை நீங்கிப், பூலோகத்திற் சந்திரவம்ஸ ராஜ

பரம்பரையிற்றோன்றி, நெடுநாள் ராஜ்ய சம்பன்னனாய் நீ காதல்கொண்ட கங்கையை மணந்து சில புத்திரரைப்பெற்றுப் பின்னுஞ்சிலகாலமிருந்து, மறுபடியும்முன்போல் உன்பீடத்தைச் சேரக்கடவையென்று சாபமிட்டுக், கங்கையை நோக்கி, ஓ லோகமாதாவே! இத்தேவசபையில் உன் வையவந்தோனினபடியால், நீயும் பூலோகத்திற்சென்று மங்கைப்பருவமாயுதித்துச், சந்திரவமிச ராஜனைக்கூடிச் சில புத்திரரைப்பெற்று, முன்போல் நதி உருவமாகென்று சாற்றிவிட்டான். அவ்வருணன் அச்சாபத்தை ஏற்றுச் சந்திரவமிச பாம்பரையிற்றோன்றி, குருகுலசிகாமணியாயிருக்கும் பிரத்தீபனுக்குப் புத்திரனாய்ப்பிறந்து, சந்தனுவென்னும் காரணப்பெயர் வகித்தான். அவன்தான் நீ பின்பு கங்கையாகிய யான் அச்சாபத்தை நிறைவேற்றக்கருதிப் பூலோகத்தை நோக்கி வருகிறபோது, அனவன் - அனிலன் - ஆபச்சைவன் - சோமன் - தரன் - துருவன் பிரத்தியூசன்-பிரபாசன் என்கிற அஷ்டவசுக்களும் வாடினமுகத்துடனெதிர்ப்பட்டு, எனக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள். நான் அவர்களை வாழ்த்தி, ஓ அஷ்டவசுக்களே! நான்தான் பிரமன் சாபத்தினாலே பூலோகத்திற்சென்று பெண்ணாகப் பிறக்கப் போகிறேன். அதற்காக என்முகம் வாடவேண்டியது. நீங்களேன் முகம்வாடியிருக்கிறீர்கள் என்று வினவினேன். வசுக்கள் எனக்குமறுபடியும் நமஸ்காரஞ்செய்து ஓ அம்மணி! (தேடிப்போனமருந்து திருஷ்டிக்ககப்பட்டது) என்கிற பழமொழிபோல், வசிஷ்டர் சாபத்தினால் பூலோகத்தில் மானிடராய்ப் பிறக்கப்போகிறோம். அதற்காக முகம்வாடிச்செல்கிறபோது உம்மைக் கண்டோம். இனி எங்களுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. எங்கள் சாபத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறோம் அதனைக்கேட்டு, அவ்வாறு எங்களைக் கிருபைகூர்ந்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, ஓ பாகீரதி! முன்னம் தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய வசிஷ்டரைத் தரிசிக்கத் தேவர்களெல்லாஞ் சென்றார்கள். அவர்களோடு நாங்களும்போய் வசிஷ்டருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தோம். வசிஷ்டர் வந்தவர்களையெல்லாம் ஆதரித்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து, இன்றையதினம்யாவரும் நமது அன்னம் புசிக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். அவர்வாக்குச்கு அழிவு வரக்கூடாதென்று யாவரும் ஒத்துக்கொண்டோம் வசிஷ்டர் காமதேநுவை அழைத்து, இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிற யாவருக்கும் அன்னமிட உத்திரவு செய்தார். அது அவர் கட்டளைப்படி சிற்றுண்டி முப்பழம் - பொரிக்கறி - முதலியவற்றோடு அன்னமிட்டு, யாவரும் புசித்தபின்பு சந்தனம் - புஷ்பம் தாம்பூல முதலியவற்றைக் குறைவின்றிக் கொடுத்துப் போய்விட்டது. பின்பு நாம்கள் யாவரும் அவரவரிருப்பிடத்துக்குச் சென்றோம்.

இப்பால் எங்களில் ஒருவராயிருக்கிற பிரபாசன் தன்மனைவியோடு வசிஷ்டரிடத்திற் சென்றதையும், காமதேனு விருந்திட்டதையும் சொன்னோம். அதனைக்கேட்ட இவன் மனைவி அக்காமதேனுவின் மேல் இச்சைகொண்டு, அதனை எனக்குக்கொண்டு வந்துகொடுத்தால் தான் உன்னோடு இணங்குவன் இல்லாவிட்டால் இணங்கேனென்று பிணங்கினாளாம் அதற்கு இந்தப் பிரபாசன் மறுத்துக்கூறச் சக்தியில்லாதவனாய், அவள்மேற்கொண்ட காதலினால் அக்காமதேனுவைக் கொண்டுவருகிறேனென்று வாக்குதத்தஞ்செய்து, எங்களிடத்துவந்து சங்கதியைத் தெரிவித்து, எங்களையும் துணைப்படச் சொல்லிக்கேட்டுக்கொண்டான் அதற்கு நாங்கள் வசிஷ்டருடைய மகத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டி மறுத்தோம் அதன்மேல் இவன் நீங்கள் என்னுடன் கூடத் துணையாக வந்திருங்கள்; அக்காமதேனுவை நான் கொண்டுவந்து விடுகிறேனென்று வேண்டிக்கொண்டான் வினைவழி மனஞ் செல்லுகிற துண்மையாதலால், மறுத்த நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டு வசிஷ்டர் இருப்விடத்துக்குச் சென்றோம் அப்போது இவன் தனியேசென்று, அக்காமதேனுவைப் பற்றிப் பிடித்து வந்து, மனையாள் களிக்க வீட்டிற் சேர்த்தான் பின்பு வழக்கமாகவந்து அக்காமதேனுவினிடத்துத் தருப்பை சமிதை முதலியவற்றைப் பெற்று ஓமஞ்செய்கிற முனிவர்கள், அன்றுபோய் மறுநாள் உதயத்தில் வந்து காமதேனுவை அழைத்தார்கள். அப்போது காமதேனுவாராதிருப்பதைக் கண்டு, வசிஷ்டரிடத்துச்சென்று வணங்கிக், காமதேனு எங்குற்றதையாவென்று வினவ, வசிஷ்டர் ஆச்சரியப்பட்டு, நமது காமதேனுவை அசுரர்கள் பற்றமாட்டார்கள். இந்தப்பூலோகத்தார் பற்றுவது மஹா துல்லபம் மற்றத்தேவர் முதலானவர்கள் நினைக்கவே மாட்டார்கள் ஆயின் காமதேனு எங்குற்றது? சுபாவத்தில் அக்காமதேநு மிகுந்த பராக்கிரமத்தையுடையதாயிற்றேயென்று பலவாறு நினைத்து, தமது கியானதிருஷ்டியால் நோக்கினார். காமதேநு போய்ச் சேர்ந்திருக்கிற இடம்தெரிந்து, மிகுந்த சினங்கொண்டு, இந்த அஷ்டவசுக்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலகருக்கிணையானவரா யிருந்தும், நம்மை மதிக்காமல் காமதேநுவைக் களவுசெய்தாரென்று கடுகடுத்து, ஒருமந்திரத்தை யுச்சரித்தார் அந்தமந்திர தேவதைகள் ஓடோடியும்வந்து, எங்கள் எட்டுப் பெயரையும்பற்றி இழுத்துக்கொண்டுபோய் வசிஷ்டர் பாதத்தில் வீழ்த்தின நாங்கள் மனங்கலங்கி, அநேக உபசார வழிபாடுகளைச்செய்து, பயபத்தியுடனே நமஸ்கரித்தோம் வசிஷ்டர் எங்களை உய்த்து நோக்கி, அடா! துராத்மாக்களே! என்னைச் சற்றுமெண்ணாபல் என்காமதேனுவைக் களவுசெய்தமையால், நீங்கள் பூலோகத்தில் மானிடயோனியிற் பிறவுங்களென்று சபித்தார். நாங்கள் மனவருத்தமடைந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் தங்களுடைய காமதேதுவைப் பற்ற உண்மையான கரு

த்தைக் கொண்டவர்களல்ல எங்களிலொருவனாகிய பிரபாசன்மாத்திரமே அக்கருத்தையுடையவன் அது தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம் ஆகவே யாவருக்கும் ஒரே சாபம் கொடுப்பது தகுதியல்ல ஆதலால் எளியேங்கள்மீது சுவாமிகள் கிருபைகூர்ந்து பாதுகாக்கவேண்டுமென்றார்கள் அதனால் வசிஷ்டர்கொண்ட கோபம் சிறிதுதணிந்து, ஓ அஷ்டவசுக்களே! உங்களில் எழுவர் இந்தத் துற்செய்கைக்கு அதிகமாகப் பாததியப்படாமையால், அவ்வேழுபேரும் என்சாபப்படி மானிடயோனியிற் பிறந்தாலும், உடனே கங்கையிலெறியப்பட்டிறந்து பழைய தேவரூபங் கொள்ளக்கடவது அதிகமாகப் பாத்தியப்பட்ட பிரபாசன்மாத்திரம் மானிடயோனியிற் பிறந்து, (௮௮௫) வயது வரைக்கும் பூலோகத்திலிருக்கக்கடவன் அப்படியிருந்தாலும் இவன் மனைவி முன்னிலையில் இந்தத் துற்செய்கையைச் செய்தபடியால், பூலோகத்தில் இவனுக்கு மனைவியின்றி, மற்றப் பூலோக இன்பங்களையும் அதிகபுகழையும் பெறக்கடவனென்று சாபம் கொடுத்தார்.

அச்சாபத்தை யாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, நம்மைப் பெற்றவுடன் கொலைசெய்பவர்கள்யார்? பூலோகஸ்திரீகள் செய்யமாட்டார்களேயென்று ஏக்கங்கொண்டு வருகிற எங்கள்முன்னே, தங்களைக் கண்டோம் எங்கள் குறையையும் விண்டோம் தாங்கள் பிரமன் சாபத்தினால் பூலோகஸ்திரீயாகப் போகின்றபடியால், உங்கள் கருப்பத்தில் யாங்கள் ஜனிக்கிறோம் ஜனித்தவுடன் எங்கள்மீது கிருபைகூர்ந்து, சொற்படி கங்கையிலெறிந்துவிடும் அம்மாவென்று பிரார்த்திக்க, நான் அதற்கொத்துக்கொண்டு, ஓ வசுக்களே! நான் சந்தனுமகாராஜன் மனைவியாகப்போகிறேன் வருஷத்துக்கொருவர்வந்து பிறவுங்களென்று கட்டளையிட்டுக், கங்காநதி யருகில்வந்து, பூலோக ஸ்திரீபோல் உருவங்கொண்டேன் காலகதி இப்படியிருந்தபடியால், உன்னிடத்தில் மர்மமாக வாக்குதத்தம் பெற்றுக்கொண்டு, இதுவரைக்கும் அவ்வாறு நடந்தேன் இன்றைபதினம் நீ மறுத்தபடியால், உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று சாற்ற, அரசன் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அடைந்து, ஆ! பாகீரதி! உனது ஸ்வரூபந்தெரியாமல் பூலோகஸ்திரீயென்றே இலேசாக நினைத்திருந்தேன் இன்றைபதினம் உன்வரலாறு தெரிந்ததுவுமன்றி, என் வரன்முறையுந் தெரிந்தேன் இதோ இருக்கிற சிறுவன்-௮௮௬-வயதளவு மிருப்பானென்று கூறினையே, இவனால் என்னவிளையுமோ அதனையும் அருளவேண்டுமென்று வேண்ட கங்கை சொல்லுகிறாள்: ஓ அரசனே! வசிஷ்டர் சாபப்படி இச்சிறுவன் மனைவியின்றி மற்றப் பூலோக இன்பங்களை யெல்லாம் அடைந்து, ராஜராஜர்களெல்லாம் நடுங்கிப் பணியும் பராக்கிரம வியாக்கிரம்போலே இனிதுவீற்றிருந்து; சந்திரகுல மூதாதையாய் விளங்குவனென்று புகல. அரசன் இவ்வசனங் கேட்டுக் கங்கையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ பாகீரதி! இச்சிறுவன் மனைவியின்றி, இருப்பானென்றபோது, இப்புத்திரனோடு சந்திரவமிசம் அதமாகுமே. ஆகலால் இன்னம் சிலகாலம் நீயும் நானும் கூடிவாழ்ந்து, ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுவைத்து, இருவரும் அவரவர்கள் யதாஸ்தானம் போய்ச்சேருவோமென்று வேண்ட, பாகீரதி அரசனைப்பார்த்துச் சிரித்துச்சொல்லுகிறாள் ஓ அரசனே! ஸ்திரீகளுக்கு புருஷ இன்பம் ஒன்றேயன்றி மற்ற இன்பங்களில் இச்சையில்லை புருஷர்களுக்கோவென்றால் ஸ்திரீ இன்பத்தோடு பலவித இன்பங்களுமுண்டு. அதுபோல நீரும் புருஷனானபடியால் உமக்குப் பூலோக இன்பம் வெறுக்கவில்லை. இன்னுஞ் சிலகாலம் நீர் அரசு செலுத்தவேண்டும். அப்போது என்னிலும்எண்மடங்கதிகமான ஒருமாதை மணம்புரிகிறீர். அவள் வயிற்றில் சந்திரகுல மரபுக்குப் புத்திரருண்டாகிறார்கள். நீர் வருந்தப்படாமல் எனக்கு உத்தரவு கொடும். மேலும் இப்புத்திரனைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பது உமக்கு அதிக வருத்தமாக இருக்கும். என்னிடத்திற் கொடும். ௰௯-வயது வரைக்கும் வளர்த்து, சகலகலைக்கியான ஸ்ரூபியாக்கி, வில்வித்தை முதலாகிய வற்றையும் கற்பித்து உன்னிடத்திற் சேர்க்கிறேன். அல்லது கங்கை யருகில் வந்தால் அவ்விடத்திலாவது ஒப்புவிக்கிறேனென்று உணர்த்தி, புத்திரனை வாங்கிக்கொண்டு அரசனை ஒருதரம் முத்தியிட்டு அணைத்தாள். அதற்கு அரசன் மகிழ்ந்தானாயினும், அவளது பிரிவுக்குச் சகிக்கமாட்டாதவனாய், அதிக மனவருத்தத்தோடு நல்லது பெண்ணே போய்வாவென்று ஒருக்காற் சொல்லியவுடன், கங்கை ஓரடி எடுத்துவைத்துப் பின்பு மாயமாய்ப் போயினாள். அரசன் அதுகண்டு திகைத்து, அதுமுதல் கங்கைமீது காதல்கொண்டவனாகிப் பலவருத்தமடைந்து, பின்பு சித்திரக்காரரை அழைத்து, கங்கையினது உருவத்தைப்போல எழுதச்சொல்லி, அவ்வுருவத்தைப் பார்த்துக் காலத்தைத் தள்ளி வந்தான். இப்படி சிலகாலஞ் சென்றபின்பு, ஒருநாள் கங்கை கூறிய வாக்கியத்தை நினைத்து, வருஷத்தைக்கணக்கிடுகிறபோது - ௰௬ - வருஷமாயிற்று. உடனே மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கி, நான் வேட்டையாட வேண்டுமாதலால் தகுந்த தளத்தோடு புறப்படுங்களென்றுபேசி, தான் வீட்டிற்சென்று பலவகை பதார்த்தங்களோடு அன்னம்புசித்து, ஆடை ஆபரணாலங்கிரதனாய் வேட்டைமுடி தரித்து, வில்லம்பு கையிலேந்தி, ஒரு திவ்வியப் புரவியிலேறி வெளிப்பட்டான், இதற்குள் இங்கே மந்திரி முதலானவர்கள் சகலசேனைகளோடு வெளிப்பட்டு அரசனோடு கலந்தார்கள் அரசன் காட்டிற்சென்று, யானை - சிங்கம் – கரடி–புலி - செந்நாய் காண்டாமிருக முதலிய பல மிருகங்களைக் கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்து மிகுதியுங் கொன்றான்.

வந்த மந்திரி முதலானவர்களும் அநேகமிருகங்களை வதைத்தார்கள்.

இப்படி அவரவர்கள் நாலுதிசையிலுஞ் சென்று மனம்போனபடி வேட்டையாடுகிறபோது, அரசன் மந்திரி முதலானவர்களைப் பிரிந்து தனி வேட்டையாடி விடாய்ப்பட்டு, முன்போல கங்காநதியைத்தேடிச்சென்று, இவ்விடத்திற்றானே முன்னம்கங்கையென்னும் பெண்ணைக்கண்டது என்று நிதானித்து, இப்போது முன்போலவே ஒருவேளை வந்திருப்பாள் அப்படிவந்தால் ரூபத்தையாகிலும் பார்க்கலாம். மேலும் நமது புத்திரனையும் காணுகிற தருணமான நாளென்று மனதில் நினைத்து, அவளிருக்கும் சோலையை நோக்கும்போது, அச்சோலையில் கங்கையினது தேககாந்தியைப்போலச் சண்பகமலர்களும், தனத்தைப்போலக் கோங்கமலர்களும், பல்வரிசைப்போல முல்லைமலர்களும், இடையைப்போல வல்லிக்கொடி யசைதலும் கண்டு, கங்கைவந்து நின்றதுபோல் அரசன் கண்ணுக்குத்தோன்ற அதிக மகிழ்வுகொண்டு, நெருங்கி நோக்கும்போது உருவெளித் தோற்றமென் றுணர்ந்து, அந்தவேடிக்கையைப் பார்த்துங்கொண்டே கங்காநதியை ஒரு கண்ணினாலும் மதவேள் வருகிற தென்றிசையை ஒருகண்ணினாலும் நோக்கி நின்றபோது, தாமரை நீலோற்பலம்-ஆம்பல்-சைவலம்-வள்ளை-இவையெல்லாம் அரசன் கண்ணுக்குக் கங்கையினது, முகம் கண்-செவ்வாய்-அளகம்-செவி-இவையாகத் தோன்றிற்று. அதனைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அரசன் அப்படி உய்த்து நோக்கும்போது, ஜலநிதியென்று யாவராலுங் கொண்டாடப்பட்ட கங்காநதியென்று உணர்ந்து வியப்படைந்து, அக்கங்கையை நினைத்துக்கொண்டு நதியருகில் நின்றான். அப்போது அக்கங்கையாற்றின் மத்தியில் ஒரு வாலிபன் விற்பிடித்து அம்புதொடுத்து விளையாடத்தோன்றினான். அரசன் அவனைக்கண்டு, மன்மதன் வந்துவிட்டானோ வென்று திடுக்கிட்டுக், கருப்புவில் இல்லாமையைக் கண்டு, அவனல்லவென் றுதேறி, சாம்பவமூர்த்தியநுக்கிரகத்தினாற் கங்கையினிடமாய்ப் பிறந்து காங்கேயனென்று பெயரைக்கொண்ட முருகக்கடவுளோ வென்று ஐயுற்று. ஆறுமுகமில்லாமல் வேறுமுகங் கொண்டிருப்பதால் அவருமல்லவென்று தெரிந்து, அப்பால் இவ்வாலிபனார்? நமது மனைவியாகிய கங்கையின் புத்திரனோவென்று நினைத்து, இப்படி பலவாறுசிந்தித்து நிற்கிறபோது, அச்சிறுவன் அரசனைநோக்கி, ஆ! ஆ! இவரார்? நிதானித்து நோக்கினால் க்ஷத்திரியனைப்போற் காண்கிறது. வேட்டை முடி தரித்திருக்கிறார். வில்லம்புடையவராய் விளங்குகிறார். இவரது சாமர்த்தியத்தை அறிவோமென்று தன்வில்லில் தொடுத்திருக்கிற மோகனாஸ்திரத்தை விட்டான். அவ்வஸ்திரம் பிசகாமல் அரசன் மார்பிற் பட்டது. உடனே கங்கைமீது காதல்கொண்டிருக்கிற அரசனுக்கு மோகனாஸ்திரம் படவே மோகமதிகப்பட்டு, தாபசோபத்துடனே ஸ்மரணையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அரசன் விழுந்த செய்கையைச் சிறுவன் கண்டு திகிலடைந்து, (இளம்பிள்ளை பயமறியாது.) என்பதுபோல பாலிய சேஷ்டையால் பயப்படாமல் மோகனாஸ்திரத்தைத் தொடுத்துவிட்டோம். அரசனோ பூமியில் விழுந்தான். இனியென்னசெய்கிறதென்று அதிகவிரைவில் மாதாவாகிய கங்கையிடத்துச்சென்று, பயக்கிராந்தனா யொன்றுஞ்சொல்லாமல் ஒளித்தான். அக்கங்கைபுத்திரனது முகக்குறியைக்கண்டு, நமது புத்திரன்முகம் என்ன வேறுபட்டிருக்கின்றது தினந்தோறும் குறி கற்றுக்கொள்ளச்சென்றால் நெடுநேரமிருந்து வருவான். இன்றையதினம் போயின உடனே திரும்பினதுமன்றிப், பயந்த முகத்துடனே யிருக்கிறானென்று கருதிக், கியானதிருஷ்டியினாற் பார்த்தாள். அதனால் சந்தனுமஹாராஜன் வந்ததும், அவன் தன்மேற் காதல்கொண்டு தன் வரவை எதிர்ப்பார்த்திருந்ததும், அந்தவேளையிற் சிறுவன் மோகனாஸ்திரத்தைத் தொடுத்ததும், அதனாலவ்வரசன் களைத்ததும், அதுகண்டு சிறுவன் பயந்ததுந் தெரிந்துகொண்டு, திடுக்கென்றெழுந்து, புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு, அதிவேகமாய்க் கங்கையைவிட்டு வெளியில்வந்து, அரசன் அடைந்திருக்கிற கதியைக்கண்டு, தான் தேவதையாயிருந்தாலும் தனக்கவன் சிலநாள் கணவனாகயிருந்தமையால் அனலிடு மெழுகுபோல் மனமது உருகி, மிகுந்த ஆருமையோடு அரசனருகில் வந்து, அவ்வரசன் ஸ்மரணை தப்பி யிருப்பதையறிந்து, அவனை எடுத்து மடியில் வைத்து அநேக சயித்திய உபசாரங்களைச் செய்தாள். அதனால் அரசனுக்குச் சோபநீங்கிச் சற்றேதெளிந்து வருகிற தருணத்தில், ஓ அரசனேயென்று கங்கை ஒருதரம் அழைத்தாள். கங்கையின் குரலைக்கேட்டவுடன் அரசனும் சோகநீங்கி அலறி எழுந்தான். கங்கைமுகத்தோடு முகமழுந்தப் புல்லி ஒரு முத்தமிட்டு, சற்றிடைந்து நின்று அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! முன்னம் நான் உமக்குப் பூர்வ ஜனனவரலாற்றைப் போதித்தும் அதனைத்தெளியாமல் ஜகமாயையிற் சிக்கி வருத்தப்படுகிறீர். இனி வருத்தப்பட்டதினால் நான் மறுபடியும் உம்மைச் சேரக்கூடுமோ? என்மேல் வைத்த விருப்பத்தை வெறுத்து, நான் சொல்லும் சிலவசனங்களைக் கேளும். முன்னம் உமக்குக்கொடுத்த வாக்கு தத்தத்தின்படி உமது புத்திரனைக் கொண்டு வந்தேன் இவனைக் கைக்கொண்டால் சகல துன்பமும் நீங்கும் ஆனால் ஸ்திரீகளிடத்து அகப்பட்ட சிறுவர் கல்விப் பயிர்ச்சியுடையவரா யிருத்தலருமை. அப்படி இச்சிறுவனைக் கருதாதீர். இச்சிறுவனுக்கு வசிஷ்டர் முன்னிலையில் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்து நாலு கலைக்கியான முதலியவற்றைக் கற்பித்துத், தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய பரசுராமமூர்த்தி முன்னிலையில் அரசர்க்குரிய வில்வித்தை முதலியவற்றைப் பயிற்றி, சாம்பவமூர்த்திக் கொப்பாகிய சன

காதி யோகீஸ்வரர்கள் முன்னிலையிற் கியாேனாபதே
சஞ் செய்வித்து, ஆண்பிள்ளைகளுக் குரித்தாகிய
சகல லக்ஷணங்களில் ஒன்றாகிலும் குறைவில்லாமல்
ஒங்கச் செய்திருக்கிறேன். இவனாலே சந்திரகுலம்
மஹா சிறப்படையும். இனி இவனை நீர் கைப்பற்றி
க்கொள்ளும். ஆனால் நானிவனை வளர்த்தமையாற்
காங்கேயனென்னப் பெயரிடுமென்று சொல்லி,
அருகிலிருக்கிற புத்திரனைப் பார்த்து, அப்பாமக
னே! இதோ இருக்கிற அரசன் தான் உன்தந்தை
யென்று விளம்பினாள். அச்சிறுவன் முன்னம் தான்
மோகனாஸ்திரங்தொடுத்த குற்றத்தை மனதினினை
த்து நடுக்குற்று விரைவில், தந்தைதாளில் வணங்கி,
ஓ ஐயனே! அடியேன் செய்தகுற்றத்தை மன்னிக்க
வேண்டுமென்று அநேகவிதமாகத் துதித்தான். புத்
திரனில்லாமல் வருத்தமடைந்திருக்கிற அரசன் தரி
த்திரனுக்குத் தனப்புதை கிடைத்தா லெப்படியோ
அப்படிமகிழ்ந்து, கங்கைமீது கொண்ட காதலை
மறந்து, பாதத்தில் வணங்கிய புத்திரனைவாரித்தழு
வி ஆசீர்வதித்து, உச்சிமோந்து, உடல்பூரித்து, இந்
திரபதவி வாய்க்கக்கிடைத்தவன்போல் மகிழ்வடை
ந்து, புத்திரனை அருகில் வைத்துக் கங்கையை நோ
க்கினான். கங்கை அரசனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே!
இனி என்னைநாடி வருத்தப்படாம லிருமென்று வி
டைபெற்றுக், கங்காசலத்தில்மறைந்தாள். அரசன்
புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு, மந்திரி முதலாகிய
தளத்தோடு சேர்ந்து, சந்திரனும் புதனும்போல்
ஒரு இரதத்தின்மேற் புத்திரனும் தானும் ஏறி அத்
தினபுரத்துக்கு வந்து, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்க
ளையும் வேத வேதியர்களையும் மற்றக்குடிகளையும்
அழைப்பித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் - கங்கை-
யமுனை-சரஸ்வதி-முதலாகிய தீர்த்தங்களினால் புத்
திரனுக் கபிஷேகஞ்செய்து, இன்றுமுதல் இந்தப்
புத்திரன் விதித்த விதிப்படி யாவரும் நடக்கிறதெ
ன்று இளவரசுபட்டத்துக்குரிய முடிசூட்டிக், கங்
கைசொல்லிய கருத்தின்படி காங்கேயனென்று பெ
யரிட்டான். அன்றுமுதல் அச்சிறுவன் காங்கேய
னென்று பெயர்கொண்டு, தந்தையிலும் சதமணங்
கதிகமாகப் பிரஜைகளுக்கு நன்மையை விளைவித்து
தன்னுயிர்போல் யாவரையும் பாதுகாத்து வந்தான்.

இப்புத்திரனுடைய குணாதிசயங்களைத் தங்
தையாகிய சந்தனுமஹாராஜன் கண்டு, சிறந்தமகிழ்
வைக்கொண்டு, இன்றுமுதல் உலக சவரக்ஷணையை
க்குறித்து நாம் வருத்தப்பட வேண்டியதில்லையென்
றும், எல்லாக் காரியங்களையும் புத்திரனிடத்து ஒப்
பித்துவிட்டோம் இனி நமக்கொரு சஞ்சலமில்லை
யென்றும் மகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்து வருகிறநாளில்,
ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, சிற்சில மந்தி
ரியர் தந்திரியர் முதலானவர்கள் புடைசூழ மேற்றி
சைக் காட்டிற்சென்று, சிறந்த பலமிருகங்களை வா
ட்டியும்-சில மிருகங்களையோட்டியும்-சில மிருகங்
களை வதைத்தும் வருகிறபோது, அரசன் விடாய்ப்
பட்டு, அவ்விடாயைத்தணிக்கத் தானும் தன் சார
தியும் தனித்து யமுனாநதிக்குச்சென்று, தாகவிடா
ய்தணிய ஜலபானஞ்செய்து, அங்கிருக்கும் விநோ
தங்களை ஆயாசந்தீரப் பார்த்து வருகிறபோது, சிற
ந்த பரிமள வாடைவீசிற்று. அதனை அரசன் அறி
ந்து வியப்படைந்து! சாரதியைப்பார்த்து, ஓசாரதி!
இவ்வனத்தில் புஷ்பித்திருக்கிற புஷ்பசாதி வாசனை
யல்லாமல் வேறே ஒரு சிறந்தபரிமள வாடை வீசுகி
றது. அதனை அறியவேண்டும். நமது ரதத்தை மே
ற்றிசையிற் செலுத்தென்று கட்டளையிட, பாகன்
அரசன் கட்டளைப்படி ரதத்தை உந்தினான். சில
தூரம் சென்றபின்பு, யமுனாநதியருகில் பராசரார்
பரிமளகந்தியென்று பெயர்வகித்த மச்சகந்தியென்
னும் ஓர்பெண் ஒருமரத்தடியி லிருந்தாள். அரசன்
அவளைக்கண்டு பிரமைகொண்டு, அப்பால் சிறிது
தெளிந்து, யாம் இதுகாறும் இவ்வளவு சுந்தரத்
தையுடைய மாதரைக் கண்டதில்லை. இம்மாதோ
மற்றொருவருடைய ஸ்வாதீனத்துக் குட்படாதவ
ளா யிருக்கிறாளென்று குறிப்பினாலறிந்து, இவளை
நாம் மணம்புரியலாமென்று மனதில் நினைத்து, முன்
னம் இவள் வரலாற்றைக் கேட்டறிவோமென்று
தேரைவிட்டுப் பூமியிலிறங்கி, அவளருகிற் சென்று
ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீயார்? இந்த நதியருகிலிரு
க்கவேண்டிய தென்னவென்று வினவ, பரிமளகந்தி
அரசனைநோக்கி, ஆ! இவர்யாரோ இராஜனென்று
வியந்து நாணமுற்று, பயபத்தியுடனே அஞ்சலி
செய்து சொல்லுகிறாள். ஓ மண்டலேஸ்வரா! நான்
நெய்தனிலத்துக்குரிய பரதர்வமிச ராஜனாகிய தாச
ராஜன் புத்திரி. குலாசாரப்படி நான் இந்நதியில்
ஓடம் வைத்துக்கொண்டு வருகிறவருக்குப் படவு
விடுகிறது நல்ல வெய்யில்வேளையாதலால் இம்மரத்
தின் நீழலில் இருக்கிறேனென்றுபுகல, அரசன் இ
ந்த வசனங்களைக்கேட்டு, இவள் தந்தை அனுமதி
யில்லாமல் நம்மை மணம் புரியாளென்று தீர்மானித்
து, தாசராஜனிடத்துச் செல்வோமென்று கருதி,
ரதத்திலேறிச் சாரதியைத் தாசராஜன் நகரத்துக்
குச செலுத்தச்சொன்னான். சாரதி அவ்வாறு ரதத்
தைச்செலுத்தித் தாசராஜன் நகரருகில் நிறுத்த,
அரசன் சாரதிபால் தன்வரவைத் தாசராஜனுக்குத்
தெரிவித்தான். தாசராஜன் அரசன் வரவைக்கே
ட்டு, மண்டலேஸ்வரனாகிய மஹாராஜன் நம்மை
அழைக்கவேண்டிய காரண மென்னவென்று ஒரு
ஏக்கமும், நம்மை ஒருபொருளா யெண்ணி அழை
த்துவரச் சாரதியை விட்டாரே என்று ஒருமகிழ்வு
முண்டாகி, விரைவில் அரசனுக்குக் காணிக்கை மு
தலானவைகளோடு வெளிப்பட்டு, அரசனிடத்து
வந்து, தான் கொண்டுவந்த காணிக்கையை வைத்
துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பயபக்தி
யுடனே வாய்பொத்தி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! எளி
யேனை ஒருபொருளாயெண்ணி வரவழைத்த கார
ணத்தைத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்று மிகு
ந்த வணக்கத்துடனே கேட்க, அரசன் காணி

க்கை முதலிய வற்றை யேற்று, தாசராஜனைப் பார்த்துச் சாரதியை எச்சரித்தான் சாரதி அச்சைகையை அறிந்து தாசராஜனைப்பார்த்து, ஓ தாசராஜனே! உன்புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியை என்னரசனுக்கு மணஞ்செய்துவை அதற்காகத்தான் இவ்விடம் வந்தது என்றுகூற தாசராஜன் பரமானந்தத்தையடைந்து, ஓ ஐயா! இப்போது கூறியவாக்குக்கெதிர்வாக்கில்லை ஏனென்றால்-அவரோ சாம்பவமூர்த்தியினது திருமுடியிலிருக்கிற சந்திரனுடைய பரம்பரையிற்றோன்றி, சந்திரகுல அரசனென்று பெயர்வகித்து, எம்போலியர்க்கு அரசராயிருக்கிறவர்களெல்லாம் திரைகட்ட அரசுசெலுத்திவருகிற மஹாராஜன் எங்கள் குலஇழிவையுணர்ந்தும் என் புத்திரியை மணஞ்செய்யக் காதல்கொண்டால் எனக்கு நலந்தான் ஆனால் ஒரு குறைவுமாத்திர மிருக்கின்றது அதனைதெரிவிக்கிறேன் அதற்கு ஒருப்புமைகூறிச் சுகமாக மணஞ்செய்து கொள்ளட்டுமென்றான் பாகன் தாசராஜனைநோக்கி அஃதென்னவென்று வினவ, தாசராஜன் சொல்லுகிறான்.

ஓ சாரதி! எங்கள்குலம் இழிகுலம் இவ்விழிகுலத்துப்பெண்ணை அரசன் மணம்புரிந்து அப்பெண் வயிற்றிற் புத்திரர்கள் பிறந்தால், அப்புத்திரர்களுக்கு அரசன் மகுடாபிஷேகஞ் செய்யச் சந்திரவமிசத்தாரு மற்ற மந்திரி முதலானவர்களும் குடிகளும் ஒப்பமாட்டார்கள் அதன்பின்பு என்புத்திரியும் புத்திரிவயிற்றிற்பிறந்த புத்திரரும் அபலமாவார்கள் இதுதான் என்கருத்திலிருக்கிற குறை இதற்கொரு வகைமானஞ்சொன்னாற் சுகமாக என்மகளை மணம்புரியட்டுமென்று சொல்ல, சாரதி அரசன் முகத்தை நோக்கினான் அரசன் இவ்வசனங்களையெல்லாம் நிதானித்து, இதற்குத்தரம் நம்மாற்கூறச் சக்தியில்லை அப்பெண் நமக்கு வாய்க்கப்போகிறதில்லை இனிவிரகாக்கினியால் சரீரம் வாதிக்கப்பட்டு, நாளுக்குநாள் பலஹீனமாய்ப் பூர்வசனனத்தையடையுங்கால நேரிட்டதென்று தீர்மானித்து, தாசராஜன் கேள்விக்கு, உத்தரவுசொல்லாமற் சாரதிமுகத்தை நோக்கி, ஓ சாரதி! நமது நகரத்துக்கு ரதத்தைச் செலுத்து என்று கட்டளையிட்டான் சாரதி அவ்வாறு ரதத்தைச்செலுத்தி நகரத்திற் சேர்த்தான் அரசன் தேரைவிட்டிறங்கி, ஒருவரோடும் வசனியாமல் அந்தப்புரத்திற்சென்று, கந்தர்ப்பன் பாணத்தினாற் சிந்தைநொந்து வருந்தி, தன்னைக் கவளங்கொண்ட காமநோயைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய்ப் பஞ்சணைமெத்தையிற் படுத்து, பரிமளகந்தியின் வனப்பிற் கருத்தைச் செலுத்தினவனாய் ஏக்கங்கொண்டு, சிறிதுந் தூக்கமின்றிப் பலவாறு புரண்டுக்கொண்டிருந்தான் மந்திரி முதலானவர்கள் அரசன் கொலுமுகத்திற்கு வாராதிருப்பதையறிந்து, அரசனிடத்திற்சென்று வணங்கி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! இதுவரைக்கும் யாதொரு குறைவின்றி மகிழ்வுடன் கொலுவீற்றிருந்த தாங்கள், ஏதோ ஒரு மனவியாதியைக்கொண்டு வெளியில் வாராமலும் அக்கருத்தை வெளியிடாமலு மிருந்தால், வந்தமனவியாதி எந்தவிதத்தில் நீங்கும் கிருபைகூர்ந்து தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டால், அதற்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்து நிறைவேற்றுவோம் என்றுபுகல அரசன் உண்மையை வெளிப்படுத்தாமல், ஓ மந்திரிமார்களே! ஏன் என்னை வருத்தப்படுத்துகிறீர்கள் ஒருவர்க்குண்டாகும் யவ்வனமானது நீர்ப்பிறந்த குமிழியை யொக்கும் ஆக்கையோ அந்நீரிலெழுதும் எழுத்தாகும் செல்வமோவென்றால், அந்நீரிலுண்டாகும் அலையை நிகர்க்கும் இவ்வித அளவையுடைய தேகத்தைக்குறித்துப் பலவிதமாக யோசிக்கவேண்டுவதென்ன? ஏதோ சரீரக்கூறு நாளுக்குநாள் வாடிவருகிறது என்று கடுகடுத்துக்கூற மந்திரிகள் மனநடுங்கி, ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் அரசனைவணங்கி விடைபெற்று, இளவரசுபட்டம் பூண்டு அரசுசெலுத்திவரும் காங்கேய மஹாராஜனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ராஜராஜேஸ்வரா! உமதுதந்தை காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி வந்தநாள்முதல், ஏதோ ஒரு மனவியாதியுற்று, சிந்தைநொந்துவருந்தி வெளிப்படாமல், அந்தப்புரத்திலேயே படுத்திருக்கிறார் என்று விளம்பக் காங்கேயமஹாராஜன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, மந்திரிமுதலானவர்களுக்கே கருத்தை வெளிப்படுத்தாத நமதுதந்தை நமக்கு வெளிப்படுத்துவதருமையாதலால், அன்றையதினத்தில் நமது தந்தைக்குத் தேரைச்செலுத்தினபாகன் யாரோ அவனை அழைத்து வினவினால் அரசன் கருத்து வெளிப்படுமென்று யோசித்து, சிலதூதரையனுப்பி அச்சாரதியை அழைப்பித்தான் சாரதி காங்கேயமஹாராஜனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஆண்டவனே! எளியேனை அழைத்தகாரண மென்னவென்று வேண்ட, காங்கேயன் சிலதினத்துக்குமுன் என்தந்தை வேட்டையாடக் காட்டிற் சென்றபோது ரதத்தைச்செலுத்தினவன் நீயாதலால், அன்றுமுதல் அரசன் மனவியாதியாயிருக்கிறார் அக்காட்டில் ஏதாவது ஒரு அதிசயத்தைக் கண்டதுண்டா? அப்படிக்கண்டிருந்தால் உனக்குத் தெரியுமல்லவா? தெரிந்திருந்தால் சொல்லென்று வினவ, சாரதிவணங்கி வாய்பொத்தி பயபக்தியுடனே சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! அரசன் மேற்றிசையிற்போய் வேட்டையாடித் தாகக்களை தாங்கி யமுனாநதியிற் சென்றபோது, அங்கேமிகுந்த பரிமளவாடை ஒன்றுண்டாயிருந்தது அதனை அவர் அறியப்போனபோது, ஓர் மரத்தருகில் ஸ்ரீமஹாலட்சுமியைப்போல் ஒரு கன்னிகையிருந்தாள் அரசன் அக்கன்னிகையைக்கண்டு மயக்கங்கொண்டு நீயார் உன் தந்தையாரென்றுவினவ, அக்கன்னிகை நான் பரதர்குலமடந்தை என்றும், என்தந்தை தாசராஜனென்றுங்கூற, அதையறிந்து தாசராஜனிடத்திற் சென்று அவளை

க்கேட்டதற்கு அப்பெண்வயிற்றிற்பிறந்த புத்திர
னுக்குப் பட்டங்கட்டுகிறதாயிருந்தால் உங்கள் கரு
த்தின்படி நடக்கிறேனென்று சொன்னான் அதைக்
கேட்ட அரசன் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் நகரத்திற்
கு வந்துவிட்டார் இதுதான் எனக்குத் தெரியுமை
யாவென்றுசொல்லி வணங்கினான் காங்கேயன் மன
ச்சஞ்சலநீங்கி, இனி என்தந்தைக்குவந்த மனவியா
தியை நொடிப்பொழுதில் மாற்றிவிடுகிறேனென்று
தீர்மானித்து, மந்திரிமார்-பட்டவர்த்தனர் - மகுட
வர்த்தனர்-ரதகஜதுரகபதாதிகள் தன்னைச்சூழ்ந்து
வர அச்சாரதியை அழைத்துக்கொண்டு, தாசராஜ
ன நகரத்திற்குச்சென்று, அந்தத் தாசராஜனை அ
ழைப்பித்து, ஓ தாசராசனே! உனது குமாரத்தியை
என்தந்தைக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதற்கு உன்
கருத்திலிருக்கிற குறையென்னவென்றுவினவ, தா
சராஜன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மஹாராஜ
னே! எங்கள் குலமிழிகுலம் உங்கள்குலமோ மகா
லட்சுமியுடன் பிறந்த சந்திரகுலம் அக்குலத்தரசர்
என்புத்திரியை மணம்புரிவது தகுதியல்ல அவர்க
ளை இழிவுநோக்காமல் மணம்புரிய யத்தனித்தால்
தடைசொல்லுகிறதற்கு யாவரால் முடியும்? ஆகினு
மொரு தடையிருக்கின்றது அஃதென்னெனில்-அ
வள் வயிற்றிற் பிறந்தபுத்திரன் பட்டத்துக்குரியவ
னாவானா? அரசன்தான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தா
லும் மற்றவர் சம்மதிப்பார்களா? இதராள் சம்மதித்
தாலும் இப்பட்டத்துக்குத் தாங்கள் தலைமையாளி
யாயிருக்க என்பெண்வயிற்றுப் புத்திரர்களுக்குப்
பட்டங்கிடைக்குமா? இதற்கு ஒரு ஒப்புமைகூறி,
என்மகளை அரசனுக்கு மணஞ்செய்வியுமென்று புக
ன்றான் காங்கேயன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக் கல
கலவென்று நகைத்துத் தாசராஜனை நோக்கிச் சொ
ல்லுகிறான்.

ஓ தாசராஜனே! நீ என்ன அரசனா யிருந்தும்
இராஜதருமம் தெரியாதவன்போல் வசனிக்கிறாய்
வித்துச்சிலாக்கியமேயன்றி நிலம் சிலாக்கியமல்ல அ
துபோல எக்குலத்து ஸ்திரீயாயிருந்தபோதிலும் அ
ரசனுக்குதித்த புத்திரனாயிருப்பானாகில் அப்புத்திர
னுக்குப் பட்டமுதலாகிய எல்லாநலமுமுண்டு ஆனா
ல் நான் பட்டத்துக்குடையவனா யிருக்கிறபடியால்,
உன் பெண்வயிற்றுப் புத்திரனுக்குப் பட்டங்கிடை
ப்பது அருமைதான் என்தந்தை மனவியாதி உன்
னால் நீங்கப்போகிறபடியால், என்பட்டத்தை உன்
பேரனுக்குக் கட்டுகிறேன் மேலும் எனக்குப்பின்
யாதொருவழக்கு மில்லாமற்போக இன்றுமுதல் ஒ
ரு வைராக்கியவிரதம் கைக்கொள்ளுகிறேன் அஃ
தென்னெனில்-நான் ஒரு கன்னிகையை மணம் புரி
வனாகில் எனக்குப்பிறக்கும் புத்திரர்கள் என் கால
த்துக்குப்பின் வழக்கிடுவார்கள் ஆதலால் - சந்திர
சூரியர் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் - ஆகாயவா
ணி முதலானவர்களும், ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியு
மறிய நான் ஒருஸ்திரீயை மணம்புரிகிறதில்லை என்
று உறுதியாக யாவருங் கேட்கக்கூறி, இவ்வாக்கிய
த்திற்குப் பழுதுதேடுவேனாகில் தாய்தந்தையரைப்
போற்றாதவரும், தன்னை நம்பினவருக் கிடையூறு
செய்தவரும், ஜலத்தில் ஆடையில்லாம லிறங்கின
வரும், பெரியவர்களை மதிக்காம லுட்கார்ந்திருந்த
வரும், தருமஞ்செய்பவரைத் தடுப்பவரும், பிச்சை
யிட்டுப் புசியாதவரும், இவர்களுக்கு வருங்கதி எ
துவோ அக்கதியை யடையக்கடவேனென்று சப
தஞ்செய்தான் இதைக்கேட்ட மந்திரி முதலான
வர்கள் திடுக்கிட்டுக் காங்கேயனை வணங்கிச்சொல்
லுகிறார்கள்: ஓ தருமமூர்த்தி! பட்டத்தைத்தான்
கொடுத்துவிட்டது தகுதி மணம்புரிகிறதில்லையென்
று சபதஞ்செய்கிறது தருமமா? புத்திரனில்லாத
வர்க்குப் புண்ணியலோக மில்லையென்று வேதமு
றையிடுகின்றதே: இதற்கென்னசெய்கிறது? என்று
வினவ அதற்குக் காங்கேயன் இதுதந்தைமூலமாய்
வந்ததேகமாதலால், இந்தயாக்கையா லத்தந்தை
மனதுக்கு வருத்தம் நேரிடாமலிருந்தால் அச்செய்
கையே புண்ணியலோகத்தைக் கொடுக்குமென்று
விடைகொடுத்தான். இந்தக்காங்கேயன் கூறியவற்
றை அந்தரத்தில் முன்னமே வந்திருக்கிற இந்திர
ன்-அக்கினி-யமன்-நிருதி-வாயு-குபேரன்-ஈசானன்
ஆகிய எழுதிக்குப்பாலகரும், அனலன்-அனிலன்-
ஆபச்சைவன்-சோமன்-தரன்-துருவன்-பிரத்யூச
ன்-ஆகிய ஏழுவசுக்களும், முப்பத்து முக்கோடி
தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும்,
கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர்-முதலான
வர்களுங் கேட்டு, காங்கேயனுடைய மனவுறுதிக்கு
மெச்சி மிகுந்த மகிழ்வடைந்து, பாரிசாதபுஷ்பங்க
ளை வருஷித்து, தேவதுந்துமிமுழங்க, அரம்பை
யூர்வசிமுதலியோர் நடனஞ்செய்ய, அப்சரஸ்திரீக
ளெல்லாமங்களம்பாட, அவ்விந்திரன் முதலானவர்
கள் காங்கேயனை வாழ்த்தி அங்குவந்திருக்கும் தள
ங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ பிரஜைகளே! இந்தக் காங்கேயன் தந்தை
முன்னிலைக்குப் பட்டாபிஷேகத்தை நிராகரித்துவி
ட்டதன்றி மனைவியையும் வெறுத்து வீஷ்மஞ்செ
ய்தபடியால், இன்றுமுதல் இவனுக்கு வீஷ்மாசாரி
யென்று பெயராகுகவெனக்கூறி, பலஆசிகள் வழங்
கித் தேவர்களெல்லாம் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச்
சேர்ந்தார்கள் இங்கே தாசராஜன் முதலானவர்க
ளும் காங்கேயமகாராஜனை அநேகவிதமாகத் துதித்
து, தேவர்கள் கூறிய நாமதேயத்தைக் கொண்டியா
வரும் ஒருதரம் கூவி நமஸ்காரஞ் செய்து, பேரா
னந்தம் பெற்றவர்போல் அதிகமகிழ்வை அடைந்
தார்கள் வீஷ்மாசாரி தாசராஜனைப் பார்த்துச் சொ
ல்லுகிறார்: ஓ தாசராஜனே! என் தந்தைக்கு உன்
புத்திரியை மணம்புரிய இன்னும் தடையென்
னவென்று வினவ, தாசராசன் வீஷ்மாசாரியின்
மனவுறுதியை நன்றாக மதித்து, இனித் தாமசஞ்
செய்தால் மனதுக்கு விரோதம் வருமென்று கரு
திச் சொல்லுகிறான்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! என்

புத்திரியை அழைத்து வருகிற தடையேயன்றி வே
றொரு தடையுமில்லையென்றுவணங்கிவிடைபெற்று
தன் அரண்மனைக்குச்சென்று, சிலதூதுவர்களாற்
புத்திரியை அழைப்பித்து ஸ்நானஞ் செய்வித்து,
ஆடை ஆபரணங்கள் அழகுபெற அக்கன்னிகைக்
குத்தரிப்பித்து, முத்துச் சிவிகையிலேற்றி, தானும்
தன் சுற்றத்தார் முதலானவர்களுமாக வீஷ்மாசாரி
யிடத்துவந்து வணங்கி நின்றார்கள். வீஷ்மாசாரி
பரிமளவாடை வீசுகிறதைக்கண்டு அதிகவியப் ப
டைந்து, தானும் மந்திரி முதலானவர்கள் புடை
சூழப் பரிமளகந்தியை அழைத்துக்கொண்டு விரை
வில் அத்தினபுரம்வந்துசேர்ந்து, அந்தப்புரத்திற்
சென்று தந்தைதாளில் வணங்கிச்சொல்லுகிறார். ஓ
ஸ்வாமி! தற்காலத்தில் தாங்கள் கொண்டிருக்கிற
கருத்தை நிறைவேற்றத் தாங்கள் நாடிய கன்னிகை
யைக்கொண்டுவந்தேன் தாங்களெழுந்துவந்து அக்
கன்னிகையை மணம்புரிந்து மனவியாதியை நீக்கு
மையாவென்று வேண்ட, அரசன், இவ்வசனங்கே
ட்டுச் சிறந்தமகிழ்வை அடைந்துத புத்திரனை வாரி
த்தழுவி உச்சியை முகந்து முத் மிட்டு, அப்பா
புத்திரசிகாமணியே! என்கருத்தில் நாடியபொருள்
உனக்குளெவ்வாறுதோன்றிற்று அதனைக்கூறுகவெ
ன்று வினவ வீஷ்மாசாரிவணங்கி, ஓஎந்தையே! தங்
கள் சாரதியினால் தங்கட்கு நேர்ந்திருக்கு மனவியா
கூலத்தை அறிந்து, தாசராஜனிடத்துச் சென்று,
அவன்கேட்ட கேள்விக்கு ஒப்புமைகூறி அக்கன்னி
கையைக் கொண்டுவந்தேனென்று சொன்னவுடன்
மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து அவர்களைப்பா
ர்த்து, ஓமந்திரிமார்களே! தாசராஜன் கேட்ட கேள்
வி என்ன? அதற்கு என்புத்திரன்சொன்ன சமாதா
னமென்ன? அதனை ஒளியாமற்சொல்லுங்களென்று
வினவமந்திரிகள் அரசனைவணங்கிச் சொல்லுகிறார்
கள்.

ஓமண்டலேஸ்வரா! உமது புத்திரனது மனஉ
றுதியை எங்கள் நாவினாற்சொல்ல வசமல்ல ஆயினு
ம்எங்களால் இயன்றமட்டுங் கூறுகின்றோம் அதனை
க்கேட்டருள்க. தாங்கள் மனவியாதிகொண் டிருப்
பதைப்புத்திரருக் கறிக்கையிட்டோம். அவர்சாரதி
யைஅழைத்து, அவனால் தாங்கள் கொண்டிருக்கிற
கருத்தைஅறிந்து, உடனே தாசராஜனிடத்துச்செ
ன்று, என்தந்தைக்கு உன் கன்னிகையைக் கொடுக்
கிறதற்குத் தடையென்னவென்றுவினவ, தாசரா
ஜன் என்புத்திரிவயிற்றுப் புத்திரனுக்குப் பட்டங்
கொடுக்கிறதாயிருந்தால் என்கன்னிகையைத் தருகி
றேனென்று சாற்ற, நமது புத்திரன் அவ்வார்த்தை
க்கு ஒத்துக்கொண்டு, உமது புத்திரி வயிற்றின் புத்
திரனுடைய பட்டமே இந்தப் பட்டமென்று வா
க்கு தத்தஞ்செய்து, எனக்குப் பிற்காலத்தும் ஒரு
வழக்கில்லா திருக்கநானும் விவாகம் செய்துக்கொ
ள்ளுகிறதில்லை என்றுசகல தேவர்களு மறியச்சப
தஞ்செய்தார். அதனைக்கேட்டிருந்த தேவர்களெல்
லாம் புஷ்பமாரி பொழிந்து, உமது புத்திரரைப்புக
ழ்ந்து, இன்றுமுதல் நீவீஷ்மாசாரியென்று இவர்க்
குவேறுபெயர் கொடுத்தார்கள் அதன்பின்பு தாச
ராஜன் யாதொரு தடையுங்கூறாமல், தனதுபுத்திரி
யைஅழைத்துக்கொண்டு உமதுவாயலில் வந்திருக்
கிறானென்றுவிடைகூற அரசன்கேட்டு ஆச்சரிய
மடைந்து, மூத்தகுமாரனாயிருந்தும் பட்டத்துக்
குரியவனாதலை நீக்கினானென்று ஒருவிதத்தில் வருத்
தத்தையும், தந்தைக்குப் புத்திரர் செய்யுங்கடமை
க்கு எண்மடங்கதிகமான கடமையை இயற்றினா
னென்று ஒருவிதத்தில் மகிழ்வையுங்கொண்டு, புத்
திரனை வாரித்தழுவி, ஓஎன்னருமைச் செல்வனே!
என் முன்னிலையில் நீபுண்ணியலோகத்துக்கேதுவா
கிய மனைவியை நீக்கிநின்றபடியால், நானிரண்டு வர
ங்கொடுக்கிறேன். அஃதென்னெனில் - புண்ணிய
லோகம் உனக்குச் சித்திக்கக்கடவது மேலும் உன
க்கு யமவாதையில்லாமல் நீஎப்போது உயிர்விட
நினைக்கின்றையோ? அப்போது உயிர்நீங்கக் கட
வது என்றுஇரண்டு வரத்தைக் கொடுத்துப் பஞ்
சணைமெத்தையைவிட்டெழுந்து, கொலுமுகவாச
லில்வந்துமந்திரிகளை நோக்கினான். உடனே மந்திரி
கள் பார்வையின்குறிப்புணர்ந்து, ருசு-தேசத் தர
சர்களுக்கு மணவோலைபோக்கி, வேதவேதியர்களை
அழைப்பித்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்திற் பந்தற்கால்
நாட்டி, நகரமுழுவதும் அலங்கிரதஞ்செய்யச் சொ
ல்லிக் கட்டளையிட்டுக் கலியாணத்துக்கு வேண்டிய
வஸ்துக்களை யெல்லாம்சேகரித்தார்கள். இதற்குள்
டுஅ-தேசத் தரசரும் மற்ற பந்து ஜனங்களும் வந்
துசேர்ந்தார்கள் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் மந்திரிகள்
தகுந்த மரியாதையைச்செய்து விடுதிவிட்டார்கள்.
நகரத்திலிருப்பவர்களு மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்
து, மாடமாளிகை கூடகோபுரம்வீதி முதலியவற்
றை நன்றாக அலங்கரித்து, இலக்குமி சமேதனாகிய
நாராயணமூர்த்தியின் நகரத்தை யொப்பாகச்செய்
தார்கள். பின்பு மந்திரிகளும் பெரியோர்களும் அரச
னிடத்துவந்து வணங்கி, மாரன் இடைவிடாமல்
மணக்கோலஞ்செய்து வருத்திவந்த அரசனைத்தாங்
கள்மணக்கோலஞ்செய்து அவ்வருத்தத்தைத் தணி
க்க யத்தனித்து, கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களால்ஸ்
நானஞ்செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினால் அல
ங்கிரதஞ்செய்து அழைத்துவந்து மணவறையில்
வீற்றிருக்கச்செய்து, தாசராஜனிடத்துச் சென்று,
அவன் புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியை அந்தப் புரத்
தில் இருக்கும் தாதிகளால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து,
ஆடை ஆபரணங்களினால்அலங்கிரதஞ்செய்வித்து,
நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அரசனிருக்கு மணவறை
யில் ஒக்கவிருக்கச்செய்தார்கள் அப்போது வேத
வேதியர்களும் மற்றுமுள்ள பெரியோர்களும் கலி
யாண மண்டபத்தி லெய்தி, வேதமந்திரங்களை யுச்
சரித்தார்கள். அச்சமயத்தில் தாசராஜன் எழுந்து,
மன்னர்மன்னர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த மரியாதை

னைச்செய்து அச்சபையில்நின்றுசொல்லுகின்றான்
ஓராஜ ராஜர்களே! இதோ அரச னருகிலிருக்
கிற கன்னிகை என்புத்திரியல்ல இக்கன்னிகையின்
வரலாற்றைக் கூறுகிறேன் அதனை யாவருஞ் செவி
கொடுத்துக் கேளுங்கள் முன்னம் சூரிய வமிசத்து
வசுராஜ னென்பவன் கிரியையாகிய தன்மனைவிகரு
ப்பவதியா யிருக்குங்காலத்து நல்ல மாமிசங்கொண்
டுவந்து கொடுக்கக் கருதி வேட்டைக்குச்சென்று,
அன்றிரவில் அவ்வனத்தில் நித்திரைசெய்யும்போ
து கிரியைமேற்கொண்ட காதலால் வீரியம் வெளிப்
பட்டது அவ்வீரியத்தை ஒருபக்ஷி இடத்துக்கொ
டுத்துக் கிரியையின் வசஞ் சேர்க்கச்சொல்லிக் கட்
டளையிட, அப்பக்ஷி அக்கட்டளைப்படிவரும்போது
யமுனாநதிமத்தியில் மற்றொருபக்ஷி எதிர்த்துப் போ
ராடிற்று அதனால் அவ்வீரியம் அந்நதியில் விழுந்
தது. அந்நதியிற்பிரமன் சாபத்தால் மீன்வடிவமா
யிருக்கிற அப்சரஸ்திரீ அந்த வீரியத்தை இரண்டு
பிரிவாகப்புசித்துக் கருப்பவதியாயினாள். சிலநாள்
சென்றபின்பு எனக்குக்கீழ்ப்படிந் திருக்கிற வலை
ஞர் அந்நதியில்மீன்பிடிக்கவலைவீசுகிறபோது, மீன
மாயிருக்கிற அப்சரஸ்திரீ அகப்பட்டாள். அதனை
அவர்கள் என்னிடத்தில் ஒப்பிவித்தார்கள். நான
ந்த மச்சத்தின் வயிற்றைக் கிழித்துப்பார்க்கும்போ
து, இந்தக் கன்னிகையும் ஒருபுத்திரனு மிருந்தார்
கள். இவர்களை நோக்கி வியப்புற்றிருக்கும் காலை
யில், மச்சமாயிருக்கிற அப்சரஸ்திரீ தன்னுருவைக்
கொண்டு, அந்தரத்தினின்று தன்வரலாற்றையும்
மக்களது வரலாற்றையும் கூறிப் போய்விட்டனள்.
அதன்மேல் இரண்டு மக்களையும் வசுராஜனிடத்து
ஒப்பிவித்தேன். அவ்வரசன் புத்திரனை எடுத்துக்
கொண்டு, இக்கன்னிகையைஎனக்குக்கொடுத்தான்
மக்களில்லாத நான் மகளாகப் பாவித்துவளர்த்துவ
ந்தேன் இக்கன்னிகை இராஜபுத்திரியேயாதலால்,
காக்கையினாற் பெற்றுவளர்க்கப்பட்டுப்பருவம்வந்த
போது தன்னினத்தைத் தழுவிய குயிலினம்போல்,
சந்திரவமிச ராஜனுக்கே மனைவியாயினாள். இனியா
தொரு தடையுமின்றி ,மணத்தை நிறைவேற்றுங்க
ளென்று கன்னிகாதானஞ்செய்தான் இதைக்கே
ட்டஅரசர்களும் வேதவேதியர்களும் வியப்படை
ந்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் மந்திராக்ஷதை முத
லிய பூசைபெற்றிருக்கிற மங்கலத்தை அரசன்கை
யிற் கொடுத்துப்பரிமளகந்தியின் கழுத்தில்அணிவி
த்து, வேதாகம விதிப்படி ஓமம் வளர்த்தி, யாதொ
ருகுறைவு மில்லாமற் கலியாணத்தை நிறைவேற்றி
னார்கள். பின்பு வீஷ்மாசாரி மந்திரிமார் முதலான
வர்களைக் கொண்டு அநேகதான தருமஞ்செய்வித்
து, வந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த பரிசுகொ
டுத்து, யாவரும் மகிழவுற உண்டிமுதலியவற்றை
யளித்து உபசரித்தார் அவ்வுபசரிப்பினால் அவ்வவ
ர்கள் மகிழ்ந்து ஆனந்த மடைந்தவர்களாய் வந்த
தாசராஜன் முதலானசகலரும் வீஷ்மாச்சாரியிடத்
தில் விடைபெற்று அவரவரிருப்பிடம் போய்ச்சேர்
ந்தார்கள்.

இங்கே சந்தனு மஹாராஜன் பரிமளகந்தியோ
டுகூடிக்கலந்து, மதனராஜனால் நேரிட்ட போரை
வெற்றிகொண்டு கல்வியிற் களித்து வாழ்ந்து வரு
கிறநாளில், சூரியனைப்போலவும் சந்திரனைப்போல
வும் இரண்டு புத்திரர்களைப்பெற்று, சித்திராங்க
தன்-சித்திரவீரியன்-என்று இருவர்க்கும்பெயரிட்டு
வளர்த்து, நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்து
நாலு கலைக்கியானமுதலியவற்றைப்போதித்து, வில்
வித்தை முதலியவற்றையுங்கற்பித்தான். அப்புத்தி
ரர்கள்-௰௫-௰௪-வயதுடையவர்களான காலத்து,
சந்தனு மஹாராஜன் பரமபதஞ்சேர்ந்தான். வீஷ்
மரும் இவ்விரண்டு புத்திரர்களும் தந்தைக்குச் செ
ய்யவேண்டிய விந்தையான கடமைகளை இயற்றி,
நீர்க்கடன் முதலியவற்றை நலகி, பின்பு வீஷ்மர்
முன்கூறிய வாக்குதத்தத்தின்படி ஐம்பத்தாறு தே
சத் தரசர்களும் அறியத்தன்பட்டத்தைச் சித்திரா
ங்கதனுக்குக் கட்டினார். சித்திராங்கதன் பட்டாபி
ஷேகனாகித் தந்தையினும் எண்மணங்கதிகமாகத்தா
ன தருமங்களைச்செய்து, தன்னுயிரைப்போல் மன்
னுயிர்களைப் பாதுகாத்து வருகிறநாளில், அந்தர
லோகத்திலிருந்து கந்திருவர்க்கெல்லாம் தலைமையா
ளியாய் அரசுசெய்து வருகிறசித்திராங்கத னென்
பவன், நமதுபெயரைத்தரித்துப் பூலோகத்தில்ஒரு
மானிடன் அரசுசெலுத்துகிறதாவென்று பொரு
மைகொண்டு, அவனுடனெதிர்த்துப்போர் கொடுத்
து வெல்லுவோமென்றால் வீஷ்மனிருக்கிறான். அவ
ன் வில்லெடுத்தால் நமது உயிரைக்கொள்ளை கொ
ள்ளாமல் விடானென்று அஞ்சி, அவனோடுநேரிற்
சென்று போர்கொடுப்பது தகுதியல்ல வாதலால்
சமயம் பார்த்து இரவிற் சிரச்சேதஞ் செய்யவேண்
டுமென்று யோசித்து, அச்சமயம் எந்நாளில் நேரிடு
மென்றுஎதிர்பார்த்திருந்தான். இங்கே சித்திராங்க
தன் ஒருநாள் இரவில் வேடிக்கைபார்த்தமாய் ஓரி
டத்திற்றனித்து இருந்தான். அந்தச் சமயத்திற் கந்
தருவர்க் கரசனான சித்திராங்கதன் இச்சித்திராங்
கதனுடையசிரசைக்கொண்டுபோய்விட்டான் இந்த
சேதி பரிமளகந்தியறிந்து, வீஷ்மரிடத்துச் சென்
றுஓவென்றழுதாள். வீஷ்மரதுகேட்டு மனவருத்த
மடைந்து, சித்திராங்கதன் என்னும் கந்தருவன்நே
ராகவந்து போராடப்பயந்து நமது சிராளனைக்கொ
ன்றான். அவனோடு போர்க்கொடுப்பது தகுதியல்ல
இதோயிருக்கிற சித்திரவீரியனுக்குப் பட்டங்கட்டு
கிறேன் தாயே என்றுஇனியவசனங்களினாற்சிலநீதி
யெடுத்தோதி, அச்சித்திரவீரியனுக்குப்பட்டங்கட்
டினார். அச்சித்திரவீரியன் மநுசாஸ்திரவிதி பிசகா
மல்தருமதேவதையை நான்குபாதத்திலேயும்நடக்க
செய்துசெங்கோல்நடாத்திவந்தான்.இந்தசித்திரவீ

ரியனுக்கு ௨0-வயதாயிற்று. பரிமளகந்தி முத்தகுமாரனுகிய வீஷ்மரிடத்துவந்து, சிறுவனுக்கு மணம் புரியவேண்டுமே அதற்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்மகனேயென்றுகூற, வீஷ்மர் அன்னைவாக்கியத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து, அவ்வாறே மணஞ்செய்விக்கிறேனென்று உறுதிகூறி, அந்த அம்மனை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பிவித்து, தான் தனியேயிருந்து விவாகவிஷயத்தைக் குறித்து யோசித்திருக்கிற தருணத்தில் சிலதூதர்கள் வீஷ்மரிடத்து வந்து வணங்கி, பயபத்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிர் நின்று சொல்லுகிறுர்கள்.

வீஷ்மர் சித்திரவீரியனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்தல்.

ஓ ஸ்வாமி! காசிதேசத்தரசன் அருமையான தவஞ்செய்து, அம்பா-அம்பிகை-அம்பாலிகை-என்று மூன்றுபுத்திரிகளைப்பெற்று, மிகுந்த காதலோடு வளர்த்து வந்தான். அப்புத்திரிகள் பருவகாலத்தை அடைந்தார்கள். அரசன் அதுகண்டு சுயம்வரஞ் சாட்டி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் தூதுவர்களால் தெரிவித்தான். தங்களுக்கு அச்சேதியைத் தெரிவிக்க வந்தோமென்ன, வீஷ்மர் இவ்வசனங்களைக்கேட்டு, நாம் ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் தலைவனுக இருக்க, இந்தக்காசிராசன் ஏன் நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. தாசராஜனேடு சம்பந்தஞ்செய்ததை மனதில் வைத்தவனு யிருக்கிறுன்போலும், நல்லது நாமேசென்று நமது தம்பிக்கு அம்மூன்று கன்னிகையையு மணஞ்செய்விப்போம். யாராவது நிந்தைகூறுவாராகில் அவர்களையெல்லாம் யமபுரத்துக் கனுப்பி விடுவோமென்று மனதில் தீர்மானித்து, தம்பியாகிய சித்திரவீரியனை அழைத்து. இவ்வரலாற்றைக்கூறி, அங்குதானே கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களினுல் ஸ்நானம் ஆட்டி, ஆடைஆபரணங்களினுல் அலங்கிரதஞ்செய்து திருமணக்கோலமுஞ் செய்வித்து, மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து, காசிராஜன் சுயம்வரத்துக்குச் செல்லவேண்டும். ஒருவேளை யுத்தமும் நேரிடும். நீங்களெல்லாம் போர்க்கோலங்கொண்டு நமது சேனைகளோடு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, தாமும் போர்க்கோலங்கொண்டு தம்பியைத் தேரின்மேலேற்றி வெளிப்பட்டார். மந்திரி முதலானவர்களும் சேனைகளோடு வந்து கலந்தார்கள். வீஷ்மர் அதிவேகமாக ரதத்தை நடத்தச் சாரதியை எச்சரித்தார். சாரதி அவ்வாறு நடத்திக் கங்காதீரத்தினருகில் வருகிறபோது, கங்கை தன்புத்திரனது வரவைப்பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்து வதனத்தைத் தடவிக் கொஞ்சுகிறதுபோலத் தென்றலாலெழும் கங்காநதியி னலைகளின் திவலை வீஷ்மர் முகத்திற்படிந்து மிகுந்த குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. வீஷ்மர் அக்கங்கையருகிற் சற்றுநேர மிருந்து இளைப்பாறி, மீட்டும் ரதமேறி காசிநகரத் தருகிற் சென்றுர். இந்தச்சேதி தூதுவர்களாற் காசிராஜன் அறிந்து, தனது தளத்தோடு எதிர்கொண்டுவந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து அழைத்துப்போய் மணப்பந்தலில் ஒருதிவ்ய சிங்காதனத்திலிருத்தி, செய்யவேண்டிய மரியாதையைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றினுன். வீஷ்மர் தமது தம்பிமுன்னிருக்கத் தாம் பின்னிருந்தார். வீஷ்மரைக் கண்ட அரசர்கள் முகமெல்லாம் சந்திரனைக்கண்ட தாமரையைப்போல் வாடியிருந்தன. பின்பு காசிராஜன் தாதிகளை அழைத்து, என் புத்திரிகளை அலங்கிரதஞ் செய்துகொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். தாதிகள் அவ்வாறு அம்மூன்று புத்திரிகளையும் ஆடைஆபரணங்களினுல் அலங்கிரதஞ்செய்து மூவர்கையிலும் மூன்று மாலையைக்கொடுத்து அரசர்கள் நிறைந்திருக்கிற மணப்பந்தலில் அழைத்து வந்தார்கள். அங்கே சிலதாதிகள் அம்மூன்றுகன்னிகைகளுக்கும் வந்திருக்கிற அரசர்களுடைய பேர் ஊர் குலமுதலியவற்றைக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்கள் இவ்வாறு கூறிவருகிறபோது சந்திரகுல மணியாகிய சந்தனுமஹாராஜன் புத்திரன் சித்திரவீரியன் இருக்கிறவிடத்து அம்மூன்று கன்னிகைகளும் வந்து நின்றுர்கள். தாதிகள் அவ்வரசனது நாடுநகர முதலிய சிறப்புகளை எடுத்தோதி, மறுபடியும் அத்தாதிகள் சொல்லுகிறுர்கள்.

ஓ காசிராஜன் தவத்துதித்த கன்னியர்களே! இவ்வரசன் பரதகுலத்துக் கதிபதியாகுந் தாசராஜன் புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியின் குமாரனென்று கூறினுர்கள். அக்கன்னிகைகள் இவ்வசனங்களைக்கேட்டும் அச்சித்திர வீரியனுடைய சவுந்தரியத்துக்கு மகிழ்ந்து மாலையிட யத்தனித்தபோது, பக்கத்திலிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் இழிகுலத்தானுக்கு மாலையிடுகிறது தகுதியாவென்று கூறத் தொடங்கினுர்கள். அந்தச்சத்தம் சீராய்ச் சபையிலிருக்கும் அரசர்கள் செவியிற் படுகிறதற்குமுன் வீஷ்மருடைய கைவில்லின் குணத்தொனி அவ்வவர்கள் செவியிற் பட்டது. உடனே தம்பி சித்திரவீரியனும் அவனேடு சேர்ந்த மந்திரிமுதலானவர்களும் வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனி செய்தார்கள். வீஷ்மர்கொண்ட கோபாக்கினிக்கு உருத்திர மூர்த்தியினுடைய நுதலாக்கினியும் ஓர் நிகரன்று. இப்பால் மலையிலிருந்து இரண்டுசிங்கங்கள் குதித்தாற்போல இருவரு மஹா உக்கிரங்கொண்டு சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கி, வந்திருக்கிற அரசர்முகத்தைக் கடுகடுத்து நோக்கிச் சொல்லுகிறுர்கள். ஓ சிறந்தகுலத்திற் பிறந்த அரசர்களே! இழிகுலத்திற்பிறந்த எங்களை வெற்றிகொண்டு இக்கன்னிகைகளை மணமாலை இடுங்கள், இந்தக்ஷணம் எங்களோடெதிர்க்கத் தயைசெய்து வாருங்களென் றழைத்துச் சாரதிகளைநோக்க, சாரதிகள் அவர்கள் ரதத்தைக் கொண்டுவந்து எதிரில் நிறுத்த, அவ்விரதங்களில் மகாவிரதங்கொண் டிருக்கிற வீஷ்மரும் சித்திரவீரியனுமாகிய இருவரும் ஏறித் தங்கள் தங்கள் ஜெயசங்கத்தை வாயில் வைத்துத் தொனித்தார்கள். அரசர்கள் இவ்விருவர் கூறிய வசனங்களைக் கேட்டும் இவர்கள் கொண்ட

போர்க்கோலத்தைக் கண்டும் மானந்தலைக்கொள்ள வெழுந்து போர்க்கோலங்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ரதங்களில் ஏறிச்சேனைகளோடு கலந்து, வீராவேச மேற்கொண்டவர்களாய்ச் செயஜங்கத்தைச் சப்தித்து, வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனிசெய்தார்கள். வீஷ்மர் தன் சேனைகளை எச்சரித்து ரதத்தை அரசர்கள்மேற் செலுத்தினார். மற்ற அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளை எச்சரித்து ஒரேமுகமாக வீஷ்மர்மீது திரும்பினார்கள். அப்போது காலாளோடு காலாள்களும்-குதிரைவீரரோடு குதிரை வீரரும் யானைவீரரோடு யானைவீரரும்-தேர்வீரரோடுதேர் வீரரும்-வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகளும் எதிர்த்து ஒருவரை யொருவர் வெற்றிபெற விருப்பங்கொண்டு, வாள்-கதை - இருப்புலக்கை - பிண்டிபாலம்-வேல்-சக்கரம்-தோமரம் - ஈட்டி-எறிஈட்டி-பாங்கு-கடாரி-குடோரி-பல்லயம்- கத்தி-சுருள்கத்தி-சூலம்-முஷ்டி-முதலாகிய படைகளால், வெட்டியும் குத்தியும் தள்ளியும் மிதித்தும் உதைத்தும் அடித்தும் இவ்வகையாக இருதிறத்தாருடைய சேனைகளும் போராடுகிறபோது, வீஷ்மரும் சித்திரவீரியனும் வளைத்திருக்கிற வில்லில் அநேக திவ்யபாணங்களைச் சோனைமாரி வருஷித்ததுபோல் வருஷித்தார்கள். அதனாற்பகைத்த அரசர்களுடைய சேனைகள் அனைத்தும் சின்ன பின்னமாகி, மரணமடைந்தவர் போக மற்றச்சேனைகளில் அவயவம் பழுதாறாதவர்களில்லை. இதனை நோக்கிய அரசர்கள் மனவருத்தமடைந்து, ஆ! ஆ! கட லுடைபட்டதுபோ லிருக்கிற நமது சேனைகளை ஓர்வாவி யுடைபட்டதுபோல் மேவியிருக்கிற சேனையையுடைய வீஷ்மன் சின்னா பின்ன மாக்கினானென்று சினங்கொண்டு, சகல அரசர்களும் ஏககாலத்தில் ஒன்றாகக்கூடி, வீஷ்மரையும் சித்திரவீரியனையும் சூழ்ந்து அஷ்டதிசையிலும் நிறைந்து யுத்தஞ் செய்தாலன்றி நான் வெற்றி பெறோமென்று உய்த்துணர்ந்து, மநுசாஸ்திரவிதி தப்பி, எல்லா அரசர்களும் ஒன்றாகவந்து சூழ்ந்து, தங்கள் தங்கள் கையில் வளைத்தபடி பிடித்திருக்கிற கார்முகத்திற் போர்முகத்துக்குரிய கூறிய பாணங்களை க-௰-௱-ஆயிரம்-கோடி-பத்துகோடியாகத்தொடுத்து வீஷ்மர் சேனைகளை அதாகதப் படுத்துகிறபோது, வீஷ்மர் கண்களிற் புகையெழ நோக்கி, அண்ட கடாகங்களும் பொடிப்பட அட்டகாசஞ் செய்து, தாமொருவராகவே எழுந்து, கார்முகத்தில் அநேக திவ்யபாணங்களைத்தொடுத்து, தம்மீதுந் தம்பிமீதும் சேனைகள் மீதும் வருகின்ற பாணங்களை யெல்லாம் கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்து, மறுபடியுந் தமது வில்லில் திவ்ய அர்த்தசந்திர பாணங்களை அளவில்லாமற்றொடுத்துச் சில அரசர்களுடைய சாரதிகளையும் குதிரைகளையுங்குறைத்து, சில அரசர்களின் அவயவங்களைப் பழுதாக்கி, சில அரசர்களின் மகுடத்தை உடைத்து மார்பைப் பிளந்து. சில அரசர்களின் வில்லைமுறித்துக் கவசத்தைப் பொடியாக்கி, சில அரசர்களி னுயிரைக் கொள்ளைகொண்டு, நன்றாகப் புஷ்பித்திருக்கிற தாமரைத்தடாகத்தில் யானைகள் விழுந்து கலக்கினாலெப்படியோ அப்படிபோலச் சேனைகள்மீது கவிந்து சகல தளத்தையும் நாசப் படுத்துகிறபோது, உயிர்விட்ட அரசரும் உயிரின்மே லிச்சைவைத்த அரசரும் போக மற்ற அரசர்கள் யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, மறுபடியும் எதிர்த்து வில்லை வளைத்து, இந்திராஸ்திரம்-வருணாஸ்திரம் - வாய்வாஸ்திரம்-குபேராஸ்திரம்-சூரியாஸ்திரம்-யமனாஸ்திரம்-முதலாகிய அஸ்திரங்களைத் தொடுத்து, மஹா உக்கிரத்துடனே நின்றார்கள். வீஷ்மர் அப்பகைவர் தொடுத்த அஸ்திரங்களை வருகிற குறிப்பினால் ஈதீது இவ்விந்த அஸ்திரங்களென்று உணர்ந்து, ஏககாலத்தில் வருகிற அஸ்திரங்களுக்குத் தனித்தனி அஸ்திரந் தொடுத்தால் அதற்குள் அஸ்திரங்கள் வந்து விடுமென்று யோசித்து, எல்லா அஸ்திரங்களையும் கவுளீகரஞ் செய்யத் தகுந்த காந்தருவாஸ்திரத்தை எடுத்து நிறுத்தி, பூசை நைவேத்தியங்கொடுத்து, மந்திரோபதேசஞ் செய்து தொடுத்துவிட்டார். இந்த அஸ்திரம் வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஒருபக்கம்மின்னல்-ஒருபக்கம் மழை-ஒருபக்கம் இடி-இவை முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தி, அஷ்டதிக்குப்பாலகரையும் அஷ்டவசுக்களையும் அவரவர்கள் வாகனாயுதங்களோடு உண்டாக்கிற்று. அதனால் எதிரிகள்விட்ட அஸ்திரங்களெல்லாம் நாசமாயின. உடனே வீஷ்மர் தன்சிலையை வளைத்து, அநேக முள்ளம்பையும் பிறைமுக வம்பையும் தொடுத்தார். இவ்வம்புகளினால் அரசர்கள் யாவருமனநொந்து, இனி வீஷ்மனோடு போராட எண்ணுவது துன்பமென்று தீர்மானித்து, இவனிடத்தினின்றுந் தப்பி எந்தவிதமாய் ஓடிப்போவோமென்று அவ்வவர்கள் வந்த திசையை நோக்கினார்கள். இந்திக்குறியை வீஷ்மர் கண்டு, உடனே தமது ஜெயசங்கத்தைச் சப்தித்தார். சித்திரவீரியனும் மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் சங்கத்தைத் தொனித்தார்கள். அவ்வாறு தொனித்தும் ஓரரசரும் வந்தெதிர்க்கா திருத்தலையுணர்ந்து, வீஷ்மர் தமது தளத்தில் ஜெயபேரிகையை முழக்கக் கட்டளையிட்டு, அம்பா-அம்பிகை அம்பாலிகை - என்கிற மூன்று கன்னிகைகளையும் முத்துச் சிவிகையி லேற்றிக்கொண்டு தமது நகரத்தை நோக்கிச்சென்றார். அம்பாஎன்னுங் கன்னிகை தன் தாதியர்களில் ஒருத்தியை அழைத்து, ஓதாதி! நான் சாளுவராஜன்மீது காமியாயிருக்கிறேனாதலால் இந்தச்சேதியை வீஷ்மாசாரிக்குத் தெரியப்படுத்தென்றுகூற, தாதி வீஷ்மாசாரியிடத்துச்சென்று வணங்கி அம்பை கூறியவற்றைச் சொல்ல, வீஷ்மர் அந்த அம்பா கருத்தின்படி சாளுவராஜனை மணஞ்செய்து கொள்ளச்சொல்லி உத்தரவுகொடுத்து, தமது காவலாளிகளிற் சிலரைக் கூட்டிச் சாளுவ ராஜனிடத்து அவனை விட்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டு, மற்ற இரண்டுகன்னிகைகளை அழை

த்துவந்து, தமது நகரத்தை அலங்கரித்து, நல்லமுகூர்த்தத்திற் சித்திரவீரியனால் அவ்விரண்டு கன்னிகைகளுக்கு மங்கலஞ் சூட்டிவித்து, அனேக தான தருமங்கள்செய்து, வேதவேதியர்கள் மகிழச்சொர்னவருஷம் பொழிந்து, நகரத்திலுள்ளவர்க்கெல்லாம்விருந்துசெய்து, மிகுந்தசிறப்புடன் கலியாணத்தைநிறைவேற்றினார்.

பூமிப்பிராட்டி கமலப்பிராட்டி சமேதனாகியதிருமால்போல் சித்திரவீரியன் அம்பாலிகை அம்பிகையென்னு மிரண்டுகன்னிகை சமேதனாகி, இரண்டு ரதியுமதனும்போல மூவருங்கூடிக்கலந்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள். வீஷ்மரிடத்து விடைபெற்றுச்சாளுவராஜனை மணம்புரியக் கருதிச்சென்ற அம்பா சாளுவராஜனைக்கண்டு வணங்கிச்சொல்லுகிறாள். ஓராஜனே! நெடுநாளாக நின்மீது காமியாயிருந்த என்னை நீயே மணம்புரியவேண்டும். ஒருவேளை வீஷ்மர் என்னை அழைத்துப்போனதைக் குறித்து நீயோசிக்கவேண்டுவ தில்லை எனென்றால் என்கருத்தை நான் வெளியிட்டேன் அதற்கவர் ஒத்துக்கொண்டு உன்னிடத்துக்கனுப்பினார். ஆகலால்என்னை நீதடையின்றி மணம்புரியென்றுவேண்ட, சாளுவராஜன் நகைத்து, ஓபெண்ணே! உன்னை வீஷ்மன் சிறையெடுத்துப் போயினபின்பு நான்மணம்புரிந்தால் என்னோடொத்த அரசர்கள் நகைப்பார்கள். ஆதலால் உன்னைமணம்புரியேன் வீஷ்மனிடத்திற் சென்று அவனையே மணம்புரியென்று மறுத்துவிட்டான். அம்பாநெடுமூச்செறிந்து, கனவருத்தத்தோடு அத்தினபுரத்துக்குவந்து, வீஷ்மரைக்கண்டுவணங்கி, ஓமஹாநுபாவா! சாளுவராஜனிடத்துச்சென்ற என்னை ஒருவர்கையில் அகப்பட்டுப்போயின உன்னைமணம்புரியேனென்று மறுத்துவிட்டான். இனி உமதுபாதமே புகலிடமாக எண்ணிவந்தேன். என் கருத்து மகிழ்வெய்த நீங்களாவது உங்கள் தம்பியாவது மணம்புரியுமென்று நாணம்-மடம்-அச்சம்-பயிர்ப்பு-என்கிற நான்கையும்விட்டுச்சொன்னாள். வீஷ்மர் அதற்குச்சிரித்து அவளைநோக்கிச்சொல்லுகிறார் ஓஅம்பா! நீராஜகுமாரத்தியா யிருந்தும் சொல்பஜாதி ஸ்திரீகள் வசனிக்கிறதுபோல் வசனிக்கிறாய் முன்னம் சாளுவராஜன்மீது காமியாயிருக்கிறேனென்று தாதியால் தெரிவித்தாய் அக்காதலைக்கெடுக்கொணாதென்று உன்னைவிடுத்து மற்ற இரண்டுகன்னிகைகளை என்தம்பிக்கு மணஞ்செய்வித்தேன்இப்போது சாளுவராஜன் மணம்புரியேனென்றால் என்னிடத்துவந்து முறையிடுகிறாய் நானோமணம்புரிகிறதில்லையென்று தேவர்களறியச் சத்தியஞ்செய்திருக்கிறேன். என்தம்பிக்கோ இரண்டுமனைவியரிருக்கிறார்கள். மேலும் நீராஜபுத்திரியாய் ஒருவர்மீதுகாதலுற்றபோதே அவனே உனக்குக்கணவன். அவனையே எவ்விதத்திலேனுங் களிப்புறச்செய்து மணம்புரியவேண்டும். அவன் வெறுப்புற்றுநீக்கிவிடுவானாகில் வேறொரு புருஷனைத் தேடுவது தகுதியல்ல ஆகையால் உனக்கு இச்சையான விடத்திற்றானே நடவென்று கடுகடுத்துக்கூற, அம்பாமிகுந்த துன்பதையடைந்து, நமதுவாயினால் நமக்கே கெடுதி தேடிக்கொண்டோமேயென்று தனக்குள் தானே நினைத்துக்கொண்டு, தன்னகரத்துக்குவந்துதந்தை தாளில்வணங்கி, ஓவென்றலறி நடந்த விருத்தாந்தத்தை உரைத்தாள். காசிராஜன் இதற்கென்னசெய்கிறதென்றுசற்றுநேரம் ஆலோசித்து, மகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓஅம்மா! வீஷ்மன் உன்னை மணம்புரிய என்னாற்கூடியமட்டும் சிலபெரியோர்களைக்கொண்டு தெரிவிக்கிறேன். அதன்மேல்ஒத்துக்கொண்டால் இஷ்டப்படி நீமணம்புரி ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவன்பலவான் நான் என்னசெய்யப்போகிறேன்? அப்பால் உன்தலைவிதி என்று பிரியவசனஞ்சொல்லி சிலபெரியோர்களை விட்டுவீஷ்மருக்குச் சமாதானங்கூற, வீஷ்மர் மறுக்க, அந்தச்சேதியை அப்பெரியோர் காசிராஜனுக்குத் தெரிவிக்க, காசிராஜன் தன்புத்திரிக்கு உரைக்க, புத்திரி இதனைகேட்டு மிகுந்த வருத்தமடைந்துசிலபெரியோர்களை அழைப்பித்து, வீஷ்மன் இப்பூமண்டலத்திலிருக்கிறவர்களில் யார் சொல்லைச் கிலாக்கியமாயெடுத்துக்கொள்வானோ அவர்களைத் தெரிவியுங்களென்றுவினவ, அப்பெரியோர்கள் அவ்வீஷ்மருக்குக் குருவாகியும் அதிகஅன்பாகியுமிருக்கிற பரசுராம மூர்த்தி வாக்கைத் தடுக்கானென்றுவிளம்பினார்கள்.

இப்பால் அம்பா அப்பரசுராம மூர்த்தியிடத்துச்சென்று நமதுகுறையைநிறைவேற்றிக்கொள்ளுவோமென்றெண்ணி எழுந்து, தந்தையிடத்து விடைபெற்று, சிலதாதிகள் தன்னைச்சூழ்ந்துவர முத்துச்சிவிகையிலேறி, பரசுராம மூர்த்தியினுடைய ஆசீர்மத்துக்கு வழிகேட்டுக்கொண்டு செல்கிறபோது ஒரு வனத்தில் ஒருமுனிவர் எதிர்பட்டார். அம்பா அவரைக்கண்டு, முத்துச்சிவிகையை விட்டிறங்கி அவரடியிற்பணிந்து, தன்னூர்பெயர் தந்தைபெயர் தன்பெயர் எடுத்துரைத்து, தன்வரலாற்றையுங் கூறினாள். அம்முனிவர் கேட்டு வியப்படைந்து, அம்மா! நான் உன்தந்தையின் சகோதரியின் புத்திரன். நீஇந்தவழியே சென்றால் இவ்வழி கந்தமாதனத்திற் கொண்டுபோய்விடும். அம்மலையிற் பரசுராம மூர்த்தியிருக்கிறார். அவரைக்கண்டு உன்குறையைக் கூறுவையாகில் உன்கருத்து நிறைவேறும். மற்றொருவரால் நிறைவேறாதென்றுரைத்துப் போயினர். பின்பு அம்பா முத்துச்சிவிகையிலேறி, அவ்வழியே சென்று கந்தமாதனம்வந்து, பரசுராம மூர்த்தியினுடைய ஆசீர்மத்தைத் தேடிக்கண்டவளாய் அவ்வாசீர்மத்தின் வாயற்படியிலிருக்கிற அம்மூர்த்தியின் மாணாக்கருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறாள். ஓமஹாத் மாக்களே! நெடுந்தூரத்தி லிருந்து ஒருராஜகுமாரத்தி தங்கள்பாத தரிசனத்துக்காகக்

கடைவாயலில்வந்திருக்கிறாளென்று பரசுராமமூர்த்திக்குத் தெரிவியுங்களென்றுகூற, அவ்வாயிலோர் அவ்வாறுசென்று பரசுராமமூர்த்தியை வணங்கிச் சொல்ல, பரசுராமமூர்த்தி வியப்புற்று உள்ளேவரக்கட்டளையிட்டார். வாயிலோர் அம்பாவைக்கண்டு ஆசிரமத்துக்குவர உத்தரவாயிற்றென்றார்கள். அம்பா ஆசிரமத்துட்சென்று, சந்திரசடாதரசாம்பவமூர்த்திக்கொப்பாகி விளங்குகின்ற பரசுராமமூர்த்தியைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பயபத்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிர்நின்றாள். பரசுராமர் அம்பாவை ஆசிர்வதித்து, ஓ அம்மணி! நீயார்? இவ்விடத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்னசொல்லென்றுகேட்க, அம்பாசொல்லுகிறாள்.

பரசுராமருக்கும் வீஷ்மருக்கும்போர்.

ஓஸ்வாமி! நான் காசிராஜனுடைய சிரேஷ்ட புத்திரி நானும் என்சகோதரிகள் இருவரும் பக்குவகாலமடைந்ததை என்தந்தை அறிந்து சுயம்வரஞ்சாட்டினார். அச்சுயம்வரத்திற் சந்திரவமிச சிகாமணியாகிய சந்தனுமஹாராஜன் சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய வீஷ்மாசாரி வெற்றிபெற்று எங்கள்மூவரையும் தன்தம்பிக்குமணம்புரியக்கொண்டுபோகிறபோது, நான் சாளுவராஜன்மீது காதலாகி, அக்காதலை வீஷ்மாசாரிக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் என்கருத்தின்படி என்னை விட்டுவிட்டார் சாளுவனிடத்துச் சென்றபோது அச்சாளுவன்ஒருவர்கைக்குள்ளாகிய உன்னை மணம்புரியேனென்று மறுத்தான். மறுபடியும் வீஷ்மாசாரியிடத்துச்சென்று, நாணம்-மடம்-அச்சம்-பயிர்ப்பென்கிற நான்கையும்விட்டு என்னை மணம்புரியுமென்று அநேகவிதமாக வேண்டிக்கொண்டும், அவர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் மறுத்துவிட்டார். தங்களிடத்து முறையிட்டுக்கொண்டால் அவ்வீஷ்மாசாரிக்குச்சொல்லி என்மனக்குறையைமுடிப்பீரென்று தங்களை நாடிவந்தேன் இப்பால் தங்களிஷ்டம்என்பாக்கியம் என்றுஇரங்கினாள். அதற்குப் பரசுராமமூர்த்தி மகிழ்வடைந்து, ஓஅம்பா! உன் கருத்தின்படியே செய்கிறேனென்று பக்கத்திலிருக்கிற ஏவலாளிகளை நோக்கி, என்ரதத்தைக் கொண்டுவாருங்களென்று கட்டளையிட ஏவலாளிகள் ஒரு நிமைநேரத்திற் சாரதியோடு சகலபடைகளும் நிறைந்திருக்கிற மஹாரதத்தைக்கொண்டுவந்துநிறுத்தினார்கள். பரசுராமமூர்த்தி அம்பாவோடுதானும் ரதமேறி, பத்தாநாள் அஸ்தினாபுரத்துக்கு வந்து, தமதுவரவை வீஷ்மாசாரிக்குத் தெரிவித்தார். வீஷ்மாசாரி இவர்வந்தசேதி தெரிந்தஉடன் திடுக்கென்றெழுந்து, பூசாதிரவியம் காணிக்கை முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு மந்திரிகள் புடைசூழ அதிவேகமாகவந்து, பரசுராமமூர்த்தியைக்கண்டு வலம்வந்து, சோடச உபசாரங்களோடுசாஷ்டாங்கநமஸ்காரமுஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஓ குருஸ்வாமி! எங்கள் குலத்தோர் செய்த மாதவமோ? நான்செய்த பூசாபலமோ? தேவரீர் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து இந்நகரத்துக்கெழுந்தருளியது என்று அநேகவிதமாகத் துதித்தார் பரசுராமமூர்த்தி மகிழ்வடைந்து ஆசிர்வதித்து, வீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: அப்பா வீஷ்மா! நீ சந்திரவமிச சிகாமணியாக இருந்தும் விவாகமில்லாமலிருக்கிறது தகுதியல்ல இதோ இருக்கிற அம்பாவை மணம்புரி அதன்மேல் இம்மை இன்பமடைதலோடு மறுமை இன்பமுமடைவாய் என்வாக்கைத் தடுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளென்றுகூற, வீஷ்மாசாரி இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, இரண்டுசெவியிலுங் கரத்தைவைத்துமூடி, நாம் செய்திருக்கிற சபதம் குருஸ்வாமிக்குத் தெரியாததலால் இவ்வசனங்களைக்கூறினார். அறிவித்தாற் பின்பு இவ்விஷயத்தைக்குறித்து வசனியாரென்றுகருதி, பரசுராமமூர்த்தியை வணங்கி, தந்தைவியாகூலம் தீரும்பொருட்டுச்செய்த சபதத்தை ஆதியோடந்தமாகத் தெரிவித்து, நான் மணம்புரியேனென்று பரசுராமமூர்த்தியின் வாக்கையுந் தடுத்தார் பரசுராமமூர்த்தி நமதுவாக்கைத் தடுத்தானே என்று சினங்கொண்டு, கண்களில் நெருப்பெழநோக்கி, அடா வீஷ்மா! என்வாக்கைத் திரிமூர்த்திகளுந் தடுக்கார்கள் நீயொருராஜன் என்சொல்லைத் தடுத்தாயல்லவா? என் வாக்கின்படி அம்பாவை மணம்புரிந்தாலாச்சு இல்லாவிட்டால் வில்லெடுத்துப் போர்செய்யவா உன்றலையை சூரியவமிசராஜர்கள் தலைபோலுருட்டுகிறேனென்று வீராவேசங்கொண்டு மஹாஉக்கிரத்துடன் அழைக்க, வீஷ்மர் சுற்றாலோசித்து, தேவர்களறியக் கூறிய சபதத்தைக் கெடுப்பதைவிட நமது குருமுன்னிலையில் தேகத்தைவிடுதல் சிறப்பும்புகழுமுண்டென்று தீர்மானித்து, பரசுராமரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓஸ்வாமி! உமது வில்வணங்கினால் சொற்கமத்திய பாதாள லோகமும் வணங்கும் நான் ஒருவன் வணங்காதிருப்பனோ? ஆகிலும் நான்கூறிய சபதத்தைமாத்திரம் தடுக்கேன் அது முன்னிலையில் உயிரைக் கொடுப்பேன் இது என்உறுதி அப்பால் தங்களிஷ்டம் என்றார் பரசுராமமூர்த்தி இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக் கடுகடுத்து, வடவா முகாக்கினியைப்போலக் கோபாக்கினிசொலிப்ப வீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: அடா வீஷ்மா! (வளர்த்தகடா கையிற்பாய்ந்ததுபோல்) கற்றகல்வியெல்லாம் என்னிடத்தில் தானே-ஓதவந்தாயல்லவா? நல்லது இனித் தாமசம் செய்யாமல் போர்க்கோலங்கொண்டுவா வென்று புகல, வீஷ்மாசாரி இனியொரு தீர்ப்பில்லை நமது உயிர்முடிவதே தீர்ப்பென்று நினைத்து நால்வகைச் சேனைகளையும் நீக்கி, பரசுராமரைப்போலத் தாமும் ஒரு தேர்க்காரராகிப் போர்க்கோலங்கொண்டு யுத்தபூமியில் வந்து நின்றார்.

அப்போது பரசுராமரும் தமதுரதத்தையுத்தபூமியிற்செலுத்திவீஷ்மரைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்:

அடா வீஷ்மா! இனி என்னதாமசம்? எடுவில்லை தொடுசரத்தை என்றுபுகல வீஷ்மர் தேரிலிருந்தப டி பரசுராமமூர்த்திக்கு அஞ்சலிசெய்து சொல்லுகி ருர்: ஓ ஸ்வாமி! நான் மிஞ்சிப் பாணம் தொடுக்கி றது தகுதியல்ல் தாங்களே முன்னம் பாணம் தொ டுக்கவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்கப் பரசுராம மூர்த்தி சினங்கொண்டு, கலகலவென்று நகைத்துக் கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க நோக்கி, நல்லது வீஷ்மா! உன்கருத்தின்படியே இதோ தொடுக்கி றேன் பாணத்தை என்று சொல்லிச் சூரியவமிசத் தை நாசப்படுத்தின கோதண்டத்தை மூதண்டம் பிளக்கவளைத்து, நாணியேறிட்டுத் தேவர்கள் செவி செவிடுபடத்தக்கதாகக் குணத்தொனிசெய்து, அ ண்டங்களிடியச் சங்கத்தொனிகாட்டி, (௫) அர்த்த சந்திரபாணங்களைத் தொடுத்துச் சாரதியையும் கு திரைகளையும் இரண்டு பாணத்தினுல் நோகச்செ ய்து, மூன்று பாணத்தால் வீஷ்மரைக் களைக்கப் படுத்தினர் அவ்வீஷ்மர் அந்த ஐந்து பாணத்தை யும் ஏற்றுக்கொண்டு, தமது போர்முகத்துக்குரிய கார்முகத்தை வளைத்து, நாணி எறிட்டுக் குணத் தொனிசெய்தார். அதுகண்டு பரசுராமமூர்த்திதன் வில்லிற்கழுகிறகு பூண்டு மஹா கூர்மைபொருந்தி மின்னலைப்போற் பளீர் பளீர் என்று ஜொலிக்கும் திவ்ய கணைகளில் நூறு கணைகளைத் தூண்டினர். வீஷ்மர் அந்த நூறு கணைகளுந் தன்னிடத்து வரு வதற்குமுன் சிலகணைகளைவிட்டுக் கண்டித்தார் பர சுராமமூர்த்தி கணைகள் வெட்டுண்டதைநோக்கி வெ குண்டு, மிகுந்த வல்லமையைம் பெற்றிருக்கிறபிறை முக அம்பு-முள்ளம்பு-கூரம்பு - முதலியவைகளைக் கோடிகோடியாகச் சோனவருஷம் சொரிந்தாற் போல் ஓயாமல் தொடுத்தார் வீஷ்மர் எவ்வளவுக ணைகள் தன்னிடத்துக்கு வருகின்றனவோ அவ்வ ளவு கணைகட்கு வெவ்வேறுகணைகளைத் தொடுத்து அறுத்துப் பூமியிற்றள்ளினர் பரசுராமமூர்த்தி வீ ஷ்மர் கைச்சாதுரியத்தைக்கண்டு கிஞ்சித்து மகிழ்ந் து, இவனேடு ஜாக்கிரதையாயிருந்து போராடவே ண்டும். ஏனென்ருல்-விளக்கில் தீவட்டியுற்பத்தி இ து யாவர்க்கும் தெரியும் தீவட்டி செய்கையினுபார்ந் தது அதுபோல் வீஷ்மன் நமது மாணக்கனுயிருந் தாலும், நம்மைவிட எண்மணங்கதிகமான புத்தியும் சாதுரிய யுக்தியுமுடையவனு யிருக்கிருனென்று நி தானித்து, க-ம-ா-த-பதினுயிரம்-நூருயிரம்-பத்து நூருயிரம்-கோடி - சதகோடி-சங்கமாக சரங்களைத் தொடுத்து, வீஷ்மருடையரதத்தை அப்படி இப் படி அசையவொட்டாமற் சரக்கூடம் போட்டார்.

வீஷ்மர் அனேக பாணங்களை விடுத்துத் தன் னிரதத்தைக் கவிந்திருக்கிற பாணங்களைக் கண்டித் து, இனிநாம் சும்மாயிருக்கிறது தகுதியல்லவென் று பரசுராமமூர்த்திக்கும் சாரதிக்கும் குதிரைகளு க்கும் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து நோவச்செய்து, பரசுராம மூர்த்தியினுடைய ரதத்தை அப்பாற் போகவொட்டாமற் றுனும் சரக்கூடம்போட்டார் பரசுராமருக்கு மிகுந்த கோபாக்கினி மூண்டு, கண் களை நெருப்பெழ நோக்கி, பிரமதண்டம்-காலதண் டம்-சக்தி-முதலியவற்றை விடுத்தறுவுமன்றி, திவ் யாஸ்திரங்களையும் தொடுத்துச் சரக்கூட்டை அத ஞசெய்துவிட்டார் வீஷ்மர் தன்மேல் வருகிற கால தண்ட முதலியவற்றையெல்லாம் அவ்வவற்றைக் கொண்டு துணித்துப் பரசுராமமூர்த்தியை நோவச் செய்தார் பரசுராமர் கைமிஞ்சிச் சில கணைகளை விட்டு வீஷ்மர் மார்பைப் பிளந்தார் வீஷ்மர் சற்று நேரம் மூர்ச்சையாயிருந்து எழுந்து வில்லைவளைத்து, அநேக திவ்ய பாணங்களைத் தொடுத்து, குதிரைக ளை ரத்தமயமாக்கி, சாரதியைச் சல்லடைக் கண்க ளாகத் துளைத்து, பரசுராமர் சரீரத்தைச் சக்கை சக்கையாகப் பிளந்தார் பரசுராமர் மனங்கலங்கி மூ ர்ச்சையடைந்து எழுந்து, மறுபடியும் வில்லைவளை த்து, அதிக தீக்ஷணியமான பாணங்களைத் தொடுத் து, வீஷ்மர் தன்னைத் துன்பப்படுத்தினதுபோலத் தான் அவ்வீஷ்மரைத் துன்பப் படுத்தினர் அதற் கு வீஷ்மர் அஞ்சாமல் சஞ்சலப்படாமல் எதிர்நின் று, திவ்வியாஸ்திரங்களைத் தொடுத்துப் பரசுராம மூர்த்தியை வருத்தப்படுத்தினர் இப்படி ஒருவர்க் கொருவர் விரோதப்பட்டுத் தேவர்களெல்லாம் அ ஞ்ச திவ்வியாஸ்திரங்களையும் திவ்விய பாணங்களை யும் தொடுத்து, அன்னந் தண்ணீர் ஆகாரமில்லா மல் பத்துநா ளிரவும் பகலுமாகப் போராடினர்கள். முடிவில் வீஷ்மர்கை மிஞ்சிப் பரசுராமருடைய்கை வில்லை பொடித்து, கவசத்தைப் பிளந்து, கொடியை அறுத்து, குதிரைகளைக்கொன்று, தேரைச் சிதற் சிதலாய்ப் பேர்த்தெறிந்தார். பரசுராமமூர்த்தி இங் கு நின்ருேமாகில் மானத்திற்குச் சேதம் வருமென் று யோசித்து, இனி அரசருக்கு வில்வித்தை கற்பி க்கிறதில்லையென்று சபதஞ்செய்து, தேரைவிட்டுப் பூமியிற் குதித்துப் பதாதியாக ஓடிப்போயினர் வீ ஷ்மர் அதுகண்டு ஜெயசங்கத்தைத் தொனித்து, தேவர்கள் துதிக்கத் தன்னகரத்திற் சென்ருர்.

இப்பால் வீஷ்மரை மணம்புரியவந்த அம்பா பரசுராமர் செய்கையைக் கண்ணுற்றுக் கனவருத் தமடைந்து, நமது சகோதரிகளோடு செல்லுகிற போது மவுனமாயிராமல் நமதுகருத்தை வீஷ்மனு க்குத் தெரிவித்ததினுலல்லவா இவ்வளவு அவஸ்தை வந்தது? அதுவுமன்றி நமக்காக இந்தப் பரசுராம மூர்த்தியும் போர்முகத்தில் முதுகிட்டோடினர். இ னிநாம் செய்வதென்னவென்று தனக்குள்தானே யோசித்து, இவ்வளவு வருத்தத்துக்குக் காரணம் வீஷ்மனுதலால் அவனைக் கொல்லாமல் விடுகிறதில் லையென்று தீர்மானித்து, அவனைக்கொல்ல நாமொ ரு சூரனுகவேண்டுமென்று அதற்குத்தகுந்த பலம்

சித்திக்க நல்லதவஞ் செய்வோமெனக்கருதி, அப்பெண்ணுருவத்தைத் தவவுருவாகக் கொண்டு, ஒருவனத்தில் வந்து தவநிலை இயற்றி, அநேககாலம் பதுமாசனத்திலிருந்தும், அநேககாலம் ஒரேநிலைபாய் நின்றும், அநேககாலம் ஒரு பாதத்தை யூன்றியும், அநேககாலம் ஒருகாலின்மீது மற்றொருகாலை மடக்கிவைத்தும், அநேககாலம் இரண்டுகரங்களையும் தலைமீதுகுவித்து வைத்துக்கொண்டும், இவ்வாறு விழித்தகண் விழித்தபடி காளியைநோக்கி அருமையான தவஞ்செய்தாள். காளி அம்பாசெய்கிற தவத்துக்கு மகிழ்ந்து, பிரசன்னமாக எதிரில் வந்து நின்றாள் அம்பா அநேகவிதமாகத்துதித்து, இரண்டுகண்களினு மானந்தக் கண்ணீர் வடிய நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: எளியேன் செய்த தவத்துக்கு மகிழ்ந்து என்னை யொரு பொருட்டாக எண்ணிவந்த தாயே! உன்கிருபைக்கு என்ன உவமான மிருக்கின்றதென்று புகழ்ந்தாள். காளி அம்பாவைநோக்கி, ஓ, அம்மா! உன்கருத்தில் நாடியிருக்கிற பொருளென்ன கேள் தருகிறேனென்று சாற்ற, அம்பா வணங்கி, ஓ அம்மா! என்னை யாதொருபலனு மடையாமலிருக்கச்செய்த வீஷ்மனைக் கொல்லவேண்டும் அதுதான் நான் நாடியிருக்கிறேனென்று நவில, காளி அம்பாவை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ அம்பா! நீ இந்த ஜென்மத்தில் அந்த வீஷ்மனைக் கொல்ல மாட்டாய் இந்தவடிவத்தை நீக்கி யாகசேனனிடத்தில் அலியாகப்பிறந்து, அதன்மேல் அவன் உன்னைப் பிள்ளையென்று பாராட்டி மணமுதலியவற்றைச் செய்யப்போகிறான் அப்பால் பாரதப்போர் வரும் அப்போருக்கு நீயும் செல்லுகிறாய் அக்காலத்தில் உன்னால் வீஷ்மனிறக்கப் போகிறானென்று விளம்பிக் காளி மறைந்தாள் பின்பு அம்பா ஒரு தீக்குழி வளர்த்தி, அதை வலமாகவந்து வணங்கி, நான் வீஷ்மனைக் கொல்லக் கடவேனென்று அத்தீயில் விழுந்து அவ்வுருவத்தை நீக்கி, யாகசேனனிடமாய்ப் பிறந்து வளர்கின்றாள்.

இங்கே அம்பிகை அம்பாலிகை என்னு மிரண்டுமனைவிகள்மீது மிகுந்த காதலாகி இரவும்பகலும் பிரியாமற் கூடிக் காமக்கடலிலாழ்ந்த சித்திரவீரியன் தன் வாயிற் பிறக்குப் சொல்லொன்றினால் உலக முழுமையும் வசப்படுத்தி, மாறுபட்ட ராஜராஜாக்களையெல்லாம் போரில் வீறிட்டழுது முதுகிட்டோடச் செய்து, எல்லாப் பகைகளையுங் கடிந்து மிகுந்த சிறப்புடன் செங்கோல் நடத்துகிறவனா யிருந்தும் அகப்பகையாகிய காமப்பகை ஒன்றைமாத்திரம் வகித்திருந்தான் அதனாற் சந்திர வமிசம் விர்த்தியாவதற்குப் புத்திரபாக்கியம் அற்றுப்போயினதுமன்றி மற்றப்பாக்கியங்களும் அவ்வாசைப் பெருக்கத்தினாற் புறம்பாகி, பல வியாதிகட்குந் தலைமையாகிய பெருவியாதிதோன்றி, இம்பரிலிருக்கும் சகல வைபோகங்களையும் பற்றறச் செய்வித்து, உம்பரிலிருக்கும் பரமபதத்துக் காளாக்கிவிட்டது. இந்தச்சேதி வீஷ்மரறிந்து, இரண்டு கண்ணினும் நீர் பெருகக் கோவென்றலறி, அன்னை சுற்றத்தார் மந்திரியர் நகரத்தார் முதலானவர்கள் கதறி தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கத் தான் அச்சித்திரவீரியனுக்குச் செய்யுங் கடனை நிறைவேற்றி யடக்கஞ்செய்து, பின்பு அன்னைக்குத் தேறுதலை சொல்லித் தன்னந்தனியேயிருந்து, ஆ! தெய்வமே! சந்திரவமிசம் புதன் முதல் சந்தனுமஹாராஜன் வரைக்கும் வாழையடி வாழையாக விர்த்தியாகவந்து, என்னாளில் விர்த்தி இல்லாமல் என்றலைமுறையோடு அற்றுப்போகும்படி நேர்ந்ததே: நானோ தந்தைக்காக மணம்புரியேனென்று தேவர்களறிய வீஷ்மித்துக் கொண்டேனே: தேவர்களும் அப்பெயரை எனக்கு நாட்டினார்களே: இனிநான் என்னசெய்வேனென்று தனக்குள் தானே நினைத்து, தாமரையிலைச் சலம்போலத் தத்தளித்து மனவருத்த மடைந்திருந்தார்.

பரிமளகந்திக்கு வீஷ்மர் தரும சந்தான விதி யுரைத்தல்.

அதுகாலத்திற் சந்தனுமஹாராஜன் மனைவியாகிய பரிமளகந்தி தன் இரண்டு புத்திரர்கள் பரமபதத்திற் சேர்ந்ததற்கு மிகுந்தவருத்தமடைந் திருப்பதனோடு குலம் விர்த்தியில்லாமற் போயிற்றேயென்று கனவருத்தமடைந்து, மனதுக்குளொன்றை நினைத்து மூத்தகுமாரனாகிய வீஷ்மரிடத்து வந்தாள். வீஷ்மர் சிற்றன்னையின் சீரடிவணங்கி, ஓ அம்மா! எளியேனிடத்து வந்த காரணமென்னென்று வினவ, தன்கருத்தை வெளியிடக் கருதிச்சொல்லுகிறாள்: அப்பாமகனே வீஷ்மா! உலகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர்களுக்குப் புத்திரனில்லாவிட்டால் தருமசந்தானம் பெற்றுக்கொள்வது தகுதி பட்டத்துக்கு யோக்கியனாக நீ இருக்கிறபோது புத்திரர்களில்லையென்று வருத்தப்படுவது நீதியல்ல நீ யொரு ஸ்திரீயை மணம்புரியாவிட்டாலும், என் புத்திரனுடைய மனைவியரைக்கூடிப் புத்திரசந்தான முண்டாக்கலாம் அதனால் தோஷமில்லை மாதாசொல்லை வேதவாக்கியம்போல் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றன நீ என்வார்த்தையைத் தடுக்காமல் ஒத்துக்கொள்ளுகவென்றுரைக்க வீஷ்மர் திடுக்கிட்டு மிகுந்த துன்பமடைந்தவராய், இரண்டு செவியில் திரண்ட கரங்களை வைத்துமூடிக் கடவுளைத் துதித்து, சிற்றன்னைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ அம்மணி! என்தந்தையின் மனக்குறை நீங்க தேவர்களுமறிய மணம்புரியேனென்று சபதஞ் செய்திருக்கிற என்னைப்பார்த்து இந்த வார்த்தை கூறுவது தகுதியல்ல பட்டத்துக்குப் புத்திரனில்லாவிட்டால் தருமசந்தானம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறது என்றாய்: அது உண்மைதான் மேலும் வேதவிதியும் அவ்வாறே கூறுகின்றது அதற்கொப்பாக அநேக அனுபவமும் உண்டு அவ்

வாறு செய்து தருமசந்தானம் பெற்றால், எனக்கு மாத்திரமல்ல என்னோடொத்த அரசருக்கும் சம்மதிதான். ஆதலால், அந்தவிதிப்படியேசெய்யென்று வீஷ்மர் பின்னுஞ்சொல்லுகிறார்: ஓ அபமணி! முற்காலத்தில் பவ்வியரென்று ஒரு முனிவரிருந்தார். அவர் சந்திரசடாதர சாம்பவமூர்த்திக்கு ஒப்பான சாபாநுக்கிரக சாமர்த்தியத்தை யுடையவர். அவர் மமதை என்னும் கன்னிகையைமணந்து, அவள் மிகுந்த கற்பும்பொற்பு முள்ளவளா யிருந்ததினால் அவளைப்பிரியாமல் இருந்தார். சொற்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுக்குக் குருவாகி விளங்கும் வியாழபகவான் இந்த மமதையினது திருவுருவத்தைக்கண்டு மிகுந்த காதலுடையவராகி, இரவும்பகலு மிதுவே ஏக்கமாக இருந்து கனவருத்த மடைந்து, நாளுக்குநாள் உடல்வாடி, மமதையின் திருவுருவத்தை மனதில்வைத்து உருகி, தனது இருப்பிடத்தைவிட்டு அம்மமதை யிருக்குமிடத்தில் வந்து, கணவன் அவளை நீங்காமலிருக்கிறதைக்கண்டு சமயங்கிடைக்காமற் சஞ்சலப்பட்டு வருவார். இப்படி இருக்கிறகாலத்தில் அந்த மமதை கருப்பவதியாயினள். ஒருநாள் அந்த மமதை கருப்பவாதனையால் அயர்ந்து மல்லாந்து படுத்து நித்திரைபோய்விட்டாள். பவ்வியரென்கிற பிராமணர் மனைவி நித்திரை செய்கிறதறிந்து, இவளெழுந்திருப்பதற்கு முன்னம் ஸ்நானஞ்செய்து வருவோமென்று நினைத்துத் தடாகத்திற்குச்சென்றார். அந்தவேளையில் வியாழபகவான் அந்தமமதை இடத்துவந்து, இவளை நமது சுய உருவத்தோடு புணர்வோமாகில் விழித்துக்கொள்வாள். பின்பு சாபம் நேரிடுமென்று கருதித் தன்ரூபத்தைமாற்றி, வேறொருவிதமாய் ரூபங்கொண்டு புணர்ந்தார். அப்படி புணருகிற தருணத்தில் அந்த மமதையின் வயிற்றிலிருக்கிற சிசுவானது பவ்வியருடைய வீரியமாதலால், நல்ல பிரமக்கியானமுள்ளதா யிருந்தது. அது இந்த வியாழபகவான் செய்கிற துர்நடத்தையைக்கண்டு மனம்பொறுக்காமல், கருப்பத்தி லிருந்தபடியே வியாழபகவானைக் கூவிச்சொல்லுகின்றது. ஓதேவகுருவே! நீரோ தேவராஜனுக்குக் குருவாயிருக்கிறவர். வேதாகம விதி உம்மால் மூன்று லோகத்திலும் விளங்குகின்றது. அவ்வளவு சிலாக்கியவானாகிய நீர் கீழ்ப்போயின மானிடசாதியிலும் சுத்த மவுடிகராயிருக்கிறவர்களும் நடத்தாத துற்செய்கையை நடத்துகிறீர். இது உமக்குத் தருமமாவென்றுகூற, வியாழபகவான் இவ்வசனங்களைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, இச்சத்தம் எங்கிருந்து உற்பத்தியாயிற்றென்று நாலுதிசையையும் நோக்கிப், பின்பு கருப்பத்திலிருக்கிற சிசுவென்றுணர்ந்து, அச்சிசுவைப்பார்த்து அதிக சினம்கொண்டு சொல்லுகிறார். ஓ சிசுவே! அநேக நாளாகக் கொண்டிருந்த என்காதலை நிமைநேரத்தில் நீகெடுத்து என்னைப் பங்கப்படுத்தினதினால், உனக்கிரண்டு கண்ணும் தெரியாமற் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டுப் போய்விட்டார். இந்தச்சிசு தனக்கிரண்டு கண்ணுமொளி யிழந்ததென்றறிந்து வருத்தமுற்று மவுனமாயிருந்துவிட்டது. பின்புமமதை துயின்றெழுந்து எப்போதும்போல் தன் கணவனோடு கூடிவாழ்ந்து வருகிறநாளில் பிரசவ காலம்வந்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் இளஞ்சூரியனைப்போல்பிரகாசிக்கின்ற புத்திரனைப்பெற்றாள். தாய்தந்தையர் இப்புத்திரனுடைய அழகினைநோக்கி, பிரதானமான கண்ணில்லாமையா யிருக்கிறதைநினைத்துக் கனவருத்த முற்றவராயிருந்தபோதிலும், அப்புத்திரனை வளர்ப்பதில் அதிக விருப்பமுடையவர்களாகிப் பாதுகாத்து, அப்புத்திரனுக்குத் தீர்க்கதமனென்று பெயரிட்டு, உபநயன மில்லாமையை நோக்கி அவ்வுபநயன மளிப்பதுபோல் தங்கள் மரபிற்குரிய உபநயனச் சடங்கினைப் பொருந்தச் செய்தாகள். இச்சிறுவராகிய தீர்க்கதமர் அன்றுமுதல் தாய்தந்தையர்களின் சுவாதீனத்தி லிருக்காமற் பிரமசாரியத்தி னியல்புபெற்று, வீடுகடோறுஞ்சென்று மாதவகவளம் வாங்கிப் புசித்து வருவார். இப்படி வருகிறகாலத்தில் ஒருநாள் தீர்க்கதேவரென்னு முனிவரிருக்கு மிடத்துச் சென்றபோது, அவர் இச்சிறுவரது சௌந்தரியத்தை முற்றும்நோக்கிக் கண்ணில்லா திருத்தலுக்கு வருத்தமுற்று, இவருக்கு ஞானக்கண் கொடுக்க வேண்டுமென்று கருதி, அச்சிறுவரை யருகிலழைத்து வரன்முறைகளைக்கேட்டு, பின்பு தன்வல்லமையினால் அச்சிறுவருக்கு நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியானம் முதலியவற்றைப் போதித்தார். அச்சிறுவர் சகலகலை வல்லவராகி, ஆசிரியரை அன்போடுவணங்கி விடைபெற்று, முன்போலவே வீடுகடோறும் சென்று மாதவகவளம் வாங்கிப்புசித்து வருகிறநாளில், அன்னமென்று வந்தவர்க்கு முன்னம்சென்று வந்தனை வழிபாடுசெய்து மிகுந்த காதலோடு அவ்வன்னம் படைத்துவரும் விரதத்தை தன்னுயிராகக்கொண்ட ஒரு வேதியன் வீட்டிற்குச்சென்று, தான் வந்திருக்கிறதைச் சதா வேதகோஷங் கொண்டிருக்குந்தனது வாயோசையாற்றெரிவித்தார். அந்த வேளையில் அவ்வேதியன் போசனம்செய்கிற தருணமாயிருந்தும் அந்த ஓசையைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் விரைந்துவந்து, தீர்க்க தமருக்கு உபசாரங்களைச் செய்து அழைத்துப்போய் தன்னோடுகூட வைத்துக்கொண்டு, யாதொரு குறைவும் வராமல் அன்னம் வட்டித்துப் போசனஞ்செய்வித்து, பின்பு இன்பமுடனிருவரும் வீற்றிருக்கிறபோது தீர்க்கதமர் வேதபாராயணஞ் செய்தார். அதனை அவ்வேதியன் கண்டு. ஆ! ஆ! இச்சிறுவர் கண்ணில்லா திருந்தும் வேதமோதுகிறார். இதனை யுய்த்து நோக்கினால் நல்ல தவசிரேஷ்ட சிகாமணியின் புத்திரராக இருக்கின்றாரென்று நினைத்துத் தீர்க்கதமரையழைத்து அவரது வரலாற்றைக்கேட்டு மிகுந்த களிப்படைந்து, தன் புத்திரனைப்போலப்பாவித்து வளர்த்து, தன்குமாரத்திபை இவருக்குக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருதி, நல்ல சுபமுகூர்த்

தத்தில் தன்குமாரத்தியை அத்தீர்க்கதமருக்குமணஞ்செய்வித்துச் சிலநாள் வைத்திருந்து, பின்பு மருகராகிய தீர்க்கதமரை நோக்கி, ஐயா! இனி உமது மனைவியோடு நீர் கருத்துக் கிசைந்த விடத்துச் சென்று நன்மையை அநுபவியுங்களென்றுகூற, தீர்க்கதமர் சம்மதித்துத் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு திவ்ய க்ஷேத்திரததிற் பன்னசாலையொன்றியற்றி, மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான் நல்ல தவம்புரிந்திருந்தார். இப்படியிருக்கிறநாளில் ஒருநாள் அக்கன்னிகை பிரதோஷகாலத்தில் தன் கணவராகிய தீர்க்கதமரைவணங்கி, ஓ மஹாத்மாவே! இன்றைபதினம் இந்தவேளையில் என்னைக்கூடிக் கலந்தால்தான் என்மனங் களிப்புறும். இல்லாவிட்டால் அதிகபாவம் உமக்குச் சித்திக்குமென்றுகூற, தீர்க்கதமர் ஆ! ஆ! பெண்ணே! உலகத்திற்பெண்ணாகப் பிறந்தவர்க்குப் புருஷ இன்பம் ஒன்றேயன்றி வேறொரு இன்பமில்லை. அது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். ஆகிலும் கலவித்தொழிலுக்குத் தகுதியான காலமல்லாத பிரதோஷ காலத்தில் வந்து கூடென்றுசொல்வது தகுதியல்ல. அப்படி அல்லவென்று கூடினால் அதிகபாவம் நேரிடுகிறதுமன்றி கருப்பந்தரித்தால் அக்கரு பிறதோஷத்துக்கெல்லாம் பாத்திரமாயிருக்குமாதலால், இந்தவேளை அக்கருத்தை மறந்தால் மற்றொருவேளையில் உன்மீதெதிர்த்து மலர்க்கணையைத் தொடுத்து வருத்துகின்ற அந்தவேளையென்று உனக்கு இன்பத்தைப் பெருகுவிக்கிறேனென்று மறுக்க, கன்னிகை கணவன் கூறிய வசனங்களை ஆற்றிற்கரைத்த புளிபோலாக்கிக், காமவெறிகொண்டு மேல்விழுந்து, கல்வித்தொழிலை இயற்றச்சொல்லிப் பலவிதமாகத் தொந்தரை செய்தாள். உலகத்திற் புருஷர்க்குப் பேதைப்பருவமென்றும்-பாலப்பருவமென்றும்-யௌவனப் பருவமென்றும்-வார்த்திபப்பருவமென்றும் - நால்வகைப்படும். அவற்றுள், ௫-வயதளவும் பேதைப்பருவம், ௧௫ - வயதளவும் பாலப்பருவம். ௪௨-வயதளவும் யௌவனப்பருவம், அதற்குமேல் வார்த்திபப்பருவம். யௌவனதசை அடைந்தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களை அறிந்து அதன்பயனை யுணர்ந்து அந்நெறியைக் கைவிடாதுபற்றி நடக்கும் திரஅறிவையுடையோரா யிருந்தாலும், மனமாகிய பொந்தில் ஒளித்திருக்கும் காமமென்னும் பசாசினால் அதையுண்டு திப்பிரமைகொண்டு, கல்விகேள்வி முதலியவற்றை மறந்தவராகி, கார்காலத்து ஜலத்தைப்போலத் தெளிவின்றி அக்காமத்தின்வழி செல்லுதல் யௌவனதசையின் வல்லமை யாதலால், அந்த யௌவனதசை அடைந்த இந்தத் தீர்க்கதமன் தன்மனைவி மகிழ்வெய்தக்கலந்தான். உடனே இவனுடைய வீரியவிர்த்தியினின்றும் அக்கன்னிகை காலபேதத்தினாற் கொடிய கிராதர்தன்மைபூண்ட நூறுபுத்திரர்களைப் பெற்றாள். இல்லறத்திலிருந்து சகல பாக்கியத்தையும் சம்பாதித்து இனிது வீற்றிருக்கிற கிரகஸ்தரும் ஒருபுத்திரனை வளர்ப்பதற்கு அதிக வருத்தப் படுவாரென்றால், துறவற ஆசிரமத்திலிருந்து அதிலும் கண்ணில்லாத கணவனைப்பெற்ற அக்கன்னிகை தான்பெற்ற நூறு பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு அதிகவருத்த மெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமாதலால், அப்புத்திரரை வளர்ப்பதில் அக்கன்னிகை அதிக சிரத்தை யுடையவளாகிக் கணவன்மீது அன்பில்லாதவளா யிருந்தாள். அதனைத்தீர்க்க தமர்கண்டு மனைவியை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! என்ன என்மீது எள்ளளவேனும் உள்ளன்பில்லாதிருக்கிறாயென்றுகூற, அக்கன்னிகைக்குக் கோபமுண்டாகி, இரவும்பகலும் உமது புத்திரரைப் பாதுகாத்து வருகிறதே பெரிய ஊழியமாயிருக்க, நீர் இப்படி சொல்வது தகுதியாவென்றுகூறி, என்னை நிந்தித்தபடியால் இனி உமக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் வேண்டியதில்லையென்று கடுகடுத்தாள். தீர்க்கதமர் இவ்வசனங்களைக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு, அவருஞ் சில துர்வசனங்களை வழங்க, அதன்மேல் ஒருவர்க்கொருவர் கலகப்பட்டார்கள். இதில் அக்கன்னிகை சினங்கொண்டு, முன்பின்யோசிக்காமல் தன் புத்திரர்களை அழைத்து, ஓ புத்திரர்களே! இந்தக் கண்ணில்லாதவனைத் தூரத்தி லழைத்துப்போய் உயிர்க்குச் சேதம் வாராமல் நன்றாபடித்து, ஒருதெப்பங்கட்டி அதில் இவனைவைத்து வரிந்து கட்டி ஆற்றில்விட்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டாள். அன்னையின் ஆதரவி லிருக்கிறவர்களாதலால் எள்ளளவேனுந் தாக்ஷண்யமில்லாமற் கண்ணில்லாத தந்தையை இழுத்துப்போய் ஒருவனத்தில்நிறுத்தி நன்றாபடித்து, மாதாசொற்படி அந்த தீர்க்கதமரைத்தெப்பத்திலேற்றிக் கங்கையில் விட்டுப்போயினர் தீர்க்கதமர் அதிக துன்பத்தை அடைந்து, ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியை மனதில் நினைத்து, எந்தெந்த காலத்தில எந்தெந்த வேதனைப் படவேண்டுமோ அந்தந்த வேதனையை அநுபவிக்கத் தான் வேண்டும். இது பூர்வஜன்மாந்திர பாவமென்று தீர்மானித்து, எல்லாப் பாவத்துக்கு மருந்தாகியிருக்கிற வேதத்தை யோதிக்கொண்டு கங்கையிற் செல்லும்போது, கங்கை இந்த மஹாபுருஷரது மகிமையை அறிந்து இரக்கமுற்று, இந்தத் தீர்க்கதமருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதிருக்கப் பாதுகாத்து, நல்ல துறையருகில் அத்தெப்பத்தை யொதுக்கினாள். அத்தெப்பம் கரையருகில் வந்தது. அப்போதும் பிறவிக்கடலைக் கடந்த இந்தத்தீர்க்கதமர் வேதபாராயணஞ்செய்வதிற் சோர்வடையாமலிருந்தார். இப்படி இருக்கிறதருணத்தில் இரவிகுல திலகனான பலிச்சக்கிரவர்த்தி தனக்குப் புத்திரசந்தான மில்லாமையாழ் கனவருத்த மடைந்து, கொலுவில் வந்திருந்து மந்திரிமார்களை நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! நானோ தருமதேவதை நாலுபாதத்தில் நடக்கக்கூடியமட்டும் அநேக தானதருமங்களைச் செய்தும், யாகாதிகளால் தேவர்களுக்குத் திருப்திபண்ணியும், எனக்குப் புத்திரசந்தான மில்லாதிருக்கின்றது. உலகத்தில் மானிடருக்குப் புத்திரசந்தான மில்லாவிட்

டாற் புண்ணியலோக மில்லையென்று வேதமுறை யிடுகின்றது. ஆதலால்—நான் எல்லாப் பாக்கியத்தைப்பெற்றும் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறாதிருக்கிறது எனக்குக் கனவருத்தமா யிருக்கின்றது. அது பற்றிப் புத்திரபாக்கியங்கிடைக்கக் கடவுளைநோக்கி அருமையான தவஞ்செய்யவேண்டும். தவஞ்செய்கிறதினால் புத்திரசந்தானங்கிடைத்தால் இங்குவருகிறேன். புத்திரசந்தானம்பெறாவிட்டாற் புண்ணியலோக மடைகிறேன். நீங்கள் நானிருந்து அரசுசெலுத்தினதுபோற் குடிகளுக்கு யாதொரு குறைவும் வராமலிருக்கச் செங்கோற் செலுத்துங்களென்று தனது முத்திரைமோதிரத்தை மந்திரிகள் கையிற் கொடுத்துத், தவவேடங்கொண்டு நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுக் கங்காநதி யருகில் வந்தான்.

அப்படிவந்தபோது தெப்பத்திற் கட்டுப்பட்டுக் கங்கைக்கரையில் வேதபாராயணஞ்செய்துகொண்டிருக்குந் தீர்க்கதம முனியைக்கண்டு அருகில்வந்து அவரிருக்கிற அவகோலத்தைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ! இவர்யாரோ பெரியவர். மேலும் அதிக நயமுடையவரா யிருந்தாலும் நயனமில்லாதவராயிருக்கிறார். எந்தத் துராத்மாவோ இவரைக் கட்டித் தெப்பத்தில்வைத்துக் கங்கையில் விட்டுவிட்டதாகத் தோன்றுகிறதென்று தீர்மானித்து, அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தனது பெயரைத் தெரிவித்து கட்டுப்பட்டிருந்த அந்தத் தீர்க்கதமனைக் கட்டினின்றும் நீக்கி, வேறோரிடத்தில் தருப்பை யாசனமிட்டு, அதிலிருத்தி, வந்தனை வழிபாடுசெய்து, ஓஸ்வாமி தங்களுடைய வரலாறென்னவென்று வினவினன். தீர்க்கதமன் இருவினைக்குட்பட்டுக் கனவருத்தமடைந்தவர் சுகானந்தத்தை யடைந்தால் எவ்வளவு மகிழ்வடைவரோ அவ்வளவு மகிழ்வை அகத்தும்புறத்து மடைந்து, அரசனை ஆசிர்வதித்து, தான் பிறந்ததுமுதல் தெப்பத்திலேறிக் கங்கைக்கரையில் வந்திருந்தமட்டும் எடுத்தோதினன். அரசன் கனவருத்தமடைந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான். ஓஸ்வாமி! தங்களை பொத்தவர்களின் கிருபையினால் எல்லாப் பாக்கியத்தையும்பெற்றுச் செங்கோல் செலுத்தி இரவிகுலஞ் சிறப்பெய்த வாழ்ந்து வந்தேன். ஆனாற் புத்திரபாக்கியம் ஒன்றுமாத்திர மில்லை. அதனாற் கனவருத்தமடைந்து, தவம்புரிந்தாவது அல்லது தங்களையொத்த துறவிகளாலாவது அப்புத்திர பாக்கியத்தைப் பெற்று, இரவி குலத்தைப் பெருகச்செய்து புண்ணிய லோகத்தை யடையலாமென்று கருதி, என்னரசு முதலியவற்றை மந்திரியார் வசத்தில் ஒப்புவித்துத் தவவேடங் கொண்டு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் தங்களைக் கண்டேன். இனி அந்தச் சஞ்சலமும் நீங்கிற்று. தேவரீர் கிருபைகூர்ந்து என்னரண்மனைக் கெழுந்தருளி, என்மனைவியா ரிடத்து ஒரு புத்திரனைப் பாலியுமையாவென்று மிகுந்த அன்புடன் வேண்ட, தீர்க்கதமன் அரசன் கருத்துக்கிசைந்து அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

அரசன் தீர்க்கதமனுக்கு நல்ல விடுதியொன்று விட்டு, அறுசுவை முதலானவைகளோடுங் கூடிய அன்னம உண்பித்து, சகல பரிமளத் திரவியத்தோடு தாம்பூல மளித்து, பின்பு அரசன் தன்மனைவியிடத்துச்சென்று, தான்சென்றதும் சென்றவிடத்து ஒரு பெரியவரைக்கண்டதும் அவர் மூலமாகப் புத்திரசந்தானம் பெறக்கருதிய கருத்தையும் வெளியிட்டபோது மனைவி கிஞ்சித்து ஐயங்கொண்டு, அரசன் கருத்துக்கு விரோதம்வரப்பேசினள். அதற்கு அரசன் சில நீதியை எடுத்தோதிச் சம்மதிக்கச்செய்து தீர்க்கதமனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓஸ்வாமி! தேவரீர் இதோயிருக்கிற பள்ளியறையிற் சேர்ந்திருமென்று கூறி அழைத்துவந்து சேர்த்து, தன் மனைவியையும் எச்சரித்து, தானொருவிடுதியிற்போய்ச் சயனித்திருந்தான். அரசன்மனைவி கிஞ்சித்து நாணமுற்றவளாகித் தன்னையொத்த தாதியை அழைத்து, தன்னைப்போல் ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கிரதஞ்செய்து தீர்க்கதமனிருக்கும் பள்ளியறைக்கு அனுப்பிவித்தாள். தாதி பள்ளியறைக்குட் சென்று தீர்க்கதமனைத் தழுவினள். தீர்க்கதமன் வந்தவள் தாதியென்று ஞானக்கண்ணா லறிந்தும், நமக்கேன்? அரசன்மனைவி மனம் வேறுபட்டிருந்தாலும் நம்மை நாடிய அரசன் கருத்துக்கு இசைய நாம் நடக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அத்தாதியைத் தழுவிப்புணர்ந்தான். அப்போது தீர்க்கதமனுடைய வீரிய விர்த்தியால் தாதியினிடமாகப் பதினொரு புத்திரர்கள் உற்பத்தியாயினர்கள் இந்தச் சேதி அரசனுக்குத் தெரிந்து கனவருத்தமடைந்து மனைவியிடத்துவந்து, ஓ பெண்ணே! நான் கூறியதென்ன? நீ என்னகாரியஞ் செய்தாய்? தாதி இடமாக எத்தனை புத்திரர் பிறந்தாலும் பட்டத்துக்குரியவ ராவார்களா? நம்மிருவர்க்கும் நீர்க்கடன் முதலியவற்றைக் கொடுப்பதற்கு யோக்கியதையுண்டா இல்லையே. இனியேனும் அவ்விரண்டு செய்கைக்கும் உரித்தாகும்பொருட்டு நீயே அப்பெரியவரிடத்துச் சென்று கூடென்று பின்னுஞ்சில தர்மங்களையெடுத்தோதி, தீர்க்க தமனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் செய்த விண்ணப்பத்தின்படி தாங்க ளிசைந்தும் இடம் பேதப்பட்டது. ஆகையால் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து என் மனைவியினிடமாக ஒருபுத்திரனைப் பாலியுமென்று மிகுந்த ஆர்மையோடு வேண்ட, தீர்க்கதமன் சம்மதித்து உமது மனைவியை வரச்சொல்லுமென்று கூற, அரசன் மனைவியை எச்சரித்து, முன்போலத் தான் ஒரு விடுதியிற் சயனித்திருந்தான். அரசன்மனைவி ஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கிரதஞ்செய்து, பரிமளத்திரவியத்தை யணிந்து, தீர்க்கதமனிருக்கும் பள்ளியறையிற் சென்று

அவர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! "பேதைமை யென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்னும் நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, முன்னமே நான் வராமல் தாதியை அனுப்பிவித்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். தீர்க்கதமன் முன்குற்றத்தை மனதில் நினைக்காமல் மகிழ்ந்து அரசன் மனைவியைத் தழுவி. உனக்கு ஒரு புத்திரனுண்டாகக் கடவதென்று மறைந்தான். அப்படியே புத்திரனுண்டானான். இந்தச்சேதி அரசனறிந்து, புத்திரன் பிறந்தானென்று மகிழ்வை அடைந்து, பள்ளியறைக்குள் வந்து பார்க்கும்போது பெரியவரில்லாமையைக் கண்டு மனவருத்தமடைந்து, இப்பெரியவர் துறவியாதலால் எவனுற்றாரோ வென்று கருதி அப்பால் ஒருவிதமாகத்தேறி, அப்புத்திரனை அதிக காதலோடு வளர்த்து அங்கராஜனென்று பெயரிட்டுப் பட்டத்துக்கு உரித்தாக்கிக் கொண்டான்.

மேலும் முன்னம் பரசுராமமூர்த்தியாற் சூரியவமிசம் நாசமடைய அச்சூரியவமிசப் பட்டத்தரசிகள் அக்கினிப் பிரவேசமாக யத்தனித்தபோது அச்செய்கையைக் காசிபருணர்ந்து அவர்களுக்குச் சில நீதிகளையெடுத்தோதிச் சம்மதிக்கச்செய்து, அந்தந்தப் பட்டத்தரசிகள் அவ்வவர்களுடைய ஆசிரியர்களைப்புணர்ந்து புத்திரர்களைப்பெற்றுச் சூரியகுலத்தை விர்த்திசெய்யக் கட்டளையிட்டார். அந்தப் பட்டத்தரசிகள் அவ்வாறே அந்தந்த ஆச்சரியர்களைப்புணர்ந்து புத்திரர்களைப் பெற்றுச் சூரிய வமிசத்தைப் பெருகச்செய்தார்கள். இதுவுமன்றி கண்மாட பாதமஹாராஜன் தனது மனைவியாகிய மதயந்தியைச் சாபத்தினாற் கூடக்கூடாதவனாகி, பின்பு வசிட்டரைக்கொண்டு புத்திரபாக்கியத்தை யடைந்தான். வேதமும் சந்தானமில்லாதவர்கள் இவ்வாறு கர்ப்பதானம் பண்ணிக்கொள்ளச்சொல்லி முறையிடுகின்றது. ஆதலால் - தாயே! நீ ஐயப்படாமல் எந்தப் பெரியவரைக் கொண்டாவது இப்போது கணவனில்லாதிருக்கிற பட்டத்தரசிகளினிடமாகப் புத்திரனைப்பெற்றால் எனக்குச் சம்மதிதான். அவ்வாறு செய்ய யத்தனியென்று வீஷ்மர் அறைய, பரிமள கந்தி - அப்பா மகனே! நான் பேதைப்பருவ மடைந்திருக்கிற காலத்தில் நான் பிறந்த குலாசாரப்படி யமுனாநதியில் வருகிற பெரியோர்களுக்குப் படவு விட் டிருந்தேன். அந்தக்காலத்தில் தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய பாராசர் அவ்விடத்துக்கு வந்து என்னைப் படவுவிடச் சொன்னார். அப்படியே நான் அவர் ஒருவரைமாத்திரம் படவிலேற்றிச் செல்லுகையில் அவர் வல்லமையைச் சில செய்கைகளாற் கண்டு, மிகுந்த பயபத்தியுடனே படவைச் செலுத்துகிறபோது பாராசர் வானத்தை நோக்கி என்முகத்தைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! நான் நாடிவந்த நக்ஷத்திரம் உச்சியில் வருகிற தருணமாயிற்று. அத்தருணத்தில் ஒரு ஸ்திரீயைக் கூடவேண்டுமென்று விரதங்கொண்டு வந்தேன். நதியால் தடைநேரிட்டது. நீயாகிலும் அவ்விரதத்தைப் பாது காப்பையாகிற் சந்திரசூரியரிருக்கிறவரையில் உலகத்தில் உன்பெயரிருக்கும். ஆனதால் என்னைக் கூடென்று குறிக்க நான் நாணமுற்று, சுவாமி! நான் மங்கைப்பருவமடையாதவள், மேலும் மச்சகந்தத்தையுடையவள் இனிமேல் ஒருவர்க்கு மணமாலை சூடப்பட்டவள். ஆதலால் உமது கருத்துக்கிசைவது எவ்வாறென்று மறுமொழி கூறினேன். உடனே அம்முனிவர் எனக்குண்டாயிருந்த மச்சகந்தத்தை நீக்கிப் பரிமளகந்தத்தைக் கொடுத்து, என்னை மங்கைப் பருவமாக்கி, ஓ பெண்ணே! என்னோடு சேர்ந்தாலும் நீ கன்னிகையாக இருக்கக் கடவதென்று ஆசீர்வதித்தார். அதனால் நான் மிகுந்த வியப்பையும் மகிழ்வையுங் கொண்டு, அவர் கருத்தின்படி களிப்பெய்தக் கூடினேன். அவருடைய வீரியவிர்த்தியால் அக்கணம் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டல தாரியாய் வேதத்தைக் கையிலேந்தியபடி, ஒரு புத்திரன் என்னிடமாகப் பிறந்தான். அப்புத்திரனுக்கு வேதவியாசனென்று பெயர். அப்புத்திரன் என்னைவிட்டுப் பிரியும்போது, தாயே! நீஎப்போது நினைக்கின்றையோ அப்போது நான் வருகிறேனென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்து போயிருக்கிறான் அந்த மஹாத்மாவாலே அம்பிகை அம்பாலிகை இடத்துப் புத்திரனையுண்டாக்கிக் கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன். அக்கருத்து உனக்குச் சம்மதிதானாவென்று வினவ வீஷ்மர் அதிக மகிழ்வையடைந்து அன்னையை வணங்கி, தாயே! அவ்வாறு செய்தால் (பொங்கியும் பால்புறம் போகாதிருந்தது.) என்கிற பழமொழி போல் அவர் மூத்தகுமாரனாக இருக்கிறபடியால், அச்செய்கை எனக்கு மாத்திரமல்ல மற்றையாவருக்கு மொப்புமையாகவே இருக்கும். அவ்வாறுசெய் அம்மணியென்று உத்திரவுகொடுக்கப் பரிமளகந்தி அந்தப்புரத்திற்சென்று, தன் மருமக்கள்மாராகிய அம்பிகை அம்பாலிகையை அழைப்பித்து ஓ பெண்களே! உங்கள் மூலமாகப் பட்டத்துக்குப் புத்திரன் வேண்டும். அதற்காக வேதவிதிப்படி ஒரு ஆலோசனை செய்திருக்கின்றது. அவ்வாறுநீங்கள் நடந்துகொண்டு குலத்தை விருத்தியடையச் செய்வீர்கள் என்று அவ்வாலோசனையை வெளிப்படுத்திச் சகல நீதிகளையுந் தெரிவித்து, இருவரையுஞ் சம்மதிக்கச்செய்து, அவரவர்களை அலங்கிரதமாக இருக்கச் சொல்லி, தான் என்குருவாகிய வேதவியாசரை வரும்படி மனதில் நினைத்தாள்.

திரிதராட்டிரன் பாண்டு இவர்கள் உற்பவம்.

இப்படி நினைத்தமாத்திரத்தில் திவ்பக்கியான சுரூபியாகிய வேதவியாசருணர்ந்து, கணப்பொழுதில் தன் மாதாவாகிய பரிமளகந்தி யிருக்கிறவிடத்

னுக்குவந்து, தமதுநெற்றியிலிருக்குந் திருநீற்றுரற் பாதத்தைத் துலக்கி, அன்பின் ஆறுமையினுலே உண்டாகிய தமதுகண்ணீராற் சுத்திசெய்து, மந்திர புஷ்பாக்ஷதைகளால் அருச்சனைபுரிந்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாங்காதி நமஸ்காரங்களால் வணங்கி, தாயே! அடியேனை நினைத்தகாரண மென்னவென்று வினவப் பரிமளகந்தி அப்பா புத்திரசிகாமணியே! உன்னைப் பெற்றதின்பின்பு சந்திரவமிச சிரேஷ்டனுன சந்தனு மஹாராஜனுக்கு மனைவியாகி இரண்டு புத்திரரைப் பெற்றேன் அவர்களில் ஒருவன் கந்தருவனுலிறந்தான் மற்றொருவன் அம்பிகை அம்பாலிகை என்னும் இரண்டு ஸ்திரீகளை மணந்து, புத்திர பாக்கியம் ஒன்றுதவிர மற்றப்பாக்கியங்களை யெல்லாம் அநுபவித்து இறந்தான் புத்திரனில்லாமையாற் கிரமமாக விளங்கிவந்த சந்திரவமிசம் பனிபெய்யும் சம்வச்சர மேகம்போலாயின துமன்றி, என்புத்திரனேடு அஸ்தமித்தது ஆகையால் என்மேல் கிருபைகூர்ந்து, எனக்கொரு இழிவுவராமலிருக்கவும் சந்திரகுலம் விர்த்தியாகவும் உன் சகோதரனுகிய சித்திரவீரியன் மனைவிகளைக் கூடிப் புத்திரசந்தானம் பாலித்தருளென்றுபகர, மாதாகூறியவாக்கியம் வேதவாக்கிய மாதலால் என்னுண்டவனுகிய வேதவியாசர் அன்னை கூறியதற்கிசைந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ அம்மணி! உமதுகருத்தின்படி நடக்கிறேனென் றுரைக்கப் பரிமளகந்தி அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மகிழ்வையடைந்து, உடனே மருமக்கள் மாரிடத்துச் சென்று அவர்களை எச்சரித்துவந்து, புத்திரனுகிய வேதவியாச முனிவரைப்பார்த்து அந்தப் புரத்துக்குச் செல்லக் கட்டளையிட்டாள்.

அதுகேட்ட வேதவியாசர் அந்தப்புரத்துக்குச்சென்று அம்பிகையிருக்கும் பள்ளியறையிற்புகுந்தார் அம்பிகை அம்முனிவர் வரவைக்கண்டு, எதிர்கொண்டுவந்து வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து, பஞ்சணையிலிருத்தி, மகரகுண்டல ஆர கேயூரகடக கங்கணமுதலாகிய ஆபரணு லங்கிருதனுகிய தன்கணவனைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவள், காவி காம்பர சடாடவி தாரியாகித்தவத்தால் தேகமிளைத்து மீசை தாடியுடைத்தாய் வேறொருவிதமாக இருக்கு முனிவரை முற்றுநோக்கி நாணமுற்று, இரண்டு நயனத்தையுமூடிக்கொண்டு பஞ்சணையிற்சயனித்தாள் முனிவர்மாதாவாக்கியத்தை நிறைவேற்ற வந்தவராதலால் அம்பிகை இருக்குங் கோலத்தைக்கண்டும் அவளைப்புணர்ந்து எழுந்து, தாயிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! உமது கருத்தின்படிக்குக் கர்ப்பதானஞ் செய்தேன் புணருங்காலத்து அம்பிகைகண்ணைமூடி யிருந்ததினுலே, பிறக்கும் புத்திரன் நெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலிருக்கும் அரசர்களெல்லாம் பணிய ஆயிரம் யானை வல்லமையையுடையவனு யிருந்தாலும், நேத்திரமாத்திரமில்லாதிருப்பானென்று விளம்பினர். பின்னும் பரிமளகந்தி வேதவியாசரைப் பார்த்து, அப்பாமகனே! அரசருக்கு நேத்திரமில்லாவிட்டால் யோக்கியதையல்ல ஆதலால் அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து ஒரு புத்திரனைப் பாலியென் றிரந்தாள் முனிவர் அதற்கும் ஒத்துக்கொண்டு அம்பாலிகை இடத்துச் சென்றுர் அம்பாலிகை எழுந் தெதிர்வந்து வணங்கி, அழைத்துப்போய்ப் பஞ்சணைமஞ்சத்திலிருத்தி, அம்முனிவரைக்கண்ணுர நோக்கின மாத்திரத்தில் மெய்நடுக்கங்கொண்டு, சரீரம் வியர்ப்ப வஸ்திரத்தால் மூடிச் சயனித்தாள் அம்பாலிகை அவ்வாறிருக்குங் கோலத்தைக்கண்டும் வாக்குதத்தத்தின்படி முனிவர் அந்த அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து எழுந்து, தாயிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! அம்பாலிகை என்னைக்கண்டு மெய்நடுக்கங்கொண்டு சரீரம் வியர்த்து விளர்த்தாள் அவளிடமாகப் பிறக்கும் புத்திரன் மன்னர் மன்னனுக இருந்தபோதிலும், வியாதியை யுடையவனுய் வெளுத்திருப்பானென்று சொல்லி விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

விதுரனுற்பவம்.

இங்கே அம்பிகை ஒரு புத்திரனையும் அம்பாலிகை ஒரு புத்திரனையும் பெற்றுர்கள் அம்பிகை பெற்ற புத்திரனுக்குத் திரிதராஷ்டிரன் என்றும், அம்பாலிகைபெற்ற புத்திரனுக்குப் பாண்டு என்றும் பெயரிட்டு மிகுந்த காதலோடு வளர்த்து வருகிற காலத்தில், பரிமளகந்தி அச்சிறுவர்களைக் கண்டு, ஒரு புத்திரன் பகைவர்க்கு அந்தகனுயிருந்தபோதிலும் பார்க்கிறவருக்கும் அந்தகனுக இருக்கிறுன் மற்றொருபுத்திரன் நல்ல விவேக வியாபகனுயிருந்தும் வியாதியை யுடையவனுயிருக்கிறுன். ஆ! ஆ! இதென்ன குறைவந்து நேரிட்டது? இதுதகுதியல்ல இனி ஒரு நல்லபுத்திரனை அடையவேண்டுமென்று யோசித்து, அம்பாலிகையை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! மற்றுமொருதரம் முன் கூடிய முனிவரை உன்னிடத்துக்கு அனுப்பிவிக்கிறேன் நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்னு நான்கினையு நீக்கிக் களங்கமற்றுக் கூடென்று சில நீதி எடுத்தோதி, பின்பு பரிமளகந்தி என்குருவாகிய வேதவியாசரை வரும்படி நினைத்தாள் அம்முனிவர் அக்கணம் வந்து அன்னையை வணங்கி, ஓ அம்மணி! என்னை நினைத்தகாரண மென்னவென்று வினவ, அன்னை - அப்பாமகனே! முன்னமளித்த இரண்டு புத்திரரும் அரசுரிமைக்குச் சிறப்படையாதவர்களா யிருக்கிறுர்கள் முன்போல் மற்றுமொருதரம் அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து நல்ல புத்திரனைப் பாலித்தருளென்று பகர்ந்தாள் முனிவர் அதற்கிசைந்து அம்பாலிகை இடத்துச் சென்றுர் அம்பாலிகை தனது அன்னையையொத்த ஒருதாதியை அழைத்து, ஆடை ஆபரணங்களினுல் நன்று யலங்கிரதஞ்செய்து பள்ளியறைக்கு அனுப்பிவித்தாள் அத்தாதி வேதவியாசருக்கு நமஸ்கார

ஞ்செய்து அழைத்துப்போய் பள்ளியறையிலிருத்தி, தானேமூர்த்தி மதனகலைவிதிப்படி ஆலிங்கன முதலியவற்றைப் புரிந்து, முழுதுந்துறந்த முனிவருள்ளம் பூரிக்கப் புணர்ந்தாள் அம்முனிவருமகிழ்ந்து அவளை அன்போடு தழுவியணைந்து எழுந்துவந்து, அன்னையைவணங்கி, ஓ அம்மணி! இப்போது பிறக்கும் புத்திரன் தென்றிசைக்கடவுளின் அமிசையில் வருவான் மேலும் சகலகலை வல்லவனாகி, மிகுந்த பராக்கிரமத்தையுற்று, பாக்கியசிலாக்கிய யோக்கியனாகவும் ஞானவானாகவும் இருப்பான் ஆனால் இடம் பேதப்பட்டது அதுதான் ஒருகுறையன்றி மற்றொருகுறையுமில்லையென்று தாயைவணங்கி, ஓ அம்மணி! இனி நீ எனக்கு இவ்வகைப்பட்ட வேலையிடாமலிருக்கவேண்டும் இனி என்னிச்சையிற் செல்ல எனக்கு விடைகொடுமென்று விடைபெற்றுத் தமது இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார் இங்கே தாதியானவள் தென்றிசைக் கடவுளாகிய தருமன் அமிசைபெற்ற ஒரு புத்திரனைப்பெற்று, விதுரனென்று அப்புத்திரனுக்குப் பெயரிட்டுவளர்த்துவந்தாள்

ஆணி மாண்டவியர் சரித்திரம்.

ஜெனமேஜெய மஹாராஜன்வைசம்பாயனரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமனுடைய அமிசம் பூலோகத்தில் வரவேண்டிய காரணமென்ன? அதனை வெளியிடவேண்டுமென்று வினவ வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்: கேளும் ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! மாண்டவியரென்னும் முனிவர் முன்னம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்து யோகத்திலிருக்க வேண்டுமென்று கருதி, சாளுவதேசத்தருகிலிருந்த ஓர்வனத்திற் பன்னகசாலையொன்றியற்றி அதிலிருந்து, சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரசம்-கந்தம்—என்னும் ஐம்புலனையுமடக்கி, அறிவைப் பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தி, விழித்தகண் விழித்தபடி யோகத்திலிருந்தார். சிலதிருடர் ஒரிடத்துக்கூடி, இதுவரைக்கும் அல்ப குடும்பிகளிடத்துச்சென்று அவர்களுடைய சொல்ப ஸ்திதியைக் களவுசெய்து வந்தபடியால், நம்மை அடிமையாக்கிக் கொண்டிருக்கும் தரித்திரம் தொலையாமலிருக்கின்றது உலகத்துக்குத் தலைமையாளியாயிருந்து அரசுசெலுத்திவரும் சாளுவமஹாராஜனுடைய அரண்மனையிற்சென்று, பொக்கிஷத்திற் கைவைத்து, நல்லகாலமிருந்து தப்பிவந்துவிட்டால் நம்மை வருத்தும் தரித்திரம் அதமாகும் அல்லது நமக்கு அகால தசையிருந்து அகப்பட்டுக்கொண்டால், அரசன் ஆக்கினைக்குள்ளாவோம் அப்போது (கூண்டோடு போயிற்று குளிர்காச்சல்.) என்கிற பழமொழிபோல் உயிரோடு தரித்திரமும் போய்விடும் மேலும் (எடுத்தாலும் பங்காருபெட்டி எடுக்கவேண்டும், இருந்தாலுஞ் சிங்காரக்கழுவி லிருக்கவேண்டும்) என்று யாவரும் சாதாரணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் அப்படி செய்வோம் வாருங்களென்று ஒருவரை ஒருவர் வினவியபோது, அவர்களில் உயிர்மேல் ஆசையுற்றவர்போக மற்றவர் துணிந்து, சாளுவராஜன் அரண்மனையிற் புகுந்து, தங்கள்சேர்ப்பினால் அங்கிருக்குங் காவலாளிகளின் கண்ணுக்குத்தோன்றாமல் மறைந்திருந்து, அன்றிரவுநடுநேரத்தில் அரசன் பொக்கிஷ அறையின் கதவைப் பிளந்து உட்பிரவேசித்து, தங்கள் கருத்துக்கிசைந் தமட்டுந் திரவியத்தை எடுத்துச் சிப்பங்கட்டிக்கொண்டு வெளிப்பட்டார்கள். அதற்குள் அரசனுக்கு ஒரு சொப்பனந்தோன்றி, திடுக்கென்றெழுந்து, அருகில் காவலிருக்குஞ் சேவகரைநோக்கி, நமது பொக்கிஷத்தினருகில் ஆளரவமாகத் தோன்றுகிறபடியால் அஃதென்ன போயறிந்து வாருங்களென்று கட்டளையிட, சேவகர் பொக்கிஷமிருக்கிற அவகோலத்தைக்கண்டு, மறுபடியும் அரசனிடத்துச்சென்று வணங்கி, ஓஸ்வாமி! நமது பொக்கிஷத்துக் கபாடம் உடைபட்டிருக்கின்றதல்லாமற் களவுபோனதுபோலுந் தோன்றுகின்றதென்ன: அரசன் கடுஞ்சினமுற்று, ஆ! ஆ! நாம் உலகிலுள்ள குடிகளுக்குக் கள்ளர்பயமில்லா திருக்கச்செய்து வருகிறோம் நமது அரண்மனைக்கே கள்ளர் வருகிறதாயிருந்தால், நாம் நடத்திய செங்கோலும் காவலும் நன்றாயிருக்கின்றதென்று தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு, காவலாளிகளாகிய தலையாரிகளை அழைப்பித்து, ஓ தலையாரிகளே! சிலகள்ளர் நமது பொக்கிஷ அறையின் கபாடத்தையுடைத்துத் திரவியத்தைக் கொள்ளையிட்டுப் போயினார். அவர்களைப்பிடித்துவந்தால் உங்கள் தலை யுறுபடாதிருக்கும் இல்லாவிட்டால் உங்கள் தலை உடனேபோய் விடுமென்று மகா உக்கிரமோடுரைத்தான்.

அவ்வாக்கினையைக்கேட்ட தலையாரிகள் குலைநடுங்கி, அரசனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, பொக்கிஷத்தருகிற்சென்று, அங்கிருந்து காலடிக்குறியைநோக்கிக்கொண்டு அந்நகரத்தைக் கடந்து, மாண்டவியர் யோகஞ்செய்கிறவனத்தில் வந்தார்கள் கள்ளர்கள் தலையாரிகள் வருகிற அரவத்தைத்தெரிந்து, அடடா!! மோசம்வந்தது நம்மைப்பிடிக்கத் தலையாரிகள் வருகிறார்கள் நாம் இரண்டடி எடுத்து அப்பால் வைப்போமாகிற் பிடித்துக்கொள்வார்கள் இதோயிருக்கிற பன்னகசாலையிற் சற்றுநேரம் ஒளித்திருப்போமென்று யோசித்து, அந்த மாண்டவியரிருக்கு மடத்தில் ஒளித்தார்கள் தலையாரிகள் அடிச்சுவடுநோக்கிக்கொண்டு அப்பன்னக சாலையிடத்துச் சென்று, அங்கு விழித்தகண் விழித்தபடியோகஞ் செய்திருக்கிற மாண்டவியரைநோக்கி, யோகத்திலிருக்கிறாரென் றுணராமல் அவரை வணங்கி, ஓ ஐயா! இவ்வழியாக யாராவது சென்றார்களாவென்று வினவ, அவர் சித்திரப்பிரதிமைபோல் யோகத்திலிருக்கிறவ ராதலால் இவர்கள் கேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்காம லிருந்துவிட்டார்.

தலையாரிகள் பெரியவர் பேசப்போகிறதில்லை இந்தப்பன்னகசாலையையாவது சோதிப்போமென்று சில தலையாரிகள் உள்ளே பிரவேசித்துக் கையாற் றடவிப்பார்க்கும்போது, ஒளித்திருந்த கள்ளர்கள் எடுத்துவந்த திரவியத்தோடு தலையாரிகளின் கைக்குள்ளாயினார்கள். உடனே தலையாரிகள் பாபிகளை யமதூதர்பாசக்கயிற்றாற்கட்டி இழுத்துப் போவது போலக் கள்ளரைக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டு, விழித்தகண் விழித்தபடி யோகத்திலிருக்கும் மாண்டவியரிடத்துவந்து, இவன் வெகுநாளைய திருடனாய்க்கள்ளருக்கெல்லாங் குருவா யிருத்தலால் நாம் கேட்ட கேள்விக்கு விடைகொடுக்காமல்யோகத்திலிருப்பவனைப்போல வேடங்காட்டி மௌனமாயிருந்தான் இவனையுங்கட்டிப் பிடித்துப் போகவேண்டுமென்று ஒருவர்க்கொருவர் கலந்துபேசி, மாண்டவியரையுங் கட்டிப்பிடித்துப்போய் அரசன்சபையில்விட்டனர். அரசன் இக்கள்ளர்களைச் சிரச்சேதஞ் செய்யுங்களென்று கட்டளையிட்டு, மாண்டவியரை முற்றநோக்கித் தலையாரிகளைப்பார்த்து, ஓ காவலாளிகளே! இதோ நிற்கிறபெரியவர்யார்? இவரை ஏன்கட்டிவந்தீர்களென்று வினவத் தலையாரிகள் அரசனைவணங்கி, ஓஸ்வாமி! இவன் திருடர்க்கெல்லா முதற்பாதம் இவனுடையபன்னகசாலையில் இந்தக் கள்ளருமிருந்தார்கள். முன்னம் நாங்கள் இவனைப் பெரியவரென்றெண்ணி வணங்கிஇவ்வழியாக யாராவதுபோயினாராவென்று வினவினதற்கு, விழித்த கண்ணுடனிருந்த இவன் ஒன்றுஞ்சொல்லாம லிருந்தான். பின்பு.பன்னகசாலையைச்சோதனை செய்யும்போது கள்ளரகப்பட்டார்கள். ஆகையால் இவனையுங் கட்டிவந்தோம். இவனைவிட்டுவிட்டால் இன்னஞ் ஜதைகூட்டுவானென்று சாதிக்க, இதைக்கேட்ட அரசன் நீதிதவறாத நிலையிலிருக்கிறவனாயிருந்தும், மாண்டவியருக்கிருக்கிற பிராரத்துவவினை வல்லமையினால் கருத்துமயங்கி அப்படியானவனைக் கழுவிலேற்றுங்களென்று கட்டளையிட்டான். காவலாளிகள் அக்கள்ளர்களைச் சிரச்சேதஞ் செய்து, மாண்டவியரைக் கழுவிலேற்றி அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசன் காவலாளிகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓகாவலாளிகளே! கள்ளருக்கெல்லாம் குருவாகியிருக்கிறவனென்று நீங்களே கூறியபடியால் அக்கழுமரத்தடியிற் பதிவிருந்து பார்த்துவாருங்கள். கள்ளர்கள் அவனைப் பார்க்கவருவார்கள். அப்படி வருகிற கள்ளரையும்பிடித்து வாருங்களென்றுகட்டளையிட்டனுப்பினான். காவலாளிகள் அவ்வாறு கழுமரத்தடியிற் பதிவிருந்தார்கள். மாண்டவியர் தனக்குநேரிட்ட துன்பத்தைநோக்கி, எல்லாங்கடவுள்செயலேயன்றி வேறொரு செயலில்லை யென்று துணிந்து, முன்புவனத்தில் எவ்வாறுயோகத்திலிருந்தாரோ அவ்வாறு கழுமரத்தி லகப்பட்டும்யாதொருதுன்பமுமில்லாமல் விழித்தகண் விழித்தபடியோகத்திலிருந்தார். சிலநாட் சென்றபின்பு பலதேவர்களும் அநேகமுனிவர்களும் அவ்வழியாய் அந்தரத்தானத்திற்செல்லும்போது, மாண்டவியரிருக்கிற கோலத்தைக்கண்டு பூமியிலிறங்கி, அவரைநோக்கிக் கனவருத்தமுற்றவராகிச்சொல்லுகிறார்கள். ஓதவரேஷ்ட சிகாமணியாகிய மாண்டவியரே! நீர்முழுதுந் துறந்தவராயிருந்தும் உமக்கு இவ்வகைப்பட்ட துன்பம் நேரிடும்படி வந்தகாரணமென்ன? உலகத்தில் அசேதனராயும் இழிகுலத்தராயுமிருந்தாலும், ஜன்மாந்திர புண்ணிய மேலிட்டுத் தவவுருவம் அமைந்தாற்சகலபாவமும் நிவர்த்தியாம். அத்துடன் அகப்பற்று புறப்பற்றுகள்நீக்கியிருப்பாராகில் அப்போதே பழவினையென்கிறபெயர் அற்றுப்போம் நீர்விவேகியாகியும், சிறந்த குலத்திற்பிறந்தவராகியும், முழுதுந் துறந்தவராகியு மிருக்கிறவர். உமக்கு இந்தத் துன்பம் வந்ததை நோக்கினால் எங்களுக்கே மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ஐயோ! நீர் இப்போதிருக்கிற இமிசை ராஜனால் நேரிட்டஇமிசையாயிருக்கின்றதே அவ்வரசனென்ன மௌடிகனோ? உருவத்தைப் பார்க்கும்போதே யோக்கியாயோக்கியதையறிந்துகொள்ளவேண்டுமே "கண்ணுக்கணிகலங் கண்ணோட்டம்அஃதின்றேல், புண்ணென்றுணரப்படும்" என்றுநீதிவாக்கியமிருக்க, உமதுவுருவத்தைக்கண்டும் உம்மைஇவ்வளவு இமிசைக்குள்ளாக்கின அரசன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறானோ? தருமதேவதையா இல்லையா? கழுவிலேற்றியபோது சுவாமிகள் எப்படிசகித்ததோ? இப்போது என்ன வேதனையைக் கொடுக்கின்றதோ? என்று மிகுந்த ஆற்றாமையோடு பலவாறு வருத்தப்படுகிறதை மாண்டவியருணர்ந்து சொல்லுகிறார்.

ஓதேவர்களே: ஓமுனிவர்களே! இந்தச்சாளுவராஜன் மற்ற ராஜாக்களுக்குள் நீதிமான். அவனை வெறுக்கவேண்டுவதில்லை. பிராரத்துவ சம்பந்தமிருந்தால் யார்தான் என்னசெய்யலாமென்று சொல்லி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து, முன்போல்யாதொருதுன்பமுமின்றியோகத்திலிருந்தார். இதனைப்பதிவிருந்த தலையாரிகள்கண்டுஉள்ளநடுங்கி, அரசனிடத்து ஓடிவந்து, அவனடியில் அடியற்ற பனைபோல் விழுந்துவணங்கி, ஓமண்டலேஸ்வரா! தங்கள்கட்டளைப்படி கழுவி லிருக்கிறவரிடத்துப் பதிவிருந்தோம். கழுவி லிருக்கிறவர் கள்ளர்க்குக் குருவல்ல ஐம்புலக்கள்ளரையும் அதமாக்கித்தங்களையொத்த அரசரும் மற்றவரும்வணங்கத்தக்க மேலான தவசிரேஷ்டசிகாமணி நாங்கள் பதிவிருக்கும்போது சில தேவர்களும் முனிவர்களும் அவரிடத்துவந்து அவரிருக்கிற அவகோலத்தைக்கண்டு துன்பப்பட்டுப் போயினார். இந்தச்சேதியைத்தங்களுக்குத் தெரிவிக்க வந்தோமென்றுகூற, இவ்வசனங்களைக்கேட்ட அரசன்மெய்மறந்து உள்ளம்பயந்து, ஆ! ஆ! உலகா

ளும் அரசனுயினேன் தனக்குத் தூதுவர்களாலறிக்
கையிடப்பட்ட ஒன்றை உடனே அங்கிகாரஞ்செய்
யாமல்; தான் ஒருவிதவேடம்பூண்டு தனித்துச்செ
ன்று, அதுஉண்மையோபொய்மையோவென்று ஆ
ராய்ந்துணர்ந்து, அதன்மேல் அச்செய்கைக்குச்சம
பந்தப் பட்டவருடைய குணதிசயத்தை அக்கம்
பக்கங்களி லிருப்பவர்களாலறிந்து, அதன்மேல்திர்
க்காலோசனை செய்துஒரு தீர்ப்புங் கொடுக்கவேண்
டும். அதுதான் செங்கோலென்றும் மநுசாஸ்திர
முறைமையென்று மிருக்க, அதனைமறந்து காவலா
ளிகள் சொல்லைநம்பிப் பெரியவரைக் கழுவிலேற்றி
னேம். இக்குற்றம் நமதேயன்றிக் காவலாளிகளால்
நேரிட்ட தல்லவென்று தன்னைத்தானே நொந்து
கொண்டு, சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கி மந்திரிமுத
லானவர்கள் பின்வர அதிவேகமாகவந்து மாண்ட
வியரிருக்கும் கழுமரத்தடியில் விழுந்து ஒவென்றல
றி, ஒஸ்வாமி! உமது மகிமையை யறியாமற்செய்த
குற்றத்தை மன்னித்து என்னைப்பாதுகாக்க வேண்
டும். அரசுங்குரியவன் உலகத்தி லுள்ளவர்க்குத் தந்
தையும் தெய்வமுமாம் அவ்வரசனுக்குத்தந்தையும்
தெய்வமும்தங்களையொத்தமஹாத்மாக்களாதலால்,
எளியேன்செய்த குற்றத்தை க்ஷமித்து என்னை இர
க்ஷிக்கவேண்டுமென்று பலவாறுதுதித்துக் கழுமர
த்தை மெதுவாய் பூமியிற்சாய்த்து, அவருக்கு வரு
த்தமுருமல் நெஞ்சிலிருக்கும் சூலத்தைவாங்கயத்த
னித்தபோது, நெஞ்சிலிருக்கிற கழுமுனை வருத்து
மாதலால் அதனைக்கண்டு அரசன்சகிக்காமல் அரத்
தால் அச்சூலத்தை இருபுறமும் உராவிவிடக் கட்
டளையிட்டான். கம்மியன் அவ்வாறுஉராவிப் போ
ட்டான். அவ்வாறு உராவியும் நெஞ்சிற்கழுவாணி
மாத்திரம் நின்றுவிட்டமையால் அன்றுமுதல்ஆணி
மாண்டவியரென்று அவர்க்குப்பெயர்வந்தது.

பின்பு அரசன் மாண்டவியர்க்குச்சோடச உப
சாரமுஞ்செய்து பலவாறுதுதித்தான். மாண்டவி
யர் மகிழ்ந்து, ஓஅரசனே?நீ நீதிமான்எனக்குவந்த
துன்பம் பிராரத்துவ மாதலால் உன்மேல் எனக்குக்
கோபமில்லை. நீசுகமாக இருவென்றுவாழ்த்திவிடை
கொடுத்துக் கழுமரத்தடியைவிட்டுநீங்கி, முன்போ
ல்ஒருவனத்தில்வந்து சிலகாலம் யோகத்திலிருந்து,
ஒருநாள் தனக்குக் கழுமர நேரிட்டதைக் குறித்து
யோசித்து இவ்வகைப்பட்ட ஆக்கினை நமக்குவர
வேண்டியதென்ன? இந்தச் சந்தேகம் உலகிலுள்ள
சிவகோடிகளுக்குத் தலைமையா யிருக்கிற நடுவஞ்சி
ய யமனிடத்துச்சென்றால் தீருமென்று தெளிந்து,
சிலமுனிவர்களுடனே யமபுரத்திற் சென்றார். யம
புரத்துக் கதிபதியாகி அறக்கடவுளென்றுபெயர்
பெற்றயமன் எதிர்வந்துவணங்கி அழைத்துப்போய்
ஓராசன்மளித்து இருக்கச்சொன்னான். முனிவரன்
யமனைநோக்கி, ஓதென்றிசைத்தலைவனே! யான்கழு
வால்வருந்துவந்த காரணமென்ன அதனைக்கூறென்
றுவினவ யமன்வணங்கி, ஒஸ்வாமி! வாலைப்பருவமா
கஇருக்குங்காலத்தில் தும்பிகளைப்பிடித்து அவற்றி
ன்வால்களில் முட்களைக்குத்தித் தூண்டிவிட்டீர்.
அவ்வினைதான்உமக்குநேரிட்டதென்றான். அதைக்
கேட்ட மாண்டவியர் யமனைநோக்கி, ஓதென்றிசை
த்தேவே! அவ்வகைப்பட்ட பாவம் புரிந்தபோதி
லும்பின்பு வேதமோதினேன். வேதவிதிப்படிநடந்
து துறவியாகித் தவஞ்செய்தேன். விளக்கொளிபா
ய்ந்த விடத்து இருள்மாய்வதுபோலத் தருமமேலி
ட்ட விடத்து' பாவமாய்ந்துபோமென்று வேத
முறையிட்டிருக்க, இதனைநோக்காமற் சகிக்கக் கூ
டாத இம்சையை ஏன் எனக்குக் கட்டளையிட்டா
யென்று கடுகடுத்துக்கேட்க யமன்சொல்லுகிறான்,
ஒஸ்வாமி! அதிகசெல்வத்தைப்'பெற்றவருக்கும்அர
சுரிமை பெற்றவருக்கும் மமதை மேற்கொண்டிருக்
கும். அதனால்உயிர்க்குக்கெடுதிநேரிடும். அக்கெடுதி
நீங்கச் செல்வவான்களுக்குப்பெரியோர்களும், அர
சர்களுக்குப் பெரியோர்களோடு மந்திரிகளும் இரு
ந்து, அவ்விருதிறத்தார் வேதாகமவிதி தப்புங் கால
த்துத் தகுந்த புத்திசொல்லவேண்டும். இது மநு
சாஸ்திரம் பெரியோர்களையும்மந்திரிகளையும்அடை
யாத செல்வ வான்களும் அரசரும்உலகிலுள்ளஉயி
ர்களுக்கு இடையூறுசெய்யுங் கருவியாக இருக்கின்
றது மன்றி அவ்விருவரும் எல்லாக்கெடுதிக்கும்உள்
ளாவார்கள். ஆகையால் கடவுள்எனக்கொரு நிய
மஞ் செய்திருக்கிறார். அஃதென்னெனில்-பெரியோ
ர்களுக்குப்பதில் மலையையும், மந்திரிகளுக்குப்பதில்
அக்கினிபாற்றையும் வைத்து, ஓதருமனே! நீதிவழு
வுவையாகில் இம்மலை உன்தலையில்விழும். அப்பால்
நீஅக்கினி யாற்றிற்பிரவேசிப்பாயென்று பேசியிரு
க்கிறார். இதோபாரும் ஒருமயிரிற் பெரியமலை தொ
ங்குகின்றது. அதன்கீழ் என்சிங்காதனம் இருக்கின்
றது. இச்சிங்காதனத்தின்கீழ் அக்கினியாறிருக்கின்
றது. கிஞ்சித்துப் பிசகுவேனுகில் மலைபறந்து என்
றலைமேல்விழும் அப்பால்அடியேன் சிங்காதனத்
தோடு அக்கினியாற்றிற் பிரவேசமாவேன். தங்களு
க்கு நேரிட்டதுன்பம் நீதியல்லாமையாயிருந்தால்
தாங்கள்என்னைக்காண்பதுவுமுண்டா? நீங்கள்வரு
முன்னமே அக்கினியாற்றிற் பிரவேசமாகிஇருப்பே
னென்றான். இவையனைத்தையுங்கேட்ட மாண்ட
வியமுனிவர் அதிககோபங்கொண்டு, ஓதென்றிசை
த்தலைவனே! பதின்மூன்று வயதுவரைக்குஞ்செய்த
பாவ புண்ணியம் பிள்ளைகளுக்கு நிமித்தமில்லை.
அதனைப் பாவமென்று யார்சொல்லுகிறார்களோ
அவர்களைச்சேரும். ஆதலால் நீஇன்றுமுதல் இப்ப
டிநீதி நடத்தவேண்டியதென்று நிகழ்த்திப் பதின்
மூன்று வயதுக்குள்செய்ததீங்கையெனக்குஏற்றிய
படியால் நீபூலோகத்திற் சந்திரவமிச ராஜஸ்திரீக
ளின் தாதிவயிற்றிற் பிறந்து விதுரனென்றுபெயர்
கொண்டு,அரசர்துதிக்கச்சிறப்புற்றிருவென்றுசபித்

துவிட்டுத் தமக்கிசைந்த விடத்துச்சென்ருர். யமன் அச்சாபத்தை ஏற்று, அச்சாபப்படி தாதிவயிற்றி னுதித்தானென்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜெயன் மகிழ்ந்து உள்ளம்பூரித்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தென்றிசைக் கடவுளுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இனி மூதாதைகளின் சரித்திரத்தைக் கூறுமையாவென்று வேண்ட வைசம்பாயனர் சொல்லுகிருர்.

கேளும் ராஜராஜேஸ்வரா! எனது குருவாகிய வேதவியாசர் அநுக்கிரகத்தினுல் அம்பிகை யிடமாகப் பிறந்த திரிதராட்டிரனையும், அம்பாலிகை யிடமாகப் பிறந்த பாண்டுவையும், தாதியிடமாகப் பிறந்த விதுரனையும், பரிமளகந்தி வீஷ்மாச்சாரி இவ்விருவரு மிகுந்த காதலோடு எடுத்து வளர்த்தார்கள். இம்மூன்று பிள்ளைகட்கும் இம்மூவகைப் பெயர் யாரால் யாதுகாரணத்தா லிடப்பட்டதெனில், வியாசமுனிவர் கூறியபடி அந்தச் சந்திரவமிசத்தாருக்கு ஆதிக்கம் மூன்றுதேசமாதலால் அதுபற்றி அம்பிகையிடத்துப் பிறந்தவனுக்குத் திரிதராஷ்டிரன் என்று பெயரிட்டு, அம்பாலிகை யிடத்துப் பிறந்தவனுக்குப் பண்புபற்றிப் பாண்டுவென்று பெயரிட்டுத், தாதியிடத்துப் பிறந்தவனுக்கு விவேகத்தைப் பற்றி விதுரனென்று பெயரிட்டு, அரசர்க்குரிய உபநயனமுதலாகிய கடனை இயற்றி, நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றை வீஷ்மர் போதித்து, வில்வித்தை யானைஏற்றம் குதிரை ஏற்ற முதலியவற்றையுங் கற்பித்துவந்தார். சிறுவர்கள் வாலைப் பருவமடைந்த காலத்திற் பாண்டுராஜனுக்குப் பட்டங் கட்டவேண்டுமென்று நினைத்த பரிமளகந்தியும் வீஷ்மரும் அவனிடத்துச் சொல்ல, அப்பாண்டு தன் தமயனுகிய திரிதராட்டிரனுக்குப் பட்ட முரியதென்று தடுத்துவர, ஒருநாள் வீஷ்மர் சிங்காதனத்தில்வந்திருந்து, மந்திரிமார்-சேனைத்தலைவர்-யூகத்தலைவர் - பட்டவர்த்தனர்-மகுடவர்த்தனர்-குடித்தனக்காரர் முதலியவர்களை அழைப்பித்து அவர்களைநோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! இப்போது நான் பெற்றிருக்கிற பட்டத்தை மூன்று குமாரருக்குள் யாருக்குக்கொடுக்கலாம்யோசித்துச் சொல்லுங்களென்ருர். மந்திரி முதலானவர்கள் நிதானித்து, அரசுரிமைக்குப் பெருந்தன்மை வேண்டியது. ஆகையால் மூத்தகுமாரனுகிய திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு இப்பட்டத்தைக் கொடுக்கலாமென்று யாவருஞ் சொல்ல, அதனைக் கேட்ட வீஷ்மர் அதிக மகிழ்வையடைந்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில்-௫௬-தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்து, திரிதராஷ்டிரன் முதலான மூவர்களையும் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களினுல்ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடையாபரண அலங்கிரதஞ்செய்து, வேத வேதியர்கள் ஆசிகள்கூறத் திரிதராஷ்டிரனைச் சிங்காதனத்திலிருத்தி, யாவரு மங்களங்கூறி ஜெயவி ஜீபவாவென்று வாழ்த்த வீஷ்மர் மகுடாபிஷேகஞ் செய்து, பாண்டுமஹாராஜனுக்கு இளவரசு பட்டங்கட்டி, விதுரனை எல்லா மந்திரிகட்குந் தலைமையான மந்திரியாக்கி, வந்த ஜனங்களுக்குச் சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலமுதலியவற்றைக் குறைவுவராமலியற்றி, அனேக தானதருமஞ்செய்து, மந்திரிகள் தவிர மற்றவர்களுக்கு விடைகொடுத்து, வீஷ்மர் மிகுந்த மகிழ்வடைந்து இனிது வீற்றிருந்தார்.

காந்தாரிமணம்.

திரிதராஷ்டிரன் மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் தானதரும முதலியவற்றைச்செய்து செங்கோல்செலுத்திவந்தான். பாண்டுமகாராஜன் அரசர்கள்பேரிலெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து சில தேசங்களைத் தன் தமயன் வசப்படுத்தினுன். விதுரன் காலத்துக்குத் தகுந்த புத்தி முதலியவற்றைச் சொல்லித் தருமம் வழுவாம லிருக்கச்செய்து வந்தான். இப்படி நடந்து வருங்காலத்திற் பரிமளகந்தி வீஷ்மரிடத்து வந்து, சிறுவர்கள் யவ்வனதிசையை அடைந்திருக்கிருர்கள். விரைவில் விவாகஞ்செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த முயர்ச்சிசெய் மகனேயென்று வார்த்தையாடிப் போயினள். வீஷ்மர் பாண்டுவுக்கும் விதுரனுக்கும் பெண்கிடைக்கும். திரிதராஷ்டிரனுக்குப் பெண்கிடைப்பது அருமை. இதற்கென்னசெய்யலாம்? உலகத்திற் பெண்ணைப்பெற்றவர்கள் அப்பெண்ணை ஒருவர்க்குக் கொடுக்க யத்தனித்த காலத்து, தந்தை கல்வியை நோக்குவன். தாய் செல்வத்தை நோக்குவள். பெண்ணே (கைநிறைந்த பொன்னைவிடக் கண்ணிறைந்த கணவனே யினிது.) என்கிற பழமொழிபோல் அழகைநோக்குவள். இம்மூவர்கருத்தில் முற்கூறிய இருவர் கருத்துக் கிசைந்தபடி கல்வித்திறமும் செல்வத்திறமும் நமது புத்திரன் பெற்றினும், பின்கூறிய பெண் கருத்தின்படி அழகை யடையாமல் அந்தகனு யிருக்கிறுன். ஆனுல் பெண்கருதிய கருத்து அதமம். ஏனென்றுல்-அழகு நிலையல்ல செல்வமுமப்படியே தந்தை கருதிய கருத்து எப்போதும் நிலைபெற்றிருக்கும். இதனை யறிந்தவர்தான் இவனுக்குப் பெண்கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வலியப்போர்செய்து பெண்கொள்ள வேண்டுமென்று யோசித்துச் சில தூதர்களை, அழைத்து, எந்தத்தேசத்து அரசனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றதோ அந்தத் தேசத்துப் பெயரையும் அரசன் பெயரையும் பெண்ணின் நிறத்தையு மறிந்துவந்து சொல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டார். தூதர்கள் அக்கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, தேசங்கள் தோறும்போய் ஆராய்ந்து, எங்குங் காணுதவர்களாய் முடிவிற் காந்தாரதேசத்துட் சென்று, அத்தேயத்தை ஆளும் சுவேதமஹாராஜனுக்கு ஓர் பெண்ணிருப்பதாகக்கேட்டு, அப்பெண்ணின் குணதிசயத்தையும் விசாரித்தறிந்து, வீஷ்மரிடத்து வந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்ட

னிட்டு, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் கூறிய கட்டளைப்படி தேசங்கள் தோறுஞ் செல்லும்போது காந்தாரதேசத்துக்குச் சென்றோம். அத்தேசத்துக்கு அரசன் சுவேத மஹாராஜன். அவனுக்கு ஒரு புத்திரி உண்டு. அப்புத்திரியோ மஹாலட்சுமியைப் போல் ரூபவதியாகி அருந்ததிபோற் கற்புடைத்தாயிருக்கிறாள் என்றுரைக்க, உடனே வீஷ்மர் சாம பேததான தண்டமென்னுஞ் சதுர்வித உபாயத்தை நன்றாயறிந்த சில மந்திரிகளையும் வேதியர்களையும் அழைத்து அத்தூதவரோடு கூட்டி, நீங்கள்போய்ச் சுவேத மஹாராஜனைக்கண்டு பெண்கேட்க வாருங்களென்று திட்டஞ்செய்து அனுப்பினார். அம்மந்திரி முதலானவர்கள் வீஷ்மர் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு காந்தாரதேசத் தரசனிடத்துச்சென்று தங்கள் வரவைக் காவலாளிகளால் தெரிவிக்க, அரசன் அவர்களை அழைத்துத் தகுந்த மரியாதையைச் செய்திருக்கச் சொல்லி வந்தகாரண மென்னென்று வினவ மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ காந்தாரதேசத் தலைவனே! பூமண்டலாதிபதியா யிருந்த சந்தனு மஹாராஜனுடைய சிரேஷ்ட புத்திரசிகாமணியான வீஷ்மாச்சாரியார் ஒரு காரியார்த்தமாக எங்களைத் தங்களிடத் தனுப்புவித்தார். அஃதென்னகாரிய மென்றால், அந்த மஹாமூர்த்தியின் சகோதரரின் மனைவிகளில் அம்பிகை இடமாகப்பிறந்து உலகமுழுதையும் ஒருகுடையிற் காத்துவரும் திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு மணம்புரியக்கருதி, உமது குமாரத்தியைக் கேட்டு வரச் சொன்னார். அதற்காகத்தான் நாங்கள் வந்தோம். அதற்கு உமது கருத்தென்னவென்று வினவ அரசன் மிக மகிழ்வடைந்து, ஓ மந்திரிமார்களே! இது காறும் என் பெண்ணைக்குறித்து நான் கொண்டிருந்த எண்ணத்திற்கு நீங்கள் வந்து கேட்டது பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாலெப்படியோ அப்படிபோலாயிற்று. எனக்கு மிகுந்த மகிழ்வுதான். வீஷ்மர் சுகமாக வந்து என்புத்திரியைத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவுக்கு மணஞ்செய்து கொள்ளட்டுமென்று புகல பக்கத்திலிருக்கிற அரசர்களும் மந்திரிகளும் அவனை வணங்கி, ஓ ராசராசேஸ்வரா! தாங்களென்ன யாதொன்றையும் யோசிக்காமல் திரிதராஷ்டிரனுக்குத் தங்கள் குமாரத்தியைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொடுக்கிறேனென்று சொல்லுகிறீர்கள். திரிதராட்டிரன் குணநிசயத்தை அறிவீர்களோவென்று வினவ அரசன் அம்மந்திரி முதலானவர்களைப்பார்த்து, திரிதராஷ்டிரன் குணநிசயமென்னவென்றுகேட்டு, சங்கதி யறிந்து கனவருத்த மடைந்து, வீஷ்மரிடத்திலிருந்து வந்த மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான் மந்திரிமார்களே! உங்களரசன் வான்முறையை நோக்குங்கால் ஒருவிதத்திற் குற்றமாயிருக்கின்றது அக்குற்றத்தை வேதவிதியென்று பரிகரித்துங் கூறியவாக்கைப் பாதுகாப்போ மென்றாலும், உங்கள் அரசனுக்குக் கண்ணில்லை. மேலும் கன்னிகைகள் கை நிறைந்த பொன்னை விடக் கண்ணிறைந்த கணவனே இனிதென்று சொல்லுவார்கள். ஆதலால் உமது அரசனுக்குப் பெண்கொடுப்பது தகுதியல்லவென்று தடுக்க, மந்திரிகள் அரசன் வாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கலகலவென்று நகைத்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ அரசர்சிகாமணியே! உலகத்தில் மேகம்நல்ல ஜலத்தைக் கொடுக்கிறது. அச்சலம் எந்தெந்த நிலத்திற் படியுமோ அந்தந்த நிலத்தில் படைந்து வேறுபடுகிறது. அதுபோல் தாங்கள் நீடிய ஆலோசனை செய்து பெண்ணைக் கொடுக்கிறோமென் றொப்பிக்கொண்டு, மந்திரிகளுடைய துர்ப்போதனையால் இப்போது மாறுபட்டு முன்சொல்லிய வாக்கை மறுக்கிறீர். அதனாற் கெடுதிகளையும். அக்கெடுதி என்னவென்றால்-முதலாவது செங்கோல் செலுத்தும் அரசர்கள் ஒன்றைக் கொடுக்கிறோமென்று வாக்குதத்தஞ்செய்தால், பின்பு அவ்வாக்கு தத்தத்திற்கு என்னகெடுதி வந்தபோதிலும் அக்கெடுதிகளை நீக்கித் தாம் கூறிய வாக்கு தத்தத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். அப்படி நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட்டால், அரசுரிமைக்கு யோக்கியதையல்ல. மேலும் ஒரு விஷயம் சொல்ப காரியமாக இருந்தபோதிலும் அதனை நன்றாய் நிதானித்து, அதனால்வரும் பலாபலனை அறிந்துகொண்டு, பெரியோர்களோடு யோசித்து, மந்திரிகளோடும் உசாவி, அதன்மேல் அக்காரியம் யோக்கியதையா யிருந்தால் அங்கீகாரஞ் செய்ய வேண்டும். யோக்கியதை யல்லாமையா யிருந்தால் (சட்டிசுட்டது கைவிட்டது.) என்கிற பழமொழிக் கிணங்கக் கிணற்றிற் கற்போட்டதுபோல் சும்மா யிருக்க வேண்டும். இது அரசர்தருமம். தாங்கள் அவ்விதியைக்கைவிட்டு, முன்னம் எங்கள் கருத்துக்கு ஒத்துப் பின்பு வேறுபட்டதால்,உமது வாக்குக் கழிவுவந்ததுவுமன்றி, இந்த வார்த்தைகளை எங்கள் தலைவருக்குத் தெரிவிக்கும்போது அவர்க்கு அதிக கோபமுண்டாகி, உமது ஆக்கத்துக்குக் கெடுதிநேரிடப் போர்க்கோலங் கொண்டு வருவார். அப்பால் ஜெயாபஜெய மெப்படியோ? மேலும் பிரமனுக்குத் தலைக்குறையுண்டு. திருமாலுக்கு விஷ்தோஷத்தாற் கரிய நிறமுண்டு. சாம்பவமூர்த்திக்கு வாதக்காலுண்டு. இந்திரனுக்கு யோனிமயமான உடம்புண்டு. சூரியனுக்குப் பல்லில்லை. சந்திரனுக்குக் களங்கமுண்டு. ஆதிசேஷனுக்கு விஷமுண்டு இப்படி மும்மூர்த்திகள் முதலானவர்க்கும் பழுதிருக்கின்றது. பூமண்டலத்திற் பழுதிராம லிருக்கிறவர்களில்லை ஆதலால் மந்திரி முதலானவர்களின் துர்ப்போதனைக்குட்படாமல், முன்கூறியபடி உமது குமாரத்தியை எங்களரசனுக்கு மணம்புரியப் பாரும். அப்பால் உமதிஷ்டம். மேல்வருவதை நீர் தான் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று நயபயமாய்ப் பேசினார்கள். அரசன் மனங்கலங்கிச் சற்றுநேரம் மவுனமாயிருந்து,

பின்பு வந்த மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! வருவதெல்லாம்வரட்டும். திரிதராட்டிரஇராஜனுக்கு என்பெண்ணைக் கொடுக்கிறதில்லை. என்று கூறித் தகுந்த மரியாதைசெய்து அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். மந்திரிகள் வீஷ்மரிடத்துவந்து, சுவேத மஹாராஜனிடத்துச் சென்றதையும் அங்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தையுங்கூற வீஷ்மர்கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு, சகல சாஸ்திர சிகாமணியாதலாற் சற்று நிதானித்து, ஆ! ஆ! நமதுகுமாரன் என்ன சாமர்த்திய வழகுடையவனா யிருந்தபோதிலும் சரீரவழகிற்குப் பிரதானமான கண்ணில்லாதவனா யிருக்கிறான். இவனுக்குப் பெண் கொடுப்பதற்கு யார்தான் சம்மதிப்பார்கள்: (முதுகிற் புண்ணிருக்கிறவன் செடியில் நுழைவானா?) என்னும் வாக்கியம் பொய்யாகாது. ஆயினும் இவ்விஷயத்திற் பின்னிட்டு நயத்திற் காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று யோசனை செய்திருந்தனர்.

இங்கே காந்தாரதேசத் தரசன் வீஷ்மரால் என்னகெடுதி நேரிடுமோவென்று பலவாறு யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், அந்தப்புரத்தி லிருக்கும் காந்தாரியைச் சில தாதிகள் கண்டு சொல்லுகிறார்கள். ஓ அம்மணி! இன்றையதினம் இராஜசபையில் ஒரு சங்கதி நடந்தது அஃதென்னவெனில் - அத்தினபுரத்துக் கதிபதியான திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு மணஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கருதி சிலமந்திரிகள் வந்து உமது தந்தையைக் கேட்டபோது, அவர்கள் கருத்துக்குச்சரியாய் உமது தந்தை பொத்துக்கொண்டு, பின்பு அந்தத் திரிதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குக் கண்ணில்லா திருப்பதை மந்திரிகளாலறிந்து, முன்கூறிய வாக்கைமறுத்துப் பெண்கொடுக்கிற தில்லையென்று கூறினார். பெண்கேட்க வந்தவர்கள் சில நியாயஞ்சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். இந்தச்சங்கதி உமக்குத் தெரியப்படுத்தினோமென்றார்கள். காந்தாரி சில தாதிகளைக் கூப்பிட்டு, அவர்களால் தந்தையைத் தன்னரண்மனைக்கு வரவழைத்து, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து ஒரு பொற்பீடத்தி லிருக்கச்சொல்லி, ஓ ஐயா! உமது வாக்கினால் எனக்கு ஒருகணவனை நியமித்தபோதே அவர்தான் எனக்குக் கணவர். நீர் நியமித்தபின்பு அவருக்குக் கண்ணில்லையென்று நீக்குவது தகுதியல்ல. இக்கணம் முன்கூறிய வாக்குதத்தத்தின்படிஎன்னை அவ்வரசருக்கே மணஞ் செய்வியும் ஒருவேளை கண்ணில்லாதவரென்று ஐயப்படுவீராகில் அதற்கு ஞாயங் கொடுக்கிறேன். உலகிலுள்ள பெண்களின் கருத் தென்னவென்றால், அவயவப் பழுதில்லாமல் அழகிலுயர்ந்தவர்களில் ஒருவரை மணம்புரிய வேண்டுமென்று கருதுவார்கள். அவர்களெல்லாம் மத்திம ஸ்திரீகள். உத்தம ஸ்திரீகள் தேகசவுந்தரியத்தை நோக்காமற் குணசவுந்தரியத்தை நோக்குவார்கள். அதனால் நான் இராஜஸ்திரீ இனி வேறொரு புருஷரை விரும்பேன். முன்பு நீங்கள் குறித்தகருத்தின்படிக்கு நிறைவேற்று மையாவென்றுவேண்ட அரசன் அதிக மகிழ்வடைந்து கொலுவுக்கு வந்து, மந்திரி முதலானவர்களை யழைத்து இதனைக்கூறுவதாயினான்.

ஓ மந்திரிகளே! திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கே நமது குமாரத்தியைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொடுக்கப்போகிறோம் நமது ரதகஜதுரகபதாதிகளோடு யாவரும் பிரயாணமாகுங்களென்று கட்டளையிட்டு அரண்மனைக்குட் சென்று, ஸ்நானஞ் செய்து போசனஞ்செய்து ஆடை ஆபரணங்களையணிந்து தானொரு ரதமேறி, குமாரத்தியை அலங்கிரதஞ்செய்து முத்துச்சிவிகையிலேற்றித் தனது சகல பரிசனங்களோடும் நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டான். இதற்குள் மந்திரிமுதலாகிய சேனைகளும் வந்து கலந்தார்கள். இப்பால் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடிக் கடலொலிபோல் வாத்தியங்கள் முழங்க அதிக மகிழ்வோடு சென்று அஸ்தினாபுரத்தை யடைந்து, தனது வரவைச் சில தூதர்களால் வீஷ்மருக்குத் தெரிவித்தான். தூதர்கள் கல்யாண விஷயத்தைக்குறித்துப் பலவாறு யோசித்தும் ஒன்றும் பிரியாமல் தேனில் விழுந்த ஈயைப்போல மயங்கியிருக்கிற வீஷ்மரைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தங்கள் குமாரசிகாமணிக்கு விவாகஞ்செய்யத் தன்குமாரத்தியோடு காந்தாரதேசத் தலைவனாகிய சுவேதமஹாராஜா வந்தார். இந்தச்சேதியைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கவந்தோமென்று கூறினர். வீஷ்மர் இவ்வசனங்களைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இம்மைப்பயன் யாவும் பெற்றவர்போல் மகிழ்வுற்றுச் சில மந்திரிகளையழைத்து, ஓ மந்திரிகளே! திரிதராஷ்டிரனுக்குக் கல்யாணஞ்செய்துகொடுக்கத் தன்குமாரத்தியோடு சுவேதமஹாராஜன் நமதுபட்டணத்தில் வந்திருக்கிறான். நீங்கள் எதிர்கொண்டு போய்த் தகுந்த மரியாதை செய்து அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டார். உடனே அம்மந்திரிகள் சுவேத மகாராஜனைக் கண்டு, தகுந்த மரியாதைசெய்து அழைத்து வந்தார்கள். சுவேதமஹாராஜன் வீஷ்மரிடதது வந்து வணங்கி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தாங்களனுப்பிவித்த மந்திரிகள் கூறிய கருத்துக்கு யானிசைந்து பின்பு மாறுபட்டதைக் குறித்துக் குற்றம் பாராட்டுவது தருமமல்ல. இதனைத் தாதியராலுணர்ந்த என்குமாரத்தி என்னைநேரில் வரவழைத்து, தாங்கள் முன்னதாகக்கொடுக்க விசைந்த புருஷரெவரோ அவரே எனக்குக் கணவனென்று கூறியபடியால் நான் வந்தேன். என்னையாதரித்து உமதிஷ்டப்படி என்குமாரத்தியை உமது குமாரனுக்கு விவாகஞ்செய்வியுமென்று இரங்கினான். வீஷ்மர் சுவேதமஹாராஜனை யாதரித்து ஒருவிடுதியிலிருக்கக் கட்டளையிட்டு தன் மந்திரிகளை நோக்கிக் கல்யாணத்துக்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்யுங்களென் றுரைத்தார். மந்திரிகள் அக்கணத்திற் கல்யாணத்துக்குத்தகுந்த வஸ்

துங்களைச் சேகரித்து, நாடுநகரங்களுக்கெல்லாம் மணவோலைபோக்கி, அத்தினபுரியைத் தெய்வலோகத்தைப்போல் அலங்கரிக்கக் கட்டளையிட்டு வீஷ்மரிடத்து வந்து வணங்கி, ஒ ஸ்வாமி! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி கல்யாணத்துக்குத் தகுந்த முயற்சிகளைச் செய்து வந்தோமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வீஷ்மர் எழுந்து, சிற்றன்னையிடத்துக்குவந்து வணங்கிப் பெண்கேட்டது முதல் பெண்ணைப்பெற்ற அரசன் தன் நகரத்துக்கு வந்த வரைக்கும் நடந்த விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லப் பரிமளகந்தி மகிழ்வுற்று வீஷ்மரைநோக்கி, அப்பாமகனே! நமது குலம் விர்த்தியாக விரைவிற் கல்யாணத்தை நிறைவேற்றுக வென்றாள்.

வீஷ்மர் மந்திரிகளையழைத்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்திற் கல்யாணமண்டபஞ் சிங்காரிக்கக் கட்டளையிட்டார். மந்திரிகள் அவ்வாறே கல்யாணமண்டபத்திற் பற்பல விநோத மாக்கினர்கள். இதற்குள் ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும் வேதவேதியர்களும் பந்து ஜனங்களும் வந்தார்கள். மந்திரிமார்கள் வந்தவர்களையெல்லாம் தகுந்த மரியாதையுடன் கல்யாணமண்டபத்தி லிருக்கச் செய்தார்கள். உடனே வீஷ்மர் மந்திரிகளுக்கெல்லாந் தலைமை பூண்டிருக்கிற விதுரமஹாராஜனை அழைத்து, உன்தமயனாகிய திரிதராஷ்டிரனை மணக்கோலஞ்செய்து அழைத்துவாவென்று கட்டளையிட்டு, சுவேதமஹாராஜனை நோக்கிக் கல்யாணப்பெண்ணைச் சகல அலங்கிரதமுஞ்செய்து கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே விதுரன் தமயனாகிய திரிதராஷ்டிரனை வணங்கி, வீஷ்மாச்சாரியார் தனக்கு உத்திரவுசெய்ததை விளம்பி அழைத்துப்போய் நல்ல கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களினல் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினல் அலங்கிரதஞ்செய்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் மணவறையிற் கொண்டுவந்து உட்கார வைத்தான் சுவேதமஹாராஜனும் தாதிகளால் தன் குமாரத்தியை ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினற் கோலஞ்செய்து, வேதவேதியர்கள் ஆசிகள்கூற, மங்கலவோசை கடலொலிபோலொலிக்க பல வாத்தியங்கள் கணகணவென்று முழங்க, சகல வைபவத்தோடும் அலங்கரித்த மணவறையில்அழைத்துவந்து உட்கார வைத்தான். வீஷ்மர் வேதவேதியர்களை நோக்க, முகூர்த்தத்தை நடப்பிக்கும்படியாக உத்திரவுசெய்தார். உடனே அப்பிரமக்கியான வேதியர்கள் வேதாகம விதிப்படி மந்திரங்களை உச்சரித்து, மங்களகரமான முகூர்த்தத்தில் மந்திராக்ஷதைகளாற் பூசைபெற்றிருக்கிற திருமங்கல்பத்தைப் பெரியோர்கள் ஆசிர்வதித்துச் சபைமுழுதுந்தொட்டு வாழ்த்தத் திரிதராஷ்டிரமஹாராஜன் கையிற் கொடுத்து, காந்தாரிகண்டத்திற் றேவர்களும் மற்றயாவர்களும் புஷ்பவருஷஞ் சொரிந்து வாழ்த்தும் படியாகத் தரிப்பித்து, இன்னும் செய்யவேண்டிய முறைமைகளையு முடித்தார்கள். பின்பு வீஷ்மர் விதுரமஹாராஜனல் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் யாதொரு குறைவும்வாராமல் தாம்பூலமுதலியவற்றை நடாத்தி, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைக் குறைவறக்கொடுத்து, அன்னதானம்-கோதானம்-பூதானம்-கன்னிகாதான முதலியவற்றைச்செய்து, வந்த அரசர்களுக்கெல்லாந் தகுந்த பரிசுகொடுத்து, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேரக் கட்டளையிட்டார். பின்பு திரிதராஷ்டிரனும் காந்தாரியும் அந்தப்புரத்திற்சென்று, இரதியும் மதனனும்போலக் கூடிக்கலந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கர்னனுற்பவம்.

பாண்டு மஹாராஜன் இளவரசு பட்டம்பூண்டு மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் நடந்து வருகிறகாலத்தில், குந்திபோஜர் வம்ச பரம்பரையிற் றேன்றிய சூரசேனன் என்பவனுக்கு ஒரு புத்திரியுண்டு. அவளோ அழகில் இலக்குமியையும்-கல்வியில் வாணியையும்-கற்பில் அருந்ததியையும் ஒத்து யாவருந் தொழப் பிரதை என்று பெயர்பெற்று வாழ்கிறகாலத்தில், அசுரர் பாரம்பரையிற்றேன்றி ஜகம்பற்றை எல்லாந்துறந்து கோபத்தை மாத்திரம் குறையவிடாமல் இருக்கிற தூறுவாச மஹாமுனிவர் அவ்வரச னிடத்துக்குவந்தார், அரசன் அவரை எழுந்தெதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லி, சோடச உபசாரமுஞ்செய்து, பயபத்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஒஸ்வாமி! தாங்கள் இந்நகரத்துட்பிரவேசித்து எனக்குத் தரிசனங் கொடுத்ததை நோக்கினல், இன்னகர்செய்த பூஜாபலமோ? எங்கள் மேலோர் செய்த புண்ணியவசமோ? எளியேனுக்கு ஒன்றுந்தோன்றவில்லை என்று இனிய வசனங்களால் அம்முனிவரைக் களிப்புறச் செய்தான். அம்முனிவர் வணங்கி நின்ற அரசனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறிச் சொல்லுகிறார். ஒ அரசனே! நாம் சிலநாள் இந்த இடத்திலிருந்து சாதுர்மாத விரதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். எனக்கு ஊழியஞ்செய்ய ஒரு ஆள் அமைக்கக்கடவையென்று கூற அரசன் மகிழ்வடைந்து, ஒஸ்வாமி! தங்கள் கருத்தின்படியே இங்கிருக்கலாம். தங்கள் பணிவிடைக்கு யோக்கியதையுள்ள ஆள் என் குமாரத்தி ஒருத்திதான். அவளையே பணிவிடைப் பெண்ணாக வைத்துக் கொள்ளுமையாவென்று சொல்லித் தன் புத்திரியை அழைத்து முனிவரிடத்தில் ஒப்பிவித்தான். முனிவர் அக்கன்னிகையைப் பணிவிடைப் பெண்ணாகக் கொண்டு, இரண்டு மூன்றுதினம் ஆத்மலாபத்தைக் கொடுக்கிற சிவபூசை முதலியவற்றைச் செய்து வந்தார். இக்கன்னிகை பணிவிடைசெய்வதில் மிகுந்த சாக்கிரதையும் அன்பும் உடைத்தாயிருக்கிறதை முனிவர் கண்டு ஆ! ஆ! உலகத்தில் நமக்கு ஒரு

நாழிகை உளம் பொறுத்துப் பணிவிடை செய்பவர் இல்லை இக்கன்னிகை யாதொரு குறைவும் வாராமற் பணிவிடை செய்துவருகிறாள் இவளது குணநிசயத்தை இன்னும் சிலநாளிருந்து பார்ப்போம் என்று பின்னும் பலநாளிருந்தார்.

அப்போது இக்கன்னிகை கழங்காடல் நீராடல் பூக்கொய்தல் முதலிய விளையாட்டுத் தொழில்களைவிட்டுவிட்டு, அதிக ஜாக்கிரதையாய் நாளுக்குநாள் விசேஷப்பணிவிடைகளைச் செய்துவந்தாள் அதற்கு முனிவர் அதிகமகிழ்வை அடைந்து, அக்கன்னிகையை அருகில் அழைத்து, ஓ அம்மணி! இவ்வுலகத்தில் எனக்குப் பணிவிடை செய்தவர்கள் சாபத்தை அடைந்தார்களே யன்றி லாபத்தை அடைந்தவரில்லை இப்போது நீ ஒருத்திதான் என்மனமகிழும்படி பணிவிடை செய்துவந்தாய் அதனால் உன்மீது எனக்குப் பக்ஷமுண்டாயிற்று இப்பவும் சிலமந்திரங்கள் சொல்லுகிறேன் அவைகளைக் கற்றுக்கொள் அதன்பெருமை என்னவென்றால்-அந்த மந்திரங்களை உச்சரித்தவுடன் அந்தந்த மந்திரங்களுக்குரிய தேவர்கள் பிரசன்னமாகி உன்னைக்கூடிக் கலந்து, தங்களைப்போன்ற புத்திரசந்தானங் கொடுத்துப்போவார்கள் இதனைப் பத்திரமாக மனதில் வைத்திருவென்று திட்டஞ்செய்து, அவள்செவியில் அஞ்சு மந்திரத்தை உபதேசித்து ஆசீர்வதித்துத் தமது தபோவனத்துக்குச்சென்றார். இக்கன்னிகை அம்மந்திரங்களைக் கவனித்துத் தனது அரண்மனையில்வந்து தனக்குக் கட்டியிருக்கிற கன்னிகாமாடத்திற் களிப்புற்றிருக்கிற நாளில், ஒருநாள் சந்திரோதயமானவுடனே தன்னந்தனியே அம்மாடத்தின்மிசை உலாவிவருகிற பிரதையானவள் முனிவர்கூறியமந்திரத்தை நினைத்து, பெதும்பைப் பருவமாக இருக்கிறோமேயென்று கிஞ்சித்தேனும் யோசிக்காமல் ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தாள் அந்தமந்திரம் சூரியமந்திரமாதலால், உச்சரித்தவுடனே அதற்குரிய மந்திரதேவதை ஓடிப்போய்ச் சூரியனைப்பற்றிப் பிரதை என்னுங் கன்னிகை உம்மைவருந்தி அழைக்கிறாள் வாருமென்று இழுக்கச் சூரியன் திடுக்கிட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? பூலோகத்து ராஜகன்னிகை நம்மை அழைக்கவேண்டியதென்ன? அவளுக்கு இந்தமந்திரம் ஏது? இதென்ன முழுமோசமாயிருக்கின்றதென்று யோசித்துத் தனது கியானதிருஷ்டியால் நோக்கும்போது, கன்னிகை இன்னாளென்றும் அக்கன்னிகைக்கு மந்திரங் கிடைத்தகாரணம் இன்னதென்றும் நன்றாய் விளங்கவே இது ஊட்டிவைக்கும் வினை நாம் அகத்தியம் போகத்தான் வேண்டும் போகாவிட்டால் இந்த மந்திரோபதேசஞ்செய்த முனிவருடைய சாபம் நேரிடும் மேலும்-நமது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினால் இது காலம் பேதப்படுவதுமன்றி நமதுவர்வை யாவருமறிவார்கள் என்று நினைத்துத் தனது ஸ்வரூபத்தை மாற்றி வேதியர் வேடங்கொண்டு, அதிவேகமாக அந்தமந்திர தேவதையோடு கூடக் கன்னிகையிடத்துக்கு வந்தான்.

கன்னிகை வேதியனாகவந்த சூரியனைப்பார்த்துத்திடுக்கிட்டு, உள்ளம் நடுங்கிச் சரீரம் வெயர்த்து, மெய்மயிர்ச்சிலிர்த்துத் தன்னைத்தானேமறந்து, சற்றுநேர மயர்ந்து பின்பு தெளிந்து, ஆ! தெய்வமே! நானிருக்குங் கன்னிகாமாடத்தின்மேல் ஆண்பக்ஷிகளும் பறக்கொணாதென்றால், இதோ கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல் ஒளிவீசும் தேகத்தையுடைய ஒரு மஹாபுருஷர் கன்னிகா மாடத்துக்கு வருகிறதுமன்றி என்னையே பார்த்துவருகிறார் இவர்யாவர்? பூலோகவாசியாகில் நமது தந்தை வைத்திருக்கிற காவலைக்கடப்பது அருமை சொர்க்கவாசியாகிற் பூலோகத்து ஸ்திரீகளை நோக்கக்கூடாது ஆதலால் வருகிறவர்களாரோவென்று ஐயுற்றுநிற்கும்போது சூரியபகவான் வந்து நின்று கன்னிகையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ கன்னிகையே! நான் நெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ள இருளை நீக்கிப் பலபொருளையும் விளங்கவைக்கிறபானு இரவுக்கு விரோதியாகிய என்னை இந்த இரவில் நீயழைக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ கன்னிகை கரங்குவித்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் சிறுவயதாயிருக்குங்காலத்துத் தவசிகாமணியாகிய தூறுவாச முனிவர் வந்தார் அவர்க்குப் பணிவிடை செய்தேன் அவர் களிகூர்ந்து என்னை யருகிலழைத்து அஞ்சு மந்திரத்தையுபதேசித்து, அவைகளின் பெருமைகளையும் எடுத்துக்கூறி ஆசீர்வதித்துப் போயினர் அவைகளிலொருமந்திரத்வை யுச்சரித்துப் பார்த்தேன் தாங்கள் வந்தீர்களென்று பதறிப்பயந்து சொன்னாள் சூரியன் கன்னிகையை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! இந்த மந்திரத்தைப் பெற்றபோதே சொர்க்கத்திலிருக்கும் திதி என்கிற ஸ்திரீயின் பெருமை எவ்வளவோ அவ்வளவு பெருமையை வகித்தாய் மேலும் உனக்கு நல்லகாலம் ஆதலால் இப்போது என்னைக்கூடென்று கூற கன்னிகை திடுக்கிட்டு, ஆ' தெய்வமே! இதென்ன ஆச்சரியம்? நாமோ பெதும்பைப் பருவத்தை யடைந்திருக்கிறோம் இவரோ தேவருள் சிறப்பான சூரியபகவான் நம்மைநோக்கிக் கூடென்றுரைக்கிறார் நாம் மறுத்தாற் சாபம் நேரிடும்போலிருக்கிறது தூறுவாசமுனிவர் இம்மந்திரத்தாற் புத்திரசந்தான மடைவாயென்று கூறியிருக்கிறார் மந்திரசக்தியால் வந்த இவரைக் கூடாமல் நீக்கிவிடுவோமாகில் அம்முனிவராலும் சாபம் நேரிடும் கூடுவோமாகிற் கற்புடைமைக்கு அழிவுவருதலுமன்றிப் பலபேராற் கன்னிகை பிள்ளைபெற்றனளென்று நிந்திக்கநேரிடும் கற்புடைமையையும் நிந்தனையையும் நீக்கி முனிவர் கூறியபடி கூடுவோமென்றாலும், கலவிக்குரிய மங்கைப் பருவத்தை இன்னும் நாமடையவில்லை இதற்கென்ன செய்கிறது? என்று சிந்தித்துக் காலமல்லாத காலத்தில் மந்திரத்

தையுச்சரித்தபடியால் அதனுல் வரும் நய நஷ்டத்தை நாமே அநுபவிக்கவேண்டியதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு சூரியபகவானை நோக்கி, ஓ ஸ்வாமி! இப்போது தாங்கள் கூறியபடி கூடுவதற்கு நானோ பருவகால மடையாதவளா யிருக்கிறேனுதலால், இதற்கு விடையென்ன வென்றுவினவ பானு- ஓ கன்னிகையே! கலவிக்குரிய பருவத்தை நாம் கொடுக்கிறோம் நீகூடென்றுகூறி மங்கைப் பருவத்தை அநுக்கிரகஞ்செய்தான் உடனே கன்னிகை மங்கைப்பருவமடைந்து, தனக்குவந்த மங்கைப்பருவத்தை நோக்கி வியப்புற்றுச் சூரியனை வணங்கிச் சொல்லுகிருள்: ஓ ஸ்வாமி! பெதும்பைப் பருவமாயிருந்த என்னை மங்கைப்பருவமாக்கினீர்கள் இனிப் புணர்வதற்குத் தடைசொல்லொணுது தடைகூறுமற் புணர்வேனுகில் உலகினுள்ளோர் கற்பிழிவானவளென்று நிந்தை கூறுவார்கள் ஆதலால் இதற்கென்ன செய்வேனென்றுள் சூரியபகவான் சொல்லுகிறுன்: ஓ பெண்ணே! நீ அதற்கஞ்சாதே நான்சொல்வதைக்கேள் என்னைக்கூடு உடனே உனக்கு ஒரு புத்திரனுண்டாவன் அப்புத்திரனை ஒருபேழையில் வைத்துக் கங்கையில் விட்டுவிடு கங்கை அச்சிசுவைக் காப்பாற்றிக் கரைசேர்ப்பாள். மேலும் இப்போது கிடைத்திருக்கிற மங்கைப்பருவமு நீங்கி முன்போலப்பெதும்பைப்பருவத்தை அடைந்திருப்பாய் அஞ்சாமல் என்னைச் சேரென்றுன் பிருதை அதற்குச் சம்மதித்துச் சூரியபகவானை அழைத்துப் பொற்பஞ்சணைமெத்தையிலிருத்தித் தானும் உள்ளும் புறம்பும் ஒத்து ஐந்துவித ஆலிங்கன முதலியவற்றை இயற்றிக் கூடிக்கலந்தாள் உடனே சூரியன் தனது கிருபாநோக்கத்தை இவள்மேற் செலுத்தித் தனதிடத்துக்குச் சென்றுன்.

கேளும் இராஜாதிராஜனே! இங்கே கன்னிகை கருப்பவதியாகி ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் மூன்றுலகமும் புகழத்தகுந்த சிறப்பினைவகித்த ஒருபுத்திரனைப் பெற்று, இப்புத்திரனை வைத்திருப்போமாகிற் சூரியோதயமானவுடனே பலருமறிவார் அதன்மேல் நமக்கும் நமது தந்தையினீதிக்கும் பழுதுநேரிடுமென்று தனக்குள்யோசித்து, ஒருபேழையில் தன் வஸ்திரத்திலொன்றைவிரித்து, அதில் அச்சிறுவனை வளர்த்தி, பலதேவதைகளைத் துதித்துக் கங்கையில்விட்டு அக்கங்கையையும் பலமுறை துதிசெய்துவணங்கித் தன்கன்னிகா மாடத்துக்கு வந்தாள் வந்தவுடன் மங்கைப் பருவமும் கருப்பவுற்பத்திக் குறியுமாறி முன்போற் பெதும்பைப்பருவத்தை அடைந்து, சூரியபகவானை அணைந்ததுமுதல் நடந்தவையெல்லாங் கனவுபோ லெண்ணிச்சுகமாக இருந்தாள். இங்கேபிருதையால் விடுத்தபேழை கங்கையிற்செல்லும்போது கங்கை அதிகமகிழ்வையடைந்து, அச்சிறுவனுக்கு யாதொரு குறைவுமுறுதிருக்க அலைகளாகிய கையினுல் அப்பேழையையேந்தி அஸ்தினபுரத்துத் துறையருகில் விட்டனள். உதயத்தில் அத்தினபுரத்துக்கு அரசனுகிய திரிதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குச் சாரதியாகும் ரதையனும் அவன்மனைவி ராதையும் ஸ்நானஞ்செய்யக் கங்கைக்குவந்து, அங்குள்ளபற்பல வேடிக்கைகளைப் பார்த்து நிற்கிறபோது பேழையைக்கண்டு, அதிக ஆவலைக்கொண்டு கங்கையிலிறங்கி, அப்பேழையைக்கரையிற்கொண்டுவந்து திறந்து, அதிலிருக்கும் சூரியப்பிரகாசமான புத்திரனைப் பார்த்தவுடன் பெருத செல்வம் பெற்றவர்போலாகி, புத்திரபாக்கியமில்லாத ரதையனும் அவன்மனைவியு மனமகிழ்ந்து, அப்புத்திரனை எடுத்து உச்சிமுகந்து, உள்ளங்கால் முத்தமிட்டு, அவனிருக்கும் சுந்தரத்தைநோக்கிப் பூரிப்படைந்து, புத்திரனில்லையென்று வருத்தமுற்றிருந்த நமக்குக் கங்காதேவியே புத்திரனைப் பாலித்தாளென்று அந்த அம்மனைப் பிரார்த்தித்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து, புத்திரனையும் பேழையையும் எடுத்துவந்து தன்வீடுசேர்ந்து, தானதருமங்களைச் செய்து, நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் நாமகரண மிடவேண்டுமென்று கருதி என்னபேரிடலாமென்று யோசித்திருக்கிறபோது சூரியபகவான் ஆகாயவாணியை அழைத்து, ஓ ஆகாயவாணி! என்வீரிய விர்த்தியினுண்டாகிய சிறுவன் ரதையன் வீட்டிலிருக்கிறுன். அச்சிறுவனுக்குப் பெயரிட யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள் சிக்கிரம் நீபோய் அச்சிறுவனுக்குக் கர்னனென்று பெயர் கூறிவா என்று அனுப்ப அவ்வாறே ஆகாயவாணி ரதையன் முதலிய சபையோர்கள் செவிக்குக் கேட்கும்படிச் சொல்ல, அதைக் கேட்ட ரதையன் வியப்படைந்து ஆகாயவாணி கூறியபடி கர்னனென்று பெயரிட்டு, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாந் தானதருமஞ்செய்து, மிகுந்த அன்புடன் அப்புத்திரனை வளர்த்து, நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றைக் கற்பித்து, வில்வித்தையானைஏற்றம் குதிரைஏற்ற முதலியவுங் கற்கச்செய்தான்.

பரசுராமனுற் கர்னன் சாபம்பெற்றது.

திரிதராஷ்டிரன் முதலானவர்களுக்கு வீஷ்மர் வில்வித்தை கற்பித்திருக்கிறதைக் கர்னனுணர்ந்து, பூர்த்தியாக அவ்வில்வித்தையைக்கற்க வெண்ணிப் பரசுராமமூர்த்தியிடத்து வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! அநாதையாகிய அடியேன் வில்வித்தையின்மேற் காதல்கொண்டுவந்தேன் என்னுசை நிறைவேறக் கிருபாநோக்கம் புரிந்தருளவேண்டுமென்று பலவாறுதுதிக்கப் பரசுராமமூர்த்தி ஆசீர்வதித்து, நீ என்ன பிராமணனுவென்றுகேட்க கர்னன் ஆமென்றறைந்தான். பரசுராமர் அவன் கருத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டு தாங்கற்றிருக்கும் வில்வித்தை முதலியவற்றை யெல்லாங் குறைவில்லாமல் அவனுக்குக் கற்பித்து வருகிற காலத்தில், கர்னன் க்ஷத்திரியத் தன்மையை வெளிப்படுத்தாமற் பிராமணத் தன்மையாகவே

யிருந்து, வித்தைகளையெல்லாங் கிரகித்து, நெடியகடலைக் கையிலடக்கி உட்கொண்ட அகத்திய முனியைப்போல் அதிகவிரிவாகியும் அருமையாகியுமிருக்கின்ற தனுர்வேத சமுத்திரத்தைப் பரசுராமமூர்த்தியால் எளிதிற்கடந்து, திரிமூர்த்திகளும் வியப்புறத்தகுந்த வித்தைகளிற் சிறப்புற்றும் ஒன்றுமறியாத அன்பேதையைப்போல்அபினயித்து, அந்தப் பரசுராமமூர்த்திக்குப் பயபத்தியோடு பணிவிடைசெய்துகொண்டுவந்தான்.

ஒருநாள் பரசுராமமூர்த்திகர்னனை அழைத்து, அவனது தொடையின்மேற்சிரசை வைத்துச்சயனித்து நித்திரைசெய்தார். அப்போது தெய்வ கதியால் இரத்தவாரியென்கிற ஒருபுழுவந்து கர்னனுடைய தொடைச்சந்தில் நுழைந்து துளைத்தது. அதற்குக்கர்னன் அஞ்சாமல், தொடையை அசைத்தாற் குருவுக்கு நித்திரைபங்கம் வருமென்று யோசித்து அசையாமலிருந்துவிட்டான். அந்தரத்தவாரி யென்கிற புழுவிடாமற்றுளைக்கவே கர்னன்தொடையிலிருந்து ரத்தவெள்ளமுண்டாகிப் பரசுராமர்தேகத்தை நனைத்தது. பரசுராமமூர்த்தி எழுந்து ரத்தவெள்ளத்தைக் கண்ணுற்றுப்பிரமைகொண்டு, அக்கர்னன் தொடையையும் முகத்தையும் நோக்கும்போது கர்னன்முகம் இந்த ரத்தத்துக்குக் கிஞ்சித்துமஞ்சாம லிருக்கிறதுறிப்பைப்பார்த்து, ஐயுற்று, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? பிராமணனுயிருப்பானுகில் ரத்தத்தைக் கண்டவுடன் உடல்நடுங்கும் இவன் சிறிதும் உதறலும் நடுக்கமு மில்லாமலிருக்கிறபடியால் இவன் க்ஷத்திரியனேயன்றிப் பிராமணனல்லவென்று தீர்மானித்து அதிககோபங்கொண்டு, அடாகர்னு! நீயார்? உண்மையை வெளிப்படுத்தென்று வினவ, கர்னன் பதிற்சொல்ல நாவெழாமல் மவுனமாயிருக்க, பரசுராமர்மிகவுஞ் சினங்கொண்டு அடாகர்னு! இந்தரத்தத்தைக்கண்டு சற்றுமஞ்சாமலிருந்தமையால் நீக்ஷத்திரிய னென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நானே வீஷ்மன் முன்னிலையில் க்ஷத்திரியருக்கு வில்வித்தை கற்பிக்கிறதில்லையென்று சபதம்செய்திருந்தேன். அச்சபதத்தைக்கெடுத்துஎன்னிடத்து வில்வித்தையைக்கற்றுக் கொண்டமையால், நீயென்னிடத்திற் கற்ற வில்வித்தைநல்லசமர்முகத்தில் உதவாமற் போகக்கடவதென்றுசாபமிட்டார். கர்னன் அச்சாபத்தை ஏற்றுமிகுந்த வருத்தமுற்றுத் தன்னரண்மனைசேர்ந்துவாழ்ந்திருந்தான்.

குந்திதேவி மணம்.

இங்கே குந்திபோஜன்பெற்ற குந்திதேவியாகிய பிரதை பெதும்பைப் பருவங்கடந்துமங்கைப்பருவமடைந்தாள். இவளை மிகுந்த அன்புடன்வளர்த்துவருகிற சூரசேனன் மங்கைப்பருவ மடைந்த தன் பெண்ணைக்கருதி சுயம்வரஞ்சாட்டி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்குத் திருமுக மெழுதித் தூதுவர்கள் கையிற்கொடுத்து அனுப்புவித்தான். தூதுவர்கள் அந்தந்த அரசர்களுக்குத் திருமுகங்கொண்டு போய்க்கொடுக்க, அத்திருமுகத்தின் கருத்தையுணர்ந்த சகலராஜர்களுந் தங்கள்தங்கள் ரதகஜதுரகபதாதியாகிய நால்வகைச்சேனையோடும் சூரசேனன் நகரத்துக்குவந்தார்கள். வீஷ்மருமத் திருமுகத்தையுணர்ந்து, பாண்டுராஜனை அழைத்துக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களினுல் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, அங்குதானே மணக்கோலமுஞ்செய்து, இரதகஜதுரகபதாதிகள்சூழ அப்பாண்டுராஜனை யழைத்துக்கொண்டு சூரசேனமஹாராஜன் நகரத்துக்கு வந்தார். சூரசேனமஹாராஜன்வந்த அரசர்களுக்கெல்லாந் தகுந்த மரியாதையைச்செய்து விடுதிவிட்டு, சந்திரபலந் தாராபலங்கூடிய காலவோரையில் தன் மகளாகிய குந்திதேவியைக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களினுல் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடைஆபரணங்களினுல் அலங்கிரதஞ்செய்தானபின்பு அரசர் சபைக்கு வருவித்தான். வந்திருக்கிறஅரசர்களெல்லாம் குந்திதேவியினது சௌந்தரியத்தைக் கண்டு மிகுந்த ஆவலைக்கொண்டிருந்தார்கள். குந்திதேவிக்குத் தாதிகள்அந்தந்த அரசர்கள் பெயரையும்தேசத்தையும் பெருமையையும் எடுத்தோதிப் பாண்டு மஹாராஜன் அருகில்வந்து, ஓஅம்மணி! இளஞ்சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கிற இவ்வரசன் சந்திரவமிசத் தலைவன். அத்தினபுரத்துக் கதிபன் பாண்டுவென்னும் பெயரையுடையவன். அரசருள் இராஜசிங்கம்போன்றவ னென்றுகூறக் குந்திதேவி பாண்டுமஹாராஜனைத் திருந்தநோக்கி, கையிலிருக்கும் பூமாலையை அப்பாண்டுமஹாராஜனது தோளில் வீசிவணங்கினுள். உடனே சூரசேனன் வேதவேதியர்களை அழைப்பித்து, மகளையும் மருமகனுகிய பாண்டு ராஜனையும் மணவறையி லிருத்தி, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அங்குவந்துள்ள சகலதேயத்தரசர்களும் வியப்படைய மாங்கல் யத்தைத் தரிப்பித்து, அக்கினிபகவான் திர்ப்தி அடைய ஓமமுதலியசடங்குகளையு நிறைவேற்றினுன்.

மத்திராதேவிமணம்.

அப்போது வந்திருந்த அரசருள் மத்திரதேசாதிபதிஎழுந்து, சூரசேனன்முதலான அரசர்களை நோக்கி, ஓஅரசர்களே! நான்செய்யும்விண்ணப்பத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டும். அஃதென் னெனில்-மிகவும் அருமையானதவஞ்செய்துபெற்றஎன் குமாரத்தியாகிய மத்திராதேவியை இப்பாண்டு மஹாராஜனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுக்க விருப்பமுடையவனுக இருக்கிறேன். அம்முகூர்த்தம்நிறைவேறுகிறபரியந்தம் யாவரும்இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, தன்குமாரத்தியை அழைப்பித்

து, நல்லகங்கை முதலிய தீர்த்தங்களினால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடையாபரணங்களினால் அலங்கிரதஞ் செய்தானவுடன் அழைத்துவந்து, வீஷ்மர்முதலானவர்கள் களிப்புறக் கன்னிகாதானஞ்செய்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் பாண்டுராஜனால் மாங்கல்யந்தரிப்பித்து, வேதவிதியர்கள் மகிழ்வெய்தத் தானதருமங்களைச் செய்துவந்த அரசர்களுக்கு விருந்திட்டு, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச்சேர விடைகொடுத்தனுப்பினான் இவ்வாறு எல்லாக் காரியங்களும் சம்பிரமமாய் நிறைவேறினபின்பு பாண்டுராஜன குந்திதேவி மத்திராதேவி என்னும் இரண்டுதேவியரை ரதத்திலேற்றி, வீஷ்மருடனே தனது நகரம் சேர்ந்து, பட்டணத்தை வலமாகவந்து, குடிபடை முதலியபேர்கள் மகிழ்வெய்த விருந்துடன் வெகுமதிசெய்து, பூமிப்பிராட்டி கமலைப்பிராட்டி சமேதனாகிய திருமால்போற் குந்திதேவி மத்திராதேவி சமேதனாகிய பாண்டுராஜன் இன்பமுடன் வாழ்ந்துவருகிறான். அக்காலத்தில் ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரிமார்களோடு மற்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் வில்லியர் வலைஞர் வேடர்களையும் பிரயாணமாகும்படி கட்டளையிட்டு, தான் அந்தப்புரத்துட்சென்று, ஸ்நானம் பண்ணி போசனஞ்செய்து, வஸ்திரா பரணங்களையணிந்து, வேட்டைமுடிதரித்து, வில்லம்பு முதலிய படைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, மனைவியரிடத்துச் சென்று வேட்டையாடக் காட்டிற் செல்கிறேன் விடை கொடுங்களென்று கேட்க மனைவிய ரிருவரும் அரசனைவணங்கி, ஒ ஸ்வாமி! எளியேமும் காட்டின் விநோதங்களைப்பார்க்க நெடுநாளாக விருப்பங்கொண்டிருக்கிறோம் இன்றையதினம் தாங்களே செல்லுகிறபடியால் அடியேங்களும் வருகிறோமென்றனர் அதற்கு அரசன் ஒத்துக்கொண்டு, வீஷ்மர் பரிமளகந்தி இவர்களுத்தரவின்பேரில் இரண்டு மனைவியரையும் அழைத்து ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டான். அதற்குள் நால்வகைச்சேனைகளோடு மந்திரிகள்வந்து கலந்தார்கள்.

அமுதந்திமுனிவராற் பாண்டு சாபம்பெற்றது.

அப்பால் யாவரும் ஒன்றாகத்திரண்டு சகலவாத்தியங்களும் கடல்போல முழங்க ஆரவாரத்துடனே காட்டிற்சென்று, யானை-புலி-கரடி-சிங்கம்-காண்டாமிருகம்-மான்-பன்றி-முயல்-முதலியவற்றைக் குத்தியும் வெட்டியும் அடித்தும் கிழித்தும் இப்படி நானாவிதமாக விலங்கினங் கலங்கி உயிர்சோர வேட்டையாடுகிறபோது, ஒரு பெரியகாண்டாமிருகம் அந்த அரசன் கண்ணுக்குத் தோன்றி மறைந்தது அதை அரசன்கண்டு வதைசெய்ய வேண்டுமென்று பின்றொடர்ந்து வருகிறபோது, வழியில் அமுதந்தி என்னு முனிவன் தானும் தன்மனைவியுமாக அநேககாலம் தவத்திலிருந்து, ஒருநாள் காமத்தின்மேல் கருத்தைச் செலுத்தித் தன்மனைவியை அழைத்தார். மனைவி அக்குறிப்புணர்ந்து, ஒ ஸ்வாமி! அடியேன் கருத்தும் காமத்திற் சென்றிருக்கின்றது ஆனால் ஒரு விண்ணப்பம இக்காமமென்பது உலகிலுள்ள எல்லாவுயிர்க்கு முள்ளதுதான் இவ்வுயிர்களில் எவ்வுயிர் அதிககாமத்தை யுடையதோ அதையுரைத்தால் அவ்வுருவங் கொண்டு புணரலாம் அப்போது இன்ப மதிகரிக்கிறதுமன்றிப் பகற்காலத்துக்கும் அஞ்சவேண்டிய தில்லையென்று பகர முனிவரன் தனது மனைவி கூறியவற்றிற்கு மகிழ்வடைந்து, ஒ பெண்கள் நாயகமே! எல்லாவுயிர்களிலும் மான்சாதி அதிக காமத்தையுடையதாதலால் அந்த மானுருவமெடுத்துப் புணரலாமென்று வகுக்க, இருவரும் அவ்வுருவுகொண்டு புணர்ந்திருந்தார்கள் அரசன் அஃதுணராமல், மான்தானேயென்று வில்லில் தொடுத்திருக்கிற பாணத்தைவிட்டுவிட்டான் அப்பாணம் குறிபிசகாமல் ஆண்மானின்மேற்பட்டுருவிற்று உடனே முனிவரன் தன்னுருவங் கொண்டு, மிகுந்த கோபத்துடன் அரசனை நோக்கி, ஒ அரசனே! நீ சந்திரவமிச தராபதியாயிருந்தும் கெடுதி சம்பாதித்துக்கொண்டாய் வேட்டையாடுகிறபோது எதிர்ப்பட்ட மிருகங்களைக் கொல்லுகிறதென்று விதியிருந்தாலும், புணர்ச்சியிலிருக்கும் உயிர்களைக் கொல்லுதல் புண்ணியமல்ல இவ்வாறு மநுசாஸ்திர முரைத்திருக்க, அதையுணர்ந்தும் கலவியிலிருக்கிற என்னுயிரைப் பாணத்தாற் கொள்ளைகொண்டாய் நீ உன்மனைவியரோடு புணர்ச்சி செய்வையாகில் அக்கணம் உன்னுயிர் நீங்கக் கடவதென்று சாபமிட்டுப் பூமியில் விழுந்து இறந்தார் அவர் மனைவி கணவனிறந்ததைக் கண்டு உடனே தானும் உயிரைவிட்டாள் அரசன் இச்செய்கையைநோக்கி, அடடா!! மோசம் வந்தறு நாம் சுபாவமானமானென்று நினைத்துப் பாணத்தைவிட்டோம் முனிவராகயிருந்தார். நம்மாலிரண்டுயிர் சேதமாயிற்று, இதற்கென்ன செய்கிறதென் றேங்கிக் கனவருத்தமடைந்து, சேனைகளோடு வந்து கலந்து மந்திரிகளை நோக்கிக் கூறுகிறான்: ஒ மந்திரிகளே! இம்மை இன்பங்களில் முக்கியமான இன்பம் காமம் அக்காமத்துக்கு ஒரு முனிவனாலே அபாத்திரனானேனென்று அவ்வரலாற்றைக்கூறி, இனிநான் அரசினுக் குரியவனாயிருந்தும் என்ன பயன்? துறவறத்தை அடைந்து தவத்தைச் செய்து நல்லகதி யடைகிறேன் நீங்களெல்லாம் நகரத்துக்குச் சென்று, என் மூதாதையாகிய வீஷ்மர் முதலியவர்களுக்கு என் விர்த்தாந்தத்தைத் தெரிவியுங்களென்று கட்டளையிட்டான். மந்திரி முதலானவர்கள் அதைக் கேட்டுக் கனவருத்தமடைந்து, நால்வகைச் சேனையோடும் நகரம் வந்து, வீஷ்மர் முதலிய அரசர்களை வணங்கி, சாண்டுராஜனுக்கு நேரிட்ட அபாக்கியத்தைச் சொன்னார்கள். வீஷ்மரும் பெரியராஜனும் பரிமளகந்

தெ-3 [ஆதிபர்வம்.] வியாசர்பரிமளகந்திஅம்பிகைஅம்பாலிகைதாதியுடன்சேர்தல் [வால்யம்-1.]

[25] கர்ணனைஆற்றில்விட்டது. சூரியன். குந்தி.

தியும் மகா துக்கத்தோடு மிக்க வருத்தமடைந்து, யாதொன்றுந் தோன்ரும லிருந்து விட்டார்கள்.

இங்கே பாண்டுராஜன் இரண்டு மனைவியரையு மழைத்துத் தனக்குநேரிட்ட சாபத்தின் வரலாற்றைச்சாற்றி, இனி நான் தவத்துக் குறியவனேயன்றி உங்களிருவர் போகத்திற்குரியவனன்று. உங்கள் தாய்வீடுசேர மனமிருந்தாற் சேரலாம். அல்லது மாமிவீடுசேர மனமிருந்தாற் போய்ச்சேர்ந்திருக்கலாம். ஆதலால் உங்கள் கருத்தென்னவென்று வினவ, மனைவியரிருவரும் இவ்வசனங்களைக் கேட்டவுடன் செவியில் நாராசத்தை யேற்றியதுபோற் மனவருத்தமடைந்து, அடியற்ற கூந்தற்பனைபோல் அரசன் திருவடியில் விழுந்து, ஓ அரசனே! என்னவார்த்தையுரைத்தீர்? கணவனைவிட்டு உயிர்வைத்து வாழ்வதைவிட இறப்பது மிகுந்த நலமென்று ஸ்திரீகளுக்கு விதியிருக்க, உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நாங்கள் உயிரோடு வாழமாட்டோம். தேவரீர்க்குப் பணிவிடைப் பெண்களாகவேனு மிருப்போமே யல்லது தங்களுக்குப் பிரியமாகிய நாங்கள் ஒருக்காலும் பிரியோமென்று பேச அரசன் அம்மனைவியர் கருத்துக்கிசைந்து, அவ்விருவரையு மழைத்துக்கொண்டு ஒருவனத்திற் சென்று, மணிமகுடத்தை நீக்கிச் சடைமுடி தரித்து, ஆடை ஆபரணங்களை நீக்கிக் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டல தாரியாகி, தவஞ்செய்திருக்கும் பெரியோர்களை அடுத்து உபதேசம்பெற்று, தவத்ாலடையும் சிலாக்கியமான பாக்கியமெதுவோ அதனையடைய வாளேந்திய கரத்தால் ஓமதிரவியங்களையேந்திச் சிலநாள் ஓமத்தை வளர்த்தும்-சிலநாள் ஜலத்தில் நின்றும்-சிலநாள் ஒருகாலூன்றியும்-சிலநாள் பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பொருந்தியும்-இப்படி அநேகநாள் தவஞ்செய்திருந்தான் இத்தன்மையாயிருக்கிற காலத்திற் கருத்தைப் பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தித் தவஞ்செய்து திவ்யக்கியானத்தை யடைந்த மகாமுனிவர்களெல்லாம் வந்து, தவஞ்செய்கிற பாண்டுராஜனது மனவுறுதியைக்கண்டு, மிகுந்த மகிழ்வையும் வியப்பையுமடைந்து, அப்பாண்டுராஜனுக்கு வேதத்தினுட் கருத்தை விளங்கவுரைத்தார்கள். அதனுலும் பாண்டுராஜன் நாளுக்குநாள் தவத்தில் அதிக முயற்சியை யுடையவனுகி, தவத்தாலடையும் பயனுகிய மனப்பகையை வென்று அறிவின்மயமாக நின்ருன்

ஒருநாளவன் வடபுறத்திலிருக்கும் சிரிங்கிவனத்துக்குச் செல்லக்கருதி மனைவியரை நிறுத்தித்தனியேசென்று, அவ்வனத்திலிருக்கும் சதானந்தமுனிவர் முதலியபேர்களைக் கண்டு வணங்கி நின்ருன். சதானந்த முனிவரும் இன்னுஞ்சில முனிவர்களும் ராஜமுனிவனைக்கண்டு மகிழ்வடைந்து பல ஆசிகள் வழங்கி, அரசனை இருந்தும் தவசிரேஷ்டனுகிய தன்மையைநோக்கிச் சகல கலைக்கியானுதி நுட்பங்களையும் மஹாமந்திரங்களின் ரசிகயத்தையும் போதித்தார்கள். பாண்டுராஜன் அம்மஹாமுனிவர்கள் கூறிய கருத்தையுட்கொண்டு, மறுபடியு முன்போலத் தவத்திலிருந்தான். இவ்வாறு சிலநாட்சென்றபின்பு ஒருநாள் சதானந்தர்-வசிஷ்டர்-வால்மீகர்-விஸ்வாமித்திரர்-முதலான முனிவர்கள் கைலாயத்தைத் தரிசிக்கக்கருதி வடதிசையை நோக்கிச் செல்லுகின்றவர்கள், பாண்டுராஜன் தவஞ்செய்கிறவனத்துக்குவந்து அப்பாண்டுராஜனைக் கண்டார்கள். பாண்டுராஜன் திடுக்கென்றெழுந்து, வந்தவர்களுக்கு வந்தன வழிபாடுசெய்து பயபத்தியோடு எதிர்நிற்கிறபோது, முனிவர்கள் பாண்டு ராஜனுக்கு ஆசிகள் வழங்கிச்சொல்லுகிருர்கள். ஓ ராஜமுனியே! நாங்கள் கைலாயத்தைத் தரிசிக்கக்கருதி வடதிசை நோக்கி வந்தோம். உம்மையும் பார்த்துப்போவோமென்று இங்கடைந்தோமென்றுரைக்கப் பாண்டுராஜன் முனிவர்களை வணங்கிச் சொல்லுகிருன். ஓ ஸ்வாமிகளே! அக்கைலாயத்தை அடியேனுந் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் அபேகைஷயுள்ளவனு யிருக்கின்றேனுதலால் நானும் வருகிறேனென்று புகன்று அவர்களைப் பின்றொடர்ந்துசென்ருன். அம்முனிவர்கள் அதற்கு ஒன்றுஞ் சொல்லாமற் கைலாயத்தருகிற் சென்று நின்று ராஜனைப்பார்த்து, ஓ ராஜமுனியே! எங்களுடன் இதுவரைக்கும் பின்றொடர்ந்துவரச்செய்தது நீசெய்ததவப்பலன். இனி நீ வரக்கூடாது. ஏனென்ருல்-உலகத்தில் அளவற்ற புண்ணியத்தைச் செய்தபோதிலும் புத்திரனில்லாதவர்க்குப் புண்ணியலோகமில்லை. ஆதலால் உனக்குப்புத்திரனில்லை. நீ கைலாயத்தைத் தரிசிப்பதற்கு யோக்கிய னல்லவென்று மறுக்கப் பாண்டுராஜன் மனங்கலங்கி அம்முனிவர்களுக்குவந்தனைசெய்து சொல்லுகிருன். ஓ ஸ்வாமிகளே! புத்திர னில்லாவிட்டாற் புண்ணியலோக மில்லையென்று கட்டளையிட்டீர்கள். அஃதுண்மைதான். அடியேன் புணர்ச்சிசெய்தால் மரணமடைவதாகச் சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது. எளியேன் என்னசெய்வேன்? தங்களுடைய கிருபையிருந்தால் எல்லா நலத்தையும் ஒருநொடிப் பொழுதிலடையலாம். ஆதலால் அடியேன்மீது கிருபைவைத்துக் கைலாயத்தைத்தரிசிக்க அருள்புரிய வேண்டுமென்று வேண்ட, முனிவர்கள் அரசனைநோக்கிப் புன்னகைபுரிந்து சொல்லுகிருர்கள்.

பாண்டுராஜனுக்கு முனிவர்கள் தருமசந்தான விதியுரைத்தல்.

ஓ ராஜமுனிவரே! நாங்களே வேதவிதியை விலக்குவமாகில், உலகிலுள்ளவர்கள் அவ்வேதத்தைமதிப்பார்களா? வல்லமை யிருக்கின்றதென்று மீறிநடப்போமாகில், எளியவர்க்காசைசொல்லிப் பலநாளுந்தன்னிடத்துக்கு வரும்படிசெய்து பின்பு ஒருதவியுஞ் செய்யாமற்கடிந்து இல்லையென்று கைவிரிப்பவன் எக்கதியடைவானே அக்கதி எங்களுக்கும் வருமாதலால், நாங்கள் கூறுவதைக்கேள். புணர்ச்சிசெய்தால் மரணமடைகிறதென்று உனக்குச் சாபமிருக்கிற

படியால், தேவர் அல்லது முனிவர் இவ்விருதிறத்
தாரி லொருதிறத்தாராற் புத்திரசந்தானம் பெற்றுக்
கொள்ளலாம். வேதத்தில் தருமசந்தானம் பெறலா
மென்று விதியிருக்கின்றது. இவ்விதிப்படியே முன்
னம் பாசுராமரால் நாசமடைந்த சூரியகுலம முனிவ
ர்களால் உலகில் விர்த்தியாயிற்று. இன்னும் அநேக
அநுபவமிருக்கின்றது. அவைகளைக்குறித்து உதா
ரணங் கொடுக்க வேண்டுவதில்லை. ஏனென்றால் உங்
கள் பாம்பரையே போதுமான திஷ்டாந்தமா யிரு
க்கின்றது. ஆதலால் நீபோய்ப் புத்திரசந்தானம்
பெற்றுக் கொள்ளுமென்று நிறுத்தி, இன்னுமவன்
மனந்தேறும்படி பல அநுபவங்களையும் பற்பல விதி
களையும் தக்கபடி ஓதி உபதேசித்து, அவ்வரசன்
பின்தொடாதிருக்கத் தங்கள் சக்தியால்உருவத்தை
மறைத்து அந்தரத்தானமாகச் சென்றார்கள். பாண்
டுராஜன் மிக வருத்தத்தோடு மீண்டு, முன்பு தவ
நிலையுற்றிருந்த ஸ்தானத்தையணுகி, அங்கு தனித்
திருக்கின்ற தன் இரண்டு மனைவியரையும் நோக்கி,
ஓ துணைவியர்களே! முனிவர்களெல்லாம் கைலாயத்
தைத் தரிசிக்கச்சென்றார்கள். யானும் அவர்களோடு
சென்றேன். கைலாயத்தருகிற் போனபோது அம்
முனிவர்கள் என்னைநோக்கி உனக்குப் புத்திரனில்
லையாதலால் நீகைலாயத்துக்கு வரக்கூடாது என்று
மறுத்து, தருமசந்தான மாகிலும் பெற்றுக்கொள்
ளென்று உத்திரவுகொடுத்து மறைந்துவிட்டார்கள்
நான் இந்தப்பூதலத்திற் பிறந்து என்ன துற்பாக்கிய
த்தை அடைந்தேன்? என்னைப்போற்பாவி உலகிலி
ல்லை. நீங்களிருவரும் என்கருத்தின்படி நடந்தீர்க
ளானால் அப்போது உலகிலுள்ள எல்லாப்பாக்கியத்
தையும் பெறுவதுமன்றி, மேலான புண்ணியலோக
வாழ்வையும் அடையலாம்: அக்கருத் தென்னெனி
ல், கோதானம்-பூதானம் - கன்னிகாதானம்-வஸ்திர
தானம்-அன்னதானம்-சொர்னதானமுதலிய தான
ங்களையும், இரப்போர்க்குக் குறிப்பறிந்தீதல்-நல்ல
விரதங்களை நடாத்தல்-அநேக யாகங்களைச்செய்தல்
முதலிய சற்கருமங்களையும் இடைவிடாது செய்து
வந்தாலும், ஒருவராலுங் கற்றுகொள்ளக் கூடாத
மாதுரியத்தையுடைய மழலைச்சொல்லைப் பொழிந்து
மார்பின்மேலும் தோளின்மேலும் ஏறிவிளையாடி, பி
ரியமானசொல்லாற் பிறர்மனதையு முருகச்செய்யும்
ஒரு புத்திரபாக்கிய மில்லாவிட்டால் எல்லாப்பாக்கி
யமும் நிறைந்து திருவிளக்கில்லாத வீட்டை நிகர்க்
கும். ஆதலால் நீங்கள் மனமகிழ்ந்து யாரையாவது
கூடிப் புத்திரனையளித்தால் எனக்கு அதிகநலமுண்
டாவது, உங்களுக்குங்கணவனிருக்க மற்றொருவரை
ச் சேரச்சொல்லுகிறே னென்பதில் ஐபமும் வருத்த
மும் வேண்டுவதில்லை. முன்னம் பாசுராமரால் நாச
மடைந்த சூரியவமிசம் அவ்வம்ச பட்டத்தரசிகளுக்
கு ஆசிரியராகிய முனிவராற்செய்த கர்ப்பதானத்தி
னால் விர்த்தியாயிற்று, இஃதன்றி மற்றோரரசனாகிய
கனமாடபாத னென்போன் தன் குருவாகிய வசிஷ்

ரால் ஒருபுத்திரனைப் பெற்றுக்கொண்டான். பலிச்
சக்கரவாத்தி தீர்க்கதமனாற் புத்திர பாக்கியத்தை
அடைந்தான். கேகயதேசத்துராஜன் சுரதன். அவ
ன்பத்தினி சுரதசேனை. இவ்விருவரும் புத்திரனில்
லாமற் பெரியோரைக்கொண்டு மூன்று புத்திரரைப்
பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

இதன்றியும் உத்கிர்ஷ்டமான புத்திரர் ஆறு
பேர். அவர்கள்யாரெனில், அவுரசன் - க்ஷேத்திரச
ன்-தத்தன்-குறித்திமன் - கூடசன்-அபவிந்தன்-என்
னுமிவர்களாம். இவர்களுள்-பெண்சாதியிடத்திற் பி
றந்தவன், அவுரசன். புருஷன்வமிசத்தில் மூத்தவ
ருக்குப் பிறந்தவன், க்ஷேத்திரசன். ஸ்விகாரம் பெ
ற்றுக்கொண்டவன், தத்தன் தாய்தந்தை யில்லாமல்
தன்னுஸ்தியைக்கொடுத்து வளர்த்துக்கொண்டவன்
குறித்திமன் தன்பத்தினி தன் வமிசத்தாருடன் சே
ர்ந்து பெற்றபிள்ளை, கூடசன் தாயுந்தந்தையும் வள
ர்க்க நிர்வாகமில்லாமற் போட்டுவிட வளர்த்துக்கொ
ண்டவன், அபவிந்தன் இப்படிக்கு ஆறுபிள்ளைகளை
ப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதற்கு வழியில்லா
விட்டால், நிகிர்ஷ்டமானபிள்ளைகள் ஆறுபேர் அவ
ர்கள்யாரெனில் கானீனன்-சகோடகன்-பிறித்திமன்-
பவனற்பவன்-சுயந்தத்தன்-சவுத்திரன்- என்னு-மிவ
ர்களாம். இவர்களுள்-கன்னிகையீன்ற பிள்ளை, கா
னீனன். கல்யாணம் பண்ணும்போது கர்ப்பமாயிரு
ந்து பெற்றபிள்ளை, சகோடகன் மாதாபிதா விற்றுப்
போட வாங்கி வளர்த்தபிள்ளை, பிறித்திமன் புநர்
விவாகம்பண்ணிப்பெற்றபிள்ளை, பவனற்பவன் ஒரு
வனுக்குப் பிள்ளையென்றுவந்து சரணம்புகுந்தவன்,
சுயந்தத்தன் பெண்வயிற்றிற் பிறந்து சொந்தப்பிள்
ளைக்குச்சரியானவன். சவுத்திரன் இந்த ஆறுவித
புத்திரசந்தானமாவது பெறவேண்டுமென்று வேத
முறையிடுகின்றது. எனக்கு வேறு வழியில்லை. நீங்
கள் தடைகூறாமல் எந்த முனிவரையாவது கூடிப்
புத்திரனைப் பெறுங்களென்று வேண்டினான். இவ்வ
சனங்களைக்கேட்ட இரண்டு மனைவியரும் அனலில்
வீழ்ந்த அரவிந்தமலர்போல் வதங்கி, கணவன் திரு
வடியில் விழுந்து எழுந்துநின்று, ஓ மஹானுபாவா!
நீர் வழங்கியசொற்களை நிதானிக்குமளவில், மானங்
கெட்டாற் கெடுக புத்திரனுண்டானாற் போதுமென்
று நினைக்கிறதாய்த் தோன்றுகிறது. இது தகுதியா?
அவ்வாறு நாங்கள் செய்யலாமாவென்று மறுக்க அ
ரசன் மனைவியரைநோக்கிச் சொல்லுகின்றான். புண்
ணியவதிகளே! எனக்கில்லாத மானமு மீனமும் உங்
களுக்கு வந்ததென்ன? கணவனொரு கட்டளையிட்
டால் அதுகெடுதியா யிருந்தபோதிலும் அக்கட்ட
ளைக்குட்பட்டு நடத்தல் கற்புடைய மாதர்களி னில
க்கணம். நானே கெடுதியான கட்டளையை உங்களு
க்கு இடவில்லை. தர்மத்தைப் போதித்து நடவுங்க
ளென்றால் ஏன் மறுக்கிறீர்கள்? நான் கூறுவது பழு
தல்ல, நானும் என்தமயன் திரிதாாஷ்டிரனும் தம்பி

விதுரனும் என் தந்தையாகிய சித்திரவீரியனுடைய புத்திரரல்ல. எங்கள் வரன்முறையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று வேதவியாசரால் தாங்கள் வந்த வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னான்.

தருமனுற்பவம்.

அதுகேட்ட குந்திதேவி கணவன்சொல்லை மறுப்பது தகுதியல்ல வென்று கருதி, முடித்தாலும் நல்லமலரை முடிக்கவேண்டும் ஆதலால் யாரைச்சேர்ந்து புத்திரபாக்கியம் பெறலாமென்று தனக்குள் ஆலோசித்திருக்கிறதருணத்தில், தூருவாசர்தனக்கு உபதேசித்த திவ்விய மந்திரங்களை நினைத்துக்கொண்டு கணவனைவணங்கி, ஓமஹானுபாவா! எளியேன் ஒருவிண்ணப்பம் செய்கிறேன். அதுதங்கட்கு உத்தமமாயிருந்தால் அவ்வாறு செய்வேன். அதாவது-நான்சிறுவயதாயிருந்தகாலத்தில் தூருவாசருக்குப் பணிவிடைப்பெண்ணாக இருந்தேன். அவர்யான் பயபக்தியுடனே செய்துவரும் பணிவிடைக்கு மகிழ்ந்து சிலமந்திரங்களை உபதேசித்தார். அம்மந்திரங்களின் மாட்சிமை யென்னவென்றால் - எந்தத்தெய்வத்தை நினைத்து மந்திரத்தை யுச்சரிக்கின்றேனோ அந்தத் தெய்வம் வந்து என்னைக்கூடி புத்திர பாக்கியத்தைக் கொடுக்கும். அவ்வாறு செய்வது தங்களுக்குச் சம்மதிதானா வென்று கேட்க, இவ்வசனங்களைக் கேட்ட பாண்டுராஜன் மகிழ்ந்து சொல்லுகிறான்: ஓ! பெண்கள் நாயகமே! இப்போது நீ கூறிய வசன மெவ்வாறிருந்ததென்றால், சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரிபெய்தா லெவ்வளவு இனிப்பைக் கொடுக்குமோ அவ்வளவினிப்பைக் கொடுக்கின்றது அவ்வாறு செய்வது அதிக உத்தமம் எனக்கு எல்லாவிதத்திலும் இது மிகவுஞ் சம்மதி தான் செய்யென்று கட்டளையிட்டான் அதற்குக் குந்திதேவி ஒத்துக்கொண்டு, பன்னகசாலையிற் சென்று, இராஜ அரண்மனையிலிருக்கும் பள்ளியறைபோற் புட்பங்களால் அலங்கரித்து, அந்திவேளையில் நல்ல தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஆடை ஆபரணங்களை நிரம்பவணிந்து, மீட்டுமப்பன்னகசாலையிற்புகுந்து, தூருவாசரைத்தியானித்து, அவர்கூறியமந்திரத்தில் ஒன்றையமனைநினைத்து உச்சரித்தாள் அம்மாத்திரத்தில் மந்திரதேவதைகள் ஓடிப்போய் யமனைச்சூழ்ந்து, ஒருராஜகன்னிகை உம்மை அழைக்கிறாள் வாருமென்று பற்றி இழுக்க யமன் மந்திரதேவதைகளைக் கண்டு வியப்புற்று, அம்மந்திர தேவதைகளின் கருத்தின்படி பூலோகத்திலிறங்கி, குந்திதேவியிருக்கிற பன்னகசாலைக்குட் புகுந்தான். குந்திதேவி அவனை எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய் மலரணையிலிருத்தி, சோடச உபசாரமுஞ் செய்து, யானை மருப்பையும் கனகப் பொருப்பையும் வென்று வெற்றிபெற்ற முற்றுமுலையை யமனது மார்பூடுருவ அழுக்கிப் புல்லினள் யமன் சற்று ஆலோசித்து, ஸ்திரீகள் வலிய அணையத்தனித்தால் யாராயிருந்தபோதிலும் தடைகூறாமற் புணரவேண்டுமென்று வேத முறையிடுகின்றதினால், இனிநாம் தடை சொல்லொணாதெனக் கருதி அதிக மகிழ்வையடைந்து, குந்திதேவியை இறுகத்தழுவி, ஆலிங்கன முதலிய புறத் தொழிலையும் சண்டவேக முதலிய அகத்தொழிலையும் புரிந்தணைந்தான் உடனே யமனது வீரியவிர்த்தியாற் குந்திதேவி வயிற்றிற் கருவுண்டாகி, குருவாரத்தில் நவக்கிரகங்களும் நல்ல நிலையிலிருக்கிற தருணத்தில் உலகையெலலாம் உருகுடையி லாளத்தகுந்த சிறப்பினைவகித்த ஒருபுத்திரன் பிறந்தான்.

அப்புத்திரன் பிறந்தமாத்திரத்தில் தேவர்களெல்லாம் கற்பகப் பூவைவாரி மாரிபோற்றூவி, துந்துமி வாத்திய முதலியவைகள் முழக்கி, ஜயா விஜீபவாவென்று அக்ஷதைகளை இறைத்துப் பல ஆசிகளுங் கூறினார்கள். அரம்பை ஊர்வசி இருவரும் நடனஞ்செய்ய, மேனகை திலோர்த்தமை முதலிய பெண்கள் பாடினார்கள் உலகத்திற் பட்டுப்போன மரங்களெல்லாம் தளிர்த்தன கங்கை பொங்கிக்களித்தாள் பூர்க்காதமரங்களெல்லாம் புஷ்பித்துத் தேன் மாரிபொழிந்தன. தருமதேவதை அதிகமகிழ்வோடு நாலுபாதத்திலேயும் நடந்தனள் மேகங்கள் சப்தித்தன குளிர்ந்தகாற்று வீசிற்று வேத வேதியர்களுக்கும்-தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகளாகிய முனிவர்களுக்கும்-தங்களுக்குள் தற்செயலாய் மகிழ்வுண்டாகி உள்ளம் பூரித்தவரானார்கள் இவ்வாறான நன்னிமித்த முண்டாகவே சதானந்தர் - வசிஷ்டர்-வால்மீகர்-விஸ்வாமித்திரர் - முதலாகிய முனிவர்கள் இந்நிமித்தத்தைக்கண்டு வியப்படைந்து, நிர்நிமித்தமாக இந்நிமித்தமுண்டானதற்குக் காரண மென்னவென்று தங்களுக்குள் தாங்களே யோசித்து, தங்கள் தங்கள் கியானதிருஷ்டியால் நோக்கும்போது பாண்டுராஜனுக்கு யமன் அமிசையாற் புத்திரனுண்டானது தெரிந்து, இனி உலகம் நன்மையை அடைவதுமன்றி நமக்கும் அதிக நலமுண்டாமென்று மகிழ்வடைந்தார்கள் குந்திதேவி புத்திரனை வாரித்தழுவி எடுத்துவந்து, கணவன் கரத்திற் கொடுத்தாள் கணவனாகிய பாண்டுராஜன் அப்புத்திரனைக் கண்டமாத்திரத்தில் இருவினைகளாகிய ஆலையிலகப்பட்டு வருத்தமுற்று அவ்வினையை நீக்கிப் பரமபதமடைந்தவர்கள் எவ்வளவு மகிழ்வை அடைவார்களோ அவ்வளவு மகிழ்வை அடைந்து, புத்திரனை வாரியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து, உள்ளங்கால் முத்தமிட்டு, பலகாற் கண்ணிலொத்திக்கொண்டு, இப்புத்திரனுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று யோசிக்கும்போது ஆகாயவாணி-ஓ! பாண்டுராஜனே! இந்தப் புத்திரனுக்குத் தருமராஜனெனப் பெயரிடுவென்று விளம்ப, பாண்டுராஜன் அந்த அசரீரி வாக்கியப்படி அதிக மகிழ்வோடு தருமராஜனென்று பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்து, அங்கிருக்கும் பெரியோர்களுக்கும் மற்

றவர்களுக்கும் தன்னாற் கூடியமட்டும் பேருதவியைச்செய்து, கண்ணையுங் கருத்தையும் புத்திரன்மீது வைத்துப் பாதுகாத்துவந்தான்.

கேட்டீரோ ராஜராஜேஸ்வரனான ஜனமேஜய மஹாராஜனே! அங்கே அஸ்தினபுரத்தில் நடந்த விர்த்தாந்த மென்னவென்றால்-எங்கும் வியாபித்து எல்லாச் சமாசாரங்களையுமறிந்து வருகிற நாரதர் பாண்டுராஜன் புத்திரபாக்கியம் பெற்றதை அறிந்து, அஸ்தினபுரத்துக்குச் சென்றார் அவரை வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் விதுரன் முதலானவர்கள் எதிர்கொண்டுவந் தழைத்துப்போய் பொற்பீடமளித்து, சோடச வுபசாரத்துடன் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ சுவாமி! அடியேங்கள் செய்த மாதவப்பேறல்லவா தங்களைத் தரிசிக்கச் செய்வித்தது என்று பலவாறு புகழ்ந்து நின்றார்கள். நாரதர் அம்மூவருக்கும் ஆசிகள் வழங்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! ஒரு நல்ல சங்கதி கேளுங்கள் அஃதென்னெனில்-பாண்டுமஹாராஜன் வேட்டையாடக் காட்டிற்சென்று ஓர் முனிசிரேஷ்டனாற் சாபம்பெற்று, அவ்வியாகூலத்தினாற் பின்பு தவவேடம்பூண்டு தவத்திலிருந்து, சதானந்தமுனிவர் முதலிய முனிவரோடு கைலாயத்தைத் தரிசிக்கச்சென்றபோது முனிவர்கள் பாண்டுராஜனைநோக்கி, புத்திரனில்லாதவர்கள் புண்ணியலோகத்தைப் பார்க்கொணா தாதலால் தருமசந்தானமாவது அடைவையாகில் உன்கருத்து மகிழ்வெய்தப் புண்ணியலோகத்தைப் பார்க்கலாமென்று மறுக்க, அதன்மேல் பாண்டுராஜன் மனைவியரிடத்து முறையிட, அம்மனைவியரிற் குந்திதேவி தூறுவாச முனிவராற்பெற்ற மந்திரங்களிலொன்றை நினைக்க, அந்த மந்திரத்துக்கு அதிதேவதையான யமன் வந்துகூடி ஒரு புத்திரனை அளித்துப் போயினன். அப்புத்திரன் பிறந்தபோது நன்னிமித்தங்களுண்டாயின உடனே ஆகாயவாணி பாண்டுவை அழைத்து, இச்சிறுவனுக்குத் தருமராஜனெனப் பெயரிடுவென்று கட்டளையிட்டாள். பாண்டுராஜன் அவ்வாக்கின்படி தருமராஜனென்று பெயரிட்டு மஹா களிப்புடன் வளர்த்துவருகிறான் இந்தச் சேதியை உங்களுக்குச் சொல்லவந்தேனென்றார் இதைக்கேட்ட வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் விதுரன் மந்திரிகள் பிரதானிகள் முதலியயாவரும் மிகுந்தமகிழ்ச்சியை அடைந்தார்கள். இந்தசங்கதியை நிறைந்த கருப்பத்தோடும் அந்தப்புரத்திலிருக்கிற காந்தாரி கேட்டு மிகுந்த வருத்தமடைந்து, நாம் பட்டத்தரசன் மனைவியாயும் மூத்தவளாயுமிருக்க நமக்குமுன் நமது மைத்துனன் மனைவி புத்திரனைப் பெற்றாளேயென்று பொறாமைகொண்டு, ஒரு குழவிக்கல்லையெடுத்து அடிவயிற்றுக்கு நேரிற்பிடித்து, இது என்பாவமா? இது என்தோஷமா? நானுண்டாயிருப்பது பிள்ளையா? பேயா? பூதமா? அல்லது பெருவயிறா? ஐயோ! என்றீவினைப்பயனிவ்வாறும் இருக்குமாவென்று இடித்துக்கொண்டாள்.

துரியோதனாதியருற்பவம்.

அப்போது காந்தாரி கருத்தரித்து முப்பத்தாறு மாதமாயிற்று கல்லாற் குத்திக்கொள்ளவே அக்கருப்பங் கலங்கி இரத்தம் வெளிப்பட்டது. இதைப்பார்த்த தாதிகள் பரிமளகந்தியிடத்திற் பதறிச்சொன்னார்கள் அதையவள் வீஷ்மராதியர்களுக்குத் தெரிவித்தாள் அவர்கள் கனவருத்த மடைந்தவர்களாய் அதற்கொரு உபசாரமுஞ் செய்யாமல் தம்மை மறந்திருந்தார்கள். அப்போது யோசனைகந்தி தனது முதற்குமாரனாகிய முனிவனை நினைத்தாள் திவ்யக்கியான ஸ்வரூபியாயும் எனக்குக் குருவாகியும் விளங்குகிற வேதவியாசர் அதுகாலையில் அதிவேகமாகவந்து, தாயைப்பணிந்து, சங்கதியறிந்து அந்தப்புரத்திற்சென்று, காந்தாரியைத்தூறி, அங்கிருப்பவர்களாற் சில பாத்திரங்களை அழைப்பித்து, அவற்றுள் பெரியபதலையொன்றில் அவ்வுதிரத்தையேந்தி, மிகுந்த உதிரத்தை (௬௬) சிறுஜாடியிலடைத்து, சிந்திய உதிரத்தை வாயகன்ற ஓர் பாண்டத்தில் நிரப்பிவைத்து, காந்தாரியை அழைத்து, ஓ அம்மணி! பாவங்களெல்லாவற்றிலும் மேலான கெடுதியை விளைக்கின்ற பொறாமையாகிய பொருளை ஏன் வகித்திருக்கிறாய்? அதனால் மஹா பாக்கிரமசாலியாகி இவ்வுலகத்தையெல்லாம் ஒருகுடையிலாளத்தகுந்த சிறப்பினைவகித்த புத்திரப்பேற்றைக் கெடுத்தனையே: இனி பொறாமையை மேற்கொண்டிராதே இங்ஙனம் அமைத்த பாண்டங்களிலிருக்கிற நாதங்களின்மேற் கருத்துடையவளாய், இப்பாண்டங்களுக்குக் கருப்பச்சூடுபட அணைத்து, நித்தம் நித்தம் நெய்-பால்-தேன் இம்மூன்றையும் அறுகினால் தோய்த்துப் பதலைகளின் பக்கத்தில் ஈரம் உலராமல் ஒத்திக்கொண்டு வருவையாகில், அதிலுள்ள கருவனைத்தும் உருவாகி, பெரியபதலையிலிருக்கின்ற கரு முன்னதாக அதனையுடைத்துக் கொண்டு வெளிப்படும் மற்றச்சாடிகளிலிருக்கிறவைகள் ஒவ்வொரு நாளைக் கொவ்வொன்றாகப்பிறக்கும் அதுவரைக்கும் அதிகஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவாவென்று கட்டளையிட்டு, சிலமந்திரங்களை யுச்சரித்து, தாயிடத்தில் விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். காந்தாரி வியாசர் கூறியபடி அப்பதலைகளைப் பாதுகாத்து வந்தாள் அவ்வாறு காத்துவருகிற காலத்திற் பெரும் பதலையிலிருந்த உதிரம் உருவாகி, அந்திப்பொழுதில் அசுரவேளையில் பதலையையுடைத்து முதலையை நிகர்த்த ஒருமதலை வெளிப்பட்டான்.

இப்பால் மற்றச்சாடிகளிலிருக்கிற உதிரங்களும் உருவாகி, நாளுக்குநாள் ஒவ்வொன்றாகச் சாடிமூடியைத்திறந்து பிறந்தன. அஸ்தினபுரத்திற் புத்திரர்

கள் பிறந்தவுடனே ஓரியும் நாயும் ஒருங்கே அழுதன. இரத்தமழை பொழிந்தது. வெள்ளெலும்பும் சிவந்தமலரும் ஆகாயத்தினின்றும் விழுந்தன இவ்வாறு பல துர்நிமித்தங்களுண்டாக, இந்த நிமித்தங்களைக்கண்ட வீஷ்மர் முதலானவர்கள் மனவருத்தமடைந்து, இப்புத்திரர்களால் என்ன விபரீதம் நடக்கப்போகின்றதோவென்று மனதுக்குள் நினைத்து அப்புத்திரருக்கு அரசருள் நடக்கும் சடங்கினை எல்லாக்குறைவற நடாத்தி, நல்ல பெரியோர்களை அழைப்பித்து நாமகரணமிடும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பெரியோர்கள் இப்பிள்ளைகள் உதிரமாகிப் பதலையிலிருந்து பிறந்தமையால், துரியோதனனென்று முதற்பிள்ளைக்குப் பெயரிட்டு, மற்றவர்க்கு-துச்சாதனன்-துர்த்தருஷன்—துன்முகன்-சலந்தன்-சகன்-சமன்-விந்தன் - அநுவிந்தன்-துருவாகன—சுபாகு-துஷ்பதருஷ்ணன்—துஷ்டந்தன்-சித்திரயோதி-துஷ்கிரமன்-விம்சதி-விகருணன்-சலசந்தி—சுலோசனன்-சித்திரன்-சித்திராசுவன்—சாருசித்திரன்-சாரசன்-துன்மருஷ்ணன் - விவிசுஷன்-விகபசமன்-பூரணநாமன்-சுநாபன - நந்தன் - உபநந்தன் - சேநாதிபதி-சுஷேணன்-குண்டோதரன்-மகோதரன்-சித்திரத்துவம்சன்-சித்திரதன் - சித்திரபாகு-அமித்திரசித்து-சித்திரபாணன்-சித்திரவன்மி-சுவன்மி—துருவிமோகன்-சித்திரசேனன்-சித்திரகண்டன் -சுசித்திரன்-சித்திரவன்மதரன்-அபராகிதன் -பண்டிதன்-விசாலாக்ஷன்-மார்பரன்-அசிதன் - சயந்தன்-சுவேச்சை-துர்ச்சயன்-துருடஅஸ்தன்-சுகஸ்தன் - பாதவேகன்—சுவரசேனன்-ஆதித்தகேதன் - பகாசி-நாகதந்தன்-உக்கிரசாயி-கவசி-நிஷங்கி-பாசி-தண்டதரன்—தனுக்கிரகன் பீமரதன்-பீமவேகன் - பீமவாகு-அலோகலன்-பீமகருமன்-சுபாகன்-பிவிக்கிராந்தன் - அபயள்-ருடிகருமன்-துருடிரதன்-அநாதி-ருஷிபன்-குண்டபேதி-விராவி-தீர்க்கலோசனன்-தீர்க்கவசன்-தீர்க்கபுஜன்- அதீர்க்கன்-தீர்க்கன்—தீர்க்கபாகன் - மகாபாகு-வியூடோரஸ்கன்-கனகத்துவசன்- மகரகுண்டன்-குண்டன்-குண்டசன்-அநசுவன்-சித்திரகன்-நக்கிராயுகன்-பாலகீர்த்தி-கந்தாயு-விரோசன் - சகுண்டலன்-விகடன்—என்று தொண்ணூற்றொன்பது புத்திரர்களுக்கும் பெயரிட்டானபின், மற்றொரு பதலையிலிருந்த உதிரம் கருவுருவாகி, அப்பதலையை யுடைத்துக்கொண்டு ஒருபுத்திரிதோன்றினள். அப்புத்திரிக்கும் அப்பெரியோர்கள் துர்ச்சடையென்று பெயரிட, வீஷ்மர் முதலிய யாவரும் அப்பிள்ளைகளையும் பெண்ணையும் அதிக மகிழ்ச்சியோடு சீராட்டி வளர்த்து வந்தார்கள்.

வீமனுற்பவம்.

இந்த நூற்றொருவரில் துரியோதனன் உதித்த அத்தினமே நாரதமுனிவர் சிருங்கிவனத்திற் சென்று பாண்டுராஜனைக்கண்டு, அவன்செய்த பூசையை ஏற்றுப்பல ஆசிகள் கூறிச்சொல்லுகிறார். ஓ மஹாத்மாவே! திரிதராஷ்டிரன மனைவி உங்களுக்குப் புத்திரன் பிறந்தானென்பதை அறிந்து, தன்வயிற்றில் ஒரு குழவிக்கல்லாற் குத்திக்கொண்டாள். அதனால் கருப்பங்கலங்கி உதிரப்பிரவாக முண்டாயிற்று. வியாசர் அதனையுணர்ந்து, அவ்வுதிரங்களை நூற்றொருபதலைகளி லேந்திவைத்தார். அவையனைத்துங்கருவுருவாய்த்திரண்டு இன்றையதினம்பெரியபதலையை யுடைத்துக்கொண்டு ஒரு புத்திரனுண்டானான். மற்றப்பதலைகளிலிருக்கிற உதிரங்களும் நாளுக்கொவ்வொன்றாக உருவாகிப் பலபுத்திரர் உதிப்பார்களென்று புகன்றுபோயினர். இவையனைத்துங் கேட்ட பாண்டுராஜன் தன்மனைவியாகிய குந்திதேவியை அழைத்து, ஓ பெண்கள் நாயகமே! உன் மூத்தார்மனைவி இன்று ஒரு புத்திரனைப்பெற்றதல்லாமல், இன்னும் நூறுபுத்திரரைப் பெறப்போகின்றாளாமே. நீ ஒரு புத்திரனைப்பெற்றாற் பயனென்ன? அருமையான தவத்தாலடையும் திவ்யமந்திரங்கள் உனக்கு இலேசிற் கிடைத்திருக்க, நீயேன் அந்த மந்திரங்களை வீணாக்குகிறாய்? வல்லமையிற் சிறந்த வாயுபகவானை நினைத்து ஒரு மந்திரத்தைச் செபியென்று கட்டளையிட, குந்திதேவி கணவன்சொல்லிய கட்டளைப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, பன்னகசாலையிற் சென்று, நல்ல ஆடைஆபரணங்களை அணிந்து, மலரணையிட்டு, அன்றிரவில் வாயுபகவானை நினைத்து ஒருமந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். அம்மந்திர தேவதைகள் ஓடோடியும் சென்று வாயுபகவானைச் சூழ்ந்தழைக்க, வாயுபகவான் குந்திதேவி யிருக்கும் பன்னகசாலைக்கு வந்தான். குந்திதேவி எதிர்கொண்டு போயழைத்துவந்து, மலரணையி லிருத்திச் சோடச உபசாரமுஞ்செய்து, தனது இரு முலைகளுமழுந்தப் புல்லினள். வாயுபகவான் அதற்கு மனமகிழ்ந்தவனாய்க் கட்டியணைந்து புணர்ந்தான். உடனே அவ்வாயுபகவான் வீரியவிர்த்தியாற் குந்திதேவி கருப்பந்தாங்கி, கரியமேகம்போல் நிறத்தையுடைய ஒரு புத்திரனை நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் பெற்றாள். அப்புத்திரன் காந்தாரியினது பெரும் பதலையிலிருந்து வெளிப்பட்ட புத்திரனுக்கு ஒருநாள் இளையவனாகியும், மற்ற நூறுபுத்திரர்களின் வல்லமைக்கு மேலான வல்லமையை யுடையவனாகியு மிருந்தான். இவனைப் பாண்டுராஜன் பார்த்து, இப்புத்திரனுக்கு என்ன பெயரிடலாமென்று யோசித் திருக்கும்போது ஆகாயவாணி பாண்டுராஜனை அழைத்து, இப்புத்திரன் வல்லமையில் மாருதிக்கொப்பாக இருப்பானாதலால் இவனுக்கு வீமனென்று பெயரிடுவென்ன, பாண்டுராஜன் அவ்வாறே வீமனென்று பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்து, தானதருமங்களைச்செய்து மகிழ்ந்திருந்தான். வீமன் பிறக்கும்போது தடாகம் ஏரி முதலானவைகளி லிருக்குஞ் சங்குகள் முழங்கின.

அருச்சுனனுற்பவம்.

இங்கே குந்திதேவி கணவனை வந்து வணங்கி, ஓஸ்வாமி! இன்னுமிரண்டு மந்திர மிருக்கிறதென்று சொல்லப் பாண்டுராஜன் இந்திரனை நாடி ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரியென்றான். குந்திதேவி அவ்வாறு இந்திரனை நினைத்து ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். இந்திரன் வந்து மனமொத்துப் புணர்ந்தான். உடனே இந்திரன் வீரிய விர்த்தியாற் குந்திதேவிக்குக் கர்ப்பந்தரித்துக் கருவுருவாகி, பங்குனிமாதம் உத்திர நக்ஷத்திரம் பூர்ண சந்திரோதயத்தில் அருமையான நன்னிமித்தங்கள் தோன்றவும் தேவர்கள்கொண்டாடவுமாக ஒரு புத்திரனைப்பெற்றாள். அப்புத்திரன் மதன்போல்வடிவும் திருமால்போல் வல்லமையும்பெற்று விளங்கினான். அப்புத்திரனைக் குந்திதேவி வாரித்தழுவி எடுத்துவந்து, கணவனிடத்துக்கொடுத்தாள், பாண்டுராஜன் அப்புத்திரனுடைய சுந்தரத்தையும் இராஜ அமிசையையும் நோக்கி மகிழ்வையடைந்து, இப்புத்திரனுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று நினைத்த மாத்திரத்தில் ஆகாயவாணி பாண்டுவை அழைத்து, இப்புத்திரனுக்குப் பற்குனனென்று பெயரிடுவென்ன, அவ்வாறே பாண்டுராஜன் பற்குனனென்று பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்துத் தானதருமங்களைச்செய்தான். இவ்வாறு மூன்று புத்திரர்களும் வளர்ந்து வருகிற காலத்தில் ஒருநாள் மத்திராதேவு தன் கணவன் தனித்திருக்கிறவேளை யறிந்து வந்துவணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

நகுலசகாதேவருற்பவம்.

ஓஸ்வாமி! என்தமக்கையான குந்திதேவிவேறு நான் வேறல்ல. அவள் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர் என்வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்தான் ஆகிலும் எனது கருப்பக்குறைதீர என்வயிற்றி னிடமாக இரண்டு புத்திரரைப் பெறவேண்டு மென்று காதல்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்குத் தங்களுக்குச்சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது. இக்காக லெவ்வாறு நிறைவேறுமென்று வேண்ட, பாண்டுராஜன் மத்திராதேவி கொண்டிருக்கிற கருத்தை யுணர்ந்து, ஓ பெண்ணே! உன் கருத்தின்படி இரண்டு புத்திரரைப் பெறும்படி செய்கிறேனென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிற் குந்திதேவி வந்துவிட்டாள். பாண்டுராஜன் குந்திதேவியை நோக்கி, ஓ பெண்கள் நாயகமே! உன்தங்கை இரண்டு புத்திரரைத் தன்வயிற்றிற் பெறவேண்டுமென்ற காதல்கொண்டு இருக்கிறாள். உன்னிடத்தில் இன்னும் ஒருமந்திர மிருக்கின்றதே அதை அவளுக் குபதேசித்து, அந்த விதியையுஞ் சொல்லென்று நயிச்சிகமாக வுரைத்தான். அதற்குக் குந்திதேவி மகிழ்வடைந்து சொல்லுகிறாள். ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்போது கூறிய கருத்தின்படி நடக்க முன்னமே என் கருத்திலுண்டு. அவ்வாறே மந்திரோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லித் தன்தங்கையான மத்திராதேவியை வேறொருவிடத்தி லழைத்துப் போய் ஸ்நானஞ் செய்துவரச்சொல்லி, வந்தவுடன் மந்திரோபதேசஞ்செய்து அந்த விதியையும் காட்டினாள். மத்திராதேவி கணவனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓஸ்வாமி! நானிரண்டு புத்திரர்களைப் பெறவேண்டும். ஆதலால் தங்கள் உத்திரவெப்படியென்று வினவ, பாண்டுராஜன் ஓ பெண்கள் நாயகமே! அஸ்வனிதேவர்களை நாடி மந்திரத்தை யுச்சரித்தால் இரண்டு புத்திர ருண்டாமென்றான்.

மத்திராதேவி அன்றிரவில் ஸ்நானஞ் செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து! பன்னகசாலையைச் சுத்திசெய்து, மலரணையிட்டு, அஸ்வனிதேவர்களை நாடி அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். உடனே அஸ்வனிதேவர்கள் வந்து, அம்மத்திராதேவியைக் கூடிக்கலந்து போயினர். அஸ்வனிதேவர்கள் இருவராதலால் மத்திராதேவி கருத்தரித்து, முன்னும் பின்னுமாக இரட்டைப் புத்திரரைப்பெற்று, அப்புத்திரர்களை வாரித்தழுவி யெடுத்துவந்து கணவனிடத்துக் கொடுத்தாள். பாண்டுராஜன் அப்புத்திரர்களை உச்சிமுகந்து, முகத்தோடு முகஞ்சேர்த்து முத்தமிட்டு, மடியில் வைத்து இப்புத்திரர்களுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று யோசித் திருக்கும்போது ஆகாயவாணி பாண்டுராஜனை அழைத்து, நகுலனென்றும் சகாதேவனென்றும் பெயரிடுவென்று திருவாக்கருளினாள். பாண்டுராஜன் அவ்வாறு பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்துத் தானதருமங்களைச் செய்தான். தருமராஜன்-வீமன்-பற்குனன்-நகுலன் சகாதேவன் இவ்வைவரும் பாண்டு மைந்தர்களாதலால், பஞ்சபாண்டவரென்று பெயர்கொண்டு அங்கங்கு சென்று விளையாடுகிறதும், பெரியோர்களைக் கண்டு வணங்கி அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுச் சிறப்படைகிறதும், மிகுந்த வணக்கத்துடன் முனிவர்களுக்கு மகிழ்வுண்டாக நடந்து பலவரங்களைப் பெறுகிறதுமாகி யிருந்தார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் நடந்து வருகிறநாளில் அவ்வனத்தி லிருக்கும் முனிவர்களும் பெரியோர்களுங் கூடி, இப்புத்திரர்கள் சிறந்த விவேகிகளாக இருக்கிறார்களென்று உபநயனஞ்செய்து, நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றைப்போதித்து, இராஜபுத்திரர்களாதலால் தனுர்சாஸ்திரத்தையும் கற்பித்தார்கள். இப்புத்திரர்கள் விளக்குமுன் காண்பித்த கர்ப்பூரம் எவ்வாறு பற்றுமோ அவ்வாறு முனிவர்கள் கூறியவற்றையெல்லா மனதிலழுத்தியும், சிறுவர்களாதலால் அவர்கள் கருத்துக்கிசைந்தபடி விளையாடியும் வருவார்கள். அக்காலத்திலேயே இவர்களிற் சிரேஷ்டகுமாரனாகிய தருமன் வேதாகமாதிகளைப் பயின்ற விவேகிகளோடு பழகி அவைகளைக் கற்பான். வீமன் சிங்கம் - புலி-கரடி-

பானை-இவற்றை வாலைப்பற்றி இழுத்து, முனிவர்களிருக்கு மிடத்துக்குக் கொண்டுவந்து தரையிலுருட்டி, அம்முனிவர்கள் வீமன் வல்லமைக்குமெச்சி விட்டுவிடச்சொல்லி உத்திரவுசெய்ய அவர்கள் உத்திரவின்படி விட்டுவிடுவான். பற்குனன் பற்பல பராக்கிரமத்தோடு திசையனைத்திலுஞ் சென்று, தனுர்வித்தைஜாலவித்தை முதலிய வினோதங்களைக் காட்டுவான். நகுல சகாதேவர்கள்நாற்றிசையோரு மகிழ்வெய்தக்கலைக்கியான விளையாடல்களைக்கற்பார்கள். பாண்டுராஜன் -குந்திதேவி-மத்திராதேவி-இவர்கள் தங்கள் புத்திரர்கள் இவ்வாறு விளையாடிவருவதைக்கண்ணுறக்கண்டு பரமானந்தத்தை அடைந்து, தங்கள் கருத்தையும் கண்ணையும் அப்புத்திரர்கள்மேற் செலுத்திஇடைவிடாமற் பாதுகாத்து வருகிற காலத்தில் வசந்தகாலம்வந்தது. அசோகு புன்னை சண்பகமுதலிய மரங்களெல்லாம் புஷ்பித்து நறுமணம்வீசத் தென்றல்வந்துலாவிற்று. அக்காலத்திற் குந்திதேவி ஸ்நானஞ்செய்ய நதிக்குச்சென்றாள். ஐவரும் தாயைப்பின்றொடர்ந்தார்கள்.

பாண்டுமரணம்.

இங்கே பாண்டுராஜனும்மத்திராதேவியும்தனித்திருந்தார்கள். அக்காலம் முற்றத்துறந்தமுனிவருக்குமோகமுண்டாகித் தங்கள் மனதை வசந்தப்பச்செய்யுங் காலமாதலாற் பாண்டுவுக்குங் காமமேலிட்டு, (கெடுமதி கண்ணுக்குத்தோன்றாது. என்கிறபழமொழிபோல் தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தைக்காலகதியால் மறந்து அதிகமோகங்கொண்டு, மத்திராதேவியைப் பார்த்துக் கைச்சரசஞ் செய்தான். அந்த மத்திராதேவியும் கணவனுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தை நினையாமல் மறந்து மதிமயங்கி, கணவன்கருத்துக்கிசைந்து, மதனசாஸ்திர விதிப்படி ஆலிங்கனமுதலியவற்றைச் செய்து புணர்ந்தாள் இரதியு மதனும்போலப் பாண்டுராஜனும் மத்திராதேவியும் கூடிப்புணருகிறபோது, வீரியங் கலிதமாகுந் தருணத்தில் அமுதந்தி முனிவரிட்டசாபப்படி ராஜன்பூமியில் விழுந்து மரணமடைந்தான். மத்திராதேவி கணவன் விழுந்ததை நோக்கி, நெடுநாள் புணர்ச்சியில்லாதிருந்தபடியால் அதிககாம மேலிட்டுச் சோபித்துவிழுந்தானென்று அரசனுக்குச் சிலசயித்தியஉபசாரத்தைச்செய்தாள். அவ்வாறுசெய்தும் அரசன் அசைவற நிருக்கிறதைக்கண்டு தட்டி எழுப்பினாள். அப்போதும் பேசவில்லை. இதென்ன விபரீதமென்று புரட்டிப்பார்த்தாள். அதற்கும் அசையாமல் கட்டைபோல்உடல்முழுதும் விறைத்துப்போகவே மனநடுங்கி, ஓ! ஓ! ஸ்திரீகளைப்புணர்ந்தால் மரணமடைவையென்று அமுதந்திமுனிவர் சாபமிட்டிருந்தாரே, அதனைமறந்து அரசன் புணர்ந்தார். அதற்கு நாமும்ஒத்திருந்தோம். சாபப்படி இறந்துவிட்டார். இனிஎன்னசெய்யப் போகிறேமென்று ஓவெனறலறி, அரசன்மேலவிழுந்து, குயிலினமெல்லாம் நாணக்கதறியழுதாள். அதற்குள் குந்திதேவி ஸ்நானஞ்செய்து பன்னகசாலையருகில் வருகிறவள், அங்கு மத்திராதேவியழுகிற குரலோசையைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஏன் நமதுதங்கை யழுகிறாள்? ஏதோ அரசனுக்குக் கெடுதிநேரிட்டதாக்கும். அதனால்தான் அழுகிறாளென்று மனதில் மதித்து, ஐந்து புத்திரர்களும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பின்னோடிவரத் தான் முன்னோடிவந்து, பன்னகசாலையில் நுழைந்து கணவனைநோக்கும்போது கணவனிறந்திருக்கிறதைஅறிந்து, ஐஐயோ!! ஈதென்னகொடுமை தெய்வமேயென்று மேல்விழுந்துபுரண்டுகோவென்று அழத்தொடங்கினாள். அப்போது மத்திராதேவி நடந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ்சொல்லினாள் குந்திதேவி அதனைக்கேட்டு, இதுகாலகதி என்று தீர்மானித்துப்புலம்புகிறபோது பிள்ளைகள் ஐவரும் தாதிமார் முதலானவரும் கோவென்றலறவே இவ்வோசையை அங்கு இருக்கின்றமுனிவர்களாகியபெரியோர்களிற் சதானந்தர் வசிஷ்டர்வால்மீகர்முதலான தவசிரேஷ்டசிகாமணிகளறிந்து, யாவருமொன்றாகத்திரண்டுவந்து, அரசனிருக்கும் அவகோலத்தைக்கண்டு கனவருத்தமடைந்து, குந்திதேவிமத்திராதேவி ஐந்துசிறுவர்கள் தாதியர் முதலானவர்க்குத்தேறுதல்சொல்லி, பிள்ளைகளாகிய ஐவரைக்கொண்டு நடத்தவேண்டிய கிரியாவிதிகளை யெல்லாங்குறைவறநடாத்திப் பாண்டுராஜனை அடக்கஞ்செய்தார்கள். இதற்குள் மத்திராதேவி குந்திதேவியை வணங்கி, ஓஅம்மணி! உன்கிருபையினால் நான் இரண்டுபுத்திரர்களைப் பெற்றேன். இவர்கள்உன்புத்திரர்களேயன்றி என்புத்திரர்களல்ல. இனிநான்பூமியிலிருந்தாற் கணவனுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தையறிந்திருந்தும் காமத்தை மேற்கொண்டுகணவனைக்கூடிக்கொன்றுவிட்டாளென்று உலகம் நிந்திக்கும். ஆதலால் அரைக்கணம் பூமியிலிருக்கேன். கணவனோடு நானுமிறப்பேனென்று விரையும்போதுகுந்திதேவி சமாதானமுதலிய தேறுதல்களினாற்பலவாறு கூறியவற்றை யெல்லாமறுத்து, நகுலசகாதேவரைக்குந்திதேவியிடத்தொப்புவித்துத் தானும் உயிரைவிட்டாள். குந்திதேவி நகுல சகாதேவரைக்கொண்டு செய்யுங்கடனைச்செய்து, மத்திராதேவியை அடக்கஞ்செய்து, ஐந்துபுத்திரர்களைத்தானேவைத்துக்கொண்டு அநாதைபோற் பரதவித்திருக்கிற தருணத்தில் வசிஷ்டர்-வால்மீகர்-விஸ்வாமித்திரர்-சதானந்தர்-இவர்களெல்லாமொன்றாகக் கூடிவந்து, குந்திதேவியைக்கண்டுதேற்றிஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓஅம்மணி! இச்சிறுவர்கள் ஐவரும் சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னு மூன்றுலோகத்தையும் ஆளத்தகுந்த வல்லமையானவர்கள். அவர்களைவீணாகக் காட்டில்வைத்திருந்துபயனென்ன? உன்நகரத்தை

ப்போயச் சேர்ந்து மூத்தாராகிய திரிதராஷ்டிர னிடமாயிருந்தாற் புத்திரர்கள் சிறப்படைவார்கள். ஆதலால் அத்தினபுரத்துக்குச் செல்லென்றுகட்டளையிட குந்திதேவி அம்முனிவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து, ஓசுவாமிகளே! அத்தினபுரஞ்செல்ல அடியேனுக்குவழிதெரியாதே நான்என்னசெய்வேனென்று மறுமொழிகூற, முனிவர்கள் ஆலோசித்து நாமே கொண்டுபோய் அத்தினபுரத்தில் விடவேண்டுமென்றுகருதி, அம்முனிவர்கள் குந்திதேவியையும்சிறுவர்களையும் அழைத்துப்போய் வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரனமுன்விட்டு, ஓபுண்ணியவான்களே! இந்தஐவரும் பாண்டுராஜன் புத்திரர் இதோயிருககிறவள் குந்திதேவி பாண்டுராஜன் வேட்டையாடக்காட்டிற் சென்றதுமுதல் மரணமடைந்த பரியந்தம் நடந்த விருத்தாந்தம்இதுவிதுவென்றெடுத்தோதி, ஓமஹாராஜாக்களே! இப்புத்திரர்களை அற்பமாயெண்ணப் போகிறீர்கள். இவர்களால் இக்குலமும் இக்குவலயமுமல்லாமல், தேவர்களும் நாங்களும் சுகமும் கீர்த்தியும் அடையப்போகிறோம். இவர்களைமிகுந்த அன்புடன் வளர்த்து அரசுக்குரிய தொழிலையும் கல்வியையுங் கற்பித்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, அவரவர்கள்செய்த வந்தனையையேற்றுப் பலஆசிகள்வழங்கித் தங்கள்தங்களிருப்பிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். வீஷ்மர்திரிதராஷ்டிரன் இவ்விருவருங்குந்திதேவியையும் சிறுவர்களையும் ஆதரித்து, இனிய வசனங்களினால் தேறுதல்சொல்லி, குந்திதேவியை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பி, புத்திரர்களை மடியில் வைத்துச் சீராட்டிமிகுந்த காதலோடு வளர்த்துவந்தார்கள். பின்பு வீஷ்மர்திரிதராஷ்டிரன் விதுரன் மூவருங்கூடிப் பாண்டுராஜனதுநிர்யாணத்தைநமது சம்பந்திகளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று உத்தேசித்துத் திருமுகங்களெழுதி, குந்திதேவியைப் பெற்றயாதவகுல சூரசேனமகாராஜனுக்கும், குந்திதேவியைவளர்த்தகுந்திபோஜனுக்கும், சூரசேனன் குமாரனாகிய வசுந்தவனிடமாய்ப்பிறந்து முன்னம் பூமிதேவிக்குக் கொடுத்த வாக்குதத்தத்தை நிறைவேற்றக் கருதியிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமிக்கும், மத்திரதேசத்துக் கதிபனான மத்திரராஜனுக்கும், திரிதராஷ்டிரனுக்கு அம்மானாகிய காந்தாரதேசத்துச் சுவேதமஹாராஜனுக்கும், மற்றுமுண்டானநெருங்கிய பந்துக்களுக்கு மனுப்பினார்கள். இத்திருமுகத்தை அவரவர்கள் கண்ணுற்று, அக்கணம்பிரயாணமாகி அஸ்தின புரத்துக்குவந்தார்கள்.

இந்தச்சேதி வீஷ்மர்முதலானவர்க ளறிந்து, எதிர்கொண்டுபோய் அவரவர்களுக்குத்தகுந்த மரியாதைகளைச்செய்து அழைத்துவந்து, கொலுமுகக்கூடத்திலிருக்கிற திவ்யாசனங்களிலிருத்தி பாண்டுராஜன் மரணவரலாற்றை விளங்கவுரைத்தார்கள். வந்தஅரசர்கள் மனங்கலங்கிக் கனவருத்தமுற்று, இவையனைத்துந் தெய்வகதியென்று ஒருவிதமாகத் தேறி, அந்தப்புரத்திற்சென்று குந்திதேவியைக் கண்டுமினவித்தேறுதல்சொல்லி, மறுபடியும் கொலுமுகக்கூடத்தில்யாவரும்ஒருமிக்கக்கூடி இருக்கிற தருணத்தில் திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர்களும்பாண்டுராஜன்புத்திராகளும்வந்து, கொலுமுகக்கூடத்திலிருக்கும் குந்திபோஜன்முதலான அரசர்களுக்குச் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டுநின்றார்கள். வணங்கின புன்திரர்களை அவரவர்கள் வாரித்தழுவிஆசிர்வதித்து, பாண்டுராஜன்புத்திரர்களாகிய ஐவரையும் நோக்கி, புத்திரர்களிருக்கிற நெறிப்புக்கும்அவர்களது ஒழுக்கத்துக்கு மகிழ்ந்து பாண்டுராஜனை நினைந்துருகி, குந்திபோஜன் முதலான அரசர்கள் வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் விதுரன்முதலானவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓஅரசர்களே! துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் பாண்டுராஜன் புத்திரர்களாகிய இந்தஐவரும்உங்களுக்கொருகண்ணாயிருக்கிறார்கள். ஒருவேளை காலகதியால்ஒருவரையொருவர் பிரிவார்களாகில், அப்போது நடந்துகொள்வதற்குநாஙகள் பாத்தியஸ்தராகையால் ஒருமொழிகூறுகிறோம். அஃதென்னெனில் - திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு நூறு புத்திரர்கள். பாண்டுராஜனுக்கு ஐந்து புத்திரர்கள்இந்த இருதிறத்தாருக்கும் இப்போதிருக்கிற சலநிதிபாஷாணம் மாவிடை மரவிடை அசையும்பொருள் அசையாப்பொருள் யாவும் பேர்பாதி பங்கேயன்றிக் குறைவானபங்கு கொடுப்பது தகுதியல்ல இக்கருத்தை உட்கொண்டிருங்களென்றுரைக்க வீஷ்மர் முதலானமூன்றரசர்களும் இதுசரிதானென்றுசொல்லி ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

அதற்குள் அந்தப்புரத்திலிருந்து சிலதூதுவர் வந்து, போஜன வேளையாயிற்று எழுந்திருங்களென்றுவணங்கினர். வீஷ்மர்முதலான அரசர்களும் வந்த அரசர்களும் எழுந்துபோய் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்து, உள்ளறையி லிட்டிருக்கிற பொற்பீடத்திலிருந்து, கைத்தல்-புளித்தல்-கார்த்தல்-கூர்த்தல்-துவர்த்தல்-தித்தித்த லென்னும் அறுசுவையோடுகூடிய-உண்டல்-தின்னல்-நக்கல்-பருகல்-என்னும் நால்வகை யுண்டியையும் புசித்து, கைகால்களைச்சுத்திசெய்து, விடாயாற்றிமண்டபத்தில் வந்து, சந்தனம் - புழுகு-கஸ்தூரி-கற்பூரம்-சவ்வாது-முதலிய கலவைச்சாந்தணிந்து, பரிமள மலர்மாலைகளைப்புனைந்து, தாம்பூலந்தரித்து, சற்றுநேர மிளைப்பாறிய பின்பு கொலுமுகக் கூடத்தில்வந்து யாவருமிக மகிழ்வோடிருந்து, வந்த அரசர்களெல்லாம் வீஷ்மர் முதலியவர்க ளிடத்து விடைபெற்றுத்தங்கள் தங்கள் நகரம் சேர்ந்தார்கள். இவர்களில் வசுதேவபுத்திரராகியும்-தருமராஜனுக்கு நல்லம்மானாகியும்-பூமிதேவியினது சுமையைத் தொலைக்கின்றவராகியு மிருக்கிற நீலமேகஸ்வரூபனாகிவிளங்குகின்ற

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தருமராஜனுக்குப் பதினைந்து நாழிகை இளையவராதலால், அத்தருமராஜனை வணங்கி ஒரிடத்தில் தனியே அழைத்துப்போய், ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமக்கு இந்தத் திரிதராஷ்டிரனாலாவது அவன் புத்திரர்களாலாவது இன்னும் மற்றவர்களாலாவது ஒருகெடுதி நேரிடுகிறதாயிருந்தால், அப்போது எனக்குத்தெரிவியும் நான் என்தமயன் தம்பி முதலானவர்களோடு வந்து அந்த இக்கட்டைத் தீர்த்துப் பக்கத்துணையா யிருக்கிறேன் இதனை உறுதியாய் நம்பியிருமென்று ஸ்திரம்பேசி, மற்ற நால்வரிடத்திலும் விடைபெற்றுத் தமது நகரததுக்குச் சென்றார். சுவேத மஹாராஜன் புத்திரர்கள் நூற்றுவரில் யாவர்க்கு மிளையவனாகிய சகுனி துரியோதனனுக்கு நல்லம்மானாதலால் தன் தந்தையோடு சொல்லாமல் அத்துரியோதனனுக்குப் பக்கத்துணையா யிருந்துவிட்டான். பரசுராமரிடத்து வில்வித்தைகற்றுத் தேர்ப்பாகன் வீட்டிலிருக்கிற கர்னன் ஒருநாள் வேடிக்கையார்த்தமாய் வீதியில் வரும்போது, துரியோதனன்கண்டு, பிராரத்துவ சம்பந்தத்தால் நிரேதுவாக ஓடி அவனைத்தழுவி, தமயனென்னு முறைகொண்டு சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! இன்றுமுதல் நாமிருவரும் பாலும் நீரும்போலும்-எள்ளும் எண்ணெயும்போலும் - உடலும் உயிரும்போலும் வேற்றுமையின்றி இருக்கவேண்டும். போஜன முதலியவைகளும் என்னோடொப்புமையாகவிருந்து இங்குதானேபுசியும் என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருமென்று உறுதிகூறினான் கர்னன் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, துரியோதனன் முதலான நூற்றுவரோடும் வேற்றுமையின்றி இருந்தான். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! இதுவரையில் நூற்றுவர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் விரோதமில்லை இந்தச்சகுனி சேர்ந்ததின் பின்பு நடந்த விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று கூறுகிறார்.

சம்பவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது,

வாரணாவதச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

தொழுவார்தம் வினைதீர முற்கோல மாய்வேலை சூழ்பாரெயிற், றழுவானை நன்னாம மொன்றாகி லுங் கற்றோ ருருவோதினார், வழுவாத சுரராக நராக புள்ளாக மாவாகபுன், புழுவாக வொன்றிற்பி றந் தாலு நரகிற்பு கார்காணுமே.

நூற்றுவரும் பாண்டுமக்கள் ஐவரும் வேற்றுமையின்றி இருதிறத்தாரும் ஒரு தாய்வயிற்றுப் பிள்ளைகள்போலக் கலந்து கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களுடைய சிநேகம்போற் குற்றம்பாராட்டாமல் நேசித்துப் பந்துகழற்காய் முதலிய சிறுபிள்ளைகளுக்குரிய விளையாடல்களைப் பேதமில்லாமல் விளையாடிவருகிறகாலத்தில், வீமன் தன் விளையாட்டுத் தொழிலின் அவசரத்தினாற் போகிறபோதும் - வருகிறபோதும்-ஓடுகிறபோதும்-நடக்கிறபோதும்—கைகாற்படுகிறபோதும்-துரியோதனன் தவிர மற்றச் சிறுவர்களிற் சிலர் பூமியில் விழுவர் சிலர் கண்சுழன்று வருத்தமுறுவர் சிலர் களைப்பர் சிலர் இளைப்பர் இவர்களை வீமன் நோக்கி விழுந்தவரை யெடுக்கிறதும், வருத்தமுறுபவரை ஆதரிக்கிறதும், களைப்பவரைக் களையாற்றுகிறதுமாயிருப்பன். இதனை வீஷ்மர்முதலிய பெரிய அரசர்களும் மந்திரி பிரதானி முதலிய சேனைத்தலைவர்களும் பார்த்து வியப்படைந்து வீமனைப் புகழ்ந்து, இவ்வீமன் வலியினாற் கருடனை யொப்பானென்றுங் கல்லைப்போல்பவனென்றும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுவார்கள். இவ்வார்த்தைகளைத் துரியோதனன் கேட்டுப் பொறாமைகொண்டு, மனதில் வருத்தமுற்று வருவான். இப்படி வருகிறகாலத்தில் ஒருநாள் துரியோதனன் கர்னனையும் நல்லம்மானாகிய சகுனியையும் அழைத்துக்கொண்டு, தனியே ஒரு சிங்காரவனத்திலிருக்கும் சந்திரகாந்த மண்டபத்திற் புகுந்து, அங்கோரிடத்திலிருந்து துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: ஓ ஆப்தரே! உலகில் அரசர்கள் சிறியபகைகளை வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை ஏனென்றால்-கயத்தின் நீரில் தன்சாயல் தோன்றுவதைக்கண்டு மகிழ்வுற்றிருக்கிற யானையின் மனமானது அல்பவுயிராகிய ஒருதவளை கலக்குமாகில் உடனே தன்னுருவழிந்ததாகவருந்திப்போம். ஆதலால் நான் அத்தினபுரத்துக்குச் சிரேஷ்ட அரசனுடைய புத்திரன் இன்னுஞ் சில நாட் சென்றால் அப்பட்டம் எனக்குக்கிடைக்கும். அக்காலத்தில் என் சகோதரர்களும் ஐவரும் என்னிடமாகவே இருப்பார்கள் இப்போதே வீமன் பலவானாயிருக்கிறான் எனது சகோதரர்கள் அவன் நடக்கிறவிசையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மிகவருத்தப்படுகிறார்கள். அக்காலத்தில் அவனை ஒருவேளை நான்கடிந்து கொள்வனாகில், மற்றத் தருமன் பற்குனன்-நகுலன்—சகாதேவன்-இவர்கள் சும்மா யிருப்பார்கள் இந்த வீமன் முரடன் உடனே எதிர்த்துக்கொள்ளுவான். அப்போது ஒருவேளை தகுந்த தண்டனை செய்ய யத்தனிப்போமாகில் நம்மையெல்லாம் அரைநொடியில் யமதண்டனைக் குட்படுத்திவிடுவான் ஆதலால் எவ்விதத்திலாவது அந்த வீமனைக் கொல்லவேண்டும் அப்படிக் கொல்வதிலும் நம்மா லிறந்தானென்று ஒருவர்க்குந் தெரியக்கூடாது அவ்வண்ணமான ஒருதந்திரஞ் சொல்லுங்களென்று வினவ சகுனி சொல்லுகிறான்.

வீமனைக் கங்கையில் வீழ்த்தல்.

ஓ மருமகனே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? இன்றையதினம் நாமெல்லோரும் இங்ஙனேதானே இருந்து, மற்ற உன்சகோதரர்களையும் அழைத்துவரச்செய்து விளையாடுவோமாகில் அவர்களோடு ஐவரும் வந்து விளையாடுவார்கள் நாமின்றிரவில் இங்குதானே சயனித்துக்கொண்டால், நம்மோடு ஐவரும் சயனித்துக்கொள்வார்கள். கும்பகர்னனைப்போல் வீமன் தூங்குவான் நடுராத்திரியில் நாமெழுந்து அவனைக்கட்டித் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையிற் போட்டுவிட்டால், நீ கொண்டிருக்கிற துன்பத்தை நீக்கிவிடுவாய் இதுதான் யுத்தியென்று சகுனிகூற, அதனைக் கர்னனும் சரியென்றுசொல்ல, துரியோதனன் அக்கருத்துக்கிசைந்து வெளியில் வந்து, அங்கிருக்கும் காவலாளிகளை அழைத்து என் சகோதரர்களை இங்குவரச் சொல்லுங்களென்று கட்டளையிட தூதர்கள் ஓடி துர்ச்சாதனன் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லவே யாவரும் ஒன்றாகத்திரண்டுசிங்காரவனத்திற்கு வந்தார்கள். யாதொரு களங்கமுமில்லாத ஐவரும் அவர்களோடு கூடப்போனார்கள் துரியோதனன் வந்தவர்களைநோக்கி, ஓ சகோதரர்களே! நாமெல்லாம் இங்குதானே விளையாடுவோமென்று பந்தாடல் முதலியவற்றில் தன்சகோதரரோடு கருத்தைச்செலுத்தினான் பாண்டுமக்களும் அவர்களோடு கூட விளையாடினார்கள். பொழுது அஸ்தமனமாயிற்று யாவருமொன்றாகக்கூடி இன்றிரவுக்கிங்குதானே யிருப்போமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அரண்மனையிலிருந்து போஜனம் வரும்படி தூதர்களுக்கு உத்தரவுசெய்ய, தூதுவர்கள் போஜனங் கொண்டுவர, நூற்றுவரும் பாண்டுமக்களும் சகுனியும் கர்னனும் புசித்து, அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான இடத்திற் சயனித்துக்கொண்டார்கள் அததினம் விளையாட்டினால் யாவரும் அயர்ந்து நித்திரைசெய்தாலும் துரியோதனன் கர்னன் சகுனி இம்மூவரும் நித்திரைகொள்ளாமலிருந்து, நடுராத்திரியில் எழுந்து வீமன் நித்திரைசெய்கிற விடத்துக்குவந்து அவன் நெடுமூச்செறிகிறதைக்கண்டு, நாசிக்குநேராகச்சென்றாற் காற்றினால் வருந்த நேரிடுமென்று ஒருபக்கமாய்வந்து, இந்திரஜித்து இலக்குமணமூர்த்தியை நாகபாசத்தாற் கட்டியுருட்டினது போல ஊனுங்கொடியாற் பிணித்து, மந்தரகிரியைத் திருப்பாற்கடலி லிட்டதுபோல் வீமனையெடுத்துப்போய் கங்கையிற் போட்டுவிட்டார்கள்.

பின்பு வீமன் கங்கையில் விழவே சில்லென்று தேகத்திற் சலம்பட்டமாத்திரத்தில் துயிலொழிந்து, கைகால்களை யுதறிக்கொண் டெழுந்திருக்கப் பார்த்தான். ஊனுங்கொடி தன்னைப் பிணித்திருப்பது தெரிந்து ஒரு முறைத்த திமிர்விட்டுக் கூவியெழுந்தான் உடனே கட்டறுந்து, முன்னொருபோது இந்திரனுக்குப் பயந்து கடலிலொளித்திருக்கிற மைநாகபர்வதம் சிறகுகொண் டெழுந்ததுபோலக் கங்கையைவிட்டுக் கரையில்வந்து ஈரந்துடைத்து, சற்றுநேரம் சென்றபின்பு அடடா!! நாமென்ன இங்குவந்து கங்கையில் விழுந்தோம் நம்மை யாராவது கட்டிக்கொண்டுவந்து போட்டார்களோவென்று கருதுவோமாகில் நமக்குப் பகைவர்யார்? ஒருவருமில்லையே: நாம் தூக்கத்தினாற் புரண்டுவந்து கங்கையில் விழுந்தோம் அப்படிபுரண்டுவந்ததினால் நம்மை ஊனுங்கொடி சுற்றிக்கொண்டதென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, இதை ஒருவரோடு சொல்லினால் வெட்கக்கேடென்று நினைத்து, மீட்டுந்தான் படுத்திருந்தவிடத்தில் வந்து படுத்துக்கொண்டான். இதற்குள் பொழுதுவிடிந்தது யாவரும் துயிலொழிந்து எழுந்திருந்தார்கள் எப்போதும்போல் அவரவர்கள் தங்கள் கருத்தின்படி விளையாட யத்தனித்தார்கள் துரியோதனன் வீமன்வந்து விளையாடுகிறதைக்கண்டு, அதிக ஆச்சரியத்தையும் மனவருத்தத்தையு முற்று சகுனி கர்னனிருவரையும் சைகையாலழைத்துப்போய் வீமன்வந்து விளையாடுகிறதைப் பாருங்களென்றான் அவர்களும் உடனேவந்து நோக்கி, சீ! சீ! நாம் கட்டினகட்டுப் பலமான கட்டல்லவென்று தங்களைத் தாங்கள் நிந்தித்துககொண்டு கிணற்றில் கல்லைப்போட்டதுபோற் பிறர்க்குத் தெரியாமல் மௌனமாயிருந்தார்கள். இப்பால் முன்போலவே இருதிறத்தாரும் வேற்றுமையின்றி விளையாடி வருகிறபோது, சிலநாட் சென்றபின்பு துரியோதனன் சகுனியையும் கர்னனையும் தம்பிமார்களையும் ஓரிடத்தில் அழைத்துப்போய் உட்காரவைத்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஆப்தர்களே! முன்னம் வீமசேனனைக் கட்டிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையிலழுத்திவந்தோம் அதற்குத் தப்பிப்பிழைத்தான் இனி அவனை உயிரோடு வைக்கலாகாது வைத்தால் நமக்குக் கெடுதி நேரிடும் ஆதலால் அவனைக் கொல்வதற்கு உபாயமென்னவென்று வினவ சகுனி சொல்லுகிறான்.

சர்ப்பத்தால் வீமனைக்கடிப்பித்தல்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! நீயேன்விசாரப்படுகிறாய்? ஒருநிமைப்போதில்அவ்வீமன் உயிரைக்கொள்ளையிடுகிறேன் அதற்கு உபாயமென்னவென்றால் - நமது நகரத்திலிருக்கும் பாம்பாட்டுகிறஜோகிகளிற்சிலரை ரகசியமாக அழைப்பித்து, அவர்களாற்சர்ப்பங்களைவிட்டு வீமனைக்கடிப்பிக்கச்செய்வோமாகில் தக்ஷண

மரணமடைவனென்று கூற, துரியோதனன் அக்க
ருத்துக் கிசைந்து, நகரத்திலிருக்கிற ஜோகிகளிற்
சிலரை ரகசியமாக அழைப்பித்து, தன்கருத்தை
அவர்களுக்கு விளங்கவுரைத்து, அவர்களைச் சிங்கா
ரவனத்தில் வந்திருக்கச்செய்து, தான் வீமனிடத்
துக்கு வந்து, ஓ தம்பி! நாமெல்லாம் சிங்காரவனத்
திற் சென்று விளையாடுவோம் வாவென்று அழை
க்க வீமன் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டவனைப் அவர்க
ளோடு சென்று, அன்றுபகல் முழுவதும் ஓயாது
விளையாடினான். பொழுதுபோகவே துரியோதனன்
சில தூதர்களால் அரமனையிலிருந்து போஜனத்
தை அழைப்பித்து, வீமனோடு மற்ற யாவரையும்
வைத்துக்கொண்டு புசித்தான பின்பு வீமனைப்பார்
த்துத் துரியோதனன் சொல்லுகிறான். தம்பிவீமா!
நீ தனியாகப் படுக்கிறவனாகையால் இதோயிருக்கிற
அறையிற் படுத்துக்கொள்ளென்று கூறித் தான்
தம்பிமார்களோடுபோய்ச் சயனிப்பான்போலச் செ
ன்று சயனித்திருந்து, சற்றுநேரஞ் சென்றபின்பெ
ழுந்துபோய் முன்னமே வந்திருக்கிற ஜோகிகளை
எச்சரித்துவிட்டு முன்போலவே வந்து சயனித்துக்
கொண்டான். ஜோகிகள் வீமன் படுத்திருக்கிற அ
றைக்குள் வந்து, அவன் கொடிய நித்திரையிலிருப்
பதை அறிந்து, இதுதான் சமயமென்று நினைத்து
உடனே மந்திரத்தை யுச்சரித்தார்கள். மந்திரதேவ
தைகள் நல்ல காளசர்ப்பங்களையெல்லாம் அழைத்
து வந்துவிட்டன. ஜோகிகள் அப்பாம்புகளைநோக்
கி, ஓ சர்ப்பங்களே! இதோ படுத்திருக்கிற வீமனைக்
கடித்து, உங்கள் விஷாக்கினியினாலே கொள்ளுங்க
ளென்று மந்திரத்தை முடுக்கினார்கள். அந்நாகங்க
ள் வீமனைக்கடித்து விஷத்தைக்கக்கிப் போய்விட்ட
ன. ஜோகிகளும் போய்விட்டார்கள். அப்பால் வீம
ன் திடுக்கென்று விழித்து, அடடா! இந்த அறை
யில் மற்குணமென்னு மூட்டைப்பூச்சிகள் மிகுதியாயி
ருக்கின்றனவாதலால் நம்மைக் கடிக்கிறதென்று தீர்
மானித்து, நூற்றுவர் படுத்திருக்கிற அறையுட்செ
ன்று அவர்களோடு தானும் சயனித்திருந்தான். வீ
மன் வாயுபகவானுடைய புத்திரனாகையால் விஷம்
துன்பப்படுத்தவில்லை. பொழுது விடிந்தது. நூற்
றுவரும் துயிலொழிந்து எழுந்திருந்தார்கள். அவர்
களோகூட வீமனும் எழுந்து முன்போலவே ஒன்
றாகச்சேர்ந்து விளையாடிவந்தான். துரியோதனன்
வீமன்வந்து தங்களோடு விளையாடுகிறதைக் கண்டு
அதிக வியப்பை அடைந்து, கர்னன் சகுனி இவர்க
ளுக்குச் சொல்லினான்.

வீமனை வசிநாட்டிக் குதிப்பித்தல்.

அவ்விருவரும் வீமனைக்கண்டு அதிக வியப்ப
டைந்து, இவ்வைவரும் தேவபிண்டமென்று நம்மு
டைய பெரியோர்கள் கொண்டாடி வருவது சரியா
கவே யிருக்கின்றது. இவ்வீமனுக்கு எதிலும் அழி
வுவரவில்லை. இனிமற்றொரு தந்திரத்தினாற் கொலை
செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, சிலநாட்சென்றபின்
பு நகரத்திலிருக்கும் தச்சர்களை இரகசியமாக அ
ழைப்பித்து, கங்கைத்துறையில் எழுக்களினாலும்
இரும்புகளினாலும் செம்மரங்களினாலும் வசிநாட்ட
ச்சொல்லி திட்டஞ்செய்து, துரியோதனன் வீமனி
டத்துவந்து சொல்லுகிறான். தம்பிவீமா! இக்காலம்
வெப்பமா யிருக்கின்றதால் கங்கைத்துறைக்குச்செ
ன்று நீர் விளையாடலாம் வருகிறையா வென்றழை
க்க வீமன் ஒத்துக்கொண்டு துரியோதனனோடு கங்
கைத்துறையருகிற் சென்றான். துரியோதனன்சொ
ல்லுகிறான். தம்பிவீமா! நீ நீர்விளையாட்டில் திறமை
யாள னாயிற்றே. இத்துறையி லிருந்தெழும்பி அத்
துறையிற் குதிக்கிறையாவென்று வினவ, கிஞ்சித்
தேனும் கபடமில்லாத வீமன் சொல்லுகிறான். ஓ அ
ண்ணா! இக்கங்கைத்துறையில் இங்கிருந்து அங்
கு குதிக்கிறதும் அங்கிருந்து இங்கு குதிக்கிறதுமா
பெரிது? இதோ குதிக்கிறேன் பாரென்று சொல்லி
க் கங்கைத்துறையை நோக்கினான். தெய்வானுகூல
மாக இவன் கண்ணுக்கு அச்சல ஒட்டமான கங்கை
த்துறையில வண்டுகள் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்
தன. அவைகளை வீமன்கண்டு அதிக வியப்படைந்
து, ஆ! ஆ! இதென்ன சல ஒட்டமான கங்கைத்து
றையில் வண்டுகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றன வென்று
உய்த்து நோக்கும்போது சலத்துக்கு மூன்றங்குலக்
கீழ் வசிமுனைகள் தோற்றப்பட்டன. அவைகளை
வீமன் கண்ணுற்று, நமக்கென்ன? சொன்னவாக்கு
த் தப்பாமல் வசியைக்கடந்து அப்பாற்குதிப்போம்.
என்று கருதி அங்கிருந்து ஒருபாய்ச்சல்பாய்ந்து வசி
யில்லாத இடத்திற் குதித்து விளையாடி மற்றொரு
துறையாகக் கரையேறினான். துரியோதனன்வீமன்
வசியைக்கடந்து குதித்ததற்கு மெச்சி, இந்த வசிக்
குந் தப்பினானேயென்று கனவருத்தமுற்றுத் தானு
ம் ஒருபுறத்திற் குதிப்பவன்போலக்குதித்து வெளி
யேவந்து, வீமனோடு அரண்மனைசேர்ந்து, சகுனி
கர்னன் தம்பிமார் இவர்களோடு இருவருமாய்க் கல
ந்து பேசிக்கொண்டு, முன்போலவே பாண்டுமக்க
ளோடு வேற்றுமையின்றி மருவி யிருந்தான்.

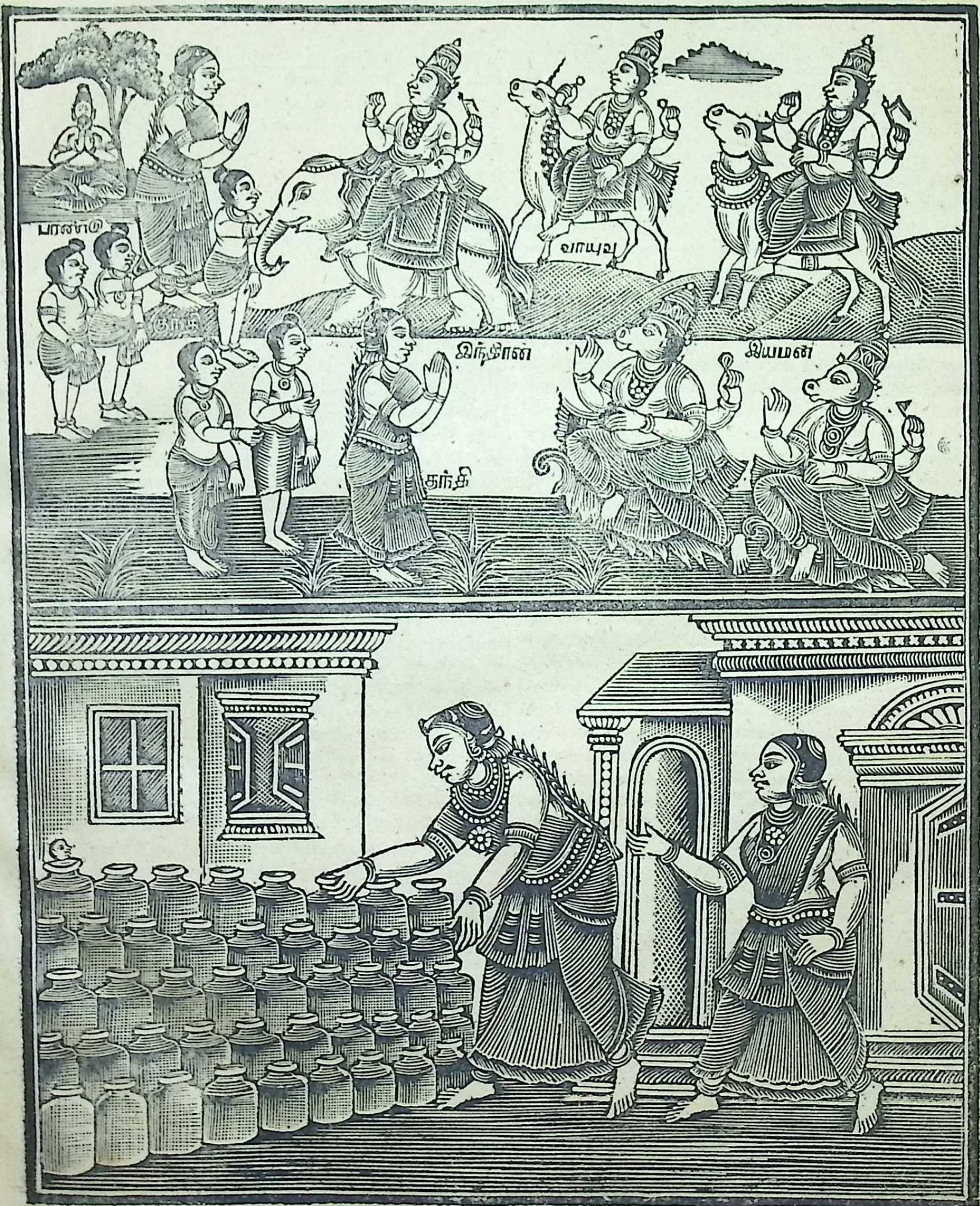
வீமனுக்கு விஷவிருந்திடல்.

இப்பால் சிலநாட் சென்றபின்பு, துரியோதன
ன் கர்னனையும்-சகுனியையும்-ஒரிடத்தில் தனித்து
வரும்படிசெய்து, ஓ ஆப்தர்களே! இந்த வீமனைக
கொல்லப்பலவித தந்திரஞ்செய்தோம். அந்தத் தந்
திரங்களுக்கெல்லாந் தப்பிப்பிழைத்தான். இப்போ
தென்ன யோசிக்கிறீர்கள் சொல்லுங்களென்றான்.
அப்போது சகுனி சொல்லுகிறான். ஓ மருமகனே!
அந்த வீமனைக்கொல்வது பெரிதா? அதற்காக நீ
வருத்தப்படாதே. நமது வேலைக்காரரிற் சிலரை அ
ழைத்துச் சிங்காரவனத்திற் சமையற்செய்யத் திட்
டப்படுத்தி, அன்னத்தினும் பதார்த்தங்களினும் வச
நாபியைக் கலந்து, நமக்கு நாபியில்லாமல் வேறே

சமைக்கத் திட்டஞ்செய்து, வீமனை மாத்திரம் சாப்பிடக் கூப்பிட்டாற் போஜனப்பிரியனாகையால் வருவான். நாம் எல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடி உட்கார்ந்து நஞ்சிட்ட அன்னமுதலியவற்றை அவனுக்கிட்டு, நல்ல அன்னத்தை நாம்புசிப்போம். வீமன் புசித்துத் தலைமயக்குற்று இறப்பான் என்றுகூற துரியோதனன் அம்மான் கூறியபடி வேலைக்காரர்களை ரகசியமாக அழைத்து சமையற் செய்யவிட்டு, வீமனிடத்துக்கு வந்து சொல்லுகிறான். தம்பி வீமா! இன்றையதினம் நமது சிங்காரவனத்தில் விருந்து நடத்துவோம் நீயும் வருகிறையாவென்றுகேட்க, வீமன் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, அவர்களோடு சிங்காரவனத்திற் சென்று, கைகால்களைச் சுத்திசெய்து, பொற்பீடத்தில் தனித்தனி துரியோதனன் சகுனி கர்னன் இவர்களோடு தானும் உட்கார்ந்தான். வேலைக்காரர்கள் நஞ்சிட்ட அமுதத்தை வீமனுக்குப் படைத்து, நஞ்சில்லாத அமுதத்தை துரியோதனன் முதலானவர்களுக்குப் படைத்தார்கள். வீமன் அவ்வன்னத்தையும் பதார்த்தத்தையும் விடாமற் புசித்தான். உடனே நாபியின் திக்ஷண்ணியத்தால் தாகமேலிட்டு, வேலைக்காரரைத் தாகத்துக்குக் கேட்டான். இந்த வசனங்களைத் துரியோதனன் அறிந்து, வேலைக்காரரை எச்சரித்து, சீக்கிரத்தில் தாகத்துக்குக் கொண்டுவந்து கொடுங்களென்று மிகுந்த பரிவோடு சொல்லுகிறவனைப்போலே சொல்ல வேலைக்காரர் அந்தச்சலத்திலும் அதிகமாக விஷத்தைக் கலந்து கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். வீமன் அந்நீரைவாங்கி அருந்தினான். அருந்த மயக்கம் அதிகமாகி ஸ்மரணைதப்பிப் பூமியில்விழுந்தான், வீமன் பூமியில் விழுந்தவுடனே துரியோதனன்முதல் மூவரும் எழுந்துவந்து, நமதெண்ணப்படி இன்று முடிந்ததாகையால் இனி என்னயோசனை? இவனை இவ்விடத்தில் வைத்தால் நம்முடைய பெரியோர்களால் நமக்கு ஒரு கெடுதிநேரிடும். இவனை ரகசியமாகக் கொண்டுபோய்க் கங்கையிற் போடவேண்டுமென்று யோசித்து, இவர்கள் மூவருங்கூடி வீமனைவாரி எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில் ஒரு பக்கமாகப் போட்டுவிட்டு சிங்காரவனத்துக்கு வந்து, சஞ்சலமின்றிக் கைகால்களைச் சுத்தி செய்துகொண்டு, சந்தனம் புனுகு கஸ்தூரி முதலியற்றைப் பூசி, புஷ்பமாலைகளையணிந்து ஆடையாபரணாதிகளை அழகாயுடுத்திக்கொண்டு, வேடிக்கையாய் மற்றத் தம்பிமார்களையு மழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வீமன் நாகலோகஞ்சென்று விஷாமுத பானஞ் செய்தல்.

இவ்வாறு மகாகளிப்புடன் அரண்மனை வந்து சேர்ந்த யாவரும் திரிதராஷ்டிரனையும் வீஷ்மரையும் வணங்கி, ஒ ஐயமீர்! நாங்கள் பெருநாள் கொண்டாட விருப்புற்றிருக்கிறோம், அந்நாளைக்கொண்டாட உத்திரவு கொடுங்களென்று வினவ அப்பெரிய அரசர்கள் அவர்கள் கருத்துக்கிசைந்து, அப்படியே பெருநாளைக்கொண்டாடுங்களென, துரியோதனன் தன் தம்பிமார்களோடும் சிநேகிதர்களோடு மஹாகளிப்புடன் பெருநாளைக் கொண்டாட யத்தனித்தான். இந்தச்சேதி நகரத்தாருக்குத் தெரிந்து, தங்கள் தங்கள் வீடுகள்தோறும் நன்றாய் அலங்காரஞ்செய்து, தோரணங்கள் கட்டி வீதிகளைச் சிங்காரித்தார்கள். துரியோதனன் இந்த விளையாட்டி லிருக்கிறான். அங்கே கங்கையாற்றில் விழுந்த வீமன் விழுந்தவிடம் பிலத்துவாரமா யிருந்தது. விமன் அப்பிலத்துவாரத்தின் வழியிற்சென்று, அதல விதல சுதல தராதல இரசாதல மஹாதலமென்னும் ஆறுலகங்களையுங் கடந்து பாதாளலோகத்திற் போய் விழுந்தான் விழுந்தவுடன் அங்கிருக்கும் நாகவீரர்களாகிய பெரும்பாம்புகள் கண்டு, ஒ! ஒ! பூலோகத்து மனிதன் இவ்வுலகத்துக்கு வந்துவிட்டானென்று சினங்கொண்டு, இவனை உயிரோடு வைக்கலாகாதென்று நினைத்துக் கும்புகும்பாகக்கூடி வீமனைக்கடித்தன. பெரும்பாம்புகள் கடித்தமாத்திரத்தில் நாபியின் கெடுதி அழிந்து, வீமன் துயின்றெழுந்தவர் போல் எழுந்தான். அந்நாகங்கள் வாடாமலெழுந்த வீமனைப்பார்த்து, நீயார்? இங்கே நீ வந்தகாரியமென்ன? என்று வினவ வீமனுக்குப் பேசச் சக்தியில்லாமற் கைச்சைகையால் தாகத்துக்குக் கேட்டான். நாகங்கள் அதைக்கண்டு தங்கள் அரசனாகிய வாசுகியை வணங்கி, ஒஸ்வாமி! யாரோ ஒருமனிதன் பிலத்துவாரத்தின் வழியாய் வந்து விழுந்தான். விழுந்தவனை யாங்கள்கூடி நன்றாய்க்கடித்தோம். அவனிறக்காமல் எழுந்து எங்களைத் தாகத்துக்குக் கேட்கிறானென்றுசொல்ல வாசுகி வியப்படைந்து, ஒ நாகங்களே! நீங்கள்கடித்து மிறக்காம லிருக்கிறானல்லவா? இதோயிருக்கிற விஷாமுர்தகலயங்களைக் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள். எத்தனை கலயங் குடிக்கிறானோ பார்ப்போம். இக்குடங்களி லிருக்கிற விஷாமுர்தத்தைக் குடித்தும் இறக்காதிருந்தால், அவன் வாயுபகவானுடைய அமிசையாக யிருக்கவேண்டும். ஆகையால் உடனே எனக்குத் தெரிவியுங்களென்றான். அவ்வாறே அந்நாகங்கள் விஷாமுர்த கலயங்களை எடுத்துவந்து வீமனுக்குக்கொடுக்கவே வீமன் வாங்கி வாங்கி எல்லாக் கலயங்களையும் புசித்துத் தாகந்தணிந்து, முன்னிருந்த பலத்தைவிட அதிக பலவானாகி மஹாரூபத்தோடு விளங்கினான். இதனை நாகங்கள் கண்டு ஒடி வாசுகிக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்ட வாசுகி உடனே எழுந்துவந்து வீமனைப்பார்த்து! நீயார்? இவ்விடத்துக்கு யென்ன காரணமாக வந்தாயென்று வினவ வீமன் வாசுகியை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஒ நாகேந்திரா! நான் பூலோகத்துச் சந்திரவமிச சிகாமணியாகிய சந்தனு மஹாராஜனுடைய பேரனும். பாண்டுமஹாராஜா

 துரியோதனாதிகள்ஜனனம். காந்தாரி.

வின் மனைவி குந்திதேவியின் புத்திரன். என்பெரிய தந்தையின் புத்திரனாகிய துரியோதனன் சிங்காரவனத்தில் விருந்துசெய்தான். அந்தவிருந்துக்கு நான் போயிருந்து அன்னம் அருந்தினேன். அதுதான் யானறிவேன். இவ்விடம் வந்தது எனக்குத்தெரியாது. என்றுகூறவாசுகி தன்ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கித் துரியோதனன்செய்த சூதையுணர்ந்து, அதைத் தன்மனதுக்குள் வைத்துக்கொண்டு வீமனைத் தன்னரண்மனைக்கழைத்துப்போய் போஜனமிட்டு, கலவைச்சாந்தும் புஷ்பமாலையும் தாம்பூலமுதலானவைகளுமளித்துத் தனக்கொப்பாக வைத்திருந்தான்.

இங்கே தருமராஜன்-பற்குநன்-நகுலன் - சகாதேவன்-இந்நால்வரும் சகோதரனாகிய வீமனைக்காணமற் கனவருத்தமுற்று, நாடுநகரமுழுதுந்தேடி, கண்களில் ஆறுபோல் நீர்சொரியக் கோவென்று புலம்பிப்போயத் தாயாகிய குந்திதேவியை வணங்கி, ஓஅம்மணி! எங்கள் சகோதரனாகிய வீமன்எங்களை விட்டுப்பிரிந்தான். எங்கையோ அலுவலாகப் போயிருப்பவன். வருவானென்று இரண்டுமூன்றுநாள்பார்த்தோம் வராதிருப்பதைக்கண்டு பலவிடங்களில் தேடித்திரிந்தோம். இதுவரையில் அந்தவீமனைக்காணோம். தாங்கள்அவனுக்கு எந்தவேலையாவது இட்டீர்களாவென்று உருகினசிந்தையோடு அழுதகண்ணுடனே வினவினார்கள். இவ்வசனங்களைக்கேட்ட குந்திதேவி சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்து எழுந்து, ஆ! மகனேவீமா! என்றுகதறிப் புத்திரர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் உங்களையல்லாமல் நான் வீமனுக்கு வேலையிடுவேனா? ஒருவேளை உங்கள் மூதாதையல்லது உங்கள்பெரியதந்தை வீமனுக்கு வேலையிட்டார்களோஎன்னமோ? அவர்களிடத்திற் சென்று வினவுவோம் வாருங்களென்று நாலுமக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ,வீஷ்மரிடத்துச்சென்று வணங்கி, என் இளையகுமாரனாகிய வீமன் எங்கேயென்று கேட்டாள். வீஷ்மர் திடுக்கிட்டுச்சற்று ஆலோசித்து, ஓ!ஓ! வீமன் பலவானாதலால் துரியோதனன் பொறாமைகொண்டு என்னசூதுசெய்துகொன்றுவிட்டானோ? மற்றென்னமோவென்று ஐயுற்றுக் குந்திதேவியைநோக்கிச்சொல்லுகிறார். ஓஅம்மணி! வீமனைநான்கண்டு நெடுநாளாயிற்று பதறாத காரியம் சிதறாது. துரியோதனன் பெருநாட்கொண்டாடுகிறபடியால் ஒருவேளை அங்கிருந்தாலுமிருப்பான். ஆரையாவதுபோய்ப் பார்த்துவரச் சொல்லுகிறேன் சற்றுநிதானியென்றுகூறிச சிலதூதர்களை அழைத்து, வீமன்பெருநாள் கொண்டாடுகிற இடத்தில் இருக்கிறானா பார்த்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டார். தூதர்சென்றுஎங்குந்தேடி வீமனை காணாமல் ஓடிவந்துவீஷ்மரைவணங்கி, ஸ்வாமி! எங்கும் வீமராஜனைக் காணோமென்றுசொல்ல வீஷ்மரும் குந்திதேவியும் தருமராஜன் முதலாகிய நால்வரும் மிகுந்த கிலேசமுடையவரானார்கள். இவர்களில வீஷ்மாகுந்தியைநோக்கிச சொல்லுகிறார். ஓஅம்மணி! நீஅஞ்சாதே வீமன்உயிருடனிருக்கிறதும் இறந்ததும் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன் என்று ஒருதுணிவுகூறி சோதிடசாஸ்திரத்தில் வல்லவராகையால் ஜோசியம்பார்த்தார். வீமன்உயிருடனிருக்கிறதாகத் தோற்றப்பட்டது. உடனே குந்திதேவியைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

ஓஅம்மணி: உன்புத்திரனுக்குஅழிடல்லை நாளதுவரையில் உயிருடனிருக்கிறான். இன்றைக்குள் அவன்வருவான். அஞ்சவேண்டாம்என்றுஆதரித்து அந்தப் புரத்துக்குஅனுப்பினார். குந்திதேவிஅந்தப் புரத்துக்குவந்து, தெய்வக்குறி-தீபக்குறி-முதலிய வெல்லாவற்றையும் பார்த்து மனநொந்திருந்தாள். தருமராஜன் முதலானநால்வரும், கிழக்கு-தெற்கு-மேற்கு-வடக்கு-என்கிற நாற்றிசைக்கும் நால்வராகச்சென்று, கண்ணொளிக்கெட்டின வரைக்கும்பார்த்துநின்றார்கள். இப்படி நிற்கிறதருணத்தில் அங்கேவீமன் வாசுகியை நோக்கிச்சொல்லுகிறான். ஓநாகேந்திரா! பூவுமணமும்போலவும் பாலுநீரும்போலவும் வேற்றுமையின்றிப் பிரியாமலிருந்த என்சகோதரர்களும் என்தாயும் என்னைக்காணாமல் வருந்துவார்களாதலால், நான்பூலோகத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று வேண்டவாசுகி வீமனைநோக்கிச்சொல்லுகிறான் ஓவீமராஜனே! இங்குவந்ததற்குப் பெரிதானலாபம் நீஅடைந்தாய். அஃதென்னவெனில்-நீதாகங்கேட்டபோது விஷாமுர்தகலயம்-௬௪-எடுத்துக்கொடுத்தனுப்பினேன். அக்கலயங்களையெல்லாம் அருந்திச்செரிப்பித்துக்கொண்டாய். அவைகளால் உனக்கு முன்னமிருந்த பலத்தைவிடப்பதினாயிரங் கஜேந்திரபலமுங்கிடைத்தது. இனிஉலகத்தில்உன்னைவிட பலவானில்லை. ஆதலால் என்குமாரத்தியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு உன்பதிக்குச்சோ என்று விளம்ப வீமன்-ஓநாகேந்திரா! அடியேற்கு அதிகபலங்கிடைத்தது உமது திருவருளாக்கமும். அதற்கு நான் வந்தனஞ்செய்தேன் உமது குமாரத்தியை விவாகஞ்செய்துகொள்ளென்று கட்டளையிட்டீர். அக்கட்டளைப்படி நடக்க ஒருதடையிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில்-எனக்குத்தமயனிருக்கிறார். அவருக்குஇன்னும்விவாகமில்லை. ஆகையால் தாங்கள்கூறிய கட்டளையைத் தள்ளக் கருத்துடையவனாயிருக்கிறேன். அதற்காகத் தாங்கள் கோபிக்காமல் என்னையாதரித்து, என்சகோதரரைக்காணக் கிருபைசெய்யுமென்று வேண்ட வாசுகிமகிழ்ந்து, சிலநாககுமாரர்களை அழைத்து, இந்தவீமனை அத்தினபுரத்துக்கருகில் விட்டுவாருங்களென்று கட்டளையிட்டு வீமனுக்கு மகரகுண்டல ஆரகேயூரகடகங்கணமுதலாகிய ·ஆபரணங்களையளித்து ஆசீர்வதித்து அனுப்புவித்தான். உடனே நாககுமாரர்கள் வீமனை அழைத்துக்கொண்டுபிலத்துவாரத்தின் வழியாய்ச்சென்று, ·அத்தினபுரத்துக்கருகில்வந்து

வீமனை நோக்கி, ஓ ராஜனே! இதோ அத்தினபுரம் செல்லுமென்று விடுத்து நாககுமாரர்கள் மீட்டும் நாகலோகம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். வீமன் அத்தினபுரத்திற்சென்றான். சென்றவுடன் அந்நகரத்திலிருப்பவர்கள் யாவருங்கண்டு மகிழ்வுகொண்டு கைதட்டி, இதோவீமராஜன்வந்து விட்டான் வந்துவிட்டானென்றுகூறினார்கள். அந்தவோசை அலைகடல்முழக்கம்போலிருந்தது. இந்தஓசையைக்கேட்ட தருமராஜன் முதலானவர்களும்ஓடிவந்துவீமனைக்கண்டு, மிகுந்தஆறாமையோடுகட்டிக்கொண்டு, எங்குற்றாய் வீமாவென்று வினவி அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போயினார். வீமனானவன் அங்கிருந்த வீஷ்மர்திரிதராஷ்டிரன் முதலான பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, குந்திதேவிமுதலாகிய அன்னையர்களையும் வணங்கினான். அவர்கள் இவனை ஆசீர்வதித்து, வாரித்தழுவிக் கட்டிமுத்தமிட்டு ஆதரணைசெய்தார்கள்.

இவர்களில் வீஷ்மர்வீமனையழைத்து, அப்பா வீமா! நீஇந்தஎட்டுநாள்பரியந்தம் எங்கிருந்தாயென்றுவினவ வீமன் சொல்லுகிறான் ஓஐயா! என் தமயன் துரியோதனன் சிங்காரவனத்தில் விருந்துசெய்து என்னையழைத்தான். அவ்விருந்துக்குப்போய்ப்புசித்தேன். பின்பு பாதாளலோகத்திற்சென்றிருந்து நாகேந்திரனாகிய வாசுகியின் கிருபையினால் இவன்வந்தேனென்றுகூறித் தன்னை வினவியவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறேபுகன்றான் வீஷ்மர்மிகுந்த யுக்திசாலியாகையால் இவ்வசனங்களைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், ஓ! ஓ! ஏதோமாறுபாடு நடந்திருக்கிறது. என்று தன்கருத்தில்நிதானித்து, மூளையில் தானே இவ்வளவுகெடு புத்தியுடைப்வனாயிருக்கிற துரியோதனன் வரவர விபரீதத்தை விளைவிப்பான். இனி நாம்சும்மாயிருப்பது தகுதியல்ல அரசர்க்குரியவில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்பிக்கவேண்டும். நாமே கற்பிக்கப்புகுந்தாற் சிறுவர்கள் எல்லாம் நமக்கஞ்சி இருக்கமாட்டார்கள். அவரவர்கள் புத்திக்கும் யுத்திக்கும் தக்கபடியே வித்தையேறும். அதனால் பின்னடிக்கு ஒருவர்க்கு நன்றாகச்சொன்னான் ஒருவர்க்கு நன்றாகச்சொல்லவில்லையென்கிற ஒருகுற்றமான பழிச்சொல் நமக்குவரும் அப்பழிக்கும் அஞ்சாமல் வில்வித்தையைக் கற்பிப்போமாகில், நாம் மூதாதையாகையாற் சிறுவர்கள் பயமுடன்கற்றுக்கொள்ளார்கள் ஆதலால் வேறொரு வில்லாசிரியனைக்கொண்டே கற்பிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, இதற்கு யாரை நேமிக்கலாம்? வில்லாசிரியன் எங்கிருக்கிறான்? என்று தம்மிடத்திலிருக்கும் பெரியோர்களை உசாவியபோது அப்பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

கிருபாசாரி வரலாறு.

ஓமண்டலேஸ்வரா! முன்னம் பிரமன்பேரனாகிய சரத்துவந்த முனிவர் ஒருவனத்திற்சென்று அருமையான தவஞ்செய்தார். அத்தவத்தை அழிக்க இந்திரன் தன்னாடகசாலைப்பெண்களில் அரம்பை என்பவளை அழைத்து, ஓபெண்ணே! பூலோகத்திற் சரத்துவந்தர் அருமையான தவஞ்செய்கிறார். நீசென்று அத்தவத்தை அழித்துவாவென்று வேண்ட அரம்பை அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, வீட்டிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து நல்ல ஆடைஆபரணங்களை அணிந்து, காதமணக்கும் பரிமளத்திரவியங்களைப் பூசி, மலர்மாலைசூடி, இவளைக்கண்ட திவ்யபக்கியான ஸ்வரூபிகளெல்லாம் எப்படி இவளைப் பின்றொடருவார்களோ அப்படியே இவள்சாயலைக்கண்ட மயிலும்-குரலோசையைக்கேட்ட குயிலும்-நடையைப் பார்த்த அன்னமும்-பின்றொடரப் பூலோகத்திலிறங்கி சரத்துவந்தர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில்வந்து, அவர்நோக்கம் தன்மேற்பாயும்படியான இடத்தில் நின்றாள். சரத்துவந்தர் கண்விழித்துப்பார்த்து, தனக்கெதிரிலேநிற்கிற அவளைக்கண்டு மிகுந்தவிரகமடைந்து, இவ்வளவு ரூபத்தோடுகூடிய ஸ்திரீகள் உலகத்திலிருக்கிறார்களாவென்றுநினைத்துத்தன்கருத்தைக்கிஞ்சித்து காமத்தின்வழியிற் செலுத்தினார். உடனே வீரியம் வெளிப்பட்டு இரண்டுதுளியாக அவரிருந்த தருப்பாசனத்தில் விழுந்தன. இந்தச் செய்கையை அரம்பையறிந்து, இனிநின்றோமாகிற் சாபம் நேரிடுமென்றுகருதி உடனேமறைந்து சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தாள் சரத்துவந்தர்தமது வீரியம் வெளிப்பட்டதைக்குறித்து மனவருத்தமடைந்து, மிஞ்சிப்போயினதற்கு வியாகூலப்பட்டாற் பயனென்னவென்று ஒருவிதமாகத் தேறி, தன்கையிலிருந்த வில்லையும் திவ்பாஸ்திரங்களடங்கிய அம்புக்கூடினையும் அந்தத் தருப்பாசனத்தில் வைத்துவிட்டு, மற்றொரு வனத்திற்சென்று நற்றவம்புரிந்திருந்தார். தருப்பாசனத்தில் விழுந்தஇரண்டு துளிவீரியமும் மஹா முனிவரது விந்தாதலாற் பழுதுபடாமல், ஒருதுளி பிள்ளையாகவும்மற்றொரு துளிபெண்ணாகவும், தோன்றி அழுதுகொண்டிருந்தன அப்போது உமதுபிதாவானவர் இளவரசுபட்டம் நீங்கி மகுடாபிஷேகனாகிச்செங்கோற்செலுத்தி வந்து, ஒருநாள்வேட்டையாடக்காதல்கொண்டு, வில்லியர்-வலைஞர்-மந்திரிகள்-பிரதானிகள் - முதலானவர்கள் புடைசூழநாலுவகைச்சேனையோடுங்காட்டிற்சென்று, அநேகமிருகங்களை அதமாக்கிவனத்தின் வரும்போது அச்சிறுவர்களின் அழுகுரலைக்கேட்டு விரைவிற்கிசென்று அம்மக்களைநோக்கி வியப்புற்று, ஓ!ஓ! இம்மக்களைப்பார்த்தால் மஹா சுந்தரத்தோடு விளங்கியிருக்கிறார்கள். இவர்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையர் எங்கேயாவது அருகிலிருப்பார்கள். வனத்தைச் சுற்றிபார்த்து வரவேண்டுமென்றுதூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார் தூதர்கள்வனமுழுதும்பார்த்துவந்து அரசனைவணங்கி, ஓஸ்வாமி! இவ்வனமுழுவதும் முனிவர்மயமேயன்றி இக்குழந்தைகளுக்கு

உரியவரைக் காணோமென்றுகூற அரசன் மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மந்திரிமார்களே! பூலோகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர்கள் உலகிலுள்ளவர்க்கு யாதொரு குறைவுமுறாதிருக்க நடக்கவேண்டும். சத்துருவா யிருந்தபோதிலும் காட்டில் நின்று தவித்தால் அவர்களை ஆதரிக்கவேண்டியது நமது கடமை. இப்படி மறுநூல்கள் முறையிடுகின்றதை யுணர்ந்தும், மிகவும் இளமையாகிய இம்மக்களது அழுகுரலைகேட்டு நாம் நகரத்துக்குச்செல்வது யோக்கியதையல்ல. நாம் எடுத்துப்போய் வளர்த்தால் இச்சிறுவருக்கு உரித்தானவர்கள் ஒருவேளை நம்மிடத்தில்வர நேரிடும். அப்படி வந்துகேட்டால் அப்போது தடைசொல்லாமல் அவர்களிடத்து இச்சிறுவர்களைக் கொடுப்போம். ஆதலால் இச்சிறுவர்களை இப்போதுநாமெடுத்துப் போவோமென்று அவர்களோடுகூட வைத்திருந்த வில்லையும்-அம்புக்கூட்டையும்-அச்சிறுவர்களையும்-மந்திரிகளாலே யெடுப்பித்துக்கொண்டு நகரத்துக்கு வந்து, அச்சிறுவர்களை மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துவந்தார். சரத்துவந்தர் ஒருநாள் நமது வீரியம் எவ்வாறாயிற்றோ பார்த்து வருவோமென்று அவ்வனத்துக்கு வந்து தாமிருந்த இடத்தை நோக்கும்போது, வில்லும் அம்புங்கூடு மில்லாமையைக் கண்டு நமது வீரியம் உருவாகிச் சிறுவர்களாக இருக்கவேண்டும். அச்சிறுவர்களைக் கைப்பற்றினவர் அவ்வில்லையும் கைப்பற்றி யிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அச்சிறுவர்களை யார்கொண்டு போயினர் அறிய வேண்டுமென்று தமது கியான திருஷ்டியால் நோக்கி, உமது பிதாவாகிய சந்தனுமஹாராஜன்எடுத்துப்போயினதை யுணர்ந்து, இந்நகரத்துக்கு வந்து அரசனைக்கண்டார். அரசன் திடுக்கென்றெழுந்து, சரத்துவந்த முனிவரைப் பொற்பீடத்தி லிருத்திச் சோடச உபசாரமுஞ்செய்து, பயபத்தியுடனே எதிர்நின்று சொல்லுகிறார். ஓ ஸ்வாமி! எளியேன்மீது கிருபை வைத்து இவ்விடம் எழுந்தருளியதற்கு யான் என்ன புண்ணியஞ்செய்தேன்? இம்மனையை நாடிவந்த காரியமென்ன? ஏதாவதிருந்து வெளியிட்டால் தங்கள் கருத்தின்படி நடக்க விருப்புற்றிருக்கிறேனென்று வேண்ட, சரத்துவந்த மஹாமுனிவர் வணங்கிய அரசனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நீர் வேட்டையாடி முனிவர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில் வந்தபோது என்வீரியத்தா லுண்டாகிய ஒரு பிள்ளையையும் ஒரு பெண்ணையுங்கண்டு எடுத்துவந்தீரே. அக்குழந்தைகளை நான் பார்க்கவேண்டும் கொண்டு வாருமென்றார். அரசன் அருகிலிருக்கிற மந்திரிகளைநோக்கினார். மந்திரிகள் அரசனது குறிப்புணர்ந்து, அக்குழந்தைகளை எடுத்துவந்து அரசன்கையிற் கொடுத்தார்கள். அரசன் அக்குழந்தைகளைச் சரத்துவந்த முனிவரிடத்துக் கொடுத்து, ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர்சொத்து தேவரீரைச் சேர்ந்தது என்று வந்தனத்தோடு வணங்கினார். சரத்துவந்தர் அரசனை வாழ்த்தி இரண்டுமக்களையும் எடுத்துப்போய் தன்னிருப்பிடத்தில் வைத்து வளர்த்து, பிள்ளைக்குக் கிருபனென்றும், பெண்ணுக்குக் கிருபியென்றும் நாமகரணமிட்டு, புத்திரனுக்கு-நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றைப் போதித்து, தநுசாஸ்திரத்தையும்-அதனது மர்மங்களையும்-நன்றாக உணர்த்திப் பூரணமாகக் கற்பித்தார். அதன்மேல் வில்லாளிகளாகிய சகல அரசர்களும் துதிக்கக் கிருபாசாரியென்று பெயர்பெற்று இதோ விளங்கி யிருக்கிறார். இவரைக்கொண்டு சிறுவர்களுக்கு வில்வித்தையைக் கற்பித்தால் நன்மையா யிருக்குமென்றுசொல்ல, வீஷ்மர் அவரை அழைத்துச் சொல்லுகிறார்.

துரோணாசாரி வரலாறு.

ஓஸ்வாமி! அரசுக்குரிய திரிதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள் நூறுபேர். பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐந்துபேர். இந்த நூற்றைந்து புத்திரர்களுக்கும் தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து இன்றுமுதல் வில்வித்தையைக் கற்பித்து வில்லாசிரியனாக இருக்கவேண்டியது என்றார். கிருபாசாரி அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, நல்ல முகூர்த்தத்தில் நூற்றைந்துபேர்களையும் அழைப்பித்துக் குருவணக்கஞ் சொல்லி, வில்வித்தையைக் கற்பித்து வந்தார். குருகுமாரர்களாகிய இந்த நூற்றைந்து பேர்களும் வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுற்றதை நாள்தோறும் வீஷ்மருணர்ந்து, இப்புத்திரர்களால் அதிக நலமுண்டாகு மாதலால் எத்திசையரசர்களும் பத்திசெய்து வணங்கும்படி நேரிடும். அதற்கு மூலகாரணமாக இருக்கிற வில்வித்தையை இன்னு மேலானவரைக்கொண்டு அதிகமாகக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று கருதியிருக்கிற தருணத்தில், ஓ ஜெனமேஜெயனே! முன்னொருபோது பாரத்துவாச மஹாமுனிவர் ஒருவனத்திற்சென்று தவநிலையியற்றி, துரோண கும்பம் நிறுத்தி, மந்திராக்ஷதை முதலிய பூசாதிரவியங்களாற் கருத்தனைக் கருத்தில் வைத்து ஆராதித்து அருச்சனைசெய்து வந்தார். இந்திரன் இந்தப் பாரத்துவாச மஹாமுனிசெய்து வருகிற தவத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதி, மேனகையை அழைப்பித்து, ஓ பெண்ணே! பாரத்துவாச மஹாமுனி அருமையான தவஞ்செய்கிறார். அத்தவத்தாற் சொற்கருத்துக்குக் கிஞ்சித்து வருத்தம் நேரிடும். அவ்வருத்தம் நேரிடாததற்கு முன்னம் நீசென்று அவர்தவத்தை அழித்துவாவென்று கட்டளையிட, மேனகை இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! சொற்கமத்திய பாதாளலோகங்களுக்குத்தலைமையான அரசனாயிருக்கிற தாங்கள் ஒரு கட்டளையிட்டால் என்னால் மறுக்கத்தரமா? இதோசென்று அந்தப் பாரத்துவாசர் செய்கிற தவத்தை அழித்து வருகிறேனென்று விடைபெற்று வீட்டிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து பரிமள வர்க்கங்களை மின்னலைப் பழித்த தேகத்தில் திமிர்ந்து, புஷ்பமாலை சூடி,

ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கிரதஞ்செய்து, நிலைபெற்ற தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய முனிவர்களெல்லாம் மனங்கலங்கிக் காமனுக்குள் ளாகும்படியாய்ச் சொற்கத்தை விட்டுப் பூலோகத்திற்சென்று பாரத்துவாசர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில் வந்து, அவரைநோக்கி அவருடைய மகிமைக்கு வியப்படைந்து, மஹா உறுதியாயிருந்து தவஞ்செய்கிற இவரை எவ்வாறு கைவசப்படுத்தப் போகிறோமென்று நினைத்து, நாமணிந்திருக்கிற பரிமளவாடை அவர் நாசிமேற்படக் காற்றுமுகமா யிருந்தோமாகில் தெய்வச்செய லெப்படியாக முடியுமோ பார்ப்போ மென்று ஒரு சந்தனமரத்தடியில் வந்து நின்றாள். இந்தமேனகை அணிந்திருக்கிற பரிமள வாடையானது காற்றினாற் பாரத்துவாசர் நாசியிற்பட்டது. பாரத்துவாசர் அவ்வாசனையையுணர்ந்து, திவ்ய பரிமளவாடையேதென்று நோக்கும்போது சந்தன மரத்தடியிலிருக்கிற மேனகை தோற்றப்பட்டாள். அவளைக் கண்டவுடன் பாரத்துவாசர் அதிக மோகங்கொண்டார். கருத்தில் மோகத்தை வகித்த மாத்திரத்தில் உடனே அவருக்கு வீரியம்வெளிப்பட்டு எதிரிலிருக்கும் துரோண கும்பத்தில் விழுந்தது. இதைக் கண்ட மேனகை இனி நின்றோமாகிற் பெரியோர் மனநோதல் நேரிடும். நாம் நாடிவந்தகாரியம் நிறைவேறிற்று. இனி ஒரு மாத்திரைப்போது மிருக்கொணாதென்று கருதிச் சொற்கம் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

பாரத்துவாசர் வீரியம் வெளிப்பட்டதைக் குறித்து வருத்தமடைந்திருக்கிற தருணத்தில் பூரண கும்பத்தில் விழுந்த வீரியம் கருவுருவாகி, மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்குள் அக்கும்பத்தை விரித்துக் கொண்டு ஒரு புத்திரனுதித்தான். பாரத்துவாச மஹாமுனி புத்திரனைக்கண்டு மிகுந்த களிப்படைந்து, அப்புத்திரன்மீது அதிக காதலைவைத்து வளர்த்து, துரோணகும்பத்திலவதரித்தமையால் துரோணனென்று நாமகரணமிட்டு, ஐந்துவயது சென்றவுடன் உபநயனஞ்செய்து, நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றோடு தநுசாஸ்திரத்தையும் போதித்து, இப்புத்திரனைப் பிரமன்-மால்-சிவன்-என்கிற மூவருமதிக்க இன்னும் அதிகமாகக் கற்பிக்கவேண்டு மென்று கருதி பாசுராமரைக் கொண்டுஞ் சொல்லிவைத்து, அதுவும் போதாமல் அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்தில் இப்புத்திரனை அழைத்துப் போய்விட்டார். அம்முனிவரன் துரோணாசாரியர் புத்தியையும் யுக்தியையும் மதித்தறிந்து, தான் கற்றிருக்கிற தேவஸ்திரப் பிரயோக மந்திரங்களை எல்லாங் கற்பித்து வந்தார். இப்படி வருகிற காலத்திற் பாஞ்சால தேசத்துக் கதிபதியாகிய சோமகன் புத்திரனாகிய துருபதன் வில்வித்தையைக்கற்க அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்து வந்து வணங்கித் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். அக்கினிகோத்திரமுனி துரோணாசாரியருக்குக் கற்பிக்கிறதுபோல் அவனுக்குங் கற்பித்துவந்தார். துரோணாசாரி வில்வித்தையிற் சிறந்தவராதலால் துருபதன் அவரையுமடுத்து, நல்ல வார்த்தை சொல்லி வந்தனை வழிபாடு செய்து வருவான். அதனால் துரோணாசாரியார் மனமகிழ்ந்து, தாம் கற்றிருக்கிற அருமையான வில்வித்தையிற் சிலவித்தையைக் கற்பித்தார் எடனே துருபதன் தந்தையின் அரசுக்குரியவனாதங்காலம் நேரிட்டது. அக்காலத்தில் துருபதன் துரோணாசாரியை வந்து வணங்கி, ஒ ஸ்வாமி! என் தந்தை பட்டணம் வரும்படி கட்டளையிட்டார் நான் போகிறேன் உன் தந்தையின் செங்கோல் என் கைவசமாகில் தங்களுக்கு என்தேசத்திற் பாதிபங் கிட்டுக்கொடுப்பேன். இதனை உறுதியாக நம்புவையாவென்று சத்தியமாக உரைத்து, தன் முதலாசிரியாகிய அக்கினிகோத்திர முனிவரையுங்கண்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் நகரத்துக்குச் சென்றான். அவன் தந்தை சோமகன் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, தன் செங்கோலைப் புத்திரன் வசமாக்கித் தவத்திற்குப்போனான். துருபதன் ஏகசக்கிராதிபதிபோல் அரசு செய்திருந்தான்.

அஸ்வத்தாமர் வரலாறு.

இங்கே துரோணாசாரி வில்வித்தை யெல்லாவற்றையு முணர்ந்து, யாவரும்புகழப் பெயரெடுத்து, இனி தவத்தைச்செய்து சிலாக்கியமாகிய பாக்கியத்தை யடையக்கருதித் தந்தையிடத்து வந்து வணங்கி, தமது கருத்தை வெளியிட்டார். தந்தையாகிய பாரத்துவாசர் புத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். அப்பா மகனே! நீ தவஞ்செய்கிறதற்கு இது காலமல்ல முன்னங் கிரகஸ்தாசிரமமடைந்து பின்பு துறவற மடையவேண்டியது. என்று விளம்பிக் கிருபாசாரி சகோதரியாகிய சௌபாக்கியவதி கிருபையைத் துரோணாசாரியார்க்கு விவாகஞ் செய்வித்தார். துரோணாசாரி கிருபி என்பவளோடு இல்லறத்திற் பொருந்தித் தருமம் வழுவாமல் நடத்திவருங் காலத்தில், நாரதர் கிருபையினது நற்குண நற்செய்கையையும் கற்புடைமையையுங் கண்டு கைலாயத்திற்குச்சென்று, நந்திதேவரது விடைபெற்றுக் கைலாயத்தின் மத்தியி லிராநின்ற கோடிசூரியப் பிரகாசமாக ஒளிசெய்யும் மஹாமண்டபத்து ளெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ சாம்பவ மூர்த்தியைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றார். சாம்பமூர்த்தி நாரதரை இருக்கச்சொல்லி, ஒ நாரதரே! நீர் உலகமெல்லாம் வியாபித்து எல்லாச் சங்கதிகளையு மறிந்திருக்கிறவராயிற்றே, ஏதாவது அதிசயமிருந்தாற் சொல்லுமென்று வினவ நாரதர் சொல்லுகிறார் ஒ ஸ்வாமி! பாரத்துவாசர் புத்திரனாகிய துரோணாசாரியின் மனைவி கிருபி என்பவளுடைய கற்புடைமையை என்னென்று சொல்லுவேன். அவளைப்போல் கற்பிற் சிறந்தவர்கள் வேறொருவர் இல

லை இவ்வுலகத்துள்ளபெண்டிர்களில்அவளுக்கொருவரை உபமானஞ் சொல்லத்தக்க தன்றென்றுவணங்கிவிடைபெற்றுத் தன்கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச்சென்றார். சாம்பவமூர்த்தி அந்தக் கிருபையினது கற்பினிலையை யறியவேண்டுமென்று சன்னாசிவேடம்பூண்டு, கைலாயத்தைவிட்டுத் துரோணாசாரியிருக்கிறவனத்துக்குவந்து, அவருடைய ஆசிரமத்துக்குட்சென்றார். துரோணாசாரி சன்னாசியைக் கண்டு எழுந்துவணங்கி பொற்பீடமளித் திருக்கச்சொல்லி, ஸ்வாமிகளே! தேவரீர் இவணெழுந்தருளியகாரணமென்னென்றுவினவ சன்னாசிசொல்லுகிறார்.

ஓபுண்ணியாத்மாவே! எனக்குப்பசியாக இருக்கின்றதால் அன்னம்படைக்கவேண்டுமென்றார். துரோணாசாரி மனமகிழ்ந்து, ஐம்பொறிகளின்வழியாகிய ஐம்புலன்களை அடக்கும்பெரியோர்களுக்கும் அடக்கக்கூடாமையானது பசிநோய் அப்பசிநோயை நீக்குவது அப்பெரியோர்களுடைய வல்லமைக்குமேலானவல்லமையென்றும், இல்லறத்தானுக்கு இதைவிடத்தருமமில்லையென்றும் வேதங்கள்முறையிடுகின்றன மேலும் நாம்இல்லறத்தி லிருக்கிறோமாதலால் நம்மாலிசைந்தமட்டும் அன்னமிட வேண்டுமென்று மதித்துச் சன்னாசியை வணங்கிச்சொல்லுகிறார் ஓஸ்வாமி! தாங்கள்கூறிய கருத்தின்படி அன்னம் புசித்துப்போமென்று இனிய வார்த்தையுரைத்துத்தன்மனைவியிடத்துவந்து, ஓபெண்ணே! ஒருபெரியவர் அன்னம் வேண்டுமென்று நமதிடத்துக்கு வந்தார். நீஅவர்க்குப் பசியடங்கி மகிழ்வெய்த அன்னம்படை நான்ஸ்நானஞ்செய்து வருகிறேனென்றுசென்றார் உடனேகிருபி ஸ்நானம்பண்ணி வீட்டில்வந்து சமயற்செய்து, சன்னாசியிடத்துவந்துவணங்கி, ஓஸ்வாமி! நெடுநேரமாகப் பசிநோயில் வருந்துகிறீர் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து எழுந்து வாருமையாவென்றுவணங்கினாள். சன்னாசி எழுந்து உள்ளறையிற்சென்று, அங்கிட்டிருக்கும் பீடத்திலிருந்தார். கிருபிஒருதட்டிற் சிலதிவ்யபதார்த்தங்களோடுஅன்னத்தைஎடுத்துவந்தாள். அதைத்தபசிகண்டு சொல்லுகிறார் ஓபுண்ணியவதி! எனக்கு அன்னம்படைப்பவள் நிருவாணியாக இருந்து உண்பிக்கவேண்டும். அவ்வண்ணமாக அன்னம் படைத்தால் நான்புசிப்பேன் இல்லாவிட்டால்நான் புசியேனென்றார். கிருபிஆ! இதென்னவிரதம்? நாம் நிருவாணியாயிருந்து அன்னம்படைத்தாற் கற்புக்கழிவுவருமே அவ்வண்ணஞ்செய்யாவிட்டால்நமது கணவன்கட்டளைக்குக் குறைவுவருமே இதிற்கணவன் கட்டளையைமீறாதிருப்பதேகற்புடைமை யாதலால் இவரிஷ்டப்படி இருந்து அன்னமிடுதலேஉத்தமமென்று மதித்து, வீட்டிற்சென்றுவஸ்திரத்தை நீக்கித் தன்னுடல் முழுதையும் அளகத்தால் மறைத்து அன்னத்தைஎடுத்துவந்தாள். அதுகண்டசன்னாசி அவள் கற்புடைமைக்குமெச்சி, அவளதுசுந்தரத்தைநோக்கினார். நோக்கும்போது சன்னாசிக்கு வீரியங் கலிதமாயிற்று அதுஇந்தக் கிருபின் கரத்திலிருக்கிற அன்னத்தில் விழுந்தது உடனேசன்னாசியு மறைந்தார் கிருபி அவர்வீரியம் விழுந்ததையும் உடனே அவர்மறைந்ததையுங்கண்டு, அந்த அன்னத்தட்டை அவ்வண்ணமே வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இதற்குள் ஸ்நானஞ்செய்யச்சென்றதுரோணர்வந்தார். கிருபி அவரை வணங்கி நடந்தவிர்த்தாந்தத்தைச் சொன்னாள். துரோணர் சன்னாசித்துவமடைந்தவர்க்கு இந்த நினைப்பேது? ஒருவேளை நமதுமனைவியின்மீது கருத்துகொண்டு இராவணன் சீதைமேல் இச்சைவைத்துச்சன்னாசிவேடந்தரித்தது போல் யாராவது வந்தாரோவென்று தமதுகியான திருஷ்டியால் நோக்கினார். வந்தவர் கைலாசபதியென்று தெரிந்து மனைவியைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓபெண்ணே! சன்னாசியாகவந்தவர் கைலாசபதிஅவர்வீரியம் வீணாகக்கூடாது ஆதலால்நீயே இவ்வன்னத்தைப் புசியென்றுசொல்ல அக்கிருபிஅவ்வன்னத்தை எடுத்துப்போய்த் தான்புசிக்காமல், துரோணாசாரியின் வாகனமாகிய பெண்குதிரையிடத்து வைத்தாள். அக்குதிரை அவ்வன்னத்தைப் புசித்தது உடனே அவ்வீரியம் கருவுருவாகி, மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்குள் அக்குதிரையினின்று நாகரத்தினம்போல்ஒருபுத்திரன்பிறந்தான். துரோணாசாரி இதனைஅறிந்து துரிதமாய்வந்து, அச்சிறுவனைப் பொற்றட்டிலேந்தி ஆசிரமத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தானும்தன்மனைவியும் அச்சிறுவனதுசுந்தரத்தை நோக்கிமிகுந்தவியப்படைந்து, இப்புத்திரனுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று யோசிக்கும்போது ஆகாயவாணிதுரோணாசாரியை அழைத்து, அச்சிறுவனுக்கு அஸ்வத்தாமனென்றுபெயரிடுவென்ன துரோணாசாரி அவ்வண்ணமே அஸ்வத்தாமனென்று நாமகரணமிட்டு, அச்சிறுவன்மீது இருவரும் அதிககாதல்கொண்டு, அவனைவளர்ப்பதில் மிகவுங் கருத்தைச்செலுத்திப் புல்லரிசி - பால் - இவைமுதலியவற்றால் வளர்த்துவந்தார்கள். மேலும் தருமப்பால் வாங்கிவார்த்து வளர்த்துவருகிறதா யிருப்பதாற் பால்போதாமல் குழந்தை இளைத்துப்போயிற்று. இதைக்கிருபிகண்டு துரோணாசாரியை வணங்கி, ஓஸ்வாமி! இரவற்பால்வாங்கி அருந்துவதிற் குழந்தை இளைத்துப்போகின்றது. உமக்கு அநேகம்பேர் மாணாக்கரிருக்கின்றார்களே அவர்களிடத்திற்சென்றால் ஒருபசுவாகிலும் கொடுக்கமாட்டார்களாவென்று தூண்டினாள்.

துருபதனுக்குந் துரோணருக்கும் சம்வாதம்.

அப்போது துரோணாசாரிபாஞ்சாலன் சொல்லியஉறுதியை நினைத்துக்கொண்டு மனைவியை நோ

க்கிச்சொல்லுகிறார் ஒபெண்ணே! எனக்குப் பாலிய
சினேகனுகியும் என்னிடத்தில்வில்வித்தையிற் சில
அருமையானவித்தை கற்றுக்கொண்டவனுகியு மிரு
க்கிறவன்பாஞ்சாலன் அவனிடத்துச்சென்றால் வே
ண்டியபாக்கியங்கிடைக்கும். ஆதலால் நாமிருவரும்
அவனிடத்துச்செல்வோம்வாவென்றழைத்துக்கொ
ண்டு பாஞ்சாலனுடைய நகரத்துக்கருகாய்வந்து,
சிறுவனை மனைவிகையிற் கொடுத்து, அவளை அங்கு
நிறுத்திப்போட்டுத் தாம்தனியே பாஞ்சாலன்சபை
க்குட் சென்றார் பாஞ்சாலன் இவரைப் பார்த்தவுட
ன்முன்கொடுத்த வாக்குதத்தத்தை நினைத்துக்கொ
ண்டு, அதைநிறைவேற்ற மனமில்லாதவனுகிப் பா
ராதவன் போலிருந்துவிட்டான். துரோணுசாரி
அரசன்விசாரணையி லிருக்கிறதினால் நம்மைநோக்க
வில்லை. இன்னுஞ்சற்றுநேரஞ்சென்றாற் பின்புவிசா
ரிப்பானென்றுன்னி அங்கோரிடத்திலிருந்தார் அர
சன்நீதிவிசாரணைசெய்து விட்டுக்கொலுநீக்கி, அங்
குள்ளவர்களையெல்லாம் அவரவர்கள் இருப்பிடத்
துக்குச்செல்லும்படி உத்திரவுகொடுத்தான். அந்த
வேளையில் துரோணுசாரி அரசனைக்கண்டுகொண்
டார். அப்போதும் வந்தனைவழிபாடுசெய்யாமல் நீர்
யார்காணுமையரே? இங்குஎன் வந்தீரென்று முக
மறியாதவன் பேசுவதுபோற் பேசினன். துரோணு
சாரி இவ்வசனங்களைக்கேட்டு, நமக்குமிவனுக்கும்
சிநேகமாகி நெடுநாளாயிற்றே கியாபகமில்லாமல் நம்
மையாரென்று கேட்கிறானெனக் கருதிக்கோபங்
கொள்ளாமல், ஒஅரசனே! என்னையறியாயா? அக்
கினிகோத்திர முனிவரிடத்து நாமிருவரும் வில்வித்
தை கற்றுக்கொள்ள வில்லையாவென்று புகன்றார்.
பாஞ்சாலன் அப்போதாகிலும் வந்தனைவழிபாடுசெ
ய்யாமல், என்னகாணும் விப்பிரரே! உன்னை அவ்
விடத்தில் நான்ஒருநாளுங் கண்டதேயில்லை. ஏன்
பொய்மை கூறுகிறீரென்று சீறினன். துரோணர்
அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார் ஒஅரசனே! நீ
என்னசுத்தமறவியை யுடைத்தாயிருக்கிறாய்? என்
னிடத்திலுள்ள வில்வித்தைகளில் அருமையாயிருக்
கிற சிலவித்தைகளைக் கற்றுக்கொண்டையே அது
கியாபகமில்லையாவென்றுகேட்க, அரசன்நகைத்து
மந்திரிகளைநோக்கி, ஒமந்திரிகளே! முன்னம் இவன்
ஒருஆசிரியனிடத்து நாமிருவரும் வில்வித்தைகற்க
வில்லையாவென்றுகேட்டான். இப்போதுதன்னிடத்
தில் வில்வித்தை கற்றுக்கொண்டவன் நீயல்லவா
வென்று சொல்லுகிறான். இப்பிராமணன் சொல்லு
கிறது சொல்லோடுசேர்க்கையா நீங்களே யோசி
யுங்களென்று கூறத்துரோணருக்கு அதிககோபமு
ண்டாகி, அடாபாஞ்சாலா! என்னைச் சரணுகதிய
டைந்து வில்வித்தைகற்கிறபோது, எனக்குப்பட்ட
மானவுடனே தங்களுக்குப் பாதிபூமி கொடுக்கிறே
னென்று வாக்குதத்தஞ்செய்தாயே அதையுமறந்
தையாவென்றுசொல்ல, அரசன்பின்னும்நகைத்து,
மீட்டு மந்திரிகளைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான்.

ஒ மந்திரிகளே! இந்தப்பிராமணன் சொல்லிய
வற்றைக்கேட்டீர்களா? முன்னம் நாமிருவரும் ஒரு
ஆசிரியனுடைய மாணுக்கரென்றான். பின்பு தன்
னிடத்திற் கற்றவனென்றான் இப்போது பாதிபூமி
உண்டென்றான் இதையோசிக்கும்போது இந்தப்
பிராமணன் வல்லிடிவழக்கனு யிருக்கிறானென்று
தோன்றவில்லையா? இன்னுமிந்தப் பிராமணனைஎன்
சபையில் வைத்திருக்கிறீர்களேஎன்றுகடுகடுத்தான்
அதுகேட்ட மந்திரிகள் தம்மைச் சேவகர்களாற்
சபையைவிட்டகற்றக் கருதுவதைத் துரோணர்
அறிந்து, அரசனைநோக்கி, அடாபாஞ்சாலா! என்
னிடத்தில் மாணுக்கனுயிருந்தும் என்னைப் பரியாச
கஞ்செய்தாய் அதுகிடக்கட்டும் நீவாக்குதத்தஞ்செ
ய்தபடிபூமியைக் கொடாவிட்டாற்போகிறது எனக்
கொரு குழந்தையுண்டுஅதற்குப்பாலில்லை ஆதலால்
ஒருபசுவாகிலுங் கொடுவென்றுகேட்க அரசன்சிரி
த்து, ஒபிராமணு! முன்னமே நீகேட்டாற்கொடுப்
பேன். முன்புசினேகனென்று சொல்லிப் பின்பு
ஆசிரியனென்றும்பங்காளியென்றுங்கூறி, இப்போ
து ஒருபசுவேண்டுமெனச் சொல்லுகிறாய் இதைக்
கேட்டபெண்களும் நகைப்பாரெனில் இச்சபையார்
நகைப்பது அருமையோ? போபோ பின்புத்தியு
டைய பிராமணுவென்று சேவகர்களுக்குச் சைகை
செய்தான். சேவகர்கள் அருகில்வர யத்தனித்தார்
கள். அதைத்துரோணுசாரிகண்டு அதிகசினங்கொ
ண்டு கோபச்சிரிப்புசிரித்து, அடா பாஞ்சாலா!
இதோ யிருக்கிறவில்லுக்கே உன்னைப்பலியிடுவேன்.
நான் உன்னைஎதிர்ப்பது தகுதியல்ல. உன்னோடொ
த்த இராஜபுத்திரருக்குஎன்வித்தையைக்கற்பித்து,
அவர்களால் உன்மதத்தையடக்கி, மடலோடுமடல்
விரியத்தேர்க்காலிற்கட்டி என்னிடத்திழுத்துவரச்
செய்து, அங்கிருக்கும் உன்னையொத்தஅரசர்முன்
னே பங்கப்படுத்தி உன்ராச்சிய முழுதும் பெறுமற்
போவேனுகில் என்கையிலிருக்கிறவில் வில்லல்லஎன்
பெயரும் துரோணனல்ல நானும பிராமணனல்ல
என்று சபதங்கூறி சபையைவிட்டு மனைவியிருக்கிற
இடத்தில்வந்து,நடந்தவிர்த்தாந்தத்தைச்சொல்லிக்
குழந்தையைக்குறித்து வருத்தப்பட்டார். கிருபி
கணவனைவணங்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஒஸ்வாமி! நீரேன் வருத்தப்படுகிறீர்? என்தம
யன் கிருபாசாரிஅஸ்தினபுரத்திற்குருகுலசிகாமணி
களாகிய திரிதராஷ்டிரன் பாண்டுவென்னுமஹாரா
ஜாக்களுடையபுத்திரர்களுக்கு வில்வித்தைகற்பிக்கி
றார் அவரிடத்துச்செல்வோம்வாருமென்றழைக்கத்
துரோணர் அதற்குஇசைந்து, அத்தினபுரியைநோ
க்கிச்சென்று, நகரத்தருகில்வந்தபோது அங்கேகுரு
குலமக்கள் நூற்றைந்துபேரும் இரண்டுபிரிவாகப்
பிரிந்து பந்துவிளையாடினார்கள். அவ்விளையாட்டில்
வீமன்பந்தைஎடுத்துவிசறிஎறிந்தான் அதுதுரியோ
தனன்முதலானவர்கள்கைக்குத்தப்பிக் கிணற்றில்வி

ழுந்தது அதுகண்டு துரியோதனன் வீமனிடத்து
வந்து, வீமா! நீ எறிந்தபந்து கிணற்றில் விழுந்தது.
அதனை நீதான் எடுத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று
கேட்க, வீமன் - சீ! சீ! நானெறிந்தபந்தை நீங்கள்
பிடிக்காதபடியால் அதுகிணற்றில் விழுந்தது அதை
நானெடுக்கவேண்டிய தில்லையென்று மறுக்க, இப்
படி இருதிறத்தாரும் பேசிக்கொண்டு கிணற்றைச்
சூழ்ந்திருந்தார்கள் துரோணர் இவர்களைக்கண்டு அ
ருகிற்சென்று, நீங்கள் யாருடைய புத்திரர்கள் இக்
கிணற்றை ஏன் சூழ்ந்திருக்கிறீர்கள் என்று வினவ,
இருதிறத்தாரிற் பற்குநன்வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வா
மி! நாங்கள் இந்தநகரத்துக் கதிபராகிய இராஜபுத்
திரர் பந்துவிளையாடினோம் அந்தப்பந்து கிணற்றில்
விழுந்தது. அதற்காக நீயெடு நானெடென்று வழ
க்கிட்டுக் கிணற்றைச் சூழ்ந்திருக்கிறோமென்றுகூற,
துரோணா சிரித்து, உங்களுக்கு வில்வித்தை கற்று
க்கொடுக்கிற வில்லாசிரியர் கிணற்றில் விழுந்தபந்
தை எடுக்கக் கற்றுக்கொடுக்க வில்லையாவென்று
சொல்லித் தன்வில்லைப் பற்குநன்கையிற்கொடுத்து,
ஒருசுப்பலையெடுத்து ஒருசின்ன மந்திரத்தை அவ
ன் செவியிலோதி, அந்தச்சுப்பலை அவ்வில்லிற் றொ
டுக்கச்சொன்னார் பற்குநன் அப்படியே அந்தச் சு
பலை வில்லிற் றொடுத்துவிட்டான் அந்தச்சுப்பல் ப
ந்தில் தைத்துக்கொண்டது. மற்றொரு சுப்பல் அச்
சுப்பலின்மேற் றொடுக்கச்சொல்லி மாட்டி, அவ்வா
றே பலசுப்பல்கள் பிரயோகித்துச் சுப்பலிற் சுப்பல்
தொடுத்துக்கொள்ளும்படி செய்யப் பற்குநன் பந்
தை எடுத்தான் இதைக்கண்ட யாவரு மகிழ்ச்சிய
டைந்து, துரோணாசாரியை வணங்கித் துதித்தார்
கள். துரோணாசாரி அவர்களை ஆசீர்வதித்துக் கிரு
பாசாரி எங்கிருக்கிறாரென்று வினவ, சிறுவர்கள் கி
ருபாசாரி இருக்கும் வீட்டின் குறிப்பைச் சொன்
னார்கள் துரோணாசாரி கிருபாசாரி அரண்மனைக்கு
ச்சென்றார் கிருபாசாரி இவர்வரவை அறிந்து எதிர்
கொண்டுபோ யழைத்துவந்து, வந்தனை வழிபாடு
செய்து, தங்கையை ஆதரித்து, மைத்துனர் முறை
யாதலால் துரோணாசாரியை நோக்கி, ஓ அத்தான்!
தாங்கள் இதுமுதல் என்னைவிட்டுப்பிரியாமல் இவ்வி
டத்திலேயே யிருக்கவேண்டுமென்று வேண்டினார்.
துரோணர் அதற்கொத்துக்கொண்டு, அவ்விடத்தி
லேயே தன்பத்தினியோடுமிருந்து, தன்குழந்தைக்
கு யாதினுங் குறைவில்லாதபடி பாதுகாத்துவந்தார்
ஈதிப்படியிருக்க:

இங்கே - குருகுலமக்கள் வீஷ்மரிடத்துவந்து
வணங்கி, ஓ ஐயா! நமது நகரத்துக்கு ஒரு வில்லாசி
ரியர் வந்திருக்கிறார் அவர்திறத்தை எங்களாற்சொல்
லவசமல்ல நாங்களாடும் பந்துகிணற்றில் விழுந்தது
அதனை நீயெடு நானெடு என்றுவழக்கிட்டிருக்கிறதரு
ணத்தில், அவர்வந்து பற்குனனால் வில்லிற் சுப்பல்க
ளைத் தொடுக்கச்சொல்லிப் பந்தை வெளியி லெடுத்
துக்கொடுத்து, இப்போது கிருபாசாரியார் வீட்டி
ற்குப் போயிருக்கிறார்என்ன; வீஷ்மர் இவ்வசனங்
களைக்கேட்டுக் கிருபாசாரியை வரும்படிசெய்தார்.
கிருபாசாரி அதிக விரைவில் வீஷ்மரிடத்துக்கு வந்
தார் வீஷ்மர்எழுந் தெதிர்கொண்டுபோ யழைத்து
வந்து, ஓர் பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடச உபசா
ரமுஞ்செய்து வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி!
உமது அரண்மனைக்கு யார்வந்தது சொல்லுமையா
வென்றுகேட்க கிருபாசாரி சொல்லுகிறார்: ஓ மண்
டலேஸ்வரா! பாரத்துவாசர் புத்திரராகியும் - என்
சகோதரியின் கணவராயுமிருக்கிற துரோணாசாரி
யர் வந்தாரென்று விளம்ப வீஷ்மர் அதிகமகிழ்ச்சி
யை அடைந்து, சில பெரியோர்களைவிட்டுத் துரோ
ணாசாரியை அழைத்து வரும்படி உத்திரவுசெய்தா
ர் அப்பெரியோர்கள் சென்று துரோணாசாரியைக்
கண்டு வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! மஹாராஜனாகிய வீஷ்
மர் தங்களை அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று கூற,
துரோணா ாரியர் அரசராயிருக்கிறவர் அழைத்தா
ல் வரத்தான் வேண்டுமென்று எழுந்து, அப்பெரி
யோர்களோடு வீஷ்மர் சபைக்குவந்தார். வீஷ்மர்
அவர் வருகின்றதையுணர்ந்தெழுந்து, எதிர்கொண்
டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடத்திலிருத்திச்
சோடச உபசாரங்கள் செய்து அநேகவிதமாகத் து
தித்தார் துரோணாசாரி பாஞ்சாலன் சபையிற் கூறி
யசபதம் எவ்வாறு நிறைவேறப்போகின்றதென்கிற
ஏக்கத்தைக்கொண் டிருந்தாலும், வந்தனைவழிபாடு
செய்துநிற்கும் வீஷ்மரை ஆசீர்வதித்து இருக்கச்
சொல்லி கட்டளையிட்டார். வீஷ்மர் அவ்வாறே சிங்
காதனத்திலிருந்து, துரோணாசாரியின் திருவுருவத்
தை நோக்கி, வாடின முகத்துடனிருப்பதை உணர்
ந்து, ஓ ஸ்வாமி! பிர்ம்மகுலதிலகராகவும் தவசிரேஷ்
ட சிகாமணியாகவுமிருந்து, கல்வியிலருமையாயிருக்
கிற வில்வித்தையினு மகாமூர்த்தியாகிய உமதுமுகம்
வாடியிருக்கவேண்டியதென்ன? இவ்வுலகத்தில் யா
வர்க்கேனும் உள்ளத்திலொரு குறையிருந்தால், கண்
ணாடி தன்வயப்பட்ட பொருளை யெவ்வாறு விளக்
குமோ அவ்வாறு அவர்கள் முகம் அக்குறையை வி
ளக்கும். அதுபோலத் தங்கள்முகம் ஏதோ ஒரு
குறையைக் காட்டுகின்றது ஆதலால் நீங்கள் கொண்
டிருக்கிற குறையைத் தெளிவிக்க வேண்டுமென்று
செப்பத் துரோணாசாரி வீஷ்மருடைய புத்திநுட்ப
த்துக்கு வியப்படைந்து, குறிப்பறிந்து கேட்கும்
கோமகனுக்கு நாம்கொண்டிருக்கும் குறையைச்
சொல்லத்தான் வேண்டுமென்று துணிவுகொண்டு
சொல்லுகிறார்:

வில்லாசிரிய ரிருவரையும் வீஷ்மர் சன்மானித்தல்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! நான் வில்வித்தையைக் க
ற்க யத்தனித்து என் தந்தையிடத்தும் பரசுராமரி

டத்துங்கற்று, இன்னும் சாதுரியமான வித்தையைக் கற்கவேண்டுமென்று கருதி, அக்கினிகோத்திரமுனிவரிடத்திற் கற்றுவருகிற காலத்தில், அவரிடத்தில் பாஞ்சாலனும் வந்து வில்வித்தை கற்றான் அவன் எனக்கும் வழிபட்டு, என்னிடத்திற் சிலவித்தையைக் கற்று, தனக்கு மகுடாபிஷேகமான காலத்திற் பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குதத்தஞ் செய்துபோய், பின்பு மகுடாபிஷேகனாகி இருக்கிறகாலத்தில் நான்சென்றேன் என்னை அவன் அயலார்போலெண்ணி எளிதஞ்செய்தான் அதனால் நான் சினங்கொண்டு ஒருசபதஞ்செய்தேன் அஃதென்னவென்றால்-இராஜபுத்திரருக்கு என்வித்தையைக் கற்பித்து, அவர்களால் உன்னைப் போரில் வீறிட்டலறச் செய்வதுமன்றி, தேர்க்காலிற்கட்டி என் சபையில் இழுத்துவரச்செய்து பங்கப்படுத்துகிறேனென்று கூறிவந்தேன் அந்தச்சபதம் எப்போது நிறைவேறுமென்கிற ஏக்கந்தானென்றிருக்கின்றது என்றார் வீஷ்மர் துரோணரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! உலகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர் தம்மையடைந்தவர்க்கு ஒரு குறைவுநேரிட்டால், தங்களுடம்பின்மேல் இச்சைவைக்காமற் புகழுடம்பை வகிக்கவேண்டுமென்று கருதி, மேல்வரும் லாபத்தை நோக்காமல் அக்குறைதீர மனம் வாக்கு காயங்களினாற் சகாயப்படுவார்கள் இப்போது தாங்கள் கூறிய குறைவுக்கு நானுதவிசெய்வது, எனக்கு நல்ல லாபமாகத்தானிருக்கின்றது அதற்கு நான் ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன் அதனையேற்று உமது குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். அஃதென்னெனில்-குருகுலமக்கள் நூற்றைந்துபேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உமது வில்வித்தை கற்பித்து, உமது குறையை நீக்கிக்கொள்ளும் மேலும் தாங்கள் உயிருள்ளளவும் இந்த ஆதீனத்தைவிட்டுப் போகவேண்டியதில்லை எங்களொப்பந்தம் மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கண மதாணிப்பதக்க முதலாகிய இராஜபூஷணங்களையணிந்து, ஆலோசனைக் கர்த்தர்களில் தாங்களும் ஒருவராக இருக்கவேண்டுமென்று வேண்டி, கிருபாசாரிக்கும் இவ்வண்ணமாகச் சொல்லி, அப்போதே ஆபரணங்களைக் கொண்டுவரச்செய்து இருவர்க்குங் கொடுத்து, அதற்குத்தக்க இடம் பொருள் ஏவலனைத்தையு மீந்தார் அஸ்வத்தாமாவென்னுஞ் சிறுவனும் நாளுக்குநாள் யாதொருகுறைவுமின்றி விறிவளர்ந்து, நான்குவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றோடு, வில்வித்தை-மல்வித்தை-அத்திரவித்தை-சத்திரவித்தை முதலிய சகலவித்தைகளினு மேதையாயினன்.

குருபுத்திரர் நூற்றைவரும் வில்வித்தை பயிறல்.

இதற்குள் குருகுலமக்கள் (௱௫) பெயரும் வந்தார்கள். வீஷ்மர் அவர்களை நோக்கி, ஓ மக்களே! இதோயிருக்கிற பெரியவரிடத்தில் வில்வித்தையைக் கற்றுக் கொள்ளுங்களென்று கூற, அந்த-(௱௫) பெயரும் துரோணாசாரியை வணங்கித் துதித்தார்கள். துரோணாசாரி அவர்களுக்குப் பல ஆசிகூறினார் வீஷ்மர் இந்த (௱௫) பெயரையும் பிடித்துத் துரோணாசாரியாரிடத்தி லொப்பித்து, உமக்கே சொல்லுகிறதற்கு அக்கரையிருக்கிறபடியால் நான் தங்களுக்கு விரித்துரைக்க வேண்டியதில்லையென்று வணங்கினார். துரோணாசாரியார் வணங்கிய வீஷ்மருக்குப் பல ஆசிகள் பகர்ந்து விடைபெற்று, வீஷ்மர்விட்ட விடுதியில்வந்து போசனஞ்செய்து இனிது வீற்றிருந்தார். பின்பு துரோணாசாரியார் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நூற்றுவரையும் ஐவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, சிலம்பக்கூடத்துக்குவந்து, தேவாராதனைசெய்து, வில்வித்தையை நூற்றைந்துபெயர்களுக்குங் கற்பித்தார். துரோணாசாரியார் பாஞ்சாலன் சபையிற்பேசிய சபதத்தை நிறைவேற்ற விருப்புற்றிருக்கிறவராதலால், அப்புத்திரர்களுக்கு வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறதில் அதிகசிரத்தையுள்ளவராயிருந்து, யானையேற்றங் குதிரையேற்ற முதலியவற்றையுங் கற்பித்த தல்லாமல், தேரிலிருந்து யுத்தஞ்செய்யுந்திறமும், தேர்ச்சாரதி ஒருவேளையில்லாதிருக்கிற காலத்திலும் அவரவர்களே சாரதித்தொழிலைச் செய்துகொண்டு யுத்தஞ்செய்யு மர்மமும், ஒருபாணம்-௰-௱-௲-௰௲-௱௲ - கோடி இப்படி விர்த்தியாகும் பாணமந்திரத்தையும், மற்றுமுள்ள-வாள்-கதை-தோமரம்-சத்தி - சூல முதலிய ஆயுதவித்தைகளுங்கற்பித்து, அஸ்திரப்பிரயோகமும்-அவ்வவ் வஸ்திரங்களுக்குக் தகுந்த மந்திரோபதேசமும்-பூஜாவிதியும்-தெளிவுற உணர்த்திவருகிற காலத்தில், இந்தக்குருகுல குமாரர்கள் நூற்றைவரிற் பற்குனன் துரோணாசாரி கற்பித்துவருகிற வில்வித்தைக்குத் தன்மனோதருமத்தினாற் பதின்மணங் கதிகமாக வில்வினோதஞ் செய்துவருவான் துரோணாசாரி இதையறிந்து, இந்த நூற்றைவர்களில் இப்பற்குனன் வைகுந்தவாசியாகியும்-அடியவர் விசுவாசியாகியும்-தசரதமூர்த்தியாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீராமனை யொப்பானென்று மதித்து, அவன்மேல் மிகுந்த அன்புடையவராகி, வில்வித்தையில் அதிகசாதுரியமான வித்தைகளை எல்லாங் கற்பித்து, ஒருநாள் பற்குனனையழைத்து, அப்பா பற்குநா! இன்றையதினம் ஒரு வில்வித்தையைக் காண்பிக்கிறேன். அது எனக்கும் என்குருவாகிய அக்கினிகோத்திர முனிவருக்குமேயன்றி, மற்றவருக்குத் தெரியாது அதனை யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னெனில்-ஒருபாணத்தை எடுத்துத் தூண்டினால் அப்பாணம் நாலாகி நாலு திசைமுகத்தும் பரவுமென்று பாலித்து, அவ்வித்தைக்குரிய மகா மந்திரோபதேசமுஞ் செய்தார். இப்படி இன்னு மகாமகிமையாகிய வில்வினோதங்களைக் கற்பித்து வருவார். மற்றைக் குருபுத்திரர் நூற்று நால்வர்க்கோ வென்றால்:

பற்குனனுக்கு முன்முறித்த வில்விநோதமொன்று தவிர, மற்ற வித்தைகளையெல்லாம் கற்பித்து வந்தார்.

ஏகலைவன்கதை.

இப்படி கற்பித்து வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேரும் போசனத்துக்குச் சென்றார்கள். துரோணாசாரியர் தனித்திருந்தார் அந்தச்சமயத்திற் குறிஞ்சிநிலத்துக்குரிய வேடராஜன் புத்திரனாகிய ஏகலைவன் வில்வித்தையின் மேற்சிரத்தை யில்லாதவனாகி, வீண்விளையாட்டிற் கருத்தைச் செலுத்தி, வயது வந்தகாலத்தில் அவ்வித்தையில் ஆசையுடையவனாகித் துரோணாசாரியின் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு, அவரிடத்து வந்துவணங்கித் தன்கருத்தை வெளியிட்டான். துரோணாசாரி ஏகலைவனை நோக்கி, அப்பா! நான் குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேருக்கும் வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறேன். எனக்கு ஒழிவில்லையென்று மறுமொழிசொன்னார். ஏகலைவன் பின்னுமொருதரம் துரோணாசாரியைப் பணிந்து, ஓ ஸ்வாமி! உம்மால் வில்வித்தையைக் கற்காமற் போனாலும், உம்முடைய அநுக்கிரகத்தினால் இந்த வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன் பாருமென்று தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து, ஒருசிலம்பக்கூடங்கட்டி, துரோணாசாரியைப்போல உருவஞ்செய்து ஒரு மேடைமேல் நிறுத்தி, தான் அவ்வுருவின் முன்வந்து நின்று, ஓ ஸ்வாமி! இவ்வாறுதானா விற்பிடிக்கிறது? இப்படித்தானா சரந்தொடுக்கிறது? இந்த அஸ்திரத்துக்குத் தகுந்த மந்திர மிதுதானாவென்று எல்லாந் தானே சொல்லிக்கொண்டு, இவ்வண்ணமாக அவ்வில்வித்தையைப் பயின்று வருகிறான். இவனுக்குத் துரோணாசாரியின்மேற் கொண்டிருக்கிற நம்பிக்கையே குருவாக இருந்து வில்வித்தைக ளெல்லாவற்றையும் கற்பித்தது. அதுவுமல்லாமல் துரோணாசாரியினிடத்து இன்னுமிருக்கிற அதிக சாதுரியமான வில்விநோதங்களும் தனக்குத்தானே விளங்கின. இவ்வாறு ஏகலைவன் வில்வித்தையைக் கற்று வருகிறகாலத்தில், குருகுலமக்களாகிய நூற்றைந்துபெயரும் வேட்டையாட யத்தனித்து, வேடர்-வலைஞர்-முதலியவர்களோடு கூடிக் காட்டிற்சென்று, அவரவர்கள் தனித்தனி தங்கள் தங்கள் கருத்துக் கிசைந்தபடி யானை-புலி-கரடி-சிங்கம்-பன்றி-மான்-காண்டாமிருக முதலியவற்றை வெட்டிக் குத்திக்கொன்று வேட்டையாடி வருகிறபோது, பற்குனன் ஒரு வனத்திற் சென்று மிருகங்களை அதப்படுத்தினான். அந்தப் பற்குனன் மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்து வருகிற நாயானது ஒரு மிருகத்தைத் துரத்திக்கொண்டு போய், அம்மிருகம் அதன் கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறையவே நாயானது தன் எஜமானைத்தேடி, ஏகலைவன் சிலம்பக்கூடமிருக்கிற வழியாக ஓடிவந்து துரோணாசாரியைப்போற் செய்து வைத்திருக்கிற மேடையினிடத்துச் சலவிசர்ச்சனஞ் செய்தது.

அதை ஏகலைவன் பார்த்துச் சினங்கொண்டு, தன்வில்லை வளைத்து அதன்மேல் ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்தான். அந்தப்பாணம் நாலாகி நாயின்முகத்தில் நாலுதிசையிலும் பட்டன. உடனே நாய் பற்குனனிடத்து வந்து ஓலமிட்டழுதது. பற்குனன் நாயை நோக்கி, முகத்தில் நான்குசரம் பட்டிருப்பதைப்பார்த்து, அடடா!! இவ்வண்ணமாகச் சரந்தொடுப்பதற்குத் துரோணாசாரி-அக்கினிகோத்திர முனிவர் நாம் இந்த மூவர்க்குத்தானே தெரியும். இந்தச் சுவானத்துக்கு இவ்வண்ணமாகப் பாணம் பிரயோகித்தவர் யார்? அவரை நாம் பார்க்கவேணடுமென்று நினைத்து அச்சுவானத்தின்பின் சென்றான் சுவானம் ஏகலைவன் சிலம்பக்கூடத்திற்போய் நின்றது. பற்குனன் அச்சிலம்பக்கூடத்தில் சென்றபோது ஏகலைவன் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ! மஹாராஜாவின் புத்திரனாகிய பற்குனன் இங்குவரவேண்டியதென்னவென்று மனங்கலங்கி, ஓடோடியும் வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! தாங்க ளிவண்வந்தது அடியேன்செய்த மாதவப்பேறோ? அல்லது இவ்வனஞ்செய்த புண்ணியவசமோ? அல்லது எங்கள் குலஞ்செய்த பூஜாபலமோ? என்று பலவாறு துதித்து நின்றான். பற்குனன் வணங்கிய வேடனை ஆதரித்து, அப்பா! இந்த நாயை எய்தவர் யாரென்றுகேட்க, ஏகலைவன்-ஓ ஸ்வாமி! தங்களுடைய சுவானமென்று தெரியாது. இந்த யிடத்துவந்து என்குருவுருவமிருக்கிற மேடையின்மேல் நீர் விட்டது. அதனைப்பார்த்து உடனே நான் மனம்பொறாமல் நானே யெய்தேனென்றுகூற, பற்குனன் அவனைப்பார்த்து, ஓ ஏகலைவனே! உனக்குக்குரு யாரென்றுகேட்டான். ஏகலைவன் வணங்கிய முடியனாகிச் சொல்றுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! நான் வில்வித்தையின்மே லாவல்கொண்டு துரோணாசாரியைக் கண்டு என்கருத்தை வெளியிட்டபோது, துரோணாசாரி எனக்கு மிகுந்த அலுவலிருக்கின்றது உனக்கு வில்வித்தை கற்பிக்க ஒழிவில்லை என்றுகூறினார். அதன்பின்பு அவருடைய திருவுருவத்தைப்போல் ஒரு உருவுசெய்து, அதனைக் குருவாக வைத்துக்கொண்டு வில்வித்தை கற்றுவருகிறேனென்று சொன்னான்.

பற்குனன் இந்த வசனங்களைக்கேட்டு அதிக வியப்படைந்து, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? நமது குருவாகிய துரோணாசாரியார் இந்த ஏகலைவனுக்கும் குருவாகஇருக்கிறார். நமக்குத் தெரியக்கூடாதென்று இந்த ஏகலைவன் மாறுபாடாகச் சொல்லுகிறான். இவனிருக்கட்டும். முன்னம் நமக்கு ஒரு வில் விநோதங் கற்பித்து இதுஒருவர்க்குந் தெரியாதென்று சொன்னாரே, இந்த வேடன் அந்த வில்விநோதத்தைச் செய்தானே எல்லாம் குருவைக்கண்டு அவர் கருத்தைத் தெளிய வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து, மீட்டுங் காட்டிற்சென்று சிலமிருகங்களை வதைத்து, பின்பு தமயன் தம்பிமார் முதலானவர்களோடுகூடி நகரத்துக்குவந்து ஸ்நானம்பண்ணி

போஜனஞ்செய்து, யாவரோடும் தானும் சிலம்பக்கூடத்துக்கு வந்து, வழக்கப்படி வில்வித்தைகளை அப்பியாசஞ்செய்து அரண்மனைக்குப்போம்போது யாவரும் ஆசிரியருக்கு வழக்கப்படிவணங்கி விடைபெற்ருர்கள். இந்தப் பற்குநன் தூரநின்று அஞ்சலிசெய்து போயினன். துரோணசாரி பற்குநன் நடத்திய மரியாதையைக்கண்டு மனதுக்குள் கன வருத்தமடைந்து, ஓ! ஓ! இவனல் நமது மனக்குறையை நிறைவேற்ற எண்ணி யிருக்கிறோமே. இவன் இன்றையதினம் நம்மேல் வெறுப்புடையவனய்த் தூரநின்று அஞ்சலிசெய்து போகவேண்டியதென்ன? அதனை அறியவேண்டுமென்றிருந்தார், ஒருநாள் பற்குநனும் துரோணசாரியரும் தனியே சந்திக்கத் துரோணசாரியார் பற்குநனைநோக்கி, அப்பா! உனக்கென்மேல் வெறுப்புண்டாக நான் என்னசெய்தேன் அதனைக்கூறென்று வினவ, பற்குநன் வணங்கிச்சொல்லுகிறுன். ஒஸ்வாமி! முன்னமொரு வில்விநோதத்தை எனக்குக் கற்பித்து, இவ்வித்தை மற்ருெருவர்க்குத் தெரியாதென் றுரைத்தீர்கள். நமது மலைச்சாரலிலிருக்கும் ஏகலைவனென்கிறவேடன் அவ்வித்தையைக் கற்றிருக்கிறுன். அவனைக்கண்டு உனக்குக் குரு யாரென்று கேட்டபோது, தங்களுடைய நாமதேயத்தைச் சொன்னுன். அன்றுமுதல் தங்கள்மீது வெறுப்புடையவனக இருக்கின்றேனென்ருன். துரோணசாரி அதிக வியப்படைந்து, நல்லது பற்குநா! அந்தவேடனை எனக்குக் காண்பிக்கிறையாவென்று கேட்டார். பற்குநன் காண்பிக்கிறேனென்னவு மிருவரும் கூடிக்கொண்டு வனத்திற்சென்று, ஏகலைவனிருக்கிற விடத்துக்குப் போயினர்.

ஏகலைவன் இவ்விருவர் வரவை யறிந்து, பரிந்துவந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சிலம்பக்கூடத்துக் கழைத்துப்போய்ச் சோடச உபசாரமும் நடத்தி, கண்களில் ஆனந்தநீர் தளும்ப இரண்டுகரத்தையும் சிரமேற்கொண்டு, அநேக விதமாகத்துதித்துச் சொல்லுகிறுன். ஓ ஸ்வாமிகளே! எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து என்னிடத்துக்குவர என்னபாக்கியம் பெற்றேன்? நீங்களிருவரும் இங்கு வந்தகாரணம் என்னவென்று வினவ, துரோணசாரி வணங்கிய ஏகலைவனை ஆசிர்வதித்து, ஓ வேடராஜனே! உனக்கு வில்லாசிரியன்யார்? நீ அதிக அருமையான வில்விநோதங்களைச் செய்கின்றையாம். அதனைப்பார்க்க வந்தோமென்ன ஏகலைவன் சொல்லுகிறுன். ஓ ஸ்வாமி! ஆதியில் வில்வித்தை கற்கத் தங்களிடத்துக்கு வந்தபோது எனக்கொழிவில்லையென்று தாங்கள் மறுத்துவிட்டீர். அதன் பின்பு நான் இவ்விடம் வந்து ஒரு சிலம்பக்கூடங்கட்டி, அதில் தங்களைப்போல ஒரு திருவுருவஞ் செய்து வைத்து, அது முன்னிலையில் வில்வித்தையைக் கற்றேன். இதோநான் கற்றிருக்கிற வில்வித்தையைக் காண்பிக்கிறேனென்று, ஆசாரிய வணக்கமுதலிய சாம்பிரதாயப் பிரகாரம் ஆவலுடன் காண்பித்தான் அவனுடைய பக்தி விசுவாசத்துக்கு மெச்சி, ஏகலைவனை வாழ்த்திச் சொல்லுகிறுர். குருவிசுவாசம் யாருக்கிருக்கின்றதோ அவர்களுக்குத் தெய்வானுகூலமுண்டு. தெய்வானுகூல முண்டானபோதே எல்லாத்திறமு முண்டாகும். அப்பா பற்குன! அதற்குத் திஷ்டாந்தமிந்த ஏகலைவன் தானென்று காண்பித்தார். அதற்குப் பற்குநன் குருவாக்கியத்தை மனதில் மதித்து, அடா! இந்த ஏகலைவன் தனது பக்தி விசுவாசத்தினல் வில்திற முடையவனனன். இதனையுணராமல் ஆசிரியர்மேல் வெறுப்புற் றிருந்தோமென்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு, துரோணசாரியருக்கு அதிக விருப்பமுண்டாக வந்தனை வழிபாடு செய்தான். துரோணசாரி மீட்டும் ஏகலைவனை நோக்கி, ஓ ஏகலைவா! நீ குருவிசுவாசி ஆகையால், அருமையான வில்வித்தைகளெல்லாம் கைதேர்ந்தாய் எங்களுக்கு விடைகொடு நாங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்கிறோமென் றுரைக்க, ஏகலைவன் வணங்கிச் சொல்லுகிறுன். ஓ ஸ்வாமி! நான்எளியவனயிருந்தாலும் தங்களுடைய திருவுருவத் தியானத்தால் வில்வித்தையைக் கற்றேன். இப்போது தாங்களே நேரில் எழுந்தருளியதால் குருதக்ஷணை கொடுக்க மனமுடையவன யிருக்கிறேன். எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து என்னவேண்டுமோ அதனைக்கேளுங்களென் றிசைத்தான். அதற்கு ஒன்றும் வேண்டாமென்று துரோணசாரி மறுத்தார். ஏகலைவன் மறுபடியும்வேண்ட, அதன்மேல் பற்குனனுக்குத் தம்மேற் பத்தியும் பயமுமுண்டாகத் துரோணசாரி அவ்வேடனைப் பார்த்து, ஏஏகலைவா! நீஎனக்குத் தக்ஷணை கொடுக்க மனதிருந்தால் உன் வலக்கைப் பெருவிரலைக் கொடுவென்று கேட்டார். ஏகலைவன் தக்ஷணம் சூரியெடுத்துத் தன் வலக்கைப்பெருவிரலை அறுத்துத் துரோணசாரியின் பாதத்தில் வைத்து வணங்கினன். துரோணசாரி அதிக மகிழ்வை அடைந்து, உள்ளம்பூரித்துச் சொல்லுகிறுர். ஓ ஏகலைவா! முற்காலத்திற் குருபக்தியிற் சிறந்தவன் உதங்கனென்று கேள்வி இக்காலத்தில் நீதான் குருபக்தி யுள்ளவன். இதுவரையில்உனக்கு ஏகலைவனென்று பெயர்வழங்கி வந்தது: குருவிசுவாசத்தினல் வில்வித்தையைக் கற்றபடியால், இனி உனக்கு ஏகவல்லியனென்று பெயர் வழங்கக் கடவது. என்றுகூறி விடைபெற்றுத் துரோணசாரியும் பற்குனனும் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பற்குனன் அன்றுமுதல் குருவின்மேற் குரோதமின்றி முன்போலவே அன்புடையவனகி வில்வித்தையைக் கற்று வந்தான்.

துரியோதனுதியர் ஆசாரிய நிந்தைசெய்தல்.

இப்படி நூற்றுவரும் பாண்டவர்களும் வில்வித்தையைக் கற்று வருகிறபோது, பாண்டவர்கள்

வில்வித்தையிலும் மற்ற ஆயுதவித்தைகளிலும் வல்லவர்களாகி யாவரும் புகழும்படி நாளுக்குநாள் திறமுடையவர்களாய் வருகிறகாலத்தில் துரியோதனன் கண்டு பொறாமைகொண்டு, தன் தாதையிடத்தும் மூதாதையிடத்தும் சென்று வணங்கி, ஓ ஐயமீர்! வில்லாசிரியர் பாண்டுமக்கள்மீது அன்புடையவராகி அதிக வித்தையைக் கற்பிக்கிறார். எங்கள்மீது ஊக்கமுடையவரா யிருக்கவில்லையென்றான். வீஷ்மரும் திரிதராஷ்டிரனும் துரோணாசாரியை அழைத்து அவர்க்கு வந்தனைசெய்து, ஓ ஸ்வாமி! குருமக்களாகிய நூற்றைவரும் உமக்கு ஒருநேத்திரமாகக் கருதவேண்டும் அவ்வாறு கருதாமல் ஒருதிறத்தாருக்கு ஒருவிதம் மற்றொரு திறத்தாருக்கு ஒருவிதமாகக் கற்பிக்கிறீர்களாமே? அது தங்களுக்குத் தகுதியாவென்றுவினவ அதற்குத் துரோணாசாரி கனவருத்தமுற்றுச் சொல்லுகிறார். ஓ மண்டலேஸ்வரர்களே! உங்கள்மக்கள் நூற்றைவரும் எனக்குஒருகண்மணியாக எண்ணி வித்தையைக் கற்பித்துவருகிறேன். அவரவர்கள் புத்தி யுத்திக்குத் தக்கதாக வித்தையேறுகின்றது அதற்கு நான் என்செய்வேனென்று அவர்களிடத்து விடைபெற்றுச் சிலம்பக் கூடத்துக்கு வந்து, நூற்றைவரையு மழைத்து, ஓ குரு புத்திரர்களே! நாமெல்லாம் கங்கைக்குப்போய் ஸ்நானஞ்செய்து வருவோம் வாருங்களென்று அழைத்தார். குருபுத்திரர் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு யாவரும் ஒன்றாகத்திரண்டு துரோணாசாரியோடு கூடிக்கங்கைக்குச் செல்வதானார்கள். அவ்வாறு செல்கிறபோது துரோணாசாரி தன்னிடத்து மிகுந்த அன்புடையவனா யிருக்கிற பற்குனனைநோக்கி, அப்பா பற்குனா! நமது அரண்மனைக்குச்சென்று எண்ணெயும் நலங்கும் வாங்கிவா வருகிறபோது எண்ணெயின் வட்டிலையும் நலங்கின் வட்டிலையும் பூமியில் வைக்காமற் கொண்டுவாவென்றுகூற, அவ்வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு அவர் அரண்மனைக்குச் சென்றான், இங்கே துரோணர் மற்ற நூற்று நால்வரையும் அழைத்துக்கொண்டு கங்கையை நோக்கிப்போகிறபோது வழியில் ஓர்பெரிய ஆலமரந்தோன்றிற்று துரோணாசாரி அம்மரத்தடியில் யாவரையு மழைத்துப்போய் துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா! இதோ இருக்கிற ஆலமரத்தின் இலைகளையெல்லாம் ஒரு பாணத்தினால் ரந்தரஞ்செய்யும் ஒரு வில் விநோதம் காண்பிக்கிறேன். அதனை நீ கற்றுக்கொள், என்று அருகிலழைத்துப் பூமியில் ஒரு சக்கரம் எழுதி, அச்சக்கரத்தில் பிஜாக்ஷரங்களமைத்து, அம்மந்திரத்தை அவன் காதிலுபதேசித்து வில்லைவளைத்துப் பாணந்தொடுவென்று கட்டளையிட்டார். துரியோதனன் அவ்வாறு வில்லைவளைத்து ஒருபாணத்தைத் தொடுத்தான். அப்பாணம் சென்று ஆலமரத்தின் இலைகளையெல்லாம் ஒவ்வொரு ரந்தனமிருக்கும்படி செய்தது. அதைத் துரியோதனன் கண்டு மகிழ்வெய்தி ஆசிரியனைத் துதித்தான். பின்பு துரோணாசாரி அங்கெழுதிய சக்காத்தைக் கலைக்காமல் யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு கங்கைக்குச் சென்றார்.

துரோணர் முதலைவாயிலகப்பட்டது.

இங்கே பற்குனன் குருபத்தினியைச்கண்டு வணங்கி எண்ணெயும் நலங்கும் வாங்கிக்கொண்டு அதிக வேகமாகக் கங்கையைநோக்கி வருகிறபோது, வழியில் ஆலமரந்தோன்றிற்று: அம்மரத்தடியில் வந்து சற்றேநின்றான் அங்கே குருகுமாரர்கள் அடிநெருக்கமாக இருந்தது. அடடா! இங்கு நமது ஆசிரியர் ஏதோ ஒரு வில்விநோதம் செய்தார். அதற்காக நமது தமயன் தம்பிமார்கள் கும்புகூடிப் பார்த்திருந்தவாகளாகவேண்டும். என்றுகருதி ஆலமரத்தடியைச் சுற்றிப்பார்க்கும்போது அங்கொரு சக்கரந்தோன்றிற்று. அந்தச்சக்கரத்தையும் சக்காத்துக்குள்ளிருந்த பீஜாக்ஷரத்தையும் பார்த்து, அவைகளை மனதிலழுத்திக்கொண்டு மரத்தை நோக்கினான். அம்மரத்திலிருக்கிற இலைகள் துளைக்கப்பட்டிருப்பதையுணர்ந்து, அடடா! இந்த வித்தைதான் நமது குரு இங்கு கற்பித்தார்என்று அந்தமந்திரத்தை மனனஞ்செய்து, நாம் வில்லெடுத்துப் பாணம் தொடுப்போமென்றாற் கைகளில் எண்ணெய் வட்டிலும் நலங்குவட்டிலு மிருக்கின்றன. பூமியில்வைத்தாற் குருவின் கட்டளைக்கு விரோதம் வருகின்றது. ஆகிலும் நாம் இந்த இரண்டு வட்டிலையும் அந்தரத்திலேற்றி அவை வருகிறதற்குள் பாணந்தொடுப்போமென்று வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு, ஓர் மந்திரக்கணையையுந்தி வட்டில்களை அந்தரத்திலேற்றி, ஆசாரியரைச் சிந்தித்து மற்றொரு அஸ்திரத்தையெடுத்து தூபதீப நைவேத்தியஞ்செய்து தூண்டினான். அப்பாணம்சென்று இலைக்கொரு துளையுண்டாக்கிற்று. இதற்குள் அந்தரத்திலெறிந்த வட்டில்களும் வந்தன. அவைகளைக கரத்திலேந்தி மரத்தை நோக்கினான். இலைகளெல்லா மிரண்டு துளைபட்டிருந்தது கள். அதனைக்கண்டு மகிழ்வடைந்து பூமியிலிருந்த சக்கரத்தைக் கலைத்துவிட்டுக் கங்கைக்குவந்து குருவைக்கண்டு வணங்கி தன் கரங்களினாற் குருவுக்கு எண்ணெல்தேய்த்து நலங்கிட்டுவிட்டு, தான் தன் தமயர்களும் தம்பியர்களும் விளையாடும் துறையிற் சென்று நீர் விளையாடினான்.

துரோணாசாரி கங்கைத்துறையி லிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்கிறபோது ஒருமுதலை வந்து அவர் காலைப் பற்றிக்கொண்டது. அதனாற் கனவருத்த மடைந்து தன்சக்தியளவு காலையுதறியும் அம்முதலை விடாது பற்ற, அதுகண்டு முற்காலத்தில் தாகத்திற்குச் சலமருந்தக் கயத்திற்சென்று முதலைவாயிற் சிக்கிய கஜேந்திரன் ஆதிமூலமென் றெப்படி அழைத்தானோ அப்படியே குருகுலமக்களைக் கூவி அழைத்தார். அந்தச்சத்தம் நீர் விளையாடுகிற குருகுலமக்கள் காதிற் கேட்கவில்லை. பின்பு துரோணாசாரி அவ்

வழியில் வருகிறவர்களோடு தான்படும் அவஸ்தையைச் சொல்லி யனுப்பினார். வழிப்போக்கர்கள் குருகுல மக்களிடத்து வந்து, ஓ ராஜகுமாரர்களே! உங்கள் ஆசிரியரை முதலைபற்றி இழுக்கின்றது. இன்னேரம் பிராணனிருக்கின்றதோ போயினதோ வென்று புகன்றார்கள். அதுகேட்ட துரியோதனனும் அவன் தம்பிமார்களும் அதிவேகமாகவந்து கல்லுங் கட்டியு மெடுத்து அடித்தார்கள். அம்முதலை முன் பற்றினதைவிட அதிகமாகப்பற்றிக் கங்கையில்வலிக்க, இதற்குள் பற்குனன் பார்த்து தன்வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு, ஒரு பாணத்தை எடுத்து வில்லிற்பூட்டி முதலையின் கண்டமும் அதன் உடலும் துண்டமாகப் போகும்படி தூண்டினான். அப்பாணம் ஆதிமூலமென்றழைத்த யானைக்குத் திருமாலேவிய ஆழிபோற்புகுந்து அம்முதலையைக் கண்டித்தது. அந்தக் கஜேந்திரன் எவ்வாறு ஆனந்தத்தை யடைந்து கரையேறினானோ அவ்வாறு துரோணாசாரி அதிக மகிழ்வைக்கொண்டு முதலைவாயினின்று வெளிப்பட்டுப் பற்குனனைத்தழுவி, அப்பாபற்குனா! நீ யெனக்குப் பிராணாதாரமாயிருந்தாய். உன்னாலுயிர்பெற்றேன். உயிருதவி செய்தவர்க்குச்செய்யு முபகாரமென்னை யிருக்கின்றது? நீயே கஜேந்திரவரதன் என்று பலவாறு புகழ்ந்து ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு முன்வந்த வழியாக வந்து ஆலமரத்தருகிற் சேர்ந்து அம்மரத்தை நோக்கினார். அப்போது அந்தமரத்தி லிருக்கிற இலைகளெல்லாம் இரண்டு துளையாக இருக்கின்றதைப் பார்த்து வியப்படைந்து, ஓ குருகுமாரர்களே! முன்னம் துரியோதனனால் இம்மரத்தினிலைகளை ஒவ்வொரு துளையாகத் துளைத்தோம். இப்போது இரண்டு துளைகள் இருக்கின்றன. இதை யார்செய்தது? என்று வினவ பற்குனன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓஸ்வாமி! அடியேன் எண்ணெயும் நலங்கும் கொண்டு வருகிறபோது இம்மரத்தடியிற் சக்கரம் போட்டிருந்தது. அந்தச் சக்கரத்தையும் அதிலடக்கி யிருந்த பீஜாக்ஷரத்தையும் என்மனதிலழுத்தி ஆலமரத்தைப் பார்த்தேன். மரத்திலைகளெல்லாம் துளைபட்டிருந்தன. நாமும் அவ்வண்ணம் செல்வோமென்று கரத்திலிருந்த எண்ணெயின் வட்டிலையும் நலங்கு வட்டிலையும் தங்கள் கட்டளைக் கழிவுவராமல் ஆகாயத்திற்போக்கி, அவைகள் வருகிறதற்குள் வில்லை வளைத்து ஒரு பாணத்தைத்தொடுத்து வட்டில்களைப் பிடித்துக் கொண்டேன். அந்தப்பாணம் இந்த இலைகளைத் துளைசெய்தது. ஆகையா லிரண்டு துளைபட்டிருக்கின்றதென் றுரைத்தான்.

துரோணாசாரி அதிக மகிழ்வடைந்து, அப்பா பற்குனா! முன்செய்ததுபோல் இப்போதுசெய்தால் தான் என்மனதுக்குத் திர்ப்தியாயிருக்கும்: எதோ செய் பார்ப்போமென்றிசைக்க பற்குனன் வில்லைவளைத்து, ஒருகணையினால் இரண்டு வட்டிலையும் அந்தரத்திலேயறிந்து ஒருபாணத்தை யெடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்து தூண்டிவிட்டான். இதற்குள் அந்தரத்திலெறிந்த வட்டில்கள்வர, அவைகளைப் பூமியில் விழவொட்டாமற் கைப்பற்றினான். தொடுத்த பாணம் சென்று இலைகளையெல்லாம் துளைத்துவிட்டது. துரோணாசாரியும் மற்றுமுள்ள குருகுலமக்களும் ஆச்சரியப்பட்டு பற்குனனைப் புகழ்ந்தார்கள். இவர்களில் துரியோதனன் மாத்திரம் பற்குனன்செய்த அருமைக்கு மகிழாமற் பொறாமைகொண்டு முகமாறுபட்டிருந்தான். துரோணாசாரி துரியோதனனை நோக்கி, அப்பா துரியோதனா! பற்குனனது புத்தியையும் யுக்தியையும் பார்த்தையா? அவனுக்குச் சொல்லாததற்குமுன் நிலத்தெழுதியிருந்த சக்கரத்தைக்கண்டு. அதன்மேல் அந்த வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டான். நீயென்னிடத்திற் கற்றுக்கொண்டனையே எதோ இப்போதுசெய், என்றுசொல்லத் துரியோதனன் முன் செய்ததை மறந்து ஆலமரத்தோடு தானுமொரு வேலமரம்போலிருந்தான். துரோணாசாரி அதுகண்டு, அப்பா துரியோதனா! அவரவர்கள் பூர்வம்செய்த பூஜாபலமெவ்வளவோ அவ்வளவுதான் கிடைக்கும். அதை நோக்காமல் எனக்கு நன்றாகச்சொல்லவில்லை பாண்டுமக்களுக்கு நன்றாகச் சொல்லுகிறேனென்று உங்கள் மூதாதைகளோடு முறையிடுகின்றையே பார்த்தையா? உனக்குச் சொல்லியதை நீ மறந்துவிட்டாய். அந்தப் பாண்டுபுத்திரன் நிலத்திலிருந்ததை மனதிலிருத்தி அவ்வித்தையைக் கிரகித்தான். இதற்கு யாரை நோகலாமென்று யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்குச் சென்று அவரவர்களைப் போஜனஞ் செய்துவரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டு தாமும் அரண்மனைக்குப்போனார். குருபுத்திரர் போஜனஞ்செய்து சிலம்பக்கூடத்துக்குவந்து சேர்ந்தார்கள் துரோணாசாரியும் நாளுக்குநாள் விசேஷமாய் வில்வித்தைகளைக் கற்பித்து வந்தார்.

இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு வில் விநோதங்களினு மற்ற ஆயுத வித்தைகளிலும் பாண்டுமக்கள் சிறப்புற்று யாவராலும் புகழப்பட்டார்கள். அதனைக்கண்டு துரியோதனன் மிகுந்த பொறாமை கொண்டு, தாய் - தந்தை - மூதாதை - இவர்களிடத்துச்சென்று வணங்கி, ஓ என்னருமைக் குரவர்களே! நாங்களெல்லாரும் துரோணாசாரி யிடத்துப் பாண்டு மக்களைப்போல் தநுசாஸ்திரத்தையும் ஆயுதப் பரிக்ஷைகளையும் கற்றுவந்தாலும் துரோணாசாரியார் அவர்கள் பேரில் வைத்திருக்கிற அன்பு எங்கள் மீதில்லை. அவர்களுக்கு ஒருவிதமாகவும் எங்களுக்கு ஒருவிதமாகவுங் கற்பிக்கிறார் என்று முறையிட வீஷ்மர் – திரிதராஷ்டிரன்-விதுரன் முதலானவர்கள் சற்றாலோசித்து, தனுவாசாரியரை அழைத்துக் கேட்க வேண்டு மென்று தீர்மானித்துச் சில தூதுவர்களால் துரோணாசாரியரை வரவழைத்து, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடு செய்து

ஒரு பொற்பீடத்திலிருத்தி, ஓ ஸ்வாமி! குருபுத்திரர்நூற்றைவரையும் ஒன்றாக நினைக்கவேண்டியது என்று முன்னமே ஒருவிசை சொல்லியிருக்கின்றோம் அதைவிட்டு இன்னமும் ஒருத்தரை ஒருவிதமாகவும் மற்றொருத்தரை மற்றொருவிதமாகவும் பார்க்கின்றீராமே: அது தங்களைப்போலொத்த கியானவான்களுக்குத் தகுதியாவென்றுவினவத் துரோணர் அரசர்களை ஆசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! நமதுகையிலிருக்கிற விரல்கள் ஒன்றுக்கொன்று குறையாமலிருக்கின்றனவா? அதுபோல் மக்களது புத்தியுக்தி எவ்வளவோ அவ்வளவுவித்தையேறுகின்றது அதைப்பற்றி என்னை வினவுகிறது தங்களைப்போலொத்த மண்டலேஸ்வரர்களுக்குத் தகுதியல்லவென்று மறுத்து, உங்கள் புத்திரருடைய புத்தியுக்தியை நீங்களே யாதேனுமோர் காரியமூலமாகப் பரிக்ஷைசெய்து, நான் சொன்னதை ஆலோசித்துப் பாருங்களென்றுசொல்லி விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

குருபுத்திரர் வினோதப்பரிக்ஷை.

வீஷ்மரும் திரிதராஷ்டிரனும் மந்திரிமுதலானவர்களுடன்கூடி, குருபுத்திரர் நூற்றைந்துபெயரையுமழைப்பித்து, திரிதராஷ்டிரன் புத்திரராகிய துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவர்கையிற் கொஞ்சந் திரவியங்கொடுத்து, நீங்கள் இந்தத் திரவியத்துக்கு வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைத்திருங்களென்றுகூறி, பாண்டுமக்களையழைத்து அவர்கள் கையில் அவ்வளவு திரவியங்கொடுத்து, அவர்களுக்குச்சொன்னபடியே இவர்களுக்குந் திட்டஞ்செய்து அனுப்பினார்கள். நூற்றுவரும் ஓரிடத்திற்கூடி சகுனியையும் கர்னனையும் அழைத்து, வீடுநிறைந்தபதார்த்தம் வாங்கிவைக்கச்சொல்லிக் கொஞ்சந்திரவியங்கொடுத்த நமதுபெரியோர்கள் மனங்களிக்க என்ன பதார்த்தம் வாங்கலாம் சொல்லுங்களென்று கேட்க சகுனி கர்னன் முதலானவர்கள் யோசித்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ துரியோதன மஹாராஜனே! நமது பெரியோர்கள் கொடுத்ததிரவியமோ கொஞ்சம் அதில் வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவரக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகலால் வரகுவைக்கோல் வாங்கினால் வீடுநிறைந்திருக்கும் இதைவிட வேறொரு பதார்த்தம் வீடுநிறையாதென்றார்கள் துரியோதனன்-ஆம்: ஆம்: இதுதான் சரி, இந்தயுக்தி பாண்டவர்களுக்குத் தெரியாதென்று வடக்குவீதியிலிருக்கும் ஒரு பெரியவீட்டில் தங்கள் கையிலிருக்கிற தொகைக்கு வரகுவைக்கோல் வாங்கி அவ்வீட்டைநிரப்பி, யாராகிலும் பார்த்துப் பாண்டவர்கட்குச்சொல்லப் போகிறார்களென்று கபடபந்தனஞ்செய்து, தெருத்திண்ணையிற் சகுனி கர்னனோடு நூற்றுவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

தருமராஜன் தான்பெற்ற சொல்பத்தொகையை எடுத்துப்போய்த் தென்வீதியிலிருக்கும் வீட்டிற்சென்று, தன்தம்பிமார் நால்வரையுமழைத்து, நமதுபெரியோர்கள் வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைக்கச்சொல்லிக் கொஞ்சந் திரவியங்கொடுத்தார்களாதலால், ஓ வீமா! நீ ஒருபொன்னை யெடுத்துப்போய் அறுசுவையோடுங்கூடிய பதார்த்தமும் அன்னமும் சமையற்செய்துவை ஓ பற்குனா! நீ இந்த ஒருபொன்னுக்குத் தாம்பூலம்-புஷ்பம் - கலவைச்சாந்து-பஞ்சவிடையங்கள் — முதலானவைகள் சேகரித்துவை ஓ நகுலா! நீ இந்த ஒருபொன்னுக்கு விளக்குநெய் வாங்கிவந்து வீடெங்குந் திருவிளக்கிடு: ஓ சகாதேவா! நீ மீதியிருக்கிற பொன்னுங்குத் திண்டு தலைக்கணை-பட்டுப்பாய் - முதலியவற்றை வாங்கிப் போட்டுவையென்று கட்டளையிட்டார். தம்பியர் நால்வரும் அவரவர்களுக்கிட்ட கட்டளைப்படி நடத்தி ஸ்நானஞ்செய்து, அலங்காரமாக உடுத்திக்கொண்டு, தமயனாகிய தருமராஜனோடு தலைவாயற்படியில் வந்து பெரியோர்கள் வரவுக் கெதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் குருபுத்திரர் திறமையைப்பார்க்க மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, வடவீதியிலிருக்கிற துரியோதனனிடத்துச் சென்றார்கள் துரியோதனன் எதிர்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, தந்தையையும் மூதாதையையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயமீர்! உங்கள் கருத்து மகிழ்வெய்த வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைத் திருக்கிறேனென்று மேன்மைபாராட்டினான் திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான். அப்பா மகனே! என்னபதார்த்தம் வாங்கினாய் சொல்லென்று வினவ, துரியோதனன்-ஐயா' வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வரகுவைக்கோல் ஒன்றுதவிர மற்றப்பதார்த்தத்தால் வீடுநிறையாது இது பெரியவீடு. அவ்வரகுவைக்கோலை வாங்கிக் கதவுதிறப்பதற்குக் கூட இடமில்லாமையாயிருக்க நிறைத்துவைத்தோமென்ன, இதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் முதலானவர்கள் உள்ளேபோய்ப் பார்க்க இடமில்லாமையால் வெறுப்படைந்து, அங்கிருந்து தக்ஷணம் பாண்டுமக்களிருக்கிற இடத்துக்குச் சென்றார்கள் தருமராஜன் அஃதுணர்ந்து, தம்பியரோடு மெதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி அழைத்துப்போய் திருவிளக்கிட்டு அலங்காரமாகச் சிங்காரித்திருக்கும் வீட்டினுட்காரவைத்து, இனியவார்த்தைபேசி, ஓ எங்களருமைத் தலைவர்களே! தாங்கள் இங்கிருந்து போஜனம் அருந்தவேண்டுமென்று வருந்த பெரிய அரசர்கள் அகமகிழ்ந்து, கைகால்கள் சுத்திசெய்து உள்ளறையிற்சென்று உட்கார்ந்தார்கள் உடனே வீமபாகமாகிய பதார்த்தங்களையும் அன்னத்தையும் வட்டிக்க, பெரிய அரசர்கள் போஜனஞ்செய்து பதார்த்தங்களிருந்த இனிமைக்கு மகிழ்ந்து, கைவாயலம்பிச் சபையில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள் பற்குனன் தாம்பூல சந்தன புஷ்பமாலைகளைக் கொண்டுவந்து வை

த்தான். பெரிய அரசர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து தருமராஜன் முதலாகிய ஐவரையும் நோக்கி, தங்களகமகிழ்ச்சி வெளிப்படாதபடி சொல்லுகிறார்கள்: அப்பா மக்களே! உங்களை வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைக்கச் சொன்னோமே எதோ அந்தப் பதார்த்தமென்று வினவ, அவர்கள் அவ்விருவரையும் வணங்கி, ஓ ஐயமீர்! வீடுநிறைந்த பதார்த்தமாவது திருவிளக்கேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை. ஆகையால் நாங்கள் திருவிளக்கிட்டோம். வீட்டுக்கு வருகிறவர் புசியாமற்போவது தகுதியல்லவென்று எங்களாற் கூடியமட்டும் சமயற் செய்துவைத்தோமென்றார்கள். பெரிய அரசர் மிகக் களிப்புற்று, மக்களைத்தழுவி முத்தமிட்டுச் சீராட்டி, மக்கள் நூற்றைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு இந்த இருதிறத்தாரும் முன்போலவே துரோணாசாரியாரிடத்துச்சென்று வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தார்கள் அன்றுமுதல் திரிதராஷ்டிரன் வீஷ்மர் இவர்களிருவருந் துரியோதனன் துரோணாசாரியார் மேற்சொல்லுங் கோளை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதில்லை.

குருபுத்திரர் விற்பரிக்ஷை.

இவ்வண்ணமாகச் சிலநாள் சென்றபின்பு துரோணாசாரியார் பெரிய அரசர்களிடத்துவந்து, அவர்கள் செய்த பூசையைக்கொண்டு ஆசிகள் வழங்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ அரசர்களே! குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேர்களுக்கும் யான் கற்றிருக்கும் வில்வித்தைகளெல்லாவற்றையும் கற்பித்திருக்கிறேன் நல்லவேளையில் விற்பிடித்த அரசர்கள் முனிவர்கள் எல்லாருமறிய அரங்கேற்ற வேண்டுமென்றுகூறி அரண்மனைக்குச்சென்றார் பெரிய அரசர்கள் அதற்கிசைந்து ஒருநல்லநாள் நியமித்து, அந்நாளில் விற்பிடித்தவர்கள் யாரோ அவர்களெல்லாம் வரவேண்டுமென்று திருமுகமெழுதித் தூதர்கையிற் கொடுத்தனுப்பினார்கள். தூதர்கள் விற்பிடித்த அரசர்க்கும் முனிவர்க்கும் அளித்தார்கள் திருமுகத்தைக்கண்ட தக்ஷணம் அரசருமுனிவரும் மிகுந்த ஆவல்கொண்டு ஆடை ஆபரணங்களணிந்து, இரதாரூடராய் அத்தினபுரத்துக்கு வந்தார்கள். வந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் பெரிய அரசர்களாகிய வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் இவர்கள் தகுந்த மரியாதைசெய்து விடுதிகள் விட்டார்கள் அவரவர்கள் தங்களுக்குவிட்ட விடுதிகளிற் பொருந்தி, ஸ்நானம்பண்ணி போஜனஞ் செய்திருந்தார்கள். வீஷ்மர் நகர்ப்புரத்தில் விசாலமாக இருக்கிற ஒரு இடத்திற் பிர்மாண்டமான காவணமியற்றி, அதில் வந்தவர்களிருக்க ஆசனமிட்டு, தாம் திரிதராஷ்டிரன் - விதுரன் மந்திரி-தண்டத்தலைவர் - மகுடவர்த்தனர் - பட்டவர்த்தனர் - பெரியோர் - நாட்டிலுள்ள குடிகள் - முதலானவர்களோடு, வேதவேதியர்களெல்லாந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்திருக்கக் கொலுவீற்றிருந்து, அவண்வந்திருக்கிற முனிவர்கள் அரசர்கள் முதலாயினோரைவரும்படி அறிக்கையிட, விற்பிடித்த அரசரும் தனுர்சாஸ்திரம் படித்த முனிவரும் மற்றுமுள்ளயாவரும் காவணஞ்சேர்ந்து மரியாதைகளைப் பெற்று, அங்கிருக்கும் சிங்காதனங்களில் தங்கள் தங்கள்தகுதிக்குத் தக்கபடி இருந்தார்கள். சொற்கவாசிகளோடுஇந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் தங்கள் தங்கள்வாகன அந்தரத்தில் வந்து நிறைந்தார்கள்.

வீஷ்மர் துரோணாசாரியையும் குருகுமாரர்களையும் அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். துரோணாசாரி அஃதுணர்ந்து, தமது மாணாக்கர் நூற்றைந்துபெயரையும் அழைத்துக்கொண்டுகாவணத்துக்குவந்தார். அவரைக்கண்டவுடன் வீஷ்மர் முதலான அரசர்களெல்லாம் எழுந்து, எதிர்கொண்டுபோயழைத்து வந்து ஓர்பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடசஉபசாரமுஞ்செய்து துதித்தார்கள். துரோணாசாரியார் அவ்வாசர்கட்கெல்லாம் ஆசிகள் வழங்கி, மஹாமுனிவர்கட்கெல்லாம் வந்தனைவழிப்பாடுகள்செய்து சொல்லுகிறார். ஓஅரசர்களே! இதுநல்ல சுபமுகூர்த்த காலமாதலால் வில்லரங்கேற்றுங்களென்று விளம்ப, வீஷ்மர் ஆயுதசாலைத்தலைவரைநோக்கி ஆயுதப்பெட்டிகளைக் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே அப்பெட்டிகளைச் சபையிற்கொண்டு வந்துவைத்தார்கள். வீஷ்மர் துரோணாசாரியரைப்பார்த்து, ஓஸ்வாமி! ஆயுதப்பேழைகள் இதோயிருக்கின்றன. இனித்தாமதப்படுத்தாமல் தங்களுடைய மாணாக்கர்கற்றிருக்கும் வில்வித்தை மூதலியவற்றை இங்குவந்திருக்கும்படியான சகலரும் வியப்பெய்த விளையாடச்செய்வீர்களென்று கட்டளையிட்டார். துரோணாசாரி தமது மாணாக்கரை நோக்கி, ஓகுருபுத்திரர்களே! இது சமர்பூமியல்ல பரிக்ஷைக்கூடம் ஆகையால் ஒருவர்க்கொருவர் விரோதமில்லாமற் கற்றவித்தைகளை இச்சபை நிறைந்திருக்கிற யாவருங்கண்டு களிக்கக் காண்பியுங்கள் அந்தஆயுதப்பேழைகளைத்திறந்து அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான ஆயுதங்களை யெடுத்து விளையாடுங்களென்றனர். குருபுத்திரர்கள் குருவே துணையென்று முனிவர்களையும்-சபைநிறைந்தராஜர்களையும்-வீஷ்மர்திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்களையும் வணங்கித் தேவாராதனைசெய்து, பேழையைத் திறந்து அவரவர்களுக்கிஷ்டமான ஆயுதங்களைச் ஜெயம் ஜெயமென்றெடுத்துச்சபையில்நின்று, ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்து வில்- வேல்-வாள் - கதை சத்தி-தோமரம்-சூலம்-பிண்டிபாலம்-பாங்கு-ஈட்டி-கடாரி - கண்டகோடாலி-முதலிய ஆயுதங்களினால் வெட்டியும், தட்டியும், எறிந்தும், குத்தியும், எத்தியும், இவ்விதமாக யாவருமகிழ விளையாடினார்கள்.

இவர்களில் துரியோதனனும் வீமனும் எதிர்த்துப்பல ஆயுதப் பயிர்ச்சியைக் காண்பித்தார்கள் துரியோதனன் தன்னோடுவீமன் இளைக்காகல் நின்று

விளையாடுகிறதற்குப் பொறுமைகொண்டு, முன்ன
மே அவ்வீமன்மீது வஞ்சினங்கொண்டு வயிரம்பற்
றிய மனதையுடையவனாகையால் இந்தவேளையில்
விளையாட்டுப்போலவே கதையினால் ஓரேஅடியாக
அடித்துநீட்டிவிட்டால் நமதுகுறை நீங்கும்மேலும்
கொன்றுவிட்டதைக்கண்டு சபையார் கேட்டால்,
நானென்ன செய்வேன்? சாஸ்திரப்படி விளையாடி
னேம் அவன்ஏமாந்திருந்தான். அதனாற்கைதவறி
அடிபட்டது என்றுசொல்லிவிடுவோமென்று அதிக
கோபங்கொண்டு கதையைக் கையிலேந்தினான்.
வீமனும்கதையைகையிலேந்தி எதிர்த்து, மனதில்
யாதொருவிகற்பமு மில்லாமற் கதாயுதவித்தையை
க்காண்பித்துவருகிறபோது துரியோதனன் அதிக
சினங்கொண்டு வீமன்உயிர்நிலையைப்பார்த்து அடி
த்தான். வீமன் அதனையறிந்து, அடடா!! இவனெ
னவிளையாடுகிறபோது சத்துருவை அடிக்கிறது
போல் நம்மையடிக்கிறான் நல்லது நாம் சாக்கிரதை
யாயிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துத் துரியோதன
னேடு சமமாய்விளையாடிவந்தான் துரியோதனன்
வரவர வெகுளிகொண்டு, அவன்உயிர்நிலையையே
பார்த்துப் பார்த்துமுகம் வேர்த்து அடிக்கிறான்.
வீமன் அவ்வடிகளுக்குத் தப்பித்துக் கொண்டு,
இவன் ஏதோ ஒருகபடம்மனதில்வைத்து நம்மைக்
கொல்லக்கருதி யிருக்கிறபோது நாம் சும்மாயிருக்க
லாகாதென்று வீராவேசங்கொண்டு மேகங்கெர்ச்சி
த்ததுபோற் கெர்ச்சித்து, கையிலிருக்கிற கதையை
அந்தரத்தி லெறிந்துஅது கைக்கு வருகிறதற்குள்
கையைப்பிசைந்துதோளைத்தட்டிக் கதையைக் கை
யிற்பற்றி, மலைநடந்துவருகிறதுபோல் துரியோத
னனை எதிர்த்துக்கொண்டான். துரியோதனனும்
முறைத்து, ஒருவர்க்கொருவர் குத்தியும் தட்டியும்
எத்தியும் போராடுகிறார்கள். இதனைச் சபையிலிரு
க்கிற பெரிய அரசர்முதலானவர்கள்கண்டு, ஓ! ஓ
மோசம்வந்தது. (விளையாட்டுச்செய்கை வினையாக
முடிந்தது) என்கிறபழமொழிபோல்இவ்விருவரும்
ஆயுதப்பயிர்ச்சியைக் காண்பிக்க வந்தவர்கள் ஆவி
யைக்கொள்ளைகொள்ள யத்தனித்தார்கள். இதற்கு
என்னசெய்கிறது என்று மனநடுங்கி ஒருவர்முகத்
தை ஒருவர் பார்த்திருக்கிறபோது வில்லாசிரியராகி
ய துரோணாசாரியர் புத்திரன் அசுவத்தாமன் எழு
ந்து இருவர்க்கு மத்தியில்வந்துநின்று, ஓதுரியோத
னா! ஓவீமா! நில்லுங்கள் நில்லுங்கள் ஒருவர்க்கொரு
வர் துவேஷங்கொண்டு ஆவியைக்கொள்ளைகொள்
ளவா உங்களை ஆயுதப்பயிர்ச்சிசெய்யச்சொன்னது?
சபாசு! நன்றாயிருக்கின்றது. ஒருஆதீனத்துப்புத்தி
ரர் இப்போதுதானே இவ்வளவு வயிரங்கொண்டி
ருந்தால், இனிவரவர எவ்வாறுஇருப்பீர்களென்று
இடியிடித்ததுபோற்கூவினான். அக்காலஇடிகேட்ட
நாகங்கள் எவ்வாறு நடுங்கிப்போமோ அவ்வாறு
துரியோதனன்-வீமன்-இவ்விருவரும்குருபுத்திரன்
வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஒதுங்கிவிட்டார்கள்.

இப்பால் பற்குனன் துரோணாசாரியர்முதலா
கிய பெரியோரைவணங்கித் தன்வில்லைவளைத்து நா
ணியேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து, முதுகிற்கட்டி
யிருக்கிற அம்புபெய் புட்டிலிற்சரத்தைவைத்து,
ஒரு சரத்தையெடுத்து யானதபூசையாய்த்தூபதீப
நைவேத்தியஞ் செய்து மந்திரோப தேசத்தோடு
அவ்வில்லிற்றொடுத்துவிட்டான். அச்சரம்வானத்தி
லெழுந்து மின்னல்-இடி-மழை-இவைகூடியமேகங்
களையும், காற்றையும், பர்வதங்களையும், இன்னும
திகவியப்படையத்தக்க விநோதங்களையும்காண்பித்
தது பின்னும் பற்குனன் மற்றொருகணையைத் தொ
டுத்துத் தூபதீபநைவேத்தியமுதலியவற்றைச் செ
ய்துவில்லிற்பூட்டிவிட்டான். அங்கணையொன்று-10-
100-1000-10000-100000-1000000-கோடி-சதகோடி-சங்கம்-மகா
சங்கம் - என்னும்கணக்குக்கு அதிகப்பட்டுவானத்
தைமூடிற்று. மேலும் பற்குனன் கஜாஸ்திரத்தை
எடுத்துவிட்டான் அதுஅநேகம் யானைமயமாகவே,
உடனே அக்கஜாஸ்திரத்துக்கு வயிரியாகிய கேசரி
யாஸ்திரத்தைவிட்டான் அதனால் மிகவாகியசிங்க
ரூபங்கள் வெளிப்படலும் அதனைமறுத்துச் சர்ப்
பாஸ்திரத்தைவிடுத்து, உடனே அதற்கு வயிரியா
கிய கருடாஸ்திரத்தைத்தொடுத்து, அக்கினியாஸ்
திரத்தைப் பிரயோகித்து அவ்வஸ்திரத்துக்குப்
பிறதியாகிய வருணாஸ்திரத்தை யேவிக்கெடுத்துப்
பின்பு இருளாஸ்திரத்தை உய்த்து, அதனைச் சூரி
யாஸ்திரத்தால் மறைத்து அசுராஸ்திரத்தையுந்தி,
உடனே அதனைக்கந்தர்வாஸ்திரத்தாற் சிந்தி, இப்
படி இன்னும்அநேகமாகிய தேவாஸ்திரங்களையும்
அருமையான செய்கைகளையுஞ்செய்தான். இதனை
க்கண்ட அரசர்களு முனிவர்களு மிகமகிழ்ந்து பற்
குனனைப் பலவாறுபுகழ்ந்தார்கள்.

கர்னன்வாது.

இவ்வாறுயாவரும் பற்குனனைப்புகழ்ந்து கொ
ண்டாடுவதைராதையனென்கிற தேர்ப்பாகனிடத்து
வளர்ந்தமைபாற் சுத்தக்ஷத்திரியனாயிருந்தும் நீறு
பூத்தநெருப்புப்போலிருக்கிற கர்னன்கேட்டு, தவ
சிரேஷ்டசிகாமணியாயும் வில்வித்தையிற் சிறந்தவ
ராயுமிராநின்ற பரசுராமமூர்த்தியினிடத்துவில்வித்
தையைக்கற்ற அதிகமான வன்மையையும்வில்திறத்
தன்மையையும் உடையவனாயிருந்தும் அவ்விரண்
டையுந் தனக்குள்அடக்கிக்கொண்டிருந்த அடக்க
த்தைச் சிதைத்தவனாய் உடனேஎழுந்து சபையா
ரை வணங்கிச்சொல்லுகிறான் ஓஅரசர்களே! நீங்க
ளெல்லாம் வில்விநோதத்தின்திற மறியாதவர்கள்
போல (ஆலையில்லாவூரில் இலுப்பைப்பூவேசருக்க
ரை) என்கிற பழமொழிக்கிணங்கச் சிறுவனாகிய
பற்குனன்செய்த வில்வித்தையைக்கண்டு மிகவும்
வியந்து புகழ்ந்தீர்கள். யான்கற்றவித்தையைக் கா
ண்பிக்கிறேன். அதனையும் கிஞ்சித்து நோக்குங்க

ளென்று தன்வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு, பரமாசாரிக் கொப்பாகிய பரசுராமமூர்த்தியைத்துதித்துக்குணத்தொனிகாட்டி, சிலசரங்களை எடுத்துத்தூபதீப நைவேத்தியஞ்செய்து வில்லிற்பூட்டி, மந்திரோபதேசத்தோடு தூண்டி, இந்திரன் குமாரனாகிய பற்குனன் ஏதேது விநோதஞ்செய்தானோ அதற்கு அதிகமாக அநேகவல்லமைகளைக் காட்டினான். அவைகளைச் சபையார்நோக்கிப் பற்குனனைப்புகழ்ந்ததிலும் பதின்மணங்கதிகமாகப் புகழ்ந்தார்கள். துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் அகங்களித்தார்கள். பற்குனன்மாத்திரம் கிஞ்சித்துநாணமுடையவனாயிருந்தான். அந்தவேளையிற்கர்னன்பற்குனனை நோக்கி, ஓவிற்குனா! நீகற்ற வில்வித்தையைப் பார்ப்போம, இங்குவந்திருக்கும் விற்போரிடும்வேந்தர்கள்நோக்கும்படியாய் வருகிறையா வாவென்றான். அதற்குப் பற்குனன் மனம் நெய்யைவிட்ட நெருப்புப்போலிருந்தாலும், இவன்தேர்ப்பாகனுக்குவளர்ப்புப்பிள்ளையாயிருந்தும் அரசர் புத்திரர்போல் வருத்தப்பட்டு வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டானென்கிற அருமையை மதித்துத் தணிவானமனதுடனே சொல்லுகிறான் ஓகர்னா! நீயழைத்தபடி விற்போர்செய்ய இசைவேன். ஆனால் ஒருசங்கடமிருக்கின்றது. அஃதென்னெனில்-நீஎங்கள் தேர்ப்பாகனுக்கு அபிமானபுத்திரன் நானோஇவ்வுலகாதிபனான ராஜபுத்திரன் நீயும்நானும் விற்போரிடுவது தகுதியல்ல நீவில்வித்தையிற் சிறந்தவன்றான்குறைவில்லையென்றான்.

கர்னன் அதிகசினங்கொண்டு, அடாபற்குனா! என்னசொன்னாய்? இச்சபையார்முன் என்னைப்பங்கப்படுத்தாதவன்போற் பங்கப்படுத்த எண்ணி, நீ தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரன்நான் இராஜபுத்திரனென்று ஜாதிமுன்னிலையில் இழிவுகூறினாயல்லவா சபாசு! ஆண்ஜாதிபெண்ஜாதிஎன்கிற இருவகைச் சாதியேயல்லாமல் மற்றொருஜாதியில்லை உயர்ந்தோராவதும் தாழ்ந்தோராவதும், அவரவர்கள் கன்ம அநுஷ்டிப்பினாலும் நற்செய்கையினாலுந்தான். நீ சிறுவன் உனக்கென்னதெரியும்? நீராஜபுத்திரன்தான் நான்தேர்ப்பாகன் புத்திரன்தான்எதோபார்ப்போம் நீயும் வில்லெடு நானும் வில்லெடுக்கிறேன். இச்சபையார்கள் மகிழ்வெய்த என்னைச் சாதியீனனென்றுரைத்த உன்முகமாகிய கமலத்தை இந்நிமிடத்திற் கொய்து அரங்குபூசை செய்கிறேனென்று வில்லைவளைத்து நாணியேறிட்டு, அங்கிருந்தஅரசர் மனநடுங்க விற்குணம்பண்ணினான். அதற்குப் பற்குனன் அதிகசினங்கொண்டு கர்னனைநோக்கிஅடா கர்னா! என்முக சரோருகத்தைக்கொய்து அரங்குபூசையா செய்யப்போகிறாய்? நல்லது அதுவரைக்கும் நீயிருந்தாலன்றோ செய்வாய் இதோ என்கணையால் உன்தலையைப் பூமியி லுருட்டுகிறேன். ஒருவேளை இச்சபையிலிருக்கிற பெரியோர்களால்இந்தவேளை தடுக்கப்பட்டாலும், இனிஎந்தவேளையிலாவது பலபேரறிய .உன்சிரத்தைக்கொய்யாமல்விடேன். அப்படிச்செய்யாமல் விட்டால் நான்பிடித்தது வில்லல்ல நானும் க்ஷத்திரியனல்ல என்றுசபதங்கூறித் தன் வில்லைவளைத்து நாணிஏறிட்டுத் தேவரும் அரசரும் முனிவருந்திகைக்கக் குணத்தொனி காட்டினான்

இதனைக்கண்ட வீஷ்மர் முதலான பெரியோர்கள், இதென்னவிபரீதம்? இவ்விருவரும் என்னகாரணத்தாற் கடுஞ்சினமுற்று அடுந்தொழிற்குப் பிரவேசித்தார்கள்? இதற்கென்னசெய்கிறதென்றுவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதருணத்தில், முதிர்ந்த தேகத்தை யுடையவராயுந் தவசிலாக்கியமுடையவராயுமிருக்கிறகவுதமர்எழுந்து, காவிகாம்பரசடாடவிகள்பக்கங்களிற்புரள ஓடோடியும்வந்து, இருவர் மத்தியில் நின்று, அவ்விருவரையும் நோக்கி வில்நாணியைத் தளர்த்தச்சொன்னார். 'இருவரும் பெரியோர் வாக்கைத் தடுக்காமல் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற வில்நாணியைத் தளர்த்தினார்கள். அந்த வேளையில் வீஷ்மர்கோபங்கொண்டு, சபையைநோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்: !கேளுங்கள் சபையாரே! துரோணாசாரியார் தம்மிடத்தில் வில்வித்தையைக்கற்ற குருகுமாரர்கள் நூற்றைவரையும் அரங்கேற்றவைத்தால், இந்தத்தேர்ப்பாகன் புத்திரனாகிய கர்னன்நமக்கென்னவென்று சும்மாயிருக்காமல், தான்கற்ற வில்வித்தையைக் காட்டவந்தான் ஆகிலும் வித்தை எல்லார்க்கும் பொதுவென்று ஒப்புக்கொண்டு, வில்வித்தையைக்காட்ட உத்திரவுசெய்தோம். அப்படியே வில்வித்தையைக்காட்டினான். இவன் வில்லிற் திறவான்தான். அஃதிருக்கட்டும். இந்த ஆதீனத்துக்கு உடைய ராஜகுமாரனாகியபற்குனனைநோக்கி விற்போரிடுவோம் .வாவென் றெப்படி அஞ்சாமல் அழைக்கிறான். அதற்குப்பற்குனன் நீ தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனாதலால் உன்னுடன் விற்போரிடுவது எனக்குத் தகுதியல்லவென்று கூறினால், இவன் அந்தப்பற்குனன்முகமாகியகமலத்தைக்கொய்து அரங்குபூசைசெய்கிறேனென்று எப்படி துணிவுற் றுரைக்கிறான். இஃதுஉங்களுக்குத்தருமமாகஇருக்கின்றதாவென்றனர். அச்சபையிலிருந்த யாவரும் நீரோட்டத்திற் றெப்பம் செல்லுந்தன்மைபோல் வீஷ்மர்கருத்துக்கு விரோதம்வராமலவர்க்கேற்றவசனங்களைப் பேசினார்கள். இதனைக்கேட்ட கவுதமர் சந்ததியாராகிய கிருபாசாரியாரும் அக்கர்னனைப் பார்த்து, இந்த இராஜசபையிற் கிஞ்சித்துமஞ்சிக்கையில்லாமல் என்னசொன்னாய்? கர்னா! தேர்ப்பாகனுக்குப் புத்திரனாகிய நீ, ஏழுகடல்வளைந்த பூமிக்கதிபனாகிய மகாராஜாதிராஜனுடைய மைந்தனுடன் நடுக்கமில்லாமல் இடுக்கமானசபதத்தைச் சொல்லுந்தரமா? மநுநீதி-இராஜநீதி-வேதநீதிமுதலிய யாவற்றிலுஞ்சாதியாசாரம் - குலாசாரம்-வான்முறை-ஆளடிமைஇன்னதென்று விபரித்திருக்க நீ

பெரிய சக்தியை யுடையவனை இலேசாகப்பேசவந்தாய். இனிஇப்படி அத்துமீறிப் பேசாதேயென்று கடுகடுத் துரைத்தார். இப்படி வீஷ்மரும்கிருபரும் கடுகடுத்துக்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டுச் சபையிலுள்ளோர் பலரும் நடுங்கினுர்கள். அக்காலையிற் கவுதமர் வெகுண்டெழுந்து, அங்குள்ள அரசர்முதலானவர்களுடைய மனம் நடுங்கும்படியாக முன்னம் வீஷ்மரைப்பார்த்து இவை பேசத்தொடங்கினுர்.

கர்னன் மகுடாபிஷேகம்பெறல்.

அடா வீஷ்மா! என்னசொன்னுய்? கர்னன் தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனென்றும், பற்குனன் இந்த ஆதீனத்துக்குரிய புத்திரனென்றும் கண்டவன்போலக்கூறி, கர்னனை இழிகுலத்தானென்று இந்த இராஜசபைமறியச்சொன்னுயலலவா? சபாசு! சபாசு! நன்றுயிருக்கிறது. உலகத்தில் ஜாதியாசார முறைவிசாரணை செய்தால் (அத்திப்பழத்தைப்பிட்டால் அத்தனையுஞ்சொத்தை) என்கிறதறியாயா? ஐயோ! அதுநிறையப் புழுவென்று குறியாயா? இந்த அண்டமும் அப்படித்தானல்லவா? ஆத்மகோடிகளத்தனையுங் குற்றமே. நீ சாஸ்திர விசாரணை செய்ததும் அனர்த்தமே. நல்லது—வீஷ்மா! திருமால் கருங்கற்றூணிற் பிறந்தான் சிவன் மூங்கிலிற்பிறந்தான். நெடிய கடல்நீரைக் குடித்த அகத்தியமுனியும், இதோ யிருக்கிற துரோணுச்சாரியும், கும்பத்திற் பிறந்தவர்கள். முருகக்கடவுள் கங்கையிற் பிறந்தவர். இந்தக்கிருபன் தருப்பைப்புல்லிற் பிறந்தவன். ஐயா வீஷ்மரே! தாங்களெங்கே பிறந்தீர்கள்? தேவாளுற்பத்தி ஸ்தானம் தேவாளுக்குத் தெரியாமலிருக்க, ஒருவரை இழிவுகூறுவது எப்படி? இவ்வாறு பிறந்தவர்களெல்லாம் உலகத்திற் சிறப்படைந்தார்களே யன்றிப் பிறந்த விடத்தா லிழிவடையவில்லை. ஆதலாற் கல்வியிற் கைதேர்ந்தவர்களுக்கும் கன்னிகாஸ்திரீகளுக்கும், கொடையி லுயர்ந்தவர்களுக்கும், அதிக வீரத்தை யுடையவர்களுக்கும், அஷ்டலட்சுமி சமேதராகிய அரசர்களுக்கும், குற்றமற்ற ஞானிகளுக்கும், ஜாதிபேத நோக்குவதில்லை. அஃதிருக்கட்டும். உலகத்தில் வல்லமை யடைந்தவனெவனே, அவன்தா னுலகாதிபன். அவனைத்தான் நல்லகுலத்திற் பிறந்தோரும் வணங்குவார்கள். ஆதலாற் சிறந்தகுலத்திற் பிறந்தும் சிறப்பில்லர்திருந்தால், அவர்கள் சிறந்த குலத்தாரல்லர். கீழானகுலத்திற் பிறந்து கீழானசெய்கையை நீங்கி நின்றால், அவர்கள் கீழானவர்களல்ல. ஓ கிருபனே! நீ பெரியோர்களிலொருவனுயிருந்தும், இந்தக் கர்னனைக்குறித்துப் பேசியது தகுதியல்ல. நானேதோ தாறுமாறுய்ப் பேசினேனென்று மனஸ்தாபம் வேண்டாம். ஓ வீஷ்மரே! இக்கணம் இக்கர்னனை உன்மனமகிழ அரசனுக்கினல் உன் மனமகிழுமென்று கூற, வீஷ்மர் கவுதமருடைய வசனங்களைக்கேட்டுத் திடுக்கென் றெழுந்து வணங்கி, ஓ சுவாமி! தங்கள் கருத்து மாத்திரமல்ல. இங்கிருக்கும் எல்லாருடைய கருத்துங் களிக்கும்படியாக இக்கணம் இக்கர்னனை அரசில்லாதிருந்த அங்கதேசத்துக்கு அரசனுக்கி, அச்சபையார் அறிய மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, செங்கோல் ஆழி முதலியவற்றைக்கொடுத்து, இரதகஜதுரகபதாதிகளிலுஞ் சிலது கொடுத்தார். இதனைப் பற்பலருங் கண்டு பிரமானந்த மடைந்தவர்போல் மடமுவெய்தினுர்கள். மற்றப் பாண்டுமக்களும் புகழ்ந்தார்கள். சபையிலிருந்த-அரசரும்-முனிவரும்-பெரிய அரசர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தரத்தில் வந்து வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் யதாஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இங்கே வீஷ்மர்முதலிய அரசர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்விப்பயிற்சியைக் குறித்துத்துரோணுசாரியை அநேக விதமாகத் துதித்து, அவரவர்கள் புத்திர மித்திரர்களோடு தங்கள் தங்கள் அரண்மனைக்குப் போனுர்கள்.

பாஞ்சாலனேடு கௌரவபுத்திரர் உயுத்தம்.

கேளும் மஹாராஜனே! துரியோதனனும் கர்னனும் சாம்பவமூர்த்தியும் குபேரனும்போல நேசித்துப் பாண்டுமக்கள்திடுக்கிட உலகமுழுவதும் தமதென்று கைக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகிற காலத்தில் துரோணுசாரியார் பாஞ்சாலனுடைய சபையிற்கூறிய சபதத்தை மனத்தில் நினைத்து, அடடா! நாம்புகன்ற சபதம் நிறைவேருவிட்டால் நமக்கென்ன பெருமை! நமது மாணுக்கர்கள் ஆயுதத்திறத்திலும், இரதகஜ துரக மிவைகளிலும், அதிக திறம்பெற்று வல்லமையாளரா யிருக்கிருர்கள். இவர்களைக்கொண்டு சபதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று குருபுத்திரர்களை வரவழைத்து, பல ஆசிகள் வழங்கி, ஓ குருபுத்திரர்களே! என்னிடத்தில் வில்வித்தையைக் கற்றதற்கும், முன்னம் சகல அரசர்களுமறிய நீங்கள் வில்லரங்கேற்றியதற்கும், எனக்கு இன்னுஞ் சிலதினத்திற் குருதக்ஷணை கொடுக்கப் போகின்றீர்கள். அஃதெனக்குத்தெரியும். அப்படி வேண்டாம். எனக்கொரு குறைவில்லாமல் உங்கள் பெரியோ ராதரித்து வருகிருர்கள். ஆதலால் எனக்குக் கொடுக்கும் தக்ஷணையை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிற அவ்வாறு செய்வீர்களாகில், அதுதான் தக்ஷணையென்று சொன்னுர். ஓ குருசுவாமி! அஃதென்னவென்று குருபுத்திரர்கள் வணங்கி வினுவ துரோணுசாரியார், ஓ மாணுக்கர்களே! பாஞ்சாலன்என்னிடத்து வில்வித்தை கற்கிறபோது பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி, பின்பு இல்லையென்று வாக்குதத்தம் பிசகிப் பேசினதுமன்றித் தன் சபையி லிருந்தவர்கள் நகைக்க என்னைப் பங்கப்படு

த்தினன். அப்போது நான் சினங்கொண்டு, என் மாணாக்கரால் உன்னைப் புறங்கண்டு, மடலோடு மடல்விரியத் தேர்க்காலிற்கட்டி இழுத்துவரச்செய்து, என்சபையில் உன்னைப் பங்கப் படுத்துகிறேனென்று சபதம்பண்ணினேன். என்வாக்கின்படி அந்தப் பாஞ்சாலனோடு போராடி, அவனைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டு வந்தால், அச்செய்கைதான் எனக்கு மேலான நன்மையுங் குருதக்ஷணையும் என்று கூற, இதனைக்கேட்ட குருபுத்திரர்கள் நூற்றைவரில் துரியோதனன் முதலாகிய பேர்களெழுந்து துரோணாசாரியை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! எளியேங்களுக்கு விடைகொடும். அந்தப்பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறோமென்றுசொல்லி, ஆசாரியர் முதலிய பெரியோர்கள் விடைதரப்பெற்றுத்தங்கள் தங்கள் ரதங்களிலேறி, இரதகஜ துரகபதாதிகள் புடைசூழப் பாஞ்சால தேசத்துக்குச்சென்று, துருபதேயனிருக்குங் கோட்டையைச் சூழ்ந்து, வில்லை வளைத்து நாணியேறிட்டுப் பாணங்களைத் தொடுத்துச் சிங்கநாதமும் அட்டகாசமுஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது கோட்டைக்காவலாளிகள் பயந்து ஓடிவந்து பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! யாரோ அத்தினபுரத்து அரசரின் புத்திரர்களாம். நூறுபெயர் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு வந்து, நமது கோட்டை நாற்றிசையிலும் வளைந்து, வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைத்தொடுத்து சிங்கநாதத்துடன் அட்டகாசஞ் செய்கிறார்களென்று சொன்னார்கள். பாஞ்சாலன் ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? திரிமூர்த்திகளும் நமது நகரத்தின்மேல்யுத்தஞ்செய்யக் கிஞ்சித்தஞ்சுவார்களாகில், இந்த அத்தினபுரத்து அதிபதிகள் எதிர்ப்பார்களோ? ஒருவேளை வீஷ்மர் எதிர்த்தால் எதிர்க்கலாம். அவர் நீதிக்கு மாறுபடமாட்டார். நாமொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை. அப்படியிருக்க, இப்போது வந்தவர்யார்? இன்னாரென்று அறியாமல் போராடுவது தகுதியல்லவென்று சில தூதர்களை அனுப்பி விசாரித்துவரச்சொன்னான். அத்தூதர்கள் துரியோதனன் சேனாசமுத்திரத்தினுட்புகுந்து, அவர்கள் படையெடுத்துவந்த காரணத்தை அங்கிருக்கும்'சிலபெயர்களாலறிந்துவந்து பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ ராஜமார்த்தாண்டயோ! முன்னம் துரோணாசாரி கூறிய சபதப்படிக்குத் தங்களைக் கட்டிக்கொண்டு போகத் திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர்களாகிய துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் வந்திருக்கிறார்களென்ன, பாஞ்சாலன் கோபச்சிரிப்புச்சிரித்து, பக்கத்திலிருக்கும் அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்து சிறப்புற்றிருக்கிற சோமகேயாதிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ சோமகேயாதிகளே! சிலநாளுக்குமுன் நமது சபையில் ஒரு பிராமணன் வந்து சபதமிட்டான். அந்தச் சபதத்தை நிறைவேற்ற இன்று அத்தினபுரத்துக் கதிபதியாகிய திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர்கள் துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவர் வந்து, நமது கோட்டையை வளைந்து சிங்கநாதம் செய்கிறார்களாம். நீங்கள் சென்று அச்சிறுவர்களை நமது தேசத்தை விட்டோட்டி வாருங்களென்று செப்பினான். சோமகேயாதிகள் தக்ஷணம் தங்கள் தங்கள் இரதத்திலேறி, நால்வகைச் சேனையோடுஞ் சென்று, குருகுல புத்திரர் திறத்தைப் பார்த்து, இவர்கள் வில்லாளிகளல்லவென்று தீர்மானித்து, ஒருதரம் வில்லை வளைத்து நாணேறிட்டுச சிலபாணங்களைத் தொடுத்துக் குருகுலமக்களோடு வந்த நால்வகைச் சேனைகளையும் சிதற அடித்து, அம்மக்கள் நூற்றுவரையும் வளைத்துக்கொண்டு அநேகபாணங்களைத தொடுத்து, வில்லை முறித்து, நாணியையறுத்து, தேரையுடைத்து, குதிரைகளைக்கொன்று, சாரதியைவெட்டி, மகுடத்தைப்பொடித்து, கவசத்தைக்கிழித்து, உடல் முழுவதும் இரத்தமயமாக்கிச் சிங்கநாதஞ் செய்தார்கள். அதனால் துரியோதனன் முதலானபேர்கள் சமர்முகம் கண்டறியாதவராகியும் அறியாதவர்களாகியு மிருந்தமையால், இரத்தப் பிரவாகத்தைக் கண்டு மனநடுங்கி, உயிர் பிழைத்தாற்போதுமென்று நினைத்துப் பாதசாரியாய்ப் புறங்கால் புட்டத்திற்பட ஓடி, அத்தினபுரியின் மத்தியில் வந்து திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

பாஞ்சாலனோடு பாண்டுபுத்திரர் யுத்தம்.

இந்தச்சேதி துரோணாசாரி அறிந்து கனவருத்தமடைந்து, மிகுந்த ஆறாமையோடு பாண்டுமக்களை நோக்கித் தமது குறையைச்சொன்னார். அதனைக்கேட்ட பாண்டவரிற் பற்குனன் எழுந்து பாதத்தில் விழுந்து, ஓ ஸ்வாமி! நீங்களேன் வருத்தப்படுகிறீர்கள்? என்பெரிய பிதாவின் புத்திரர்கள் வெற்றி பெறுகிறோமென்று சென்றமையால் நான் சும்மாயிருந்தேன். இதோ நானொருவனும் போய் அந்தப் பாஞ்சாலனைக் கொண்டு வருகிறேனென்றான். துரோணாசாரி பற்குனனை வாழ்த்தி, அப்பாசுகுணபூஷணா! எவ்விதத்திலேனும் என்னெண்ணத்தின்படி வெற்றிபெற்று வருவையாகில், என்றும் நன்றி குன்றாதிப்பேனென்று ஆசீர்வதித்தனுப்பினார். பற்குனன் குருவைவணங்கி விடைபெற்று, தன மூதாதையாகிய வீஷ்மரை வணங்கி, அவருடைய ஆசீர்வாதத்தையும் ரதத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு, தன் தம்பியாகிய நகுலனைச் சாரதியாக அமைத்து, இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு அத்தேரிலேறிச்சென்றான். இதற்குள் தருமராஜன் வீமராஜனை அழைத்து, தம்பிவீமா! பற்குனன் தனியே போகிறானதலால் நீ படைத்துணை செல்லென்றுபகர, வீமன் விதுரனை வணங்கி அவன் ரதத்தை வாங்கிக்கொண்டு அதிலேறி, சில சேனையோடும் சென்று பற்குனனுடன் கலந்தான். வடவாமுகாக்கினியும் ஊழிக்காற்றும் ஒன்றாகக்கூடினாலெப்படியோ? அப்படி பற்குனனும் வீமனுங்கூடிப் பாஞ்சால தேசத்துக்குச் சென்று, பாஞ்சாலன் கோட்டையை அணுகி, மேற்புறத்திற் பற்குனனும் - கீழ்ப்புறத்தில் வீமனும் சூழ்ந்து, வில்லைவளைத்து நாணி

யேறிட்டு, நகரிலுள்ளவர்கள் திடுக்கிட்டலறிப்பதறக்குணத்தொனிசெய்து, சிங்கநாதத்துடன் அட்டகாச முதலானவைகளைப் பண்ணினார்கள். காவலாளிகள் கடுகியோடிவந்து பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இந்திரநீலம்போல் தேககாந்தியையுடைய ஒருவர்மேற்கு வாசலிலும், காத்திரமானதேகத்தையுடைய யமனைப்போல் ஒருதிவ்யபுருஷன் கிழக்கு வாசலிலும் வந்துவளைந்து, சிங்கநாத அட்டகாசஞ் செய்கிறார்களென்றுசாற்றப் பாஞ்சாலன்நகைத்து, தன்னருகிலிருக்கிற சோமகேயாதிகளைநோக்கி, ஓ சோமகேயாதிகளே! முன்னம்வந்தவர் திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர் இப்போது வந்தவர் பாண்டுபுத்திரர். பாண்டுபுத்திரர்கள் தேவபிண்டம். ஆதலால் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும். முன்னம் மேல்வாசலில் வந்திருக்கிற பற்குனனோடு நீங்கள்சென்று யுத்தஞ்செய்யுங்களபின்பு யான்வருகிறேனென்று விடைகொடுத்து, மந்திரிமுதலானவர்களை நோக்கி, ஓமந்திரிமார்களே! நீங்கள் நமது சேனையோடும் கீழ்வாசலிற்சென்று, அங்கு வந்திருக்கிற வீமனோடுயுத்தஞ் செய்யுங்களென்று அனுப்பிவிட்டு, தான் அரண்மனைக்குச்சென்று, ஸ்நான சந்தி முதலிய பூசைகளைமுடித்துப் போஜனஞ்செய்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கணமுதலாகிய ஆபரணாலங்கிரதனாகி, முதுகில்அம்புபெய் புட்டிற் கட்டி, வில்லெடுத்துக்கொண்டு வெளியில்வந்தான். அதற்குள் சாரதிரதத்தைத் திட்டமாகக் கொண்டுவந்தான். அதிலேறிமேலைவாயலை நோக்கி வருகிறான்.

இங்கேமுன்னே புறப்பட்டசோமகேயாதிகள் அரசன் கட்டளைப்படி ரதாரூடராய் மேலைவாசலுக்குவந்து, அங்குநிற்கும்பற்குனனைநோக்கி, அவன் தேக காந்தியையும் சுந்தரத்தையும் நிற்கிற திறத்தையுங்கண்டு வியப்புற்று, தங்கள் தங்கள் வில்லைவளைத்து நாணியேறிட்டு ;விற்குணத்தொனிசெய்து, திவ்வியபாணங்களைத் தொடுத்து சிங்கநாதஞ்செய்தார்கள். பற்குனன் அவர்கள்தொடுத்து விட்டபாணங்களையெல்லாம் அறுத்துவிட்டு, அநேகபாணங்களைவிடுத்துஅவர்களைநோகச்செய்தான். சோமகேயாதிகள் கனவருத்தமடைந்து, அடடா!! இவனோ சிறுவன். நாமோ அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்துபெருமையுற்று எவற்றிலும் பெரியோரென்று பெயர் பெற்றிருக்கிறோம் இச்சிறுவன்பாணமெடுக்கிறதும் தொடுக்கிறதும் தெரியவில்லை அதிக சாதுரியமாகப் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கிறான். இவனோடுகிஞ்சித்து சாக்கிரதையாகவே இருந்து போராடவேண்டுமென்று சோனைமாரி பெய்வதுபோற் பாணமாரி பொழிந்தார்கள். அம்மாத்திரத்திற் பற்குனன்தனது ஒருபாணத்தால் அச்சரங்களையெல்லாம் நடுவது பாதியிற் கண்டதுண்டமாகச்செய்து, ஓர்நொடிப் போதில் ௧-௰-௱-௲-௰௲-௱௲-௰௱௲-கோடி-சதகோடி சங்கம்-மஹாசங்கம்-என்னும் அளவுக்கதிகப்படும் பாணங்களை எடுத்துத்தொடுத்து, தேவாச்சக்கைச் சக்கையாகப் பேர்த்தெறிந்து கொடியை யறுத்து குடையைமுறித்து, குதிரைகளைக்கொன்று, சாரதிகளைவெட்டி, வில்லைநறுக்கி, நாணியை யறுத்து, கவசத்தைப்பொடியாக்கி, மார்பைப்பிளந்து, உடல் முழுதும் ரத்தமயமாக அனைந்து, ரதகஜதுரகபதாதிகளைக்களைந்து, மேலுமேலும் சரங்களைப்பொழிந்து யாவரையுங்கண்டதுண்ட மாக்கினான். சோமகேயாதிகள் ஸ்மரணைதப்பி, வில்லின்மேலும் மற்ற ஆயுதங்களின்மேலுஞ்செல்லுங்கருத்தைவிட்டு அவசமடைந்தார்கள். பலர் பின்னிட்டோடினார்கள். சிலர் வெந்நிட்டோடினார்கள் பலர் தத்திக்கெட்டித் தடுமாறிச்சென்றார்கள். சிலர்விக்கிக் கக்கித் தங்கள் அரசனைநோக்கிநின்றார்கள். இதற்குள் பாஞ்சாலனும் வந்துவிட்டான்.

பற்குனன் பாஞ்சாலனைக்கண்டு, அடடா!! இவன் குருத்துரோகி இவனைச் சித்திரவதைசெய்து கொல்லவேண்டும் நமது குருஇவனைக் கொல்லாமற் கட்டிவரக் கட்டளையிட்டிருக்கிறதினால், மரணாவஸ்தைக்குச்சரியான வருத்தத்தை இவனுக் குண்டாக்கவேண்டும். ஒருவேளை ஓடிப்போனாலும் போவான் இவனைவிடக்கூடாதென்று கருமணலைவாரி இறைத்தாற்போற் பாணங்களைத்தொடுத்து, தேரை அசையவொட்டாமற் றடுத்துச்சரக்கூடம் போட்டான் இதனை அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்தும் துரோணாசாரியிடத்தும் வில்வித்தையைக் கற்று மிகுந்த திறமுடைத்தாகி அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்து சிறப்புற்றிருக்கிற பாஞ்சாலன்கண்டு அதிக சினங்கொண்டு, போர்முகத்துக்குரிய கார்முகத்தை வளைத்து, நாணியேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து, பிறைமுகப்பாணங்களிற் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து, தன்தேரைமூடியிருக்கிற அஸ்திரங்களை அறுத்து, அமோகமான பாணங்களைப் பற்குனன்மீது தூண்டினான் பற்குனன் அந்தப்பாணங்களில் ஒன்றையாகிலும் விடாமல் ஒடித்து, வேறேசில திவ்ய பாணங்களை யெடுத்துத் தொடுத்தான் அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டுவந்து பாஞ்சாலனைநோகச்செய்தன. அதனால்அவன் உடல்வருந்தி உக்கிரங்கொண்டு, மீட்டும் அளவற்ற கணைகளைத்தொடுத்தான். இக்கணைகளால் இந்திரன் குமாரனாகிய விஜயன்மிக வருத்தமடைவானென்று யாவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், பற்குனன் அப்பாணங்களையெல்லாம் நடுவதுபாதியிற் கண்டித்து இவனோடு இந்நேரம் வரைக்குமா போராடுகிறதென்று மூலாக்கினியை மூட்டிக் கோலாகலக் கணைகளைமாட்டி அவன்வில்லை யொடித்து, சிலபாணங்களால் தேரைக் குடையைக்கொடியைக் குதிரையைச் சாரதியை இன்னுமுள்ளவைகளையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளி, பின்னும்அநேகங்கணைகளைப் பிரயோகித்து மயிர்க்காலுக்கு மயிர்க்கால் தைக்கும்படிசெய்து, அவனணிந்திரா

நின்ற மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களையும் கவசத்தையும் பொடியாக்கினான்.

பாஞ்சாலன் பற்குனனாற் கட்டுப்படல்.

இதனாற் பாஞ்சாலன் பிரமைகொண்டுஒன்றுந் தோன்றாமல் மனங்கலங்கிச் சித்திரம்போல் அசைவற்றிருக்கிற தருணத்தில் பற்குனன் தன்தேரை அவனருகினடத்திப் பாஞ்சாலன்தேரிற் குதித்து, தனதுவிஜயவில் நாணியால் அவனைமடலோடுமடல் விரியக்கட்டித் தன்தேர்க்காலிற்சேர்த்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தான். இதனைக்கண்ட சோமகேயாதிகள் பற்குனன்மேல்விழுந்து, அநேக பாணங்க ளழுந்தத் தொடுத்தார்கள் பார்த்தன் அக்கணைகளைக் கண்டதுண்டமாக்கி அவர்களையும் ஓடும்படி அடித்து, தன்ஜயத்தைச் சங்கத்தாற் கிழக்குவாசலி லிருக்கும் வீமனுக்குத் தெரிவித்தான் வீமன் தன்னோடு வந்தெதிர்த்த வீரரையெல்லாம் புறங்கண்டு, வென்றிகொண்ட சங்கத்தொனி கேட்ட தக்ஷணம் அர்ச்சுனனிடத்து வந்தான். பின்பு இருவருங்கூடிக்கொண்டு, கட்டினகட்டோடு பாஞ்சாலனை அத்தினபுரத்துக்குக் கொணர்ந்தார்கள் இந்தச்சேதிதுரோணரறிந்து, வீஷ்மர்-திரிதராஷ்டிரன்-கிருபாசாரி-மந்திரிகள்-பிரதானிகள்-வேதவேதியர்கள்-நாட்டில்நகரிலுள்ளவர்கள் யாவரையு மழைத்துவந்து, சிலம்பக்கூடத்திற் சபைகூட்டி, பற்குனன் வரவுக்கெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது விற்குணத்தொனியுடன் ரதத்தை அதிவேகமாகச் செலுத்தித் துரோணாசாரியின் அரண்மனையின் அருகில்வந்து தேர்விட்டிறங்கி, பாஞ்சாலனைக் கட்டினகட்டோடு கொணர்ந்து துரோணாசாரியை வணங்கச்செய்து, தானும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். சபையிலிருக்கிற பெரிய அரசர்களும்மற்றவர்களும் பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டுவந்த பற்குனனைப் பார்த்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்தார்கள் துரோணாசாரி நமஸ்காரஞ்செய்த பற்குனனை வாரித்தழுவி மடிமீதிருத்திப் பலஆசிகள் கூறிச்சொல்லுகிறார் அப்பா பற்குனா! அன்றுமுதலைவாயிற்சிக்கிவருத்தமடைந்தபோது கஜேந்திர வரதன்போல்வந்து அம்முதலையைக்கொன்று என்னைப்பிழைக்கச்செய்தாய்இன்று எனக்கொப்பாகிய வன்மையையுடைய பாஞ்சாலனைக் கட்டிவந்து என்சபதத்தை நிறைவேற்றினாய். உனக்கு நீயே ஒப்பன்றி வேறு ஒப்பானவர்கள்எவ்வுலகத்தினு மில்லையென்று பலவாறு கொண்டாடி, கட்டோடுநிற்கிற பாஞ்சாலனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்.

அடாபாஞ்சாலா! ஆதியில் அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்து வில்வித்தை கற்கிறபோது என்னிடத்துஞ் சிலவித்தைகளைக்கற்று, மகுடாபிஷேகம்பெற்றுநான் வாழுங்காலத்திற் பாதிபூமி கொடுக்கிறேனென்று சொன்னசொற்றப்பி, நானேவந்து கேட்கும்போதும் என்னோடு அன்புடன் வசனிக்காமல் கடுஞ்சொல் வழங்கினதுமன்றி, வாக்குத்தத்தை நிறைவேற்ற மனமில்லாதவனாய் ஏளனஞ்செய்தாயல்லவா? அன்றுநான் சினங்கொண்டு என்மாணாக்கரால் உன்னைத்தேர்க்காலிற் கட்டி என்சபையில் இட்டுவரச்செய்துபங்கப்படுத்துகிறேனென்றுஒரு சபதம்செய்திருந்தேனே அச்சபதம் இன்றுநிறைவேறிற்று நீசெய்தவாக்குதத்தின்படிஎனக்குக்கொடுக்கவேண்டிய பூமிபாதியும், உன்விகித பூமியும், இன்று எனக்குச் சுவாதீனமாயிற்று இனிஅப்பூமிக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லை இப்போதும் நான் உன்மீது கிருபையுற்று, எனக்கு ஸ்வாதீனமாகிய பாஞ்சால தேசமுழுமையில் என்பங்கு பாதிபோக, மற்றப்பூமியைத் தயாதர்மத்திற்கு உனக்குக்கொடுக்கிறேன் அதுவுமன்றி உன்னுயிரும் வாழ்வும்உதவினேன் நீஇவற்றைக்கைக்கொண்டு முன்போலவே அரசுசெலுத்தி, என்பாதிபூமிக்குங் கப்பங் கட்டிவாவென்றுகூறிப் பற்குனனைநோக்கி, அப்பாகுழந்தாய்! இப்பாஞ்சாலன்செய்த குருத்துரோகத்திற்குத் தண்டனை இம்மட்டிற்போதும் இனி அவனைக் கட்டியிருக்கிற கட்டை அவிழ்த்து விட்டுவிடென்று கட்டளையிட்டார் பற்குனன் உடனே அன்போடுஅவிழ்த்துவிட்டான். பாஞ்சாலன் கைகால்களையுதறி, இராஜசபையையும் துரோணாசாரியையும் பார்க்க வெட்கமுற்று நாணியிருந்தான். அக்குறிப்பை வீஷ்மரறிந்து, ஓபாஞ்சால தேசாதிபதி! க்ஷத்திரியராய்ப் பிறந்தவர்கள் ஒருவர்கையி லொருவர் இழிவடைந்தால், வந்தஇழிவைநோக்கி வருத்தப்படாமல் இழிவுசெய்தவனை வெற்றிபெறுகிற காரியம்எதுவோ அதனைநாடி யோசிக்கத்தக்கது. ஆதலால்-நாம் சிறுவனால் கட்டுப்பட்டோமே யென்று மனவருத்தமுறாமல், இனிநடக்கவேண்டிய முயற்சி எதுவோ அதன்மேற் கருத்தைச்செலுத்தென்றார். பாஞ்சாலன் திடுக்கென்றெழுந்து, சபையிலிருக்கிற பெரியோர்களையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி, கேளுங்கள் சபையாரே! இந்தத்துரோணர் துறவறத்தை அடைந்தும், சிறுவனாகிய யான்செய்த குற்றத்தை மன்னிக்காமல் ராஜசபையில் என்னை அவமானப்படுத்தினாரல்லவா? இவரைக்குறித்து நானொரு சபதம் செய்கிறேன். அஃதென்னெனில்-என்னை இவ்வாறுகண்ட இத்துரோணருயிரைவாங்க ஒருபுத்திரனையும், என்னுடன் சார்முகத்தை வளைத்துப் போர்முகத்திலெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெற்று வந்த சிறுவனுக்கு ஒருபெண்ணையும்பெறுகிறேனென்று சபையாரறியச்சபதங்கூறி, மலைபோன்ற தேரிலேறி, இராகுவிழுங்கியுமிழ்ந்த மதியம்போல்தனது நகரத்தினை நோக்கிச் சென்றான்.

பாஞ்சாலன் புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ்செய்தல்.

இங்கே குருகுலசிகாமணிகளாகிய நூற்றுவரும் பாண்டுமக்களும் பெரிய அரசர்கள் முதலாகிய பெயரும் துரோணரை வணங்கித் தங்கள் தங்கவிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே பாஞ்சாலன் தன்னகரத்திற்சென்று, மந்திரிமுதலானவரை அழைத்துத் தன் முத்திரைமோதிரத்தை அவர்கள் கையிற்கொடுத்து, ஓ மந்திரிமார்களே! நானும் என் மனைவியும் வனத்திறகுச் செல்கிறேம். நீங்கள் நானிருந்து எவ்வண்ணங் காத்துவந்தேனே அவ்வாறு பிரஜைகளைக் காப்பாத்தி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு காட்டிற்சென்று, பற்பல பெரியோர்களை யடுத்துச் சில மந்திரோப தேசங்களைப்பெற்றுத் தவஞ்செய்து; இன்னும் மேலான முனிபுங்கவர்களுடைய தரிசனமாகவேண்டுமென்று வனங்கடோறும் திரிந்து வருகிறபோது, ஒருவனத்தில் அழிவில்லாத தவசிரேஷ்டர்களாயும் திவ்யக்கியானிகளாயுமிருக்கிற உபையாசன்-யாசன்-என்று இரண்டு முனிவர்களிருந்தார்கள். அவர்களிடத்துப் பாஞ்சாலனும் அவன் மனைவியுஞ்சென்று வணங்கினார்கள். அவ்விருவரும் நீங்கள்யார்? இவ்வனத்தில்வந்த காரணமென்ன? என்றுவினவ, பாஞ்சாலன் தன்னூர்பெயர் முதலியவற்றை யெடுத்தோதி, துரோணாசாரியரால் தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தைச்சொல்லி, அவரைக்கொல்ல ஒருபுத்திரனுல் - அந்தத்துரோணாசாரி சபதத்தை நிறைவேற்ற என்னோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வாலிபன் தோளுக் கியைய ஒருபுக்திரியும் பெறவேண்டுமென்று கருதிப் பெரியோர்களுடைய தரிசனஞ்செய்து வருகிறேன். அக்கருத்தை நிறைவேற்றத் தங்களால்தான் முடியுமென்று உண்மையாய் நம்பி வணங்கினேமென்றிணங்க, இரண்டுமுனிவரும் பாஞ்சாலன் கூறியவற்றிற் கிசைந்து, ஓ பாஞ்சாலதேசாதிபதி! நீ கருதியிருக்கிற புத்திரபாக்கியம் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்தால்தா னிறைவேறுமென்ன அரசன் அதற்கிசைந்து, சில தூதர்களைப் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்களை அனுப்புவிக்கச்சொல்லி மந்திரிகட்குக் கட்டளையிட்டேவ, அப்படியே தூதர்கள் மந்திரிகளுக் கறிக்கையிட, மந்திரிகள் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு, தாங்களும் வந்து அரசனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள். அரசன் வணங்கிய மந்திரிகளை ஆதரித்து, வந்த யாகதிரவியங்களைக் கண்ணுற்று, முனிவரிடத்துச்சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமிகளே! புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்கள் வந்திருக்கின்றன. இனி தாங்கள் எழுந்து அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்ய வேண்டுமென்று வணங்க, முனிவர்கள் எழுந்து, விசாலமான ஒரு இடத்தைப்பார்த்து அவ்விடத்து நின்று, அரசனுடைய மனிதர்களால் யாககுண்டம் வெட்டிவித்து, அருகில் வேதிகைபோட்டு வேதவிதிப்படி யாகசாலையைப்புகுக்கி, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் பாஞ்சாலனையும் அவன் மனைவியையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, யாகசாலையில் உட்காரவைத்து யாகதீக்ஷைசெய்து, வேதவிதிப்படி யாகத்தைத்தொடங்கி, மந்திரத்தையுச்சரித்து, அக்கினியை யுண்டாக்கி ஓமம்வளர்த்தி அரசனுல் நெய்யைச்சொரிவித்து, தூபதீப நைவேத்தியத்துடன் சாங்கமாக யாகத்தை நடத்தி வருகிறபோது, அந்த ஓமகுண்டத்தின் அக்கினிச் சுவாலையிற் பிண்டத்தோடு ஒரு பொற்றட்டு தோன்றிற்று. அவ்வாறுதோன்றிய யாகபிண்டத்தை இரண்டு முனிவரும் எடுத்து, அரசன் மனைவியை அழைத்து அவள்கையிற் கொடுக்கிற தருணத்தில் பூப்பாயினள்.

துஷ்டத்துய்மன் திரௌபதி இவர்களுற்பவம்.

அதுகண்ட அரசன்-அடடா! இதென்ன விபரீதம்? பிண்டம் புசிக்குந்தருணத்தில் மனைவி பூப்பாயினளென்று சினவருத்த முற்றான். முனிவரிருவரும் அரசனைநோக்கி, ஓ அரசனே! நீ அஞ்சாதே, இப்பிண்டம் பழுதாகாது இதோ இருக்கிற ஓமகுண்டத்திற் போடுவோம் அதிற்றானே உன் கருத்தின்படி ஒருபுத்திரனும் ஒரு புத்திரியும் தோன்றுவார்களென்று மற்றொரு மந்திரத்தைச்செபித்து அப்பிண்டத்தை ஓமகுண்டத்திற் போட்டனர். போட்டவுடன் அதில்நின்று மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணாலங்கிரதனாகி, விற்பிடித்த காமும்-முடிபொறுத்த சிரமும்-வயிரக்கவசத்தை யணிந்த மார்பும் விளங்க, சொர்னநிறமாகிய ரதத்திற் சிங்கக்குட்டியைப்போல ஒரு சிறுவனுதித்தான். இச்சிறுவனுதித்தவுடன், ஒற்றைச்சக்கரத்தையுடைய ரதத்திலேறி உதயகிரியிற்றோன்றும் ஆதித்தனை நோக்கிய தாமரைகள் எவ்வாறு நன்னிறங்கொண்டு மலருமோ? அவ்வாறு அங்குள்ளவர்கள் மனதில் மகிழ்வுற்று இமைக்கா நேத்திரத்தைப் பெற்றவராகிப் பார்த்திருந்தார்கள். புத்திரன் தேரோடும் வெளியில் வந்தான். பாஞ்சாலன் தன்னருகிலிருக்கிற மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிமார்களே! அநேகநாளாகப் புத்திரபாக்கியமில்லாமல் வருத்தமடைந் திருந்ததுவுமன்றி, என்னைப் பங்கப்படுத்தின துரோணரை வதைக்கக்கருதி அதற்காகவும் ஒரு வருத்தங்கொண்டிருந்தேன். இவ்விரண்டு வருத்தமும் நீங்கப் புத்திரனுதித்தான். இனி நீங்கள் நமது நகரத்துக்குத் தெரியப்படுத்திப் பட்டணத்தை அலங்கரிக்கச்செய்து, இபாவரையும் பெரு

பெருநாள் கொண்டாடும்படி செய்வீர்களென்று
கட்டளையிட மந்திரிகள் தூதுவர்களால் நகரத்தாரு
க்குத் தெரியப்படுத்தினார்கள். நகரத்தார் பெருமகி
ழ்வுற்றுத் தெருக்களில் தோரணங்கள் தூக்கி அல
ங்கரித்து, நகரிலுள்ளவரும் அந்நகரத்துக் குட்பட்
ட நாட்டுகளிலுள்ளவரும் களித்துப் பெரும்பண்டி
கை கொண்டாடினார்கள்.

இங்கே உபையாசன் யாசனென்கிற இருவரு
ம் மற்றொரு பிண்டத்தை ஓமகுண்டத்தி லிட்டார்
கள். இட்டவுடன் மின்னைப்பழிக்கு மருங்குலையும்,
வேயைப்பழிக்குந் தோள்களையும், பொன்னைப்பழி
க்கு மேனியையும், பூவைப்பழிக்கும் பதத்தினையும்
உடைத்தாய், கோகனகத்தினுதித்த ஸ்ரீமஹாலட்சு
மியைப்போல் ஒரு பெண்பிறந்தாள். உடனே ஒரு
வில்லும் பிறந்தது. இப்பெண் பிறந்தபோதே ஆகா
யத்திலிருந்து, "மண்மேலொருத்தி யரக்கர்குல மா
ளப்பிறந்தாள் வாமனுதற், கண்மேனின் றமிவள்பிற
ந்தாள் கழற்காவலர் தங்குலமுடிப்பா, ளெண்மே
லென்கோலினி" என்று ஒரு சொல்லும்பிறந்தது.
அதென்னெனில்-முற்காலத்தில் ராக்ஷதர்குலத்தை
அதமாக்கச் சீதையென்று ஒரு பெண்பிறந்தாள்.
இன்று சாம்பவமூர்த்தியின் நெற்றிக் கண்ணினை
யொத்த ஓமத்தீயில் இவள்பிறந்தாள். இக்கன்னி
கை வீரகண்டாமணியைத்தரித்து வீரஜெயசிங்கம்
போல் விளங்கும் அரசர்களையெல்லாம் அதமாக்கு
வளென்பதாம். இதுவன்றிப் புத்திரனுக்குத் துஷ்
டத்தூய்மனென்றும், புத்திரிக்குத் திரௌபதை எ
ன்றும் பெயரிடுங்களென்று ஒருவாக்கியமு மூண்
டாயிற்று. பாஞ்சாலன் முன்பிறந்த புத்திரனது
புஜபல பராக்கிரமத்தையும், பின்தோன்றிய புத்தி
ரியினது ரூபசவுந்தரியத்தையுங்கண்ணுற்று, நமது
எண்ணத்துக்குத் தகுதியானவர்கள்தா னென்று
மனதில் மதித்து, நம்மைப்போற் புண்ணியவான்க
ளில்லையென்னுஞ் சந்தோஷத்திலழுந்தி, புத்திரபா
க்கியத்தை யளித்த முனிவரிருவரையும் வணங்கி
அவர்கள் மகிழ்வெய்தத்துதித்து, அவர்கள் கூறிய
ஆசீர்வசனத்துடன் விடைதரப்பெற்று, புத்திரியை
யும் புத்திரனையும் மனைவிமந்திரிமார் முதலானவர்க
ளையும் அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரம்சேர்ந்து,
இராஜவீதியை வலமாக வந்து தனது அரண்மனை
யிற் சேர்ந்தான்.

துஷ்டத்தூய்மன் துரோணரையடுத்து வில்வித்தைபயிறல்.

துஷ்டத்தூய்மன் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம்
அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியற்றை யோதி
யுணர்ந்து, தன்குல வித்தையாகிய தநுர்வேதத்தை
யும் வில்லின் அப்பியாசத்தையும் கற்கவிரும்பித் தந்
தையிடத்து வந்து வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ
ஐயா! எனக்கு விஸ்வித்தையைக் கற்றுக்கொடுப்பத
ற்குத் துரோணாசாரியரே யலலாமல் மற்றொருவரில்
லை. ஆதலால் அவரிடத்திற்சென்று வில்வித்தையை
கற்றுவருகிறேன விடைகொடுமென்று வேண்டப்
பாஞ்சாலன் நகைத்துச் சொல்லுகிறான். அப்பா
மகனே? அந்தத் துரோணாசாரியரைக் கொல்லுவத
ற்காகவே உன்னைப்பெற்றேன். நீ அவரிடத்திலேயே
சென்று வில்வித்தையைக் கற்கப்போகிறேனென்ற
து வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி!! நீ அவரிடத்துஞ்
செல்லலாமா? சென்றாலும் அவர்வித்தையைக் கற
பிப்பாரா வென்றான். அதற்குத் துஷ்டத்தூய்மன
தந்தையை வணங்கி, ஓ ஐபா! நீர் தளர்வுறாதீர் என
க்கு விரைவில் விடைகொடும் நான்சென்று என்மே
ல் அவருக்கு மனம் வரும்படி பணிவிடைசெய்து
வில்வித்தையைக் கற்று வருகிறேனென்று வேண்
டப் பாஞ்சாலன் சம்மதித்து விடைகொடுத்தான்.
துஷ்டத்தூய்மன் விடைபெற்று அத்தினபுரத்துக்
குவந்து, துரோணாசாரியைக்கண்டு வணங்கி, தன்
பெயரையும் தந்தைபெயரையும் சொல்லி, தான்
நாடிவந்த கருத்தையும் நவின்றான். துரோணாசாரி
நகைத்து, அடடா! இச்சிறுவன் பாஞ்சாலன் புத்தி
ரன். பாஞ்சாலன் நம்மைக்கொல்லப் புத்திரகாமே
ஷ்டியாகஞ்செய்து இப்புத்திரனைப் பெற்றான். இப்
புத்திரன் நம்மிடத்தில் தானே வில்வித்தையைக்
கற்க நாடிவந்தான். இவனுக்கு நாம் கற்பிக்காமற்
போனோமேயாகில் இச்சிறுவனுக்குப்பயந்து துரோ
ணர் வில்வித்தையைக் கற்பிக்க மனமில்லாதிருந்தா
ரென்று ஒரு அபவாதம் கிடைக்கும். ஆதலால்-
தெய்வகதியை ஒருவரால் தடுக்கக்கூடாது. நாமுண்
மையாக வஞ்சனையின்றி வில்வித்தையைக் கற்பிக்க
த்தான் வேண்டுமென்று மனதில் மதித்து, வணங்கி
யிருந்த துஷ்டத்தூய்மனை ஆதரித்து ஆசீர்வதித்து
அப்பா துஷ்டத்தூய்மா! உன்கருத்தினபடியே வில்
வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளென்று தநுர்வேதவிதி
பிசகாமல் எல்லாவித்தையையும் பூரணமாய்க் கற்பி
த்தார். துஷ்டத்தூய்மன் அவையனைத்தையும் ஐய
ந்திரிபு அறியாமையறக்கற்று, குருவாகிய துரோ
ணாசாரியின் கிருபையைப்பெற்று, தன்னகரம் வந்
துசேர்ந்து ராஜகாரியங்களை பார்வையிட்டுச் சுக
மாக வாழ்ந்து வருகின்றான்.

பரிமளகந்தி பரமபதமடைதல்.

இங்கே திரிதராஷ்டிரன புத்திரர்களாகிய நூ
ற்றுவரும், பாண்டுமக்களாகிய ஐவரும், அரசர்க
ளெல்லா மதிக்கத்தகுந்த திறத்தினையுடையவராகி
வளர்ந்து வருகிற காலத்தில், என்குருவாகியும் இந்
தப் பாரதமாகிய ஐந்தாம் வேதத்தை மூர்த்திச்
செய்தவராகியு மிருக்கிற வேதவியாசர் திரிகால
வர்த்தமானங்களையு முணர்ந்த திவ்யக்கியானியா
கையால் குருகுல மக்களா லினிமேல் நேரிடும்,
கெடுதியை யுணர்ந்து, இனி நாம் சும்மாயிருப்
பது தகுதியல்ல. திரிதராஷ்டிரன் புத்திரரும்
பாண்டு புத்திரரும் விரோதப்படுவோர்கள். அவ்

வேளையில் நமது தாயாகிய பரிமளகந்தி ஏதாவது ஒன்று சொல்லுவாள் அவ்விருதிறத்தாரில் துரியோதனன் முதலானவர்கள் அச்சொல்லின்படி நடக்கப்போகிறதில்லை அதனால் நமது தாய்க்கு இழிவுவருகிறதுமன்றி, அவர்களோடிருந்தாற் சம்பந்ததோஷத்துக்குள்ளாவள் நம்மை யீன்றமாதா குற்றமுடையவளாதலால் நன்கல்லவென்று மதித்து அத்தினபுரத்துக்குவந்து, பரிமளகந்தியிருக்கும் அந்தப்புரத்துட்சென்று, தாயைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, ஒ அம்மணி! இவ்வுலகத்தில் அளவற்ற காலமிருந்தாலும் காயவின்ப மொன்றேயன்றி ஆத்மலாபமில்லை ஆதலால்-பெரியோர்கள் தேகாபிமானத்தை மேற்கொள்ளாமல் ஆன்மலாபத்தை அபிமானித்து லோகவியாபாரத்திற் சென்றபோதும், சோரநாயகியின் மனம்போலவும்-திந்திருணியோடுபோலவுந்-தங்கள்மனதை அவ்வாத்மலாபத்துக் கேதுவாகிய சைதன்னியத்தினிடத்துச் செலுத்தவர் காயமோ நிலையல்ல ஞாயமோ பலமல்ல தாயே! இனி நீர் இவ்வுலகவாழ்க்கையைவிட்டுத் தவவேடங்கொள்ளத்தக்கதே: திரிதராஷ்டிரன் புத்திரரும் பாண்டுமக்களும் விரோதப்பட்டுக் கடும்போரிடப் போகிறார்கள். அதனைத் தாங்கள் பார்வையிடுவது தகுதியல்ல சந்திரவமிசம் யயாதிமுதற் சந்தனுவரைக்கும் மநுநீதிக்கு வழுவில்லாமல் நடந்துவந்தது இனி மநுசாஸ்திரம் துரியோதனனுடைய க்ஷாத்திரத்துக்கு முன்னிற்காது தாங்கள் விரைவில் ஆத்மலாபத்தைத் தேடிக்கொள்ளுந் தாயேயென்று வணங்கி வருந்தம் பரிமளகந்தி வணங்கிய மகனைத்தழுவி ஆசீர்வதித்துப் புத்திரனுரைத்ததற் கிசைந்தாள். வியாசர் அன்னைக்கு மறுமைலாபம் கிடைக்கச் சில மந்திரங்களை யுபதேசித்து, தவத்துக்குச் செல்லுந் தாயே யென்றுவணங்கி விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். பரிமளகந்தி தன்மருமக்கள்மாராகிய அம்பிகை அம்பாலிகை என்னு மிருவரையு மழைத்து, யான் தவஞ்செய்து மறுமைலாபமடைய வனத்திற்குச் செல்கிறேன் உங்கள் கருத்தென்னவென இருவரும் வணங்கி, ஓ அத்தாய்: கணவனிறந்தபோதே இக்காயத்தை விரும்பாமலிருந்தோம் தங்களால் இதுவரைக்கும் இக்காயத்தைச் சுமந்தோம் தாங்கள் தவத்துக்குச் செல்கிறபோது எங்களுக்கு இவ்விடத்தில் வேலையென்ன? நாங்களும் கூடவருகிறோமென்றார்கள். பரிமளகந்தி மருமக்கள்மார்களையு மழைத்துக்கொண்டு, வீஷ்மர் முதலானவர்களிடத்து விடைபெற்று, அவர்கள் கண்ணும் கருத்தும் தங்களுக்குத் துணையாகவாக் காட்டிற் சென்று அருமையான தவத்தைச்செய்து, மூவரும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தங்கள் தேகத்தை நீங்கி, எக்காலத்தும் அழிவில்லாத பேரின்பத்தைக்கொடுக்கும் பரமபதத்தை யடைந்தார்கள்.

தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங் கட்டுதல்.

அஸ்தினபுரத்திற்கு குருகுலமக்கள் நூற்றைவரும் பிறை வளர்வதுபோல் வளர்ந்து வருகிறகாலத்தில், தருமராஜன் அன்புடைமை-ஒழுக்கமுடைமை-இனியவைகூறல்-நடுவுநிலைமை-பொறையுடைமை-வாய்மை-அருளுடைமை - அறிவுடைமை-முதலியவற்றைப்பெற்று, அழுக்காறு-கடுஞ்சொல்-சினம்-பேராசை-பொய்மை-முதலியவற்றை நீக்கி, பெரியோர்கள் புகழ்ந்துரைக்கும்நன்னெறிக்கணின்று, உலகம் துதிக்கச் சிறப்புற்று விளங்கினன். வீஷ்மர் தருமராஜனுடைய நன்னெறியினைக் கேட்டுங் கண்ணுற்றும் மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்து, தருமராஜனுக்கே இளவரசுபட்டங் கொடுக்கவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து, நாமே பட்டங்கட்டினுற் பொறுமையே உருவாகத் திரண்டுவந்த துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவருக்கு மனதொப்பாதாகையாற் சபைகூட்டி அச்சபையார் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமென்று திரிதராஷ்டிரன் முதலானவர்க்கு ஒருசபைகூட்டும்படி ஆக்கியாபித்தார். வீஷ்மர் ஆக்கினைப்படி திரிதராஷ்டிரன் கொலுவிருந்து சபைகூட்டுவித்தான். அச்சபையில் வந்திருக்கிற ஆறுலக்ஷத்து அறுபத்தாறுயிரம் பட்டவர்த்தனரையும்-மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்தீராயிர மகுடவர்த்தனரையும்-பதினெண்ணுயிர மந்திரிகளையும் - ஐம்பத்தாறுதேசத் தரசர்களையும்-பதினெட்டு மண்டலாதிபதிகளையும்-குடிகளையும் - வேதவேதியர்களையும்-பந்துக்களையும்-வில்லாசிரியர்களையும் - வீஷ்மர் நோக்கி, ஒ சபையோர்களே! திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு உதவியாக இளவரசுபட்டம் ஒருவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் அதற்குத் திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர் நூறுபெயர். பாண்டுபுத்திரர் ஐவர். இவர்களில் யாருக்கு இளவரசுபட்டங் கொடுக்கலாம் விளம்புங்களென்று வினவ, சபையார் யாவரும் ஒரே மனமாகச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! இதுகாறும் யயாதிமுதல் திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் வரையில் குணத்தி லெப்படி யிருந்தபோதிலும் வயதினுயர்ந்தவருக்கே பட்டங்கொடுத்து வந்திருக்கிறது. இப்போது பாண்டுமக்களைவரில் தருமராஜன் தான் தற்காலத்திற் செங்கோல் செலுத்தும் திரிதராஷ்டிரமஹாராஜன் புத்திரர் நூற்றுவருக்கும் வயதினுயர்ந் திருப்பதுவுமன்றி, அரசுக்குரிய தன்மையையும் பெற்றிருக்கிறார். அப்புத்திரனுக்கே இளவரசுபட்டம் கொடுப்பது யாவர்க்கும் சம்மதியென்றார்கள். திரிதராஷ்டிரனோடு விதுரன் முதலானவர்கள் அவ்வசனங்களைக்கேட்டு மகிழ்வுற்றார்கள்.

இவர்களில் திரிதராஷ்டிரன் சபையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: ஒ சபையார்களே! நான்பட்டத்துக்குமாத்திர முரியவனுகிப் பட்டம் பெற்றனே

யன்றி, பட்டத்துக்குரிய செய்கைகளை யான் செய்தறியேன் எனசகோதரனுகிய பாண்டுராஜன் அரசுக்குரிய செய்கைகளைச்செய்து, அநேகதேசத்தையும் என்கைவசமாக்கிவைத்தான். ஆதலால்-இந்தப் பாக்கியமனைத்தும் பாண்டுராஜனுலாயது அப்படியிருக்கப் பாண்டுபுத்திரனுகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டம் கொடுப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை இப்போதுதானே யாவருமறிய இளவரசுபட்டங் கட்டுங்களென்று பரிவுடன் விளம்பினன். அதை வீஷ்மர் முதலானவர்கள் கேட்டுக் களிப்படைந்து, தக்ஷணம் தருமராஜனை அழைப்பித்து, ஜெயப்பிரதானமானமுகூர்த்தத்திற்கங்கை-யமுனை - துங்கபத்திரி-கோதாவிரி-காவிரி-முதலாகிய திவ்யதீர்த்தங்களால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூரகடககங்கணமுதலாகிய ஆபரணங்களினுலும் சரிகைவஸ்திரங்களினுலும் அலங்கிரதஞ்செய்து, சந்தனம்-புழுகு-கஸ்தூரி-கற்பூரம்-சவ்வாது-முதலாகிய கலவைச்சாந்தணிந்து, நவமணிகளழுத்தியிருக்கிற சிங்காதனத்திலிருத்தி, வேதவேதியர்கள் ஜெயாவிஜீபவாவென்று மந்திராக்ஷதைகொடுத்துப் பல ஆசிகள் வழங்க, முரசு-எக்காளம்-தோற்கருவி-துளைகருவி-நரம்புக்கருவி - முதலாகிய வாத்தியங்கள் கடலொலிபோல் முழங்க, மாங்கில்யஸ்திரீகள் மங்களம்பாட, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் தங்கள்தங்கள் கரகமலத்தைச் சிரமேற்குவித்துத்துதிக்க, இவ்வாறு சகலவித சம்பிரமத்தோடு சற்குணவானுகிய தருமராஜனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அந்தரத்தில் வந்திருந்த இந்திரன் முதலான தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரிபெய்தார்கள். அந்தரதுந்துமியுடனே மேனகையும் ரம்பையும் ஆடினர்கள் திலோர்த்தமையும் ஊர்வசியும் பாடினர்கள் இனி உலகத்தில் தருமதேவதை நாலு பாதத்தினுலேயும் நடப்பாளென்று தேவர்கள் ஆனந்தத்தை மேற்கொண்டு புகழ்ந்து சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தார்கள்.

இங்கே வீஷ்மர் சபையில் வந்திருந்த யாவருக்கும் அவரவாக்குத்தக்கபடி மரியாதைகளைச்செய்து, வேதவேதியர்களுள்ளம்பூரிக்கத் தானதருமங்களைநடாத்தத் திரிதராஷ்டிரன் தனதுமுத்திரைமோதிரத்தைத் தருமராஜன் கரத்திற் கொடுத்துச்சபையைநோக்கிச் சொல்லுகிறுன்: ஓ சபையார்களே! இன்றுமுதல் இந்தத்தருமராஜன் கட்டளைக்குட்பட்டு நடந்துகொள்ளுங்களென்று உறுதிபெறமொழிந்து விடைகொடுத்தான். வந்த மன்னவர்முதல்யாவரும் வீஷ்மர் முதலானவரை வணங்கி, இளவரசுபட்டத்தைப்பெற்ற தருமராஜனைத்தொழுது, பழுதுபடாமொழிபெற்றுப் பட்டினம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் தருமராஜன் பெரியபிதாவாகிய திரிதராஷ்டிரன்பரித்த பூமியைத்தான்பரித்து, துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரையும் தன் சகோதரர்போற்பாவித்து, துரியோதனனைத் தனது சிங்காதனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, எல்லாக்காரியங்களையும் அவனுல் நடப்பித்துச் செங்கோல்செலுத்தி வருகிறகாலத்தில்; கள்ளர்பயம், விஷபயம், நோய்பயம், சத்துருபயம்-முதலியவைநீங்கி மாதமும்மாரிபெய்து, உலகமெல்லாம் வசுராஜன் காலத்து எவ்வளவு வளமையுற்றதோ அவ்வளவு வளமையுற்றுக் குடிகளெல்லாம் சீர்பெற்ருர்கள். பெரியோர்கள் தருமராஜன் நடாத்திவரும் செங்கோல் முறைமைக்கு வியப்படைந்து, யாவரும் புகழத்தலைப்பட்டார்கள் பெரிய அரசர்களாகிய வீஷ்மர்-திரிதராஷ்டிரன்-மந்திரிகள் முதலாகியபேர்கட்கெல்லாம் தலைமையாயிருக்கிற விதுரன்-இவர்கள் மிகமகிழ்வடைந்து, தருமராஜன் புத்திரனுயிருந்தபோதிலும் அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்படுஞ்சொல்லைக் குருவாக்கியம்போற் றலைமேற்கொண்டு சொற்பழுதுருமல் நடந்து வருகிருர்கள்.

துரியோதனன் துராலோசனை.

இவ்வாறு பெரிய அரசர்களே முதலிய யாவரும் தருமராசன் வாக்கியத்தைச் சிலாக்கியமாகப் பேணிநடந்து வருவதைத் துரியோதனன் கண்டு பொருமைகொண்டு, ஒருநாளிரவில் தனியே ஓரிடத்துச்சென்று, கர்னன்-சகுனி-துர்ச்சாதனன்-இவர்களை அழைப்பித்துச் சொல்லுகிறுன்: ஓ உயிருக்குயிராயிருக்கிற ஆப்தர்களே! நெடுநாளாக என் கருத்திலொன்றை வைத்திருக்கிறேன். உங்களைவிட அன்பர்களெனக்கில்லை யாதலால் ஒளியாமல் அதனைவெளியிடுகிறேன் அதனை நீங்கள்கேட்டு, இது தகுதி இது தகுதியல்லவென் றுரைப்பீர்களாகில், அவ்வாறு நடக்கக் காத்திருக்கிறேன். அஃதென்னெனில்-என்பிதாவின் சகோதரனுகிய பாண்டுராஜன் உயிரோடிருக்குங் காலத்தில், வேட்டையாட வனத்திற்சென்று மானை எய்தபோது அம்மானுருவமாயிருந்த அமுதந்தமுனிவரானவர் இன்றுமுதல் நீ ஸ்திரீயைப்புணர்ந்தால் மரணமடைவை யென்றுசாபமிட, அச்சாபத்தையேற்று அக்கணம் அரசுரிமையை நீக்கித் தவவேடங்கொண்டு இறந்துபோனுன். அவனது பத்தினியர்களிற் குந்திதேவியாற்பெற்ற புத்திரனுகிய தருமராஜன் இளவரசுபட்டம்பெற்றிருக்கிறதும், அரசுக்குரிமைபூண்டு பாண்டுரான் உயிரோடிருக்கும்போதும் அவன் இறந்தபின்பும் செங்கோற்செலுத்திவந்த பெரியராஜன் புத்திரனுகிய நான் அந்த தருமனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனிடும் ஏவலைச் செய்கிறதும், உங்கள் கருத்துக்குத் தகுதியா யிருக்கின்றதாவென்று துக்கித்தான். அதற்குச் சகுனி சொல்லுகிறுன்: அப்பா மருமகனே! உன் தந்தைக்கு நேத்திரமில்லாதிருந்தாலும் பல சாத்திரங்களை மூத்தோர்களாற் கேள்வியுற்று நாற்றிசையுந் தோத்திரஞ்செய்ய நீதிசெலுத்தி யிருந்தாரென்று மதித்திருந்தேன். இப்போது ஐவர்மேற் பக்ஷமுள்ள வீஷ்மர் கருத்தின்படி உன் பிதா புத்தி மயங்கினர். மேலும்

மந்திரிகளுக்கெல்லாம் தலைமையான மந்திரியாகிய விதுரனும், வில்லாசிரியராகிய கிருபாசாரியரும் துரோணாசாரியரும் அந்த ஐவர்மேற் பக்ஷமுள்ளவர்களாதலால், வீஷ்மர் கருத்துக்கிசைந்து தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங் கொடுத்தார்கள். அதனால் தருமராஜன் சிறப்புற்று உலகமுழுமையும் தன்னொருகுடைநீழலிற் காத்துவருகிறான். இனி அதைக்குறித்து ஒருபேச்சும் பேசவேண்டிய தில்லையென்று கடுஞ்சினத்துட னுரைத்துப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

ஓ மந்தரகிரிக் கியைந்த புயாசலத்தை யுடைய துரியோதன மஹாராஜனே! உலகத்தில் ஓரேகருப்பத்திற்பிறந்த அண்ணன் தம்பிமார்களே காலவித்தியாசத்தால் ஜன்மப்பகையாளிக ளாகிறார்கள். நியாயமாக நீயும் தருமராஜனும் பங்காளிகள் உனக்குச் சத்துரு அவன் அவனுக்குச் சத்துரு நீ. நீயே சத்துருவாகிய தருமனுக்கு வழிப்பட்டு வருமையாகில் இனி என்ன இருக்கின்றது? உலகத்திற் புத்தியில்லாதவர்க்கு வலியுடைமை-பொருளுடைமை-வீரம்-முயற்சி-மேன்மை-நீதி-சுற்றம்-சிநேகம்-இவையெல்லா மிருந்தாலும் பயன்படாது: அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் நீயேயன்றி வேறொருவ ரில்லையென்றுகூற அதற்குள் துச்சாதனன் எழுந்து துரியோதனனை வணங்கி, அண்ணா! இப்போது தாங்கள்கூறிய வசனம் தகுதியென் றுரைப்பதற்கு எனக்குமனம்வரவில்லை. ஏனென்றால்-மஹாவீரத்தன்மையை யுடையவரென்று ஐவருக்கும் நமது பிதா பூமிமுழுமைக்கும் இளவரசுபட்டங் கட்டிவைத்தார். இனிநாம் இப்பூமியின்கண் இருந்தென்னபயன்? பெரியராஜாவின் புத்திரனாகிய உம்முடன் பிறந்த எனக்கும் என் சகோதரருக்கும் மேலான லாபந்தான். ஒருகுறைவுமில்லை. மேலும் உடம்பிற் புரைக்குழ லுண்டானால் உடம்பிற் பிறந்ததென்று நோக்காமல் உடனே அறுத்தெறிந்து விடுவது தகுதி. அதுபோல் நமக்கு நலமல்லாமையா யிருக்கிற ஐவரைப்போரிட்டு வீறிட்டோடும்படி செய்யவேண்டும். உம்மைப்போல் விவேகிகள் உலநத்தில் யார்? (பனங்காயையும் பங்காளியையும் பதம்பார்த்து வெட்டவேண்டும்.) என்னும் பழமொழி கேட்டிருந்தும், நீங்களே முன்பின் யோசனை கெய்கிறதா யிருந்தால் நாங்களென்ன செய்கிறதென்றான்.

அதற்குள் கர்னமஹாராஜன் துரியோதனனை நோக்கி, தம்பி துரியோதனா! நீ என்ன முன்பின் ஆலோசனை செய்கிறாய்? மானிடஜென்ம மெடுத்தால் இம்மை மறுமை இன்பங்களை அடையவேண்டும். அதுதான் யாக்கை யெடுத்ததற்குப் பயன். உலகத்தில் இன்பமடைய வேணுமானாற் சாமம்-பேதம்-தானம்-தண்டம்-என்னும் சதுர்வித உபாயங்களுண்டு. அவற்றுள் அவரவர்களுக்குத் தகுதியான உபாயமெதுவோ அதனைச்செய்து, எதிரிக எதிரிகளைக் கைவசப்படுத்திப் பொருளை யடையவேண்டும், உனக்கும் அந்த ஐவருக்கும் இந்த அத்தினபுரம் சுவாதீனமா யிருந்தாலும், நீ பெரியராஜாவின் புத்திரனாகையால் இவ்வரசு உனக்கே சுதந்தரமாகும். இதை நோக்காமற் பெரிய அரசர்கள் தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங்கொடுத்தார்கள். அதனால் அவ்வைவர்கள் மீறிப் போயினர். இப்போது அவர்களுக்குப் பன்டந் தகாதென்று வழக்கிட்டால் தாங்களே அப்பட்டத்தை விட்டுவிடவேண்டும். விடாமல் ஐவர் மீறுவார்களாகில், அப்போது நடத்தவேண்டிய காரியத்திற்கு எனக்கு உத்திரவுகொடு. ஒரு முகூர்த்தத்துக்குள் அந்த ஐவரையுங் கொட்டாவி கொள்ளும்படி வெற்றிகொண்டு உனக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைக்கிறேன். என் வல்லமையை அன்று வில்லரங்கேற்றுஞ் சபையில் அறிந்திருக்கிறாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட மிகுந்த திறத்தையும் பலத்தையும் பெற்றிருந் தென்னபலன்? காட்டுக்கெரித்த நிலவைப்போலவும் ஆற்றிற்கரைத்த புளியைப்போலவும் பயன்படாம லிருக்கிறேனென்றான். அச்சொல்லைக்கேட்ட துரியோதனன், அண்ணா! தாங்கள் கூறியபடி நேரிட்டு, அந்த ஐவரையும் போரிட்டு, அப்போரில் யாவரும் வீறிட்டழுது முதுகுகாட்டி யோடும்படிசெய்து நமது பூமியை நாம் கைவசப்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதற்கொரு சங்கடமிருக்கின்றது. அஃதென்னெனில் - நமக்குப் பெரியோர்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களிருக்கும்போது நாம் யர்தொன்றும் செய்யக்கூடாது. ஆதலால்-தந்திரத்தினால் அந்த ஐவரை நீக்கவேண்டும். அதற்கொரு யுக்திமாத்திரம் சொல்லுங்களென்று துரியோதனன் கேட்கச் சகுனிசொல்லுகிறான்.

அப்பா மருமகனே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? கர்னமஹாராஜ னிருக்கும்போது ஐவரையும் வெற்றிகொள்ளுவது நமக்கு அருமையல்ல ஆயினும் தற்காலத்தில் ஐவர்மேற் போருக்கெழுவதுந் தகுதியல்ல. ஏதாவதொரு தந்திரத்தினால் ஐவரையும் இந்நகரத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்துவோமானால் உன்கட்டளைக்கு உலகமுட்படும். அதன்பின்பு ஐவர்க்கு ஒன்றுஞ் செல்லாது. அதற்கொருதந்திரஞ் சொல்லுகிறேன். அதென்னெனில்-வேதத்திற்கூறிய யாகங்களனைத்தையுஞ் செயவதற்கும், பிதுர்கருமஞ் செய்வதற்கும், இன்னும் கருத்தில் நினைத்தபொருளை யடைவதற்கும், ஆன்மலாபத்திற்குரிய மேலானதவத்தைச் செய்வதற்கும் யோக்கியமாக விளங்கி யிருப்பது கங்காநதியருகி லிருக்கிற வாரணாவதம். அந்த வாரணாவதற்கு அந்த ஐவரும் போகும்படி உன் பிதாவைக்கொண்டு செய்வையாகில், ஐவரும் அந்த நகரத்துக்குச் செல்லுவார்கள். அதன் பின்பு உன் மனதின்படி யிருக்கலாம். ஒருவேளை ஐவர் மீறுவாராகில், அக்காலத்தில் தகுந்த தந்திரஞ் செய்தாவது அல்லது போரிட்டாவது ஐவரையும் வெற்றி கொள்ளலா மென்றான். துரியோதனன் அதற்கிசைந்து, மாமனாகிய சகுனியையும் தமயனாகிய

கர்னனையும் தம்பியாகிய துச்சாதனனையும் நோக்கி, இப்போது நாம்செய்த ஆலோசனையின் கருத்துப் பிறருக்குத் தெரியக்கூடாது என்று சொல்லி, உடனே நால்வருமெழுந்து தங்கள் தங்களிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சிலநாட் சென்றவுடன் துரியோதனன் தன்பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் தனியாயிருக்கிற வேளையறிந்து சென்று, பிதாவுக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். நமஸ்காரஞ்செய்த அரவங்கேட்ட கண்ணில்லாத திரிதராஷ்டிரன் யாரென்றுகேட்க, உமது மூத்தகுமாரனாகிய துரியோதனன் யானென்று சொல்ல, திரிதராஷ்டிரன் புத்திரனை வாரித்தழுவி, அப்பா மகனே! நீ தருமராஜனோடு கொலுவிருக்கிறவனாயிற்றே. என்னைக்காணவந்தது என்னகாரணமென்ன துரிபயாதனன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஐயா! எனக்கொரு குறை இருக்கின்றது. அதனைத் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வந்தேனென்றான். அதற்குத் திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான் அப்பா துரியோதனா! (ருசு) தேசம் (கஅ) மண்டலம் இவையெல்லாத் உன் சுவாதீனமாயிருக்க, உனக்குக் குறையெஅன? உன்கருத்திற் குடிகொண்டிருக்கிறதை வெளியிடென்றுகூறத் துரியோதனன் வணங்கிய முடியனாகிச் சொல்லுகிறான். ஓ மன்னர் மன்னனாக விளங்கும் என்பிதாவே! (காக்கைக்குத் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு) அதுபோல் கொடிய பாவியாகிய புத்திரனைப்பெற்றவரும் அவனைப்பாவியென் றிகழாமல் ஆதரணைசெய்து வருவார்கள். நீங்கள் அக்கருத்தை யுடையவரா யிருக்கவில்லை. மேலும் புத்திரருக்குத் தந்தையே தெய்வமென்று வேதவாக்கியங்களுணர்த்தியிருந்தும், எங்கள்மீது உமக்குக் கிஞ்சித்தும் அன்பில்லாமல் எங்களை இழிவாக்கி, எங்களுக்குப் பகைவராகிய ஐவர்மீது அன்புவைத்து, தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டங் கட்டிவைத்தீர். இந்த அபிபாயத்தைத்தான் தங்களிடத்துச் சொல்ல வந்தேனென்றான். இதனைக் கேள்வியுற்ற திரிதராஷ்டிரன் மனநடுக்கமுற்று, இருசெவியிலும் கைபைவைத்து மூடிக்கொண்டு வருத்தமடைந்து, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது யயாதிமஹாராஜன் முதல் இதுவரைக்கும் சத்தியத்துக்குக் கெடுதி வாராமற் செங்கோல் நடந்துவந்தது. இனி நமது புத்திரர்களாற் சத்தியங் கெடுவதுமன்றி, நமது வமிசமும் இழிவடையும்படி நேரிட்டிருக்கின்றது. தருமராஜன் இளவரசுபட்டம் பெற்றதற்கு நமது புத்திரன் பொறாமைகொண்டபோதே இனி என்னயிருக்கின்றது? இயற்கையிலேயே நமது புத்திரன் அறிவிலுயர்ந்தவனல்லன் இவனோடு செயற்கையானவரும் திறமையாளிகளல்லர். அவர்களாலோசனையினால்தான் இப்புத்தி நமது புத்திரனுக் குண்டாயிற்று. என்று மனதில் மதித்துப் புத்திரனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

திரிதராட்டிரன் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்.

அப்பா மகனே! நான் தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டங் கொடுத்தது தகுதிதான். எவ்வாறெனில் இந்தச் சந்திரவமிசந்தோன்றினதுமுதல் இதுவரைக்கும் வயதிலுதிர்ந்தவன் யாரோ அவனெவ்வாறிருந்தபோதிலும் அவனுக்கே அரசுரிமை கொடுத்துவந்தார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்தம்பியாகிய பாண்டுராஜன் அநேக தேசாதிபதிகளைவென்று புகழ்பெற்று விளங்கியிருந்தும், கண்ணில்லாத நான்தான் அரசனாயிருந்தேன். மேலும் இப்போதிருக்கிற பாக்கியங்களெல்லாம் பண்டுராஜன் சம்பாதனையேயன்றி என்சம்பாதனை ஒன்றுமில்லை. ஆதலால்-பாண்டுராஜன் கண்ணில்லாத எனக்கு முடிசூட்டி எல்லாக்காரியங்களையும் அவன் முன்னிலையில் நடத்தி வரவேண்டியது உன்கடமையாதலால், வீணாய் நீதிக்கு விரோதந்தேடிப் பலபேர்களால் இழிவடையாதே. அந்தத்தருமராஜனும் இளவரசுபட்டம் பெற்றதன்பு உன்னையல்லாமற் கொலுவிருக்கிறதில்லை. எந்தக்காரியத்தையும் உனக்குத்தெரிவித்து உன்மனச்சம்மதிபின்படி நடத்தி வருகிறான். அவனைப்போற் குணத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் உயர்ந்தவர்கள் நமது தலைமுறையில் யாருமில்லை. மகனே துரியோதனா! இராஜசமுகத்திற் பலபேர் பலவிதமாக வசனிப்பார்கள். அவ்வசனங்களைப் புத்திமான்கள் கேள்வியுற்று, நல்லதை நல்லதாகவும் கெட்டதைக் கெட்டதாகவும் மனதில் மதித்துக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, நல்லதைச் சொல்லியவரைப் புகழ்ந்து கெட்டதைக் கூறியவரை யிகழ்ந்து வெறுக்கவுங்கூடாது. அதனால் விரோதம் நேரிடும். விரோதம் நேரிட்டாலிராஜாகசியம் பிறருக்குத் தெரியவரும் பிறருக்குத்தெரிந்தால் அரசுக்கு மோசம்வரும். ஆதலாலிராஜனானவன் தன்மனதுக்குள்ளே அவரவர் திறத்தை யறிந்துகொண்டு, நீதிக்கு விரோதப்படாமல் காரியத்தை நடப்பிக்கவேண்டும். வெண்காக்கையைக் கண்டோமென்றும், தாயைக் கொலைசெய்தால் தகுதியென்றும் சொல்லுவர். அவர்களெல்லாம் தங்கள் கல்வித்திறத்தால் (தாஅகாட்டித் தனுதுநிறுப்பே.) என்னுஞ் சூத்திரவிதிப்படித் தானொரு பொருளை யெடுத்து காட்டி அதனைவருமிடந்தோறும் மதத்தாலழிவார்கள். மறுத்துக்கேட்டால், செயற்கையால் இப்படி நேரிடுமென்று கட்டுரை கூறுவார்கள். ஆதலால் நீ மரபுக்கும் நீதிக்கும் வழுவுறாமல் நடப்பதைக் கருத்திற் கடமையாய்க் கொள்வையேயன்றி, துர்மந்திரிகளுடைய துராலோசனைப் பேச்சை யுட்கொள்ளாதே யென்று உண்மையாய்ப் பேசினான். திரிதராஷ்டிர மகாராஜன். அதற்குத் துரியோதனன் - ஐயா! பாத

ராஜன் முதலாக அனேகர் தலைமுறைபரியந்தம் த த்தம் புத்திரருக்கே மகுடாபிஷேகஞ்செய்திருக்க, தாங்கள் ஐவர்மீது பக்ஷம் வைத்திருக்கிற விதுரன்-வில்லாசிரியர்-வீஷ்மர் - முதலானவர்கள் புத்தியைக் கேட்டுத் தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டம் நாட்டிவிட்டீர். அப்படி கொடுக்கலாமாவென்று யான் கேட்டால், எல்லாம் தருமராஜன் தந்தையினுடைய பாக்கியமேயன்றி என்பாக்கிய மொன்றுமில்லையென்று நைசோரமிடுகிறதினால், அடியேனுக்கும் அடியேனுடன் பிறந்திருக்கிற சகோதரர்களுக்கும் இங்கு என்னவேலை யிருக்கின்றது? தாங்கள் உத்திரவுகொடுத்தால் தேசப்பிரஷ்டத்துவமாய் வனத்திற்சென்று தவம்புரிந்து, இனியொரு ஜன்மத்திற்காவது இம்மை யின்பம் அனுபவிக்கப் பெறுகிறோமென்று கண்கலுழ்ந்தான். இதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் மனம் வேறாகி, காலகதிபாற் புத்திரனாகிய துரியோதனன் கருத்துக்கிசைந்து சொல்லுகிறான்:

திரிதராட்டிரன் துரியோதனன் கருத்துக்குட்படல்.

அப்பா துரியோதனா! ஐம்பத்தாறு தேசாதிபதிகளும் பதினெட்டு மண்டலத்தரசரும் வணங்கச் சிங்காதனத்திலிருந்து அரசுசெலுத்திச் சக்ரேஸ்பரனென்று பெயர்பெற்றதுவுமன்றி, நீதிபரனென்றும் பெயரெடுத்திருந்தேன். இப்போது தருமராஜனுக்குச்சூட்டிய இளவரசுபட்டத்தை உனக்குக் கொடுத்தால், மன்னர் மன்னர் முதலானவர்கள் ஏளனஞ் செய்வதுமன்றி நீதிபரனென்கிற பெயர்க்குக் கெடுதிவருகிறது என்வாய்மைக் கழிவும் எனக்கொரு இழிவும் வராமலிருக்கிறதாக ஒரு தந்திரஞ் சொன்னால், அவ்வாறு நடப்பிக்கிறேனென்று மகனுடன் ஆலோசித்தான். துரியோதனன் மகிழ்வுற்றுச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா! நீர் வருத்தப்படாதீர். நான் கருதியிருக்கிற தந்திரப்படி நடப்பித்தால், உமக்கும் உமது வாய்மைக்கும் இழிவுவராது அப்படி நடப்பிக்கிறேனென்று கைகொடுத்தால், அதன்பின் என்கருத்தை வெளியிடுகிறேனென்று சொன்னான் திரிதராஷ்டிரன் அப்படியே கைபோட்டுக் கொடுத்தான். அப்பால் துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா! பாண்டுமஹாராஜன் இறந்துபோன நாட் சமீபிக்கும்போது தருமராஜனை அழைத்து, உன்தந்தைக்குத் திதிவருகிறது கங்காநதியருகிற் பிதுர்கருமத்திற்கும் மற்றவைகட்கும் மிகுந்த யோக்கியதையாயுள்ள வாரணவதநகரத்திற்குச் சென்று பிண்டமுதலிய தானங்களைச் செய்துவந்தாற் சாபத்தாலிறந்த என்தம்பி கதிபெறுவானென்று தாங்கள் கூறவேண்டியது. அவ்வாறு கூறினால் தருமராஜன் ஒத்துக்கொண்டு, தம்பிமாருடனும் தாயாருடனும் அந்நகரத்துக்குச் செல்லுவான். பின்பு நீங்கள் (சட்டிசுட்டது கைவிட்டது.) என்கிற பழமொழிபோல் இங்கு மீட்டும் அவர்களை வரவழைக்காது சும்மாயிருந்துவிட்டால், அவர்கள் இங்கு வரமாட்டார்கள். நானிவ்விடத்தில் இளவரசுபட்டம் பொறுத்து, என்புத்திசாதுரியத்தினால் உலகமெல்லாம் என்னை வணங்கச் செய்துகொள்ளுகிறேன். ஒருவேளை விதுரன்-வீஷ்மர்-துரோணாசாரி-கிருபாசாரி-அசுவத்தாமா - இவர்கள் பாண்டுபுத்திரரோடு செல்லுவாரென்று கருதுவீர்களாகில், அந்த ஐயம் உமக்குவேண்டுவதில்லை. வீஷ்மர் இந்த ஆதினத்தைவிட்டு நீங்கார். விதுரன் அந்த வீஷ்மரையும் உம்மையும் விட்டு நீங்கான். கிருபாசாரி வீஷ்மரைப் பிரியார். துரோணாசாரி மைத்துனனாகிய கிருபாசாரியை விட்டகலார். தந்தையைவிட்டு அஸ்வத்தாமா பிரியார். ஆகையால் நீங்கள் தருமராஜனை அழைப்பித்துக் கட்டளையிடுமென்று விளம்பினான்.

திரிதராஷ்டிர மகாராஜன்புத்திரன் கூறிய தந்திரத்துக்கு மகிழ்ந்து, அப்பா புத்திர சிகாமணியே! உன் கருத்தின்படியே தருமராஜனை வாரணவதத்திற் கனுப்பிவிக்கிறேன் நீ அஞ்சாதே இங்கே நடந்த விருத்தாந்தத்தை வெளிப்படுத்தாதே என்று திட்டம் செய்து மகனை யனுப்பிவிட்டான். துரியோதனன் நமதெண்ண முடிந்ததென்று அதிகமகிழ்வை அடைந்து, சகுனி கர்னன் முதலானவர்களோடு கூடித் தன்னெண்ணம் நிறைவேறினதைச்சொல்லிச் சந்தோஷகரமா யிருந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு மண்டலேஸ்வரனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் கொலுமுகச்சாலைக்குவந்தான். இராஜன்வரவைக்காணவே சபையிலேயிருந்த மந்திரிகள் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் மற்றுமுள்ள குடிகள் யாவருமெழுந்து வந்தனைவழிபாடு செய்தார்கள் இளவரசுபட்டந்தாங்கி இராஜசிங்கம்போல்விளங்கும் தருமராஜன் தம்பிமார் நால்வரோடும் வந்து வணங்கினர். திரிதராஷ்டிரன் பெரியவராகியவீஷ்மரையும் கிருபாசாரி துரோணாசாரியரையுந்தொழுது, நவரத்தினமயமாகிய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து, சட்டதிட்ட முதலானவைகளோடு லோகவிசாரணையுநடாத்தி, அவ்வவற்றினுள்ள நட்பாநட்பங்களை யறிந்துகொண்டு, சபையிலிருக்கிற யாவருங்கேட்க வீஷ்மரையும் துரோணாசாரி-கிருபாசாரி-விதுரன் - இவர்களையும் அருகில் அழைத்துச் சொல்லுகிறான். ஓ! சற்குணஸ்ரேஷ்டர்களே! பிர்ம்ம-க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திரர் என்னும் நாற்குலத்திலும் என்னைப்போற் பாக்கியசாலியில்லை. எவ்வாறென்னில்-நானே கண்ணில்லாதவன் என்னுடன் பிறந்த தம்பியாகிய பாண்டுவோ அவயவ ஈனம் இல்லாதவனாயிருந்ததுவுமன்றிச் சகலகலைவல்லவனாகியும், அதிகசாமர்த்திய முடையவனாகியும் விளங்கினான். அவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினையுடைய என்தம்பி கண்ணில்லாத என்னைச் சிங்காசனாதிபதியாக்கி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் பதினெட்டு மண்ட

லாதிபதிகளும் வணங்கச்செய்து இந்திரலோகத்துக்கொப்பாகியபோகத்தி லென்னைவைத்துத் தான் ஒரு சேவகனைப்போல் எனக்குப் பணிவிடை செய்துவர அவ்வளவு சிலாக்கிய சகோதரனைப் பெற்றிருந்தேன். இனி அவனைப்போற் சகோதரனைக் காணப்போகிறனோவென்று இரண்டு கண்ணிலும் நீர் சோரத் துக்கப்பட்டழுதான்.

இந்தத் திரிதாரஷ்டிரன் மனதில் வைத்திருக்கிற கபடத்தை அறியாமல், உண்மையாக அழுகிறனென்று வீஷ்மர் முதலானவர்கள் இனிய வசனங்களாற் றேற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! கபடநாடக சூத்திராவதாரியாகித் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் திருவிளையாடலா லமைந்தது இவ்வுலகம் ஆனால் இவ்வுலகம் அழிகிறவஸ்துவே. அழியும்போது இவ்வுலகிலுள்ள உயர்திணை - அஃறிணை என்னுமிவைகளழியாதிருக்குமோ? இறப்பும்-பிறப்பும்-துயின்றெழுவதுபோலாம். ஆதலால் இறந்தசகோதரனுக்காகத்துயரப்படுதல் தகுதியல்லவென்று சில திருஷ்டாந்தமெடுத்துக் காட்டினார்கள். அப்பால் திரிதராஷ்டிரன் அழுதலைநிறுத்தித் தருமராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அப்பா தருமநந்தனா! உன்தந்தை உலககாரியமனைத்தையும் தானேசுமந்து என்னைச் சுகமாக வைத்திருந்ததுபோல், நீயும் உலககாரியமனைத்தையும் சுமந்து என்னைச் சுகத்தில் வைத்தாய். உன்னால் என்சகோதரனாகிய பாண்டு இறந்த துன்பத்தை மறந்திருக்கிறேன். ஆனால் அப்பாண்டுவுக்கு நற்கதிகிடைக்கும்படி தகுந்த புத்திரர்கள் தான் பிறந்தீர்கள். இறந்துபோன உன்தந்தைக்கு இன்னும் அதிக நலமுண்டாகும்படியான ஒரு எண்ணம் என் கருத்திலிருக்கின்றது. அதனை வெளியிடுகிறேன் அவ்வாறு நீ நடப்பிப்பது உன்கடமை. அஃதென்னெனில்-உலகத்திற் பிதுர்க்கருமஞ்செய்தலே நமக்கு முக்கியம் பிதுர்த்தினங்களிலும் மற்றப் புண்ணியகாலங்களிலும் கங்காநதி தீரத்திலிருக்கிற திவ்யக்ஷேத்திரங்களிற் சங்கல்பதர்ப்பண யாகமுதலியவற்றைச் செய்தால் அதிகநலமென்றும் மிகுதி பலனென்றும் வேத முறையிடுகிறதினால், எனக்கு மிகுந்த நலனைத்தந்த என்தம்பி பாண்டுவுக்குச் சுபமுண்டாக கங்காநதியருகி லிருக்கின்ற நமது வாரணாவத நகரத்திற்சென்று உன்பிதுர்க்கருமத்தைச் செய்தால், எனக்கு மிகுந்த மகிழ்வாயிருக்கும் அது உன்கருத்துக் கொப்புமையா யிருக்கின்றதோ இல்லையோ சொல்லுகவென்றான். அதற்குத் தருமராஜன் வணங்கிக்கூறுகிறார்.

ஓ ஐயா! உலகத்திலிருப்பவர்கள் புண்ணியலோகத்தை யடையக்கருதி அருமையான தவத்தைச்செய்தேனும் ஒரு புத்திரனைப்பெறுவது அஃதெனக்குத் தெரிந்திருந்தும், இதுவரையிற் பிதாவுக்குரிய கடன்களிற் கருத்தைச் செலுத்தாமல் லோகவியாபாரத்தி லிருந்துவிட்டேன். இன்று தங்களாற் பிதாவுக்குரிய கடனைச் செய்யுங்கருத் துண்டாயிற்று. இனி அரைமாத்திரைப் போதாவது இவணிருக்காமல் தாங்கள்சொற்றவண்ணம் வாரணாவதமென்னும் பதிக்குச்சென்று, அங்கிருக்கும் திவ்யநதியில் நீர்க்கடன் முதலியவற்றைச்செய்து, என் பிதாவுக்கு நலத்தையுண்டாக்க விடைகொடுக்கவேண்டுமென்று மிகுந்த பக்தியோடுகேட்க, திரிதராஷ்டிரன்-அப்பாமகனே! இந்த அத்தினபுரத்திருந்து செலுத்திய இளவரசு பட்டத்தை அந்தவாரணாவதத்திற் செலுத்தலாம் அவ்வாரணாவதம் எவ்வகைப்பட்டதென்றால் - உன்தந்தைக்கு விருப்பமான இடம் வேதாகம கோஷ்டங்களும் சிவாலயங்களுமிருக்கப்பட்டது திவ்யகங்காநதியை வஸ்திரமாகத் தரித்திருக்கின்றது வேதாகமந்தேர்ந்த பெரியோர்களுக்கெல்லாம் அந்நகரத்தைத் தாயென்றெண்ணத்தக்கது பிர்ம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரனென்னு மூவரும் தன்னை எக்காலத்தும் விட்டு நீங்காதிருக்கச் சிறப்பற்றிருக்கின்றது. இதல்லாமல் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களை யுடைத்தாகி அரசுக்குயோக்கியமாயிருக்கிறதென்று சொல்லி, மந்திரிகளிற் சிறப்புற்றிருக்கிற புரோசனனென்பவனை அழைத்து, ஓ புரோசனா! இந்த அருமையான குணத்தையுடைய தருமராஜனுக்கு மந்திரியாயிருந்து, மற்றச்சகோதரர்களுக்கும் யாதொருகுறைவும் வராமல் இடம்பொருளேவல்களனைத்தையும் சேகரித்துக் கொடுத்து, நமது கெடிஸ்தலவதிகாரஞ் செல்லவேண்டிய முறைமைப்படி கிள்ளாக்கு செலுத்தி, தருமராஜன் உருவும் நிழலும்போல அவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருவென்று கட்டளையிட்டுத் தருமராஜனுக்கும் பல ஆசிகள்கூறி விடைகொடுத்தான்.

பாண்டவர் வாரணாவதஞ்சேர்தல்.

தருமராஜன் தனது அன்னையாகிய குந்திதேவியையும், சகோதரராகிய-வீமன்—பற்குனன் - நகுலசகாதேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, மந்திரியாகிய புரோசனன் பின்றொடர்ந்துவரத் துரோணாச்சாரி-கிருபாசாரி-அஸ்வத்தாமன் - வீஷ்மர்-விதுரன் முதலாகிய பெரியோர்களைப் பணிந்து விடைபெற்று, அரண்மனைவிட்டு வெளிப்பட்டார். இவ்வைவரும் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் அந்நகரத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் செல்வவான்களும், பெரியோர்களாகிய வீஷ்மர் வில்லாசிரியர் முதலியவர்களும், இது துரியோதனனால் நேரிட்டதென்று பலவாறு நினைந்துருகினாலும், விதுரன்-வீஷ்மர்-துரோணாசாரி-கிருபாசாரி-இவர்கள், இத்தருமராஜன் இந்நகரத்தைவிட்டு நீங்குகிறதாயிருந்தால் இச்செய்கை திரிதராஷ்டிரன் புத்திரனாகிய துரியோதனன் முதலாகியபேர் இம்மண்ணுலக வாழ்க்கையைவிட்டு விண்ணுலகவாழ்க்கையை அடைவதற்கு நெருங்கிய காலம்சமீபித்ததலைக்காட்டுகின்றதென்று தங்களுக்கு

[35] வீமன்சரங்கம்புகுதல்-பாண்டவர்அரக்குமாளிகையில்புகுதல்

ள் தாங்களே கருதி, தருமராஜனைவாய்த்தி விடை கொடுத்துத்திரும்பினார்கள் மற்றச்சனங்களோவென்றால்-தருமராஜனைப்போலே இனிஎந்த அரசனைக்காணப் போகிறோமென்றும், இந்தநகரத்துக்கினி வரப்போகிறதுண்டோவென்றும்பலவாறு நினைத்து ஐயோ! திருமால்போற் கிருபையும்உருத்திரமூர்த்திபோற் பராக்கிரமமும் பெற்று விளங்கும் இவர்கள் இவ்விடம்விட்டு நீங்குவது என்னகாரணம்? பாவியாகிய துரியோதனன்செய்த வஞ்சனையோ? அல்லது அஷ்டமச்சனியனோ? இவர்களுக்கிந்த இம்சை விளைந்ததே ஆ! ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? பட்டத்துக்குரிய புத்திரன்செல்ல கூடவந்த பெரிய அரசர்கள் ஒன்றும்பேசாமல், திரிதராட்டிரமஹாராஜன் உத்திரவின்படிக்குத் தாங்களும் விடைகொடுத்து நகரத்துக்கேகுகிறார்களேயென்று மிகுந்த ஆறுமைகொண்டு, கண்ணையுங்கருத்தையும் ஐவர்மீது வைத்துச் சித்திரப் பிரதிமைபோற் சற்றுமசைவின்றி நின்றுவிட்டார்கள்.

துரியோதனன் தருமராஜனை வணங்கி, ஓஅண்ணா! நான்பாவியரிலும்பாவி ஏனென்றால்-என் பிதா உங்கள்மீது வைத்திருக்கிற அன்பைப்போல் என்னிடத்தில் வைக்கவில்லை அஃதெப்படி தெரிகிறதென்றால்-எத்தனைகாலம் உலகத்தில் வாழ்ந்தாலும் அதுவெல்லாமல் வாழ்வல்ல திவ்யநதிகளில் ஸ்நானம்செய்கிறதும், திவ்யக்ஷேத்திரங்களில் வாசஞ் செய்கிறதும, சிவபூசை முதலிய தேவதார்ச்சனை செய்தலுமே மேலானவாழ்வு அப்பேர்ப்பட்டவாழ்வினை அடைய உமக்கு உத்திரவு கொடுத்தாரே யன்றி எனக்கு உத்திரவுகொடுக்கவில்லை எனக்குங் கட்டளைஇட்டால் இப்போதே உங்களுடன் கூடவருவேன் எவ்வாறுஉங்களைவிட்டுத் தனித்திருக்கப் போகிறேனென்று கண்கலங்கி உபசரித்தான். கிஞ்சித்தேனும் கபடில்லாத தருமராஜன்சொல்லுகிறார் அப்பா துரியோதனா! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? தந்தை வாக்கியம் வேதவாக்கியமாதலால், தந்தையின் கட்டளைப்படி எந்தைக்கு நலமுண்டாகத் திவ்வியக்ஷேத்திரத்துக்குச் செல்லுகிறேன் நீதந்தைசொற்படி நின்று லோகவிசாரணை செய்துவரவேண்டியது. நானும்போய் நீயும்வந்துவிட்டால் அரசு எவ்வாறு நடக்கும்? கண்ணில்லாத வயோதிகத்தந்தை யெப்படி சகிப்பார் ஆதலால்நீயிங்கேதானேயிருவென்று கூறி விடைபெற்று நடந்தார். துரியோதனன் மிகவும் அன்புடையவனைப்போலவேடங்காட்டி, புரோசனனென்கிற மந்திரியைத் தனியே அழைத்து, ஓ புரோசனா! நீநெடுநாளாக இந்தச் சமஸ்தானத்திற் காத்திருந்து இலவுகாத்த கிளிபோற் பயன்பெறு திருந்தனை இப்போது இந்தப்பாண்டுமக்களோடு அதிக தனதாயிருந்து நான்கட்டளையிடுகிற பிரகாரம் நடத்துவையாகில், ஐவரென்கிறபெயர் அதமாகிறதுமன்றி உன்னைப் பற்றியிருக்கிற தரித்திரமுமதமாகும்படி செய்விக்கிறேன். அப்படி நடக்கஉனக்கிஷ்ட முண்டாவென்றுகேட்டான். புரோசனன் இனிநமக்கு நல்லகாலமென்றுன்னி, அப்படியேநடத்துகிறேனென்றான். துரியோதனன் சொல்லுகிறான் ஓபுரோசனா! நீஐவர்மீது அதிகபக்ஷமிருப்பவன்போல் ஏவல்முதலியவற்றைச்செய்து, அவர்கள் நம்பும்படி நடந்துக்கொண்டு, அரக்கு-பஞ்சு-மெழுக்கு-குங்கிலியம் அழிஞ்சில்மரம்-எண்ணெய்-இவற்றால் பெரியகோட்டையொன்றியற்றி, அதில் அவர்களை வந்திருக்கும்படிசெய்து, நித்திரை செய்யும்போது நெருப்பிட்டுக்கொல்லுவையா? தயிரிய மிருக்கிறதா? ஏதோசொல்பார்ப்போமென்றான். போராசைக் காரனுக்குப் புத்தி மட்டாதலாற் பிறவித் தரித்திரனாகிய புரோசனன் துரியோதனன் கருத்துக்கிசைந்து சொல்லுகிறான் ஓமண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் எந்தெந்தக் காலத்தில் என்னென்ன கட்டளை இடுவீர்களோ? அக்கட்டளைப்படி நடக்கிறேனென்று விடைபெற்றுத் தருமராஜனோடு வந்து கலந்தான். துரியோதனனும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களும் நகரம்வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். விதுரமஹாராஜனானவன் துரியோதனன் புரோசனனைத் தனியே அழைத்துப் பேசினதைக்கண்டு, அடடா!! இப்பாவியென்னமோ கெடுதிசெய்யக் கருதியிருக்கிறானென்று நினைத்துத் தருமராஜனிடத்துவந்து, அப்பா தருமநந்தனா! துரியோதனன் என்னமோமோசஞ் செய்யக் காத்திருக்கிறான். புரோசனனை நம்பாமற் சாக்கிரதையாயிருங்களென்று சொல்லிப்போனான். தருமராஜன் தம்பிமார்-அன்னை-மந்திரியாகியபுரோசனன்-இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, நகரத்தை விட்டுக் காடுமலைகளை யெல்லாங் கடந்து, வாரணாவதமென்னும் நகரத்துக்கருகில் வருகின்றார். இவர்கள் வருகிறசேதி அந்நகரத்துக் குடிகள் கேள்விப்பட்டு அதிகமகிழ்வைக்கொண்டு, சங்கீதவாத்தியத்துடன் எதிர்கொண்டுவந்து தருமராஜனைக் கண்டு வணங்கி அழைத்துப் போயினார்கள். புரோசனன் இவ்வைவரும் அந்நகரத்தில் தற்காலத்திலிருக்கும்படியாய்ச் சந்திரவம்சத்தாருடைய பழய அரண்மனையில் எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் சேகரித்து வைத்து, இவர்களையும் அழைத்துப்போய் அவ்வரண்மனையி லிருக்கச்செய்தான்.

துரியோதனன் அரக்குமாளிகை கட்டுதல்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! பாண்டுராஜனிறக்கும்போது தருமராஜனுக்கு ஒன்பதுவருஷம். மற்றத்தம்பிமார்கள் ஒவ்வொருவருஷம்குறைந்தவர்கள் அத்தினபுரத்திலிருந்து வாரணாவதத்திற்குப்போனபோது தருமராஜனுக்கு வயதுபதின்

மூன்று இதற்குமேல் நடந்ததென்னெனில்- துரியோதனனுஸ்வன் சகுனி-கர்னன்-துச்சாதனன்-இவர்களோடு ஆலோசித்து, அரக்குமாளிகை கட்டத்தீர்மானித்து, சொர்க்கலோகத்தி லிருக்கு மயனென்னும் தெய்வதச்சனுக்கு ஒப்பாகிக் கனகனென்னும் பெயர்கொண்டு தன்னுதீனத்தி லிருக்கும்சிற்பசாஸ்திரியை அழைத்து, அரக்குமாளிகைஒன்றியற்றும்படி நல்லவார்த்தைகளா லிசையச்செய்து, அவனை வாரணவதத்துக் கனுப்பி, அதற்குவேண்டிய சாமான்களை ரகசியமாகச்செலுத்தி, வெளிப்படையிற் பெரிய அரண்மனை கட்டுவதற்காக அனுப்பப்படுவதென்று யாவரு நினைக்கும்படியாகக் கல்-மரம்-சுண்ணமுதலிய சாமான்களை விடுத்து, புரோசனனுக்கு மகிழ்வுண்டாக அடிக்கடி அனேக திரவியாபரணங்களைக்கொடுத்து, விரைவில்முடிக்கும்படியாக அச்சிற்பிக்கும் நல்லவார்த்தைசொல்லி யனுப்புவான் புரோசனன் துரியோதனனனுப்பவந்தகனகனென்கிற சிற்பசாஸ்திரியைக்கொண்டு, வாரணவத நகரத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள விஸ்தாரமான ஒரு இடத்திற் குங்கிலியம் - அழிஞ்சில்-எண்ணெய்-பஞ்சு-அரக்கு-மெழுகு-இவற்றாற் கடைக்காலெழுப்பி, முன்னம் சுற்றுமதிலைச்சீர்திருத்திக் கட்டிக்கொண்டு, பின்னர் சொற்கமத்திய பாதாள லோகங்களிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் இந்தமாளிகையைப்போற் கண்டதில்லை யென்று மதிக்கத்தக்கதாக உட்புறத்திற் சமயற்கட்டு-படுக்கைவீடு-சபாமண்டபம்-தென்றற்சாலை- போஜனச்சாலை-திருமஞ்சனச்சாலை-ஆடரங்கு-வித்வசபை-வேற்றரசர்சபை - சிங்காரமண்டபம்-உலாவியல்மண்டபம்-இவைமுதலியவற்றைப் புதுக்கி, பொன்மயமாகவும் முத்து பவளம்-பச்சை முதலிய நவமணிமயமாகவும் அங்கங்கு விசித்திர வேலைசெய்து, மூன்றேமுக்கால்நாழிகைக்குள் வளைந்த மதில்முதலிய உட்புறமனைத்தும் வெந்து நீறும்படி அம்மாளிகைக்கு அக்கினிமூலையில் சரவத்திவைத்து, நாற்புறமுங் குபீரென்று பற்ற மருந்து கனிறைத்து, எல்லா வேலையையும் நிறைவேற்றி, இன்னும் கொஞ்சித்து வேலைசெய்யவேண்டியிருக்கிற போது கனகனென்னும் அச்சிற்பசாஸ்திரி ஐவர் கண்மீது விசேஷ அன்பு வைத்திருக்கின்றவனுதலால் அவ்வைவரும் குந்திதேவியும் உயிர்ச்சேதமின்றி தப்பிப் பிழைத்துப்போக வீமன்பள்ளியறைக் கருகில் ஐந்துகால் மண்டபமொன் றியற்றி, அம்மண்டபத்தின் நடுக்காலை அந்தரமாகவும் பார்ப்பவர்க்கு நாலுகாலின்மேற் பளுவிருக்கிறதாகவும்வைத்து, அக்காலின்கீழ் இடும்பாவனம் வரைக்கும் சுரங்கம்வைத்து, மற்றெல்லா வேலையையும் தீர்த்து விட்டுஅத்தினபுரத்துக்குவந்து, துரியோதனனுக்கு மாளிகைகட்டிய சேதியைத் தெரிவித்துத் தன்னரண்மனையை நோக்கி வருகிறான்.

அப்படி வருகிறபோது அவனை விதுரமஹாராஜன் கண்டழைத்து, அப்பா கனகா! வாரணவதத்திலென்னவேலைசெய்கிறாய்? அதை ஒளியாமல் எனக்குச் சொல்லென்றுகேட்கக் கனகன் இவர்சத்தியவிரதர் அன்றியும் ஆஸ்தானபதி இவர்க்குநாம் செய்தவேலையை ஒளித்தோமாகில் துரோகமாகிறது ஒருகாலங்களில் வெளிப்பட்டால்தலைபோவதுமல்லாமற் குடும்பத்துடன் வேர்களைந்து போடுவார்கள். இதன்றித் துரியோதனன் தான்செய்வித்த வேலையை வெளிப்படுத்தா திருக்கக்கட்டளையிட்டிருக்கிறான். அரசன் கட்டளைப்படி நடந்தால் அதனால்வரும் பாவம்அவ்வரசனைச் சேருமென்று துணிந்து கெடுதியான வேலைக்குப் பாத்தியப்பட்டோம். புத்திகெட்டோம் மேலும் பாண்டவர்கள் நல்லவர்கள் அவர்கள் பொருட்டில் உண்மையைப் பேசாவிட்டால் நமக்குப்பாவம் நேரிடுமென்று கருதி, தன்னைக்கொண்டுசெய்வித்த வேலையின் மர்மங்களையெல்லாஞ் சாற்றினான் அதனைவிதுரன் கேட்டுத்திடுக்கிட்டுமெய்சோர்ந்து, ஒன்றுந்தோன்றாமல் திப்பிரமைகொண்டு, கைகால்கள் அசைவின்றி நின்று, சற்றுநேரஞ்சென்று தன்னறிவுதோன்றி, தெய்வமே! சந்திரவமிசத்தைப் பற்பலபேர் நகைக்கலாயிற்றே ஐஐயோ!! பாண்டுமக்கள் இளவயதிலே பிதாவைப் பறிகொடுத்து, இவ்விடத்தில்வந்துஇளவரசுபட்டம் பொறுத்து, பின்பு துரியோதனனுடைய துராலோசனையினால் அதனையுமிழந்து வாரணவதஞ்சேர்ந்தும் அங்கும் உயிர்க்குத் தீங்குவரும்படி நேரிட்டதே இதென்னதீவினை? ஆ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்று கனவருத்தமுற்று, கனகன் காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்வதற்குப்பதிலாகஅவனிரண்டு கரங்களையும்பற்றி இறுகத்தழுவி, பலபல உபசார வார்த்தைகளைச்சொல்லி, அப்பா கனகா! உலகத்தில் இன்பமாகப்பெற்றோன்-இடர்தனைத்தீர்த்தோன்-அன்புடன்அன்னம் அளித்திரக்ஷித்தோன்-நூல்கற்பித்தோன்-உபதேசித்தோன் - இவ்வைவரும் பிதாக்கள். நீபாண்டவர்களைவருக்கும் உயிர்ச்சேதம் வாராமலும், அரசனாகிய துரியோதனன் கட்டளைக்கழிவுவாராமலும் ஒரு தந்திரஞ்செய்வையாகில், அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு நாங்களெல்லாம் பிதாக்களல்ல இறந்துபோன பாண்டுமஹாராஜன் நீயே இனியுனக்குச் சொல்லவேண்டியதென்னையென்று மிகுந்த ஆறுமையோடுஅணைத்து முத்தமிட்டான் கனகன்ஜாதியிற் கம்மியனாயிருந்தாலும் பதினெட்டுச் சிற்பிகளில் இவனும் ஒருவனாகியும், யாவர்க்கும் அதிகமான கல்விமானாகியும், பாண்டவர்கள்மீது அதிக பிரீதி யுடையவனாகியும் இருப்பவனாதலால் மனங்கனிந்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகின்றான்.

ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் அஞ்சவேண்டாம், வஞ்சனைக்குக் கொள்கலனாகிய துரியோதனன் கட்டளைப்படி அரக்குமாளிகை செய்தேன். அப்படிசெய்தாலும் பாண்டவர்கள் ஐவரும் குந்திதேவியும் உயிர்ச்சேதமின்றி தப்பிப் பிழைத்துப்போக அம்மாளிகையில் வீமன் பள்ளியறைக்கருகில் ஐந்துகாலால் ஒரு மண்டபமியற்றி, அம்மண்டபத்தை நான்கு காலில் நிற்கவைத்து, நடுக்காலின்கீழ் மனிதர் சஞ்சாரமில்லாத இடும்பாவனம் வரையிற் செல்லும்படியாய் ஒருசுரங்கம் வைத்திருக்கிறேன். அந்த அரக்குமாளிகை தீப்படுகிறதினத்தில் வீமனுக்கு இந்தருக்ஷ தெரிந்திருந்தால், அவனால் மற்ற ஐவரும் தப்பித்துக்கொள்ளுவார்கள். இந்தக்கருத்தை வீமசேனனுக்கு நானே சொல்லி விடுகிறேனென்றான். இவ்வசனங்களைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் உலகத்திலொருவன் கல்விமானாகியும் நன்றிபறியுந் தன்மையையுடையவனாகியும், மண்டலேஸ்வரனாகியு மிருந்து, ஏதோஒரு முகாந்தரத்தால் தன் பரிவாரங்களை விட்டுத் தனியே காட்டிற்சென்று விடாய்ப்பட்டு நாவும் நாபியும் வறண்டு களைதாங்கிச் சோர்வுற்ற காலத்தில், புல்லரிசிக்கஞ்சி கிடைத்தால் அதற்கு அவன் எவ்வளவு மகிழ்வடைவானோ அவ்வளவு மகிழ்வை விதுரமகாராஜன் அடைந்து, அந்தக்கனகனுக்கு வேண்டிய வெகுமானங் கொடுத்து, பற்பல உபசாரங்களைச் சொல்லி, அப்பாகனகா! இந்த விருத்தாந்தம் எங்கும் வெளிப்படாம லிருக்கவேண்டுமென்றுசொல்லித் திட்டஞ்செய்து அனுப்பிவித்தான். உடனே அக்கனகனும் நல்லது ஐயாவென்று நமஸ்கரித்துத் தன் வீட்டிற்குப் போனான்.

பாண்டவர் அரக்குமாளிகையிற் குடிபுகுதல்.

இங்கே புரோசனன் தருமராஜனிடத்துப்பொய்யன்பு காட்டி மஹா உபகாரிபோல் நடந்து வருகிறான். தருமராஜன் இந்தப் புரோசனனைப் பிதாவினால் அனுப்பிவிக்கப்பட்டபடியால் அவனைப் பிதாவைப்போற் பாவித்து, அவன் கருத்தின்படி தான் நடக்கிறதுமன்றித் தன்தம்பிமார்களையும் அவ்வாறு நடந்து கொள்ளும்படி செய்து வருவார். இப்படியிருக்கிற காலத்தில் ஒருநாள் புரோசனன் தருமராஜனிடத்துவந்து சொல்லுகிறான்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! பெரிய வரசனுத்தரவின்படிக்குத் தங்களுக்கு மஹாவினோதமுள்ள ஒரு மாளிகை யேர்ப்படுத்தி வைத்தேன் அதில் நல்லதினத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்று அபிநயித்தான். தருமராஜன் தன் சபையிலிருக்கும் வேத வேதியர்களை நோக்கி, ஓ ஸ்வாமிகளே! கிரகப்பிரவேசத்துக்கு ஒருதினம் நியமகஞ் செய்யவேண்டுமென்று நமஸ்கரிக்க, வேதியர்கள் நல்ல சுபமுகூர்த்தமென்று நியமகஞ்செய்தார்கள். அந்த முகூர்த்தத்தில் ஐவரும் குந்திதேவியும் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்து, காசிவிஸ்வநாதமூர்த்தியைத் தரிசித்து, புதிய மாளிகையைப் புண்ணியவாசனஞ்செய்து, வேதியர்களுக்கும் மற்ற யாவர்க்கும் வேண்டியவற்றையுதவி, ஐவரும் குந்திதேவியும் குடிவந்தார்கள். தருமராஜன் அம்மாளிகையின் உன்னத விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு அதிக மகிழ்வடைந்து, புரோசனனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி, அன்றுமுதற் பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையிலேயேயிருந்து முதலியவும் உண்டிருந்தார்கள்.

இப்பால் பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையிற் குடிவந் திருப்பதைத் துரியோதனனுக்குப் புரோசனன் தெரிவித்தான். துரியோதனன் கனகனென்கிற சிப்பியையும், சகுனி-கர்னன்-இவர்களையும் ஒரு அறையிலழைத்துப்போய், ஓ ஆப்தர்களே! ஐவரும் அரக்குமாளிகையிற் குடிபுகுந்தார்களாம். இனி அக்கினி மூட்டுதற்குத் தாமிசமென்ன? இப்போது வருகிற கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி இராத்திரி பதினைந்து நாழிகைக்கு அனலிட்டுவிடுவோ மென்றான்: அவர்களும் அதற்கிசைந்தார்கள். உடனே துரியோதனன் புரோசனனுக்குத் தெரிவித்தான். புரோசனன் அந்தச்சதுர்த்தசியை எதிர்பார்த்திருந்தான். சிப்பிசாஸ்திரிகளில் அதிக சிறப்புவாய்ந்த அக்கனகனவன் ஒருநாளிரவில் தன துருவத்தை மறைத்து, யாசகர் வேடம்பூண்டு வாரணாவதத்துக்கு வந்து, வீமனைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாகக் காலில் விழுந்து பணிந்தான். அப்படிவணங்கினவனை வீமன்நோக்கி, அப்பா நீயார்? என்னை வணங்கவேண்டிய தென்ன? என்று வினவ கனகனெழுந்து கைகட்டிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயனே! நானிந்த மாளிகையைக்கட்டிய சிற்பி உங்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள வந்தேன். அதாவது-இம்மாளிகை அரக்கு-பஞ்சு-அழிஞ்சில்மரம்-எண்ணெய்-மெழுக்கு-இவற்றால் முடிந்திருக்கின்றது: இது உங்களைக்கொல்லும்படி துரியோதனன் செய்த கபடம். இந்த மாளிகையில் நீங்கள் நித்திரை செய்யும்போது, அக்கினிமூலையில் வைத்திருக்கும் சரவத்தியில் நெருப்பிடக் கிருஷ்ணபக்ஷஞ் சதுர்த்தசி இரவில் கரு-நாழிகைக்கு நல்ல வேளை பார்த்திருக்கின்றது. நான் உங்கள்மீது அன்புள்ளவனதலால் உங்கட்கு யாதொரு தீங்குமின்றித் தப்பித்துக் கொள்ளும்படிக்கும், துரியோதனன கட்டளைக் கழிவுவராமற்படிக்கும், ஒருதந்திரஞ்செய்து வைத்தேன். அதனைத் தாங்கள் மனதில் வைத்து, சதுர்த்தசியி னன்றைக்கு மாளிகை நான்கு புறமுந் தீமூட்டிப் பற்று முன்னமே நீங்கள் தப்பித்துக்கொள்ளுங்களென்று கூறித் தான் செய்துவைத்திருக்குந் தந்திரத்தைச் சொல்லுகிறான்.

ஐயா வீமராஜனே! உமது பள்ளியறைக்கு அருகில் ஐந்துகால் மண்டபங் கட்டியிருக்கிறேன். அதினடுக்கால் அந்தரமாயிருக்கும். அந்த அந்தரக் காலை மந்தரகிரிபோன்ற உமதுபுயத்தாற் பெயர்த்து அந்தக் கம்பமிருந்த பாவறையைப்புரட்டினால், அதிற்

சுரங்க வழிதோன்றும். அவ்வழியி லிறங்கிப்போய் இடும்பாவனஞ் சேரலாம். என்றுரைத்து எனக்கு விடைகொடுத்தருளும் விரைவில் விதுரமஹாராஜனுக்கு இச்செய்தியை விளம்பிப் போகவேண்டுமென்று வேண்டினன். வீமன் துரியோதனனெண்ணிய எண்ணத்தைக்குறித்து வருந்தித் தாங்களாறுபேரும் அறியாமற் பிழைக்கும்படிக்கு உபாயஞ்சொல்லிய கனகனைத் தழுவிக்கொண்டு புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, அப்பா சிற்பி! அன்று பாண்டுராஜன் வயிற்றிற் பிறந்தோம். உன்னுளவினல் இறந்த எங்கட்கு உயிருதவிசெய்தாய். உத்தமனே! உனக்கு நான்செய்யுமுபகாரமென்ன யிருக்கின்றது? இதோ நான் பூண்டிருக்கும் பணிகளெல்லாம் கொடுத்தேன். இவைகளை அங்கிகரித்துக் கொள்ளென்று பிரிய வசனஞ் சொல்லி விடைகொடுத்துவிட்டு, மாளிகையிற் பிரவேசித்து, கனகனுரைத்த சூக்ஷியையெல்லாம் ரகசியமாகப் பார்வையிட்டு, தமயன் தம்பிமார்களோடும் சொல்லாமல் தன்மனதில் வைத்துக்கொண்டு புரோசனன்பேரில் லக்ஷியமாயிருந்தான். சதுர்த்தசியும் வந்தது. அன்றையதினம் புரோசனன் உதயத்திலெழுந்து ஐவரிடத்துவந்து, மிகுந்த அன்புடையவனைப்போல சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, வாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஒஸ்வாமி தருமநந்தனு! ஏதாவது அடியேற்குக் கட்டளையிடவேண்டியிருந்தா லிடுங்களென்று வினவ தருமராஜன் காலகதியாற் சொல்லுகிறார். ஓ புரோசனு! நாமிந்நகரத்துக்கு வந்தமுதல் நாட்டைப் பார்த்தோமேயன்றிக் காட்டைப்பார்க்கவில்லை ஆதலால் காட்டிற்சென்று நாம் வேட்டையாட வேண்டுமென்றுகூற புரோசனன் அக்கணமே வேட்டைக்குத்தகுந்த முயற்சியெய்தான். ஐவரும் காட்டிற்சென்று பெரிய மிருகங்களெல்லாம் அதமாக வேட்டையாடி, நகரத்துக்கு வந்து அரக்குமாளிகை சேர்ந்து, ஸ்நானம்பண்ணி போசனஞ்செய்தபின்பு தாங்கள் புரோசனனை அழைத்து, அப்பா புரோசனு! நாங்கள் வேட்டையாடித் தேகம் அலண்டிருக்கிறோம் நீ இங்கிருந்து காவலைச் செய்திரு. நாங்கள் நித்திரைபண்ணச் செல்கிறோம். என்று ஐவரும் படுக்கை யறையிற்சென்று மஞ்சத்திற் சயனித்துக்கொண்டு நித்திரை போயினார்கள்.

அரக்குமாளிகையைத் தீயிடுதல்.

இவர்களில் வீமன் மாத்திரம் கனகனென்கிற சிற்பி கூறியவற்றை மனதில் மதித்து, இன்றையதினம் இந்தமாளிகை தீப்படுமாதலால் நாம் சாக்கிரதையாக யிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக் கண்டுயிலா திருந்தான். அக்கினி இடுகிறதற்குக் குறித்த முகூர்த்தம் நெருங்கிற்று. அந்தவேளையில் வீமன் எழுந்து புரோசனனிருக்கிற விடத்தில் வந்து பார்க்கும்போது, புரோசனனுக்கு இப்பூமியின்சம்பந்தம் நீங்கியபடியால் இருந்த விடத்திலே தானே துயின்றுவிட்டான். அதனை வீமன்பார்த்து, இந்தப்பாவி உள்ளனும் கள்ளனுமா யிருந்து நம்மைக்கொல்ல நினைத்தான். தெய்வமிவனைப் பெருந்தூக்கத்திற் சேர்த்தது. இவனிப்படியே தூங்கட்டும். நாமே சரவத்துக்கு அனலிட்டுவிடுவோம் அதன்மேல் தூங்குகிறவன் தூங்கிப்போவான். எனக்கருதிச் சமையக்கட்டிற்சென்று, ஒரு கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்துக்கொண்டு அக்கினிமூலையில் வைத்திருக்கும் சரவத்திக்கு நெருப்பிட்டு, ஓடோடியும் வந்து தருமராஜனை ஒருபுஜத்திலும்-குந்திதேவியை முதுகிலும் மற்றொருபுஜத்திற் பற்குனனையும்-இரண்டு தம்பியரை இரண்டு கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, ஐந்துகால் மண்டபத்தி னடுக்காலை யுதைத்துத்தள்ளி, அதனடியிலிருக்கும் பாறையை எடுத்து உட்புகுந்து, முன்போல் அப்பாறையை மூடிவிட்டு அதிவேகமாக அச்சுரங்கத்திற்சென்று இடும்பாவனத்தில் வந்து, அங்கு மூடியிருக்கும் பாறையைத் தலைபால் முட்டிக்கிளப்பி, அஞ்சுதலைநாகம் அஞ்சுதல் நீங்கி ஆறுதலையுடன் வெளிப்பட்டா லெப்படியோ அவ்வாறு ஐவரையுந்தாங்கி வெளியில்வந்து, அவ்விடத்தில் ஓர் சமமான பூமியில் தழைகளைப்பரப்பி, ஐவரையும் நித்திரைபங்கமில்லாமற் படுக்கவைத்து, அந்த மிருகஜெந்துக்கள் அதிகமாகையால் தான் நித்திரைசெய்யாமற் காவலிருந்தான். குந்திதேவி - தருமராஜன்-பற்குனன்-நகுலன்-சகாதேவன்-இவர்களுக்கு அதிக நித்திரை மயக்கத்தால் வீமனெடுத்துவந்தது கனவுபோலிருந்தது.

இங்கே சரவத்தியில் அனலிட்டமாத்திரத்தில் குபீரென்று தணல் அதிகரித்தெழும்பிச் சுற்றுமதிலை வளைந்து, உள்ளிருந்த மாளிகையைமுற்றும் நீறாக்கிவிட்டதுமன்றி மறந்து தூங்கிவிட்ட புரோசனனையும், துரியோதனன் கட்டளைப்படி விஷங்கலந்த தேனைக்கொடுக்க அம்மாளிகையில் வந்திருந்த ஐந்து வேடரையும், அவ்வேடர்களின் தாயையும் சாம்பராக்கிவிட்டது. வாரணவதபுரியி லிருக்கிறவர்கள் யாவருமெழுந்து, அரக்குமாளிகை எரிவதைக்கண்டு மனநடுங்கி, ஐயையோ! பிரம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-முதலானவர்கள் மதிக்கத்தகுந்த சிறப்பினை வகிசந்திரவமிச சிகாமணிகளான ஐவருந்தாயும் வெந்து நீறாகி விட்டார்களே. இனி நாமென்ன செய்யப்போகிறோம்? ஹரி ஹரி!! தெய்வமே! தெய்வமேயென்றலறி வயிற்றி லறைந்துகொண்டார்கள். சிலர் தரையில் விழுந்து புரண்டு புரண்டு அழுதார்கள். சிலர் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள். இவ்வாறு யாவரும் வருத்தமடைந்து, உதயமானவுடன் அத்தினபுரத்துக்கு இச்சேதியைத் தெரிவிக்க தூதரை அனுப்பினார்கள். அந்தத்தூதர் கடுகிவந்து, வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அஸ்வத்தாமர்-கர்னன்-சகுனி-விதுரன்-மந்திரிகள்-பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்த

னர்-முதலானவர்கள் புடைசூழக் கொலுவிருக்கும் துரியோதனன் காலில் விழுந்து, ஓவென்றலறிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மண்டலேஸ்வரா! வாரணாவதத்தில் வந்து இளவரசுபட்டத்தைச் செலுத்திவந்த ஐவருந் தாயும் நூதனமாக இயற்றிய மாளிகையில் நித்திரை செய்திருக்கிறபோது, அம்மாளிகை தீப்பட்டுக் கரிந்து போயிற்றென்றார்கள். அச்சபையிலிருக்கிற யாவர்களு மிவ்வசனத்தைக் கேட்டமாத்திரத்திற் சாவுக்குச் சரியான மூர்ச்சை யடைந்து, சற்றுநேரம் சென்றவுடன் மூர்ச்சைதெளிந்து, ஒவ்வொருவராக எழுந்து ஏங்கிவிழுந்து, மனநடுங்கிச் சரீரந்துடித்து, வாய்குழறி நாவறண்டு ஓவென்றழத் தொடங்கினார்கள். இவர்களோடு துரியோதனனும் சகுனியும் கர்ணனும்உள்ளே மகிழ்வுற்றிருந்தாலும், உலகத்துக்கு மெய்ப்படப் புரண்டழுவார்களோடு தாங்களும் எதிர்சென்றுநின்று மருண்டழத் தொடங்கினார்கள். இந்தச்சேதி திரிதராஷ்டிரனும் அந்தப்புரத்தி லிருப்பவர்களும் கேள்வியுற்று ஓவென்றலறத் தலைப்பட்டார்கள். அத்தினபுரத்து ஆஸ்தானத்திலெழுந்த அழுகையொலியானது கடலொலிபோ லிருந்தது.

இப்படி யாவரும் சிலநேர மழுதுபுலம்பிப் பின்பு ஒருவாறாய் மனந்தேற, துரோணர்-கிருபர்-இவர்கள் ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? வீமன் வாயு பகவானுடைய புத்திரனாயிற்றே. அவனிருக்கும்போது அவ்வாயுவுக்கு நண்பனாகிய அக்கினிபகவான் தன் கிரணத்தைத் தாக்குவானா? ஐயோ! இவ்வுலகிலுள்ள சுத்தவீரர்களிற் சிறந்த பராக்கிரமனாகியும் அதிகயுக்தியை யுடையவனாகியு மிருக்கிற பற்குனன் மெய்மறந்தானா? வில்லில் தேவாஸ்திரங்களிலொன்றாகிய வருணாஸ்திர மிருக்கிறதே அதனைத் தொடுத்துவிட்டால் அரைமாத்திரையில் அக்கினியை அவித்துவிடுமே அல்லது வில்லெடுக்க நேரமில்லாவிட்டாலும் ஒரு துரும்பையெடுத்து வருணேஸ்வர மந்திரத்தை யுச்சரித்து விடலாகாதா? என்ன வித்தை கற்றாலும் காலம்நெருங்கினால் ஒன்றுந்தோன்றாமற் கெடுவரென்று ஆன்றோர்களுரைத்திருக்கின்றது ஐவரிடத்துத் திருஷ்டாந்த மாயிற்றேயென்று பலவாறு நினைந்துருகினார்கள். வீஷ்மர் பாவியாகிய துரியோதனன்செய்தசூதினால் பஞ்சகர்த்தாவைப்போல் விளங்கும் பாண்டவரைப் பறிகொடுத்தோம். இனி வருத்தப்பட்டதினாற் பயனில்லையென்று திடசித்தத்துடன் தேறினார் இவர்களொப்பந்தம் விதுராராஜனும் தேம்பித்தேம்பி விசனப்பட்டு கனகனென்கிற சிற்பிசொல்லிய வாக்குதத்தத்தை நினைத்துத் தைரியங்கொண்டிருந்தான். திரிதராஷ்டிரன் முதலானவர்கள் (ஆடுநனைகிறதற்குக் கோணாயழுவதுபோல்) அழுதார்கள்.

பின்பு யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி வாரணாவதம் வந்து அரக்குமாளிகையைச் சோதித்துப்பார்க்கும்போது, ஐந்து வேடரெலும்பும் அவ்வேடர்களின் தாயெலும்பும் தோன்றிற்று. அதனைப்பார்த்து யாவரும் கனவருத்த மடைந்தார்கள். விதுரன் அவ்வெலும்பைக் கண்ணுற்று, முன்கொண்ட தைரியத்தை யிழந்து, இது ஐவருடைய எலும்பென்று தீர்மானித்து, சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சை யடைந்து வீழ்ந்து மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, ஐயோ மக்களே ஐயோ மக்களே! என்று ஓவென்றலறி மதிமருண்டு, கோபமென்கிற வாயுமோதலிற் பட்டுப் பெருமூச்செறிந்து, சரீரமுழுவதுங் காந்தி, விழிகளில் நீர்ப்பசுமையற்று, பிராணனிலைபெறும லலைந்து, உதிரம் பெருக வெயர்த்து, நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்து, நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டு, ஓ மதக்களிற்றினை யொத்த மைந்தர்களே! எதிர்த்துவந்த சத்துருக்களுக்கு யமனைப் போன்றவர்களே! மதித்து வந்தோர்களை மகா விஷ்ணுவைப்போற் காக்குந்தீரர்களே! மகமேரு கிரியையொத்துப் பிரகாசிக்குங் கீர்த்திப் பிரதாபர்களே! சத்தியமே நித்தியமாகவுடைய உங்கட்கும் இத்தீங்கு நேர்ந்ததல்லவா? இந்தச்சந்திரகுலத்தை ஆலமரத்தின்கீழ் விழுதுபோல் அந்தியத்தில் நீங்கள்தான் ஆதரிப்பீர்களென் றெண்ணி யிருந்தேனே. அந்த எண்ணமெல்லாந் தற்காலத்தில் ஆற்றிற் கலக்கவிட்ட ஆவின்பாலுக் கொப்பாய் விட்டதே, சர்வலோக ரக்ஷகனாகிய அரிவாசுதேவன் நீங்கள் எங்கிருந்தபோதிலும் உங்களைப் பக்கத்துணையாயிருந்து பாதுகாப்பாரென் றெண்ணியிருந்தேனே, அவருக்கும் உங்கள்மேற் கிஞ்சித்துங் கிருபையில்லாமற் போய்விட்டதா? முன்னம் நீங்கள் தந்தை வார்த்தையைத் தருமவார்த்தையென்றெண்ணி வாரணாவதத்திற்குச் செல்லும்போது, எங்களோடு பிரிவாற்றாமையாற் பரிதாபிப்பவன்போல் வழிவிடவந்த வஞ்சகப்பாவியாகிய துரியன் புரோசனனைத் தனியே யழைத்து இரகசியம் பேசியனுப்பியபோதே எனக்குச் சந்தேகமுண்டாகி, நானுமுங்கட்கு இரகசியமாய்ப் புரோசனனை நம்பவேண்டாம் சாக்கிரதையாயிருங்களென்று எச்சரிக்கைசெய்து வந்தேனே அதனை மறந்தீர்களோ? அப்பால் இவ்வாரணாவதத்தில்நடக்கிற வஞ்சகத்தையெல்லாங் கனகனென்னுஞ் சிற்பியாற் கேட்டறிந்தபோது, உடனே எனக்குண்டான மனவருத்தமாற அவன்சொல்லிய வார்தையானது, ஒருவன் தன்னுயிர்போன்ற பொருளை வைத்துக் காணாமல் துக்கித்து மீட்டுமப் பொருளைக் கண்டால் எவ்வித பூரிப்பை யடைவானோ? ஒருவன் தன் தேகத்தைவிட்டு நீங்கிப்போன உயிரானது மீளவுமத்தேகத்திற்றானே வந்து பிரவேசித்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியை யடைவானோ? ஒருவன் மானிடனாய்ப் பிறந்தும் மோக்ஷம் பெறவேண்டிய முயர்ச்சி யில்லாமலிருந்து இறந்தவுடன் அம்மோக்ஷம் தற்செபலாய் கிடைக்குமாகில் அப்போது அவன் எவ்வகைத்தான பிர்ம்மானந்தத்தை யடைவானோ? அவ்வகைத்தான பூரிப்பும்-மகிழ்ச்சியும்-பிர்ம்மானந்தமு முண்டாக்கத் தக்கதா யிருந்ததே, அஃதிப்போது அழலிற்பட்ட பஞ்சாய்விட்டதென்ன கார

ணமோ? ஐயா தருமநந்தனே! சத்தியமென்பதெங்கு ள்ளதோ அவைகளெல்லாம் உன்னுடைய அகண்ட சத்தியத்தின் அம்சமென்று சொல்லும்படியாகவுரு க்கொண்டுவந்த உனக்கும் இவ்வித ஆபத்து நேர்ந் ததா? அப்பா வீமசேனா! பிரசண்ட மாருதத்திற் கொப்பான வேகத்தையும், ஆலகாலத்திற் கொப்பா ன கோபத்தையும், வடவைக் கனலுக்கொப்பான வீரத்தையும், பெரும்புறக்கடலுக்கொப்பானதயை யையும், சர்வசங்கார உருத்திரமூர்த்திக்கொப்பான திடதைரிய பராக்கிரமத்தையும் எங்கிருத்திப் போ யினையோ? தம்பீ அர்ச்சுனா! வில்லாசிரியராகிய து ரோணாசாரிக்கு முதலைபால் நேரிட்ட ஆபத்தை நீக்கி அவர் பொன்போன்ற வாயினாற் கஜேந்திரவ ராவென்று துதிக்கும்படியான மேன்மைபெற்ற தல் லாமல், அவர் பாஞ்சாலனிடத்திற் பேசிவந்த சபத த்தை நிறைவேற்றவெத்தனை பேர்சென்று எதிர்த் தும் ஆகாமற் பின்பு தனியேசென்று வென்று, அவ னைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டு வந்து ஆசாரிய ரெதிரில் விட்டு, அவர் சபதத்தையும் நிறைவேற்றி னையன்றோ? அது காலையில் அப்பாஞ்சாலன் அவ்வா சாரியருக்கு மறுசபதங்கூறி, தன்னை வெற்றிகொ ண்ட உன்தோளுக்கியைய ஒரு புத்திரியைப் பெற் றுத் தரக்கடவேனென்று ஒருறுதிசெய்து கொண் டுபோய்ப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தால் திரிலோகமு மெச்சத்தக்க புத்திரியைப்பெற்று வைத்திருக்கின் றானே, அவனெண்ணம் மண்ணுபதே, மகனே நகு லா! குழந்தாய் சகாதேவா! முற்றுந்துறந்த முனிவர் களும் உங்கள் முகாரவிந்தத்தை நோக்கும்போது இப்படிப்பட்ட புத்திரபாக்கியமே முத்திக்கு வித் தென்று இச்சை கொள்ளுவார்களே. அப்படிப்பட் ட உருவும் உணர்வும்-உண்மையும்-உபகாரமுமாகிய எல்லா நன்மைகளும் வாய்ந்த உங்களையும் அக்கினி தேவன் சிறிது மிரக்கமின்றித் தகித்து விட்டானல் லவா? ஆனதினாற்றான் அவன் யாவராலும் (சேர்ந் தார்க்கொல்லி) என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஆ! ஆ! மைந்தர்களே! நீங்களனைவரும் எனக்கெய்ப்பில் வைப் பானவர்களென்று எண்ணியிருந்தேனே, அவ்வெ ண்ணமும் இன்று உங்களைத்தீய்த்த அனலிற் றீய்ந் ததுபோலாயதே. ஐயோ! அரண்மனையில் வெவ் வேறு தனித்து நித்திரைசெய்யு நீங்களனைவரும் தாயும் ஒரேவிடத்தில் வந்து எரிந்து என்பாய்ப்போ யிருப்பதைப்பார்த்தால், அனற்பட்டவுடன் வெளி யில் வரலாமென்று ஓடி வந்தீர்களோ? அப்படி ஓடி வந்தும் உங்கள் தலைவிதி வசத்தால் வாசற்படியிலக ப்பட்டு மடிந்தீர்களோ? அந்தோ! தெய்வமே! தெய் வமே! என்று பலவாறு தனக்குள் தானே அழுது புலம்பினன். துரியோதனனும் அவனைச்சேர்ந்த மற் றமூன்று துராலோசனைக் காரரும் நாம் கருதியிரு ந்த வேலை இன்று முடிந்தது. இனி நமக்குச் சல்லி யமில்லை. என்று உள்ளங்களித்து வெளிக்குக் காட் டாமலழுதார்கள். இப்பால் ஐவருக்கும் ஐவரை யீன்ற மாதாவுக்கும் நீர்க்கடன் முதலியவற்றைச் செய்துவிட்டு, யாவரும் அத்தினபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். துரியோதனன் முன் கொண்டிருந்த ஏக்கத்தை நீக்கி, பராக்கிரமத்துடன் ஆங்கத்தைப் பெற்றோமென்று மனவூக்கத்தைக்கொண்டு அரசு செலுத்திவந்தான். ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! துரியோதனன் தனக்கு இனிமேல் நேரிடும் பேரிடி க்கொப்பாகிய பெருந்துன்பங்கள் பலவாய் வருகிற தை யுணராமல், (கழுத்துமேல் வெட்டு விழுவதை யறியாமல் தனக்குக் கொடுக்கிற தூபதீபத்தையும் தழையையுங்கண்டு மகிழும் பலியாட்டைப்போல்) மகிழ்வடைந்து இனிது வாழ்ந்திருந்தான். இனி அங்கே இடிம்பாவனத்தி லிருந்த பாண்டுமக்கள் கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று வைசம் பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

வாரணாவதச்சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஏழாவது,

வேத்திரகீயச்சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சீதநாண்மலர்க் கோயின்மேவுசெந் திருவினுப கன் றேவநாயகன், வேதநாயகன் பூதநாயகன் விரத நாயகன் விபுதநாயகன், போதகாதிபன் முதலைவாயி டைப் பொறைதளர்ந்துமுன் பொதுவிலேயினைந், தாதிமூலமே யென்னமுன்வரு மாதிநாயகனடிவண ங்குவாம்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! வீமன் தன் தமயன் தம்பிமார் அன்னை இவ்வைவரும் நித்தி ரைசெய்யத் தான் காவலாயிருக்கும்போது, அவ்வ னம் இடும்பனென்கிற அரக்கனும் அவன் தங்கை இடும்பியும் வாழுமிடமாதலால், இடும்பன் இவர்க ள் வந்திருக்கிறதைக் காற்றுவாடையால் உணர்ந்து, நமது பசிக்கு இரையகப்பட்டாற்போ லிருக்கின்ற தென்று திடுக்கென்றெழுந்து வெளிப்பட்டான். இடும்பி அதிவேகமாக வெளிப்பட்ட தமயனை வணங்கி, எங்கு செல்லுகிறாய் அண்ணாவென்று வினவினள். இடும்பன் சொல்லுகிறான். ஓ அம் மா! நமக்கு நெடுநாளாக நரமாமிசம் அகப்படாம லிருந்தது. இன்றையதினம் நரஜீவன் நமது

வனத்தில் வந்திருக்கிறதாய்க் காற்றுவாடை காட்டுகிறதால், நான் அவ்விடத்துக்குப் போகிறேனென்றான் இடும்பி தமயனை வணங்கி, ஓ அண்ணா! நானு நரமாமிசம் புசித்து நெடுநாளாயிற்று எனக்கு விடைகொடுத்தால் நானேசென்று, வந்தநரரை என் பசியாறத்தின்று, தங்களுக்குங் கொண்டுவருகிறேனென்று புகன்றாள். இடும்பன் அவள்கருத்துக்கிசைந்து, நல்லது அப்படியே நீபோய் புசித்து எனக்குங் கொண்டுவாவென்று சொல்லி அவண் நின்றுவிட்டான். இடும்பிசாதியில் அரக்கியாயிருந்தாலும், வடிவில் மஹாலட்சுமியையொத்து விளங்குவாள். அதனாற் கமலக்கன்னியென்றும் பெயருடையவள் அவ்விடும்பி விரைவாக நடந்துவந்து வீமனைப் பார்த்தாள் அவனதுதேககாத்திரத்தையும் அழகையம் வலியுடைமையையு மதித்து, இவர் நரனாயிருந்தபோதிலும் திணிவுடைமை முதலியவற்றால் நமதினமாயிருக்கிறார். மேலும் அழகினுபர்ந்தவர் இப்படிப்பட்டவரை நாம் கணவனாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கருதி, கொல்லவும் அடிக்கவும் பிச்சவும் பிடுங்கவும் மெல்லவும் விழுங்கவும் வந்த கருத்தை விட்டு, நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்னு நான்கையுநீங்கி, அடங்கி ஒடுங்கி அருகில்வந்து நின்று, ஓ நரேந்திரா! நீர்யார்? உமது பெயரென்ன? உமது இருப்பிடம் எது? இவ்விடம் வந்த காரண மென்னவென்று வினவினாள்.

இடும்பாசுரன் வதை.

வீமன் இடும்பியைநோக்கி, அடி பெண்ணே! நீயார்? உன்பெயரென்ன? இந்த நள்ளிருளிலிங்கு வந்த காரண மென்னவென்றுகேட்க, இடும்பி அடடா!! இவர் மஹாபலவான் நம்மைப்பார்த்த நராளெல்லாம் விடவிடத்து, துடிதுடித்து, பதைபதைத்து, நடுநடுங்கி, உயிரொடுங்குவார்கள். நாம் அவர்களை வாழைப்பழம்போல் விழுங்கிப்போடுவோம். அப்படி யிருக்க இவர் நாம்கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்காமல் நம்மை எதிருத்தரங் கேட்கிறார். நமக்குக் காரிய முடிகிறதேபெரிது வீரியத்தைக் காட்டுவதற்கு வெளிப்படாமல், நமது கருத்திற் கொண்ட கோரிக்கை நிறைவேறாது. ஆதலால் நாமே விடைகொடுப்போமென்று நிதானித்து மதித்து வீமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ திடகாத்திரவீர சவுந்தர்யநரேந்திரா! இவ்வனம் இராவணேஸ்வரன் வல்லமைக் கொப்பாகிய இடும்பாசுரனுக்கு நிவாசஸ்தலம். நான் அவன் தங்கை என்பெயரும் இடும்பிதான். நீர் இங்கேவந்ததைக் காற்றுவாடையினுணர்ந்த என் தமையனாகிய இடும்பாசுரன், உம்மைப் புசிக்க எழுந்து அதி வேகமாக வந்தான். அவனை நிற்கவைத்து நானும்மைத் தின்ன வந்தேன் வந்த விடத்தில் உமது வடிவத்தைப் பார்த்தவுடன் அதிக மயலாகி நின்றேன். இப்போது என்னைக் கூடி மனங் களிப்பெய்தச் செய்தால் என்தமயனாலும் இன்னும் யாவராலும் உமக்குக்கெடுதி வாராமற் காப்பதுமன்றி, சொற்கமத்திய பாதாளலோக விநோதங்களைப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டாலும், அவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்களின்மேல் ஆசையிருந்தாலும், அரைநொடியிற் கொண்டுபோய்விடுப்பேன் அவ்வஸ்துக்களையுங் கொண்டுவந்துகொடுப்பேன் என்மீது அன்புவைத்து என்னையாளுமென்று இனிய வசனங்களால் வேண்டினாள்.

வீமன் அவளைப்பார்த்துச் சிரித்து, அடிபெண்ணே! உன்வல்லமையை நீயேதான்சொல்லவேண்டும். மற்றொருவர்யார் புகழப்போகிறார்கள்? அஃதிருக்கட்டும் உன் தமயன் இராவணன்வல்லமைக்கொப்பானவனென்றும், என்னை விவாகஞ்செய்து கொள்ளென்றுங்கூறினாய் இதுநன்றா 'யிருக்கின்றது. இராவணனே ஒருமானிடனாலிறந்தான் உன்தமயன் அவனுக் கொப்பானவனென்றால் ၊ அதிலென்னபெருமை? எவராலும் ஒருவன் | இறக்காததல்லவோ பெருமைஇல்லை இராவணனுக் கொப்பானவனே எனில், யாராவதொருத்தர்கொன்று காலைவாரி யிழுத்துப் போடுவார்கள் அவனைக்குறித்துச் சிறப்பாகச் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்னைக்கூடென்று யோசியாமல் எதிர்நின்று புகன்றையே நான்மானிடன் நீஅரக்கிஉனக்கும் எனக்கும் கணப்பொருத்தம்பொருந்தாது ஆதலால் இக்கணம் இந்தவிடத்தைவிட்டுப் போய்விடு அப்படிக்கல்லவென்றால்உன் சமர்த்தைக்காட்டு உன்னால்முடியாவிட்டால் உன் தமயனை வரச்சொல்லென்று கடுகடுத்துக்கூறினான். இடும்பி வீமன்கொடுத்தஉத்தரவைக்கேட்டு, அதிக அன்பைவைத்திருக்கிறவளாதலால் தன்வன்மையை விட்டு மனந் தளர்ந்து, இந்த நரேந்திரன்நமதுகருத்துக் கெவ்வண்ணமிசையப் போகிறார் என்றுநினைத்து நாலுதிசையும் நோக்கும்போது ஒருதிசையில் தருமன்முதல் ஐவர்படுத்து நித்திரைசெய்வதை யறிந்து, ஓ!ஓ இவரொருவரென்றிருந்தோம். அதோ ஐந்துபேர் படுத்திருக்கிறார்கள் இந்த மஹாபுருஷர் பலவானாதலால், இவரைக்காவல்வைத்து நித்திரை செய்கிறார்கள். அவர்களைக் கொண்டாவது நமது எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கருதியிருக்கிறபோது இடும்பன் வெகுநேரமாம்த் தங்கை வராதிருப்பதைக்கண்டு, அடடா!! நமது தங்கை நரமாமிசம் புசிக்கப்போனவள் என் இன்னும் வரவில்லையென்று அதிவேகமாக ஓடிவந்தான். அக்கால் இடும்பி நாணமுற்று ஒதுங்கியிருக்கிறதையும், வீமன் மதங்கொண்ட யானையைப்போல் இருமாப்புட னிருப்பதையுங்கண்டு, இந்தமானிடன் நமதுதங்கையைமயக்கிக் கைவசப்படுத்த எண்ணியிருக்கிறான் என்றுநினைத்துச் சினங்கொண்டு வீமனிடத்துவந்து, அடாநரா! நீஎன்ன? உன்வல்லமை என்ன? என்தங்கையைக்கைவசப்படுத்திக்கொள்ளவாபார்க்கிறாய்? சபாசு! நீஎங்களுக்குப்பலியாகிறது

போய், கலியாணகாரியமாநாடியிருக்கிறாய்? உனக்கு இக்கருத்து வந்தது என்னகாரணம்? உன்விதி கிழிந்தது. இதோ உன்னை யமபுரத்துக்குஅனுப்பிஉன் தசைகளைப் புசிக்கிறேம் பாரடாவென்றுதன்பலங் கொண்டமட்டும்ஓங்கி யடிக்கவந்தான்.

வீமன் புன்னகைகொண்டு, அடா!! நாம் சும்மாவிருக்க நம்மேல் வீண்வழக்கிட்டுப்போருக்கெழுந்தான். இவனை விடக்கூடாது என்று எழுந்து தன் பலங்கொண்டமட்டும் இரண்டுகரத்தாலுங்கன்னத்திற்குத்தினான். அக்குத்தினாலிடிம்பனுக்குவாயிலுள்ளபல்லெல்லாம் பலபலவென்று விழுந்து, தொண்டைநெரிந்து, மண்டைகலங்கிற்று இடிம்பாசுரன் சற்றுநிதானித்து, அப்பா! நாம் எப்போதும் இப்போதுபட்ட தெப்பல்பட்டதில்லை இக்காட்டிலிருந்து அநேக நரசன்மங்களைப் புசித்தோம் நம்மைக் கண்ட நகரெல்லாம் கடகடத்து விலவிலத்து உயிர் சோர்வார்கள். இந்நரன் நமது உக்கிரத்தைக்கண்டும், அதராமற் பெதராமற் சஞ்சலப்படாமல் தைரியத்துட தன்னெதிர்நின்றதுமன்றி, நம்மையும் பல்லுதிர உடைத்தான். இனிஇவனுக்குத் திரிமூர்த்திகள் துணைவந்தபோதிலும் இவனைக்கொல்லாமல் விடலாகாதென்று மனதில்நினைத்து வடவானலத்தைநேத்திரத்திற் காட்டிப் பர்வதம் கால்கொண்டு நடந்துவருவதுபோல் வீமனுக்கு எதிர்வந்துநின்று, தன்கையால் ஓரடி அறைந்தான். வீமன் அவ்வடியைத்தட்டி, அவனைப்பிடித்து ஆகாயத்தில் எறிந்தான். இப்படி ஒருவரையொருவர் வாரியெறிகிறதும் மோதுகிறதுமாக இருக்கும்போது, நித்திரை செய்கிற ஐவரும் விழித்துக்கொண்டுபார்த்தார்கள். நகாத்திற் படுத்திருந்தகியர்பகமே அதிகமாகக்கொண்டிருக்கிறவராதலால், நாலுதிசையையும் பார்த்து திடுக்கிட்டு மனநடுங்கி, ஆ! ஆ! கொடியவனத்தில் வரவேண்டிய காரியமென்ன? வந்தவிடத்து வீமனுடன்யமனைப்போற் காத்திரமானயாரோ ஒருவீரன் யுத்தஞ்செய்கிறான். இதென்னஆச்சரியம்? என்றுநொந்து பலவாறுநினைத்து வருத்தப்பட்டிருக்கையில், இங்கேவீமனும் இடிம்பனும் ஒருவரைஒருவர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்கிற ஆசையினால் குத்தியும், தட்டியும், உதைத்தும், மிதித்தும், தூக்கியும், தாக்கியும், அடித்தும், கடித்தும், இந்தவகையாக ஒருமுகூர்த்தம் வரையிற்போராடி; முடிவில் வீமன் அதிக உக்கிரங்கொண்டு, இந்தராக்ஷதப் பயலோடு இன்னேரவரையில் யுத்தஞ்செய்கிறதாவென்று நினைத்துக்கோபத்திஜொலிக்க எழும்பி, இடிம்பனைப் பிடித்துத் தூக்கிப்பூமியில்மோதி, காலைப்பற்றிஇரு பிளவாகக் கிழித்தெறிந்து, மஹாவிக்கிரமத்தோடு இன்னும் அரக்கர்கள் இருக்கிறார்களாவென்று கர்ச்சனையிட்டான்.

வீமன் இடிம்பியை மணத்தல்.

இடிம்பி தமயனிறந்ததை நோக்கிக் கிஞ்சித்து வருத்தமடைந்தவளா யிருந்தாலும் வீமன் வல்லமைக்கு அதிக மகிழ்ச்சியுடையவளாகி, முன்னிருந்த அன்பைவிட எண்மடங்கதிகமான ஆசைவைத்து, தன்னெண்ணம் எவ்வாறு நிறைவேறப்போகின்றதென்னு மேக்கத்தைக்கொண்டு இருந்தவள் குந்திதேவியின்பாதத்திற்போய் விழுந்து வணங்கினாள். குந்திதேவி வணங்கிய அரக்கியைப்பார்த்து, அம்மா! நீயார்? என்னை வணங்கவேண்டிய காரணமென்ன? என்று வினவ இடிம்பி வீமன்மேற் கொண்டிருக்கிற காதலைத் தெரிவித்துப் பின்னுங் கூறுகிறாள்: ஓ மாமி! இவ்வனத்தில் நெடுநாளாக இருக்கிறேன் என்கருத்துக்கிசைந்த கணவன் வரவில்லை. இன்று என்கண்ணுக்கினிய கணவன் உன்புத்திரனேயல்லாமல் வேறொருவரில்லை. என்னை அந்த மஹாபுருஷன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நீ கிருபைபுரியவேண்டும் அப்படிக் கருள்செய்யாவிட்டால் உங்கள் முன்னிலையில் என்பிராணனை விட்டுவிடுகிறேனென்றாள். குந்திதேவி மனங்கலங்கித் தருமராஜனைநோக்கி, அப்பா தருமநந்தனா! இதோ நிற்கிற மாது நமது வீமன்மீது மையலாகி அதிகவருத்தப்பட்டு, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டால் நலமென்றும் இல்லாமற்போனால் தன் பிராணனை விட்டுவிடுகிறேனென்றும் காலில்விழுந்து முறையிடுகிறாள் வலிய வருகிறசிதேவியை ஏன்காலாலுதைத்துத் தள்ளவேண்டும்? அவளெண்ணப்படி இசைவிப்பது நன்மையென்றாள். தருமராஜன் இடிம்பியைப்பார்த்து, ஓபெண்பாவாய்! நீயோ அசுரச்சாதி. இவனோநரன் உங்களிருவருக்கும் பொருத்த மிருக்காதே இதற்கென்ன் செய்கிறதென்றுகேட்க இடிம்பி சொல்லுகிறாள் ஓபுண்ணியமூர்த்தி! அசுரச் சாதிக்கும்மானிடச்சாதிக்கும் தேகபேதம் ஒன்றுதவிர, சுக்கில சுரோணித பேதமில்லை முன்னம் விடப்பன்மனென்கிற அசுரன்புத்திரிசனமிஷ்டையை யயாதிமஹாராஜன் காந்தருவ மணம்புரிந்து சிங்காரவனத்திற் கூடினான் அவள்வயிற்றிற் பிறந்த பூருவென்பவனுடைய கால்வழிதானே சந்திரவமிசம்.

ஓ தருமாத்மாவே! நானே என்வல்லமையைத் தெரிவிக்க கூடாது ஒருவன் தன் ஆற்றலை யறியாதாரிடத்துக் கூறவேண்டுமென்று விதியிருக்கிறபடியால், இரண்டொரு சொல்லில் என்திறமையைத் தெரிவிக்கிறேன் இந்தமூன்றுலோகத்தும் அரைநொடியிலோடிவருவேன் அவனுற்ற பொருள்களைக் கேட்டால் அதனையுங் கொணர்ந்துவந்து கொடுப்பேன் இறந்தகாலம்நிகழ்காலம் எதிர்காலமாகியமூன்றுஞ்சொல்லுவேன். ஆதலால்என்னை அங்கிகாரஞ்செய்யும்படியாய்அந்தமஹாபுருஷருக்குத்தெரிவியுங்க

னென்று செப்பினாள். தருமன் இடும்பியை நோக்கி
ஓ பெண்ணே! இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலங்
கண்டு முன்னுதாய்ச் சொல்லுவேனென்றுரைத்தை
யே, எங்கட்கு முன்னடந்ததும் உதயத்தில் நடக்க
ப்போகிறதுஞ் சொல்லென்றார். இடும்பி-ஓ ஐயனே!
உமக்குத் திரிதராஷ்டிரன் இளவரசுபட்டங் கொடு
த்ததற்காகத் துரியோதனன் பொறாமைகொண்டு,
தந்தையிடத்து முறையிட்டு உம்மை வாரணாவதத்
துக் கனுப்பிவிக்கச்செய்து, நீரவ்விடத்தில் வந்தபி
ன்பு மிகஉருக்கமுள்ளவனைப்போற் கனகனென்கிற
சிற்பி-புரோசனன் என்கிற மந்திரி—இவர்களைக்கொ
ண்டு பஞ்சு-எண்ணெய் - அரக்கு-மெழுகு-அழிஞ்
சில்மரம்-இவற்றால் ஒருமாளிகை இயற்றி, அதற்கு
அக்கினிமூலையிற் சரவத்திவைத்து உங்களைச்சாம்ப
ராக்க ஒருநாள் நியமித்தான். கனகனென்கிற சிற்பி
யை உங்கள் சிறிபதந்தை விதுரன்கண்டு, வாரணா
வதத்தில் என்னவேலை செய்கிறாயென்று கேட்டறிந்
து மிகவருத்தமடைந்து, அத்தீங்கினின்றுந் தப்பி
வெளிப்படுவதற்காக வைத்த சுரங்கத்தை உங்களுக்
குச் சொல்லச்சொல்லி விடுத்தார். அந்தக்கனகன்
அரக்குமாளிகையின் சூட்சியை இதோயிருக்கிற
மஹாபுருஷருக் குணர்த்த, இந்தக்கனவான் துரி
யோதனன் நியமித்த முகூர்த்தத்திற் சரவத்திக்கு
நெருப்பு வைத்து, உங்களையெடுத்துக்கொண்டு சுர
ங்கத்தின் வழியாகவந்து, இக்காட்டில் உங்களுக்கு
நித்திரைபங்கம் வாரமற் காவலிருந்தார். இவ்வனத்
தில் நெடுநாளாக எதிரில்லாமல் வாழ்ந்த நான் வந்து
இந்தச் சௌந்தரியன்மேல் மயலாகினேன். என் கரு
த்தை இடும்பனறிந்து இவரை யெதிர்க்க, இந்தவச்
சிரதேகன் அவனை வெற்றிகொண்டார். இதுவெல்
லாம் காலகதி. இதற்காக நீங்கள் வருத்தப் படாதீ
ர்கள். இந்த மணவாளனுக்கு சங்கதி தெரிந்திருந்து
ம் உங்களுடன் சொல்லா திருந்ததற்குக் காரணமெ
ன்னெனில், உயிருதவிசெய்த கனகன் உங்களுடன்
சொல்ல வேண்டாமென்று கேட்டுங்கொண்டான்.
அவனுக்குத் தான்கொடுத்த வாக்கின்படி சொல்லா
திருந்தார். இனி உதயத்தில் திவ்பக்கியான ஸ்வரூ
பியாகிய வேதவியாசரைக்கண்டு தரிசிப்பீர்க ளென்
றாள்.

இவைகளை யெல்லாந் தருமராஜன்கேட்டு ஆச்
சரியப்பட்டு, வேதவியாசரைக் காண்பீர்களென்று
இடும்பி சொன்னதைச் சோதிக்க வேண்டுமென்று
நினைத்தார். அக்கால் இதுவரையினு நரமாமிசத்தை
த்தின்று கொழுப்பேறியிருந்த இடும்பாசுரன் மாமி
சத்தை விலங்கினம் பறவை முதலியவை புசிக்கத்
திருவிளக்கிட்டதுபோற் சூரியன் உதயமாயினான்:
இடும்பி தருமராஜனை நோக்கிக் கூறுகிறாள். ஓ மூத்
தவரே! ஸ்திரீகளென்றால் எல்லாரும் ஸ்திரீகளல்ல.
கற்புடைமைபெற்று விளங்குகிறமாது எவளோ?
அவளைத்தான் பெண்ணெனப்படும். என்னை அரக்
கியென்று இலேசாய் நினைக்கவேண்டியதில்லை. என்
மனவுறுதியும், நன்னிலையும், அனுபோகத்தில் விள
ங்குமென்று கூறினாள். தருமராஜன் வீமனை யழை
த்து, ஓ தம்பிவீமா! இதோயிருக்கிற கன்னிகைகுல
த்தில் மாத்திரமாக்கியல்லது, மற்றக்குணாதிசயத்திற்
கமலையை நிகர்த்தவள். சேற்றிற் செங்கழுநீரு மல
ரும். நிலத்திற் பொன்முதலியவையு முதிக்கின்றன.
அவைகளை நிந்தித்து நீக்காமல் அங்கீகாரஞ்செய்வ
துபோல், என்வாக்கைத்தள்ளாமல் இந்தக் கன்னி
கையை ஆதரித்துக் கொள்ளென்று ஆசிர்வதித்தார்
மற்ற மூன்று தம்பிமார்களும் தருமராஜன் வாக்கிய
ம்போற் சந்தோஷஞ் சொன்னார்கள். வீமன் தமய
ன் வாக்கியத்தை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டு, தம்
பிமாருந் தாயுங் களிக்க அவளை அங்கீகாரஞ் செய்
தான்.

பாண்டவர் வேதவியாசரால் மந்திரோப தேசம்பெறல்.

உடனே ஐவரும் குந்தியும் எழுந்து நித்தியக்
கடன் முடிக்கச் சலத்தைத்தேடிப் புறப்பட்டார்
கள். அங்கு ஒரு திவ்வியநதி தோன்றிற்று. அந்நதி
யைக்கண்டு யாவரும் அதிலிறங்கினார்கள். அந்நதி
வியாசரால் நியமிக்கப்பட்ட நதியாகையால், அந்நதி
யில் யார்வந்து கால்வைத்தபோதிலும் அவர்களுக்கு
வேதவியாசர் தரிசனமாகிறது. அந்நதியிற் பாண்ட
வர்கள் கால்வைத்த மாத்திரத்தில் அவர்களுக்குஇடு
ம்பி சொற்படி வேதவியாசர் தோன்றினார். உடனே
ஐவரும் எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி, ஓரிடத்திற்
கொன்றைத்தழை முதலியவற்றால் ஆசனமமைத்து
எழுந்தருளச்செய்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம்
புரிந்து நின்றார்கள். வேதவியார் ஐவருக்கும் பல
ஆசிகூறி, குந்திதேவியை ஆதரணைசெய்து, தரும
ராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: அப்பா தருமநந்த
னா! நீங்கள் சஞ்சலமின்றி அதோயிருக்கிற சாலிகோ
த்திர மஹாமுனிவனத்திற் சிலநாளிருங்கள். இதோ
நிற்கிறவள் இடும்பனுடன்பிறந்த இடும்பி. இவள்
மிகுந்த கற்புடையவள். மேலும் ஒருநாள் இந்நதியி
ல் விடாய்ப்பட்டுச் சலமருந்தி ஸ்நானஞ் செய்தாள்.
இந்நதி என்னா லுண்டாக்கப்பட்ட தாகையால், இ
தில் யார்வந்து ஸ்நானஞ் செய்தபோதிலும் அவர்க
ளுக்கு அதிக வல்லமையையும் இஷ்டகாமியத்தை
வும் கொடுக்கிறோமென்று வாக்குதத்தஞ் செய்திரு
ந்தேன். இவள் ஸ்நானஞ்செய்யவே யான் தரிசன
மாயினேன். இவள் நமஸ்கரித்து நின்றாள். இவளு
க்கு யான் அதிக வல்லமையைக் கொடுத்ததுவுமன்
றி, இஷ்டகாமியத்தையும் நீ யடையக் கடவதென்
று வரங்கொடுத்திருக்கிறேன். இவள் இடும்பனுக்
கும் அதிக வல்லமையை யுடையவள். இவள் கால
கதியால் வீமனை மோகித்தாள். நீங்கள் இவர்க்கு
விரோதந் தேடாமற் காந்தருவ மணம்புரிந்து, இ
தோயிருக்கிற சாலிகோத்திர வனத்திற் சிலநாளிரு

ந்து, ஏகச்சக்கரவனத்தி லிருக்கும் வேத்திரகீயத்தி ற் போயிருங்களென்று கட்டளையிட்டு, இதோ நா னொரு மந்திரோபதேசஞ்செய்கிறேன். அதனை உச்சரிப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு வேதியருருவம் வரும் எந்தவேளையில் அவ்வுருவம் நீங்கவேண்டுமோ அந் தவேளையில் அவ்வுருவம் நீங்குமென்று மந்திரத்தை உபதேசித்து, அந்தரத்தானமாகி மறைந்தார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட ஐவரும் குந்திதேவியும் வீமனையும் இணங்கச்செய்து, சாலிகோத்திரமுனி வனத்திற் சென்று, அங்கொருவிடத்திற் பன்னகசாலை யிபற்றி அதிலிருந்தார்கள்.

கடோர்க்கஜனுற்பவம்.

அக்காலையில் வீமன் கமலக்கன்னியுடன் கூடிக் காட்டிற் சென்று, தேன்-கனி-கிழங்கு-முதலியவற்றைக் கொணடுவந்து, தமயனுக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் அன்னைக்குங் கொடுத்து, இரவில் மிகுந்த சாக்கிரதையோடு காவலிருந்து காத்துவருங் காலத்திற் குந்திதேவி வீமனை அழைத்து, அப்பா மகனே! இரவும்பகலும் எங்களூழியத்தி லிருக்கிறையே: உன்மேலிச்சைகொண்டு வந்த கமலக்கன்னியின் கருத்து மகிழ்வெய்துகிற தெக்காலம்? நீ இன்றுமுதல் இரவில்மாத்திரம் காவலைச்செய். மற்றவேளையில் நீ யவளுடன் சுகித்திருவென்று சொன்னாள். பெற்றாள் சொற்படி அன்றுமுதல் வீமன் கமலக்கன்னியோடு கூடிக் குலாவிக்கொண்டு, அன்னை-தம்பியர்-தமயன்-இவர்களையும் பாதுகாத்து வந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு வீமன் வீரியவிர்த்தியாற் கமலக்கன்னி கருப்பந்தரித்து, கால அளவையிற் கருவுருவாகி, உடனே ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிறந்தவுடன் ஆகாயவாணி கடோர்க்கஜனென்று பெயரிடுமினென்ன, அவ்வாறு பெயரிட்டு அப்புத்திரனை ஆதரித்தார்கள். அப்புத்திரன் பிறந்தவுடன் தாயையும் ஐந்து பிதாக்களையும் குந்திதேவியையும் வணங்கி: ஓ என்னருமைப் பெரியோரே! எனக்கும் என்தாயாருக்கும் விடைகொடுத்தருளுங்கள். அம்மான்காணி பாழடைந்திருக்கின்றது. அங்குசென்று அரசுசெலுத்தி வருகிறேன். தாங்கள் எப்போது நினைக்கின்றீர்களோ அப்போது வந்து ஒத்துக் கொள்ளுகிறேனென்று வினவினான். ஐவரும் அப்புத்திரன் கருத்துக்கிசைந்து விடைகொடுத்தார்கள். புத்திரனும் தாயும் அப்பிரியமானவர்களைப் பிரிய மனமில்லாமல் அரிதிற் பிரிந்து விசனத்துடன் அம்மானிருந்த வீட்டுக்கு வந்து, அந்த ஆதீனத்தைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான். பிறந்த சிசுப் பேசுமாவென்றாற் சொல்லுகிறேன்கேளும். ஓ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! இராக்ஷசகுலம் உற்பத்தியான காலத்திற் பிறக்கிற சிசுவும் பேசும்படித் திசைமுகன் வரங்கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் தான் நாளைய வரையில் இராக்ஷசக் குழந்தைகள் பிறந்தபோதே பேசி வருகிறது என்று பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்.

பாண்டவர் வேத்திரகீயமடைதல்.

கேளும் மஹாராஜனே! பாண்டவர்கள் சாலிகோத்திரமுனிவர் வனத்திற் பன்னசாலை யொன்றியற்றி, அவ்வனத்தி லிருக்கும் சாலிகோத்திர முனிவரைக் கண்டு வணங்கித் துதித்தார்கள். சாலிகோத்திரமுனிவர்ஐவரையும் குந்திதேவியையும் ஆதரணை செய்து பல ஆசிகள்கூறினர். ஐவரும் அவரிடத்திலிருந்து, நன்னெறிக் கேதுவாகிய சில மந்திரங்களையும் வேதர்மங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, அவ்விடத்திற் சிலநாளிருந்து, அப்பால் அவரிடத்தில்விடை பெற்றுக்கொண்டு, பின்பு வேதவியாசர்கூறிய மந்திரத்தை யுச்சரித்து, பாண்டவரும் குந்திதேவியும் பிராமண அதிதிவேடமுடையவராய் வேத்திரகீயத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வேத்திரகீயத்தில் முந்நூற்றுமங்கல மென்னுங் கிராமத்திலுள்ள அக்கிராரத்திலிருக்கிற வேதியர்கள் அதிதிகளைக் கண்டால் ஒப்பற்ற கடவுளைக் கண்டதுபோல மிகுந்த அன்புடனெதிர்வந்து மரியாதைகளுடன் ஆதரணை செய்தல் வழக்கமாதலால், இவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் மிகுந்த காதலோடு அழைத்துப்போய் அவரவர்கள் கருத்தின்படி விருந்திட்டார்கள். அப்பிராமணர்களிற் முதிர்ந்த வயதுடையவராகியும், மிகுந்த பாக்கியத்தை யுடையவராகியும், வேதாகமங்களில் தேர்ந்தவராகியும், ஒரேபுத்திரனை யுடையவராகியு மிருக்கிற தர்மமுனி என்கிற ஒரு வைதீகப்பிராமணர்: இந்த ஐவரையும் குந்திதேவியையு மழைத்துப்போய்த் தஞ்வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குத் தேன்-கனி-பலகாரம் - அறுசுவையையுடைய உண்டி-முதலியவற்றை யுதவி, பிதாவைப்போற் பாதுகாத்து வந்தார். இந்த ஐவரும் அந்த வேதியரைப் பிதாவைப்போ லெண்ணி, மிகுந்த பத்தியோடு நடந்து வந்தார்கள். இப்படி வருகிற காலத்தில் அந்நகரத்து வேதியர்க ளெல்லாம் ஏகசக்கரவனத்தி லிருக்கும் பகாசுரனுக்கு ஐம்பது ஏர்கட்டிய வண்டில் நிறைய அன்னமும், அதற்குத் தகுந்த கறி காய்களும், நெய்-தயிர்-பலகார வகைகளுமிட்டு, அதனுடன் ஒருமனிதனையு மனுப்புவிக்கிறது வழக்கம். பகாசுரன் அவ்வண்டில் அன்னத்தையும் நரனையும் புசித்து விடுகிறது.

இப்படி வீடுகளின் வீதப்படி பகாசுரனுக்கு விருந்திட்டு வருகிறமுறை, இந்த ஐவரையும் பரிவுடன் காத்துவரும் வேதியருக்குவந்தது. அந்த வேதியருக்கு ஒரேபுத்திரன்தானிருக்கிறான். அவ்வேதியன் மனைவி இன்று நமது புத்திரனைப் பகாசுரனுக்கிரையாக அனுப்பிவைக்கப்போகிறோமே, ஐஐயோ!

தெய்வமே! வேறுதரவில்லையே என்னசெய்வேன்? அனுப்பாமலிருந்தாற் பாதகனாகிய பகாசுரன்நகரத்துக்குட்பிரவேசித்து, அக்ராரத்தி லுள்ளவரையெல்லாம் கொன்றுவிடுவானே என்று உள்ளறையி லுட்கார்ந்து தலைவிரிகோலமாக அழுதிருந்தாள். குந்திதேவி அந்தப் பார்ப்பனியிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவளாதலால், அவளைக்கண்டு வார்த்தை சொல்லி வருவோமென்று வந்து உட்புறத்துச் சென்று, அந்தப்பார்ப்பனி நொந்தழுவதை நோக்கித் திடுக்கிட்டு, அருகிற்சென்று அந்த அம்மனைப்பார்த்து, ஓ அம்மணி! நாங்களிவ்விடத்திற்கு வந்தநாள் முதல் இதுவரைக்குமிவ்வகையான வருத்தத்தைக் காதினாலும்கேட்டதில்லை என்னிரு கண்ணினாலும் பார்க்கவில்லை இன்றுநீங்கள் வருத்தப்படுவதாயிருந்தால் என்மனங்கல்லா? அன்புடையவர் வருத்தப்படுவதைக்கண்டால், அவர்களைப் போன்றவர்க்கு அதிகவருத்தம் நேரிடுமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன தங்கள்மீதன்புடைமை வைத்த நானெவ்வாறு சகிப்பேன்? தங்கள்கருத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் துயரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுந் தாயேயென்று பலவாறுமிகுந்த ஆருமையோடு வினவ, பார்ப்பனி அழுதலைநிறுத்திக் குந்திதேவியை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள் ஓ அம்மணி! நான் துயரப்படுகிற காரணத்தைச்சொல்லுகிறேன்கேள் இந்நகரம் ஏகசக்கிர வனத்தைச்சேர்ந்தது. இதனைச் சீர்திருத்திப்பெரிய அக்ராரமாக்கி இதில்வேதியர்கள்குடி வந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கிறகாலத்தில் இந்த ஏகசக்கிரவனத்திற் பகாசுரனென்று பெயர்வகித்த ஒரு அசுரன்வந்துசேர்ந்து, இந்த அக்காரத்தைக் கண்டுபிடித்து, தினம்தினம் பிரவேசித்து, ஆடுமாடு முதலியவற்றைப் பிடுங்கித்தின்பதும் போதாமல் வேதியரையும் புசிக்கஆரம்பித்துக்கொண்டான்.

அதுகண்டு வேதியர்களெல்லாம் மெய்நடுங்கிக் கலங்கி, அந்தபகாசுரன் அடிமேல்விழுந்து முறையிட்டுஒருவாக்குத்தத்தங்கேட்டார்கள். அஃதென்னெனில்-ஓஅசுரேந்திரா! தினந்தோறும் வந்து எங்களைப் புசித்துபோவதில் உனக்குலாபமென்ன? நீ எங்களை வருத்தப்படுத்தாமலிருந்தால் உன்னையே குலதெய்வமாகப் பாவித்து, இந்த அக்ராரத்திலிருக்கிற ([illegible]) தலைக்கட்டும் தினம்தினம் உன்பசியாற அன்னமும் ஒருநரபலியுங்கொடுக்கிறோம் இதற்கொத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பலவாறுவேண்ட, அந்தப்பகாசுரன் அதற்கிசைந்தான் அன்றுமுதல் இவ்வேதியர்கள் அந்தப் பகாசுரனுக்குமுன்னஞ்சொல்லியவண்ணம்அன்னமும்நரபலியும்அனுப்பிவிக்கிறது இன்று அந்தமுறை எனக்குவந்தது. என்கணவனோ தளர்ந்தவயதையுடையவர் புத்திரனோஒருவன் அப்புத்திரனை அருமையான தவஞ்செய்துபெற்றேன் அப்புத்திரனைப் பகாசுரனுக்குப் பலியாக்கிவிக்கிறதென்றால் என்மனந் தாளவில்லை. பெற்றவயிறு பற்றிஎரிகின்றது நான்சும்மாயிருந்தாலுமென்னுடல் பதைக்கின்றது இதை நினைத்தால் நெஞ்சுலர்ந்து நாவறண்டுவிடுகிறது உயிருடன்பறிகொடுக்கச் சலமுந்துறந்த சந்நியாசியுஞ் சகிப்பார்களோ? அதற்காகத்தான்நான் துயரப்படுகிறேனென்றலறினாள். இதனைக்கேட்ட குந்திதேவி இருசெவியிலுங்கரத்தைவைத்து மூடி, ஹரிஹரி! நாராயணா! பக்தரக்ஷகா! பரமதயாளா ஓஸ்வாமி இதுவரைக்கும் இந்தப்பார்ப்பனிசொல்லியது போன்றதுயரங் கேட்டதில்லையே இன்றைபதினம் கேட்கும்படி நேரிட்டதேஇனிநானென்னசெய்யப்போகிறேன்? உலகத்தில் வருத்தப்படுவோரைக்கண்டால், அவ்வருத்தம் நீங்கத் தன்னாற்கூடியமட்டும் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று வேதமுறையிடுகின்றதேநான்காதினாற் கேட்டேன் இதற்கொருஉபகாரஞ்செய்யாவிட்டாற் பாவம் நேரிடுகிறதே என்று கடவுளைநினைத்துக் கனவருத்தமுற்று, ஒருவாறுகத்தேறித் துணிவுகொண்டு, அந்தப்பார்ப்பனியருகி லுட்கார்ந்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து, தாயே! நீர்வருத்தப்படாதீர் எனக்கு ஐந்து புத்திரர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவனை அனுப்பிவிக்கிறேன் நீர் சஞ்சலப்படாமல் அந்தப் பகாசுரனுக்கு மாமூற் பிரகாரம் அன்னம்-கறிகாய்-முதலியவற்றைச் சேகரிக்கத்தக்கதென்றாள்.

அந்தப் பிராமணஸ்திரீயானவள் இவ்வசனங் கேட்டமாத்திரத்தில் முன்கொண்ட வருத்தத்தைவிடஎண்மணங் கதிகமான வருத்தமுடையவளாகி, குந்திதேவியை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள் ஓதருமசீலி நீயிப்போது வழங்கியசொல் என்னைவருத்துகின்றதே உன்புத்திரனை எவ்வாறு அனுப்பிவிக்கத் துணிவேன்? ஏனென்றால்-உலகத்தில் எவ்வளவுபொருளைச் சம்பாதித்த போதிலும், பொருள்மேற் பொருள்தேடக் கருத்துண்டாகும் அதுபோல் எத்தனை புத்திரனைப்பெற்றாலும், இன்னும் புத்தரனைப்பெற வேண்டுமென்றுவிருப்பங்கொள்வதுமல்லாமல், ஒரு புத்திரனுக்கு யாதொரு கெடுதியாவது உயிர்ச்சேதமாவதுநேரிட்டால், அக்காலத்து நமக்குப் பலபிள்ளைகளிருக்கின்றனவே அதில் ஒருபிள்ளைபோனாற் போகட்டும்யென்று சும்மாயிருப்பார்களா? ஒருபுத்திரனைப்பெற்றவர்களுக்குப் புத்திர அபேக்ஷைமட்டு பல பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களுக்குப் புத்திராபேக்ஷை அதிகம் அதிலும் அன்னியராகிய எனக்காகநீ பாத்தியப்பட்டு, உன்புத்திரனை உயிருடன்பறிகொடுக்கத்துணிவுகொண்டாலும் உன்வயிறு குழம்பும் மனநடுக்கமுமுண்டாம் ஓபுண்ணியசீலி! பொன்னல்ல பொருளல்ல பூமியல்ல வஸ்திரமல்ல இன்னுமுண்டான பற்றவஸ்துக்களல்ல பத்துமாதஞ்சுமந்து மெத்த வருந்தியும் நொந்தும் பெற்றெடுத்தபுத்திர

ளை நீயனுப்புகிறேனென்றால், யார்தான்சம்மதிப்பார்கள்? பொபோ பிச்சியென்று மறுத்தாள் குந்திதேவிமனந்தளர்ந்து, ஆ! ஆ! இந்தப் பார்ப்பனியம்மன் கருத்து என்ன பரிசுத்தமாயிருக்கின்றது அகத்தியமிந்த அம்மன் மனங்களிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து, ஓதருமமுதல்வி! நீரேன் சந்தேகப்படுகிறீர்? என்புத்திரர் ஐவரிற்கறுத்ததேகத்தோடுங்கூடிய சிறுவனை அனுப்பிவிக்கிறேன் அவனால் அந்தப் பகாசுரன்அதமாவான்' அதற்கு யாதொரு சந்தேகமில்லை அப்படியல்லவென்று ஒருவேளை அந்தப்பகாசுரன்கையி லகப்பட்டு .இறந்து விடுவானாகில், காலகதியென்றும்-நான் அந்தப் பிள்ளையைப் பெறவில்லையென்றும்-தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறேன் நீங்கள்தடுத்தும் நானுங்களைக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறதற்குக்காரண மென்னவென்றால்? வருத்தப்படுகிறவரைக்கண்டும், அவர்கள்துன்பத்தைக்கேட்டும், சும்மாயிருக்கலாகாது. 'ஆதலால் என்கருத்தின்படி நடத்துங்களென்று தொழுதாள்.

பார்ப்பனிகுந்திதேவின் மனவுறுதியை முகக்குறிப்பினாலறிந்து, இந்தஅம்மன்சொல்லுகிற தயிரியத்தையும் உறுதியையும் நோக்கினால், நமக்கு ஏதோகிஞ்சித்து நலம்வருகிறதாகத்தான் தோன்றுகிறதுஎன்று தீர்மானித்து; குந்திதேவியின் எண்ணத்துக்கிசைந்து சொல்லுகிறாள் ஓஅன்னையே! நல்லது-இனி ஆகவேண்டிய காரியங்கட்கு யத்தனப்படுகிறேன் உன்னிஷ்டப்படியே உன்பிள்ளையைஅனுப்பென்று ஒப்புக்கொண்டு சமையற்செய்வதற்குத் தன்சுற்றத்தாரை அழைத்தனுப்பினாள் இதற்குள் ஸ்நானத்துக்குச்சென்ற தன்கணவனும்வந்தார்பார்ப்பனி எதிர்கொண்டுபோய்க் கணவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தான்வருத்தப்பட்டதுமுதற்குந்திதேவிபுத்திரனை அனுப்பிவிக்கிறேனென்று உடன்பட்டவரைக்கும் சொன்னாள். வேதியனாகியதர்ம முனிவர்ஒருவாறாக மனமிசைந்து, நல்லது நீசமயற்செய்யென்று கட்டளையிட்டார் பார்ப்பனிவந்த சுற்றத்தாரை வைத்துக்கொண்டு, காய்வகைக் கறிகளும்-கனிவகைக்கறிகளும்-இலைவகைக் கறிகளும்-இதழ்வகைக்கறிகளும்-மூலவகைக் கறிகளும்-முளைவகைக்கறிகளும் - மரவகைக் கறிகளும் - மதுவகைக்கறிகளும் - தயிர்வகைக்கறிகளும் -தாளவகைகறிகளும்-பால்வகைக் கறிகளும்-பலவகைக்கறிகளும் - இன்னுமுண்டான பஞ்சபக்ஷணபரமானங்களுடன் மலைபோல அன்னத்தைவடித்துக்கொட்டி, அதற்குத் தகுந்த பருப்பு-நெய்-பணியாரம்-தயிர்-முதலானவைகளைச் சேகரித்துச் சாக்கிரதையாயிருந்தாள்.

பகாசுரன் வதை.

இப்பால் குந்திதேவி பார்ப்பனியிடத்துவிடைபெற்றுத் தன்மக்கள் பாற்சென்று, தருமராஜனை நோக்கி, ஓ மைந்தனே! நம்மை ஆதரணைசெய்து வருகிற வேதியர் வீட்டிற்குட் சென்றேன். அவ்வேதியர்மனைவி வேஷ்டையோடழுதாள். நீயேன் வருத்தப்படுகிறாயென்று கேட்டேன். அந்தப் பார்ப்பனி என்னைப்பார்த்து, ஓ இரக்கமுள்ள மாதாவே! இந்த முந்நூற்று மங்கலத்தில் ஒரு அசுரன் பிரவேசித்து வேதியரையெல்லாங் கொன்றுதின்று வந்தான். அவனுக்கு இந்நகரத்தார் வந்தனைசெய்து, நாள்தோறும் ஒருநரபலியும் விருந்துமிடுகிறோமென்று ஒப்பாசாரம் பண்ணிக்கொண்டார்களாம். இன்றையதினம் எங்கள் முறையாதலால் அந்த அசுரனுக்கு விருந்திடப்போகிறோம். அவனுக்கு நரபலியாக என்னொரு பிள்ளையை அனுப்பிக்கவேணும். அதற்காகத் துயரப்படுகிறேனென்றாள். அம்மொழியைக் கேட்டவுடன் மனந்தாளாமல், நமது வீமனை அனுப்பிவிக்கிறேனென்று வாக்குவிறையஞ் செய்து வந்தேன். என்வாக்குப் பழுதுறாமல் வீமனை அனுப்பிவிக்க வேண்டுமென்று மெத்தவும் நைந்து புகன்றாள். அதைக்கேட்ட தருமராஜன் தாயைவணங்கி, அன்னையே! துயரமுற்றோரைக் கண்டால், அத்துயரம் நீங்கத் தன்னாற்கூடியமட்டும் உபகாரஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் வாக்குதத்தங் கொடுத்து வந்தது தகுதிதான். அதற்கு வீமனை அனுப்பிவையென்று கட்டளையிடுகிறது எனக்கு மனமொத்துக் கொள்ளவில்லை ஏனென்றால் வாரணாவத நகரத்தில் நூதனமாகப் புதுக்கிய அரக்குமாளிகையிலேயே நாமெல்லாம் இறந்துபோக நேரிட்டது. அந்த இக்கட்டைத் தப்புவித்துக் காட்டிற் கொண்டு வந்துவிட்டான் வந்தவிடத்தில் யமனைப்போல் ஒரு அசுரன்வந்து நம்மைப் புசிக்கவந்தான். அப்போது இந்த வீமன் அவனைக்கொன்று வெற்றிபெற்று நம்மைக் காப்பாற்றினான். உயிருதவிசெய்த உபகார புருஷனை அனுப்பிவிட்டு நாமென்னசெய்வது? என் மனம் ஒப்பவில்லையென்று உருகினார்

அதற்குக் குந்திதேவி சிரித்து, அப்பா தருமநந்தனா! நீயேன் வருத்தப்படுகிறாய்? வீமன் பலத்தை நீ அறியமாட்டாய். பிள்ளையின் திறம்பெற்ற எனக்குத் தெரியும். எப்படியென்றால், நீ ஒன்றரை வருஷத்திய குழந்தை. வீமன் ஐந்துமாதத்துப்பிள்ளை. அக்காலத்தில் உங்கள் தந்தையோடு நாங்களும் ஒரு பெரிய மலைமேலேறி வேடிக்கை பார்த்தோம். அங்கே ஒரு சிங்கம் அதிக உக்கிரங்கொண்டு கெற்சனையிட்டு வந்தது. அதுகண்டு உன்தந்தையும் யாங்களும் பயந்தோடினோம் அத்தருணத்தில் எனக்கு அதிகநடுக்கங்கண்டு, கையிலிருந்த வீமனைப் போட்டுவிட்டேன். விழுந்தவிடம் பாறைக்கல்லாயிருந்தும், வீமன் பாரத்தைப் பொறுக்காமற் பாறை பிளந்து நொய்யாய் நொறுங்கியது. இவன் விழுந்த சப்தத்தினால் மதர்த்து வந்த சிங்கம் பயந்து பொறிகலங்கி யோடிப்போயிற்று. நானும் உன்சிறியதாயாரும் கையை நெறித்

துப் பிள்ளை யிறந்தானென் றெண்ணி ஓடிவந்து பார்த்தோம். வீமன் தொட்டிலில் விளையாடுவதைப் போற் கையைக் காலை யசைத்துக்கொண் டிருந்தான். உடனே வாரிஅணைத்தெடுத்து முத்தமிட்டோம். ஆதலால் உன்தம்பி அதிகபலவான். இடிம்பாசுரனுக்கு நடந்த கதியைப் பார்த்தும் இன்னமேன் யோசிக்கிறாய்? அப்பனே! நீ சஞ்சலப்படாமல் வீமனை அனுப்பு. அந்தப்பகாசுரனை இவனேகொன்று இவ்வூரிலுள்ளோ ரெல்லாம் நெடுநாட் சஞ்சலம் இன்றோடு நீங்கியதென்று கொண்டாடும்படியாக வருவானென்றனள். தருமராஜன் மனந்தேறி வீமனைப் பார்த்தார்: வீமன் எப்போதெப்போதென்று முன் சாக்கிரதையா எழுந்து, தமயன் வாக்கிலிருந்து வரும் உத்திரவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவனாதலால் விரைவில்வந்து தமயனை வணங்கிநின்றான்: தருமன் வீமனைநோக்கி, என்னருமைத்தம்பியாகிய வீமா! நீ சென்று அந்தப்பகாசுரனைக்கொன்று வெற்றிகொண்டு வாவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்தார். அம்மாத்திரத்தில் வீமனானவன் அன்னை தமயன் தம்பிமார்கள் கையில் விடைபெற்று, வேதியனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! பகாசுரனுக்கு விருந்திடுகிறது இன்றுதானே? இன்னும் தாமிசமென்ன? விரைவில் எனக்குச் சோறுபோட்டு என்னை யனுப்பிவிடுங்களென்று கூறினன். வேதியன் வீமன்கேட்கிற உதட்டியைக்கண்டு, இந்தக் கரியபிராமணன் அந்தப் பகாசுரனுக்கு யமனாவானென்று எண்ணி வீமனை ஆசீர்வதித்து, ஸ்நானஞ்செய்வித்து, சிகப்புப்பூ அக்ஷதை சந்தனம் பூமாலை முதலியவைகளோடு நல்ல வஸ்திராபரண அலங்கிரதஞ்செய்து, திர்ப்தியாய்ப் போஜனமிட்டு, புழுகு கஸ்தூரி கற்பூர சவ்வாது குங்கும முதலியவைகளைப்பூசி, வாசனைத்தாம்பூலங் கொடுத்து, (௨) ஏர் எருமைக்கடாக்களைப் பூட்டுஞ் சகடாமண்டிலை இழுத்துவந்து, அவ்வண்டியிற் கயிலைமலைபோல் அன்னத்தைக் குவித்து, சமைத்த பதார்த்தத்தை யெல்லாம் அதிற்பொருத்திவைத்து நெய்க்குடம் தயிர்க்குட முதலியவற்றை ஏர்க்காலிற்கட்டி, எருமைக்கடாக்களையும் வண்டியிற் பூட்டி, வீமனை அதிலேற்றி, சுற்றத்தாரோடும் சிறுபறை முழக்கோடும் நகரப்புறம் வரையிற் கொண்டுவந்து விட்டு, தெய்வகடாக்ஷத்தால் ஒரு தீங்குமில்லாது க்ஷேமகரமாய் வரக்கடவாயென்று பலரும் வாழ்த்தி ஆசிகள்தூறித் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

வீமன் (௨) ஏர் எருமைக் கடாக்களையு மதட்டி யோட்டிக்கொண்டு அதிவேகமாக மலைபடிவாரத்தருகில்வந்து, அங்குவருகிற கான்யாற்றின் காலைக் கண்டு சலம் நன்றா யிருப்பதைப் பார்த்து, அடடா! இந்நீர் நன்னீரா யிருக்கின்றது. நமக்கோ பசிமேலிடுகிறது. வெண்ணெய் வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கழ வேண்டிய காரணமென்ன? உதவியற்ற இராக்ஷதப் பயலுக்கு நாமா சோறுகொண்டுபோய்ப் போடுகிறது? அவன் கெட்டான். இவ்வண்டிற் சாதமும் மற்றவைகளும் தேவாமுதம்போல் நன்றாயிருக்கும். இதனை இங்கேதானே புசித்து ஏப்பம் விடுவோம். அந்தப்பகாசுரன் எங்கிருக்கிறானோ பார்ப்போமென்று அவ்வண்டில் முனையிலேறி வளர்ந்து பார்த்தான். ஒருயோசனை தூரத்திற் பகாசுரன் தோன்றினான். அவனைப்பார்த்து இவன்கெட்டான். நமக்கெவ்வளவு இந்த இராட்சதப் பயலென்று அவமதித்தவனாய் வண்டிலடியில் வந்து, (௨) ஏர் எருமைக்கடாக்களையும் அவிழ்த்து நீங்கள் எங்காகிலும்போய் பிழைத்துப் போங்களென்று துறத்திவிட்டு, அவ்வண்டிலை ஆற்றங்காலோரமாக இழுத்து வைத்துக்கொண்டு, பின்பக்கம் வாயை விரித்துவைத்து, இரண்டு கைகளினாலும் உள்ள அன்னத்தை யெல்லாம் அணைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு விழுங்கி, அப்பாற் கறிமுதலியவைகளை ஒன்றாகத்திரட்டி மூன்றுண்டையாக்கி, இரண்டுண்டையைத்தின்றுவிட்டு மூன்றாம் உண்டையைக் கையிலேந்தினன்.

சாதம் வருமென்று வழிபார்த்திருந்த பகாசுரன் இன்னும் அன்னம் ஏன் வரவில்லையென்று சந்தேகித்து, வண்டில்வரும் வழியைநோக்கி வருகிறபோது வண்டிலைக்கண்டவன் வண்டிலி லொன்றுமில்லாதிருப்பதை யுணர்ந்து, அடடா! நமக்குச் சாதங்கொண்டுவந்த வண்டில்தானிது, இதில்உண்டியில்லாதிருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று நாலு திசையையும் நோக்கிப் பார்க்கும்போது ஒரு திசையிற் கால்வாயருகிலிருந்து மொத்தையடிக்கிற வீமனைப்பார்த்து, அடா! நாம் நெடுநாளாக இவ்வனத்திலிருந்து வேதியரால் அனுப்பப்படும் உண்டியை புசித்துவந்தோம். நமது பெயரைக் கேட்டால் யமனும் அஞ்சுவான்: அப்படியிருக்க இந்தப் பிராமணப்பயல் நமக்குக்கொண்டுவந்த உண்டியைப் புசிக்கிறான் பார்த்தையா? ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? இந்தப் பிராமணப்பயலுக்கு விதிகிழிந்தது. ஐயையோ! நாமிவனைப் பார்க்கப்பார்க்க நமது உண்டியையெல்லாம் புசித்து விடுகிறானே, என்று மஹா உக்கிரங்கொண்டு, அதிவேகமாக அதட்டிக்கொண் டோடிவந்து, வீமன் புஜத்தின்மேல் ஒருகுத்து குத்தினன்.

வீமன் அக்குத்தைப்பட்டும் தன் கையிலிருக்கிற சாதத்தைச் சிந்தாமற் புசித்துவிட்டு, அவன் குத்தக்குத்தத் தலமுதுகையுந் தோளையு மாறிமாறிக் காட்டித் தாகமருந்தி, அவனுக்கு மேலுமேலுங்கோபமுண்டாகும்படியாய்ச் சாவதானமாகக் கைகாற் சுத்திசெய்து, மிகுந்த இறுமாப்புடன் ஏப்பமிட்டுக் கருக்கோடிவருமீசையை முறுக்கி, மலைநிமிர்ந்துநிற்பதுபோல உதிரேவந்து நின்றான். பகாசுரன் கர்வித்து நிற்கும் வீமனைப்பார்த்து, இவன் பிராமணப் பயலல்ல. பிராமணப்பயலாயிருப்பானாகில் அடிக்கு அஞ்சுவான். நாம் அடித்தும் கிஞ்சித்தேனும் லக்ஷி

யமில்லாமல் சம்ஹாரகால உருத்திரன்போல் நிற்கிறுன். இவனை உயிரோடு விடக்கூடாது. இக்கணம் இந்தவிடத்திலேயே கொன்று, கசகசவென்று மென்று தின்றுவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்து வீமனைப்பார்த்து அடா பிராமணப்பயலே! புலிக்குரிய உணவைப் பூனைபுசிக்குமா? புசித்தாலும் அதற்குச் செரிக்குமா? அதுபோல் எனக்குவந்த உணவை நீ புசிக்கலாமா? புசித்தாலுனக்குப் பொறுக்குமா? என்னை மதிக்காமல் எனக்குவந்த உணவைப் புசித்தாயே, உன்னை அரைமாத்திரையில் அடித்துக்கொன்று, நீதின்ற உணவோடு உள்மாமிசத்தையும் புசிக்கிறேன் பாரென்று, அதிகசினங்கொண்டு, புஜத்தோடு புரடுதைத்தட்டிக் கெர்சித்தான். அதற்குவீமன் ஏப்பமிட்டுச் சிரித்துச் சொல்லுகிறுன்.

அடா பகாசுரா! என்வல்லமை உனக்குத்தெரியாது. சொல்லுகிறேன் கேள். இடும்பனென்று ஒரு அசுரனுண்டு. அவன் வல்லமையை நீயுமறிந்திருப்பாய். அவனை ஒரு முகூர்த்தத்தில் வெற்றிகொண்டேன். நீ எவ்வளவு? இவன் நரன்-நாம் அசுரனென்று என்னை அலக்ஷியமாக எண்ணுதே, உனக்கு வந்த உணவையெல்லாம் நானொருவன்தானே புசித்தேன். இதனுலே நான் பலவானென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா? இப்பவும் ஒருதர்மநீதி சொல்லுகிறேன். அஃதியாதெனில்-இன்றுமுதற் பிராமணருண்டிக் கெதிர்பார்க்காமலும், இவ்வனத்தி லிருக்காமலும், எங்கேயாவது ஓடிப்பிழைத்துப்போ இல்லாவிட்டால் உன் வல்லமையைக்கட்டி யமலோகம் போவென்றுன். பகாசுரன் கோபசிரிப்புச் சிரித்துத் திக்குத்திசைகள் நடுங்கக் கெர்சித்துச் சொல்லுகிறுன். அடா கறுப்புப் பார்ப்பாரப்பயலே! என்ன சொன்னுய்? இவ்வனத்தைவிட்டு ஓடிப்பிழைக்கவா சொன்னுய், பளா நன்று யிருக்கின்றது என்று இரண்டு புஜத்தையுந்தட்டி உட்கார்ந்தெழும்பி, மகா உக்கிரங்கொண்டு வீமனைக்குத்தினன். வீமன் அக்குத்தைக் கையினல் தட்டி, அவன் கன்னத்தில் ஓரறை அறைந்தான். அந்தஅறை பட்டமாத்திரத்திற் பகாசுரனுக்குப் பொறிகலங்கி, அதிக சினங்கொண்டுபோய் ஓர்மரத்தைப் பிடுங்கிவந்து வீமனை அடித்தான். வீமன் விரைவில் தானும் ஒருமரத்தைப் பிடுங்கித் தன்மேல்வந்த அடியைத்தட்டிப் பகாசுரனை அடித்தான். பகாசுரன் அந்த அடியைத்தட்டி வீமனைப்படைத்தான். இவ்வாறு ஒருத்தரை ஒருத்தர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினல் இருவராலும் ஒடிந்த மரங்கள் அளவில்லை. பின்னும் இருவரும் பல மலைகளைப்பிடுங்கி ஒருவர்மீது ஒருவரெறிந்தார்கள். இம்மலைக ளொன்ருேடொன்றுபட்டுப் பொடிப்பொடியாகப் பூமியிலுதிர்ந்தன. தப்பிவந்து மேல்விழுமாகில் அம்மலைகள் பொடியாகிறதேயன்றி அதனல் இருவர்க்கும் ஒருவருத்தமு நேரிடுகிறதில்லை. இவ்வாறு சிலநேரம் மரயுத்தமும் மலையுத்தமுஞ்செய்து, பின்னு மல்யுத்தமுஞ்செய்ய ஆரம்பித்து ஒருவரை ஒருவர் பூமியில் தள்ளுகிறதும், அந்தரத் தெறிகிறதும், வாரி அடிக்கிறதும், இந்தப்பிரகாரம் சிலநேரம் போர்செய்து, பின்னும் ஒருவர்க்கொருவரிளைக்காமல் தொந்தயுத்தஞ் செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். தலையோடு தலையும், நுதலோடு நுதலும், மூக்கோடுமூக்கும், பல்லோடு பல்லும், தோளோடு தோளும், மார்போடுமார்பும், தாளோடு தாளுந்தாங்கி, இடசாரிவலசாரி வலசாரி இடசாரியாகவும், முன்சாரி பின்சாரியாகவும் வந்து, தாங்கள்கற்ற வித்தைகளையெல்லாங் காட்டிப் போராடினுர்கள்.

இவ்விருதிறத்தாரும் போராடுகிறதினல் அவ்வனமெல்லாம் தூளிபடலமாயிற்று இப்படி ஒரு ஜாமபரியந்தம் போராடி, முடிவில் வீமன் அதிகவேகங்கொண்டு ஒரு உதை உதைத்தான். அவ்வுதை அவ்வசுரன் விலாவிற்பட்டு விலாவெலும்பு முறிந்தது. உடனே மற்றுெரு உதை உதைத்தான். அவ்வுதை தோளிற்பட்டு தோள்முறிந்தது. பகாசுரன் வீமன் பலத்துக்குச் சரியானவனுகையால், இவ்வுதைக்ளைப் பட்டுக்கொண்டும் சும்மாயிருந்த னல்ல. தன்வல்லமை கொண்டமட்டும் குத்தியும், அடித்தும், உதைத்தும், இடித்தும், மிதித்தும், முட்டியும், தட்டியும், தூக்கியும், தாக்கியும், இவ்வாறு சிலநேரம் போராடுகிறபோது, பகாசுரனுக்கு முடிவுகாலம் சமீபித்தபடியால் வரவரப் பலங்குறைந்து வருவது மன்றிப் பசிவேதனையாலும் மெய்தளர்ந்து வந்தது. அதனுற் பகாசுரன் திகைத்து மனங்கலங்கி நெஞ்சுலர்ந்து, ஆ! ஆ! இதென்ன விபரீதம்? நெடுநாளாக இந்த வனத்திலிருந்து இவ்வகைப்பட்ட மனிதர் அநேகம்பெயரை நமது கையினுற்குத்தி ரத்தங்குடித்துத் தின்றிருக்கிறேம். இன்றைபதினம இந்தப்பிராமணப்பையலிடத்துச் சிங்கிக்கொண்டு, பூனைவாய்ப்பட்ட எலியைப்போல் துன்பப்பட நேரிட்டது. இனியென்ன செய்கிறது? ஓடிப்போவோமென்றுலும் காலோய்ந்து போகிறது. நின்று யுத்தஞ்செய்வமென்றுற் பசிதாகத்தால் மெய்சோர்ந்து விடுகின்றது இனி தீராது. காலகதிப்படி முடிகிறது என்று அங்ஙனேபெரிய வியாக்கிரமம்போல் ஒரு பாச்சற் பாய்ந்து, அதிக ஆக்கிரமங்கொண்டு வீமனைஓகுத்தினுன். அந்தக்குத்து கோடைகாலத்து இடி இடித்தா லெப்படியோ அப்படியிருந்தது. வீமனுக்கு ஜெயகாலம் நேரிட்டிருக்கிற தாலும், நாகலோகத்தாரால் அதிகபலம் வந்திருக்கிறதாலும், கிஞ்சித்து வருத்தமடைந்தவனுகி, உடனே அதிக சினங்கொண்டெழும்பித் தேவருமஞ்சக் கெர்சித்துப்பகாசுரன் மேல்விழுந்து, அவனைப்பிடித்து உடலையொடித்து, தலையைத்திருகித் தூரத்திலெறிந்து, உடலத்தை அங்கிருக்கும் வண்டியின்மீது ஏற்றி, வண்டியை மசானபூமியி லிழுத்துவந்து, அவ்வண்டியையும் சில உலர்ந்தமரங்களையும் காஷ்டமாக்கிக் கவந்தத்தையதிற் கிடத்தி நெருப்பிட்டு, நீருகிற பரியந்தம்

அவ்விடத்திலிருந்து, பின்பு ஒருகுளத்தில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து, நியமநிஷ்டைகளையு முடித்துக் கொண்டு நகரத்தை நோக்கி வருகின்றான்.

இங்கே வேதியரிருக்கிற அகரத்துக்கு (௫௰) ஏர் எருமைக்கடாக்களும்முன்னமேவந்தன. அவைகளை வேதியர்கண்டு, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது. நாம் அனுப்பிவித்த பிராமணன் பகாசுரனிடத்துச் செல்லவேயில்லை. சென்றால் எருமைக்கடாக்கள் வரமாட்டா அவன் எங்கேயோ தூங்குகிறான். அல்லது அந்தப் பகாசுரனைப்பார்த்துப் பயந்து மாட்டை அவிழ்த்துவிட்டு வண்டியைக் காட்டில் நிறுத்தி ஓடிப்போய் விட்டானென்று தீர்மானித்து, இனி நம்மால் இவ்வூருக்குக் கெடுதிநேரிட்டது. அரைக்கணத்திற் பகாசுரன் வருவான். யார்யாரைக் கொல்லுவானோ தெரியாதென்று கைநெரித்து வருத்தமடைந்து, சுற்றத்தாருடன் கலந்து, இவ்வசனங்களைப் பேசப்பயந்து, ஐஐயோ! (கூலிப்படைகுத்துமா? தாலிம்படைதாங்குமா?) என்பதுபோலாயிற்றே, நாம் சுகப்படத்தானே நரபலிகொடுக்கிறது அதற்கு அன்னிய மனிதனை அனுப்பிவைத்தால் அவனுக்கென்ன அக்கறை? ஆர்தான் உயிர்கொடுக்கத் துணிவார்கள்? இனி நாமென்னசெய்வோம், இதோ பகாசுரன்வந்து நம்மை அதமாக்குவான். இன்றோடே வேத்திரகீயம் பாழாகப் போமென்று பலபேர் பலவாறுக்கூறி மனங்கலங்கி. கடலொலிபோல ஒரு கோஷ்டமிட்டழுதார்கள். பிராமணரெல்லாருங் கூடியழுத பெருங் கோஷ்டத்தை அவ்வேதியன் வீட்டிலிருந்த குந்திதேவி தருமராஜன் முதலானவர்கள் கேள்விப்பட்டு வெளியேவந்து, என்ன என்னவென்று வினவினார்கள். அந்நகரத்து வேதியர் முகவாட்டமுடையவர்களாய், ஓ அதிதிகளே! பகாசுரனுக்குப் பலியிடுகிறதற்காக உங்களிலொருவனை அனுப்பிவைத்தோமே, அவன் அப்பகாசுரனைப் பார்ப்பதற்கு அஞ்சியோ? அல்லது அவனிடத்திற்குப் போவதென்னவென்று நினைத்தோ? வண்டியிற்பூட்டிய எருமைக்கடாக்களை அவிழ்ந்து ஓட்டிவிட்டு ஓடிப்போனதாகத் தோன்றுகிறது. இதுவரையிற் நாமனுப்பும் வஸ்துக்களில் ஒன்றுந் திரும்பி வந்ததில்லை. இன்றைக்கு எருமைகள் வந்துவிட்டன. அதைக்கண்டு இவ்வளவு கலவரப்படுகிறோமென்றார்கள். தருமன் முதலானவர்கள் அவ்வேதியரை நமஸ்கரித்து, ஓ ஐயமீர்! அவசரப்படாதீர்கள். நீங்கள்ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். பலிக்காகச்சென்ற மனிதன் லேசானவனல்ல பகாசுரனுக்கு அவன் மிர்த்தியுதேவதையென்று நம்புங்கள். நீங்கள் வருத்தப்படாதிருங்கள். அந்தமனிதன் பகாசுரனைக்கொன்றுபோட்டு எருமைகளை அவிழ்த்து விட்டவனாயிருக்கின்றது. அதனால் எருமைகள் வீட்டுக்குவந்தன. எல்லாம் இன்னும் சற்றுநேரத்துக்குள் தெரியும் வாருங்களென்று யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, வீமன் வரும்வழியை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வீமன் பகாசுரனை வெற்றிபெற்ற மனக்களிப்பினால், மிகுந்த இறுமாப்புடன் பர்வதம் கால்கொண்டு நடந்துவந்தாலெப்படியோ அப்படி எதிர்வந்தான் அவனைப் பிராமணர்களெல்லாரும் பார்த்து ஐயுற்று நிற்கிறபோது. வீமன் குந்திதேவியையுந் தமயனையும் வணங்கி, பின்பு எதிர்வந்த வேதியரைத்தொழுது, தம்பிமார்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டான். இதற்குள் இந்த ஐவரையும் பாதுகாத்து வருகிற வேதியன் வீமனைநோக்கி, அப்பா பிராமணோத்தமா! நீ பகாசுரனுக்குப் பலியாகச் சென்றவனாயிற்றே ஏது திருப்பி வந்ததென்றுகேட்க, வீமன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! உங்களுடைய ஆசீர்வாத வல்லமையினால் அந்தப்பகாசுரனை யமபுரத்துக்கு அனுப்பி, அவன் கவந்தத்தை அன்னங்கொண்டு போயின வண்டியினால் நீறாக்கிவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்து வந்தேனென்றான். இதனைக்கேட்ட வேதியர்களனைவரும் முன்னம் எவ்வளவு வருத்தப் பட்டார்களோ? அதற்குப் பதின்மடங்கான மகிழ்வைக்கொண்டு பூரித்து. அங்கிருந்தபடி நகரத்தை அலங்கரிக்கத் திட்டஞ்செய்து, பூரணகும்பமுதலானவைகளையம் வரவழைத்து, மாங்கல்ய ஸ்திரீகளெல்லாம் மங்களம்பாட, வேதவேதியர்கள் மந்திராக்ஷதைகளிறைக்க, நகரத்தைத் திருவலம் வந்து, அந்த ஐவரையும் அவரவர்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய் மரியாதைகளைச்செய்து, இருப்பிடத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டு, வீமனையும் தருமன் முதலானவர்களையும் ஆதரணைசெய்து வாராநின்ற வேதியரையும் அவர் மனைவியாரையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ புண்ணியவான்களே! இந்த ஒரு மஹாபுருஷனால் இவ்வகரத்திலிருக்கும் நாங்களெல்லாம் உயிர்பெற்றதுமன்றி, பெருவாழ்வு மடைந்தோம். அவனையும் அவனைச்சேர்ந்த மற்றைபரையும் பாதுகாத்துவரும் நீங்கள் சந்திரசூரியருள்ளளவும் பெயருங்கீர்த்தியும் பெரும்பயனும் படைத்தீர்களென்றுபலவாறு புகழ்ந்து, அன்றுமுதல் அதிதிகளாகிய ஐவருக்கும் அவர்கள் தாய்க்கும் யாதொரு குறைவில்லாமல் விருந்து போசனமுதலிய வைபவங்களைச் செய்து, தெய்வத்தைப்போல் எண்ணிப் பயபக்தியாய்ப் பணித்து வந்தார்கள். இந்த ஐவரும் மிகுந்த வணக்கமுடன் அவர்கள் களிப்பெய்துமாறு சகல உபசாரத்துடன் வேண்டிய உபகாரங்களனைத்தையுஞ் செய்துகொண்டு, அவர்களை மாறுமற்றொழுகிருந்தார்கள்.

வேத்திரகீயச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

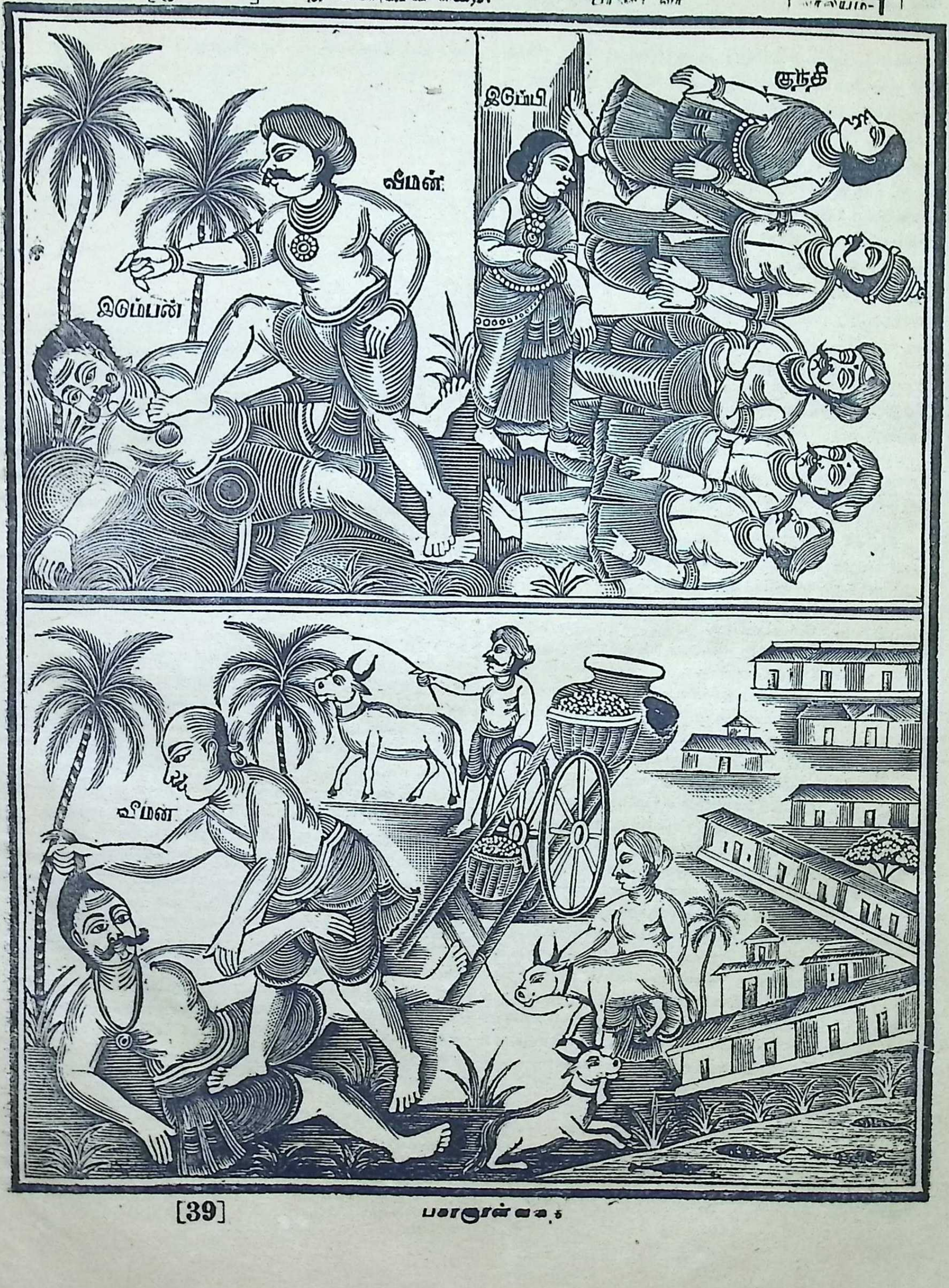
எட்டாவது,
சுயம்வரச்சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

காயமும் புலனுமந்தக் கரணமுமாகி யெல்லாத்
தேயமும் பாந்துநின்று மீளவுஞ் சித்துஞ்சுத்த
மாயமு மாகிநீங்கி வருபெரு ஞானனந்த
மாயவெம்பெருமானென்னை யாண்டருளாழியானே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவர்கள்சரித மிவ்வாருக, அத்தினபுரத்தில் துரியோதனன் முதலானவர்கள் ஐவர்களிறந்தாரென்கிற கருத்தை உட்கொண்டு, மனவூக்கத்தோடு சிலாக்கியமான போகபாக்கியத்தை அனுபவித்து வந்தார்கள். அதற்குமேல் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். துரோணசாரியைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் குருவின் வாக்கியப்படி தன்னைக்கட்டிக்கொண்டு போயின பற்குனன் தோளுங்கியைய ஒரு புத்திரியையும்பெற்ற பாஞ்சாலன் ஐவர் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டா ரென்கிற சேதியைப் பலபெயர்களாற் கேள்விப்பட்டு, அதிகதுன்பமடைந்து கொலுக்கூடத்தில் வந்து, அங்கு நிறைந்திருக்கிற மந்திரிகள்-பிரதானிகள் - பட்டவர்த்தனர்-மகுடவர்த்தனர்—முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ சபையாரே! ஆதியில் துரோணசாரி என்சபைக்கு வந்தபோது அவரை அலக்ஷிய படுத்தினதற்காகச் சினங்கொண்டு, என்மாணுக்கரால் உன்னைக் கட்டிவரும் படிசெய்து நானிருக்குஞ் சபையிற் பங்கப்படுத்துகிறேனென்று சபதம்பண்ணி யிருந்தாரே, அவ்வாறு குருகுல மக்களிற் பற்குனனல் என்னைக் கட்டிப் போய்ச் சபையிற் பங்கப்படுத்தினர். அன்று சபையாரறிய நானொரு சபதங் கூறினேன். அஃதென்னெனில்-என்னைப் பங்கப்படுத்தின துரோணரைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், என்னை வெற்றிபெற்ற பற்குனன் தோளுக்கியைய ஒரு புத்திரியையும் பெறுகிறேனென்று உறுதியாகச் சொல்லி, அந்தப்படி எனக்குக் கைகூடுமாறு அநேகம் பெரியோர்களை அடுத்து, முடிவில்உபையாசன்-யாசன்-என்னும்பெயர்வகித்த இரண்டு பெரியோர்களாற் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து, அந்தயாகத்தியில் மக்களைப்பெற்று மகிழ்வடைந்திருந்தேன். இப்போது என்புத்திரிக்கு நியமித்த கணவனாகிய பற்குனன் தன்தமயன் தம்பிமார் அன்னை இவர்களோடு அரக்குமாளிகையில் வெந்து நீருகிவிட்டதாக உலகப்பிரசித்தமாய வரும் சொல்லுகிறார்கள். எப்போதும் நீங்காமல்என்னுள்ளத்திற் குடிகொண்டிருந்த மகிழ்வுக்கு அழிவு தோன்றிற்று. இனிநான் என்னசெய்யப் போகிறேன்? புத்திரியோ மங்கைப்பருவ மடைந்திருக்கிறாள். அவளைக் கன்னியாமாடத்தில் வைத்து எவ்வாறு பார்ப்பேன்? அல்லது மற்ற யாருக்காவது மணம்புரியலாமென்றால் என்வாக்குக்கழிவு வருகிறதுமன்றி, ஒருவனுக்கு நியமித்தபெண்ணை மற்றொருவனுக்கு மணம்புரிவித்தானென்கிற அபவாதமும் நேரிடும். இதற்கென்ன செய்வேனென்று மிகுந்த ஆறாமைப் படுகின்ற அரசனை வணங்கி மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமதுவாக்குக் கழிவுவராது. ஏனென்றால் குருகுலமக்களிற் பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவரும் தெய்வானுகூலத்தினற் பிறந்தவரென்று பெரியோர்களாற் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தங்கள் புத்திரியும் மந்திரானுகூலத்தினற் பிறந்திருக்கிறாள். ஐவர்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்தார்கள். அப்படி அவர்களிறப்பார்களாகில், தெய்வ மகத்துவம் என்ன இருக்கின்றது? அப்பால் வேத நிர்ணயமென்னத்திற்காம்? பாண்டவர்களே மெத்த மாக்ஷிமை யுடையவர்கள். அவர்களுள் வீமன் வாயுபகவானுடைய புத்திரன். அவனை மாருதசகாயனாகிய அக்கினிபகவான் தொடவேமாட்டான். சுடவுமாட்டான் அவனைப்பற்றி மற்ற நால்வரும் பிழைத்திருப்பார்கள் பிழைத்திருந்தாற் சேதி தெரியலாமேயென்றாலோ? ஏதோ ஒரு காலகதியால் உருவமறைந்து, பேழையிற் பாம்படங்கி இருப்பதுபோல் இருப்பார்களே அன்றி இறக்கவில்லையென்று உறுதியோடுரைத்தார்கள். பாஞ்சாலன் மந்திரிகள் சொல்லும் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு, ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் என்னைச் சுத்தப் பயித்தியக்காரனாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றீர்கள். நானென்ன இலேசா விசாரித்திருப்பேனே? துரியோதனன் குந்திமுதலிய அறுவர்களின் அஸ்திகளைப் பொறுக்கிவைத்து, நீர்க்கடன் முதலியவற்றையுஞ் செய்தானும். இன்னும் குட்டிச்சுவற்றில் முட்டிக்கொள்ளவெள்ளெழுத்தா? எங்கேயாவதுசாவுசமாச்சாரம் பொய்யாகுமாவென்றுதுயரப்பட்டான். மந்திரிகள் துயரப்படுகிற அரசனைநோக்கி, ஓமண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை. நாம் சோதிட சாஸ்திரிகளை அழைத்துக்கேட்டால் உள்ளது உள்ளபடி விளம்புவார்கள். தாங்கள் சஞ்சலப்படாதிருங்களென்று விசனத்தை மாற்றி, ஜோதிடசாஸ்திரத்தில் வல்லமையாளரா யிருக்கிறவர்கள் இக்கணம் ராஜசமுகத்துக்கு வருகிற

வீமன்
இடும்பன்
இடும்பி
குந்தி
வீமன்

தென்று தேசமுழுவதும் பறையறைவித்தார்கள். இப்பறையோசையைக் கேள்விப்பட்டு அநேகசோதிட சாஸ்திரிகள் இராஜசபைக்கு வந்தார்கள் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த மரியாதைகளைச்செய்து பொற்பீடத்தி லிருக்கச்சொல்லி, பாஞ்சாலனும்மந்திரிமார்களும் சொல்லுகிறார்கள்.

பாஞ்சாலன் அசரீரியால் பாண்டவரிருக்கையறிதல்.

ஓ சோதிட சாஸ்திரிகளே! குருகுல மக்களிற் பாண்டுபுத்திரர்கள்உயிரோடிருக்கின்றார்களா? அல்லது அரக்குமாளிகையில்வெந்து நீறாயினர்களா? இதனை நன்றாகவாய்ந்து எங்கட்குச் சொல்லுங்களென்ன, அவர்கள் சோதிட நூல்களைச் சோதித்துப்பார்த்து அரசனை நோக்கி, ஓமண்டலேஸ்வரா! பஞ்சவா எஞ்சவில்லை மஹாகனவான்கள் அவர்களிறந்துவிட்டதாய் லோகப் பிரசித்தமாக வழங்கினபோதிலும், சோதிட சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் அவர்களிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை ஐவரும் பஞ்சகர்த்தர்களைப்போல் மேன்பாடான இடத்தில் இருக்கிறார்கள் இதற்கொரு சந்தேகமுமில்லை யென்றார்கள் அதைக்கேட்ட பாஞ்சாலன் ஆச்சரியப்பட்டு, நல்லது எல்லாம்அறிந்துகொள்ளுவோம் நமதுகுருவாகிய உலூகமாமுனியை அழைத்துவாருங்களென்று மந்திரிகளுக்குக்கட்டளையிட, மந்திரிகள் ஒருமுத்துச்சிவிகையை யெடுப்பித்துக்கொண்டுபோய் உலூகமகாமுனியை வணங்கி, ஓஸ்வாமி! தங்களை அரசன் அழைத்துவரச்சொல்லி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உலூகமாமுனி தக்ஷணமெழுந்து, முத்துச்சிவிகையிலேறி இராஜன் சமுகத்துககுவந்தார். அரசன் குருவருவதையறிந்து எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடசஉபசாரமுஞ்செய்து, சாஷ்டாங்கமாகநமஸ்கரித்து எழுந்தெதிர்நின்றான். உலூகமாமுனி வணங்கிய அரசனுக்கு ஆசிகள் புகன்று, அருட்பார்வையுடநோக்கி முகம்வாடி இடிப்பதை அறிந்து, அடடா!! அரசன்ஏதோ ஓர்துயத்தை மனதில்வைத் திருக்கிறானென்று தீர்மானித்துச்சொல்லுகிறார் ஓராஜராஜேஸ்வரா? சூரிய உதயத்தில்மலந்திருக்குங்கமலமலர்போலிருக்கிற உன்முகம் சந்திரனைக்கண்ட தாமரைபோலிருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, ஐயனே! உலகத்தில் அரசருக்குத்தாய்-தந்தை-தமயன்-தம்பி-மைத்துனன்-மாமன்-அன்பன்-மந்திரி-இவர் முதலானவர்களெல்லாம் ஒவ்வொரு காரியங்களிற் குருவாகின்றார்கள் ஆதலால் அவர்களிடத்தில் அரசனாயினன் எந்தெந்தக் காலத்தில் எவ்வாறு வசனிக்கவேண்டுமோ? அந்தந்தக்காலத்தில் அவ்வாறு வசனிக்கவேண்டிய முறைமைதற்காலத்தில் தாங்கள் அவர்களனைவருமாய் ஒருருக்கொண்டெழுந் தருளியதால் இனிஅடியேற் கென்ன குறையென்று சொல்லி, இரண்டுகண்களினும் நீர்சோரக் கரங்களைக்கூப்பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, ஓதிரிகாலக்கியானசம்பன்னரே? எளியேன்வமிசத்துக்குக் குருவாகி விளங்கி, எங்கள் முன்னோர்களுக்கு யாதொரு குறைவந்தபோதிலும் அதனைத் தங்களுடையதாகப் பாவித்து, அக்குறையைத்தீர்த்துக்காத்து இரக்ஷிக்கும் ஆண்டவர் நீரேயன்றோ? இன்றுஎன்னைவிழுங்கப்பிடித்த துன்பமென்னுமுதலையைத் தங்கள் கிருபையாகிய சக்கரத்தை பேவிஅறுத்து என்னையாளவேண்டும் இதுதான் அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பமென்று பலவாறுதுதித்துப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

ஓஸ்வாமி! ஆதியில் துரோணரைக்கொல்லஒரு புத்திரனையும், என்னைவெற்றிகொண்ட பற்குனன் தோளுக்கிணங்க ஒருபுத்திரியையும், தங்கள்கிருபாகடாக்ஷத்தினாலும், உபையாசன் - யாசனென்னும் பெரியோர்களாலும், புத்திரகாமேஷ்டியாகத் தீயிற்பெற்றுக்கொண்டேனன்றோ? அப்புத்திரிக்கு மங்கைப்பருவம்வந்தது அவளுக்கு நியமகஞ் செய்திருந்த பற்குனன் அரக்குமாளிகையில் தமயன்அன்னை தம்பிமாரொடு மிறந்துவிட்டதாகலோகம்சொல்லிக்கொள்ளுகிறது இதற்குத் தங்கள் திருவடியே கதியென்று குப்புறவிழுந்து கும்பிட்டான் உலூகமாமுனி அரசனை ஆதரித்தெடுத்து, இனியவசனங்களால் விசனத்தைமாற்றிச் சிங்காதனத்திலிருத்தி, தாமும் அவனருகிலுட்கார்ந்து, அப்பா இராஜசிகாமணியே! நீயேன்கிலேசப்படுகிறாய்? வருத்தப்படாதே. நான் புகல்வதைக்கேள் உலகத்தில் யாராவது புத்திரனில்லாமல் வருத்தமுற்றுப் பெரியோரைப் போயடுத்தால், அவர்கள் முன்பின்யோசித்துத்தங்கள் கியானதிருஷ்டியால்திரிகாலத்தையுமுணர்ந்து, யாதொரு தடையும் வாரதிருப்பதா யிருந்தால்தான்யாகஞ்செய்ய யத்தனிப்பார்கள் யாதாமொரு தடைவருகிறதாயிருந்தால் யாகஞ்செய்யப் பாத்தியப்படார்கள். உனக்குப்புத்திர காமேஷ்டியாகஞ் செய்தவர்கள் மஹாமூர்த்திகள். அவர்கள் திரிகாலப்பிரமாணங்கண்டுதான் செய்தார்கள். உன்புத்திரி பற்குனனுக்கு மாலையிடாமற் போகிறதாயிருந்தால், யாகத்தீயில் அக்கினிபகவான் அப்புத்திரியைஎந்தி வருவானா? எந்தவிதத்திலாவது உன்புத்திரி பற்குனனை மாலைபுனைவாள்அந்த உபையாசன்-யாசன் என்னும் பெயர்வகித்தபெரியோர்கள்திறங்களைஎன்னாற் சொல்லக்கூடாமையாயிருந்தபோதிலும், ஒருவித திருஷ்டாந்தத் திலேயே அவர்கள் வல்லமையாளரென்று தோன்றுகின்றது. அஃதெப்படி யென்னில்-புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தில்வந்த பிண்டத்தைக் கொடுக்கும்போது உன்மனைவி தீண்டாதவளாயினள். அக்காலத்தில் தங்கள்சக்தியினால் அக்குண்டத்திற்றானே அப்பிண்டத்தைஇட்டு, வேறொரு

மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் புத்திரனையும் புத்திரியையும் வரும்படிசெய்தார்கள். இந்த உலகத்தில்வெகு பெயர் அநேகயாகஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறுசெய்தவர்களுமுண்டோ? அவ்வளவு வல்லமையாளர்செய்த வேலைக்கொரு தீங்குநேரிடுமோ? நேரிடாது பஞ்சவர்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட் டிருக்கிறோமே யென்றாலோ, அரக்குமாளிகை எரிந்தது உண்மைதான் அதில்ஐவர்களிறந்தாரென்பது அபத்தம் ஏனென்றால்-பற்குனனென்ன சாமானியனா? அநேககாலந் தவஞ்செய்தாலும் பெறக்கூடாத தநுசாஸ்திரவித்தைகளனைத்தையும் அங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தன்னை அடைந்திருக்கப்பெற்று விளங்குகிறவன் வில்விநோதன் மாளிகை அனற்பட்டபோது அவனே அம்மாளிகையி லிருப்பானாகில், வில்லெடுத்துவருணாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க நேரமில்லாமற்போனாலும் வருணேஸ்வரமென்கிற தெய்வீகமந்திரத்தை யறிந்தஅவன் அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தால் உடனே அனலவிந்துபோம் ஒருவேளை அனலைக்கண்டு அஞ்சிமெய்மறந்தானென்றுசொல்வோமாகில், சமயத்தில்யுக்திதோன்றுதல் அவனுக்குச் சுவாதீனமாதலாற்சும்மாயிருக்கமாட்டான். நீகவலைப்பட வேண்டாமென்று கழறினார்.

இவையனைத்தையுங்கேட்ட அரசன் கிஞ்சித்து ஐயந்தீர்ந்து குருவைநோக்கி, தங்கள் வாக்கின் உறுதியால் நம்பவேண்டியதா யிருக்கிறதேயன்றி என்மனவுறுதியால் நம்பக்கூடவில்லை. ஆனாலும் அடியேன் ஒருவிண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன். அவ்விண்ணப்பத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து .அருள்புரிவீர்களாகில் அப்போது என்சந்தேகம் நீங்குமென்றான் உலூகமாமுனி அதென்னையென, ஓஸ்வாமி தங்களுக்கு அசரீரி வசியமாதலால், பூசைமுகத்தில் அவ்வசரீரியை வினவி எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று தொழுதான். உலூகமாமுனி அக்கருத்துக் கிசைந்து, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத்தன்னாசிரமத்திற்குச் சென்று, ஸ்நானஞ்செய்து அசரீரியை நோக்கித தியானித்தார். உடனே அசரீரிதோன்றினள். அந்த அம்மனை முனிவர்வணங்குமுறையுடனே வணங்கி, ஓ.அம்மணி! பாண்டுபுத்திரர் அரக்குமாளிகையில் எரிந்து நீறாகிவிட்டார்களா? அல்லது உயிர்ச்சேதமின்றி யிருக்கிறார்களா? என்றுவினவ அசரீரி சொல்லுகிறாள்ஓஉலூகமஹாமுனிவே! நீரேன்வருத்தப்படுகிறீர் பாண்டுபுத்திரர்கள் உயிரோடிருக்கிறார்கள். இதைஉறுதியாக நம்புமென்றுசொல்லி மறைந்துவிட்டாள். உலூகமஹாமுனி பூசையைப் பூர்த்திசெய்து அரசனிடத்துவந்து, ஓஎனது அன்பனே! பூசைமுகத்திற் பாண்டுபுத்திரர்பிராணனோடிருக்கிறார்களென்று அசரீரியுரைத்துமறைந்தனள். இதைக்குறித்து யோசிக்கவும் நமதெண்ணமுடியவும் வேண்டி யிருக்கிறபடியால், வேதவியாசர் வரவேண்டும் அவர்வந்தால் எல்லாம் நிறைவேறும் அவர்விரைவில் வரும்படி உனதுமனதிற்றியானியென்றார் அரசன் குருவாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, வேவவியாசரை மனதில்நினைத்துப் பலவாறு துதித்தான் திவ்யங்கியான ஸ்வரூபியாகியும், பாண்டவர்கள்மீது அதிகசிரத்தையுள்ளவருமாகிய வேதவியாசர், பாஞ்சாலன் நினைத்ததக்ஷணம் கொலுமுகவாசலைக் குறுகினார். அரசன்திடுக்கென்றெழுந்து எதிர்வந்து மகிழ்வடைந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அழைத்துப்போய் திவ்வியாதனத்தி லிருத்திச் சோடசஉபசாரமுஞ்செய்து சொல்லுகிறான்.

ஓஸ்வாமி! கொடியவெப்பலி லகப்பட்டுத் துடிக்கும் புழுவுக்கு அகஸ்மாத்தாய் நிழலுண்டானதுபோலத் துன்பமாகிய வெப்பலிலகப்பட்டு வருந்தித்தளரும் எளியேனுக்குத் தாங்கள்வந்து முன்னின்றீர்கள் இனி எனக்கொருகுறையுமில்லை இன்று நான்புனிதனானேன் என்மனக்குறையும் நிறைவேறிற்று என்று பலவாறுபுகழ்ந்து, ஓவேதநாதனே! பாண்டுமக்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாக லோகவதந்தி யுண்டாயிருப்பதை யான்கேட்டுக் கனவருத்தமுற்று என்குருவைக்கொண்டு பரிசோதித்தேன். அவர் அசரீரியாற் பாண்டவர்கள் உயிர்ச்சேதமின்றி யிருக்கிறார்களென்று தெரிந்துவந்து எனக்குரைத்தார். ஆனாலவர்கள் இன்னவிடத்தில் இன்னவுருவோடுவிளங்குகிறார்களென்றுதெரியவில்லை. என்புத்திரியோ மங்கைப்பருவ மடைந்தாள் அவளைஐவரிற் பச்சைநிறத்தையுடையவனாகி, நிறத்தில்ருத்திரனைப்போல்விளங்கி, பங்குனிமாதத்திற் பிறந்தமையாற் பற்குனனென்றும், வெற்றியால் விஜயனென்றும், நிறத்தால் அருச்சுனனென்றும்பெயர் பெற்றுவிளங்குகிற கனவானுக்கு மணஞ்செய்யவேண்டுமென்றுகருதியிருக்கிறேன் அக்கருத்துநிறைவேறவும், அந்தஅருச்சுனனைக் கண்ணாற்கண்டுமகிழவும்ஒரு தந்திரஞ்சொல்லவேண்டுஞ்சுவாமியென்றான். வியாசர் அரசனுக்குப்பல ஆசிகள் வழங்கி, ஓபாஞ்சாலா! நீயென்ன இலேசாகப்பெற்ற புத்திரியா? அருமையான தவத்தைச்செய்து சாம்பவமூர்த்திக்கொப்பாகிய உபையாசன்-பாசனென்னும் பெரியோர்களுடைய வேதமந்திர அநுக்கிரகத்தினாற்பெற்ற கன்னிகையன்றோ? அவள்அருச்சுனனுக்கு மனைவியாகாமற்போவாளா? நீவருத்தப்படாதே நானொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறேன். அவ்வாறு நீசெய்தாற் பாண்டவர்கள் எந்தவிடத்தில் எந்த உருவத்தோடிருந்தாலும் அந்த உருவத்தோடும்வந்து, உன்குமாரத்தியை மணம்புரிந்துபோவார்களென்றுசொல்லி அவ்வுபாயத்தையுஞ் சொல்லுவதானார்.

வியாசரனுக்ஞையாற் பாஞ்சாலன் லக்ஷயக்குறியோடு சுயம்வரஞ்சாட்டல்.

ஓ அரசனே! வில்லில் வல்லவராகியிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் கண்டவுடனஞ்சித் தெண்டனிட்டு மெய்நடுங்கப் பர்வதாகாரமாக இருக்கிற ஒருவில்லும், தோஸ்திர முதலியவைநிறைந்த ஒரு அம்புப்புட்டிலும் வைத்து, வெளியில் (௭௰) அடி உயரமுள்ளதாயுள்ள இரண்டுகம்பங்களை (௭௰) அடி நீளப் பரப்பில் நாட்டி, (௭௰) அடி விட்டம்பூட்டி, அதற்குமேல் இரட்டித்து (௭௰) அடிக்கம்பம் நாட்டி, அதன்மேல் இடைவிடாமற் சுழலும் சக்கரத்தைவைத்து, அந்தச்சக்கரமத்தியில் மச்சகுறியைப் பூட்டி, அதிற்போட்ட விட்டத்துக்கு மும்மூன்று துளையுண்டாக்கி, பூமியிற் பெரிய ஒருவெள்ளிக்கடாரம் வைத்து, அதில் மஞ்சள்நீரை நிறைத்து, அவ்விட்டத்தின் துளைகள் அந்நீரில் தோன்றவும்- உபாயமில்லாமற் பார்ப்பவர்கள் சாயல் அத்துளையை மறைக்கவும் - நேர்படவைத்து, இந்தவில்லைவளைத்து நாணியேறிட்டு மஞ்சள்நீரிற்றோன்றும் துளைக்குறியின் வழியாக மூன்றுகணைகளைத்தொடுத்து, மேற்சுழலும் சக்கரத்தின் முனைவழியிற் கணைகளைப்போக்கி, மச்சக்குறியை முன்னுதாய் விழுத்தி, உடனே அம்மச்சம் அச்சக்கரத்துக்குச் சரியாக வருகிறதற்குள் சக்கரத்தைவிழுத்தி, மச்சத்தையும் சக்கரத்தையும் பூமியில் விழுமுன் கணைதொடுத்து அவ்விரண்டையுங் கரத்திலேந்தினவர் எவரோ; அவர் துரோபதையை மாலையிடுவதற்குறியவரென்று விளம்பரஞ் செய்வையாகில், இச்செய்கை அந்த அருச்சுனன் ஒருவனுக்கேயன்றி மற்றவருக்கு அசாத்தியமாக இருக்கும். உலகத்தில் வல்லமையான அரசர்கள் அநேகம்பெயரிருப்பார்களே அவர்களுக்கு இந்தவில் வளையாதிருக்குமாவென்று நீ நினைப்பாய்: அதற்கு யாம் ஒரு நிர்ணயம் செய்கிறோம் அஃதியாதெனில்- அருச்சுனனுக்குமாத்திரம் வில்வளையவும், மற்றவர்களுக்கு அந்தவில் வளையாதிருக்கவும், அதில் தருமதேவதையை ஆவாகனஞ்செய்துவைக்கிறோம் நீ உன்புத்திரியின் வடிவத்தைப்படத்தில் எழுதி, அப்படத்தில் இந்தலக்ஷபத்தை விளங்கக்காட்டி, ஸ்தம்பப் பிரதிஷ்டைசெய்து, அதற்குப் பதினோராநாள் வில்லை வளைக்கிறதென்றும், அதற் கேழாநாள் மணம்புரிதலென்றும், நாளைக்குறித்து மணவோலை யனுப்பிவிடு ஐவரெங்கிருந்தபோதிலும் வருவார்கள். அவருள் அந்த அருச்சுனன் உன்புத்திரியை மணம்புரிவானென்று வாழ்த்தி அரசன்மனதைத் தேற்றினர்.

அதனால் அரசன் அதிக மகிழ்வையடைந்து, தன்னருகிலிருக்கிற மந்திரிகளை நோக்கி, புரோகிதரையும் சித்திரக்காரரையும் அழைப்பிவியுங்களென்று உத்தரவுபண்ணினன். மந்திரிகள் தக்ஷணம் அவ்விருவகையாளரையு மழைப்பித்து அரசன்முன் விடுத்தார்கள். அரசன் சித்திரக்காரரைநோக்கி, ஓ ஓவியரே! நீங்கள் என்புத்திரியைப்போற் படமெழுதி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, அவர்கட்கு நடத்தவேண்டிய மரியாதைகளனைத்து நடத்தி அனுப்பிவிட்டுப் புரோகிதரைநோக்கி, ஓஸ்வாமிகளே! என் புத்திரிக்கு மணம்புரிய யத்தனித்திருக்கிறேன். அதற்குத் தம்பப்பிரதிஷ்டைக்கு நாளும், அந்நாளுக்குப் பதினோராம் நாள் வில்வளைக்கிற நாளும், அதற்கு ஏழாம் நாள் மணம்புரிவதற்கான நாளும், சந்திரபலம் தாராபலம் நிறைந்திருக்கிறதாக ஒரு திவ்ய லக்கினம்பார்த்துச் சொல்லுங்களென்று கேட்டான் அப்புரோகிதர்கள் அரசனினைத்தபடி பரிசோதித்து நன்னாளை நியமிக்க, அரசன் அத்தினத்தில் நகரத்துக்குள் விசாலமான விடத்தில் அரசர்களுக்கும் வேதியர்களுக்கும் தகுந்த சிங்காதனத்தோடு கல்யாணமண்டபமியற்றி, (௰௧-ம்) கால்நாட்டி, லக்ஷயக்குறியைவைத்து, வியாசரால் தருமதேவதையை வில்லில் ஆவாகனஞ்செய்வித்து, அவ்வில்லையும் அம்புப்புட்டிலையும் வைத்துச் சுயம்வரஞ்சாட்டினன். சித்திரக்காரர் அரசன்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்பார்த்து, உலகத்தில் யோனிவாய்ப்பட்டு உதிக்கின்றமாதர்களை எழுதுவதற்கே நமக்குக் கனவருத்தமாயிருக்கின்றது. அப்படியிருக்கப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத் தீயிலுற்பத்தியாகி, சொர்க்கமத்திய பாதாளலோகங்களிலிருக்கும் அழகினுயர்ந்த மாதர்களெல்லா மயங்கித்தொழும்படியான சௌந்தர உருவத்தினைக்கொண்ட திரௌபதையை எவ்வாறு எழுதப்போகிறோம்? எழுதாமல் விடலாமென்றால் நாமெடுத்தபெயர்க்கு இழிவுவருகிறதுமன்றி, அரசனால் தலைக்குமதீங்குவருகின்றது இனி நாமென்னசெய்யப்போகின்றோம்? இது விஷயத்தில் தெய்வச்செயலெப்படியோ அறியோம் ஆயினும் வீணுப் கவலித்திருப்பது காரியமன்று அந்தப்புரத்தில் நமது குடித்தெய்வமாய்க் குலாவியிருக்கும் திரௌபதியம்மனைக் கண்டு, நமது குலதேவதையையும் இஷ்டதேவதையையும் தியானித்து எழுதுவோம் அதன்பின்பு தெய்வம்விட்ட கதியாகுதென்று தெய்வத்தின்மேற் பாரம்வைத்து, அந்தப்புரத்திற்சென்று, தோழியர்களுக்கு அரசனிட்ட கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள்.

தோழியர்கள் அதை அம்மனுக்கு அறிவித்து, ஒரு கூடத்திற் புகைபோல் திரையிட்டு, அம்மனை அழைத்துவந்து அதில் நிறுத்தினர்கள். சித்திரக்காரர் அந்த அம்மனது திருவுருவத்தைத் திரைமத்தியிற்கண்டு ஒருவாறுகத் தெளிந்து, பாதாதிகேசம் வரைக்கும் அவயவங்களை எழுதி, எந்தெந்த விடங்களில் எந்தெந்த வர்ணம் வைக்கவேண்டுமோ அவ்வவ்வர்ணங்களைவைத்துக் கூடியமட்டும் குறைவில்லாதெழுதினர்கள். ஆனல் அந்த அம்மனுருவம் சித்

திரக்காரருக்கு மேல்வரிக்குறியாக இருந்ததேயன்றிச் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை அம்மன் அந்தப்புரத்துக்குட் சென்றாள் சித்திரக்காரர் எழுதியபடத்தை எடுத்துவந்து அரசனிடத்து வைத்து, மிகுந்த பயத்தோடு நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அரசன் அப்படத்தை நோக்கிக் கிஞ்சித்து வியப்படைந்து, தகுந்த பரிசுகொடுத்துச் சித்திரக்காரரை அனுப்பிவிட்டான். சித்திரக்காரர் பரிசுபெற்றதற்காக மகிழ்வுறாமல், அரசனால் ஒருகெடுதியும் வராமற் காப்பாற்றின தங்கள் தங்கள் குலதேவதைகளையும் இஷ்டதேவதைகளையும் நினைத்து வாழ்த்தி அதிகமகிழ்வை அடைந்து, அவரவர்களிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள் அரசன் மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! இப்படத்தின் பின்புறத்தில் லக்ஷயக்குறியை விளங்க எழுதி, மணவோலையையும் தூதுவர்கள்கையிற் கொடுத்து, இவ்வுலகத்துள்ள மன்னர்கட்கெல்லாந் தெரிவியுங்களென்று கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள் அரசன் கட்டளைப்படி லக்ஷயக்குறி முதலியவற்றை எழுதித் தூதுவர்கையிற்கொடுத்து, தேசாதிபதிகளாகிய மன்னர்மன்னர்களுக்கு அனுப்பிவித்தார்கள். தூதுவர்கள் படத்தையும் மணவோலையையும் எடுத்துக்கொண்டு, கடுங்காற்றினும் அதிவேகமாகச் சென்றார்கள் இங்கே வேதவியாசர் அரசனுக்குப்பல ஆசிகள் வழங்கி, மணத்துக்கு வருகிறோமென்று விடைபெற்றுச் சென்றார். தூதுவர்கள் அங்கம்-அருணம் - அவந்தி ஆந்திரம்-இலாடம் யவனம் ஒட்டியம் கருசம் கலிங்கம் கன்னடம் கன்னடம் காசம் காஸ்மீரம் காந்தாரம் காம்போசம் திராவிடம் குரு குடகம் குருகு குந்தளம் குலிந்தம் கூர்ச்சரம் கேகயம் கேரளம் கொங்கணம் கொல்லம் கோசலம் சகம் சவ்வீரம் சாலவம் சிங்களம் சிந்து சீனம் சூரசேனம் சோழம் சோனகம் திராவிடம் துளுவம் தெங்கணம் நிடதம் நேபாளம் பாஞ்சாலம் பப்பரம் பல்லவம் பாண்டியம் புலிந்தம் போடம் மகதம் மச்சம் மராடம் மலையாளம் மாளவம் யுகந்தரம் வங்கம் வங்காளம் விதர்ப்பம் என்னும் ருடு-தேசத்திற் பாஞ்சாலந்தவிர - ருடு-தேசத்துஞ் சென்று, அவ்வவ் வரசர்களுக்குப் படத்தையும் மணவோலையையுங் காண்பித்து, இன்னும் குறுநில மன்னருக்கும் வேதியருக்கும் தெரிவித்து வந்துவிட்டார்கள்.

இப்படத்தைப் பார்வையிட்ட அரசர்கள் யாவரும் அதிகமகிழ்வெய்தி, அப்படத்தின் பின்புறத்திலெழுதியிருக்கிற லக்ஷயக்குறியை நோக்கிக் கனவருத்தப்பட்டு, இந்தக்கன்னிகையை நாமெப்படி விரும்புகிறது? அப்பா! நமக்கு இசைந்த பொருளல்லவென்று கைவிட்டு, இந்த லக்ஷயப்படிசெய்பவர் நெடிய கடல்சூழ்ந்த உலகத்தி லொருவருமில்லை. ஆனால் கல்வியொருவர் பங்கல்ல எங்காவது அதிக வல்லமையாளரிருப்பார்கள் இந்தலக்ஷயப்படி செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட கனவான்களைக் கண்ணாரவாகிலும் கண்டுவருவோமென்று கருதி சில அரசர்கள் வந்தார்கள். சில அரசர் அந்தலக்ஷயத்தையும் கன்னியையும் பார்க்கிறதற்குக் கருத்தைக்கொண்டுவந்தார்கள் துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரோடு கர்னனுஞ் சகுனியும், நாமென்ன வில்லாளிகளல்லவா? நாமே அந்தலக்ஷயத்தை நிறைவேற்றி மஹா ரூபவதியாகிய கன்னியை மணம்புரிவோமென்று கருதிப் புறப்பட்டார்கள் இந்தச்சேதியையுணர்ந்த துரோணர் கிருபர் இவர்கள் அதிகமகிழ்வையடைந்து, இந்த லக்ஷயத்தை நிறைவேற்றுவோர் ஒருவருமில்லை. அர்ச்சுனனொருவன்றானிறைவேற்றுவான் இது முன்னிலையில் அந்த அர்ச்சுனனைக் காணலாமென்கிற கருத்தைக்கொண்டு, அவ்விருவரும் குருகுல மக்களோடு கூடிவந்தார்கள். மற்ற அரசர்களும் வேதியர்களும் பாற்கடற்புரண்டு பாஞ்சால தேசத்தின்மேல் வந்தாற்போல், அந்தப்பிர்ம்ம க்ஷத்திரிய குலமடங்கலும் நகர்ப்புறத்து வந்து சேர்ந்தார்கள் வில்வளைக்க நியமித்தநாள் பதினைன்றில் ஒன்பதுநாட் சென்றது அதுவரைக்கும் மலைச்சார்பான வேத்திரகீயத்திலிருக்கும் ஐவருக்கு இந்தச்சேதி தெரியாது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பஞ்சவர்க்குச் சுயம்வரச்சேதியறிவித்தல்.

இப்படியிருக்கப் பத்தாநாள் பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களையும் தன்வயிற்றினிடமாக வைத்து வடபத்திரத்திற் சயனித்திருக்குஞ் சிறிய குழந்தையாகியும், இப்பாரதத்தை நடாத்திப் பூமிதேவிக்குச் சுமைநீக்குங் கருத்தையுடையவராகியும், தேவகிதேவியிடமாகப் பிறந்து ஆயர்பாடியில் நந்தன்வீட்டில் வளர்ந்து வெண்ணெய் தயிர் பால் இவற்றைத் திருடி ஆச்சியராற் கட்டுண் டடிபட்டவராகியும், ஐவருக்கு அம்மான்புத்திரனாகி அன்புவைத்தவராகியும், கபடநாடக சூஸ்திராவதாரியாகியும் விளங்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் இஃதுணர்ந்து, பாஞ்சாலன் அருமையான யாகஞ்செய்துபெற்ற பெண்ணை அர்ச்சுனனுக்கே நியமித்திருந்தால், இப்போதனுப்பிய மணவோலையும் படமும் ஐவருக்கேன் சேரவில்லை? வனச்சார்பான இடமாதலால் தெரியாமற்றவறிப்போயிற்று. இந்தச்சேதியை நாமேசென்று தெரிவிக்கவேண்டுமென்று தக்ஷணம் தமதுருவத்தை மறைத்து அதிக வார்த்திபமாகிய பிராமண ரூபத்தைக்கொண்டு, தண்டு கமண்டலம் குடையுடனே தத்தடியிட்டு நடந்து, வேத்திரகீயத்துக்கு வந்து ஐவரிருக்கும் மாளிகையிற் சென்றார்.

இவரதுவரவைக்கண்டஐவரும் குந்திதேவியும் எதிர்வந்து அழைத்துப்போய் ஒருபீடமளித் திருக்கச்சொல்லி நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்க

ளிருக்குமிடம் யாது? இந்தவேத்திரகியத்துக்கு வந்தகாரண மென்னவென்று வினவக் கிழவேதியர் கிருபைகூர்ந்து ஐவரையும் பார்த்து, ஓ புண்ணியவான்களே! யான் அதிதி கங்கைமுதலிய நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து திவ்யக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துப் பூப்பிரதக்ஷணம்புரிவேன் இவ்வெல்லாமலும் மன்னவர் வாழும் பட்டணங்களிலுஞ்சென்று, தருமசத்திரங்களிற் போசனமுண்டு, அங்குநடக்கும் அதிசயங்களையும் பார்த்து வருகிறதுண்டு தற்காலத்தில் மேற்றிசையிற்சென்று, அங்கிருக்கும் கோகர்ன முதலிய திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கவும் திவ்யநதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்யவுங் கருதிவந்தேன் வந்தவிடத்தில் வழிதப்பிப் பெருங்காட்டிற் போய்விட்டேன் அக்காட்டைக் கடந்துவருகிறபோது இந்த நகரத்தைக் கண்டேன் இங்கு சற்றிளைப்பாறிப் போவோமென்று இவண் வந்தேனென்றார்.

அந்த அதிதிபேச்சை ஐவரு நம்பி அவர்க்கு அதிக உபசாரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் மன்னர்கள்வாழு மிடங்களிற் சென்று அங்குநடக்கும் அதிசயத்தைப்பார்த்து வருபவரென்று புகன்றமையால், அரசர்களுடைய நாட்டில் ஏதாவது அதிசயமுண்டாயிருந்தாற் சொல்லவேண்டுமென்ன வேதியர் சொல்லுகிறார்: ஓ விப்பிரர்களே! தற்காலத்தில் யாதொரு அதிசயமுமில்லை. ஆனால் (௫௬) தேசத்திலும் வளப்பங்களிற்சிறந்த பாஞ்சாலதேசத்து அரசனாகிய துருபதன் அக்கினிவைசிபரிடத்தில் வில்வித்தைகற்கிறநாளில், பாரத்துவாசர் புத்திரனாகிய துரோணாசாரியும் அந்த அக்கினி வைசியரிடத்தில் வில்வித்தை கற்றுக்கொண்டிருந்தாராம் அவரிடத்தில் இந்தத் துருபதன் அருமையாயிருக்கிறசில வித்தைகளைக் கற்றுக்கொண்டு, தனக்குப்பட்டாபிஷேகமானகாலத்துப் பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குதத்தஞ்செய்து போனானாம். பின்பு அந்தத் துரோணாசாரி அவனிடத்திற் சென்றகாலத்து, அவ்வரசன்கூறிய வாக்குதத்தத்தை நிறைவேற்ற மனமில்லாமல் அயலானைப்போல் எண்ணி மரியாதைசெய்யாம லிருந்ததின்பேரில், துரோணர் சினங்கொள்ளாமல் ஆதியில் நடந்த வாக்குதத்தத்தைச்சொல்ல, அதை அரசன் மதிக்காமலிருக்க, துரோணர் ஒருபசுவாகிலுங் கொடென்றுகேட்க, அரசன் அதுவுங்கொடாமல் ஏளனஞ்செய்தானாம். அதன்மேல் துரோணர் சினங்கொண்டு, அடா பாஞ்சாலா. என்மாணுக்கரால் உன்னைக் கட்டிவரச்செய்து பங்கப் படுத்துகிறேனென்று சபதங்கூறி, அத்தினபுரத்துக் கதிபதியாகிய திரிதராஷ்டிரன் சகோதரன் பாண்டுராஜன் புத்திரர்களில் அர்ச்சுனனாற் கட்டிவரச்செய்து, தன்சபையிற் பாஞ்சாலனைப் பங்கப்படுத்தினாராம். அதன்மேற் பாஞ்சாலன்கோபித்து, தன்னைச்சபையில் அவமானப்படுத்தின துரோணரைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், தன்னை வெற்றிபெற்ற அர்ச்சுனன் தோளுக்கிசைய ஒருபுத்திரியையும் பெறுகிறேனென்று சபதங்கூறி, உபையாசன் யாசனென்னும் பெரியோர்களையடுத்துப் புத்திர காமேஷ்டி யாகஞ்செய்து, ஒருபுத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றானாம்.

அப்புத்திரி மங்கைப்பருவ மடைகிற காலத்தில், (கூண்டோடுபோயிற்று குளிருங்காய்ச்சலும்.) என்கிற பழமொழிபோற் பாண்டுபுத்திரரைவரும் அவர்களை யீன்றவளும் அரக்குமாளிகையோடும் வெந்து நீறாயினார்களாம் இந்தச்சேதி பாஞ்சாலனறிந்து சகிக்கக்கூடாத வருத்தமுற்று, அதன்மேல் இனியென்ன செய்கிறதென்று யோசித்து ஒருலக்ஷயம் வைத்துச் சுயம்வரஞ்சாற்றி யிருக்கிறான். அந்தலக்ஷயத்தைக் காதினாற் கேட்கும்போதே மிகுந்த பயத்தைக் கொடுக்குமென்றால், அதைக் கண்ணாற் காணத்தகுந்த அரசர்கள் யார்? ஒருவருமில்லை. அந்தலக்ஷய மென்னெனில் வில்லில் வல்லவராயிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் கண்டவுடன் அஞ்சி மெய்நடுங்கப் பர்வதாகாரமாக இருக்கிற ஒருவில்லும், தேவதாஸ்திரமுதலியவை நிறைந்த ஒரு அம்புப்புட்டிலும் வைத்திருக்கின்றன. வெளியில் (௭௰) அடி தோன்றத்தக்கதாக இரண்டுஸ்தம்பம் (௭௰) அடி பரப்பில் நாட்டி, (௭௰) அடிவிட்டம் மேற்பூட்டி, அதற்குமேல் (௭௰) அடிக்கம்பம் நாட்டி விட்டம்பூட்டி, அதன்மேலும் (௭௰) அடிக்கம்பம் நாட்டி விட்டம்பூட்டி, அதன்மேல் இடைவிடாமற் சுழலும் சக்கரத்தை வைத்து, அதன்மேற் மச்சக்குறியைவைத்து, அந்த மூன்று விட்டத்துக்கும் மும்மூன்று துளையுண்டாக்கி, பூமியிற் பெரிய வெள்ளிக்கடாரம் வைத்து, அதில் மஞ்சள்நீரை நிறைத்து, அத்துளைகள் அந்நீரிற்றோன்றவும் உபாயமில்லாமற் பார்ப்பவர்கள் சாயல் அத்துளையை மறைக்கவும் நேர்படவைத்து, முன்சொன்ன அந்த வில்லைவளைத்து நாணி ஏறிட்டு மஞ்சள் நீரிற்றோன்றும் துளைக்குறியின்வழியாக மூன்றுகணைகளைத் தொடுத்து மேற்சுழலும் சக்கரத்தின் முனைவழியிற் கணைகளைப்போக்கி மச்சக்குறியை முன்னம் விழுத்தி, உடனே அம்மச்சம் சக்கரத்துக்குச் சரியாகவருகிறதற்குள் சக்கரத்தைவிழுத்தி, சக்கரமும் மச்சமும் வெளிப்பட்டுப் பூமியில்விழுமுன் கணைதொடுத்து அவ்விரண்டையும் கரத்திலேந்தவேண்டுமாம். இதுதான் லக்ஷயம் இந்தலக்ஷயம்வைத்து இன்றைக்குப் பத்துநாளாயிற்று நாளைப் பதினோராநாள் உதயத்தில் வில்வளைக்கிறது இந்த லக்ஷயத்தை நிறைவேற்றுபவன் எந்தப்புண்ணியவானோ? அக்கன்னிகையின் போகம் யாருக்கு லபிக்கின்றதோ? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை என்புத்தியால் எவரையுமறியேன். ஆ! ஆ! அக்கன்னிகையினழகை என்னென்று சொல்லுவேன் ஆகிலும் என்னாற்கூடியமட்டும் அவள்வனப்பின் வளத்தைச்! சிறிதுமாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன் கேண்மின்களென்று சொல்லுவதாயினர்.

மேகமானது ஒலமிட்டு அந்தரத்துச் செல்லவும் கமுகமரமானது வனத்திலடங்கவும், கருமணலானது நதிகளில் வீழவும், இருளானது குகைக்குளொளிக்கவும், பாசிபானது கடலுளிருக்கவும், இரவிபினெளிமழுங்கவும், ஆகாயத்தின்கண் கறுத்தெழுந்த ஊழிமாலைப்பொழு தஞ்சவும் விளங்கும் அளகத்தினையும்; பார்ப்பவர்கண்களைத் தன்வயப்படுத்தி, பொன்னிறமாகிய சிந்தூரத் திலதமிட்டுச் சிறந்த ஒரு பிறைமேகத்தின் மத்தியிற் ரேன்றியது போற் பிரகாசிக்குந் திலதத்தையணிந்த நேற்றியையும்; இரதியுமதனும் தங்கள்கரத்திலிருக்கும் கருப்புவில் லிரண்டையும் தங்கள் குடையாகிய சந்திரனிடத்து வைத்தாற்போல் திகழும்புருவத்தையும்; கலங்கலிற் கடலையும் திரிதலிற் சேலையும் ஊடுருவப் பாய்தலில் வேலையும் மருட்சியில் மானையும் வெட்டுந்தொழிலில் வாளையும் இழிவுறச்செய்து, செவ்வரி கருவரிபரந்து, காதளவு நீண்டகன்று, குழையைக்கிழித்து, சந்திரனைக்கண்டு மகிழும் நீலோற்பலம்போன்ற விழியையும்; குமிழம்பூவினையும் எள் மலரையும் குறைத்து, கண்களாகிய கடலிரண்டுங் கலவாதிருக்க நடுவண் கரையிட்டதென்ன விளங்கி நாகரத்தினத்தையணிந்த நாசியையும்; வீழியின் கனியையும் கோவையின் கனியையும் முருக்கின்மலரையும் முள்ளிலவின் மலரையும் வெண்ணிறமென இகழ்ந்து, ஆழியிற்பிறந்த அமுதத்தைமுகந்த பவளக்கிண்ணத்தையொத்த இதழையும்; வெண்முத்தையும் முல்லையரும்பையும் மயிலிறகடியையும் வெற்றிபெற்று, மின்னலைப்போலொளிரும் தந்தபங்தியையும்; வள்ளையின் இலையை அழகிலையென வுரைத்து, நவமணிகளையழுத்தியகுழையைப் பொறுத்து, பார்ப்பவருள்ள மூசலாடுதற்கிசைந்த ஊஞ்சலொத்த செவியையும்; இரவியைக்காணாத காலத்தும் வாடாதிருக்கிற கமலமும், தேய்வும் வளர்வும் மாசுமின்றி இருக்கு மதியுமிருந்தால், அவைகளும் நாணத்தகுந்த சிறப்பினைவகித்த முகத்தையும்; தேவர்கள்பணியு மாண்பினையுடைய திருமால் கரத்திலிருக்கும் சங்கும் நாணப் பல இரேகைகளையுடைய அழகிய கழுத்தையும்; கமலமலரையும் காந்தள் மலரையும் உவமானமாகக்கூறினு மமையாத அகங்கையையும்; பவளத்துண்டும் கிள்ளையின் நாசியும் உவமானமாகக்கூறினுஞ் சரிப்படாத விரல்களையும்; கிளியின் வாயினையொத்துச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற அவ்விரல்களினது நகங்களையும்; மலையென்ருற், புளகமில்லை. இளநீரென்ருற், சந்தனம் புழுது கஸ்தூரி கற்பூர சவ்வாது குங்குமங்களை யணியாது. கமலமொக்கென்ருல், அழகிய தேமலை ஏற்காது, சக்கரவாகப் புள்ளென்ருல், பறக்குந்தொழிலை யுடையது மேலும் ஆபரணங்களைத் தரிக்காது கோங்கரும்பென்ருல், முகங்கறுத்திராது. மாரன் மகுடமென்ருல், தண்ணென்றும் வெச்சென்றுமிராது. ஆகலால் தானே தனக்குச்சரியாகி, திரண்டுபரந்து நிமிர்ந்து வளர்ந்து செறிந்து ததும்பி சுணங்குபடர்ந்து, கனத்துங் கண்கறுத்து, பொன்மலைக்கொத்து, இங்கிதத்தைக்கொண்டு புளகித்துப் பூரித்துப் பாரித்த பயோதரத்தையும்; உலகினை அளந்த நெடியமால் ஆலிலைமேற் சயனித்தல்போலும், ஒரு கரியநாகம் மலையிலிருந்து அடிவாரத்திருக்குங் குகையிலடங்கச் செல்வதுபோலும் விளங்கி, ஆலிலைபோன்ற வயிற்றினிடத்திருக்கு மயிரொழுங்கினையும்; கொடியைப்போல் அசைந்து, நாலைவிடச்சிறுத்து, பூரித்தபயோதரத்தின் கனத்தைப் பொறுக்காது தேய்ந்தது உவமையில்லாத சிற்றிடையென்று உலகின்மாதருக் குரைப்பர். பிரமன் இந்த மாதுக்கு எல்லா அவயவங்களையு மிகவுஞ் சீர்பெறச் செய்தமைபால், திருஷ்டி பரிகாரத்துக்காக இடையைச் செய்யாமல் விட்டானே? அல்லது மறந்தானே? இருக்கின்றதோ? இல்லையோ? இனிமே லிடையெய்துமோ? என்று ஐயப்படத்தக்கதான மருங்குலையும்; நீர்ச்சுழியையொத்த உந்தியையும்; மாரன்பொக்கிஷமென்றும், மாரன் தேரென்றும், அரசருக்கெல்லாம் ஒன்பதாமிடத்திலிருந்து நல்லின்பத்தைக்கொடுக்கின்ற இராகுவென்கிற பாம்பென்றும் ஐயுறத்தகுந்த அல்குலையும்; வாழையையும் யானைத்துதிக்கையையும் வென்ற தொடையையும்; சிறந்த அழகினையுடைய இரண்டு வரால்மீன்கள் கண்களாகிய சேல்களின்மேற் பகைகொண்டு பாயும்பொருட்டுப் பாய்ச்சல்கொள்ளச் சுழலுவதையொத்த கணைக்கால்களையும்; மதனசாஸ்திரத்தை எழுதுவதற்குச் சேர்த்த புத்தகத்தையொத்த பதத்தையும்; சண்பகத்தையும் மின்னையும் பொன்னையும் பழிக்கும் தேககாந்தியையும்; கடலைவெறுக்கும் கிருபையையும்; கரும்பைமருட்டுஞ் சொல்லையும்; குயிலைவெருட்டும் தொனியையும்; மயிலை நாணுறச்செய்யும் சாயலையும்; அம்சங்கள் வெட்கித் தலைவணங்க நடக்கும் நடையையுமுடையாள் கல்வியாற் கலைமகளையும், அவயவ லக்ஷணத்தால் இலக்குமியையும், பொறையாற் பூமிதேவியையும், கற்பால் அருந்ததியையும், தருமத்தாற் பார்வதியையும் ஒத்தவள். அழகுக்கழகுற அக்கினியினுதித்த அந்தமாது அருச்சுனனுக்கே உரியவளென்று கருதியிருந்த பாஞ்சாலன், அந்த அருச்சுனன் அன்னை தமயன் தம்பிரோடு அரக்குமாளிகையிலிறந்துவிட்டானென்கிறதாகக் கேள்வியுற்றுப் பெரியோர்களை அநுசரித்து, அவர்களால் ஐவர் உயிரோ டிருக்கிருரென்று தெரிந்து, அவர்களை வருவிக்க அப்பெரியோர்கள் கூறிய சூட்சியின்படி லக்ஷம் வைத்து, தேசதேசாதிபர்களுக்கு மணவோலையும் - பாஞ்சாலிபோல் எழுதிய படத்தையும் - அனுப்புவித்திருக்கிருன். இதுதான் நான் கண்ட அதிசயம் நான் மேற்றிசைக்குச்சென்று, அங்கிருக்கும் திவ்விய நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஸ்தலங்களைத் தரிசிக்க விருப்புற்றிருக்கிறேன். அவ்விருப்பம் நிறைவேறயான் செல்லுகிறேனென்று சொல்லி ஐவர்செய்த வந்தனையை யேற்றுப் புல ஆசிகள் கூறி, நக

ரத்தைக்கடந்து, அவ்வுருவைநீக்கித் தமது சுயஸ்வ ரூபத்தைத்தரித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமதிருப் பிடஞ் சேர்ந்தார்.

பாண்டவர்வேதவியாசரைத்தரிசித்துப் பாஞ்சாலதேசத்திற்குச் செல்லுதல்.

இங்கே தருமராஜனனவர் வீமன்அருச்சுனன் முதலானவர்களைநோக்கி, ஓதம்பிமார்களே! ஆதியிற் பாஞ்சாலன் நம்மிலொருவனுகிய அருச்சுனனுக்கு ஒருபெண்ணையும்-நமதாசிரியனுகிய துரோணரைக்கொல்ல ஒருபுத்திரனையும்-பெறுகிறேனென்று சபதங்கூறி, அவ்வாறு புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ்செய்து மக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான். அது உண்மை இதனை உலகமெல்லாமறியும் இப்போது அந்தப்பாஞ்சாலன் நாமெல்லாம்அரக்குமாளிகையிலிறந்து விட்டதாகக் கேள்வியுற்றுப் பெரியோர்களை யடுத்து, நாமுயிரோடிருக்கிறதாக அறிந்து, நம்மைக்காணும்பொருட்டு ஒருலக்ஷபம் வைத்திருக்கிறனென்று தீர்த்தவாசிவேதிபராற் கேள்விப்பட்டோம். ஆகையால்-நாளைஉதயத்தில் வில்வளைக்கிறதாக இருக்கிறதினலே, நாமிங்கிருக்தென்னபயன்? நாமெல்லாம் நாளையுதயத்துக்குள் அவ்விடத்துக்குச்செல்லவேண்டும். இப்போதே போவோம் வாருங்களென்றழைத்தார் தம்பிமார்களும் அன்னையுமிசைந்து, உடனேபிரயாணப்பட்டார்கள். இவர்கள் பிரயாணமானதை அந்நகரத்திலிருக்கும் வேதிபர்களறிந்து, பூரிகொடுக்கும் பொருண்மேல் விருப்புற்றுப் புறப்பட்டார்கள். ஐவரும்நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுக் காட்டைக்கடந்து வரவே, சந்திரனுதயமானதுபோலிருந்தது. இவர்களைச்சூரியன்கண்டு இனி நாமிருப்பதுதகுதியல்லவென்று கருதி நீங்குவதுபோல், சந்திரன் அரசுக்குரியஇராக்காலத்தை ஐவர்பாலில் விடுத்துத் தான்மேற்றிசைக் கடலிலாழ்ந்தான் வேதியர்கள் மாலைப்பொழுதைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதிவேகமாகச்சென்றூர்கள். அதைப்பாண்டவர்கள்கண்டு, நல்லது நீங்கள் முன்னுதாகச் செல்லுங்களென்று உத்தாவுகொடுத்து, அன்னையை அழைத்துக்கொண்டுமெதுவாகச்செல்லும்போறு என்குருவாகிப வேதவியாசர் அவ்விடததுக்கு வந்து, தருமராஜனைத்தனிமையிலழைத்து, ஓதருமநந்தனு! நீஇரவுக்கு அஞ்சாமல் தம்பிமாரோடு அதிவேகமாக நடந்து சூரியஉதயத்துக்குள் பாஞ்சாலநகரம் சேருவீர்களாகில், அருச்சுனன் வில்லைவளைத்து லக்ஷபத்தைக் கொய்து பாஞ்சாலியின்மாலைக் குரியவனுவான். அந்தப் பாஞ்சாலி வினைவசத்தால் உங்களைவருக்கு முரியவளாகுகிறுள். அதற்கு நீ இசைந்திரு அந்தக்காலத்தில் நான்வந்து பாஞ்சாலன்சபையில் விளங்க உரைக்கிறேன். இக்கருத்தை வெளியிடாதே யென்றுசொல்லி இரவிற்றுனே விரைவில் நடவுங்களென்றுகட்டளையிட்டு மறைந்துபோய்விட்டார் இவ்வாறு வேதவியாசர்மறைதலும் தருமராஜன் தம்பிமாரோடுகலந்து, சந்தியாநுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டி நதியைநாடிச் சென்றூர். சிலதூரம் போனவுடன் கங்காநதி தோன்றிற்று. அங்கே ஐவருங் காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டார்கள். இருளுமூடிக்கொண்டது. அருச்சுனன் தமயன் தம்பிமார்களை நாற்சவுக்கமாகப்பிரித்து, மத்தியில் அன்னையைவரச்சொல்லி, அங்குகிடக்கிற நோராங்குச்சிகளில் ஒருநத்தையெடுத்துத் தலைப்பில் நறுக்கி, கல்லோடுகல்தாக்கிநெருப்புண்டாக்கி, அந்நெருப்பிலக்கத்தையைப் பற்றவைத்துத் தீவட்டியாகக் கையிலேந்தித் தான்முன்னேநடந்து வழிகாட்டி, அந்நாட்டு வழியைவிட்டுக் காட்டுவழியைத்தொட்டு கங்கையோரமாகவே செல்வோமென்று கருதிநடந்தான். ஐவரும்பின்றொடர்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறுகங்கைக் கரையோரமாகநெடுந்தூரம் நடந்து போகிறபோது, அங்கே ஒருஅதிசயநடந்தது அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுமென்றுவைசம்பாயனர் சொல்லுவதானர்.

பாண்டவரைக் காந்தருவராஜனுகிய சித்திராங்கதன் சிநேகித்தல்.

ஓஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! அந்தரவாசிகளாகிய தேவர்-முனிவர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர்-வித்தியாதரர்-என்னும் தேவவகுப்பிற் காந்தருவகுலத்தி லுதித்தவனுகியும் அந்தரலோகவாசியாகியுமிருந்து, சொற்கமத்திய பாதாள மென்கிற மூன்றுலகங்களிலும் வெற்றியால் தன்பெயரைநாட்டிவிற் பிடித்தவர்களையெல்லாம் தன்னுண்மையினல் ஒருதிரணமாகஎண்ணி, அஷ்ட-திக்குந்துதிக்க வெற்றிபெறுந்திறத்தி லுயர்ந்து, மாரனென்னவிளங்கி வீற்றிருக்கும் சித்திராங்கதனென்னும் ஓர்அரசனுளன் அவ்வாசன் தன்தேவிமாரோடுகேளிவிலாசமா யிருக்கவும் ஜலக்கிரீடைசெய்யவும்காதலித்து, கங்காநதியருகில் ஒருசிங்காரவனம்வைத்து, கங்கைகரையையும் வளைத்து வேலியிட்டு, தினந்தினம் அவ்வனத்தில் வந்திறங்கி ஜலக்கிரீடைவிளையாடிக் கொண்டிருந்து தன்னூருக்குப்போய்விடுவான் இந்தச்சித்திராங்கதன்வில்லாளியாதலால், உலகிலுள்ள அரசர்களும் தேவர்களும் அவ்வனத்தின் திசையைக்கண்ணுற்பார்க்க அஞ்சுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வனத்தின்வழியாகப் பாண்டுமக்களைவருஞ் சென்றூர்கள்குறுக்கே வேலியொன்று தோன்றிற்று. முன்னேபோகிற அர்ச்சுனன் அவ்வேலியைப்பார்த்து, அடடா!! இவ்வேலியைக் கடந்துபோனுல் தருமத்துக்கு விரோதம் வேலியைத்தாண்டாமல் மற்றொரு வழியாகச் செல்லுவோமென்றுல் இவ்வேலிக்குஆதியுமந்தமும்தோன்றவில்லை. மேலும் தண்ணீர்ப்பக்

தல்-சத்திரம் - ஆலயம்-திருக்குளம்-நதி-இவையெல்லாம் ஒருவர் ஆதீனமல்ல இதுநதிதீரம் இந்தநதியைச்சேர்த்து வேலியிட்டிருக்கின்றது இது நீதிக்கு விரோதம் யாரோ மமதையினால் வேலிபோட்டிருக்கிறார்கள். இதனைக்கடந்துபோவதிற்குற்றமில்லையென்று தனக்குள் தீர்மானித்து, அர்ச்சுனன் அவ்வேலியைத் தாண்டிநடந்தான். மற்றஐவரும் அர்ச்சுனனைப்போலவே கடந்துபோனார்கள்.

அந்தவேளையிற் சித்திராங்கதன் தன்தேவிமாரோடுஜலக்கிரீடை செய்திருந்தான். அவன்தேவிமார்கள் இந்த அறுவரையுங்கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்தோடித் தங்கள் தங்கள் வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டார்கள். சித்திராங்கதன்ஆள்வரவைக்கண்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு கரையேறி, ஆடைஆபரணங்களை யணிந்து, அம்புப் புட்டிலை முதுகிற்றாங்கிப் போர்க்கோலங் கொண்டு தேரிலேறி, வில்லெடுத்துக் குணத்தொனிசெய்து டங்காரவோசையெழுப்பி, பயமில்லாமல் இவ்வனத்தில் நடக்கிறவன் ஆரடா? ஆரடா? என்றதட்டி, அதிவேகமாக இரதத்தைச்செலுத்தி முன்னம் செல்லுகிற அர்ச்சுனனை வளைத்து, ஓபஞ்சைப்பிராமணா? நீயும் உன்பின்வருகிறவர்களும் யார்? எங்குசெல்லுகிறீர்கள்? இவ்வனத்திலேன்வந்தீர்கள்? என்பெயர்உங்களுக்குத்தெரியாதா? சித்திராங்கதனென்றால் திரிபுவனங்களிலுள்ள அரசர்களும் நடுங்கித்தலைகவிழ்ந்து படுத்துக்கொள்வார்களே பார்ப்பாராகிய நீங்கள் இவ்வனத்துக்கு வரக்கூடுமா? நீங்களென்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் தலைவிதி கிழிந்தமையால் இந்தவனத்துக்கு வந்தீர்கள். என்ஓடுகிறீர்கள்? நில்லுங்கள் நில்லுங்கள். உங்களுக்காகப்பிரமன் திருமால் உருத்திரனென்னு மூவர் துணைவந்தபோதிலும் உங்களை என்பாணத்துக் கிரையாக்காமல் விடுகிறதில்லையென் றுவிசரம்பம்பண்ணினான். தருமன்முதலானவர்கள் அவன் வார்த்தையைக்கேட்டு, முன்செல்லுகிறவன் அர்ச்சுனனாதலால் அவனையன்றி நாம்விடைகொடுப்பது தகுதியல்ல அப்படியல்லவென்று பேசினால் அர்ச்சுனன் கோபிப்பானென்று வாய்பேசாமல் அர்ச்சுனனை நாடிநடந்தார்கள். சித்திராங்கதன் அதிக சினங்கொணடு, என்னடா பார்ப்பாரப்பயலே! நான்கேட்டமொழிக்கு விடைகொடுக்காமலும், என்னைக் கண்டு அஞ்சாமலும் நடக்கிறாய். நில்லடாநில்லுஎன்றெதிர்வந்து மறித்தான்.

அர்ச்சுனன் அதிகசினங்கொண்டு, அடாசித்திராங்கதா! உன்வனத்தில் வந்தோமென்று சொல்லுகிறாய் உன்வனத்துக்கு வரவேண்டுமென்கிற கருத்தைக்கொண்டு வரவில்லை நாங்கள் பாஞ்சாலநகரத்துக்குச் செல்லக்கருதிக் கங்கைக்கரையோரமாக வருகிறோம். நீ ஆணவங்கொண்டு, நம்மைக் கேட்பவரில்லையென்று இறுமாப் படைந்து, கங்கைக்கரை யாவருக்கும்பொதுவென் றுணராமல், தருமசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாகவேலியிட்டாய். உன்னிடத்திற் கனமானகுற்றமிருக்க, கங்கைக்கரைமீதே செல்லுகிற எங்களைமறித்து வாயில்வந்தபடி உளறுகிறாய். கங்கைக்கரையை வளைத்து வேலியிட்டதற்கு உன்னைத் தண்டிக்கவேண்டியது. தெரியாமையாகநீ வேலியிட்டமையால் மனம்பொறுத்தேன். இனி நீ இவ்விடத்தில்நிற்கவேண்டாம் உன்னிருப்பிடத்துக்குப்போ இல்லாவிட்டால் உன்வில்லின்திறத்தைக் காட்டு இங்குநின்றுகொண்டு வாயில்வந்தபடிபிதற்றாதே போபோவென்றான் சித்திராங்கதன் காலாக்கினிருத்திரனைப்போலக்கோபித்து, திக்குத்திசைகள் நடுங்க அட்டகாசஞ்செய்து, ஆமடா பிராமணப்பயலே! நீயாஎன்னைத் தண்டிக்கிறவன்? சபாஷ்! நன்றாயிருக்கின்றது இதோ உன்னையும் உன்பின் வருபவரையும் யமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிக்கிறேன்பாரடாவென்று கைவில்லில் அநேகபாணங்களைத்தொடுத்து, இந்திரன் கட்டளைப்படி ஆபர்பாடியில்வந்து பொழிந்த சோனைமாரிபோல் தூவினான். இதனைக்கண்ட தருமராஜன்முதலானவர்கள் ஆயுதமில்லாதவர்களாகையால், ஐயோ! இதென்ன விபரீதம்? (கிணறுவெட்டப்போய்ப் பூதம்புறப்பட்டது) என்கிற பழமொழிபோல், நாம்திரௌபதை மணத்துக்கு வெளிப்பட்டு யுத்தத்துக்காளானோம். நமக்கா ஆயுதமில்லை நாமெல்லாம்ஒருமித்து இவன்மேலெதிர்ப்போமென்றால், முன்னமிருக்கிறவன் அர்ச்சுனன் அவன் நானிருக்க நீங்களேன் வந்தீர்களென்று கோபிப்பான். வருகிற கணைகளோ அளவில்லை. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்த்து நிற்கிறார்கள்.

அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதன் விடுத்தகணைகளையெல்லாம் தன்கையிலிருக்கும் கொள்ளிக்கட்டையால் தட்டிவிட்டுச் சித்திராங்கதனை நோக்கி, அடா சித்திராங்கதா! நீதான்வில்லாளிநல்லதீரன்உன்னைப்போல் வில்லாளி உலகத்திலில்லை. ஏனென்றால்-வில்முதலிய ஆயுதமில்லாதிருக்கிறவர்கள்பேரில்எதிர்க்ககூடாது அப்படியல்லவென்றெதிர்த்தாலும் எதிரி எவ்வண்ணமாக இருக்கிறானோ? தானும்அவ்வண்ணமாகஇருந்து மல்யுத்தம் அல்லது வில்யுத்தம்செய்யவேண்டியது. அந்தநீதியைத்தள்ளி, நீதேரிலிருந்து வில்லைவளைத்து அநேகங் கணைகளைத் தொடுத்தாய் ஆ! ஆ! வீரனுடையலக்ஷணமிதுதான் இருக்கட்டும். ஏதோபார்ப்போம்உன்விற்றிறத்தைக் காட்டென்று சொல்லி மலைபோலெதிர்நின்றான். சித்திராங்கதன் உக்கிரங்கொண்டு, ஓரிலைவேல்முகக்கணை-ஈரிலைவேல்முகக்கணை-மூவிலைவேல் முகக்கணை-என்னுமிவைகளோடு, மகாதேஜசோடுங் கூடியதாகியபிறைமுகக்கணை-நமல முகக்கணை-முதலியவற்றையும், ௧-௰-௱-௲-௰௲-௱௲-௰௱௲-கோடி-பத்துகோடி - சங்கம்- மஹாசங்கமாகத்தொடுத்துவிட்டான். அக்கணைகளொன்றோடொன்று உராய்ந்து, வடவா முகாக்கினிபோல்

அனலைக்கக்கி இடிமுழக்கத்தோடும் வந்தன. அவைகளை அர்ச்சுனன் கண்டு புன்சிரிப்புகொண்டு, இனி நாம் சும்மாயிருந்தால் இக்கணைகளில் ஒன்றுபடுமாகிற் கனவருத்த முண்டாகுமென்று தக்ஷணம் தன் கையிலிருக்கிற கொள்ளிக் கத்தையை யெடுத்து நிறுத்தி, அக்கினியாஸ்திரத்துக்குரிய மந்திரத்தை யுச்சரித்து மானதபூசைசெய்து, ஒ கொள்ளிக்காட்டமே! நீ இச்சித்திராங்கதன் விடுகின்ற எல்லாக் கணைகளையும் கவளீகாஞ்செய்து, தேரை அழித்து, வில்லைமுறித்து, சித்திராங்கதனையும் பிடித்து எரிக்கக்கடவையென்று எரிந்தான். அது கோராங்குச்சியா யிருந்தாலும் அதில் ஆவாகனஞ் செய்திருக்கிறது அக்கினியாஸ்திர மந்திரமாதலால், அக்கினிபகவான் அக்கொள்ளிக்குச்சின் முனையினின்று, சித்திராங்கதன்விட்ட கணைகளையும் அவன் தேரையும் நீறுக்கி, கொடியை அறுத்து, வில்லையொடித்து, அம்புபெய் புட்டிலைப் பூமியிற்றள்ளி, அவனையும்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது.

சித்திராங்கதன் கடுகடுத்துக் கருகருத்துச் சகிக்கமாட்டாமற் பூமியில் விழுந்து, கடகடவென்று புரண்டுருண்டு, அரண்டு வெருண்டு பேச்சுமூச்சுவிட்டு மூர்ச்சையாயினன். உடனே அர்ச்சுனன் அவன் சிகையைப்பற்றி இழுத்துவந்து, தன் தமயனுகிய தருமராஜன் பாதத்திற் போட்டான். தருமராஜன் தம்பியை வியந்து, சித்திராங்கதன் அடங்கியொடுங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்திருக்கும்போதுசித்திராங்கதன் தேவிமார் இஃதுணர்ந்து ஒடிவந்து, குந்திதேவி காலில்விழுந்து, தங்கள் தங்கள் முன்தானையையேந்தி மாங்கலியப்பிச்சை கேட்டார்கள். குந்திதேவி தருமன் முகத்தை நோக்கினுள். தருமன் அக்குறிப்புணர்ந்து தம்பியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுர்: தம்பி அர்ச்சுனு! இந்தச் சித்திராங்கதன் தெரியாமைத் தனமாக நம்மை எதிர்த்து ஏதோசில வாய்வம்புபேசினுன். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாயிற்று. இனி இவனை சுகப்படச்செய். என்றுசொல்ல அர்ச்சுனன் தமயன்சொல்லை மறுக்காதவனுதலால் உடனே அந்த அக்கினியாஸ்திரந் தணியும்படிக்கு மந்திரத்தை யுச்சரித்து, அனலாற்கருகிய சித்திராங்கதனைக் குளிரவைத்தான். சித்திராங்கதன் அனல்வேகந் தீர்ந்து, நித்திரைசெய் தெழுந்தவன்போலெழுந்திருந்து, ஐவரையும் குந்திதேவியையும் நோக்கி, ஆ! ஆ! இவர்கள் பாஞ்சகர்த்தாக்களைப்போல் ஐந்து புருஷரும், பராசத்தியைப்போல் ஒரு அம்மனுமாயிருக்கிருர்கள். இவர்கள் தேகக்குறியையும் செய்கையையும் யோசிக்கும்போது, பார்ப்பதற்குப் பிராமணரா யிருந்தாலும் செய்கையில் க்ஷத்திரியராக இருக்கிருர்கள். இவ்வுலகத்திற் சந்திரவமிசதிலகனுகிய அர்ச்சுனன் ஒருவன் தவிர, மற்ற அரசர்கள் நமதுபெயரை நினைக்கப் பயப்படுவார்கள். ஆதலால் இவ்வைவரும் பாண்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். அதோயிருக்கிற அம்மன் குந்திதேவியாக்கனும். என்று படிகஙிறம்போலிருக்கிற உதிட்டிரமகாராஜனுகிய வேதியன்பாதத்தில் வணங்கி, ஒ ஸ்வாமி! நீங்கள் பிராமணரல்ல. அத்தினபுரத்துக் கதிபதியாகிய பாண்டுராஜன் புத்திரராகத் தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால். என்னை வெற்றிபெறமாட்டீர்கள். அர்ச்சுனன் ஒருவன்தான் என்னை வெற்றிகொள்ளத்தக்கவன், இந்தவண்ணம் ஆதியில் வில்லரங்கேற்றும்போதே எனக்கு ஒருவாக்குண்டு. ஆதலால் ஒளியாமல் உங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினயத்துடன் கேட்டான்.

தருமராஜன் தாங்கள் இளவரசுபட்டம் பொறுத்துக் காசிக்கு வந்ததுமுதற் பாஞ்சால நகரத்தை நாடிவந்தது பரியந்தம் சொன்னுர். சித்திராங்கதன் மகிழ்ந்து, ஒ ஸ்வாமி: என்னை வெற்றிபெற்ற அக்கினியாஸ்திர மந்திரத்தை யுபதேசிக்கும்படிக்கு உமக்கிளையவனுகிய அர்ச்சுனனுக்குக் கட்டளையிடுமென்று பிரார்த்தித்தான். தருமராஜன் அர்ச்சுனனை நோக்கினுர்: அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதனை யருகிலழைத்து அம்மந்திரத்தை யுபதேசிக்கச் சித்திராங்கதன் அம்மந்திரத்தைப் பெற்றுத் தருமராஜனை வணங்கி, ஒ ஸ்வாமி! அடியேன் குருதக்ஷிணையாகக் காந்தர்வப் புரவியில் - ௱-கொடுக்கிறேன். அதனை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டும். என்றுவேண்ட தருமராஜன் ஒ சித்திராங்கதா! நீ கொடுக்கிறேனென்கிற குதிரை உன்னிடத்தில்தானே யிருக்கட்டும். நாங்கள் எப்போது ஊர்போய்ச் சேருகிருேமோ அப்போது கொடுவென்ருர். சித்திராங்கதன் மறுபடியும் வணங்கிக்கூறுகிருன். ஒ ஸ்வாமி! தாஙகள் பாஞ்சாலநகரததுக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கிறதினுல் இன்னும் வெகுதூரம் போகவேண்டும். நீங்களோ உதயமாகிறதற்குட் செல்லவேண்டு மென்கிறீர்கள். கால்நடையாய் இவ்வழியாகச் சென்ருல் மூன்றுநாட் செல்லும். என்னிடத்தில் தெய்வ விமானமும் வேண்டிய வாகனமுமிருக்கின்றன. அவைகளில் தங்கடங்கட்கிஷ்டமான ஊர்திகளிலேறிச் செல்லுங்களென்று வேண்டினுன். தருமராஜன் எங்கட்கு யாதொன்றும் வேண்டியதில்லையென்று மறுத்தார். சித்திராங்கதன் மற்றுமொருதரம் வணங்கிச் சொல்லுகிருன். ஒ ஸ்வாமி! தேவரீருக்கு வாகனமேறச் சம்மதியில்லாவிட்டால், அடியேன் கூடவந்து நேரான வழியாக அழைத்துப்போய்ப் பாஞ்சால நகரத்தருகில் விட்டுவருகிறேன் வாருங்களென்று அழைக்க, தருமராஜன் முதலானவர்கள் அதற்கிசைந்து நடக்க, சித்திராங்கதன் நேரானவழியி லழைத்துப் போகிறபோது தருமராஜனையும் மற்றவர்களையும் பார்த்துச் சொல்லுகிருன்.

ஒ கனவான்களே! உலகத்திற் பெறுதற்கருமையாயிருக்கின்றவை அறிவுடைமை - அன்புடைமை-அருளுடைமை - அடக்கமுடைமை-ஊக்கமுடைமை-பொருளுடைமை-ஒழுக்கமுடைமை-ஆகிய இ

வைகளாம். இவைகளையெல்லாங் குறைவறப்பெற்று, பொறுமை-ஆசை-கடுஞ்சொல்-சினம்-புறங்கூறல்-முதலியவற்றை நீக்கி நின்றாலும், யாதேனும் ஓர் காரியங் கைகூட வேண்டுமானால் ஒரு ஆசாரியர்வேண்டும். குருவில்லாவிடில் ஒருகாலத்தில் மேற்கூறிய பண்புகளெல்லாமிருந்தும் பயன்படாமற் போய்விடும். குருவிருந்தால் எக்காலத்து மழிவில்லாமல் நாளுக்குநாள் பிரபலப்பட்டு வாழலாம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் புறம்பிற் காட்டவேண்டுவதில்லை. உங்கள் வமிசத்தில் தானே இருக்கின்றது. அதாவது-உங்கள் முன்னோர்களி லொருவனாகிய சவ்வருணன் பெறுதற் கருமையாகிய அவ்வறிவுடைமைமுதலியவற்றைப்பெற்றுப் பொறுமைமுதலிய துர்க்குணங்களை நீக்கி, தருமதேவதை நாலுபாதத்தினால் நடக்கவும் எல்லா அரசர்களும் தன்னைவணங்கவும்-செங்கோல் நடாத்திய பராக்கிரமசாலி. அவன் ஒருநாள் காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி தாகவிடாய் தணிய ஒருதடாகத்துக்கு வந்தபோது, அங்கு சூரியன் புத்திரியாகியதபதி தன் தாதிமார்களோடு ஜலக்கிரீடை செய்யவந்தாள். அவளை அரசன்நோக்கி அதிக மயல்கொண்டான். அத்தபதியும் அரசன் அழகைக்கண்டு மயலாகினாள். ஆனால் அக்கன்னிகை சூரியன்புதல்வி யாதலால் தந்தையின் அநுமதியிற் கூடவேண்டுமென்று கருதி, சவ்வருணனை நோக்கி, ஓ அரசனே! உன்னை மணம்புரிய எனக்குக் கருத்திருந்தாலும், என் தந்தை உத்திரவின்மேல் மணம்புரியவேண்டும். ஆதலால்-என்தந்தையின் உத்தரவுகிடைக்கு முயற்சியை அதிகவிரைவிற் றேடென்றுகூறி மறைந்தாள். சவ்வருணன் அதிக பராக்கிரம சாலியா யிருந்தும், ஒருநொடிக்குள் லக்ஷத்திருபத்தையாயிரம் யோசனை தூரஞ்செல்லும் வேகத்தையுடைய இரதத்தை நடாத்துகின்ற சூரியனோடுபேச வல்லமையற்றவனாகிக் கனவருத்தமடைந்து, நாளுக்குநாள் காமநோயால் வருந்தி, வடிவும் மனவூக்க குணமுதலியவற்றை இழந்தான். அக்காலத்தில் வசிஷ்டர்வந்து அரசன் தேகக்குறியைக்கண்டு, அவன் மனதிற் குடிகொண்டிருக்கும் குறையைக் கியான திரிஷ்டியா லுணர்ந்து, தக்ஷணம் சூரியனிடத்துச் சென்றுபேசி, தபதியைக் கொண்டுவந்து சவ்வருணனுக்கு மணம்புரிவித்தார். அந்தத்தபதிவயிற்றி லுதித்தவன் தான் குரு மஹாராஜன். அவனால் உங்கள் குலத்துக்குக் குருகுலமென்றுபெயராயிற்று. ஆகையால் ஆசாரியரொருவ ரிருக்கவேண்டுமென் றுரைத்தான். இவ்வாறு சவ்வருண மஹாராஜன் சரித்திரத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகக் கேட்ட தருமராஜன் முதலானவர்கள் அக்கருத்துக் கிசைந்தவராகி மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்தார்கள். இவர்களில் அருச்சுனன் சித்திராங்கதனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஐயா காந்தருவசிகாமணியே! எங்கள் மூதாதையர்க்கு உபகாரியாகிய வசிஷ்டர்கதை நன்றாயிருக்கின்றது. இன்னும் அவர்விஷயமாகிய கதைகளைக்கேட்க விருப்பங்கொண் டிருக்கிறேன். நீர் அக்கதைகளை வரன்முறையாக விளம்புவீராகில் வழிநடக்கிற சிரமம் தோன்றாம லிருக்குமென்று கேட்கச் சித்திராங்கதன் அதற்கிசைந்து, அவ்வசிஷ்டமுனிவர் சரித்திரத்தை வரன்முறையாகச் சொல்லுகிறான்.

பாண்டவர் காந்தருவராஜனால் வசிஷ்டர் சரித்திரங்கேட்டு வழிநடத்தல்.

கேளுங்கள் புண்ணியவான்களே! முன்னம் நாதிமைந்தனாகிய கவுசிகமஹாராஜன் மண்டலேஸ்வரனாகவிளங்கி அரசு செலுத்திவரும் காலத்தில், ஒருநாள் தனபுத்திரர் மித்திரர்கள்-மற்றுமுள்ள மந்திரிமார்கள்-தண்டத்தலைவர்கள்-பூதத்தலைவர்கள்-படைத்தலைவர்கள்-அணித்தலைவர்கள்-முதலானவர்களோடு காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி வரும்போது, கவுசிகராஜன் கண்முன் ஒருகலைமான் தோன்றிற்று. அரசன் அதனை எய்யக்கருதி, மந்திரிமாரிருபுறமும் சூழ்ந்துவர அம்மானைப் பின்தொடர்ந்தான். அந்தமான் சூரியன் இரதத்திற் பூட்டிய குதிரையைவிட அதிக வேகமாக எழும்பி, தன்னையும் சூரியனையுந் தூளிகளால் மறைக்கப் புறங்காலாற் பூமியை உதைத்தோடிற்று. அரசனும் மற்றவர்களும் அதைவிடாமல் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களை முடுக்கிச்சென்றும், அம்மானை எய்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களாய் மெய்சோர்ந்து மானுருவத்தைக் காணாமல் அதிக வருத்தமுற்றுத் திரும்பினார்கள். அப்போது சூரியனும் உச்சியில் வந்தான்: அந்தச்சூரிய அழற்சியால் அரசன் முதலானவர்களும் விடாய்ப்பட்டுக் கனவருத்தமுற்று, தண்ணீரையும் நிழலையும் எப்போது காண்போமென்கிற ஏக்கத்தைக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படி வருகிற மார்க்கத்திற் குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுத்து மாரன்படை வீடுபோல்விளங்கும் நெருங்கிய மரங்களையுடைய ஒரு மாஞ்சோலையைக்கண்டு, இவ்வனம் தோன்றியது நாம் பூர்வஞ்செய்த பூஜாபலந் தானென்ன் தீர்மானித்து அச்சோலையில்வந்து அங்கிருக்கும் தடாகத்திலிறங்கிக் களைதீர ஸ்நானஞ்செய்து, நீருருந்தித் தாகவிடாய்தணிந்து, அங்கிருக்கு மரத்தின் நீழலிற் சற்று இளைப்பாறி இருந்தார்கள்.

அவ்விடத்திற் சிலமுனிவர்கள் வரக்கண்டு அரசன் திடுக்கிட்டு, இவ்வனம் முனிவர் வாசஞ்செய்யத் தக்கதாகையால் முனிவர்கள் வருகிறார்களென்று நினைத்து, அவர்களை எதிர்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! இவ்வனம் எந்த மஹாத்மாவுக் குரியதென்றான். அம்முனிவர்கள் பல ஆசிகள்கூறி, ஓ அரசனே! இவ்வனம் பிர்மரிஷியாகிய வசிஷ்டருக்குரிய வனமென்று தெரிவித்தார்கள். அரசன் அக்கணம் வசிஷ்டரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று அவருடைய ஆசிர்மத்தைக்கண்டு

டச்சென்று, சூரியகுல குருவைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! முனிவருடைய வனங்களுக்கு அரசர் வரக்கூடாது. நான் காட்டிற்புகுந்து வேட்டையாடி ஒருமானைக்கண்டு அதனை எய்யப் பின்றொடர, அம்மான் மறைந்துபோக, யானும் என்னைச் சூழ்ந்துவந்த சேனையும் அதிக களையடைந்து நிழலையும் ஜலத்தையும் தேடி வருகிறபோது இவ்வனந்தோன்றிற்று. இதில் யாவரோடும் வந்து களைதீர ஸ்நானஞ்செய்து, தண்ணீர்குடித்து விடாய்தணிந்து மரநிழலிலிருந்தேன். அப்போது அங்கு சில முனிவரைக்கண்டு, அவர்களால் இவ்வனந் தங்களுடையதென்று தெரிந்துகொண்டு தங்களைக் காணவந்தேன். ஆதலால் தாங்கள் கோபிக்காமல் என்னை யாதரிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினான். இப்படிவணங்கிய அரசனுக்கு வசிஷ்டர் பல ஆசிகள்வழங்கி முகமலர்ந்து, அவன்மனங் களிப்பெய்தும் படியாகச் சில இனியவசனங்களை யெடுத்துச் சொல்லுகிறார். ஓ கவுசிகமஹாராஜனே! நீ வனத்துக்கு வந்தினால் எனக்கொரு குறைவுமில்லை. என்வனந்தேடிவந்த உனக்கு என்னாற்கூடியமட்டும் விருந்திடஎண்ணங்கொண்டேன். அந்த எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்ற வேண்டியது. அதுதா னொருகுறைவு. அக்குறைவு நீங்கும்படியாக விருந்துக் கொத்துக்கொண்டால் எனக்கொரு குறைவுமில்லையென்று ஆசான் சொல்ல, அரசன் சற்றுலோசித்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் விருந்திடுகிறோ மென்றீர்கள். உங்கள் வாக்குக் கழிவுவாராமல் நானிசைந்து விருந்துண்டு போவேனாகில், என்னுடன்வந்த புத்திரர்-மித்திரர்-மந்திரிகள் முதலானவர்க்கும் வருத்தம் நேரிடுவதுமன்றி நீதிக்குக் கெடுதியாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் இதற்கென்செய்வ தென்றான். அதற்கு வசிஷ்டர் புன்சிரிப்புகொண்டு சொல்லுகிறார்.

ஓ அரசனே! உனக்கும் உன்பின்வந்த யாவர்க்கும் என்னாலியைந்த கந்தமூலபலாதிகள் கொடுக்கத்தான் விருப்புற்றிருக்கிறேன். என்னாலுதவப்பட்டது இராஜபோசனமாக இராதிருந்தாலும், அதனை அங்கீகாரஞ்செய்வது உனதுகடமை. நீயும் உன்பின் வந்தவரும் ஸ்நானமுதலிய நித்தியவிதியை முடித்துக் கொள்ளுங்களென்றார். கவுசிகராஜன் அதற்கிசைந்து, முன்னிருந்த விடத்துக்குவந்து, தன் மந்திரிமுதலானவர்களை யழைத்து, தான் வசிஷ்டரிடத்துச் சென்றதையும் விருந்துக்கிசைந்து வந்ததையும் புகன்று, யாவரையும் ஸ்நானஞ்செய் திருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அரசனேவலின்படி யாவரும்ஸ்நானஞ்செய்து,வசிஷ்டர் உத்தரவுக்கெதிர்பார்த் திருந்தார்கள் வசிஷ்டர் தன்னருகி லிருக்கும் காமதேனுவை நோக்கி, நமது வனத்தில் வந்திருக்கிற யாவரு மனமகிழ விருந்திட்டு உபசரித்துவாவென்று ஆக்ஞாபித்தார், காமதேனு அவர் வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, அநேகமாதர் கூட்டங்களாகி யார்யார் எந்தெந்த விடங்களி லிருந்தார்களோ அவ்வவ்விடங்களில் இலைபோட்டு, அவ்விலைகளிற் கைத்தல்-புளித்தல்—கார்த்தல்—கூர்த்தல்—துவர்த்தல்-தித்தித்தல்-என்னும் அறுசுவையோடுங்கூடிய கறிவகைகளுடன் அன்னத்தையும் வட்டித்து, நெய்-தயிர்-வடை-பாயச முதலியவற்றையும் குறைவில்லாமற் படைத்து, அவரவர்கள் கருத்து மகிழ்வெய்திய வஸ்துக்களைக் கொடுக்க, இன்றைய போஜனத்தைப்போல் என்றும் புசித்ததில்லையென்று யாவரும் மதித்துத் துதித்துப் புசித்துப் பசித்துவந்த களைதணிந்து, கைகால்கள் சுத்திசெய்து கொண்டார்கள். உடனே சந்தனம்-புழுகு-கஸ்தூரி-கற்பூரம்-சவ்வாது-முதலியவைகளோடு, குங்குமக்குழம்பும்-பூமாலையும்-தாம்பூலமும்-குறைவின்றி வைத்து, யானை-குதிரை - வேட்டைநாய்-புறு-வல்லூர்ப்பக்ஷி, முதலாகிய இவைகளுக்கும் தகுந்த உணவை யளித்து, காமதேனு யதாப்பிரகாரந் தன்னுருவந் தாங்கிப் போயிற்று.

கவுசிகராஜன் காமதேனுசெய்த அற்புதத்தைக்கண்டு வியப்படைந்து, நாம் அநேகம் பசுமந்தைகளை வைத்திருக்கிறோம் முனிவர்களிடத்துஞ் சில பசு மந்தைகளைக் கண்டிருக்கிறோம். அவைகளெல்லாம் முலைவழியாகத் தாராளமாய்ப் பாலைச் சொரிகின்றனவே யன்றி, இப்பசுசெய்த அற்புதம்போற் செய்யத் தகுந்தவைகளல்ல. இந்தக்காமதேனு நமக்கிருந்தால் அரசென்னத்திற்கு? எவ்விதத்திலாவது இப்பசுவை நமக்குரியதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணிச் சில மனிதரோடு வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஆண்டவனே! தற்காலத்தில் நாங்களடைந்த களைநீங்க எங்கள் கருத்தறிந்து போஜனம்படைத்த பசு உங்களிடத்தில் இருந்து பயனென்ன? என்னிடத்திலிருந்தால் உலகாதிபனாதலால் என்னைக்காண அளவற்ற பிரஜைகள் வருவார்கள். மஹாமுனிவர்களும் பிராமணர்களுஞ் சேர்வார்கள். அவர்கள் மனங்களிக்க இப்பசுவால் உண்டிமுதலியவற்றை யுதவுவேன். அதனால் தங்களுக்கும், அப்பசுவுக்கும், எனக்கும், புண்ணியமும் பெருமையுங் கிடைக்கும் ஆதலால் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து, நான்செய்யும் பிரதியுபகாரம் சொல்பமாயிருந்தாலும் அதனைச் சமமாக எண்ணி அப்பசுவைக்கொடும். இக்கணம் நான் இந்த ஒருபசுவுக்கு லக்ஷம்பசு கொடுக்கிறேனென்றான். அதற்கு வசிஷ்டர் புன்சிரிப்பு கொண்டு, ஓ சூரிய குலதிலகனே! ஆரியருக்கும் முனிவருக்குந்தான் இப்பசு இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் - உன்போல் வீரியர் அல்லது மற்றையர்கள் யாராவது தங்களிருப்பிடத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குட் சென்று விடாய்ப்பட்டு வழிதப்பி, இவ்வனத்துக்கு வந்துவிட்டால், யான் அவர்கள் விடாய்தணிய உண்டி முதலியவற்றை யுதவவேண்டும். இந்த விருந்தோம்பு தலைமேதம் சிறப்பாகக்கூறுகின்றது. நாட்டிலிருக்கிறவர்வள்

வீட்டிலுள்ள பதார்த்தத்தைக்கொண்டு யதார்த்தமான மனதோடு விருந்திடுவார்கள். முழுதுந் துறந்து காட்டிலிருக்கிற நான் என்னசெய்கிறது? இப்பசுவொன்றிருந்தமையால் உனக்கும் உன்பின் வந்தவர்க்கும் களைதீர உண்டியுதவினேம்: மேலும் இப்பசு உலகிலுள்ள பசுப்போலல்ல. இது திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது அல்விடத்திற் பிறந்தது. ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி தேவராஜனிடத்திருப்பது. அதனை உனக்குக் கொடுக்க எனக்குப் பாத்தியமில்லை. நீ இப்பசுவின்மேற் கொண்ட காதலைவெறுத்து உனது நகரம்போய்ச் சேரென்றார்.

அரசன் வசிஷ்டரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இப்பசு தங்களுடையதென்று எண்ணியிருந்தேன். தேவராஜன் பசுவென்றால், அப்பசுவைப் பிடித்துப்போகிறேன் தேவேந்திரன் வந்தெதிர்த்தாலவனையென் வல்லமையாற் பங்கப்படுத்தி, இப்பசுவை எனக்குரியதாகக்கொள்ளுகிறேன். என்று விரைவில் திரும்பித் தன்சேனைகளையேவி, காமதேனு எங்கிருந்தாலும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையின்படி சேனைகள் யாவும் தும்பு-தாம்பு-கைக்கோல் முதலியவற்றைக்கொண்டு வனத்தை வளைந்துதேடிப் பசுவைக்கண்டு, அதன அருகிற்சென்று பிடிக்க யத்தனித்தார்கள். அதுகண்ட காமதேனு அவர்களை நிதானித்துப்பார்த்து, ஓ! ஓ! நம்மைக் கண்டவர்களெல்லாம் வந்தனை செய்வார்களென்றால், இவர்களென்ன நம்மைக் கட்டயத்தனித்தார்கள்? இதென்னகாரணம் நம்மை இவர்கள் கட்ட யத்தனித்தால், உடனே இவர்களையெல்லாம் நாம் யமன்பாசத்திற் கட்டுபடச்செய்விக்கவேண்டியதே முறைமை. ஆனால் மஹாரிஷியாகிய வசிஷ்டர் நம்மை இந்த அரசனுக்குக் கொடுத்தாரோ? அல்லது துராக்கிர்தமாக நம்மைப் பற்றவந்தானோ? இதனை முன்னமறிந்து அதன்மேல் நமதெண்ணப்படி நடக்கலாமென்று கருதி தக்ஷணம் வசிஷ்டரிடத்து வந்து வணங்கி, ஒஸ்வாமி! என்னைக் கவுசிகராஜன் பிடிக்கத் தன் சேனைகளையேவி இருக்கிறான். தங்கள் உத்தரவினாற் பிடிக்கவந்தானா? அல்லது தனது சுயேச்சையாற் பிடிக்கவந்தானா? என்றுவினவ வசிஷ்டர் சொல்லுகிறார். ஓ காமதேனுவே! நான் உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக உத்தரவு கொடுக்கவில்லை. தன்னிச்சையால் துராக்கிருதமாய்ப் பிடிக்க யத்தனித்தான். ஆதலால் ஆண்மையாற் பிடிக்கவந்த அரசனிடத்து உன்னுண்மையைக் காட்டுதல் தகுதிதான். நீபோய் அவர்களை விரைவில் வென்றுவாவென்று மொழிந்தார்.

இந்த உத்தரவைப்பெற்ற காமதேனு அவரை வணங்கி விடைபெற்று, காற்றிற்கும் அதிவேகமாக வந்து, திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் தேவரை வருத்திய விஷத்தைப்போற் கவுசிகராஜன் சேனையிற் பாய்ந்து கலந்தது. கலந்ததக்ஷணம் அவ்வரசனுடைய சுத்தவீரர்கள் தும்பு தாம்பு கைக்கோல் முதலியவற்றைக் கழுத்திலும் உடம்பிலும் கொம்பிலும்போட்டு வலித்தார்கள். அத்தும்பு முதலியதைக்கண்டறியாத காமதேனு கிஞ்சித்து வருத்தமடைந்து, காலாக்கினி ருத்திரனைப்போலச் சீறி, இரண்டு கண்களிலும் அக்கினிப்பொறிபறக்க அங்ஙனேஒரு பாய்ச்சல்பாய்ந்து, தன்னைக் கட்டவந்த அளவற்ற வீரரையும் அதாகதப்படுத்தி, திக்குகள் அதிரவுங் கண்டவர்கள் மூர்ச்சையடையும் அரசன் சேனையிற் புகுந்து, கூர்மையாகிய கொம்புகளினாலும் - நான்கு காலினாலும்-நீண்டு வெண்சாமரைபோல் நுனியில் மயிர்க்குச்சையுடைய வாலினாலும்-குத்தியும், உதைத்தும்-அடித்தும், கொல்லத் தலைப்பட்டது. அதை அரசன்? ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? பார்த்தாற் பசுவாயிருக்கின்றது. செய்கையை நோக்கினால் யமனாயிருக்கின்றது. இனி நாம் சும்மாயிருந்தாற் சேனைகள் அபாய மடையுமேயன்றிப் பயனடையாதென்று நினைத்து, தன்புத்திரர் மித்திரர் மந்திரிமார்கள் யாவரையும் ஏவித் தானும் எதிர்த்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தான். காமதேனு அதுகண்டு அதிக வேகங்கொண்டு, யானைக் கூட்டங்களிலும் குதிரைக் கூட்டங்களிலும் சென்று பாய்ந்து, தன்கொம்பினாற் குத்தியும்-காலினால் உதைத்தும் - வாலினாலடித்தும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் பூமியில் வீழ்த்தித் தேய்த்து, தேரையுடைத்து, வில்லைப் பிடித்தவர்களையும் வாளைப் பிடித்தவர்களையும் சுழற்காற்றிற் சுழலுகின்ற மயிலிறகுபோற் சென்றவிடந் தெரியாதிருக்கச் சிதைத்து, அவ்வனத்தைப் பிணமலைமயமாய்க் குவித்தது. யாவரும் தலைவிரிகோலமாக ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். அப்படி ஓடுகிறவர்கள்பேரில் அங்குகிடக்கிற சிறுகற்களைப் பின்னங்காலால் எத்தியது. அக்கற்கள் வந்து பட்டமாத்திரத்தில் முடிபோனவர் சிலர். தலைபோனவர் சிலர். தோள்போனவர் சிலர். துடைபோனவர் சிலர். இடையொடிந்தவர் சிலர். கொடியொடிந்தவர் சிலர். குடையிழந்தவர் சிலர். குறலொடிந்தவர் சிலர். வில்லற்றவர் சிலர். சொல்லற்றவர் சிலர். கண்போனவர் சிலர். கைபோனவர் சிலர். மூக்குபோனவர் சிலர். நாக்குபோனவர் சிலர். காதுபோனவர் சிலர். போதுபோனவர் சிலராக இவ்வாறு பின்னப்பட்டு, ஒருவர் போனவழி ஒருவர்போகாம லோடினார்கள். அப்படி ஓடுகிறவர்களைக் காமதேனு கண்டு, இளைத்தவரைத் துரத்துதல் தகுதியல்லவென்று கோபந்தணிந்து, வசிஷ்டரிடத்து வந்து தன்னாற் சேனைகள் அதமானதைச் செப்பி விடைபெற்று, சொற்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது.

அந்தக்காமதேனு வசிஷ்டரிடத்துச்சென்றதையும்அவருத்தரவுபெற்றுப் போனதையும் கவுசிகராஜன் புத்திரர்கள் கண்டு, வசிஷ்டர் காமதேனுவைவிட்டு நமதுசேனையை நாசப்படுத்தினர். ஆதலாலவரை

நாம் இமிசைப்படுத்தவேண்டுமென்றெண்ணிவசிஷ்டரிடத்துச்சென்று, வில்லைவளைத்து நாணிஎறிட்டு டங்கார ஓசைஎழுப்பி, ஓரிலைவேல்-ஈரிலைவேல்-மூவிலைவேல்-இவைகளைத் தொடுத்துவிட்டார்கள். இக்கணைகள் ஒன்றேடொன்று உருய்ந்துநெருப்பைக்கக்கிக்கொண்டு ஆலம்போற்சீறிவந்தன. வசிஷ்டர் அக்கணைகளும் அக்கணைகளைத் தொடுத்தவர்களும் சாம்பவமூர்த்தியின்மேல் எதிர்த்துக் கணைதொடுத்தமதன்போலாக உறுத்துநோக்கினர். அந்த நோக்கத்தால் அப்புத்திரர்கள் ஊக்கமழிந்துசாம்பராஞர்கள். கவுசிகராஜன் தனது புத்திரர் சாம்பரானதைக்கண்டு, சிறிதும் அஞ்சாமற் சினங்கொண்டு, அதிவேகமாகவந்து, தன்வில்லைவளைத்து நாணியேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து, முன்பின் யோசிக்காமல் தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துச் சிங்கம்போற்கெற்சித்துநின்றுன். அந்த அஸ்திரங்கள் மஹாமகிமையோடும் அனல்களைக் கக்கிக்கொண்டு வந்தன. அவைகளைவசிஷ்டர்கண்டு, அந்தோ! இவனென்ன சுத்தமூடனுயிருக்கிறுன்? நாம் வில்லாளியாகஇருந்தால் வில்லெடுத்துப் போர்செய்யவேண்டும். நாம் வில்லும் மற்றஆயுதமுமில்லாமல் தபசியா இருக்கிறேம். இவனே அஸ்திரங்களைத் தொடுத்திருக்கிறுன். சற்றுநேரம் சும்மா இருந்தாற் கொத்துக்கொத்தாய் மேல்விழும் அதனுற் கிஞ்சித்து வருத்தம் நேரிடும் இந்தவேளை நாம் சும்மா இருக்கலாகாதென்று தக்ஷணம் ஒருதண்டாயுதத்தை எடுத்து முன்னம் நிறுத்தி, அரசன் விடுங்கணைகளையெல்லாம் கவுளீகரஞ் செய்யென்றுகட்டளையிட்டார். அத்தண்டமானது அரசன்விடும்அஸ்திரங்களையும்மற்ற ஆயுதவகைகளையும் கவுளீகரஞ் செய்தது.

அதை அரசன்கண்டு திடுக்கிட்டுத் திப்பிரமைகொண்டவனுய்ச் சற்றுநேரமயர்ந்திருந்து, பின்புசிறிதுதெளிந்து, அடடா!! நமதுவீரம்-அரசு-வல்லமை முதலானவைகளெல்லாம் இந்த வசிஷ்டமஹாமுனிவருக்குமுன் அணுவாயிற்றல்லவா? ஆ! ஆ! தவப்பொருளே பொருள் மற்றவையெல்லாம் அவப்பொருள். தவமொன்றிருந்தால் இவ்வரசைப்போல அநேக அரசுபெறுதலுமன்றி, பிரமஞதி மூவர்களும் மதிக்கச் சிறப்புற்றிருக்கலாம். மேலும் நமது புத்திரரோ மாண்டார்கள். சேனைகளுமிறந்தன இனிநகரத்திற்சென்று அரசுசெய்வதிற் பயனென்ன? தவத்தைப்புரிந்து தவப்பொருளடைதலே பெருமை என்றுநினைத்து மந்திரிகளை யழைத்து, தனது முத்திரை மோதிரத்தைக்கொடுத்து, நீங்கள் நகரத்திற்சென்று என்னரசைச் செலுத்துங்களென்று கட்டளையிட்டு, தான் இமயமலைச்சாரலிற்சென்று, சிலகாலம்ஒரேநிலையாய் ஒருபாதத்தையூன்றி ஜலத்திலின்றும், சிலகாலம் ஒரேநிலையாய் மற்றெருபாதத்தை யூன்றிப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலின்றும், தவசிரேஷ்டர்களெல்லாரும் வியப்படைய அருமையான தவத்தைச்செய்தான் உடனேயவனுக்குப் பிரமன் பிரசன்னமாகி, கவுசிகன் செய்யும் வந்தனையை யேற்று, ஓகவுசிகராஜனே! நீபிரமரிஷி யாகவேண்டுமென்று கருதி நெடுநாள் அருமையான தவஞ்செய்திருய். நீமக்கள் யாக்கையிற் புக்கினவனுதலால், தவத்தாற் பிரமரிஷியை யொப்பாயென்றுகூறி மறைந்தான் கவுசிகன் அங்ஙனே மகிழ்ந்து இறுமாப்படைந்து, தவநிலைவிட்டெழுந்து, மான்தோல்காவிகாம்பர தண்டுகமண்டல தாரியாகிய வசிஷ்டமஹாமுனியினிடத்துவந்து, வந்தனைவழிபாடின்றி அவருக்கெதிரில் மான்தோலாசனமிட்டு முறப்பாகவீற்றிருந்தான். வசிஷ்டர் கவுசிகனுடைய உட்குறிப்பையறிந்து, அடா! இவன் தவத்திலுயர்ந்தோமென்று இறுமாப்படைந்திருக்கிறுன். என்ன மதித்துக்கவுசிகனைநோக்கிச் சொல்லுகிறுர் ஓகவுசிகராஜனே! உன்னரசு சிறந்துவருகின்றதா? குடிகள் உன் வயப்பட்டுநடக்கின்றுர்களா? உன்புத்திரரும் நீயும் சுகமாவென்றுகேட்டார். கவுசிகன் வெகுளிமேற்கொண்டு, நமது புத்திரரை எரித்துவிட்டுப் புத்திரர் சுகமாவென்று வினவின இந்த வசிஷ்டன் புத்திரசோபத்திலாழ இவனுடைய புத்திரரைக் கொல்லுகிறேனென்று மனதிலெண்ணி வசிஷ்டரைநோக்கிச்சொல்லுகிறுன் ஆங்காணும் வசிஷ்டரே! என் புத்திரரை நீரெரித்துவிட்டும் உன்புத்திரர்சுகமாவென்று வினவினீர். இதுஅகந்தையல்லவா? இந்த அகந்தையை யடக்குகிறேன்பார் என்றுசொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி அப்பால்வந்துவிட்டான்.

கேளுங்கள் புண்ணியவான்களே! இப்பாற்கவுசிகனுனவன் வசிஷ்டர் புத்திருளொருவராகிய சத்தியென்பவர் தவஞ்செய்கிற வனத்தில் வந்து வசிஷ்டருடைய நூறுபுத்திரரையுங் கொல்லக்கருதி, இதற்கு என்னதந்திரம்செய்கிறதென்றுயோசித்திருக்கிற தருணத்தில் மிகுந்தசிறப்பினையடைந்த சூரியவமிச அரசர்களில் மித்திர சதனென்னும் பெயரை வகித்த ஒருமன்னன் இருந்தான். அவன்தயாத்துமாக்களுக்குத் தாயகமாகிய அயோத்திமாநகரத்திலிருந்து அரசுசெலுத்துகிறகாலத்தில், ஒருநாள் வேட்டையாடக் காட்டிற்சென்றுன். அங்கிரண்டு ராக்ஷதர் வந்தெதிர்த்தார்கள் அரசன் அவ்வரக்கர்களில் மூத்தவனை ஒருபாணத்தினுற்கொன்று விட்டான். அவன்தம்பி தன்தமயனிறந்ததைப்பார்த்து, நமதுதமயனைக்கொன்ற இந்தஅரசனைக்கொல்லநம்மால்முடியாது. சூதுசெய்து இவ்வரசனைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று தக்ஷணம் தன்னுருவத்தைமாற்றி மானிடரூபந்தரித்து, அரசன்பாதத்தில்வந்து விழுந்துமுறையிட்டான். அரசன் அவனைநோக்கி, நீயார்? இங்குவந்து முறையிடுகிற காரணமென்னவென்றுவினவ, அரக்கன்-ஓஸ்வாமி! அடியேன் இந்த வனத்தி லிருக்கிறவன் சமயல்வேலை எனக்கு நன்றுகத்தெரியும். சீவனமில்லாமல் அலைந்து திரிகிறேன்.

ஆதலால் எளியேனை ஆதரிக்கவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க அரசன் உண்மையான மானிடன்தானென்றுநம்பி, என்மடைப் பள்ளிவேலைக்காரருக்குத் தலைமையான அலுவலை உனக்குக்கொடுத்தேன் நீயந்தவேலையைப் பாரென்றழைத்துக்கொண்டு நகரஞ்சேர்ந்திருந்தான். அந்நாளில் ஒருநாள் தன்குலகுருவாகியவசிஷ்டர் அங்குவந்தார். குருவைக்கண்ட அரசன் எழுந்துஎதிர்கொண்டுபோயழைத்துவந்து, பொற்பீட மாளித்திருக்கச்சொல்லி, சோடசோபசாரமுஞ்செய்து வணங்கிஎதிர்நின்று, ஓஸ்வாமி! தேவரீர் இவண்வந்தது என்னகாரணம்? அடியேனை நாடிவந்த கருத்தை வெளியிடவேண்டும் என்றுகேட்டஅரசனுக்குப்பல ஆசிகள்கூறி வசிஷ்டர்சொல்லுகிறார்: ஓமண்டலேஸ்வரா! நெடுநாளாகஎன்கருத்தில் ஒருவிருப்பமிருக்கின்றது. அவ்விருப்பத்தைநிறைவேற்ற இவண் வந்தேன். அஃதென்னெனில்- மாமிச வர்க்கத்தோடு போஜனஞ் செய்யவேண்டியது தான் என்கருத்து இதனைநீநிறைவேற்ற வேண்டுமென்றார்.

அரசன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தக்ஷணமே எழுந்து அந்தப்புரத்துச்சென்றான். மனைவியாகிய மதயந்தி எதிர்வந்துவணங்கினாள். அந்த அம்மன் நற்குண நற்செய்கையோடு அதிகசுந்தரத்தையு முடையவளாதலால், தான் அவளோடு பலகாற்பரிவுற்றணைந்துள்ளோனாயினும், அவளைக் கண்டவுடன் விதிவசத்தால் தான்நினைத்துவந்தகருத்தைமறந்து, காமத்தின்வயப்பட்டுச் சரசஞ்செய்திருந்துவிட்டான். சூரியனும் அஸ்தமித்தான். இந்தஅரசன் சூரியகுலதிலகனாக இருந்தபோதிலும், தேவர்களுக்கு நன்மைகளைவிளைத்து அஞ்ஞான விருள்கெட விளங்கினவன் அப்படிக்கிருந்தும் காலகதியால் மதிமயங்கி மனைவியோடு விளையாடுகிறபோது, இன்னும் அரைநாழிகையில் வசிஷ்டரால் அசுரர்குலாம்சையைக் கொள்ளப்போகிறபடியால், அவ்வசுரர்கள் திரண்டுவந்து அரசனைக்காணவந்ததுபோல இருள் வந்து மூடிற்று. அவ்விருள் நள்ளிருளானகாலத்து அரசன் தான் நாடிவந்தகருத்தை நினைத்துத் திடுக்கிட்டெழுந்து, அதிவேகமாக மடைப்பள்ளிக்குவந்தான். வேலைக்காரரெல்லாம் நித்திரைபோய்விட்டார்கள். அரசனைக்கெடுக்க நினைத்து மடைப்பள்ளி வேலைக்காரனாக இருக்கிறஅரக்கன்மாத்திரம் விழித்திருந்தான். அவனை அரசன்கண்டு, ஓசுவானக்காரா! என்குருவானவர் மாமிசத்தோடு உண்டிபுசிக்க வந்தார். அவர்கொலுக்கூடத்திலிருக்கிறார். இந்த வேளை எவ்விதத்திலாவது மாமிசத்தோடு உண்டி சமைத்து அளிப்பாயாகில், உன்மனமகிழத் தகுந்த பரிசுகொடுப்பேனென்று சொன்னான். அரக்கன் தன்னெண்ணம் நிறைவேறுங் காலமிதுதானென்று கருதி அதிகமகிழ்வையடைந்து, அரசனை வணங்கி, ஓஸ்வாமி! தங்கள் சித்தப்படிமாமிசத்தோடு அமுது படைக்கிறேனென்றுசொல்லி, மடைப்பள்ளியிற் சென்று, வேலைக்காரரை எழுப்பிச் சமயற்செய்யச் சொல்லிப்போட்டு, அரண்மனையை விட்டு வெளி வந்து, நித்திரைசெய்த ஒருகுழந்தையை வதைத்து, அம்மாமிசத்தைப் பாகத்தால் உணவுக்குரியபாகம்போற் பக்குவப்படுத்தி அரசனுக்குத் தெரிவித்தான்.

அரசன் உண்டிமுதலியவற்றையெடுப்பித்துக்கொண்டு, கொலுமுகக்கூடத்திலிருக்கும் வசிஷ்டரிடத்துக்கு அதிவேகமாகவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமி! எளியேனால் இதுபரியந்தம் பசியோடிருந்தீர். இனிகிருபைகூர்ந்து போசனஞ்செய்யுங்களென்றுவேண்ட வசிஷ்டர்எழுந்து போசனச்சாலையில் வந்துஉட்கார்ந்தார். சுவானக்காரர் இலைபோட்டு, சமைத்தமாமிசத்தையும் அன்னத்தையும் வட்டித்தார்கள். வசிஷ்டர் யதார்த்தமான மாமிசமென்று அவர்க்கொண்டு, முதலில் மாமிசத்திற்கிஞ்சித்தெடுத்து வாயிற்போட்டுக்கொண்டார். அதுநரமாமிசமாதலால் ஒருவிதமாகஇருந்தது. அதனையோசித்து நரமாமிசமென்றுணர்ந்து, அதிக சினங்கொண்டு அரசனைநோக்கி, அடாபாபி! நீநல்ல மிருகமாமிசத்தோடு அன்னம் படைப்பாயென்று நாடிவந்த எனக்கு நரமாமிசமிட்டபடியால், நீநரமாமிசத்தைப்புசிக்கின்ற அசுரனாகக்கடவதென்று சபித்தார். அரசன்திடுக்கிட்டு நடுங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து, மீட்டும் எழுந்துநின்று, ஓஸ்வாமி! இக்குற்றம்என்னால்வந்ததல்ல வேலைக்காரரால் நேரிட்டதாகஇருக்கின்றது. இதனை யோசிக்காமல் எனக்குச் சாபமிடலாமாவென்றுகேட்க வசிஷ்டர் கியான திருஷ்டியால் நோக்கி, இச்செய்கை அரசனைக்கெடுக்க மடைப்பள்ளியிலிருக்கிற அரக்கனால்நேரிட்டதென்று தெரிந்து கனவருத்தமடைந்து, அரசனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார் ஓமண்டலேஸ்வரா! இக்குற்றம் உன்னால்நேரிட்டதல்ல முன்பின் யோசிக்காமற் கோபத்தினாற் சாபமிட்டேன். இந்தச்சாபம் அனுபவியாமல்தீராது. பன்னிரண்டுவருஷ மிருக்கும் அதன்பின்புஉன்சுயகுணத்தை யடைவாயென்றுரைத்தார்.

அதைக்கேட்டஅரசன்சினங்கொண்டு, எள்ளுந்தண்ணீரும் கரத்திலேந்திச்சொல்லுகிறான். ஓஸ்வாமி! நீங்கள் தவத்திலுயர்ந்தோமென்றும், சாபத்தில் மிகுந்தோமென்றும், அவசரப்பட்டு என்னைச் சபித்தீர்கள். இதோ நான்உங்களைச்சபிக்கிறேன் ஏற்றுக்கொள்ளுமென்றான். இந்தச்சேதி மதயந்தியுணர்ந்து விரைந்துவந்து, கணவன் காலில்விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, அரசன்'கரத்தைப்பற்றிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்: ஓபிராணநாதா! இதென்ன விபரீதம்? இதுவரைக்குநமதுகுலத்திற் குருவைச்சபித்தவர்களுண்டா? அல்லது மற்ற எந்தக்குலத்திலாவது ஆசானைச் சபித்தவரைக் கேள்விப்பட்டதுண்டா? எங்கும் நடக்காதகாரியத்தைச் செய்யத்துணி

வுகொள்வது தகுதியா? இப்படிச் சபிக்காதீரென்று மறுத்தாள். அரசனும் மனைவிவாக்குக்கெதிர்வாக்குக்கொடாமல், கரத்திலிருக்கிற எள்ளையும் தண்ணீரையும் தன்வலப்பாதத்தில் விட்டுக்கொண்டான் அந்தச்சலம் பட்டமாத்திரத்தில் அப்பாதங்கள் கரியநிறமாயின அன்றுமுதல் மித்திரசதனென்கிற நாமத்துடன் கல்மாஷ்பாதனென்கிற பெயரோடும் விளங்கினன் வசிஷ்டர் தமதிருப்பிடத்துக்குச் சென்றார் சூரியனு முதயமாயினன் அரசன் உதயத்தில் எழுந்து நித்தியகடனை முடித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களை தரித்து, கொலுமுகவாசலில் வந்து, மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கி, காட்டில் வேட்டையாடவேண்டும் பிரயாணமாகுங்களென்று வில்லம்பு முதலியவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் மந்திரி முதலானவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள் அரசன் அவர்களோடு காட்டிற்சென்று, சற்றுநேரம் வேட்டையாடி, தன்னோடுவந்த சேனைகளையும் மந்திரிகளையும் நீங்கித் தனியாக ஒருவனத்தில் வந்தான் வசிஷ்டருடைய சாபம் வந்து அரசனையடைந்தது. அரசன் தன் சுயாமிசைபைநீங்கி அரக்கரமிசையைக்கொண்டு, குணம் வேறுபட்டு மனம்போனபடிக்குச் சென்று, நெடுந்தூரங் கடந்து பெரிய ஒரு ஆரண்ணியத்தில் வந்துவிட்டான். மந்திரி முதலானவர்கள் அரசனை இரண்டு மூன்றுநாள் பரியந்தம் தேடியுங் காணுமற் கனவருத்தமுற்று நகரத்திற் சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே அரசன் கண்ட மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் நரரையும் புசித்துக்கொண்டு சகல உயிர்களும் யமனைக்கண்டு நடுங்குவதுபோல நடுங்கச் சஞ்சரித்து வருகிறகாலத்தில், தவசிரேஷ்ட பாக்கியவானுகிய ஒரு முனிவருடைய புத்திரன் மற்றொருமுனிவருடையபுத்திரியை மணம்புரிந்து, மனைவியோடுதான் தன்னிருப்பிடம் செல்லக் கருதினவனுய், இக்கல்மாஷ்பாதன் சஞ்சரிக்கிற காட்டின்வழியாகவந்தான். கல்மாஷ்பாதன் அவனைப்பார்த்து, ஒ பிராமணு! ஓ பிராமணு! என்று அழைத்தான் பிராமண முனிவன் அவனைப்பார்த்து யாரோ அரசன் அழைக்கிறான் போகத்தான் வேண்டும் என்று அருகில் வந்தான் அவனை அரசன் கட்டி இறுக்கிப் பிடித்துக் கொலைசெய்ய யத்தனித்தான். அவ்வேதியன் மெய்நடுங்கிக் கைகாலுதறலெடுத்து, வாய்குழறலோடு மூச்சுந்திணறிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நீ அரசனுயிருக்கிறுய் நீ என்னைப் பிடித்துப் புசிக்க யத்தனித்தாய் இஃதெனக்கு மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது மேலும் இத்தொழில் அரக்கர்க் குரியதேயன்றி அரசர்க் குரியதல்ல. இதென்னவிபரீதம்? என்னை விடுமையா என்று பலநீதிகளை எடுத்தோதியும் அரசன் அவனை விடாமற்பற்றி இறுக்குவதைக்கண்டு, வேதியன் ஹரிஹரி! கோவிந்தா! மாதவா! பரந்தாமா! பக்தசகாயா! பரமதயாளா! ஆபத்பாந்தவா! அனுதரக்ஷகா! அகண்டிதா லங்கிருத கிருபாசமுத்திர நேத்திர கபட நாடக சூத்திராவதாரியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணு! என்று பலவாறு பகவஸ்மரணைசெய்தான் அவன் பகவஸ்மரணை செய்த ஓசையையும் அவன் இடுக்கத்தையும் அவ்வேதியன்மனைவி கண்டு, ஓவென்று ஓலமிட்டு அரசனிடத்து வந்து, முன்தானையைக் கையிலேந்தி எதிர் நின்று, இரண்டுகண்ணிலும் அருவிபோல் நீர்சொரியச் சொல்லுகிறுள்: ஓ ராஜாதிராஜனே! ஓ தருமநீதி தவருத சத்தியசந்தனு! ஓ மஹா மண்டலேஸ்வரா! ஓ சூரியகுலோத்துங்கா! ஓ மஹா பதிவிரதையாகிய மதயந்தியினுடைய முலைக்குவட்டின் சுவடுதோய்ந்த புயாசலா! தமியேன இவ்வேதியனை மணந்து இரண்டு மூன்று நாள்தானுயிற்று. வேதியனைக்கொன்று விடுவையாகில் என்னுயிர் தரியாது. ஓ ஆண்டவனே! நீ அரசன் அரசரானவர்கள் உலகிலுள்ளவர்க்குக்கடவுள் ஆதலால் மனமகிழ்ந்து மாங்கிலியப்பிக்ஷை கொடுக்கவேண்டுமென்று பலநீதிகளை யெடுத்தோதிப் பரிதாபமுற்றுப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறுள்.

ஓ அரசனே! நீ மிருகமாமிசம் புசிப்பவன் ஒருவேளை காலகதியால் நரமாமிசம் புசிக்கத் தலைப்பட்டாலும், இந்தப் பிராமணனை மாத்திரம் விட்டுவிடவேண்டும். ஏனென்றுல் இன்று இந்தநரனை நீபுசித்தால் நாளைக்குப் பசியெடுக்காதிருக்கப் போகிறதா? எப்படியும் பசியெடுக்கும் நாளைக்கும் நரன் அகப்படுவானு? அகப்படான் ஆகவே உனக்கெடுத்தபசிக்கு மிருகங்களைத்தான் புசிப்பாய் ஆகையால் இன்றைக்கு நமக்கு நரன் அகப்பட வில்லையென்றெண்ணி, இந்த நரனை மன்னியும் மற்ற மிருகங்களைப் புசியும் இந்த நரனுல் நானின்பமடையவேண்டும். இவனிறந்தால் நானெடுத்த யாக்கை காட்டிலெரித்த நிலவைப்போலும், என்னழகு கானலுங்குப்பெய்ந்த மழையைப்போலும் ஆகுமென்று கண்கலங்கினுள். பார்ப்பனி இவ்வளவு சொல்லியும் அரசன் இரக்கமில்லாமல் அவ்வேதியனைக்கொன்று, இரத்தமாமிசங்களைப் புசித்து, எலும்புகளையெல்லாம் உமிழ்ந்துவிட்டுப் போயினுன். அவ்வேதியன் மனைவி பலவாறு துக்கித்து, அவ்வெலும்புகளை எடுத்து மடியிற்கட்டி அக்காட்டிலிருக்கும் கட்டைமுட்டைகளைப் பொறுக்கி ஒன்றுக அடுக்கி, கல்லோடு கல் தாக்கி நெருப்புண்டாக்கி, அந்நெருப்பைக் கட்டைமுட்டைகளிற் பற்றவைத்து, தான் ஸ்நானஞ்செய்து அத்தீயை வலம்வந்து சொல்லுகிறுள்: ஓ ஆகாயவாணி முதலாகிய தேவதைகளே! என்மனமெரிய என் புருஷனைக்கொன்ற பாவியாகிய கல்மாஷ்பாதன் அவன் மனைவியோடு புணருவானுகில், அவன் தலைவெடித்துச் சாகக்கடவதென்று சபித்து அக்கினியில் விழுந்திறந்தாள். இந்தச் சேதியை ஆகாயவாணி மஹா பதிவிரதையாகிய மதயந்தி

க்குத் தெரிவித்தாள் மதயந்தி கனவருத்தமுற்றிருந்தாள்.

இங்கே கல்மாஷ்பாதன் காடுமலை முதலியவற்றிற் சஞ்சரித்துக் கண்டதுபுசித்து யமனைப்போல் திரிகிறபோது, வசிஷ்டர் புத்திரர் நூற்றுவரில் யாவர்க்கும் மூத்த சத்தி என்னும் பெயரைவகித்த முனிவனிருக்கும் வனத்தில்வந்து தவநிலை யோரமாகச் செல்ல, அப்போது கம்பத்தில் நின்று தவஞ்செய்கிற சத்தியானவன் பூமியிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்ய வந்தான். வருகிறபோது ஒருவர்க்கொருவர் சந்தித்தார்கள் கல்மாஷ்பாதன் பித்தம்பிடித்தவர் தன்மைபோல் ஒருவேளை நல்லகுணம் மற்றொருவேளை அரக்கர்குணங்கொள்பவனாதலாற் சத்தி என்பவனைக்கண்டு, அடா! பிராமணப்பயலே! நான்வருகிறேனென் றிடையாமல் என்னெதிராக வருகிறையா? இது ஞாயமா? நானென்ன உலகாதிப னல்லவாவென்று கேட்டான். சத்தி என்பவன் சொல்லுகிறான்: ஓ அரசனே! நாங்கள் தவசிகள் எங்கள் வனத்துக்கு அரசரானவர்கள் வரக்கூடாது. வந்தாலும் அவர்கள்தான் ஒதுங்கிப்போய் விடவேண்டியது. மேலும் நான் உன்குலகுருவினுடைய புத்திரனென்றான். அரசன் அவன் சொல்லியவற்றில் ஒன்றையும் யோசித்துப்பாராமற் கோபங்கொண்டுகையிலிருக்கும் கதையினால் மோத, சத்தி என்பவன் சீறி, ஓ அரசனே! நீ அரக்கரைப்போ லிரக்கமின்றி என்னைக்கதையா லடித்தமையால், நீ அரக்கனாகக் கடவையென்று சபித்தான். அப்போது கல்மாஷ்பாதனுக்குக் கிஞ்சித்துத் தன்னறிவுவந்து திடுக்கிட்டு, சத்தியைவணங்கி அநேகவிதமாகத்துதித்து, ஓ ஸ்வாமி! என்புத்தி மயங்கியிருந்தமையால் அந்த வேளையில் தங்களைமதிக்காமல் இகழ்ச்சிசெய்து அடித்தேன். அக்குற்றத்தைப் பொறுத்துச் சாபவிமோசனங் கொடுமையாவென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தான். அச்சமயத்தில் தன்பிள்ளைகளைக் கொன்ற வசிஷ்டரிடத்திற் பழிக்குப் பழிவாங்கக் காத்திருக்கும் விஸ்வாமித்திரன் அதனைக்கண்டு, ஆ! ஆ! இந்தக் கல்மாஷ்பாதனால் வசிஷ்டர்பெற்ற நூறுபுத்திரரையும் கொல்லவேண்டுமென்று கருதி, அச்சத்தி என்பவனுக்குத் தெரியாமற் சைகைசெய்து, கல்மாஷ்பாதனைத் தன் அருகிலழைத்து, ஓ அரசனே! நீ என் அந்தச் சத்தியை வணங்கிக் கெஞ்சுகிறாய்? அவன் சாபமிடுவானே அன்றி சாபவிமோசனஞ்செய்யான் சத்தியையும் அவனுடன் பிறந்த தொண்ணூற்றொன்பது பெயரையும் கொன்று தின்றையாகில், அதன்பின்பு இந்த நூற்றுவர்க்கும் தந்தையாகிய வசிஷ்டராற் சாபம் நீங்குமென்று பலவிதமாகப் போதித்து, அக்காட்டில் திரிகிற சிங்கராவேசத்தை அரசன்மேலேவினான். அவ்வாவேசம் அரசனையடையவே அவன்குணம் பின்னும் வேறுபட்டு, மீட்டும் அதிகவெறிகொண்டு, சத்திஎன்பவனைக் குத்திக் கொன்றுதின்று, அச்சத்தியோடு பிறந்த (௯௯) சிறுவர்களுமிருக்கிற இடத்தை விஸ்வாமித்திரனாலுணர்ந்து, இயாவரையும் விடாமற் பற்றிக்கொனறு தின்றுவிட்டான் இந்தச்சேதியை வசிஷ்டரறிந்து, ஐஐயோ!! தெய்வமே! ஒரு புத்திரனல்ல நூறு புத்திரர்களுமிறந்தார்களாமே: இனி நாம் என்ன செய்கிறதென்று ஏக்கங்கொண்டு, பூமியில் விழுந்து புறண்டு அழுது, புத்திரசோபத்தாற் பேச்சற்று மூர்ச்சையடைந்தார். இதனை அவ்வனத்திலிருக்கிற முனிவர்களுணர்ந்து ஓடிவந்து, வசிஷ்டரை வாரியெடுத்து உபசாரஞ்செய்து தேற்றினார்கள்.

வசிஷ்டர் அவ்வுபசாரத்தாற் கிஞ்சித்துச்சாந்தமடைந்து எழுந்து, புத்திரர் சோபமேற்கொண்டு. இனி அரைமாத்திரைப் போதாவது உயிரோடு வாழேனென்று உயிர்விடத் துணிந்து கடலில் விழுந்தார். அதைக் கடற்றலைவனாகிய வருணன் கண்டு நடுங்கி, நீராற் பிராணச்சேதம் வாராமல் ஏந்திக் கரையில் விடுத்து உபசரித்தான். பின்னும் வசிஷ்டர் தமது புத்திரசோபம் ஆறாதவராய் எவ்விதத்திலேனு மாள்வதேசரியென்று துணிநது, பெரிய ஒரு மலையின்மேலேறி அங்கிருந்து பூமியில் விழுந்தார். பூமிதேவி அஞ்சி தன்கைகளால் வசிஷ்டரையேந்தி ஒரு துன்பமும் நேரிடாமற் காப்பாற்றினாள். பின்னும் வசிஷ்டர் உயிர்விடத்துணிந்து வடவைத்தீயிற்போய் விழுந்தார். அத்தீ நல்லஜலம்போற் குளிர்ந்திருந்தது. பின்னும் வசிஷ்டர் உயிர்விடக்கருதி விஷத்தை அருந்தினார் அவ்விஷமும் அமுதம்போலாயிற்று அப்பால் வசிஷ்டர் கனவருத்தமுற்று, நாம் எத்தனைவிதத்தா லுயிர்விடக் கருதியும் உயிர் நீங்கவில்லை. ஆதலால் இனி எவ்வாறு இந்தப் புத்திரசோபத்தைச் சகிக்கப்போகிறோம் என்று வருந்தி இருக்கிறபோது சத்தியின் மனைவியாகிய துச்சந்தை என்பவள் கருப்பந்தாங்கி யிருக்கிறாளென்றும் அக்கருப்பம் பன்னிரண்டு வருஷமாகின்றதென்றும் கேள்வியுற்று, புத்திரர்களின் கால்வழி இருக்கிறதல்லவா வென்று அப் புத்திரசோபத்தை ஒருவாறு நீக்கி இருக்கிறகாலத்தில் இந்தக் கல்மாஷ்பாதனாகிய அரக்கன் அந்தச் சத்தி மனைவியின் வயிற்றிலிருக்கும் கருவை விஸ்வாமித்திரரா லுணர்ந்து, அவளையுங்கொல்லத் தேடிவந்து கண்டு கொலைசெய்யத் தொடர்ந்தான். அவன்வரவைச் சத்தியின் மனைவிகண்டு பயந்து, அம்மானாகிய வசிஷ்டரிடத்து ஓலமிட்டுச் சென்றாள் வசிஷ்டர் அஃதுணர்ந்து, அஞ்சாமல் வருகிற அரசனைக்கண்டு, தக்ஷணம் தமது கமண்டலத்திலிருக்கிற ஜலத்தைவாரி அவ்வரக்கன் முகத்திலிறைத்தார். அந்நீர்ப்பட்டமாத்திரத்தில் விஸ்வாமித்திரனாலேவப்பட்ட சிங்காரவேசமும், சத்தியாலிடப்பட்ட சாபமும், முன் வசிஷ்டரால் நேரிட்ட சாபமும் உடனே நீங்கின.

இப்பால் அரக்கனாயிருந்த அரசன்தன் சுயாமிசையைக்கொண்டு வசிஷ்டருடையதிருவடியிற்பணி

ந்து, அநேகவிதமாகத் துதித்துச் சொல்லுகிறான்:
ஓ ஸ்வாமி! எளியேன் பலவாற்றாலுங் கொடியசாம
த்தை எற்றதினால், தங்களுடைய புத்திரர்களையெ
ல்லாம் புசித்தேன். சினங்கொள்ளாமல் என்னைக் கா
க்கவேண்டுமென்று பலமுறைவணங்கினான். வசிஷ்
டர் அஞ்சிநிற்கிற அரசனை ஆதரித்துப் பல ஆசிக
ள்கூறி, புலவர்களால் துதிக்கப்பட்ட அரசனை அ
யோத்திமாநகரத்துக் கழைத்துவந்து, மன்னர் ம
ண்டலீகர்களறிய நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் மகுடா
பிஷேகஞ் செய்து தமதிருப்பிடத்துக்கு வந்தார்.
அதுமுதல் அரசன் கொலுவிருந்து சகல விசாரணை
யுஞ் செய்து, மனைவிமேல் அதிககாதல்கொண்டு அ
ந்தப் புரத்துக்குச் சென்றான். மனைவியாகிய மத
யந்தி எதிர்வந்து வணங்கி, ஓ அரசனே! தேவரீர்
இப்போது என்னைக் காதல்கொண்டு வந்தீர். அஃ
தெனக்குத் தெரிந்தது. நீர் முன்னம் அரக்கனா யி
ருக்கிறபோது ஒரு பிராமணனைக் கொன்று தின்று
விட்டீர் அவ்வேதியன் மனைவி வயிறெரிந்து, நீர்பத்
தினியோடு புணருங்காலத்தில் இறக்கக்கடவதென்
று சாபமிட்டிறந்தாள். ஆதலால் நீர் என்னைப் புண
ர்ந்தால் மரண மடைவீரென்று மறுத்தாள். அரச
ன் திடுக்கிட்டு அஞ்சி, ஆ! ஆ! உலகத்திற் பிறப்பது
இவ்வொருயின்பமடையத்தானே: இவ்வின்பத்தை
யடையாதகாலத்து எடுத்ததேகம் என்னத்திற்கு?
நாம் பிராமணகன்னிகையின் சாபத்துக் குள்ளா
னோம் நமதுகுலம் விளங்குகிறதற்கும் எதுவில்லை
இனி யிதற்கென்ன செய்கிறதென்றேங்கி வசிஷ்ட
ரிடத்துச் சென்று வணங்கித் தன்குறையைச் சொ
ல்லி அழுது, பின்னுந்தன் பிழைகளை எடுத்துச்
சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! நான் கொடியசாபத்தை எற்று அ
ரியகாட்டிற் சஞ்சரித்திருக்கிறபோது, ஒரு பிராம
ணனைக்கொன்று தின்றுவிட்டேனும் அதனைக்கண்
ட அவ்வேதியன் பத்தினி நீ மனைவியோடு புணர்ந்
தா லிறக்கக்கடவதென்று எனக்குச் சாபமிட் டிற
ந்துவிட்டாளாம் எனக்கோ புத்திரனில்லை. புத்திர
னில்லாவிட்டாலும் இருக்கிறபரியந்தம் உலக இன்
பமாகிய ஸ்திரீபோகத்தை அனுபவிக்கலாமென்றால்,
அதற்குஞ் சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது ஆதலால்
எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து, சகலபாவங்களையுந்
தீர்த்து, ஸ்திரீபோகத்தை அனுபவிக்கவும் - என்கா
ல்வழி மாறாமலிருக்கத் தங்களால் என்மனைவி ஒரு
புத்திரனைப்பெறவும் நாடிவந்தேனென்றுபேச, வசி
ஷ்டர் அக்கருத்துக்கிசைந்து அரசனோடு அயோத்
திமா நகரத்திற்செல்ல, அரசன் அநுமதியில் தமய
ந்தி வசிஷ்டரிடத்துவந்து வணங்க, வசிஷ்டர் மத
யந்தியைக்கூடி ஒருபுத்திரனைப் பாலித்து அரசனை
நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓமண்டலேஸ்வரா! மஹா
பதிவிரதையாகிய பார்ப்பனியிட்ட சாபம் நீங்க நா
மொருதந்திரம் சொல்லுகிறோம். அஃதென்னெனி
ல் மஹாபாதகங்களை நீக்குகின்ற தீர்த்தயாத்திரை
செய்து தேவஸ்தலங்களைத் தரிசித்தால், அச்சாபம்
நீங்குமென்று வழிகாட்டித் தமதிருப்பிடம் சேர்ந்
தார். அரசன் மந்திரிமார்களையழைத்துத் தன்செ
ங்கோலை அவர்கள்கையிற் கொடுத்துச் சொல்லுகி
றான்: ஓ மந்திரிகளே! நான் தீர்த்தயாத்திரை செய்
யச் செல்லுகிறேன். சென்றவிடத்தில் எனதெண்
ணம் நிறைவேறிற்றானால் வருகிறேன். இல்லாவிட்
டால் வரமாட்டேன் நீங்கள் என்புத்திரனுக்குப்
பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவனை என்னைப்போற்
பாவித்து அரசுசெலுத்தி வாருங்களென்றறைந்து,
அரசன் தீர்த்தயாத்திரைசென்று அநேக நதிகளில்
ஸ்நானஞ்செய்து, திவ்யஸ்தலங்களில் வாசம்பண்
ணி மேற்றிசைவழியாகச் சென்றான். அவ்வாறு செ
ல்லும்போது வழியிற் கவுதமமுனிவரைக்கண்டு வ
ணங்கி, அவராற் சிவராத்திரியின் மகிமையை யுண
ர்ந்து, கோகர்னஞ்சென்று சாம்பவமூர்த்தியை அர்
ச்சித்து, அவரது கிருபையினாற் சாபம் நீங்கி நகரம்
வந்து முன்போ லரசுசெலுத்தி வந்தான்.

இங்கே வசிஷ்டர் தன்மக்களில் மூத்தகுமார
னாகிய சத்திமுனிவனுடைய மனைவியின் கருப்பத்தி
ன்மேற் கண்ணுண்டாகி, எக்காலம் புத்திரனைப்பெ
றுவாளோவென்று பார்த்திருந்தார். இப்படி இருக்
கிற காலத்திற் சத்தியின் மனைவியாகிய துச்சந்தை
யாள் தேவாதிதேவர்களும் மகிழ்வெய்த யானைக்க
ன்றுபோற் பராசரைப் பெற்றாள். வசிஷ்டரும் அ
ருந்ததியும் இன்னும் அவ்வனங்களோடு மற்ற வன
ங்களில் தவஞ்செய்திருக்கும் முனிவர்களும் - முனி
வர் பத்தினிமார்களும்-பேரானந்தத்தை மேற்கொ
ண்டுவந்து, புத்திரனைக்கண்டு அதிகமகிழ்வையடை
ந்து, அப்பிள்ளைபிறந்தது முதல் ஐந்துவயது வரை
க்கும் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை எல்லாங் கிர
மப்படி இயற்றி, ஐந்தாம்வயதில் உபநயனமும் வே
தாப்பியாசமும் செய்வித்தார்கள். அப்பராசரும் நா
லுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைக்கி
யானமுதலியவற்றையுணர்ந்து, நன்னிலைக்கணின்று
தவநிலைசேர்ந்து, அநேககாலம் தவஞ்செய்து, தவ
த்தாலடையும்பயனாகிய ஞானத்தைப்பெற்று வசிஷ்
டரிடத்திருக்கிற காலத்தில்; தனது பிதாக்களை அ
ரக்கன் கொன்றுதின்றான் என்கிற சேதியைப் பல
பேர்களாலுங் கேள்வியுற்று அதிக கோபங்கொ
ண்டு, மூதாதையிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி!
என்தந்தையரை அரக்கன்கொன்று தின்றானதலா
ல் அவ்வரக்கன்மாத்திரமல்ல, அவ்வரக்கர்குலத்தை
யும் இவ்வுலகத்தையும் தகிக்க நான் தவஞ்செய்ய
வேண்டும். விரைவில் எனக்கு விடைகொடுமென்று
வேண்டினான். வசிஷ்டர் பேரப்பிள்ளை வந்த உக்கி
ரத்தைக்கண்டு, அடடா!! இவன் பிதாவைக்கொன்
ற பழிக்கு உலகங்களையெல்லாம் நசிப்பிக்க எண்ண
ங்கொண்டு தவஞ்செய்வதற்காக நம்மை உத்தரவு
கேட்கிறான். இதற்குத் தண்மை கூறவேண்டும் எ

ன்று கருதி பேரப்பிள்ளையை வாரி மார்போடணைத்து, மடியில்வைத்தவண்ணம் உச்சிமோர்ந்து உள்ளம்பூரித்துச் சொல்லுகிறார்:

அப்பா பௌத்திரா! பூர்வம் இவ்வாறு நடந்திருக்கின்ற ஓர் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். முன்னம் கிருதவீரியனென்று பெயர்வகித்துத் தருமதேவதை நாலுபாதத்தில் நடக்கவும் மன்னர் மன்னர்களெல்லாம் வந்து வணங்கவும் செங்கோல் நடாத்திய அரசன் வேதமோதுதலாகிய பிரமயாகத்தையும், ஓமம் வளர்த்தலாகிய தெய்வயாகத்தையும், பலிகொடுத்தலாகிய பூதயாகத்தையும், தருப்பணமுடித்தலாகிய பிதுர்யாகத்தையும், இரப்போர்க் குணவு முதலியவற்றை ஈதலாகிய மானுடயாகத்தையும், வேதாகமங்களாற் சொல்லப்பட்டு அருமையாயிருக்கிற அக்கினிஷ்டோமம் - அததி அக்கினிஷ்டோமம்-உத்தியம்-சோக்ஷீ-வாசபேயம் - அதிரார்த்தம்-அப்தொரியாமம் அக்கினியாதேயம் அக்கினிகோத்திரம் தரிசபூரணமாசம்-சாதுர்மாசியம்-நிருடபசுபந்தம்-ஆக்கிரயணம் சௌத்திராமணி-அஷ்டகை பாரவணம் சிரார்த்தம்-சிராவணி-அக்கிராயணி-சைத்திரி-ஆசுவயுசி - என்னும் இருபத்தொரு யாகத்தையுஞ் செய்யக்கருதி, திவ்யநதிக்கரையிற் பெரிய ஒருயாகசாலை சமைத்து, பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு, அவரால் மேற்கூறிய யாகங்களை நிறைவேற்றி, அநேகதான தருமங்களைச்செய்து, அம்முனிவருக்கும் அவர்புத்திர பவுத்திரர்களுக்கும் அதிக திரவியங்கொடுத்து, நெடுங்காலம் அரசுசெய்து பரமபதமடைந்தான். பின்பு அவன்புத்திரர்கள் மகுடாபிஷேகராகி அரசுசெலுத்தினார்கள். ஆனால் அவர்கள் தேவபத்தியில்லாதவர்களாய்ச் சுற்றம் நட்பு இவைகளைப் பாராட்டாமல், தாங்கள் புசித்தலையும் சுகித்தலையுமே பெருமையாகக்கொண்டு பொருளாசைவைத்து, ஒருகாசை ஒருகோடிப் பொன்னைப்போற் கருதுங் கருத்தையுடையவர்களாய், அவர்கள் தங்கள்காலத்தில் வந்த வரும்படியைக் கணக்கிட்டு, நமதுதந்தைகாலத்தும் இவ்வளவுதொகை வந்திருக்கவேண்டுமே: பொக்கிஷத்திற் பிதுபார்ச்சனை யொன்றுமில்லையே: இவ்விதவருமானம் போனவழி யென்னவென்று நினைத்துக் கந்தையின் மந்திரிகளை அழைத்துத் தக்கபடி விசாரணை செய்தார்கள். அம்மந்திரிகள் கைகுவித்து, ஓ இராஜபுத்திரர்களே! உங்கள்தந்தை யாகஞ்செய்யக் கருதிப் பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு, திரவியங்களை அநேகம் பெயர்களுக்கு அபாரபாரமாகத் தானங்கொடுத்தார். அவர்களிற் பிருகு முனிவருக்கும் அவர்புத்திரர்களுக்கும் அளவற்றதிரவியத்தைக் குவித்தார். அதற்கு நாங்கள் என்செய்வோம்? என்று மறுமொழிகொடுக்க இராஜகுமாரர்கள் அவசரப்பட்டு, பிருகுமுனிவருடைய புத்திரர்களையெல்லாம் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டுத் துடிப்போடிருந்தார்கள்.

அக்கட்டளைப்படி மந்திரிமார்கள் தூதுவர்களையனுப்ப, தூதுவர் பிருகுமுனி புத்திரர்களிடத்துச்சென்று இச்சேதியைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் தக்ஷணம் பிரயாணப்பட்டு வந்து இராஜ புத்திரர்களைக் கண்டார்கள். அப்புத்திரர்கள் குருபுத்திரர்களைநோக்கி, ஓ மஹாத்துமாக்களே! நீங்கள் மும்மலச்சேட்டையைபடக்கி வேதநெறிநின்று நல்வழியிற் செல்பவர்கள். உங்களுக்குப் பொருளென்னத்திற்கு? எங்கள்தாதை அளவற்ற திரவியத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அத்திரவியம் நல்வழியில் வந்ததல்ல நீங்கள் அதனை வைத்திருப்பதிற் பாபம் நேரிடுமேயன்றிப் புண்ணியநேரிடாது. ஆதலால் அத்திரவியத்தையெல்லாம் கொண்டுவந்து வைத்துவிடுங்களென்று கூறப் பிறகு முனிபுத்திரர்கள் அரசன் புத்திரர்களை நோக்கி, ஓ இராஜபுத்திரர்களே! பாபப்பொருள் புண்ணியப்பொருள் என்னும் இவற்றுள் எதுவாயிருந்தபோதிலும் பிராமணருக்குத் தத்தமானபொருளை நீங்கள் கேட்பது தகுதியல்ல நாங்களும் கொடோமென்று மறுத்தார்கள். அரசன் புத்திரர்கள் அதிககோபங்கொண்டு, ஆங்காணும் பிராமணர்களே! என்தந்தையை ஏமாற்றி யாகத்துக்கென்றும் யாகபாகத்துக்கென்றும் எங்கள் திரவியத்தையெல்லாம் கிரகித்துக்கொண்டு, நாங்கள் கேட்டால் கொடுக்கிறதில்லையென்றும் அஞ்சாமற் பேசுகிறீர்களா? அப்படியா? என்றெழுந்து தங்கள்கையிலிருக்கிற வாளால் அவர்கள் தலைகளை வெட்டி, ஆசீர்மத்துக்குட்சென்று பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, பின்னும் அந்தப்பிருகுமுனி புத்திரர்களையெல்லாம் தேடித்தேடிக் கொலைசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். இப்படி கொலைசெய்து வருகிறபோது பிருகுமுனிவர் புத்திரருள் ஒருவருடைய மனைவி கருப்பவதியாயிருந்தாள். அவள்இந்த ராஜபுத்திரர்கள் தன்கணவன் முதலானவர்களை எல்லாம் வெட்டிஎறிகிறதைக்கண்டு, நாம் கருப்பவதியாயிருப்பதைக்கண்டால் நம்மையுங் கொலைசெய்வாரென்றஞ்சி நடுங்கி, மகமேருச் சாரலிற் போய் ஒளித்திருந்தாள். இராஜபுத்திரர் பிருகுமுனி வமிசத்தை நாசப்படுத்தி, நகரத்திற்சென்று மனக்களிப்புடன் அரசுசெலுத்தி வருகிறார்கள்.

இங்கேபிருகுமுனி பௌத்திரன்மனைவி நம்மைத்தேடிவந்து எங்கே கொலைசெய்கிறார்களோவென்று பயந்து, வயிற்றிலிருக்கிற கருவைத் தன் வல்லமையாற் சிலகாலம் தொடையில் வைத்திருந்து, நூறுவருஷம் சென்றபின்பு பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிறந்ததை அங்கிருக்கும் தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகள் வந்து பார்த்து மகிழ்வடைந்து, அப்புத்திரனைப்பெற்ற அம்மனைப் பலவாறுபுகழ்ந்து, அந்தப் புத்திரனுக்குப் பகனென்று நாமகரணமிட்டு, பிறந்ததுமுதல் அஞ்சுவயதளவும் செய்யும் பிராமணச் சடங்குகளை நிறைவேற்றி உபநயன முடித்து, வேதமோதுவித்து, தவத்துக்கு

யோக்கியதையாகிய மந்திர முதலியவற்றையும் உபதேசித்தார்கள். அப்புத்திரன் வேதாகமங்களிலும் மனுக்கியான முதலியவற்றிலும் வல்லவனாகி, சிவத்தைப்பெறும்படியான சிறந்த தவத்துக்கு யோக்கியதை ஆயினான். அக்காலத்தில் தன்மூதாதை முதலியவர்கள் கிருதவீரியன்புத்திரர்களால் இறந்ததைத்தாயினாலறிந்து, அப்புத்திரர்களை நீறுக்கிவிப்பதுமன்றி இந்த அநியாயத்தைக் கேட்காமலிருந்த இந்த உலகத்தையும் வேறுக்கிச் சொற்கத்தையும் எரிக்கிறேனென்று மஹா உக்கிரத்தோடு தவநிலைசேர்ந்து, தவசிரேஷ்டரெல்லாம் வியப்படைய அருமையான தவஞ்செய்தான். அந்தவனத்திலெழுந்த அக்கினியானது கிருதவீரியனவமிசத்தாரைப்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது. அந்தக்கிருதவீரியன் வமிசஸ்திரீகள் ஏக்கங்கொண்டு நடுங்கி ஒடுங்கிப் பகனையீன்ற அன்னை இடத்துவந்து முறையிட்டு, பாதத்தில் விழுந்து தங்களுக்குண்டான குறையைச்சொல்லி, எங்களைக்காக்கவேண்டுமென்று பலவாறுதுதித்தார்கள். அந்த அம்மன் ஒருவர் முறையிட்டு அழுகிறதைக் காதினாலும் கேட்டறியாதவளாகையால் மிகுந்த தயாளகுணத்தை யுடையவளாய்த் தன் கணவன் முதலானவர்களிறந்துபோயின துயரத்தையு நினைக்காமல், தக்ஷணம் மனமிளகி அவாகளை ஆதரித்து, ஓராஜஸ்திரீகளே! அஞ்சாதிருங்கள். இந்தத்தபாக்கினி தேவர்களால்நீங்கும் நீங்கள் உங்களிருப்பிடத்துக்குச் செல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டனுப்பினாள்.

இங்கே பகன்செய்கிற அருமையான தவத்தினுண்டான அக்கினியானது, சொற்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்றுஸ்தலங்களிலும் பற்றியெறிக்கத் தலைப்பட்டது. இதனைத் தேவர்கோமானாகிய இந்திரன் அறிந்து, சிலதேவர்களோடு பகனது பிதுர்க்களிடத்துச்சென்று, அப்பிதுர்க்களை அநேகவிதமாகத் துதித்து, ஓஐயமார்களே! உங்கள் வமிசத்தி லுற்பத்தியான பகன் உங்களைக் கொலைசெய்த கிருதவீரியன் வமிசத்தை நாசப்படுத்தத்தவஞ்செய்கிறான். அந்தத்தவத்தினாலெழுந்த அக்கினி அவர்களை நாசப்படுத்துவதுமன்றி, சொற்காதி புவனங்களையும் பொரியாக்குகிறது. நீங்கள் விரைவிற்சென்று தவஞ்செய்தலை நிறுத்தி வாருங்களென்று பலவாறுவேண்ட, பிதுர்க்கள் தக்ஷணம் தெய்வவிமானத்திலேறிப் பகன்தவஞ்செய்கிற விடத்துக்குச் சரியாக அந்தரத்தில்வந்துநின்று, பகனையழைத்துச்சொல்லுகிறார்கள்: அப்பாபௌத்திரசிகாமணியே உன்னால் நாங்கள் அளவற்றகீர்த்தியை வகித்தோம். இப்போதுஎங்கள்வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வழிநடவென்றுபணித்தார்கள். பகன் பிதுர்க்களின்வரவைக்கண்டு எழுந்து, பலவித உபசாரத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஐயமீர்! ஆ! ஆ! என்னமேலானதவம் யான்செய்தது. ஏககாலத்தில் உங்களையெல்லாம் என்கண்ணாரத் தரிசிக்கும்பாக்கியத்தையும் பெற்றேன். தற்செயலாய் எளியேன்மேல் கிருபை கூர்ந்து தாங்களனைவரும் கூடி இவண் வந்த காரணமென்ன? நீங்கள் இப்போது சொல்லும்வசனமென்னவென்றுவினவினான். பிதுர்க்கள பேரனுக்கு ஆசிகள்கூறி, அப்பாபௌத்திரா! நாங்கள் கிருதவீரியன் புத்திரர்களால் அதமானோமென்கிற சேதியையுணர்ந்து, அவர்களைநீறுக்கக்கருதித் தவஞ்செய்கிறாய். அத்தவத்தை இனிவிட்டுவிடு ஏனென்றால்- உறகத்திற்பிறந்து மும்மலப் பேயிடத்து அகப்பட்டு விம்மலாகிய வருத்தத்தை அடைந்திருந்த எங்களைப் புண்ணியலோகஞ்சேர்த்த கனவான்களை நீறுக்குவது தகுதியல்ல இக்காயவேதனை நீங்கி எக்காலம் புண்ணியலோக மடையப்போகிறோமென்று வருத்தப்பட்டிருந்தஎங்களையெல்லாம், ஏககாலத்திற் சுவர்க்கத்துக்கனுப்பிவித்த தருமவான்களைக்கொல்லுவது நியாயமோ? எங்கள் வினைப்பயன் அப்படிக்காகவேண்டி யிருக்க, மற்றவர்களை விரோதித்துநீமனம் நோவதிற்பயனென்ன? இனியேனும் அக்குரூரத்தை விட்டுவிடென்று விளம்பினார்கள் பகன்பிதுர்வாக்கியத்தைத் தடுக்கக் கூடாமையல் தவஞ்செய்தலைநிறுத்தி, ஓஐயமீர்! என்தவத்தாலெழுந்த அக்கினிக்கு வழிகாட்டுவீர்களாகில், இம்மட்டில்தவத்தை நிறுத்துகிறேனென்றான். அதற்குப் பிதுரர் சொல்லுகிறார்கள். அப்பாபௌத்திரா! உன்தவத்திலெழுந்த அக்கினியைக் கடற்புறத்தில்வைப்பாயாகில், அதுகடலிற்சுரக்கும் நீரைப் பானஞ்செய்து கொண்டுஅங்குதானேயிருக்குமென்றறைந்து, அப்பகனுக்குப்பலஆசிகள் வழங்கிப் புண்ணியலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பகன் பிதுர்க்களிட்ட கட்டளைப்படித் தபாக்கினியைக் கடற்புறத்திற் கனுப்பிவிட்டுத் தாயிடஞ்சென்று வாழ்ந்திருந்தான். அந்தத் தபாக்கினி கடற்புறத்துச்சென்று கடலிற்சுரக்கும் நீரையுண்டு, அங்குதானே வடவைக்கனலென்னும் பெயரால் விளங்கி இருந்துவிட்டது.

அப்பா பௌத்திரா! அந்தப் பகமுனிக்கொப்பானவன்நீ ஆகையால்அம்முனியைப்போலமூன்றுலகத்தையும்தகிக்கக்கருதாமல், உன்தந்தைகளைக்கொன்றவர் அரக்கர்வம்சமாதலால் அவ்வரக்கர் குலத்தை மாத்திரம்நாசப்படுத்தென்றுஅருளுடன்விடைகொடுத் தனுப்பினர் பராசர் மூதாதையின் கட்டளைப்படி அருமையான தவஞ்செய்தார். அத்தவத்தால் அக்கினியுண்டாகி உலகிற்பரவி, அரக்கர் குலங்களைப் பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது அரக்கர் இந்தத்தபாக்கினியைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டுஅஞ்சி நடுங்கி ஒடுங்கிச் சத்தியலோகஞ்சென்று, பிரமதேவனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமி! நாங்கள் வசிஷ்டருடைய புத்திரரைக்கொன்றோமென்றுகருதி, அவருடைய பௌத்திரர கிபபராசர் எங்களை நாசமாக்கத் தவஞ்செய்கிறார். ஆதலால் தேவரீர்அத்தவத்தை நிறுத்தி எங்

களை ஆதரிக்கவேண்டு மென்றுவேண்ட, பிரமன் தக்ஷணம் தனது அன்னவாகனத்தி லெழுந்தருளி, தவஞ்செய்கிற பராசர் கண்முன்றோன்றி, ஓபராசரே! உமதுமனவுறுதியையும் தவத்தினருமையையுங்கண்டு வியப்படைந்தோம். இனித்தவஞ்செய்தலைவிட்டுநீங்கவேண்டும் என்றுபுகல பராசர்பக்திவிசுவாசத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓசிருஷ்டிகர்த்தாவே! தமியேன் தந்தைகளைக்கொன்ற பாவியாகிய அரக்கனது வமிசத்தை நாசப்படுத்தினுல், தங்களுக்கு வருத்தமென்ன சொல்லுங்களென்று கேட்டார். ஓபராசரே! உமதுதந்தைகளைக் கொன்றவன் அரக்கனல்லசூரியவமிசத்தரசன், முன்வினைப் பகுதியால் அரக்கனுயினுன். உமதுதந்தைகளுக்கு அந்தத் துன்பநேரிட்டது சுயமாகிய அரக்கரால் நேரிட்டதல்ல ஆதலால்-நீர்தவஞ்செய்தலை விட்டுவிடு மென்றுர். அதற்குப்பராசர் சொல்லுகிறுர்: ஓசதுமுகனே! தாங்கள் கொடுத்த விடையைநோக்கினுல், அரக்கர்பேரிற் குற்றமில்லாமையா யிருக்கின்றது. ஆயினும்இப்போதுநான்செய்த தவத்திலுண்டான அக்கினிக்குப்போக்கிடமெங்கேயென்று வினவப் பிரமன்மகிழ்ந்து, ஓபராசரே! உமதுதவத்திலெழுந்த தபாக்கினியை மேற்றிசையிலிருக்கும் பாலைவனத்தில் வையென்று உத்தரவுசெய்து, மங்களாசனங்கூறித் தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார். பராசர் பிரமன் திருவாய்மலர்ந்தபடிதபாக்கினியை மேற்றிசையிலிருக்கிற பாலைவனத்தில்வைத்து, மூதாதையாகிய வசிஷ்டரிடத்துச் சென்றுவணங்கி, தாம்தவஞ்செய்ததும்-அங்குபிரமன்வந்ததும்-அப்பிரமன் வேண்டுகோளினுல் அந்தவத்தணலைமேற்றிசையில் வைத்ததும் சொல்லிச்சுகமாக யிருந்தார்.

பாண்டவர் தவுமியமுனிவரை ஆசாரியராக நியமித்துக் கொள்ளுதல்.

ஓ பாண்டு புத்திரர்களே! இந்தவசிஷ்டமஹாமுனியினது பெருமையை இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்த ஆதிசேஷனுலும் சொல்லக்கூடா தென்றுல், என்னெருநாவினுற் சொல்லவசமாவென்று பேசினுன் சித்திராங்கதன் அப்போதுஅருச்சுனன் முதலான ஐவரும் மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தவர்களாய், அவர்களில் தருமராஜன் சித்திராங்கதனைநோக்கி, ஓகாந்தருவசிகாமணியே! குருவில்லாவிடில் அரசுபெருமை யடையாதென்று முன்னமொழிந்தீர் எங்களுக்குத் தகுதியான அந்தணன் யார்? அவரையும்உமதுவாக்கினுற் சொல்லுமென்று வேண்டச் சித்திராங்கதன்-ஓதருமநந்தனு! இவ்வழியேசென்றுல் இவ்வழிக்கருகில் உற்கயமென்று ஒரு நதியிருக்கின்றது. அந்நதிக்கரையில் தவுமியரென்னு மஹாத்துமா இருக்கிறுர். அவர்சிறந்த உத்தமர் காமம்-குரோதம்-லோபம்-மோகம்-மதம்-மாற்சரியம்-ஆகிய அறுவகைக் குற்றங்களையுங் கடந்தவர் வேதாகமசாத்திரங்களைக் கரைகண்டவர். சாட்குண்யமூர்த்தியாகிய சிவனுக்கன்பர்அவரைக்கண்டு வணங்கிக் குருவாகக்கொள்ளுங்கள். மேலும்நீங்கள் நகரஞ்சேர்ந்து மகுடாபிஷேகங் கொண்டவுடனே, உங்களுக்கு நான்வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபடிக்கு அந்த ஐந்நூறு புரவியையும் அனுப்பிவிக்கிறேனென்று விடைபெற்றுச் சித்திராங்கதன் தன்னுலகஞ் சார்ந்தான். தருமன் முதலான ஐவரும் குந்திதேவியும் சித்திராங்கதன்காட்டியவழியேபோகிறபோது, உற்கயமென்கிற நதிதோன்றிற்று. அந்தநதியின் நாற்றிசைக் கரையும் போய்த்தேடித் தவுமியர் ஆசிரமத்தைக்கண்டுபிடித்து, அவரைத்தொழுது பலவாறுதுதித்து, தங்கள்ஊர்பெயராகிய வாலாற்றைஎடுத்தோதி, ஓஸ்வாமி! அடியேங்களுக்குத் தாங்கள் குருவாயிருக்கப்பிரார்த்திக்கிறேம். அக்கருத்துக்கு இசையவேண்டும். என்றுவேண்ட தவுமியர் ஐவர் கருத்திற்கிசைந்து, தக்ஷணம்பிரயாணப்பட்டு நடந்தார் ஐவரும் குருவாகிய தவுமியரை அழைத்துக்கொண்டு, சூரியனுதயமாகஇரண்டு நாழிகையிருக்கும்போது பாலசூரியர்களைப்போல் முகமலர்ந்து பாஞ்சாலதேசம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

சுயம்வரச்சருக்கம்-முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

திரௌபதிமாலையிட்ட சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

வேதமும்வேதம் விளம்புமெய்ப்பொருளு மப்பொருள்விதங்களும்பஞ்ச, பூதமும்புலனும் புலன்களின்பயனு மப்பயன்பொலிவுறநுகரு, ஞாதமுமுலகம்படைத்தளித்தழித்துஞானமாயகிலமுநிறைவுற், ருதியுநடுவுமுடிவுமாய்நின்ற வாதியானடியிணை பணிவாம்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! பிருதிவு-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாய மென்னும்இப்பஞ்சபூதம்போல் விளங்குகின்றஐவரும், அப்பஞ்சபூதங்களையும்பெற்ற பராசத்திபோன்ற குந்திதேவியு

ம், சதாசிவன்போல விளங்கும் தவுமியரும் பாஞ்சாலநாட்டுக்கு வந்தவுடன்; அந்நாட்டவர்களுக்குப் பாண்டுபுத்திரர்களாகிய ஐவரும் வந்தார்களென்று பறைசாற்றுவிப்பதுபோலச் சேவல்கள் ஒலிசெய்யச் சூரியனுதயமானான். சூரியனுதயமாகவே பாண்டுபுத்திரரைக் காணப்போகின்றோமாவென்கிற மயக்கத்தைக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலன் இனிமேல் ஐவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவனுக்குண்டாகிய மயக்கம் எவ்வாறு நீங்குமோ? அவ்வாறு இருள் நீங்கிற்று. அவன்முகம் எப்படி மலருமோ? அப்படி தாமரைமலர்கள் மலர்ந்தன. அவன்கண்ணி லெவ்வித ஆனந்தநீரரும்புமோ? அவ்விதமாகத் தேன்துளித்தது அந்நகரம்எத்தன்மைமகிழ்ந்தொலிக்குமோ? அத்தன்மை பக்ஷிகளும் விலங்குகளும் மகிழ்வடைந்தொலித்தன. அருச்சுனன் அழகைக்கண்ட கற்புடையமாதர் தங்கள் தங்கள் கணவனைத்தழீஇ களிகூர்வதுபோல, சேவலும்பேடும் சேர்ந்துமகிழ்ந்தன. இனித் திரௌபதை மாலையிட்டவுடன் அரசர்சீறி போருக்கெழுந்தகாலத்து அருச்சுனனொருவனே யெதிர்த்து வெற்றிபெற்று முழக்கும் சங்கத்தொனிபோலச் சங்கினம் சப்தித்தன. ஐவரும் காடுமலை முதலியவற்றில் இரவுமுழுதும் பாதசாரியாக நடந்துவந்த வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு வனதேவதை உபசாரஞ் செய்வதுபோல், சோலைகளெல்லாந் தளிர்களாகிய கையாலழைத்துக் கனிகளைக் கொடுத்துத் தென்றற்காற்றைவீசி யுபசரித்தன.

நெய்தநிலத்துக்குரிய விளரிப்பாட்டை மருதநிலத்துத் தடாகத்திலிருக்கும் தாமரைமலரில் வண்டினம்பாட, அப்பாடலைக்கேட்ட நெய்தநிலமாதர் எட்டி அந்தத்தடாகத்தை நோக்க, இம்மாதர்களின் முகச்சந்திரனைக்கண்டு தாமரைமலர் முகிழ்ப்ப, அம்மாதர் கோபித்துத் தங்கள்பாடலைத் திருடிவந்த வண்டினத்தைச் சிறைச்சாலையிற் போட்டதுபோ லவைகள் குவிந்த தாமரைமலர்க்கு ளகப்பட்டுப் பாடாமலொடுங்க, மாதர்கள் வண்டினம்பாடக் காணோமென்று காதுகொடுத்து நன்றாய்க்கேட்க, அவர்கள் காதனியாகிய சூரியனைக்கண்டு முன்போல் தாமரைமலரெல்லா மலர, அதிலகப்பட்ட வண்டினங்களின்பேரில் அம்மாதர் கிருபைவைத்துச் சிறைநீக்கிவிட்டதுபோ லவைகள் வெளிப்பட்டு ரீங்காரவோசைகாட்ட, இந்தவேடிக்கையையும்: நமது நாட்டிற்பிறந்த திரௌபதை நெடுநாள் கன்னியாமாடத்திலிருக்கிறாளாதலால் அவளுக்கு முன்னமே நியமித்திருக்கிற அருச்சுனன்வந்து விரைவில் மணம்புரியவேண்டுமென்று வனதேவதை வயலிலிருக்கும் பங்கயமாகிய ஓமகுண்டத்தில் மாங்கனிரசமாகிய நெய்யைச்சொரிந்து, புன்னைப்பூவென்னும் பொரியைச்சிந்தி, கிள்ளைகள் நல்ல வேதமந்திரங்களைச்சொல்ல, யாசகர்கள் கையேந்தி நிற்பதுபோற் காந்தள்மல ரெதிரிற்றோன்ற, அவர்களுக்குச்சொர்ணமாரி பொழிவதுபோற் கொன்றைகள் மலரைச்சொரிய, இப்படி யாகஞ்செய்வதுபோற் றோன்றும் இந்தவேடிக்கையையும்: இயாவருங்கண்டு வியப்படைந்தார்கள்.

ஒருதடாகத்தில் ஒருதாமரைமலர் மலர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அநேகம் வண்டுகள் அதனதுதேனை அருந்தத் தாவி நெருங்கியபோது ஒருவண்டு பறந்தோடிவந்து அவ்வண்டுகளையெல்லாம் சிறகாலடித்துத்துரத்தி அம்மலரின்தேனை அருந்தி மகிழ்வதை ஐவருங்கண்டு, சுயம்வரத்திற்குவந்த அரசர்களெல்லாரும் ஏங்க நாமே அத்திரௌபதையை மணம்புரிவோமென்பதற்கு இது நன்னிமித்தமென்று எண்ணி நடந்தார்கள். அங்கொருகுளத்திற் பெரிய ஒரு மாங்கனிவிழ, அம்மாங்கனியை அந்தக்குளத்திலிருந்த மச்சங்களெல்லாம் இச்சைகொண்டுசுற்ற, அதைக்கண்ட ஒருவாளைமீன் பாய்ந்து அம்மச்சங்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டு அம்மாங்கனியைக் கவ்விக்கொண்டுபோயிற்று. அதனை ஐவர்கண்டு மகிழ்வடைந்து, நமது கருத்துக்கிசைந்த கன்னியைப் பெறுதற்கு இதுவுமோர் நன்னிமித்தமென் றெண்ணி நடந்தார்கள். பரிமளமிகுந்த நறுமலரணிந்து அளியினமூன்று உறைதருசுகந்த அளகபாரத்தையுடைய பாஞ்சாலியின் மணத்திற்கு உலகிலுள்ள அரசர்களும் வேதியர்களும் வந்தனர்கள். நீங்களும் விரைவில் வாருங்கள் என்று தங்களை அழைப்பதுபோற் குயிலினங்கூவ: நமது நாட்டுக்குத் தலைமைபூண்ட பாஞ்சாலன் குமாரியாகிய திரௌபதை அவன் கருத்தின்படி அருச்சுனனையே மணம்புரிவாள் வந்த அரசர்கள் நாணமுற்று ஒருவர்போனவழி ஒருவர்போகாமல் தனித்தனிப் பிரிந்தோடுவர். இது உண்மை என்று வள்ளைப்பாட்டிற்சேர்த்துக் கிள்ளைகள்பாட: மகரயாழ்போல் வண்டினமொலிக்க: மிர்தங்கத்தைப்போல் மேகமுழங்க: மையலால் மகிழ்ந்து மயில்வந்தாட! பூங்கொத்துகள்தோறும் பொறியளிகள் சப்திக்க: ஜலங்களிற் பக்ஷிகளொலிக்க: ஆண்மிருகமும் பெண்மிருகமும் ஆலித்துக் காதலிக்க: கற்பகவிருக்ஷத்தில் வல்லிசாதக்கொடி படர்ந்திருப்பதுபோல் மரங்கடோறும் பலவித புஷ்பக்கொடி படர்ந்திருப்ப: இவைகளையெல்லாங்கண்டு நயந்து, சிங்கத்துக்கொப்பாகிய பராக்கிரமத்தையுடைய ஐவருஞ் சிந்தைவியந்து, பூஞ்சோலையைக் கடந்து, பலிச்சக்கிரவர்த்திக்குமுன் திருமால்கொண்ட வடிவைப்போல அந்தரமட்டுமோவிக் கோடிசூரியப் பிரகாசம்போல் விளங்கும் ரத்தினசிகர கோபுரங்களோடு கூடி அண்டப் புறச்சுவர்போல விளங்குகின்ற மதில்களையுடைய பாஞ்சாலநகரத்தைக் கண்டார்கள்.

அந்த நகரில் மங்கலத்துக்குரிய மிர்தங்கமுதலாகிய பலவாத்தியங்கள் முழக்கமும், இரதகஜதுரகபதாதி சேனைகளும், மன்னர்-மண்டலீகர் பட்டவர்த்தனர்-மகுடவர்த்தனர்-அர்த்தரதர் - மஹாரதர் முதலாகிய இராஜகூட்டங்களும், பிராமணர் - க்ஷத்திரியர் - வைசியர் - சூத்திரர் - முதலான ஈட்டங்

களும், மற்றமரபினரு முனிவர்களு நெருக்கியிருக்கிற வைபவங்களைக்கண்டு அதனுட்சென்றார்கள். அந்நகரம் எப்படியிருந்ததென்றால் யுகாந்தகாலத்தில் உயிர்களனைத்தையும் தமதுகெற்பத்தில் வைத்துத் திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷசயனத்திற் பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரைசெய்யும் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியை ஒத்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட பாஞ்சால நகரத்திற் பாண்டவரைவரும் வீதியிற்செல்லும்போது, காதளவுபாய்ந்த விழியினையும்-முல்லைமலரையொத்த முறுவலையும்-கோவைக்கனிபோன்ற இதழையும்-சந்திரனுக்கிணையான முகத்தையும்-ஆரமுதலிய ஆபரணங்களையணிந்த பயோதரத்தையுமுடைய பாஞ்சாலிக்கு இன்றைதினந்தான் மாலையிடுகிறது. விரைவில் வாருங்கள்: வாருங்கள்: என்று அழைப்பதுபோல் தெருக்கடோறும் கட்டியிருக்கிற கொடி ஆடைகள் ஆடின. இவ்விநோதங்களோடு வீதிகடோறும் போட்டிருக்கிற விதானங்களையும் - அதின் சோபானங்களையும் பூரணகும்பம் அமைத்திருக்கிற நிதானங்களையும் நோக்கிமகிழ்ந்து, கடைவீதிகளைக்கண்டு வியப்படைந்து, அங்கங்கிருக்கும் பிரஜைகளையும் கண்ணுற்று நடந்தார்கள் இவ்வைவரும் எந்தவீதியிற்சென்று நோக்கினாலும், அங்கங்கு பிரஜைகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருக்க இடந்தேடி அந்நகர் முழுவதுஞ் சுற்றிப்பார்த்தார்கள். அப்போது பராக்கவனென்கிற ஒருகுயவன் இந்த ஐவரையுநோக்கி, ஒ ஐயமீர்! நமஸ்காரம் என்வீட்டிலொரு சின்ன அறை இருக்கின்றது. அது உங்களுக்குப் போதுமானதாயிருந்தால் இருங்களென்றிசைத்தான். உடனே தருமராஜன் அவ்வீட்டைநோக்கிப் போதுமென்றுசொல்ல, குயவன் அதிலிருக்கிறசாமான்களை வெளியிலெடுத்துக்கொண்டு அவ்வீட்டைச் சுத்திசெய்து கொடுத்தான். ஐவரும் குந்திதேவியை அவ்வீட்டிலிருக்கச்சொல்லி, அத்தாயைப்பணிந்து விடைபெற்றுத் தவமியரோடு இராஜசபைக்குவந்து, பிராமணருக்குச செய்திருக்கிற சிங்கார மண்டபங்களில் வேதியரோடு தாங்களும் கலந்திருந்தார்கள்.

இப்பால் திரௌபதையின் செயல்களைச் சொல்லுகிறேன்: கேளும் மஹாராஜனே! இப்பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய துருபதமஹாராஜன் துரோணாச்சாரியைச் சபையிற் பங்கப்படுத்தினதையும் துரோணாசாரி அருச்சுனனால் துருபதனைப்பிடித்துவந்து தன்சபையில் அவமானஞ் செய்ததையும் அதன்மேல் துருபதன் துரோணரைக்கொல்ல ஒரு ஆணும் தன்னைவெற்றிகொண்ட அருச்சுனன் கருத்து மகிழ ஒருபெண்ணும் பெறுகிறேனென்று சபதம் செய்ததையும்-அச்சபதப்படி பெரியோர்களை அடுத்து மக்களைப்பெற்றதையும் தாதியால் திரௌபதை கேள்விப்பட்டு உள்ளம்பூரித்து, அருச்சுனனுடைய வல்லமை அழகு குணமுதலியவற்றையுங்கேட்டறிந்து, மகிழ்ச்சியாகிய அமுர்தத்தைப் பானஞ்செய்து, நாளொருமேனி பொழுதொருவண்ணமாக அத்திரௌபதை வளர்ந்துவருகிறகாலத்தில்; ஐவர் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டார்களென்கிற சேதி லோகப்பிரசித்தமாகச் சொல்லிக்கொள்வதை உயிர்ப்பாங்கிகளாலறிந்து, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி வருத்தப்பட்டு, தன்தந்தையாகிய துருபதன் ஜோசியர் உலூகமாமுனி வேதவியாசர் இவர்களால் ஐவருமுயிரோடிருக்கிறாரென்று தெளிந்ததை அவ்வம்மனுணர்ந்து, ஆதியில் நியமித்த புருஷன் நமக்குச்சித்திப்பான்: இதற்கொரு சந்தேகமில்லை: என்கிற தீர்மானத்தை உள்ளத்திற் கொண்டிருந்தாலும் நமக்கு நியமித்தபுருஷனைக் கண்ணுற்காண்பதெக்காலமென்கிற ஏக்கத்தைக்கொண்டு, அல்லும்பகலும் அதுவேநினைப்பாக உணவுமுதலியவற்றிற் சிரத்தை இல்லாதவளாயிருந்தாள். ஊழியஞ்செய்கிற தாதியர்களாலும் அன்னையர்களாலும் கிஞ்சித்து மனச்சஞ்சலந் தீர்ந்து, அடிக்கடி அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அழகையும்கேட்டு, மற்றச்சஞ்சலத்தையும் நீக்கினாள்.

அப்போது தன்தந்தை சுயம்வாஞ்சாட்டி லக்ஷபக்குறியைவைத்து ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் மணவோலை அனுப்பிவித்ததைக் கேள்வியுற்று, அருச்சுனன் வருவானென்கிற களிப்பையும்-இந்தமணவோலை ஐவர்க்குச்சேருமோ சேராதோ என்கிற சந்தேகத்தையும் உடையவளாகி, நல்லது அந்த வோலையைப் பார்வையிட்ட அவ்வைவர்கள் ஒருவேளை நம்மை லக்ஷயப்படுத்தாமல் எங்கே வராதிருக்கிறார்களோ? அல்லது லக்ஷயப்படுத்தியும் நாம் வருந்துவதுபோற் காட்டில் ஒருஸ்திரீயைக் கொண்டுபோய் வருத்துவது தகுதியல்லவென்று நினைத்து வாராதிருக்கின்றார்களோ? அப்படிவாராமற்போனால் இந்தக் கல்யாண மண்டபம் என்னபாடுபடுமென்கிற வருத்தத்தையும் உட்கொண்டு தாமரையிலையிற்சலம்போல் தத்தளித்திருக்கிற வேளையில்; துருபதராஜன் தாதிகளை அழைத்து, என்புத்திரியை ஸ்நானஞ்செய்வித்து அலங்கரித்து அழைத்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். சேடியர் உடனே திரௌபதி அம்மனிடத்துக்கு ஓடிவந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஒ பொறுமைசாலி! உமது தந்தையாகிய மஹாராஜன் உங்களுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து அலங்கரித்து அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டார். தாங்கள் திருமஞ்சனச்சாலைக்கெழுந்தருளவேண்டுமென்று செப்பினார்கள். அம்மன் தாதிகளைக்கண்ணுற்று, ஒ தாதியரே! என்கருத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் நான் பாண்டுபுத்திரனுக்கு மாலையிடுவேனேயன்றி, மற்றை அரசர்களுக்கு மாலையிடேன். ஐவர் வாராதிருந்தால்நான் மற்றைஅரசர்களை விரும்பாமல், எனக்குத் தாயாகிய அக்கினிதேவி இடத்துப்புகுவேன். இதுவேசத்தியம் இதைவிட்டு நீங்களாவது அல்லது என்தந்

தையாவது வேறொருநினைப்பைக்கொண்டால் எனக்குச்சம்மதமாக இராது. ஆகையால் நீங்கள் செய்யவேண்டிய வேலையெதுவோ, அந்த வேலையிற் சாக்கிரதையாக இருந்தால் வருகிறேனென்றாள்.

திரௌபதி சுயம்வரமண்டபமடைதல்.

அதற்குத் தாதியர் வணங்கி, ஓ எங்கள் குலதெய்வமே! ஏதோ சிலகாரியம் இருக்கிறதாகவும், அதன்மேல் தங்கள் கருத்துக்கு அழிவுவரப்போகின்றதென்றும் எண்ணங்கொண்டு, எங்களுக்குப் புத்திசொல்லுகிறீர். நீங்கள் அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். உங்கள்கருத்துக்கிசைந்த கணவனுக்கு மாலையிடுகிறதென்கிற தீர்மானதனை யுட்கொண்டிருக்கிறீர் இராஜன் கருத்தஃதல்ல. யாவர்க்கும் அசாத்தியமாயிருக்கிற வில் அம்புடன் லக்ஷபக்குறிவைத்து, அந்தவில்லைவளைத்து அம்பைத்தொடுத்து லக்ஷபத்தை விழச்செய்தவன் எவனோ? அவனுக்கு என்மகள் மாலையிடுவளென்று தெரிவித்திருக்கிறார். ஆனால் அந்த வில்முதலியவை அருச்சுனனுக்குச் சாத்தியமாகியும், மற்றையர்க்கு அசாத்தியமாகியுமிருக்கின்றன. ஆகையால் ஐவர் எவ்வுருவங்கொண்டிருந்தாலும், அவ்வுருவத்தோடு சபைக்குவருவார்கள். அவர்களில் அருச்சுனன் வில்லைவளைத்து, அம்புதொடுத்து லக்ஷபத்தைவிழச்செய்து, உனதுகைமாலைக்குரியவனாவான். தாயே! சஞ்சலப்படாமல் எழுந்துவாரும். என்றுகூற அம்மன் மகிழ்வடைந்து எழுந்து, மஞ்சனச்சாலைக்குவரயத்தனித்தாள். வருகிறபோது நன்னிமித்தங்கள் தோன்றினதுமன்றி, இடத்தோளும் இடக்கண்ணும் துடித்தன. இக்குறி நற்குறியென்றுணர்ந்து, மகா சந்தோஷத்துடன் அம் மஞ்சனசாலைக்குவந்தாள். உடனே தாதியர் சிரோரத்தினங்களால் இழைத்திருக்கின்ற ஓராசனத்திலெழச்செய்து, அங்குவந்திருக்கின்ற இராஜமரபைச்சேர்ந்த மாங்கிலிய ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் வெவ்வேறு கனிவர்க்கங்களையும் வெள்ளடைப்பாகுகளையும் தங்கள் கைமிதப்பத்தந்து அவர்கள்யாவரும் புடைசூழ்ந்து மங்களவாழ்த்துகூறி உபசரித்து நலங்கிட்டானபின்பு திருமஞ்சனமாட்ட யத்தனித்தவர்களாய் "புழுதுசட்டங் கோட்டமாரியக்கோட்டநாகப் பூமுத்தக் காசுசயிலேகம் விலாமிச்சம் பழுதிலிருவேரிமலை யிருவேரிமாஞ்சில் பச்சிலை கச்சோலமதி மதுரந்தக்கோலம் வாழைமலர் நன்னாரிதீம்பூவெண்ணெய்கண்டில் வகுளப்பூத்தாவரிசியேலஞ் சாதிக்காய் தழைசாளமிலவங்க நாகணமஞ்சட்டி சண்பகமொட்டறுத்தை நரும்பிசின்ற கரங்குக்குல் கூறியவோமாலிகை பெண்ணைன்கொடுகத்தூரி குங்குமங்கர்ப்பூரமகில்சந்தனமைவிரையும் வீறியபான்மா நான்கு திரிபலைமாளவன் மிக்ககருங்காலியெனுந் துவர்பத்து நல்லோர்தேறுவெள்ளி லோத்திரப்பூம் பொருக்கரைத்தசாந்துஞ் சேர்த்தநறு நெய்பூசித் திமிர்ந்தருவிபோல ஊறியமாமதக்களிற்றுப் பிடரின் வருகங்கை யுவந்தாட்டித் திருமேனி பொற்றுடைபுரிந்தார" என்கிற சாத்திரவிதிப்படி, புழுகுசட்டம் கோட்டம் ஆரியக்கோட்டம் நாகப்பூ முத்தங்காசு சயிலேகம் விலாமிச்சம் இருவேரி மாஞ்சில் மலையிருவேரி பச்சிலை கச்சோலம் அதிமதுரம் தக்கோலம் வாழைப்பூ நன்னாரிப்பூ கண்டில் வெண்ணெய் மகிழம்பூ தாவரிசி ஏலம் சாதிக்காய் வெண்குங்கிலியம் இலவங்கம் நாகணம் மஞ்சட்டி சண்பகமொக்கு அரத்தை சாம்பிராணி தகரம் கருங்குங்கிலியம் வெட்டிவேர் என்கிறமுப்பத்திரண்டுபொருள்களோடு கஸ்தூரி குங்குமம் கர்ப்பூரம் அகில் சந்தனம் என்கிற ஐவகை வாசனைத் திரவியங்களும், நாவல் கடுக்காய் நெல்லிக்காய் தான்றிக்காய் ஆல் அரசு அத்தி இத்தி கோரைக்கிழங்கு மார்தளிர் என்கிற பத்துவகைத் துவர்ப்புச் சரக்குகளையுஞ் சேர்த்து, வெள்ளிலோத்திரப்பட்டையையும் அரைத்த சந்தனவண்டலையுங் கலந்து, மிக்க பக்குவத்தோடு காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற பரிமளமிகுந்த தயிலத்தைக் கூந்தலிற்றிமிர்ந்து, பின்னல்களை மெல்லெனச் சிக்கறுத்து, யானையின் பிடரியிற் கொணர்ந்துவந்த பலகங்காஜலத்தினாலும் வேதவேதியர்களால் மந்திராவாகனஞ் செய்யப்பட்டு வாசனையூட்டியிருக்கின்ற பூரணகலசகங்காஜலத்தினாலும் திருமஞ்சனமாட்டி, பனியைப்போன்ற மெல்லிய ஒற்றாடையினால் ஈரம்புலர்த்தி, இழைபாயிரம்பொன்பெற்ற இந்திரவர்ணப்பட்டாடையணிந்து, அலங்காரமண்டபத்தி லழைத்துவந்து பொற்பீடத்திலிருத்தி, அளகத்தி லீரமில்லாதிருக்கச் சாம்பிராணிப் புகையோடு அகிற்புகையும்புகட்டி, இருதோளிலும் தன்துவசமெழுதி, கூர்வேல்விழிக்கு மையிட்டு, இருபுருவங்களையுந்திருத்தி, தனத்துக்கு மேலும் கழுத்துக்குக்கீழுமான விடத்தில் ஐந்துகணைகளையும்நாட்டின்படி மதன்வில்லெழுதி, தனத்திற்குச் சந்தனம் புழுகு கஸ்தூரி கர்ப்பூரம் சவ்வாது குங்குமம் இவைகளணிந்து, கூந்தலுக்குச் சம்பங்கி நெய்யிட்டுச் சீப்பினால்வாரி, மேகத்தின் மத்தியில் மீன்தோன்றினதுபோற் பாவட்டையெடுத்து, உயர்ந்த ரத்தினங்களை யழுத்திய சடைப்பில்லையும் பிறைப்பில்லையும் வைத்துப் பின்னிய ஜடைக்கு குச்சு குப்பியணிந்து, கிளியைப்போலவும் மயிலைப்போலவும் அன்னத்தைப்போலவும் புறாவைப்போலவும் தாழம்பூவைப்போலவும் பசும்பொன்னாற்செய்து ரத்தினங்களை அழுத்திய பலபூஷணங்களைப் பின்குழலில்முடித்து, சந்திரப்பிரபை, சூரியப்பிரபை, முன்கொண்டைப்பூ, சிரபூஷணம், துராய் முதலியதுந் தலைக்கணிந்து, சுட்டி, முகவீரபட்டம், மூக்குப்பொட்டு, மூக்குதொங்கட்டம், நத்து முதலாகிய பணியை நெற்றியிலும் நாசியிலுமாட்டி குண்டலம் கத்திரிப்பூ, கன்னப்பூ, ஒன்னப்பூ, கொப்பு, முருகு நாரை முட்டைபொத்த நீரோட்ட நிறைந்த

ஆணிமுத்துக் கோவையாலாகிய மயிர்மாட்டி இவை முதலிய அணிகளைச் செவியிலணிந்து, உட்கழுத்தின்மணி, உயர்ந்த முத்துமாலை, மோகனமாலை, பஞ்சரத்தினமாலை, நவரத்தினமாலை, பிறைவடம், கடலைமணித் தாழ்வடம், மின்னூல், கண்டசரம், உத்தராசஞ்சம், இவைமுதலானவைகளைக் கச்சணிந்த குயாசலத்தை மறைக்க மார்பிலணிந்து, வாகுவலயம், கடகம்; கேயூரம், கங்கணம் அங்குலிகமுதலிய பூஷணங்களைத் தோளிலும், முன்கையிலும், அகங்கையிலும், விரல்களிலுந் திருத்தி, இடைக்கு (௰௯) மணிக்கோவையையுடைய மேகலாபரணங்கட்டி, முகப்பில் மாணிக்கம்பதித்த ஒட்டியாணத்தைப்பூட்டி, பாதகடகம், தண்டை, நூபுரம், பாதசரமுதலிய கால்ணிகணிறைத்து, கால்விரல்களுக்கு மீன்போலும், மயில்போலும், உருவஞ்செய்திருக்கிற பீலியென்னு மோதிரங்களைஇட்டு, கூந்தற்சடைக்கு மல்லிகை-முல்லை-சண்பகம்-சம்பங்கி முதலிய பரிமளமிகுந்த நறுமலர்மாலைகளை யணிந்து, பாதத்துக்குச்செம்பஞ்சூட்டி, இவ்வாறு சகலவலங்காரங்களுஞ் செய்தானபின்பு தெய்வத்தைவாழ்த்தித் திருநீறிட்டு, திருஷ்டிகழிய நீராஞ்சனமுதலிய ஆர்த்தியெடுத்து, அரசன் உத்தரவுக் கெதிர்பார்த்துக்கொண்டு அம்மனை அலங்கார மண்டபத்தில் வைத்திருந்தார்கள்.

அரசன் வேதவேதியர்கள் நியமித்திருக்கிற முகூர்த்தவேளையிற் சிலதாதிகளை அனுப்பித் திரௌபதி அம்மனை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். அத் தாதியர்கள் வந்து தாய்மாருக்கும் அவ்வம்மனுக்குந்தெரிவித்தார்கள். உடனே அத்தாய்மார்கள் புடைசூழத் திரௌபதியம்ம னெழுந்து, முரசு, பேரிகை-டமாரம்-நாகசுரம்-காகளம்-பேம்க்காளம்-துத்தாரி-சின்னம்-பேரியாழ்-சகேடயாழ்-செங்கோட்டியாழ்-மகரயாழ் முதலிய வாச்சியமுழங்க, விருத்தவேதியர் பூரணகலச மெடுத்துச்செல்ல, மங்களஸ்திரீகள் மங்களம்பாட, கிளி நாகணவாய்ப்பட்சி கழுங்கு-அம்மனை-பலவிதப்பிரதி-மெய்-வெள்ளிலை-அடைக்காய் - மான் - புழுதுபூனை-சவ்வாது-பூனை - சவுரிமிருகம் - அன்னம்-மயில் - குயில்- சிறுமணிக்குன்று - ஆடற்கருவிகள் முதலியவற்றைத் தாதியரெடுத்துப் புடைசூழ்ந்துவர, முத்துக்குடை சுற்றிலுநெருங்க, ஆலவட்டம்போட, வெண்சாமரை வீச, அமரர்களோடு பல அரசர் மனங்களும் பின்செல்ல, அவ்வவர்கள் கண்களாகிய வண்டுகள் ஸ்திரிகள் முகமாகிய கமலத்தில் மொம்க்க, அனிச்சமலரும் அன்னத்தின் றூவியுப், பரப்பிய வழியில் நடந்துவருகின்றாள் அப்போது பாஞ்சாலிக்குரிய கணவன் சபையில்வந்திருக்கிறான் நீங்களேன் இலவுகாத்த கிளிபோல் காத்திருக்கின்றீர்கள்? உங்கள் நகரத்துக்குச் சொல்லுங்கள். என்று பூமிதேவி வாய்விட்டுச் சொல்லுவதுபோலக் காலிலணிந்த நூபுரங்கள் கலீர்கலீரென்று சப்திக்கவும் பாண்டுபுத்திரரை இந்தசுயம்வரச்சபையிற்காணலாமென்று கருதிச் சந்திரன்வந்தாற்போல் திருமுகமண்டலம் பிரகாசிக்கவும், காமனரசும் காவலர்பரிசும் சிறப்புற்றோங்கவும், அரசர்களாகிய மச்சங்கள் தன்கண் வலையி லகப்படவீசிச் சுயம்வரமண்டபத்தில் மகிழ்வோடுவந்துதோன்றி இரத்தினங்களினு லியற்றிய பொற்பீடத்தில் இனிதுவீற்றிருந்தாள்.

இவ்வாறு திரௌபதி அம்மன் அச்சுவயம்வர மண்டபத்திற் கொலுவீற்றிருந்த தோற்றம் எவ்வாறிருந்ததென்னில்-ஓமத்தீயிற் பிறந்தவளென் றெவ்வளவேனும் கருதாமற் காதல்கொண்டு, காமத்தீயினால்வருந்து மவர்க ளின்னும்பாவத்தீயினால் வருந்திக்கனவருத்தப்பட அவ்வோமத்தீய்க்குப் பின்னும் விறகிட்டு விர்த்திசெய்வதுபோலிருந்தது. அன்றியும்-மேகத்தின் மத்தியிற்றோன்றிய சூரியனைப்போல் ஒளிமழுங்கிய பாண்டுபுத்திரரைவரும் வேதியரோடு வேதியராக அச்சுயம்வர மண்டபத்தில் இருந்தபடியால், அவ்வம்மனுக்குப் பிரார்த்துவ சம்பந்தத்தால் தனக்குத்தானே இருதயகமல மலர்ந்ததுமன்றிக் கண்ணாகிய கமலமுமுகமாகிய கமலமும் அலர்ந்து சபையைஒருதரமுற்றும்உய்த்துநோக்கினாள். அதுகாலையிற் பாஞ்சாலன் தன்புத்திரனாகிய திஷ்டத்துய்மனை அழைத்து, அப்பாமகனே! நமது திரௌபதிக்காக அநேகஅரசர்கள் வந்துகாத்திருக்கிறார்கள். நீசென்றுஅவர்கட்கெல்லாம்லக்ஷயத்தின் இலக்கணத்தைப் புலப்படப் புகன்றுவாவென்று விடுத்தான். திஷ்டத்துய்மன் அக்கட்டளையின்படி சகலவேதியர்களும் புடைசூழக் கொலுவீற்றிருக்கும் அத்திரௌபதியம்மன் அவைக்கணின்று, சகல அரசர்களுங் கேழ்க்கும்படியாக இதனைச்சொல்லுகிறான் "சிலையிதுசிலீமுகங்க ளிவைகடுந் திரிகைவேகத், திலைமுகத்துழலுகின்ற வெந்திரத்திகிரிநாப்ப, ணிலையிலாவிலக்குமதே நெஞ்சுற யாவனெய்தான், கலைவலீரவற்கேயந்தக் கன்னியுமுரியளாமால்" என்றால்-ஓ சகலகலைகளிலும் வல்ல அரசர்களே! இதோயிருக்கிற வில்லைவளைத்து, இந்த அம்புப்புட்டிலைத் தாங்கிக் கிடாரசலத்திற்றோன்றும் மூன்று துளைக்குறியைப்பார்த்து, அந்தரத்திற்சுழலும் சக்கரத்தின் முனைவழியிற் கணைகளைப்போக்கி, முன்னம் மச்சத்தை யறுத்து, பின்பு சக்கரத்தைக்கொய்து, இரண்டையும் பூமியில்விழாமற் கணைகளால் எத்தி அவைகளைக் கைக்கொண்டுவருபவர்யாரோ? அவர்களுக்கு என் தங்கையாகிய இக்கன்னிகைமாலையிடுவளென்று வசனித்தான்.

இச்சொல்லைக்கேட்டஅரசர்கள் இடியைகேட்டநாகம் எவ்வாறு நடுங்குமோ? அவ்வாறு நடுக்கங்கொண்டுபெருமூச்செறிந்தவர்களாய், அவருள் அதிககாதல்கொண்டுவந்த அரசர்களிற்சிலர்சித்திரப்பாவைபோற்சற்றுமசைவில்லாமற் பிரமைகொண்டிருந்தார்கள். பலர் அடடா!! பாஞ்சாலியின் கரும்புருவமாகியவில்லையும் கண்ணாகிய அரம்பையு கொண்டமா

ருமல் நம்மோடெதிர்த்துப் போரிட்டுவருகிற மாரப்பயனும் மச்சக்கொடியும் லச்சைகெட்டுவிழயுத்தஞ்செய்து வெற்றியடையலாமென் றெண்ணிவந்தநம்மைப்பார்த்து, இந்தத்திஷ்டத்துய்மன் வேறொருவில்லையும் அம்புப்புட்டிலையுங்காண்பித்து மாறுபட்டமச்சத்தைக்காட்டி விழச்செய்யுங்களென்றானே: அவனசொற்படி வில்லைவளைத்து நாணிவறிட்டுக்கணையைத்தொடுத்தாலும் அந்தமச்சக்குறியை எய்வதற்கு நம்மால்முடியாதே இதற்கென்ன செய்கிறதென்று ஏங்கி நாணினார்கள். சிலர்வில்லைப்பார்த்து நடுங்கினார்கள். பலர் பல்லைக்காட்டி யொடுங்கினார்கள். சிலர் இவ்விலலைவளைப்பதற்கு நம்மால் முடியாதென்றார்கள். பலர் சக்கரம்சுழலும் நேர்ப்பைக்கண்டு, நமதெண்ணம் நிறைவேறுவதில்லை யென்று தீர்மானித்தார்கள். சிலர் நிராசைகொண்டு, இந்த வில்லைவளைத்து மச்சத்தைவிழச்செய்யும் அரசன் எவனோ அவனைக்காண்போமென்று கருதியிருந்தார்கள். இவ்வாறுவந்த அரசர்களெல்லாம்தேனிலவிழுந்த ஈயைப்போல் மயங்கி ஒருவர்முகத்தை ஒருவர் பார்த்திருக்கிற தருணத்தில், திரௌபதை அம்மனுக்குச் சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்திருக்கிற அரசர்களின் பெயரையெடுத்துச் சொல்லத் தாதிகள் யத்தனித்துச் சொல்லுவ தானார்கள்.

திரௌபதிக்குத் தாதிகள் அவ்வவ்வரசர்கள் ஊர்பெயர்முதலிய சிறப்புக்களைக் கூறிக் காண்பித்தல்.

ஓவண்டினம்தொடர்ந்தது போன்றும்-கருமைகொண்டிழைத்ததுபோன்றும்-மேகங்கள் கண்படுத்திருப்பனபோன்றும்-பசிபசைவலத்தைப் பொன்றுமிருந்து, கண்டவர்கள் வியப்பெய்தநீண்டு-பரிமளித்து - நெய்த்து-இருண்டு-தாழ்ந்து-பூங்கொத்துகளைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற]கூந்தலினையுடைய கோதாய்! இதோநவரத்தினங்களை அழுத்திய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் இவ்வரசன்சந்திரவமிசசிகாமணி திரிதராஷ்டிரனுக்குச் சிரேஷ்டபுத்திரர். எல்லா அரசர்களும் பணியவிளங்கும் மஹாமண்டலேஸ்வர மகுடாதிபர். சத்துருக்களுடைய கீர்த்தியையும் பிராணனையும் தனது கதாயுத மென்னுஞ்சர்ப்பத்துக்கு இரையாக்கி வீரலட்சுமிக்குச் சிங்காசனமாகவிளங்கும் புஜங்களையுடையவர். தனது தேசத்துள்ள குடிபடைகளின்கூட்டமாகிய உத்தியான வனத்தைக்காக்கும் வித்தியாக்ஞான விதரணர் ஒன்றுபத்தாகப் பொருளை வளர்விக்குந் தனரேகை பாக்கியமுடையவர். இவரது அழகையும் லக்ஷணங்களையும் உன்கண்களே யுனக்கு அறிவிக்கின்றன. இவர்தான் துரியோதனனென்கிற பெயரினால் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற துரைராஜரம்மா.

ஓநவக்கிரக சக்கரரேகை-சீமந்தரேகை-வடித்தெடுத்த முத்தலைச் சூலரேகை—முதலியவைகள்வாய்ந்து, முவிரலகலமாய் அர்த்தசந்திர வடிவங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற நுதலினையுடைய நங்காய்! இந்தத் துரியோதனமகாராஜனுடைய பக்கத்திலே பலிச்சக்கிரவர்த்திக் கருகிலிருக்கும் அசுரர்களைப்போல வீற்றிருக்கின்ற தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும் தம்பிமார்கள். உருவத்தினாலுங்குணங்களினாலும் அந்தத் துரியோதன மஹாராஜருக்கே சமமானவர்கள். மஹாவீரர் அண்ணனுடைய சொற்படிநடப்பவர்களம்மா.

ஓ-வள்ளைத்தண்டினைப்போல நீட்சியுற்று, மலரிதழினையொத்து, நறசுழிகளையுடையனவாய், கண்டவர்கள் உள்ளங்களித்து விளையாடப் பெறுகின்ற பொன்னூசலென்று சொல்லும்படியாக விளங்குஞ்செவிகளையுடைய செல்வீ! இவர்களுள் அம்மஹாராஜனுக்கு அருகில் வீற்றிருந்து வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர் துரியோதனராஜனுக்கு இளவரசாகிய தம்பி துச்சாதனனென்று பேர்பெற்றவர் கொடுமையிலும் வஞ்சனையிலும் அவ்வண்ணனுக்கு அண்ணனம்மா.

ஓ-இரதிதேவியாலும் மன்மதனாலும் சந்திரனாகியகுடையின்கண்ணே வைத்த அவர்கள்வில்லிணையையொத்து விளங்கும் இரு புருவங்களையுடைய பொன்னே! இதோ துரியோதனனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து பார்க்கிறவர் காந்தாரதேசத்து மன்னவனாகியசௌபலமஹாராஜாவின் குமாரர்சகுனியென்று பெயருடையவர். இத்துரியோதனனுக்கு நல்லம்மான் வஞ்சனைச் சூதாடுவதில் இவர்க்கிணையாய் எவர்களையுஞ் சொல்லப்படா தம்மா.

ஓ-தெளிந்தநீலமணி போலச் சிறப்புறக்கறுத்து, வெண்மை யொளிகொண்டு, கடையிற்செவ்வரிபரந்து, நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த மெல்லியரோமங்களைப்பொருந்தி விளங்குகின்ற நீண்டவிழிகளையுடைய நல்லாய்! இவர்பக்கத்தில் துரியோதனனுக்கு எதிரிற்சிரிய சிங்கம்போற் கம்பீரவீரியமாக நிமிர்ந்து நோக்குகின்றாரே அவர் கர்னனென்று பேர்பெற்றவர். காளபிருட்டமென்கிற வில்லைக்கைகொண்டு சரமாரிபொழியுங் காளமேகம்போன்றவர். கொடிய வறுமையால் வருந்துவோர்க்குக் கற்பகத்தருவனையவர். சவுரியத்திலுஞ் சரசத்திலும் இணையிலலாதவர். பரசுராமனிடத்தில் அஸ்திரவித்தை கற்றவர். சத்தியசந்தனர். மஹாதேஜசுடையவர். தேகத்தோடுபிறந்த கவசகுண்டலங்களுடையவர். இவர் சூதகுமாரரென்று சொல்லப்படுகிறார். ஆகிலும்பெரியோர்கள் சூரியவரப்பிரசாதரென்று ரகசியமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களம்மா.

ஓவசந்தகாலத்திற் குரிய மன்மதனனவன்தன்னழகு நோக்குதற்கு நான்முகனால் உண்டாக்கப்பட்ட கண்ணாடிகளோ? அல்லதுகண்களாகியவாள்

களைத்திட்டுதற்பொருட்டுத் தங்கிய சாணைக் கற்க ளின்படிவமோ? என்று சொல்லத்தக்கதாய் விளங் குங் கபோலங்களையுடைய காந்தா! இவருக்கருகிற் கறுத்ததேகமும் நரைத்தசிரசுமாக யாகவேதிகை யில் அக்கினிபோலே விளங்காநின்ற மகாபுருஷர் துரோணாசாரியரென்று மூவுலகுமேறிய நாமதேய முடையவர். சாதியைப்பற்றிய பிராமணத்தன்மை யினாலும், தொழிலைப்பற்றிய க்ஷத்திரியத் தன்மை யினாலும், நரசிங்கம்போல விசித்திரமான தேகத் தையுடையவர் சாங்கோபாங்கமாக வேதங்களுலா வும் பூம்பொழில் போன்றவர். அஸ்திரவித்திபாமகி மையே இவ்வுருவங்கொண்டவதரித்ததென் றுரை க்கத்தக்கவர். தபோபலக்கடலாகியவர் பரத்துவாச கோத்திர சிகாமணி கவுரவருக்கும் பாண்டவருக் கும் தனுர்வேதஆசாரியரம்மா.

ஓ-துளைகள்சிறுத்து, இருபக்கங்களுஞ் சற்று யர்ந்து, எள்ளின் மலரைபொத்து, இரண்டுமூன்று தாம் அதிசயமுற மெல்லெனத் தும்மலன்றிக் கல் லெனப்பலகாற்றும் முதலில்லாத நாசியினையுடைய நாரீ! இதோ இவர்பக்கத்தில் அலங்காரமாக விளங் கிக்கொண்டிருக்கிறவர் இவருடைய குமாரர். அஸ் வத்தாமரென்னும் பெயருடையவர். சாக்ஷாத பரம சிவனுடைய அம்சத்தினாற்பிறந்தவர். மகாபல பரா க்கிரமசாலி சகல சாஸ்திரங்களுங்கற்றவர். அஸ்திர சாமர்த்தியத்திற் பிதாவுக்குக் குறையாதவரம்மா.

ஓமயிலிறகி னடிகளையும்-வெளுத்த தாளங் களையும் ஒத்து, முத்துக்களைப் பவளக் கிண்ணத்தி னுள்ளே கோத்தலசெய்து சேர்க்கப்பட்டகோவை யைப்போன்ற தந்த பங்திகளையுடைய தையால்! அதோகறுத்த பட்டுடுத்து, வெளுத்த திருமேனி யுடனே இருண்ட கானகத்தா லிடையிற்சூழப்பட் ட கைலாசபர்வதம்போல் விளங்கிக் கொண்டிருக் கிற மகானுபாவர் யதுகுலமாகிய கடலுக்குப்பூரண சந்திரன் போன்றவர் பலராமனென்கிற திருநாம முடையவர். வசுதேவரென்னும் மகாராஜனுக்கும் உரோகணி தேவியாருக்கும் உற்பவித்தவர். வடிவு கொண்ட பராக்கிரமரென்று சொல்லத்தகுந்தவர். யமுனை என்னும் மகாநதியைக்கலப்பையினால் தன் னருகிலிழுத்த வலிமையுள்ளவர் பிரலம்பாசுரனெ ன்னும் பஞ்சுக்குச் சுழற்காற்றுடன் கூடிய நெருப் பானவர். மகாவிஷ்ணுவினுடைய சங்கிர்ஷணம் சத் தால் அவதரித்தவர். ஆதிசேஷாம்சனென்றும் சில மஹாத்துமாக்க ளுரைக்கின்றார்கள். ஜராசந்தனெ ன்று மகாவீரனை யுத்தத்தில் உயிரோடுபிடித்துத் தயையினாலே மறுபடியும் ,விட்டுவிட்டவர். வருண தேவனால் அனுப்பப்பட்ட வாருணீதேவியானவள் இவருக்கு வேண்டியபோது மதுவைப்பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். இவருடைய சரித்திரமும் மகி மையும் பரிசுத்தமும் விசேஷமாகிய தம்மா.

ஓமத்தியில் நேகையாழாது, மதரறக்கருகாது, இடைவிட்டிராது, மேனுங்கீழுமொத்து, சிவந்த அல்லிமலரையும் பவளத்துண்டையும் வெற்றிகொ ண்டு சிறப்பினையடைந்தவாயினையுடையவஞ்சி! இவ ரோடுகூட ஓராசனத்தில் விற்றிருக்கும் நீலமணியி னுண்ணிறத்தைக் கொள்ளைகொண்ட திருமேனி யும், காலையில் மலர்ந்த செந்தாமரையைக் காய்ந்து விளங்கிய கரதலமும், சிறந்தசெவ்வரிகள்மலிந்தசுந் திர நேத்திரமுமுடைய அப்புருஷசிகாமணியான வர் இவருக்குத்தம்பி ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்று திருநா மஞ்சூடியவர். தேவகீதேவியின்வயிறாகிய சிப்பிக்கு க்கருவாகிய முத்தோடொத்தவர். ஸ்ரீநாராயணனு டைய அவதாரமாகியவர். அசுரப்பெண்கள் மாங்க லியங்கொடியின்வேரைக்களையும் சுவாலாமாலைகளை ப்புனைந்த சக்கிராயுதமேந்தியவர் யோகிகள் தியா னிக்கும் பரமபுருஷர். பூதனைமுதலிய அனேகஅசு ரரைச் சிறுமைப்பருவ விளையாட்டினாற் கொன்ற வர். கோவர்த்தனமென்னும் குன்றேந்தி, இந்திரன் பொழிந்த கன்மாரிதடுத்துக்கோவலரைக் காத்த வர். கோவலர் நித்திரை பண்ணும்போதுகாட்டுத்தீ மூடியகாலத்துத் துன்பமில்லாமல் அத்தீயைவிழுங் கினவர். கஞ்சனைக் காய்ந்த கடோற்புய பலமுடை யவர். தேவகன்னியர்களினும் அதிசயமுடைய கோ பாலகன்னிகைகள் காதலிக்குஞ் சிங்காரவடிவினர். பரிசுத்தக்கள்ளர் சவுரிய தயிரிய சாதுரிய காம்பீரி யமுதலிய நற்குணமணிக்குக் கடலாயிருப்பவர். நச் சினார்க்குச் சிந்தாமணி இவரது பெருமையை ஆதி சேடனாலும் பேசத்திறமில்லை. இவருடைய நல்லத் தையின் மைந்தராவார் பாண்டவர்கள். அவருள் அருச்சுனன் இவர்சாயலைப்போ லிருப்பவர். இவர் அவரிடத்தில் அதிகபக்ஷமுள்ளவரம்மா

ஓ-சிறந்தபவளத்துண்டுபோற்றிரண்டு, இருப க்கமுங்குவிந்து, அழகிய ரேகைபொன்று பொருந் திப்பிரகாசிக்கின்ற கீழதரத்தோடு, அதற்குமேற் சற்றுயர்ந்து வனப்பு வாய்ந்திருக்கின்ற மேல்தரத் தையுடையமெல்லீ! இக்கண்ண னருகிலிருக்கும் வீரர் இக்கண்ணனுக்குத தம்பிசாத்தியகியென்னும் நாமமுடையவர் வில்வித்தையில்அருச்சுனராஜனுக் குச் சீஷர் பராக்கிரமத்தில் அவ்வருச்சுனனுக்குச் சமானமானவர். இவரைச்சூழ்ந்திருக்கிற பேரெல் லாம் அந்தயாதவகுலத்துதித்த புண்ணிய புருஷர்க ளம்மா.

ஓ-இருபகுப்பாதல்-பள்ளமிசைதல்நீண்டுவளை தல் முதலியனவின்றி, இருவிரலளவில் வட்டமாய், தசையையுடைத்தாய், எழில்கொண்டு இன்பந்தரு வனவாகிய மோவாயினையுடையமுத்தே! இவருக்கு நேரிலே பேராசனத்தில் விளங்கும் வீரர் இக்கண் ணனுக்குரிய ஒருஅத்தையின்பிள்ளை சேதிதேசத் தைக் காக்குந்திறல்மேவுந் தோளுடையவர். சிசுபா லனென்று பேர்பெற்றவர் முன்னே குண்டினநகரி யில் தனக்கு மாலைசூடும்படி நிச்சயப்படுத்தியிருந்த உருக்குமணிதேவியை வலிமையினால்இந்தக்கண்ண ன்கொண்டுபோய் விவாகஞ்செய்து கொண்டதினு

லே இக்கண்ணனிடத்தில் இவர் பகைநாட்டி இருக்கிறாரம்மா.

ஓ தாமரைப்பூவில் வாசஞ்செய்கின்ற பிரமன் சோடசகலைகளானு நிறைந்த சந்திரனிடத்து நிரம்பிய உயர்வாகிய சாரத்தைத் தன்கையால்மொண்டு படைத்தானென்று சொல்லும்படியாக விளங்குமுகாரவிந்தத்தினையுடையவனிதா! அவர் பக்கத்தில் ஆதனம் நிறைந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர் அவ்வுருக்குமணியினுடன் பிறந்தவர் விதர்ப்பதேசத்தையாள்பவர். உருக்குமியென்கிற பேருடையவர். மஹாவீரர். இவரும் உருக்குமணியைக் கொண்டுபோகும்போது அப்ஜயம் பட்டபடியாற் கிஷ்ணனிடத்திற் சிசுபாலன்போல் துவேஷம் வைத்தவரம்மா.

ஓ குறுகல் நீளல் பருத்தல் முதலியன வகன்று, கமுகமரத்தினை நாணச்செய்து, நான்கு அங்குலத்தோடு மூன்று நல்லரேகைகளைப் பொருந்தி அழகு நிறைந்திருக்கின்ற கண்டத்தினையுடைய கண்ணே! அதோ மணிமஞ்சத்தின்பேரில் உட்கார்ந்து மதத்தயானைபோல் இறுமாந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மஹாராஜன், மலைக்கோட்டை சூழ்ந்துயர்ந்த மகததேசத்தின் மன்னவர் ஜராசந்தனென்று பேருடையவர் சொன்னசொற் றவறுதவர் இரண்டு தாய்வயிற்றிற் பிறந்தவர் பிரதாபக்களஞ்சியமா யிருக்கிறவர். இவருடன் பதினெட்டுத்தரம் போர்செய்து தோல்வியடைந்த பயத்தினாலே கிஷ்ணன் மதுராபுரியைவிட்டு, நடுக்கடலில் தனதாக்கினையினாலே விசுவகர்மாநியமித்த துவாரகையென்னு நகரத்தையடைந்தாரம்மா

ஓ கவிகை கூர்மம் வலம்புரிச்சங்கம் நவக்கிரக சக்கரம் துலாக்கோல் வச்சிராயுதம் நேமி முதலியவைகளைப்போன்ற சிறந்த ரேகைகளைப்பொருந்தி, முயல்வயிற்றினு மிருதுவாகி, செவ்வாம்பன்மலரைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற அகங்கையினையுடைய அன்னே! அதோ இருக்கிறவர் மத்திரதேசத்து மன்னவர் சல்லியராஜனென்று பெயருடையவர் சத்தியவாதி சவுரியக்குடியிருக்கத் திரண்டுருண்டு நீண்டு விளங்கியபாகுவுடையவர் நகுலசகாதேவர்கட்கு நல்லம்மானம்மா.

ஓ புடைபரந்து, மேலெழுந்து, நீலமணிசேர்த்ததற்கொப்பான சிலிமுகம்வாய்ந்து, இடைதோன்றுமல் நெருங்கி, பெருமைபொருந்திய மார்பினிடமுழுவதுநிறைந்து, தடையில்லாமற் பருத்துப் பூரித்து, தம்முளிரண்டுமொத்து, இடையினைவருத்தி நிமிர்ந்திருக்கின்ற குசங்களையுடைய கோடியே! அவர்பக்கத்திலிருப்பவர் பகதத்தனென்று பெயரையுடைய மகாவீரர். சமுத்திர நடுவிலிருக்கும் மாகிஷ்மதி நகருக்கு அரசர். நரகாசுரனுடைய குமாரர். சுப்பிரதீபகமென்னும் யானையை வாகனமாகவுடையவரம்மா.

ஓ பயோதரமென்னும் பங்கயமுகைகளைத் தேடிவரும் வண்டுவரிசையையும், மேகலாபரணத்திற் பதித்த நீலமணியினது சுடரையும், இடையொடியாதிருக்க மன்மதனுற் சேர்க்கப்பட்ட சலாகையையும் ஒத்த வயிற்றுமயிரொழுங்கினையுடைய மணியே! இங்கிருப்பவர் வாசனை பொருந்திய மலரையும் சிறுபெண்கள் இழைத்த சிற்றில்களையும் பொன்னையும் மணியையும் அகிற்றுண்டங்களையும் வாரிக்கொண்டு, அலைகளைமடக்குகின்ற தெள்ளியநீரையுடைய காவிரிசூழ்ந்த சோணுட்டையாளு மரசரம்மா.

ஓ சிருட்டிகாலத்து நான்முகக் கடவுளானவன் தன்கையினுல் இடையைப்பிடித்த வளவிலே அவன் கைவிரல்களானவை அழுத்தியவரையென்று சொல்லும்படியாய் விளங்கி, மங்கைப்பருவமாகிய பெண் ஊன்றி ஏறுதற்கமைத்த சோபானங்கள் போன்ற வயிற்றுமடிப்புகளையுடைய வாழ்வே! இவரோ தமிழமுதம் பெருகவைத்த பாண்டிநாட்டரசர் இவரது தேசத்தில் தாம்பிரபரணியென்கிற நதியானது பாய்ந்து கடலில் விழுந்து உயர்ந்தமுத்துக்கள் அகப்படுகிறபடியினாலே, முத்தணிமேனியரா யிருக்கின்றாரம்மா.

ஓ ஓரளவாகிய சரங்களையுடைய இரத்தின ஹாரங்களைப்பூண்ட இரண்டு தனங்களையுஞ் சுமத்தலால் வளைந்து நாடோறுந் தேய்ந்ததோ? அழகென்னுங்கடலு ளாழ்ந்ததோ? மன்மதனுடைய கண்ணேறுபட்டுக் கழிந்ததோ? அல்லது அங்கமில்லாதவனுகிய அம்மன் மதனேயோவென்று யாவருஞ் சந்தேகப் படும்படியான இடையினையுடைய இறைவீ! இதோ பசியபொன்னுற்செய்த ஆசனத்தின் மத்தியிலே சூரியன்போல் விளங்குகின்ற அரசன், பாட்டுகளையுடைய வண்டுகள் பேட்டினேடும் பெரிய அரும்புகளை விரித்துத் தேனைக் கொள்ளைகொள்ளும் தாமரைத் தடாகங்களையுடைய கொற்கையம்பதிக் கரசனுகிய சேரமானம்மா.

ஓ மன்மதனுடைய பச்சைக்கிளிகள் பூட்டிய ரதத்திற்குப் பிரமனுல் வகுக்கப்பட்ட சக்கரத்தையும் பொற்றட்டையுமொத்து, காளையரது அவாவினதளவாய் வளர்ந்து பரந்திருக்கின்ற அளவின் பரப்பினையுடைய அல்குலைத்தாங்கும் அமுதே! இங்கேயிருத்தலைப்பெற்ற அரசனுனவர் உம்முடைய கண்ணைப்போன்ற அழகிய குவளைமலர்கள் பூத்திருக்கின்ற வளப்பம்பொருந்திய மருதநிலத்தையுடைய காசிதேசத் ததிபதி யம்மா.

ஓ பெண் யானையினது செழிய துதிக்கரத்தைத்துரத்தி, பஞ்சினு மெல்லிய குணத்தையுடையனவாகி, நவமணிகளாலாகிய மேகலையைப்போர்த்து, கன்னியரம்பையின் குலங்கள் யாவையும் வருத்தமில்லாமல் வென்ற துடைகளையுடைய தோகாய்! அதோயிருக்கின்ற குரிசில் அலைகளால் ஒதுக்கிய முத்துக்கள் உம்முடைய பல்வரிசையைக் காண்பிக்கின்ற அமைவினையும் பரிமளத்தையுமுடைய து

றைகள் சூழ்ந்த தெளிவுபொருந்திய நீரையுடைய கன்னைநாட்டினைக் கடவுளருமெச்சக் கனிந்தாளு வோரம்மா.

ஓ அழகிய கருப்புவில்லை வளைக்கின்ற வசந்த காலததிற்குரிய மன்மதனது பூவம்புகளால் நிறைந்த பொன்மயமாகிய அம்புக்கூடானது, கண்டவுடன் நாணிப் புறங்கொடுக்குங் கணைக்கால்களையுடைய அம்மணீ! இதோ வீற்றிருக்கின்ற கோமான் மெல்லிய தாமரைமலரையுடைய தடாகத்தினுள்ளே நீரைக்கலக்கி, மேகங்களினுடைய வயிற்றை நோக்கி வாளைமீன்கள் தாவுகின்ற அகன்ற வயல்களையுடைய குருதேசத்தினர்க்குச் சிங்கவேற்றையொத்தவ ரம்மா:

ஓ பருத்திடலுஞ் சுருங்குதலுமில்லாமல் மிருதுவாகி, அனிச்சமலரின்மேல் வைப்பினுங்குழைந்து, கொடிரேகை மச்சரேகை முதலிய பலரேகைகளைப்பொருந்தி, அழகிய செந்தாமரை மலரைவென்று சிவந்திருக்கின்ற பாதங்களையுடைய திரௌபதா! அதோ ஆணிப்பொற் றகடணிந்து நவமணிகள் இழைத்த திவ்வியமஞ்சங்களிலே சிங்கங்கள் போற் சிறப்புடையவராயிருப்பவர்கள், அங்க வங்க கலிங்க காஸ்மீரமுதலிய பலதேசத்தரசர்க ளம்மா.

அருச்சுனன் வில்வளைத்தல்.

ஓ பாஞ்சால நாட்டரசன் பாவாய்! இதுகாற் சொல்லிவந்த பலதேயத் திராஜர்களெல்லாம் மங்கையர்க்கு அரசாகிய உமது பொருட்டே வந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் இக்குறியையடித்து உம்மைக் கைப்பிடிக்கும் மகானுபாவர்களுக்கே மாலையிடக் கடவீரென்று தாதிகள்சொல்லி, திரௌபதியினுடைய இதய கலக்கத்தினைப்போக்கி உல்லாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க திருஷ்டத்துய்மனமகாராஜனெழுந்து அரசர்களையெல்லாம் பார்த்து, ஓ ராஜாதிராஜர்களே! ஓ வீராதிவீரர்களே! ஓ தீராதிதீரர்களே! ஓ சூராதிசூரர்களே! சும்மாயிருப்பதேன்? வீண்காலம் போக்கவேண்டாம். தத்தம் சாமர்த்திய மகிமையாகிய தங்கத்தை இந்தவில்லாகிய உரைக்கல்மீ துரைத்துக்காட்டுங்கள் நமக்கு வேண்டிய பதினுயிரமாற்றுத் தங்கத்துக்கு எங்கள் கற்பகவல்லி விலையாக்கப்பட் டிருக்கிறுளென்றுரைத்தான். அப்போது அங்கிருந்த மன்னவரெல்லாம் யானமுன்னே யான்முன்னேயென்று சிங்காதனங்களை விட்டெழுந்து, அவ்வவர்கள் பட்டபாட்டையுஞ் சிறிது சொல்லுகிறேன் கேளும் சீதள சந்திர குலோத்துங்கதீரனுகிய ஜெனமேஜெப மகாராஜனே! சிலரோடிவந்து தனுசைப்பார்த்துத் தளர்ந்தனர். சிலரருகிற்சென்று வில்லைப்பரிசித்து ஊக்கமிழந்தனர் சிலரசைத்து மனமுடைந்தனர். சிலரெடுத்து நாண்பூட்டுவதை யொழித்துத் தைரியமிழந்தனர். இப்படியெல்லாம் பலவரசர்கள் அக்குறிபடிக்குந் திறன் குறைந்திருப்பதையும், அப்பெண்ணினதுருவம் தங்கள் தங்கள் மனதைக்கவருந் திறன் உயர்ந்திருப்பதையும் நினைத்துப் பதைபதைத்து, முன்போல் ஆசனங்களிற் சென்றிருந்தார்கள் இப்பால் சல்லியமகாராஜன் வல்லியம்போ லெழுந்துபோய் வில்லையசைத்து எடுத்துப் பாதிவரைக்கும் நாண்பூட்டி, அப்பால் தனக்கு'நிர்வாகமில்லாத புல்லிய தன்மையினுற்றயங்கி அயர்ந்து ஆசனத்திலுட்கார்ந்துவிட்டான். அதைக்கண்ட ஜராசந்தமகாராஜனனவன் நகைத்தெழுந்திருந்து, வில்லையெடுத்து நிறுத்தித் தன் முழுப்பலத்தினுலும் வளைத்து நாணியைமாட்டி, ஒருசாண் குறைவாகக்காட்டி; அப்பாற் சக்தியில்லாமல் சல்லியன் முகத்தாமரை மலரும்படியாகத் தனது முகத்தாமரையைக் குவித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்.

பின்பு துரியோதன மகாராஜன் உச்சாகத்துடனெழுந்திருந்து, வீரகர்ஜனையுடனே வில்லை இலேசாக யெடுத்துவளைத்து, நாணியைமாட்டிப் பூட்டுவதற்கு நான்குவிரற்கடை குறைவாயிழுத்து, அதன்பிகுவினுலே அவ்வில்லுடன் கூட ஆகாயத்திலெழும்பித் தரையில்விழுந்து, உடம்பெல்லாங்காயமடைந்து தலையிறக்கமா யுட்கார்ந்துகொண்டான். அதற்குப் பின்பு அந்தத் துரியோதனனுக்கு உயிர்த்தோழனுகிய கர்னன் எழுந்துபோய் ஒருகையினுலே வில்லையெடுத்து, நாணை ஒருகையினுலெடுத்து விற்குதையில் மாட்டி, மறுகுதைக்கு ஒருமயிரிழைகுறைவாக இழுத்து அப்பாற் கூடாமையினுலே அப்படியேநிற்க; அதுகண்டு சபையிலிருந்தோரெல்லாம் கர்னன் வளைத்தான் வளைத்தானென்று ஒருவரோடொருவர் பேசுதலினுலுண்டான கோஷத்தைக்கேட்ட பாஞ்சாலராஜன் மகள் வேர்த்து, அவன் முகத்தைப்பார்த்து, இவன்றுனே அருச்சுனன்? ஆகிலும் இவனும் மகாதேஜசுடனே விளங்குகின்றுன். என்று நினைத்துக்கொண்டேயிருக்க அக்கர்னனும் அந்தத் தனுசின்வலிமையினுல் தவறிவிழுந்தவனுய்த் தலையிலிருந்த கிரீடத்தையிழந்து தன்னுதனத்தை அடைந்து நின்றுன். இவனைக்கண்ட மற்றை அரசர்களெல்லாம், ஓ! ஓ! இந்தக் கர்னன் முதலிய வீரரே இப்பாடுபடுவார்களாகில், நமக்கிந்தமுயர்ச்சி தகாது. நாணை யேறிடுவதற்குப் போனுல் அது நமக்கே நாணையேறிடச்செய்து நமதுதலையை வணக்குவிக்கிறதென்றுசோர்ந்து, இருந்தவிடத்தினின்று மெழாமற் சும்மாயிருந்தார்கள். இப்படி ஒருநாழிகைவரைக்கும் சபையானது அலையற்ற கடல்போலிருக்குஞ்சமயத்தில், அந்தவில்லை வளைத்தற்கெழுந்திருக்க நினைத்த பலதேவனைக் கண்ணன் கையமர்த்தி நிறுத்தி அருச்சுனனுக்குக் கண்சைகைகாட்ட, அதையறிந்த அவரும் மற்ற யாதவப்பிரபுக்களும் குந்திபோஜரும் தாமிருந்த யிடத்தைவிட் டெழாமலிருந்தார்கள். சிலர் இப்பெண்ணுக்கொருகும்பிடு இப்பெண்ணேடுதித்த இப்பெருவில்லுக்கொருகும்பிடு என்று சொல்லிப் போனுர்கள்.

இவர்களிவ்வாறாகப் பிராமணர் கூட்டத்திற் பிரமசாரிவேஷமாய் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலிருக்கும் அருச்சுனனெழுந்து, உச்சாகத்துடனே திருஷ்டத்துய்மன் முதலானோரை நோக்கி, ஓ மகாராஜர்களே! இரண்டாவது வருணத்தி லுதித்தோரே இக்கன்னிகையை மணஞ்செய்யவேண்டுமா? அல்லது நீங்களேற்படுத்திய வீரியலக்ஷபத்திற் கணைதொடுத்தபேர் மற்ற எந்தவருணத் துதித்தோராயினும், அவர்களே மணஞ்செய்யலாமா? இதை நமக்கறிவியுங்களென்று கம்பீரமாகக் கேட்டான். அவ்வாறு கேட்டமாத்திரத்தில் அச்சபையிலிருந்த பலரும் கலகலவென்று சிரித்தார்கள். சிலர் இந்தப் புருஷன் மிகவும் கெம்பீரமும் ஒளியையுமுடைய வச்சிரதேகத்தை யுடையவனாகி உச்சிதமாகியவாக்கும் இவனிடத்தில் காணப்படுகிறபடியால் இவன் கேட்கிறபடி வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுக்குறியை அடித்துத் திரௌபதியைக்கைப்பிடித்துக்கொள்ளுவான்போற் றோற்றுகின்றதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் இவனுக்குஏதோ ஒரு தேவதையின் அனுக்கிரகம் நேரிட்டிருக்கும், ஆதலால் இவ்வளவு தைரியமாகப் பேசுகிறான்; எந்தப்புற்றில் எந்தப் பாம்பிருக்குமோ யார்கண்டதென்று சம்பாஷித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் பின்புத்திக்காரராகிய பார்ப்பாரக்குலத்தின னாகையாலும், இதுவரையிற் பிரமசரியத்தி லிருந்தவனாகையாலும், ஒருவேளை பெண் பைத்தியம் பிடித்திருக்கலாமென்றுசொல்லினார்கள். சிலர் இவன் சிறுபிள்ளையாகையால் இந்த ராஜகன்னிகையினிடத்தில் ஆசைவைத்துப் பேய்போற் பிதற்றுகிறானென்றார்கள். இவ்வாறுபலபலவிதமாய் ஊகித்து யாவரும் உரையாடிக்கொண்டிருக்கையில், பாஞ்சாலராஜன் குமாரனாகிய திருஷ்டத்துய்மன் அந்தணன்கேட்ட வினாவையும் அதற்கு அரசர்கள் ஊகித்துரைக்குங் கனாவையும் யோசித்துணர்ந்து, இந்தப் பிராமணனிடத்தில் அப்படிப்பட்ட சக்தி இருந்தாலுமிருக்கலாம். இதற்த திருஷ்டாந்தம் முற்காலத்தில் பரசுராமரும், இக்காலத்தில் இதோ இருக்கிற துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமா இவர்களும், அசாத்தியமான காரியங்களையெல்லாம் முடிக்கவில்லையா? ஆகையால் சந்தேகமில்லை. இல்லாவிட்டால் இந்தச்சபையில் இவ்வளவு தைரியமாகப் பேசமாட்டான். நல்லது இந்த ராஜர்களில் இன்னானுக்குச் சக்தியிருக்கிறது, இன்னானுக்குச் சக்தியில்லையென்று யோசித்தா வில்வளைக்கச் சொன்னோம்? ஆகையால் நம்முடைய ஜாதிக்கு மேலான ஜாதியாகிய இந்தப்புருஷனும் போய் ஒருகை பார்க்கவேண்டியது தானென்று தந்தையுடன் கலந்து வார்த்தைபகர்ந்து, அந்த அருச்சுனனாகிய பாப்பாரப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கைகூப்பி இதனைச் சொல்லுகிறான்.

ஐயா! இந்தவீரியத்திற்கு க்ஷத்திரியரென்றும் பிராமணரென்றும் நியமமில்லை. உமக்குச் சாமர்த்தியமிருந்தாற் சுகமாய் நீர்போய் ஒருகை பார்க்கலாமென்று அச்சபையிலுள்ள சகல அரசர்களும் முனிவர்களுமறிய உரைத்தான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுவந்த வேதிய குமாரன் முகமலர்ச்சியுடனே புன்சிரிப்பு காட்டி, மதயானைக்குட்டிபோல் நடந்துபோய் முன்னொருகாலத்திற் பரமசிவனேந்திய மேருகிரியென்னும் வில்லைப்போல அவ்வில்லை மஹா சாகசத்தோடும் ஓர்கையாற் றூக்கிப் பிடித்தான். அதைத் திரௌபதை பார்த்து, இப்போதுவந்த மகாபுருஷன் இந்த வில்லைக் கையிலேந்திச் சொலிப்பது இந்திரதனுசுடன் கூடின காளமேகம்போற் காணப்படுகிறான். எனது மனதின் தாபத்தைப் போக்கும்படியான சந்தோஷமழையைப் பொழிவான்போலுமிருக்கிறதென்று சிந்தித்தாள். அப்படியே அந்த அருச்சுனப் பிராமணனும் அந்த வில்லைவளைத்து, நாணிபூட்டி ஓசைகாட்டி, அம்பையெடுத்துச் சந்தானம்பண்ணிக் காதளவுமிழுத்து, இயந்திரஸ்தம்பத்தின் அடிவாரத்தில் ஒரு கடாரநிறைய வைத்திருக்கும் மஞ்சள்நீரில் அக்குறிநிழலை பார்த்துக்கொண்டே ஆகாயத்தில் அம்பைத்தொடுத்து, அந்த மச்சியயந்திரத்தை அறுத்துவிட்டான். அந்த யந்திரம் மகா இரைச்சலோடு எல்லா வரசர்களுடைய மனமுஞ் சுழலும்படி சுழன்றுகொண்டு, அவ்வவர்கள் கீர்த்தியனைத்துங் கலங்கிக் கீழேவிழுந்தன்மைபோல வீழ்ந்தது. உடனே அம்மாதுசிரோமணியாகிய ராஜகன்னிகையின் சிங்கார விரசப்பெருக்கினால் குளிர்ச்சிபொருந்திய கண்களின் வீழ்ச்சியாகிய கருநெய்தற் பூமாலையும், அக்கன்னிகையின் கைத்தாமரையிற் பற்றியிருந்த சுயம்வர மாலையும், தேவர்கள் வருஷித்த கற்பகப்பூமாலையோடு இப்புருஷ சிகாமணி புயத்தின்பேரில் வீழ்ந்தன. அப்போது அந்த யந்திரம் சுழன்று சப்தித்ததைப்பார்த்த பார்ப்பனக் கும்புகளெழுந்து ஆர்ப்பாடனம் பண்ணினார்கள். இவ்வாறாக அக்கன்னிகை அவ்வீரசூடாமணிக்கு மாலைசூடிய உடனே இராஜ சேவகருடைய ஜய ஜய வென்னுங்கோஷமும், இராஜ பந்துக்களுடைய எக்களிப்பும், வேதியருடைய ஆசீர்வாதமுழக்கமும், ஜனங்கள் ஆச்சரியப்படுகின்ற தொனியும், மங்களவாத்தியங்களுடைய ஆரவாரமும், அந்த அருச்சுன குமாரன்கண்டத்தில் விளங்காநின்ற மாலையின் மதுவைப் பானஞ்செய்து சுழன்றுகொண்டிருக்கிற வண்டுகளின் ரீங்காரமும் ஒன்றாய்க்கூடி, திக்குகள் தோறுமுள்ள சகலபிராணிகட்கும் செவிடுபடச்செய்தன.

அதுகாலையில் அந்தச் சபையிலிருக்கும் வேந்தர்களில் நற்குணமுடையசிலர், இவனாரோ மகத்வ புருஷன். வீராதி வீரன். சூராதி சூரன். இவனுக்கு இப்பெண் மாலைசூடுவது நியாயந்தான். என்று சந்தோஷித்தே யிருந்தார்கள். சிலர் பொறாமைகொண்டிருந்தார்கள். திரௌபதை இந்தப் புருஷன் அருச்சுனனாகவே இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நம்முடன் கூடப்பிறந்த வில்லைவளைக்கத்

தகுந்த திறமை மற்றையர்க்கிராது. மேலும் தேவ வாக்குப் பொய்யாகமாட்டாது அன்றியும் நாம் அருச்சுனனுடைய ரூபத்தைக் கேட்டிருந்தபடி, இந்தப் புருஷனுடைய உருவமும் அளவும் அழகும் சரியாகத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் இவனே அவன், அவனே இவன், என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. என்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனேயிருக்க அருச்சுனன் திருஷ்டத்துயும்னனை நோக்கி, ஓய் மஹாராஜகுமாரனே! உம்முடைய நிச்சயத்தின்படி அந்த யந்திரக்குறியை இதோகையிலேந்தி நிற்கிறேன். ஆகையால் உம்முடைய உடன்பிறந்தாளையும் கைப்பிடிக்கிறேன் என்று அந்தப்பெண்ணினுடைய கையைப்பிடித்தான். அந்தத்தோகையும் மகா ஓசையுடன் புன்னகையாலொளிராநின்ற முகமதியைக் கொஞ்சம் வணங்கிக்கொண்டு, ஆனந்தக்கண்ணீர்ததும்பத் தேகத்திற் புளகமுற்று, கடைக்கண்ணினால் தன்கணவனைநோக்கிக்கொண்டிருந்தாள். இவ்வாறாகிய பொற்கொடியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்ட அருச்சுனன் தன் அண்ணன் தம்பியர்களாலும்வேதவேதியர்களாலும் சூழப்பட்டு, மங்களகோஷத்துடனே நல்ல சகுனங்களையும் கண்டுகளித்துத் தன்னிடத்துக்குப்போகப் புறப்பட்டான். அதைத் துரியோதனன்பார்த்து மிகவும் பொறாமைகொண்டு, மற்ற அரசர்களை நோக்கி இதனைச் சொல்லுவதானான்.

துரியோதனன் கலகப்போர் விளைத்தல்.

ஓ இராஜகுலத்துதித்த இறைவர்களே! உங்களுக்கு ஆண்மையில்லையோ? நமது குலப்பெண்ணைப் பார்ப்பான் கொண்டுபோகப் பார்க்கலாமோ? இவ்வுலகத்துள்ள பொருள்களிற் சிறந்த இரத்தினப் பொருள்களா யுள்ளனவற்றை அரசர்களடைய வேண்டியது. அப்படிக்கிருக்க இந்தத் துருபதமகாராஜன் வீணாய் ஒரு வீரியலக்ஷயத்தை ஏற்படுத்தி, மகாராஜர்களையெல்லா மவமதித்து, பிட்சைக்காரப் பார்ப்பானுக்குத் தனது பெண்ணிரத்தினத்தைக் கொடுத்தானே இது நியாயமோ? அந்தப் பார்ப்பாரப்பயலும் என்னமோ மந்திரபலத்தினால் அந்த வில்லைவளைத்துக் குறியடித்தான். அதினாலே அவன் பராக்கிரமசாலி யாவானோ? முன்பு வசிஷ்டர் தம்முடைய பிரம்மதண்டத்தினாலே விசுவாமித்திரனுடைய அஸ்திரங்களையெல்லாம் தகித்துவிட்டார் ஆனாலவர் சவுரியமுள்ளவரோ? அந்த விஸ்வாமித்திரனே மற்றொருபோது அநேக ஜெந்துக்களைச் சிருஷ்டித்து நட்சத்திரங்களைத் தெற்குவடக்காக மாற்றிப்போட்டு வேறே தேவேந்திரனையுஞ் சிருஷ்டிக்கிறேனென்று யத்தினப்பட்டான். அதனால் அவன் பிரமதேவனாவானோ? ஆதலால் அவ்வவனும் தத்தம் புஜபலபராக்கிரமத்தினாலே காட்டுஞ் சவுரியமன்றோ சவுரியம்? ஏதோ இந்தப்பார்ப்பானை நாமெல்லாங்கூடி எதிர்ப்போம் வாருங்கள். ஆண்மையுண்டானாற் சண்டையில் நம்மைச்சயித்துப் பெண்ணைக் கொண்டுபோகட்டும் இல்லாவிட்டால் நம்மில்யாராவது அந்தப்பெண்ணை அநுபவிக்கட்டும். இந்தத் துருபதனும் சைனியத்துடனே எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கட்டும். நாமெல்லாம் ஒருமித்துப்போவோம் வாருங்கள். இல்லாவிட்டால் நமக்கு அபகீர்த்தி நேரிடுமென்று மிகவும் ஆக்குரோஷத்துடனே அரசர்களைச்சேர்த்து, ஆயுதங்களையுஞ் சேனைகளையும் சன்னதப்படுத்திக்கொண்டு, அந்த மணவாளனை எதிர்த்து யுத்தத்துக்குப்போனான்.

அப்போது அருச்சுனனும் அந்தக் கன்னிகையைத் தமயனிடத்தில்விட்டுத் தன்கையில் தனுசை எடுத்துக்கொண்டு, ஓ மகாராஜர்களே! ஏன் கும்பலாகவந்தீர்கள்? இந்தலோகத்தின்கண் அநுபவித்த போகத்தில் விரக்திபிறந்ததோ? அதனால் சுவர்க்கலோகபோகத்தில் மோகங்கொண்டு வந்தீர்களோ? வாருங்கள் யாவருங் கிடைத்தற்கரிய நற்கதியைச் சேருங்கள். இந்தாருங்கள் விரைவில் மோட்சந்தருகிறேன். என்று புன்னகையுடனே தானும் யுத்தத்துக்கு ஆயத்தப்பட்டிருக்கக்கண்ட ராஜாக்களெல்லாம் வியந்து, அடா பார்ப்பாரப்பயலே! ஏன்வீணாய்க் கர்வித்துப்பேசுகிறாய்? கெட்டுப்போகாதே பார் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே உன்னையும் உனக்குப் பெண்கொடுக்க விசைந்த ராஜாவையும் உயிரோடு பிடித்துக் காவலிற்போட்டு, இந்தக் கன்னிகையை எங்களிலொருவனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்கிறோம். இதில் உன்னுடைய மந்திரபலமொன்று முதவாது. தப்பிப்பிழைக்க மனமிருந்தால் பெண்ணைவிட்டோடிப்போ தைரியமிருந்தால் நில்லுங்க. என்று வீரவாதஞ் செய்யக்கேட்டுப் பூசுரரெல்லாம் எழுந்து, ஓ ராஜப்பயல்களே! முன்னொருபோது அரசர்குலத்துக்கெல்லாம் பரசுராமனால் நேரிட்டவாபத்து உங்களுக்கிப்போது நேரிட்டிருக்கிறதென்று குடுமிகளைத் தட்டிமுடிந்து, வேஷ்டிகளை இழுத்துக்கட்டி, பூணூல்களைக் காதிற்சுற்றி, சிலர் தர்ப்பாசனத்தையும் சிலர் வியாக்கிர ஆசனத்தையும் சிலர் கிருஷ்ணாசனத்தையும் சிலர் புத்தகங்களையும் சிலர் பஞ்சாங்கங்களையும் சிலர் பலாசத்தண்டங்களையும் சிலர் சமித்துக்கட்டுகளையும் சிலர் தர்ப்பைக்கட்டுகளையும் சிலர் கிழவர் தடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஜாதியபிமானத்தால் யாவரும் நான்முன்னே என்று வாயினால் வந்தமட்டும் வைது, மாட்மோட்டு அவளம்மையை போழியென்று ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு சண்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அந்த இந்திரகுமாரனான அருச்சுனன், ஓ சுவாமிகாள்! உங்களுக்கு இவ்வளவு வருத்தம் வேண்டாம். இந்தப் பஞ்சைகளைச்செயிக்க உங்களாசிர்வாத பலம்பெற்றிருக்கிற நான் ஒருவன்போதாதோ? ஆதலால் சிறுமைப்படாதீர்கள். அடியேனிடத்திற்கிருபைசெ

ய்து சும்மாயிருங்களென்று அவ்வேதியரைநிறுத்தி, தானொருவனே வில்வளைத்து நாண்பூட்டி நாணோசைகொண்டு, பாணங்களைச் சந்தானம்பண்ணிச்சத்துருக்கள்மீதிற் சரமாரிபொழிந்தான். அதினாலேமிகவுங்கோபமுங்கொண்ட கர்ணனவன் தானும் வில்வளைத்துப் பாணங்களைவருஷித்தான். அவைகளையெல்லாம் அருச்சுனன்தடுத்து, தீக்ஷண்ணியமாகிய ஓரம்பைவிடுத்துக் கர்னனுடைய மார்பினூருவும்படி செய்தான். அதனாலே கர்னன் அறிவழிந்து மூர்ச்சையடைந்து கீழேவிழுந்தான். அதுகண்ட சல்லியன் மிகவும் பராக்கிரமத்துடனே தனுசையெடுத்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது, வீமசேனன் நாமிப்போது சும்மாயிருக்கக் கூடாதென்று சுயம்வரப்பந்தலின்ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டெழும்பிவந்து, அந்தச் சல்லியன்போடுகிற அம்புகளையெல்லா நொறுக்கித்தள்ளி, சல்லியன்மார்பில் தன்னுடையகையினால் ஒருகுத்துக் குத்தினான் அந்தக்குத்தினாலே மத்திரராஜனும் பதைபதைத்துப் பிரமித்து மூர்ச்சித்துக் கீழேவிழுந்தான்.

இதற்குள்ளே சூரியகுமாரன்மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து, அகங்காரத்துடனே அர்ச்சுனனைநோக்கிப் புலிபோற் பாய்ந்துவந்து நான்கு சரங்களைத்தொடுத்துவிட்டான். அந்தச்சரங்களும் கோபமுள்ள கிருஷ்ண சர்ப்பங்கள்போலே சீறிக்கொண்டு வரக்கண்டு, பற்குனன் சீக்கிரத்தில் நான்கு மறுசரங்களாலே அவைகளைத்துண்டித்து, மறுபடியும்காளகூடவிஷத்துக்குச் சமமாகிய ஒருபாணத்தைத்தொடுத்து அவன்பேரிற்பிரயோகித்தான். அந்தப்பாணமானது மார்பின்மேல்விழுந்த மாத்திரத்திலே கர்னன்கைகால்கள் விலவிலத்து நடுக்கமுற்று, ஒன்றுந்தோற்றாமல் விழுந்துவிட்டான். இதற்குள்ளேசல்லியமகாராஜனும் எழுந்து, தன்னைக்குத்திய வீமனைக்குறித்துச் சிங்கம்போற் பாய்ந்து அவன்மார்பிற்குத்தவாரம்பித்தான். அப்போதுவீமனும்லாகவத்தினாலே அவனுடைய இரண்டுகால்களையும்பற்றிக்கறகறவென்று சுற்றிநிலத்தின்பேரிலேவீசினான். அதனாலே சல்லியன்உடம்புமுறிந்து, வேதனைபொறுக்கமாட்டாமல் தானும் கர்னனும் தலைவிரிகோலமாய் ஒருவர் போனவழி யொருவர்போகாமல் ஓடிப்போனார்கள். இச்சம்பவங்களைக்கண்ட மற்றமன்னவர்களெல்லாந் திப்பிரமைகொண்டு, மிகவும் சமர்த்தரான இவர்களே நிற்கமாட்டாமல் ஓடினார்களே ஆ! ஆ! என்னகாலம்? ஆ! ஆ! என்னஆச்சரியம்? இந்தப் பார்ப்பாருடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தீர்களா? என்று சொல்லிக்கொண்டு தாங்களும் ஓடவழிபார்த்தார்கள். துரியோதனன் யாத்திரம் கோபத்தினாலும்-மானத்தினாலும்-பொறுமையினாலும்-வெட்கத்தினாலும்-மனதில் கலக்கமுற்று, இப்போது நாமிந்தப் பூசுரரைவெல்லாமற் போவதைக் காட்டிலும் பிராணனை விடுவதுமேலானதென்று பிடிவாதத்துடனே ஓடிப்போகிற வேந்தர்களையெல்லாமடக்கி, திரும்பிப்போரிடுவதற்குத் தகுந்த ஆலோசனைகள் செய்துகொண்டு சித்தமாயிருந்தான. அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமியானவர் ஒருபிராமணன்போலே வேஷங்கொண்டு, துரியோதனனிடத்துக்கு வந்து ஆசீர்வதித்து இதனைச்சொல்லுவதானார்.

ஓய் ராஜாதிராஜனே! நீர்ஏன் வீண்பிரயாசைப்படுகிறீர்? நாங்களுமிவ்வளவுகாலம் ஏன்வருத்தப்பட்டோம். கடைசியில் விசாரிக்கிறபோது அவர்கள் பிராமணரல்லர் க்ஷத்திரியர்தான். அந்தவில்லைவளைத்தவன் அருச்சுனனும். சல்லியனைக் குத்தியவன் வீமசேனனும். இதுநீரறியும் வெளிவிடாதேயுமென்று சொல்லிக் கும்பலில்மறைந்துவிட்டார். அது கேட்டுத் துரியோதனன் ஆச்சரியமடைந்து, மற்ற ராஜாக்களுக்குமிதைத்தெரிவித்து, உயுத்தப்பிரயத்தனத்தை நிறுத்தி, பாண்டவர்களை நாம் அரக்குமாளிகையிற் கொளுத்தி அவர் எலும்பையும் சாம்பலையும் கங்கையிற் கரைத்துப் போட்டுவிட்டோமே: மறுபடியும் பாண்டவர்கள் வந்தவிதமென்ன? இதுமகா அதிசயமாயிருக்கிறதே எனக்கும் அவர்களுடைய ரூபத்தைப்பார்த்தால் அப்படியேதோற்றுகிறதே காரியத்தை நிதானிக்குமிடத்திற் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை. என்றுசொல்ல மற்றவரும் சரிதானிதுவென்று பேசிக்கொள்ள, இன்னும் இதை நன்றாயறியவேண்டுமென்று எல்லாருமாயோசித்துத் தங்கள் நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அருச்சுனன் தனது அண்ணன்தம்பிமார்களுடனே சேர்ந்து, சூழ்ந்துவருகிற பிராமணரைப்பார்த்து, சுவாமிகளே! எங்களுடைய தாயார்இங்கோரிடத்திலிருக்கிறாள். அவளைநாங்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறோம் நீங்கள் உங்களுடைய இடங்களுக்குப் போங்கள். என்றுஅனுப்பிவிட்டுத் தங்களுடைய புரோகிதராகிய தவுமியமுனிவருடனே சிறிதுநேரம் தனித்துப்பேசி, அவரையும் போகவிடுத்துப் பார்க்கவனென்கிற குயவன்வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அப்போது பாஞ்சாலராஜன் அருச்சுனனுக்காகப் பெண்பெற்ற சரித்திரம்தமதுதாயாகியகுந்திதேவியாருக்குத் தெரியுமென்கிற நிச்சயத்தினாலே, உள்ளேபோகிறதற்கு முன்னமே அம்மா நாங்களொருகனிகொண்டுவந்தோமென்றுவிளம்பினார்கள்

அதுகேட்ட குந்திதேவி வெளியில்வந்துபாராமலே (அந்தக்கனியைத் தேவாமிர்தம்போல் ஐவரும் புசியுங்கள்) என்றுரைத்து உடனேவெளியில்வந்து பார்த்து, அருச்சுனன்பக்கத்தில் இரதிதேவிபோல் ஒருகன்னிகை நிற்பதைக்கண்டு, ஓ! ஓ! நமதுமக்கள் சொல்லியது இந்தக்கன்னிகைதான். நாம்கனியென்று யோசித்துப்பதறி ஐவரும் புசியுங்களென்று சொல்லிப்போட்டோம். இவர்களோதாய் சொற்றவறாத சத்தியசீலர்களாய் இருக்கின்றவர்களாச்சே

என்றுசிந்தாக் கிராந்தையாய்நிற்க, அதுகண்டஐவரும்-அம்மா! நீயேன் கவலைப்படுகிறாய்? எம்மில் அருச்சுனனொருவனால் இக்கன்னி கிடைத்தாளாயினும், தாய் எவ்வாறுஆக்ஞாபிப்பளோ அவ்வாறு நடந்துகொள்ளுவோமென்றுநாடிச் சொன்னோ மென்றார்கள் அம்மொழி கேட்ட தாய்ஒருத்தியை ஐவரும் விவாகஞ்செய்வது தகாதேயென்று சிந்தித்தாள். உதிஷ்டிரர் தாயினது முகக்குறியைப்பார்த்து, அம்மா! நீசிந்திக்கவேண்டாம். 'விதியின்பயன் உன்வாக்கினால் இப்படி சொல்லிவைத்தது இதற்குக்காரணமேதோஇருக்கிறது. இதன்றியும் இந்தக்கன்னிகையினிடத்தில் எங்களெவர்க்கும் மனஞ் சென்றது கூடாதவிஷயத்தில் அப்படிமனஞ் செல்லாது. ஆதலால் இப்போது அதைக்குறித்து நாம் பலவாறாக விவரிப்போமாகில், அருச்சுனனுக்குமனக்கவலையுண்டாகுமே: என்றுபின்னும் பலதருமங்களைச் சொல்லித் தாயார்பாதத்திலே வணங்கினார். அந்தத் துருபதமகாராஜன் மகளும் மாமியின் பாதங்களில்தண்டனிட்டு நின்றாள். அந்தக் குந்திதேவிமக்களுக்கும் மருமகளுக்கும் நெடுங்காலநின்றுநன்றுவாழக்கடவீரென்றுவாழ்த்திச் சுயம்வரமண்டபத்தில் நடந்த சரித்திரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தச் சமயத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமியானவர் பலராமன்முதலாகிய தம்மினத்தினரை நோக்கி, கேட்டீர்களோ! இந்தச்சபையில் வில்வளைத்த பிராமணன் அருச்சுனனும். சல்லியனோடு போர்செய்தவன் வீமசேனனும் இவர்களோடு பிரியாம லிருந்த மற்ற மூன்றுபேரும் உதிஷ்டிரன்-நகுலன்-சகாதேவனும். நம்முடைய அத்தை குந்திதேவியும் இவர்களும் மேலணைடைத்தெருவில் ஒருகுபவன் வீட்டிலிருக்கிறார்களாம். இப்போ நாம்வருகிறபோது எனக்கு ஒருபெரிய பிராமணன்வந்து சொன்னான். ஆகையால்-அவர்கள் அரக்குமாளிகையினின்றும் எப்படியோதப்புவித்துக் கொண்டதாய்க் காண்கிறது. அவர்களை நானும் அண்ணாவும் விசாரித்து வருகிறோம் என்றுசொல்லிப்புறப்பட்டுஅந்தக்குலாலன் கிரகத்துக்குவந்து, மொட்டைப் பார்ப்பாத்திபோலிருக்கிற தங்களத்தையைக்கண்டு பரிவுடனே தண்டனிட்டுக்கொண்டு, மைத்துனர்களோடுந் தக்கபடியுபசரித்து வார்த்தையாடினார்கள். பின்பு கண்ணனும் பலராமனும், அம்மா அத்தாய்! உங்களுக்கும் என்ன கஷ்டகாலம் வந்தது? ஆ! ஆ! எப்படிதப்பினீர்கள்? தெய்வாதீனம் உங்களைத் தொடர்ந்த சனிதொலைந்தது. இனிமேன்மேலும் உங்களுக்கு க்ஷேமந்தான். என்று காணாது கண்டதுபோற் கண்ணீர்ததும்பக் குழைந்துபேசினார்கள். அப்படியே குந்திதேவியும்பாண்டவாளும், ஓசற்குணவான்களே! மறுபடியும் உங்களைப்பார்க்கப் பாக்கிய மிருந்தது. நீங்கள்யாவரும் க்ஷேமமா யிருக்கிறீர்களா? என்று கண்ணீர்மல்க ஆதரத்துடனே பரிந்து பரிந்து பேசினார்கள் இப்படி யொருவரை யொருவர் க்ஷேமவிசாரணை பண்ணிக்கொண்டு சற்றே சும்மாயிருந்தபின், கண்ணன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து, அந்த அரக்குமாளிகையினின்றும் எவ்வாறு தப்பினீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள் என்றுகேட்க அந்தச் சரித்திரத்தையெல்லாம் ஆதிமுதல் நன்றாய் விவரித்துச்சொன்னார்கள்.

பின்பு கண்ணனுக்குச் சந்தோஷம்பிறந்து, இந்தப்பெண் நேரிட்டது சத்துருக்களுடைய நாசத்திற்கும், இனி உங்களுக்கு இராச்சியலக்ஷ்மி விலாசத்திற்கும் இடமாக இருக்கிறது. இனி அஞ்சவேண்டாம். கலியாணம் நடக்கிறவரையில் உங்கள் சுயரூபத்தைக் காட்டாமலிருங்கள் என்று சொல்லித் தாங்கள் போவதற்கு விடைபெற்றுக்கொண்டு யாதவதிலகரிருவரும் தங்கள் பரிவாரங்களுடனே பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்க அந்தப்பாஞ்சாலதேசத் தரசனாகிய துருபதமஹாராஜன் மெத்தவும் நைந்து, நாம்நினைத்த நினைவு வீணாச்சுதே: பெரியோர்கள் வாக்கும் பொய்த்துப் போகுமோ? ஒருக்காலும் போகாதே: என்றுமனதிற் சற்றேசஞ்சலித்துத் தன்புத்திரனைக் கூவி, ஓ குழந்தாய்! நம்முடைய பெண்ணைக் கைக்கொண்டவன் அருச்சுனனென்று ஒருவதந்தி யுண்டாயிருக்கின்றது. அப்படியே யிருக்கலாம். தெய்வத்தின் சங்கல்பம் வீணாகிறதில்லை வேதமுதலியவைகளை யுணர்ந்த பெரியவாள் பேச்சுப் பொய்க்கிறதில்லை. ஆகையால் நீ அவர்களிறங்கியிருக்கிற விடத்துக்கு வேறுவேஷத்தோடுபோய் அறிந்துவா. என்றுசொல்லிய பிதாவின் வசனத்தைத் திஷ்டத்துய்மன் சிரசில் தரித்துக்கொண்டு, ஒரு பரதேசிபோலே வேடம்பூண்டு, அந்தக் குலாலன் வீட்டுக்குப்போய் அங்கே இந்த ஐந்துபேர்களுடைய அளவு ரூபம் லக்ஷணம் தொனி முதலானவைகளை நன்றாய் நிதானித்து, அவர்களுடைய வார்த்தையையும் நடக்கையையும் ஈன்றாளிருக்குஞ் செயற்கையையும் பார்த்துத் தன் பிதாவினிடத்தில் வந்து, அண்ணா! அவர்கள் அடையாளங்களையெல்லாம் நன்றாய் நிதானித்துப் பார்த்தாற் பாண்டவாள்போற் காண்கிறது. அவர்களுடைய தாயாரொருத்தியிருக்கிறாள். அவள் குந்திதேவிபோலே தோன்றுகிறது. சந்தேகமில்லை. இங்கே வில்வளைத்த காளையும், அரசர் சண்டைக்கு வந்தாற் பந்தற்காலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பாய்ந்தகெண்டுப்பார்ப்பானும், விப்பிரர் வீதியிற்சென்று பிக்ஷையெடுத்துவந்து தாயினிடத்திற் கொடுத்தார்கள். அதை அவள் இரண்டுபங்காக்கி, ஒருபங்கை அக்கெண்டு பார்ப்பானுக்குக்கொடுத்து, மற்றொன்றை நான்குபங்காக்கி மற்ற நால்வருக்குங் கொடுத்து, துணியி லொட்டிய சோற்றைச் சிதறாமலெடுத்து இரண்டுருண்டையாக்கி, அவைகளை நமது குலக்கொடியாகிய மருமகளுக்குமிட்டுத் தானும் புசித்தாள். ஆனால் நம்முடைய பெண் மகா சுகத்தை யனுபவித்தவள். ஆயினும் ஏதோ வறு

மையாளராகிய அவர்களுடனே மனங்கோணுமல் இசைந்திருக்கிருள் என்று சொல்லக்கேட்ட துருபதமஹாராஜன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, அவர்கள் பாண்டவர்களேயாகில் நம்முடையமகள் மஹாபாக்கியமுடையவள்தான். தரித்திரமிருந்தா லிருக்கட்டும் அதை லக்ஷியஞ்செய்யத் தக்கதன்று நமது மகளும் அக்குறிப்பறிந்தே சந்தோஷத்துடனே இல்லாமையைப் பொறுப்பதாய்க் காண்கிறது. ஆகையால் இந்தச்சங்கதியை நன்ருய் விசாரிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி ஒருபாயஞ்செய்வதானுன்.

அஃதென்னவென்ருல்-வேதியர்க்குள் மிகவுஞ் சமர்த்தரான ஒருவரை அழைத்து, நீர்போய் அவர்கள் பாண்டவர்களா? வேறுமதம் பூண்டவர்களா? அதைவிசாரித்து வரவேண்டுமென்ருன். அந்தப்பிராமணேத்தமனும் அங்குசென்று அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, தானுந்தக்கபடி மரியாதைபண்ணி, மகானுபாவராயிருக்கின்ற நீங்கள் யார்? உங்களுடைய சவுரியமும் புத்தியும் சாமர்த்தியமும் நிகரில்லாதவைகளா யிருக்கின்றன. ஆகையால் உங்களை யோசித்தாற் பிராமணுளல்லவென்றும், க்ஷத்திரியர்கள் தானென்றும் தோற்றுகிறது. உங்கள ரூபத்தைப் பார்த்தாற் பாண்டவாளுடைய ரூபம்போலிருக்கிறது. மஹாராஜாவும் இப்படியேசங்கித்து உங்களுடைய குலத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிருர். எனக்குமதையறிவதிற் குதூஹலமிருக்கின்றது ஆகலால் என்னுடைய மனதுக்குத் திருப்திசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்குத் தருமபுத்திரன் சுவாமி! கொண்டு குலம்பேசப்போமா? கொடுத்துக் குறைகேட்கலாமா? மஹாராஜாவுக்கு எங்கள் குலகோத்திரங்களை விசாரிக்கவேண்டிய காரியமில்லையே: அவர் மகாபுத்திமானுச்சுதே: அப்படியேன் நினைக்கிருர்? மகாபுத்திசாலியும் யோகிகளுமாகிய நீங்கள் எங்களை இப்படிக்குக் கேட்கலாமா? என்று சிலேஷைபாக உத்தரஞ் சொல்லக்கேட்ட அந்தப்பூசுரரும் சரிதானென்று இராஜனிடத்திற்கு வந்து இந்தச்சங்கதியனைத்தையுந் தெரியப்படுத்தினுர். அந்தவார்த்தையை மஹாராஜா கேட்டு, இநதமொழியினுலே அவர்கள் பாண்டவர்களென்றே சித்தமாய்த் தோன்றுகின்றது. ஆகினும் இன்னு நன்ருய்ப் பரிசோதிப்போம் எனறு தன்னுடைய மந்திரிகளை அழைத்து, ஓ அமைச்சர்களே! இந்த க்ஷணம் நீங்கள் நமது காவலிலுள்ள தேர் குதிரை யானை பல்லக்கு முதலான வாகனங்களையும், வில் வேல் கத்தி தடி வாள் கதை இவை முதலாகிய ஆயுதங்களையும், பலவித ஆபரணங்களையும், நல்லநல்லது ஸ்திரமானவஸ்திரங்களையும், அறுசுவை போசனபதார்த்தங்களையும் எடுப்பித்துக்கொண்டு; நமதுகுமாரனுடனேபோய் இவைகளையெல்லா நான் வரிசையனுப்பியதாகச் சொல்லுங்கள் அவர்களதை யங்கீகரித்து அணிந்துகொண்டபின், வாகனங்களின்மீதிலேறித் தாயாருடனே நம்முடைய மாளிகைக்கு ஒருதரம்வந்து என்னைப் புனிதனுக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னதாய்த் தெரிவித்து அழைத்து வாருங்களென்று அனுப்பிவைத்தான்.

அப்படியே அந்த ராஜகுமாரனும் மந்திரிகளும் அவ்வரிசைகளையெல்லாம் சகலமங்கள வாத்தியங்களுடனே கொண்டுபோய், மிகுந்த மரியாதையுடனே பாண்டவர்களைப் பார்த்து, ஓ ஐயமீர்! எங்கள் தகப்பனுர் தங்களுக்கு வரிசை அனுப்பிவைத்தார். இவைகளைத் தயைசெய்து அங்கீகரித்துத் தகுந்த ஆபரணங்களுந் தரித்து, வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு தங்கள் தாயுடனே எங்கள் கிரகத்துக்குவரும்படி பிரார்த்திக்கிருர். நீங்கள் அப்படியே தயைசெய்யவேண்டும் என்று கைகூப்பிச்சொல்லத் தருமநந்தனன் நல்லது பாக்கியமாச்சுதென்று அரசர்க்குரிய ஆடையாபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் தரித்து, தேர்களின்மீது ஏறி, தாயாரையும் ராஜகன்னிகையையும் அலங்கரித்துச் சிவிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு, சகல பரிவாரங்களுஞ்சூழச் சென்று அரண்மனையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது துருபதமகாராஜன் அவர்களை எதிர்கொண்டு மகா உபசாரத்துடனே தனது கொலுச்சபைக்கு அழைத்துப்போய் ஆதனங்களி லிருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அவர்களும் அவனிட்ட ஆதனங்களிலே உட்கார்ந்தார்கள். இராஜபத்தினியாகிய கோகிலாதேவியும் பந்துவர்க்கத்தாரும் எதிர்வந்து, தன்மகளையும் குந்தியையும் அந்தப்புரத்துக் கழைத்துக் கொண்டுபோய் மரியாதையுடன் உபசரித்தார்கள். மகாராஜாவானவன் இவர்களுடைய செய்கைகளினுலே பாண்டவாளென்றே மனதில் நிச்சயித்து அவர்களைப்பார்த்து, நான் நெடுநாட்செய்த தவத்தினுலே இப்படிப்பட்ட உத்தமர்களுடைய சம்பந்தமெனக்குக் கிடைத்தது தன்னியனுனேன். இதற்கு மிஞ்சிய பாக்கிய மற்றென்றுமில்லை. ஆனல் இந்தப் பெண்ணை இந்த அருச்சுனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அக்கினியின் அனுக்கிரகத்தாற் பெற்றேன். உங்களுக்கு அரக்குமாளிகையின் மூலமாய் விபத்துவந்ததென்று கேள்வியுற்றுச் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது அசரீரிவாக்கினுலே நீங்கள் பிழைத் திருக்கிறீர்களென்று தெரிந்து, வேதவியாசராற் கடினமான இந்தலக்ஷயத்தை ஏற்படுத்திச் சுயம்வரத்துக்குச் சகலராஜாக்களையும் வருவித்தேன் ஒருவராலும் ஆகாமற்போன அந்தயந்திரபேதத்தை உங்களில் இவர் நிர்வாகஞ் செய்ததினுலே ஆச்சரியத்தை அடைந்து, உடனே தெய்வத்தின் வாக்கு சத்தியமென்று நம்பி, நீங்களே பாண்டவர்களாக யிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டேன். ஆகிலும் ஸ்திரமாய்த் தெரியாமையாலே சித்தங்கலங்கி இருக்கின்றது. நீங்கள் தயைசெய்து இந்தச்சந்தேகத்தை நீக்கினுல் தெய்வத்தின் மெய்மையையும் பொய்மையையும் நிச்சயம்பண்ணிக் கொள்ளுவேன் என்று கேட்டான்.

இவ்வாறு சொல்லிக் கேட்ட பாஞ்சாலனுடையவார்த்தையின் நயிச்சியத்திற்குஞ் சாதுரியத்திற்கும் பாண்டவர்கள் மெச்சிச் சந்தோஷித்து, உதிட்டிரர் புன்சிரிப்புடனே சொல்லுவார்: வாரீர் மகாராஜனே! புத்திமானாகியும் சத்தியசந்தனாகியு மிருக்கின்ற உம்முடைய எண்ணம் வீணாகுமோ? தெய்வத்தின் அருட்பழுதாகுமோ? உமக்கேன் மனதிற் கவலை? இனி அக்கவலையை விட்டுவிடுமென்றார். அதுகேட்ட பாஞ்சாலன் அரியபேறு பெற்றதுபோல் ஆனந்த சாகரத்தில் அமிழ்ந்து, விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகி, உடலில் ஆனந்தமாய் மயிர்க்குச் செறிய அவர்களைக்கட்டிக் கொண்டு, ஒருக்ஷணநேரபரியந்தம் ஒன்றும் பேசாமற் பிரம்மானந்தமயமாய்ஸ்தம்பித்துநின்று, ஓ என்பிராணனோடொத்த இராஜகுமாரர்களே! உங்களுடைய நிஜமானவடிவைக்காணபிக்க வேண்டுமென்று துரிதப்படுகிறேன். கோபிக்காமல் என்மீது தயைசெய்யுங்களென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான் அவர்களும் வியாசமுனியை மனதிற்சிந்தித்து மந்திரத்தையுச்சரித்த மாத்திரத்திலே, சத்தியமான ரூபங்கள் வந்து விளங்கினார்கள். எதார்த்தமாக அப்பாண்டவர்களைக்கண்ட அந்தப்பாஞ்சாலனும், அவனுடையபுத்திரன் முதலானவர்களும், மகாசந்தோஷத்தோடு நேத்திரோற்சவ மடைந்தார்கள். அப்பாற் பாஞ்சாலன் தருமபுத்திரனைநோக்கி, இனி விளம்பனம் வேண்டாம் உம்முடைய தம்பிக்குக் கலியாணத்தைக் குறித்துச் செலவுகொடுக்கவேண்டும் என்றுகேட்க உதிஷ்டிரர் ஓய் மகாராஜனே! உம்முடைய பெண்ணை நாங்களைவரும் விவாகஞ்செய்யும்படி தெய்வகாரணத்தினால் எங்கள் மாதாவின்வாக் குண்டாயது. அது தவறக்கூடாது என்று சொல்லக்கேட்டு இஃதென்ன ஆச்சரியம்? சகலதருமங்களு மறிந்தவரே இப்படிச் சொல்லுகின்றீர். உலோகத்தில் இல்லாதகாரியமா யிருக்கிறதை நாமெப்படி நடத்தலாம்? என்று மறுபடியும் வியாகுலத்துடனே துருபதேயன் ஏங்கியிருந்தான்.

சகலமஹாரிஷிகளுக்கும் சிரபூஷணமாகிய வியாசபகவான் கருக்கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியும் சென்னிறமுள்ள சடாமுடியும் பொன்னிறமான தேஜசும் வெண்ணிறமுள்ள விபூதிதூளிதமும் புள்ளிநிறமுள்ள மான்தோலாடையுமாய், சூரியகிரண மேற்றிசையிற் பரவியிருக்கக் கீழ்த்திசையிலிருக்கும் உதயகிரிபானுவைப்போலும் விளங்கித் தபோமகிமையாற் பிரகாசித்து, தண்டுகமண்டலமிதியடியுடனே அந்தப் பாஞ்சாலனுடைய சபையிலெழுந்தருளினார். அவர் எழுந்தருளியதைப்பார்த்த பாஞ்சாலராஜனும் பாண்டவர்களும் எழுந்து அவர் பாதங்களில் விழுந்து, அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, அவரை அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லுட்காரவைத்து, அவரனுமதியினாலே தாங்களும் உட்கார்ந்தார்கள் பின்பு வியாசபகவான் ஓர் க்ஷணகாலம் க்ஷேம விசாரணைசெய்து, ஓய் பாஞ்சாலராஜனே! உம்முடைய மனதிற் சந்தேகப்படவேண்டியதென்ன? திரௌபதிக்கு ஐந்துபுருஷர்கள்தான் நேமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். குந்திதேவியின் வாக்கிலும் அப்படியே வந்திருக்கின்றது. இந்தப் பாஞ்சாலிக்கும் இவ்வைந்துபேரிடத்திலும் மனதுண்டு. இவர்களுக்கு மவ்வாறே சம்மதி. ஆனால் அது இந்தச் சனனத்தைப் பற்றியதல்ல முற்சனனத்தைப் பற்றியதாகையால் அதுசங்கதி உமக்குக்கேட்கமனதிருந்தால் விளம்புவேன் என்று அரசனைத் தனியே அழைத்துப்போய் அந்தச்சங்கதியைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வியாசர் பாஞ்சாலனுக்குத் திரௌபதி பூர்வசனன வரலாறுரைத்தல்.

ஓ அரசனே! முற்செனனத்தில் இத்திரௌபதி நளராஜனுடைய மகளாகப்பிறந்து, நாளாயினி எனப்பெயருடையவளாகச்சிறந்து, மிகவும் சவுந்தரியத்துடனே பருவமடைந்திருந்தாள். அவளைவெகு ராஜாக்கள்வந்து விவாகத்துக்காகக் கேட்டதற்கு, அந்தப்பெண் தனக்குப் புருஷன் வேணுமென்கிறபோது நான் அவளைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுப்பேனேயல்லது, அதற்கு முன்னே கொடுக்கமாட்டேனென்றுசொல்லிப்போட்டான். இப்படியிருக்க அந்தப்பெண் ஒருநாள் எனக்குக் கலியாணம் வேணுமென்று பிதாவுடனேசொல்ல, பிதாவும் அதற்கு யத்தினமாயிருக்கையில் ஒருதினம் மவுத்கல்யரென்கிற மஹாமுனி இராஜனிடத்துக்கு வந்து, ஓ மன்னவனே! நானொருகாரியமாய் வந்தேன். அதை நீ நிறைவேற்ற வேணுமென்றார். அந்த ராஜாவும் அவருடைய தபோமகிமைக்கு அஞ்சி மறுத்துச் சொல்லமாட்டாமல், அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்பினார். அந்தரிஷி உன்மகளை எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அந்த ராஜா அவருடைய முதிர்ந்த வயதையும் கோரரூபத்தையுங் கண்டு, தன்மகளுடைய மங்கைப் பருவத்தையும் நல்ல சௌந்தரியத்தையும் நிதானித்து, சுவாமி! அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் அந்தப் புரத்துக்குப்போய் என்மகளைச் சம்மதிசெய்து, அதற்கு அடையாளமாக அவள் முத்திரைமோதிரத்தை வாங்கிவந்தால் உடனே தத்தம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னான்.

அதுகேட்ட அந்த முனிவரும் ஆகட்டுமென்று அந்தப் புரத்துக்குப் போகும்போது மன்மதனை நினைத்தார். அம்மாத்திரத்தில் அவன் அவருக்கெதிரில் வந்து நின்றான். உடனே முனிவர் அவனுடைய வயதையும் அழகையும் வாங்கிக்கொண்டு தன் வயதையும் ரூபத்தையும் அவனுக்குக் கொடுத்து, அப்பா! சற்று நேரத்திலே உன் சொத்தைச் சேர்த்து விடுகிறேனென்று அவனுக்கு விடை கொடுத் தனுப்பிவிட்டு, தாம் அந்

தப்புரம்போய் அங்கிருந்த ராஜகன்னிகையைப்பார்தார். அவள் இவருடைய ரூபத்தைக் கண்டமாத்திரத்திலே மோகித்து, இவரைப் பின்னும் ஏறநோக்கி உற்றுப்பார்த்து, நீயார்? எங்கேவந்தீர்? என்று வினவினள். அவரும் தமக்கு அவளிடத்திலிருக்கிற ஆசைவெளிப்பட, ஓ பொற்கொடியே! உன்னை விவாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று வந்தேன். உன் பிதா நீ சம்மதித்தால் அப்படியே செய்கிறேன் என்றான். ஆகையால் உனக்கு என்னிடத்தில் ஆசையிருந்தால், உன்மனங் குவிந்ததற்கு அடையாளமாக நீ தரித்திருக்கிற முத்திரைமோதிரத்தை என் கையிற்கொடு. அதை உன் தகப்பனுக்குக் காண்பித்து உன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன் என்றுசொன்னர்: அந்தப்பெண்ணரசியும் புன்சிரிப்புடனே மௌனமாய்த் தன் மோதிரத்தைக் கழற்றித் தபோதனர் கையிற்கொடுத்தாள். அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்துடனே வரும்போது மன்மதனையழைத்து, அவன்ரூபத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, தம்முடைய யதாரூபத்தோடே அரசனிடத்திற்சென்று, அவன் கையில் அம்மோதிரத்தைக்கொடுத்தார். அரசனும் அதைப்பார்த்துத் தன்மகளை அழைப்பித்து, மகளே! இதோ நீ இஷ்டமாய் நினைத்தபுருஷன். இவருக்கே உன்னைக் கன்னிகாதானம் பண்ணுகிறேன் என்றுசொல்ல; அந்தச் சுந்தரி அந்தப் புருஷனைப் பார்த்து, நான் இச்சித்த புருஷன் இவரல்லவென்று சொல்ல, மகாராஜனும் இவர்தான் உன் சம்மதிக்கு அடையாளமாக மோதிரங்கொண்டுவந்து என்கையிற் கொடுத்தார். இனிப்பேசிய பேச்சு பிரளக் கூடாதென்றான்.

அந்தப்பெண் திடுக்கிட்டு, நமக்கு அமைப்பு இதுதானென்று நினைத்துக்கொண்டு, ஐயா! ஆனல் அப்படியே செய்யுமென்று சொன்னள். அப்பால் அந்த ராஜாவானவன் அந்தமவுத்கலியருக்கே நளாயனி என்னுந் தன்மகளைக் கன்னிகாதானஞ்செய்து சிறப்புடனே விவாகத்தையு நடாத்தினன். விவாகம் நடந்தபின்பு அந்த முனிவர் இந்தப் பெண்பிள்ளையைப் பார்த்து, பெண்ணே! நீ என்னுடன்கூடியிருக்க மனமுடையவளா? அல்லது உன் தகப்பனுரிடத்தில் விளையாடியிருக்கும் இனமுடையவளா? என்றுகேட்க அந்தப்பெண் கற்புடையவளாகையால் சுவாமி இனித்தகப்பனுலெனக்கென்னபயன்? இப்பருவம் புருஷனேடிருக்கத்தக்கதாதலால், தேவரீருடன்கூட வருவதற்கே மனமுடையவளென்று சொல்லினள். அப்படியானல் நான் கடினமாகிய ஆரணியத்திலிருந்து தவஞ்செய்யப் போகிறேன். அங்கே நல்ல உணவு கிடைக்காது, காய்கிழங்கு தின்னவேண்டும். மெத்தென்னுஞ் சயனமில்லை, கல்லிலும் முள்ளிலும் காட்டிலும் படுக்கவேண்டும், திவ்வியமானவாத்தியகோஷ்டமில்லை, பயங்கரமான மிருகங்களின் கர்ச்சிப்பைக் கேட்கவேண்டும். உயர்ந்தவஸ்திரமில்லை, மரவுரியுடுக்கவேண்டும். மாடமாளிகைகளில்லை, தழைகளாற் கட்டப்பட்ட குடிசைகளிலிருக்கவேண்டும். உனக்குக் காலங்களில் அன்னபானதிகள் கிடைக்கமாட்டா, மத்தியானத்திற்குமேற் கொஞ்சம் புல்லரிசிக்கஞ்சி கிடைக்கும். இராத்திரியிற் போசனங் கிடைக்காது. அன்றியும் விடியற்கால மெழுந்ததுமுதல் நமக்கு ஸ்நானம் - தேவபூசை - அக்கினிஹோத்திரம் - ஜாகார முதலான வைதீகங்களுக்கும், ஆகாரமுதலான லௌகீகங்களுக்கும், வேண்டிய உபசாரங்களாலே மிகவு மெய்வருந்தவேண்டும். நித்திரையற்றிருக்க வேண்டும். மேலும் நான் கிழவன். தவத்தில் நிற்பவன். ஒருவேளை சாப்பிடுகிறவன். உனக்குக் காமசுகம் பெரும்பாலும் நேரிடாது. இதுவுமல்லாமல் நினைத்தபோது எங்கே போகவேண்டுமோ அங்கேபோய் விடுவேன். அனேக தினங்கள் ஆகாரமேயில்லாமல் தவத்தில் நின்றுவிடுவேன். அப்போதெல்லாம் நீஒருத்தியாய் ஆகார நித்திரைகளில்லாம லிருக்கவேண்டும் இப்படிக்கு அதிக துக்கத்திற்கே காரணமாகியது வனவாசம்.

ஓ பெண்ணே! அந்தப்புரவாசலிற் சகலசுகத்தோடும் சந்திரமண்டலம்போலே விளங்காநின்ற மாளிகைமீதில், யானைத்தந்தங்களினுற் செய்த நவமணியிழைதத மஞ்சங்களிலே இலவம்பஞ்சிட்டுப் பட்டினுல் தைத்த சுகுமாரமாகிய பஞ்சணையில் தூங்கி, திவ்ய ஆசனங்களிலிருந்து, அனேகவித உபசாரங்களுடனே தகுந்த வேலைக்காரிகள் கொண்டுவந்துகொடுக்கும் தேவாமிருதத்திற்கு நிராகிய அறுசுவையுண்டிகளை விளையாட்டாற் புசித்து எழிசைகூடிய வேணு வீணைமுதலாகியவாத்தியங்களின் மதுரமான ஒலியைக்கேட்டு, அம்மானை கழங்கு பந்துமுதலியவைகளை விளையாடி, உன்னிச்சையின்படி எல்லாவினேதங்களையுஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற நீ என்னுடன் வருவதற் கிசையமாட்டுவையோ? என்று அம்மகாமுனி சொல்லக்கேட்ட அந்த ஸ்திரீயானவள் சொல்லுகிறுள்: ஓ சுவாமி! என்ன கஷ்டநேரிட்டாலும், புருஷன் எப்படிப்பட்டவனனுலும் பதிவிரதையாயிருக்கிற ஸ்திரீகளுக்கு அப்புருஷனுடன் கூடயிருந்து கணவனுக்குச் சிசுருஷை செய்வதே சகல சாஸ்திரங்களுடையவிதி. இதனுலே தான் அவளுக்கு இம்மையில் நற்கதியும் நல்லின்பமும் உண்டாவதோடு, பிறந்தகுலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் புகழுநடந்து, உலகத்திலுள்ள சகலமான பேர்களாலு மகிழப்படுவள். அப்பெண்மையே பெண்மை. சவுக்கியமுதலிய மற்றவைசுகமல்ல. பிறந்தவீட்டில் எத்தனை செல்வமிருந்தாலும் அதனுற் பெண்ணுக்குக் கிஞ்சித்தும் பெருமையில்லை. புகுந்தயிடத்திற் குடிப்பது கூழாயினும் அருமையான பெருமைதான். அன்றியும் வருத்தத்துடனுவது கணவனேடுகூட இருக்கிறதே சுவர்க்கப்பதவி. அதை விடுத்துத் தன்னிச்சைபோல நடந்து

சுவர்க்கம்புகுந்தாலும் நரகவாதனை ஆகையால் முன்னம் இராமன்பின்னே ஜனகன்மகள் போனாள். நளனுடனே தமயந்தி சென்றாள். சுகன்னி யென்பவளும் பார்க்கவச்சியவனரோடு ஆரணியவாசஞ்செய்தாள். அரிச்சந்திரனைச் சந்திரமதி அநுசரித்தாள் இப்படி அனேகம் பதிவிரதைகள் பதிசிசுருஷை யென்னும் கல்பத்தை அநுஷ்டித்து, என்றும் நாசமுறாத கீர்த்தியுடைமையைப்பெற்று விளங்குகின்றார்கள். இதெல்லாம் அறிந்தயான் எப்பாடுபட்டாவது தேவரீரை அநுசரித் திருப்பேனேயல்லது, பிதாவின்வீட்டுப் புசிப்பாகிய எச்சிலுக்கு இச்சிக்கமாட்டேன் என்றுசொல்லக் கேட்டவர் ஆனலிவ்வாடை யாபரணங்களை விட்டு என்போல் மரவுரி யுடுத்திக்கொள்ளென்று முனிநாதனுரைக்க, அவளும் அப்படியே செய்தாள். அதுகண்ட அந்த மவுத்கல்ய ரிஷியானவர் நளாயினியை அழைத்துக்கொண்டு, கங்காநதிதீரமாகிய ஒரு புண்ணியக்ஷேத்திரத்திற் போய்த் தமதிச்சையின்படி தவஞ்செய்ய வாரம்பித்தார்.

அவளும் அவருக்குவேண்டிய உபசாரஞ்செய்துகொண்டு வருகையில், அந்தரிஷி அவளுடைய கற்பை இன்னம் நன்றாகச்சோதிக்கவேண்டுமென்று கருதி, ஒருநாளாவது காமபோகத்தைக் கொடாமற் போனதுமன்றித் தம்முடைய கிழத்தன்மையால் விகாரமுற்ற தேகத்திற் பெருவியாதியையும் வருவித்துக்கொண்டார். அதனால் அவர் தேகமானது அந்தக் கொடிய வியாதியினால் அழுகிக் குளுகுளுத்து, புண்கள் வெடித்துச் சீழ்வடிந்து, ஓர் புறத்திற் புழுக்கள் மொய்த்துத் துர்க்கந்தம்வீசி மகாகோரமான ஸ்திதியில் வந்தது. அப்பொழுதும் அவள் அருவருக்காமல், உடம்பைத் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுகிறதும் புழுக்களையெல்லாம் எடுத்து அப்பாற் போட்டு அந்தச் சீழ் முதலியவற்றைத் தன்வஸ்திரத்தினால் துடைக்கிறதும் அவர் போஜனம்பண்ணின பாத்திரத்திலிருக்கும் சேஷங்களுடனே தானுண்கிறதும் அவருடைய பாதமுதலிய அங்கங்களை வருத்தந்தீரப் பிடிக்கிறதுமாகப் பணிவிடைசெய்துவந்தாள். ஒருநாள் அவர் தின்கலத்திலே தமது பெருவிரலற்றுவிழச் செய்தார். அன்றைக்கும் புழுக்களோடு சீழுஞ்சிலைநீருங்கலந்து நாற்றமாய்க்கிடக்கிற அவ்விரலை எடுத்துப் போட்டு, மிகுந்த அன்னபனாதிகளை அன்போடு புசித்தாள். அம்முனிவர் இதுகளை எல்லாம் பார்த்து மனதில் மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்திருந்தாலும், இன்னமும்பார்ப்போமென்று வெளிக்கு அவளைத் திட்டுகிறதும்-கோபித்துக்கொள்ளுகிறதும்-உதைக்கிறதும் - அடிக்கிறதுமாகவே இருந்தார். அப்படிக்கிருந்தும் அந்தமாது மனங்கோணாமல் நடந்தாள்.

இப்படி நடந்துவருநாளில் ஒருநாள் அந்த வைதிகரானவர் தம்மனைவியை நோக்கி, அடி பெண்ணே! நான் உன்னைக் கலியாணம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னே ஒருவியாதியு மில்லாமற் சுகமாயிருந்தேன. துற்பாக்கியவதியான உன்னைக் கலியாணஞ் செய்தபின்பு இக்கொடிய வியாதியினால் வருந்துகிறது மன்றி, நினைத்தபோது தீர்த்தங்களுக்கும் க்ஷேத்திரங்களுக்கும் போகக்கூடாமல் இங்கேயே கிடக்க வேண்டியதாயிற்று. என்னசெய்வேன்? இது என் தலைவிதி அடி பாபிஷ்டி! உன்னைத்தெரியாமலன்றோ விவாகஞ்செய்தேன் என்று கண்ணீருதிர்த்துக்கொண்டு விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட அக்கற்புடைய மாதுசிரோமணியானவள் ஓ சுவாமி! நீர் ஏன் விசனப்படுகிறீர். நான் மகா பாபிஷ்டிதான். இந்த வியாதிக்குமாத்திரம் நானொன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் போனாலும், மற்றென்னாலாகிய பணிவிடைகளுக்கு ஒன்றுங் குறைவில்லை. ஆகையால்-தயைசெய்து தேவரீருக்கு எவ்விடத்துக்குப்போக மனமிருக்கிறதோ அதை அடியாளுக்குத் தெரிவித்தால், அவ்விடத்திற்றங்களைக்கொண்டுபோய் விடுகிறேன் தேவரீருக் குதவாத என்தேகமும் பிராணனும் இவ்வுலகத்திருந் தென்னலாபம்? சுவாமி! தங்கள் கருத்துக்கியைய நான் நடந்துகொள்ளவேண்டிய பணிகட்குக் கட்டளை இடவேண்டுமென்று வணங்கிக்கும்பிட்டுக் கேட்டாள். அதற்கந்தமுனிவர் அடிபெண்ணே! என்னைத் தீர்த்தங்கள்தோறும் கொண்டுபோய் ஸ்நானம்பண்ணி வைக்கவேண்டுமென்றுரைத்தார். அப்படியே அந்த ஸ்திரீயானவள் அவரை ஒரு கூடையிலெடுத்துத் தலையில்வைத்துக்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை போகும்போது, ஒரு பட்டணத்திற்போய் அம்முனிவரை இறக்கினாள்.

அவ்விடத்தி லிறங்கிய முனியானவர் ஓபெண்ணே! நான் ஒருவஸ்துவினிடத்திலே ஆசைப்பட்டேன் அது எனக்கு இலேசிற்கிடைக்கமாட்டாதே: என்னசெய்வேனென்று விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட அவள் சுவாமி! அது என்னவஸ்து? அவ்வஸ்து எவ்வகைப்பட்டதாயினும் எனக்குச் சொன்னால் என்னாற் கூடியவரையிற் பிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன் என்றுசொல்ல அந்தத்தபசி அதை யுனக்குச்சொல்லுவேனாகில் உன்மனதிற்கு மிகவும் வருத்தத்தை யுண்டாகும் கடைசியில் நிறைவேறமாட்டாது வீணாகச்சொல்லி என் வாக்கை விறுதாவாக்கமாட்டேனென்றார் அந்த ராஜபுத்திரி சுவாமி! உம்முடைய மனதுக்கு இஷ்டமாயிருப்பது என்மனதுக்கு விரோதமா யிருக்கமாட்டாது. ஆதலால் அதைத் தயைசெய்து சொல்லுவீராகில் அஃது எவ்வாறதாயினும் அதைமுடிக்கிறேனென்றாள் அதற்கவர் பெண்ணே! இந்தப்பட்டணத்திற் கீழ்ப்புறவீதியில் ஒருவேசி இருக்கிறாள். அவள் அரம்பையோ? ஊர்வசியோ? இரதியோ? என்று சந்தேகப்படத் தக்கவளா யிருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்ததுமுதல் யான் மிகுந்த மோகமாயினேன். மையல் தலைக்கேறிற்று. எனக்கு அன்னபானங்கள் கூட வெறுப்பாயிருக்கிற

அர்ச்சுனன் மிச்சேதித்தல்

து விசாரிக்குமளவில் அவள் ஒரு இராத்திரிக்கு நூறுபொன் வாங்குகிறவளாம். எனக்குப்பொன்னுமில்லை. அப்பொன் னிருந்தாலும் அவளைப் போக்கும்படியான தேகமுமில்லை இப்படிப்பட்டகாரியம் எவ்விதமாக முடியுமென்றுமவுத்கலியர் சொன்னார்.

அந்தப் பதிவிரதை தீர்க்காலோசனை செய்து, நல்லதென்றுமனதில் ஒருநிச்சயத்தை யடைந்து, அந்தவேசியின் வீட்டுவாசலை விடியற்காலையிலே போய் நன்றாய்மெழுகி, விசித்திரமாகக்கோலமிட்டு, அவர்க ளெழுந்திருக்கிறதற்கு முன்னமே வந்துவிடுவள். இப்படியாகச் சிலநாள் செய்துவரும்போது, அவ்வீட்டுவேலைக்காரிகள் தங்களுடைய வேலையை ஆரோசெய்து போகிறார்களென்று ஆச்சரியப்பட்டு தாசிக்கு அறிவித்தார்கள். அவளுமபார்த்து மிகவும் வியப்படைந்து, ஆ! ஆ! நமதுவீட்டிற்கு வந்து யாரிப்படி செய்கிறார்கள்? அவர்களை எவ்விதத்திலேனுங் காணவேண்டும். என்றிருக்கும்போது ஒருநாள் அந்தவேலைக்காரிகள் பதுங்கியிருந்து, விடியும்போதே மெழுகிக்கோலமிடுகிற இந்தப் பெண்பிள்ளையைக்கண்டு, உடனே தங்கள் யசமானிக்குத் தெரிவிக்க அவள் ஓடிவந்து இந்த முனிமனைவியைப்பார்த்து, அம்மா! மஹாலட்சுமியைப்போலிருக்கின்ற நீர்யார்? என்வீட்டுக்குநீர்பணிசெய்வதேன் உமக்குத்தகுமா? தேவஸ்திரீகளும் பணிவிடை செய்யத் தகுந்த மஹாதேஜசுடனே விளங்குகிறநீர், என்னபயனைக்குறித்து எனக்கு ஏவலசெய்யப்புகுந்தீர்? என்னவெண்ணங்கொண்டு அடியாளுடைய வீட்டைப் புனிதமாக்கவந்தீர்? அதனைத்தயை செய்து சொல்லம்மாவென்று நமஸ்கரித்துக்கேட்க அதற்கு அந்தவைதிகன் மனைவிமகிழ்ந்து, இப்படி நீ என்னிடத்திற் காரணமின்றி அன்புவைத்தபடியே என்னிஷ்டத்தையும் நிறைவேற்றுகிறதானால் யான் சொல்லுவே னென்றாள். அதுகேட்ட அந்த விலைமாது-அம்மா! என்னாற்செய்யத்தகும் ஊழியத்திற்குத்தடையொன்றுமில்லை. ஆதலால் ஐயமில்லாமற் பேசலாமென்ன, முனிமனையாள்-அம்மா! என்கணவன் மகானுபாவர் சகலகலைகளு மறிந்தவர். தபோமகிமை விளங்கியவர் அவருக்குச் சிலகாலமாய்நான் புரிந்த தீவினையாலே குஷ்டவியாதி சம்பவித்தது. அவர் தீர்த்தபாத்திரையாய் இவ்வூருக்கு வந்தவிடத்தில் உன்னைக்கண்டு, மன்மதன்போருக்கு வாணாளைக்கொடுத்துவிட்டுமயங்கிஇருக்கின்றார். அவரது மயக்கத்தை உன்முகவிலாசத்தினால் தீர்த்துக் காப்பாற்றித் தரவேண்டுமென்று மிகவும்வேண்டிக்கொண்டாள். அவ்விலைமாது அவையனைத்தையும் யோசித்து, இதென்னமோ காரணந் தெரியவில்லை நல்லது உமதுபாக்கியம் எனக்குமாகட்டும்அழைத்துக் கொண்டு வாருமென்றாள்.

அதுகேட்ட நளாயினி சந்தோஷத்துடன் விரைவிற்போய் இச்செய்தியைத் தன் புருஷனுக்குத் தெரிவித்து, அவரைக் கூடையிலே வைத்துக்கொண்டுவந்து தாசிவீட்டுக்குத் தலைக்கடையில் விட்டாள். அவர்பெண்ணே நீதெருவிலிரு நான்கூப்பிடும்போது ஓடிவா என்றுசொல்லித் தெருக்கதவைமூடிக்கொண்டு, மன்மதனைநினைத்து, ஒருக்ஷணநேரத்திலே அவனழகைப்பூண்டு உள்ளேபோனார் அந்தத் தாசியும் மன்மதன்போல் விளங்கு மிவரைப்பார்த்தமாத்திரத்திற் பிரமித்து மோகித்து, தன்மனதில் ஒன்றுந்தோன்றாமற் சிறிதுநேரம்ஸ்தம்பித்துநின்று யோசித்து, அப்பால் சந்தோஷித்து ஓடிவந்து ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டுசகலவிதஉபசாரங்களுஞ் செய்து, தேவேந்திரனுடைய சபையைப்போல்அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிற தன்படுக்கை யறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் காமனுடையபூஞ்சோலையொத்திருக்கிற ஹம்சதூலிகா மஞ்சத்தின்மீது இருத்தி, நானாவிதகாமோபசாரஞ்செய்து, அவருடைய சரீரத்தை இறுகக்கட்டி முத்தமிட்டு, என் சாமி! உம்மை உம்முடைய மனையாள் ஏன்குஷ்டவியாதி பிடித்தவரென்று உரைத்தாள்? பரிஹாசமாகச் சொன்னாளோ? தாங்கள் என்னை யொருபொருளா யிச்சித்து இங்குவரநானென்ன தவஞ்செய்தேன்? இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தை யானெளிதிற் பெறச்செய்த அந்தப்பாக்கியவதியாரோ? வனுவில் வந்து எனக்குக் கற்கண்டையும்சர்க்கரைப்பாகையுமூட்டினாளை தன்னுயிரையும் பாக்கியத்தையும் கொடுத்தவளுக்கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யமாட்டுவேன்? என்கண்ணா? உம்மைக் குற்றமுடையவராகச் சொல்ல அவளுடைய நாவெப்படி துணிந்ததோ? என்று ஆலிங்கனஞ்செய்து காமக்களை தாங்கினாள். இக்கபடமன்மதன் - ஓதாசிகுலமணியே! யானொருகாரணத்தினால் அவள் கண்ணுக்கு வியாதியுடையவன்போல் தோற்றுவேன். ஆதலால்அவள் அவ்வாறு உரைத்தனள். இந்த ரகசியத்தை நீவெளியிடவேண்டாம். வெளியிடுவையானால் உன்சிரசு வெடிக்குமென்று உரைத்தார் அதற்கவள்-சுவாமி! அப்படியே யாகட்டும் உம்முடைய கருத்துக்கு மாறுபட்டு நடக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிச சிலநேரம்வரையில் அவருடன் மதனசாம்பிராச்சியவைபவ ஐசுவரியத்தை அனுபவித்துவந்தாள். பின்பு அவர் அவளைவேண்டிவிடைபெற்றுக் கொண்டு நடையில்வந்து, மன்மதனுக்கு அவன்ரூபத்தைக்கொடுத்துத் தன்கொடியவியாதியை மீட்டுமடைந்து, கதவைத்திறந்து பெண்ணேயென்றுமெலிந்த குரலுடனே கூப்பிட்டார். அம்மாத்திரத்திலே இந்தப்பதிவிரதை யானவள் சுவாமீயென்று ஓடிவந்து, கூடையில் உட்காரவைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறாள்.

இப்படி வழிநடந்து கொண்டிருக்கும்போது, கிருஷ்ணபக்ஷத் திராக்காலமாகையாலும்-ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கம்மிக்கொண்டு இடிமுழக்கத்துடனே தூறலைச் சொரிந்திருந்த படியினாலும்-வழிதெ

ரியாமல் அலைந்து, இராஜாவின் ஆக்கினையினாலே கழுவிலேற்றப்பட்டிருக்கிற மாண்டவியரென்னுமகாமுனிவரிருக்கிற விடம்சேர்ந்து, அவர்பாதம்கூடையிற் படச்சென்றாள். அப்படிப்பட்டமாத்திரத்திலேஅவருக்கு நோய் அதிகமாகித்திடுக்கிட்டு, ஜாடையில் இவள் பெண்பிள்ளையென்று அறிந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே உனதுமாங்கிலியம் அறக்கடவதென்றுசபித்தார். இச்சாபம்கேட்ட ரிஷிபத்தினியானவள் இவர்யாரோ ஒருபெரியவர் இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்றுநினைத்து பொழுதுவிடியாமற் போகக்கடவதென்று சொன்னாள். இப்படி இவளுடைய பதிவிரதா தருமத்தினாலே எட்டுநாள்வரையில் பொழுதுவிடியாம லிருந்தது. அதினாலேலோகமெல்லாம் தொந்திரவடைந்து நிற்கத்தேவர்கள் இச்செயலுண்டானதற்குக் காரணமின்னதென்றறிந்துகொண்டு மாண்டவிய மகாமுனியிடத்துக்குப் போய், சுவாமி! இதென்னகாரணமோ உலகம் அலைகிறதே: பொழுதுவிடியும்படி கிருபைசெய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க அம்முனிவர் என்னாலொரு விரோதமுமில்லை. ஒருபதிவிரதையினுடைய மகிமையால் இப்படிநேரிட்டது. ஆகையால் அவளைக் கேளுங்களென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட தேவர்கள் இப்பதிவிரதையைக்கண்டு, தாயே! உலகம் வருந்துதே: அவ்வருத்தந்தீர அனுக்கிரகம்செய்யவேண்டும். இப்போது உம்மையல்லது வேறுகதியில்லை. ஆதலால் உயிர்களின்மீது இரக்கம்வைத்துக் காப்பாற்றும் என்று பிரார்த்திக்க அந்தப்பதிவிரதை-ஓதேவர்களே! நீங்கள்சொல்வதுசரிதான். என்மாங்கிலியத்தை யிழக்கநானே முயல்வது நியாயமாசொல்லுங்கள். என்று கேட்க அதற்குத் தேவர்கள்-ஓஅம்மணி! இவ்வுலகத்துள் உத்தமராயினோர் தாம் எவ்வித வருத்தமடைந்தாவது பலருக்கும் நன்மைசெய்வதேநன்று இதுஉமக்குத் தெரியாததன்று என்றுசொல்ல அவள் மெய்தான். ஆகினும் எதை இழந்தாலு மிழக்கலாம். புருஷனை இழப்பது ஸ்திரீகட்குநலமல்லவேயென்றாள். அப்பால் அத்தேவர்கள் அவள்கணவனாகிய மவுத்கலியரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அவளாலேயேஅது தீரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார். உடனே அவளைவேண்டி மாண்டவிய ரிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், சுவாமி! இவ்விலக்குமி மாங்கிலிய மிழக்காதிருக்கும்படி அனுக்கிரகம் செய்யுமென்று வேண்டினார்கள். அவரும் அப்படியேபிரதி சாபமளித்தார். பின்பு இவளும் பொழுதுவிடியும்படி சொன்னாள் உடனேபொழுதுவிடிந்து, உலகமெல்லாம் பூசை-நைவேத்தியம்-ஸ்நானம்-சந்தி - செபம்-தபமுதலியயாகங்களுடனே மங்களகரமாயிருந்தன

இப்படிப்பட்ட இவளுடைய பதிவிரதத்தன்மையை இந்தமவுத்கலியானவர்பார்த்துச் சந்தோஷித்து, பெண்ணே! இவ்வளவுகாலம் நீவருந்தியும் கற்பில்வழுவினவளல்ல. ஆதலால்-மிகவும்உன்னிடத்தில் அனுக்கிரகம்வந்தது. நான் இப்போது காணப்படுகிறபடிக்குக் குரூபனல்ல குஷ்டனல்ல மூப்பனுமல்ல உன்னைநான் எப்படிகிரீடைசெய்து சந்தோஷிப்பிக்கவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட வரங்கேளென்றுசொன்னார். அதற்குஅவள்-சுவாமி! அடியாளிடத்தில் அனுக்கிரகம்வந்து கட்டளையிடுகிறபடியினாலே விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன். அதாவது-தேவரீரே ஐந்துரூபமா யிருந்துகொண்டு என்னைப் போகிக்கவேண்டும். மறுசனனத்திலும் நீரேஎன்னை விவாகஞ்செய்து அநுபவிக்கவேண்டும். இதுதான் எனக்குவேண்டிய வரமென்றுகேட்டாள். அதற்கந்தமுனியானவர் உன்மனதின்படியே பின்னால்நடக்குமென்றுசொல்லி, இத்தனைகால வருத்தமும்ஒருநாளையசுகத்துக்கு ஈடாகாதென்று சொல்லும்படிச் சிலகாலம் அவளைப்போகித்திருந்து அம்முனிதிலகர் சுவர்க்கலோக மடைந்தனர். இந்தப்பதிவிரதையும் அநுமரணஞ் செய்து பதியுடன்போய்ச் சேர்ந்தாள்.

பின்பு அவள் இந்திரசேனையென்னும் பேருடையவளாகி, தன்புருஷனாகிய அம்முனிவருடனே மேருவின்சிகரங்களிலும்-நந்தனவனங்களிலும்-சூரியலோகத்திலும்-சந்திரலோகத்திலும் - இன்னும் அனேக போகஸ்தானங்களிலும்-காமரூபியாகிய தன் கணவனுக்கு எந்தவேளையி லெந்தவடி வெடுத்துக் கொண்டுகூடவேண்டுமோ? அந்தவேளையில் அந்தப்படியேகூடி, நெடுங்காலம்வெகுபோகங்களெல்லாமனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள். பின்பந்தப்புருஷன்-பெண்ணே! இனியெனக்குப் போகத்தில்வெறுப்புண்டாயிற்று. ஆகலால் மேலாகிய பரப்பிரமயோகத்திற் பிரவேசிக்கமன துண்டாயிருக்கிறதால்யான் கானகஞ் சேருகிறேனென்று சொன்னார். அப்போது அந்தப்பெண்-ஓஎன்னுயிர்போன்ற நாயகனே! உம்மைவிட்டு ஒருநிமிஷமும் பிரிந்து உய்வேனோ? பூவையர்க்குப் புருஷனல்லாது வெறுகதியுண்டோ? ஆதலால்-நான் உம்மை விடமாட்டேனென்று மோகத்தாற் றடுத்தனள். அந்தமஹாமுனிவர் கோபங்கொண்டு, அடி! நீஎன்தவத்திற்கு விக்கினஞ்செய்கிறாய். ஆனபடியினாலே நீமனுஷிய யோனியிற்பிறந்து ஐந்துபேரை விவாகஞ் செய்யக்கடவாய்என்று சொல்லிவிட்டுத் தவத்திற்குச்சென்றார். இந்தப்பெண்பிள்ளையும் அன்னபானாதிகளிழந்து, வெயில் காற்றுமழைமுதலிய துன்பங்களையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தாள்.

இப்படிசிலகால மிவள்தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது அந்த உருத்திரமூர்த்தி பாலசந்திரனும்கங்கையும்புனைந்தசெஞ்சடாமுடியும் திருநீற்றால்அலங்கரிக்கபட்டதிருமேனியும் அக்கினிபோலொளிரும்நெற்றிக்கண்ணும்'மான்-மழு-சூலம்-அபயவரதம்-இவைகள்தரித்த நான்குதிருக்கைகளும், மரகத

ப்பாவைபோல் விளங்கும் ஈஸ்வரியுடனே வெள்ளி
மலைபோன்ற நந்தியின்மீதேறி, சிவகணங்களெல்லா
ம் சத்திரசாமராதிகள் போட, சிவயோகிகளெல்லா
ம் உருத்திரங் கோஷித்துத் துதிக்க, மகாவிபவத்து
டனே தவஞ்செய்யும் இப்பெண்ணுக்கு முன்வந்து
நின்றார். அம்மாத்திரத்தில் இவள் காணுதகாட்சி
யைக்கண்டவள்போற் பேரானந்தக்கடலில் மூழ்கி
எழுந்து, அநேக பிரதக்ஷணங்களோடு சாஷ்டாங்
க நமஸ்காரங்களுஞ்செய்து நின்று, ஓ சுவாமி! ஓ ச
ங்கரனே! ஓ சகலலோக நாயகனே! ஓ எல்லாம்ப
டைத்தளித் தழிக்குங் காரணப்பொருளே! ஓ வே
தங்கள் துதிக்கும் அரியவித்தகனே! ஓ எட்டுத்திரு
மேனியாய் விளங்குகிறவனே! ஓ மகாதேவனே! ஓ
ஞானனந்தமயவடிவினனே! ஓ மலைமகள் பங்கனே!
ஓபத்தர் பெருமானே! ஓ கருணைக்கடலே! ஓ என
து முற்பவத்துத் தவப்பயனே! உமது திருவடித்
தாமரைகளுக்குச் சரணம். இவ்வுலகத்தில் யாதொ
ரு கதியுமற்ற அடியாள் பெற்றபேறு யார்பெறுவா
ர்கள்? ஆ! ஆ! என்னபாக்கியஞ் செய்தேன்? இன்
றல்லவோ என்னின்மிக்கா ரிலலாத தன்னியையாயி
னேன். என் பஞ்சேந்திரியத்திற்கும் பயன்கள் பலி
த்தன ஓ பரஞ்சோதியே! ஓ சிருட்டி திதிசங்கார
திரௌபவானுக்கிரகமூர்த்தியே! என்று இருகரங்
களையுஞ் சிரமேற்கூப்பித் துதித்துப் பிரார்த்திக்க,
பரமசிவனும் மந்தஹாசத்தினலே அமுதந்தங்கிய
பவளக்கிண்ணம்போன்ற தமதுதிருவாயை மலர்த்
தி, ஓ பெண்ணே! நின்தவத்தினலே மிகவுங்களித்
தேன். உனக்கென்ன வேணடும் கேளென்று அரு
ளிச்செய்தார்.

உடனே இந்திரசேனை மகிழ்ந்து, சுவாமி! தே
வரீரைத் தரிசித்ததினலே சகலபாக்கியங்களும் பெ
ற்றேன். இதைவிட யாதெனக்குக்குறைவு? தேவரீ
ரைக் காணும்பொருட்டே யன்றோ யோகிகளெல்
லாம் மெய்வருந்திப் பலகாலம் தவஞ்செய்கின்றனர்.
ஆதலா லிப்படிப்பட்ட அரியகாட்சி எளிதினி லெ
க்குக்கிடைத்ததேபோதும். ஆயினும் சுவாமிகள் த
யைசெய்து வேறுவரமளிக்கத் திருவுள்ளமுடைய
வராயிருந்தால், எனக்குப் புருஷபாக்கியமொன்றே
தரவேண்டுமென்னும் பொருள்பட, ஐந்துதரம் (ப
திந்தேகி) என்று பிரிதியுத்தரஞ்சொன்னள். சுவா
மியும் அதுகேட்டு, குழந்தாய்! அப்படியே உனக்கு
மனுஷியலோகத்தில் உத்தமமான பிறப்புக்கிடைக்
கும் அப்பிறப்பிலே தேவராஜனது மகிமையையு
டைய ஐந்து மகாபுருஷர் உனக்குக் கணவராவார்
கள். அவர்களைச்சேர்ந்து நீதேவர்களுக்கு மிகவும்
அநுகூலமாகிய காரியம் செய்வாய் என்று வரமளி
க்க, தவப்பெண்ணுகிய இந்திரசேனை அச்சிவனைப்
பார்த்து, சுவாமி! நான் ஒருகணவனையன்றோ வரித்
தது அப்படியிருக்க அடியாளொருத்திக்கு ஐந்து
பர்த்தாக்கள் எப்படி உண்டாவார்களென்றுகேட்க,
சிவபிரான் பெண்ணே! நீ ஐந்துதரம் என்னைப் (ப
திந்தேகி) என்று கேட்டபடியினலே, அப்படியே
உண்டாகும்படி யனுக்கிரகஞ்செய்தேன் என்று
சொன்னர்.

அதற்கு இந்திரசேனை சொல்லுகிருள்: என
து கடவுளே! முன்னம் சாஸ்திரங்களிலே பெண்பி
ள்ளைகள் ஒரு புருஷனையே விவாகஞ்செய்ய வேண்
டியதென்றும், ஆண்பிள்ளைகள் அனேகம் பெண்க
ளை விவாகஞ் செய்யலாமென்றும், அந்தப்பெண்க
ள் புருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து உபசாரஞ்செய்
து வரவேண்டுமென்றும், இப்படியெல்லாம் தரும
நிச்சயஞ் செய்திருக்கிருர்கள். அன்றியும் ஒருஸ்தி
ரீயானவள் சென்மாந்தரவினையினல் நேரிடும் ஆபத்
துகளில் நியோகமென்னும் ஓர் விதியினலல்லது, இ
ரண்டாவது புருஷனைச்சேர்ந்தால் உபாயப் பிராய
ச்சித்தமும்-மூன்ருவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் மகா
பிராயச்சித்தமும்—விதித்துச் சேர்த்துக்கொள்ளலா
மென்றும், நான்காவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் அ
வள் பதிவிரதையாதலால் அவளுக்குப் பிராயச்சித்
தம்செய்து சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும்,
ஐந்தாவது புருஷனைச்சேர்ந்தால் அவள் பந்தகி எ
னறு சொல்லப்படுதலால் அவளுக்குப் பிராயச்சித்
தமுமில்லைஎன்றும், அவள் வேசிக்குச்சமானமாகிய
வளென்றும், காலத்தைப்பற்றியும்-சாதியைப்பற்றி
யும்-தக்கபடி பிராயச்சித்தங்களை விதித்திருக்கிருர்
களே: அதுபோல் உலகத்திலும் பலபுருஷரை மக
ளிர் தழுவுதலைக் காட்டிலும் இழிந்தசெய்கை வே
றுகூறப் படவில்லையே: இப்படியிருக்கத் தேவரீரு
டைய கிருபையென்னும் ஊன்றுகோலைப்பெற்ற நா
ன், அந்தக்கொடிய துஷ்டச்செய்கை யென்னுங்
குழியில் வீழலாமோ? ஆதலால் அப்படிப்பட்ட ச
ங்கடம் நேரிடாம லிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்
திக்க, சுவாமியானவர்-பெண்ணே! நம்முடையவாக்
கில் வந்ததற்கு இரண்டாவதில்லை. நீயும் அஞ்சவே
ண்டாம். நீ ஐவரை விவாகஞ் செய்துகொள்வதை
உலகத்தில் யாரும் நிந்திக்கமாட்டார்களென்று அரு
ளிச்செய்தார். மறுபடியும் அவள்-சுவாமி! அப்படி
யானல் அந்த ஐந்துபுருஷர்களுக்கும் என்னுடைய
சங்கம காலந்தோறும் கௌமாரவயதேயிருக்கும்ப
டி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள்.

அதுகேட்ட பரமேஸ்வரன்—ஓ குணவதி! நல்
லது: அப்படியே நீ செந்மாந்தரத்தில் விசேஷமான
ரூபமும்-குணமும்-மேன்மையும்-போகமும்- அடை
ந்து மகானுபாவையாவாய். அதோ அந்தக் கங்கா
நதியிற்போய் மூழ்கி எழுந்து, எந்தப்புருஷனைக்
காண்கிருயோ அவனை என்னிடத்திற் கழைத்துக்
கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட்டார். அவளக்கட்
டளையைச் சிரசில் வகித்துக்கொண்டு, சுவாமியைப்
பிரதக்ஷணம்வந்து தெண்டனிட்டு, அருகிலிருக்கிற
கங்கையில் மூழ்கினுள் அப்போது சுவாமி மறைந்
துவிட்டார். இம்மைப்போகத்தைவிரும்பிய பூங்கு
ழலாள் நதியின்மூழ்கி எழுந்து சுவாமியைப்பார்த

தாள். அப்பொழுது அவரைக் காணுமையாலே தி
கைத்துக் கோவென்றுகதறி அழுதுக்கொண்டிருந்
தாள். அவளழுத கண்ணீர்த்துளி கங்கையில் விழு
ந்து, விசித்திரமாகிய பொற்றாமரை மலராகப் பூத்
திருந்தது. அந்தக்காதம் தேவர்கள் நைமிசாரணிய
த்தில் ஒரு யாகம் பண்ணிக்கொண் டிருந்தார்கள்.
அந்த யாகத்துக்கு இயமன் சாமித்திரமென்னும்
ஆர்த்து விச்சியத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான்.
அதனாலே பூமியில் மனிதர்கள் பெருகி விர்த்தியாய்
ஒருவரையொருவர் மதிக்காமலிருந்தார்கள். அது
கண்ட இந்திரன் - வருணன்-குபேரன் - முதலாகிய
சிலதேவா பிரமதேவ னிடத்திற்குப்போய், சுவாமி!
இதென்ன தேவர்களுக்கெல்லாம் அபாயகாலம் நே
ரிட்டதேயென்று முறையிட்டுக்கொண்டனர். அந்
தப்பிரம னிவர்களைப்பார்த்து என்னபயம் உங்களு
க்கென்று கேட்க, சாதலையுடைய மனிதரெல்லாம்
சாகாதேவர்களோடு சமானராகித் தேவர்களை லக்ஷி
யஞ்செய்யாம லிருக்கிறார்கள். இதுதான் எங்களுக்
குண்டாகியபயம் என்றுசொல்ல-ஓ தேவர்களே! இ
தற்குப் பயப்படவேண்டாம். இயமன் சாமித்திரத்
திலிருக்கிறபடியினாலே இப்போ மனிதர்கள் ஆயுசு
வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அது முடிந்தவுடனே அவர்
களெல்லாம் நசிப்பார்கள். அன்றியும் அந்த இயம
தேவனுடைய தேகமே உங்களுடைய சக்தியோடு
கூடி இவர்களுக்கெல்லாம் நாசகாரணமாகப் போகி
றது. ஆதலாற் போங்களென்று பிரமதேவன் சொ
ன்னான்.

அதுகேட்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ம
றுபடியுந் திரும்பி, மற்றைத்தேவர்கள் யாகஞ்செய்
கிற விடத்துவந்து ஒரிடத்திலுட்கார்ந்திருக்கும்போ
து அவ்விந்திரன் முதலாயினோர் அந்தக் கங்கையி
லிருக்கும் விசித்திரமான தாமரைமலரைக் கண்டா
ர்கள். அதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்த அத்தேவ
ருள் இந்திரனானவன் கங்கைக் கரையில் வந்து பா
ர்த்தவுடனே, அங்கே அழுதுக்கொண்டிருக்கிற
இந்திரசேனையைக்கண்டு, அவளுடைய கண்ணீர்த்
துளி கங்கைநீரில் விழுந்து பொற்றாமரையாகிறதை
யுநோக்கி மிகவும் வியப்படைந்து, ஓ மின்னலுக்
கொப்பாகிய பாவாய்! நீயார்? இங்கு ஏன்வந்தாய்?
ஏதுக்குக் கண்ணீர் சொரிகிறாய்? இதையெல்லாந்
தெரியச்சொல்வாய் என்று கேட்க, நான் யாரோ:
எந்தக்காரியத்திற்கு இவ்விடம் வந்தேனோ: இது
களை நீரே விவரமா யறிந்துகொள்ளலாம் என்பிற
கே வாருமென்று அப்பெண்பிள்ளை சொல்ல, இந்
திரனும் அவ்வாறே அவள் பின்போய் அங்கொரு
மலையின்மீதில் ஞாயிறுபோலே விளங்கிக்கொண்டி
ருக்கும் ஒருமகாபுருஷனைக்கண்டான். அந்த மஹா
புருஷன அந்த அம்மனுக்கொப்பாகிய ஒரு ஸ்திரீயு
டனே அந்தமலையின்மீதிற் சிம்மாசனத்தி லுட்கார்
ந்து பாச்சிகையாடிக்கொண்டிருக்க, தேவேந்திரனா
னவன் மூன்றுலோகங்களுக்கும் இராஜனாகிய தன்
னைக்கண்டு அவன் மரியாதை செய்யவில்லையென்று
கோபங்கொண்டு, ஆரடா நீ? நான் திரிலோகநாத
னாயிருக்க என்னைக் கண்டவுடன் மரியாதைசெய்
யாமல் நீ என்ன கர்வப்பட் டிருக்கிறாயென்றுசொ
ல்ல, அந்த மகாபுருஷன் சிரித்துத் தனது கடைக்
கண்ணால் இந்திரனைநோக்கினார். அவரால் நோக்கப்
பட்டமாத்திரத்திலே இவன் ஸ்தம்பித்துநின்றான்.
அந்தப் பாச்சிகையாட்டம் முடிந்தவுடனே அழு
கிற பெண்ணைநோக்கி அவனை இங்கு அழைத்து
வாவென்று சொல்ல, அவளும் அவனைத் தொட்ட
மாத்திரத்திலே அவன் அங்கங்கள் தளர்ந்து கீழே
விழுந்துபணிந்தான்.

அப்படிபணிந்த அவனைப் பரமசிவனாகிய அந்
தப்புருஷனானவர் ஓ இந்திரனே! இனிமேலிப்படி
செருக்கடைந்து பேசாதே அடாமூடா! இதோ
இந்தக் குன்றைப்புரட்டு அதில் உன்பெருமையை
க் காட்டுகிறேனென்றனர் அவ்வானவர்கோன் அந்
தப்புருஷன் சாக்ஷாத் ஈஸ்வரனும், அந்தவம்மன்
பார்வதிதேவியுமென்று அறிந்து தன்முறுக்கழிந்து,
அவர் சொற்படி அக்குன்றைப் புரட்டினான். சிவன்
அடா இந்திரா! இந்தப் பிலத்தைப்பார் என்றனர்.
அவனும் அந்தப்பிலத்தில் மகாதேஜசுடைய நான்கு
இந்திரரைக்கண்டு, ஓ! ஓ! நமக்குக்கூட இப்படிப்ப
ட்ட கதிவந்து நேரிட்டதோ என்று விசனப்பட்
டான். பின்பு ஸ்வாமியானவர் - அப்பா தேவர்கோ
னே! நீ மதத்தினாலே என்னை அவமதித்தாய். ஆகை
யால் இவர்களுடனே நீயும் இந்தக்குகையிற் பிர
வேசியென்று கட்டளையிட்டார். அதற்கிந்திரன் ப
யமடைந்து, காற்றினாற் குலுக்கப்பட்ட அரசஞ்ச
ருகுகள்போற் குலுங்கி, விடவிடத்த அங்கத்துட
னே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, ஓ ஸ்வாமி! அடி
யேனுக்கு இவ்வளவு தண்டனையேபோதும் இனிச்
சிக்ஷைவேண்டாம் என்று வேண்டிக்கொள்ள அத
ற்கு உருத்திரதேவன் அதுகூடாது. உன்னைப்போ
லே இவராலும் சிலகாரிய நடத்தவேண்டி யிருக்கிற
படியினாலே இந்தக்குகையிற் புகுந்திருக்கின்றனர்.
ஆதலால் நீயு மிவரோடுகூடச் சேருக. என்றுசொ
ல்லி, இதோ இந்தப்பெண் உங்கள் ஐவர்க்கும் பாரி
யையாகிறாள். நீங்களெல்லாரு மானிடச்சனன ம
டையுங்கள். அப்படியாகச் சென்மித்துத் தேவரா
லுஞ் சாதிக்கக்கூடாத சிலகாரியங்களை முடித்து,
அனேகரைச் சம்ஹாரஞ்செய்து மிகவுங் கீர்த்தி
பெற்று, வானவராலுங் கொண்டாடப்பட்டு மறுப
டியுஞ் சுவர்க்கலோகஞ் சேருவீர்கள். இப்படி நட
க்கவேண்டியது அவசியமா யிருக்கிறபடியால், நம்
மாலே இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது என்றுசொ
ன்னார்.

அப்போதுமுன்னிந்திரர்கள்ஈசனைநோக்கி, எதி
னாலேஎங்களுக்கு இச்சிறைவிடுமோ? அந்தச்சனன
ம் நாங்களடைகிறோம். ஆனால் தருமராஜனும் வாயு
வும் - இந்திரனும் அச்சுவினி தேவர்களும் - மனித
யோனியை அடையும்போது, நாங்களும் அவர்களி
ற் சேருகிறோ மென்றார்கள். இந்திரனும் தேவகா

ரியத்திற்காக என்னுடைய அம்சத்தினலே ஒரு புருஷனே இந்த ஐவரி லொருவனுகத் தருகிறேன் என்ருன். மகாதேவன் அவர்களிஷ்டத்தின்படியே செலவுகொடுத்து, இவர்களுக்கு நாயகியாயிருக்கச் சம்பத்தென்னும் லட்சுமியைப் பூமியிற் பிறக்கும்படி செய்தார். அவள் இவர்களோடுகூடவே வாக்குக்கு மனதுக்குமெட்டாத மகிமையையுடைய நாராயண மூர்த்தியி னிடத்திற்குச்சென்று இச்செய்தியெல்லாஞ் சொல்ல, அவரும் அப்படியே அங்கிகரித்து, தம்மிடத்திலிருக்கிற நரனென்பவரை இவர்களிலொருவராகும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லாம் அப்படியே பூமியிற்பிறந்தார்கள். அந்த விஷ்ணுவானவர் தமது திருமேனியினுள்ள வெளுத்தகேசமொன்றையும் எடுத்துப் பூமியிற் போக்கினர். அவைதான் யதுகுலத்துதித்த வசுதேவருடைய பாரியைகளாகிய உரோகணி கர்ப்பத்திலொன்றும், தேவகிகர்ப்பத்தி லொன்றுமாகப் பிரவேசித்து, பலராமனுகியும் கிருஷ்ணனுகியும் அவதரித்தன. இப்படி அந்த இந்திரரெல்லாம் இயமன்முதலான தேவர்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கலந்து பாண்டவர்களாகப்பிறந்தார்கள். அந்த இந்திரனுடைய அம்ஸமாகிய புருஷன்தான் அருச்சுனன். அவனிடத்திலேதான் நரனுடைய அம்சங்கலந்தது. அந்த லட்சுமிதான் முந்திய இந்திர சேனையிற் கலந்து, அவர்களுக்குப் பாரியையாகத் திரௌபதை யாயினள்.

அப்படி லட்சுமியின் அம்சம் யில்லாவிட்டால், யாகத்தின் முடிவில் அக்கினிவேதியினின்றும் புறப்படுவாளா: சூரிய சந்திரரோடொத்த பிரகாசமிருக்குமா? இப்படிப்பட்ட பாக்கியங் கைகூடுமா? சற்குணமிருக்குமா? சண்பகப்பூவாசனை இவளங்கத்தினின்றும் ஒருகோசுதூரம் வீசுமா? ஓ துருபதமகாராஜனே? உன்னிடத்திலிருக்கும் பிரீதியினலே ஞானநேத்திரத்தைத் தருகிறேன். முன்தேகத்தோடுகூடிய இந்தப் பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் பார். என்றுசொல்லித் தம்முடைய தபோமகிமையாலே அந்த ராஜாவுக்குக் கியானநேத்திரங் கொடுத்தார். அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் வியாசராருளினலே இவ்வைந்துபேரையும்தேவதேகங்களோடு தேவர்க்குரிய காந்தியடைந்து, பிரகாசமுள்ள பொற்கிரீடங்கள் தாங்கி, சூரியன்போல்விளங்கி, பொற்றுமரை மாலைதரித்து, உயர்ந்தும் பருத்துமிருக்கிற தேகமுள்ளவர்களாய்த் தேவலோகப் பட்டுடுத்திக் கொண்டு, இந்திரரூபமாய் விளங்குகிறவர்களாகக் கண்டான். அந்தப் பெண்ணையும் அப்படியே இலக்குமியைப்போ லிருக்கக்கண்டான். இப்படிப் பார்த்தமாத்திரத்திலே அதிகவியப்புஞ் சந்தோஷமும் ஆனந்தமுங் குடிகொண்டு, அங்கேயிற்கிற மகானுபாவரான வியாசமகாமுனியினது திருவடித்தாமரைகளிலே கிரீடகாந்திசேர்ந்து குலவக் கீழ்விழுந்தெழுந்து கைகூப்பினின்று, சுவாமி! தேவரீரிடத்தில் இது ஒரு அதிசயமன்று. தேவரீருடைய மகிமைக்கடலிற் சகலவிசித்திரமும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதென்று மதித்துத் துதித்தான். அந்த மகாரிஷியும் அனுக்கிரகத்துடனே பின்னும் அந்த ராஜனைப்பார்த்து, ஓ இராஜனே! இதுபோன்ற சில சரித்திரங்களையும் சொல்லுகிறேன் கொஞ்சம் கேளும்.

வியாசர்பௌமாசுவீமுதலிய பெண்களின் சரித்திரங்கூறிப் பாஞ்சாலனைத் தேற்றுதல்.

முற்காலத்தில் நிதந்து என்று ஒருமகானுபாவனுகிய இராஜரிஷி யிருந்தார். அவருக்கு மகாபலசாலிகளாகிய ஐந்துகுமார்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுடைய நாமதேயங்கள் சால்வேயன் - சூரசேனன் சுருதசேனன் - திந்துசாரன் - அதிசாரன் - இவரெல்லாரும் தருமநிலையுடையவர்கள். ஆதலால் ஒருவருடன் ஒருவர்நட்புகொண்டு அதிக்கிரமிக்காமலிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க உசீநரதேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியாகிய சிபியென்னுமகாராஜன் தன்மகளாகிய பௌமாசுவீ என்பவளுக்குச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினன். அதற்கு எல்லா தேசத்தரசர்களோடு இந்த நிதந்துராஜன் மக்களும் வந்தார்கள். அந்தச் சுயம்வரமண்டபத்திலே சிபிராஜ குமாரியானவள் இவ்வைந்து குமாரர்களையும் இச்சித்தாள் அப்படியே அந்த ஐவரும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார்கள். அவளுக்கு ஐவராலும் ஐந்து மைந்தர்கள் பிறந்து விளங்கினர்கள். அதனலே உலகத்தில் சால்வேயாளென்றும் - சூரசேனளென்றும் - சுருதசேனளென்றும் – திந்துசாராளென்றும் - அதிசாராளென்றும் - ஐந்து க்ஷத்திரிய வம்சஸ்தர்கள் பிறந்து, அப்பெயரையுடைய தேசங்களை ஆண்டுவருகிறர்கள். இப்படி ஒருத்தி ஐவர்க்குப் பெண்சாதியாகி மகா தருமநிலையிலிருந்து கீர்த்திபெற்றுள். ஆகையால் உன்மகளும் பாண்டவர்களை விவாகஞ்செய்து பதிவிரதா மகத்துவத்துடனே விளங்கட்டும் உன்மனதிற் சந்தேகம்வேண்டாம் என்று சொல்லி; மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறர்.

கவுதமகுலத்திற் பிறந்த ஜடிலரென்னும் ஒருவருடைய மகள் மகாதருமநிலையுடையவள். அவள் மஹானுபாவர்களாகிய ஏழுரிஷிகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டாள். இன்னும் தக்ஷருடைய பெண் மாரிஷையென்பவள் பிரசேதர் என்கிற பெயரையுடைய சகோதரர்களாகிய பத்துரிஷிகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டாள். மற்றும் ஓர் காரணங் கேள்: முன்னே தபோவனத்தில் ஒரு ரிஷியினுடைய மகள் ரூபவதியாய் மங்கைப்பருவத்தையடைந்திருந்தாள். அவள் தனக்குத் தகுந்த புருஷன் வேண்டுமென்று ஐந்துமுகத்தையுடைய சதாசிவமூர்த்தியைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யும்போது,

அவர் பிரத்தியட்சமாகி உனக்கு என்னவேண்டுமென்றுகேட்க அவள் மிகவும் யோக்கியனாகிய புருஷனைத் தரவேண்டுமென்று இரந்தாள். அதற்கவர் உன்மனதுக்குத் தக்கவராகிய ஐந்து புருஷர்களுண்டாவார்களென்று சொன்னார். அவள் சுவாமி சங்கரனே! நான் ஒரு நாயகனை யாசிக்க ஐவரைத் தந்தவித மென்னவென்று கேட்டாள். நீ எமது ஐந்துமுகத்தையுங் காதலித்தமையால் அப்படியே ஐந்து புருஷரைக் கொடுத்தேனென்று சொன்னார். ஓ துருபதமகாராஜனே! அந்தப்பெண் உன்மகளைப்போல் தவஞ்செய்த பாக்கியவதி. இவளும் சுவர்க்கலோக ஐஸ்வரிய லட்சுமிதான். மேலும் துரோணரைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனும், பாண்டவரைச்சேர ஒருபெண்ணும் வேண்டுமென்று, நீதானே தவஞ்செய்து இப்படி பிறந்தாள். இவளைக் குறித்து இந்திரசேனையிடத்திற் பிரவேசிக்கும்படி ஈஸ்வரன் சொல்லியது. இதுகளைநன்றாயோசித்துப் பார். தெய்வசங்கல்பம் இவளுக்கு ஐந்து புருஷர் கிடைக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. ஆதலாற் புத்தியை விசாலப்படுத்திப் பாரென்று புகன்றனர். இப்படி சொல்லிய வியாசபகவானைத் துருபதமகாராஜன் கும்பிட்டு, சுவாமி! தேவரீர் வார்த்தையைக் கேட்பதற்கு முன்னமே பாண்டவர்களைவர்க்கும் என்பெண்ணை விவாகஞ்செய்விக்க வேண்டுமென்று சித்தமாயிருந்தேன். தேவரீர் வாக்கினாலே சகல பந்துக்களும் யானும் அவள் தற்பூர்வஜனன முணர்ந்து சமுசயம் நீங்கினோம். தெய்வ சங்கல்பத்தைக் கடக்க யார்திறம்? அவரவர் கருமத்தினால் நேரிடுவதற்கு எதிருண்டோ? இதற்காக எத்தனையோ காரணங்கள் தேவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இது தருமமானாலும், அதருமமானாலும், தெய்வத்தின் மூலமாய் வந்ததை மனுஷியன் செய்தே தீரவேண்டும். ஆகலால் குந்திபுத்திரரைவரும் என்மகளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யட்டுமென்று சொல்லிப்போட்டு, அந்த வியாசமுனிவருடன்கூட தனது சபாமண்டபத்திற்கு வந்தான்.

இப்பால் அந்தச் சபையிலிருந்த குந்திதேவி - பாண்டவர்கள் - திருஷ்டத்தியும்னன் - முதலான பேர்களெல்லாம் தாங்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தபேச்சை நிறுத்திப்போட்டு, யாவரும் பயபக்தியுடனே கைகட்டி நின்றார்கள். அம்முனிவர் எல்லாரையும் உட்காரும்படி நியமித்து தருமபுத்திரனை நோக்கி, குழந்தாய்! நீங்களைவரும் இந்த ராஜகுமாரியைக் கலியாணஞ் செய்யவேண்டியதாய்த் தேவ நிபந்தனை யேற்பட்டது. உங்கள் மாதாவாகிய குந்தி தேவியின் வாக்கும் அப்படி வந்தது. ஆகையால் இனித் தாமசம் வேண்டியதில்லை. இப்போது சந்திரன் உரோகணி நட்சத்திரத்தோடே கூடுகிறான். இந்த திவ்யமான நாளிலே உங்கள் புரோகிதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, க்ஷத்திரிய தர்மத்தை யனுசரித்து, சாஸ்திரவிதியின்படியே நீங்களைவரும் திரௌபதையை விவாகம் பண்ணிக் கொள்ளுங்களென்று நியமித்தருளினர். அந்தத் தபோநிதிசொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட சபையிலிருந்த சகலமானபேரும் சந்தோஷம் சந்தோஷம் என்றும், எங்கள் கண்களுக்குத் திருவிழா நேரிட்டதென்றும், எங்கள் சிந்தைக்குக் களிப்புண்டாச்சுதென்றும் சொல்லி ஆரவாரித்தார்கள். அந்தக் குந்திமக்களுள் மூத்த தருமராஜனும் வியாச மஹாமுனிக்குக் கைகூப்பி, அப்படியே சுவாமி பாக்கியம் ஆகுகவென்றுதொழுது, எங்களுக்குத் தர்மா தர்மங்களை நியமித்தருளுங் குலகுருவானவர் தேவரீரன்றோ? எங்களைவர்க்கும் மனதில் இப்படியே தோற்றியிருந்தும், எங்கள் மாதாவின் அருள்வாக்கும் அவ்வாறே கிடைத்தும், மனதிற் கொஞ்சம் கவலையிருந்தது. அந்தக் கவலை இருள் தேவரீருடைய திருவாய்மொழியென்னும் பெரிய தீபத்தினாலே துரத்தப்பட்டது. பெரியோர்களுக்குச் சம்மதியாகியது எதுவோ? அதுவே பெரியதர்மம். அவர்கட்குச் சம்மதியில்லாதது யாதாயினும் தர்மமன்று. இதுவன்றோ சாஸ்திரங்களின் திரண்டகருத்து? ஆதலாற் பாசுராமன் தன்பிதாவாகிய பிருகுமகாமுனியின் சொற்கேட்டுத் தாயைக்கொன்றான். இராகவனும் விஸ்வாமித்திரன் சொல்லுறுதியினால் தாடகையைக் கொன்றான். இனிச்சந்தேகமில்லை. சுவாமிகளிட்டருளிய கட்டளையின்படி நிறைவேற்ற இதோ காத்திருக்கிறேன் என்றுசொன்னார். அது கேட்ட வியாசமகாமுனிவர் பாஞ்சாலராசனைப் பார்த்து, இராசனே! கலியாணத்திற்கு வேண்டியதெல்லாஞ் சீக்கிரம் ஜாக்கிரதையாய்ச் சேகரியுமென்று செப்ப, அவனும் சுவாமி! அடியேனால் எவ்வளவும் தடையில்லை. முன்னமே விவாகத்திற்காக எல்லாஞ் சித்தப்படுத்தி யிருக்கிறேன். இன்னு மேதாவது சேகரிக்கவேண்டியதும் ஒரு நிமிஷத்திலே தருவிக்கிறேன் என்றுசொல்லித் தன்குமாரனை அழைத்து, நம்முடைய பெண்ணுக்கு மங்களஸ்நான முதலியவைகளையும் வேதிகாலங்கிர்த முதலியவைகளையும் சீக்கிரத்தில் நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு வியாசரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சபையை விட்டெழுந்திருந்தான். அந்தப் பராசர் புத்திரரும் பாண்டவர்களுக்கு விடைகொடுத்து எழுந்தருளினார். உடனே சபையிலிருந்தவர்களும் எழுந்தார்கள்.

திரௌபதி மாலையிட்டசருக்கம்.

முற்றிற்று.

பத்தாவது

திருக்கலியாணச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சேயபங்கயச் சிறுவிரலங்கையிற் றிரட்டிய நறுவெண்ணெ, யாயர்மங்கையரிடவிடவமுதுசெய் தாடியதிருக்கூத்து, நேயமுங்குறு முறுவலும்புரிந்துபார்த் தருளியநெடுங்கண்ணு, மாயவன்றிருவடி வமுமழகுமென் மனத்தைவிட்டகலாவே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு வேதவியாசர் தெருட்டி ஆக்யாபித்த பிரகாரம் விரைவில் நடத்தவேண்டுமென்று பாஞ்சாலராஜன் தனதுகுமாரனுக்கும் அமைச்சர்கட்கும் அறிவித்தமாத்திரத்தில், அவர்கள் தமது பட்டணத்திலும் இதரதேசத்திலுமுள்ளசகலமானபந்துக்களுக்கும்-சிநேகிதர்களுக்கும் – பிராமண உத்தமர்களுக்கும்-நானுசாதிப்பெரிய மனிதர்களுக்கும்-கலியாண சமாசாரந் தெரிவித்தார்கள். அவரவர்கள் விநோதமாகிய வஸ்திராபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, சந்தோஷத் துடனே அந்தப்பட்டணம்வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது அனேகங்குதிரைகள்-யானைகள்-தேர்கள்-சிவிகைகள்-முதலான வாகனங்களாலும், அந்தந்தத் தேசங்களிலிருந்துவரும் வரிசைகளாலும், இலக்கமற்ற ஜனங்களாலும், பட்டணத்திற்குப் புறத்திலிருக்கும் சாலவிடங்களும் நிறைந்து, பேரோசைகளினுலே சமுத்திரம்போலவும், சகலபோக பாக்கியங்களினுலே தேவலோகம் குபேரலோகம் போலவும் விளங்கிற்று அப்பாஞ்சாலநகரம். மேலும் நாநாவிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு மங்களவாத்தியங்கள் முழங்கவிளங்கும் அப்பட்டணமானது, தனது நாயகனுகிய துருபதமகாராஜனுக்கு மகளாயிருக்கப்பட்டவள் தனக்கும்மகளாகையாலே, அவளுடைய விவாகத்துக்காகத் தானே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலியாணத்திற்கு வருகிற பேர்களைச் சந்தோஷத்துடனே எதிர்கண்டு உபசரிப்பதுபோ லிருந்தது. சகலஜனங்களும் பாண்டவர்களுக்கும் திரௌபதிக்கும் நடக்கும் திருக்கலியாணம் தங்கள் வீட்டுக்கலியாணமாகவேநினைத்து, உச்சாகத்துடன் மனக்களிப்படைந்து, இலக்கினத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி பட்டணமெல்லாம் அலங்கரித்தவுடனே, மறுபடியும் ராஜகிரகத்தையும்-கலியாண மண்டபத்தையும்-விசித்திரமான வஸ்திரங்களாலும், கண்ணுடிகளாலும், பூமாலைகளாலும், அகிற் புகையினுலும், பொற்றோரணங்களாலும், புதுக்கினுர்கள். அந்தந்தச் சிறப்புகளும் நாம் இந்தமகாகலியாணத்திற் கிடமாயினேமேயென்று சந்தோஷமடைந்தது போற் பிரகாசித்தன. அம்மண்டபத்தினடுவிலே விவாக வேதிகைசெய்து பொற்றகட்டினு லலங்கரித்து, சுருக்கு - சுருவம்- சங்குபாத்திரம் - தர்ப்பைகள்-பொறிகள்-அக்ஷதைகள்-முதலான சுபவஸ்துக்களாலே நிறைத்து, புரோகிதர்கள் சிறந்தவேதியர் கூட்டத்தோடு நிறைந்திருந்தார்கள். பாண்டவரும் தமது புரோகிதரை அழைப்பித்துச் சமாவர்த்தனஞ்செய்துகொண்டு அனேகவஸ்திரங்கள் - பசுக்கள்-சுவர்னங்கள்-முதலியவைகளைவேதியருக்குவழங்கி, மங்களஸ்நானஞ்செய்து, நவரத்தினங்க ளிழைத்தகுண்டலமுதலிய ஆபரணங்களையும் விலையுயர்ந்தபட்டுவஸ்திரங்களையும் அணிந்து, பரிமளமிகுந்த கந்தமாதிகளைப்பூசிக்கொண்டு, புஷ்பசரங்களும் புனைந்து மணவாளக்கோலத்துடனேவிளங்கினுர்கள். அப்போதுதிரௌபதிக்குக் கோகிலாதேவி முதலானவர்கள் வேதியரைக்கொண்டு மங்கள ஸ்நானமும் சாந்தியுஞ்செய்வித்து, அவர்கட்குப்போசனங்களாலும் தக்ஷிணைகளாலும் திருப்தியுண்டாக்கி, அவர்களுடைய ஆசிர்வாதத்தினுற் சிறந்து விளங்கும்படியான அப்பெண்மணிக்குக் கேசமுதற் பாதம்வரைக்கும் ரத்னுபரணங்களினுலே அலங்கரித்தனர்.

அந்தக்கலியாணப்பெண்ணுனவள் ஒருபொற்கொடியானது ரத்தினமயமான பூங்கொத்துக்களினுல் வளங்கெழுமியதுபோலவிளங்கினுள். அன்றியும் பௌர்னமையின் இராத்திரியானது தீபங்களினுல் ஒளிர்வதுபோலு மிருந்தனள். கனக சித்திரஞ்செய்து மினுமினுக்கிட்ட வெண்பட்டுவஸ்திரத்தை இவளுக்குடுத்தியது எவ்வாறிருந்ததெனில், பொற்சிறகினையுடைய அன்னங்கள் சூழ்ந்து விளங்கிய கங்காநதியானது ஆசாரவீனர்களாற் றனக்கு நேரிட்ட அசூசியை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு மகா பரிசுத்தையாகிய இவள்தேகத்தைக் கட்டிக்கொண்டதுபோல விருந்தது. கஸ்தூரிமுதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் இவள்சரீரத்திலுண்டான சுபாவ வாசனைக்குத் தோற்றதினுலேயோ? மற்றயாதுகாரணத்தினுலேயோ? அவைகளைநைய அறைக்கப்பட்டுத் தனது திருமேனிமுழுவதும் பூசப்பிரகாசித்தாள். பரிமளமிகுந்த மெல்லியபுஷ்பங்கள் பலவும் இவள் இயற்கைவாசனையோடுங் கூடியசரீரமென்மைக்குத் தோற்றனவென்று புலவர்கள் மதிக்கும்படியாக, அம்மலர்களை நாரினு லிறுகக்கட்டி அவள் முடியிலுங் கழுத்திலுஞ்சூட்டிச் சிறைசெய்தார்கள். இப்படிக்கெல்லாம் சிங்காரிக்கப்பட்ட பாஞ்சாலகன்னிகையைப் புரோகித பத்தினிமுதலாகிய பிராமணப் பெண்களுடனே கோகிலாதேவி முதலியக்ஷத்திரிய

சுமங்கிலிகள் கந்தபுஷ்ப தாம்பூலமுதலிய மங்கல வஸ்துக்களுள்ள பொற்பாத்திரங்களை ஏந்திக்கொண்டு, அழகிய கலியாணப்பாடல்களைப்பாடி, சகல தேவஸ்திரீகளும் லட்சுமி தேவியைச் சூழ்வதுபோற்சூழ்ந்து, வாங்தியங்களும் சங்கீதங்களும் முழங்க மெள்ளமெள்ள அந்தப்புரத்தினின்றும் கலியாண மண்டபத்திற்கு அழைத்துவந்தனர். இப்படி திரௌபதியை அனேகஞ்சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துவருந்தோற்ற மெவ்வாறிருந்ததெனில்-ஆகாயத்தின்கணிறைந்த மின்னல்களானவை இவளுடைய தேககாந்திக்குத் தாங்கள் தாழ்ந்தமையாலே விசேஷசமபத்திலே இவளிடத்திற் சேவகம் பண்ணியேனும் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென்று பூமியிலிறங்கிவந்து, சஞ்சலத் தன்மையைவிட்டு இவளைச் சூழ்ந்தது போலிருந்தது. அன்றியும்-அளவற்றஸ்திரீஜனங்களால் மலிந்த அந்தக் கலியாண மண்டபமானது அப்சரசுகள்விளங்கிய இந்திரன் சபைக்கு நிகராயிருந்தது.

இவ்வாறு கலியாணப்பெண்ணை விவாகச்சபைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்து நிறுத்தின வுடனே தவுமியர் முதலாகிய அனேகமகாமுனிவர்களும்-ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலிய அளவற்றபந்துமித்திரர்களும், புடைசூழ வீற்றிருக்கிற பாண்டவர்களை, துருபத மகாராஜன் தன்சுற்றத்தாருடனேயும்-பிராமணர்களுடனேயும்-சகலவித நாதகீத பரதநாட்டிய ஸ்திரீகளுடனே அவர்களிருக்கும் இடத்திற்குப் போய்த் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து, பின்புறத்திற் சுவஸ்திவாசனங்களும்-முன்புறத்திற்பலவாத்தியங்களும் கோஷிக்க வெகுசிறப்பாய் அழைத்துக்கொண்டு வந்து சபையி லமர்த்தினன். இப்படி இஷ்டஜனங்களாலும் பந்து சனங்களாலும் நிறைந்து, தாமரைகளும் கருநெய்தல்களும் இறைக்கப்பட்டு, நட்சத்திரங்களும் மற்றக்கிரகங்களும் பொருந்திய நிர்மலமாகிய ஆகாசம்போலே விளங்கும் அச்சபையில் யிவர்களெல்லாஞ் சேர்ந்த மாத்திரத்திலே; பேரிகாகளம்-சங்கு-மிருதங்கம் - முதலிய வாத்தியங்கள் ஏககாலத்தில் எங்குங்கணகணவென்று முழங்கின. இந்த வாத்திய கோஷமானது திரிபுவனமுங் கேட்கானின்ற மேகத்தொனிபோலிருந்தது. இவ்விதமான வாத்தியங்களும்-சங்கீதங்களும்- ஜயசப்தங்களும்-முழங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்தச்சபாமண்டபத்திலே, வேதிகையைச் சுற்றிச் சகலகலைவல்லவரான பிராமணர்களும், அவர்களைச்சுற்றி இரண்டுவகையான சூரியகுலசந்திரகுல அரசர்களும், அவர்களைச்சுற்றி அவ்வவ்வரசர்களின் பந்துவர்க்கங்களான பலபார்த்திபர்களும், அவர்களைச்சுற்றி மந்திரிகள்-சேனாதிபதியர்-முதலான பிரமுகாளும், அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடியமைத்திருக்கின்ற ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தபின்பு; பாண்டவர்களுடைய புரோகிதராகிய தவுமியமுனிவர்-ஓதுருபதமகாராஜனே! இலக்கினம் வந்துவிட்டது. விவாகத்துக்குச் செலவு கொடுக்கவேண்டும் என்றுகேட்க அவ்வரசன் இனி அடியேனாற் செய்யவேண்டிய காரியங்கட் கெதிர்பார்த்திருக்கின்றேனாதலால், தேவரீர் சங்கற்பாதி சற்கிரியா நியதிகளோடு விரிவாக காரியத்தை விபவமாய் நிறைவேற்றுங்களென்று உத்தரவு செய்தான்.

அதுகேட்ட முனிவர் தருமபுத்திரனை அழைத்துப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, சபைக்குப் பூசையும் சங்கல்பமும் செய்வித்து, அங்குரார்ப்பணமும் பிரதிசரங்களும் நடத்தி, திரௌபதையின் பாணிக்கிரகணஞ் செய்வித்து, பெரியோர்களால் ஆசீர்வாதஞ் சொல்லிவைத்து, பின்பு அவ்வேதிகையில் அக்கினியின் உபசமாதானஞ்செய்து, விதிப்படியே ஹோமம் வளர்த்தி, தருமபுத்திரர் கையினால் அந்த ராஜகுமாரிக்கு மங்கலசூத்திரந் தரிப்பித்து, வேதியருடைய ஆசீர்வாதமும் வேதவாத்தியமு முழக்குவித்தார். பின்பு புரோகிதருடைய ஆக்கினையினாலே தருமபுத்திரர் அந்தக்கன்னிகையினுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அக்கினிவேதிகையைப் பிரதக்ஷணமாக வந்து, மந்திரத்துடனே அம்மி மிதித்து, அருந்ததி தரிசித்து, சாயாதேவியுடனே சூரியன் மேருபருவதத்தைப் பிரதக்ஷிணம் வருவதுபோல அஷ்டமங்கலத்துடன் பிரதக்ஷணஞ்செய்து உட்கார்ந்துகொண்டு, அப்பெண்ணுக்குச் சுமங்கலியத்தன்மை வளரும்பொருட்டுப் புரோகிதருடைய அனுமதியின்படி மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, பொரிகளைக் கைகளால் வாரியிறைத்து அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்தார். அப்பெண்ணரசியினது கைகளினின்றும் அக்கினியிற் பொரிகள் சொரியும்போது, செழித்த தாமரைகளிலிருந்து முத்துக்கள் வீழ்வதுபோலிருந்தது. இப்படிக்கு ராஜஹோமமும்-சப்தபதியும் - ஆனவுடனே புரோகிதர் இந்தப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் கோலமணையில் உட்காரவைத்து, மகாசபைக்குச் சந்தன புஷ்ப முதலியவைகளாற் பூசைசெய்து, மங்கல அக்ஷதைகளைப் பெரியோர்கள்கையிற் கொடுத்து, வேதவாக்கியங்களாலே ஆசீர்வாதஞ் செய்வித்தார். சுமங்கலிகளும் மங்கல கீதங்கள் பாடிக்கொண்டு ஆலத்தி முதலானவைகளைச் சுழற்றினர்கள்.

இப்படி விவாகமகோற்சவம் நடந்தவுடனே துருபதமகாராஜன் பிராமணர்களுக்கு வஸ்திரங்களும்-ஆபரணங்களும் பசுக்களும்-பூமிகளும்-வீடுகளும் இன்னும் அனேக திரவியங்களும்-தக்ஷணையாகக்கொடுத்து, பந்துக்களையும்-ஆப்தர்களையும்-தகுந்தபடி மரியாதையுடனே விசுவாசித்தான். அவன்மனைவியானவள் ராஜஸ்திரீகளுக்கும்பிராமணஸ்திரீகளுக்கும்-ஆபரணங்களும் வஸ்திராதிகளுங் கொடுத்துப்பூசித்து, சம்பந்திகளையும் உபசரித்தாள் இஃதானவுடனே அரசனானவன் சட்சுவைபதார்த்தங்களோடு சித்திரான்னங்கள்-திருக்கண்ணமுது - பாயசம் இவை முதலானவைகளும், பேணிஇலட்டு அதி

ரசம்-தேன்குழல் முதலிய பலகாரவர்க்கங்களும், வாழைக்கனி-மாங்கனி-பலாக்கனி முதலிய பழவர்க்கங்களுமமைத்த போசனத்தினுற் பிராமணர்கட்குத்திருப்தி யாகும்படி சமாராதனை செய்து, பினபு சகல சம்பந்திகள்-பந்துக்கள்-சினேகிதர்கள் முதலான பரிவாரங்களுடனே தான் விசித்திரமாகிய கதைகளைச்சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டு இராஜ போசனஞ்செய்து, எல்லோருக்கும் சகல சுகந்த மிட்டிருக்கிற சந்தனதாம்பூலங்கள் கொடுப்பித்து, சபையில் நிறைந்த அனேகம் பெரியோர்களுடனே சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தான். சூரியன் அஸ்தமித்தவுடனே புரோகிதர் வந்து பிரவேச ஹோமமும் செய்வித்தார். இப்படியே அடுத்த மறுநாட்களிலே முறையே வீமசேனன் - அருச்சுனன்-நகுலன்-சகாதேவன் என்கிற நால்வருக்கும் திரௌபதியை விவாகஞ்செய்வித்து, தினந்தோறும் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய அவுபாசனுதிகளையும் மற்றுமுள்ள சேஷ ஹோமங்களையும் நடத்திவைத்தார்கள். இப்படி சிறப்பாகநடந்த விவாகமகோற்சவத்துக்குவந்த ஆண்பெண்ணென்னும் இருவகைப்பாலராகிய சகல ஜனங்களும் அங்கமைக்கப்பட்டிருந்த அன்னத்தினுல் அமிர்தத்தையும், தானத்தினுற் கற்பத்தருக்களையும், நிர்த்தகித வாத்தியாதிகளாற் போகங்களையும், அழகிய ரூபலாவண்ணியத்தாற் கந்தருவர்-அப்சரசுகள் முதலானவர்களையும், வித்துவத்தினுல் தேவகுரு முதலானவர்களையும், ஆசிர்மசிரேஷ்டத்தினுல் நாரதர் முதலிய ரிஷிகளையும், வித்தியாசமின்றி ஒத்திருப்பதைக்கண்டு, சுவர்க்கலோகத்தில் இவைகளின மிக்க மகிமை யாண்டுளதென்று கூறி வியந்து ஆரவாரித்தார்கள்.

இயாகசேனமஹாராஜன் ஸ்ரீதனவரிசை கொடுத்தல்,

அந்த யாகசேனமகாராஜன் தன் மருகமாருக்கு வரிசைகொடுக்க யத்தனித்தவனுய், மிகவும் உயர்ந்த நான்கு குதிரைகள் கட்டிச் சிம்மலலாடமமைத்துப் பொன்மாலைகள் தொங்கவிட்டுச் சித்திரங்கள் ஏற்படுத்தி அழகாய்ச்செய்த மேருபருவதத்திற் கொப்பாயிராநின்ற நூர்றுதேர்களும், பத்திரம்-மந்திரம்-மிருகம் என்று சொல்லப்பட்ட சாதியிற் பிறந்தவைகளாய் ஏழிடங்களில் மதப்பெருக்கோடு கூடியனவாய்த் தந்தங்களில் நவரத்தினங்களிழைத்த கிம்புரிகளோடு சுவர்னகவசயம் வீக்கிய கும்பமத்தகங்களை வகித்து அனேக சுவர்ன ஆபரணங்களாலும் முத்துமாலைகளாலும்-பட்டுகளாலும்-அம்பாரிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருபுறத்திலும் மணிகள் சத்திக்க அசைந்து நடந்துவரும் பருவதங்கள் போன்ற நூறுயானைகளும், காம்போசம்-ஆரட்டம்-பாக்கிலிகம்-வனுயுசம்-சிந்து முதலாகிய தேசங்களிற் பிறந்தவைகளாய்த் தேவமணி-கண்டாபரணம் முதலாகிய ஈற்சுழிகளோடு காற்றுங் கற்க முயலும்படியான அதிக வேகத்தைவாய்ந்து பொன்னுலும் முத்துக்களாலும் நவரத்தினங்களாலும் பவழங்களினுலும் செய்த சேணிகளைப் போர்த்து விளங்கும் ஆயிரங்குதிரைகளும், நல்லரூபமும் பருவமுமுடையவர்கள் தரிக்கச் சிறந்த அளவற்ற வஸ்திரங்களும், சிரோரத்தினுதிகளாற்செய்த அனேக பூஷணங்களும், பலதொழில்களைக் கற்றுச் சாதுரியமும் ஜாக்கிரதையுமுடைய யோக்கியர்களாகிய அனேக வேலைக்காரர்களும், அவ்வாறே பழகிய அளவற்ற அடிமைப்பெண்களும், முத்துத் தோரணங்கட்டிப் பொற்சரிகைச் சின்னங்களுள்ள பட்டு மேற்கட்டியோடு பவளங்களாலுந் தந்தங்களாலும் பொன் வெள்ளிகளாலுஞ் செய்த அநேகங் கட்டில்களும், உயர்ந்த மணிகளிழைத்து மிகவும் மிருதுவாகிய பரிசுத்தமுள்ளதோற்களாற் பண்ணப்பட்ட பெரிய ஆசனங்களும், பொன்வெள்ளியினுல் வார்ப்பித்த படிகங்களும், தந்தம் இரத்தினம் இவைகளாலியற்றிய பலவிதபாத்திரங்களும், ஆச்சரியப்படத்தக்க நிர்ம்மாணமுடைய பெட்டி பேழைகளும், பொன்மாலைகளும், பொற்சங்கிலிகளும், கொம்புக்குப் பூண்களிட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அளவற்ற பெரும் பசுக்களும், பொற்கட்டுகளோடு பொன்னுறைகளுமுடைய போர்முகக் கத்திகளும், பொற்கேடையங்களும், கதை-வில்-தூணீரம்-முதலாகிய கருவிகளும், இந்திரதனுவைப்போற் பிரகாசிக்கும் நாநாவித ஆபரணங்களும், பொற்சரிகைகளாற் கரைகட்டிய மேன்மையும் பளபளப்புமுள்ள சகலவித வஸ்திரங்களும், ஆகிய வனேக வஸ்துக்களைப் பாண்டவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி அளித்து, ரொக்கப் பொக்கிஷப் பணங்களும் வெவ்வேறு கொடுத்தான்.

அன்றியும் கலியாணத்துக்குவந்த சகலமான பேர்களுக்கும், அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி வஸ்திராபரணுதிகளை வெகுமதிசெய்து அனுப்புவித்தான். அவ்வரசன் மகளாகிய திரௌபதியானவள் விவாகமானபின்பு, தன் மாமியாருக்குத் தீர்க்க தெண்டனிட்டாள், அந்தக் குந்தியானவள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே மருமகளைப்பார்த்து, கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருக ஓ என்னருமை மருமகளே! ஓ நிகரில்லாப் பேரழகையுடைய பெண்பாவாய்! ஓ குருவமிசத்தைப் பரிபாலிக்கவந்த கொடிவிளக்கே! தேவேந்திரனிடத்தில் இந்திராணி போலவும், அக்கினி பகவானிடத்தில் சுவாஹா தேவி போலவும், சந்திரனிடத்தில் உரோகிணி போலவும், நளமகாராஜனிடத்தில் தமயந்திபோலவும், குபேரனிடத்தில் பத்திராதேவி போலவும், வசிஷ்டமஹாமுனியிடத்தில் அருந்ததிபோலவும், ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் இலட்சுமியைப் போலவும், நீ உன் கணவர்களிடத்திற் சிறந்த கற்புடனே அன்புமுடையவளாகி, நற்குணங்களையும் வீரத்தன்

மையுமுடைய புத்திரரைப் பெறக்கடவாய். மகாபாக்கியங்களையும் போகங்களையும் அடையக்கடவாய். பத்தினியென்னுஞ் சொற்குத்தகுந்தபடி அனேக யாகசம்பந்தமனுபவிக்கக்கடவாய். அதிதிகளையும் பெரியோர்களையும் யோகிகளையும் ஆசாரியர்களையும் சிறுவர்களையும் பர்த்தாக்களையும் அந்தந்தச் சமயங்களில் தகுந்தபடி உபசாரஞ்செய்து, புண்ணிய காரியங்களாலேயே காலங்கழிக்கக்கடவாய். குருஜாங்கலம் முதலாகிய தேசங்களிலேயும், அந்தந்தப் பட்டணங்களிலேயும், தருமநிலைதவறாத அரசர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கக்கடவாய். உன்புருஷர்களாலே ஜயிக்கப்பட்ட சகல சம்பத்து நிறைந்த பூமிகளை, அசுவமேதமென்னும் பெரியயாகத்திலே யோக்கியராகிய பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துக் களிக்கக்கடவாய் தீர்க்கசுமங்கலியாயும் தீர்க்காயுசாயும் உன்கணவர்களுடனேகூடிச் சுகமாக வாழக்கடவாய் என்று ஆசிர்வாதஞ் செய்தாள்.

இவ்வாறே தன்னைப்பணிந்த மக்களுக்கும்,மங்களாசனஞ் சொன்னாள். அப்பொழுது கண்ணன் பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய வரிசைகள் அனுப்பிவித்தார் அந்தவரிசைகளையெல்லாம் தருமபுத்திரர் கண்ணோட்டமிட்டு, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி நடத்தி மரியாதையுடனே அங்கீகரித்தார். இஃதன்றி அளவற்ற இராஜவர்க்கத்தாரால் மொய்யெழுதிவைத்த தனங்களையெல்லாம் மொத்தமாக்கி, அந்நகரத்திற்றானே சுவர்க்கலோக போகத்திலும் மேற்பட்ட யோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, தாயாகிய குந்திதேவியின் திருவுளப்பாங்கின்படி நடந்து, பாஞ்சாலியோடு மற்ற சகோதரர் நால்வரையும் பாராட்டிக்கொண்டு, ஒருவருஷகாலம் வரைக்கும் மாமன் வீட்டிற்றானே சகல சம்பிரமத்துடன் யாவருங்கொண்டாடச் சந்தோஷித்திருந்தார். இவ்வாறவரங்கிருந்தகாலத்தில் அந்தச் சோமகபுத்திரனாகிய துருபதராஜனும் அவனுடைய பத்தினியும் தமக்கு இந்தப்பாண்டவர்கள் மாப்பிள்ளைகளாய் வாய்த்தமையாலே தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் கிஞ்சித்தேனும் பயமில்லாதவர்களாகி, இவர்களைத் தினந்தோறும் புதியவர்போலவே சகலவைபவ சாம்பிராச்சியங்களினாலே பூசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவருடைய புத்திரர் முதலானபேரும் ஒரு நிமிஷகாலமும் பாண்டவர்களை விட்டுப் பிரியாமற் பெருமையோடு அனுவிர்த்தி செய்து வந்தார்கள். சகல நீதிகட்குந் தாயகமான நாயகரை அடைந்த திரௌபதியை அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகவுங் கொண்டாடிப் பெருமைபாராட்டி வந்தார்கள். அப்பாஞ்சாலராஜ புத்திரியும் தனக்குக்கிடைத்த புருஷபாக்கியத்தினாலே அதிக காந்தியுடையவளாகி யிருந்தாள். அக்குந்தி குமாரர்களும் பாரியையுடனே கூடி ஒரு வல்லிக்கொடியுடன் சேர்ந்த ஐந்து கற்பகத்தருக்கள்போல் விளங்கினார்கள்.

பின்பு சகலவரசர்களும் சாரணர்களாலே திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் விவாகஞ் செய்தார்களென்றும், வில்லைவளைத்து லக்ஷயத்தை அடித்தவன் அருச்சுனனென்றும், சல்லியனோடு யுத்தஞ்செய்தவன் வீமசேனனென்றும் சும்மாயிருந்த ராஜாக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்த துரியோதனன் கர்னன் சல்லியன் முதலானவர்களை எதிர்த்து முறியவடித்து ஓட்டியது இவ்வைவரேயென்றும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு; சிலர் சந்தோஷத்தையும், சிலர் துக்கத்தையும், சிலர் ஆச்சரியத்தையும், சிலர் நிந்தையையும், சிலர் விந்தையையும் அடைந்தார்கள் இன்னுஞ் சிலர் இதென்ன கருமம்? தருமமே பெரிது இந்தப்பாண்டவர்கள் நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் உடையவர்களாதலாலேயன்றோ அரக்குமாளிகையினின்றும் தப்பினார்கள். துரியோதனனுடைய எண்ணம் வீணாயிற்று. குந்தி மிகவும் பாக்கியமுடையவள். ஆனதினாலல்லவா அப்பால் அந்தப் பிள்ளைகளுடனே அக்கினிக்கு இரையாகாமல் தப்பி, எங்கேயோ எப்படியோ இவ்வளவுகாலம் பிழைத்துச் சிறந்த மருமகளையும் வகித்து விளங்குகின்றாள். வீஷ்மாசாரி அந்தக்குலத்துக்குப் பெரியவராகியிருந்தும், சகல தருமங்களும அறிந்திருந்தும், இப்படிப்பட்ட கொடியசெய்கைகளைச்செய்த பேரன்மார்களை விசுவாசித்திருக்கின்றாரே: இவருடைய அறிவையும் வயதையும் என்னசொல்லவேணும்? இவரையல்லாமல் ஓர் குருடன் எல்லாக்காரியங்கட்கு நாயகமாய்க் கண்களைச் சிட்டிக்கொண்டு கோட்டான்போ லிருக்கின்றானே: அவனாவது தன்சகோதரனுடைய மைந்தரிடத்தில் இக்கொடிய செய்கை செய்யக்குறித்த துரியோதனாதியரைக் கண்டிக்கலாகாதா? அவனும் அனுகூலசத்திராதியாய்ச் சம்மதித்திருக்கிறானே: இவர்களெல்லாம் ஏங்கியழும்படியாக வெளிப்பட்டு, யாவராலுமறத்தற்கரிய மச்சேந்திரத்தையறுத்து, எதிர்த்துவந்த இராஜர்களையெல்லாம் இமைப்பொழுதில் வாட்டி, அந்தரலோகஸ்திரீகளும் அடிபணியத்தக்க ரூபலாவண்ணியத்தையும் கற்புடைமையையும் பொருந்திய பெண்ணரசியை விவாகமுஞ் செய்துகொண்டார்களே: இனி சரத்துள்ளவர்களாயிருந்தால் அவரெல்லாம் இப்பொழுது நாக்கைப்பிடிங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டாமோ? மறுபடி பாண்டவர்கள் முகத்திலும் நம்முடைய முகத்திலும் எப்படி விழிப்பார்கள் அப்பாதகரென்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

துரியோதனன்முதலாயினோர் ஆலோசனை

திரிதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளும் இந்தச்செய்தியைக் களங்கமறத் தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்திலே துக்காக்கினியில் வீழ்ந்து தவித்து, பதைபதைத்துத் துடிதுடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுப்பெதறி ஒன்றுந்தோன்றாமல்நின்று, பின்புகர்னன் சகுனிமுத

லானவர்களுடனே ஆலோசிக்க வாரம்பித்தார்கள். அந்தக்கூட்டத்தில் துரியோதனன்-ஓ எனது மித்திரர்களே! கேளுங்கள்: பாலியமுதற் பாண்டவர்கள் நம்மை அலக்ஷியஞ்செய்து வந்தபடியினாலேயும், இராச்சியபட்டத்தை ஆளமுயன்ற படியினாலேயும், நாம் அவர்களை வேரோடுங் கெல்லவேண்டுமென்று வெகுசமயங்களில் யத்தனப்பட்டும் உபயோகமில்லாமற்போயிற்று பின்பு அவர்களை வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பி, அரக்குமாளிகையில் அக்கினிக்கு இரையாகும்படி செய்தோம். அதினின்றும் அவர்கள் எப்படியோ தப்பி வந்துவிட்டார்கள் நாமோ பாண்டவர்கள் பரிஷ்காரமாம் மடிந்தார்களென்று சித்தமாக நினைத்து, அந்த அரக்குமாளிகைத்தீயில் அகப்பட்ட ஆறுதேகங்களுடைய எலும்புகளை அவர்களுடைய எலும்பென்றும் அந்தச்சாம்பலை அவர்களுடைய சாம்பலென்றும் எடுத்துவந்து கங்கையிற் போட்டுவிட்டுப் பாண்டவர்கள் இறந்துபோனார்களென்று சகலமானபேருக்கும் தெரிவித்ததுமன்றி; சிரார்த்தங்களையுஞ்செய்து சத்துருபய மில்லாமல் இராச்சியத்தை ஆண்டுவந்தோம். இப்போது இதென்ன ஆச்சரியம்? எப்படி தப்புவித்துக்கொண்டார்கள்? புரோசனன் எவ்விதம் புத்திகெட்டான்? எவ்விதம் இவர்களைவிட்டான்? எப்படி எரிந்துபட்டான்? ஐயோ! அந்தப் பாண்டவர்கள் லோகாந்தரத்திலிருந்து மறுபடியும் பிழைத்து வந்தார்களோ? அப்படி நடக்குமா? இவர்கள் பாண்டவர்கள்தானோ? அல்லவோ? இவர்கள் அவர்களே என்பதற்கு எவ்வளவேனுஞ் சந்தேகமில்லையே: பாண்டவர்கள் பிழைத்ததுமன்றி, இவ்வளவுராஜாக்களையும் அவமானம் பண்ணிப் பெண்களுக்கெல்லாம் சிரோமணி போன்ற பாஞ்சாலன் மகளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டது நமது கண்ணி லுண்டாகிய புண்ணிற் கோலிட்டதுபோலாச்சுதே: நாம்பிழைத்த பிழைப்புப் போச்சுதே: நம்முடைய வீரத்தன்மை என்னத்திற்கு? இனி அவர்கள் மாமனுடைய பலத்தினாலே மிகுந்த சேனைகளோடு வந்து நம்மைச்செயித்து, நம்முடைய கண்களுக்கெதிரே சிறப்பாக அரசாட்சிசெய்வார்களே: சும்மாயிருந்தாலும் அபகீர்த்தி. ஒருவரோடு சொன்னாலும்அபகீர்த்தி. ஐஐயோ!! இனி அவர்களுக்கு நம்மிடத்தில் மிகுந்த பகையுண்டாயிற்றே: என்னசெய்யலாம்? வினைப்பயனை வெல்லப்படாது. தெய்வபலமே பலமன்றி, மனுஷியபலம் ஒன்றுக்கு முதவாது. ஆதலால் நாம் எவ்விதத்தில் க்ஷேமம் பெறலாமே? அதை நீங்கள் யோசித்துச்சொல்ல வேண்டுமென்றான்.

அதுகேட்ட சகுனியானவன் சொல்லுகிறான்: ஓ மகாராஜனே! உலோகத்திலே ஒருவனுக்குப் பல சத்துருக்களிருப்பார்கள். அவர்களிற் சிலரை இளைக்கச் செய்யவேண்டும். சிலரை உபத்திரவப்படுத்தவேண்டும். சிலரைக் கொல்லவேண்டும். சிலரை வெல்லவேண்டும். அப்படிக்கு நீதிசாஸ்திரமிருக்கிறது. அந்தப் பாண்டவரோ நமக்குக் கொல்லவேண்டிய சத்துருக்கள். அன்றியும் அப்பாண்டவர்கள் எல்லா ராஜாக்களுக்கும் அவமான முண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் இப்போது மற்றைராஜர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு, நாமும் அவர்களும் ஒருவிதமான ஏற்பாடுசெய்து, இப்போது அவர்களடைந்திருக்கிற ஜயநிமித்தமாகப் போர்புரியவேண்டியது அகத்தியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. இப்படி எல்லாரும் ஒருமித்து ஒரு ஏற்பாடு செய்துகொள்ளாமற்போனால், அப்பாற் பச்சாத்தாபப் படவேண்டியதாக வரும். இந்தக் காலமும் இந்தத் தேசமுந்தான் பாண்டவர்களை நாம் வேருடன் களைவதற்கு யோக்கியமாகியவைகள். ஏனென்றால் அவர்கள் துர்ப்பலமடைந்து தனித்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போது வெல்லாமற்போனால் உலகத்தில் எல்லாராலேயும் பரிஹாசம்பண்ணப்படுவீர்கள் பாண்டவர்கள் எந்தப் பிடிப்பினாலே போகத்தை அடைந்து, இனி ராச்சியத்தைச் சாதிக்க நினைத்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் அற்பமாகிய சேனையும் பலமுமுடையவனாதலாலே, அவனை நான் லக்ஷியமாக நினைக்கவில்லை. விருஷ்ணிவமிசத்தாரிரண்டுபேரிருக்கிறார்கள். இராமனென்றும்-கிருஷ்ணனென்றும்-சொல்லுகின்ற அவர்களுடைய உதவி இவர்களுக்கு விசேஷந்தான். அவர்கள் இச்செய்திகேட்டு இவர்களுக்கு உபபலம்பண்ணுகிறதற்கு முன்னுதாய்ச் சகல சேனைகளோடும் நாம்போய்ச் சூழ்ந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கல்லாமல் யதுகுலத்தோரும் மற்றுஞ் சிலராஜர்களும் துருபதனோடு ஒன்றாகிப் பாண்டவர்களுக்குச் சகாயம் பண்ணினால், அப்போது கொஞ்சமேனுஞ் ஜயிக்கக்கூடாதவராவார்கள். முன்னமே பாம்பின் வாயிற் புகுந்து தப்பியதுபோல அரக்குமாளிகையினின்றுந் தப்பியதே நமக்குக்குறைவு. இப்போதும் நாம் யுத்தத்திற்குப் போனவிடத்திலே தப்பிப்போவார்களேயாகில், அப்பாலிப்பூமியில் நாமிருக்கவேண்டிய காரணமில்லை. அன்றியும் அந்த யாதவர்களும் இவர்களுடன் கூடிப் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தால், சண்டைசெய்யும் இரண்டு கடாக்கள் நடுவில் நரிநின்று நசிங்கியதுபோல் நேரிடுவதுமன்றி; மேலாகிய கொடியதுன்பத்தையும் தரும். ஆதலாற் பலதேவனுடைய மகாவீரியமுள்ள சேனைகள் நம்முடைய சேனைகளாகிய குருவிகள்மீதில் டேகைபோல் விழாமலிருப்பதற்கு முன்னமே நாம் எதிர்த்து, அந்தப்பாஞ்சால நகரத்தை அழிக்க ஆரம்பிப்போம். இதுவே இக்காலத்திற்கேற்ற உசிதமென்ன எனக்குத் தோற்றுகிறதென்று சொல்லி முடித்தான்.

இவ்வாறு யுக்தியில்லாமற் பேசிய சகுனியினுடைய பேச்சைக்கேட்ட சோமதத்தனுடையகுமாரனாகிய பூரிச்சிரவனானவன் சமயோச்சிதமாகச்சொல்

லத்தொடங்கினன். கேட்டீர்களே சபையார்களே! புத்தியுள்ள புருஷனானவன் தனதுராஜன்-மந்திரி-மித்திரன்-பொக்கிசம்-தேசம்-துர்க்கம்-சேனை என்கிற ஏழுபிரகிருதிகளையும், பிறனுடைய ஏழுபிரகிருதிகளையும நன்றாக அறியவேண்டும். காலதேசங்களைக் கண்டறியவேண்டும் அன்றியும் சந்தி-யுத்தம்-சேனையுடன்செல்கை-சும்மாயிருத்தல் - விரோதஞ்செய்தல் பற்றுதல் என்னும் ஆறுகுணங்களையும் நன்றாக அறிந்து, எதைச் செய்யலாமோ அதைச்செய்யவேண்டும். அல்லாமலும் விருத்தி சமானமாயிருத்தல் குறைவுபட்டிருத்தல் என்னும் மூன்று சித்திகள் இருக்குமிடத்தையும், மித்திரபலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும், நன்றாகச்சோதித் தறிந்தபின்பு தன்னிற்றானே சற்றுநிதானித்து, சித்தசமுன்னதி அருத்தலோபம் காமம் வைடம்மியம் அசனப்பிரியம் கோபம் அனுட்டணம் என்று சொல்லப்படுகின்ற, அகங்காரம் உலோபம் விரகம் பகை போசனப்பிரியம் காய்தல் சோம்பல் என்னும் இந்த ஏழுவகை விசனங்களுள், எவ்வித விசனத்திற் பகைவர் அழுந்தி இருக்கின்றார்களோ அதையுங்கண்டு எதிர்க்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமற் சாகசமாய் எதிர்த்தால், தொந்தரவு கிடைக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இப்பொழுது நான் நினைக்கிறேன் பாண்டவர்கள் மித்திரகுலத்தோடும், பராக்கிரமபலத்தோடும், சேனாபலத்தோடுங் கூடியவர்கள் அவர்களுடைய நற்செய்கைகளாலே மந்திரி முதலானபேர்களும், இராச்சியத்துக்கு உரியோர்களும், அவர்களிடத்தில் அன்புசெய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்குள் அர்ச்சுனன் மிகவும் சிறந்தவன் அவன்சொல் அபோக்கியமாயும், சம்பந்த மற்றதாயும், பொய்யாயும், எப்போதும் இருக்கமாட்டாது மேலும் கேட்போர் செவிக்கு இனிப்பாகவே யிருக்கும். அவன் தனது அழகினாலும், சாதுரியத்தினாலும், செய்கையினாலும், எல்லோருடைய கண்களுக்கும் மனதுக்கும் இனிப்பாக விருக்கிறான். ஜனங்களெல்லாம் அவர்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளைப்போல் நினைத்திருக்கிறதுமன்றித் தெய்வமும் அவர்களைக் காப்பதிற் கண்விழித்துக்கொண் டிருக்கிறது. அந்த அர்ச்சுனனும் வீமன் முதலாயினோரும் ரூபத்தினால் உயர்ந்திருப்பதற்குச் சரியாகப் பராக்கிரமத்தினுஞ் சிறந்திருக்கின்றார்கள். இப்படி சகல லக்ஷணங்களுமுடையவர்களாகிய அவர்களைச்செயிக்க நாம் யத்தினப்படுவது தகாததாயிருக்கிறது ஏனென்றால் இப்படிப்பட்ட சவுரியமுடையவர்கள் நமக்குள்ளே யாரிருக்கிறார்கள்? அவர்களிடத்திற் பிரமசக்தியும் மந்திரசக்தியும் தந்திரசக்தியும் உச்சாகசத்தியும் நிறைந்திருக்கின்றன. இவையெல்லாம் அர்ச்சுனனிடத்தில் விசேஷமாக்களும் தருமபுத்திரரோ மூலமந்திரபலங்களைக் காலமறிந்து விடத்தகுந்த சாதுரியமுள்ளவர். அல்லாமலும் சாம தான பேதமென்னுமிம் மூன்று உபாயங்களினாலேயே பகைவரைவெல்லுஞ் சாமார்த்தியமுள்ளவர். அவரிடத்திலிருக்கிற சாமார்த்தியம் மிகவும் அதிசயப்பட்டது. எப்படியென்றால் அயலாருடைய பொருள்களைக்கொண்டே தம்முடைய மித்திரரையும் சேனைகளையும் மூலஸ்தானத்தையும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, சத்துருக்களைச் செயிக்கவல்லவர். இதுவுமல்லாமல் பாண்டவர்களை நாம் ஜயிக்கக்கூடாதென்பதற்கு வேறுகாரணமொன் றிருக்கின்றது. அதாவது யதுகுலத்து அண்ணன்தம்பிக ளிருவரும் இவர்களுடைய காரியத்திற்கு வீரியராயிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லாவழியிலும் உயர்ந்திருப்பதைப்பற்றி, நாம் அவர்களுடனே ஒருசந்திபண்ணிக்கொண்டு வந்தவழியைப் பார்த்துப்போவதுதான் எனக்கு நல்லதென்று தோற்றுகிறது. நான் சொல்லுகிறவார்த்தை உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருந்தால் இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன கேளுங்கள்:

அந்தத் துருபதன் பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு இடிப்போம் அடிப்போம் கொல்லுவோம் வெல்லுவோம் என்று நினைக்கிறீர்களே, அதுவும் கூடாததா யிருக்கின்றது. ஏனென்றால் அந்த ராஜாவானவன் முன்னமே நாம் ஜயிக்கக்கூடாதவனாயிருந்தான். இப்போதோ பாண்டவர்களுடனே கூடிப் பெருமையடைந்திருக்கிறான். அவனுடைய பிள்ளைகளாய திருஷ்டத்தியும்னன் சிகண்டி முதலானவர்கள் மிகவும் சூரர்கள். அஸ்திரவித்தையிற் சக்தியாநுசாரம் பயிற்சியுள்ளவர்கள் நல்ல புத்தியும யுக்தியும் உடையவர்கள். இந்தராச்சியத்துக்குள்ள ராஜநீதிகளை நன்றாக அறிந்து, தங்கள் பிரபுத்துவத்தில் மாறாத அபிமானமுள்ள மந்திரிமுதலாகிய அங்கங்களிருக்கின்றவர்கள். அந்தந்தக் காலங்களில் அரசன் செய்வதான சன்மானங்களாலும், அவனது அரசாட்சியின் சீர்மையினாலும், அவன் தேசத்திலும் பட்டணத்திலுமுள்ள ஜனங்களெல்லாம் மிகுந்த களிப்புடனே ராஜகாரியங்களில் ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலத்தமதில்களாலும், அகழிகளாலும், கோட்டைவாசல்களாலும், புறச்சுவர்களினாலும், அதைச்சுற்றிலும் போட்டிருக்கிற மேட்டுகளினாலும், பிளக்கக்கூடாத கதவுகளினாலும், ஏமாறாத காவலாளிகளாலும், அந்நகரமானது சுதாகாலமும் காக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதில் அமலவர் திகைத்துப்போகும்படியான அனேக இயந்திரங்களும், ஆயுதச்சாலைகளும், விஸ்தாரமாகிய வைத்தியசாலைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. நெடுங்காலத்திற்கு உதவத்தக்க தானிய முதலிய உணவுகளும், மற்றும் வேண்டிய உமி கெந்தகம் நீர் நெருப்பு வெடியுப்பு முதலிய வஸ்துக்களும், கோட்டைச் சுவர்க்கூட்டிற் பலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. பெரிய பீரங்கிகளும் அனேகமிருக்கின்றன. நைஷ்டிகன் தாரவன் விப்பிரன் மானுஷன் என்கிற பிரகார சிற்பிகளாலே மிகவுங்கொண்டாடப்பட்ட நிர்மாணமுள்ளது வெகுசேனைகள் நிறைந்துள்

ள வயிற்றினையுடையது, இப்படிக்கெல்லாமிருக்கிற
படியினாலே, அந்தநகரம் எவ்வளவேனும் பேதிக்கக்
கூடாத நிலையுள்ளதாயிருக்கிறது. ஆதலால் யுத்தத்
தின் பிரயத்தினத்தைவிட்டுச் சந்திக்காகச் சிந்திக்க
வேண்டும். மேலும் நாம் யுத்தத்திற்காகச்சித்தமாகி
வந்தவுடனே இச்செய்தி துவாரகைக்கு அனுப்பப்
படும். உடனே யமதூதருக்கொப்பாகியசேனாசனங்
களைக் கூட்டிக்கொண்டு கண்ணனோடிவருவர். ஆக
லால் இது எவ்வளவேனும் எதிர்க்குங்காலமாகத்தோ
ற்றவில்லை. நேசமாகிப்போவதே நமக்கும் மற்றைபர
சர்கட்கும்நன்மைக்குக்காரணமாயிருக்கின்றது இது
தான் எந்தனக்குத் தோற்றியகருத்து. அவசியம் இ
ப்படியே நீங்கள் செய்யக்கோருகிறேன். அப்பாலு
ங்கள் மனதென்றுசொல்லிமுடித்தான்பூரிச்சிரவன்.

இப்படிசொல்லிய சோமதத்தபுத்திரன் புத்தி
யைக்கேட்ட கர்னன் சொல்லத்தொடங்கினான். ஐ
யா பூரிச்சிரவனே! நீர் சொல்லியவார்த்தை நீதியுட
னே முரமணுலும், பிரயோசனமுள்ளதாகவும், கேட்
போருக்கு இதமாகவுமிருக்கின்றது. அதற்கு நான்
குற்றம் பேசவில்லை. எனக்குத் தோற்றுகிறபடியே
நானும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேட்கவே
ண்டும். எந்தக்காரியத்திலும் எல்லோரும்மனதொரு
மித்துச்செய்தாலே அது கூடிவரும். இல்லாவிட்டா
ற்கேடுவரும். ஆனபடியினாலே நாமெல்லாம் வெவ்வே
று கருத்துகொண்டிருப்பதுநியாயமல்ல. இந்தக்கா
லம் எதிர்ப்பதற்கு நல்ல தருணமாயிருக்கிறது. சும்
மாயிருப்பதினாற்பயனொன்றுமில்லை. நீங்களெல்லோ
ரும்பாகுபலமிகுந்தவர்கள். ஆயுதபலமுள்ளவர்கள்.
புத்திபலமுள்ளவர்கள். உற்சாகமுடையவர்கள். ஆ
தலாற்சந்திசெய்வதுநன்றாயிராது. நாம்திடீலென்று
போய்ச்சூழ்ந்துகொள்ளவேண்டும். யாதவர்களுக்கு
இச்செய்திதெரிந்துஅவர்களிவ்விடம்வந்துசேருகிற
தற்குமுன்னமே, அல்லோலகல்லோலமாக்கிப்போட
வேண்டும். இப்போது நாம்பண்ணுகிறமுயற்சி இன்
னதென்று ஒருவர்க்குந்தெரியாமல், ரகசியமாயிருக்
கவேண்டும். காமசுகத்திலழுந்தியவனும், சிறுவனாயி
ருப்பவனும், மூப்பினனாயிருப்பவனும், யுத்தஞ்செய்
ய மனமில்லாதபயங்காளியும், நம்முடையபடையிற்
சேரவேண்டாம். நமது சேனையிலிருக்கிறபேர்களுக்
கு யானைகளையழித்தவனுக்குப் பதினாயிரம்பொன-
குதிரைகளைக்கொன்றவனுக்கு ஐயாயிரம்பொன்-கா
லாள்களைக்களைந்தவனுக்கு ஆயிரம்பொன்-கொடுக்
கிறோமென்று பறைசாற்றித் தெரிவிக்கவேண்டியது
ஒருவனும் கட்டளையில்லாமற் போகக்கூடாது. இப்
படிக்கெல்லாம் நம்முடைய சேனைகளைச் சித்தப்படு
த்திக்கொண்டு, ஏககாலத்திலே நாற்புறமும் மதிலை
யிடிக்கும்படிசெய்யவேண்டும். மேடுகளைப்பள்ளங்க
ளாகவும்பள்ளங்களைமேடாகவுமாக்கவேண்டும்மரங்
கள் முதலியவைகளைவெட்டி அகழியிற்போட்டு அ
தைத்தூர்க்கவேண்டும். அந்தப் பட்டணத்திலிருப்
போரெல்லாம்கலங்கித் திகைத்துநிற்கச்செய்துஉட்
புகுந்து, கொஞ்சமும்யோசிக்காமல்வெட்டிச்சுட்டுக்
கோட்டைபுகுந்துகொள்ளையிடவேண்டும். இப்படி
செய்தால் நம்முடைய பேருக்குத்தகுந்த கீர்த்திகி
டைக்கும். அதற்கு இதுவேசமயம் அவர்களெல்லாம்
இப்போது சுகத்தினாலேமதத்து அசாக்கிரதையாயி
ருக்கிறார்கள். ஆகையால் என்வார்த்தையைமனதில்
யோசித்துக்கொண்டு சீக்கிரம் புறப்படுங்கள் போ
வோம். நமக்குச்செயமுண்டாகும். அனுகூலமாகக்
காற்றும்வீசுகின்றது. மனம் தெளிவாயிருக்கிறது.
வாகனங்களும் ஆயுதங்களு மகாகளையோடு சிரித்து
க்கொண்டிருக்கின்றன என்றுசொன்னான் கர்னமகா
ராஜன்.

கௌரவர்க்கும் பாஞ்சாலர்க்கும் யுத்தம்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்திலே
திரிதராஷ்டிரன் புத்திரருக்கு வேண்டியபேரெல்
லாம் பூமி அதிரும்படி உச்சாகத்தோடே புறப்பட்
டார்கள். அவர்கள்ஐம்புலன்களிலும் சற்றேனும் ஆ
சையில்லாமல், தைரியத்தையே முன்னிட்டுக்கொண்
டுயுத்தத்திற்குச்சித்தமானார்கள். அப்போது பெரிய
கோஷத்தோடு துரியோதனன்சேனையாகிய சமுத்தி
ரம்புறப்பட்டது. அது கர்னனென்னுங்கீழ்க்காற்றி
னாற்பொங்கிக்கரைபுரண்டு, சைந்தவனென்னும்பெ
ரிய அலையோடுகூடி, துற்சாதனனென்னும் திமிங்கி
லமீனுள்ளதாய், துரியோதனனெனனும் பயங்கர
மாகியமுதலையையுடைத்தாய்விளங்கிக்கொண்டு, அ
ந்தநகரியை மிகவேகத்தோடு அப்பிரதட்சணமாகக்
கவ்விக்கொண்டது. பின்புஆயுதங்களாகிய அக்கினி
ச்சுவாலைகளினாலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த
ப்படைதமதுபட்டணத்தைச்சுற்றிக்கொண்டுஅதம்
பண்ணுகிறசெய்திதெரிந்தமாத்திரத்திலேபாஞ்சால
ராஜன்பிள்ளையாகிய திருஷ்டத்தியும்னன்-சிகண்டி-
சுமித்திரன்-பிரியதரிசனன்-சித்திரகேது - சுகேது-
துவசேனன்-என்பவர்கள் வெகு கோபாவேசமடை
ந்து, மேகம்போற் கர்ச்சனைசெய்துகொண்டு, தேர்
களின்மீ தாரோகணித்து, மகாவீரியமுள்ளபடைக
ளோடும்-ஆயுதங்களோடும்-ஆரவாரத்தினாலேயே ச
த்துருக்களெல்லாம் நடுங்கும்படி நகரியினின்றும் பு
றப்பட்டார்கள். துருபதமகாராஜனும் வெள்ளைக்கு
திரைகள்கட்டி வெள்ளைக்கொடிபோட்டிருக்கிறதே
ரின்மேலேறி, வெண்சாமரம் வெள்ளைக்குடை முத
லியவைகளால் விளங்கினவனாய்ச் சிங்கம்போல் வீர
வாதஞ் செய்துகொண்டு பிள்ளைகள் நடுவில் நின்றா
ன். அது நட்சத்திரங்களினதுநடுவிற் சந்திரனிருந்
ததுபோலிருந்தது. இவ்விதமாகப் பாஞ்சாலசேனை
வரக்கண்டகவுரவசேனையானது வெள்ளம்போற்புர
ண்டு இச்சேனையின்மேல்வந்துவிழுந்தது. அப்போ
து அவ்விரண்டுசைனியங்கட்கும்கொடியயுத்தம்நே

ரிட்டது. அது திரண்ட இரண்டாற்று வெள்ளங்களொன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டதுபோற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் மூலைக்குமூலை சிதறிய யானை-குதிரை-தேர்-முதலானதுகளினாலே அந்தச் சைனியம் நாற்புறத்திலும் நட்சத்திரங்கள் சிதறியிருக்கிற வானம்போல் விளங்கிற்று.

இவ்வாறு பேரியாதிகளின் முழக்கத்துடனே பெரியசண்டைநேரிட்டதைக்கேட்டபாண்டவர்கள் கவசகுண்டலாதிகளை அணிந்துகொண்டு, முகங்களிற் கோபாக்கினிசொலிக்க ஆயுதங்களோடு புறப்பட்டு வந்தார்கள். அப்போது பலவித ஆயுதங்களைக் கையில்தரித்துக்கொண்டு ரதங்களேறிவருகின்றபாண்டவர்களைப் பார்த்தமாத்திரத்திலே, சகலராஜாக்களுக்கும் மனதிலும் தேகத்திலும் நடுக்கமுண்டாயிற்று. பாஞ்சாலசைனியமோவென்றாற்பூரணசந்திரனைக்கண்ட கடல்போலவிளிர்ந்து, வெகுசவுரியமாய்த்துரியோதனன்சைனியத்தைச் சின்னபின்னங்களாகத் துரத்தியடித்தது. இப்படியொருமுகூர்த்த காலம் இரண்டுபடைகளுக்கும் சங்குலயுத்தம் நடந்தது. அதின்பின்பு இரட்டைஇரட்டையாகப்படைத்தலைவர்கட்கும் மகாகொடூரமானசண்டையுண்டாயிற்று. அந்தச் சண்டையிற் சைந்தவனும் - கர்னனும்-அர்ச்சுனன் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கச்சேசுமித்திரனென்கிறவனையும், பிரியதரிசனனென்கிறவனையும், நிமிஷத்திலடித்துத்தள்ளினார்கள். இதைப்பார்த்து அர்ச்சுனன்பொறுக்காமல் அச்சயிந்தவனுடைய குமாரனையும்-கர்னனுடைய குமாரனையும்எதிர்த்துவளைத்துக்கொண்டு, அவர்கள்தகப்பன்மாருடையமுன்னிலையிலேயே மரணமடைந்துரதத்தினின்றுங்கீழேவிழச்செய்தான். மகாசூராகியஇரண்டுராஜகுமாரரையும்அர்ச்சுனன்கொன்றதைப்பார்த்தஅவர்களின்தந்தையாகியசைந்தவனும்-கர்னனும்-கோபாக்கினியாலே முகமெல்லாம் படபடத்துநிற்கச் சிங்கங்கள்போலெழும்பி ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு கிஞ்சித்தும்பயப்படாமல் இந்திரகுமாரனுடையதேரைநோக்கி ஓடிவந்தார்கள். இவர்களிலொருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாக இருந்துகொண்டு அர்ச்சுனனோடு சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள் அந்த யுத்தமானது விருத்திராசுரன்-சம்பராசுரன்-இவ்விருவரோடும் தேவேந்திரனுக்கு நேரிட்ட யுத்தத்திற்கு ஒப்பாக நினைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறவ்விருவரும் ஏமாறாமல் எதிர்த்து அர்ச்சுனனுடைய தேரிற் கட்டியிருந்த குதிரைகளில் மூன்றைக் கொன்றுவிட்டார்கள். இப்படி அர்ச்சுனனுடைய குதிரைகள் கீழேவிழவே, கவுரவருக்கெல்லாம் சந்தோஷத்தினாலே கிலகிலவென்று ஒருகோஷமுண்டாயிற்று. சமீபத்திலிருந்தவீமசேனனானவன் அர்ச்சுனனுக்கு நேரிட்ட குறைவையும் கவுரவர்களுடைய கோலாகலத்தையும் பார்த்துச் சகிக்காமல், ஒருநிமிஷத்தில் வேறுகுதிரைகளைக் கொண்டுவந்து அந்தரதத்திற்கட்டினான். இப்படி அர்ச்சுனனுடையகுதிரைகள் விழுந்தனவென்று தாங்களொருவரொடொருவர் சொல்லிக்கொள்ளுஞ்சொல் முடிவதற்குமுன்னமே, முன்போலோடிவருகிற அந்தரதத்தைப்பார்த்த துரியோதனன்-சகுனி-பூரிச்சிரவன்-இந்தமூவரும் மேற்சொன்னசயிந்தவனோடும் கர்னனோடும்கலந்து அந்தரதத்தை வளைத்துக்கொண்டார்கள் இந்த ஐந்து மகாவீரருடனே அந்தத் தேவேந்திரபுத்திரனானவன்ஓர்யோகீஸ்வரன்ஐம்பொறிகளுடனே எதிர்த்துப்போர்செய்கிறதுபோல் தைரியமாய் எதிர்த்துப்போர்செய்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஐந்து மகாவீரர் ஏககாலத்தில் தம்பியைச்சுற்றிக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்தவீமசேனனானவன்கொஞ்சமும் பயப்படாமல் ஐந்து மதயானைகளைக்கண்டசிங்கம்போல் உற்சாகத்தையடைந்து, தானுந் தனதுதேரைச் செலுத்திக்கொண்டு அவர்கள்நடுவிற் பிரவேசித்தான். அப்போது அவ்வைந்துசூரரும்தனித்தனியே ஒவ்வொருபாணம்போட்டு, ஐந்துபாணங்களினாலே வீமசேனனுடைய குதிரைகள் நான்கையும்சாரதியையும்யமலோகம்சேரும்படிசெய்தார்கள் அந்தவாயுவின்மகன் உடனேகுதிரைகளுஞ்சாரதியுமில்லாத தேரினின்றுங் கீழேகுதித்து, கையிற் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு நாநாவிதமாகிய யுத்தவழிகளையெல்லாம்நடத்தினான் இவ்வாறு நடத்திக்கொண்டேசர்ப்பங்களைக்கண்ட கருடன்போலக்குதிரைகளின்கழுத்துக்களிலேயும், தேர்களின் உருளைகளிலேயும், நுகத்தடிகளிலேயும், இருசுகளிலேயும், ஏறி ஏறிச் சத்துருக்களைக் கண்டங்கண்டமாக வெட்டினான்

இப்படி வெட்டிக்கொண்டிருக்கிற வீமனுடையகவசத்தையும்-ஆயுதத்தையும் கர்னன் துண்டித்துத்தள்ளினான். அதைச்சற்றும்லட்சியம்பண்ணாமல்வீராவேசத்துடனே மான்கூட்டத்திற் புலிபுகுந்ததுபோற் கவுரவசேனையிற் புகுந்து நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற வீமனைப்பார்த்த அர்ச்சுனன், ஓ! ஓ! இவர் கவசமுமில்லாமல்தேருமில்லாமல் சேனைகளினடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டாரென்று திருஷ்டத்துயும்னன்-சிகண்டி-இரட்டைப் பிள்ளைகள்-இவர்கள் நால்வரையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் ஓடிவந்தான். பின்பு பத்து மகாரதர்களுக்குங் கடினமானயுத்தம் நடக்கவாரம்பித்தது. அந்தச் சண்டையில் அவர்கள் விடுத்த பல அம்புகளினாலே அவ்விரதங்களின்கொடிகள் குதிரைக்ள் முதலாகிய யாவு மறைந்துவிட்டன. தூளிகளெல்லாங்கிளம்பி அந்த இரண்டுசேனைகளையும் இருள்போற் கம்மிக்கொண்டன. இந்தப்படிக்கு நெடுநேரம் சரியான யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, கர்னன் அர்ச்சுனனை மிகவும் பராக்கிரமித்து எதிர்த்து, தன்னுடைய வில்லைவளைத்து, நாணி ஏறிட்டுப்

பாணத்தைத்தொடுத்துக் காதளவுமிழுந்து, மேகம்
மழைபொழிவதுபோற் பொழிந்து அர்ச்சுனனுடை
யதேர் ஸ்தம்பித்துப்போகும்படி செய்தான். இப்
படி செய்ததினாலே அர்ச்சுனனானவன் தனது தேர்
க்குதிரைகள் நின்றவிடத்தி னின்றும் ஓரடிகூடஎடுத்
து வைக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கக் கண்டு, மிகவும்
கோபத்தினாலே கண்களெல்லாம் சிவந்து சுழலிடப்
பிரளயகாலத்து யமன்போல் அதிஉக்கிரரூபங்கொ
ண்டு, இக்கர்னனைக்கொல்லவேண்டுமென்று வச்சி
ராயுதத்திற்கும் காலதண்டத்திற்கு மொப்பாகிய
மூன்று அம்புகளைச் சந்தானஞ்செய்து அவன்மீதிற்
பிரயோகித்தான். அந்த மூன்றம்புகளும் தைத்தமா
த்திரத்திலே அச்சூரிய புத்திரன்நெருப்பில்விழுந்த
புழுப்போலத்துடித்து மூர்ச்சித்து, தனது தேரிலி
ருக்கிற கொடிக்கம்பத்தைக் கைகளாலேபிடித்துக்
கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் விழுந்தான்.

இப்படி விழவே அவனுடைய சாரதியானவன்
தனது எஜமானனைக் காக்கவேண்டுமென்று விரை
வில் தேரைப் பின்னுக்குச் செலுத்தினான். அது
கண்டபாஞ்சால வர்க்கத்தோரெல்லாம் சிரித்து
அட்டகாசஞ் செய்தார்கள். அப்போது துரியோத
னனை நாணமும் பயமும்பிடித்துக்கொண்டதினாலே
அவன் பிரமை பிடித்தவன்போல் வெருள வெருள
விழித்துக்கொண்டு, பகற்காலத்து விளக்குப்போலி
ருக்கிற முகத்துடனே நின்றான். அதுகண்ட சேனை
களெல்லாம் அந்த வீமார்ச்சுனர்களுடைய சவுரி
யத்திற்கு நிற்கமாட்டாமையினாலேயும், தங்கள் ரா
ஜனும் ஒய்ந்துபோனபடியினாலேயும், கதியொன்று
மில்லாமல் திக்குகள்தோறும் ஓடவாரம்பித்தான்.
இப்படி பெருங்காற்றி லகப்பட்ட சருகுகள்போற்
சிதறிநிற்கிற கவுரவசைனியங்களை யெல்லாம் பார்
த்த சகுனியானவன் ஓடி, எல்லாரையும் சமாதான
ப்படுத்தி மறுபடியுங்கும்பலாகக் கூட்டினான். அப்
பால் துரியோதனன் தன்தம்பிமார்கள் முதலான
வர்களுடனே மறுபடியும் சேனையைக் கூட்டிக்கொ
ண்டு யுத்தத்துக்கு ஆரம்பஞ்செய்தான். இப்படிச்
சன்னதப்பட்டுவருகிறதுரியோதனனைவீமன்கண்டு,
அரக்குமாளிகையை நினைத்துக்கொண்டு, காலாக்கி
னிருத்திரன்போல் துரத்திவந்தான். வரும்போது
அந்த யுத்தபூமிக்குச் சமீபத்திலே அனேகங்கிளைக
ளோடுகூடிய பெரியமரமொன்றைக்கண்டு அதைவே
ரோடே பிடுங்கிக்கொண்டு, வச்சிராயுதத்தைக்கை
யிலேந்திக்கொண்டு அசுரரைக்குறித்து இந்திரன்
வருவதுபோற் பகைவர்பேரிற் பாய்ந்தான். இப்படி
யாகப்பாய்ந்துஓர்பெருங்காற்று வானத்திலிருக்கும்
மேகங்களைச்சிதற வடிப்பதுபோல் துரியோதனன்
சேனையைச் சிதறஅடிக்கவே, முன்னமே வர்ச்சுன
னுடைய பாணங்களினாலே துளைக்கப்பட்ட தேகங்
களையுடைய சகலராஜாக்களும் நின்றுஎதிர்க்கமாட்
டாமல், தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களிற்போய்ச் சே
ர்ந்தார்கள். பாஞ்சாலரும் சந்தோஷத்தோடே பட்
டணம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

இப்படி தேவர்களுக்கும்அசுரர்களுக்குநேரிட்
டதுபோல் நேரிட்ட யுத்தத்திலே பாண்டவர்கள்
வெற்றிபெறவே, யாவரும் திரௌபதியையும் பாஞ்
சாலனையும் நல்லபாக்கியமுள்ளவர்க ளென்றுசொல்
லினார்கள். எதிர்த்த அரசர்களிலும் அனேகர் பா
ண்டவர்களிடத்தில் வைரம்விட்டு, மகாயோக்கியர்த
ளென்று கொண்டாடினார்கள் ஆனால்சகுனி-சைந்த
வன்-கர்னன்-துரியோதனன்-துச்சாதனன்-முதலா
கிய சிலருக்குமாத்திரம் மிகவும் துக்கமாயிருந்தது.
ஆகிலும்அவர்களும் மனதிலேயே வெந்துகொண்டி
ருந்தார்களேயல்லது, வாயினாலே ஒன்றுஞ்சொல்ல
வில்லை. பின்பு சகலராஜாக்களும் தங்கள் தங்கள்
பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். திரிதராஷ்டிரன்
புத்திரரும் அத்தினாநகரியை அடைந்தார்கள். பா
ண்டவர்களும் ஜயலட்சுமியை விவாகஞ்செய்தவர்
போல்ஜயபேரிகள்சிறப்போடுமுழங்க, வந்திகளெல்
லாம் கட்டியங்கூறிப்புகழ, திருஷ்டத்துயுமன் முத
லான பந்துக்களெல்லாம்புடைசூழ்ந்துவர, சேனாதி
பதிகளும் மந்திரிகளும் ஜயஜயவென்றுசொல்லி மரி
யாதை கொண்டாட, படைவீரரெல்லாம் குதிரை
களையும் யானைகளையும் விளையாட்டினால் தாராகதி
முதலிய நடைகளுடனே திருப்பிக்கொண்டு ஆயு
தங்களைப் பளபளவென்று சுழற்றிக்கொண்டு சூழ்
ந்துநடக்க, இவ்விதமான வைபவத்துடனே திவ்விய
ரதங்களின் மீதிலேறிக்கொண்டு, சத்திரசாமராதிக
ளுடனே நீர்தெளித்துத் தோரணங்கட்டிக்கொடிக
ளேற்றி மலர்கள்தூவிப் பொறிகளிறைத்து அலங்க
ரிக்கப்பட்ட விதிகளையுடைய பாஞ்சாலநகரத்திலே
பிரவேசித்து, பட்டணத்திலிருக்கும்பெண்பிள்ளைக
ளெல்லாம் தங்கள் கடைக்கண் பார்வையாகிய கரு
நெய்தல் மாலைகளைஎறியச் சிறுவர்முதற் கிழவர்
வரையிற் கும்பல்கும்பலாகக்கூடி வேடிக்கைபார்க்க
அரண்மனையிற்சென்று, இராஜோப சாரங்களுட
னே திரௌபதியின் கண்களாகிய குவளைமலர்களு
க்குப் பூரணசந்திரன்போல் விளங்கிக்கொண்டு நவ
ரத்தினமயமாய்ச் சொலிக்கின்ற சபையிற்சென்று
மணியாசனங்களில் வீற்றிருந்தார்கள்.

இந்தக்காரியங்களெல்லாம் நடப்பதற்கு முன்
னமேதானே துவாரகாபுரிக்குத் தூதரைப் பாண்ட
வரனுப்பியிருந்தார்கள் அத்தூதர் கிருஷ்ணன் பல
ராமன் இவர்களிடத்திற்குப்போய்ப் பாண்டவர்கள்
க்ஷேமமாக இருக்கிறதாகவும், எதிரிகள் எதிர்க்கப்
போகிறதாகவும் சொல்லவே; அவர்கள் அந்தநிமிஷ
த்திற் சதுரங்கமாகிய சைனியத்தைக் கூட்டிக்கொ
ண்டு பாஞ்சாலநகரத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். இங
கு வரும்போதயுத்தம் ஒய்ந்திருந்ததைக்கண்டு, சந்
தோஷத்துடனே பாண்டவர்களைக்கட்டிக்கொண்டு
குந்தியையும் உபசரித்து, திரௌபதிக்கு உயர்ந்த
ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கொடுத்துக்

கொண்டாடினார்கள். துருபதமகாராஜனும் துவாரகாநகரியின் மன்னவர்களாகிய இவர்களைத்தேவோபசாரங்களாலே பூசித்தான். இப்படிபூசிக்கப்பட்டுப் பாண்டவர்களுடன்கூட யாதவர்களும் சந்தோஷமாய்வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருந்தார்கள். துரியோதனன் அசுவத்தாமாவுடனேயும் கர்னனுடனேயும் பாண்டவர்க்குப் பெருமைவந்ததினால் தனக்குண்டாகிய துக்கத்தைப்பேசிக்கொண்டு, துர்ச்சாசனனைநோக்கி, சீ! சீ! என்னநம்முடைய பராக்கிரமம்? நம்முடைய ஆண்மையைச்சுடவேண்டும். நாம்செய்தபிரயத்தினத்திற் பாண்டவர்மறுபடி தப்பினார்களே புரோசனன் மிகவுமூடனாகையால் வீணாகத் தன்னுயிரைமாத்திரம் விட்டான். இந்தஅர்ச்சுனன் பார்ப்பார வேடத்தோடு இராமலிருப்பானேயாகில் அந்தப்பாஞ்சாலன் மகளை அடையவொட்டாமற் செய்யலாம். நம்முடையவர்க ளித்தனைபேரில் ஒருவனும் இதுதெரிந்துகொள்ளமாட்டாமற் போனானே இந்தப்பாண்டவர்கள் பிட்சைக்காரப் பார்ப்பாராக விருந்தகாலத்திலே, எளிதில் இவர்களைநாசஞ்செய்து போடலாம். தெரியாமற்போயிற்று மனிதனுடைய முயற்சி ஒன்றுக்குமுதவாது தெய்வபலமேபலமன்றி வேறில்லைஎன்று சொல்லித் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு, பாண்டவர்களுக்குவந்த சிறப்பைநினைத்து நினைத்துப்பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, திருஷ்டத்துயும்னன்-சிகண்டி-முதலானவர்களுடைய சவுரியமாதி தயிரியங்களை நினைத்துத் திகிலடைந்து ஒன்றுந்தோற்றாமல், நூதனமாக மாங்கிலியமிழந்தவள்போல் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வீட்டுக்குள்ளேவந்து பேர்ந்தான். விதுரனானவன் பாண்டவர்கள் திரௌபதியை விவாகஞ்செய்து வெகுசம்பத்தையும் ஜயத்தையும் அடைந்து பெருமை பெற்றதையும், துரியோதனாதிகள் அபஜயத்தை அடைந்துஉறங்கியிருப்பதையும்அறிந்து, மனதிலே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, திரிதராஷ்டிர னிடத்திற்குவந்து, ஐயா! குருவமிசத்துப் பிள்ளைகள் தெய்வச்செயலால் திரௌபதியை அடைந்து வெற்றிபெற்றார்கள் என்றுசொன்னான்.

இதுகேட்ட அந்தகனும் நல்லபாக்கியம் நல்லபாக்கியம்என்றுகொண்டாடி, மிகுந்தகளிப்புடனே அந்தத்திரௌபதி நமது துரியோதனனுக்குப் பாரியையாயினாளென்று நினைத்து, விதுரா! நம்முடைய பொக்கிசத்திலிருக்கிற உயர்ந்த ஆபரணங்களைத் திரௌபதிக்குக்கொடுத்து அலங்காரஞ்செய்வித்து, அவளுடனே துரியோதனனை என்னிடத்திற்குச் சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்றான். அதுகேட்ட விதுரன் கொஞ்சஞ்சிரித்துக்கொண்டு, துரியோதனனுக்குஅல்ல, பாண்டவர்களுக்குப் பாஞ்சால கன்னிகைபெண்டாட்டி ஆயினாள் என்றுசொன்னான். அதுகேட்டுமனதிலே பொறாமையிருந்தாலும் வெளிக்குவிதுரனைப்பார்த்து, விதுரா! மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. எனக்கு என்பிள்ளைகளெப்படியோ அப்படியே பாண்டுபுத்திரரும். ஆதலால் நல்லகாரியம் நம்முடைய குலத்தார்இவ்வளவுகீர்த்தியைப்பெற்றது நமக்குப்பெருமை அன்றோ? தெய்வானுகூலத்தாற் பாண்டவர்கள் நெருப்பில் நின்றுந் தப்பிப்பிழைத்து, சகலராஜாக்களுக்குமுன்னே யந்திரத்தை அடித்து, இராஜகன்னிகையை அடைந்து பாஞ்சாலனுடைய பலம்பெற்று விளங்குகிறார்கள். மிகுந்த பராக்கிரமங்களை யுடைய துருபதமகாராஜனை அடைந்ததால க்ஷேமத்தை அடைதற்குத் தடையில்லை. என்றுபேசிக்கொண்டிருக்கிற திரிதராஷ்டிரனைவிதுரன்பார்த்து, மகாராஜனே! உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் ஸ்திரமா யிருக்கவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்கிறேன். என்றுசொல்லிவிட்டுத் தனது மாளிகைக்குச் சென்று மகாகளிப்புட னிருந்தான்.

திருக்கலியாணச்சருக்கம்-முற்றிற்று.

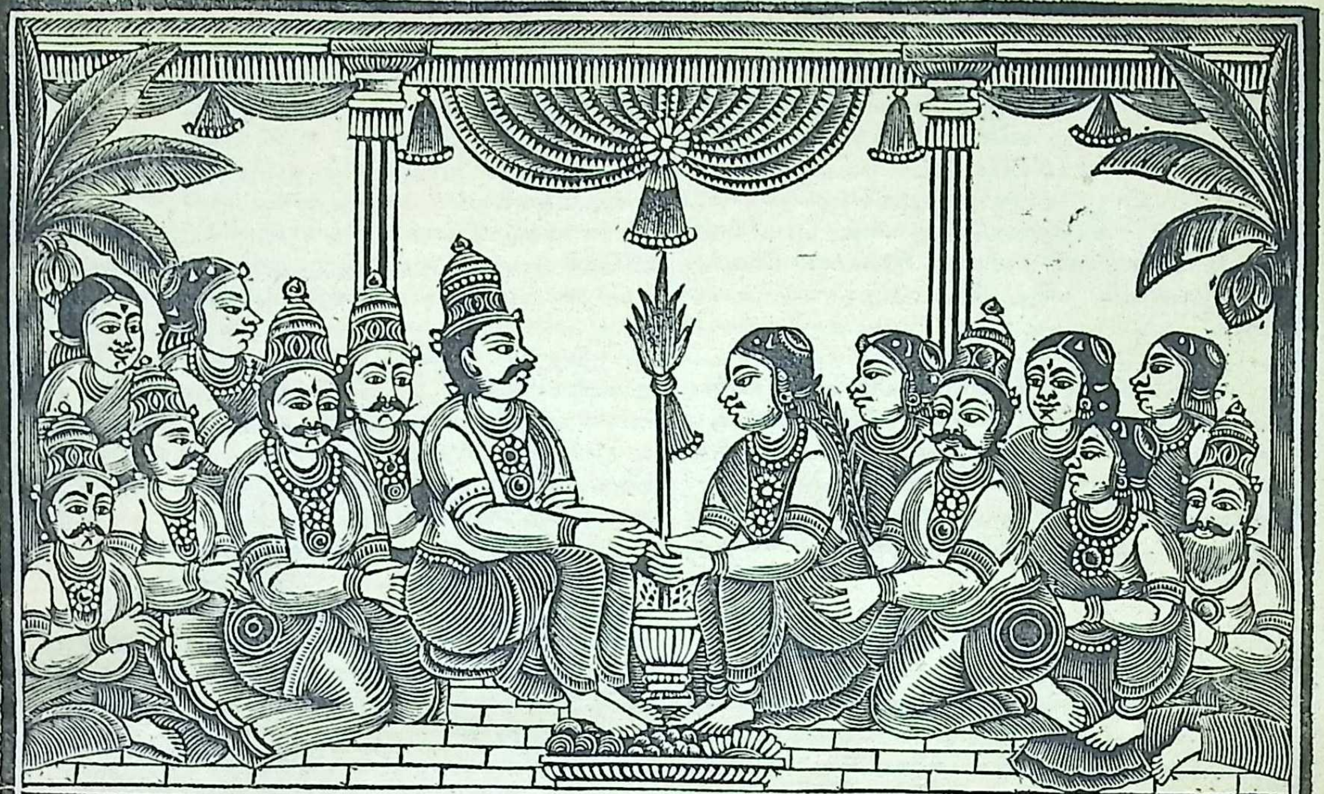
பதினோராவது.

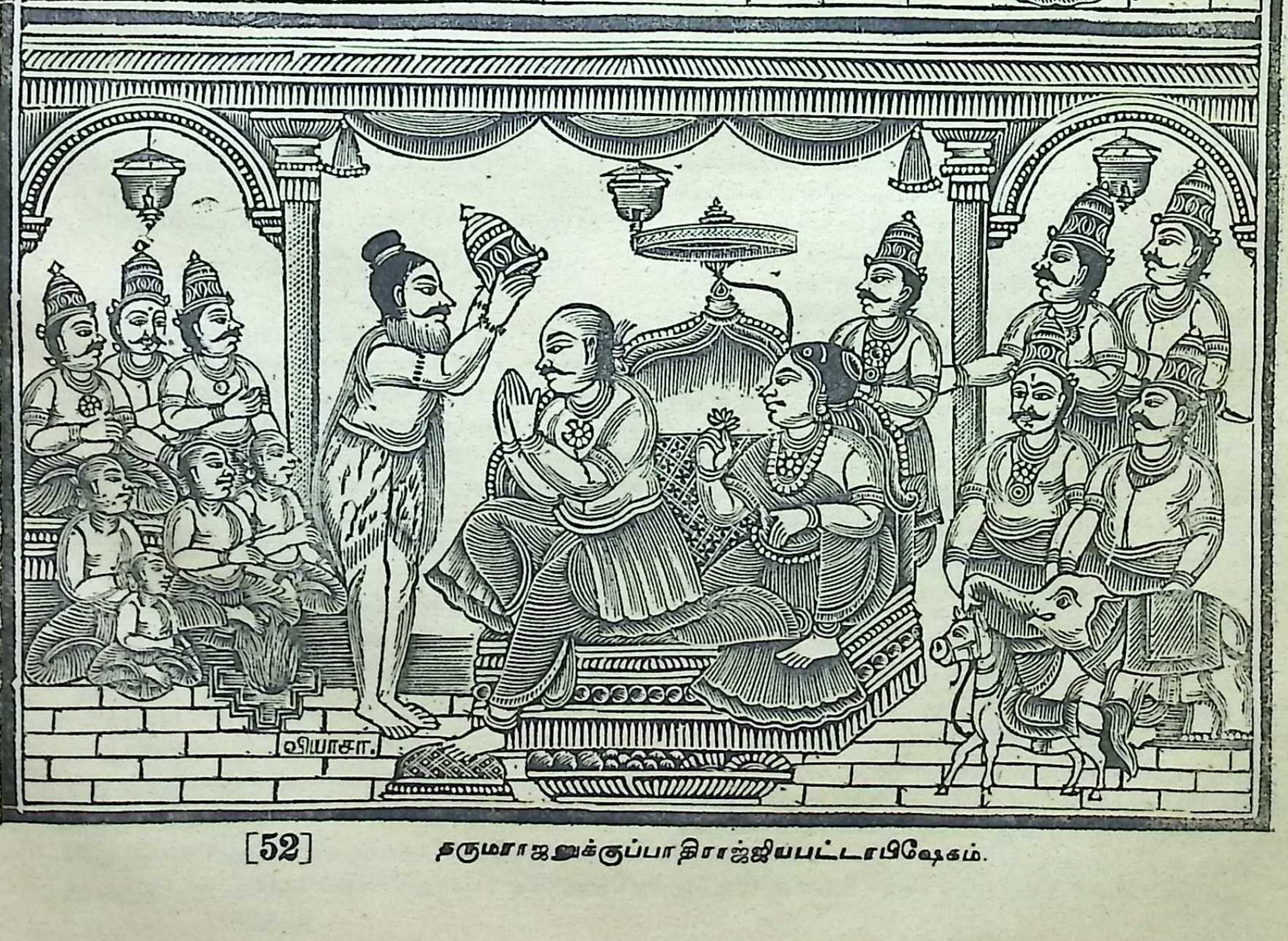
திருமுடிபுனைந்த சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அராவணை துறந்துபோந்தன் றசோதைகண்
களிப்பநீடு, தராதலம் விளங்கவெண்ணெய்த் தாழி
சூழ் தரநின்றாடிக், குராமணங் கமழுங்கூந்தற் கோ
வியர் குரவைகொண்ட, புராதனன் றனையேயேத்
தும் புனிதர்தாள் போற்றிசெய்வாம்.

கேட்டீரோஜெனமேஜெபமகாராஜனே! இந்தவார்த்தைகளை அருகிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த துரியோதனனும் கர்னனும், அக்குருட்டுராஜாவினிடத்திற்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்துதங்களை அறிவித்து நின்றார்கள். பின்பு அவனுத்தரவினால் ஆசனத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டு, தகப்பனாரைப் பார்த்து துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: ஐயா! விதுரனிருக்கும்போது இந்தவார்த்தை சொல்ல அஞ்சினேன். இப்போது ஏகாந்தமாக இருக்கிறபடியாற்சொல்லுகிறேன்என்னகாரியஞ்செய்கிறீர்சத்துருக்களுடைய

தருமராஜனுக்குப்பாதிராஜ்ஜியபட்டாபிஷேகம்.

மேன்மையைத் தனதுமேன்மையாக எண்ணிப்பேசுகிறீரே: விதுரனுக்கெதிரே பாண்டவர்களைத் துதிக்கிறீரோ: இது என்ன அநியாயம்? நீர் செய்யவேண்டிய காரியத்துக்கு விரோதமானகாரியஞ் செய்வது நியாயமோ? அவர்களுக்குச் சகலவிதத்திலும் பலங்குறையச்செய்தாலன்றோ நாம்பிழைக்கலாம். ஆகையால் நாம் தற்காலத்தில் ஒரு உபாயஞ் சிந்திக்கவேண்டும். அப்படி ஏதாகிலும் ஒருகாரியஞ் செய்யாமற்போனால், அவர்கள் நம்மை நம்முடையவர்க்கத்துடனே விழுங்கிப்போடுவார்கள் என்றுசொன்னான். இந்தச் சொல்லைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன்- ஓ குழந்தைகளே! உங்களுக்கிருக்கிற அபிப்பிராயம் போலேதான் எனக்கும் அபிப்பிராயமிருக்கிறது. இரவும்பகலும் இந்தச் சிந்தைதான் என்மனதிற் குடிகொண்டிருக்கிறது. ஆகிலும் விதுரனுக்கு முன்பாக என்கருத்தை வெளிப்படுத்துவது நியாயமாக இருக்கவில்லை. ஆதலால் அவனுடைய கருத்துக்குத் தக்கபடி அவனுக்கு எதிரே பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்படி பேசிக்கொண்டு அவர்களுடைய குணங்களை யெல்லா மெடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற படியினாலேதான், என்னை உங்களிடத்திற் பட்சபாதமில்லாமற் சமமாகவிருக்கிறவனாக நினைக்கிறான். வேறுவிதமாக அவன் என்னைத் தெரிந்துகொண்டால், வீணாகத் தூஷணைசெய்வான். ஆகையால் இப்படி நானிருக்கிறேன். இப்போது நடக்கவேண்டியதற்கு நீ உபாயமென்ன சிந்தித்திருக்கிறாய்? இக்கர்னனென்ன சிந்தித்திருக்கிறான்? நீங்கள் அதுகளைச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லவே துரியோதனன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

திரிதராஷ்டிரனோடு துரியோதனனுங் கர்னனும் துராலோசனைசெய்தல்.

ஐயா! கேளும்: இரகசியமாகத் தந்திரங்களிலே சமர்த்தராகியும் நமக்கு இதமானகாரியஞ் செய்யத் தகுந்தவர்களுமாகிய பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்களைக்கொடுத்துச் சந்தோஷம் வரச்செய்து, அவர்களைக்கொண்டு குந்தியின்மக்களையும் மாத்திரியின் மக்களையும் வேறுபடுத்துவோம். அல்லது துருபதராஜனையும் அவனுடைய பிள்ளைகளையும் பொருளைக்கொண்டு பேதிக்கச்செய்து ஒருவரோடு ஒருவர் சேரவொட்டாமலும், பாண்டவர்களுக்கு மவர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமை வரும்படியாகவும் செய்வோம். அல்லதந்த ராஜாவினுடையமந்திரிகளை வேறுபடுத்தி நம்முடைய பக்ஷத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுவோம். அல்லது அம்மந்திரிகள் உதிஷ்டிரனிடத்திற் பக்ஷமில்லாமலிருக்கும்படி செய்விப்போம் இல்லாவிட்டால் மெள்ள அந்தமந்திரிகளைக் கொண்டாவது இன்னும் யாரைக்கொண்டாவது பாண்டவர்களுக்கு இந்த அஸ்தினாகரில் வாசஞ் செய்வதில் தொந்தரவும் அங்கேயே வாசஞ்செய்வதில் சவுக்கியமும் இருப்பதாகத் தெரிவித்து, அவர்களை இங்கேவர மனதில்லாமல் இருக்கிறவர்களாகச் செய்வோம். அல்லது அதிக சாதுரியமுடைய புத்திமான்களைக்கொண்டு, பாண்டவர்களை ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஆகவொட்டாமற் செய்வோம். அல்லது திரௌபதிக்குப் புருஷர்கள் ஐந்துபேராகையால், அவளைச் சிலரிடத்தில் இஷ்டமுடையவளாகவும் சிலரிடத்தில் வெறுப்புள்ளவளாகவும் செய்வோம். அந்த ஐவரையாவது அவளிடத்திற் பேதப்பட்டு நிற்கும்படிசெய்வோம். இவைகளிலொன்றுமாகாமற்போனாலும் வீமசேனனையாவது ரகசியமாகக் கொலைசெய்யவேண்டியது. அவனல்லவோ அவர்களுக்குள் மகாபலசாலி. அவனுடைய பலத்தாலேயல்லவோ பாண்டவர்கள் நம்மை மதிக்காமலிருக்கிறார்கள். ஆபத்துகளில் அவனாலே அவர்கள் சகலவிதத்திலும் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அல்லது அர்ச்சுனன் சம்பாதித்தபெண்ணை மற்றவரும் விவாகஞ்செய்து கொண்டதினாலே, அவனுக்கும் அவர்களுக்குமாவது விரோதம் வரச்செய்வோம். முன்னம் யாவற்றினும் துணிவுள்ள வீமனையேகொன்றுவிட்டால், மற்றவர்கள் இறகொடிந்த பக்ஷிபோற் பலமற்று இராச்சியச்சிந்தையே இல்லாமற்போவார்கள். வீமசேனன் பக்கபலமாயிருந்தால் தான் அர்ச்சுனனைச் செயிக்கக்கூடாது. இல்லாவிட்டால் அர்ச்சுனனை எளிதிற் செயித்துப் போடலாம். இப்படி ஒருவரோடொருவரைப் பேதித்தால் அயிக்கியமில்லாமற் கலங்கி, ஒருவரையொருவர் நாசஞ்செய்ய நினைப்பார்கள். அப்போது நாம் அந்தப் பக்ஷத்திற் சேர்ந்து சண்டப்பிரசண்டமாய் அடித்து யாவரையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாம். ஸ்திரீநிமித்தமாகக் கலகமுண்டாக்கினாற் பாண்டவர்கள் நமக்கு அதிசீக்கிரத்தில் ஸ்வாதீனப்படுவார்கள். வீமசேனனைக் கொன்றுவிட்டால் அவர்கள் பலமற்றுத் தேசமழிந்துபோய் நம்மைப் பலசாலிகளாக நினைத்துப் பாதங்களில் விழுவார்கள். அப்படிவிழுந்தால் அவர்களுக்குச்சில ஏவற்றொழில் நியமித்து, நாம் சுகமாக இராச்சியத்தை ஆளலாம். அல்லது சில தைரியசாலிகளைக்கொண்டு பாண்டவர்கள் கர்வித்திருக்கிறதைத் துருபதனுடைய புத்திரருக்குத் தெரிவித்து அகங்காரமுண்டாக்கி விரோதம்வரச் செய்வோம். அல்லது நல்ல அழகுள்ள ஸ்திரீகளைக் கொண்டு பாண்டவர்களைத் தனித்தனியே மோகிக்கச்செய்து திரௌபதிக்கு விரோதம்வர நடத்தினால், அதினாலே பாஞ்சாலர்கட்கும் அவர்கட்கும் பிரிவினையுண்டாகும். அல்லாமற்போனால் பாண்டவர்களை இந்தப் பட்டணத்துக்கு வரும்படிச் சொல்லியனுப்புவித்து, நடுவழியில் அவர்கள் பராக்காயிருக்கும் காலத்திற் சுறுசுறுப்புள்ள தலையாரிகளாலே கொலைசெய்விப்போம். இப்படி அனேகவித உபாயங்களிலே எது உமக்கு யுக்தமாகத் தோற்றுகிறதோ? அதைச் சீக்கிரத்திற் செய்யவேண்டும். துரு

பதமகாராஜனிடத்திலே அவர்கள் ஸர்ச்சிதப்படுகிறதற்கு முன்னமே ஏதாகிலும் தந்திரம் செய்தால் நம்முடைய இஷ்டம் கூடி வருமேயல்லது, அப்பாற் கூடிவரமாட்டாது. இதுதான் எனக்குப் பாண்டவர்களுடைய நாசகாரியத்தைக் குறித்துத் தோற்றுகிற ஆலோசனை. இது நல்லதோ கெட்டதோ நீங்கள் யோசியுங்கள். அண்ணா கர்ணா! நீ இதைக்குறித்து என்ன நினைக்கிறாய் சொல்லென்று பேசிமுடித்தான் துரியோதனன்.

பின்பு துரியோதனனை நோக்கிக் கர்னன் சொல்லுகிறான்: ஓ என்னருமைத்தம்பி! உன்னுடைய கருத்து எனக்கு நன்றாகத் தோற்றவில்லை. ஏனென்றால் பாண்டவர்கள் உபாயத்தினாலே வெல்லப்படமாட்டார்கள். முன்னமே நீ அனேகவித தந்திரங்களாலே அவர்களைச்செயிக்க முயற்சிசெய்திருக்கிறாய். அதிலேதாவது கூடிவந்ததா? குழந்தைகளாய் இறகு முளைக்காமல் இங்கேயிருக்கையிலேயே தந்திரங்களினாலே வெல்லக்கூடாதவர்களை, இப்பொழுதிறகுமுளைத்து வேறுதேசத்தி லிருந்துகொண்டு நன்றாய்ப் பெரிய ஒத்தாசைகளினாலும் சாமர்த்தியங்களினாலும் உயர்ந்திருக்கும்போது, தந்திரங்களுக்கு உட்படுவார்களா? இது வீணாகிய எண்ணமல்லவா? ஸ்திரீமுதலாகிய ஏழுவிசனங்களினுடைய குற்றமறிந்த அவர், அவைகளுக்கு உட்படமாட்டார்களே: அவர்கள் தங்கள் தகப்பன் பாட்டன் முறையில் வந்த அரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க முயற்சியோடு கூடியிருப்பார்களேயல்லது வேறில்லை. அவர்கள் மிகவும் குணசாலிகளும் புத்திசாலிகளுமாகையாலே, ஒருவரோடொருவர் பேதிப்பதும் அசாத்தியந்தான். அவரெல்லோரும் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்திலே அயிக்கப்பட்டுச் சிநேகித்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவளுக்கும் அவர்களுக்கும் விரோதம் வரச்செய்வதும் அசாத்தியமான காரியம். பிக்ஷுக்காரராகக் காணப்பட்டபோதே அவர்களைக் காதலித்த அந்தத் திரௌபதி, சம்பத்தடைந்து விளங்குந்தசையில் எப்படி பேதிக்கப்படுவாள்? அன்றியும் லோகத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு வெகு புருஷரைப் போகிக்கவேண்டுமென்கிற கருத்து இயல்பாயிருக்கின்றது. அப்படி இருக்க நியாயவழியால் அச்செயல் அவளுக்குக் கிடைத்திருக்குங்கால் அவளை எப்படி பேதிக்கலாம்? அந்தப்பாஞ்சாலனும் நியாயஸ்தன். சத்தியசந்தன் குணசாலி வெகுநாளாகப் பாண்டவர்களுடைய உறவை விரும்பியிருந்தவன். அவனுடைய குமாரர்களும் அப்படிப்பட்டவர்கள். சூரர்கள் தங்களையொத்த சூரரைச் சேர்த்துக்கொள்ள மிகவிருப்பமுடையவர்கள். ஆதலால் நாம் என்னகொடுத்தாலும், என்ன கெடுத்தாலும், என்ன உபாயஞ்செய்தாலும், பாண்டவர்களை ஒருக்காலும் விடமாட்டார்கள். அவர்களுடைய மந்திரிமுதலானவர்களும் தங்கள் யஜமானிடத்திலே அதிகபக்ஷமுடையவர்களாதலால், அவர்களையும் பேதிக்கக்கூடாது இன்னும் அந்த ராச்சியத்திலும் மற்றவிடங்களிலும் இருக்கிற சகலமான பேர்களும், பாண்டவர்களிடத்தில அன்புவைத் திருக்கிறார்கள். ஆதலாற் சகலவிதங்களில் யோசித்தாலும்அவர்களுக்குக் கெடுதியாகிய வேறுபாட்டைஉண்டாக்குவது அசாத்தியந்தான் அன்றியும்-அவர்கள் எப்போதும் பராக்காயிராமற் சாக்கிரதையாகவேஇருப்பார்கள். ஆதலால் மோசஞ்செய்து கொல்லலாவது, பேதித்துக் கீழ்ப்படுத்தவாவது, பிரமாவுக்கும் சாத்தியமன்று நீசொன்ன உபாயங்களில் ஒன்றும் எனக்கு யுக்தமென்று தோற்றவில்லை ஆனால்அவர்களைச் செயிப்பதற்கு யுத்தந்தவிர வேறொருபாயம் இல்லை என்கருத்து இதுதான் முடிவில் இதுதான் கூடிவரும். ஆனாலதை இப்போதேதான் செய்யவேண்டும் ஏனென்றால்-அந்தப்பாண்டவர்கள் இன்னும் பலத்தவேருடையவர்களாக ஆகவில்லை. திரண்ட சேனைகளும் பணங்களுமில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் நம்முடைய பக்ஷம் இப்போது அதிகப்பட்டிருக்கின்றது. பாஞ்சாலனுடைய பக்ஷம்மிகவும் குறைந்திருக்கின்றது. இந்தநிலை மாறுபடுகிறதற்கு முன்னமே சண்டைக்கு யத்தினப்படுவதுநல்லது இப்பொழுது நமக்கு மித்திரர்கள் அதிகமாக இருக்கின்றார்கள். வாகனங்களும் உற்சாகமுடையவைகளா யிருக்கின்றன அவர்களுக்கோ அப்படி இருக்கவில்லை. நாம் சாவகாசப்பட்டால் அவர்களும் சாக்கிரதைப்பட்டு மித்திரசம்பத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவார்கள். அன்றியும் துருபத மகாராஜனிடத்தில் நாம்பகைக்கு ஏதுவாகிய காரியஞ்செய்திருக்கிறோம். ஆதலாலே அவன் நம்மைச்செயிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிய உபபலங்களைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளுவான். அப்படி அவன் சகல சம்பத்துக்களுடனே கூடிவிருத்தி யடைவதற்கு முன்னமே, நாம் பராக்கிரமத்தைச் செலுத்தக்கடவோம். மேலும் தேவகியின் மகனாகிய அவர்களுக்குப்பலமாகச் சதுரங்கமாகிய விஸ்தாரசேனைகளுடனே எதுவரையில் வராமலிருக்கிறானோ? அதற்குள்ளாவே பராக்கிரமத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். சாவகாசமானாற் கிஞ்சித்தும் கூடிவரமாட்டாது. அந்தக் கண்ணனுக்குப் பாண்டவர் நிமித்தமாகப் பணங்கள் அல்லது போகம், அல்லது ராச்சியம், அல்லது பிராணன், இவைமுதலாய் எதைவிடவேண்டு மானாலும் விடச்சம்மதியுண்டாயிருக்கிறது. உலோகத்தில் பராக்கிரமத்துக்கு ஈடானது ஒன்றுமில்லை. முன்பரதசக்கிரவர்த்தி யானவர் இந்தப் பராக்கிரமத்தினாலே தான் பூமியைச்செயித்தார். தேவேந்திரனும் பராக்கிரமத்தினாலேதான் மூன்றுலோகங்களையும் செயித்தான் ஆதலால் க்ஷத்திரியனுக்குப்பராக்கிரமமே புகழத்தக்கது. பராக்கிரமத்தினாலே கீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையு முண்டா யிருக்கிறது. ஆகையினால்

யால் உன்மனதிற் பராக்கிரமமே இனிப்பாகவேண்டியது. அல்லாமலும் பாண்டவர்கள் சாமதானபேதங்களென்னும மூன்று உபாயங்களினாலும் சாத்தியப்படமாட்டார்கள் தண்டமென்னும் ஓர்உபாயத்திற்குத் தான் சாத்தியப் படலாம். ஆதலால் நீபராக்கிரமத்தினாலே அவர்களைச்செயித்து இந்தப் பூமி முழுவதையும் ஆண்டுவரலாம். இதுதான் எனக்கு இக்காலத்திற்கேற்ற உசிதமாகத் தோற்றுகிறதேயல்லது, வேறுதோற்றவில்லை என்றுசொன்னான் கர்னன்.

வீஷ்மாதியோர் திரிதராஷ்டிரனாதியோர்க் கறிவுறுத்தல்.

இவையனைத்துங் கேட்டிருந்த திரிதராஷ்டிரமஹாராஜன் சிறிதுநேர மாலோசித்தவனாய் அங்கதேசாதிபனைத்தழுவி, ஓஅண்ணாகர்னா! மஹாபராக்கிரமங்களுடன் அஸ்திரவித்தியா சாமார்த்தியமும், தைரியமும், புத்தியுமுடையவனாகையால் இப்படி சொன்னாய். இதுதகும்தகும் நன்றாயிருக்கின்றது. ஆனால் இந்தக்கருத்தை வீஷ்மர்-துரோணர்-விதுரன் - இவர்களுக்குத்தெரிவித்து நிறைவேற்றினால் நல்லதென்றுசொல்லி அந்த மூன்று பேரையும் சபைக்கு அழைப்பித்து, தான்கேட்டவைகளை யெல்லாம் அவர்களுக்குத்தெரிவித்தான். அதுகேட்டு முதலில் வீஷ்மாசாரியர் சொல்லத்தொடங்கினார் ஒ சற்புத்திரர்களே! பாண்டவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்வது யுக்தமாகத் தோற்றவில்லை. எனக்குத் திரிதராஷ்டிரனெப்படியோ? அப்படியே பாண்டுமஹாராஜனும் காந்தாரியினுடைய மக்கள்போலவே குந்தியினுடைய மக்களும் இதிற்சந்தேகமில்லை அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்கள் என்னை எப்படி இரட்சிக்க வேண்டியவர்களோ? அப்படியே திரிதராஷ்டிரனையு மிரட்சிக்க வேண்டியவர்கள். பாண்டவர்கள் விஷபத்தில் எனக்கும் திரிதராட்டிரராஜாவுக்கும் எப்படியோ? அப்படியே துரியோதனனுக்கும், மற்றுமுண்டான குருவமிசக் குருத்துகளுக்கும், அன்னியர்களுக்கும் இருக்கவேண்டியது ஆனதால்- அவர்களோடுபோர்செய்ய வேண்டியதெனகிற நினைப்பு எப்படி கூடும்? ஒதுழந்தாய் துரியோதனா! நீஅவர்களுடன் சந்தியை விரும்பிப் பாதிராச்சியங் கொடுக்கவேண்டும். இந்த ராச்சியம் அவர்களுக்கு மூன்றும் பாட்டன்முதல் தகப்பனார்வரைக்கும் முறையேவந்தது. நீஇந்த ராச்சியத்தை நம்முடைய பிதுராச்சிதமாக வந்ததென்று அபிமானித்து விரும்புகிறதுபோல், அவர்கட்கும் அபபடிப்பட்டஅபிமானத்தினால் விருப்பமிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு இந்த ராச்சியம் கிடையாமற் போகும்போது, உனக்குத் தான்ஏது? அவர்கள் இந்தராச்சியத்தை முன்னமேநியாயமாக அடைந்தார்கள். நீஅதருமத்தினால் மேற்போர்வையாகப் போர்த்திருக்கிறாய். இப்படி யிருக்கிறபடியினாலே, அவர்களுக்கு நல்லவார்த்தைசொல்லிஅழைத்துவந்து பாதிராச்சியம் கொடுக்கவேண்டும் இப்படிசெய்வதுதான் நம்மெல்லோருக்கும் இதமாய்இருக்கும் மாறுபடச்செய்தால் சந்தேகமில்லாமற் கேடு நேரிடும் உன்னையும் அபகீர்த்தியானதுகெட்டியாய்க்கட்டிக்கொள்ளும் இனியேனும் கீர்த்தியை நிறுத்திக்கொள்ளப்பார் கீர்த்தியென்பதே மனிதனுக்குச் சம்பத்து கீர்த்தி அழிந்த மனிதன் உயிரோடுபிழைத்திருப்பது ஓர்பிழைப்பன்று கீர்த்தி யுள்ளவனுக்குப் பூதவுடம் பிறக்கினும் புகழுடம்பு என்றும்நிலைத்திருக்கும். ஆதலால் தருமமாகியும் கீர்த்தியாகியுமிருக்கிற காரியத்தில் நீபிரவேசிக்கவேண்டும் இது உனக்கும், எங்களுக்கும், இந்தக்குலத்துக்கும்,நன்மையாயிருக்கும் ஏதோ தெய்வச்செயலாலே அந்த வீரர்களும் அந்தக்குந்தியும் பிழைத்திருக்கிறார்கள். கொடிய பாவியாகிய புரோசனன்உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றச்சென்று கஷ்டப்பட்டு அழிந்துபோய் விட்டான். அந்தநற்குலப்பிறப்பு நன்னடக்கையுமுள்ளகுந்தி தன்மக்களுடன் வெந்து போனதாக என்று கேள்வியுற்றேனே? அதுமுதல் இவ்வுலகத்தில் ஒருபிராணியையும் பார்க்கச் சகிக்காம லிருந்தேன். ஓதுரியோதனா! உலோகவதந்தியை நீயோசித்துப்பார். அந்தவிஷபத்தில் உன்னை எப்படி தூஷிக்கிறார்களோ? அப்படி புரோசனனைத் தூஷிக்கவில்லை உன்னாலேயே இக்கொடியசெய்கை நடத்தப்பட்டதாக யாவருஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மஹாபாதகத்திற்கு நீஆளாவது எனக்குமிகவும் வியசனமா யிருக்கிறது தெய்வாதீனம் இப்போது அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்ததினாலே உனக்கு அந்தப்பாவமும் அபவாதமும் நீங்குகிறதற்குக் காரணமாயிற்று. இனி அவர்களோடுநீசந்தி செய்துகொள்வது கீர்த்திக்கும் நன்மைக்கும் காரணமாகும். அந்தமஹாவீரர் பிழைத்திருக்கையில், அவர்களுடைய பிதுரார்ச்சிதமாய் வந்தபாகத்தை இந்திரன்கூட எடுத்துக்கொள்ளச் சமர்த்தனாக மாட்டான் அவர்கள் ஐவரும் தருமமுடையவர்கள் மேலும் அவர்கள் இந்தராச்சியத்திற் பாத்தியமுள்ளவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை நீஅநியாயமாய்த் துரத்திவிட்டாய் ஆதலால் தருமமாகிய காரியஞ் செய்ய மனமும்-என்னிஷ்டப்படி நடக்க அன்பும்-பட்சபாதமில்லா திருக்கக்கருத்தும்-உனக்கிருந்தால் அவர்களுக்குப் பாதிராச்சியம் கொடுத்துவிட்டு நீ பாதிராச்சியத்தை வைத்துக்கொண்டுக்ஷேமமாயிருவென்று சொன்னார் வீஷ்மாசாரியார்.

உடனே துரோணாசாரியர் திரிதராஷ்டிரனைப் பார்த்து, ஓமஹாராஜனே! ஒருவனால் ஒருவன் ஆலோசனைக்கு அழைக்கப்பட்டால், அவன் இதமாகிய புருஷதருமத்திற்கு விரோதப்படாமலும் நன்,மைக்குங் கீர்த்திக்கும் அனுகூலமாகியும் பேசவவண்டுமென்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கி

றோம். ஆதலால் உம்முடைய மனதிற்கு எப்படி இருந்தாலும் நமக்குத் தோற்றியதைச் சொல்லுகிறோம். வீஷ்மாசாரியாருடையகருத்து எதுவோ? அதுவே எனக்குச்சம்மதி பாண்டவர்களுக்குப் பங்குகொடுத்துச் சமாதானஞ்செய்வது இராஜ தர்மத்தையனுசரித்தவர்களுடைய முறையில்வந்த நெறியாகும். ஆதலாற் சீக்கிரத்தில் யோக்கியனாகவும்நன்ருய்ப்பேசத்தக்கவனாகவும் உள்ள ஒருமஷனைப் பாண்டவர்களுக்காக வெகுமானங்களுடன் துருபதமஹாராஜனிடத்திற்கு அனுப்பிவிக்கவேண்டியது. அந்தமனுஷன்போய் ஒருவருக்கொருவர் நடந்த சரித்திரங்களையெல்லாம் நன்ருய் விபரித்துச் சொல்லி, துருபதனுடைய சம்பந்தத்தினாலே பாண்டவர்களுக்கு மிகுந்தக்ஷேமம் கிடைத்ததையும் புகழ்ந்து பாண்டவர்களிடத்திலேயும் துருபதனிடத்திலேயும்துரியோதனாதியர் பிரீதியுடையவர்களாக விருக்கிறதாய்ச் சொல்லவேண்டும். துருபதனும் அவன்மகனும் நமக்குச் சம்பந்தியானது தகுந்ததென்றும் இஷ்டமானதென்றும் விசேஷமாக எடுத்துப்பேசவேண்டும் குந்திமைந்தர்களையும் மாத்திரை மக்களையும் நல்வார்த்தைகளினாலே நயமுண்டாக்கவேண்டும் அன்றியும் நீர் உத்தரவுசெய்ததாகத் திரௌபதிக்கு அனேக ஆபரணங்களைக்கொடுப்பிக்கவேண்டும். பாண்டவர்களுக்கு அனேக வஸ்திராபரணங்கள் முதலிய வெகுமதிகள் அனுப்பவேண்டும். சம்மந்திகளுக்கும் தகுந்தபடி தனித்தனியே உயர்ந்த வெகுமதிகள் செய்யவேண்டும் குந்தியும் பாண்டவர்களும் முன் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த வஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுத்துவிடவேண்டும் இப்படி நாம்குற்றமற்றசெய்கைகளினாலே அவர்களையெல்லாம் மிகவும் சம்மதிப்படுத்தி அவர்களிஷ்டப்படி இப்பட்டணத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுவரவேண்டும் அப்படியே அவர்கள்வரச் சம்மதிப்பட்டபின், நம்முடைய துச்சாதனன் விகர்னன் முதலாகியபேர்கள் சேனைகளோடு எதிர்சென்று அழைத்துவரவேண்டும் அவ்விடம்விட்டு இவ்விடம் அவர்கள்வந்தால் நீர் சினேகத்துடனே சிந்தைகளித்துப் பேசி வஞ்சமில்லாமல் இங்கே இருக்கச்செய்வீராகில் அவர்களும் உம்மிடத்தில் தகப்பன் மரியாதையிலும் சதமணங்கதிகமாய் வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள் நீரும் உம்முடைய பிள்ளைகளைப்போல் அவர்களைப்பாவித்துப் பேதமற்றுச் சந்தோஷித்திருக்கக்கடவீர் ஓ மஹாராஜனே! இவ்விதமாகச் செய்வது இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்மைக்குக் காரணமாகும். ஆதலால் வீஷ்மர் சொற்படி செய்வதுதான் கற்பும் சத்தியமுமுடைய மனைவாழ்க்கைக்குரிய கருமமென்றார் துரோணர்.

இவ்வாறு வீஷ்மாசாரியார் துரோணாசாரியார் சொல்லியவனைத்துங்கேட்டிருந்த கர்னன் விரைந்தெழுந்து ஓராஜாதிராஜனே! பொருளுக்கும் மானத்திற்கும் நம்முடன் ஒத்தவர்களாயிருக்கிற இவ்விருவருமே உமக்கு நன்மைவரும்படி யோசனைசொல்லாமற் போவதைக்காட்டிலும் வேறு ஆச்சரியமுலகத்திலுண்டோ? தனது உருவைமறைத்துக்கொண்டு கெட்டநினைப்புடனே க்ஷேமத்தைப் பேசுகிறதென்பது பெரியோர்களுடைய நடையாயிருக்கமாட்டாது காரியங்களில் வருத்தம்நேரிடுங்காலத்து நன்மைக்காவது துன்மைக்காவது மித்திரராலே ஒன்றுங்கூடிவருகிறதில்லை மற்றென்னவெனில் எல்லோருக்கும் முந்திய வினையினாலேயே சுகமாவது துக்கமாவதுநேரிடுகிறது இதுசத்தியமென்று நினைத்து நீர் நம்பும் விவேகமுடையவனானாலும் மூடனானாலும் சிறுபிள்ளையானாலும் கிழவனானாலும் சகாயமுள்ளவனானாலும் சகாயமில்லாதவனானாலும் எவனும் எந்த விஷயத்திலேயும் தான்பெறவேண்டியதை அவசியம்பெறுகிறான் இதற்குத்திருஷ்டாந்தமாக வேதத்திலொருகதையிருக்கின்றது கேளும் முற்காலத்தில் மகததேசத்தரசர்களில் விநிந்தன் என்கிறவன் இருந்தான் அவனுக்கு ஞானேந்திரியங்களும் கருமேந்திரியங்களும் குறைவுபட்டு இரைப்புடன் பெருமூச்சுவாங்குகிற நோயுமிருந்தது அப்போது அவன்ராஜகாரியங்களைக்குறித்து மந்திரிகளையேநம்பி நடத்திக்கொண்டுவந்தான் அவனுடைய மந்திரிகளும் கட்ப்பாடாக விருந்தார்கள். அவர்களில் மஹாகர்னன் என்கிற ஒருமந்திரி ஆளுகைசெய்கிறவனாகவிருந்தான் அவன் நால்வகைச்சேனை முதலியவைகளைத்தன் வசமாக்கி மற்றமந்திரிமார்களையடக்கி அந்தராஜாவையும் லட்சியஞ்செய்யாமல் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து இராஜாவினுடைய சகலசம்பத்துக்களையும் ஸ்திரீகளையும் கவர்ந்துகொண்டான் இப்படியவன் சிறப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு மறுபடிலாபம்வரவர விசேஷலோபத்தையடைந்து அவ்வரசன் ராச்சியத்தையும் தன்சுதாவில் ஆளுகைசெய்யத் தலைப்பட்டான் ஆனல் அதுமாத்திரம் அவனுக்குக்கைகூடாமற்போயிற்று இங்கேமந்திரிகளுடைய நற்குணங்துர்க்குணங்களையும் அவரவர்களுடைய விதிகளையும் யோசித்துப்பாரும் அவன் அவ்வளவு சத்பத்தைக் கவர்ந்து விபவங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையிலும் இந்தராச்சியம்நமக்குச்சொந்தமில்லாமற் போயதேயென்னும் ஒருவிசனமவனுக்கு மேலிட்டிருந்தது அதனால் மிகவும் வல்லமைகுறைந்தது அப்பால் பூர்வராஜனுக்கே பிரதிஷ்டையாக ஆளுகை சென்றுவந்தது ஆதலால் யாவும் வினைப்படிநடக்குமேயல்லது வேறில்லை ஓ மகாராசனே! உமக்கு இராச்சியம் நிலைபெற்றிருக்க விதியிருந்தால் அப்படி நடக்கிறது அப்படிக்கில்லாவிடில் நீர் என்னசாக்கிரதையோடு இருந்தாலும் நிற்கப்போகிறதில்லை ஆம்போது ஆதும் போம்போது போகும் இதனை நீர் நிச்சயமாக மனதில் நம்பிக்கொண்டு மந்திரிகள்சொல்லுகிறவார்த்தை அன்புடனே சொல்லுகிற வார்த்தையோ? அல்லது கபடத்துடனேசொல்லுகிறவார்

த்தையோ? அதைத் தெரிந்துகொண்டு யுக்தப்படிக்கு நடக்கவேண்டும் என்றான் கர்னன்.

இவ்விதமாகச்சொல்லிய கர்னனுடையசொல்லைக் கேட்ட துரோணாசாரியர், ஆ! ஆ! கர்ணா! உன்னையறிவோமப்பா எதற்காகக் கொடியகருத்தினால்இப்படி பேசுகிறையோ? அதுநன்றாத் தெரிந்ததுநீயோ பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் மிகவும் துஷ்டனாயிருக்கிறாய். ஆகையால் உன்குற்றத்தை அயலார்மேல் ஏற்றிக்காட்டுகிறாய் நான் இந்தக்குருவமிசம் தழைக்கப்பிறந்த இந்த ராஜனுக்கு இதமேசொல்லுகிறேன். நீஇதைத் தீமையாக நினைத்தால் உனக்குஇதம் எதுவோ அதனைச்சொல்லு நான்வேண்டாமென்று தடுக்கவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் சொல்லுகிறேன்கேள் நானசொனனபடி செய்யாமல் வேறுவிதமாகச் செய்தால், இக்குருவமிசத்தார் அதிக விரைவில் அழிந்துபோவார்கள். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்பால் என்தேகமும், உன்தேகமும், மற்ற எவர்கள் தேகமுமில்லையென்றுசொல்லினார். அப்போதிவையனைத்துங் கேட்டிருந்த விதுரன் சில சொல்லத் தொடங்கினான். ஓராஜனே! இப்போது யதார்த்தத்தைக்கேட்க நினைத்திருக்கின்றீராகையால், இஷ்டபந்துக்கள் உமது நன்மைக்கு ஏதுவாகிய வார்த்தைகளையே சொல்லவேண்டும். ஆகையாலே தான் நம்முடைய குலத்துக்குள் சிரேஷ்டராயிருக்கிற வீஷ்மாசாரியார் உமக்கு இதமாகச் சொன்னார். அப்பேச்சை நீர்அங்கீகரிககாமற் போகிறீர். அவ்வாறே ஆசாரியராகிய துரோணரும் விசேஷமாகிய நன்மையைச் சொன்னார். இவைகளை எல்லாம் ராதையின் மகனாகிய கர்னன் இதமல்லவென்று நினைக்கிறான். அவ்விருவர்சொல்லிய வார்த்தைகளையும், கர்னன்கூறிய கட்டுரையையும், நன்றாயோசித்துப்பாரும் எவ்வளவு யோசித்துப் பார்த்தாலும், இவ்விருவரைக் காட்டிலும்உமக்கு இதஞ்சொல்லத் தக்கவர்களைக் காணேன். இவர்களோ வயதினாலும், அறிவினாலும், கல்வியினாலும், முதிர்ந்தவர்கள். அன்றியும் உம்மிடத்திலும் அந்தப் பாண்டுகுமாரர்களிடத்திலும் பட்சபாதமின்றிஇருக்கின்றவர்கள். அல்லாமலும் தருமமாய்நடப்பதிலும், சத்தியந்தவிராமலிருப்பதிலும், பரசுராமன் - இரகுராமன்-நயன்- இவர்களைப் பார்க்கிலும் குறைந்தவர்களல்ல நீர் விரும்பிக் கேட்காமலிருக்கும்போது ஒருவார்த்தையுஞ்சொல்லவில்லை. இதுவரையில் உமக்கு ஏதாகிலும் அபகாரஞ்செய்ததாகவுந்தோற்றவில்லை இப்படிப் பட்டவர்களுடைய ஆலோசனை உமக்குநன்மை செய்யாமற்போகுமா? அவர்கள் யுத்தியே பழுதுபடும்போது, இந்தக்கர்னனுடைய புத்தியும் சவுரியமுமா உதவப்போகின்றன. ஓபரத வமிசதிலகனே! மனிதர்க்குள் அறிவினாற்சிறந்தோராகிய இவர்கள், உம்மிடவிஷயத்திற் கொஞ்சமும் நெஞ்சில்வஞ்சனையாகப்பேசமாட்டார்கள் என்றென்றைக்குஞ் சரியாயிருப்பவர்களென்று எனக்கு நிச்சயமிருக்கின்றது நீரும்நெடுநாளாய் இவர்களுடையசகவாசத்தினாலே வெகுதருமங்களை அறிந்திருக்கிறீர் இவ்விருவரும் பொருளுக்காகவும் பிரக்யாதைக்காகவும் பேசுகிறவர்களல்ல இருதிறவருக்கும் அபிவிருத்தியுண்டாகும்படியாய்ச் சமபக்ஷமாய்ப்பேசுகிறவர்களென்று உறுதியாய்நம்பும் இதுதான் உமதுமிகுந்தநன்மைக்குக்காரணமாகும் துரியோதனன் முதலாகியவர்கள் இந்தராச்சியத்தைக்குறித்துத் தமக்குச்சொந்தமென்று எப்படிநம்பியிருக்கிறார்களோ அப்படியே பாண்டுகுமாரர்களும் உரியவர்களாகயிருக்கிறார்கள் ஆதலாலே அந்தப்பாண்டவர்கள்விஷபத்தில் யார் நன்மையைச் சிந்திக்கவில்லையோ அவர்கள் புத்தியீனர் அப்படிப்பட்ட மந்திரிகள் உமக்கு இதஞ்செய்கிறவர்களல்ல அல்லது உம்முடைய மனதிற்சொந்தப் பிள்ளைகளைக்குறித்து விசேஷ அபிமானமிருப்பதையறிந்து அதற்குத்தக்கபடி முடிக்கும்படியான காரியத்தைவெளியிடுவார்களேயாகில் அப்போதும் அவர்கள் உமக்குயிதஞ்செய்யும்மந்திரிகளல்ல ஆகையாலேதான் நல்லசுபாவமுடையவர்களும் மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவர்களுமாகிய இவ்விருவரும் உம்முடைய உட்கருத்தை வெளிக்குக்கொண்டுவராமலே பேசிவந்தார்கள் இதைநீர் நன்றாய்ச் சிந்திக்கவேண்டும் ஆகிலும்பாண்டவர்களை வெல்லக்கூடாதென்பதைமாத்திரம் வெளியிட்டுச்சொல்லினார்கள் அதுசரியே நீர்வேறாகநினைக்கவேண்டாம் நீர்தானேநன்றாயோசித்துப்பாரும் இரண்டுகைகளாலும்அம்புகளை விடுகிறதிறமையுள்ள அர்ச்சுனனை யுத்தத்தில் இந்திரன்தான் ஜயிக்கமாட்டுவானா பதினாயிரம் யானைபலமுள்ள வீமசேனனைத் தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடினாலும் ஜயிக்கக்கூடுமா சகலவித யுத்தத்திலும் மிகுந்தவல்லமையுடைய இரட்டைப்பிள்ளைகளை எவன்ஜயிக்கமனதுகொண்டு எதிர்க்கமாட்டுவான்? ஒருக்காலும் மாறாததைரியத்தையும்பொறுமையையும் தயையையும் சத்தியத்தையும் பராக்கிரமத்தையுமுடையவனாகிய உதிட்டிரனைச்சயிக்கத்தகுந்த புருஷன் யாராவது உம்முடையமனதில்தோற்றுகிறானா அன்றியும் எவர்களுடையபட்சத்தில் யதுகுலதிலகராகிய பலராமனும் கிருஷ்ணனும் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்களே அவர்களுக்கு எதுதான் கைகூடிவரமாட்டாது அல்லாமலும் சாத்யகியும் துருபதனும் இவன்புத்திரராகிய திருஷ்டத்தியும்னன்முதலானபேர்களும் அவர்களுக்கு உபபலமாகஇருக்கும்போது அவர்களுடனே போர்செய்யவேண்டுமென்கிற நினைப்பு எந்தப்புத்திமானுக்கு உண்டாகும் இப்படிக்கெல்லாமிருக்கிறபடியினாலே நீர் எந்த உபாயத்தினாலும் பாண்டவர்களை வெல்லக்கூடாது. ஆதலால் இதனைநன்றாயோசிப்பதோடு இந்தராச்சியத்தில் அவர்களுக்குண்டாயிருக்கிற சுதந்திரத்தையும்தீர்க்காலோசனைசெய்து தருமத்திற்கு அழிவில்

லாமல் அவர்களுக்குத் தகுந்த நன்மைசெய்யக்கட வீராக ஓ மகாராஜனே! உமக்குப் புரோசனன் முத லியபேர்களால் நடத்திவிட்ட காரியத்தினல் வந்தி ருக்கிற அபகீர்த்தியாகிய அழுக்கிருக்கின்றதே அ தைப் பாண்டவர்களுக்கு நன்மைசெய்வதாகிய நீரா லே கழுவிப்போடும் இப்படிசெய்வதே நற்பிழைப் பு நல்லசுபம் க்ஷத்திரியத்தன்மைக்கு மேம்பாடு அ ன்றியும் இதிலிருக்கிறகுணங்களேயும் உமதுபிள்ளை யோடுசேர்ந்த மற்றையர்சொல்லுங் கட்டுரைகளிலி ருக்கின்றகுற்றங்களேயும் மனதில்நிதானித்துப்பாரு ம் துருபதமகாராஜனுக்கு நமக்கும்நெடுநாளாய்ப் ப கையுண்டாயிருக்கின்றதல்லவா இப்போதுபாண்ட வர்களுக்கு நன்மைசெய்வதினலே அந்தத்துருபத னை நாம்மித்திரனுகக்கொள்ளுகிறோம் இப்படிசெய் வதினலே நம்முடையராச்சியமானது பலத்தை அ டைகிறது அன்றியும் கிருஷ்ணன் எந்தப்பட்சத்தி லிருக்கிறனே அந்தப்பட்சத்திற்கே ஜயமென்று ந ம்பவேண்டும் இப்படிப்பட்டபலமடைந்த நம்மை வெல்லுகிறபேர்கள் யார்? சதுர்வித உபாயங்கள் நா ன்கினுள் ஒன்றுக்கொன்றுதாழ்ந்தது ஆகையினுற் சமாதானத்தினலேயே சாதிக்கவேண்டிய காரியத் தை யுத்தத்தினலே சாதிக்கப்புறப்படுகிறவன் யோ க்கியனல்லன் இப்பொழுது நம்முடையராச்சியம்இ ருக்கிறஸ்திதியைப்பாரும் பட்டணத்துக்குடிகளும் தேசத்துக்குடிகளும் பாண்டவர்கள் பிழைத்திருக்கி ற செய்திகேட்டு அவர்களேப் பார்க்கவேண்டுமென் று மிகவும் விருப்பமுடையவர்களாகச் சிலரிருக்கிறு ர்கள் பலர்பிரயாணப்பட்டுப் பாஞ்சாலதேசம்போய் விட்டார்கள் நமதுசபையிலிருப்பவர்கட்கும் ஆசை யுண்டு ஆனல் அந்தவிருப்பத்தைவெளியிடாமலிரு க்கிறார்கள் இப்படி சகலராலும்விரும்பிக்கொண்டா டத்தக்க அப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய விருப்பத் தை நிறைவேற்றுமற்போவது இராச்சியத்திற்குப்ப லக்குறைவாகும். மேலும் நமது ராச்சியக்குடிகளுக் கேயன்றி இதரராச்சியக்குடிகளுக்கும் பாண்டவர் கட்கு மிதஞ்செய்து வைக்கவேண்டுமென்பதே இ ஷ்டம் துரியோதனனும் கர்னனும் சகுனியும் தரும நிலைதெரியாதவர்களாதலால் அவர்கட்கு அகிதஞ் செய்துவைக்கவேண்டுமென்பதே இஷ்டம் அவர்க ளுடைய வார்த்தையின்படி நீர்நடககவேண்டாம்நீர் தற்காலத்தில் யுக்தமானவற்றைக் கேட்டீரென்று இந்தக்காரியத்தை உமக்குச்சொல்லினேன் துரியோ தனன்சொற்படி நீர்நடப்பீராகில் நமக்கும் அனேக ஜனங்களுக்கும் கேடும் விரோதமும் கேட்காமல் வ ருமென்பதில் எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை இதை உம க்குத்தெரியச்சொன்னேன் அப்பால் உம்முடைய இஷ்டமென்று சொல்லிநின்றுன் விதுரமகாராஜன்.

பாண்டவர்களை அஸ்தினபுரத்திற்கு வரவழைத்தல்.

இவையனைத்துங்கேட்ட திரிதராஷ்டிரமகாரா ஜன் விதுரனைநோக்கி தம்பீ! வீஷ்மாசாரியரும் து ரோணுசாரியரும் சகலமுமறிந்தவர்கள் நமக்கும்வே ண்டியவர்கள் அவர்கள்சொல்லிய சொல்லோ மிகவு ம் நல்லது நீயும் அப்படியே தருமானதாயும் சத்தி யமானதாயும் பேசினை சந்தோஷமாயிற்று அந்தக் குந்திகுமாரர்களாகிய வீரர்கள் பாண்டுமகாராஜாவு க்கு எப்படி பிள்ளைகளோ அப்படியே எனக்கும் பிள்ளைகள் இதிற் சந்தேகமில்லை இந்தராச்சியம் எ ன்பிள்ளைகளுக்கு எப்படிசொந்தமோ அப்படியே பாண்டவர்களுக்குஞ்சொந்தமாகவே இருக்கின்றது ஆகையினல் ஓ விதுரனே! நீபோய் அவர்கட்கு மரி யாதைசெய்து அவர்களைக் குந்தியுடனேயும் தேவ லோகத்துப் பெண்போன்ற என்மருமகள் திரௌப தியுடனேயும் இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண் டுவா ஏதோ தெய்வாதீனத்தினல் அந்தப்பாண்ட வர்களும் குந்தியும் பிழைத்திருக்கிறுர்கள் துருபத க்கன்னிகையையும் விவாகம்செய்துகொண்டார்கள் இதனல் நமக்கெல்லாம் பெருமைகிடைக்கச்செய்தா ர்கள் பாவியான புரோசனன்மாண்டான் நமக்குண் டாகியபெருந்துக்கமுநீங்கிற்று என்று சந்தோஷ மாகச்சொன்னமாத்திரத்திலே விதுரன் பாண்டவர் களிடத்திற்குப்போக உடம்பட்டு அனேகவஸ்திரா பரணங்களேயும் திரவியங்களேயும் எடுத்துக்கொண் டுதான சகலசாஸ்திரங்களேயும்கற்றுத் தருமங்களை யறிந்தவனுகையாலே முதலிற்றுன் போகவேண்டிய மரியாதையின்படிக்குப் பாஞ்சாலனிடத்திற்குச்செ ன்றுன் அந்தத்துருபதராஜனும் தான்செய்யவேண் டியமரியாதையின்படி உபசாரத்துடன் விதுரனைத் தன்னிடத்திற்கு வரவழைத்துக்கொண்டான் பின்பு ஒருவரையொருவர்தழுவி க்ஷேமம்விசாரித்துக்கொ ண்டுவரும்போது விதுரன் அவ்விடத்திற்பாண்டவ ர்களேயும் கிருஷ்ணனையும்கண்டு மிகுந்த ஆனந்தத் தோடு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு குலாவி னுர்கள் அவர்களும் இவனைமிகுந்த சந்தோஷத்தோ டுபூசித்து சகலமானபேர்களுடைய சுபக்ஷேமங்க ளை அடிக்கடிகேட்டார்கள் அவனும் பொதுவாக யோகக்ஷேமங்களைச்சொல்லி பாண்டவர்களுக்குநே ரிட்ட ஆபத்தையும் அதில்நின்றுநீங்கி உயிருடன்பி ழைத்திருப்பதையும்பேசி நினைத்துநினைத்து ஆச்ச ரியமும் சந்தோஷமும் அன்புமாகிய கடல்மூன்றும் பொங்கி திரிதராஷ்டிரனுடைய சொற்படி இவர்க ளுக்கும் குந்திக்கும் திரௌபதிக்கும் துருபதனுக் கும் அவன்புத்திரர்முதலானவர்களுக்கும் அனேக வஸ்திராபரணங்களுடன் திரவியங்களேயுங்கொடுத் து மிகுந்தவின்பத்துடனே தான்வந்தகாரியத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினன்.

ஓ துருபதமகாராஜனே! நானிப்போது சொல்லுகிறவார்த்தையை நீர் உம்முடைய மந்திரிகளோடும் புத்திரர்களோடும் தயைசெய்து கேட்கவேண்டுகிறேன். எங்களண்ணனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜனும், அவர்புத்திரர்களும், மந்திரிகளும், பந்துக்களும், உம்முடைய க்ஷேமாதிசயங்களைக் கேட்க மிகவிருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். உம்முடைய சம்பந்தங் கிடைத்ததினாலே மகாராஜாவானவர் ஆனந்த சாகரத்தில் அழுந்தியிருக்கிறார். உங்களுடைய நன்மையைக்குறித்தும், சம்பந்தம் நடந்த பெருமையைக் குறித்தும், அடிக்கடிக்கு விசாரிக்கிறார். அப்படியே மகானுபாவராகிய சந்தனுகுமாரரும் உம்முடைய க்ஷேமங்களைக் கேட்கிறார். பிரியமுள்ள துரோணாசாரியரும் உம்மை அனந்தமுறை ஆலிங்கனஞ் செய்ததாகச் சொல்லச்சொன்னார். உங்களோடு சம்பந்தஞ் செய்துகொண்டதினால் எமது சுற்றத்தாராகிய சகலரும் தங்களைப் புண்ணியசாலிகளாக நினைத்து, பெறுதபேறு பெற்றவர்களைப்போல் மகிழ்ச்சி யடைகிறார்கள். இதுகளையெல்லாம் நீங்கள் நன்றாக ஆலோசித்து, பாண்டவர்களையும் அவர்கட்குரிய பத்தினியையும் அனுப்பிவிக்க வேண்டும். அஸ்தினாபுரியிலிருக்கும் சகலஜனங்களும், பாண்டவர்களையும் குந்தியையும் காணப் பட்சமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். அன்றியும் கன்னிகா ரத்னமாகிய திரௌபதியை இராஜகுல மங்கையரெல்லாம் எப்போ கண்டுகளிப்போமென் றெதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்தத்தேசமுழுவதும் இந்தப்பாண்டவர்கள் சுகமாக விருக்கும் செய்திகேட்டு, சந்தோஷத்துடனே இவர்களது வரவுக்கு வழிபார்க்கிறார்கள். ஆகையாற் சாவகாசஞ் செய்யாமல் துரிதமாக அனுப்பிவைக்க வேண்டுகிறேன் இதை முக்கியமாய்த் தெரிந்துகொண்டு, என்னண்ணனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜனிடத்திற்கு இச்செய்திதெரிவிக்கும்படி முன்னதாகத் தூதரை அனுப்பிவிட்டு, பிற்பாடு இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட பாஞ்சாலராஜன் மகாசந்தோஷத்தோடு சொல்லுகிறான்:

ஐயா விதுரரே! தாங்கள் சொல்லிய வனைத்துங்கேட்க மிகுந்த சந்தோஷமாயிற்று. முற்செனனத்திற்செய்த நல்வினையால் எனக்குக் குருவமிசத்துச் சம்பந்தங் கிடைத்தது. இதைக்குறித்துப் புகழ்வதற்கு என்னால் வல்லமையில்லை என்னுடைய குறைகளெல்லாம் நீங்கிப்போயின பாண்டவர்கள் தங்கள் மாளிகை சேர்ந்து வாழ்வது எனக்கு அதிக ஆனந்தந்தான். ஆனால் அவர்களை உங்கள் ஐயா அவர்களோடு ஊருக்குப் போங்களென்று ஆக்கினைசெய்ய, நான் யோக்கிய னல்லாதவனா யிருக்கிறேன். இப்படிக்கு நான் சொல்வதினால் நேரிடுங் குற்றங்களைச் சாதுசங்கப் பழக்கமறிந்த நீரறியீரோ? பாண்டவ குல திலகராகிய தருமபுத்திரர் எப்படி நினைக்கிறாரோ? அப்படியே என் கருத்தும் அதற்குமாறு வேறில்லை அவருக்கும் அவர்தம்பிமாருக்கும் உயிர்த்தோழராகிய இராமகிருஷ்ணனுக்கும் எந்தவேளையிற்போகவேண்டுமென்று நினைப்புண்டாகுமோ அந்தவேளையில் என்மகளைக் கூட்டியனுப்பச் சித்தமா யிருக்கிறேன் ஒருபட்சம் யோசிக்குமிடத்துத் திரௌபதியை என்னிடத்தில் வைத்திருப்பதற்கும் அவர்களோடு அனுப்பிவைப்பதற்கும் எனக்கு அதிகாரமில்லை எப்போ தாராதத்தம்பண்ணிப் போட்டேனோ அப்போதே சொத்து அவர்களுடையது அவர்களிஷ்டப்படி நடத்திக்கொள்ளலாம் இவ்விஷயத்தைக்குறித்து நீர் என்னைக்கேட்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை என்று சொல்ல இச்சொல்லைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் மாமனாரைப்பார்த்து ஐயா மகாராஜாவே நீர் எவ்வாறு கட்டளை இடுகிறீரோ அவ்வாறுநடக்கக் காத்திருக்கின்றோமென்று சொல்லினார் கண்ணனும்பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குப்போவது எனக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறது ஆனால் மகாராஜாவின் கருத்து எப்படியோதெரியவில்லை என்றுசொல்லத் துருபதன் சொல்லுகிறான் நந்தநந்தனனாகிய வாசுதேவன் காலத்திற்கேற்ற கோலமா யோசித்து நிச்சயஞ்செய் தருளியது என்னஏதுவோ அதுவே என்கருத்தாகும் எனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் எப்படி பக்ஷமிருக்கிறதோ அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் அவர்களிடத்திற் பட்சமிருக்கிற தென்பது உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோற்றெரியவருகின்றது அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்தப்பாண்டவர்களுடைய நனமையைக்குறித்துஎப்படி எப்போதும் எச்சரிக்கையாய் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ அப்படிக்கு மிகவும் புத்திசாலியாகிய தருமபுத்திரரும் சிந்திக்காம லிருக்கமாட்டார் ஆகையால் அவருடைய கருத்தின்படியே எல்லோரும்நடக்கவேண்டுவது என்று துருபதன் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்ட யாவரும் ஒத்துக்கொண்டு அஸ்தினாபுரத்திற்குப்போக மனமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள் அப்போது விதுரனானவன் பாண்டவராதியர்வருதலைத் திரிதராட்டிரனுக் கறிவிக்கும்படித் தூதனுப்பிவிட்டு உடனே குந்திதேவியி னிடத்திற்குச் சென்று அவளுடைய பாதங்களிலேசாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டெழுந்து இருகண்களிலுஞ்சிறிதுநீரரும்பக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டெதிரில் நின்றான்.

அந்தக்குந்தியும் மைத்துனனைக்கண்ட மாத்திரத்திலே தான்பட்ட துக்கங்களை நினைத்துக்கொஞ்சநேரம் விசனப்பட்டு பின்பு அவனைநோக்கிச்சொல்லுகிறாள் ஓ மைத்துனரே அரக்குமாளிகையி லகப்பட்டுக்கொண்ட பாண்டுராஜனுடையகுழந்தைகள் உமது அனுக்கிரகத்தினாலே மறுபடியும் பிழைத்துவந்தார்கள் ஆமையானது தானெங்கே யிருந்தாலும் தன்சினைகளை நினைத்துக்கொண் டிருந்தால் அதனாலே அவைகளெல்லாம் உருவாய் வளர்கின்றன

வென்று சொல்லுகிறார்கள் அப்படிக்கு நீர் எங்கேயிருந்தாலும் உம்முடைய நினைப்பினாலே இவர்கள் வளருகிறார்கள் காக்கையானது குயில்முட்டைகளைத் தன்முட்டையென்று பெற்றுவளர்த்துக் காப்பாற்றுவதுபோல் உம்முடையபிள்ளைகளைக் காகம்போன்ற நான் காப்பாற்றினேனே யல்லது வேறில்லை முன்பு நாங்களனைவரும் கரையில்லாத துக்கசாகரங்களில் முழுகினோம் பின்பு பெரியவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினாற் கரையேறினோம் இனி நடக்கவேண்டியது எதுவோ அதனை நீர் சிந்திக்கவேண்டுமென்று சொன்னாள் இவையனைத்துங் கேட்ட விதுரன்பின்னும் வியாகூலசித்தனா யிருந்து அப்பாற் சிறிதுதேறி இயாவரும் அஸ்தினாபுரிக்குப் போகவேண்டியதற்காகஆலோசித்த ஆலோசனையைத் தெரிவித்தான் குந்தியும் அப்படியே அங்கீகரித்தாள் பின்பு பாஞ்சாலராஜனுடைய அனுமதியினாலே யாவரும்பிரயாணத்திற்குச் சித்தமானார்கள் அப்போது பாஞ்சாலன் பொன்னாலாகியகழுத்துச்சங்கிலிகள் காற்சங்கிலிகள் தந்தக்கட்டுகள் முதலியவைகளோடு முத்துத்தோரணங்கட்டி அலங்கரித்த அம்பாரிகளைக்கொண்டு மிகவும் வல்லவராகியபாகராலே நடத்தப்படுகிறயானைக ளாயிரமும் இலேசாய்ஓடத்தக்கவைகளாகியும் உறுதியாகியு மிராநின்றவிசித்திரமாகியதேர்களாயிரமும்பொற்சீனிகள்போட்டு அழகாகச்சிங்காரித்திருக்கிற உயர்ந்தசாதிக்குதிரைகள் ஐம்பதினாயிரமும்பணிவிடைசெய்யும்பெண்களையாயிரமும் ஆண்மையிற்சிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் ஆறாயிரமும் விற்பிடித்துப் போர்செய்யவல்லவர்களாகியசேவகர்களாயிரமும் மற்றும் பொன் வெள்ளி இரத்தினங்கள் படிகக்கற்கள் யானைத்தந்தங்கள் இப்படிப்பட்டவைகளாற் செய்யப்பட்ட பலவிதமாகிய மஞ்சங்கள் ஆசனங்கள் பாத்திரங்கள் முதலாகிய வஸ்துக்களனேகமும் அனேகமாயிரம் பசுமாடுகளும் அனேகமாயிரம் வஸ்திராபரணங்களும் இன்னும் இப்படி ஆயிரமாயிரமாக அனேகவிதமான இராஜசம்பத்துக்குரியவஸ்துக்களையெல்லாம்பாண்டவர்களுக்குத்தனித்தனியே பரிசுகொடுத்தான் அப்பாண்டவர்கள் முன்னம் பெற்றிருக்கிற ஸ்ரீ தனவஸ்துக்களோடுஇவைகளையும்பெற்றுக்கொண்டு சகலவித வாத்தியத்துடனே பாஞ்சாலநகரம்விட்டுப் புறப்பட்டு வழிகளில் நல்லவிடங்க ளெங்கெங்கே யிருக்கின்றனவோ அங்கங்கேஇறங்கி வேடிக்கையாகஎல்லோரும்ஸ்நானபூசை போஜனாதிகளைச்செய்து வேண்டியபடி விளையாடிக்கொண்டு சகலபரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்துவர அதிக சந்தோஷமாகச் சென்றார்கள்.

இப்படி யிருக்க முன்னமே விதுரர் அனுப்பிவித்த தூதர்களாற் கண்ணில்லா மன்னவன்பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குப் புறப்பட்டுவருகிறசெய்திகேட்டு பாண்டவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரும்படியாகத் தன்குமாரர்களாகிய விகர்னன் சித்திரசேனன் என்பவர்களையும், துரோணாசாரி-கிருபாசாரியர்களையும், மற்று மனேகம் பிராமணாள் முதலானவர்களையும், தாசிகளையும், சதுரங்கசேனைகளையும், வாத்தியங்களையும் அனுப்பி, தன் பட்டணத்தை அலங்கரிக்க இராஜபறைசாற்றித் தெரிவிக்கும்படித் தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். உடனே அத்தூதர்கள் வள்ளுவரைக்கொண்டு முரசறைவித்த மாத்திரத்தில் பட்டணத்துச் சனங்களெல்லாம் பாண்டுகுமாரர்கள் வருகிறசெய்தியைக் கேட்டு, சுவர்க்கபோகங் கிடைக்கப்பெறுவோர் அடையும் பேரானந்தக்களிப்பை அன்றேயடைந்தவர்களாய் வீடுகள்தோறும் பந்தற்போட்டு, வர்ணச்சேலைகளும் கொடிகளும் கட்டி, பொன்மாலைகளாலும் பூமாலைகளாலும் பலவிசித்திரங்கள் செய்து, பலவிதப்பிரதி மெய்கள் நிறுத்தி, எங்கும் அதிற் றாமங்கள் கமழச்செய்து, முத்துத்தோரணங்கட்டி, வீணை வேணு மிருதங்கம் முதலான வாத்தியங்களையும் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே வீதிகளில் சந்தனம் குங்குமம் பன்னீர் முதலிய வாசனைகள் சேர்த்த நீர்களைத் தூளிபடங்கத் தெளித்து, தளிர்களையும் புஷ்பங்களையு மிறைத்து, சுபசூசகமாகிய மங்களவஸ்துக்களையும் பரப்பி, அங்கங்கே பரிமளமிகுந்த சாம்பிராணிப்புகை சந்தனப்புகை முதலிய பலவகைப் புகைகளைக் கமழச்செய்து, மகரதோரணங்கள் கட்டி, அடிக்கொரு சாலைகள் மேடைகள் ஏற்படுத்தி, அதிற் பலவித உணவுகளும் பானங்களும் பழங்களும் பூசிக்கொள்ளும்படியாகிய சுகந்தவஸ்துக்களும் தகுந்த பூமாலைகளும் ஏலக்காய் முதலிய விடையங்களோடு கூடிய தாம்பூலங்களும் நிறைத்து, சங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் திறமைபெற்று அழகினாலும் சாதுரியத்தினாலும் மேன்மையுற்று அபிநயகுண விலாசமுள்ள ஸ்திரீகளை பலவித அலங்காரங்களோடும் வாத்தியங்களோடும் பரதநாட்டியத்திற்கு நிறுத்தி, அகசியஞ் செய்வதிலும் புகழ்வதிலும் அதிக கீர்த்திபெற்றபேர்களை ஆங்காங்கு இருத்தித் திருத்தினார்கள். அன்றியும் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் நல்ல பணிகள் பூண்டு, பட்டாடைகளுடுத்தி, சந்தன புஷ்பங்களைத் தரித்து, சகல கோலாகலத்துடனேயும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இராஜக்கிரகங்களிலும் சபைகளையெல்லாம் திறந்து அலங்கரித்து, தீபமாலிகைகளை வைத்து மிகவும் பரிஷ்காரஞ்செய்தார்கள். யானை குதிரை முதலிய வாகனங்களையும் தகுந்தபடி சிங்காரித்து ஆசாரவாசலில் நிறுத்தி, மாவுத்தர் முதலிய போர்ச்சேவகரெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாக நின்றிருந்தார்கள். இப்படிக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப்பட்டணத்தைப் பார்த்தாற் சனங்களுடைய விருப்பமே இவ்வடிவுகொண்டு வந்ததென்று சொல்லும்படியாகவும், இராச்சிய லட்சுமியானவள் பாண்டவர்களைச் சேரவேண்டுமென்று அலங்கரித்

துக்கொண்டிருப்பதுபோலவுமிருந்தது அப்பட்டணத்து மாளிகைமீதுகட்டியிருக்கிற கொடிச்சீலையானது ஆகாயத்திலசைந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இராஜதானியென்னும்பெண்ணானவள் தன்னிடத்திற்குப் பாண்டவாள்வருகிறசெய்தியைச் சந்தோஷத்தினால் தேவர்களுக்குத்தெரிவித்து அரசர்களைக் கைநீட்டிக்காட்டி அழைக்கிறதுபோலுமிருந்தது பரிமளவாசனைப்புகைகள் மேலெழும்பிச் சூழ்ந்ததை நோக்கில் பூமிதேவியார் பாபம்போககிப் புண்ணியமுண்டாக்கித தன்னைப்பாண்டவர்கள் ஆளப்போகிறதை நினைத்துச் சந்தோஷத்தினாலே பூரித்தெழுந்ததுபோலிருந்தது.

இவ்வாறு அஸ்தினபுரமானது சகல அலங்காரங்களோடுநிறைந்திருக்க பாண்டவர்கள்வயியனைத்துங்கடந்து பட்டணத்திற்கு அருகிலிருக்கின்ற ஓர் உத்தியானத்திலிறங்கியிருக்கும்போது துரோணாச்சாரியர்முதலானபேர்களெல்லாம் முன்னதாகவந்து கண்டார்கள அவர்களைக்கண்டமாத்திரத்திற் பாண்டவர்கள் எழுந்திருந்து வந்தனஞ்செய்யவேண்டியபேர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து ஆலிங்கனஞ்செய்யவேண்டியபேர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து ஒருவரோடொருவர் க்ஷேமாதிசரங்களை விசாரித்து அவரவர்களுக்குத் தகுந்த ஆசனங்களிலுட்கார்ந்தார்கள் பட்டணத்திலிருந்துவந்த ராஜசேவகர்கள் பாண்டவர்களைவந்தனஞ்செய்து அவர்களாற் குசலத்தை வினவப்பட்டவர்களாய்க் கைகட்டி வாய்பொத்திநின்றார்கள் பின்புசித்திரசேனனும் விகர்ணனும் ஆசாரியர்களுடைய அனுமதியினாலே பாண்டவர்களைப்பார்த்து ஒதமயன்மார்களே! என்சாவகாசம் பண்ணுகிறீர்கள் நம்முடைய தகப்பனார்முதலான யாவரும் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று துரிதப்படுகிறார்கள் ஆகையால் அவர்களுடைய கண்களையும் மனதையும் ஆனந்தவெள்ளத்தில் விளையாடச்செய்வீர்களாக என்றுவணங்கிச்சொல்ல பாண்டவர்கள் அத்தம்பிமார்களைத்தழுவி அப்பா பாலிற்பழம்நழுவிவிழுந்தாற்போலாச்சுதென்றுசொல்லி துரோணாச்சாரிமுதலிய ஆசாரியர்களுடைய முகத்தைநோக்கினார்கள் அப்போது ஆசாரியர்கள் குந்திகுமாரரைப் பார்த்து ஒகுழந்தைகளே சுவாமியினுடையகிருபையினாலே நீங்கள்பலதத்துகளினின்றுந் தப்பிப்பிழைத்து மேன்மைதழைத்துவந்த செய்திகேட்டது முதல் நமதுதேசமுழுவதும் உங்களைக் காணவேண்டுமென்கிற பரவசத்தினாலே அலைதிரண்டுகரைபுரண்டுவந்த கடல்போல்நிற்கிறது மகாராஜாவோ எப்போது வருவீர்களென்றெதிர்பார்த்திருக்கிறார் ஆகலால் இவ்விராஜகுமாரரிருவரும் சொல்லுகிறபடி சீக்கிரம்புறப்படுங்கள் என்றுசொல்லவேசுவாமிகளே பாக்கியமாயிற்று இதோபுறப்படுகிறோம் என்று தங்களுடைய ஊழியக்காரர்களைப்பார்த்தார்கள் அந்தச்சைகையறிந்த அவர்கள் உடனேவாகனங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள் சித்திரசேனன் முதலானவர்களும் தங்களோடுவந்த பரிவாரங்களையெல்லாம் பிரயாணசன்னாகப் படுத்தினார்கள்.

உடனே பாண்டவர்கள் திவ்யரதங்களின்மீதிலேறிக்கொண்டு ஆசாரியர்களும் சித்திரசேனன் முதலானவர்களும் சகல பரிவாரங்களோடு தம்மைப்புடைசூழ்ந்துவரப் பேரிகைகள் காகளங்கள் டக்கைகள் மிர்தங்கங்கள் நாகசுரங்கள் குழல்கள் முதலாகிய சகலவாத்தியகோஷங்களுடனே பிரயாணமாகிப் பட்டணத்திற்பிரவேசித்து வீதிகளிற்செல்லும்போது பட்டணத்துசனங்களெல்லாம்மெத்தைகள்மீதிலும் மேடைகள்மீதிலும் பிராகாரங்கள் மீதிலும் கோபுரங்கள்மீதிலும் கும்பற்கும்பலாகக்கூடிக்கொண்டு பாண்டவர்களைப்பார்த்த சந்தோஷத்தினாற் பேரானந்தமடைந்தவர்களாகி அந்தப்பாண்டவர்கள்கேட்கப் பலவிதமாகப்புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டார்கள் அவருட்சிலர் இதோவருகிறார் நம்மையெல்லாம் தன்பிள்ளைகளைப்போற் காப்பாற்றியதருமபுத்திராகிய மகாபுருஷனென்பார்கள் சிலர் அவரருகிற்றனித்தனிதேரூர்ந்து வருகிறவர்கள் அண்ணன் சொற்றவறுமற் குடிகளுக்கு மேன்மைக்கிடமாகிய காரியங்களையே செய்யமுயல்பவராகிய தம்பிமார்களென்றார்கள் சிலர் நமக்கினி குறையொன்றுமில்லை சகலசம்பத்துக்களையும் அடைந்தோமென்றார்கள் சிலர் ஓ சனங்களே என்னபேச்சுப் பேசுகிறீர்கள் பாண்டுமகாராஜனே நம்மைக்காக்கவேண்டுமென்று காட்டைவிட்டு மறுபடியும் நாட்டுக்குவருகிறார் சந்தேகமில்லையென்றுசொன்னார்கள் சிலர் நம்முடைய பிள்ளைகள் வருகிறார்கள் இம்மைமறுமைப்பயன்யாவும் நமக்குக்கிடைத்தனவென்றார்கள் சிலர்நீங்களெல்லாம் என்னபிதற்றுகிறீர்கள் இந்திரலோகத்திலிருந்து ஐந்துகற்பகத்தருக்கள் வருகின்றன இனியாம் ஒருகாரியமுஞ்செய்யமாட்டோம் அப்போதைக்கப்போதுவேண்டியவைகளை அந்தத் தருக்களிலே பெருக்கமாகப் பறித்துக்கொள்ளுவோம் என்றார்கள் சிலர்தருமதேவதை ஐந்துவடிவுகொண்டு வருகின்றது ஆகையால் இவர்களைநோக்குவதுஞ் சிந்திப்பதும் துதிப்பதுந்தவிர வேறுகருமத்தை'நாம்செய்யமாட்டோமென்றார்கள் சிலர் ஐயோமூடர்களே உங்களுக்கு என்ன அஞ்ஞானம் கண்ணனுடைய ஐந்தாயுதங்களும் நமக்குக்ஷேமத்தைச் செய்யும்பொருட்டு இந்தநகரியில் இவ்வுருவங்கொண்டு வருகின்றனவென்றார்கள் சிலர்பாண்டவர்கள் இறந்ததுமெய்தான் ஏனென்றால் இறந்து சுவர்க்கலோகத்திற்குப் போய் நம்மிடத்தில்வைத்த தயையினாலே மறுபடியும் இவணிறங்கிவருகிறார்களென்று சொன்னார்கள் சிலர் அப்படியில்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட கம்பீரத்தன்மையும் காந்தியும் இருக்கமாட்டா முன்னே

நாம் இவர்களைப்பார்த்தபோது இந்தத்தேஜசு இல்லையே என்றார்கள் சிலர் ஆ! நாமெல்லாம் உச்சிவிக்கும்படியாக இவர்கள்மீட்டும இப்பட்டணத்திற்கு வந்தது என்ன சிலாக்கியம் என்றார்கள் சிலர் என்ன பாக்கியம் ஓஓ இந்தப்பெண்ணைப் பார்த்தீர்களா இவள் இலட்சுமியோ இரதிதேவியோ பார்வதியோ சரசுவதியோ அல்லது காமன்சிருஷ்டித்த மாயையோ இவள் மனிதலோகத்துப் பெண்ணல்ல தேவலோகத்துப்பெண்ணுமல்ல மனிதலோகத்துப் பெண்ணாகில் இவ்வளவு அழகும் காந்தியும் இருக்கமாட்டாது தேவலோகத்துப் பெண்ணாகில் இமைகொட்டுதல் இருக்கமாட்டாது நாகலோககன்னிகையோவென்றால் பாதங்களிலிந்த அழகிருக்கமாட்டாது என்றார்கள் சிலர் ஆஆ குந்தி யென்ன பாக்கியம்பெற்றாள இப்படிப்பட்ட மருமகள் தன்னைவணங்கவுற்றாளே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியில்லாமற்கூட்டுகிறதென்று தெய்வத்தைப்பழிப்பது அநியாயம் இந்தப்பாண்டவர்களுக்குத்தக்கபடி! இந்தப்பெண்ணை இதோ அமைத்திருக்கிறதே என்றார்கள் சிலர் அந்தத்துருபதன் மகாபாக்கியஞ்செய்தான் ஆனதினாலல்லவா இப்படிப்பட்டமகளும்கிடைத்து இவட்குத் தகுந்த மருமகர்களையும்படைத்தான் இவன்செய்த தல்லவோதவம் நாமிவர்களைக் காண்பதற்கு என்ன பாக்கியஞ்செய்தேமோ என்றார்கள் சிலர்யார்செய்த புண்ணியமோ இந்தப்பாண்டவர்கள் கொடிய ஆபத்துகளில்நின்றும்தப்பி மறுபடியும் நம்மைப்பார்க்கவந்தார்கள் இவர்களுக்குக்கொடுமைசெய்ய நினைத்தபாவிகள் இப்போது என்னபண்ணுவார்கள் என்றார்கள் சிலர்நாமெல்லாம் புண்ணியஞ்செய்திருந்தால் இவர்கள்நிலைபெற்று இங்கேயே இருக்கக்கடவர்கள் என்றார்கள் இவ்வாறு பற்பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டு கண்களைமலர்த்திப் பார்த்துவருகிற ஜனங்களைப் பாண்டவர்கள் குளிர்ந்த தாமரையிதழ் தேன்களைவீசுந் தன்மைபோற் கடாக்ஷவீக்ஷணியங்களினாலேநோக்கிப் புரஜனங்களைப் பூரிக்கச்செய்து அங்கங்கே இருக்கிறவினோதங்களையெல்லாம்பார்த்து இராஜகிரகத்திற்குச் சமீபத்திற் போயிறங்கி விகர்ணனுஞ் சித்திரசேனனும் முன்னடக்கக் கண்ணனைக் கைபிடித்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குட்சென்று முறையே திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் வீஷ்மாச்சாரியார் முதலாகிய பெரியோர்கள் பாதங்களில் வணங்கிக் கும்பிட்டார்கள்.

பின்பு சிறியோர்கள் தங்களைவணங்க அவர்களுக்குப் பல ஆசிகளுரைத்து மாளிகையுட் சென்றார்கள் அங்கே பானுமதியான துரியோதனனுடைய மனைவியானவள் தன் ஓரகத்தியுடனேகூடிக்கொண்டு திரௌபதியைப்பார்த்து தன் மாளிகைக்கு வந்த மஹாலக்ஷுமிதேவிபோற் பாவனைசெய்து அவளுக்குச்சகல உபசாரங்களையும்பண்ணி அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனாள் அவ்விடத்திலே குந்திதேவியும் திரௌபதியும் காந்தாரியைக்கண்டுவணங்க அவள் இருவர்க்கும் ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லித் திரௌபதியை ஆலிங்கனஞ்செய்துக்கொண்டு மனதில் இவள் நம்முடையமக்களைக்கொல்லவந்தமிருத்துதேவதைகயேயென்று நினைத்துபொருமையுற்ற மனத்தோடு பொறுத்தற்கரிய வஞ்சகமுக் தன்னைப்புடைசூழக்கூடியிருந்தாள் பின்பு அந்தக்காந்தாரியானவள் கொஞ்சம் ஆலோசித்து குந்தியும் அவள்மருமகளும் தன்னிடத்திலிருப்பதைவிடப் புறத்திலிருப்பதில் தன்மனதிற் கிஞ்சித்துத் திருப்தியென்றுநினைத்து அதற்காக விதுரனைநோக்கி இவர்களிடத்திற் பக்ஷமுள்ளவன்போலவும் இவர்கள்பொருட்டுப் பரிவுடன்பேசுகின்றவள் போலவும்காட்டி ஐயாவிதுரரே இன்றைக்குத் திதியும் நட்சத்திரமும் நன்றாயிருக்கிறபடியாற் குந்தியையும் அவள்மருமகளையும் பாண்டுமகாராஜனுடைய மனைக்கு இட்டுக்கொண்டுபோய்க் கிரகப்பிரவேசஞ்செய்வியும் சாதாரணமானவர்கள்போல் அவர்கள் தங்கள்வீடுவிட்டுப்புறத்திலிருப்பது நன்றாயிருக்கவில்லை ஆனால் உமக்கும் இப்படி சம்மதியாயிருந்தாற்செய்யலாம் எனக்கோ அப்படிசெய்வது உத்தமமென்று தோற்றுகிறது அனறியும் அவர்களுக்கு வேண்டிய இராஜபூசிதமான சகலவஸ்துக்களையும் முன்னதாய் அவ்விடத்திற்கொண்டுபோய்ச்சேர்ப்பிக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல விதுரனும் அப்படியேசெய்கிறேனென்று பாண்டுமஹாராஜனுடைய மாளிகையைச் சுத்திசெய்து அலங்கரித்துப் புரோகிதர்களையும் பிராமணர்களையும் அழைப்பித்துச் சுவஸ்திவாசனஞ் செய்வித்து வாத்தியகோஷமுதலான சகலவிபவங்களையும்நடத்திப் பாண்டவர்களுடனே பாஞ்சாலியைக் கிரகப்பிரவேசஞ்செய்வித்தார் அப்போது பட்டணத்திலிருக்கும் சகலமானபந்துக்களும் பெரியமனிதர்களும் பெரியவர்த்தகர்களும் இராஜசேவகர்களும் நாட்டிலிருக்கும் உழவர்கள்முதலிய சகல ஜனங்களும் கூட்டங்கூட்டமாகப் பாண்டவர்களிடத்திற்குச்சென்று அவ்வவர்களுந் தகுந்தமரியாதையுடனே தனித்தனி அளவற்ற கையுறைகளோடும்வந்துகண்டு காணாதுகண்ட காட்சிக்கொப்பாக மிகக்களிப்படைந்து சரீரமெல்லாம்புளகமுற்று இருவிழிகளிலும் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருக யோகக்ஷேமங்களைக்குறித்து அடிக்கடி பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பால் வீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் முதலானபேர்கள் முறையே தினந்தினம் ஒவ்வொருவராய்ப் பாண்டவர்களுக்கு விருந்துசெய்துவந்தார்கள் இப்படிக்குச் சகலமானபேர்களும்கொண்டாடக் கிருஷ்ணனோடுகூடவிருந்து புசித்துக்கொண்டு வேடிக்கையாயிருக்குமளவில் விதுரன்திரிதராஷ்டிரமகாராஜாவினுடைய ஆக்ஞையினா

லே பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய சகலகாரியங்களையும் நடத்திவந்தான். இவ்வாறு சிலகாலங்கழித்தவுடனே கண்ணில்லாமன்னவன் வீஷ்மாசாரியுடனே யோசித்து, பாண்டவர்களைத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். அவர் அதனை அவர்களுக்குத்தெரிவிக்க, உடனே அவர்களும் அக்கட்டளையின்படி பெரியதகப்பனாரிடஞ் சென்று தொழுது, அவன் உத்தரவினாலே அவனருகிலிருக்கும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். மஹாராஜன் அவர்களைநோக்கி வீஷ்மர் முன்னிலையாக ஒருவார்த்தை சொல்லத்துவக்கினான். ஓ குழந்தாய் தருமபுத்திரா! நீயும உன் தம்பிமார்களும் இப்போது நான் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டும். அதாவது முன்பு உங்கள் பிதாவாகிய பாண்டு மகாராஜன் எனது கட்டளையை மீறாமல், இந்த ராச்சியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்து விருத்தியாக்கினான் என்தம்பி மகாபலசாலியும் பராக்கிரமமுமுடையவனாகையாலே, கண்டபேர்கள் வியக்கும்படி தன்தேசத்தைக் காப்பதிலும் பிறர்தேசத்தைக் கவர்தலிலும் சாதுரியமாகிய காரியங்களை யெல்லாஞ் செய்துவந்தான். ஆதலால் நீயும் எனது கட்டளையை மீறாமல் நடக்கவேண்டும். என்னுடைய பிள்ளைகளெல்லாம் கொடிய சிந்தையுடையவர்கள். பொறாமையும் அகங்காரமு முடையவர்கள் அவர்கள் என்சொற்படி கொஞ்சமும் நடப்பதில்லை. தாங்கள் மாத்திரம் மேன்மைப்பட வேண்டுமென்று, அறியாமையாலும் செருக்கினாலும் வஞ்சனையான பிரயத்தின முள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே இருப்பதினாலே, மறுபடியும் அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் கலகம் நேரிடும் அப்படிக்கு நேரிடுவதினாலே அனேகங்குற்றங்கள் விளைகின்றன. ஆகலாற் சரசமாகவே இப்போது நீ உன் தம்பிமார்களுடனேயும், தாயார் திரௌபதி முதலானவர்களுடனேயும், காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்குச் சென்று இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவருவாயாகில் நல்லதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதுவே நமக்குப் பெரியோர்களாகியும், உத்தமர்களாகியும், இராநின்ற வீஷ்மாசாரியார் துரோணச்சாரியார் முதலானவர்களுடைய கருத்து நம்முடைய இராச்சியத்திற் பாதி துரியோதனனுக்கும், பாதி உனக்குமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறேன் அதை நீ காண்டவப்பிரஸ்தத்திலிருந்து பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வரவேண்டியது அருச்சுனனிருக்கும்போது நீங்கள் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் யார்தான் உங்களை அசைக்கமாட்டுவார்கள். இது உனக்கு யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ? அல்லது அயுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ? எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை. நீ கண்ணனுடனே யோசித்து, அவருக்குஞ் சம்மதியாயிருந்தால் அந்தப்படி நீ அவசியம் நடக்கலாம் என்றான். தருமபுத்திரன் கண்ணனுடன் கலந்துபேசினார். அவரும் அப்படியே செய்வது நன்றென்றுசொல்ல, தருமன் தகப்பனாரிடத்திற்குவந்து, உம்முடைய உத்தரவின்பிரகாரமே நடந்துகொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று வணங்கினார்:

தருமராஜனுக்குப் பாதிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்.

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனையழைத்து, நம்முடைய தருமபுத்திரனுக்குப் பாதிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசை யெனக்குண்டாயிருப்பதால், அதற்காகவேண்டிய வஸ்துக்களைச் சீக்கிரத்திற் சேகரிப்பாயாக இந்த வேளையே சுபமுகூர்த்தமாக இருக்கிறபடியால், இப்போதே பட்டாபிஷேகத்தைப் பண்ணுகிறேன். ஆதலாற் பிராமணர்களை அழைப்பித்து, ஸ்வஸ்திவாசன முதலிய காரியங்களை விரைவில் நடத்தவேண்டும். நமது குலத்திற்குரிய பெரியோர்களும் நமது நகரத்திற்குரிய நாகரிகர்களும் வணிகருட்சிறந்தோரும், சமீபத்திலிருக்கும் நாடுமுதலிய தேசத்தார்களும் சீக்கிரம் இங்கு வரவேண்டும். நம்முடையகுழந்தை தருமபுத்திரனுக்குப் புண்ணியாவாசன முதலியவைகளைச் செய்து கங்கணங்கட்டவேண்டும். வந்தவேதியர்கட்கெல்லாம் கோதானமும் பூதானமும் வஸ்திரதானமும் சுவர்னதானமும் செய்யவேண்டும் முன்னதாக ஆயிரத்தெட்டு மறையோர்கள் சென்று, யானைகளின்மீது கங்காசலத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும் வந்தபேருக்கெல்லாம் அறுசுவைகளுடனே வேண்டியமட்டும் அன்னம் பரிமாறவேண்டும் நம்முடைய பட்டணமெல்லாம் அலங்கரிக்கவேண்டும் சபாமண்டபத்தையும் விசித்திரமாகச் சிங்காரிக்கவேண்டும். நமது பொக்கிஷத்திலிருக்கிற உயர்ந்த வயிரங்களும பச்சைகளுமிழைத்துத் தகத்தகாய மானங்களாயிருக்கிற தோள்வளைகளையும், முத்துக்களும் மாணிக்கங்களுமிழைத்துக் கோடிசூரியப் பிரகாசமாக விளங்காநின்ற கிரீடத்தையும், நவரத்தினங்களிழைத்த மின்னலை உமிழ்கின்ற கடகங்களையும், நிலவைவீசுகின்ற ஆணிமுத்துக்களாலாக்கப்பட்ட உயர்ந்த ஆரங்களையும், பச்சைமணிகளாலும் முத்துக்களாலும் கொக்கிட்டமிடப்பட்டு இந்திரவில்லின் எழிலைக்காட்டுகிற பலவிதபதக்கங்களையும், இரத்தினங்களிழைத்த முகப்பினையுடைய பத்தரைமாற்றுத்தங்க அரைஞாணையும், நவமணிகளிழைத்துத் தேசோமயமாய் விளங்காநின்ற உதர பந்தனத்தையும் எடுத்து; தருமபுத்திரனுக்குக்கொடுத்து அலங்காரஞ் செய்யச்சொல்லுக. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு, அபிஷேக தீர்த்தத்துளிகள் தேகங்களில் விளங்கப் பட்டத்துயானையின்மீதேறி, இருபுறத்திலும் மாணிக்கங்களைப்பதித்த பொற்பூண்களையுடைய வெண்சாமரங்கள் வீச, முத்துக்கோர்வையின் கொத்துக்களினாற் சுற்றிலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்பட்டுக் குடைபிடிக்க, ஜயாவிஜைபவா! என்று வேதியர்கள் ஆசீர்வதிக்க, மற்றைப்பெயர்கள்

துதிக்க, பலவாத்தியங்கள் முழங்க, கட்டியங்கள் போட, தாதிகளாட, பாடகர்பாட, குதிரைகளும் யானைகளும் அலங்காரத்துடனே முன்னும் பின்னுஞ் சூழ்ந்துவர, இவ்வாறு பற்பலவித விபவங்களோடு தருமபுத்திரன் ஊர்க்கோலம் வரக்கண்டு ஜனங்களெல்லாம் தங்கள் இஷ்டம் நிறைவேறியதென்று மனமகிழ்ந்து கொண்டாடித் துதிக்கட்டும். என்னையு மதிக்கட்டும் என்று திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் விதுரனை நோக்கிச் சொன்னமாத்திரத்திலே விதுரன் மகிழ்ந்து, அந்தமுயற்சிகளில் அந்தத் திரிதராட்டிரன் சொல்லியதினும் பதின்மணங் கதிகமாக விருந்தான். வீஷ்மர் துரோணர் முதலாகியவர்களெல்லாம் ராஜாவை மிகவும் புகழ்ந்தார்கள். அப்போது யதுகுலசிகாமணியாகிய பகவானும், ஓய் மகாராஜனே! உம்முடையமனதின் உதாரத்துவத்தை நான் என்னவென்று சொல்வேன்? நீர் பக்ஷபாதமின்றித் தம்பிமக்களுக்கு ராச்சியமளித்தது, உம்முடைய குலப்பெருமைக்கும்-கற்றவர் நடைக்கும் மற்றவர் நியாயத்திற்கும் ஒத்திருக்கின்றது. இந்த முடிசூட்டுந் திருவிழாவைச் சிறப்பாக நடத்தமுயல்வது, உமது பெருந்தன்மையை மிகவும் மேலாக விளக்குகின்றது. இது எல்லாருடைய மனதிற்கும் கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் திருப்திகரமான காரியம் நீர் இப்படிப்பட்ட மனதுடனே எக்காலமும் வாழ்ந்துகொண் டிருக்கவேண்டுமென்று வாழ்த்தி, அந்தந்த வேலைகளை விரைவில் நடத்தித் தருமபுத்திரருக்குத் தாமே அலங்கார முதலாகிய காரியங்களைச் செய்வித்து, பட்டாபிஷேக மண்டபத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்.

அந்தச் சமயத்திலே வியாசமகாமுனிவர் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருள, அவரை எல்லோரும் பூசித்துத் தாழ்ந்துநிற்க, அம்முனிவர் அவர்களால்தருமபுத்திரருக்குப் பட்டாபிஷேகமாகிற செய்திகேட்டுச் சந்தோஷித்துத் தாமே சிங்காசனத்தில் தருமபுத்திரரை நிறுத்தி மங்களாசனஞ்சொல்லி, பிராமணர்களுடனே தாமும் முதலிற் கிரீடத்தையெடுத்து வேதமந்திர ஆசீர்வாதத்தினாலே அவர் சிரசிற்சூட்டி, பின்பு முறையே க்ஷத்திரியர்களாலேயும் வைசியர்களாலேயும் மந்திரிகள் முதலான பிரமுகாளாலேயும் கன்னிகைகளினாலேயும் திருமுடிப்பட்டஞ்சூட்டிவித்து, ஔஷதிரசங்களுஞ் சுகந்த வஸ்துக்களுஞ் சேர்த்துத் தவப்பெருமையுள்ள பெரியோர்களாலே வேதமந்திரங்கள் செபித்துச் சாந்திசெய்யப்பட்டிருக்கிற புனிதமாகியபலதீர்த்தங்களினாலே அபிஷேகஞ்செய்வித்தார். அந்தக்காலத்திற் பஞ்சகருவிகளாலாகிய வாத்திய ஒலிகளும், பிராமணர்களுடைய ஆசீர்வாத ஒலிகளும், மந்திரிகள் முதலாயினோருடைய ஜயஜய ஒலிகளும், திக்குகளைச் செவிடுபடச்செய்தன. இவ்வாறு சிறப்பாகப் பட்டாபிஷேகம் நடக்குங்காலத்திலே, காண்டவப்பிரஸ்தத்தின் மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் அனேகம்பொன்மாரிபொழிந்து, தரித்திரர்களுடைய கண்மாரியானகலக்கத்தைப்போக்கினர். அப்போது இரண்டு கன்னிகைகள் தங்கள் இரண்டிரண்டு கைகளிலுள்ள வளைகள் கலகலவென்று ஒலிக்கும்படி ஆகாசகங்கையின் பிரவாகங்கள் இரண்டு புறத்திலுந் திரண்டு வீழ்வதுபோல் வெண்சாமரங்கள் வீசவும், மற்றொருத்தி முகவழகைக்கவர்தற்கு வந்திருக்கும் பூரணசந்திரன்போன்றவெள்ளைக்குடைபிடிக்கவும், நவமணி இழைத்துக் கிண்கிணிகள் கட்டி விளங்காநின்ற திவ்விய சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கும் தருமபுத்திரரை வியாசர் முதலிய மறையோரெல்லாம் ஆனந்தபரவசத்தோடும் நோக்கி, ஓ காண்டவப் பிரஸ்த மகாராஜனே! இனி நீர் பூமண்டல முழுதையும் ஜயித்துச் சகல ராஜாக்களையும் பணியும்படிசெய்து, மிகுந்த தட்சணைகளுடன் கூடிய இராஜசூய முதலிய அனேக யாகங்களையு நடத்தி இஷ்டர்களுடனே பலகாலம் வாழ்ந்துகொண் டிருக்கக்கடவீர் என்று ஆசீர்வதித்து, முனைமுறியாது கறுப்புறாது நொறுங்குதலில்லாது நொய்யாகாது உமிநெல்லுடன் உறவாகாது நல்லநிறம்பெற்று விளங்குகின்ற மஞ்சள் திமிர்ந்த அரிசி அட்சதைகளையும், பொன்னினாலும் பூவினாலும் மணியினாலும் ஆகிய பலவித விநோத அட்சதைகளையும், தருமராஜன் முடிமேல் இறைத்தார்கள். அப்பால் அனேகராஜாக்கள் வந்து துதித்து நின்றார்கள். இப்படி பட்டாபிஷேக நிறைவேறியபின்பு தருமபுத்திரர் வேதியர்களுக்கு வேண்டிய அன்னங்கள் அறுசுவை பதார்த்தங்களோடும் அளவற்ற பலகாரவகைகளோடும் பரிமாறி, அவர்கள் புசித்தபிறகு மற்றவர்களுக்கும் அவ்வாறே அன்னமளித்து, தானும் இஷ்டர்களுடனேபுசித்து, திவ்வியகந்த புஷ்ப தாம்பூலங்களினாலே எல்லோரையும் பூசித்து, பட்டத்துயானையின் மீதேறி, சகலவித வைபவத்தோடு அந்த அஸ்தினாநகரத்தை வலம்வந்து தன்மாளிகையில் இறங்கி, கிருஷ்ணன் முதலாகிய இஷ்டர்களுடனே சரசசல்லாபஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இந்த மகோற்சவத்தினால் இராஜராஜர்கள் வேதப்பிராமணர்கள் முதலிய எல்லோரும் சந்தோஷித்து மனமுவந்திருந்தார்கள். குருடன் மக்களும் அவரிஷ்டர்களுமாத்திரம் சிறிதுங் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கச் சகியாமல் மனம் வெந்திருந்தார்கள்.

திருமுடிபுனைந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது,

இந்திரப்பிரஸ்தச்சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அரியகங்குலி னன்னைதன் வடிவுகொண்
டலகையா கியநங்கை
பரிவுபொங்கவந் தெடுத்தணைத் துவந்துளம்
பரிந்துடன் பாராட்ட
வுருகுமாமுலைப் பாலுட னவளுயி
ருண்டமு முருகார்மெய்
கரியகோவலன் செய்யதாண் மலர்களென்
கருத்தைவிட் டகலாவே.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே இவ்வாறுகப் பெருமை அடைந்திருக்கும் பாண்டவர்களைப்பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாம லிருக்கிற தன்புத்திரருடைய கருத்தறிந்த திரிதராஷ்டிரனுனவன்கிருஷ்ணனுக்கு முன்னிலையில் தருமபுத்திரரைப் பார்த்து அப்பா தருமநந்தன நீ வணக்கம் ஒடுக்கமுதலியநற்குணங்களுடையவனுதலால் உனக்குஇராச்சியபட்டாபிஷேகங்கிடைத்தது அப்படி இல்லாதவர்களுக்குக்கிடைப்பதரிது ஆதலால் நீ சகல பாக்கியங்களினுலேயுஞ் சிறப்பை அடைந்தாய் இனிச் சாவகாசமாகாமல்இப்பொழுதே காண்டவப்பிரஸ்தத்திற்குப் போவதுநன்று ஆனல் தகாதவிடத்திற்கு நானுன்னைப் போகசசொன்னதாக நீ நினைக்கவேண்டாம்அந்தக்காண்டவப் பிரஸ்தமானது முன்னே கவுரவாளென்னும் நமது பெரியோருடைய ராஜதானியாயிருந்தது நம்முடைய குலத்திற்குக் கூடஸ்தராகிய இளிபிள்ளென்னும் மகாராஜனுக்கு முனிவரெல்லாம் கூடி அவ்விடத்திலே ராஜதானி ஏற்படுத்தினர்கள் அப்பால் ஆயுஸ் புரூரவஸ் நகுஷன் யயாதி என்கிற மகாராஜாக்களெல்லாம் அதிலிருந்து அதிகாரஞ்செலுத்திவந்தார்கள் பிற்பாடு அத்திகனென்பவனல் இந்த அஸ்தினபட்டணம் ஏற்படுத்தப் பட்டது அங்கே நீபோனல் உன்னிடத்தில் அனேகம் பெரியோர்களாகிய பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தாரும் வந்து சேருவார்கள் மிருகங்கள்கூட விசுவாசத்துடன் ஒன்றுக்கொன்று வாசஞ்செய்யும் அந்த இராச்சியமானது இதைக்காட்டிலும் தனதானிய முதலியவைகளாலே நிறைந்திருக்கின்றது நீர்வளமும் நிலவளமுமுள்ளது தேகத்திற்கும் மனதிற்கும் மிகவும் நன்மையுண்டாக்கத் தக்கது அவ்விடத்திலே ஒருகுறைவுமில்லை நீ அங்கேபோய்,ஏற்படுத்துகிற பட்டணமானது மிகவிசேஷமாக இருக்கும் உன்தம்பிமார்களுடனே செங்கோற்செலுத்தி எங்கோனுகவிரு என்னப்பாவென்று சொல்லக்கேட்டதருமபுத்திரர் உடனே அங்கேபோவதைநிச்சயித்துத் தானுந்தன்தம்பிமார்களும் தகப்பனுரைக்கும்பிட்டுஐயா அப்படியே தங்கள் ஆக்ஞையைச் சிரசில் வகிக்கின்ருேம்உம்முடைய பாதத்தின் கீழிருந்து பணிவிடைசெய்யப்பாக்கியம்பெற்றிலோமென்றுசொல்லி அவரிடத்தில்விடைபெற்றுக்கொண்டு அனேகமாகியரதங்கள்கஜங்கள் அசுவங்கள் பதாதிகள் என்கிற சதுரங்கசேனைகளுடன் மகா சந்தோஷத்தோடும் புறப்பட்டார்கள்.

கண்ணன் இந்திரனுற் காண்டவவனத்தைப் புதுப்பித்தது.

அப்பொழுது அந்தப்பாண்டவர்களுடன்கூடச்செல்ல வேண்டுமென்று அஸ்தினபுரத்திலிருக்கும் அனேகர் விருப்பங்கொண்டிருந்தும் துரியோதனனுடைய ஆக்கினைக்கஞ்சி அங்ஙனேநின்றுவிட்டார்கள் பாண்டுகுமாரர்கள் பெருங்காடு மூடிய காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று மிகவிரைவிற்காடுகளைவெட்டிச்சீர்திருத்திப் பட்டண மேற்பாடுசெய்யஆரம்பிக்கும்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இந்திரனைச் சிந்தித்தார் இந்திரன் சுவாமியைவணங்கிநின்று அவரிட்டகட்டளையின்படிநிறைவேற்றவிசுவகர்மாவை அனுப்பிவித்தான் அந்தவிஸ்வகர்மாவும்ஸ்ரீவாசுதேவரது பாதங்களைத்தொழுது அடியேனுக்கென்னகட்டளையென்று கேட்கஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் ஓ சிற்பங்களி னுட்பங்களையெல்லாம் நன்குணர்ந்த விசுவகர்மாவே இந்திரனுனவன் பாண்டவர்களுக்காக உம்மை யழைப்பிவித்து இக்காண்டவப்பிரஸ்தத்தைச் செம்மைசெய்யும்படி கட்டளையிட்டபடியால் இன்றுமுதல் இக்காண்டவப்பிரஸ்தம்இந்திரப் பிரஸ்தமென்று நாமதேயமடைந்து உலகத்தில்வழங்கும்ஆதலால் இங்குநீர்பாண்டவர்களுக்குஇராஜதானியைஉண்டாக்க வேண்டுமென்றுஆக்கியாபிக்கஅப்படியே விசுவகர்மாவும் நந்தினி என்கிறநதியினருகிற் சுவர்க்கத்திற்கு நிகராகியஇந்திரப்பிரஸ்தமென்கிற மகாநகரத்தைநிருமித்தான் அந்தநகரமானது அண்டச் சுவர்க்குச் சமானமாக ஆகாசத்தைஅளாவிநிற்கிறமதில்களையும் அதைச் சுற்றிலும் கடல்களுக்குநிகராகியஅகழிகளையும்கைலாசபருவதம்போன்றசிறந்த மாளிகைகளையும் சூரிய சந்திராதி மண்டலங்களைத் தழுவும்படியான கோபுரங்களையும் கருடன்தனது இரண்டுசிறகுகளை விரித்தாற்போலிராநின்ற

கதவுகளையும் அதிகசாக்கிரதையுள்ள காவற்காரரையும்பலவித ஆயுதயந்திரங்களமைத்த அரணங்களையும் உண்டாக்கி அகன்றும் நீண்டும் சமமாயும் கோணலின்றியு மிராநின்ற வீதிகளும் மண்டபங்களும், சாலைகளும்சந்திகளும் தேவாலயங்களும் நந்தனவனங்களும் உத்தியானங்களும் ஆங்காங்கு அமிர்தத்திற் கொப்பாகிய தண்ணீர்மலிந்த தடாகங்களும் சகலவஸ்துக்களும் நிறைந்த பலவிதகடைத்தெருக்களும் பலமும் சுறுசுறுப்பும் இலட்சணங்களு முடைய யானைகுதிரைமுதலிய வாகனங்களும்சித்திரச்சாலைகளும் வித்தியாசாலைகளும் ஆயுதச்சாலைகளும் ஆங்காங்குகிரமப்படி சமைத்துத்தா அப்பட்டணமானது மன்மதனுக்கொப்பாகிய ஆடவரையும் இரதிதேவிக்கொப்பாகிய மங்கையரையும் அடைந்து மூன்றுலோகங்களிலிருக்கிற எல்லாப்பட்டணங்களையும் பரிகாசஞ்செய்து நகைக்கிறதென்றுசொல்லும்படியான பிரகாசத்தோடும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அதில் அரண்மனை பொன்று கட்டப்பட்டது அந்த அரண்மனையானது அப்பட்டணத்தினருகிற் கேசரமலைகளுக்கு மத்தியில் மேருபர்வதம்போற்சூரியனது தேரோடும் படியான வழியை அடைந்து ஆணிப்பொற்றகட்டினால் மூடப்பட்டு நவமணிகளுமிலங்குகிற ஸ்தம்பங்களும்படிக்கட்டுகளுமியற்றிய மூவிதக்கட்டுகளோடு மூன்றுவிதமேல்மெத்தைகள் முதலாகியதும் பூமியின்கீழ்வீடுகளுமுள்ளதாய் அங்கங்கும் விசாலமாகிய சபாமண்டபங்களும்திசைமயக்கம்வரும்படியான சிலவீடுகளும் விளையாடுகிறதற்குயோக்கியமாகிய சிலசாலைகளும் செய்யப்பட்டு கண்ணாடிபோ லிராநின்ற சுவர்களாலுந் தளவரிசைகளாலும் விளங்காநின்ற அறைகளில் முத்துக்கொத்துகளும்பவழக்கொத்துகளுந் தொங்காநின்றஇரத்தினக் கொடுங்கைகளுள்ளதாகிய பலவித ஆசனங்கள்போட்டு இதுஒருதேவபூமியென்றுசொல்லும்படியாகிய கொலுமண்டபத்தினோடும்விளங்கிக்கொண்டிருந்தது அதனருகில் அவ்விஸ்வகன்மனானவன் எக்காலமும் பூப்பதும் காய்ப்பதும் தளிர்ப்பதுமாகிய விசேஷமாகிய வாசனையும் ருசியும்சீதளமும்பொருந்திஇராநின்ற பலாமரம் மாமரம் மாதுளைமரம் எலுமிச்சைமரம் நாரத்தைமரம் பேரீச்சமரம் தென்னைமரம் பனைமரம் சண்பகமரம் பாதிரிமரம் புன்னைமரம் குருக்கத்திமரம் களம்புமரம் மகிழமரம் அத்திமரம் அசோகுமரம் அரசமரம் ஆச்சாமரம் பச்சிலைமரம் பாலைமரம் முன்னைமரம் கொன்றைமரம் சந்தனமரம் விளாமரம் வில்வமரம் முதலாகிய பற்பல விருக்ஷவகைகளும் மல்லிகை முல்லை இருவாக்ஷி முதலிய பலபூஞ்செடிகளும் தாமரை செங்கழுநீர் நெய்தல் முதலியவைகளால் நிறைந்து அன்னம் சக்கிரவாகம் முதலிய பறவைகளொலியாநின்ற திவ்வியத் தண்ணீருள்ள வாவிகளும் அதின்கரைகளில் விசாலமாயும் அழகாயுமிராநின்ற பளிங்கினாலாகியமேடைகளும் மயில்கள் குயில்கள் கிளிகள் முதலாகிய பலவிதப்பட்சிகள் சப்தித்துக்கொண்டு வண்டுகளிசைபாடவிளங்கும் இடங்களு முண்டாக்கினான்.

பாண்டவர் குடிபுகுதல்.

இப்பால் ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்லக்கூடாதமகிமைபொருந்திய அந்தநகரத்தைச் சுற்றிப்பார்த்த பாண்டவர்கள் மிகவும் ஆனந்தமடைந்துகண்ணனைக்கட்டிக்கொண்டு துதித்து வியாசமகாமுனி தவுமியமகாமுனி இவ்விருவ ரனுமதியின்படி நன்முகூர்த்தத்தில் வாஸ்துசாந்திசெய்து கோபூஜை பிராமணபூஜை முதலானவைகளை நடாத்தி அவ்வியாசதவுமியர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டுவாசுதேவனோடுயானையின்மீதேறி பரிஜனங்களெல்லாம் சகலவாத்தியங்களு முழக்கி ஜயகோஷமிட மிகச் சிறப்பாய்நகரத்தை வலம்வந்து முப்பத்திரண்டு நிலைகளுடனே விளங்காநின்ற பிரதானகோபுர வாசலாலேஉள்ளே நுழைந்து முறைமுறையே வீதிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்துப் பிராமணர்களுக்குத்திரவியதானங்களும் மற்றையர்க்கு அன்னதானங்களும்வழங்கி அந்த ராச்சியத்தை அளகாபுரியினும்மேலானதாகவெண்ணி ஆண்டுகொண் டிருந்தார்கள் இப்படி இருக்கிறநாளிலே அந்தப்பட்டணத்திற்குவேதமுதலாகிய பதினான்குவித்தைகளையும் நன்றாயுணர்ந்து நல்லொழுக்கமும் ஞானமு முடையவர்களாகிய அனேகவேதியரும் நானாதேசங்களிலிருந்துவந்த பலபண்டங்களையுங்கொண்டுவாணிபஞ்செய்யுந்திறமையும் புத்தியும் தருமநடையுமுள்ள அனேகவணிகரும் சகலசாஸ்திரங்களையுங்கற்று விசித்திர நிருமாணங்கள் பலவுஞ் செய்யத் தகுந்தவர்களாகிய அனேக சிற்பிகளும் இன்னும் நானாவிதமாகிய அளவற்ற ஜனங்களும்வந்து குடியேறினார்கள்.

இவ்வாறாகத் தினந்தோறும் நானாதேசங்களினின்றும் வருகிற ஜனங்களாலேயும் பண்டங்களினாலேயும் யானை குதிரை ஒட்டகம் எருது பசுமாடு முதலிய மிருகங்களினாலேயும் அந்நகரமானது நிறைந்து இடைவெளி யில்லாமற் கடல்போலச் சகலரத்தினங்களு முள்ளதாய் அல்லும் பகலும் வேதவோசையினாலும்வியாபார விர்த்தியினாலும்விவகாரச்சிறப்பினாலும் இடைவிடாமற் கோஷித்துக்கொண்டிருந்ததுபாண்டவகுலதிலகனான தருமராஜன் ஜனங்களுக்கெல்லாம் விசேஷசவுக்கியத்திற்குஎதுவாய்ச்சகலகிராமங்களுக்கும் நீர்வளமுண்டாகும்படிஏரிகளும்வாய்க்கால்களும் தடாகங்களும் ஏற்படுத்தி அங்கங்கு தண்டசபைகளும் விவகாரசபைகளும்அமைத்து அவ்வவற்றில்தகுந்த அதிகாரிகளையும்நியமித்துதேவாலயங்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய சிறப்புக்

கள் யேற்படுத்தி தருமநூலின்படி செங்கோற்செலுத்திவந்தமையாலே இராச்சியமானது நாளுக்குநாள் பயிர்களாலும் பசுக்களினாலும் விருத்தியடைந்து திங்கள்மும்மாரிபெய்து விளங்கிற்று மறையோர்களும் தவசிகளும் அக்கினிகோத்திர முதலாகிய வைதிககருமங்களையும் தவங்களையும் வழுவாது அநுஷ்டித்துக்கொண்டுவந்தனர் குடிகளெல்லாம் ஆரோக்கியமும் மக்கட்பேதும் தனதானியங்களும் அடைந்து களித்திருந்தார்கள் நித்திய சுப மங்களகரமாய்ச்செழித்திருக்குந் தனதுராச்சியத்தைப்பார்த்துத் தருமபுத்திரர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திருந்தார் வீமசேனன்முதலாகிய நால்வரும் மூத்தவராகிய தருமராசன்கட்டளையின்படி சகல அதிகாரங்களையுங் கிரமப்படி நடாத்திவந்தார்கள்.

இவ்வாறு பஞ்சபாண்டவர்கள் அந்த இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இருப்பதினாலே துரியோதனன் துச்சாதனன் சகுனி கர்னன் என்கிற துட்ட சதுஷ்டாளுடைய தொந்தரையில்லாமலிருந்தது அந்த ராச்சியமானது தருமத்தினாலும் கல்வியினாலும் திறமையினாலும் குடிகளாலும் தசாங்கங்களாலும் செழிப்பினாலும் ஒருவருக்கும் வெல்லக்கூடாத மேன்மையோடிருந்தது நீதிவழுவாது சிலதினங்கள் கழித்தவுடனே தருமபுத்திரர்விசுவகர்மாவையும் வியாசமுனிவரையும்பூசித்து அனுப்பிவிட்டு தமது நகரத்திற்குச்செல்லவேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ளவராகிய கண்ணனை மிகுந்தவினயத்துடனேபார்த்து ஓ யதுகுலசிகாமணியாகிய எங்களுயிர்த்தோழரே உமதநுக்கிரகத்தினாலன்றோ இவ்விராச்சியம் எங்கட்குக் கிடைத்தது அன்றியும் அண்டக்கூடாத காடாய்க்கிடந்த இவ்விடம் குபேரனுடைய நகரைப்பார்க்கிலும் விசேஷமானகோலத்தோடும் விளங்குகிறது இன்னும் உம்முடையபலத்தினாலேயே நாங்களிந்தராச்சியத்திலுறுதிபெற்றிருக்கிறோம் எங்களுக்கு நீரல்லாது கதிவேறில்லை எப்போதெப்போது என்னென்னசெய்யவேண்டியதோ அவைகளை நீரே உமது பேரறிவினாலே அறிந்துசெய்யவேண்டுமென்றுகோருகிறேன் உமதுமகிமையையும் வல்லமையையும் என்னாற்சொல்லக்கூடுமோ நீர் எனக்கு எவ்வாறு கட்டளை இடுகின்றீரோ அக்கட்டளைப்படி நடக்கக்காத்திருக்கிறேன் என்றுசொன்னார் அதுகேட்ட பகவான் சொல்லுகிறார் ஓமஹாராசனே உமது தருமகுணத்தினாலே இராச்சியம்கிடைத்ததேயன்றி·வேறில்லை உமக்குக்குலக்கிரமமாய்வரும்இராச்சியத்தைத்தடைசெய்ய யார்வல்லவர்கள் துராத்மாக்களாகிய குருடன்மைந்தராகுந் திருடர்கள் இனி உங்களை என்னசெய்யமாட்டுவார்கள் நீர் விசாரப்படாமற் சுகமாய்க்குடிகளைக்காத்துரட்சியும் உங்களுக்கு ஒரு குறைவும்வராது சுருக்கமாக உமக்குத் தருமத்தை உபதேசிக்கிறேன் கேளும் வேதியரை அன்போடு பூசிப்பதைவிட வேறு தருமமில்லை. மகா பெருமை பொருந்திய நாரதரென்கிற தேவமுனி உம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளுவார். அவரைப் பயபக்தியுடனே பூசித்துப்போற்றும். இதைப்பார்க்கிலும் உமக்கு நான் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை. என்று சொல்லிவிட்டுக் குந்தியினிடத்திற்குப்போய்த் தண்டனிட்டு, மிருதுவாகிய சொல்லாலே, ஓ அத்தாய்! நான் ஊருக்குப் போகிறேன் விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்குக் குந்தியானவள்- அப்பா என்கண்போன்ற கமலக்கண்ணா! அரக்குமாளிகையில் நாங்கள் பட்டபாடு நீ அறியாய். எங்களையன் குந்திபோஜனு மறியார். அப்படி யிருந்தும் அவ்விபத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில், எங்களைக்குறித்து நீங்களும் மிகுந்த விசனத்தை அனுபவித்தீர்கள் இப்படி மிகுந்த வல்லமையும் அரசாட்சியுமுடையவர்களுக்கே அடிக்கடி துக்கங்கள் நேரிடும்போது, அனாதர்களா யிருக்கிற தரித்திரர்களுக்குக் கேட்கவேண்டியதென்ன விருக்கின்றது? இப்பொழுது உன்னைக் கண்டபடியினாலே என்னுடைய துக்கமெல்லாம் நீங்கிற்று. நீ எம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாற் போதும். உன்னுடைய கிருபா சிந்தனையாற் பாண்டவர்கள் யாதொரு குறைவுமின்றி அபிவிர்த்தியாவார்கள். ஆதலால் தயைசெய்து நீ சமயங்களிற்பாண்டவர்களை நினைக்கவேண்டும். இதுதான்எனக்கு உன்னாற் கிடைக்கவேண்டிய வரம் என்று சொன்னாள். கண்ணன் உமதாணையைச் சிரத்திற்றாங்கினேனென்று சொல்லிக் கும்பிட்டு விடைபெற்று, தமது பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டுத் துவாரகாபுரத்திற்குச் சென்றார். பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனையே நினைத்துக்கொண்டு, இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் அரசாட்சிசெலுத்தி வந்தார்கள். என்று சொல்லி வருகிற வைசம்பாயனமுனியை ஜெனமேஜெயமஹாராசன் வினவுகிறான். சுவாமி! எனமூன்றும் பாட்டர்களாகிய பாண்டவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இராச்சியத்தை அடைந்தபின் என்செய்தார்கள்? தருமநிலை தவறாத பதிவிரதையாகிய திரௌபதி தன்கணவர்கள் ஐவரையும் எப்படி அனுசரித்து வந்தாள்? அந்த ஐவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமில்லாமல் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்திலே எப்படியிருந்தார்கள்? இந்தச் சரித்திரத்தைப் பிரகாசிக்கச் சொல்லவேண்டும். இதைக்கேட்க மிக விருப்பமுற்றிருக்கிறேன் தயைசெய் தருளுமென்று கேட்க, வைசம்பாயன மஹாமுனியானவர் மகா சந்தோஷத்தோடு அவ்வரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

நாரதமுனிவர் பாண்டவர்கட்குச் சில கட்டுப்பாடுரைத்தல்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இந்தப்படி திரிதராஷ்டிர மஹாராஜாவினுடைய அனுமதியினாலே பாதிராச்சியத்தை அடைந்த உமது பெரியோர்களா

கிய பாண்டவர்கள், சத்தியசந்தர்களாகியும் - கபடமற்றவர்களாகியும்-தயைமுதலிய நற்குணங்களோடு கூடியவர்களாகியும்-நீதியோடு சகல ஜனங்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திசில சுகமாயிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க, இவர்கள் ஒருநாள் சபையிலிருந்து பட்டணத்துக் குடிகளுடைய காரியங்களை விசாரணைசெய்து வருங்காலத்தில், நான்கு வேதங்களையும்-முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்களையும்-பதினெண் புராணங்களையும்-மற்ற இதிகாசங்களையும்-நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்தவரும், உயிரெழுத்து-மெய்யெழுத்து-தளை-மாத்திரை- பிரயத்தினம் இவைமுதலிய இலக்கணவிதிதப்பாமற் சரியாய் இசைக்கவல்லவரும், வேதசுரங்களை இடமறிந்து மெலித்து வலித்து உச்சரிக்கவல்லவரும், பகுதி-விகுதி அறிந்து பிரகரணத்திற்குத்தகுந்தபடி சொற்களைப் பிரயோகிக்கத்தக்கவரும், மந்திரங்களை யந்திரதேவதா கல்பங்களுடன் அறிந்தவரும், வைதிகலௌகிக வாக்கியங்களை ஓசைகுன்றும லிணைக்கத்தகுந்தவரும், காவிய நாடகங்கள் செய்யுந் திறமையுடையவரும், மொழிகளுக்கு இடமறிந்து பொருள்கூறத்தக்கவரும், சொற்களுக்கெல்லாம் செம்பொருள் ஆக்கப்பொருளாதிகளை நிச்சயிக்க வல்லவரும், நிஷாதமுதலாகிய சப்தசுரங்களையும் சப்ததாளங்களையும் அறிந்து மந்திரம்-மத்திமம்-தாரம்-என்கிற மூவகையாலும் இராகங்கள் பொருந்தத் தாளவரிசை முதலிய சங்கீதங்களைப் பாடவல்லவரும், சகலவேதாகமபுராணங்களுடைய பொருளை நிச்சயித்துச் சொல்லத் தகுந்தவரும், தருமசாஸ்திரமெல்லாம் அறிந்து தருமசூக்குமத்தை அதிற் சந்தேகம் வராதபடி சொல்ல வல்லவரும், சுக்கிராசாரியார் முதலாகியவர்கள் செய்த நீதிநூலையறிந்து பிரயோகிக்கத்தக்கவரும், சிற்பசாஸ்திரம்-வியாகரண சாஸ்திரம் - வைத்தியசாஸ்திர முதலாகிய பல சாஸ்திரங்களின் பொருளைச் சம்பூரணமாக அறிந்தவரும், சந்தோவிசிதியென்னும் நூலின்படி சந்தங்களிற் பாடல்களிசைக்க வல்லவரும், மூன்று ஸ்கந்தங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிற சோதிடநூலை நன்றாயறிந்து பூகோளம்-ஆகாயகோளம்-நக்ஷத்திரங்கள் - கிரகங்கள் - இவைகளின் ஓட்டமுதலியவைகள்-கிரகணங்கள்-திதிவாராதி காலங்கள்-இவைகளை அறிந்தவரும், இவைகளாற் சாதகபலன்களையும் - உற்பாதாதியோகங்களையும், பல கால வர்த்தமானங்களையு மறிந்து நன்றாய்ச் சொல்லுந் திறமையுடையவரும், கல்ப சூத்திரங்களையெல்லாம் முற்றுமறிந்து பிரயோகஞ்செய்யத் தகுந்தவரும், மீமாம்சையென்னுஞ் சாத்திரத்தின் அதிகரணங்களில் வல்லவரும், நியாயநூலின்படிப் பிரசங்கிக்கத் தகுந்தவரும், சமயோசிதமாய்ப் பேசுந்திறமையுடையவரும், கணிதங்களில் அதிக சாமர்த்தியமுள்ளவரும், இங்கிதங்களாலேயே மனதை அறிய வல்லவரும், வேதாந்தமெல்லாமறிந்து சகல தத்துவ நிச்சயமுள்ளவரும், பரமாத்துமாவை வேறாகவுமொன்றாகவும் பாவனைசெய்பவரும், யோக நூல்-சாங்கிய நூல்-இவைகளின்படி சமாதிகளெல்லாம செய்யத்தகுந்தவரும், நிஷ்காமமாகிய தவத்தினாலே மகாதேஜசுபொருந்தி யிருப்பவரும், விதிவழுவாமல் அனுஷ்டானஞ் செய்பவரும், தயை-பொறுமை-சத்தியம்-முதலான எண்குணங்களுக் கிடமாகியவரும், எப்பொழுதுங் கடவுளைத் தியானிப்பதும்-துதிப்பதும் தொழுவதுமே கருமமாகக்கொண் டிருப்பவரும், இயல்பாகக் காமாதிவிகாரங்க ளற்றவரும், தேவதாநிச்சயமுள்ளவரும், சகல முனிவராலும்-வித்துவான்களாலும்-பூசிக்கப்பட்டவரும், தருமங்களுக்கு எல்லை ஏற்படும்படி பலநூல்களைச் செய்தவரும், பிரமனுடைய குமாரராகியவரும், அனேக யாகங்கள்செய்து சோமபானஞ் செய்தவரும், சம்சாரிகள்போல உலகநடை யறிந்தவரும், திரிகாலமுணர்ந்தவரும், மூன்றுலோகங்களுங் கண்டவரும், இன்னும் பலவிதமாகிய சொல்லுந் திறமில்லாத பெருமை யுடையவருமாகிய நாரதபகவான் பூரணசந்திர மண்டலம் போல் வெளுத்த நெடிய திருமேனி யுடையவராய், தேவேந்திரன் கொடுத்த மேன்மையாகியும்-நாணயமுடையதாகியும்-பளபளப்புள்ளதாகியும்-இருக்கிற இரண்டு வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, பதினறுமாற்றுத் தங்கத்தினாற்செய்து ஒருவகைப்பட்ட காராவின் முகம்போன்ற உருவுடையவையாயும்-அக்கினிச்சுடர்போன்ற ஒளியுடையவையாயும்-இருக்கிற இரண்டு குண்டலங்களை யணிந்துகொண்டு, சிவந்த சடாவியுடையவரா யிருப்பதினால் வெண்மையாகிய மேகங்களாற் சூழப்பட்டுப் பொன்னிறமுடைய கொடிப்புதரினால் மூடப்பட்டது போன்ற முடியுடையவராய், பவுத்தமத சித்தாந்தப்படி இரண்டு சூரியபிம்பங்கள் இருபுறங்களிலுந் தோற்ற விளங்காநின்ற ஒரு வெள்ளைமலைக்குச் சமானமாகி, கணுக்கையில்விளங்காநின்ற படிகசெபமாலையுடனே காற்றின் விசையினால் தானே விசித்திரமாக இசைபாடாநின்ற மகதீ என்கிற வீணையை பொருகையிலேந்தி, மற்றொருகையால் வெள்ளிக்குடை பிடித்துக்கொண்டு, மேற்புறத்திற் சந்திரமண்டல முலாவுங் காற் கீழிராநின்ற கைலாபமலைக்கு நிகராய்ப் பிரமதேஜசு இவ்வுருவங்கொண்டதோ வென்று சங்கிக்கும்படி சாச்சுவலியமான ரூபமுடையவராய், ஆகாயத்தின்வழியே அனேகரிஷிகளும் தேவர்களும்போற்றி, பூமியி லிருப்போரெல்லாம் இதென்ன வானத்தினின்றும் ஒரொளிக்கூட்ட .மிறங்கி வருகின்றது என்றேற்றி, இது சூரியனோ? சந்திரனோ? அக்கினியோ? என்று யாவரும் பயமும் ஆச்சரியமுமாகநோக்கிநிற்க, சாம வேத கீத வொலியினாலே கேட்போர் செவிக்கு அமுதத்தையும் மனதிற்குப் பரிசுத்தத்தையு மளித்துக்கொண்டு, பாண்டவர்களுடைய அரண்மனைச் சபாமண்டபத்தினருகில் இறங்கினர்.

இம்மகாமுனி எழுந்தருளக்கண்ட பாண்டுகுமாரர்கள் மிகப்பரபரப்புடனே ஆசனங்களினின்றும்

எழுந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாகத்தண்டனிட்டு, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பினின்று, ஓ சுவாமி! ஓ மகாநுபாவா! தேவர்களேமுதலிய யாவர்களுங் கண்டமாத்திரத்தில் யாங்கள்செய்த தவப்பயனேயென்று சொல்லும்படியாகிய முனிவர் நாயகனே! தேவரீர் இவ்வாசனத்தி லுட்காரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கிருஷ்ணாசனமேற்போர்த்த சிம்மாசனமொன்றமைக்க அதில் அம்முனிவர் உட்கார்ந்தருளி, சகலபுண்ணிய தீர்த்தங்களாலே நிறைக்கப்பட்ட தமது கமண்டலதீர்த்தத்தை எடுத்து வணங்கியிராநின்ற பாண்டவர் சிரங்களிற் புரோட்சித்து ஆசீர்வதித்தார். பாண்டவரும் பரிசுத்தமாகிய சுவர்னபாத்திரத்திலே தருப்பை நுனிகளும் மலர்களும் சுகந்த வஸ்துக்களும்போட்ட தண்ணீரினால் அருக்கியங்கொடுத்து, அழகிய பொற்றட்டிலே அம்முனியினது பாததாமரைகளைவைத்து, விதிப்படி அபிஷேகித்தபரிசுத்தஜலமாகிய பாதோதகஞ்சேர்த்து, அதைத் தருமர் தமது சிரத்திலும் தம்பிகள் சிரத்திலும் புரோஷித்துத் தம்பிகளுடனே அத்தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு, திவ்வியமாகிய கோமது பர்க்கத்தை அம்முனிவருக்கு நிவேதனம் பண்ணி, சுவாமி! இந்த ராச்சியமும் நாங்களும் தேவரீ ரடைக்கலம். அடியேங்களை அன்புகூர்ந்து ஆட்கொள்ளவேண்டும். இன்றைக்குத்தான எங்கள் பிறவிப் பயன்பட்டது. அருமையாகிய தேவரீர் தரிசனங் கிடைக்கும்படி நாங்களென்னதவஞ் செய்தோமோ தெரியவில்லை. எளியராகிய அடியேங்களுக்குக் காட்சிகொடுத்த தேவரீருடைய பேரருளைத் துதிக்க யாம்வல்லமோ? ஆ! ஆ! என்ன பாக்கியம் நாங்களின்றடைந்த இச்சிலாக்கியபோக்கியமென்று மிகவானந்தத்தினாலே கண்களில் நீர்பெருகத் தேகமெல்லாம் புளகமுற்றுநின்றார். அக்கால் அந்தநாரதமகாமுனிவர் தருமபுத்திரரைநோக்கி, நீர்செய்த பூசையால் நமக்குச் சந்தோஷமாயிற்று. இனி நீர் உம்முடைய தம்பிமார்களுடனே ஆசனங்களி லுட்காரவேண்டுமென்று கட்டளையிடத் தருமபுத்திரரும் அப்படியே உட்கார்ந்து திரௌபதியை வரவழைத்தார். அந்தப் பாஞ்சாலியும் பரிசுத்தையாகி, மிகுந்த பயபக்தியுடனே சபையில்வந்து, அந்தத் தேவமுனியினது திருவடித்தாமரைகளைத் தொழுவணக்கத்துடன் கைகூப்பிநின்றாள். அம்முனியரசு அவளுக்கும் பலவாக ஆசிகள்கூறி, பெண்ணே! நீ அந்தப்புரத்திற்குப் போவென்று நியமித்தருளினார். அவளும் அப்படியே போனவுடனே சபையிலிருக்கும் மற்றவர்களையும் போகச்செய்து, ஏகாந்தத்திலே பாண்டவர்களைப் பார்த்து நாரதமுனி சொல்லுகின்றார்.

ஓ பாண்டுகுமாரர்களே! நீங்கள் தருமந்தவறாதவர்களாகையாலே, உங்களுக்கு நேரிட்ட இடர்களெல்லாம் நீங்கிப்போயின. ரூபத்திலும் குணத்திலும் ஒப்பில்லாதவளாகிய துருபதராஜன் மகளை விவாகஞ்செய்து கொண்டீர்கள். கண்ணனுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே இந்தத்திவ்வியநகரத்தை அடைந்து செங்கோற்செலுத்தி வருகிறீர்கள். ஆனால்உங்களுக்கொன்று சொல்லுகிறேன் உற்றுக்கேளுங்கள் உலோகத்திலே எவர்களுக்குங் கட்டுப்பாட்டினாலேயே சகல மேன்மைகளு முண்டாகின்றன. அந்தக் கட்டுப்பாட்டைக் கெடுப்பதற்குக் காரணம் ஒரு பொருளைப் பலர் விரும்பி இருப்பதேயாம். அப்பொருள்களிலெல்லாம் பெண்ணென்பது பொன்னைப்பார்க்கிலும் விசேஷமாகியது. பெரும்பாலும் அப்பெண்ணே உலகத்தாருக்கு நன்மைக்குந் தீமைக்கும் காரணமாம். ஆதலாலே நீங்கள் ஐவரும் இந்தப்பாஞ்சாலி யொருத்தியை அநுபவித்து வருகிறீ ஆனால் அந்தப்பெண்ணும் நல்ல சுபாவமுடையவள்தான். நீங்களும் அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் ஆகினும் இந்த மூலமாய் உங்களுக்குள் ஒரு விரோதமும் வராதிருக்கும்படி ஒரேற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். இப்படிதான் முற்காலத்திற் சுந்தனென்றும் உபசுந்தனென்றும்-இருவர் அண்ணன் தம்பிகளிருந்தார்கள். அவ்விருவருக்கும் திலோத்தமை என்பவள் நிமித்தியமாகப் பகையுண்டாகி, ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு மாண்டார்கள். ஆதலால் நீங்கள் இந்த ஸ்நேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு நிபந்தனஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது அகத்தியமா யிருக்கிறது. என்றுசொல்ல அதைக்கேட்ட தருமபுத்திரர்-ஓ முனிநாதா! சுந்தோபசுந்தர்களென்பவர்கள் யார்? அவர்கள் ஆருடைய பிள்ளைகள்? அந்தத் திலோத்தமை என்பவள் அவ்விருவருக்கும் வேற்றுமை எவ்வாறு நேரிடச்செய்தாள். இந்தச் சரித்திரத்தை விவரமாய்க்கேட்க அடியேங்கட்கு அபேட்சை யிருக்கிறபடியால், அதனைச் சுவாமிகள் தயைசெய்து திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்ன நாரதர் சொல்லலுற்றார்.

சுந்தோபசுந்தர் சரித்திரம்.

கேளுங்கள் பாண்டவர்களே! முற்காலத்தில் இரணியகசிபு என்று பெயருடைய மகா அசுரனிருந்தான். அவனுடைய குலத்தில் நிகும்பனென்று ஓரசுரன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரர் இப்போது நான் சொல்லப்போகிற சுந்தோபசுந்தர்கள் அவர்களுடைய வீரியமும்-தைரியமும்-ஒப்புவமையற்றது. சவுரியமென்பது அவர்களிடத்திலேயே குடியிருக்கிறது. அவர்களுடைய இறுமாப்பைப் பார்க்கும்போதே யாவரும் பயமடையும்படி இருக்கும். அவர்களுடைய மனவாக்குக் காயம் என்கிற மூன்றுகரணங்களும் கொடுமை என்னுங் குணத்தினாலே வளரப்பட்டனவாம். அவ்விருவரும் ஒரே மனதாயிருந்து வேற்றுமையின்றி ஒருகாரியத்திற் புகுவார்கள். இன்ப துன்பங்களிலும் பங்காளிகளாக விருப்பார்கள். ஒருவனுக்கு இஷ்டமானபடியே மற்றொருவனுஞ் செய்கிறதும் பேசுகிறதுமன்றி

மாறுபடுகிறதில்லை. அவர்கள் உண்பதும்-உறங்குவதும்-இருப்பதும் - போவதும் - கூடவேயன்றி ஒருபோதும் தனித்ததில்லை. அப்படி அவர்களிருப்பதினாலே யாவரும் ஓராண்மாவே இரண்டு தேகமெடுத்தது என்று சொல்லும்படிக் கிருந்தது. அவ்விருவரும் இவ்வாறு ஒருமையாக வளர்ந்து, தேவர்களையெல்லாம் ஜயித்து, மூவுலகங்களையுங் கைவசப்படுத்திக்கொள்ள வேணுமென்கிற கருத்தடைந்து, விந்தியமென்கிற மலையில் தீக்ஷையோடு உக்கிரமாகிய தவஞ்செய்ய வாரம்பித்தார்கள். அத்தவவித்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அரையில் மரவுரியும் முடியிற் சடைமுடியும் தரித்துக்கொண்டு, பசிதாகங்களையும் வெம்மைத் தண்மைகளையும் சகித்து, காமக்குரோத முதலியவைகளை அடக்கி, தேகங்களில் மட்புழுதிகளும் பட்சிகளுடைய மலமூத்திரங்களும் படிந்து விகாரமுண்டா யிருக்க இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கிக் கூப்பிக்கொண்டு, காற்பெருவிரலினுனியினாலே பூமியில் நின்று, சிலகாலம் வாயுபட்சணஞ் செய்துகொண்டும்-சிலகாலம்வருணபக்ஷணம் செய்துகொண்டும்-தங்கள் சதைகளை அக்கினியில் ஓமம்பண்ணி, இவ்வாறு நெடுங்காலம் வழுவில்லாத தவத்தைச் செய்து வந்தார்கள்.

அவர்களுடைய தவமென்னும் அனலினாலே அந்த விந்தியகிரியானது புகைசூழ்ந்து, மேகங்களாற் கவிக்கப்பட்டதுபோல் ஒரு ஆச்சரியமாக விருந்தது. இவர்கள்செய்யுந் தவத்தைக்கண்டதேவர்கள் மிகவும் பயமடைந்து, இத்தவத்தை அழிப்பதற்காகக் கோடிசூரியப் பிரகாசங்களாகிய திவ்விய ரத்நாபரணங்களையும் நிகரில்லாப் பேரழகையுமுடைய மங்கையர்களாலே அவர்கள்மனதைக் கலக்கப்பார்த்தார்கள். இவைகளாலேயும் மற்றைவைகளாலேயும் அவர்கள் மனவுறுதி நீங்காமல் தவத்திற்கு வசப்பட் டிருந்தமைகண்ட தேவர்கள் அவ்வசுரவீரர்களுடைய தாய்-தந்தை-பெண்டீர்-மக்கள்-உடன்பிறந்தார்-முதலாகிய சுற்றத்தார்போல் வந்து பலமாயைகளை யுண்டாக்கினார்கள். அந்த மாயையாலுண்டாகிய சுற்றத்தாரெல்லாம் ஓரிராட்சதனாலே துரத்திபடிக்கப்பட்டவர் போலாகி, தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற வேர்த்து, தலைமயிர் அவிழ்ந்து விரிந்தாட வஸ்திரங்கள் வீழ்ந்து புரளக் கோவென்று கதறிக்கொண்டு அவ்வசுரப் பிள்ளைகளி னருகில் வந்து கண்ணீர் பெருகப் புலம்புவதானார்கள். அதுகண்டும் அவர்கள் தவத்தினின்று மீளாமலிருந்தார்கள். அதனால் அந்த மாயாபந்துக்கள் உடனே பயந்து மறைந்துபோயினர்.

இந்நிலையிற் கடினமாகிய தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் அவ்வசுரப்பிள்ளைக ளிடத்திற்குப் பிரமதேவன்வந்து, ஓ அசுரகுமாரர்களே! உங்களுக்கு வரங்கொடுக்கவந்தேன் கேளுங்களென்ன அவர்களும் எழுந்து பிரமதேவனைத் தண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நின்று, சுவாமி! எங்கள் தவத்தினாலே தேவரீர் சந்தோஷமடைந்து எழுந்தருளியபடியால், தேவரீருடைய கிருபையினாலே நாங்கள் சகல மாயைகளை அறிந்தவர்களாகவும், சகல அஸ்திரங்களைத் தெரிந்தவர்களாகவும், மகா பலசாலிகளாகவும், வேண்டியபடி காமரூபங்கொள்ளவும், எக்காலத்தும்மரணமில்லாம லிருக்கவும, வரம் வேண்டியதென்றார்கள். திசைமுகனானவன் ஓ அசுரர்களே! உங்களுக்கு மரணமில்லாமை தவிர மற்றவைகளெல்லாம் உண்டாகும். ஏனென்றால் நீங்கள் தேவர்களோடு சண்டைசெய்து மூன்று லோகங்களையுங் கைவசப்படுத்தவேண்டுமென்கிற கருத்தினாலே இந்தத் தவத்திற் பிரவேசித்தீர்கள். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட கெட்டகாரியத்திற்கு அநுகூலமாகிய வரத்தை நாம் கொடுப்பதில்லை. என்று சொல்ல அவ்வசுரர்-சுவாமி! அப்படி தேவரீருக்குத் திருவுள மில்லாவிட்டால் மற்றொருவிதமாக வரங்கேட்கிறோம் அதனைத் தரல்வேண்டும். அதாவது-இந்தத் திரிலோகங்களிலுமுள்ள எந்தச்சராசரங்களினாலும், மற்றெந்த வஸ்துக்களாலும், எங்களுக்கு ஒருவிதபயமும் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும். ஆனால் எங்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒரு கேடுவருகிறதா யிருந்தால், எங்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒருகேடுவருகிறதா யிருந்தால், எங்களில் ஒருத்தருக்கொருத்தராலேயே உண்டாகவேண்டியது. இந்த வரத்தையாகிலும் அளித்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பிரமதேவனானவன் அப்படியே உங்களுக்கு வரங்கொடுத்தேனென்று சொல்லித் தன்னுடைய லோகத்திற்குப்போயினன். அந்தச் சுந்தோபசுந்தரும் இவ்விதமாகச் சிறந்த வரம் பெற்றுக்கொண்டு, மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அசுரரெல்லாங் கொண்டாடத் தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அப்பால் இவர்களுக்கு மிகுந்த பெருமையுண்டாகி, தங்களுடைய பலத்தினாலே கொஞ்சமேனும் அச்சமில்லாமல், இஷ்டமானபடி உண்கிறதும்-குடிக்கிறதும்-துற்நடத்தை நடக்கிறதும்- படுக்கிறதும்-விளையாடுகிறதும்-பாடுகிறதும் - ஆடுகிறதும்-தேடுகிறதும்-கொடுக்கிறதும் - வாங்குகிறதுமாக, வீடுகள்தோறும் திருவிழாப்போ லிருந்தது. இவ்வசுர வீரரும் சடைகளைப் பிரித்து ரத்தினகிரீடஞ் சூடிக் கேயூரமுதலான சகல ஆபரணங்களையுந் தரித்து, திவ்வியமாகிய வஸ்திரங்களையும் உடுத்தி, பச்சைக் கர்ப்பூரம்-குங்குமப்பூ- கஸ்தூரி-முதலாகியவைசேர்த்த சந்தனம்பூசி, மாறாதநிறமும் வாசனையும்பொருந்திய பூமாலைகளுந்தரித்து, அசுரரையெல்லாம் கூப்பிட்டுத் தேவலோகத்தின்மேல் தண்டெடுக்கவேண்டுமென்று நிச்சயம்பண்ணி, குடை-கொடி-சாமரம்-முதலானசின்னங்களுடனேயும்,பேரிகைமுதலாகிய வாத்தியகோஷத்துடனேயும், சமுத்திரம் போன்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். இவர்கள் சண்டைக்கு வருவதைப்பார்த்துத் தேவத்

தலைவரெல்லாம் பிரமலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வசுரர்களும் தேவர்-இயக்கர்-கருடர் - காந்தருவர்-முதலாகிய பேர்களைச் சயித்துத் தேவலோகத்தைச் சுவாதீனம் பண்ணிக்கொண்டு, பாதாளலோகத்திற்குப்போய் அங்கிருக்கிறநாகங்களையுஞ்சயித்து அந்தலோகத்தையும் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு, சமுத்திரத்திலே வாசம்பண்ணுகிற மிலேச்சர்களையும் ஜயித்துப் பின்பு பூமியைக் கைவசப்படுத்தவேண்டுமென்று யத்தனப்பட்டார்கள்.

பிற்பாடு தங்களுடைய சேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, கேளுங்கள் அசுரர்களே! இரிஷிகளெல்லாம்செய்துவருகிற யக்ஞங்களினாலும், மற்றப்பிராமணர்கள் கொடுத்துவருகிற அவியகவியங்களினாலும், தேவர்களுக்குப் பலமும்-தேஜசும் - சம்பத்தும்-விருத்தியாகின்றன, ஆதலால் இவர்களெல்லாம்நமக்குச்சத்துருக்களானார்கள். ஆனதுபற்றிநாமெல்லாம் ஒன்றாயிருந்து அஞ்சாமல் அந்த முனிவர்களையும் மறையோர்களையும் கண்டவிடத்திற்பிடித்து அடித்துக்கொல்லவேண்டும். அவர்கள்செய்கிறயாகங்களையும், மற்றும் வைதிககாரியங்களையும், நிறைவேறவொட்டாமல் தடுத்துப்போடவேண்டும். ஆதலால் இந்தக்காரியத்தில் நீங்கள் ஏமாறாமல் இருங்கள். என்று கட்டளையிட்டுக் கீழ்ச்சமுத்திரக்கரைக்குவந்து சேர்ந்து அங்கேதண்டுகளை இறக்கி, கொடிய சிந்தையினாலே எங்கேவேதியர்கள்வேள்விசெய்கின்றார்களோ அவ்விடங்களிலேசென்று அவர்களையெல்லாம்பிடித்துக்கட்டியடித்து, வேள்விக்குரியகருவிகளையெல்லாம்வாரிநீரிலெறிந்து, ஆசிரமங்களிற் பிரவேசித்துச்சிலரிஷிகளைப்பற்றித் தாடிகளையும்சடைகளையும் பிடித்து இழுத்துப்பற்களை உதிர்த்தும்சிலரைக்கைகால்களையொடித்துக்கழுத்தை முறித்துத் தொந்தரவுசெய்து கொண்டும்வந்தார்கள். இப்படி இவர்களால் தொந்தரவு செய்யப்பட்டு மிகுந்த ரிஷிகள்முதலானபேர்கள் எல்லாவற்றையும்விட்டு ஓடிப்போய் மலைகளிலும் குகைகளிலும் ஒளித்துப்பிராணனைக்காப்பாற்றமுயன்றிருந்தார்கள் ஆச்சிரமங்களெல்லாம் உடைந்துபாழாய்ப்போயினகரகங்களினாலேயும், ஒடிந்த சருவமுதலானபாத்திரங்களினாலேயும் முறிக்கப்பட்டமரங்களினாலேயும், பெருஞ்செல்வத்திலிருந்தவர் மிகுந்தவறுமையினால் அடியுண்டு இடியுண்டு மிகுந்த சோர்வினையடைந்து உறங்கியிருப்பதுபோலிருந்தன. இவ்வுலகமெல்லாம் வேதகோஷ்டமும் வைதிகக்கிரியைகளும் இல்லாமல், பிரமரிஷிகள் இராஜரிஷிகள் முதலாகிய சத்துக்கள் எங்கணும்காணும் விருந்தபடியால் எல்லா வளமுங் குன்றிப் பாழ்பட்டதுபோ லிருந்தது.

இப்படி லோகத்தையெல்லாம் ரசாபாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதல்லாமல் ஓடிப்போனரிஷிகளையுங் கண்டுபிடித்துக் கொல்லவேண்டுமென்று அவ்வசுரிருவரும்சிலவிடங்களில் மதயானைகளாகியும், சிலவிடங்களிற் சிங்கங்களாகியும், சிலவிடங்களிற் புலிகளாகியும், இப்படி அனேகரூபங்களைத்தாங்கி ஒளித்திருக்கும்முனிவர் முதலாகிய பேர்களைப்பிடித்துயமலோகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இவ்வாறே ராஜாக்களையும் துரத்தியடித்துக் கொன்று, அவர்கள் பூமியைச்சுவாதீனஞ்செய்துகொண்டார்கள். இப்படியாகவே கருடனைக்கண்டபாம்புகள்போற்சகலஜனங்களும்வீடுமாடுமுதலியவைகளைவிட்டுச்சிதறிப்போய் அனேக வருத்தங்களை அனுபவித்து வந்தார்கள். பூமியெங்கும் பயிரிடுதல்முதலானஒருதொழில்களும் இல்லாமற் பஞ்சமடைந்திருந்தது, இரிஷிகளிடுஞ் சாபங்களெல்லாம் கல்லின்மேல்விட்ட அம்புகள்போல் இவர்கள்மேல் ஏறாமற்போயின. சமுத்திரம் வளைந்த பூலோகத்தை மயானம்போல் எலும்புகளும்-மண்டை ஓடுகளும் - கழுக்களும் - கூளிகளும் - பேய்களும்-நாய்களும் - நரிகளும் - நிறைந்ததாகவும், சுபமாகிய ஓர் காரியமு மில்லாததாகவுஞ்செய்து; தாங்களிருவரும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே குருக்ஷேத்திரத்திற் சைனியங்களோ டிறங்கி வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியாகவே சகலமாகிய தேவரிஷிகளும் பிரமரிஷிகளும் மிகுந்தவியசனமடைந்து, உலோககர்த்தாவாகிய பிரமதேவருடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று, அவ்விடத்திலேஎல்லாத்தேவர்களும்புடைசூழ்ந்திருக்க சநகர்—சநந்தனர்-சநத்குமாரர் - முதலாகிய சித்தபோகிகள் ஓர் பாரிசுவத்திலிருக்க நான்முகங்களில் நான்குவேதங்களும் ஒலிக்கக் கோடி சூரியப்பிரகாசமாக எழுந்தருளியிருக்கிறபிரமதேவரைக்கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து. சுந்தோப சுந்தர்களால் நேரிட்டதொந்தரவைச் சம்பூர்ணமாகச்சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அந்தச் சபையிலிருக்கும்-விஷ்ணு-சிவன—அக்கினி-வாயு-சந்திர சூரியர் - இயமன்—இந்திரன் — முதலாகிய பல தேவர்களும், வைகானசர்-வாலகிலியர் - சோம்பர்—மாசிபர்-அஜர் - விமூடர் தேசோகருப்பர்-என்கிற பலரிஷிகளும், இந்தச்சங்கதியைக்குறித்துப் பிரமதேவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள்.பின்பு அப்பிரமரானவர் இந்தச்சரித்திரத்தைக்கேட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து, அவர்களுடைய விநாசத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய உபாயமொன்று மனதில் நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, விசுவகர்மாவை அழைத்து, நீ நிகரற்ற ரூபலாவணிய சவுந்தரியங்களுடனே கூடிய ஒரு பெண்ணைச் சீக்கிரத்தில்உண்டாக்கவேண்டுமென்றுகட்டளையிட்டார் அந்த விசுவகர்மாவும் பிர்மாவைக்கும்பிட்டு, அப்படியே ஒருபெண்ணை மிகுந்த முயற்சியாலே சிருஷ்டித்தான். அந்தப்பெண்ணின் சிறப்பைச் சிறிது சொல்லுகிறேன் கேளும்,

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே ! அவ் விசுவகர்மாவானவன் உலகங்களிலுண்டான உத்தமவஸ்துக்க

ளினுடையசாராம்சங்களையெல்லாமெடுத்துத்தனது முழுவல்லமையும் அமையும்படிக்கு நெடுநாள் வருந்திச் சிறந்த முயற்சிகளால் அவளுடைய அங்கங்களைப் படைத்தான். விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களையே தேகத்தி லழுத்தினா னென்னும்படி மிகுந்த பளபளப்பினால் விளங்காநின்ற இந்தமாதுசிரோமணிக்குச் சிறந்தவஸ்துக்க ளெல்லாவற்றிலும் எள்ளளவெள்ளளவாக அமைந்த ஆராய்ந்தெடுத்துப் படைத்ததுபற்றிப் பிரமதேவர் திலோத்தமை என்கிற காரணப்பெயரிட்டருளினார். அவளுடைய அழகைஎடுத்துச்சொல்ல ஆதிசேஷனுக்கும் திறமைக் குறைவாயிருக்குமாகில் நம்மாலாகுமோ ? ஆனாலும் கொஞ்சம்சொல்லுகிறோம். கறுத்தும்-நீண்டும்-மெல்லிதாகியும்-செறிவாகியுமிராநின்ற அவ்வணங்கினதுகூந்தல் இந்திரநீலரத்தினங்களுடைய நுட்பமாகிய நிறத்தினா லாக்கப்பட்டவையோ வென்றும், முகமாகிய சந்திரனுக்குப் பயந்து பின்னிடைந்து நிற்கும் இருள்களோவென்றும், கண்ணுக்குத் தோற்றுப்போன கவரிமான்கள் தங்களது சிறந்த பொருள்களாகிய கவரிகளை அக்கண்களுக்கு உளுப்பையாகக் கொடுக்க அவைகள் அவைகளை அலட்சியஞ்செய்து பின்புறத்தில்தள்ளிவிட்டனவோவென்றும், அக்கூந்தல்களோடு மயிற்றோகைகள் போர்செய்து அர்த்தசந்திர பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு அந்தவடுக்களுடனே ஓடிப்போய் இவளுக்குப் பின்புறத்தில் மறைந்துகொண் டிருக்கின்றனவோ வென்றும், இயமுனாநதியோ காளிந்திநதியோவென்றும், காமனுடைய வில்லினது சிறந்த நாரியோ வென்றும், குருவிந்த மணிகளிழைத்த சுட்டியினது காந்தி பிளந்துகொண்டு ஓடினதினாலே வகிரென்னு மிரேகையேற்பட்டுப் பிரிந்து நிற்கின்றனவோ வென்றும், மற்றும் பலவிதரத்தின ஆபரணங்களினாலும்மலர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட் டிருக்குங்கால் தனக்கோ ராபரணமாகிய சந்திர னிங்குவந் திருக்கின்றானென்று தேடிக்கொண்டுவந்த கிரகங்களினாலும் நட்சத்திரங்களினாலும் விளங்கும் ஆகாசமோவென்றும், அல்லது அச்சந்திரனைக் கவரக்கவிந்த இராகுவோ வென்றும், சற்றுணர்ந்த கவீச்சுராளனைவரும் புகழ்ந்து குறிக்கும்படி இருந்தது.

முகத்திற்குத் திரிஷ்டிதோஷம் வாராமலிருப்பதற்காகக் கஸ்தூரித் திலகந்தீண்டி விளங்கா நின்ற நெற்றியானது, தான அளகத்தின் கீழிருத்தலாலே அபரபட்சத்து அஷ்டமியில் இருள் மேலெழும்ப உதயமாகும் அர்த்த சந்திரன்போல விளங்கிற்று. அவளது முகமண்டலகாந்தியைப் பெறுவதற்குச் சந்திரனானவன் மாதந்தோறும் சூரியனாகிய அக்கினிகுண்டத்தை வலம்வந்து அதிற்குதித்துத் தேகத்தை விட்டு மறுபடி ஓர் தேகத்தையடைந்து இவ்வாறாகவே நெடுநாளாகக் கடினமாகிய தவஞ்செய்து வருகிறானென்றும், அல்லது அந்தச் சந்திரன் இராகுவுக்குப் பயந்து ஆகாசத்தைவிட்டு இவள் முகரூபமாகி ஒளித்துக்கொண் டிருக்கிறானென்றும், களங்கமுந்தேய்தலுமுடைய அச்சந்திரபிம்பத்தை மறுவற்று நித்தியமும் பூரணமாக விளங்கிக்கொண் டிருக்கும் இவள் வதனத்திற்குச் சமமாகச் சொல்வது நியாயமல்லவென்றும், அச்சந்திரனாற் குவியப்படும்தாமரைமலரை இவள்முகத்திற் குவமையாக்குவது அறிவின்மையன்றோ வென்றும், அவள் முகத்தினேர்மை தனக்கில்லையென்கிற துக்காக்கினியினால் இருதயம்கன்றிப்போனபடியா லன்றோ அத்திங்களின் மத்தியிற் களங்கமுண்டாயிருக்கிறதென்றும், சந்திரன் இவள் முகவுருக்கொண்டமையால் அதற்கேற்பநட்சத்திரங்களும் முகவட்டமுதலாகிய அணிகளில்தொங்குகின்ற ஆணிமுத்துகளினுருவையடைந்து அவனைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன வென்றும், சந்திரனென்னுமொழிக்குக் களிக்கச் செய்பவனென்றுபொருளாதலால் அத்தன்மை இம்முகத்திற்கே உரித்தா யிருக்கின்றபடியால் இதுவே சந்திரனன்றி வானத்திலிருக்கும் திங்கள் சந்திரனல்லவென்றும், இவ்வாறு புலவர் பலவாறாகப் பேசும்படியா யிருந்தது.

அவ்வனிதையினுடைய புருவங்களோ ? மதனுமிரதியும் தங்களுக்கு மித்திரனாகிய சந்திரனிடத்தில் வைத்திருக்கும் வில்லுகளாக நினைக்கப்பட்டன அவளுடைய கண்கள் வாலனைகளோ ? அல்லது அச்சந்திரன் மடியிற் படுத்துக்கொண் டிருக்கிறமானினது விழிகளோ ? அவளதுமுகமாகிய தாமரைப்பூவில் மொய்த்துக்கொண் டிருக்கும் வண்டுகளோ ? அம்முகத்தின் காந்தியாகிய பிரவாகத்தி லிருக்கும் மீன்களோ ? அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற மதனுமிரதியுமுடைய கூர்மைபொருந்திய வாட்களோ ? என்று சந்தேகிக்கும் படியாய், இவைகளுக்கு அஞ்சியே கலைமான்களெல்லாம் காடுபுகுந்தனவென்றும், இவைகட்குத்தோற்றே தாமரைகளுங்கருநெய்தல்களும் வாவிபுகுந்தனவென்றும், இவைகளின் பயத்தினாலேயேமீன்கள் நீரினின்று மெடுக்கப்படும்போதே துடிக்கின்றனவென்றும் எண்ணும்படியாய் விளங்கி, மதத்தினால் மிளிர்ந்துநோக்குங் காலத்துக் காமனுடைய பூசைக்காகவெண்டாமரைமாலைகளையும்செந்தாமரைமாலைகளையும் - கருநெய்தல் மாலைகளையுந் தந்துகொண்டு, தன்னை யுடையவளுக்குத் தீங்குவருமென்று நினைத்துத் தான் காதுகளிற் பாய்ந்துபோகாமல், மையிடப்பட்டபோதுகூற்றையும்விஷத்தையுங்கெடுமையில்லாதவைகளாக்கி, மிகுந்தஉறுதியையுடையமுனிவர் மனங்களையுஞ் சின்னபின்ன மாக்குந் திறமுள்ள கடைப்பார்வை யுடைவைகளாகிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன.

கபோலங்கள் மதனவேளினது இரத்தினக் கண்ணாடிகளோ டொத்து, சிரிக்கிறவேளையில் ஆட

வருடையமனங்க ளழுந்தும்படியாகிய சிறுகுழிகளு
டையவையாகவிருந்தன. அவளது நாசிகையோ மத
னனுடைய தூணீரமானபடியினலே அதின்காற்றிற்
பரிமள முண்டா யிருக்கின்றதென்று எண்ணப்பட்
டு, குமிழ்மலரைக் காட்டிற்றுரத்தி, சண்பக மலரை
மரத்திற்றாக்கி, முகமாகிய தாமரை மலரில் ஓரன்னப்
பேடிட்ட முட்டையென்று குறிக்கும்படியாகிய
ஆணிமுத்தை அணிந்து, இயாவராலுமிது முத்த
மிடத் தககதுதா னென்று புகழப்பட் டிருந்தது.
மொழியாகியதேன்சுரக்கும் பவளசெப்பெனச்சொ
ல்லத்தக்கதாக விருந்த அவளுடைய வாயிலிராநின்ற
பல்வரிசைகள், சரசுவதிதேவி வாசஞ்செய்கிற இவ
ளுடையவாயாகியசிம்மாசனத்திற்கு அலங்காரமாகக்
கட்டியமுத்துச் சரங்களாயிருக்கலாமென்று நினைக்
கப்பட்டு, தாம்பூலத்தாற் செந்நிறமுடைத்தா யிரு
க்குமளவில் மாதுளங்கனியினது சிவந்தவிரைகளின்
அகங்காரத்தை யடக்கிச் சிறந்தன.

சிலர் இவளிதழை இவளது மிடற்றோசைகேட்
டுக் குயில்கூவுதென்றுமனதில்நினைத்து அதற்காகார
மாகச்சமீபத்திற் கொடுவந்துவைத்த செந்தளிரோ?
கிளியென்றுநினைத்துச் சிலர்வைத்தகொவ்வைக்கனி
யோ? அல்லது பதுமராகமணியைத்துளைத்து அமு
தத்தை நிறைத்து அதற்கு மேன்மையு முண்டாக்கி
விசித்திரமாகச்செய்யப்பட்டதோ?மற்றியாதோவறி
கிலேமென்றும், சிலர்கடினமாகியும் இரத மற்றுமிரு
க்கிற பவளத்தையும்-மிகவிரைவில் நிறம்மாறுபடுகிற
தளிரையும்-இதற்கு உவமையாக்குதல் சான்றோர்
செய்கையன்றென்றும், சிலர்கொவ்வைக்கனி இதன்
காந்தியை நினைக்கும்போது தானமிகத்தளர்ந்து சி
ந்துகின்றது என்றும், சிலர் கவிகளால் உலகத்தில் ம
ங்கையரைச் சிறப்பிக்கும்போது துவரிதழினளென்
கிறார்களே, தித்தித்த விதழினரை இப்படிச் சொல்
வதுதகாதென்று நினைத்திருந்தோம். அது இப்பொ
ழுதுதான்சரியென்று தோற்றிற்று எப்படியென்று
ல்-இவ்வதராருசியைச் சிந்திக்குங்கால் மற்றை மாதர்
களின் அதாருசி துவர்ப்புடைய தென்றும், சிலர்
ஓ! ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம் ? இவ்வமுதக் கனியை
நோக்குவோர்க்கு மனதிற் காமரசஞ் சுரக்கின்றதே
என்றும், சிலர் முகச்சந்திரனது நிலாவே அப்படியி
ருக்கலாம். ஆதலாலேதான் காமரச சமுத்திரம் பொ
ங்குகின்றது என்றும், சிலர் அது இவளதுநாவில்வீ
ற்றிருக்குங் கலைமகளுடைய மெய்யொளியோ? இல்
லாவிட்டால் இவள்சொற்களுக்கு முதற்காரணமாகி
ய அமுதப்பெருக்கேதென்றும், இவ்வாறுயாவராலு
ம்சங்கிக்கக்கூடுமான புன்னகையோடுங்கூடி, நிலவுப
ரவிய செவ்வல்லிமலரையும்-அம்மலரோடுகூடியதளி
ரையும்-திக்காரஞ்செய்து விளங்கிற்று.

வள்ளையிலையை நினைப்பிக்குங்காதுகளானவை,
ஆடவருடைய மனங்களோடுகூட நவமணிகளிழைத்
தவணிகளும் ஊசலாடுகிறதற்கான டோலிகைகள்
போலிருந்தன அவள்கழுத்தோ? இரத்தினப்பணிக
ளாற்பக்கத்துவீற்றிருக்கிறசிதேவியாருடைய கண்க
ளின் காந்திபொருந்தி விசித்திரமாக விளங்குந் திரு
மாலுடைய பாஞ்சசன்னியத்தை நேசித்திருந்தது.
அன்றியும்-சங்குகளெல்லாம் இவள்மிடற்றோடு யுத்
தஞ்செய்து இதனல் துரத்தி அடிக்கப்பட்டு, பிரா
ணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்றுகடலி
ற்புகுந்திருக்கின்றனவென்றுசொல்லும்படியாகவும்
விளங்கியது மஹாமேரு பருவதத்தில் முளைத்ததங்
கக்கொடி மென்மையும்-சுகந்தமும்-பொருந்தியிருந்
தால் இவைகளுக்குநிகராகுமென்றுசொல்லும்படிசி
றந்து- நீண்டு - திரண்டு-விளங்கு மவளுடைய கை
கள், கணுக்கையிலணிந்திருக்கிறமணிக்கங்கணக்கதி
ர்களினலே வடுகர் வழக்கத்தின்படி கஸ்தூரி - குங்
குமம் - கர்ப்பூரங்களால் ரேகைக ளெழுதப்பட்ட
வைபோற்பிரகாசங்கொண்டிருந்தன.தோள்களோ?
கழைகளின் ரூபத்தைக் கவர்ந்துகொண் டிருந்தன.
இயாழினழகுமிடற்றிலமாத்திரமல்லமுன்கைகளிலு
ம்விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. அவளுடைய அகங்
கைகளுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்வதற்குங் காந்
தள் தகுந்ததன்றென்று மூடனுக்குஞ் சொல்ல வெ
ளிதாயிருந்தது. அப்பெண்ணரசியினது நகங்களைக்
கண்டாற்கிளிகளின் வாய்களை பொருவனும் சிறப்பி
க்க மாட்டானென்று சொல்வதற்கு ஒருவாற்றானுந்
தடையின்றியிருந்தது.

அவளது மார்பெல்லாம் படர்ந்து - உயர்ந்து-
பருத்து-நிமிர்ந்து - இடைவெளி யில்லாதவைகளா
ய் - வட்டம்போல் வடிவுளவாய் - கல்லினுங் கடின
மாகி-மலரினும் மிருதுவாகி-அழுந்தி கறுத்து சிறு
த்த கணகளையுடைய முலைகள், இம்மங்கையாகிய
பொற்கொடியினதுபூங்கொத்துக்களோ? காமன் இர
தியோடுகூடி விளையாடுகிறதற்கு மணிக்கோட்டுடன்
தங்கத்தின லமைத்த பொற்குன்றங்களோ? பருவ
மென்னுந் தோழனை நோக்கவருங் காமனுக்குமிரதி
க்கும்பூசைக்காகவைத்திருக்கும் பூரணப்பொற்குட
ங்களோ? தேகத்தினெளியாகிய நதியின் வெள்ளத்
தில் தவழுஞ் சக்கிரவாகப் புட்களோ? இவளதுதே
கத்திலே யுலாவுங் காமவேளினது வாகனமாகியயா
னையின் பொற்சிலை போர்த்த கும்பத் தலங்களோ?
காமுகருடையஇதயங்களைச்சுழற்றுகிறதற்காகக்கா
மனேற்படுத்திய சக்கரங்களோ ? மதனவேளைக் கா
ண்பதற்குப் பருவமாகிய மங்கை சம்பாதித்துவைத்
துக்கொண்டிருக்கிறபெரியவெலுமிச்சம்பழங்களோ
என்று காண்போரெல்லாமயங்கும்படியாய், முத்து
மாலைகள் மேற்புறத்திற்புரளுங்காற் பிரமலோகத்தி
லிருந்து விழுந்த கங்கையின் வெள்ளத்தோடு கூடி
யமேருவைபொத்து, அம்மேரு இதன்பெருமை கே
ட்கையில் உண்டாகியவிபசனத்தின லசைவற்றுநின்

றுவிட்டதென்றும் இரவிற்பிரிந்துநிற்குஞ்சக்கரவா
கப் புட்களும்-நறுகெட்டியிருக்கிற மலைகளும்-விரை
வில் விரியுந் தன்மையையுடைய தாமரைமுகிழ்களு
ம்-இவைகட்குச் சரியல்லனவென்றும் தாளம்-செப்
பு - சிமிழ் - யானைக்கோடு - முதலாகியவை யெல்
லாம் ஒவ்வொருசிறப்பே யுடையனவாகையாற்பலசி
றப்போடுங்கூடிய இவைகட்கு எவ்வளவேனும்பொ
ருந்தாவென்றும்,இம்முலைகளைத் தனக்குச்சரியாய்நி
னைத்துச்செருக்கடைந்தபடியாற்பந்து யாவராலும
டிக்கப் படுகிறதென்றும், இவ்வாறுசெருக்கடைந்த
து பற்றியே யானையின் கும்பத்தலங்களும் மாவட்
டியாற் குத்தப்படுகின்றன வென்றும்சொல்லும்படி
மேன்மை பொருந்தி யிருந்தன.

மிகவும் பாரத்தைச் சுமப்பதினாலே நுண்ணி
தாகிய இடை ஒடிந்துபோகாதிருக்கும்பொருட்டுக்
கீழங்கத்துக்கு மேலங்கத்துக்கும் போட்ட இந்திர
நீலமணிச்சலாகையின்சாயையோ? அல்குலாகிய மா
ளிகையிலிருந்து மன்மத மஹாராஜன் தனதுவேடி
க்கைமலையாகிய முலைமீதுபோவதற் கமைத்த நீலக்
கல்வழியோ! மார்பிலணிந்திருக்கிற ரத்தினப் பதக்
கத்தைச்சூரியனென்று மயங்கி விழுங்குகிறதற்காக
இடையாகிய ஆகாயத்தினின்றும்வருகிறராகுவோ?
அல்லது-அப்பதக்கத்தைத்தனது தந்தையாகிய சூ
ரியனென்று நினைத்துவந்த யமுனாநதியோ ? அல்ல
து-இவளது ஸ்தனங்களைத் தாமரை முகிழ்களாக
வெண்ணியோடும்வண்டுகளின்வரிசையோ ? என்று
கருதப்பட்ட உரோமரேகையை யடைந்த வயிறான
து,ஆதிகாலத்தில் நாராயணன் பள்ளிகொண் டிருந்
தஆலிலைபோல்விளங்கிற்று. மேலுங்கீழும் அவயவங்
களிருத்தலாலே இரண்டும் பொருந்தும்படி நடுவி
லோ ரவயவமிருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கப்பட்டி
ருக்கிற அம்மங்கையின்கொங்கையைச்சுமந்தஇடை
தன்னோடொத்த பூமியானது ரத்தினாகரமாகியமேக
லையை அணிந்திருக்கின்றதே; நாமும் அப்படியாக
வேண்டுமென்றுஇவ்வுருவங்கொண்டுசகலரத்தினங்
களுக்குமிருப்பிடமாகிய மேகலாப்ரணத்தைத் தரித்
திருக்கிறதென்று சிந்திக்கப்பட்டு, பரமசிவனுடை
யநெற்றிக்கண்ணா லெரிக்கப்பட்டு நசித்த காமனு
டைய தேகத்தை மறுபடியுண்டாக்குவதற்குமுதற்
காரணமாகிய பரமாணுவைப்போலிருந்தது அவளது
வயிற்றிற் பொருந்தி விளங்குமடிப்புக்களின் வரை
யோ? இவ்வணங்கின்தேகத்தி னொளிவாகிய ஆற்
றின் அலைகளையும், மதனன்விளையாடும் உந்தியென்
னும் வாவிக்குக்கட்டப் பட்ட பொற்படிகளையும்
போன்றிருந்தன. அன்றியும் - அவளுந்தியானது
காமுகர்மனங்களை அவளிடத்தில் ஆழ்ந்துபோகும்
படி செய்வதற்காக, அக்காமனால் ஒருவாறுகனிவு
கொண்டேற் படுத்தியிருக்கிற ஓர்சுழியந்திரம்போ
லுந் தோன்றிற்று.

அவ்வணங்கினது அல்குலின் அழகைநினைக்கும்
போதெல்லாம் பாம்புகள் படங்களைக் குவித்துக்
கொண்டுபுற்றில் ஒளித்துக்கொள்ளுகின்றன. அன்
றியும்அப்பாம்புகளை அதற்குநிகரென்றுஉலகத்தார்
சொல்வதைநம்பியன்றோ? விஷ்ணுவானவர்சேஷன்
பளத்திற்குக் கீழ்படிந்திருக்கின்றார். காமவேள் வி
ளையாடுகிறமனாற்குன்றுபோலிராநின்ற அவ்வல்குனு
க்குநிகர் அவ்வரவின்படமேயானாலும் அரசிலையென்
பதும்ஒக்கும். கருப்புவில்லியினதுதேரினுருளைபோ
ன்றஅம்மாதின்நிதம்பமானது, காமுகருடையமனங்
களைச் சூரணஞ்செய்ய வேற்படுத்திய குண்டுக்கல்
லெனத்தோன்றிற்று. அவளரையிலிருந்து பாதமள
வும்வியாபித்திருக்கும்வெண்பட்டானது, இத்தேவ
கன்னியைக்கங்கையானவள்தனதுதாயாகிய இலக்கு
மியென்றுமயங்கித் தனக்கிஷ்டத்தைக்கொடுக்கவே
ண்டுமென்று குழந்தைபோற்கட்டிக்கொண்டதாகச்
சங்கிக்கப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய தொடைகளு
க்கேநிகராகாத அரம்பையை அவளுக்குநிகராக யா
ர்தான்பேசுவார்கள்?சொரசொரப்புடையதாகியயா
னைத் துதிக்கையும் அதற்கிணையாக நினைக்கலாமோ
வென்றாள், விக்கினேஸ்வரர் அத்தொடையினாலு
ண்டாகிய இச்சையைத் தீர்த்துக்கொள்ள வன்றோ
அத்தொடைக்குநிகராகத்துதிக்கையைப்பெற்றிருக்
கிறார். நல்லதங்கத்தினால் உருட்சியா ஒருஸ்தம்பஞ்
செய்து, மெருகினா லதற்குப் பளபளப் புண்டாக்கி,
அதில்மென்மையையுங் குளிர்ச்சியையும்பொருத்தி
னால் அதை அத்தொடைக்குச் சமானமென்று ஒரு
வாறுஏற்றுக்கொள்ளலாமேயன்றிவேறொன்றை ஒப்
பிடுதல்சிறப்பன்று, அவளதுமுழங்கால் களின்தோ
ற்றத்தைப்பொன்னுலகிலிருக்கும் கனகசெண்டுகள்
பொருந்தி யிருந்தன. அவளதுகணைக்கால்களுக்குப்
பொன்மயமாகிய இளவரால்களையும்,புறவடிகளுக்கு
ப்பொன்னாமைகளையும்பாடுகளுக்குப்பொற்றராசை
யுமன்றி, வேறு உவமானங்கிடைக்கவில்லைகால்விரல்
கள்பவளத்தாலும் - நகங்கள்தாளத்தாலும்-செய்ய
ப்படாமற்போனால, அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை
யுடையவைபாகவிரா. அவள்பாதங்களுக்குச்சரியாக
வேண்டுமென்றுதான் தாமரைமலர்கள் நீரிலிருந்து
கொண்டு சூரியனுக்குஎதிராக அங்காந்துதவஞ்செ
ய்கின்றனவோவென்றும் ஆசையாற்சிவந்தஆடவரு
டைய மனதி லுறைந்தமையாற்றான் அவைசெவந்த
னவோவென்றும் சொல்லத்தக்கதாகயிருந்தன அவ
ளடிகள் சுபாவமா யிருக்கும்போதே அவ்வடிகளுக்
குச்சரியாகாமலிருக்கிற அனிச்சமலர்கள். செம்பஞ்
சூட்டியிருக்குங்கால்களைநோக்கி உயிரைவிடவேண்
டுமென்று நினைக்கும்.

அக்கால்களின்மணிச்சிலம்பில் அன்னத்தின்மி
டற்றோசைதோற்றுகையாலே, இதுகளைத்தாமரைக
ளாகத்தான் சொல்லலாமென்று எண்ணும்படியாயி

ருந்தது. இவளுடைய மேனிக்கு மின்னலாவது இடைவிட் டொளிதலில்லாத தன்மையோடும் கூடியிருந்தால் உவமையாகச் சொல்லலாமென்றும், இவளது தேகத்தைச்சாம்பூனத நதியினதுசேற்றிற் போட்டிமூத்தாரோவென்றும், இல்லாவிட்டால் அந்தத உறுப்புக்களுடைய ஒட்டிடங்களிலே கொஞ்சமாகிலும் விகற்பங்காணப்படுமேயென்றும், இவளுடைய தேகத்திலே காந்தியென்னும் ரசத்தைநிரப்பியிருக்கின்றாரோவென்றும், இவளுடைய அங்கத்தின் காந்தியைப்பார்த்தால் முத்தினிடத்திற் காந்தியில்லையென்றும், மென்மையை நோக்கினுற் காட்டுவாழை மலர்களில் மென்மை யில்லையென்றும், நிறத்தைக்கண்டால் தங்கத்தில் நிறமில்லையென்றும் குளிர்ச்சியைச் சிந்தித்தால் நிலவிற் குளிர்ச்சி யில்லையென்று, வாசனையை நினைத்தால் மலரில் வாசனையில்லையென்றும் கவிராஜர்கள் புகழ்ந்துகொண் டிருப்பார்கள்.

இவ்வாறாக உலகத்துக்கு ஒரு மோகனஸ்திரம்போற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அந்தத்திலோத்தமையென்னும் அப்சரசானவள் அச்சபையெல்லாம் ஒரொளியை அடையும்படிவந்து, நான்முகக் கடவுளைத் தொழுது நின்று, சுவாமி! அடியாளுக் கனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள் அந்தத்தேவசிரேஷ்டரும் இவளைக் கண்டமாத்திரத்திலே மிகுந்த களிப்பையடைந்து, பெண்ணே! உனது தேகமானது யாவரு மோகிக்கும்படியான காந்திபொருந்திவாழுக்கடவதென்று வரமளித்தனர். இந்த வரமகிமையாலும் விசுவகர்மாவினது சிருஷ்டித்தொழிலின் திறமையாலும் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் அழகினுற் சிறந்து, யாவருடைய கண்களையும் மனங்களையும் கவர்ந்து கொண்டவளாகிப் பிரமதேவரைநோக்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு எனதுகடவுளே! இனி அடியாள்செய்யவேண்டிய பணிவிடை யாதென்று வினவினள். அக்கடவுளானவர் - அடிபொற்கொடியே? பூமியிற் சுந்தனென்றும்-உபசுந்தனென்றும் இருவரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மிடத்தில் வரம்பெற்றுக் கர்வமடைந்து லோகங்களையெல்லாம் அழித்துத் தேவர்களையுந்தரத்தி யுபத்திரவம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களாலேயே சாவாகையால் நீ அவ்விடம் சென்று, சிறந்த உனது வடிவத்தினுல் அவர்களை மயக்கி, ஒருவருக்கொருவர் விரோதம் வரும்படி செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார்.

அந்தக்கட்டளையைச்சிரசில்வகித்த அப்பெண்மணியானவள் நான்முகத்தேவரைத் துதித்துப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பூமியை நோக்கிப் புறப்படும்போது, இவளுடைய உல்லாசத்தையும் நடையழகையும் வடிவழகையும் பார்த்துச் சகலமாகிய தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பிரமித்து, ஓ! ஓ! இவளுடைய ரூபத்தைக்கண்டு நாமே மோகிக்கும்படியாயிருக்கிறதே: அந்த மதம்பிடித்த அசுரர் இவளை மோகித்து வசப்படக் கேட்கவேண்டுமோ? ஆகையால் அவ்வசுரருடைய தொந்தரவு நமக்குநீங்கி சவுக்கியப்படும்படியாகிய காலம் நேரிட்டது. இதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று ஒருவரோடொருவர் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டு, அவள் பூமிக்கு இறங்கிப் போவதையே பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச்சுந்தோப சுந்தரிருவரும் மூன்றுலோகங்களையுஞ் செயித்து, பல ஆபரணங்கள்-வஸ்திரங்கள் - வாகனங்கள்-ஆசனங்கள்-முதலாகிய பொருள்களைத் திரளாய்க்கொள்ளையடித்து, எந்தவேளையில் எந்த வஸ்துவின்பேரில் இஷ்டமோ எந்த ஸ்திரீயின்பேரில் இஷ்டமோ? அந்தவேளையில் அந்த வஸ்துக்களையும் அந்த ஸ்திரீகளையுங் கொண்டுவந்து மனதிற்கு இசைந்தபடி அனுபவித்துக் கொண்டு, மஹாகர்வம் பொருந்தி அங்கங்கே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்நாளில் ஒருநாள் விந்தியமென்று பேர்பெற்ற பெரிய பருவதத்தைக் கண்டு, தங்கள் சேனைகளோடு அந்தமலையின்பேரிற் சென்று, நான்கு பக்கங்களிலுஞ் சுற்றிப்பார்த்து, அதிலோரிடத்திலே பூத்தும்-காய்த்தும்- பழுத்தும்-தளிர்த்தும்-தழைத்தும்-விரிந்துமிராநின்ற, மாமரம் பலாமரம்-கோங்குமரம்-மருதாணிமரம்-வாழைமரம் தென்னைமரம்-புன்னைமரம் -கொன்றைமரம்-மருதமரம்-சண்பகமரம்-பாதிரிமரம்-முதலிய பல மரங்களையும், மல்லிகைக்கொடி-முல்லைக்கொடி-ஏலக்கொடி-முதலாகிய பல கொடிகளையும் உடைத்தாய், மயில் உலாவவும்-குயில்கூவவும்-கிளிகொஞ்சவும்-தேன் மிஞ்சவும் விளங்காநின்ற ஓர் சோலையையும், அதினடுவில் மேடுபள்ளமின்றி சமமாய் நிகநிகத்தும் வழவழத்து மிராநின்ற பாறையொன்றையுங் கண்டு மனமகிழ்ந்து, தமது மந்திரிமுதலானபேர்களைக் கூப்பிட்டு, நாங்களிங்கே வேடிக்கையாகச் சிலகாலம் வாசஞ் செய்ய விரும்புகிறோ மாகையாற் சேனையை யெல்லாந் தூரத்தில் நிறுத்திவையுங்களென்று சொல்லி, அந்தப் பாறையினிடத்தில் வந்து, சோலையிலுண்டாகிய சிங்காரத்தை யெல்லாங்கண்டு, வசந்தகாலத்திலுண்டாகிற சுகந்தத்தையும் குளிர்ச்சியையும் பொருந்தி மெதுவாய் வீசும் தென்றல் விலாசத்தையும்பார்த்து, அதன்மேலுட்கார்ந்து, மகாருசியுள்ள கனிகளைப்புசித்து, கள்ளைக்குடித்து, அதனால் விசேஷ வெறியையும் வெகுவான மதத்தையுமடைந்து, மின்னற்கொடிக் கொப்பாகிய அனேகமங்கையர்கள் வந்து சிலர் வீணைவாசிக்கவும்-சிலர் புள்ளாங்குழ லூதவும்-சிலர் மத்தளம்முழக்கம்-சிலர் தாளங்கொட்டவும்-சிலர் யாழ்வாசிக்கவும்-சிலர் பாடவும் சிலராடவும்-சிலர் புகழவும்-சிலர்நிகழவும்-சிலர் புழுகு-கஸ்தூரி - குங்குமம்-முதலாகிய வஸ்துக்களைத் தேகத்திற் பூசவும், சிலர் பூச்செண்டு-பன்னீர்-பரிமளப்பொடி-முதலிய வஸ்துக்களை ஆகத்தில் வீசவும் சிலர் பேசவும், சிலர் ஏசவும், சிலர் பூமாலைகளைச்

ருட்டவும், சிலர் கண்ணாடிகளைக்காட்டவும், சிலர் தாம்பூல மடித்துக்கொடுக்கவும், சிலர் ஜாதிக்காயெடுத்து அளிக்கவும், பலர் ஆலிங்கனஞ்செய்யவும், பலர் ஆனந்தம் பெய்யவுமாக மகா வேடிக்கையோடு சரசசலலாபமாய் விளையாடிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அக்காலத்திலே அந்தத் திலோத்தமையானவள் ஆகாசத்தினின்றும் அவ்விந்தமலையின்சமீபத்திலோடுகிற ஓராற்றின்கரையி லிறங்கி, தன்னவயவங்கள் குறிப்பாய்த் தோற்றும்படி மெல்லிதாகிய குசும்பாவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, தளுக்கும்-மினுக்கும்-குலுக்கும் - பளுக்குமாகப் புன்சிரிப்புடனே கடைக்கண்ணால் இவர்களிருக்கும் இடத்தையேபார்த்துக்கொண்டு, புட்பங்களைக்கொய்து அன்னம் போல் ஒய்யாரமாகநடந்துவருகிறாள். அதனைக்கண்ட அவ்வசுரவீர ரிருவரும் மனந்தளர்ந்து காமவெறி கொண்டு, அவ்விடத்தில் நின்றுந் திடீலென்றெழும்பிக்குதித்து ஓடிவந்து, மூத்தவன் அவளுடைய வலது கையையும்-இளையவன் அவளுடைய இடதுகையையுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அந்தப் பெண்ணினுடைய ரூபத்தையும் காந்தியையும் கண்ட களிப்பினாலேயும்-அவளுடைய தேகத்தைப் பரிசித்ததினாலேயும் - மிகுந்த காமவிகாரமடைந்து, கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்ப - தேகமெல்லாம் மயிர்க்குச்சடைய - ஒன்றுந்தெரியாமற் பரவசமடைந்து, சுந்தனானவன் தம்பியை நோக்கி, இவள் உன்னண்ணனுடைய பெண்சாதி யாகையால் உனக்குத் தாய்க்குச் சமானமாகியவள் என்றான். உபசுந்தன் அண்ணனைநோக்கி. இவள் உன்தம்பினுடைய பெண்சாதியாகையால் உனக்கு மருமகளுக்குச் சமானமாகியவள் என்றான். இப்படியே நெடுநேரம் ஒருவரோடொருவர் வாதித்துக்கொண்டு, இருகண்களுஞ் சிவந்து சுழலமிட—புருவங்கள் நெறித்துத் தாண்டவமாட—உதடுதுடிக்க உள்ளங்கலங்க-கடினமாகப்பேசி மிகவும் பகைகொண்டு, ஒருவரோடொருவர் சண்டைக்கு ஆரம்பித்தார்கள்.

இப்படியாக அந்தச் சுந்தோபசுந்தர் பலத்தினாலும்-செல்வத்தினாலும் — குடியினாலும்-மதமடைந்து, காமத்தினால் மயங்கி, நன்மைதீமைகளைச் சிந்திக்காமல், இயல்பாயிருந்த நேசத்தை நொடியில் மறந்து, பயங்கரமான கதாயுதங்களைக் கையிலெடுத்து புஜங்களைத்தட்டி அட்டகாசஞ்செய்து, இருவரும் நீநானென்று வீரவாதம் பேசி, சிங்கங்கள்போல் ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்து, தங்கள் கதாயுதங்களைக் கரகரவென்று சுழற்றி அடிக்கவருகிறதும், அதைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஆகாசத்திலெழும்பி மறுபடி பூமியிற் குதித்துப் பிடிக்க வருகிறதும், பின்பு சமயம்பார்த்து ஒருவனையொருவன் தூக்கி அம்மனையாடுவதைப்போல் ஆகாசத்தி லெறிகிறதுமாகி, பூமியெல்லாம் கிடுகிடென்று நடுங்க - அண்டமெல்லாம் படபடென்று வெடிக்க - மலைகளெல்லாம் எதிரிரைச்சல் போடப் பயங்கரமாகக்கர்ச்சித்து, ஒரு முகூர்த்தகாலம் யுத்தஞ்செய்து, கடைசியில் அந்தக் கதாயுதங்களாலேயே ஒருவரையொருவர் அடித்துத் தங்கள் தேகமெல்லாம் பிளந்து, இரத்தம் தாரை தாரையாகப் பெருகியோட, ஆயுதங்கள் பிடித்திருக்குங் கைகால்களுமுறிந்து நடுங்கியாட, அவ்விரண்டுபேரும் இரண்டு சூரியர் விழுந்தாற்போற் பூமியில் விழுந்து மடிந்தார்கள்.

இப்படிக்கு இவ்வசுரர் நாசமாகப்போவதை முன்னமே ஆகாசத்தில் வந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிரமதேவரானவர், தேவர்-கருடர்-கந்திருவர் கின்னரர்-கிம்புருடர் - சித்தர்-சாத்தியர்-இயக்கர்-வித்சாதரர்-முனிவர்-முதலாகிய சகல பரிவாரங்களுடனே அந்தத் திலோத்தமையி னிடத்திற்கு வந்து, பெண்ணே! நீ மகா பாக்கியசாலி. உன்னாலல்லவோ இப்பேர்க்கொத்த பாவிகளாகிய அசுரர் மாண்டார்கள். மூன்றுலோகமும் சவுக்கியப்பட்டது. இயாவருக்கும் உபகாரஞ்செய்யும் பாக்கியம் முன்பிறப்பில் மிக அருமையாகிய தவஞ்செய்த உனககல்லாது மற்றயாருக்குக் கிடைக்கும்? உன்கீர்த்தி உலகங்களிளெல்லாங் காலமுள்ள வரைக்கும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். நீசெய்த சகாயத்திற்குக் கைமாறு யார் செய்ய மாட்டுவார்கள்? அடி கண்மணியே! நான் உன்னிடத்தில் மிகவுஞ் சந்தோஷ மடைந்தேன். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள். என்றுசொல்ல அந்தப்பெண்ணும் — சுவாமி! அடியாளுக்கு என்ன மகிமையுண்டு? தேவரீருடைய கிருபையைப் பெற்றதினால் இவ்வித பாக்கியங் கிடைத்ததேயல்லது வேறில்லை. இப்படிப்பட்ட தேவரீருடைய கிருபையொன்றே போதுமான வரமென்றுசொல்லிப் பணிந்தாள். அப்படிசொன்ன போதிலும் அவளுக்குப் பிரமதேவர் மிகுந்த சந்தோஷத்தினாலே தாமே பலவந்தமாய் வரங்கொடுக்கக்கருதி, ஓ பெண்ணரசி? நீநினைத்தவிடமெல்லாந் தடையின்றி சஞ்சரிக்கக் கடவாய் உன்னைப் பலவந்தமாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று எவன்வந்தாலும், அவனெல்லாம் உன்தேஜோமய மகிமையைக்கண்டு அஞ்சி ஓடிப்போகக் கடவனென்று வரங்கொடுத்து, சகல பரிவாரங்களோடுந் தமது சத்தியலோகத்தினுக்குப்போய்ச்சேர்ந்தார்.

அந்தத்திலோத்தமையும் தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலான பேர்களையெல்லாம் பிரதக்ஷண நமஸ்காரங்கள் செய்து, அவர்களிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனக்கிஷ்டமாகிய விடம்போய்ச் சேர்ந்தாள். இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் பொன்னுலகம் புகுந்து, சந்தோஷத்துடனே தங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களைச் செலுத்தி வந்தார்கள். சகல ரிஷிகளும் பிராமணரும் வைதிக காரியங்களைக் குறைவின்றிச் செய்து, தருமத்தை விருத்திசெய்து வந்தார்கள். இராஜாக்களும் ராச்சியங்க-

ளைப் பரிபாலனஞ்செய்து தருமநீதிகளை நடாத்திவந்தார்கள். இப்படியாக லோகங்களெல்லாம் புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டாற்போல் விளங்கின கேளும் தருமபுத்திரரே! ஒருபெண் நிமித்தம் அப்படிப்பட்ட மகாவீரர் நீரும் பாலும்போலிருந்த இயல்பான நேசத்தைத்தள்ளி வீணும்மடிந்தார்கள். ஆகையால் நீங்களிப்போது திரௌபதிக்காக ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதை என் முன்னிலையிலேயே நிறைவேற்றிவந்தால் உங்களுக்கு யாதொருதீங்கும் கிடையாமலிருக்கும் இதை உங்களிடத்தில் விசுவாசத்தினுற் சொல்லுகிறேன் என்னுடைய இஷ்டத்திற்காகவாவது நீங்கள் ஒரு நிபந்தனஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று நாரதமஹாமுனிசொல்லப் பாண்டவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சமாதானப்பட்டு, அந்த நாரத மஹாமுனியைக்கும்பிட்டு, சுவாமி! தேவரீருடைய உத்தரவின்படி எங்களுக்கு இதமாகிய ஒரு நிபந்தனை தேவரீரே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். நாரதர் அதற்குமனமகிழ்ந்து, ஓ புண்ணியசீலர்களே! திரௌபதியை இதுமுதல் நீங்கள் ஐவரும் ஒவ்வொருத்தர் ஒவ்வொரு வருஷமாக முறையே சேர்ந்திருக்க வேண்டியது. அப்படி ஒருவரோடு அவளிருக்குங் காலத்தில் மற்றொருவன் எவ்விதத்தினுலாகிலும் அவ்விடம் வந்து பார்ப்பானுகில், அவன் ஒருவருஷம் விரதத்தோடு தீர்த்த யாத்திரையாய் நாட்டிற் போகவேண்டியது. இந்த நிபந்தனையின்படி நீங்களைவரும் நடந்துகொண்டு வருவீர்களானல், உங்கட்கு எக்காலத்தும் எக்குறைவு மில்லாதிருக்குமென்று ஒருறுதி ஏற்படுத்தினர். அவ்வுறுதிக்கு அந்தப் பாண்டவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு நாரதபகவானைப் பணிந்தார்கள். அவர் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து ஆசீர்வதித்துத் தம்முடைய லோகத்திற்குப் போயினர்.

உபபஞ்சபாண்டவருற்பவம்.

இப்பால் நாரத மஹாரிஷியினுடைய ஆக்கினையின்படி பாண்டவர்கள் ஐவரும் தங்களுக்குள்ளே தாங்கள் மாறுபடாமலிருக்கத் திரௌபதியானவள் முறையே கருப்பந்தரித்து, தருமபுத்திரருக்குப் பிரதிவிந்திய னென்பவனையும் வீமசேனனுக்குச் சுருதசோம னென்பவனையும் அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தி யென்பவனையும் நகுலனுக்குச் சதானீகனென்பவனையும் சகாதேவனுக்குச் சுருதசேன னென்பவனையும் பெற்றுள். இப்பெயர்க ளிவர்களுக்கு வந்தகாரணம் யாதென்றால் தருமராஜன்போல் மிகவுஞ் சாந்தியடைந்து சத்துருக்களை வெல்லவுஞ் சக்தியுடையவ னுகையால் அவர் பிள்ளைக்குப் பிரதிவிந்தியனென்கிற பெயரிட்டார்கள். அனேகங்கோடி சந்திரன்போற் பிரகாசமா யிருந்தபடியினுலே, வீமசேனன் மகனுக்குச் சுருதசோம னென்று பெயரிட்டார்கள். அர்ச்சுனன் பகைவரை வென்றுனென்னுங்கீர்த்தி கேட்குமளவிற் பிறந்தபடியினுலே, அவன் புத்திரனுக்குச் சுருதகீர்த்தி யென்கிற பெயரிடப்பட்டது. அந்தப் பரதவமிசத்திலே முன்னிருந்த சதாநீகன் என்கிற ராஜன்போல் மஹாசக்தியுடையவனென்று, நகுலன் குமாரனுக்குச் சதாநீகனென்கிற நாமதேயந்தரித்தார்கள். கிருத்திகாநட்சத்திரத்திற் பிறந்தவனுகையாற் சகாதேவன் மைந்தனுக்குச் சுருதசேனனென்கிற நாமமிடப்பட்டது. இப்படிக்குப் பெயரடைந்த அவ்வைந்து குமாரரும் அப்பெயர்களுக்குத் தக்கபடியே மிகவு மகிமைகளையடைந்து, பஞ்சாக்கினிக ளென்னும்படி வளர்ந்து, சகல கலைகளுமோதி அர்ச்சுனனிடத்திலேயே வில்வேதங்கற்றுச் சகலவித யுத்தங்களிலும் மிகவும் வல்லவரானுர்கள். அன்றியும் ஐயப்படாமை விருப்பின்மை வெறுப்பின்மை மயக்கமின்மை பழியை நீக்கல் அழிந்தோரை நிறுத்தல் அறம் விளக்கல் பேரன்புடைமை ஆகிய அறத்துறைப்புக்களையுமனுசரித்தார்கள். திரௌபதியின் குமாரராகிய இந்த உபபாண்டவர்கள் பிறந்த செய்தியைப் பாஞ்சாலர் கேட்டு வந்து, குழந்தைகளுக்கும் தங்கள் பெண்ணுக்கும் செய்யவேண்டிய வரிசைகளையெல்லாஞ்செய்து, பாண்டவர்களால் வெகுமானங்களைப் பெற்றுத் தங்கள் நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இந்திரப்பிரஸ்தச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது,

அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

குன்றெடுத் தாயர்மாதர்
குரவைகொண் டொருவிளாவிற்
கன்றெடுத் தெறிந்துவெய்ய
காளியற் கிருதாணல்கி
யன்றெடுத் திறுத்தவில்லே
யனையவில் விழவுகாண்பான்
சென்றெடுத் திறுத்துநின்ற
செங்கண்மா லெங்கள்கோவே.

ஓ சந்திரகுல சிகாமணியாகிய ஜெனமேஜெயமஹாராஜனே! பாண்டவர்கள் இவ்வாறு இந்திரப்பி

ரஸ்தத்தில் யாதொருகுறைவுமின்றி அரசாக்ஷிசெய்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் அந்த ஊரிலிருக்கும் ஓர் பிராமணனுடைய மாமெந்தையிற் கள்ளர்புகுந்து மாடுகளையெல்லாம் பிடித்து ஓட்டிக்கொண்டு போகவே, அந்தப்பிராமணன் மிகுந்த பரிதாபத்தையடைந்து, உடனே ஓடிவந்து அரண்மனை வாசலில் நின்று, கோவென்னும் பெருங்கூச்சலுடனே, ஐயா ராஜாக்களே! அனேகந் துஷ்டர்களாகிய திருடர்வந்து என்மாடுகளைக் கொள்ளை யடித்துக்கொண்டு போகிறார்களே: இதென்ன அனியாயம்? நான் ஏழைப் பிராமணனுச்சுதே: கேள்வி யில்லையோ? உங்களுக்கு ஆறிலொரு கடமையுங் கொடுத்துச் சொத்துக்களைத் திருடருக்குங் கொடுக்கிறதா? நீங்கள் தருமமறிந்தவர்க ளல்லவா? எந்தராஜாவானவன் குடிகளிடத்திற் கடமை தண்டிக்கொண்டு செவ்வையாய்க் காப்பாற்றாமற் போகிறானோ? அவன் யாவருடைய பாதகங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவ னாகிறான். அதிலும் பிராமணனுடைய சொத்தைத் திருடர் கொண்டுபோக ராஜா பராமரிக்கையாயிருந்தால், அதைக்காட்டிலும் அன்னியாயம் வேறென்ன? ஓ தருமப் பிரபுக்களாகிய பாண்டவர்களே! என் சொத்தைக் கைக்கொண்ட திருடர் அதோ ஓடுகிறார்கள். சிக்கிரத்தில் ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு போய்ப்பிடித்து, என்சொத்தை எனக்குக்கொடுத்து, அந்தப்பாவிகளையுந் தண்டனைசெய்யுங்கள் சாவகாசப் படுத்தவேண்டாமென்று மிகவுந் துக்கமாக விக்கினான்.

அவ்வரண்மனை வாசலிற் கஸ்து சுற்றிவந்த அர்ச்சுனன் அதுகேட்டுத் தன்னுடைய ஆயுதமிருக்கிறவிடத்திலேபோக யத்தனப்பட, அப்போது திரௌபதியோடு தருமபுத்திரருக்கு முறையாதலால் அவர் அவ்விடத்தில் அத்திரௌபதியோடு வசனித்திருப்பதையறிந்து, அங்கேபோகக் கொஞ்சமஞ்சிச் சற்றே ஆலோசித்து, ஓ! ஓ! இதென்ன தருமச்சங்கடம் நேரிட்டது. இந்தப் பிராமணரோ சொத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டுவந்து இங்குமுறையிடுகிறார். நாம் சிக்கிரமாக ஓடி அந்தக் கள்ளரைச் சம்ஹாரஞ்செய்து பிராமணன் சொத்தைத் திருப்பிக் கொடாமற் போனால் தருமத்துக்குக் கேடுவருகின்றது. அதற்காக ஆயுதமெடுக்கப்போனால் நிபந்தனைத்திற்கு விரோதமாகையாலே ஸ்தலவாசம் பண்ணவேண்டி வருகிறது. ஆனாலும் தருமத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியதே முக்கியம். வனவாசம் நேரிட்டாலும் நேரிட்டும் ஆனால் நாம் சிங்காரவனத்தின் வழியாகச் செல்லுவோமென்று வந்தான். அந்தயிடத்தில் தருமராஜனுந் திரௌபதியும் சந்திரகாந்தக் கன்மேடையிற் சரசசல்லாபமா யிருக்கக்கண்டு அரிகரியென்று காதைமூடி, அண்ணனைப் பணிந்து சென்று, அவசரமாய் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து, ஒப் பிராமணா! சிக்கிரம் வாரும் அந்தத் திருடர்போனவழி பாரும். தூரமாக ஓடிப்போகிறதற்கு முன்னமே அவர்களைப்போய்ப் பிடிப்போம் என்று தேரின்மேலேறி, அந்தப் பிராமணனையுங் கூடவைத்துக்கொண்டு அவன் காட்டுகிற வழியே போய்த் திருடர்களைக் கண்டுபிடித்து, வில்லையெடுத்து நாணேறிட்டுக் கூர்மையாகிய அம்புகளனேகந்தொடுத்து அவர்கள்மேற் பிரயோகித்து, அவர்களையெல்லாம் கைவேறு கால்வேறு தலைவேறாகத் துண்டந் துண்டமாய் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே அறுத்துத்தள்ளி நாசம்பண்ணிப் பசுமாடுகளை யெலலாந் திருப்பிக்கொடுத்து, அவரை வீட்டிற்கொண்டுவந்து விடுத்துக் கும்பிட்டு அவரிடத்தில் ஆசிர்வாதம்பெற்று இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தான்

பொழுது விடிந்தவுடன் அர்ச்சுனனனவன் தன்மூத்த தமயனாரிடத்துக்குவந்து தண்டனிட்டு, நடந்த செய்தியைச்சொல்லி, அண்ணா! தேவரீர் திரௌபதியோடு வார்த்தை யாடிக்கொண் டிருக்கும்போது நான் பார்த்தபடியால் நாரதர் ஏற்படுத்திய நிபந்தனையின்படி நான் தீர்த்தயாத்திரை போகவேண்டியதல்லவா? ஆகையால் அதற்கு விடை கொடுக்கவேண்டும் என்றுகேட்க தருமராஜன் தம்பியை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் தழைந்த மனத்தோடு அவ்வருச்சுனனைத் தழுவியணைத்து, ஒ என தருமைத்தம்பி! என்வார்த்தையிலே நம்பிக்கைவைத்துக் கேள் நீ நானிருக்கு மிடத்திற்கு வந்ததினாலே என்மனதிற் கொஞ்சமும் விகற்பமில்லை. அது எனக்கு இஷ்டந்தான். நீ குழந்தைக்குச் சமானமாகையால் அப்படி செய்ததினாலே தோஷமில்லை. நான் நீ யிருக்குமிடத்திற்குவந்தால் அதுமாத்திரம் குற்றம் மேலும் நீ வேணுமென்று வந்தவனல்ல பிராமண காரியமாய் வந்தாய் ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை. ஆகையால் நான் சொல்லுவதை நம்பி நீ யாத்திரை போகாமலிரு இதனாலே உனக்குத் தருமத்தாக்ஷிவாராது என்றுசொல்ல அர்ச்சுனன் அண்ணா! சகலமுந் தெரிந்தவராயிருந்தும் நீர் என்னிடத்தில் அன்பினாலே இப்படி சொல்லுகிறீரே தவிர வேறில்லை. நானோ கபடமாக எந்தத்தருமத்தையும் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனதால் யாத்திரை போவதற்கு அஞ்சி ஏதாவது ஒரு சமாதானஞ்சொல்லித்தருமத்துக்கு விரோதந் தேடமாட்டேன். மெய்யாகவே இந்த ஆயுதத்தின்பேரில் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேனென்றான். அப்பால் தருமராஜன் மனவருத்தத்தோடு விடைகொடுக்கப் பெற்ற அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை விரதத்திற்குரிய வேஷத்தை யடைந்து புறப்பட்டான். இப்படி புறப்பட்டபோது அவனுடன்கூடச் சகல வேதங்கள்தெரிந்த பிராமணர்களும் சாஸ்திரிகளும் வித்துவான்களும் வேதாந்தயோகிகளும் புராணிகர்களும் வந்து பொருந்த அர்ச்சுனனனவன் அவர்களோடு கூடிக்கொண்டு, வெகு சந்தோஷமாய் அனேகம் புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப்போய் காசியென்னுந் தலத்தில் மஹாபரிசுத்தமாகிய கங்காநதியி னிடத்திற்கு வந்தான்

அருச்சுனன் நாககன்னியை மணத்தல்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அர்ச்சுனனோடுவந்த சகலமான பிராமணர்களும் அந்தக்கங்காநதியில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்த வான்களாய் அக்கினிவளர்த்து ஓமஞ் செய்துகொண்டிருக்க, அர்ச்சுனனும் சங்கற்பமுதலிய தர்ப்பணங்கள் பண்ணி ஓமஞ்செய்வதற்காகக் கரையேறவேண்டுமென்றிருக்குமளவில், அந்தச் சலத்துக்குள்ளே விளையாடிக்கொண்டிருந்த உலூபியென்கிற நாககன்னியானவள் அந்த அர்ச்சுனனுடைய ரூபத்துக்கு மோகித்து, அவனைப் பாதாளலோகத்துக்குக் கொண்டு போய்விட்டாள். இவ்விதமாக அர்ச்சுனனனவன் நாகராஜன் மகளாலே கொண்டுபோய்ப் பாதாளலோகத்திற் கவுரவியன் என்கிற நாகராஜனுடைய மாளிகையில் விடப்பட்டு, அவ்விடத்தில் ஓமத்துக்கு உதவும்படியான அக்கினி வளர்த்துவைத் திருப்பதைக்கண்டு மனதிற் கொஞ்சமேனும் சங்கைப்படாமல் ஓமகாரியத்தை முடித்து; அக்கினி பகவானுக்குச் சந்தோஷம் வரச்செய்து, அந்த நாககன்னியைப் பார்த்துச் சிரித்து, அடிபெண்ணே! நீயார்? ஆ! என்ன சாகசமான காரியஞ்செய்தாய்? இந்தவிடம் யாருடையதோ தெரியவில்லையேயென்று சொன்னான். அந்த உலூபியும்-ஓ என்னிஷ்டமாகிய புருஷனே! கேளும், மகா நாகராஜர்களுக்குள்ளாக ஐராவதன் என்கிற ஒரு பெரியவருண்டு. அவருடைய வமிசத்திற் கவுரவியரென்கிற ஒரு நாகராஜனிருக்கிறார். நான் அவருடையமகள். உலூபி என்கிற பெயருடையவள். நீர் கங்கையில் இறங்கியபோது உம்மைக்கண்ட ஆசையாலே காமவேதனை யடைந்தேன். நீருமோகமுற்று இவணடைந்தீர். உம்மைநம்பி விசுவாசித்திருக்கிற என்னிடத்தில் தயைவைத்து, என் மனதைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். அர்ச்சுனன்—பாக்கியமுடைய பெண்ணே! நீ சொன்னபேச்சு சரிதான். ஆனால் என்னுடைய தமயனாகிய தருமராஜன் பனிரண்டுமாதம் விரதமிருக்கும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அது தவறக்கூடாது. நீயோ என்னை விசுவாசித்தவ ளானபடியினாலே உனக்கும் இஷ்டத்தைத் தரவேண்டியதா யிருக்கிறது. நானோ பொய்யாய் நடக்கிறவனல்ல. என்னுடைய விரதத்துக்கும் குறைவுவராம லிருக்கவேண்டும். உனது இஷ்டமும் நிறைவேறவேண்டும். இப்படி இரண்டுக்கும் விரோதமில்லாமல் எப்படி நடக்கலாம் சொல்லென்றுகேட்க அந்த நாககன்னிகையானவள் இதனைச்சொல்லுவதானாள்.

இராவானுற்பவம்.

ஓ பாண்டுகுமாரனே! நீர் இப்போது பூமி சஞ்சாரம் பண்ணுகிற செய்தி இன்ன காரணத்திற்காகவென்று எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். உமக்கு உம்முடைய தமயனார் விரதம் கட்டளையிட்டதும் தெரியும். இதெல்லாம் திரௌபதி நிமித்தம் நாரதமுனிவருடைய முன்னிலையில் ஏற்பட்டதன்றோ? அந்தத் தருமத்துக்கு ஒரு குறைவும் வராமாட்டாது. ஏனென்றால் - தொந்தரவடைந்து சரணம் பற்றுகிறபேர்களைக் காப்பாற்றுகிறது எல்லாத் தருமங்களிலும் முதன்மையாகிய தல்லவா? ஆகையால் மன்மதனாலே மிகவும் வேதனைப்படுகிற என்னைக்காப்பாற்றினால் உம்முடைய விரதமானது பூரணமேயாகின்றது. அன்றியும் ஒருவேளை உம்முடைய விரதத்துக்கு ஏதாகிலுங் கொஞ்சம் குறைவுபாடு நேரிட்டிருந்தால், அதுவுங்கூட இந்தப் புண்ணியத்தினால் நீங்கும். சந்தேகமில்லை, ஆதலால் நீயே கதியென்று நம்பிய என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். இது சகலசாஸ்திரங்களை யறிந்தவர்களும் எத்துக்கொள்ளத் தகுந்த தருமமாகும். அப்படியல்லாமல் நீர் உமது விரதத்தையே பெரிதாகஎண்ணி என்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றாமற் போனால், உடனே மரணமடைவேன். உமக்குப் பெண்பாவம் வந்து நேரிடுமென்று நிச்சயமாய் நினையும். ஆகையால் ஒருவருக்கு உயிரைக் கொடுப்பதைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததருமமுண்டோ? உமக்குத்தெரியாததோ? உம்மைச் சரணமென்று அடைந்த அநேகம் ஏழைகளையெல்லாம் காக்கின்றீர். என்னிடத்தி லிவ்வளவு கிருபைசெய்யலாகாதோ? ஐயனே! உம்மிட நிமித்தம் காமனாலே மிகுந்த துன்பத்தை யனுபவிக்கிறேன். எவ்விதத்திலும்என்னைக் கைவிடாமற் காக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். என்று மிகவும் பரிதாபமாக உலூபி என்பவள் சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனனும் இரங்கி, அவளுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது பெரிதான புண்ணியமென்று நினைத்து, அந்த நாககன்னிகைப் பார்த்து, அடியென் கண்மணியே! உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேன் மனதிற் சஞ்சலங்கொள்ளாதே, என்று சொல்லவே அந்தப்பெண்ணும் வெகு சந்தோஷத்தை யடைந்து, உடனே தனது தாய் தந்தையர்க்குச் சொல்லி அவர்கள் அநுமதியின்பேரில் இவனுக்கு நல்ல போஜனமிட்டு, சந்தனம்-புஷ்பம்-தாம்பூலம்-முதலான போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களையெல்லாங் கொடுத்து உபசாரஞ்செய்து, நவரத்தினமயமாகிய தன்பள்ளியறையி லழைத்துக் கொண்டுபோய் அன்றிராத்திரியெல்லாம் மிகவு மன்புடனே காமபோகங்களை யனுபவித்தாள். அர்ச்சுனனும் இராத்திரியெல்லாம் அந்த நாககன்னிகையோடு கூடியிருந்து அவள்வயிற்றில் ஒருபிள்ளையை யுண்டாக்கி, விடியற்காலத்தி லெழுந்து, தன்னைப் பிரிய மனமில்லாத அவளைக்கட்டி முத்தமிட்டுக் கொண்டு, பெண்ணே! நான்போய்வருகிறேன். அதயிரியப்படாதே. என்று சொல்லி மெள்ளச்செலவு பெற்றுக்கொண்டு, அவளுடைய உதவியினாலேஅவ்விடத்தினின்றுங் கங்கைக்கரைவந்து சேர்ந்தான்.

அவளும் அர்ச்சுனனுக்குச் சமானமாகிய திடவீர காத்ர பராக்கிரமமுள்ள இராவான் என்கிற ஒரு பிள்ளையைப் பெற்ருள்

அருச்சுனன் சித்திராங்கதையை மணத்தல்.

அப்பால் அருச்சுனனுனவன் தன்னேடுவந்த சகல பிராமணர்களுடன் கூடி, நாகலோகத்தில் நடந்த செய்தியெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அங்கிருந்து அவர்களையு மழைத்துக்கொண்டுஇமய மலையினிடத்திற்கு வந்து, அவ்விடத்தில் அகஸ்திய வனமென்கிற ஒரு புண்ணிய ஸ்தலத்தைக்கண்டு தரிசித்து, கவிஷ்ட பருவதத்திற்குப்போய் பிருகு துங்கமென்கிற புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திற் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு அனேக கோதானங்கள் பண்ணி, யாகங்களுக்காக தக்ஷிணைகளுங்கொடுத்து, வெகு நிலங்களையும் பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்து, இரணியபிந்து என்கிற தீர்த்தத்திற்கு வந்து அதிலுஞ் ஸ்நானம்பண்ணி, திருச்சாளக்கிராமம் முதலாகிய பரிசுத்த பர்வதங்களுக்குப்போய் அங்கங்குள்ள புண்ணிய ஸ்தலங்களையெல்லாங் கண்டு தரிசனஞ்செய்து, கிழக்குத்திக்கிற்போய்உத்பலினியென்கிற நதியையும், நைமிசாரண்ணிய க்ஷேத்திரத்தையும், நந்தை - அவரநந்தை-கவுசிகி-என்கிற நதிகளையும், கயையென்கிற புண்ணியத்தலத்தையும், அங்கங்கிருக்கும் புண்ணிய மந்திரங்களையும் கண்டு அங்கங்கே ஸ்நானம்-தர்ப்பணம்-தானம்-முதலாகிய சத்காரியங்களைச் செய்து, இன்னும் அந்தத்திக்கிலுள்ள அங்கம்-வங்கம்-கலிங்கம்-முதலாகிய தேசங்களிற்போய் அவ்விடங்களிலிருக்கிற தீர்த்த க்ஷேத்திரங்களையுங் கண்டு தரிசனஞ்செய்து, கலிங்கராச்சியத்தின் முகனையில் வருங்காலத்திலே அனேகம் பிராமணர்கள் தன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பின்பு அர்ச்சுனன் சில சகாயத்தோடுங் கூடிக் கலிங்கராச்சியத்தை விட்டுத் தெற்கே திரும்பி, பரிசுத்தமாயும் அழகாயுமிராநின்ற அனேகவிடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே கிருச்சிராகரமென்கிற தீர்த்தத்திற்கு வந்து ஸ்நானம்பண்ணி, சமுத்திரசமீபத்திருக்கிற மகேந்திரபர்வதத்தைப் பார்த்து, கோதாவரி-கிருஷ்ணை-முதலான நதிகளிலேயும் ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கிருந்து சேஷாசலமென்று பேர்பெற்று விளங்காநின்ற திருப்பதிமலைக்கு வந்து, அதிலிருக்கும் சக்கிரதீர்த்தம் - வராகதீர்த்தம் — முதலான தீர்த்தங்களில் மூழ்கி, ஸ்ரீநிவாச மூர்த்தியாகிய திருவேங்கட முடையானைச் சேவித்து, அந்தப் பருவதத்தினின்று மிறங்கித் திருக்காளத்தியென்கிற மகாஸ்தளத்துக்கு வந்து சுவர்னமுகிநதியில் நீராடித் திருக்காளத்தீசுவரனையுந் தரிசனம்பண்ணி, அத்தெலுங்கு நாட்டைவிட்டுத் தொண்டைநாட்டுக்குத் திரும்பித் தணிகைசென்று வள்ளி தெய்வானையுடன் விளங்காநின்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளை தரிசித்துக்கொண்டு, திருக்கடிகா சலத்துக்குப்போய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நரசிங்க சுவாமியையும்-நான்கு புயங்களோடு விளங்கும் அனுமாரையும் சேவித்து, பின்பு முத்திக்ஷேத்திரமாகியஸ்ரீகாஞ்சிபுரமடைந்து, பஞ்சாக்ஷரப் பொருளாகிய ஏகாம்பரநாதரையும்-அஷ்டாக்ஷரப் பொருளாய் விளங்காநின்ற வரதராஜப் பெருமாளையுங்கண்டு தெண்டனிட்டு, விரிஞ்சிபுரம்போய்த் தரிசித்துக்கொண்டு வரும்போது நடுநாடுசென்று, திருவண்ணுமலையில் அடிமுடிகாணவொண்ணுப் பெருஞ்சுடராகி விளங்கும் அருணுசலேசுவரர் பொற்பாதங்களில் தெண்டனிட்டுப் பூசித்து, திருக்கோவலூருக்குப்போய் அந்தகாசுரனைச் சங்காரஞ்செய்தருளிய வீரட்டேஸ்வரரையும்-மூவடிகளா லுலகமளந்த முதல்வனுகிய திருவிக்கிரம கோபாலமூர்த்தியையும் நமஸ்கரித்து, திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குப் போய்ப் பெண்ணையென்கிற மகாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து அங்கிருக்கும் பரமேஸ்வரரையும் பணிந்து துதித்து, இநடுநாட்டிலும் அத்தொண்டைநாட்டிலும் இருக்கின்ற சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களுமாடி, மற்றுமுள்ள ஸ்தலங்களையும் தரிசனஞ்செய்து, அங்கிருந்து சோழநாட்டிற் பிரவேசித்து, மிகவுஞ் சிறப்புள்ள தில்லையில் விளங்காநின்ற சிற்றம்பலவரையும் கோவிந்தராஜரையும் பணிந்து, காவேரியில் ஸ்நானஞ்செய்து புனிதனுனேனென்று மனமகிழ்ந்து, கும்பகோணமுதலாகிய புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டே வந்து, திருவானைக்காவலி லெழுந்தளி யிருக்கின்ற சம்புகேஸ்வரரைத் தரிசித்து, சிரகிரியையடைந்து தாயுமான தயாபரமூர்த்தியைத் திரிகரணங்களாலும் வந்தித்து, அடுத்திருக்கின்ற ஸ்ரீரங்கம்சேர்ந்து சந்திரபுஷ்கரணியில் மூழ்கி, ஸ்ரீரங்கநாதனையுஞ் சேவித்து நெஞ்சுருகித் தோத்திரஞ்செய்து, பின்பு காவேரி சங்கமத்திற்குப்போய் ஸ்நானமுதலிய தானங்கள் புரிந்து, அங்கிருந்து பாண்டிநாட்டுக்குப்போய் மதுரையென்று சொல்லுகிற விச்சாபுரமடைந்து, அழகென்னும் பொருளே இவ்வடிவெடுத்து வந்ததென்னும்படியாகிய மீனுக்ஷியம்மனையும்-அவ்வம்மனுக்கு ஏற்ற சொக்கலிங்கநாதரையுங் கும்பிட்டு, அங்கிருந்து மணலூர்ப் பட்டணத்துக்குப் போனன்.

அனேக சித்திரவாகன னென்கிற பாண்டியன் மகளாகிய சித்திராங்கதையென்பவள் வேடிக்கையாய் வனத்தில் உலாவும்போது அர்ச்சுனன் அவளைப் பார்த்து மையலாகி, அவள் இராஜ குமாரியென்று கேட்டறிந்துஅதற்காக அந்தராஜனை காணவேண்டுமென்றுகருத்துகொண்டு, தான்வந்திருக்கிறசெய்தியை அந்தச்சித்திரவாகன மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் தகுந்தமரியாதையுடனே எதிர்கொண்டுவர, அர்ச்சுனன் அவ்வரசனுடனே அரண்மனை

க்குப் போனான். அவ்விடத்தில் அந்த ராஜாவானவன் அர்ச்சுனனுக்குச் சகல உபசாரங்களும் பண்ணி யோகக்ஷேமங்கேட்க, இவனும் தன்யோகக்ஷேமங்களைச் சொல்லி அவனுடைய யோகக்ஷேமங்களையுங் கேட்டானவுடனே தனக்கிருக்குங்கருத்தை அவனுக்கு அறிவித்தான். அதுகேட்ட அந்தப்பாண்டியராஜனானவன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, ஓய் இந்திரகுமாரனே! கேளும்: எங்கள்குலத்தில் ஆதியிற் பிரபாகரனென்கிற ஒருராஜாயிருந்தார். அவருக்குப் பிள்ளையில்லாமற்போகவே அவர்பரமசிவனைக்குறித்துமிகுந்ததவஞ்செய்ய, அச்சிவன் பிரசன்னராகி, ஓய்ராஜனே! நீ சந்தானத்திற்காகத் தவஞ் செய்கிறாயன்றோ? ஆகையால் உனக்கு ஒருகுமாரன் உண்டாவான். அப்படியே உன்குலத்திலே முறையே ஒவ்வொருபிள்ளைகளே உண்டாகிக்கொண்டு வருவார்கள் என்று அனுக்கிரகஞ்செய்தார். அப்படியே எங்கள்குலத்தில் ஒவ்வொரு சந்ததியே உண்டாகிக்கொண்டு வந்தது. அந்தப்படி எனக்குமிப்போது இந்தப்பெண் ஒன்றுதான்பிறந்திருக்கிறது. ஆகையால் இந்தப் பெண்ணையே நான் பிள்ளையாகநினைத்து. இவளைப் புத்திரிகாபுத்திர விதியின்படி யோக்கியனாகிய ஒருவனுக்குக்கொடுத்து, அவள் வயிற்றில் முதற்பிறக்கும்பிள்ளையை என்சந்ததிக்கு உரியவனாக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறேன். ஆனபடியினாலேஇந்தப்படி உமக்குச் சம்மதியானால் என்மகளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுமென்று சொல்லக்கேட்டு அர்ச்சுனன் அப்படியே சம்மதிப்பட்டான். அந்தச்சித்திரவாகனன் நல்லதினத்தில்முகூர்த்தங்கொண்டு,மிகவுஞ்சிறப்பாய்த்தன்மகளை அவனுக்குவிவாகஞ்செய்வித்தான். இவ்விதமாய் மகாசவுந்தரியமுடையவளாகியும்பதின்மூன்றும் வயதுடையவளாகியு மிராநின்ற அந்தச்சித்திராங்கதையைவிவாகஞ்செய்து, அவிடத்திலேயேமூன்றுமாதம்வரைக்கும் அவளுடனேசகலவித போகங்களையுமனுபவித்துக்கொண டிருந்து, பின்பு அவ்விடத்திற்குச்சமீபமாகியதீர்த்தங்களுக்குப்போய்வருவோமென்றுநினைத்து, உடனே அச்சித்திராங்கதையின் அந்தப்புரம்விட்டுப் புறப்பட்டான் விஜயகாண்டீப னென்னும் அருச்சுனன்.

நாரீதீர்த்த வரலாறு.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட அர்ச்சுனனானவன்தென்சமுத்திரத்தைச்சேர்ந்த தீர்த்தங்களை யெல்லாம் பார்க்க நினைத்து அனேக தீர்த்தங்களுக்குப்போய் நீராடி, மற்றோரிடத்தில்வெவ்வேறு ஐந்து தீர்த்தங்களிருக்கப்பார்த்து அவைகள் நெடுநாளாய் ஜனங்களாற் பரிசிக்கப்படாமையால்மிகவும் அழகாய்விளங்கிக்கொண்டிருப்பதையுங்கண்டு, அவைகளில்ஸ்நானம்பண்ணவேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்க அங்கிருக்குந் தபசிகளெல்லாம் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓய் மஹாராஜனே! இந்தத் தீர்த்தங்களி லிறங்க வேண்டாமென்றுசொன்னார்கள். அதுகேட்டஅர்ச்சுனனானவன் கைகூப்பிக்கொண்டு அந்தத் தபசிகளைப்பார்த்து, சுவாமிகளே! ஏன்இதுகளிலிறங்கக்கூடாது? இதுகளினுடையவிபரம்எனக்குத்தயைசெய்துசொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க அந்தத்தபசிகளெல்லாரும் - ஓய் பாண்டுகுமாரனே! இந்தத் தீர்த்தங்கள் பரிசுத்தங்க ளல்லவென்று நினைக்கவேண்டாம். சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறோம் கேளும். இதோ இருக்கிற தீர்த்தத்திற்கு அகஸ்திய தீர்த்தமென்று பேர். இதில் முழுகினால் மஹா பாதகங்களெல்லாந் தீரும். இதுசவுபத்திர தீர்த்தமென்றுபேர்பெற்றுச் சகலக்ஷேமங்களையுங் கொடுக்கத்திறமையுடையது. இதுபவுலோமமென்றுசொல்லப்பட்டது.இதனாலே தீராதபாவ மென்றுமில்லை. இதுகாரந்தம் தீர்த்தமென்று பெயருடையது. இதில் ஸ்நானஞ் செய்தபேர்களுக்குமனதிலிருக்குங் கவலையெல்லாந் தீரும். இதைப் பரத்துவாச தீர்த்தமென்றுசொல்லுகிறார்கள். இதில்நீராடுவதினால் அசுவமேதயாகஞ் செய்தபலன்கிடைக்கும். இவையெல்லாம் மஹாபரிசுத்தங்கள்தான். இவைகளில் மிகவும்பொல்லாத முதலைகளிருக்கின்றன. அவைகள்நீரிலிறங்கிய அனேகமுனிவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள். ஆனதுபற்றியாவரும் இவைகளில்ஸ்நானஞ்செய்கிறதை விட்டுவிட்டார்கள். அதனாற்றான்உம்மையும்அதிலிறங்கவேண்டாமென்று சொன்னோமென்ன அர்ச்சுனன் அதுகேட்டு, ஆனாலும் இதில்நான்ஸ்நானம்பண்ணுகிறேனென்றுசொல்லினான்.பெரியோர்களியாவரும் வேண்டாம் வேண்டாமென்றுதடைசெய்தும்,மிகுந்தவீரமும்தீரமு முடையவனாகையாலே அந்தத்தடையைலக்ஷியஞ்செய்யாமற்போய் சவுபத்திரமென்கிற தீர்த்தத்தில் இறங்கி ஸ்நானஞ் சொய்யுமளவில் அதிலிருக்கும் முதலையானது இவன் கால்களைக்கவ்விக்கொண்டது. பின்பு அர்ச்சுனன் தன்கால்களைக் கவ்விக்கொண்டுஜலத்திலேயேஇழுக்கும்முயற்சியையுடைய அந்தமுதலையைத் தன்வலிமையினாலேதூக்கிக்கொண்டு எழும்பிக் கரையிற் குதிக்கும்போது, அந்த நீர் மிருகமானது தன்ரூபம் நீங்கிப் பலஆபரண அலங்காரத்தோடு அழகிய வடிவமுமுடைய ஓர் பெண்ணாய்நின்றது. அதுகண்டஅவ்வரசன் ஆச்சரியப்பட்டு, அன்புடனே அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, அடிபெண்ணே! நீயார்? இப்படிப்பட்ட துஷ்டஜெந்துவாகப் பிறக்கும்படி என்ன பாதகஞ்செய்தாய்? உன்வரலாற்றைச் சொல்லென்றுகேட்க அந்தப்பெண்ணுஞ்சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கேளுமையா மஹானுபாவா! நான் ஒருதேவப்பெண். தேவாரணியத்திலிருக்கிறவள், வந்தையென்று பெயருடையவள். எனக்கு நாலு தோழிமார்களுண்டு. அவர்களோடுகூட ஒருநாள் நான் தேவே

ந்திரனுடையஉத்யானவனத்துக்குப்போனேன். அவ்விடத்தில் ஒரு பிராமண மகானுபாவர் சூரியன்போல் தேசோராசியாய்விளங்கி, அந்த உத்தியானவனமெல்லாம் வெயிற்பட்டதுபோற் பிரகாசிக்கும்படிநின்றுகொண்டு,தாமொருவராய்மகாரியமத்தோடுதேவேதமோதிக்கொண்டிருந்தார். அப்படிப்பட்டவரையும்-அவருடையரூபத்தையும்பருவத்தையும்-நான்கண்டுகாதல்கொண்டு, நானும் என்தோழிகளாகிய சவுரபேயி-சமீசி-வக்தை - இல்லிதை - என்கிறவர்களும் அவரை மயக்கிக் கைவசப்படுத்தவேண்டுமென்று அவரருகிற்போய் பாடுகிறதும்- ஆடுகிறதும்-சிரிக்கிறதும் - பரிகாசஞ் செய்கிறதும்-கண்ணைக்காட்டுகிறதும்- தனத்தைக் காட்டுகிறதுமாகப் பலவிதவிலாசங்களோடு சூழ்ந்து உலாவிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் கிஞ்சித்தாகிலும் மனங்கலங்காமல் தனது நெறியிலேயே இருந்து, தான்புரியுந்தவத்திற்கு இடையூறு செய்யு மெங்களைப் பார்த்துக் கோபங் கொண்டு, ஓ பாவிப் பெண்காள்! நீங்கள் என் விஷயத்திற் செய்யுங் கெட்ட தொழில்க ளாலே நூறு வருஷகாலம் முதலைகளாய்ச் சலத்தி னுள்ளே வாசம்பண்ணக் கடவீர்க ளென்று சபித்தார் அச்சாபங் கேட்டமாத்திரத்திலேநாங்களெல்லாம் இடிமுழக்கங் கேட்ட அன்னப் பேடுகள்போல் நடுநடுங்கித்துயரமுற்று, அந்தமஹானுபாவருடையபாதங்களில் விழுந்து, சுவாமி! நாங்கள் அறியாதபிள்ளைகள். தேவரீருடையமகிமைதெரியாமல்,ரூபத்தையும்பருதத்தையுங்கண்டு, காமனால் துளைக்கப்பட்டதேகமுடையவர்களாய் அயோக்கியமாகிய காரியங்களைச்செய்தோம். ஆனாலும் சிறியோர்செய்த பிழைபொறுப்பது பெரியோர் கடமையல்லவோ! அன்றியும்பெண்வதை ஆகாதென்பது தருமநூல்கற்ற தேவரீருக்குந் தெரியுமே. இப்படியிருக்களங்களுக்குஇவ்விதசாபங்கொடுக்கத் தகுமா? எங்களையனே! இதைக்காட்டிலும் எங்களைக்கொலைசெய்யும் விதம்வேறில்லை. ஆகையால் எங்களைக் காத்தருளவேண்டும். அல்லாமலும் பிராமணனானவன் யாவரிடத்திலும் தயையா யிருக்கவேண்டிய வனல்லவோ? ஓமஹானுபாவா! அந்த நிலையை எங்களுக்காக விடாமலிருக்கவேண்டும். தேவரீர் திருவடித் தாமரைகளல்லாமல் எளியேங்களுக்கு வேறு தஞ்சமில்லாமையாற் பெரியோர்களுடையஒழுக்கத்தின்படிசரணமடைந்தயெங்களைக்காப்பாற்றி யருளவேண்டுமென்று கண்களினின்றும் தாரைதாரையாய் நீர்பெருகக்கோவென்று கதறிவேண்டிக் கொள்ளுமளவில் அவர்மனமிரங்கி, பெண்களே! பயப்படாதீர்கள். நான் நூறுவருஷகாலமென்று சொன்னதில்நூறு என்கிறசொல்அளவற்றதொகையால். இச்சாபம் சீக்கிரத்திலேயேஉங்களுக்குத் தீர்ந்துபோய்விடும். அது தீருவது எப்போதென்றால் - நீங்கள் முதலைகளாய் நீரிலிருந்து அதிலிறங்குகிற பேர்களையெல்லாம் பிடித்துத் துன்பப்படுத்து மளவில் ஒருவன் உங்களை நீரினின்றுந் தூக்கிக் கரையில் விடுவான். அப்போது இந்தச் சாபந்தீரும். நான் ஒருபோதும்பொய் பேசாதவனாகையால் முன்சொன்னதும் தவறாது.பின்சொன்னதும் பிசகாது நீங்கள் வாசமாயிருக்குந் தீர்த்தங்களுக்கு நாரீதீர்த்தங்க ளென்று இதுமுதற் பேருண்டாகும் போங்களென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட நாங்கள் அவரைப்பிரதக்ஷணநமஸ்காரங்கள்செய்து, அப்பால் மிகுந்ததுக்கத்தோடு வந்து எவ்விடம்போ யிருந்தால் நமது சாபந்தீர்க்கும் புருஷனைச் சீக்கிரத்திற் காணலாமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்த வேளையில் நாரத மஹாமுனிவர் அங்கே எழுந்தருளினர். அவரைக்கண்ட மாத்திரத்திலே நாங்கள் கொஞ்சம்சந்தோஷமடைந்து, அவர் பாதங்களில் தெண்டனிட்டுவெட்கத்தினால் தலைவணங்கிநின்றோம். அம்மஹாமுனிவர் பகற்காலத்து விளக்கொளிபோல் மழுங்கியிருக்கும் எங்கள் முகங்களைப்பார்த்து, உங்களுக்குத் துக்கம் வந்த காரணமென்னவென்றுகேட்டார். நாங்களும் நடந்த செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்தோம் அதைக்கேட்ட அவர் தென்சமுத்திரக் கரையில்ஐந்துதீர்த்தங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் நீங்களிருந்தாற் சீக்கிரத்திற் பாண்டுமஹா ராஜனுடையகுமாரனாகிய அர்ச்சுனனென்கிறஒரு மஹாபுருஷன் தீர்த்தயாத்திரையாய் அவ்விடம்வந்து, உங்களை இந்தச்சாபத்தினின்றும் நீக்கிவிடுவான் என்று சொல்லி மறைந்துபோய்விட்டார். அதுகேட்டு இவ்விடம் வந்த நாங்களும் ஒருமுகூர்த்தத்துக் குள்ளாகவே அந்தக் கோரரூப மடைந்து இவைகளிற் பிரவேசித்தோம். ஓ மஹாபுருஷனே! அப்பெரியோர்களுடையவாக்கின்படி நான் உம்மாலே இந்த நாகத்தினின்றும் விடுபட்டேன். என் தோழிகளாகிய மற்றைநாலுபேர்களும் மற்ற மடுக்களில் விழுந்து கிடக்கிறார்கள். தயைசெய்து நீர் அவர்களையும்பினிதராக்கவேண்டும். என்றுசொல்லஅச்சொல்லைக்கேட்டஅந்தத்தேவேந்திர குமாரன்முன்போலவே மற்றைத் தீர்த்தங்களிலும் முழுகிக் கால்களைக் கவ்விக்கொள்ளும் முதலைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு எழும்பிக் கரையிற் குதித்த மாத்திரத்திலே அவர்களும் முதலைரூபம் விட்டு முன்போலவே தெய்வப் பெண்களாகி மிகவுமுபசாரத்தோடுதுதிக்க அர்ச்சுனன் அவர்களுக்குவிடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். பின்பு அங்கிருந்த தவசிகளெல்லாம் அர்ச்சுனனைமிகவுங்கொண்டாடி, அவைகளை நாரீதீர்த்தமென்று வழங்கவைத்து, அன்றுமுதல் அத்தீர்த்தங்களை ஸ்நான தர்ப்பணங்களுக்கு உரிய பெருமையாகச் செய்துவந்தார்.

பப்புருவாகன னுற்பவம்.

இவ்விதமாக அந்த அர்ச்சுனனானவன் தக்ஷணசமுத்திரக் கரையிலிருக்குந் தீர்த்தங்களையெல்லாம் கண்டுகொண்டு கன்னியாகுமரியாடி, தனகாதலியாகிய சித்திராங்கதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மறுபடி மணலூர்ப் புரத்திற்கு வந்தான். அப்போது சித்திராங்கதை பப்புருவாகனனென்று பேர்பெற்ற குமாரனைப்பெற்றிருந்தாள். அர்ச்சுனனானவன் அப்பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, தன்மாமனாகிய சித்திரவாகன மஹாராஜாவைப்பார்த்து, ஐயா மஹாராஜனே! என் வாக்குத் தத்தத்தின்படி இதோ இப்பிள்ளையை வாங்கிக் கொள்ளுமென்று தன்மகனை அந்தராஜாவுக்குக் கொடுத்து, தன்மனைவியாகிய சித்திராங்கதையைப் பார்த்து, என்பொற்கொடியே! நான் ஊருக்குப் போகச் செலவுகொடுக்கவேண்டும். நீ இங்கேயே குழந்தையை வளர்த்துக்கொண்டிரு நான் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே சகலசுப சந்தோஷங்களு நடக்கும். அதற்கு உன்தகப்பனர் சகல பரிவாரங்களோடு எங்கள் பட்டணத்துக்கு வருவார். அப்போது நீயும் கூடவந்து எங்கள் தாயாகிய குந்தியையும், என தண்ணன்மாராகிய தருமபுத்திரர் வீமசேனன் என்பவர்களையும், என் தம்பிமாராகிய நகுலசகாதேவர்களையும், மற்றும் என்னுடைய சகலவித பந்துக்களையும் கண்டு, அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொண்டு, அவர்களெல்லாம் மிகவுங்கொண்டாடச் சகலபாக்கியங்களையும் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம். குழந்தையைப் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுகவென்று சொல்லி விடைகேட்டான்.

அதுகேட்ட சித்திராங்கதையானவள் தேகமெல்லாந் துவண்டு, கண்ணீர்மல்கிப் பெருமூச்செறிந்து, தலையை வணக்கித் தரையைக் கால்விரலாலே கீறிக்கொண்டு நிற்க, அவளைப்பார்த்த அர்ச்சுனனானவன் போவதற்குக் காலெழாமல் மனதில் வருத்தமடைந்து, போகவேண்டியது ஆவசியகமானதாலே மீட்டும் சித்திராங்கதையைப் பார்த்து, என் பிராணநாயகியே! நீ வியசனப்படாதே ஐயோ! வீணுய் உன்கண்கள் கலங்கிப்போகின்றன. உன்முகத்தாமரை வாடுகின்றது பெருமூச்சுப்பட்டுக் கொங்கைகள் கன்றிப்போகின்றன வேண்டாம் குழந்தையின் முகத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிரு சிந்தைப்படாதே மிகவும் விரைவில் உன்னைப்பார்ப்பேன் என்று சொல்லித் தனது உத்தரீயத்தினுல் அவள் கண்ணீர்களைத்துடைத்து, முகத்தைக்கட்டி முத்தமிட்டு, குழந்தையையும் பார்த்து எடுத்து முத்தமிட்டு உச்சிமோர்ந்து, வருத்தத்தின்மேல் அவளிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, தன்மாமனர் முதலாகிய பேர்களையும் கும்பிட்டு விடைபெற்று, அப்பாண்டியன் மகளைவிட்டு நீங்கமாட்டாத்தனது ஐம்பொறிகளுக்கும் சமாதானஞ்சொல்லி, அந்த நகரியைவிட்டுப்புறப்பட்டு இராமேச்சுவரமென்கிற ஸ்தலத்துக்குப்போய், சகலபாவங்களையும் பஞ்சுப் பொதிகளை நெருப்புப்பொறி எரிப்பதுபோல் எரிக்கத்தகுந்த மகத்துவமுள்ள சேதுவைக்கண்டு ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கே கோதான பூதான கன்னிகாதான முதலாகிய சோடச மகாதானங்களுஞ் செய்து, தென் கடற்கரை வழியாகவேபோய் மலைநாடு சென்று, அங்கு அனந்தபத்மநாபசுவாமியைத் தரிசித்து, பொதியைமாமலையின்மேலேறித் தவங்களாலாகு மகிமைகளுக்கெல்லா மிருப்பிடமாகிய அகத்திய மஹாமுனிவரைத் தரிசித்து, அவிடம் விட்டுச் சகியமென்கிற மலைமேலேறி, அவ்விடத்துப் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலாடி, மேற்கடலோரமாய் உடுப்பை சுப்பிரமணியமென்கிற ஸ்தலத்திநுக்குப்போய்த்தொழுது, மற்றும் புண்ணியதீர்த்த க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, கோகர்ணமென்கிற மகாசிவக்ஷேத்திரஞ் சென்று, அவ்விடத்துத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானதான ஜபதபதர்ப்பணுதி புண்ணிய காரியங்களை முடித்து, பார்வதிபரமசிவ னிருவரையும் தரிசனம்பண்ணி, பிரபாசமென்கிற தீர்த்தத்துக்கு மகா சந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகிப் போனுன்.

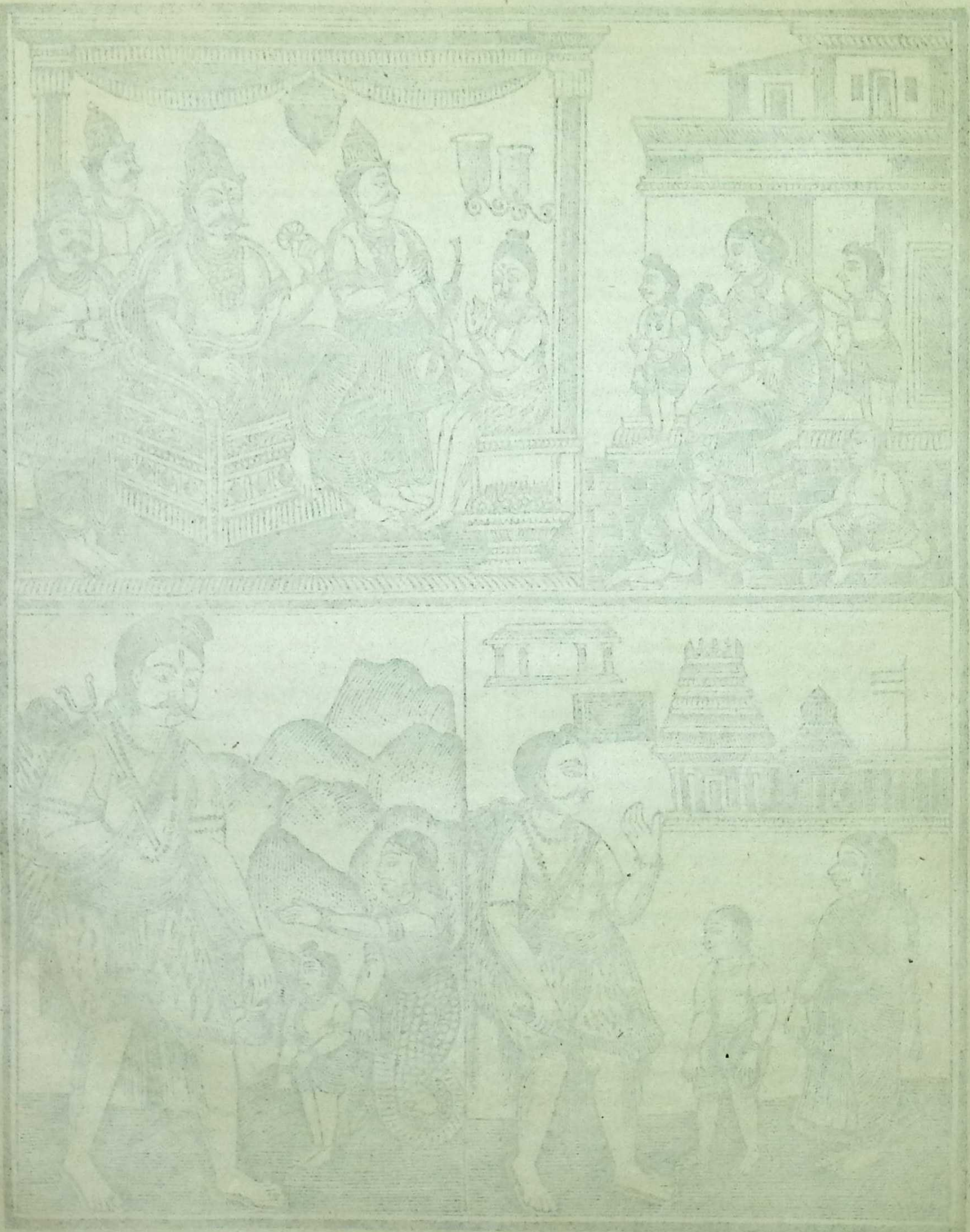
அருச்சுன னுக்குச் சுபத்திரைக்காட்சி.

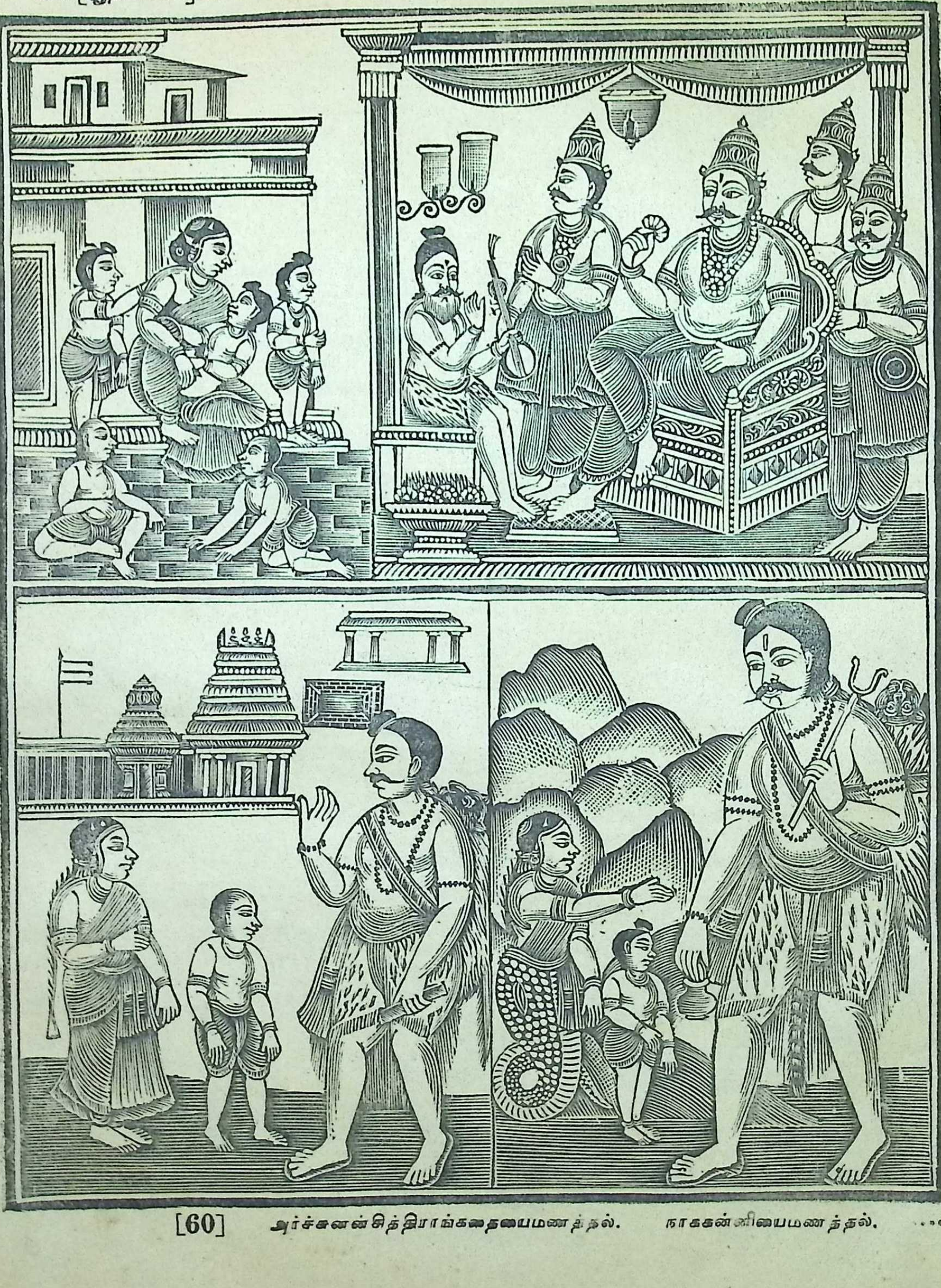
இவ்வாருக மேற்கடலருகிலிருக்கின்ற பல தீர்த்தக்ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் கண்டுபணிந்து, முறையே பிரபாசதீர்த்தம் வந்துசேர்ந்து, அதில் ஸ்நான தானுதிகளைச்செய்து பிராமணரையெல்லாம் பூசித்து அனுப்பிவிட்டு, அன்றிராத்திரி படுத்திருக்குங்கால் தனக்கு யாதவகுலத்தானுகிய கதனென்கிறவன் முன்னெருக்கால் சுபத்திரை யென்பவளுடைய ரூபலாவண்ய முதலானவைகளைக் குறித்துச் சொன்ன கதைகளையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து, அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கருத்துட்கொண்டு, அப்படி செய்வதற்கு எது உபாயமென்று யோசித்து, காலத்திற்குத் தகுந்தகோலமாய்ச் சந்நியாசிவேஷம் போட்டுக்கொண்டு யாதவர்களுக்கும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குந் தெரியாமற் பிக்ஷைசெய்து போவோமாகில் எவ்விதத்திலாகிலும் சுபத்திரையைக் காணலாம். கண்டபின்பு கிருஷ்ணனுடைய கருத்தையறிந்து அவர் சகாயத்தினுற் செய்ப வேண்டியதைச் செய்யலாமென்று மனதில் நிச்சயித்து, திரிதண்டமும் காஷாயமும் கமண்டலமும் ஜெபமாலையுமாகச் சந்நியாசிவேஷம் தரித்து யோகிபோலானுன். இப்படியிருக்குங்காலத்திலே மேகங்கள் ஆகாயமெல்லாம் படர்ந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் திருமேனிபோற் கறுத்து, அவர்கையில் விளங்கும் சக்கரத்தின் ஒளிபோலமின்னி, அவருடைய சங்கத் தொனிபோற் கிடுகிடுவென்றிடித்து, அவருடைய சாரங்கமென்கிற வில்லிலிருந்து புறப்படுகிற பாணங்களின் கூட்டம்போல் மழைதாரவும், அம்மழை

யால் அவருடைய கிருபையென்னும் பேரருட்பிரவாகம்போலப் பூமியெங்கும் ஜலப்பிரவாகம் உண்டாகி நிறைந்தோடவும், அர்ச்சுனனுடைய மனது காமத்திலமிழ்ந்ததுபோலத் தாமரைகளெல்லாம் நீரில் அமிழ்ந்துபோகவும், முன்னம் அழகினாலே தன்னை வெற்றிகொண்ட அர்ச்சுனனைக் காமன் இப்போது சுபத்திரையென்கிற ஒரு அஸ்திரத்தினாலே வெற்றிகொள்ளப் போகிறானென்கிற மகிழ்ச்சியினால் அவன் கொடியாகிய மீன்கள் துள்ளவும், தங்களுக்கினியாகிய சுபத்திராதேவிக்கு அர்ச்சுனன் வாய்க்கப் போகிறானென்கிற சந்தோஷத்தினாலே மயில்களெல்லாம் நர்த்தனஞ் செய்யவும், செந்தாமரைகளும் குடமல்லிகைகளும் மலர்ந்து வண்டுகளுக்கு விருந்திடவும், ஆறுகளெல்லாம் பூரண வெள்ளங்களுடனே கூடிச் சமுத்திரநீர்களைத் தங்கள் வடிவமாக்கவும், நாயகரும் நாயகிகளும் அகிற்புகை கமழும் பள்ளியறைகளிற் கட்டியணைந்து படுத்திருக்கவும், பயிர்களெல்லாஞ் சந்தோஷத்துடனே கதிர்களின் பாரத்தினால் முடிவளைந்து தங்கள் ஜீவனைக் காப்பாற்றும் மேகங்களை வணங்கிக் கும்பிடுவதுபோலிருக்கவும், இவ்விதமாக மாரிக்காலமானது விளங்குமளவில்; சன்னியாசிவேடம் பூண்ட அர்ச்சுனனானவன் சுபத்திரையை நினைத்து மனதிற் பாவித்துக்கொண் டிருக்கையாலே பொறிகள் வேறுவழி செல்லமாட்டாமையாலும், தேகம் செய்கையற்றிருப்பதினாலும், தானெடுத்த வேடத்துக்குத் தக்கபடி அமைத்து, ஓர் ஆலமரத்தின் பொந்தில் உட்கார்ந்து கண்ணனை நினைத்தான். இவன் நினைத்தமாத்திரத்திலே அந்தக் கண்ணனும் சத்தியபாமையோடு மஞ்சத்தின்மீதிற் பள்ளிகொண்டிருந்தவர் திடீலென்று எழுந்து, அந்தச் சத்தியபாமை காணும்படியாக விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார். சத்தியபாமையானவள் இதென்ன அகாரணமாகச் சிரிக்கிறீர்? இதற்குக் காரணம் சொல்லலாமாகிற் கேட்க விருப்பமுற்றிருக்கிறேனென்றாள். கண்ணன் மறுபடியுஞ் சந்தோஷத்தினாலே அடிக்கடி சிரித்துச் சத்தியபாமையைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணரசே! உனக்குச் சொல்லத்தகாதது மிருக்கிறதோ? என்மனது அறியாததெதுவோ அதுதான் நீயறியக்கூடாதது. ஆகையால் நான் சிரித்ததற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன்கேள். என்னுடைய நல்லத்தையின் மகனும் வீமசேனனுக்குத் தம்பியுமாகிய அர்ச்சுனன்திரௌபதியின் நிமித்தமாகத் தீர்த்தயாத்திரை புறப்பட்டு வந்தான். அப்படிவந்தவன் அளவற்ற தீர்த்தங்களாடி திவ்விய க்ஷேத்திரங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு பிரபாச தீர்த்தத்திற்கு வந்து சேர்ந்தபோது நமது சுபத்திரையினழகை நினைத்து, அவளைக் காண்பதற்காகச் சன்னியாசி வேடம்பூண்டு, இந்தத் துவாரகைக்குச் சமீபத்தில் ஓராலமரத்தின்கீழ் மழையில் நனைந்து மனவருத்தப் பட்டுக்கொண்டு என்னை நினைக்கிறான். அதற்காகத்தான் சிரித்தேன். பெண்ணே! நீ உன்னண்ணனாகிய அர்ச்சுனனைப் பார்க்க வேண்டாமா? என்னுடன்கூடவா காண்பிக்கிறேனென்று சொல்லிச் சத்தியபாமையை அழைத்துக்கொண்டு அவனிருக்கும் மரத்தினிடத்தில் வந்து, இதோபார் சன்னியாசிவேடத்துடன் வருந்துகிறான் நம்முடைய அர்ச்சுனன் என்று அவளுக்குக் காண்பித்தார்.

அந்த அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையாகப் பிரபாசமென்கிற விடத்துக்கு வந்திருக்கின்றான் என்று முன்னமே சாரணர்கள் சொல்லக் கேட்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் ஒன்றுந் தெரியாதவர்போல் எதுக்கு நீ தீர்த்தயாத்திரை வந்ததென்று வினவ, அவனும் ஆதிமுதல் நடந்த சரித்திரங்களையெல்லாஞ்சொல்ல, இருவரும் சிலநாழிகை வேடிக்கையாய் விளையாடிக்கொண்டிருந்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மனோரம்மியமாகிய காடுகளும் பாறைகளும் அருவிகளும் மடுக்களும் பொருந்திப் பலவித மிருகங்களுக்கும் பட்சிகளுக்கும் வாசஞ்செய்யுமிடமாய் விளங்காநின்ற ரைவதமென்று பேர்பெற்ற பருவதத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்விடத்திலே முன்னமே ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியினுடைய கட்டளைப்படிக்கு ஊழியக்காரர் ஓரிடத்தைச் செவ்வையாய் அலங்காரஞ்செய்து, வேண்டிய போஜன வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அந்த உணவுகளை எல்லாம் அவ்விந்திரகுமாரன் கண்ணினோடுகூடப் புசித்து, சிலநேரம் தங்களைக் காணவந்தவர்களாகிய அங்குள்ள கணிகையர்களாற் செய்யப்படும் ஆடல்பாடல்களைப் பார்த்திருந்து, பின்பு அவர்களை யனுப்பிவிட்டுத் திவ்வியமாகிய படுக்கையிற் சயனித்துக்கொண்டு, தீர்த்தயாத்திரையிற் கண்ட மூர்த்தண்ய க்ஷேத்திரங்களுடைய சரித்திரங்களையெல்லாஞ் சொல்லிக்கொண்டே யிருந்து நித்திரை போய்விட்டான்.

பிறகு விடியற்காலத்தில் யதுகுல மன்னருக்கு முழக்கும் வீணை வேணு முதலிய வாத்தியங்களைக் கேட்டு எழுந்திருந்து நித்திய கர்மானுஷ்டானஞ் செய்து நிற்க, கண்ணன் அவனுக்குக் காலங்களில் தகுந்த போஜனங்களைக் கொடுத்து வரும்படியாகச் சிலரை நியமித்து, தாம் அர்ச்சுனனிடத்தில உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, பொற்றகட்டினா லலங்கரிக்கப்பட்ட இரதத்தின்பேரிலேறிச் சத்தியபாமை சமேதராய்த் துவாரகைக்கு வந்துவிட்டார். அர்ச்சுனனும் கண்ண னுத்தரவின்படி அந்த மலையிலேயே இருந்தான். இப்படியிருக்க அந்தரைவதபருவதத்திலே வருஷந்தோறுஞ் செய்கிறபடியே யாதவர்களுக்கு ஒரு திருவிழா நேரிட்டது. அந்தத் திருவிழாவில் அந்த மலையைச் சுற்றிலும் அங்கங்கே செய்யப்பட்டிருக்கிற அழகான வீடுகளினாலேயும் கிளைகளுடன் கூடிய பெரிய மரங்கள்போல் வைத்திருக்கிற விளக்குவரிசைகளினாலேயும் இன்னும் பல அலங்காரங்களினாலேயும் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கும் அம்ம

[60] அர்ச்சுனன்சித்திராங்கதையைமணத்தல். நாககன்னியைமணத்தல். ...;

லையிலே விருஷ்ணி - அந்தகர் - போஜர்-என்கிற பல பிரிவாயிராநின்ற அந்த யதுவமிசத்துக் குமாரர்க ளெல்லாம் மங்கள ஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆ பரணங்களைத் தரித்து, பிராமணர்களுக்குப் பலதா னங்களும் வழங்கி, திவ்விய போஜனங்களைப்புசித்து சந்தன புஷ்ப தாம்பூல முதலானவைகளுடனே வே டிக்கையாய் வாகனங்களி லேறிக்கொண்டு அனேகம் பட்டணத்துச் சனங்களுடனே பல வாத்திய கோஷ ங்களோடும்-சங்கீதங்களோடும்-நாட்டியங்களோடும்-நான்கு புறங்களிலும் சுற்றிவரப் பலராமர் ரேவதி தேவியென்கிற தன் மனைவியுடனே மதுபானஞ்செய் து மதத்தினுற் கண்கள் சிவந்து சுழலமிடும்படி பல பேர்களோடு கூடியாடிவர, யதுவமிசத்து மகாராஜா வாகிய உக்கிரசேனன் என்கிறவரும் அனேக ஸ்திரிக ளோடும் பாடுகிறபேர்களோடும் சூழ்ந்துவர, இன்னு மிப்படியே பிரத்யும்மனன் - சாம்பன் - முதலாகிய பேரும் வேடிக்கையா யிருக்க, இவ்வாறுகக் கோலா ஹலமா யிருக்குஞ் சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் தாமும் செய்யவேண்டிய தானம் முதலா கிய காரியங்களைச் செய்து, அதில் ஓரிடத்திலிருக் கும் அர்ச்சுன சந்நியாசியைக் கண்டு, யாவரும் பார் க்கும்படியாய் அதிவிசுவாச பயபக்தியுடன் நமஸ்கா ரம் பண்ணிக்கொண் டிருந்தார். அதைக்கண்ட எல் லாரும் விழுந்து கும்பிட்டார்கள்.

அக்காலத்தில் திருவிழாவுக்காக மிகவுஞ் சிங் காரித்துக்கொண்டு வந்த சுபத்திரையானவள் தோ ழிமார்களுடனேகூட அந்தமலையிற் சஞ்சரிக்க, அது கண்ட அர்ச்சுனனுனவன் காமவிகாரமடையவே கிரு ஷ்ணன் அக்குறிப்பையறிந்து, புன்சிரிப்போடும் அந் தத்திரிதண்ட சந்நியாசியைத்தனியே அழைத்துக் கொண்டுசென்று, காட்டிற் சஞ்சாரஞ்செய்யுந் தவசி யாகிய உனதுமனம் நாட்டிற் சமுசாரமுதலிய காமத் தில் மயங்குகிறதுபோல் தோற்றுகிறது. இந்தப்பெ ண்ணைப் பார்த்ததினுலே உனக்கு மோகப்பேய் பிடி த்ததோ? ஓ ஜெகஜாலத்தவசியே! இவளாரென்றுல்-என்னுடைய தங்கை சுபத்திரையென்று பெயருடை யவள். எங்கள் தகப்பனுருக்கு இந்தப் பெண்ணின் பேரில் மிகவும் விசுவாசம். ஆகையால் உனக்கு இந் தப் பெண்ணிடத்திலே கருத்திருந்தால் அஞ்சாமற் சொல்லு. நானே எங்கள் தகப்பனுருக்குத்தெரிவிக் கிறேன். என்றுசொல்ல அர்ச்சுனனுவன்-ஓ கிருஷ் ணு! நீரென்ன பரிகாசஞ்செய்கிறீர்? நான்வந்த காரி யமே இதுவல்லிற்றே. வசுதேவருக்கு மகளாகியும் தேவரீருக்குத் தங்கையாகியு மிருப்பதோடு, மகா ரூபலாவணிய சவுந்தரியங்களு முடையவளா யிரா நின்ற இந்தப்பெண்மணியைப் பார்த்து மகாதிரமு டைய தபசிகளும் மயங்குவார்களே: நான் மயங்குவ தரிதோ? நீர் சும்மா வேடிக்கைப் பேச்சு பேசவேண் டாம். அவள் எனக்கு மனைவியானுளேயானுற் சகல மங்களங்களும் வந்தாற்போலேயாம். ஆகையால் எ ன்னிடத்திற் பரிபூர்ண கடாட்சம் வைத்து, அவளை நான் கலியாணம் பண்ணும்படியாகிய வகையைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டான். அதுகேட்டுக் கிருஷ்ணன் மகாவிருப்பத்தோடும் இதனைச்சொல்லு கிறுர்.

அர்ச்சுனு! நீசொல்லுகிறது சரிதான். அதற்கு உபாய மென்னவென்றுல்-க்ஷத்திரியர்களுக்குச் சுய ம்வரமென்பது ஒன்றுண்டன்றே? அந்தப்படி செய்வி க்கலாம். ஆனுல் அது நல்ல உபாயமாக மாட்டாது. மேலும் பெண்ணி னிஷ்டப்படியேயன்றி புருஷனிஷ் டப்படி நடக்கமாட்டாது. ஆதலால் இன்னே ருபா யமிருக்கின்றது. அது யாதென்றுல் - இராஜாக்கள் பெண்களை வலிமையினுலே கொண்டுபோகிறதுண்டு. இதுதான் நல்ல உபாயம். இது பெரியோர்களாலும் ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டது. ஆனபடியினுலே - அர்ச் சுனு! நீ என்தங்கையை அப்படியே வலிமையினுலே எடுத்துக்கொண்டு போய்விடு. அதற்குச் சமயமிருக் கிறது சொல்லுகிறேன். இப்படி நாம் செய்திருக்கிற நிச்சயத்தை யாரறியப்போகிறுர்கள்? பிற்பாடு பார் த்துக்கொள்ளுவோம். என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி சொ ல்ல அர்ச்சுனனும் சரிதான் என்று சம்மதிக்க இருவ ரும் இவ்விதமாக நிச்சயஞ்செய்து, இந்தச்சேதியைத் தருமராஜனுக்குத் தெரிவிக்கிற நிமித்தம் அந்தரங்க மாய்ச் சிலமனிதரை யனுப்புவிக்கத் தருமராஜன் மு தலானவர்கள் இச்செய்திகேட்டு, நல்லகாரியம் அப் படியே நடக்கட்டுமென்று சொல்லி யனுப்பிவிட்டார் கள். இந்தப்படி செய்தபின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அ ர்ச்சுனனை அவ்விடத்திலேயே யிருக்கச்சொல்லி யநி மித்துப்போட்டுத் தாம் முன்போல் எல்லாருடனே யும் கூடிக்கொண்டு, திருவிழா கழித்தவுடனே துவா ரகா பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார். பற்குனன் கிரு ஷ்ணன் தங்கையைக் கண்டதுமுதற் காமவேதனை கொண்டு, அழகாகிய சோலைசூழ்ந்திருக்கிற ஒரு கற் பாறைமீது உட்கார்ந்து சுபத்திரையைச்சதாகாலமு ந்தியானஞ் செய்துகொண் டிருந்தான்.

கண்ணன் அருச்சுனனைத் துவாரகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகுதல்.

இப்படி யிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் கிருஷ் ணன் வேட்டைக்குப்போயிருக்கப் பலராமர் - கிருத வர்மா - சாம்பன்-சாரணன் - பிரத்யும்மனன்-கதன்-சாருதேஷ்ணன்-விடூரதன் - பானு-நிசிதன்-விபுருது-பிருது - முதலாகிய சில யாதவவீரர்கள் வேடிக்கை யாய் அந்தப் பருவதத்திற்குப் போயிருக்குமளவில் அவ்விடத்திலிருக்கும் அர்ச்சுன சந்நியாசியைக் கண் டு சந்தோஷப்பட்டு அவன் பக்கத்திற்போய் மிகவும் வினயத்துடனே பணிந்துநிற்க, அந்தச் சந்நியாசியும் ஆசீர்வதித்து உட்காருங்களென்று சொல்ல, அவர்

ர்கள் அங்கிருக்கும் பாறைகளின்மீதில் உட்கார்ந்து கொண்டு இவர்யாரோ மகானுபாவர். மிகவும் சாந்த மூர்த்தி. என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு இருக்க அர்ச்சுனசந்நியாசி அவர்களைப்பார்த்து, ஓ யாதவவீ ரர்களே யாவரும் க்ஷேமமாவென்று கேட்டான். பல ராமர் சுவாமியினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே க்ஷே மந்தான். தேவரீர்யாரோ? எவ்விடத்தினின்று எது க்காக இங்கே எழுந்தருளிற்றோ தெரியவில்லை. ஆ கையால் அதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றார். சந் நியாசியானவன் நமக்கோரிடமென் றுண்டோ? பூமி யெல்லாம் நம்முடைய விடந்தான். நான் சிலகாலமா ய் தீர்த்தக்ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொ ண்டு, மழையாகையால் இவ்விடம் வந்திருக்கிறேனெ ன்றான். அதுகேட்ட பலராமர் - சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடம் எழுந்தருளியது அடியேங்கள் செய்த தவ ந்தான். தேவரீர் அனேகபுண்ணிய தீர்த்தங்களையும் ஸ்தலங்களையும் கண்டவராகையால் அவைகளின் சரி த்திரம் சொல்லி யருளவேண்டுமென்றனர். சந்நியாசி அந்தச் சரித்திரங்களையும்-மற்றும் தருமத்திற்கடுத்த கதைகளையும்-தெய்வபக்திக்கடுத்த காரியங்களையும்- எடுத்துப் பிரசங்கிக்கக்கேட்டு, இவர் மகாபெரியவ ரென்று நினைத்து எழுந்து வந்தனம்பண்ணிப் பின்பு இவர்களெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடி மகா பத்திவிசுவாச த்துடன் இதனை யோசிப்பதானார்கள்.

ஓ அன்பர்களே! இவர் மகா சந்நியாசி. வெகு போக்கியர். நாம்செய்த புண்ணிய வசத்தினாலேதா ன் நமது தேசத்துக்குவந்தார். ஆகையால் இவர் இந்த மழைக்காலமெல்லாம் சவுக்கியமா யிருக்கும்ப டியாய் நாம் எந்தவிடத்திலே இருக்கச் செய்யலாம்? என்று யோசித்துக்கொண் டிருக்குமளவிலே வேட் டைக்குப் போயிருந்த கிருஷ்ணன் அவ்விடத்திற்கு வந்தார். பலராமர் அவரைக்கண்டு குழந்தாய் கிரு ஷ்ணா! இங்ஙனம் ஒருசந்நியாசி வந்திருக்கிறார். அவர் மழையினாலே இவ்விடத்தில் மிகவும் வருந்துகின்றார். ஆகையால் இவரை நமதுபட்டணத்துள் எவ்விடத்தி லிருக்கச் செய்யலாம் சொல். என்று கேட்கக் கண் ணன் - அண்ணா! எல்லாயோசனைக்கும் நீரிருக்க நா ன் சொல்வதெப்படி? உமக்கு எவ்விடத்தில் வைக்க இஷ்டமோ அவ்விடத்தில் வைக்கலாம். என்று சொ ல்லக்கேட்டுந் தம்பிசொன்ன விநயவாக்கியத்துக்குச் சந்தோஷப்பட, பலதேவர் சற்றேயோசித்து கிருஷ் ணா! எனக்குத் தோற்றுகிறதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இவர் நமது சுபத்திரையினுடைய கன்னியா மாடத்திற் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டு, நம்முடை ய தோட்டத்திலே கொடிகளினாற் கட்டியிருக்கும் அறைகளிலே இந்த மழைக்காலம் கழிகிறவரைக்கும் வாசஞ் செய்துகொண் டிருக்கட்டும். உனக்கென்ன தோற்றுகிறது? இவணிருக்கும் யாதவர்க ளெல்லாம் உன்சம்மதியை எதிர்பார்க்கிறார்கள். என்று சொல் லக் கண்ணனுனவர் அண்ணா! உம்முடைய சம்மதிக் கும் உத்தரவுக்கும் எதிரில்லை. நீரோ எல்லாமறிந்த வர். மகாபுத்தியுள்ளவர். எங்களுக்குப் பெரியவர். ஆகையால் நானென்றும் மறுத்துச் சொல்லக் கூடவி ல்லை. ஆகிலும்-இப்படி செய்வதில் ஒருகுறைவும் வாராமலிருப்பதைக்குறித்துக் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியதாய்த் தோற்றுகிறது என்று சொன்னார்.

அதனைக்கேட்ட பலதேவர் சரிதான் நீசொல்லு கிறது. ஆனால் இந்தச்சந்நியாசி வெகுவாய்ப் படித்த வராயும் வெகு யோக்கியராயும் சாந்தமூர்த்தியாயும் காணப்படுகிறார். உள்ளமெப்படியிருக்கிறதோ யாரு க்குத் தெரியும்? ஆகையால்-கண்ணா! நீ இவரையழை த்துக்கொண்டுபோய்க் கன்னியாமாடத்தில் விட்டு, நான் உத்தரவுபண்ணினதாய்ச் சுபத்திரைக்குச்சொ ல்லி, அன்னபானங்கள் முதலான உபசாரங்கள் செ ய்துவரும்படி திட்டம்பண்ணுக. என்று சொல்லவும் ஆனால் அப்படியே செய்கிறேனென்று கிருஷ்ணன் எழுந்து, அந்தக் கபடசந்நியாசியைக் கும்பிட்டு அ ழைத்துக்கொண்டு, வழியில் ஒருவரோடொருவர் வேடிக்கையாய்ப்பேசிச் சிரித்துக்கொண்டே காரிய மெல்லாம் சித்தமாய்ப் பயன்படுமென்று சந்தோஷ ப் பட்டவர்களாய்ப் பட்டணத்துக்குட் சென்று முன் னதாய் அர்ச்சுனனைத் தமது வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் தன்மனைவிகளாகிய உருக்குமணி சத் தியபாமைகளைக் கூப்பிட்டு, நாணமுற்றுத் தலைவண ங்கி நகைத்துக்கொண்டு நிற்கிற, அர்ச்சுனனைக் காட் டித் தானும் நகைத்துக்கொண்டு, ஓ பெண்களே! இ வரைப் பார்த்தீர்களா? இவர் மஹாபெரிய சந்நியாசி மேலே தரித்துக்கொண் டிருக்கிற காஷாயத்திற்குச் சரியானரூபம் உள்ளத்திலேயுமுண்டு. மகானுபாவர் யமபத்துக்குத் தகுந்தபடி யிருப்பர். இவரிடத்திற் கபடம் லேசமேனுங் கிடையாது. இவரின்னாரென்று இதுவரைக்கு மொருவருக்குந்தெரியாது. இவர்மெய் யான தனஞ்செயன் சந்தேகமில்லை. இவருக்கு நீங்க ள் மருமகனுக்குச் செய்யத்தக்க உபசாரங்களைச்செய் யவேண்டும். அண்ணாவின்உத்தரவின்படி சுபத்திரை யினது கன்னியாமாடத்தில் இவரை யிருக்கச்செய்து சுபத்திரையைப் பணிவிடைசெய்யும்படி நியமிக்கப் போகிறேன் என்று சொன்னார். அவையனைத்துங்கே ட்ட அந்த உருக்குமணி முதலான பேர்களெல்லாம் கொங்கை குலுங்கச் சிரித்துக்கொண்டு, ஆம் ஆம். பார்க்கும்போதே தெரிகிறது. வெகுபெரியவர்தான். இப்படிப்பட்டவர் இனி கிடைக்கமாட்டார். சுபத்தி ரை நல்லபாக்கியம்செய்திருக்கிறாள். சந்தேகமில்லை. இவரெப்படி யிருந்தாலு மிருக்கலாம்போ லிருக்கிற து தற்காலத்திற் கொண்ட இச்சந்நியாசத்திற்குப் பலன் கிடைத்தால் மறுபடி இல்லறத்தானாய் விடலா ம். ஐயா துறவியே! வாரும். உட்காரும். தாம்பூலம் போட்டுக்கொண்டு வெகுநாளாயிருக்குமே: இப்போ

து தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளுகிறீரா? இனிப்பார வாயில்லே வந்தகாரியம் பலிக்கும். காஷாயத்தைக் களைந்து நல்லவஸ்திரம் உடுத்திக்கொள்ளும். நாங்கள் வெளிப்படுத்துகிறதில்லை. மறுபடி போகும்போது காஷாயங் கட்டிக்கொள்ளலாம். எங்கள் வீட்டிலே தான் முதல் மருவுண்ணவேண்டும். ஆகையாற் சாப்பிடும். பிக்ஷை இன்றைக்கு வேண்டாம். எப்போதும் நீர் உயர்ந்த வேஷம்போட்டாற் பெண் கிடைக்கிறது எப்படியென்றால் - பிராமணவேஷம் போட்டபோது திரௌபதி கிடைத்தாள். தவசிவேஷம்போட்டபோது நாககன்னியும் பாண்டிய கன்னியும் கிடைத்தார்கள். அப்படியே இந்தச் சன்னியாசிவேஷத்துக்குப் பயன்கிடைக்கும். என்று பரிகாசமாய்ப்பேச அர்ச்சுனனும் மெய்தான் உங்கள் நாயகருடைய ஸ்நேஹபலத்தினாலே தான் எனக்கு இப்படிப்பட்ட சாமார்த்தியமே தவிர வேறில்லை. என்றிவனும் பலவிதமாகப்பரிகாசப் பேச்சுகளைப்பேச, அந்தக் கண்ணனுடைய மனைவிகள் - அர்ச்சுனா! நெடுநாளாய் உன்னை எங்கள் வீட்டில்வரக் காணவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்தோம். இன்றைக்குத்தான் அது பலித்தது. என்று மிகவும் அன்புடனேகூடிய பலவார்த்தைகளைக்கூறிப் போஜனமுதலான உபசாரங்களைச் செய்தார்கள்.

அருச்சுனசந்நியாசி சுபத்திரை கன்னிகா மாடஞ்சேர்ந்திருத்தல்

பின்பு கண்ணன் அர்ச்சுனனைக் கன்னியாமாடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் தன் தங்கையை யழைத்து, என்னம்மணி! இவர் மஹாபெரியவர். நமதுதேசத்திற்கு அதிதியாய் வந்தவர். இவரை நீஉன் மாளிகையில் வைத்துப் பூசித்தால் மிகவும் நல்லது. உனக்கு நல்லபலன் கிடைக்கும். இப்படிதான் முற்காலங்களில் நமது கன்னியா மாடங்களிலே வெகு பெரியோர்கள் வந்து தவஞ் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் நமது சந்ததியிற் பிறந்த அனேகம் பெண்கள் பூசித்து வெகு நன்மைகளைப்பெற்றார்கள். ஆகையால் - குழந்தாய்! இந்தச்சந்நியாசியை நீ வெகு பயபக்திகளுடனே பூசித்துவரவேண்டியதாய் நம்முடைய அண்ணா நியமித்திருக்கிறார். இந்தப்பெரியவர் எந்தவேளையில் என்ன சொல்லுகின்றாரோ? அதை நீ தவறாமல் நடந்துகொண்டு, தகுந்தபடி போஜன முதலானவைகளால் உபசாரஞ்செய்து வரவேண்டும். இவருக்குத் தவஞ்செய்ய நமது தோட்டத்திலிருக்குங் கொடிகளாற்கட்டிய வீடு தகுந்ததாயிருக்கிற படியினாலே, அங்கேயே வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கட்டும். என்று சொல்லியதைக் கேட்ட சுபத்திரையும்-அண்ணா! அப்படியேசெய்து இவர் சந்தோஷப்படும்படி நடந்து கொள்ளுகிறேனென்று சொன்னாள். அப்போது யாதவகுல திலகராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் அந்தக் கபடசன்னியாசியைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துப்போய் இருக்கவேண்டிய விடங்களையுங் காண்பித்து, சுபத்திரையையும் பணிவிடைக்கு அவரிடத்தில் ஒப்புவித்து, சன்னியாசியினிடத்தில் உத்தரவுபெற்றுத் திரும்பி இச்செய்தியைத் தமையனாருக்கு அறிவித்தார்.

அந்த அர்ச்சுனனானவன் தினந்தோறும் விடியற்காலமுதல் இராத்திரிக்குச் சயனித்துக் கொள்ளுகிறவரையிற் சுபத்திரையினாலே வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்யப்பட்டுவருங்காலத்தில், இடைவிடாமற் சுபத்திரையைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதினாலும், அவளோடு பேசுகிறதினாலும், அவளுடைய நடை-புன்சிரிப்பு-முதலாகிய செய்கைகளைக் காண்பதினாலும், முன்னிருந்ததைவிட அதிகமாகக் காமத்தீயானது எழும்பி உள்ளும் புறம்பும் எரிக்கவே, நாழிகைக்கு நாழிகைத் தேகமானது இளைத்து வெளிர்த்துத் துவண்டு பரவசமாய்ப் போயிற்று. இவ்வாறுகக்காம நோயினாலே மிகவும் அவன் வருத்தமடைந்து, மிகுந்த தாபத்தைச் சகிக்கமாட்டாமற் பெருமூச்சுவிட்டு நீரிலமிழ்த்திய சுரைக்காயைப்போல் எவ்வளவு அடக்கினாலும் அடங்காமல் தனது கபடமேலிட்டு வழிந்து வெளிக்குவர அதையெல்லாம் வெவ்வேறு பாவனையினால் மறைத்துக்கொண்டு, தன் வேஷத்திற்குத்தகுந்தபடி, ஸ்ரீஹரி! மாதவா! கோவிந்தா! என்று கிருஷ்ணனையே கூவிக்கொண்டிருந்தான். அந்தச்சுபத்திரையும் மனதிலே அர்ச்சுனன் பேரிலேயே நெடுநாளாய்க் காதல்கொண் டிருந்தாள். அதேதெனென்றால்-வசுதேவருடைய குமாரர்களில் ஒருவனாகிய கதன் என்பவன் முன்னொருக்காற் பாண்டவர்கள் பிறந்த கதையையும், அர்ச்சுனனுடைய ரூபம் - சாமர்த்தியம்-பெருமை - முதலானவைகளையும், சுபத்திரைக்கு நன்றாய்ச் சொல்லி யிருக்கின்றான். அன்றியும்-அந்த யாதவர்களுக்குள்ளே ஒருவரோடொருவர் வீரவாதம் பேசுங்காலத்திலே, அந்த அர்ச்சுனனே எனக்கு நிகரல்லவே நீ எவ்வளவென்றும்: வில்வித்தை கற்குங்காலத்தில், நான் அர்ச்சுனனுக்கு அதிகமாகிறேன் பாரென்றும்; எவனாகிலும் சவுரியத்தினாற் கர்வமடைந்தால், அப்போது அவனைப்பார்த்து நீயென்னடா அர்ச்சுனனாக நினைத்துக்கொண்டாயோ வென்றும்; வில்வித்தை கற்கிற பிள்ளைகளை ஆசிர்வதிக்குங்கால், அர்ச்சுனனுக்குச் சமானமாகக்கடவாய் என்றும்; அவ்விடத்திற் பேசுவார்கள். அதுகளையெல்லாம் சுபத்திரை பலதரம் கேட்டிருக்கிறவ ளாகையாற் புருஷர்களுக்குள் அர்ச்சுனனே உயர்ந்தவனென்று எண்ணி, அவனையே விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தாள். அதனாலே குருதேசத்தினின்று யாராகிலும் வந்தால் அவர்களை யுபசரித்து, அர்ச்சுனனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லச்சொல்லிக்கேட்டு, அவர்கள் சொல்லுமளவில் மனதில் மிகவுங் களிப்படைவாள். அன்றியும் வெண்மை

யான வஸ்துவைக் குறித்து யாராகிலும் அர்ச்சுனனென்கிற சொல்லைச் சொல்லும்போது, அதையுற்றுக்கேட்பாள். இன்னும் யாராகிலும் தவசிகள்-சோதிடர்-குறிசொல்லுவோர் முதலானபேர்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்து, நான் நினைத்திருக்கிற காரியம் கூடிவருமா வராதாவென்று கேட்டு, அவர்கள் கூடிவருமென்று சொல்லுமளவில்அர்ச்சுனனை விவாகஞ் செய்துகொண்டது போலவே களித்திருப்பாள்.

இப்படிக்கெல்லாம் சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் அர்ச்சுனனைப் பாவனையினாலே கண்டு அவனிடத்திலேயே மனமழுந்திச் சதாகாலமும் விரகதாபப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவள் ஆனபடியினாலும், தினந்தோறும் கபட சன்னியாசியை யுற்றுப்பார்க்குமளவில் தான் கேட்டிருக்கிறபடிக்கும் - சொப்பனத்திற் காண்கிறபடிக்கும்-இவனுடைய ரூபமிருப்பதினாலும் கைகளில் நாணுரைச்சலா லுண்டாகிய காய்ப்புக் காணப்படுகிற படியினாலும், அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையாய்ப் பிரபாசம் வரைக்கும் வந்திருக்கிறானென்று முன்னமே கேட்டிருப்பதினாலும், அந்த யாதவப் பெண்ணின் மனதிற் சந்தேகமுண்டாயிற்று. அப்படியிருக்க-ஒருநாள் இந்தச் சன்னியாசியானவன் காலையில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆசனத்தி லுட்கார்ந்து கொண்டு, செபஞ் செய்திருக்குந் தருணத்திலே, வசுதேவருடைய மகளாகிய சுபத்திரைபோய் நமஸ்காரஞ் செய்து, சுவாமி! தேவரீர் வெகுதேசங்களையும்-நதிகளையும்-மற்று மனேக திவ்விய க்ஷேத்திரங்களையுங் கண்டவரானபடியினாலே, அவைகளின் சரித்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டாள். அர்ச்சுனனும் மிகவும் சந்தோஷித்து, காமப்பார்வை முதலாகிய விலாசங்களுடனே அனேகங் கதைகளையெல்லாஞ் சொல்லிவந்தான். நடுவிற் குருதேசத்துச் சங்கதி வருமளவிற் சுபத்திரையானவள்-சுவாமி! அவ்விடத்தில் முன் காண்டவப் பிரஸ்தமென்றும் - இப்போது இந்திரப் பிரஸ்தமென்றும்-பெயருடைய பட்டணத்தில், எங்கள் நல்லத்தை குந்திதேவி யென்பவளைக் கண்டீரா? அவளும் அவளுடைய குமாரர்களும் க்ஷேமமா யிருக்கிறார்களா? அவர்களில் திரௌபதிக்காக ஏற்பட்ட நிபந்தனையின்படி அர்ச்சுனராஜனுக்குத் தீர்த்தயாத்திரை நேரிட்டதாமே: மஹாசவுக்கியமாயிருந்த அந்த மஹாபுருஷர் நெடுநாளாய் வனாந்தரங்களில் திரிந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இந்த மழைக்காலத்திலே எங்கேயிருக்கிறாரோ? தேவரீரும் தீர்த்தயாத்திரை வந்தவராகையால் அவரை எங்கேயாகிலுங் கண்டதுண்டோ? அல்லது கேட்டதுண்டோ? இதுகளையெல்லாம் தயைசெய்து சொல்லவேண்டும். என்று கேட்கும்போது அர்ச்சுனன் அவளது கேள்விக்குறிப்பினாலே தன்னிடத்தில் அவளுக்கு ஆசையிருப்பதை யறிந்து மிகுந்த காமவெழுச்சியினால் உடம்பெல்லாம் பொங்கிக் கிறுகிறுத்து, நடுக்கமுறத் தொனித்து, சிறுநகைப்புடனே இதனைச் சொல்லுகிறான்.

அருச்சுனன் சுபத்திரைக்குத் தன்னை வெளிப்படுத்துதல்.

ஓ யதுகுலத்தோர் தவத்தினாலுதித்த மின்னரசே! உங்களத்தையாகிய குந்தியைக் கண்டேன் க்ஷேமமாயிருக்கிறாள். அவள் புத்திரர் முதலானபேர்களும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள். அந்த அர்ச்சுனனே தீர்த்தயாத்திரை முடிந்தும் இன்னும் தன் தேசம்போய்ச் சேரவில்லை. ஆனால் எங்கேயிருக்கிறானென்றால்-இப்போது துவாரகாபட்டணத்திலேயே சன்னியாசிவேஷம் பூண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஓ பொற்கொடியே! நீ தினந்தினம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கச்சேயும் அவனை நீ யறியாமலிருக்கிறாய். என்று சொல்லக்கேட்ட சுபத்திரை திடுக்கிட்டாற்போலப் பெருமூச்செறிந்து முகத்தை வணக்கித் தரையைக் காலாற்கீறி நின்றாள். அப்படி நிற்குமவளைக்கண்ட அர்ச்சுனன் மிகவன்புடனே, அடி பூங்குழலே! நான் தான் அர்ச்சுனன். உனக்கெப்படி என்னிடத்திற் கருத்திருக்கிறதோ? அப்படியே யெனக்கும் உன்னிடத்திற் பதின்மடங்கதிகமாகக் கருத்தமைந்திருக்கிறது. உனது பணிவிடைக்குங் காத்திருக்கிறேன். ஓ பூரணசந்திரனை யொத்த முகமுடையவளே! நல்லநாளிலே தருமவிதிப்படி சாவித்திரி யென்பவளைச் சத்தியவானெப்படி விவாகஞ்செய்து கொண்டானோ? அப்படி உன்னை நான் விவாகஞ்செய்துகொண்டு உன்னுடன்கூடி வாழ்வேனென்று சொல்லிக் கொடிகளாற் கட்டிய அறைக்குள்ளே பிரவேசித்தான். பின்பு சுபத்திரையானவள் மிகவும் மதிகலங்கி மெய்துவண்டு, தனது பள்ளியறைக்குள்ளே போய்க் கட்டிலின்மீது சயனித்துக்கொண்டு, மூர்ச்சை யடைந்தவள்போல் ஒன்றுந்தெரியாம லிருந்தாள். இப்படியிருக்க - ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இச்செய்தியை யெல்லாம் தமது பேரறிவினால் அறிந்து, சுபத்திரைக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் போஜன மிடும்படி உருக்குமணி தேவியையனுப்ப அவளுமிவ்விருவருக்கும் போஜனத்தைக் கொணர்ந்து பரிமாறி இவ்விருவருடைய மனோவியாதியை முற்றுமறிந்துபோனாள். அர்ச்சுனனும் அந்தக் கொடியறையிலேயே யிருந்துகொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவன் போல் ஒன்றுந்தோன்றாமற் காமவிகாரத்தி லிருந்தான்.

இப்படி யிருக்குமளவிற் சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடையவே, அர்ச்சுனனையும்-சுபத்திரையையும்-மோகமென்பது கௌவிக்கொண்டதுபோல் இருளானது பூமியைக் கௌவிக்கொண்டது. அதைப்பார்த்தால்-ஒருவன்மிகுந்தபுண்ணியஞ்செய்துசுவர்க்கலோகமடைந்து மகா போகங்களையெல்லா மனுபவித்து,

அந்தப் புண்ணியம் நீங்குமளவில் மறுபடியும் அவனைப் பிறவிப்பாவம் சூழ்வதுபோ லிருந்தது. உடனே ஆகாசத்தில் நட்சத்திரங்கள் புறப்பட்டன. அதைப் பார்க்குமளவிற் சுபத்திரையின் தேகத்து வெப்பம் வீசி ஆகாயத்திற் கொப்புளங்கள் புறப்பட்டனபோலத் தோன்றிற்று அப்போது குளிர்ச்சியும் வெண்மையுமுடைய கிரணங்களைவீசி இருளைத் தூரத்திபடித்துக்கொண்டு சந்திரன் உதயமாகியதைப் பார்த்தால், முகத்தினழகினாலே தன்னைச் செயித்தவளாகிய சுபத்திரையைத் தன்தோழனாகிய மன்மதன் மிகவும் வருத்துகிறானே: இத்தருணத்தில் நாமும்போய் வருத்தி அவள் முகத்தை வாடச்செய்ய வேண்டுமென்று வந்ததுபோல் தோற்றிற்று. இவ்வாறாகச் சந்திரன் உதித்து நிலவு விளங்குமளவில் அந்த யதுகுலப்பெண்ணானவள் மன்மதன் பிரயோகிக்கிற புஷ்பபாணங்களினாலே தேகமெல்லாம் துளைக்கப்பட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல் தான் சயனித்திருக்கிற புஷ்பசயனமெல்லாங் கருகிப் போகும்படியாகிய தாபத்தை யடைந்து, மூக்கினுனியில் அணிந்திருக்கிற ஆணிமுத்தும் நீலமணிபோலாகும்படியாகப் பெருமூச்சு விட்டுத் தன்னைத் தொந்தரவுசெய்கிற மனமதனையும் அவனுடைய தோழனாகிய சந்திரனையும் குயில்களையும் மலயமாருதத்தையும் சோலைகளையும் வண்டுகளையும் தூஷித்து மெய்சோர்ந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கவே, அக்குறிப்பறிந்த இவளுடைய தோழிமார்களெல்லாம் வியசனமடைந்து தேவகிதேவிக்கு அறிவிக்க, அந்த அம்மனும் ஓடிவந்து மகளைப்பார்த்து, பெண்ணே! நீயேன் மிகுந்த துயரத்துடனே இப்படி வருந்துகிறாய்? உனக்குண்டாகிய வியாதிக்குத் தகுந்த சிகிச்சை செய்விக்கிறேன் தைரியத்தை யடைந்திரு. நீ இப்போதிருக்கிறபடி இன்னுஞ்சிலநேரம் இருப்பாயேயாகில் நாங்களெல்லாம் பெண்ணை யிழப்பதுமன்றி உயிரையு மிழப்போம் ஆதலால் மகளே! கொஞ்சம் தைரியமடைந்து உயிரைக் காப்பாற்று. உன்கருத்தை உனதண்ணன்மார்களுக்கும் தகப்பனார் முதலான பேர்களுக்கும் தெரிவித்து, அப்படியே நடத்துகிறேன் வீணாய்த் துயரப்படாதே என்றுசொல்லி வசுதேவரிடத்திற்கு வந்து, ஏகாந்தத்தில் அவரைப்பார்த்து, கேட்டீரோ! நமதுதோட்டத்தில் வந்திருக்கிற சன்னாசி அர்ச்சனனென்று தெரியவருகிறது. அதினாலே நம்முடைய சுபத்திரை அவனிடத்திற் காதலாலே மிகுந்த வருத்தமடைந்திருக்கிறாள். ஆகையாலே இதற்குத்தகுந்த யோசனை செய்ய வேண்டுமென்று மகா வேட்கையோடுஞ் சொல்லினாள்.

வசுதேவர் அதை அக்குரூரன் ஆதுகன் கிருஷ்ணன் முதலாகிய பேர்களுக்குத் தெரிவித்தார். அதுகேட்ட அவ்வக்குரூரன் உக்கிரசேனன் சத்தியகன் கதன் சினி கிருஷ்ணன் பிருது சிரவன் தேவகி ரோகணி உருக்மணி சத்தியபாமை இவர்களெல்லாங்கூடி நன்றாயோசித்து, இரகசியமாகப் புரோகிதரையழைப்பித்து, இதை அவருக்கும் அறிவித்து, அவர் யோசனையையுங் கேட்டுக்கொண்டு, பனிரண்டாவது நாளில் முகூர்த்தம் வைத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு கிருஷ்ணன் இந்தப்பெண்ணை அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்கப் பலராமர் உத்தவர் முதலான பேர்களுக்குச் சம்மதியில்லாமையால் அவர்கள் இச்செய்தி யறியாதிருக்க வேண்டியதற்காக யோசித்து, ஒரு விளம்பரஞ்செய்து பறைசாற்றுவித்தார். அவ்விளம்பரம் என்னவென்றால் நம்முடைய சுபத்திரைக்குத் 'தேகத்திலென்னமோ தெய்வீகமாய் உபத்திரவம் உண்டாயிருக்கிற படியினாலே, சமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கிற தீவிற் சிவனுக்கு முப்பத்துநாலுநாள் மகா உச்சவம் நடக்கப்போகிறது. அதற்காக இன்றைக்கு நாலாநாளே யாதவர் முதலான யாவரும் தங்கள் குடும்பங்களுடனேயும் இரதகஜதுரக பதாதிகளுடனேயும் அந்தத் தீவுபோய்ச் சேரவேண்டியது என்பதுதான். அதில் யாதவர்களும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளுடனே போய்ச் சேரவேண்டிய தென்பதைக்கேட்ட பலராமர் முதலாகிய சகல யாதவர்களும் பட்டணத்திலிருக்கும் சகல ஜனங்களும் வஸ்திராபரணங்களைப் பூண்டு, அழகாகிய சீலைகளைக்கட்டிய கொடிமரங்களுடனே நல்ல யந்திரங்களுடைத்தாய் உட்காரவும் படுக்கவும் விளையாடவும் உபயோகமா யிராநின்ற விடங்களையுடைய கப்பல்களின்மேலேறி, மகா சந்தோஷவைபவ வினோத விளையாட்டுடன் அந்தத் தீவுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்கச் சுபத்திரையானவள் கண்ணனிடத்திற்கு வந்து, அண்ணா! நம்முடைய தோட்டத்திலிருக்கிற சன்னியாசி இன்னும் பன்னிரண்டுதினங்க ளிவ்விடத்திலேயே இருக்கப் போகின்றாராமே: அவருக்குச் சிசுருஷை யார்செய்வார்களென்றனள். கண்ணன் அம்மணீ! உன்னையல்லாது யார் செய்வார்கள்? நீயேசெய்ய வேண்டும் என்றுசொல்லிப் பேரிகை முதலாகிய வாத்தியங்களுடனே புறப்பட்டுக் கப்பலேறி, ஏழுயோஜனை அகலமும் பத்துயோஜனை நிகளமுமுள்ள அந்தத் தீவையடைந்து, எல்லாருடனே கூடி அவ்விடத்துத் திருவிழாவை நடத்தினர். அப்போது சகலமானபேர்களும தானதர்மங்களைச்செய்து, வேடிக்கையாய்த் தோட்டங்கள் அணைகள் குளங்கள்-குட்டைகள் மண்டபங்கள் மணிக்குன்றுகள் முதலான விடங்களிலே வாசஞ்செய்து, அங்குநடந்தேறிவரும் திருவிழாவைப்பார்த்துச் சகலமானபேரும் ஆனந்த பரவசத்தராய்ச் சந்தோஷ மடைந்துகொண் டிருந்தார்கள்.

சுபத்திரை மணம்.

இவ்வாறாக முப்பத்துநாலுநாள் அங்கே உச்சவம் நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்க அர்ச்சுனனானவன் காரியம் சித்தமாயிற்றென்று மனதிற்

சந்தோஷமடைந்து, சுபத்திரையைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்: அடிதேன்மொழியே! இப்பொழுது உன்தகப்பனர் முதலிய யாவரும் திருநாள்பார்க்கப் போயிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்திலேதான் நாம் விவாகஞ்செய்து கொள்ளுவது யுக்தம் ஆனால் விவாகங்களைப் பெரியோர்கள் எட்டுவிதமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய பந்துகளோ தேசாந்தரத்திலிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய பந்துக்களுமிப்போது தேசாந்தரத்தி லிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அந்த எட்டுவித விவாகங்களுள்ளும் சிறந்ததாகிய காந்தருவமென்பதுதான் நமக்கு இப்போது இசைந்ததாகக் காண்கிறது. அன்றியும் கன்னிகையை ஒருவனுக்குக் கொடுப்பதற்கு முறையே தகப்பன் உடன்பிறந்தான் தாயார் அம்மான்-தகப்பனுடன் கூடப்பிறந்தவன் ஆசாரியன் இவர்களெல்லாம் அதிகாரிகளாயிருக்கிறார்கள் அல்லாமலும் பெரியோர்கள் விவாக முறைமையைக் குறித்துச் சொல்லியதைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். பெண்ணைப்பெற்றவன் யோக்கியனானவனை யழைத்து விதிப்படி கன்னிகையைக் கொடுத்தால், அந்தக் கன்னிகை பத்தினியென்கிற பெயருடையவளாகிறாள். ஒருபெண்சாதி மரித்தபின் தன்னையும் தன்னை அடுத்தபேர்களையும் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் தானே யொருபெண்ணைத் தேடிக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டால், அந்தப் பெண் பாரியையென்று பெயருடையவளாகிறாள். பிள்ளைக்குத் தகப்பனானவன் குலம் முதலான யோக்கியதையுள்ள கன்னிகையைத்தேடி விவாகஞ்செய்வித்தால், அந்தக் கன்னிகை தாரம் என்று பேருடையவளாகிறாள். சந்ததி நிமித்தமாக ஒருவன் ஒருபெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டால், அவள் வசியையென்று பெயருடையவளாகிறாள் அன்றியும் அவளுக்கு ஜாயை என்கிற பேருமுண்டு. இப்படி யிருக்கிறபடியினாலே ஆசையுள்ள பெண்ணை ஆசையுள்ள புருஷன் ரகசியமாய்ச் சேருகிறது முன்சொன்ன எல்லாவற்றினு மேலான தருமமாயிருக்கிறது. அடிமான் விழியே! இப்போது நான்சொல்லுகிற காந்தருவ விவாகமானது அக்கினி முன்பாகச் சடங்குகள் நடத்திச் செய்துகொள்ளத்தக்க தாகாமற்போனாலும், நீ தயைசெய்து அதை அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் உச்சவத்திற்குப் போயிருக்கிற பேர்களெல்லாம் வாராமலிருப்பதற்கு முன்னமே நல்லநாள் இன்றைக்குத்தான் அமைந்திருக்கின்றது. எப்படியென்றால், உத்தராயனம் வைகாசமாசம் சுக்கிலபக்ஷம் ஹஸ்தநக்ஷத்திரம் திரிதியை திதி மகரலக்கினம் பவகரணம் சித்தயோகம் இவைகளெல்லாம் கலியாணத்திற்கு எடுத்தவைகள். இவையெல்லாம் இன்றிராத்திரிக்கி இசைந்திருக்கின்றன. சூரியபகவானும் அஸ்தமனத்துக்குச் சமீபித்திருக்கிறார். ஆகையால் நீ மனதைப் பெரிதுபண்ணவேண்டும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே சர்வமு மறிந்தவர்தான். ஆனால் இந்த விஷயத்தை யறிந்திருக்கிறாரோ இல்லையோ தெரியவில்லை. ஆனதால் காமனால் வருத்தப்பட்டுப் புலம்பாநின்ற என்னைக் காப்பாற்ற என்ன யோசிக்கிறாயோ சொல்லடி என்கண்ணே! என்று அர்ச்சுனன் சொன்ன சொல்லைக்கேட்ட சுபத்திரை கண்ணனை மனதில் நினைத்து, ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் கண்ணீர் மல்க நின்றுகொண்டிருந்தாள். அர்ச்சுனனும் பரிதாபத்துடனே கொடிவீடு சென்று, தன் பிதாவாகிய தேவேந்திரனை நினைத்தான்.

இப்படி அர்ச்சுனன் நினைத்த மாத்திரத்திலே தேவேந்திரனானவன் இயமன்-வருணன்-குபேரன்-அக்கினி-வாயு-சூரியன்-சந்திரன் - அஷ்டவசுக்கள்-ஏகாதசருத்திரர்-கித்தர்-சாத்தியர்-கின்னரர் - கிம்புருடர் - முதலாகிய சகல தேவர்களோடும், நாரதர்-வசிட்டர்-முதலாகிய தேவரிஷிகளோடும், சசிதேவி முதலாகிய தேவஸ்திரீகளோடும் ஐராவதத்தின்மீதிலேறிக்கொண்டு தன்மகனிருக்கு மிடம்வந்து சேர்ந்தான். கிருஷ்ணனும் சுபத்திரைநினைவை யறிந்து, அக்குரூரன் - ஆகுகன் - கதன் - வசுதேவன் - தேவகி-உரோகிணி-உருக்குமணி-சத்தியபாமை - முதலாகியவர்களையெல்லா மழைத்துக்கொண்டு பலராமர் முதலானபேர்கள் தூங்கிக்கொண் டிருக்குந் தருணத்திலே புறப்பட்டு இவ்விடம் வந்துசேர்ந்து தேவேந்திரன் முதலான பேர்களைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நல்வரவுகேட்க, தேவராஜன் முதலானவர்களும் க்ஷேமவிடை கொடுத்துக் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, நல்லது: ஏன் சாவகாசம் பண்ணுகிறீர்? சீக்கிரத்திற் காரியத்துக்கு யத்தனப்படவேண்டும் என்று சொல்லவே கிருஷ்ணனும் தம்முடையவர்களைக் கொண்டு கலியாணத்திற்கு வேண்டிய சகலசாமக்கிரியைகளைச் சித்தப்படுத்தித் தேவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, தேவராஜன் தன்மகனுக்கு மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து நவமணிகளுமிழைத்துப் பளபளென விளங்குங் கிரீடம் - தோள்வளை - ஆரங்கள் - கவசங்கள் - முதலான பலவாபரணங்களினாலும் திவ்விய பீதாம்பரங்களாலும் அலங்காரஞ்செய்து நாரதர் - வசிட்டர் - முதலான மஹாமுனிவர்களைக்கொண்டு சுபச்சடங்குகளைச் செய்வித்திருக்க, கிருஷ்ணனும் தன் தங்கைக்கு நல்ல அலங்காரஞ் செய்வித்துச் சித்தம்பண்ண, சகலவாத்திய முழக்கத்துடனே பெண்ணையும் பிள்ளையையும் கலியாணமண்டபத்து நடுவே இரத்தினங்களழுத்திய பொற்பீடத்தி லுட்காரவைத்துக் காசிபமஹாமுனிவர் விதிப்படி அக்கினிவளர்த்தி ஓமஞ்செய்ய, வசிஷ்டர் முதலாகிய ரிஷிகளெல்லாம் மந்திரங்களைக் கோஷிக்க, நாரதர் முதலாகிய பெரியோரெல்லாஞ் சபையாய் வேதிகையைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்திருக்க, அருந்ததி முதலாகிய ரிஷிபத்தினிகளும் இந்திராணி முதலாகிய தேவபத்தினிகளும் தேவகி-உருக்குமணி-சத்தியபாமை - சாம்பவதி-

முதலாகிய யாதவ பத்தினிகளும், பாலிகைகளில் விரைகளை விதைத்துப் பால்கலந்த நீரிடவும்; சிலர் பூரணகும்பங்களும் தீபங்களுமேந்தி மங்கலப்பாடல்களுடனே சூழவுமிருந்தார்கள்.

தேவதுந்துபி முதலாகிய பதினெட்டு வாத்தியங்களுமுழங்க, அரம்பை முதலாகிய தேவஸ்திரீகளெல்லாம் நர்த்தனஞ்செய்ய, கந்திருவர் முதலான பேர்களெல்லாம் கானம்பாட, மகா விபவமாகக் கலியாணத்தை இந்திரன்-கிருஷ்ணன்-முதலாகிய பேர்கள் இருந்து நடத்தினார்கள் புரோகிதர் சொற்படியே கிருஷ்ணனும் உருக்குமணியுமாகத் தாரைவார்த்துக் கன்னிகாதானஞ்செய்த சுபத்திரையை அர்ச்சுனன் கைப்பிடித்துக்கொண்டு, அக்கினியையும்-வேதிகையையும் - ரிஷிகளையும்-வலம்வந்து உட்கார்ந்து, மங்கிலியங்கட்டி, அம்மிமிதித்து, பொரியிட்டு, மற்றுமுண்டான எல்லாச் சடங்குகளையுங் குறைவின்றி நிறைவேற்றிச் சந்தோஷத்துடனே விவாகஞ்செய்துகொண்டான் உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணரானவர் நாரதர் - காசிபர் - வசிஷ்டர் - முதலாகிய மஹாரிஷிகளையும், அருந்ததி முதலாகிய ரிஷிபத்தினிகளையும் பூசித்துப், பலதானங்களும் வழங்கி, இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் இந்திராணி முதலாகிய தேவஸ்திரீகளுமாகிய சம்பந்திகளுக்குச் சகலவுபசாரமுஞ்செய்து பூசித்துச், சகலருக்கும் விருந்து செய்துநிற்க, அர்ச்சுனன் தன்பெண்சாதியுடனே ரிஷிகளையும் அவர்களுடைய மனைவிகளையும் நமஸ்கரித்து, அவர்களால் ஆசிர்வாதம்பெற்றுப், பின்பு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களையும் அவர்கள் மனைவிகளையும் நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவர்களெல்லாம் பெண்ணுக்குத் தகுந்த பிள்ளையும் பிள்ளைக்குத் தகுந்த பெண்ணுமாய் இப்படி யமைந்தது அதிசயமாகையால், ஒரு குறைவுமின்றி இவ்விருவரும் நன்மக்களைப் பெற்று நற்செல்வங்களடைந்து நல்லோர்களுக் குதவிசெய்துகொண்டு நெடுநாள் வாழ்கவென்று ஆசிர்வாதஞ்செய்து, மணக்கோலத்துடன் விளங்காநின்ற மகனையும் மருமகளையும் எடுத்து முத்தமிட்டு உச்சிமோர்ந்து, மருமகளுக்குப் பற்பல பணிகள் வழங்கினார்கள். பின்பு அர்சசுனனும் சுபத்திரையும் வசுதேவர்-தேவகி - முதலானவர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்களாலும் பல ஆசிகள் கூறப்பட்டு மணவிருந்து மிடப்பட்டார்கள். இப்படிக்குக் கலியாணம் நிறைவேறியபின்பு இந்திரன் முதலானபேர்களெல்லாம் யாதவர்களிடத்தில் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பதிபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். கிருஷ்ணதேவர் அர்ச்சுனனைக் கூப்பிட்டு, நீ கலியாணத்தைச்சேர்ந்த மற்றத் தீக்ஷையை நிறைவேற்றிப்போட்டு, இன்னும் இருபத்திரண்டு தினத்திற்குள்ளாகவே நீ சுபத்திரையை அழைத்துக்கொண்டு நமது தேரின்பேரிலேறி இந்திரப் பிரஸ்தம் போய்ச் சேர்ந்துவிடு. இவ்விடத்தில் நீயிருக்கிறவரைக்கும் சன்னியாசி வேஷத்தோடே யிருக்கவேண்டும். நாங்கள் பலபத்திரர் நித்திரைவிட்டு எழுந்திருக்கு முன்னமே அவ்விடம் போகவேண்டு மாகையாற் செலவுகொடு வென்றுசொல்லிச், சுபத்திரைக்குத் திட்டஞ்செய்து, சகல யாதவர்களோடும் புறப்பட்டு அந்தத்தீவுபோய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்.

அருச்சுனன் சுபத்திரையை அஸ்தினாபுரங் கொண்டுபோதல்.

பின்பு அர்ச்சுனன் சுவர்க்கராச்சிய மடைந்தவன்போல் மஹாசந்தோஷத்துடனே சுபத்திரையோடுகூடிப், பலபோகங்களையு மனுபவித்துக்கொண்டு மகாகாந்தியடைந்து, இருபத்தொருநாள் கழித்தவுடனே தன்மனைவியாகிய சுபத்திரையையழைத்து, அடி என் பிராணநாயகி! இனிநாம் கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்படி இந்திரப் பிரஸ்தம்போய்ச் சேரவேண்டு மாகையால், நீ இன்றைக்கு வேதியர் முதலானபேர்களுக்கு விரத முடிவுநாளென்று சொல்லி, அன்னதான முதலாகிய பலதானங்களையுஞ்செய்து, நீயும் உன் தோழிமார்களுடனே நல்ல பூஷண முதலானவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு, வேடிக்கையாய்ப் புசித்து, நகரியைப் பிரதக்ஷணம் வரவேண்டுமென்றுசொல்லிச் சகல ஆயுதவர்க்கங்களோடுங்கூடிய திவ்விய ரதத்தைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு வாவென்றுசொல்ல; அந்தப் பூங்கொடியும் அப்படியே யோக்கியாளாகிய பிராமணரை யழைப்பித்து, அவர்களுக்கு அன்ன வஸ்திர தட்சணை தாம்பூல முதலானதுகளை யெல்லாங் கொடுத்துப் பூசித்து, அவர்களாற் பல ஆசிர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பின்பு தன்பந்துக்கள் தோழிமார்கள் முதலானபேர்களோடு சாசசல்லாபங்களுடனே போஜனஞ்செய்து, அவர்களுக்கும் சில பரிசுகொடுத்து, ராஜாவின் ஊழியக்காரரையழைத்து, நமது ரதத்தைச் சகல ஆயுக வர்க்கங்களோடு நன்றாய் அலங்கரித்துக் கொண்டுவாருங்களென்று கட்டளையிட்டாள். அவர்களும் அப்படியே அலங்கரித்துக்கொண்டுவர, அதில் தன் வஸ்திரம் முதலானவைகளை தாதிகளைக்கொண்டு ஏற்றுவித்து, அர்ச்சுனனிடத்திற்குவந்து, என்பிராண நாயகனே! உமதுத்தரவின்படி இரதத்தைச் சித்தப்படுத்தினேனென்றுசொல்ல, அர்ச்சுனன் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவளைக்கட்டி முத்தமிட்டுக்கொண்டுபோவோம் வாவென்றழைக்க, அப்போது அவள் தன்நாயகனைநோக்கி, என்னுயிராகிய புருஷசிங்கமே! அடியாள் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டங்கீகரிக்கவேண்டும். அதாவது-குதிரையின் கடிவாளம் பிடித்துத் தேர்நடத்துவதில் எனக்குச் சமானமொருவரு மிப்பூமண்டலத்திலில்லை யென்பார்கள். ஆதலால் நான் சாரத்தியஞ் செய்கிறேன். அதை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்ன, அப்பாண்டவவீரன்-பெண்ணரசே! மிகச் சந்தோஷமாயிற்று. ஆனால் மு

ன்னமேபோயேறுகவென்று சொல்லித், தான் காஷாயங்களைக் களைந்து திவ்விய வஸ்திரந் தரித்துக், கவசகுண்டல கேயூரங்களையு மணிந்து, கத்தி-கேடயம்-முதலாகிய ஆயுதங்களுங் கட்டித், தூணிகளைத்தோட்களில் தாங்கிக், கையில் விற்பிடித்துக், கண்டோர் யாருந்திப்பிரமை கொள்ளும்படியாகக் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கித், தனது கட்டளைப்படி முன்னமேறிக் கடிவாளங்களைக் கைப்பிடித்து நிற்குஞ் சுபத்திரையினால் விளங்காநின்ற தேரிலேறினான்.

இவனேறிய மாத்திரத்திலே சுபத்திரை குதிரைகளைச் சவுக்கினாலடிக்க, அந்த உத்தம அசுவங்கள் கருடனுங் காற்றுந் தோற்றுப் போகும்படி தேரையிழுத்துக்கொண்டு போகுமளவில், மாரிக்காலத்தில் வானத்திலே மேகங்கள் முழங்கினாலெப்படியிருக்குமோ? அப்படிபோலே கிடுகிடென்று இரதம் கோஷித்துக்கொண்டு செல்லச், சுபத்திரையின் பாங்கிகள் அவளைப் பார்த்து, எம தன்புடையதோழீ! உனக்குத் தகுந்த புருஷன் கிடைத்ததற்காகவும், நீ அவனோடுகூட வாழ்வதற்காகவும், சுவாமியைத் தோத்திரஞ்செய்கிறோம். நீ ஜெயவீரப் பிரதாபதிவ்வியதேசோமயனான நல்ல மகனைப்பெற்று, உனக்கொருவர் நிகரின்றி மஹாராஜியாய் வாழுங்கால் நாங்களுன்னைப் பார்க்கும்படி நீ தயை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி வழிவிட்டுத் திரும்பினார்கள். பட்டணத்திலும் அரண்மனையிலுமுள்ள அனேகர் இரத விரைச்சலைக்கேட்டு ஓடிவந்து பார்த்து, நமது சுபத்திரையை யாரோ எடுத்துக்கொண்டு போகிறானென்று ஓவென்று கூச்சல்போட, யாவரும் கும்புகூடி, யாரடா இவன் நாமெல்லாமிருக்க அரண்மனையிற் புகுந்து பெண்ணை யெடுத்துக்கொண்டு போகிறான் என்ன, சிலர் இவன் அரண்மனைத் தோட்டத்திலிருந்த சன்னியாசியாமென்ன, சிலர் ஆம். ஆம். முன்னமே அந்தச் சன்னியாசியைப் பார்க்கும்போதே சந்தேகமுண்டாயிருந்தது. அதுசரியாய் முடிந்ததென்ன, சிலர் இவன் பாண்டவரில் ஒருவனாகிய அர்ச்சுனனாமென்ன, பின்னர் யாவரும் சரிதான் அவனைத்தான் காண்கிறது என்றுபேசிக் கொண்டே ஆயுதங்கள் வீசிப் பின்றொடர்ந்தோட, அர்ச்சுனனும் அவர்களாயுதங்களைத் தடுத்துக்கொண்டேபோக, இரதம் ரைவதகிரிக்குச் சமீபத்திற் போகும்போது அர்ச்சுனன் தானிருந்த குகையைத் தன்காதலிக்குக்காண்பிக்க, அவளும் இதுமகா நல்லகுகையாதலால் அதை நான் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்றுசொல்லிக் கொங்கைகுலுங்கச் சிரித்துக் கொண்டே நமஸ்கரித்து விரைவாய்த் தேரையோட்டினாள்.

அருச்சுனனை விபிருது வழிமறித்துப் போர்செய்தல்.

இப்படியிருக்கப் பட்டணத்தைக்காக்கிற நிமித்தம் ரைவத பருவதத்தினருகில்வைக்கப்பட்டிருக்கிற விபிருது என்பவன் இந்தத் தேரிரைச்சலையும் பட்டணத்தாரிரைச்சலையுங் கேட்டு ஓடிவந்து பார்க்கச், சனங்களெல்லாம் - ஐஐயோ!! அர்ச்சுனன் சன்னியாசி வேஷம்போட்டு மோசஞ்செய்து நமது குலத்துக்கு இலக்குமிபோலிருந்த சுபத்திரையைத் தூக்கித் தேர்மேல் வைத்துக்கொண் டோடிப்போகிறானே என்று கூவுதலைக் கேட்டுச், சுபத்திரைதேரோட்டுகிறதையும் பார்த்து, முன்னம் கண்ணன் சொன்ன சங்கதியை யறிந்திருந்தவனானாலும் வெளிக்குக்காட்டக் கூடாதென்று மிகவிரைவாய்த் தன் சேனைகளைச் சன்னதப்படுத்திக், தனது வில்லிற் சரமாரி பொழிந்துகொண்டே அத்தேர்க்குப் பின்றொடர்ந்தான். இவ்வாறாகப் பின்றொடர்ந்து வருவதைக்கண்ட சுபத்திரையானவள் தன் கணவனை நோக்கி, அதோ நால்வகைச் சேனைகளுடனே விபிருது துரத்திக்கொண்டு வருகிறான். அவர்களுடனே உமக்கு யுத்தம் நேரிடுங்கால், நெடுநாளாய் என்மனதிலிருந்த கோரிக்கை யீடேறுமென்று சந்தோஷப்படுகிறேன். அஃதென்ன கோரிக்கையென்றால்- மஹாபல பராக்கிரமங்களுடைய அர்ச்சுனனுக்கு நாம் யுத்தத்திலே சாரதியாகி, நமது சாமர்த்தியங்களையெல்லாம் உபயோகப் படுத்தவேண்டுமென்கிறதுதான் என்று சொன்னாள். அர்ச்சுனனும் பெண்ணே! மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட சாரதியையடைந்த வீரனாகிய என்புஜபராக்கிரமத்தைப் பார்த்து நீ சந்தோஷப்படக் கடவை. சேனைகள் வரட்டும் தேரையோட்டென்று சொல்லவே, அவளுந் தேரைத்துரிதமாக ஓட்டினாள் இப்படிக்குத் தேர் பட்டணத்தைவிட்டு வெகுவேகமாகப் போவதைக்கண்ட விபிருதுவானவன் வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு, வரிசை வரிசையாய் அளவற்ற அம்புகளை நாற்புறத்தும் பாயும்படியாகத் தொடுத்துவிட; அர்ச்சுனனும் தன்வில்லிற் நாண்பூட்டிப் பாணங்களைச் சந்தானஞ்செய்து, தன்பேரில்விட்ட பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளினான்.

உடனே விபிருது கோபங்கொண்டு, மறுபடியும் மஹா கூர்மைபொருந்திய சிலபாணங்களைத் தொடுத்துவிட, அவைகளைத் துண்டந் துண்டமாய் அறுத்து, எதிரியைக் கணவிழித்துப் பார்க்கவொட்டாமல் அருச்சுனன் அளவற்ற சரங்களை ஆமோகமாகப் பொழியவே; சேனைகளெல்லாம் ஒரேமுகமாய்த் திரும்பிச் சூழ்ந்துகொண்டு, கோடைகாலத் திடிபோற் கர்ச்சித்துக், கத்திகள் - ஈட்டிகள் - சூலங்கள் - குண்டாந் தடிகள் - முதலான பலவாயுதங்களைச் சுழற்றி யெறிய, யானைகள் உலக்கைகளைத் துதிக்கைகளாற் பற்றிச் சுழற்றித் தேரின் பேரில் மோதக், குதிரைகள் தங்கள் பேரிலிருக்கிற வீரர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு பாய்ந்து தேர்க் குதிரைகள்மேல் விழ, ரதங்களிலிருக்கும் வீரரெல்லாம் வில்லுகளை வளைத்து அம்புகளைத் தொடுத்துச் சரமாரிபொழிய, அந்தச்சேனைகளுக்குத் தலை

வனுகியதவவீரன் சங்கையெடுத்துப் பூரித்துச்சிங்கநாதஞ் செய்து, மிகலாகவத்துடனேவில்லில்அம்புகளைப் பூட்டி, மலையின்பேரில் மேகங்கள் சூழ்ந்து மழையைப் பொழிவதுபோல் அத்தேரின்பேரில்பாணவருஷங்களை வருஷித்து, வவ்வளவுஞ்சந்துதெரியாமல்மறைத்துவிட்டான். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் மிகவுமாக்குரோஷத்துடனே தனதுஜெயசங்கமெடுத்தூதி, வீரகெர்ச்சிதஞ்செய்து,பர்வதங்களைமூடிக்கொண்டிருக்கும்பனிகளைச்சூரியன தனதுகிரணங்களினலே ஒரு நிமிஷத்தில் நீக்குவதுபோல் அந்தப் பாணங்களின் கூட்டத்தைத்தனது அம்புகளினலே துணித்து நீக்கித், தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறசேனையிலிருக்கும்யானைகள்-குதிரைகள்-முதலாகியவைகளை வீறிட்டோடும்படியடித்து, அவற்றின்வீரர்களெல்லாங்கவசகிரீடகுண்டல ஆயுதங்களில்லாதவர்களாகிப்பதைபதைக்கச்செய்து,தேர்களின் சக்கரம்-நுகத்தடி-இருசு-முதலானவைகளைத் துளைத்துப்பொடியாக்கித் தொமிசப்படுத்தித்,தலைவனுகியயாதவ வீரனைநோக்கி, ஒய் வீரனே! ஓடாதே. அருச்சுனனுடையவலிமையைக்கண்டுபோகலாம். என்றுசொல்லி அட்டகாசஞ்செய்து, சில சரங்களைப்பிரயோகித்து அவன்தேர்க்குதிரைகளுடைய கழுத்தையும்சாரதியின் கழுத்தையும் அறுத்துத், துவசத்தைத் துணித்துக், கவசத்தைப் பிளந்து, வில்லை யொடித்துச் சின்னபின்னமாக்கித், தன்மனைவிக்குஉன்சேனைபடும்பாட்டைப்பாரென்றுகாண்பிக்க: அவளும்சந்தோஷப்பட்டுத்தேரையோட்டவாரம்பிக்க: விபிருதுவானவன் திக்குதோறுந் தலைவிரிகோலமாய்ஓடுகிறதன் சேனைகளையெல்லாம்நிற்கும்படிகையமர்த்தித்,தான் இரதத்தினின்றுந்திடலென்றுகுதித்து,ஓ அர்ச்சுன! நிற்கவேண்டும். ஓ குழந்தை சுபத்திரா!நில்லுநில்லு. என்றுகூவிக்கொண்டுபோய் அர்ச்சுனனைவழிகட்டிக் கொண்டு இதனைச்சொல்லுகிறான்.

ஓ அர்ச்சுன! எனக்கிப்போதுமிகவுஞ்சந்தோஷமாயிற்று. ஏனென்றால் - நீ நமது மருமகனுகவந்தாயே என்பதினாற்றான்.நீ இவ்விடத்திற்சன்னியாசிவேஷத்துடனே மறைந்திருந்தசங்கதி கிருஷ்ணனுல்நானறிந் திருக்கிறேன். மேலும் எப்படியாவது உனக்குச் சுபத்திரையைப் பாரியையாக்கக் கிருஷ்ணனுக்கு மனதிருந்தது அவரன்றோ குணகுணங்களை நிச்சயிக்கவல்லவர். ஆகையாலே உன்விஷயத்திலே நடந்த சரித்திரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இப்போது நீ சுபத்திரையுடனே இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப் போகவேண்டியதுந் தெரியும். ஆனாலும்ஜனங்களுடைய கோஷத்துக்காக உன்னேடியுத்தஞ்செய்யவந்தேன். அர்ச்சுன! நான்சொல்லவேண்டிய வார்த்தை யொன்றிருக்கிறது. அதென்னவென்றால்-இந்திரன் சசிதேவியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டதுபோல், நீ யெங்கள்பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு விளங்குகிறாய். ஆகையால் இனி எங்கள்பெண்முகங்கோணுமல் நடக்கவேண்டுமென்று கோருகிறேன். நீ சுகமாய்ப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து, உன்னண்ணன் தம்பிமார்முதலாகிய யாவரும் சந்தோஷப்படும்படிபார்த்து, ஓ குழந்தாய்! நீ நல்ல புருஷனையடைந்தாய். மிகவும்பாக்கியசாலி. நீ மாமியார்முதலாகியபந்துக்களும்புருஷனும் உவக்கும்படியாக நற்செய்கைசெய்து வாழக்கடவாய். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவிடம்வந்தவுடனே சகல வரிசைகளும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவந்துசேரும். ஆகையாற் சுகமாய்ப்போங்களென்று சொல்லவே அர்ச்சுனன் விபிருதுவை நமஸ்கரித்து விடைபெற்று, அத்திவ்வியரதத்திலேறிக்கொண்டு முன்போலவே புறப்பட்டுபோனான்.

அருச்சுனனேடு பகைத்தெழுந்த யாதவ வீரர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர்சமாதானப்படுத்துதல்.

இப்படி போகும்போது சகல சைன்னியங்களும் இதுமிகவும் அன்னியாயம். ஊரிலொருவருமில்லாதிருக்கும்போது பெண்ணைத்திருடிக்கொண்டுபோகலாமா? இதுதானாராஜகுமாரனுக்கு லட்சணம்? இந்தச்சேனதிபதிகையிலாகாதவர். தன்னந்தனியாயிருக்குமொருவனைத் தனதுசேனையோ டெதிர்த்துப் பிடிக்கமாட்டாமற்போனரேயென்றுகூவிக்கொண்டு திரும்பித் துவாரகாபுரிக்குவந்து, சுதர்மையென்னுஞ்சபைக்குஅதிகாரியாயுள்ளோனிடத்தில்அதனைத் தெரிவிக்க,அந்தச்சபைஅதிகாரியும்உடனேமிகுந்து ஒலிக்கத்தகுந்த பெரியபேரிகையை அடிக்க உத்தரவுபண்ணினன்.அப்படியேஆபத்காலத்துக்குஅடையாளமாகிய அந்தப்பேரிகையை அடிக்கவே: அந்தச் சத்தங்கேட்டமாத்திரத்தில் தீவினடுவிலிருந்த யாதவர்கள்யாவரும்மிகவுங் கலக்கமுற்று, ஒருகாரியமும் தோற்றுமல், எவனெவன் எந்தவேலை செய்துகொண்டிருந்தானே? அந்தவேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு, ஆசனங்கள் - பாத்திரங்கள்-வஸ்திரங்கள் - ஆபரணங்கள்-முதலான சகல சாமக்கிரியைகளையும் போட்டுவிட்டு ஒருவரோடொருவர் பேசாமல்அங்கிருந்து ஒருநிமிஷத்துக்குள்ளாக மேற்படி சபையை வந்தடைந்தார்கள். அந்தச்சபையதிகாரிஇவர்களுக்கு அர்ச்சுனன்பெண்ணைக்கொண்டுபோனதும்,விபுருதுதுரத்திபங்கப்பட்டதுந்தெரிவித்தான். அதுகேட்ட யாதவர்யாவரும் மிகுந்த கோபமடைந்து, கண்கள்சிவக்க உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு, ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் எழும்பி எழும்பி, ஒய்சேனபதிகளே! ஏன்சும்மா யிருக்கிறீர்கள்? சீக்கிரம்ரதங்கள்-யானைகள் - குதிரைகள்-காலாட்கள் - என்கிற நால்வகைச் சேனைகளையும் சித்தப் படுத்துங்கள்.

கவசங்களைத் தரியுங்கள், கத்தி-கேடயம் - ஈட்டி -
வேல் - வல்லபம் - கட்டாரி — வில் - தூணிமுதலிய
வைகளையு மெடுத்துக்கட்டிக்கொள்ளுங்கள்.என்று
ஆங்கிரமித்துக் கூவவே சேனைகளைச் சேனைத்தலைவ
ர்கள் சித்தப்படுத்தினார்கள். சில வீரர்கள் தாங்களே
யெழுந்திருந்து, தங்கள் தங்கள் வாகனங்களைச்சித்
தப்படுத்திக்கவசகுண்டலங்களாதிஆபரணங்களோ
டுஆயுதமுதலான வைகளுடனேமகாவுக்ரகோபாவே
சமாய்ச் சன்னதப்பட்டு வந்தார்கள்.

இப்படிக்குச் சேனைகளும் வீரர்களும்சூழ்ந்து
நிற்க, சங்குகள் - காகளங்கள் - பேரிகள்-கரிகளின்
பீஷ்காரங்கள்-பரிகளின் கனைத்தல்கள்-வீரருடைய
சிங்கநாதங்கள் - இரதங்களுடைய கோஷங்கள்-இ
வையாவுமெழும்பித் திக்குகளைச்செவிடுபடச்செய்ய
மதுபானஞ்செய்து மதத்திராநின்ற பலராமர்யாதவ
வீரர்களைநோக்கி, ஒய்வீரர்களே!என்னநீங்கள் அறி
யாதவர்கள்போற் குதிக்கிறீர்கள்?கிருஷ்ணன் சும்மா
யிருக்கஉங்களுக்கேணிந்தயோசனை?முன்னம்இவன்
கருத்தறிந்து பின்பு இந்த முயற்சிகளைச்செய்யவே
ண்டும்.சகலகாரியங்களினு மகாபுத்திமானாகியகிருஷ்
ணன்தன்கருத்தைவெளியிடட்டும். பின்புஅவன்கரு
த்துக்கிசைந்தபடி நடப்போமென்று பலதேவர்சொ
ல்ல, அதுகேட்டயாவரும் நல்லது அப்படியே செய்
வோமென்று அங்கீகரித்து; முன்போல யுத்தத்திற்
காகக்களகளவென்று இரையாமல் ஆசனங்களிலுட்
கார்ந்தார்கள். பின்புபலதேவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி
யைப்பார்த்து, ஓமூன்றுலோகங்களுக்குங்கர்த்தாவா
கியும், மூன்றுகாலமுமறிந்தவனாகியுமிராநின்றகிருஷ்
ணா! இந்த ஜனங்கள் இரையுமிரைச்சலையும் நடந்த
காரியத்தையும் அறிந்திருந்தும்,என்னசும்மா விருக்
கிறாய்?அருச்சுனனுக்குஉனனைப்பற்றிமரியாதைசெ
ய்தோமேயல்லது வேறில்லை. அந்தமடையன்நமக்கு
மரியாதை பண்ணத்தக்கவனா? அவனோகெட்டநினை
ப்புநடக்கையு முடையவன். குலத்தைக்கெடுக்கப்
பிறந்தவன். இல்லாவிட்டால்எவனாகிலும்உண்டவீட்
டுக்கு இரண்டுநினைக்கிறவனுண்டா? தான்நற்குலத்
திற்பிறந்தவனாயிருக்க, ஆபத்துக்களிலுபகாரிகளாகி
யநமக்கு இப்படிப்பட்ட அபகாரஞ்செய்யலாமாமே
லும் இவர்களுக்கும் நமக்கும் பெரியவர்கள் நாள்மு
தற்சம்பந்தம்நடந்துவருகிறது. இதுவரையில இவ
ன்போல் யாராகிலும் இப்படிப்பட்டசாகசகாரியஞ்
செய்திருப்பார்களா?இவனிப்படிக்குச்செய்யலாமா!
நல்லது: அந்ததுஷ்டன் என்னையும் உன்னையுங்கூட
எள்ளளவேனும்மதியாமல்வீட்டுக்குள்ளேபுகுந்து,
திருடன்போலேபெண்ணையெடுத்துக்கொண்டுபோ
னதை நாம்எப்படிச்சகித்திருக்கலாம்அந்தப்பஞ்சை
மனிதன் என் மானத்தைப் போக்கினால்நான் பொ
றுப்பேனோ? ஆகையால் இப்பொழுதேபோய் இந்த
ப்பூமியிற் கவுரவவமிசமே யில்லாமற் செய்துவிடுகி
றேன். நீசும்மாயிரு. கிருஷ்ணா! அவன்செய்த அக்கி
ரமத்தைக்கொஞ்சம் பொறுக்கமாட்டே னென்று
மிகவும் ஆக்குரோஷத்துடனே பிரளயகால மேகம்
போற்கர்ச்சியாநின்றபலராமரையாதவர்களெல்லாம்
அநுசரித்துத்தாங்களும் அப்படியேசெய்வதுதான்
நன்றென்று கூடவே இரைந்துபேச, ஸ்ரீகிருஷ்ண
சுவாமி யானவர் யாவரையும் பார்த்துச்சொல்லு
கிறார்:

ஓ வீரர்களே ! சற்றே நில்லுங்கள். எனக்குத்
தோன்றினதைச் சொல்லுகிறேன் அதைநீங்கள்ஞா
பகமாய்க்கேளுங்கள். ஏனென்றால்-முன்னம்நானாய்
ஒன்றுஞ்சொல்லக்கூடாதென்றிருந்தென். இப்போ
து அண்ணாவேஎன்னிஷ்டத்தைச்சொல்லச்சொல்லி
நியமித்தாராகையாற் சொல்லுகிறேன்.அதாவது-ஆ
தியில் அந்தக் கபடசன்னியாசியைக் குறித்து நீங்க
ளெல்லாங்கேட்டபோதே எனக்குச் சந்தேகமாயிரு
ந்தது. அந்தப்புரத்திலே கொண்டுவந்து வைக்கவே
ண்டாமென்றுசொன்னேன்.அதைநீங்கள்கேளாமல்
உங்களிஷ்டப்படி செய்து போட்டீர்கள், அதனாலே
இப்போது இவ்வளவு வருத்தம்நேரிட்டது. போன
துபோயிற்று? இனிபென்ன அந்தயோசனை?வேறு
யோசனை செய்யவேண்டும். எப்படியும் சுபத்திரை
அர்ச்சுனனுக்கு அம்மான்மகள். கலியாணத்துக்கு
முறைதான். அவனும்-குலம் - வித்தை - சாமார்த்தி
யம்-முதலான குணங்களிலே தகுந்தவன்தான். ஆ
னால்அவன் மோசமானகாரியஞ் செய்ததற்காகநாம்
கோபிக்க வேண்டியதா யிருக்கிறது, ஆகிலும்பதறா
மல்எதையுஞ்செய்யவேண்டும், இப்படி அர்ச்சுனன்
செய்த காரியத்தினாலே நமது குலத்துக்குப் பெரு
மையேயல்லதுசிறுமை எவ்வளவுமில்லை. எப்படியெ
ன்றால்-அர்ச்சுனனோமிகுந்தபலசாலி. அவன்நம்மோ
டெதிர்த்தே இந்தப்பெண்ணைக்கொண்டு போகலா
ம். அப்படியிருக்கரகசியமாய்க்கொண்டு போனதினா
லேநாம்மகாவீரரென்று பெருமையே யாகிறது. அ
ன்றியும்-அவன் நாமெல்லாம் பணத்திலேமதிப்புவை
த்துக் கன்னிகையை விற்கப் புகுபவர்களென்று நி
னைத்து, அவ்வளவுபொருட்கொடுக்கமாட்டாமல்க்ஷ
த்திரிய தருமத்திற் கேற்றபடிக்குக் கன்னிகையைப்
பலவந்தமாய் எடுத்துக்கொண்டு போனதாய்க் கா
ணப்படுகிறது. இனி நாமெல்லாஞ் சேனைகளைக்கூட்
டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்குத்தான் போனோம்: அவ
னைச்செயிக்கப் போகிறதில்லை. இப்போதிருக்கிறபடி
யிருந்தால் அவனுக்கு நாணம். நமக்குக்கவுரவம். ச
ண்டைக்குப்போய்த் தோற்றுவந்தால் அதைவிடத்
தாழ்வு நமக்குவேறில்லை. போனது போயிற்று. நம
துபெண் தகுந்த க்ஷேத்திரத்திற் சேர்ந்ததே யன்
றிவேறில்லை. ஆகையால் அமைவுடனே நாமுமந்தக்
காரியத்திற்குச் சம்மதித்தவர் போல் நடத்தவேண்
டியதை நடத்தினால் நல்லது. இதுதான் எனக்குத்
தோற்றுகிறயோசனை இதுஉமக்குயுக்தமாயிருந்தால்

அங்கீகாரஞ்செய்யுங்கள். இல்லாவிட்டால் உங்களிஷ்டப்படி நடவுங்களென்று பகவான பரிவுடன் சொல்லப், பலராமர் முதலாகிய யாதவவீரர்களுக்குக் கிருஷ்ணன்சொல்லுவது யுக்தியோடு கூடியதாயிருக்கிறதென்றுதெரியும், பேரிகை யடித்துக்கொண்டு மீளவும் யுத்தத்திற்காகவே சித்தப் பட்டார்கள்.

இப்படி இந்த ரணபேரிகை சப்தத்தைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் சுபத்திரையைப்பார்த்து, அடிபெண்ணே! உனது பந்துக்களெல்லாம் யுத்தத்திற்காக வருகிறதுபோற் காண்கின்றது. யுத்தபேரிகையின் சத்தங்கேட்கிறது, ஆகையால்திருப்புரதத்தை. குடியரும் மடையருமாகிய அவர்களையெல்லாந்தொமிசம்பண்ணிப்போடுகிறேன். மூடர்களாகையால் தங்களுடையயோக்கியதையையும் எதிரியினுடையயோக்கியதையையும் அறியாமல், விளக்கைக்கண்ட வீட்டிற் பூச்சிகள்போல் ஓடிவருகிறார்கள். என்றுகோபத்துடனே பேசியதைக் கேட்ட சுபத்திரைமனங்கலங்கி முகம்வாடித் தன் கணவனுடைய பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, ஓ என்னுயிராகியநாயகனே ! இப்போதென்பேரில் தயைவைத்து என் வார்த்தையின்படிநடக்கவேண்டும். அஃதென்னவென்றால்—யாதவர்களை நீர் சங்கரிக்கப் புறப்படுவீராகில், யாதவர் குலத்துக்குமிர்த்தியு சுபத்திரையென்று எனக்கு மிகுந்த நிந்தைவந்துவிடும். சந்தேகமில்லை. அப்படிநான்குலத்துக்கெல்லாம்நாசகாரியாகிநிந்தைபெற்று உலகத்தில்பிழைத்திருக்கலாமோ? ஆகையால்மனதைப்பெரிதுபண்ணி, இந்திரப்பிரஸ்தப்பட்டணத்திற்கேதிரும்பவும். என்றுவேண்டிக்கொள்ளவே அர்ச்சுனன்மிகவும்இதங்கிஅவளைக்கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு, அடிமின்னிடையே! பயப்படாதே. உன்வார்த்தைக்குக்குறுக்கில்லை இனி உன்னிஷ்டப்படி நமதுபட்டணத்திற்கு இரதத்தை நடத்துகவென்று கட்டளையிட்டன். யாதவர்கள் புறப்பட்டுப் பட்டணத்தைத் தாண்டிவரும்போது, மெத்தைகளிலும்-மேடைகளிலும் - பிராகாரங்களிலும் - கோபுரங்களிலும் - சர்ப்பங்கள்போல் விழுந்திருக்கிற அர்ச்சுனனுடைய அம்புகளைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து. கிருஷ்ணன்சொன்ன வார்த்தை மெய்தானென்று எண்ணிக்கொண்டு, ரைவத பருவதத்தின்பக்கத்தில் வந்து, அங்கிருக்கிற சேனாநிபதியாகியவிபருதுஎன்கிறவனால் முன்னம் தான்யுத்தஞ்செய்து தோற்றுப்போனதையும்-அர்ச்சனனுடைய பராக்கிரமத்தின் விசேஷத்தையுஞ் சொல்லக்கேள்விப் பட்டு, ஆகிலும் அர்ச்சுனனைச் சன்மானித்தற்பொருட்டேனும் அவனை நாமனைவரும் பின்தொடர வேண்டுமென்று நினைத்து, அப்பால் அவன்மிகவுந் தூரமாகச்சென்றானென்று நிராசைசெய்து திரும்புகிறவர்கள்சிறிதுநிதானித்து, நமது பெண்ணுக்கேனு மனோதிர்த்தியாரும்படி நமது பந்துவர்க்கச் சேனைகளிற் சிலரையனுப்பவேண்டுமென்று கருதினவர்களாய்த், தகுதியான யாதவகுல வீரர்களையும் சில சேனைகளையுங் கூட்டிச், சில யானைகுதிரைமுதலிய பரிவாரங்களையுங் கொடுத்து, நீங்கள் விரைவிற்போய் வழியில் நமது சுபத்திரையைக் கலந்துகொண்டு அஸ்தினாபுரம்போயிருங்கள். நாங்களும் பின்னால்வந்து சேருகிறோமென்று அனுப்பிவிட்டு, மற்றயாவரும் ஒருவாறான சமாதானத்தோடு துவாரகா புரிக்குவந்து சேர்ந்தார்கள்.

அருச்சுனன் சுபத்திராதேவியோடு இந்திரப்பிரஸ்தம் சேர்தல்.

இப்பால் அர்ச்சுனன் துவாரகையைச்சேர்ந்த உத்தியான வனங்களையும்-கிரிவிருசம் என்கிற பட்டணத்தையும்-அனேகமலைச் செறிவுகளையும்-உச்சயனியென்கிற நகரத்தையும்-பற்பலவிதமான காடுகளையும்-தேனுமதியென்கிற தீர்த்தத்தையும்—அஸ்வரோகிதமென்கிற தடாகத்தையும் - உத்விருத்தமென்கிற மலையையும்-அற்புதமென்கிறப்ர்வதத்தையுங் கடந்துபோய்,புரோச்சிருங்கமென்கிற விடத்திலிருந்து, கவுரவதி யென்கிற ஆற்றைத்தாண்டி, சாள்வதேசம்போய் அங்கிருந்து, மிஷததேசத்துக்குச்சென்று, அங்கிருக்கிறதேவாமிருதமென்கிற பட்டணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே தேவாரணியம்போய்ச் சேர்ந்தான். அந்தத் தேவாரணியத்திலிருக்கும் முனிவர்கள் அர்ச்சுனனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் மிகவுமுபசாரஞ்செய்ய அவ்வுபசாரங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுக் குருதேசம்போய்ச்சேர்ந்து, தன்னண்ணன் தம்பிமாராகிய சிங்கங்கள்வாசஞ்செய்யுங் குகைபோன்ற தன்பட்டணத்தைத் தூரத்திற்கண்டுகளிப்படைந்தான். பின்பு அந்த இந்திரப்பிரஸ்தபுரிக்குச் மீபத்திலிருக்கும்ஓர் இடைச்சேரியிலிறங்கிப், போஜனமுதலானவைகளைச்செயித்து, சுபத்திரையைநோக்கி, அடியதுகுலத்து மன்னரசே! இனி நாம் சேரவேண்டியது இந்திரப்பிரஸ்தபுரிதான். ஆகையால் நான்சொல்லு மொருவார்த்தையை நீயங்கீகரிக்கவேண்டும். அதாவது-நீ இடைச்சிபோல வேடம் போட்டுக்கொண்டு நமது நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டும். ஏனென்றால்-என்னுடன் கூட நீ மெய்யானரூபத்துடன் வருவாயாகில், ஒருவேளை திரௌபதிமனம்நொந்து ஏதாகிலும் கடூரமாகிய வார்த்தை சொல்லுவாள். நீ தனியே வேறுரூபத்துடன்போய் அவளைப் பணிவாயேயாகில், நல்லவார்த்தை சொல்லுவாள். அதன் முதற்சொன்ன வார்த்தைக்கு வேறாக நடக்கமாட்டாள். ஆனதால்நீமாறுவேஷத்துடனே வரவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்க சுபத்திரை அர்ச்சுனனைநோக்கி, என்கணவனே!உமது உத்தரவுக்குத் தடங்கல் செய்வதுண்டோ? எப்படி நியமித்தால் அப்படி நடக்கிறேனென்ன, அர்ச்சுனன்

மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, அவ்விடைச்சேரியிலிருக்கும் இடையரைக் கூப்பிட்டு, இச்சுபத்திரையோடு இடைச்சிகள் யாவரும் நமது நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று ஆக்கியாபிக்க, இடையரெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே தங்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளைச்சகல அலங்காரங்களோடுஞ் சித்தப் படுத்தினார்கள்.

அப்பால் அர்ச்சுனன் தன்மனைவிக்குத்தானே ஆய்ச்சிவேஷம் போட்டு, முன்னிருந்த அவ்வுருவத்திலும் இவ்வுருவம்மிகவழகுடன்விலாசம்பொருந்தி விளங்குவதைக்கண்டு, அவளைப் பலமுறை கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு, ஆய்ச்சிய ரெல்லாருடனேயுங் கூட்டி அனுப்பிவிட்டான். அவளும் அப்படியேஇந்திரப்பிரஸ்தம்போய் அரண்மனைக்குட் சென்று, தனது அத்தையாகிய குந்திதேவியை நமஸ்காரஞ்செய்து, அவளாலே ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு, பின்பு திரௌபதியின் பாதங்களில் தெண்டனிட்டு, நானுனது பணிவிடை செய்பவளென்றாள். அந்தப்பாஞ்சாலியாதவகன்னியினுடைய ரூபத்தைக்கண்டு வியப்படைந்து, மிகவுஞ்சந்தோஷநினைப்புடனே அவளைப் பார்த்து, அடிபெண்ணே! நீ உனக்குத்தகுந்த உத்தம புருஷனோடுகூடி நன்மக்களைப் பெற்றுச் சக்களத்தியின்விரோதமின்றிவாழக்கடவையென்று ஆசிர்வாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டசுபத்திரையானவள் நீசொன்னவாக்குசரியாயிருக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அப்படியேயாகட்டுமென்று இவளைவாரியெடுத்துத்தன்மடியின்மீதிலுட்காரவைத்து, உற்றுப்பார்த்து, இவள்சுபத்திரையென்றறிந்து, மனதிற்கோபமில்லாமல்ஆலிங்கனஞ்செய்து, மேகவண்ணக் கண்ணனைநினைத்து, நல்லகாரியஞ்செய்தார் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்றுமிகவுங்கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தாள். இப்படியிருக்க-அர்ச்சுனனனவனந்த இடைச்சேரிவிட்டுப்புறப்பட்டுப் பட்டணம்பிரவேசிக்கும்போது, சுபத்திராதேவிக்குத் துணையாக யாதவத் தலைவர்களாலனுப்பப்பட்ட வீரர்களுஞ் சேனைகளுங் கடல்போலிரைந்துக்கொண்டு பின்னோடே வந்து விட்டன. அர்ச்சுனன் அந்தச் சேனைகளோடு கூடிப் பட்டணத்திற் பிரவேசிக்கப், பட்டணத்திலிருப்போரெல்லாம்அர்ச்சுனனைக்கண்டு நெடுநாளானபடியினாலே சந்தோஷப்பட, அர்ச்சுனனும் தனது பட்டணத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே அரண்மனைவாசல் தேர்விட்டிறங்கி, புரோகிதராகிய தவுமியரையும்-அண்ணனாகிய தருமபுத்திரர் - வீமசேனனையும், தாயாகிய குந்தியையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, தம்பிமார்களாகிய நகுல சகாதேவர்களாலே நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு ஆசிர்வாதஞ்செய்து, பின்புதன்மனையாளாகிய சுபத்திரையையும் அவளுக்காகவந்த யானை-குதிரை-ஒட்டை-முதலானவைகளையும்மஹாராஜாவாகிய தன் அண்ணனிடத்தில் ஒப்பிவித்தான். அந்த யாதவ சேனைவீரர்களும் மஹாராஜாவுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச்செய்ய, அவர் இவர்களுக்குத்தக்கபடி சன்மானங்கள்செய்து சபையிலுட்காரவைத்துத், தன் தம்பிமார்களுடனே தானுமிருந்து, சுபத்திரையைத் தாங்கள் மனைக்குவந்த லட்சுமி தேவியேயென்று சந்தோஷித்து, அந்தப்புரத்திற்கனுப்பிவிட்டார். இவ்வாறாகத் தரும புத்திரர் முதலானவர்க்கும்-குந்தி திரௌபதி முதலானவர்க்கும்-சுபத்திரை யொருகண்போல் மிகவு மிஷ்டமாயிருந்தாள்.

சுபத்திரைக்குக் கிருஷ்ணன் வரிசை கொண்டு வருதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! இவ்வாறாக அர்ச்சுனன்சுபத்திரையையெடுத்துக்கொண்டு யாதவசேனைகளை ஜயித்துப்போட்டுத் தன்னகரம்வந்துசேரப், பலராமர் கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் தீவிலிருந்துதுவாரகைக்குவந்து, இச்செய்திகேட்டுமிகக் கோபமடைந்து, உடனே அருச்சுனன் பேரிற் தண்டெடுக்க யெத்தினப்பட்டுக், கிருஷ்ணனுடையயோசனையினாலேயும்-அவரால் அர்ச்சுனனுடையபரக்கிரமத்தின்பெருமையைக்கேட்டதினாலேயும்அந்தப் பிரயத்தினத்தைவிட்டுச்சும்மாயிருந்தார்களன்றோ? இப்படியிருக்கத்துவாரகாபுரியிற்சகலமானபேரும்அர்ச்சுனன் சுபத்திரையைக்கொண்டுபோனதற்குக்கிருஷ்ணன் உளவு இல்லாவிட்டால் இப்படி நடக்காது என்றும், அக்கிருஷ்ணன் தன் தங்கையை அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இப்படிப் பட்டகாரியஞ் செய்வித்தாரென்றுசொல்லிக் கொள்ளக்கேட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் யாவரும் இப்படி சொல்லும்போது நானில்லையென்றால் ஒக்குமாவென்று சமாதானஞ்சொல்லித்; தமது தமயனாரிடத்திற்குவந்து, அண்ணா! அருச்சுனன் செய்துபோன காரியத்திற்குயாவரும் என்பேரில் அபவாதஞ் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லட்டும், இனியார்தான்செய்யவேண்டுவதென்ன? காரியம் மிஞ்சிப் போயிற்று. ஆதலால் நான் பாண்டவர்களுடைய பட்டணத்திற்குப்போய்ச் சுபத்திரையைக்குறித்து நடப்பிக்கவேண்டியதுகளை நடப்பித்துவருகிறேனென்று விடைகேட்க, அதற்கு அவர்-தம்பீ கிருஷ்ணா! எனக்கும் அது கடமையாகையால் நானும் வருகிறேன் வாபோவோமென்ன, இருவரும் உக்கிரசேனன் முதலானபேர்களுடனே இச்சேதிசொல்லிச்செலவு பெற்றுக்கொண்டு, நால்வகைச் சேனைகளையும் ஆயத்தப்படுத்திப், பல ஆபரணம் முதலானவைகளையெடுத்துக்கொண்டு, சர்வவாத்தியங்களும்முழங்கப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது சில அடையாளங்களினாலேயும்-சுபத்திரையின் தோழிகள்சொன்ன ஜாடைகளினாலேயும் - இந்திரன் முதலானவர்கள் வந்து அர்ச்சுனனுக்கும் சுபத்திரைக்கும் விவாகத்தை நடப்பித்துவந்தார்களென்று தெரிந்தயாதவர்களெல்லாம், மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

இப்படியாக மகாசந்தோஷத்துடனே, அக்குரூரன்-கிருதவர்ம்மா-உத்தவன்-சத்யகன்-சாத்தியகி-பிரத்யும்னன்-சாம்பன்-நிசிதன்-சங்கு-சாருதேஷணன்-சுதேஷணன் - சல்லி-விபுருது - காரணன்-கதன்-முதலாகிய யாதவர்களெல்லாம் பலராமகிருஷ்ணர்களுடனே மகாசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, வெகுசீக்கிரத்தில் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்தார்கள். இவ்வண்ணமாக இவர்கள் வருகிற சேதிகேட்ட தருமபுத்திரமகாராஜன் மிகவும் பரபரப்பாய்ப் புரோகிதர் பிராமணர் முதலாகிய பேர்களுடனே கிருஷ்ணனை யெதிர்கொள்ள நகுல சகாதேவர்களை யனுப்பித், தான் வீமனுடனே பலதேவரை யெதிர்கொண்டார். இவ்வாறாகப் பாண்டவர்கள் எதிர்கொள்ள ஒருவரையொருவர் கண்டு மகிழ்ந்து க்ஷேமங்களை விசாரித்துக்கொண்டு, மூத்தவர்களைத் தண்டனிட்டு, இளையவர்களை ஆசீர்வதித்து, உடனே பட்டணத்திற்குப்போய் அரண்மனையைச்சேர்ந்தார்கள். பின்பு தருமபுத்திரர் சகல யாதவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி உபசாரஞ்செய்து விருந்து நடாத்தினர். பலராம கிருஷ்ணர்கள் வந்ததினாலே குந்திக்கும் திரௌபதிக்கும் உண்டாகிய சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பாண்டவர்களும் இவ்விருவரையுங்கண்டு பேரானந்தமடைந்திருந்தார்கள். மற்ற மாதவர்கள் பாண்டவர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு, மகளாகிய சுபத்திரையைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டு வாழ்த்தினார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன் தங்கைக்கு நவரத்தினங்களிழைத்த சகல ஆபரணங்களும், விசித்திரமாகிய வஸ்திரங்களும், அனேக பொற்பாத்திரங்களும், அனேக ரத்ன பாத்திரங்களும், குதிரைகள்-யானைகள்-ஒட்டகங்கள்-தேர்கள்-பசுமாடுகள்-பல்லக்குகள்-கட்டில்கள்-பெட்டிகள்-முதலானவைகளும் ஸ்ரீதனங்கொடுத்தார். மருமகனாகிய அர்ச்சுனனுக்கும் பலபூஷணங்கள்-ஆசனங்கள்-வேலைக்காரர் முதலான உளுப்பைகளைக்கொடுத்தார். பலராமர் விசேஷமாக அர்ச்சுனனுக்கு ஒரு பாதபீடங்கொடுத்தார். இப்படியெல்லாம் வரிசைகொடுத்துத் தங்கையைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டுத், திரௌபதியினிடத்திற்கு அவளை யழைத்துக்கொண்டுபோய், அம்மாபாஞ்சாலி! இவள் உன்னுடைய அடைக்கலம். நீ தான் இவளைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று சொல்லிக், குந்தியையுங் கண்டுபேசி, இப்படி சிலகாலம் அவ்விடத்திலே பாண்டவாளோடு கூட மகிழ்ந்துகொண்டு மிகவினோதமாயிருக்க; சகல யாதவர்களும் பாண்டவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்களூருக்குப் புறப்படுமளவில், அர்ச்சுனனும் சுபத்திரை முதலானபேர்களும் கிருஷ்ணனை இருக்கச்சொல்லிப் பலவந்தம்பண்ணினார்கள். கிருஷ்ணனும் அப்படியே யிருக்கமனதா யிருந்தபடியினாலே, யாதவர்கள் அவரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகாபுரிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள், கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுடன்கூட ஆற்றின் கரையில் தினந்தோறும்போய் விளையாடிக்கொண்டு வேடிக்கையா யிருந்து வருவார்.

அபிமன்யு உற்பவம்.

இவ்வாறிருக்கிற நாளிலே அந்த அர்ச்சுனனானவன் சுபத்திரையோடு உடலுடனுயிர்போலவும், மலருடன் வாசனைபோலவும், மணியுடனொளிபோலவும் கண்ணுடன் பார்வைபோலவும், இரவுபகலறுபது நாழிகையும் பிரியாமற் சரசசல்லாப விநோத காமபோகமென்கிற அமுதக்கடலி லாழ்ந்து, பேரின்பமும் இதற்கு நிகராகாதென்னும்படிப் பலவிதசிங்காரவிநோத சுகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு, அவள் ஒன்றைச்சொல்வதற்குத் தடையேயன்றிச் சொல்வதன்முன்னே அவளுக்கு இஷ்டமான படிக்கெல்லாம் நடந்துகொண்டிருந்தான். இப்படி யிருக்கும் நாளிற் சுபத்திரை கருத்தரித்தாள். அப்போது அவள் முன்னையழகிலும் அதிகவொளிவடைந்து நிற்க, அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந் திருந்தார்கள். இங்ஙனம் பத்துமாதங்களும் நிறைந்தபின்பு, இந்திராணி ஜயந்தனென்கிறவனைப் பெற்றதுபோல் மகாபல பராக்கிரமசாலியும் மிகப்பிரகாசமும் பொருந்திய ஓர் குழந்தையைப்பெற்றாள். அர்ச்சுனனானவன் தன்னிலுமேலான ரூபலக்ஷணமும்-பல லக்ஷணமும்-குணலக்ஷணமும் வாய்ந்த புத்திரன் பிறந்ததைக்கண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்தினாலே சாதககருமஞ்செய்வித்துப், பதினாயிரம் கோதானம் - பூதானம்-வஸ்திரதானம்-சுவர்னதானம்-முதலாகிய பற்பலதானங்களும் வழங்கினான். அப்பாற் பனிரண்டாவது நாளிற் புரோகிதர் முதலாகிய அனேகம் பெரியோர்கள் வந்து இக்குழந்தையைப் பார்த்து, இவனுக்கு அபிமன்னியுவென்று பெயரிடவேண்டும். ஏனெனில்? அபி-என்றால், இவன் ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டான். மன்னியு-என்றால், சத்துருக்கள் விஷயத்தில் மகா கோபம் பொருந்தியவன். ஆகையால்-இவனுக்கு இப்பெயரே சரியென்று நட்சத்திரத்திற் கிணங்க அப்பெயரிட்டார்கள். அப்பாற் பாண்டவர்கள் அக்குழந்தைக்குக் காப்பிட்டுத் தொட்டிலிட்டு மிகவு மன்புடனே வளர்க்க, அவன் சுக்கிலபட்சத்துச் சந்திரன்போல் தினந்தோறும் விசேஷமாக வளர்ந்துவந்தான். ஐந்தாம்வயது வந்தவுடனே வித்தியாப்பியாசஞ்செய்யப்பட்டுப், பனிரண்டு வயதானவுடனே உபநயனமும் செய்யப்பட்டு, ஆசிரியர்களால் வேதசாஸ்திரங்களையும்-அர்ச்சுனனால் வில்வித்தையையும் சாங்கமாகக்கற்று, எல்லாரிலும் விசேஷமாகிப், பாண்டவர்களும் யாதவர்களுமேயன்றி மற்றச் சகலகலாபண்டிதர்களும் பரிசனங்களும் புகழும்படியாகக், கல்வியிலும்-ரூபத்திலும்-குணங்களிலும் -சாமர்த்தியத்திலும்-உயர்ந்திருந்தான். இந்த அபிமன்னியு பிறந்த செய்தியைத் துவாரகாபுரியிலிருக்கிற யாதவவீரர்க

ளனைவருங் கேட்டு ஆனந்தமுற்று வந்து, அக்குழந்தைக்குஞ் சுபத்திரைக்குஞ் செய்யவேண்டிய வரிசைகளையெல்லாஞ்செய்து, பாண்டவர்களாற் பல வெகுமானங்களைப்பெற்றுத் தங்கள் நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்பால் அபிமன்னியு சிறுவனு யிருக்குங்காலத்திலேயே நடந்த சரித்திரங்களை யினிச் சொல்லுகிறோம்: அந்த விநோதங்களையுங் கேளுமென்று வைசம்பாயனர்சொல்லத்தொடங்கினர்.

அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினுன்காவது,

காண்டவதகனச்சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

ஞான மாகிய பரம்பர வமிழ்தமாய் நவிரறு மயகாகி, வான மாயுடன் வாயுவாய்த் தேயுவாய் லனமுமாய் ஈண்ணுகித், தான மாமறை முறைமையிற் பற்பல சராசரங் களுமாகி, யேனமாயிவை யனைத்தையுமருப்பினு லேந்தின னெனையாண்டோன்.

இப்படியாகப் பாண்டவர்கள் பலவாறுகச்சந்தான சம்பத்தையடைந்து, திரிதராட்டிர மகாராஜனுடைய கட்டளைப்படிக்கும் வீஷ்மருடைய கட்டளைப்படிக்கும் - தருமநீதிகளைத் தழுவிநடக்கும் அரசர்களைத்தாங்கியும், வழுவி நடக்கும் அரசர்களைத் தண்டித்தும், இப்படியாவரும் நல்வழி நடக்கும்படி செய்து பெரும்புகழ்பெற்று வாழ்ந்துகொண் டிருக்குநாளில், இளவேனிலென்று சொல்லப்பட்ட வசந்தகாலமானதுண்டாகி, சோலைகளிலிருக்கும் மரங்களெல்லாக் தளிர்ப்பதும்-பூப்பதும்-காய்ப்பதும்-பழுப்பதுமாகத் தழைந்துநிற்க, குயில்களெல்லாம் சந்தோஷமடைந்துகூவ, வண்டுகளெல்லாம் மதுவுண்டு களித்துப்பாட, தென்றற் காற்றுனது முகிழ்களைமலர்த்திச் சோலையையசைத்து மெள்ளவீசத், தடாகங்களெல்லாஞ் செந்தாமரை - வெண்டாமரை-செங்கழுநீர்-கருநெய்தல்-முதலாகிய மலர்களால் அலங்காரமடைய, அவற்றிற் சக்கிரவாகம்-சாரசம்-அன்னம்-முதலான நீர்ப்பறவைகள் சூழ்ந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்க, அதுகண்ட அர்ச்சுனனவன் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, ஓ கிருஷ்ணு! இந்த வசந்தகாலத்தில் நாமும் நம்முடைய பிராணநாயகிகளும் காடுகளிற்போய் விளையாடிச் சலக்கிரீடைசெய்து வேடிக்கையாய்ச் சாயுங்காலம் மறுபடிவந்து சேருவோம். இது உமது மனதிற்கு இஷ்டமாயிருந்தாற் போவோம் வாருமென்ன; ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் - அர்ச்சுனு! எனக்கும் அப்படிதான் ஆசையாயிருக்கிறது. அதை நான் உன்னோடு சொல்லுகிறதற்கு இருந்தேன். முன்னுதாய் நீயே சொல்லிப்போட்டாய். மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்று நீவா போவோமென்று சொன்னர்.

கிருஷ்ணர்ச்சுனரை அக்கினிதேவன் கண்டு ஆகாரங்கேட்குதல்.

இவ்வாறு கிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் சம்மதச்சொற் கூறியமாத்திரத்தில் அருச்சுனன் பிரயாணமாகிவர, இவ்விருவரும் தருமபுத்திரரிடத்தில்விடைபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் நாயகிகளுடனே வாகனங்களிலேறி, வேண்டிய பரிவாரத்துடனே யமுனநதிக்கரைக்கு வந்து, அங்கங்கே மணற்குன்றுகளும், அவைகளிற் பட்சிகள் ஒன்றோடொன்று மருவி நின்று விளையடுவதும், சலங்களிற் றாமரைகளில் வண்டுகள் மொய்த்திருப்பதும், இவைமுதலான வேடிக்கைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே காண்டவவன மென்கிற ஒரு பெரிய வனத்தினுள்ளே புகுந்து, அதிற் சிவிங்கிகள்-புலிகள்-கரடிகள் - சிங்கங்கள்-யானைகள்-பன்றிகள்-முதலாகிய துஷ்டமிருகங்களும், அசுரர்-இராக்கதர்-முதலாகிய துஷ்டஜனங்களும், பாம்புமுதலாகிய துஷ்டஜெந்துக்களும் நிறைந்து, மிகவுங் கொடுமைபொருந்திய பயங்கரமாகிய ஓரிடத்தைக் கண்டு, கண்ணன் இவ்வனத்தை நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தார். இப்படி நினைத்தகிருஷ்ணன் அவ்விடத்தை அர்ச்சுனனுக்குங்காண்பித்து, பின்பு இருவரும் ஸ்திரீகளோடுகூட அவ்வனத்தில் மற்றொருவிடஞ்சென்று, அவ்விடத்துச் சிங்காரங்களைப் பார்த்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த ஸ்திரீகளும் மகா உல்லாசத்துடனே புஷ்பங்கள் பறிப்பதும், ஒருத்திமேலொருத்தி எறிகிறதும், நாயகர் மேல் வீசுகிறதும், அவர்களைப் புஷ்பச்செண்டுகளால் அடிக்கிறதுமாக நெடுநேரம் விளையாடிப் பின்பு பலவிதக்கனிகள் கிழங்குகள் முதலானவைகளைத் தின்று, மதுபானஞ்செய்து மதமடைந்து, ஒருவரையொருவர் அடிக்கிறதும், ஒருவர்மே லொருவர் வீழ்கிறதும், பாடுகிறதும், ஆடுகிறதும், சிரிக்கிறதும், பரிகாசஞ் செய்கிறதும், அழுகிறதும், குதிக்கிறதுமாகத் தடாகங்களிலிறங்கி; ஜலக்கிரீடைசெய்து கரையேறி, அவரவர்க ளிஷ்டப்படி யமுநாநதியின் கரைகளிலிருக்கும் வனங்களிற்போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தனியே தூரத்தில் யமுனையின் கரையின் ஓரிடத்திலேபோய்ப் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்படி யிருக்குந்தருணத்திலே உருக்கின தங்கம்போன்ற நெடியதேகமும், பொன்னிறத்த கண்களும், செம்பொன் னிறமுள்ள தாடி மீசைகளோடு சடையுமுடையவனாகி, கறுத்த வஸ்திரமுடுத்திக், கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற ஒருபிராமணன் இந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்க ளிருக்குமிடத்திற் வந்தான். அவன் வரவைக்கண்ட அவ்விருவரும் பயபக்தியுடனே எழுந்து பணிந்து, சுவாமி! நீரார்? எங்கே வந்தீர்? அதைச் சொல்லவேண்டுமென்ன, அந்தப்பிராமணனும்-ஓய் மகாராஜ சிங்கங்களே! நானொரு பிராமணன். எனக்கு அதிகபசி. அதை ஆற்றும்படியாகிய சாப்பாடுபோட யாருக்குஞ் சக்தியில்லை. நீங்களிருவரும் மகாநுபாவர்களாகையால், எனக்கு வேண்டிய போஜனம் நீங்கள் கொடுக்க மாட்டுவீர்களென்று, உங்களிடத்திற்கு யாசிக்க வந்தேனென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட அர்ச்சுனன்-அப்படியா? சுவாமி! மகா சந்தோஷமாயிற்று. என்னபோஜனம் உமக்கு வேண்டுமோ? அதனைத் தடையின்றித் தருகிறேன் தயைசெய்து சொல்லுமென்று கேட்க, அந்தப்பிராமணனவன்-ஓய் ராஜராஜர்களே! இனி நான் மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: நர்ன் அக்கினி பகவான். அனேக துஷ்டசெந்துக்கள் வாசஞ்செய்கிற இந்தக் காண்டாவனத்தை நான்புசிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால் அது இந்திரனுடைய ஆதீனத்தி லிருக்கிறது. அதில் தட்சகன் காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அதினாலே நான் அதின் அருகிற்போகக் கூடுகிறதில்லை. ஒருவேளை எப்படியாகிலும் அதில் நான் பிரவேசித்தால், இந்திரன் மேகங்களை மழைபொழியும்படி செய்து என்னைத் துரத்திவிடுகிறான். ஆதலால் அதில் நெடுநாளாய் நான்செய்யு முயர்ச்சி வீணாய்ப் போகிறது. நீங்கள் மகாபல பராக்கிரமசாலிகள். அந்த இந்திரன் முதலானவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தைத் தடுத்து அவ்வனத்தை எனக்கு ஆகாரமாக்குவீர்கள். நீங்கள் சொன்னவாக்கு தவறாமல் இவ்வனத்தைக் கொடுத்து என்பசியாற்ற வேண்டுமென்று அக்கினிபகவான் சொல்லினான்.

அக்கினிபகவான் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்குத்தேர்-குதிரை-வில் அம்புராத்தூணி-முதலியவை கொடுத்தல்.

அதுகேட்ட அர்ச்சுனனானவன் ஆச்சரியமும் சந்தோஷமுமடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முகத்தைப் பார்க்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுங் கண்காட்ட, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் அந்த அக்கினிதேவனைப்பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, சுவாமி அக்கினிதேவனே! உமது இஷ்டப்படியே இவ்வனத்தை நீர் பட்சிக்கும்படி செய்வேன். இந்த கிருஷ்ணனும் நானும் சேர்ந்தால் எந்தக்காரியந்தான் முடியாது? ஆனால் இப்போது நாங்கள் ஆயுதமும் ரதமும் இல்லாதவர்களா யிருக்கிறோம். இந்திரன் ஆயுதம் முதலானதுகளோடு வந்தெதிர்த்தால், நாங்கள் ஆயுதங்களில்லாமல் எப்படி யுத்தம்பண்ணலாம். ஆகையாலே நீர் கிருபைசெய்து ஆயுதமும் ரதமுங் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் வருணனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே வருணனும்அக்கினி யிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அப்போது அக்கினி வருணனைப்பார்த்து, ஓவருணா! முன்னேசோமதேவனாலே உனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட, வில்-தூணி-தேர்-குதிரை-சக்கரம்-கெதை-முதலானவைகளைக்கொண்டுவந்து, இந்த மகானுபாவ ரிருவருக்குங்கொடு. இவர்களாலே நமக்கு வெகுகாரியங்க ளாகவேண்டி யிருக்கின்றனவென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட வருணன் அப்படியே தருகிறேனென்று சொல்லி, மகாசந்தோஷத்தோடு முன்னம் வில்லை எடுத்துக்கொடுத்தான்.

அந்த வில்லானது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றாய் நெருங்கினாலும் வெல்லக்கூடாததாகியும், மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க பிரமாணமுடைத்தாகியும், கையில் ஏந்துவோருக்குத் தேஜசையும் புகழையுங்கொடுக்கத் தக்கதாகியும், இது ஒன்றானாலும்பதினாயிரம் போன்றதாகியும் விளங்கிற்று. பின்பு இரண்டு அம்புப்புட்டில்களைக் கொடுத்தான். அவை எத்தனைநாள் எத்தனைவகை அம்புக்களை யெடுத்தாலும் மறுபடி நிறைந்தேயிருக்கும். ஒருதிவ்விய ரதங்கொடுத்தான். அதானது உருக்கிவிட்ட வெள்ளிபோன்ற நிறத்தையுடையதாகி, தேவமணி - கண்டாபரணம்-முதலான சகல லட்சணங்க ளுடையவைகளாகியும், வாயு-கருடன்-மனது-இவைகளைக்காட்டிலும் அதிக வேகங்களுடையவைகளாகியு மிராநின்ற நான்குகுதிரைகள் கட்டி, சிங்கத்தின் வால்போன்ற வாலையுடைய வானரசிங்கமானது சத்துருக்களெல்லாம் பயந்தோடும்படி நுனியில் விளங்காநின்ற பொன்னாலாகிய தடியிற்கட்டிய விசித்திரக் கொடியோடுங்கூடிப், பிரளயகால மேகத்தின் முழக்கம்போற் கிடுகிடென்று பூமியதிரும்படி யொலிக்கத் தக்கதுமாய், அனேக சாமக்கிரியைகளை வாய்ந்து, யாவராலும் வெல்லக்கூடாத சிறப்படைந்து விளங்கிற்று. அந்த ரதத்தை முற்காலத்திற் பவுனனென்கிற பிரசாபதியானவர் உண்டாக்கிச் சோமனென்கிற தேவனுக்குக் கொடுக்க, அதின்பேரில் அச்சோமனேறிக்கொண்டு அசுரரையெல்லாஞ் ஜெயித்தான். அப்படிப்பட்ட திவ்விய ரதத்தை அர்ச்சுனன் பார்த்துப் பிரதட்சணஞ்செய்து, அக்கினிதேவனையும் வருணதேவனையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, அதிலேறிக் கவசகுண்டலாதிகளை யெல்லாந்தரித்துக், கையிற் காண்டீபமென்கிற அவ்வில்லைப்பிடித்துக் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கினான். பின்பு அக்கினிபகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்குஒரு

சக்கராயுதங் கொடுத்தான். அந்தச்சக்கரமானது சுற்றிலும் ஆயிரம் அரங்களோடுங்கூடி, ஆயிரங் கிரணங்களோடுகூடிய சூரியன்போற் பார்ப்பதற்குங் கூடாத மஹாபிரகாசம் பொருந்தி, அனேககோடி அண்டங்கள் ஒன்றாய்த் திரண்டு வந்தாலும் பொடிப்பொடியாகக் குவிக்கும்படியான சக்தியுள்ளதாய், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கே இது உரித்தென்று சொல்லும்படியிருந்தது. அன்றியும் அவருக்கு ஒரு கெதாயுதமுங் கொடுத்தான். அது சுவர்னமயமாய், மேருபருவதத்திற்கு நிகரானதாய், அசுரருடைய பிராண வாயுக்களைப் புசிக்கும் மஹாசர்ப்பமென்று சொல்லத்தக்கதாய் விளங்கிற்று. இப்படிக்குவந்த இவ்வாயுதங்களெல்லாம் முன்னம் பிரம்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்டன. அன்றியும் அக்கினியானவன் இவ்விருவருக்கும் திவ்வியமாகிய ஆக்கினேயாஸ்திரங் கொடுத்தான். உடனேகிருஷ்ணனும் அந்த ரதத்தின்மேலேறி, மகாதேஜசுடைய கவசகுண்டலாதிகள் தரித்து, அர்ச்சுனனுடன் கூட விளங்கினா.

இப்படிக்குச் சகல உபகரணங்களையும் பெற்று விளங்காநின்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை அக்கினிதேவன் பார்த்து, ஓய் மகானுபாவர்களே! இனி இவ்வுலகத்தில் உங்களுக்கு யார் சமானமாவார்கள்? கிருஷ்ணனுடைய ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கத்தக்க இலக்கே கிடையாது. அர்ச்சுனனுடைய அம்புக்கு நிற்கும்படியான வீரனுங் கிடையான். ஆகையால் நீங்களிருவரும் இனி எனக்குப் புசிக்கச் செலவுகொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவே, அர்ச்சுனன் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே கையிற் காண்டீபமென்னும் அந்த வில்லையெடுத்து, நாண்பூட்டி நாணோசை கொண்டுநிற்க; அந்த நாணோசை கேட்டமாத்திரத்திலே அந்தக்காண்டாவனத்தி லிருக்கும் அசுரர்கள்-ராட்சதர்-முதலாகிய பேர்கள் இதென்ன பிரளயகாலம்போ லிருக்கிறதென்று நடுநடுங்கிப் போனார்கள். இவ்வாறாக அருச்சுனன் ஆயுதசன்னாகம் பண்ணிக்கொண்டு அக்கினியைப் பார்த்து, ஓசெஞ்சுடர்த்தேவனே! இனியெங்களுக்குக் கூடாதகாரியமொன்றுமில்லை. இந்திரன் அல்லது இன்னும் யார்தானாகட்டுந் தெரியாமையாலே எங்களோடு யுத்தத்திற்கு வருவார்களேயாகில், அதுதான் அவர்களுக்கு முடிவுகாலமென்று நினையும். அன்றியும் தேவர்களுடைய தேகங்களைக் கவசகுண்டலங்களற்று முண்டங்களாய் அறுந்து வீழ்ந்திருக்கப் பார்க்குங் காலமாகும். என்றுசொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய முகத்தை நோக்கிக் குறிப்பறிந்து மீட்டும் அக்கினிபகவானைப் பார்த்து, ஓ வன்னித்தேவே! இனிநீர் வனத்திற் பிரவேசித்து உமது அலுவல்களை எல்லாந் தீரப்பாருமென்று சொல்லினான்.

அந்தத் தேவனும் வெகு ஆனந்தமடைந்து, இவ்விருவரிடத்திலும் விடைபெற்று அவ்வுருவைவிட்டுத், தேஜோமயமாய் அண்டக்கூடாத உட்டணமுள்ள ரூபமடைந்து பாய்ந்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்து, க்ஷணகாலத்திலே அவ்வனமுழுவதுஞ்சூழ்ந்துகொண்டு, படபடாவென்று மூங்கில்கள் முதலாகிய மரங்கள் வெடிக்கவும், அனேகமரங்கள் பொரிந்துகரிகரியாய் வீழவும், ராட்சதர் ஆகாசத்தில் நாக்கை நீட்டியதுபோற் சுவாலைகள் நாலுபக்கங்களிலும்விளங்கவும், அனேக ஜெந்துக்கள் மகாபரிதாபப்பட்டு ஓடமாட்டாமலு மிருக்கமாட்டாமலும் பொரிந்துகரிந்து சாம்பராய்க்குவியவும், சிங்கம்-புலி-யானை-முதலாகிய மிருகங்களெல்லாம் வீறிட்டு மூலைமூலைக்கும்ஓடி எங்குந் தீச்சூழ்ந்துகொண் டிருக்கிறபடியினாலே சுருண்டுவிழவும். அனேக ஜெந்துக்கள் வேகும்போது அவைகளுடைய தேகங்கள் வெடித்து அதிலிருக்கும் நீர்தெறிக்கவும், அதைச் சில ஜெந்துக்கள் தாகம் பொறுக்கமாட்டாமல் நாக்கையேந்திக் குடிக்கவும், அப்போது அந்தத் தேகங்களும் முடிவில்தீய்க்கு இரையாய்விழவும், இவ்வாறாகப் பிரளயகாலம்போல் அவ்வனம் எரிந்து நாசமாய்ப்போக, அவ்வனமுழுவதுஞ் சுற்றிக்கொண்ட தீயானது கனக நிறமாய்விளங்கும் மேருபருவதம்போல் விளங்கிப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

சுவேதகிராஜன் சரித்திரம்.

இப்படி சொல்லிக்கொண்டு வரும் வைசம்பாயனமகாமுனியை நோக்கி ஜெனமேஜெய மகாராஜன் சொல்லுகிறான்: ஓ சுவாமி! அக்கினிபகவான் இந்தக் காண்டவவனத்தைத் தகிக்கக் கருதியதற்குக் காரணமென்ன? அதை யோசித்தால் எவ்வளவேனுந் தோணப்படவில்லை. ஆகையால் அதற்கு என்னகாரணமோ? அதைத் தேவரீர் கிருபைசெய்து அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வணங்கினான். அதுகேட்ட வைசம்பாயனமுனிவர்-ஓ ராஜனே! அப்படியா? சந்தோஷமாயிற்று. அதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்: முற்காலத்திற் சுவேதகியென்று ஒரு மகாராஜன் இருந்தான். அவன் மகா தரும நிலையுள்ளவன். எப்போதும் யாகஞ்செய்கிறதும், தானஞ்செய்கிறதுமே தொழிலாயிருந்தான். இப்படி யிருக்க-அவனுக்கு ஒருகால் நூறுவருஷகாலம் ஓய்வில்லாமல் யாகம்பண்ண வேண்டுமென்கிற மனமுண்டாயிற்று. அதற்காக அந்தராஜா நெடுநாளாய் யாகஞ்செய்விக்கும் பிராமணனைத்தேடி, எவர்களைப் பிரார்த்தித்தாலும் ஒருவரும் அங்கீகரிக்காமற்போக, அப்போது அந்தராஜா மிகவும் விசனமடைந்து, ஆச்சிரமங்களிற்போய் அங்கிருக்கும் முனிவர்களைக் கண்டு, சுவாமிகளே! அடியேயென்ன பாவியா? பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யத் தகாதவனா? அல்லது லோபியா? எந்தக் காரணத்தினால் என்னிஷ்டப்படி நீங்கள் யாகஞ்செய்கிறதில்லையென்கிறீர்கள்? நான் அயோக்கியனென்று தோற்றமாகில் என்னைச்சாதிக்குப் புறம்பாக்கிவிடுங்கள். யோக்கியனென்று தோற்

றமாகில் யாகஞ்செய்வியுங்கள். என்றுசொல்லியதைக்கேட்ட அந்தமுனிவரெல்லாம் ஓய் ராஜனே! ஒருக்காலும் நீ பாவியல்ல பெரியோர்களை யாதரிக்காதவனுமல்ல லோபியுமல்ல யோக்கியன்தான் ஆனால் உன்னிஷ்டப்படி யாகஞ் செய்விக்காமற் போவதற்குக் காரணம் யாதெனில், நூறுவருஷகாலம் நித்திரை முதலானவைகளைத் துறந்து வருத்தப்படமாட்டாமைதான் நாங்களெல்லாம் தவங்களினாலே வதங்கியிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்த வருத்தத்தையுஞ் சகிக்கமாட்டோமென்று சொல்ல, அரசன் அதுகேட்டு, ஆனால் நான் நினைத்தயாகத்தை விட்டுவிடுகிறதா? உங்களை யான் பலவாறு கேட்டுக்கொண்டும் உள்ளமிரங்காவிட்டால் நான் இப்படி அன்னியாயமாய்ப் போகலாமா? என்று கூவினான். அந்தரிஷிகள் எதிவன் பிடிவாதக்காரனாயிருக்கிறானென்று அவனைப்பார்த்து, ஓய் ராஜனே! நீயென்னசொன்னாலுஞ் சரி: எங்களாலாகாது. அப்படி உனக்கு அகத்தியமாய் அந்தயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்றிருந்தால், சிவனைப் பணிந்துகேள். அவர் உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவாரென்று நிகழ்த்த, அந்தவேந்தனுஞ் சீக்கிரமாய்க் கைலாசபருவதத்திற்குப்போய், மகாநியமத்தோடு சிலகாலம் பன்னிரண்டுநாளுக் கொருதரம் போசனஞ் செய்கிறதும், சிலகாலம் பதினாறுதினங்களுக் கொருதரம் போஜனஞ் செய்கிறதுமாகி, ஆகாரத்திலுங் காய் கிழங்குகளே யல்லது வேறில்லாமல், முக்காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, இரவுபகலறுபதுநாழிகையும் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் பண்ணிவந்தான்.

இப்படிக்கு ஆறுமாதந்தவஞ்செய்யவே உருத்திரமூர்த்தி பிரசன்னராகி வந்து, இந்தராஜாவைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! உன்தவத்தினாலே சந்தோஷப்பட்டேன் உனக்கென்னவேண்டுங் கேளென்ன, யானினைத்தயாகம் நிறைவேற்ற வேண்டியதற்கான காரியமாகவேண்டுமென்று சொல்ல, அதற்குப் பரமசிவன் கொஞ்சம் புன்னகைகொண்டு, ஓ அரசனே! யாகஞ்செய்விக்கிறதைக் குறித்து நமக்கு அதிகாரமில்லை ஆகிலும் நீ மிகவும் நம்மைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தபடியால், எப்படியாகிலும் யாகத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். அதற்கு ஒருகாரியம் நீ செய்யவேண்டும் அதாவது பன்னிரண்டு வருஷங்கள் நீ சகல நியமங்களோடுங்கூடி மகாபரிசுத்தனாகி, யானையின் துதிக்கையளவாகிய நெய்யின் தாரையாலே ஓய்வில்லாமல் அக்கினியைத் திருப்தி பண்ணவேண்டும். இப்படிசெய்தபின் உன்னிஷ்டஞ்சரியாய் நிறைவேற்றப் படுமென்ன, அந்த அரசனும் அப்படியே பன்னிரண்டு வருஷங்கள் மகாவிரதத்தோடு நெய்யினால் அக்கினியில் ஆகுதிசெய்து வந்தான். பரமசிவமூர்த்தியானவர் மீட்டும் அவனிடத்து வந்து சந்தோஷப்பட்டு, ஓ ராஜனே! நீ மகாயோக்கியன் நான் நேரில் யாகஞ்செய்விக்கக் கூடாது. ஆனால் நம்முடைய அமிசத்தினாற் பிறந்த தூர்வாசர் என்கிற ஒருமகாரிஷி யிருக்கிறார். அவர் உனக்கு யாகஞ்செய்விப்பாரென்று சொல்லித், தூர்வாசரையழைத்து, ஓய் முனிவரே! நீர் இந்த ராஜாவின் இஷ்டப்படியாகஞ்செய்வியுமென்று கட்டளையிட, அந்தரிஷியும் அப்படியே செய்கிறேனென்று ராஜாவினிடத்தில் வந்து, வேண்டியவைகளைச் சீக்கிரத்திற் சம்பாதியுமென்று சொல்லிப்போய்த்தகுந்த பிராமணர்களை யழைத்துவந்தார். ராஜாவும் சகலசாமக்கிரியைகளையுஞ் சித்தம்பண்ணிக்கொண்டு தீக்ஷைபடைந்து, அந்த ரிஷியைக்கொண்டு யாகத்தை நிறைவேற்றி, அவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த தட்சணைகொடுத்துப் பூசித்து அனுப்பிவிட்டான். அதினாலே அக்கினிபகவான் அக்கினி மந்தப்பட்டு, அற்பமாகிய தேஜசுடையவனாகி, வலிமை இல்லாமல் நோய்பிடித்துப், பிர்மாவின் சபைக்குப்போய் அவரைத் தண்டனிட்டு, சுவாமி! அடியேனுக்கு ஏனிப்படி தேஜசும் பலமுங் குறைந்துபோயின? இதற்கு நானென்ன செய்யவேண்டியது? எப்படியாகிலும் நான்முன்போல ஆகும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்குப் பிரமன் சிறுநகைநகைத்து, ஓ அக்கினி! நீ பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஓய்வில்லாமல் நெய்யுண்டபடியினாலே, உனக்கு அக்கினி மந்தப்பட்டு இப்படிப்பட்ட நோய் சம்பவித்தது. இதற்குப் பரிகாரமென்னவென்றால் முன்னாலே நீ சாம்பலாக்கிப்போட்ட காண்டவவனமானது மிகவுஞ் செழிப்பாய் வளர்ந்து, அநேகர் துஷ்டஜெந்துக்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிறது. அதை மறுபடியும் நீ புசிப்பதுதான் இந்த நோய்க்குப் பரிகாரம். ஆகையால் விரைவில் அவ்வனத்தைப் புசித்துவிடென்று கட்டளையிட, அது கேட்ட அந்த அக்கினி மிகவுஞ் சீக்கிரமாய்ப் பூமிக்குவந்து, அந்தவனத்தை நாற்புறத்துங் கவிந்து சூழ்ந்துகொண்டான்.

இப்படி சூழ்ந்துகொள்ளவே அந்தவனத்திலிருந்த யானைகளெல்லாந் துதிக்கைகளாலே நீரைக்கொண்டு சொரிந்தும், அநேகந் தலைகளுள்ள நாகங்கள் வாய்களால் ஜலங்களைமொண்டு பொழிந்தும், மற்றுமதிலிருந்த அனேகம் ஜெந்துக்களும் இவ்வாறு நாநாவித உபாயங்களைக்கொண்டு அக்கினியை அணைக்கும்படியான பிரயத்தினம் செய்ததினாலே, அக்கினிதேவன் அவ்வனத்தை யெரிக்கமாட்டாமல் வெகு பிரயாசப்பட்டு, மீட்டுமவன் மிகுந்த சுவாலைகளோடுங் கூடியெரிக்கவாரம்பிக்க, அந்தஜெந்துக்களும் அணைக்கவாரம்பிக்க, இவ்விதமாய் ஏழுதரம் அக்கினியானவன் யத்தினப்பட்டும் உடனுக்குடனே அணைக்கப்பட்டபடியாலே, அக்கினி வியசனத்தையும் வாட்டத்தையுமடைந்து, பிர்மாவினிடத்திற்குப்போய் நடந்ததையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட பிர்மாவானவர் ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து, அக்கினிதேவனைப்பார்த்து,

காண்டவவனத்திற்பிரவேசிப்பதற்குத்தகுந்த உபாயமொன்று இப்போதுதானெனக்குத் தோற்றிற்று. அதென்னவென்றால்-நரநாராயணர்களிருவர் தேவகாரியத்திற்காகப் பூலோகத்தில் அர்ச்சுனனாகவும்-கிருஷ்ணனாகவும் - அவதரித்திருக்கிறார்களல்லவா? அவர்களிப்போது காண்டவவனத்தின் சமீபத்தில் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை உனக்குச் சகாயஞ் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து ஏற்படுத்திக்கொண்டாயேயானால், எளிதில் அவ்வனத்தை எரிக்கலாம். அவ்விருவருந் தேவரெல்லாந் திரளாய் வந்தெதிர்த்தாலும வெல்லத்தக்க வல்லமையுள்ளவர்கள் சீக்கிரமாக நீபோய் அவர்களை யாசியென்று சொன்னான் அதைக்கேட்டுத் தான் அக்கினிதேவன்வந்து அவர்களையாசித்ததும், அதற்கவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு அவனை ஆயுதமுதலியவைகள் கேட்டதும், அவன் அவ்வாறேகொடுத்ததும், பின்பு அவனை ஏவியதும், அவன்போ யெரித்ததுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிமுடித்து, அதற்குமேல் நடந்தசரித்திரத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இவ்வாறாக அக்கினியானவன் வனத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு எரிக்கக், கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தேரின்மேலேறி நாலுதிக்குகளிலுஞ் சுற்றிக்கொண்டு, அவ்வனத்திலிருக்கும் ஜெந்துக்கள் அப்பாலுமிப்பாலும் ஓடிப்போகவொட்டாமல் துரத்தியடித்து அவ்வனத்திலேயே போகச்செய்து, அக்கினிக்குமிகவுஞ் சகாயஞ்செய்து வந்தார்கள். அதனாலே அக்கினியானவன் பயமற்றவனாய், உச்சாகத்துடனே வனமுழுவதையுந் தகித்தான் அவ்வனத்திலிருக்கும் ஜெந்துக்களிலும்-மாமுதலானவைகளிலும் - சாம்பராயினவைசில. தேம்பலாயினவைசில. கரிந்துபோயினவைசில. பொரிந்துபோயினவைசில. எரிந்துபோயினவை சில. விரிந்துபோயினவை சில பாதி யெரிந்துமுறிந்தவை சில. மோதிவிழுந்து எரிந்தவை சில. சிதறிப்போயினவை சில. பதறிபபோயினவை சில. இப்படியாகவே சிலஜெந்துக்கள் குட்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டும், சிலஜெந்துக்கள் தாய்களிடம் ஒட்டிக்கொண்டும். சில ஜெந்துக்கள் தந்தையைப் பற்றிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் வெந்ததைச் சுற்றிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் ஓடவிடமில்லாமற் கதறி யழுதுக்கொண்டும், சிலஜெந்துக்கள்நாட விடமில்லாமற்பெதறி உதறிக்கொண்டும், சிலஜெந்துக்கள் மொத்தை மொத்தையாய் வெந்துகொண்டும், சிலஜெந்துக்கள் பத்தல்பத்தலாய்நொந்துகொண்டும், சிலஜெந்துக்கள் பரிதாபமாகப் பற்களைத் திறந்துகொண்டும், சிலஜெந்துக்கள் பயப்பீதியினால் நாக்குகளை நீட்டிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் உயரவெழும்ப அவ்வனத்தின்மேற் கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற அக்கினிச்சுவாலைகளாலே கொளுத்தப்பட்டு அதில் விழுந்திறந்ததுகள். சிலஜெந்துக்கள் சிறகெரிந்து பறந்து போகவொட்டாமல் அவ்விடத்திலேயேபுறண் டழிந்ததுகள். அவ்வனத்திலிருக்குந் தடாகத்து நீர்களெல்லாங் கொதித்துப்போகவே மீன்-ஆமை-முதலான நீர்வாழுமுயிரெல்லாஞ் சமைந்துப்போனதுகள் அவ்வனத்திலிருக்கும் புதர்களெல்லாம் பஸ்மீகரித்துப் போகவே அவற்றிலுள்ள நாகம்-தேன்-முதலான பண்வாழுமுயிரெல்லாங் குமைந்து போனதுகள். இவ்வாறு ஊழிக்காலத் துண்டாகும் வடவையைப்போல நாற்றிக்குகளையும் வளைந்து எரிகின்ற அக்கினியானது எந்தெந்த ஜெந்துக்கள் தன்னிடத்தில் படிகின்றனவோ? அந்தந்தச் செந்துக்களின் ரூபங்கொண்டு விளங்கியது. மஹாபலமுள்ள சிலசீவன்கள் வெகுவேகத்தோடு ஆகாசத்தில் எழும்ப, அர்ச்சுனன் அவைகளையெல்லாம் அம்புகளாற்றாழ்த்திக் கனலிலே வீழ்த்தினான்.

தேவர்கட்கும் அருச்சுனனுக்கும் நடந்த உயுத்தம்.

இந்தப்படிக்கு ஆகாசத்திலும் பூமியிலுமிருக்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் பொரிந்து போகும்படியாக அனலானது அவ்வனத்தைச் சூழ்ந்து நாசஞ்செய்ய, தேவர்களெல்லாஞ் சகிக்கமாட்டாமல் இந்திரனிடத்திற்குப்போய், ஓ தேவேந்திரனே! உமது காவலிலிருக்கின்ற காண்டவவனத்தை அக்கினியானவன் அருகிலிருக்குஞ் சகலசராசரங்களோடுகூடச் சாம்பராக்குகிறான். ஐயோ! இதென்ன பிரளயகாலம்? மூன்றுலோகமும் வெந்து போகத்தக்கதாயிருக்கிறதேயென்று முறையிட, அதுகேட்ட தேவராஜன் ஓடிவந்து பார்த்து, மிகுந்த வியசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, அவ்வனத்திற்கு ஆபத்தை நீக்கவேண்டுமென்று மேகங்களையெல்லாங் கூப்பிட்டு, ஆகாசத்தைக் கவிந்து நாற்றிசையிலும் பெரிதாகிய தாரைகளாக வருஷிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். அவைகள் பெய்யும் மழைகளெல்லாம் அவ்வனலின் உக்கிரத்தினாலே நெய்யாகுதிகொடுக்குந் தன்மைபோல உறிபப்படவும், அதுகண்ட இந்திரன் மீட்டும் பிரளயகால மேகங்களைக் கொண்டு பெருமழை பொழியச்செய்ய, அந்த மழைநீர்களாலே அவ்வக்கினி யொருபக்கத்திலணைய, அதனாலே பெரும்புகை யெழும்பிச்சூழ, அப்புகையினாற் சிற்சில ஜெந்துக்களிறந்தன. இவ்விதமாக இந்திரன் மழைபொழிந்து அனலை யவிப்பதைக்கண்ட அர்ச்சுனனானவன் கோபாக்கினியோடு சரமாரிபொழிந்து அவ்வனத்தில் ஈ-கொசுகு-முதல் உள்ளே நுழையாதிருக்கும்படிக்கும், உள்ளேயிருக்கிற உயிர்ப்பிராணிகள் வெளிப்படா திருக்கும்படிக்கும், அவ்வனத்திற்குச் சரக்கூடங் கட்டிவிட்டான். தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அப்போது அவ்வனத்திலிருக்கும் தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயிருக்க, அவனுடைய குமாரனாகிய அசுவசேன னென்பவன் இ

றுவனுகைடால் தவித்துத் தாயைப்போய்க் கட்டிக்கொள்ள, அந்நாககன்னியுங் குட்டியை வாயினல் தலைமுன்னுதாக விழுங்கிக்கொண்டு வெளியிற்போகப் புறப்படுமளவில், அர்ச்சுனன் தீக்ஷண்யமாகிய ஒரம்பினுலே அப்பெண் பாம்பினுடைய தலையையறுத்துப்போடவே; அந்த அசுவசேனனென்கிற பாம்புக்குட்டியானது அந்தரத்தில் தவிக்க, அதுகண்ட இந்திரன் பெருங்காற்ருேடுங்கூடிய மழையொன்று உண்டாக்கி, அர்ச்சுனனுக்குத் திப்பிரமை யுண்டாகச்செய்து, தன்தோழன்பிள்ளையாகிய அசுவசேனனைத் தப்புவித்துக்கொள்ளும்படி காப்பாற்றினுன்.

பின்பு அர்ச்சுனனுனவன் இந்திரன் செய்த மாயத்தைக்கண்டு மிகவுங் கோபமடைந்து, ஆகாசத்தி லெழும்பும் பட்சி முதலானவைகளை அர்த்தசந்திர பாணங்களாலே இரண்டுமூன்று துண்டுகளாகத் துண்டித்து, தனது இலக்குக்குத்தப்பிப்போன பாம்புக்குட்டியை மிகவுங் கோணலாகச் சஞ்சரிக்கும்படி சபித்தான். கிருஷ்ணனும் அக்கினியைப்பார்த்து, நீ அக்கொடியபாம்பை விட்டுவிட்டபடியால் ஓரிடத்திலும் நிலையில்லாதவனுகக்கடவாய் என்று சபித்தார். அப்போது அர்ச்சுனனுனவன் ஆகாசத்திலிராநின்ற இந்திரனைப்பார்த்து, அவன் பாம்புக்காகச் செய்த வஞ்சனையால் மிகுந்த கோபத்துடனே அவன்பேரில் அம்புகளைத் தொடுத்துவிட, இந்திரனும் மகாகோபமடைந்து திவ்வியமாகிய ஒரு அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அந்த அஸ்திரமகிமையினுலே ஊழிக்காலத்தின் காற்றுக்குச் சமமாகிய பெருங்காற்றும்-வானமிடிந்து விழுகின்றதென்று சொல்லும்படியாகப் பயங்கரமாகிய குமுறலும்-ஜனங்களுடைய கண்கள் சிதறிப்போகும்படியாகப் பிரகாச வேகமுடைய மின்னல்களும்-கறுத்த மலைகள்போன்ற மேகங்களும் உண்டாகி, ஆகாசமெல்லாங் கம்மிக்கொண்டு, ஒரு நிமிஷத்திற் பூலோகம் நீரி லமிழ்ந்துபோகத் தக்கதாகிய பெருமழைபொழிய, அதனுலே அக்கினியானவன் சுவாலைகளடங்கிப் புகைசூழ்ந்து பரிதாபப்பட்டு நிற்க, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் மிகவும் ஆக்குரோஷத்துடனே வாய்வாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய, அந்த வாய்வாஸ்திரத்தின் வேகத்தினுலே மேகங்களெல்லாம் மூலைக்கு மூலை சிதற அடிக்கப்பட்டு, மழைநீரெல்லாம் வற்றிப்போய்ச், சுபாவமாய் அந்தந்த வஸ்துக்களிலிருக்கும் ஈரங்களுமுலர்ந்து, ஆகாசம் நிர்மலமாகி மகா உக்கிரமாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவே; அக்கினிபகவான் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே வளர்ந்து, மிருகங்கள் - பக்ஷிகள் - அசுரர்கள் - முதலாகிய ஜெந்துக்களுடைய தேகங்களினின்று ஒழுகாநின்ற நிலைத்தண்ணீர் முதலான ரசங்களாகிய நெய்களால் ஆகுதியடைந்து, ஒரு நிமிஷத்தில் முன்போல் வனமுழுவதுஞ் சூழ்ந்தெரித்தான்.

இப்படி கிருஷ்ணர்ச்சுனருடைய பலத்தினுல் அக்கினிதேவன் இவ்வனத்தை நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அதிலிருந்த நாகர்-கருடர் - முதலாகியவர்களெல்லாம் இவ்விரண்டு வீரரையுங் கொல்லவேண்டுமென்று பயங்கரமாகிய ரூபங்களோடு எழும்பி ஆகாசத்தில்வர, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் கூர்மையாகிய அம்புகளினுலே துண்டுதுண்டாயறுத்து அந்த அனலிலேயே ஆகுதிசெய்ய, அதுகண்டதேவர்களுங் கந்திருவர் - கின்னரர் - இயக்கர் - முதலாகியபேர்களும் மிகவெகுண்டு, கத்தி - கேடயம்-தண்டு-வில்-சக்கரம்-சூலம்-முதலாகிய சகல ஆயுதங்களுமேந்தி, முடிவுகாலத்துக் கடலொலிபோற் சிங்கநாதஞ் செய்துகொண்டுவந்து வானமெல்லாம் நிறைபநின்ருர்கள். பின்பு அவர்களெல்லாம் ஒருங்கே தங்கள் தங்கள் வல்லமைக்குத் தக்கபடி யொருகணப்பொழுதில் அவ்விரண்டு வீரரு மிருக்குமிடங்கூடத் தெரியவொட்டாமல் ஆயுதங்களை வீசிநிரப்ப, அந்தக் கிருஷ்ணர்ச்சுனர்களிருவரும் தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தினுலே அவைகளையெல்லாம் நீக்கிக்கொண்டு, அர்ச்சுனன் அத்தேவர்கள் முதலானவர்களையும், கிருஷ்ணன் அசுரர் முதலானவர்களையும், அம்புகளினுலும்-சக்கரத்தினுலும் - கைவேறு - கால்வேறு - தலைவேறு - உடல்வேறுகச் சின்னபின்னமாயறுத்துச், சிலதுண்டங்கள் ஆகாசத்திலெழும்பி விழவும், சில முண்டங்கள் பூமியில் விழுந்து சிதறவுமாகத், தேவாசுர சைனியங்களெல்லாம் எழும்பிவருஞ் சமுத்திரங்கள் பெருமலைபோன்ற கரைகளால் தடுக்கப்பட்டு வேகமோய்ந்து பின்னிடுவதுபோல் ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாமற் பதைபதைத்துப் புறமுதுகிட்டு ஸ்தம்பமாய் நிற்கவே; இந்திரன் அதுகண்டு, வெள்ளிமலைக்கு நிகராகிய அயிராவதமென்னும் யானைமேலேறி, வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தித், தன் சேனையைப்பார்த்து, நீங்கள் ஏன் பின்னிடுகிறீர்கள்? பயப்படாதேயுங்கள். மனிதருக்கு நாம் பயப்படுகிறதா? வாருங்கள் அவர்களைப்பிடித்துச் சிதைத்துப் போடுவோம் என்று சொல்லி ஆகாசத்திலுலவுஞ் சிங்கம்போற் பாய்ந்து வந்தான்.

இவ்வாறு இந்திரன் வச்சிராயுதமெடுத்துப்பாய்வதைக்கண்டு உச்சாகமடைந்த இயமன் காலதண்டத்தையும், குபேரன் சிவிகையென்னும் ஓர்விதக் கத்தியையும், வருணன் பாசத்தையும், சிவன் பினுகமென்னும் வில்லையும், அச்சுவனிதேவர்கள் எரிந்துகொண்டிருக்கு மோஷதிகளையும், தாதா என்பவன் தநுசையும், ஜயனென்பவன் உலக்கையையும், துவஷ்டா என்கிறவன் பருவதத்தையும், சுப்பிரமணியர் சக்தியையும், மிருத்தியு கண்டகோடாலியையும், சூரியன் பயங்கரமாகிய பெருந்தடியையும், மித்திரன் என்பவன் சக்கரத்தையும், பூஷா என்பவன் வில்லையும், பகன் என்பவனும் - சவிதாஎன்பவனும்-கத்திகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, பின்னும் ஏ

காதசருத்திரரும்-அஷ்டவசுக்களும்-சப்தமருத்துக்களும்-விசுவதேவரும்-சாந்திபரும்-தத்தம் தேஜோமயமாகிய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று ஞாத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்விதமாகத் தேவரெல்லாம் ஒன்றாய் வரக்கண்டும் அவ்விரண்டு வீரரும் அஞ்சாமல், தைரியத்துடனே வில்லுகளைபெடுத்து வளைத்து நாண் பூட்டி நாணோசைகொண்டு, விசித்திரமாகிய அம்புகளைத்தொடுத்து, ஆயிரம் பதினாயிரமாக வருஷித்துத், திரண்டுவரும் வெள்ளத்தை அணைபோட்டுத் தடுப்பதுபோல் அந்தத்தேவர் சேனையைக் கைகாலசைக்கவொட்டாமலும், அவர்கள்விடும் ஆயுதங்களை அவர்கண்மேலேயே விழும்படியாகவும் அடித்துவர, அதை ஆகாசத்தில் வந்திருக்கும் முனிவர்கள் பார்த்து, இதென்ன ஆச்சரியம்? தேவர்களை அலட்சியமாய் எதிர்த்து வெற்றிபெறும் வீரரைப் பூமியில் நாமெப்பொழுதுங் கண்டதில்லை. ஆனாலிவர்கள் சாக்ஷாத் நரநாராயணர்களானதையால், இப்படிப்பட்ட சக்தி இவர்களுக் குண்டாயிருக்கிறது. இனி இவர்களோடு தேவர்கள் யுத்தம்பண்ணுவது வீணென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இப்படியிருக்க-இந்திரனானவன் தேவர்கள் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுடைய பாணங்களுக்கு எதிர்நிற்கமாட்டாமற் பயந்து தன்னிடத்திலேயேவந்து சேரக்கண்டு, இவ்விருவர்களுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு மிகவுமாச்சரியப்பட்டு, மறுபடியு மிவர்களுடைய நிர்வாகத்தை முற்றுமறிவோமென்று எல்லாத் தேவர்களையுங் கூட்டிக் கொண்டுவந்து மிகவு மதிகமாகிய கல்மாரிபொழிய, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் உக்கிரமாகிய அனேக பாணங்களைத் தொடுத்துவிட்டு, அந்தக் கல்மாரியைத் தடுத்துக் கற்களைப் பொடியாக்கித் திக்குகள்தோறும் வீழ்ந்து பரவும்படியாகப் பறக்கவடித்தான். அப்போது தேவராஜன் தன்முயற்சி வீணாய்ப்போனதைக்கண்டு மறுபடியும் மலைமலையாய்க் கல்மழைபொழிவித்தான் பின்னும் அர்ச்சுனன் அனேகமாயிரம் பாணங்களைவிட்டு அந்தமலைகளைத் துண்டித்துத் தள்ளினான். அந்த மலைத் துண்டங்களானவை ஆகாசமிடிந்தால் அதின் துண்டங்கள் சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களுடனே கூடிக்கொண்டுவிழுந்தா லெப்படி யிருக்குமோ? அப்படி பலவர்ணமும் பளபளப்புமுள்ள கல்முதலானவைகளோடு கூட அந்தக் காண்டவ வனத்திலேயேவிழ, அதுகளினாலே அவ்வனத்திலிருக்கும் அசுரர்கள்-இராக்கதர்கள்-இயக்கர்கள்-பிசாசர்கள்-பூதர்கள்-நாகர்கள்-சிவிங்கிகள்-கரடிகள் - புலிகள் - யானைகள் - சிங்கங்கள் - எருமைக்கடாக்கள்-ரிஷபங்கள் - முதலாகிய ஜெந்துக்களெல்லாம் நசுங்கி, நாக்கைக்கடித்தவைசில, கண்பிதுங்கினவைசில, மண்டையுடைந்தவைசில, தொண்டை யடைந்தவைசில, காலொடிந்தவைசில, கையறுந்தவை சில, கழுத்தறுந்தவைசில, குடல் பிதுங்கினவைசில, உடலற்றவைசில, இப்படியாக விநாசமடைந்து கதறிக்கூவித் தீப்பட்டெரிந்துபோயின. சிலஜெந்துக்கள் எழும்பி அவ்வனத்தைபெரிக்கும் அக்கினியினுடைய படபடாத்கார வோசையைக்காட்டிலு மதிகமாய் ஆகாசமிடியும்படியாகக் கூச்சலிட்டுக், கையிலாயுதங்களுடனே வனமெரிந்துகொண் டிருப்பதைச் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிராநின்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள்மேற் பாய, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் தேஜோமயமாய் விளங்காநிற்கிற தமது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய, அந்தச் சக்கராயுதமானது அசுரர்-ராக்ஷதர் - பிசாசங்கள்-முதலாகியவைகளின் தேகங்களைச்சிதைத்து நெருப்பில் தள்ளி மறுபடியுங் கிருஷ்ணனுடைய கையில் வந்தேறிக்கொள்ள, இப்படியே அவ்வனத்தில் நின்றுந் துஷ்டப்பிராணிகள் எழும்புந்தோறும அந்தச் சக்கராயுதமானது கிருஷ்ணனால் விடப்பட்டு அவைகளை நாசஞ்செய்து, அவ்வுதிரங்களினாற் பூசப்பட்டநிறத்துடன் தன்னையேந்துவோன் கையிற் பொருந்திக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறாகப் பிரளயகால உருத்திரன்போல் விளங்குங் கிருஷ்ணனையும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்த தேவர்களும் அசுரர்களும் பயந்து நடுநடுங்கி, நாவுலர்ந்து, மெய்சோர்ந்து, மிரளமிரள விழித்துக்கொண்டு, அசேதனப் பிராணிகள்போல் அசைவற்று நின்றார்களேயன்றி ஒருவனாகிலும் இவ்விருவருடைய எதிரில் வந்து நிற்கமாட்டாமற் போனார்கள். இவ்விதமாக அக்கினியை யவித்து அவ்வனத்தைக் காக்கும் முயற்சி யெவ்வளவுசெய்தும், பயன்படாமல் அடிபட்டு வேதனையடைந்த அத்தேவர்கள் முதலானோர் திரும்பியோடினார்கள். தேவேந்திரன் கிருஷ்ணார்ச்சுன ரிருவரையும் பார்த்து, ஒருபக்கத்தில் ஆச்சரியமும்-ஒருபக்கத்திற் கோபமும்-ஒருபக்கத்தில் துக்கமும்-ஒருபக்கத்தில் அவமானமுமாக மயங்கி நிற்குமளவில், ஆகாசத்தில் அசரீரி தோன்றி, அந்தத் தேவராஜனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று ஓ தேவராஜனே! நீ உனது சினேகிதனாகிய தட்சகனைக்குறித்து மிகவும் விசாரப்படுகிறாய். அப்படி விசாரப்படவேண்டாம். இவ்வனம் தீப்படுங்காலத்தில் அவன் குருக்ஷேத்திரம் போயிருந்தானதையால், இத்தீயினால் அவன் சாகவில்லை. அன்றியும் மனிதராலே நமக்கு அவமானம் வந்ததென்று விசாரப்படுகிறாய். அதையும் விட்டுவிடு. இதோ நீலமேகம்போற் கறுத்த திருமேனியும், மின்னற்கொடிபோல் விளங்கும்பீதாம்பரமும், பரந்துயர்ந்தமார்பிற் சூரியன்போன்ற இரத்தினாபரணமும், நீலத்தூண்கள்போல் முழங்காலளவு நீண்டுதிரண்ட திருக்கைகளும், அன்றபூத்த செந்தாமரை மலர்களுக்கொப்பாகிய திருக்கண்களுமாய்க், கையிற் சுவாலைகளாகிய மாலைகளால் விளங்காநின்ற சக்கரமேந்திநிற்கிறவர்யாரென்றால்; இவ்வுலகங்களை

யெல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப் பரம்பொருளாகிய ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தி. அவர்பக்கத்தில் ரூபத்திலும் பலத்திலும் அவரோடொத்து, கையிற்காண்டீபமென்னும் பெரியவில்லையேந்தித், தட்சகனுடைய யாகத்தை யழிக்குங்காற்பினாகமென்னுங் தனுசையேந்தி உக்கிர ரூபமாயிருந்த வீரபத்திரர்போற்கோபாவேசங் கொண்டிருக்கிறவர், அவருடைய அமிசம்பெற்றசிஷனாகிய நரனென்பவர்தான். இவ்விருவரோடும் சண்டைசெய்துவெற்றிபெறயார்வல்லவராவார்கள்? வீணாக ஏன் எதிர்க்கிறாய்? ஒருபோதும் இவர்களுடைய எண்ணத்தைத்தடுக்கக்கூடாது இவர்களுடைய ஸ்வரூபமும்-பலமும்-பராக்கிரமமும்-உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்க, ஏது நீ தெரியாதவன்போல் யுத்தஞ்செய்யவந்தாய் துஷ்டநிக்கிரகமுஞ் சிஷ்டபரிபாலனமுஞ் செய்வதற்காக அவதரித்த இந்த மகாநுபாவர்களைப் பூசிப்பதே நன்மையானது, எதிர்ப்பது நன்மையன்று உன்னதாகிய இவ்வனம் அழிந்துபோகிறதென்றுவியசனப்படவேண்டாம். இவ்வனமும்இதிலுள்ளஜெந்துக்களும் அழியவேண்டிய விதியை யோசித்துப்பார்த்துச், சுகமாய்ச்சுவர்க்கம்போய்ச்சேரென்று அசரீரிசொல்ல; அதுகேட்ட இந்திரன் யோசித்துப் பார்த்துச், சரிதானென்று நினைந்து கோபத்தையும்மானத்தையும்விட்டுத், தனதுஐராவதமென்னும்யானையின்மேலேறிச் சுவர்க்க லோகத்திற்குத் திரும்பினான். இப்படி இந்திரனே திரும்பினதைக்கண்டமற்றதேவர்கள் முதலிய யாவரும், மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவன்கூடவே சூழ்ந்துகொண்டுதங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்: இப்படியாக இந்திரனும் தேவர்களும் சண்டையைவிட்டு ஓடியதைக் கண்ட கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே கங்நாதஞ்செய்தார்கள். பின்பு இவர்கள்யாதொரு சங்கையுமற்றவர்களாய், அக்கினியைக்கூவி அவ்வனமடங்கலும்புசிக்கச்செய்ய அக்கானகத்திலிருக்குஞ் சீவஜெந்துக்கள் அப்பாலிப்பாலசையாமல் அவ்வக்கினிக்கேயிரையாயின. அர்ச்சுனனும்ஓரம்பினால்நூறு ஜெந்துக்களையும், நூறு அம்புகளால் ஒரு ஜெந்துவையும், அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி பாணப்பிரயோகஞ்செய்து அக்கினியில் வீழ்த்திக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படியாக அக்கினிபகவான் சஞ்சீவிமுதலிய ஒஷதிகளைத்தின்று, சகல ஜெந்துக்களுடைய மாமிசங்களைச் சாப்பிட்டு, அவைகளின் உதிரம்-சிலைத்தண்ணீர்-முதலாகிய ரசங்களைக் குடித்து மதமடைந்து; அண்டச்சுவர்வெடிக்கும்படி சப்தித்துக்கொண்டேசுவாலைகளைப் பரப்பி வளர்ந்து, ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமொன்றாகச்சல்லகி என்கிறமரம்தளிர்த்திருப்பதுபோலும், பவளக்குன்றம் பருத்தோங்கியதுபோலும் நிற்பதினாலே, தேவலோகம் பிதுருலோகமுதலான விடங்களிலுஞ் சகிக்கக்கூடாத தாபமுண்டாகி, யாவருந்தவித்துநின்றார்கள். இவ்வாறாகக்கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் செய்த துஷ்டருடையதேகங்களாகிய ஆகுதிகளாலும், விருட்சங்கள் - கொடிகள்-முதலாகியசமித்துக்களாலும், அக்கினிபகவான் திருப்திபடைந்து அவ்வனத்தை முக்காலேமூன்று வீசமும்பட்சித்துவருமளவில், அதிலிருந்த மயனென்கிற அசுரனானவன் தட்சகனுடையவீட்டிலிருந்து சந்துபார்த்து ஓடிப்போகச் சித்தப்பட்டிருக்க, அக்கினியுந் தனது சுவாலையாகிய நாவைநீட்டி அவனைப் பட்சிக்கயத்தனப்பட்டுக் கண்ணனைப் பிரார்த்திக்க, அவருங்கையிற் சக்கரத்தையெடுத்துக்கொண்டுமயனைக்கொல்லவர அதைக்கண்ட அந்தஅசுரனானவன் ஓ அர்ச்சுனா! அடியேன் உன்னடைக்கலமென்று சரணம்புகுந்தான் அர்ச்சுனனும்அப்படிசொல்லாநின்ற அவ்வசுரனை நோக்கிப் பயப்படாதேயென்றுசொல்லி அவனைவரவழைக்க, கிருஷ்ணனும் அவனிடத்திலிரங்கிக்கொல்லவேண்டுமென்கிறகருத்தை விட்டுவிட்டார். அக்கினியும் அவனைப்புசிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பங்கொள்ளாதிருந்தான். கேளும்ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இவ்விதமாய் அந்தககாண்டவவனத்தை அக்கினியெரித்துச்சாம்பராக்கியதில் ஆறுபேர் தப்பினார்கள். அவர்கள் யாரென்றால்-முன்சொன்ன தக்ஷகனுடைய குமாரனாகிய அசுவசேனனென்கிறவன்ஒருவன் இப்போதுசொன்னமயனென்கிற அசுரனொருவன். சார்ங்ககர் என்னுநால்வர் ஆகஇவ்வறுவருந்தான் தப்பிப்போயின பேரென்றுசொல்லினர்.

சார்ங்கதர் என்னும் பக்ஷிகள் கதை.

இவ்வாறு சொல்லியவைசம்பாயனமுனியைஜெனமேஜெய மகாராஜன் நோக்கி, ஓ தேவமுனியே! அசுவசேனனென்பவனும், மயனென்பவனும், தீயிலகப்படாமல் தப்பிப் போனதற்குக் காரணஞ்சொன்னீர்கள். சார்ங்கதர் தப்பியதற்கு ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. ஆகையால் எந்தவிதியால் சார்ங்கதர் மரிக்காதபடி அக்கினிதகிக்காமற்போனாரோ அதையெமக்கு அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, வைசம்பாயனர்சொல்லுகிறார், ஓ ராஜனே! கேளும்; வேதங்களும் புராணங்களும் அறிந்தவர்கட்குள்சிரேஷ்டராகியும், சகல தருமங்களும்அறிந்தவராகியும், பதினோரிந்திரியங்களையுஞ் செயித்து நிலைதவறாமல் தவஞ்செய்பவராகியும் இராநின்றமந்தபாலனென்கிறமகாமுனியொருவர் அந்தக் காண்டவ வனத்தில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் உலகவாழ்க்கையை வெறுத்துப் பெண்முகம் பாராமற் பிரமசரிய விரதமநுஷ்டித்து, நெடுங்காலமாகிய பின் அச்சரீரத்தைவிட்டுத் தமது தவமகிமையாற்சுயேச்சையாய்ப்பிதுருலோகம்போய்ப் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் தாம் செய்த தவத்தினாலே அடையவேண்டியபலன் ஒன்றையுங் காணாமல், அங்கிருந்த இந்திரலோதம்-வரு

ணலோகம் - ஆதித்தலோகம் - முதலாகிய சகலலோகங்களுக்கும்போய், ஓரிடத்திலுந் தமது தவத்தின் பயனைக் காணுமையால்மறுபடி யமதருமராஜனிடத்திற்குவந்து, அவனருகிலிருக்குந்தேவர்களைப்பார்த்து, ஓ தேவர்களே! நான் வெகுதவங்களும் புண்ணியங்களுஞ்செய்தேன். அப்படியிருக்க எனக்கு என் ஒருபயனுங்கிடைக்கவில்லை!எங்கேபார்த்தாலும்என் மட்டில் ஒன்றுந்திறக்கப்படவில்லை நானெந்தக்கருமஞ்செய்யாமையாலே இந்தலோகங்கள் மூடப்பட்டன? அதைத்தயைசெய்துசொல்லுவீர்களாகில் அக்கருமத்தையுஞ் செய்துவருகிறே னென்றுகேட்க, தேவர்கள்சொல்லுகிறார்கள் ஓ்மந்தபாலமுனியே; கேளும், உலகத்தில் யாவரும் பிறக்கும்போதே மூன்றுபேருக்குக் கடனாளியாகப்பிறக்கிறார்கள் யார் யாருக்கென்றால்-தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பிதுர்தேவர்களுக்குந்தான். இக்கடன்கள் தீருகிறவிதமெப்படியென்றால் - யாகங்கள்செய்து தேவர்கடன் தீர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளைப்பெற்றுப் பிதுரர்கடன்தீர்க்கவேண்டும். நீரோயாகங்கள் செய்தபடியினாலும், வேதங்களோதியபடியினாலும், இரண்டுகடன்களைத் தீர்த்துவிட்டீர் சந்ததியில்லாமையாலே ஒரு கடனைத் தீர்க்கவில்லை. அந்தக்கடன் தீராமற்போவது பாவமானதையால் இந்தலோகங்களில் உமக்குப் பயன் கிடைக்கவில்லை ஆகையால் நீர் சந்ததிக்காக யத்தினப்படுமென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட அந்த முனியானவர் இக்கானகம்வந்து, விரைவாகவும் - வெகுவாகவும்-எந்தயோனியிற் பிள்ளைகள் பிறக்குமென்று யோசித்திருக்கையிற், சார்ங்கமென்னும் ஆண்பக்ஷியிறந்து ஜரிதையென்னும்பெண்பட்சிபறந்துபறந்து விழுந்தழுவதைக்கண்டு, அந்தப்பட்சியிறந்துபோனகூண்டிற்பிரவேசித்து, அப்பேடுடன் கூடி நான்குமுட்டைகளை யுண்டாக்கி, அப்பால்லபிதையென்கிறமற்றொரு சார்ங்கப்பேட்டைச் சேர்ந்து, முன்தான் கூடிய ஜரிதையென்னும் பட்சியையும் அதுபெற்ற முட்டையையும் அந்தவனத்திலேயே விட்டுவிட்டு இவர் போய்விட்டார்: பின்பு அந்தப் பெண்பறவையானது அந்தமுட்டைகளைக்காத்துக்கொண்டு அவ்வனத்திலிருந்து; குஞ்சுகள்வெளியிற் புறப்பட்டவுடனே அவைகட்குப் பிரமதேஜசு ஜொலிக்கக்கண்டு, மகிழ்ச்சியுடனே ஆகாரங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து வளர்த்து வந்தது.

இஃதிப்படியிருக்க-அந்த மந்தபால ரிஷியானவர் லபிதையோடுகூடப் போகுமளவில் வழியிலேகாண்டவவனத்தைத் தகிக்கக்கருத்துகொண்டு வராநின்ற அக்கினிதேவனைக்கண்டு, அவன் எண்ணத்தையறிந்து, அவனைப்பிரதட்சண நமஸ்காரஞ் செய்து கைகூப்பி, ஓ் அக்கினிபகவானே! நீர் தேவர்களுக்குமுகமாயிருந்து சகல ஆகுதிகளையும் பெற்று அந்தந்தத் தேவருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறவராகையால், நீர் மகாசிரேஷ்டர். எல்லாத்தேகங்களினுள்ளும் அந்தராத்துமாவைப்போல் வாசஞ்செய்கிறவர். பெரியோர்கள் உம்மையொருவராயும் மூவராயுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அன்றியும் உம்மை யெட்டுவிதமாக்கியாகங்களை யேற்படுத்தினார்கள் இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் நீர் கிருஷ்டிகாரணரென்று யாவருஞ்சொல்லுகிறார்கள். சங்காரமும் உம்மாற்பண்ணப்படுகிறதென்று வழுத்துகிறார்கள். நீர்எல்லாவற்றையும் வயிற்றிலிருந்து காப்பாற்றுகிறவர். நீர் இல்லாமற்போனால் ஒரு நிமிஷமும் உலகம் பிழையாது. வேதியரெல்லாம் உமக்குத் தினந்தோறும் தோத்திரம்-நமஸ்காரம்-முதலானவைசெய்து, தங்களுடைய கருமத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். நீர்தான் உலகம்பிழைப்பதற்காக மின்னல்களோடுகூடியமேகங்களாகிமழை பொழிகிறீர். உம்மாலேதான் ஆண்டுகளும்-மாதங்களும்-நாட்களுமுண்டாகி, உலகத்தினுடைய ஆயுளைக் கவர்கின்றன. ஆதலால் உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்காத்து அழிப்பதற்குக்காரணம் நீரே பென்றுவேதங்கள்புகழ்கின்றன இம்மை மறுமைப் பயன்களில் எதைப் பெறவேண்டுவதானாலும், வேதவிதிப்படி உமது முன்னிலையிற் பெறவேண்டும். அன்றியும்யாவையும் விளக்குகின்ற ஒளி நீரே நீரில்லாவிடில் இருளினின்றும் ஒன்றும் வெளிப்படமாட்டாது ஆகாயத்தில்தோற்றுங்கிரகங்களும்-நட்சத்திரங்களும்-உமது சுரூபங்களே யல்லாதுவேறில்லை. எவ்வுலகிலும் நீரேநிறைந்திருக்கிறீர். தேவர்களுக்கு அமுதும் உம்மாலேயே உண்டாக்கப்படுகிறது. எவ்விதத்திலும் நீரே தேவர்களில் உயர்ந்தவர். ஆகையால்-அக்கினிபகவானே! உலகங்களில் வேதியருக்கு நீரேமுக்கியதேவனானதுபற்றி என்னிடத்தில் தயைவைத்து அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அக்கினியானவன் அந்த மந்தபாலமுனியைநோக்கி, ஓ் முனிவரே! நீர்செய்ததோத்திரத்தினாலே மிகவுஞ்சந்தோஷப்பட்டேன். உமக்கு என்னாலாகவேண்டுவதைக் கேளுமென்றுசொல்ல, அம்முனிவருங் கைகூப்பி, ஓ செஞ்சுடர்த்தேவே! நீர் காண்டவ வனத்தைபெரித் தழிக்குங்காலத்தில அவ்வனத்திலிருக்கும் என் பார்ப்பினங்களை பெரிக்காமற் காத்தருளவேண்டுமென்ன, அத்தேவனும் அப்படியே யாகட்டுமென்று வரங்கொடுத்து வந்துவிட்டான். ஆகையாலே தான் அச்சார்ங்ககர்களை யெரிக்கவில்லை.

கேளும்ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாகவந்த அக்கினியானவன் அவ்வனத்தைச் சூழ்ந்து தகித்துக்கொண்டு வருமளவில், அதிலிருந்த ஜரிதையென்கிற பெண்பட்சியானது கதியொன்றுங்காணுமல், மிகவுஞ் சிறிய தன் குஞ்சுகளைப்பார்த்துமெத்தவியாகூலமடைந்துபரிதாபமாய் அழத்தொடங்கி, ஐயோ? மகா துர்ப்பாக்கியையான எனதுவயிற்றில் இவைகளேன் பிறந்தன? தெய்வமே!அற்பமாகியும்

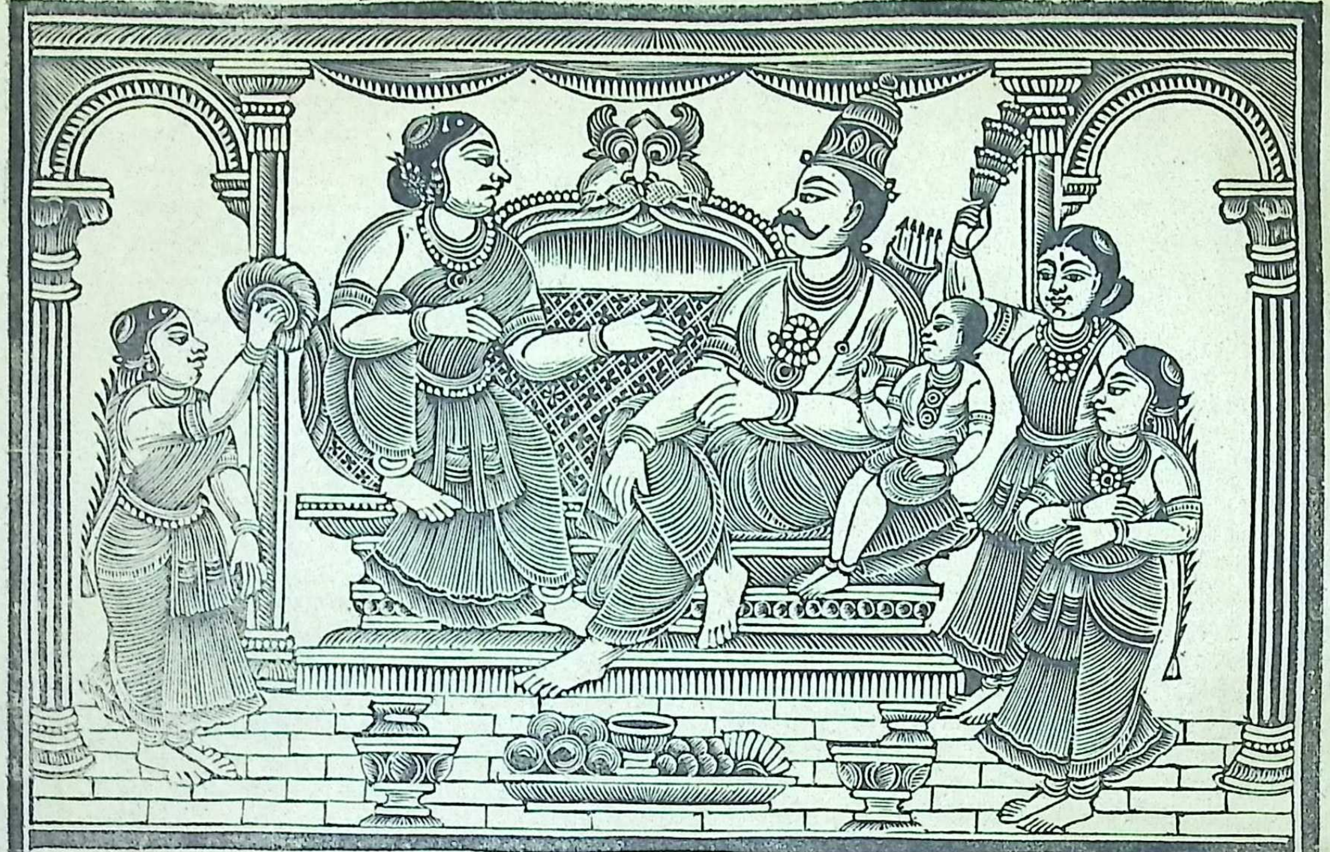
ஆதரவற்றுமிருக்கிற என்னிடத்தில்தானோ உன்சவு
ரியத்தைக் காட்டவேண்டும். இரங்கலாகாதோ? நா
ன் மகாநுபாவருக்கு மனைவியானேனென்று மகிழ்ந்
திருந்தேனே: அப்படி மகிழலாகாதென்று தெய்
வம் இவ்வண்ணமாக்கிப் போட்டதே: என்னசெய்
வேன்? ஓ என்குஞ்சுகாள்! இப்போதான் முளைக்கு
ம் உங்கள் அவயவங்கள் நெருப்பில் விழுந்து கரிய
ப்பார்க்குங் காலம் நேரிட்டதே: இதோ நெருப்பு
வந்துவிட்டதே: என்னுடைய வல்லுயிர் முன்னே
போமோ? அப்படிப்போகுமாகில் உங்களுடையபரி
தாபத்தையாகிலுங் கண்ணாலே பாராமற் போவே
னோ? ஐயோ! அக்கினிபகவானே! உன்னைக் கும்பிடு
கிறேன் நீ என்னிடத்தில் அன்புபாராட்டி என்குழ
ந்தைகளை யெரிப்பதற்கு முன்னமே என்னை யெரி
த்துவிடு. இவ்வளவு சகாயமாகிலும் செய்யக்கூடா
தா? ஓ பிள்ளைகளே! இறகுமுளையாத உங்களையும்
பேதையாகிய என்னையும் இவ்வனத்தில் விட்டுப்
போட்டு, உங்கள் தகப்பனார் லபிதையுடனே கூடிக்
கொண்டு சுகித்து வாழ்ந்திருக்கப் போனாரே: உங்
களை நான் எவ்வாறு காப்பேன்? எப்படி விட்டுப்
போவேன்? என்னசெய்வேன்? உங்களுடன் கூட
வே உயிரைவிடுவேன் என்று விசனப்படக்கண்ட
அக்குஞ்சுகள் தாயைநோக்கி, அம்மா! நீ எங்களை
விட்டுப்போட்டு ஆகாசத்திலெழும்பி எப்படியாகி
லும் உன் புருஷனிடத்திற்போய்ச் சேரவேண்டிய
தேயன்றி, எங்களுக்காகக் காத்திருந்து நீயுங்கூட
இறந்துபோகவேண்டாம். ஏனென்றால் - நாங்கள்
போய்விட்டாலும் நீ யிருப்பையேயாகில் எங்களைப்
போலின்னும் மக்களைப்பெறலாம் நீபோய்விட்டால்
எங்கள் குலமே போய்விடுமல்லவோ? சந்ததிக்காக
த்தானே எங்களபிதா உன்னைச்சேர்ந்தார். எங்க
ளைக்காப்பாற்றச் சக்தியில்லாமல் நீயும் இத்தீய்க்கு
இரையாய் வீடுதலினாலே ஒருபயனுமில்லை. என்று
சார்ங்ககங்கள் சொன்ன பேச்சைக்கேட்ட ஜரிதை
மிகவும் மனநொந்து மக்களைப்பார்த்து, ஓ எனது
பாலர்களே! எனக்கு ஒருயுக்தி தோன்றுகிறது. அ
தை நீங்கள் கேளுங்கள். இதோ ஒரு எலிப்பாழியி
ருக்கிறது. இதில் நீங்கள் புகுங்கள் அதின்வாயை
நான் மண்ணினாலே மூடிப்போடுகிறேன். அனல் அ
வித்தபின்வந்து அதைத்திறந்து விடுகிறேனென்ற
து. அதைக்கேட்ட அந்தமுனிகுமாரர், அம்மா! நீ
இப்பிலத்திற் பிரவேசிக்கச் சொல்லுகிறாயே: அதி
லிருக்கும் எலியானது இறகில்லாமல் மாமிசபிண்ட
மா யிராநின்ற எங்களை இலேசாய் விழுங்கிடுமே:
ஆகையால அதில் நாங்கள் எப்படிப் பிரவேசிப்போ
மென்று சொல்ல, மறுபடியும் தாய்-குழந்தைகளே!
இதிலிருந்த எலியானது வெளியில் வரக்கண்டு ஒரு
பருந்து காலாலுராய்ஞ்சு தூக்கிக்கொண்டுபோயிற்
று என்றுசொல்ல, குஞ்சுகள்-அம்மா! எலியைப்ப
ருந்து உராய்ஞ்சிக் கொண்டுபோயிற்றென்பதை நா
மென்னமாய் அறிவோம்? இந்தப்பிலத்தில் வேறு
எலியுமிருக்கலாம். அதில் நாங்கள் புகுந்தாற் சித்
தமாய் மரணமடைவோம். இங்கிருந்தாலும் ஒரு
வேளை அக்கினி நாமிருக்கு மிடத்தைத் தகிக்காமல்
விட்டுவிடுவன். அதிற்போய் எலியின்வாயில் விழு
ந்து சாவதைவிட இங்கிருந்து நெருப்பில் விழுந்
தால் நல்லது. என்று சொன்னதைக்கேட்டதாய்
குஞ்சுகளே! பாழியின் சமீபத்திற் பருந்து வந்திருக்
கவும், அதிலிருந்த எலி வெளியில் வரவும், அந்த
எலியை அப்பருந்து கொத்திக்காலினால் தூக்கிக்
கொண்டு போகவுங் கண்டேன். இவ்வாறாக எலியை
யெடுத்துப்போன பருந்தைநானும் வேகமாய்ப்பின்
தொடர்ந்துபோய் அப்பருந்துக்கு ஆசிகள் வழங்கி,
எங்களுடைய சத்துருவாகிய எலியைக்கொண்டு
போகிறபடியினாலே நீ ஆகாயத்தில் விரோதமின்றி
சஞ்சரித்துக்கொண்டு வாழக்கடவாய் என்று சொல்
லிக்கொண்டிருக்கையில், அந்த எலியைப் பருந்து
பட்சித்துப்போட்டது. நானும் அப்பருந்தினிடத்
திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். ஆ
கையாலே உங்களுக்குப் பயமில்லையென்று சொல
லிற்று.

அதற்குச் சார்ங்ககங்கள்-அம்மா! நீ எங்களைச்
சந்தேக முள்ளவிடத்துக்கு அனுப்புவதைவிட, இ
வடத்திலேயே இருத்துவது நன்று. ஏனென்றால்-
இந்தக்குகைக்குட் புகுவதனால் எங்களுக்குச்சாவு
நிச்சயம். அப்படி சாவதிலும் எலிவாயி லகப்பட்டு
ப்போவதிற் பாவமுண்டு. நெருப்பில் விழுந்து வெந்
துபோனாலும் புண்ணியமுண்டு அன்றியும் நீ எங்க
ளைக்காத்து எங்களுடன்கூட வுயிரைவிடுவதில் எங்
கள் பிதாவின் அபிப்பிராயம் வீணாய்ப் போகின்
றது. மேலும் எங்களைக் காக்கவேண்டியது உன்
கடமையன்று எங்களால் உனக்கென்ன உபகாரங்
கிடைக்கப்போகிறது? ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் யா
ரோ? எப்படிப் பட்டவர்களோ? அதெல்லாம் உன
க்குத்தெரியாது. எங்களை அக்கினிதகியாமல் விட்டு
விட்டாலும் விடலாம். தகித்துவிட்டாலும் நல்லகதி
யடையலாம். நீயோ நல்ல மங்கைப்பருவ முடைய
வளா யிருக்கிறாய். உன்னுடைய விதிப்படி கணவ
னைச்சேர்ந்து வேறு பிள்ளைகளைப் பெறலாம். ஆகை
யால் நீ எவ்விதமாகிலும் தப்புவித்துக்கொண்டு
போய் நெருப்பு அவிந்தபின் வந்தால், அப்போது
நாங்களும் பிழைத்திருந்தாற் பார்த்துக்கொள்ள
லாம். என்று சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு யோசித்
து, இவர்கள் மஹானுபாவ ராவரென்று முன்புத
னக்கு ரிஷிசொல்லியிருந்த வார்த்தையை நினைத்
து, குஞ்சுகளை வனத்திலேவிட்டு எழும்பி ஆகாசத்
திற் பறந்துபோய்விட்டது. இப்படி தாய்போனவு
டனே திக்ஷண்யமாகிய சுவாலைகளுடனே அவ்வன
த்திற் பிரவேசித்த அக்கினியானவன் சமீபத்தில
வர, அதுகண்ட அந்தச் சார்ங்ககக்குஞ்சுகள் நடுங்
கிமிகவுந் துக்கமடைந்து, ஆபத்தினாலாகிய பயத்தி
னாலே மிகவுமிரக்கமுறத் தக்கதாய்க் கூவிச், சிலபே
ச்சுகள் பேசிக்கொண்டதுகள். அம்முனி குமாரர்க
ளாகிய பட்சிகளுள் முதற்குமாரனாகிய ஜரிதாரிபெ

ன்பவன் தன்தம்பிகளைநோக்கி, உலகத்திலே புத்தி
மானாகிய புருஷன்தனக்கு ஆபத்துக்காலம் நேரிடுவ
தற்கு முன்னமே ஜாக்கிரதைப் படவேண்டியது.
அப்படி செய்பவன்தான ஆபத்துநேரிட்டபோதும்
அதனாலே துன்பப்படமாட்டான். அப்படி யின்றி
ஒருவன் தனக்கு நல்லகாலம் நேரிட்டிருக்கும் போ
து இப்படியே நமக்கு நல்லகால மிருக்குமேயன்றி
கெட்டகால மெப்போதும் வராதென்று நம்பியிரு
ப்பானே யானால், அவன் பின்னுக்கு மிகுந்ததுன்ப
த்தையனுபவிப்பான். ஆகையால்-நமக்கு முன்னமே
ஆபத்துவரப்போகிறதென்று நிச்சயப் பட்டிருக்கி
றது, அதனால் நாம்விசனப் படவேண்டுவதில்லையெ
ன்றுசொல்ல, அதுகேட்ட இரண்டாஞ்சகோதரன்
சாரிசிருஷ்டன் அண்ணனைநோக்கி, ஓ அண்ணலே!
நீர்மிகவும் புத்திமானாகவும் தயிரிய சாலியாகவும்
இருக்கிறபடியால், இப்போது நமக்கு நேரிட்டிருக்
கிற பிராண ஆபத்தை யெப்படியாகிலுபதீர்க்கயோ
சிக்கவேண்டும். உம்மைக் கும்பிடுகிறேன். ஏனெ
னில்-ஒருகுலத்தில் ஒருவனே விபாபகனா யிருப்பா
னென்று சொன்னான். பின்பு மூன்றாஞ்சகோதரனா
கிய ஸ்தம்பமித்திர னென்கிறவன் அவ்வண்ணனை
நோக்கி, தகப்பனாரில்லாதவர்களுக்கு மூத்தவனன்
றோ தகப்பன். ஆதலால்-ஆபத்தினின்று மற்றவரை
க்காக்கவேண்டியக்கடமை அவனுக்கே யிருக்கின்
றது. அப்படியிருக்க மூத்தவனுக்கே உபாயமொன்
றுந் தோற்றாமல்போனால் இளையவன என்னசெய்
யமாட்டுவானென்று சொன்னான். பின்புகடைப்பிள
ளையாகிய துரோணனென்கிறவனும், ஓ! ஓ! இதோ
நாமிருக்குமிடத்திற் சுவாலைகளாகிய நாவுகளைநீட்டி
பாவையும் புசிக்குந்திறளைக்காட்டிவருகிறார்மிகவொ
ளிவுபெற்று யாகங்களிற்சொரியும் அவிகளைப்புசிக்
கும் மகானுபாவராகிய அக்கினிதேவரென்றுசொல்
ல, இதுகளையெல்லாங் கேட்ட மூத்தவனாகிய ஜரி
தாரியானவன் அவ்வக்கினியைப்பார்த்துக், கைகூப்
பிவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்ய வாரம்பித்தான்.

ஓ அக்கினிதேவனே! நீதான் வாயுவுக்கு ஆத்
துவாமா யிருக்கிறாய். சஞ்சீவிமுதலிய புற்பூடுகளுக்
குத் தேகமாயிருக்கிறாய். தண்ணீர்களுக்குப் பிறப்பி
டமா யிருக்கிறாய். சலத்துடன் பிறந்தவனாயுமிருக்கி
றாய்.மற்றும்பூமியாகவுமிருக்கிறாய் அன்றியும்உனது
விசுவரூபத்தையும் ஏழு சுவாலைகளாகிய நாவையுங்
கொண்டு எங்களைக்காத்தருளவேண்டும். ஓஅக்கினி
பகவானே! நீயன்றி எங்களுக்கு வேறுகதியில்லை.உ
ன்னையே சரணமடைந்தோம். நீதான் சூரியனாகவிரு
ந்து உலகங்களைவிழிக்கச்செய்கிறாய் உன்னையன்றிப்
பிரகாசம் பொருந்திய வஸ்துவேறில்லை. நீயே தயை
செய்து எங்களைரட்சிக்கவேண்டுமென ரு ஆக்கினே
யமந்திரத்தைத்தோத்திரஞ்செய்தான். பின்பு சாரி
சிருட்டன்-ஓ தேஜோமயமாகிய கடவுளே! நீயேஉல
கத்திற் காதாரமா யிருக்கிறபடியினாலே இவ்வுலகங்
களியாவும் உன்வசத்தாய் விளங்குகின்றன. ஆதலா
ல்நீயே காத்தருள வேண்டுமென்றுவேதத்தாற்போ
ற்றினான் பின்புஸ்தம்பமித்திரன் ஓஅனற்கடவுளே
நீயே அவிகளாகியும் அவைகளைப் புசிப்பவனாகியு
மிருக்கிறாய். பெரியோர்கள் உன்னை ஒருவனாகவும்
பலராகவும் பாவித்து யாகஞ்செய்கிறார்கள். நீயே
சிருஷ்டிக்குப் பிரளயகாலத்தில் அழித்துப் போடு
கிறாய். நீயே ஆதேயமும் ஆதாரமுமாக விருக்கிறாய்.
ஆதலால் எங்களை ரட்சிக்க வேண்டுமென்று ஏத்தி
னான். அதன்பின்பு துரோணன்-ஓ உலகத்திற்குக்
காரணமாகிய தேவனே! நீயெல்லாருடையவயிற்றி
னுமிருந்து அவர்புசிக்கும் ஆகாரங்களையெல்லாஞ்
சீரணமாக்கி வளர்க்கிறாய் சூரியனாக இருந்துபூமியி
னுள்ள ரசங்களையெல்லாங் கவர்ந்து மறுபடியும்
மேகமாகி அவ்விரசங்களை வருஷித்து உலகத்தைக்
காக்கிறாய். ஓஷதிகளும்- குளங்களும் - ஆறுகளும்-
சமுத்திரங்களும்-உன்னால் உற்பவிக்கின்றன. அத
னாலன்றோ வருணதேவனும் ஆகுதிபெற்றுமாக்ஷிமை
யுடன் இக்கடலில் வாசஞ்செய்கிறான். பொன்னிற
மாகிய கண்களும் செவந்த கழுத்தும்கறுத்தசிகையு
முடையவனாய் விளங்கா நின்றதேவனே! நீ எங்கள்
விஷயத்தில் மிகவும்பக்ஷமுடையவனாகி எங்களுக்கு
ப்பிராணபய மில்லாம லிருக்கிறவரத்தைத்தந்தருள
வேண்டும் உனக்கு அனேகந்தெண்டனிடுகிறேனெ
ன்று வாழ்த்தினான், இவ்விதமாகச் செய்யுந்தோத்
திரங்களை அக்கினிபகவான் கேட்டுச் சந்தோஷப்
பட்டு, ஞானத்தினாற் சிறந்தவனாகிய துரோணனை
நோக்கி, ஓ துரோணரே! நீர் மகாரிஷியாதலால்
உமதுவாக்கில் வேதமனம் வருகின்றன. உங்களுக்
குப் பயமில்லை. முன்னமே உங்களைவிட்டு விடும்படி
யாக உங்கள்தகப்பனாருக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணி
யிருக்கிறேன். உங்களை நான் எரிப்பதில்லை. நீங்கள்
என்னைத் துதித்ததற்காக நான் என்னசெய்யவேண்
டுஞ் சொல்லுங்களென்று கேட்டான். துரோணன்
சுவாமி! இங்கே மிகவுங்கொடுமையுள்ள சில பூனை
களிருக்கின்றன. அவை தினந்தோறும் எங்களைப்
பார்த்து உறுமி உபத்திரவப் படுத்து கின்றதுகள்.
அவைகளை நீ சீக்கிரத்தில் புசித்துவிட வேண்டுமெ
ன்ன; அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் அப்படியே
அப்பூனைகளில் ஒரு சிறுகுட்டியைக்கூட விடாமல்
எரித்து, முன்போலச்சென்று காண்டவவனத்தை
நோக்கி அழற்றுவதானான்.

இது இப்படியிருக்க-அந்த மந்தபாலமுனிவர்
பிள்ளைகளை நினைந்து, தான் அக்கினியினிடத்தில்வ
ரம்பெற் றிருந்தபோதிலும் புத்திர வாஞ்சையினால்
என்ன ஆகுமோவென்று விசனமுற்று, லபிதையை
ப்பார்த்து, அடிபெண்ணே! என்பிள்ளைகள் மிகவுஞ்
சிறுவாதலால்அவ்வனத்தில் அக்கினிப்பிரவேசிக்கு
மளவில்எழும்பிப் போகமாட்டாமல்இருக்கவும்இட

[68] அக்னிகிருஷ்ணார்ச்சுனருக்குவில்முதலியதுகொடுத்தல.

மில்லாமல் தவித்துக்கொண்டென்ன செய்கின்றனரோ? அல்லது அந்த ஜரிதையானவள் யாது செய்யமாட்டுவாள்? குஞ்சுகளை வைத்துக்கொண்டு அவளெப்படி தவிக்கின்றாளோ? ஐயோ! நான் தவஞ்செய்து பெற்றபிள்ளைகள் சாம்பராகிப் போயினரோ? எரிந்து கொண்டிருக்கின்றனரோ? அவ் வியசனத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் என்பத்தினியுந் தீயில் விழுந்துபோயினளோ? என்ன துயரப்படுகிறார்களோ? ஏன் நானவர்களை விட்டுவந்தேன்? மறுபடிகாண்பேனோ? காணமாட்டேனோ? ஒன்றுந்தெரியவில்லையே: என்றுசொல்லி, ஓ ஜரிதாரி! ஓ ஜாரிசிருக்ஷ்டா! ஓ ஸ்தம்பமித்திரா! ஓ மகாநுபாவனாகிய துரோணா! நீங்கள் எனக்குப் புத்திரராகி இந்தக்கதி யடைந்தீர்களே: உங்கள் மனம் எப்படி துடிக்கிறதோ? உங்களுடல் எவ்விதம் பதைக்கிறதோ? என்றுபுலம்ப, அதை லபிதைகேட்டு, மனதிற் பொறுமையோடு தன்கணவனைப்பார்த்து ஓய் முனியே! நீர் பிள்ளைகளுக்காக மனஸ்தாபப்படவில்லை. முன்னமே அவர்கள் ரிஷிகளென்றும் மகாநுபாவர்களென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றீர்: அன்றியும் அக்கினியைத்துதித்துப் பிள்ளைகளுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமலிருக்கும்படி வரமும் பெற்றிருக்கிறீர். அந்தத்தேவனும் சொன்னவாக்குத் தவரமாட்டான். உமது பிள்ளைகளுக்கு அக்கினிபயங் கொஞ்சமேனுமில்லை. அதெல்லா முமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறபடியினாலே நீர் பிள்ளைகளைக் குறித்து விசனப்படக் காரணமில்லை. ஆனால் என்னைவிட்டு ஜரிதையிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்பது கருதிப் பிள்ளைகளுக்காகப் புலம்புகிறபோல் மாயம் பண்ணுகிறீர். உமது வித்திலுதித்த ஞானவான்களாகிய பிள்ளைகள் தங்கள் தாயைக்காக்காமலிருப்பார்களோ? இதுவெல்லாமல்ல. உன்சக்களத்தியாகிய ஜரிதையை நினைத்துக்கொண் டிப்படிப்புலம்புகிறீரேயல்லது வேறில்லை. எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது. அவளிடத்தில் எவ்வளவு ஸ்நேகமிருக்கிறதோ? அதிற் பத்திலொருபங்கு என்னிடத்திலில்லை. ஐயோ! உம்முடைய ஆசையை நான் கெடுப்பானேன்? இப்படி மேலுக்கு உறவாடுகிற புருஷனுடன்சேர்ந்து அனுபவிப்பதைவிடச் சும்மா யிருப்பதே பெண்களுக்கு நல்லது. ஆதலால்-நீர் உமது பிரியநாயகியாகிய ஜரிதையினிடத்திற்கே போய்ச் சேரும். இனி யென்னைத் தீண்டவேண்டாம். நான் திக்கற்றவள்போல் எங்கேயாகிலு மிருக்கிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட மந்தபாலமுனியானவர்-அடி லபிதாய்! நீ யென்னைக் காமமிகுதியினாற் பெண்களை மருவுகிறவனாக நினைக்கிறாய். அப்படி நினையாதே. சந்ததிக்காக விருக்கிறேனே யல்லது வேறில்லை. அடிமூடத்தனமுள்ளவளே! பிள்ளைகளுக்குத் தொந்தரவு நேரிடுங்காலத்தில் நான் உன்னுடனே சரசமாடிக்கொண் டிருக்கலாமோ? கையிலிருக்குங் கனியையெறிந்து மரத்திலிருக்குங் கனியைத் தாவுவதுபோற், பெற்றபிள்ளைகளை நெருப்பிலிட்டு வேறுபிள்ளையைப்பெற யத்தனிப்பேனோ? அப்படிசெய்வேனாகில் என்னைப்பார்க்கிலும் ஞானசூனியன் இவ்வுலகத்தில் யாரு மிருக்கமாட்டார்கள். உலகநிந்தனையும்பெறுவேன். பரலோகவாசமுமிழப்பேன். இம்மைச்சுகமுந்துறப்பேன். இவ்வாறு நான் கெட்டுப் போகவல்லவோ நீ சொல்லுகிறது. ஓ குரூரமனமுடையகோதாய்! அக்கினிதேவன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருந்தாலும் அப்பெரியவனம் பற்றியெரியுமளவிற் சிறகுமுளையாத அக்குஞ்சுகளை அதிலிட்டுச் சும்மாயிருக்க மனந்துணியுமோ? சுவாலை வீசினாலும் போதுமே: ஆதலால் நீ யென்னசொன்னாலுஞ்சரி: நான் அவ்விடம்போவேன். உன்னிஷ்டம் நானுடன் கூடவந்தால்வா. அல்லது எங்கேயாவதுபோனாற் போ. என்றுசொல்லி அம்முனி காண்டவவனத்திற்கு வந்தார்.

இதற்குள்ளாக அக்கினியானவன் வனமுழுதுந் தகித்துச் சாம்பராக்கியபின், ஜரிதையும் அவ்விடத்துக்குவந்து(தன் குஞ்சுகள் பிழைத்திருப்பதைக்கண்டு, மிகவும் பரிவுடனே ஓடிக் குஞ்சுகளை யணைத்துக் கண்ணீருகுத்து ஸ்தம்பித்து நிற்குமளவில்; அந்த மந்தபாலமுனியும் அவ்விடம்வந்து, தனது மனைவியுமக்களும் பிழைத்திருப்பதை நோக்கிப், பரிவினாற்றளர்ந்து ஆச்சரியத்தாற் கிளர்ந்து நிற்கும்போது அந்நான்குகுமாரரும் பிதாவைக்கண்டு, ஐயா! தேவரீர் திருவடிகட்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறோமென்று தங்களுக்கு முளைத்திருக்கிற சிற்றிறகுகளுக்குஞ் சிறுகால்களுக்குந் தக்கபடி யோடிவந்து நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள். இவ்வாறு வணங்கிய புத்திரரைக்கண்ட மந்தபால முனியானவர் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, புத்திரப்பேற்றை வேண்டி உலகவின்பத்தை யடைந்தவராதலால் அவர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து தடவிச்சீராட்டி உச்சிமோர்ந்து, தன்மனைவியாகிய ஜரிதையை நோக்கிச் சிலவார்த்தைபேச, அவள் ஒன்றும் பதிற்பேசாமலிருக்க, மறுபடி யவளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார்: அடி என்காதலி! இந்த மக்களுள் மூத்தவன் எவன்? இரண்டாவது எவன்? மூன்றாவது எவன்? நான்காவது எவன்? நான் மிகவும் அன்புடனேயும் துக்கத்துடனேயுங் கேட்கிறேன். மறுமொழியொன்றுஞ் சொல்லாதிருக்கிறாய். அப்படி நீ யிருப்பதினாலே என்மனம் மிகவும் பரிதாபமுறுகின்றது. என்னிடத்தில் விசுவாசம் பாராட்டிப் பேசவேண்டுமென்று அவளைப் பரிசித்தார். அந்த ஜரிதையானவள்-ஓய் முனிவரே! உமக்கு மூத்தபிள்ளை யாரானாலென்ன? இரண்டாவது பிள்ளை யாரானாலென்ன? மூன்றாவதுபிள்ளை யாரானாலென்ன? நான்காவதுபிள்ளை யாரானாலென்ன? இவர்களைப்பற்றி உமக்காக வேண்டிய தொன்றுமில்லை. அப்படியேதாகிலும் பிரயோசனமிருந்தாற் பேதையாயுஞ் சிறகுமுளையாக் குஞ்சுகளை யுடையவளாயு மிராநின்றவென்னை ஒன்றியாய் இக்கானகத்தில் தனியே விட்டுப்போப் பயன்

காமாகிய காலத்திலும் இப்படிப் பார்க்காம விருப்பிரோ? முன்னம் எவளிடத்தில் மோகத்தினாலே இவ்வாறென்னை விட்டுப்போனீரோ? அவளிடத்திற்கே இப்பொழுதும் போகலாம். நான் அவளைப்போல் அழகும் சொகுசுமுடையவளோ? அவளே உம்முடைய மனத்திற்கு இனியவளென்று ஒறுத்தாள். அதுகேட்ட அம்முனிவர்-அடிபெண்ணே! நான் சந்ததிக்காகப் பெண்களை மருவ வந்தவனாகையாலும், நீ பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்த படியினாலும், அவளுடனிருந்தேன். அன்றியும் பெண்களுக்குக் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதைவிடச் சந்தோஷம் வேறில்லை. ஆதலால் உன்னை விட்டுப்போனேன். நீயோ மகா பதிவிரதையாயிற்றே: நீ யெல்லா மறிந்திருந்தும் புருஷன் விஷயத்தி லிப்படி சந்தேகப்படலாமோ? இப்படித்தான் பூர்வத்தில் அருந்ததியானவள் சப்தரிஷிகள் நடுவில் விளங்கிக்கொண்டு மிகவும் பரிசுத்தமான கருத்துள்ளவராகிய வசிஷ்டரிடத்திலுஞ் சங்கைப்பட்டு, அதன்குறிப்பை யாவருக்குங் காண்பித்தாள். அதனாலே அவ்வசிஷ்டமுனிவர் கோபங்கொண்டு சபித்தார். அச்சாபத்தினாலேதான் இப்போதுங்கருநிறங்கலந்த சென்னிறமுள்ளவளாய், ஜனங்களுடையகண்களுக்குத் தெரிந்துந் தெரியாமல் ஆகாசத்தில் நட்சத்திரமா யிருக்கிறாள். ஆதலால் நீ மகாபதிவிரதையாயிருந்து,புருஷனுடைய கருத்தறியாமல் என்பேரிற்சங்கிப்பது நியாயமல்ல. மேலும் நான் பெண்போகம் விரும்பியவனல்லன். சந்ததியைமாத்திரம் விரும்பியவன். அன்றியும் பெண்டாட்டியினிடத்தில் விசுவாசம் வைப்பது தப்பு. ஏனெனில்-பிள்ளைபிறந்தாற் புருஷனை லட்சியஞ் செய்கிறதில்லை. அடி ஜரிதாய்! நீ நற்கதியடையும்பொருட்டுன்சொற்படிகேட்டுக்கொண்டுஎன்னுடன்கூட இருவென்றுசொல்லவே, அப்பெண் மயில்போல்பவள் திடுக்கிட்டு, நமது நாயகர் கருத்தை அறியாமற் சொன்னேமேயென்று நடுங்கிநிற்கப், பிள்ளைகள் நால்வருந் தகப்பனைச் சரணஞ்செய்து, தாங்கள் தாயினிடத்திற் கோபிக்க வேண்டாமென்றார்கள். அம்முனிவரானவர் தமது பிள்ளைகளுடைய சத்குணங்களுக்குச் சந்தோஷித்து, என்னுடைய தவப்பயனாகிய பிள்ளைகளே! உங்களை யிவ்வாபத்திக் காலத்திற் காக்காமல் விட்டுப்போனேனென்று நீங்கள் நினைக்கவேண்டாம், ஏனென்றால்-இவ்வனத்தைக் கொளுத்த வரும்போதே அக்கினிபகவானை நான்கண்டு துதித்து உங்களைக்காக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டேன், அதற்கு அப்படியேயாகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டார், அந்தத்தேவன்வாக்குத்தவிரமாட்டாரென்றும், உங்கள்தாயார் மகாப்திவிரதை யாகையால் அவளாலே அக்கினிஜெயிக்கப்படுமென்றும், நீங்கள் என்தவப்பயனான படியினாலே வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு துதிசெய்து தப்பித்துக் கொள்ளுவீர்களென்றும் நிச்சயம்பண்ணி; நானிவ்விடம் வராமலிருந்தேன். ஆனதுபற்றி என்னிடத்தில்நீங்கள்இந்தவிஷயத்திற்காக விகற்பமொன்றும் நினைக்கவேண்டாம். இனி இவ்விடத்தில்நாமிருக்கக் கூடாது, அப்பாற்போவோம் வாருங்களென்று சொல்லிப்பெண்சாதி பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு, மந்தபாலமுனிவர் வேறிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

கிருஷ்ணார்ச்சுனர் தேவேந்திரனிடத்தில் வரம்பெற்று மீளுதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாகச் சார்ங்ககர்-மயன் - அசுவசேனன்-என்னுமிவர்களைத்தவிர மற்றெல்லாச் செந்துக்களையும், செடி-கொடி-மரம்-புல்லு-கல்லு-முதலான தாவரங்களையும் அக்கினிதேவன் நன்றாய்ப் பட்சித்து, உதிரம் - ஊனீர்-முதலானவைகளைக் குடித்துத் திருப்தியடைந்து, மகா சந்தோஷத்துடனே கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்கு முன்வந்து, ஓய் மகாநுபாவர்களே! உங்களுடைய சகாயத்தினாலே எனதிஷ்டம் நிறைவேறிற்று. என்று புகழ்ந்துகொண் டிருக்குந் தருணத்தில் தேவேந்திரனானவன் சகல தேவ கணங்களோடுங்கூட வானத்தினின்றும் இறங்கிவந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்து, ஓ புருஷசிங்கங்களே! நீங்கள் லோகோபகாரார்த்தமாக அவதரித்தவர்களாகையாற், சகலமான தேவாசுரர்களையும் வென்று லோகத்துக்கு மிகவும் விரோதமாயிருந்த இவ்வனத்தை அக்கினியைக்கொண்டழித்தீர்கள். ஆகையால் உங்களுடைய பலபராக்கிரமங்களுக்கும் - தைரிய சாமர்த்தியங்களுக்கும்- தருமநிலைக்கும்-மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டேன். உங்களுடைய இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களைக் காண்பதற்காக்வே நான் யுத்தஞ்செய்தேன். இப்போது உங்களுக்கு நல்லவரங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துகொண்டிருக்கிறேனாகையால், இஷ்டமாகிய வரங்களைக் கேளுங்களென்று சொல்ல; அர்ச்சுனனானவன் வெகு பயபக்திகளுடனே வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு, ஓ ஐயனே! என்பிதாவாகிய தேவராஜனே! என்னிடத்தில் இவ்வளவு பரிவுடனே நீர் வரமளிக்க வந்தமையால் மிகவுந் தன்னியனானேன். தேவரீர் திருவாய்மலர்ந் தருளியபடி எனக்குப் பாசுபதாஸ்திரத்தையும், மற்றும் சிரேஷ்டமாகிய அஸ்திரங்களையுங் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கேட்டான். இந்திரனானவன். ஓ என் மகனே அர்ச்சுனா! நானுனக்கு ஐந்திராஸ்திர முதலானவை கொடுப்பேன். பாசுபத அஸ்திரத்தையோ உனக்குச் சிவன்கொடுப்பார். எப்போது பகவானாகிய உருத்திரமூர்த்தியானவர் உன்னிடத்திற் கிருபைசெய்து தமது அஸ்திரத்தைக் கொடுப்பாரோ? அப்போதுதான் நானுமுனக்கு ஆக்கினேய அஸ்திரங்கள் - வாயவ்விய அஸ்திரங்கள் - ஐந்திர அஸ்திரங்கள் - முதலிய எல்லா அஸ்திரங்களையுங் கொடுப்

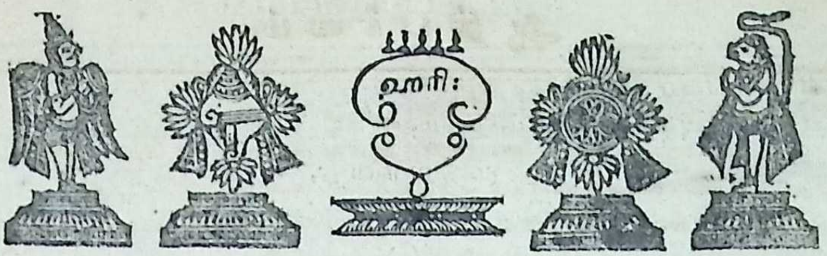
பேன். ஏனெனில்-அப்போதுதான் நீ இவ்வஸ்திரங்களை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவப்பெருமையுடையவனாவாய். அந்தக்காலம் எனக்குத்தெரியும். ஆகையால் நானேயுன்னை அழைப்பித்துக் கொடுப்பேனென்று சொன்னான். பின்பு கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ இந்திரதேவனே! எனக்கு மற்றொருவரமும் வேண்டுவதில்லை. இந்த அர்ச்சுனனுடைய ஸ்நேகம் நிலைபெற்றிருக்கும்படியான வரமொன்று கொடுத்தால் போதுமென்றுசொல்ல, இந்திரனும் அப்படியே யாகக்கடவதென்று சொல்லி அக்கினியினிடத்திற்கு வந்து, ஓஅக்கினிதேவனே! நீநல்ல ஆஸ்ரயம்பெற்றபடியால் உன்னிஷ்டம் நிறைவேறிற்று. நீசெய்தகாரியம் நல்லதாகையால் எனக்குன்னிடத்தில் மனஸ்தாபமில்லை. என்றுசொல்லி மறுபடியுந் தனதிடமாகிய பொன்னுலகம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இவ்வாறு இருபத்தொரு நாட்களிலே அக்காண்டவவனத்தைத் தகித்த அக்கினிதேவனானவன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓ சற்குணத்திற்கிசைந்த பற்குனா! இந்தக் காண்டீவமென்னுந் தனுசினாலேயும் அட்சயமாகிய தூணிகளாலேயும் - வானரத்துவசமுடைய இந்த ரதத்தினாலேயும் சகல சத்துருக்களையும் நாசஞ்செய்து வாழப்போகிறாய். இனி எனக்கு விடைகொடுக்க வேண்டுமென்றுசொல்லி விடைபெற்று, அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணனையுந் துதித்து விடைபெற்றுச் சுவர்க்கலோகம்போய்ச்சேர்ந்தான். பின்பு அக்கினியினிடத்தில் விடைபெற்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனரிருவரும் மயனையுங் கூட்டிக்கொண்டு வேடிக்கையாய் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வந்தவர்கள்: "மனிதர் வெங்கோடைதீர்க்கும் வசந்தமென்காலும் வேறு-துனிதவிரிளங்கால்வேண்டுஞ் சோலையுஞ் சோலைவேண்டும்-புனிதநீர்த் தடமும்வேறோர் புதுமல ரோடைவேண்டும்-பனிதருமதியும் வேறோர் பான்மதி வேண்டுங்காலம்" என்று சொல்லும்படியானதும்; இன்றுணையாகிய கணவரைப்பிரிந்த மாதர்கள் துன்பத்தையடைய, விவாகத்தின்கண் இடைவிடாது கணவரைத்தழுவிச் சரசசல்லாபத்தோடிருக்கு மாதர்கள் இன்பத்தை யடையும்படியானதும்; ஆகாயமளவு முயர்ந்த சோலைகடோறும் ஆண்வண்டுகளும் பெண்வண்டுகளும் ஊடல்நீங்கித் தேன்விருந்துண்டு ஆரவாரித்த லைக்கண்ட அழகிய கூந்தலையுடைய மங்கையர் யாருந் தங்கள் புருஷர்களிடத்தி லுண்டான ஊடல்களையும் நீக்கிக்கொண்டு இன்புறத் தழுவும்படி பெண்ணினவர்களாய், மன்மதனுக்கு எங்குந்திருவிழாக்களைச் செய்யும்படியானதும்; தென்றிசைப் பெண்ணானவள் இருவேலைக்கெடுக்குந் தனது நாயகனாகிய சூரியனானவன் இதுவரையிற் றன்பாற் றழுவியிருந்து, இப்போது வடதிசைப் பெண்ணைத் தழுவினானென்று மயங்கிப் பெருமூச்சு விடுந்தன்மைபோற் மலயமாருதம் வீசும்படியானதும்; மேகங்கள் கவிந்து நித்திரைசெய்யும் படியாக உயர்ந்து தழைத்துத் தளிர்த்திருக்கின்ற மாமரங்களிலுள்ள குயில்களானவை மழைப்பவருகின்ற அனங்கராஜனது சேனைகளினின்றெழும்பும் புழுதியைப் போலச், சோலைகள்தோறுமுள்ள வாசனைகமழ்கின்ற புஷ்பங்களில் வண்டுகள் பண்பாடிக்கொண்டிறங்கிமுக்கினுலுழுந்தோறும் அவ்வவற்றிலுள்ள மகரந்தங்களனைத்து மெழும்பும்படியானதும்; நெருப்பையொத்த இரத்தினாபரணங்களின்ஒளி பாயும்படியான குசகும்பங்களையுடைய மங்கையரது கரியகூந்தலினின்றும் வண்டினங்கள் படிந்து கிண்டுந்தோறும் விழ்கின்ற பசியமலர்களைப்போலச், சோலைகடோறுமுள்ள பூஞ்செடிகளின் கிளைகடோறு மிறங்கிக்கோகிலங்கள் கூத்தாடுதலினால் வீழ்கின்ற புஷ்பங்களால் மூடப்பட்ட பூமியானது பொற்சிலைகள் விரித்த சயனங்களையொத்திருக்கும்படி யானதும்; கிளைகளிற் புஷ்பித்திருக்கு மலர்களினது குளிர்ச்சியும் வாசனையும் பொருந்திய மகரந்தப்பொடியி லாடிவருகின்ற ஆண்குயில்களைப்பார்த்த பெண்குயில்கள், புதுமணஞ் செய்துவருதனவென்றாடி இளவாழையினது குருத்திற்சென்றொளிக்கும்படியானதும்; ஆகிய இளவேனிற் காலமென்னும் வசந்தகாலத்தி னுல்லாசத்தை யநுபவிக்கவேண்டி வந்தவராகையால், தங்களுடைய தேககாந்தி யுறைந்தமையால் நீலவண்ண முடைவதுபோ லிராநின்றதாய். வெண்டாமரை - செந்தாமரை-வெண்குவளை கருங்குவளை - வெள்ளாம்பல்-செவ்வாம்பல்-முதலிய நீர்ப்பூவகைகள் எங்கணு நிறைந்துள்ளதாய் நாரை-அன்றில்-புறு-உள்ளான்-அன்னம் நீர்க்கோழி நீர்க்காக்கை-சக்கரவாகம்-கின்னரம் - கொக்கு-குணலயம்-இவைமுதலாகிய பலவகைப்பறவைகள் எங்கணு நிறைந்திருக்கின்றனவாய், யானைகள் பொழிகின்ற கன்னமத முதலாகிய மூன்று வகைப்பட்ட மதங்களும்-குதிரைகளின் வாயிலிருந்துஒழுகுகின்ற விலாழிகளுங் கலந்ததாய், தேவரம்பையர்வந்து ஸ்நானஞ்செய்யுந்தோறு மிறைந்துகிடக்கின்ற குங்குமாதிகள் கலந்த வாசனைப்பொடிகளும் - அவர்கள் எடுத்துத் தரிக்குந்தோறுங் கீழேவிழுந்துகிடக்கின்ற சந்தனம்-கஸ்தூரி-செம்பஞ்சின்குழம்பு - கற்பகமலர் - முதலாகிய வஸ்துக்களும் எங்கு நிறைந்ததாய், நீலமுதலாகிய ரத்னங்களும் முத்துக்களுங் கரையின்மேலுஞ் சலத்திற்குள்ளும் நானாவிதமாகப் பிரகாசிப்பது-பாற்சமுத்திர முதலாகிய பல சமுத்திரங்களும் ஒன்றாய்க் கலந்து பெருகிவந்ததுபோ லிருப்பதாய், பாலை-நெய்தல்-குறிஞ்சி-மருதம்-முல்லை-என்னு மைந்திணைப் பொருள்களும் ஆங்காங்கு தலைமயக்குற்றிருப்பதாய், சிருஷ்டிதிதி சங்காரங்களுக்குக் காரணமாகிய முக்குணங்களுந் தோற்றுநின்ற மகாவிஷ்ணுவினுடைய மேனிபோன்றதாய், பலவிதமலர்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட பூமிதேவியின் மயிர்ப்பின்னல் போன்றதாய், அன்னங்களுடைய சிறகுகளாற் பாதி மறைக்கப்படும் பிரவாகமுடைத்தா யிருக்கிறபடியினாலே

பரமசிவனுடைய மேனியோடு கலந்த பார்வதியின்
தேகம்போன்றதாய் விளங்காநின்ற இயமுனையாற்றி
னது கரையில் வந்து; அதன் சலத்தினுள்ளே தோ
ன்றிய தாமரை வளையங்களானவை தேவலோகத்திலு
ள்ள ஐராவதமென்னும் யானைகளின் கொம்புகளைப்
போலிருப்பதையும், அதன் சலத்தினுள்ளே தோன்
றிய குதிரைகளின் சாயல்களானவை தேவேந்திரனு
டைய உச்சை சிரவமென்னுங் குதிரைகளைப் போன்
றிருப்பதையும், அதன் சலத்தினுள்ளே தோன்றிய
வெண்டாமரைகளானவை ஆகாசத்திற்பிரகாசிக்குங்
களங்கமற்ற பூரணசந்திரர்களை யொத்திருப்பதை
யும், அதன் சலத்தினுள்ளே தோன்றிய செங்குவளை
யரும்புகளானவை பவளக்குருத்துக்களை யொத்திரு
ப்பதையும், அதன் சலத்தினுள்ளே தோன்றியநீலோ
ற்பல மலர்களோடுங் கலந்து மலர்ந்த வெண்டாமரை
மலர்கள் களங்கத்தோடு முதித்த சந்திரனைப்போன்
றிருப்பதையும், அதன் சலத்தினுள்ளே விளங்குங்
கொடிப்பாசிகளானவை வடவாமுகாக்கினியின் புகை
யைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்தினுள்ளே
தோன்றிய தருக்களின் நீழல்களானவை மைநாகமு
தலிய பல மலைகளை யொத்திருப்பதையுங் கண்டவர்
களாய்; அவ்வாற்றில் முன்னந் தம்மொடு ஜலக்கிரீ
டைசெய்து சென்ற அம்மங்கையர்களுடைய முலைத்
தடங்களின் கற்பூரங்களெல்லாம் அவ்வாற்றி னலை
களினாற்கரைத்து ஒதுக்கப்பட்டனவோவென்றுசொ
ல்லத்தக்கவையாய் நுண்மையாயும் வெண்மையாயுப்
இராநின்ற மணற்பரப்புகளை நோக்கி வியந்து; அதில்
விளையாடிய அந்த ஸ்திரீகளுடைய மெய்யுறவினாற்
பரிமளம்பொருந்தி விளங்காநின்ற சிறுமேடுகளிலே
உட்கார்ந்துகொண்டு; அருகிலிருக்குஞ் சோலைகளினு
லவாநின்ற மந்தமாருதத்தினால் அதன் தோழனாகிய
அக்கினிக்கு இவர்கள் பசிதீர்த்ததைப்பற்றிச் சந்
தோஷித்து இவர்கள் கொண்டிருக்கும் விடாய்தீர்ப்
பதற்காகத் தேன்றுளிகளையும் மலர்களையுந் தளிர்க
ளையும் வீசப்பெற்றும், அச்சோலைகளாகிம் மங்கைய
ர்கள் கோங்கரும்புகளாகிய இளமுலைகளைச் சுமந்து
பூங்கொடியாகிய இடையான்து அவை - மாமரங்களி
லுள்ள குயில்களின் தொனியாகிய இசையினால் வாம்
மின்களெஅறு இன்சொற்கூறி - புன்னைமலர்களாகிய
பொறிகளைச்சிதறி-மெல்லிய தளிர்களாகிய கைகளி
னாற் கனிகளைத்தந்து உபசரிக்கப்பெற்றும் இருந்து;
இவர்கள் பராக்கிரம மனத்தையும் விளங்க உரைப்ப
துபோலக் குயில்கள் கூவவும், அவற்றைக் கேட்குந்
தோறுஞ் சிரக்கம்பிதஞ் செய்வதுபோலச் சோலைக
ளசையவும், அதிசயித்தார்ப்பதுபோல அன்றில்கள்
சத்திக்கவுங்கண்டு வியந்து; கிரவுஞ்சம்-சக்கிரவாகம்-
சாரசம்-இராஜஹம்சம்-முதலாகிய நீர்ப்பறவைகளெ
ல்லாமிவர்கள் தேகநிறத்தை யவ்வாற்றின் வெள்ள
மென்று கருதிக் களித்தொலித்துக்கொண் டனுசரி
த்துநிற்க. அதுகண்ட அவர்கள் நகைக்கும் நகைபெக
ளிகளைத் தாமரைகளி னடிக்கொடிகளெனப் பிர்மிரு
து அன்னங்கள் மூக்கினாற் கோத்தமுயல, அருகிலித்
க்கும் மஞ்ஞைகளெல்லாம் மேனிகளைக் காளமேகங்
ளென்று நினைத்துச்சிறகுவிரித்தாட, அதுகண்டு அவ்
வன்னங்க ளெழும்பிப் பறந்தோட, அதனாலாகாச
மெல்லாம் வெண்டாமரை பூத்ததென்ன விளங்கவுங்
கண்டு வெகு சந்தோஷத்துடனே விளையாடிக்கொண்
டிருந்தார்கள். அப்படி சிலநேரம் விளையாடியபின்
மயனுடன் கூடப்புறப்பட்டு, அக்கினிதேவனாற் கொ
டுக்கப்பெற்ற தேரின்மீதேறி, பந்துக்கள்-சகோதரர்
கள்-நகரத்தினர்-முதலாகிய சகல ஜனங்களும் எதிர்
கொண்டுவர, தமரகம்-முரசு-சங்கம்-மிருதங்கம்-மு
தலிய பலவித வாத்திய கோஷத்தோடு இந்திரப்பிர
ஸ்தம் போய்ச்சேர்ந்து, தருமபுத்திரர் முதலானோ
ரைத் தண்டனிட்டுத், தாங்கள் விலாசமாக யமுனை
யாற்றின் கரையிற் சென்றதும், அங்கே அக்கினிவந்
து யாசித்ததும், அவனிஷ்டப்படி அக்காண்டாவன
த்தை அவனுக்கு ஆகாரமாக்கியதும், தேவர்களை
வெற்றிபெற்றதும், அவ்வக்கினிதேவ னிடத்தினின்
று தாங்கள் பரிசுபெற்றதும், மயனைக் காப்பாற்றிய
தும், இவைமுதலாகிய சரித்திரங்களை யெல்லாஞ்
சொல்லிக் களித்திருந்தார்கள்.

காண்டவதகனச் சருக்கத்தோடு,

ஆதிபர்வம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீருக்மணீ சத்தியபாமா சமேத ஸ்ரீவேணுகோபால பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீமகாபாரதம்

இரண்டாவது

சபாபர்வம்.

கண்ணன் துதி.

பாண்டவர்கள் புரிந்ததவப் பயனாகி யவதரித்துப் பகைத்துமேன்மேன்
மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரண்முருக்கி முகில்புநாமற்
காண்டவமுங் கனல்வயிற்றுக் கனறணிய நுங்கருவித்துக் காக்குமாறே
பூண்டருளெம் பெருமானைப் போற்றுவா ரெழுபிறப்பு மாற்றுவாரே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின் முதற்பாகமாகிய ஆதிபர்வத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகக்கூறிய வைசம்பாயனமுனிவரை ஜெனமேஜய மஹாராஜன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! பிரபஞ்சோற்பத்திமுதல் பூமிதேவி பிரஜாபாரந்தீரப்பெற்ற வரம் நிறைவேறத் திரிமூர்த்திகளாகிய தேவாசுரரால் பாரதவீரர்களா யுற்பவிக்கும் வரையிற் சூரியசந்திரவம்சத்தரசர்களுக்குநேர்ந்தவிருத்திபழியவும், பின்னிச்சந்திரவம்சம்வேதவியாசரநுக்கிரகத்தினாற் குருகுலவரசர்களாகப் பிறந்து அஸ்தினாபுரத்திலரசுபற்றிய திரிதராஷ்டிரன் - பாண்டு இவர்களால் விருத்தியடைந்ததும், அக்கால் இளவரசுபட்டம் பெற்றிருந்த பாண்டு சாபத்தாலிறந்ததும், அப்போது இவர்கட்கிருந்தபிள்ளைகள் நூற்றைவரிற் பாண்டுவின்பிள்ளைகளாகிய ஐவரைத் திரிதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளாகிய நூற்றுவர் அந்தரமாய்ச் சில தீங்கிழைக்கத் தெய்வச்செயலால் அவர்கள் அத்தீங்குகளினின்றும்விடுபட்டு யாவருந்தனுர்வேதாதிகள்பயின்றதும், பின்பு கங்காபுத்திரனாகிய வீஷ்மருடைய பிரேரபனையினால் அப்புத்திரர்நூற்றைவரிற்சிரேஷ்டனாகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டங்கொடுத்த திரிதராஷ்டிரன் தனது புத்திரர் போதனையினால் அப்பாண்டவர்களை வாரணாவதத்தில் நிறுத்தியதும், அப்பாற்றுரியோதனன் அரக்குமாளிகை சமைத்து அவ்வைவரை அதிலிருத்தித்தீயிட அவர்களதினின்றுந் தப்பி வேத்திரகீயத்தில் வேதியர் வடிவாகச் சென்று பராக்கிரமத்தோடு பாஞ்சாலன் புத்திரியாகிய திரௌபதையைத் திருமணஞ்செய்ததும், பின்பு இராஜபட்டாபிஷேகத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் குடிபுகுந்த அவ்வைவரும் நாரதமுனிவரிட்ட ஏற்பாட்டின்படி திரௌபதியைக்கூடி உபபாண்டவரைவரைப் பெற்றதும், அம்முனிவரேற்பாட்டை அனிச்சாசங்கற்பத்தினாற் கடந்த விஜயன் தீர்த்தயாத்திரைசென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியநுகூலத்தாற் சுபத்திராதேவியை மணந்து அபிமன்யுவென்னும் இராஜகண்டீரவத்தைப்பயந்ததும், இதுபோலவேவீமார்ச்சுனனிருவரும் இன்னும் சில உபபத்தினிமார்களைக்கூடி வெவ்வேறு புத்திரர்களை யீன்றதும், கிருஷ்ணார்ச்சுன னிருவரும் அக்கினிதேவனுக்குக் காண்டவவனத்தை இரையாக்கியதும், அவ்வக்கினிதேவனும் தேவேந்திரனும் அர்ச்சுனன் பலவரங்களும் படைகளும் பெற்றதும், ஆகிய இச்சரித்திரங்களையெல்லாம் அவ்வவற்றிற்குரிய உபசரித்திரங்களோடுங் கேட்டு ஆனந்த பரவசந்தனாயினேன். இப்பால் இரண்டாம்பர்வமாகியசபாபர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று ஜெனமேஜய மஹாராஜன் அன்போடுங்கேட்க, வைசம்பாயனமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.]

தேவிய வகலியை சாபந்தீர்த்ததாள், நீடியவுலகெலா மளந்து நீண்டதாள்
ஓடிய சகடிற வுதைத்துப் பாம்பின்மே, லாடியுஞ் சிவந்தநா ளென்னை யாண்டதாள்.

முதலாவது,

இராஜசூயச் சருக்கம்.

—(*)—

கேட்டீரோஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்படிக்குஉலோகோபகாரமாகியும்அதிசயங்களாகியிராநின்றசெய்கைகளையுடையபாண்டவர்களும் கண்ணனும், கண்முதலாகிய இந்திரியங்களும்மனதும்போற்கலந்து களித்திருக்குமளவில், காண்டவவன தகனத்தினின்றுந்தப்பிய அந்தமயனானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்முன்னிலையில் அர்ச்சுனனைப்பார்த்துக் கைகூப்பி, வாய்புதைத்து ஒருவார்த்தைசொல்லத்துவக்கினான் ஓ மகானுபாவனாகிய பாண்டுகுமாரனே! நான்செய்த தீவினையினாலே அனற்சூழ்ந்த காண்டாவனத்திலகப்பட்டு நடுநடுங்கி எவ்விதத்தினாலாகிலும் தப்பிப்போகவேண்டுமென்று முயற்சிசெய்யும்போது, என்னைவிட்டுவிட மனதில்லாமல் அக்கினியானவன் கிருஷ்ணனைக் கண்காட்ட, அவர் சக்கிராயுதத்தையேந்தி என்பேரிற் பாய்ந்துவரும்போது நீரன்றோ எனக்கு உயிர்தந்தீர்? இப்படிக்குஉயிரைக்கொடுத்தஉமக்கு நானென்னபிரதியுபகாரஞ்செய்யமாட்டுவேன்? ஆகிலு ஏதேனுமொருமரியாதையை என்னிடத்திற்பெற்று என்னைப்புனிதனாக்கவேண்டுமென்றுசொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனனானவன், ஐயாமயனே! உமது சிநேகத்தினாலேயே நான் சகல மரியாதையையும் பெற்றதுபோலாயினேன். இனிஎனக்குவேறுகைமாறுவேண்டாம். இப்போதிருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் எங்களிடத்தில் அன்புவைத்திருக்க வேண்டியதேமுக்கியம். ஆதலால் நீர்சுகமாய் உமதுஇடத்தைப்போய்ச் சேருமென்றுசொல்ல, மயன்மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான். ஓம்காபுருஷனே! இவ்வாறுசொல்வது உமது பெருமைக்குத் தக்கதேயானாலும், தேவர்களுக்கு விசுவகர்மாவென்பவன்போல் அசுரர்களுக்குநான்சிற்பியாகிச்சகலசிற்பங்களிலும்வல்லவனாயிருப்பவனாதலால், உங்களிடத்திலுண்டாகிய அன்பினால் ஒரு வாசஸ்தானஞ்செய்யவேண்டுமென்று கருத்துகொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு உங்களிஷ்டம் யாதோ அதனைச்சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, அர்ச்சுனனானவன் ஐயனே! நீரெப்படி என்னாலேபிராணசங்கடத்தினின்றும் விடுபட்டதாய் நினைக்கிறீரோ, அப்படியேநான்உம்மை யொருவேலையுஞ்செய்விக்கலாகாதென்றுநினைக்கிறேன். ஆகிலும்உமதுசங்கல்பத்தைவீணாக்கமனமில்லாதவனாகியுமிருக்கிறேன். ஆதலால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு இடமாகியதில் எதையாகிலுஞ்செய்தால் அதுவே எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்திற்குக்காரணமாகுமென்ன, மயனானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பார்த்து, சுவாமி கிருஷ்ணா! நான்தேவர்-அசுரர் - இயக்கர்-கின்னரர் - கந்திருவர்-நாகர்-முதலாகிய யாவருக்கும் அசாத்தியமாகிய சிற்பங்களில் வல்லவன் ஆனதுபற்றி சிற்பிகளெல்லாம், அம்மா! இதென்னசிற்பம்? எந்த உலகத்திலும் இச்சிற்பம்போல் யாம்கண்டதில்லையென்று ஆச்சரியப்படும்படியான சபாமண்டபமொன்றுசெய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் என்கருத்துநிறைவேறத் தங்கள்திருவுளத்திற்கிஷ்டமானதைக்கேட்கவேண்டுமென்ன, ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் மயனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

பாண்டவர்களுக்கு மயன் சபாமண்டபஞ் சமைத்துத்தரல்.

ஓ சிற்பிகளுக்கெல்லாந்தலைவனாகிய மயனே! என்னிஷ்டப்படிசெய்யவேண்டுமென்று உமக்குமனதிருக்கிறபடியினாலே சொல்லுகிறேன் கேளும். நமது தருமராஜனுக்கு நீர்சொல்லியவண்ணம் ஒரு சபாமண்டபத்தை நிருமிக்கவேண்டும். அது எல்லாவுலகங்களின் சபைகளைக் காட்டிலும் அதிசயமாயிருக்கவேண்டும். தேவராவது அசுரராவது அதைப்போற்செய்ய நினைத்தால் அதுகூடாததாயிருக்க வேண்டும். அதில்தேவமாயா விசித்திரங்களும் அசுரமாயாவிசித்ரங்களும் காணப்படவேண்டும். இவ்வாறுசொல்லத்தரமில்லாத விசித்திரங்களோடு கூடிய சபையைநிருமியுமெனவே, அந்தமயனானவன் மிகுந்தசந்தோஷத்துடனே அப்படியேசெய்கிறேனென்று அந்தமயனையுங்காட்ட, அவரும் மயனைமிகவுங்கொண்டாடிச் சபையை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்மொழியைக்கேட்ட அந்த அசுரத்தச்சன்சொல்லுகிறான். முற்காலத்தில் விருஷபருவனென்றொரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன் தனதுதோள்வலியினாலேசகலமானபேர்களையுஞ்ஜயித்துக் கப்பமாகக்கொணர்ந்தநட்சத்திரம்போலொளிவீசாநின்றபலமணிக்கூட்டங்கள், விந்துவென்னுந்தடாகத்திற் கிடக்கின்றன. அவையாவுமிச்சபைக்கு உபயோகமாகவேண்டுமென்று சொல்லி, மலைகளைக்காட்டினு முறுதியுள்ளதோள்களுடையமல்லர்கள் அநேகரைக்கொண்டு அந்தநவரத்தினங்களைக்கொண்டுவரச்செய்து, பெரியோர்களியற்றிய ஜோதிடப்பிரகாரம் நல்லமுகூர்த்

தத்திலே சபாமண்டபம் நிருமிக்க வாரம்பித்தான். அச்சபை நிருமித்தவிதமும் அதின்சிறப்பும் ஆதிசேஷனுக்குஞ் சொல்வ தரிதாயிருக்கும். ஆனாலுங்கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பசும்பொன்னினாற்சுவர்கள்செய்து, அவைகளின்பேரில்ஏழடுக்குமெத்தைகள்கட்டி, மரகதரத்தினங்களால்தூண்கள்செய்துவரிசையாய்நிறுத்திச், சிறந்தபவழத்தினாலுத்திரங்கள் பரப்பி, மாணிக்கங்களினாற்கொடுங்கைகள்புரிந்து, வைரங்களினாற்சிகரங்களமைத்து, நீலகோமேதக புஷ்பராகங்களினாற் கதவுகளும் வாசற்படிகளும் நிருமித்து, நவமணிகளாற்சுவர்களை விசித்திரமாக இழைத்து, வைடூரியங்களினாலேசாளரங்கள்செய்து, தேவவிமானம்போலே ஆகாயத்தையளாவிநிற்கும்படியாகவும்,தேவேந்திரனுடைய சபையாகிய சுதர்மையிலுமிதுவே முதன்மையென்று சொல்லும்படியாகவும் பலசிறப்புகளமைத்துப்,படிகங்களினாலேதளவரிசைகள் திருத்தி, அதில் நீரில்லாவிடமெல்லாம் நீரோடுவதுபோலவும்-நீர் தங்குமிடமெல்லாம்நீரில்லாதனபோலவும், பலவிசித்திரங்களேற்படுத்திப், பலவாசல்களும்-பலமண்டபங்களும்-பலசாலைகளும் - பலசோலைகளும்-பலதடாகங்களும்-பலவாசஸ்தானங்களும் - பலவறைகளுஞ்செய்து, அவைகளிலெதிர பிரவேசித்தாலும் பிரமைவரும்படியாகவும், போனவழி வந்தவழிதெரியாமற்போகும்படியாகவும்,சிலவிடங்களில் மேடுகள் பள்ளமாகவும், சிலவிடங்களிற்பள்ளங்கள்மேடாகவுந்தோற்றுமாறியற்றிச், சிலவிடங்களிற்பகலிரவாகவும்-சிலவிடங்களில் இரவுபகலாகவும்-சிலவிடங்களிற் கார்காலம் கோடைகாலமாகவும்-சிலவிடங்களிற்கோடைகாலம் கார்காலமாகவும் காலப்பிரமைவரும்படியமைத்துச், சிலவிடங்களில் உயரத்திலிருப்பவர்க்குத்தாழவிருப்பதுபோலவும் - சிலவிடங்களில் தாழவிருப்பவர்க்கு உயரத்தி லிருப்பது போலவும் தோற்றச் செய்து, சோலைகளில்லாவிடம் சோலைபோலவும்-சோலையிருக்குமிடம்அஃதில்லாததுபோலவும்-பலருங்கண்டு அதிசயிக்கத்தக்க இவ்விதவிசித்திரநிருமாணங்களுடனே செய்த அச்சபாமண்டபமானது கோடி சூரியப்பிரகாசமாய் ஆயிரங்கண்களுடையதேவேந்திரனுக்குங் கண்கள் போதாதென்னுங் குறைவுண்டாக்கும்படியான சீர்மைபொருந்திச், சகல சவுக்கியங்களுக்குங் காரணமாய் மகாலட்சுமி விலாச மண்டபம்போல் விளங்கிற்று.

இப்படியாக மனோ நிருமாணத்தினாலும், வேத மந்திரமகிமையினாலும், பிரமதேவனுடைய சிருஷ்டி சாதுரியத்தினாலும், பலகோடிதினங்கள் நிருமித்தாலும் முடியாத பேரழகும்-உயர்வுஞ்-சிறப்பும்-தகுதியும் உடையதாய்ப், பதினாயிரமுழம் அளவுள்ளதாய்க், கொடிகள் முதலாகிய சகலவலங்காரமும் பொருந்தியதுமாகிய அப்பெரிய சபா மண்டபத்தைப், பதினான்குமாதங்களுக்குள்ளாகவேநிருமித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவருக்கும் பாண்டவருக்குங் காண்பிக்க, அவர்கள் அளவில்லாவானந்தக்கடலிலாழ்ந்திருக்க, மயனானவன் வீமசேனனுக்கு மகாசிறப்புப் பொருந்திய ஒருதண்டாயுதமும், அர்ச்சுனனுக்குவெண்மையாகிய சங்குங்கொடுத்தான். பின்பு உதிஷ்டிரர்முதலாகிய பாண்டவர்கள் துரௌபதியுடன்கூட ஸ்ரீகிருஷ்ணன்சொற்படி நல்லமுகூர்த்தத்திற் பிரயாணமாகி, சகலகலைகளுங்கற்றுவல்லவராகிய அநேகம்பிராமணர்கள்சொஸ்திவாசனஞ்சொல்லிக்கொண்டு சூழ்ந்துவரவும், பலவாத்தியங்கள்கணகணவென்றுமுழங்கவும், கணிகைமாதர் தாம்தாமென்றுநாட்டியமாடவும்,சேவகரனைவரும்ஜயஜயவென்னவும்,சதுரங்கச்சேனைகளுடனே நகர்வலம்வந்து, அச்சபாமண்டபத்திற்பிரவேசித்துப்,பிராமணருக்குப்பலதானங்கள் வழங்கி, அவர்களால்ஆசீர்வாதங்களைப்பெற்று, இஷ்டதேவதைகளைப்பூசித்து, யாவருக்கும்விருந்திட்டு, மயனுக்கும் வெகுமானங்கள் பலசெய்து வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படிசிலநாள்போயினபின்கிருஷ்ணன்காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்கு வந்து நெடுநாளானபடியினாலேதமது தகப்பனரைப்பார்க்கவாசைகொண்டவராய்த்துவாரகாபுரிக்குப்போகநினைத்து,உதிஷ்டிரரோடு இச்செய்திசொல்லிப், பின்பு தமதுநல்லத்தையாகிய குந்திதேவியினிடத்துக்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன் தங்கையாகிய சுபத்திரையினிடத்துக்குவந்து அவளால் நமஸ்காரஞ்செய்யப்பட்டு, அவளுக்குநன்மையும்இனிமையுந்தரத்தக்கசிலவார்த்தைகளைச்சொல்லி சமாதானப்படுத்தி, அந்தச்சுபத்திரை பரிவுடன்சொன்ன வார்த்தைகளையுங் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப், பின்பு துரௌபதியினிடத்துக்குவந்து, அவளாலும் நமஸ்காரஞ்செய்யப்பட்டு, அவளிடத்திலும் நல்வார்த்தை சொல்லிச் செலவு பெற்றுக் கொண்டு, பாண்டவர்களின் புரோகிதராகிய தவுமிய மகாமுனியைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்துவிடைபெற்று பாண்டவரையுங் கண்டு வெகுசமாதானங்கள்சொல்லி விடைபெற்று, மகா யோக்கியர்களாகிய அநேகம் வேதியர்களுக்குப் பலதானம் வழங்கிப் பூசித்து, கந்தபுஷ்பாக்ஷதைகள்முதலாகிய் சுபவஸ்துக்களோடுங் கூட அரண்மனையினின்றும் வெளியில்வந்து, சைனியம்-சுக்ரீவம்-மேகபுஷ்பம்-வலாகம்-என்னும் நான்கு குதிரைகள் கட்டிக் கருடக்கொடியுடனே மகாப்பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற திவ்விய ரதத்தின்பேரி லேறினர். அப்பொழுது கிருஷ்ணனுடைய பிரிவாற்றாமையினாலே பாண்டவர்கள் சோர்ந்து தயங்கிநிற்க, கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு வெகுசமாதானஞ்சொல்லியுங் கேளாமல், ராஜராஜேஸ்வரரான உதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனுடைய தேரின்பேரிலேறித், தாருகனென்னுஞ் சாரதியைக்கீழேஇறங்கச்செய்துதாம்அங்குஉட்கார்ந்து

குதிரைகளின் கடிவாளத்தைக் கையிற்பற்றிச் சவுக்கையெடுத்துச் சாரத்தியஞ்செய்தார். அர்ச்சுனனும் தேரிலேறிப் பின்புறத்தில்நின்றுகொண்டு, பொற்காம்புபூண்டிருக்கிற விரண்டுவெண்சாமரங்களைவீசினன். வீமசேனனும் நகுல சகாதேவர்களும் இரதத்தின் பின்புறத்திற் சென்றார்கள்.

இவ்வாறுகப்பாண்டவர்களும் மற்றுஞ்சிலருஞ் சூழ்ந்துவர ஸ்ரீகிருணஷ்ணன் அரைக்காதவழி தூரஞ் சென்று, தேரினின்றுமிறங்கி, உதிஷ்டிரரையும்வீமசேனனையும்தெண்டனிட்டு, அர்ச்சுனனை ஆலிங்கனஞ்செய்து,நகுலசகாதேவர்களால்நமஸ்காரஞ்செய்யப்பட்டுப்போய்வருகின்றேனென்ன,உதிட்டிரர் கண்களுல்நீர்ததும்பக்கண்ணனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, மறக்கவேண்டாம் கிருஷ்ணாவென்றுசொல்லி வருத்தப்பட்டுவிடைகொடுத்தார். வீமசேனனும் அப்படியே விடைகொடுத்தான் அர்ச்சுனன் பினனுஞ்சில வடிதூரஞ்சென்று,கிருஷ்ணா! உமது ஆதரவினாலேதான் நான் உயிரைவைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இதைவிடவேறேநான் என்னசொல்ல மாட்டுவேனென்று கண்ணீர்சொரியும்படிநிற்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்-அர்ச்சுனா! பயப்படாதே. நான் எங்கேயிருந்தாலும்சமையத்தில் வந்துசேருவேன் நீஎனக்குச்செலவுகொடுவென்றுசொல்லி அவனிடத்திலும் இரட்டைப்பிள்ளைகளிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, வெகுவேகமுள்ள ரதத்தோடுந் துவாரகாபட்டணஞ்சேர்ந்து, தாய்-தகப்பன்-அண்ணன்-முதலான பேர்களை நமஸ்காரஞ்செய்து,தம்பிகள்-பிள்ளைகள்-முதலான பேர்களை யாசிர்வதித்து, யாவராலும்புகழப்பட்டுச் சுகமாயிருந்தார். ,பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணர் தேர் தெரிகிறவரையிற் பார்த்திருந்து, மறைந்த மாத்திரத்திலே திரும்பித் தங்கள் நகரஞ்சென்று க்ஷேமமாயிருந்தார்கள். மயனும் மகாவிசேஷமாகிய சபையை நிர்மாணம்பண்ணிப், பாண்டவர்களாலேமிகவும்பூசிக்கப்பட்டு, அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தனது யதாஸ்தானம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

நாரதமுனிவர் தருமராஜன்
சபைக்குவருதல்.

———

இப்படிக்கிருக்க-ஒருநாள் அந்தச்சபாமண்டபத்திலே தருமராஜன் தம்பிமார்களுடனேகூடிச் சிங்காதனத்திலிருந்து ராஜகாரியம் பார்த்துவரும்போது, அச்சபையில் அசிதன் - தேவலன் - சத்தியன்-சர்ப்பமாலி-ஆர்ச்சிகன்-சுமித்திரன்-மைத்திரேயன்-வியாசன்-சுகன்முதலிய பலமுனிவர்களும், அங்கம்-வங்கம்-கலிங்கம்-காம்போசம்-கருசம்-முதலிய ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும், மற்றும் அநேகம் பிராமணர்களும், மந்திரி முதலான பேர்களும், சங்கீதம்-பரதம்-இவைகளில்வல்லவராகிய பலரும், நானாவித ஜனங்களும் சூழவிருந்தார்கள். இவ்வாறு கோலாகலத்துடனேயும் மகா விபவத்துடனேயும் சபாமண்டபத்திற் கொலுவீற்றிராநின்ற மகாராஜ ராஜேஸ்வராகியும்-சகலதருமங்களையுமறிந்தவராகியும்-சத்தியந் தவறாதவராகியும் - நீதிபொருந்திய நடக்கையுடையவராகியுமிராநின்ற தருமராஜனைக் காணவேண்டுமென்று, முற்றுமறிந்தமுழுஞானியாகிய நாரதமகாமுனிவர் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி அந்தச் சபாமண்டபத்துக்குநேரில்வர, அதனைக்கண்டஉதிஷ்டிரர் சகல பரிவாரங்களோடும்எழுந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து சபைக்கு அழைத்துவந்து, திவ்பாசனத்தில்உட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்தியங்கள்முதலாகிய சகலவுபசாரங்களுநடாத்திப்,பாததீர்த்தஞ்சேர்த்துப், புனிதரானேனென்று சொல்லிக் கைகூப்பிப் புகழ்த்துப் புரோட்சணமுஞ் செய்துக் கொண்டு, அம்முனிவர்க் கெதிரே வணக்கத்துடனிருந்தார்.

இவ்வாறுசப்பூசிக்கப்பட்டநாரதமுனியானவர் வெகுசந்தோஷத்தோடும் பாண்டவரைப் பார்த்து, ஓபாண்டுபுத்திரரே! உமக்கு இராச்சியம்முதலாகிய காரியங்களிலேக்ஷேமமா? ஒரு குறைவுமின்றிதருமம் நிறைவேறி வருகிறதா வென்று கேட்க, உதிஷ்டிரானவர்-சுவாமி ! அடியேனிடத்தில் தேவரீருக்குப் பரிபூரணமாய் அனுக்கிரகமிருக்கிறபோது, எந்தவிஷயத்தில்தான் குறைவுநேரிடும்? ஆகலால் எனக்கு சகலவிஷயத்திலும் க்ஷேமமேயன்றி வேறில்லை., மேலும் எனக்கு மகத்தாகிய நன்மைக்குக் காரணமன்றோ தேவரீரிவ்விடம்எழுந்தருளியது வீணையினது இசையினாலே மிகச் சிறப்புப்பொருந்திய இனிமையென்னுமமுதத்தையுண்டாக்கிக், கடலிற்பிறந்த அமுதத்தினிடத்திலே தேவர்கட்கு.வெறுப்புவரச்செய்து, மானேந்தி விளங்காநின்ற திருக்கரமும் சந்திரனுலவாநின்ற டாடவியும்பெற்றுத் திருக்கூத்துபுரியாநின்ற பரமசிவனுடையநாட்டியத்துக்குச்சரியாக இசைபாடாநின்ற தத்துவக்கியானியாகியநாரதமுனிவரே! தேவரீர்வந்தமையாற் பிரமதேவன் அநுக்கிரகம்செய்யும்படியான தவத்தை என்போல் இவ்வுலல் யார்தான்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஓ தேவமுனித்தலைவனே! இன்றுதான் அடியேன்பிறவிபயன்பட்டதென்றுகண்களிலானந்த பாஷ்பமும் தேகத்தில் மயிர்க்குச்சுமாகக் கைகூப்பிச் சொல்லக்கேட்டு, நாரதர் உதிஷ்டிரர் முதலானோரைப்பார்த்து இதனைச்சொல்லுவதானர்.

ஓம்நாராசகுமாரர்களே ! நீங்கள் வெகுதருமவான்களும்-நீதிமான்களும்-சாட்சாத் நாராயணமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அநுக்கிரகம் பெற்றவர்களுமானதால்,உங்களுக்குயாதொருகுறைவும்நேரிடமாட்டாது. மிகுந்தமேன்மையுங்கீர்த்தியுமடைவீர்களென்று சொல்லக்கேட்டு; உதிட்டிரர்-

சுவாமி! சந்தோஷமாச்சுது. தேவரீர் பூலோகம் முதலாகியமேலேழுலோகங்களையும், அதலலோகமுதலாகிய கீழேழுலோகங்களையும் நன்றாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறமகானுபாவராகையால், இந்தசபைக்குச் சரியாகியசபையை அல்லது உயர்ந்தசபையை எங்கேயாகிலுங் கண்டதுண்டா? அப்படிக்கிருக்கும் பட்சத்தில் தேவரீர் அதை அடியேனிடத்திற்கிருபை செய்து சொல்லவேண்டுமென்ன, அம்முனிவரும் ஓ தருமராஜனே! ஆம் நான்சகலலோகங்களையுஞ் சஞ்சரித்து எல்லாச்சபைகளையுங்கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் மனிதருடையசபைகளில் இப்படிப்பட்டசபையை நானெங்குங் கண்டதில்லை தேவலோகங்களில் இந்திரன்-யமன்-வருணன்-குபேரன்முதலானபேர்களுடையசபைகளிருக்கின்றன. அன்றியும்பிரமதேவனுடையசபையுமிருக்கின்றது. இவைகளையெல்லாங்கேட்க அபிப்பிராயமிருந்தாற் சொல்லுகிறேனென்ன, தருமபுத்திரர்-சுவாமி! அவசியம் அருளிச்செய்யவேண்டும். அடியேனுக்கும் இச்சபைதனிலிராநின்ற யாவருக்கும் அதைக்கேட்க மிகவிருப்பமிருக்கின்றதென்று சொல்லவே, நாரதர் அச்சபைகளின் சிறப்பைச்சொல்ல வாரம்பித்தார்.

இந்திரன் சபைச்சிறப்பு.

ஓ தருமபுத்திரனே! கேளும். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுடையசபையொன்றுண்டு. அதற்குச் சுதர்மையென்றுபேர். அது நூறுயோசனையகலமும், நூற்றைம்பதுயோசனைநிகளமும், ஐந்துயோசனை உயரமும்உள்ளதாய், ஆயிரங்கிரணங்கள்பரப்பிக்கொண்டிராநின்ற சூரியன்போற் பேரொளிபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அது இந்திரனுக்கு வேண்டிமிடத்துக்குப்போகும்படி ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்குந்திறமுடையது. மிகுந்த புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கேயன்றி பாவிகளுக்கு எவ்வளவுங்கிடைக்கத்தகுந்ததன்று. அதை இந்திரன் தன்சுதாவிலே நிருமித்தான். அதிற்பலவினோதங்களுமுண்டு. அவைகளை இப்படிப்பட்டன வென்று சொல்லக்கூடா. அதில் அநேகம் ஆசனங்கள்போட்டு நடுவில் ஓர்சிங்காசனமமைத்திருக்கின்றது. அதில்தேவேந்திரன் சசிதேவியுடனே கொலுவிருப்பான். அப்படியவன்கொலுவிருக்குங்காலத்திற் சப்தமருத்துக்கள்-ஏகாதசருத்திரர்-துவாதசாதித்தர்-விசுவதேவர்-அசுவனிதேவர்கள்-சப்தரிஷிகள்-பிரகஸ்பதிதேவர் - சுக்கிராச்சாரியார்-முதலாகிய சகல பரிசனங்களும், கருடர்-கந்திருவர்-சித்தர்-சாத்தகியர்-கின்னரர்-கிம்புருடர்-விச்சாதார்-முதலாகிய சகலதேவகணங்களும், பராசர்-பருவதர்-சாவர்னி - காலவர்-சங்கர்-லிகிதர்-கவுரமுகர்-துர்வாசர்-தீர்க்கதபர்-பாக்ஞியவற்கியர் - உத்தாலகர்-சுவேதகேது-தாண்டியர் - பாண்டாயனி-அவிஷ்மான்-கவிஷ்டன்-சாண்டலியர் - கக்ஷிவான்-கவுதமர்-வைசுவானரர் - சம்வர்த்தர் - தேவஹோத்திரர்-வான்மீகர் - இவர்கள்முதலாகிய அநேகரிஷிகளும், இன்னுமநேக சுகர்மஞ்செய்தபேர்களோடு அரிச்சந்திரமகாராஜனும் சூழ்ந்திருக்க, ஒருபுறத்தில்-அரம்பை-ஊர்வசி-மேனகை-திலோர்த்தமை-முதலாகிய அப்சரஸ்திரீகள்நடனஞ்செய்ய, மற்றொருபுறத்தில் விசுவாவசு - சித்திரசேனன் முதலாகிய கந்திருவர் யாழிசைத்துப்பாட, ஒருபாரிசத்தில் முனிவர்செய்யும் ஆசீர்வாதகோஷங்கள் முழங்க, மற்றொரு பாரிசத்தில் அநேகர் அகசியஞ்செய்ய, ஒருபக்கத்தில் யோகிகளிருந்து வேத வேதாந்தங்களின் தாற்பரியங்களைப் பிரசங்கிக்க, மற்றொருபக்கத்திற் சப்தமேகங்களு மொன்றாய்க் கூடியிருந்து முழக்கமிட, ஒருபால் சிரத்தை-மேதை - என்னுந் தேவதைகள்போற்ற, மற்றொருபால் அநேகம் கன்மதேவர்கள் சூழ்ந்து ஏற்ற, அச்சபையானது மிகவும் மனோரம்மியமாய்விளங்கும். அன்றியும் அச்சபையிலிருப்பவர்களுக்கு-மூப்பு-சோபம்-மோகம்-முதலாகிய துன்பங்களிலொன்றேனுமிராது. யாவரும் மிகவும் சிறந்த மணிகளிழைத்த திவ்வியாபரண வஸ்திரங்களினால் அலங்காரம் பெற்று. திவ்வியகந்தம் திவ்வியமாலைகளையணிந்து, மகாவினோதமாக இருப்பார்கள். இவ்வாறாக இந்திரன்சபையானது பூலோகத்திலிருக்கிற யாவரும் பலதவங்கள் செய்து, மறுமைப்பயனிதுவேயென்று கோரிவரும்படியாகிய சிறப்புடனே விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

இயமன் சபைச் சிறப்பு.

ஓதருமராஜனே!. இந்திரசபையின்சிறப்புகேட்டீரன்றோ? இனியமன் சபையின்சிறப்புச்சொல்லுகிறேன்கேளும். அந்த யமதர்மராஜனுடைய சபையானது நூறுயோசனை நிகளமும், அதற்குத்தக்க அகலமும் உயரமுமுடையதாய், தேசோமயமாய் நாற்புறங்களிலும் பரவாநின்ற ஒளியுடையதாய், மிகுந்த குளுமையுமில்லாமல் உயர்ந்த உட்டிணமுமில்லாமற் சமகுணமுடையதாய், விசுவகர்மாவினாலே நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சபையிலிருப்பவர்களுக்கு பசி-தாகம்-மூப்பு-வியாதி-முதலான ஓர் துன்பமுமுண்டாகிறதில்லை. எப்பொழுதும் சந்தோஷமுண்டாயிருக்கும். சகலபாக்கியங்களுமதிற்கிடைக்கும். அச்சபையில் யமதர்மராஜன் கொலுவிருக்குமளவில், யயாதி-நகுஷன் - பூருமாந்தாதர் - சோமகன்-திரதச்யு-உரகன்-கிருதவீரியன்-சுருதசிரவன் - அரிட்டநேமி - சிம்மன்-கிருதவேகன் - கிருமி-நிமி-பிரதர்தனன்-சிபி-மச்சியன்-புருதுலாக்ஷன்-பிரகத்திரதன்-பார்த்தன்-மருத்தன்-சாங்காசியன்-சங்கருதி-கபருவன்-சதுராசுவன்-சதசுவன்-ஊர்மி-கார்த்தவீரியன் பரதன்-சுரதன்-தபோரதன்-சுதன்-நிஷதன்-நளன் திவோதாசன்-அம்பரீஷன்-பகீரதன்-வியசுவன்-வச்

ஈரன்-பிருதுவேகன் - லோமபாதன்-அனரணியன்-லோகிதன்-உத்தவன் - பிரிஷக்கு - விருஷசேனன்-ஷபன் - வசுமனன்-புருகுச்சன் - ஆட்டுசேனன்-திலீபன்-புண்டரீகன்-சர்யாதி - சரபன்-அரிட்டன்-வேனு-துச்சந்தன - சிருஞ்சயன-சயன்-வாகஸ்வரி-ஸிடோதன - கரந்தமன்-பாகிலிகன் - பிரத்தும்னன்-பிருது-கபோதரோமன் - சகதேவன் - அர்ச்சுனன் ஸ்ரீராமன-லட்சுமணன்-அளர்க்கன் - கட்சசேனன்-பரசுராமன-நாபாகன்-சகான் - பூரித்தும்னன்-பிருதாக்கியன் - சனகன்-பிருசித்து - ஜெனமேஜெயன்-பிரமதத்தன்-திரிகர்த்தன்-உபரிசரன்-வீமன்-சாரு-காரபிருட்டன்-நயன்-பத்துமன் - முசுகுந்தன்-இந்திரத்தியும்னன்-பிரசேனசித்து-அஷ்டகன்-முதலாகிய அநேகம் ராஜரிஷிகளும், மச்சராஜர்களில் நூற்றுவரும், நீபரில் நூற்றுவரும், திரிதராஷ்டிரில நூற்றொருபேரும், எண்பது ஜெனமேஜெயரும், நூறு பிருமதத்தரும், நூறுவரிபரும், நூறுவீஷ்மரும், நூறு வீமர்களும், நூறு பிரதிவிந்தியர்களும், நூறுநாகரும், நூறு அயரும்; நூறுபாசரும், நூறு இரசகுசரும்,சூழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றியும்-சந்தனு உங்கள் தகப்பனாராகிய பாண்டு-உஷதத்தன் - சயத்திரதன்-இவர்களும் ஓர்புறத்திலிருந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல் பிருஷ்தசுவனென்கிற ராஜன் தனதுமந்திரிகளுடன்கூட உட்கார்ந்து உபாசித்துக்கொண்டிருந்தான். அன்றியும் அநேக அசுவமேதங்கள் செய்த சதபிந்துவின் குமாரர்களாகிய அநேகரும் அந்தய மதர்மராஜனை உபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவருமன்றி, அகஸ்தியர்-மதங்கர்-காலன்-மிருத்தியு முதலாகிய பேர்களோர்புறத்திலும், யாகஞ்செய்தவரோர்புறத்திலும், தானசீலரோர்புறத்திலும், நீதிமான்களோர்புறத்திலும், தரும விருப்பமுள்ளவரோர்புறத்திலும், சத்யசந்தரோர்புறத்திலும், ஆபத்திற்காத்தவரோர்புறத்திலும், கோயில்-குளம் - சத்திரம் - சாலை-முதலிய தருமஞ்செய்தவரோர்புறத்திலும்வீற்றிருந்து புகழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும்-சித்தபுருஷரும்-யோகபுருஷரும் - பிதுர்க்கணங்களும் - சோமபரும் - அக்கினிகளும்-காலசக்கிரரும்-ஓர்புறத்தில் துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தக்ஷணாயனம்-உத்தராயனம் - மிருத்தியு.முதலிய காலசோதனை பண்ணுங்கிங்கரர்கள் அளவற்றபேர்ஒருபக்கத்திலிருந்து துதிசெய்துகொண்டிருப்பார்கள். அச்சபையிலிருப்போர்களைக் கணக்கினாலெண்ணமுடியாது. இவ்வளவுபேர்களுக்கும் வெகுவிசாலமாகிய விடத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டுவிளங்காநின்றஅந்தசபையினருகில் ரத்தினங்களிழைத்து,மரகதத்தூண்கள்நாட்டி, வயிரங்களினுத்திரமும்கொடுங்கைகளுமமைத்து, பூரணசந்திரனுடைய சீதளகிரணங்களுக் கொப்பாகிய காந்திகளை வீசாநின்ற முத்துப்பந்தலின் கீழே சிங்காசனத்தினும்பரில் யமதருமராஜன்வீற்றிருந்து ஆடல்பாடல்முதலிய விநோதங்களினாலே வெகுசந்தோஷமடைந்து, ஓர்கரத்திற்பாசமும் - ஓர்கரத்திற்கதாயுதமுமேந்தி, பயங்கரமாகியருபத்தைக்காட்டிப், பாதகரை நரகத்திற் றள்ளவும் - புண்ணியவான்களைத் தனது சபையிலிருத்தவும்-எதிரிற் கைகூப்பிநிற்கும் கிங்கரருக்குக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டு, தருமதேவதை-சித்திரகுப்தன்-முதலானோர் புடைசூழ்ந்திருக்கத் தனதாளுகையைக் கிரமமாய்த் திரிலோகங்களிலுஞ் செலுத்தி வருகின்றான்.

வருணன் சபைச்சிறப்பு.

கேளும் தருமபுத்திரா! வருணனுடைய சபையும் யமனுடையசபைக்குச்சமானமாகிய அளவுடையதாய், வெகுஅழகாகியும் உயரமாகியுமிராநின்ற மதில்களினாலுங்கோபுரங்களினாலுஞ்சூழப்பட்டு, நவரத்தினங்களிழைத்து, எப்பொழுதும வெயில்பாப்பி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அதுநீர்களுக்குள்ளே வெகு விநோதமாய் விசுவகர்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அதைச்சுற்றிலும் ஜீவரத்தினமயங்களாய் எக்காலமும் பூப்பதும் காய்ப்பதும் பழுப்பதுமாயிராநின்ற பலவகைப்பட்டமரங்களையுடையசோலைகளிருக்கின்றன. அன்றியும்அச்சோலைகளில் மிகவினிப்பாயொலிக்காநின்ற பொற்சிறகுடையபல வகைப்பட்சிகளும் களிப்புடனே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அச்சபையில் மற்றொருவிசித்திரமிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில், அதினிடம்ரத்தினமயமாயிருந்தாலும், தொடும்பொழுதுமலர்போல் மெதுவாகியு குளுமையாகியு மிருக்கின்றது. இவ்வாறாகிய அச்சபையிநடுவில் திவ்வியசிங்காசனத்தில் வருணதேவன் வீற்றிருந்து, கையிற்பாசமேந்தி, விலைமதிக்கக்கூடாத தரளங்களாற் செய்யப்பட்ட கிரீட தண்டல கவசமுதலாகிய திவ்விய ஆபரணங்களைத்தரித்து, வெண்பட்டுடுத்தி, வெண்மையாகியபூமாலைசூடி. வெள்ளைச்சாந்துபூசி, வெள்ளைக் குடைகளும் வெள்ளைச்சாமரங்களும் கையிலேந்திய அரம்பையர்சூழ்ந்திருக்கக்கொலுவிருப்பான். அப்போது அநேகந்தேவர்கள் நல்லவஸ்திர ஆபரணங்களையும்-திவ்வியசந்தனமாலை முதலானவைகளையும்தரிதது, மிகுந்த பிரகாசத்துடனே அச்சபையிலிருந்துவருணனையுபாசித்துக்கொண்டிருப்பார். அன்றியும் தக்ஷகன்-வாசுகி-அயிராவதன் - கிருஷ்ணன்-லோகிதன்-பதுமன்-சித்திரன்-கம்பலன்-அசுவதரன் - திரிதராஷ்டிரன் - வலாககன் - மணிமான் - குண்டதாரன்-கார்க்கோடகன் - தனஞ்சயன்-ஏணாபதன் - குண்டகன்-பிரகிலாதன்-மூஷிகாதன் - ஜெனமேஜெயன்-இவர்கள் முதலாகிய அநேகராஜராஜர்கள் நாற்புறங்களிலும் சுடர்களைக் கக்காநின்ற மகாரத்தினச்சூட்டுப் பொருந்திய விசாலமாகிய வெகுபடங்களை

யுடையவராய்ப், பலவன்னங்கள்பொருந்தியபளபளப்பாகிய தேகங்களுடனே கூடி அச்சபையிற் சூழவிருப்பார்கள். இதுவுமன்றி பலிச்சக்கிரவர்த்தி-நரகாசுரன்-கிரகலாதன் - விப்பிரசித்தி-காலகேயர் - சுமனன்-துர்முகன்-சங்கன் - சுரூபன் -சுமதி-சுவனன்-கடோதரன் - மகாபரிசுவன் - விரூபன்-மகாசிரன்-தசக்கிரீவன் வாலி-திரிதராம்பரன்-உடட்டுபன்-விகடாபன்-சந்திரதாபனன்-இவர்முதலாகிய தைத்திரியர்-தானவர் - என்னும் பிரிவினையுடைய அசுரர்களும் பலஅலங்காரங்களோடு சிறப்பாய் அச்சபையிலிருந்து வருணனை யுபாசித்துக்கொண் டிருப்பார்கள் நான்குசமுத்திரங்கள், கங்கைமுதலாகிய சகலநதிகள், மற்றும் தடாகங்கள், குட்டைகள், கிணறுகள், முதலாகிய புண்ணியதீர்த்தங்களெல்லாம் திவ்விய தேகங்களுடனே விளங்கி வருணபகவானைத் துதித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. மேலும் எட்டுத்திசைகளும் - பூமியும்-மலைகளும் - ஒவ்வொரு உருவமாய்த் தேகங்களெடுத்துக்கொண்டு சூழ்ந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்டசபையினருடனே கூடிக் கந்திருவர் வீணாகானஞ் செய்ய, அப்சரஸ்திரீகள் காட்டியமாட, மிகவிநோதத்துடனேவருணதேவன்சுநாபனென்கிறமந்திரியுடனேயும்தன்குமாரர்களுடனேயும்கதைகளைப்பேசிக்கொண்டு, வாருணிதேவியுடன் கூட அச்சபையில் விளங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

குபேரன் சபைச்சிறப்பு.

குபேரன்சபையானது நூறுயோசனைநீளமும் எழுபதுயோசனையகலமு முள்ளதாய் மிகவுன்னதம்பொருந்தி, ஆகாசத்தில் தனியேவிளங்கும் ஓர்சுடர்போன்று நாற்புறங்களிலும் நிலவுவீசிக்கொண்டு மகாரத்தினமயமாய் அநேகங் குகியகர் என்பவராற் சுமக்கப்பட்டுவிளங்காநின்றது. அதுகுபேரனாற்மகாதவப் பெருமை கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதைச் சூழ்வாவிருக்கும் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமயமாகியமரங்கள் மணிமயமாகியகிளைகளோடும்-பவளமயமாகிய அரும்புகளோடும்-மரகதமயமாகியதளிர்களோடுங்கூடி, நித்தியவாசனையுடைய புட்பங்களையும்மதுரமாகியபழங்களையுமுண்டாக்கிக்கொண்டு, விநோதமாகிய பலபட்சிகளுக்குமிருப்பிடமாய் விளங்காநின்றன. அச்சபையிற் சுகத்தை யடையத்தக்க பலவிடங்களும்-அவரவர்களுக்குத்தகுந்தபலஆசனங்களும்-மற்றும்வேண்டிய வஸ்துக்களும் சித்தமாயிருக்கின்றன. இவ்விதமான ஆச்சரியப்படத்தக்கசிறப்பினையுடையதாய், ஆகாயத்தில் தவழ்கிறதுபோற் பிரகாசிக்கின்றது. அந்தமகாசபையிற்குபேரன்விசித்திரமாகியவஸ்திராபரணங்கள்தரித்து, அநேகமாதர்களுடன்கூடி, சூரியன்போல் வெயிலெறிப்பனவாயும் மிருதுவாயு மிராநின்ற இரண்டு ஆதனங்களில் கால்களைவைத்துக்கொண்டு, சிங்காதனத்தில்வீற்றிருப்பான். அச்சபையினருகில் மந்தாரச் சோலையினது பரிமளங்களையும், செங்கழுநீர் மலர்களுடைய பரிமளங்களையும், தாமரைமலர்களினது பரிமளங்களையும, சந்தனக்காட்டினதுபரிமளங்களையும்வீசிக்கொண்டு, வாயுவானவன் குபேரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவான். அநேகந் தேவர் முதலானபேர்கள் மிகவிநோதமாய்க் குபேரனுடனே சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அன்றியும், மிசிரகேசி- அரம்பை-சித்திரசேனை-சிருகாசி-மேனகை-புஞ்சி-ஈர்த்தலை - விசுவாசி-சகசன்னி-பிரமலோசை-ஊருவசி-இளை - இவர்முதலனேக அப்சரஸ்திரீகள் திவ்வியதாளங்கொட்டிக்கொண்டு, வேணு-வீணை-மிருதங்கம்-இது முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்துக்கொண்டு நாத்தனஞ்செய்து, குபேரனையுபாசிக்கிறார்கள். கின்னரரென்றும் நரனென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட கந்திருவரும், மாணிபத்திரன்-சுவேதபத்திரன் - காசாரகன்-கண்டகன்-பிரத்தியோதன்-முதலாகிய இயக்கரும், விசுவாவசு - தும்புரு - விசாலகன் - வராக கர்னன் - தாமிரொஷ்டன் - பலபக்ஷன் - பலோதரன்-அங்காருடன் - சிகாவர்த்தன் - ஹேமநேத்திரன் - விபூஷணன் - பூருவானனன்-பிங்களன் - சோணிதாதன்-பிரவாயகன்-விருட்சவாசணி - கேதன்-பிரவாசன்-இவர்முதலாகியகாயகரும், அச்சபையிலிருந்துசங்கீதம்பாடுவார்கள். லோகமாதாவாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமியும் அங்கு பிரசன்னையாயிருப்பாள். அக்குபேரனுடையகுமாரனாகியநளகூபரனென்கிறவன், சிலயட்சகந்திருவர்களோடுகூடி ஓர்புறத்தில்வீற்றிருப்பான். நானும், என்போன்றஅநேகதேவரிஷிகளும், பிர்ம்மரிஷிகளும், அச்சபையிலிருந்து ஆசீர்வதித்துக்கொண்டிருப்போம். மேலும்அநேகம்ராட்சதர்களும், பிசாசர்களும், பயபக்தியுடன்உபாசித்திருப்பார்கள். அச்சபையினோர்புறத்தில் உமாபதியாகியும் - பசுபதியாகியும்-முக்குணனாகியு மிராநின்ற உருத்திர மூர்த்தியானவர்கையிற்சூலமேந்தி, அநேகபூதகணங்களும், வாமனர்கள்-விகடர்கள்-கூனர்கள் ஆகிய சிவகணங்களும் சூழ்ந்து போற்றுநிற்க, நந்தி முதலாகிய அந்தரங்கபத்தர் உபசாரங்கள்செய்யவீற்றிருந்து விளங்குவர். அனேக கிங்கரர்கள் பலவாயுதங்களைத் தரித்து, அச்சபையைச் சுற்றிக் காத்திருப்பார்க்ள். ஆகா-ஊகூ என்னுங்கந்திருவர் முதலாகிய வைணிகர், குபேரனருகிலிருந்துபாடுவார்கள். இமயம்-பாரியாத்திரம்-விந்தியம்-கைலாசம்-மந்தரம் இவை முதலாகிய பருவதங்களும் தேகங்களுடன் சேவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. விபீடணனென்னும் ராக்ஷசராஜன் தன்பரிவாரத்துடனே அண்ணனாகிய குபேரனை யுபாசித்துக்கொண் டிருப்பான். நவநிதிகள் இருபுறங்களிலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வாறாகிய பரிவாரவிபவங்கள்பொருந்திய யட்சராஜனாகிய குபேரன் நித்தமும் அச்சபைக்குவந்து, மகாதேவனாகிய சிவனை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து

விடைபெற்றுப், பின்புகொலுவிருப்பான். அந்தச்சி
வனும்குபேரனிடத்திலவாச்சல்யத்தினல்அங்கேயே
யிருந்து அநுக்கிரகஞ்செய்துகொண்டிருப்பார். இ
வ்வுலகில் ஆதுலர்க்குப் பலதானங்கள் வழங்கினபே
ர்கள், அச்சபையில் திவ்வியதேகபோகங்களுடனே
வாழ்ந்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டஅந்
தச்சபையானது ஆனந்தமேவடிவுகொண்டதுபோல்
விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

பிரமன் சபைச்சிறப்பு.

பிரமதேவனுடைய சபையானது ஒருவாறு
மிப்படிப்பட்டதென்றுசொல்லக்கூடாது அந்தச்ச
பையானது மனதினலேசிருஷ்டிக்கப்பட்டது. முற்
காலத்தில் சூரியபகவான் இப்பூலோகத்துக்கு வந்த
போது, இச்சபையின்மகிமையை விஸ்தாரமாகசொ
ன்னர். ஆகிலும் அவ்வளவுஞ்சொல்ல எனக்குத்திற
மில்லை. ஆனல் அந்தச் சூரியபகவானை நோக்கி, சுவா
மி! அப்படிப்பட்ட பிரமசபையை நான் பார்க்கவே
ண்டுமென்றுநினைக்கிறேன். அதனைகாண்பதற்காகிய
உபாயமென்ன? அதை அருளிச்செய்ய வேண்டுமெ
ன்றுநான்கேட்க, அந்தச் சூரியபகவானுனவர் என
க்கு ஒருவிரதமுபதேசித்தார். அதாவது-ஆயிரம்வ
ருஷகாலம்வரையில் இந்திரியநிக்கிரகத்துடனே பிர
மதேவனைக்குறித்துத்தவஞ்செய்வதுதான். அப்படி
யே நான் இமயமலையின்சாரலிலுட்கார்ந்துக்கொண்
டு தவஞ்செய்தேன். அப்போது அந்தத் தபோமகி
மையாற்பிரமதேவன்தனதுசபைக்குளென்னைவருவித்
தார். அக்காலத்தில் அந்தச்சபையையான்பார்த்து,
ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸ்தம்பித்துபிரமித்துநின்றேன்
ஆதலால் அதினுடையரூபம்இப்படிப்பட்டதென்று
ம், அதினளவுஇவ்வளவென்றும், நான்சொல்லமாட்
டேன். ஒருவுபமானத்தைக்காட்டிச்சொல்லுவோமெ
ன்றாலும், அதற்குநிகரானவஸ்துஒன்றுமில்லை ஆன
லும் அதிற்கண்ட சிலவிஷயங்களைமாத்திரஞ் சொல்
லுகிறேன் கேளும்.

அந்தச்சபையிற் சீதளமென்பதுமில்லை. உட்டி
ணமென்பது மில்லை. சீதோட்டிணங்கள் வேண்டுங்
காலங்களிலும் சவுக்கிய ஹேதுவாகவே யிருக்கின்ற
து. பசியென்பதுமில்லை. தாகமென்பதுமில்லை. நல்ல
உணவுகளையும்பானவஸ்துக்களையும் சாப்பிட்டாலு
மேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. எவ்வளவு வருத்தப்பட்
டாலும் வருத்த முண்டாகிறதில்லை. சூரியன்முதலா
கியபேர்களுடைய கிரணங்களங்கே பரவுகிறதில்லை.
நித்தியம்பிரகாசமாகவேயிருக்கின்றது அதிலிருக்கி
ற ஸ்தம்பங்கள்-சுவர்கள்-கதவுகள் - மெத்தைகள்-
மேடைகள் - முதலிய வெல்லா வஸ்துக்களும் மகா
காந்தி பொருந்திய நவரத்தினமயங்களாகத் தோன்
றினலும், தேசோமயமாய்க்காணப்படுகின்றன. இன்
னும் அதன் விசித்திரத்தை யென்ன சொல்வேன்?
கம்பளங்கள் முதலானதுகளினுற் தாங்கப்பட்டது
போலிருந்தும், அந்தச்சபை ஒன்றினலும் தாங்கப்
படாததுபோலவே காணப்படுகிறது. அதுபார்க்கும்
பொழுது ஒருவிதமாய்க் காணப்படாமல், ஒருவே
ளையில ஒருருவுமன்றி வெறுஞ்சுடர்போலவும், ஒரு
வேளையில் ஸ்தம்பம் கவாட முதலிய வுருக்களோடு
கூடியதுபோலவும், ஒருவேளை வெறும்வெளிபோல
வும்; ஒருவேளை முழுதும் ஆவரிக்கப்பட்டதுபோல
வும், ஒருவேளை ஆதாரமில்லாதது போலவும், ஒரு
வேளை யாதாரமுடையதுபோலவும், இன்னவண்ண
மாகியதென்று சொல்லொணுத் தன்மையுடன் விள
ங்குகின்றது.

அப்படிப்பட்டமகாசபையில் ஸ்ரீநாராயணமூர்
த்தியினுடைய நாபிக்கமலத்தி லுதித்த நான்முகக்
கடவுளானவர், தேவர்-மனிதர் - திரியக்கு-தாவரம்-
என்கிற நான்குவித உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்
கொண்டிருப்பார். அப்போது-தட்சகர்-பிரசேதர்-
புலஹர் - மரீசி - கசியபர்-பிருகு-அத்திரி-வசிட்டர்-
கவுதமர்-அங்கிரசு-புலஸ்தியர் - கிருது-பிரகலாதர் -
கர்த்தமர்-என்கிற உபப்பிரமாக்களும், அதர்வாங்கி
ரசுக்கள் - வாலகிலியர் - மரீசிபர் என்கிற மகாரிஷிக
ளும், மனம்-அந்தரிட்சம்-வித்தை - வாயு - தேயசு-
பலம் - பூமி - முதலானவைகளும், சத்தம் - பரிசம்-
ரூபம்-ரசம் - கந்தம் - என்கிற விஷயங்களும், பிரகி
ருதி-விகிருதி - முதலாகிய காரணப்பொருள்களும்,
அகஸ்தியர்-மார்க்கண்டேயர்-ஜமதக்கினி - சம்வர்த்
தர்-சியவனர் - இரிசியசிருங்கர் - சனகர்-சனந்தர் -
சனத்குமாரர் - சனத்சுஜாதர் - முதலாகிய யோகிக
ளும், வியாசரும், அசிதர்-தேவவர் - ஜைகீஷவியர் -
இருக்குவரியர் - சிதசத்துரு-மணி என்னும் தவசிக
ளும், எட்டங்கங்களுடைய ஆயுர்வேத மென்கிற
வைத்தியநூலும், காந்தர்வ வேத மென்கிற சங்கீத
நூலும், தநுர்வேதமென்கிற ஆயுதநூலும், அர்த்த
தந்திர மென்கிற நீதிநூலும், நான்கு வேதங்கள் -
வேதாந்தங்கள் - பதினெண்புராணங்கள் - தருமநூ
ல்கள் - இவைமுதலாகிய தேவரூபங்கொண் டிராநி
ன்ற பலநூல்களும், சூரியன்-சந்திரன் - முதலாகிய
கிரகங்களும், நட்சத்திரங்களும், சகலதேவகணங்க
ளும், பிதுர்க்கணங்களும், மகத்துவமிகுந்த யாகங்க
ளும், க்ஷணம்-முகூர்த்தம் - இரவு-பகல் - பக்ஷம் -
மாதம்-இருது-வருஷம் - யுகம்-முதலாகிய காலங்க
ளும், காலசக்கிரம் - தருமசக்கிரங்களும், தேவமா
தர்களும், அசுரமாதர்களும், நாகமாதர்களும், சகல
லோகபாலகரும், மநுமுதலாகிய மகாராஜர்களும்,
அந்தப் பிரமதேவனைச் சுற்றிலுமிருந்து பயபக்திக
ளுடனே துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அன்றியு
ம் கந்திருவர் - விச்சாதரர் - கின்னரர் - கிம்புருடர்
அப்சரசுக்கள்-முதலானபேர்களிருந்து, சங்கீதநாட்

டியத்துடன் சகலவினோதங்களுஞ்செய்வார்கள். மேலும்பூலோகத்தில் மகாஉக்கிரமாகியவிரதத்துடனே வேத மோதியவர்களும், தவஞ் செய்தவர்களும், விசேஷமாகியபுண்ணியஞ்செய்தவர்களும்,மகாதேயசு பொருந்தி அச்சபையில் வாழ்வார்கள். இவ்விதமாகிய சபையார் சூழ்ந்திருக்கச், சந்தியை-சாவித்திரி காயத்திரி-சாஸ்வதி - என்கிற தேவிமார்களுடனே பிரமதேவர் திவ்வியசிங்காதனத்திற் கொலுவிருக்குமளவில், அந்தச் சபையானது வேதகோஷ மயமாகவும், பிரமதேஜோமயமாகவும் விளங்கும்.

அரிச்சந்திரன் இந்திரசபைக்குரியனான காரண முரைத்தல்.

கேட்டீரோ தருமபுத்திரரே! இவ்வாறாகத்தேவர்களுடையபலசபைகளையும்பார்த்திருக்கிறேன் ஆனால் மனிதலோகத்தில் இச்சபைக்குச்சரியாகியசபை எந்தவிடத்திலும் எக்காலத்திலுமில்லை. இதுமிகவும் மேலாகியது. இதனால் உங்களுக்கு மகாவிசேஷங்களுண்டாகும். என்றுசொல்லியநாரதமகாமுனிவரை நோக்கித் தெண்டனிட்டுத், தருமராஜன்சொல்லுகிறார் ஓசுவாமி! தேவரீர் தேவலோகங்களிலுள்ள இந்திராதிகளுடைய சபைகளையெல்லா மருளிச் செய்தீர். அவைகளில் தேவேந்திரனுடையசபையின் சீர்மையைச்சொன்னபோது, அதில்முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர்களும், இன்னுமளவற்றப்பரிசனங்களோடுசகலவைபவங்களுமமைந்திருப்பதாக அருளிச்செய்தீர். ஆனால்இராஜர்களுக்குள்ளே அரிச்சந்திரன்என்கிறஒருமகாராஜனும்அதிலிருக்கிறானென்றுசொன்னீர். அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜன் எந்தப்புண்ணிய விபாகத்தினாலேஇந்திரசபையில்வாசமாயிருக்கிறான். அவன்செய்தபுண்ணியங்களின்சிறப்பு எப்படிப்பட்டது? எந்தெந்த நியமங்களையவன் அநுட்டித்தான்? எந்தப்புண்ணியப் பிரபாவத்தினாலே இந்திரனுடன் கூட எக்காலமும் வாசஞ்செய்யும்படியானபதவி கிடைத்தது? அவைகளையுந் தயைசெய்து திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டும். அன்றியும் இயமசபைக்குத் தேவரீர் எழுந்தருளியபோது, அங்கிருக்கின்றஎன்பிதாவாகியபாண்டுமகாராஜனைக்கண்டீரே? அவருடன்பேசினீரா? அப்போது அவர்சொன்னதென்ன? அதையும் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும். தேவரீர் இறந்தகாலம்-நிகழ்காலம் - எதிர்காலம் - என்னும் முக்காலங்களில் நடக்குஞ் சரித்திரமெல்லாமறிந்த மகாஞானியாகையினாலே, தேவரீரிடத்திற் சகலரகசியங்களையுங்கேட்கவேண்டுமென்றுகோருகிறேன். என்றுசொல்லிய தருமபுத்திரரை நோக்கி நாரத மகாமுனிவர் சொல்லத் துவக்கினார்.

கேளுமையா தருமபுத்திரரே! நீர் அரிச்சந்திரனுடையஎந்தப்புண்ணியவிபாகத்தைக்குறித்துச்சந்தோஷத்துடனேகேட்கிறீரோ? அந்தப்புண்ணியங்களையும் அவனுடையபெருமையையும் சொல்லுகிறேன் கேளும். இட்சுவாகுகுலத்தில்திரிசங்குவென்றமகாதருமநிலையுள்ள ஒருராஜனிருந்தான். அவன் கேகயராஜனுடையமகளாகிய சத்யவதியென்கிறபெண்ணை மணந்து, அரிச்சந்திரனென்கிற ஒருபுத்திரனையுண்டாக்கினான். அந்த அரிச்சந்திரன்மகாவீரனாகியும்,மகாசூரனாகியும், மகாதீரனாகியும், வெகு புத்திசாலியாகியும், வெகுஉதாரனாகியுமிருந்தான். அவனது ஆணையைச்சகலராஜர்களும்சிரத்தின்மீதிற்கொண்டு, அவன் பாததாமரைகளில் வணங்கி வந்தார்கள். அவன் தானொருவனாகியே தன்புஜவலிமையினாலேநெடியகடல்சூழ்ந்தபுவிமுழுதுஞ்ஜயித்துச், சத்துருவென்கிறபெயரையழித்து, மிகவு மேன்மைபொருந்திய யாகங்களின்முதன்மையென்றுசொல்லத்தக்கஇராஜசூயயாகஞ் செய்தான். அந்தயாகத்திற்கு சகலதேசராஜர்களுமவந்து வெகுகாணிக்கைகள்கொடுத்து வணங்கிப், போஜனஞ்செய்யும்வேதியருக்குப் பரிமாறுந் தொழிலிலிருந்தார்கள் சிலராஜர்கள் பலவிதபரிசாரகத்தொழில்செய்துவந்தார்கள் இவ்வாறாக அவ்வரிச்சந்திரன் ராஜசூயமென்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றி,எல்லாவரசர்களும்நல்லவேதியருங்கூடிமுடிசூட்டச் சாம்பிராச்யபட்டாபிஷேகத்தையடைந்து விளங்கினான் அப்போதுயாகஞ்செய்வித்த இருத்விக்குகளுக்கும், மற்றமகானுபாவராகிய பிராமணர்களுக்கும், அநேகம் ரத்தினாபரணங்கள்-திவ்வியவஸ்திரங்கள்-நானாவிதவாகனங்கள் - முதலியவைகளோடு, நவமணிகள் பதித்து நல்ல இலக்கணங்களுள்ள நான்குகுதிரைகள்கட்டிய பலகோடிதேர்களையும், சுவர்ணமயமாகிய சீனிகள் கட்டி, நவரத்தினங்களிழைத்தமுகப்பட்டயங்களும் கடிவாளங்களும் அணிந்து, நாலுகால்களிலும் தங்கக்கடகங்களும்சலங்கைகளும் போட்டுக், கழுத்துமயிரில்ரத்தினமிழைத்த குச்சுகள்கட்டி, நெற்றியிற் பொன்மயமாகிய சந்திரப்பிறையணிந்து, காதுகளுக்குநடுவில் முத்துக்களாற்செய்யப்பட்ட துராய்கள்கட்டி, கழுத்திற்பலமுத்தாரங்களும்போட்டு அலங்காரஞ்செய்திருக்கின்ற அநேககோடிகுதிரைகளையும், உத்தமசாதியிற்பிறந்தவைகளும், மிகுந்த வேகமுடையவைகளும், பெரியபருவதங்களுக்குச்சரியான தேகங்களுள்ளவைகளும், சகலஅலங்காரங்களணிந்தவைகளுமாகிய அநேகலக்ஷம் யானைகளையும் கொடுத்தான் மேலும் அந்தயாகம் ஆரம்பமாகியதுமுதல் ஒருவருஷம்வரைக்கும், வந்தபேருக்கெல்லாம் தேவாமிர்தத்திலும் அதிசயித்த பாயசமுதலாகிய அன்னங்களைவழங்கினான் இவ்விதமாகப் பலதானங்கள்வழங்கிப் பூசித்த அந்தஅரிச்சந்திரமகாராஜனுக்கு வேதியரெல்லாம் மனமகிழ்ந்து, சகலசம்பத்துகளுமுண்டாகக்கடவனென்றும், கீர்த்தி உலகமெங்கும்பரவக்கடவதென்றும், ஒருவராலும்ஜயிக்கக்கூடாத தேஜசு உண்டாகக் கடவதென்

றும், எல்லோரிலும்மேன்மையுண்டாகக்கடவதென்றும், ஆசிர்வாதஞ்செய்தார்கள். இப்படியாகவெருசிறப்பாய்ராஜசூயயாகஞ்செய்தபடியினாலே, அரிச்சந்திரமகாராஜனதேவேந்திரனுடையசபையை அடைந்து இந்திரனாலேபூசிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான். கேளுமையாதருமபுத்திரரே! இவ்விதமாக யார் யார் ராஜசூயஞ்செய்வார்களோ! அவர்களெல்லாம்இந்திர சபையடைந்து இந்திரனாலே பூசிக்கப் படுவார்கள். அன்றியும்யுத்தகளத்திற்சென்றுமுன்வைத்தகாலைப் பின்வைக்காமல் யுத்தஞ்செய்து மனதிற்கிஞ்சித்தேனும்பயமின்றிஉயிரைவிடுகிறவர்களும்,உக்கிரமாகிய தவங்கள்செய்து அத்தவங்களிலே தேகத்தைவிடுகிறவர்களும், அந்த இந்திர சபைக்குச் சென்று அளவற்ற சிறப்போடும் வாழ்வார்கள்.

இயமசபையிற்கண்ட பாண்டுவின் கருத்துரைத்தல்.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! அரிச்சந்திரனுக்கு இந்திரசபை கிடைத்த காரணம்இது இயமலோகத்திற்சென்றவிடத்தில் உமது பிதாவாகிய பாண்டு மகாராஜன் உம்முடன்சொல்லச்சொல்லியொருவார்த்தைசொன்னார். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனைப்போலே தானும் இந்திரன்சபையில்விளங்கவேண்டுமென்கிறஆசையினாலேநீர் அந்த இராஜசூயயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிக்குப்புத்திரனாகியநீர் அந்தமகாயாகத்தைச்செய்தால் அந்தப்பதவிதனக்குக்கிடைக்குமென்றும்சொன்னார். ஆகையால்-ஓதருமபுத்திரரே! அரிச்சந்திரனுடைய சம்பத்தையும் மேன்மையையும் பார்த்துத், தானும் அப்படியாக வேண்டுமென்று மனதிற்கவலைகொண்டிருக்கிற உமது பிதாவினுடைய கோரிக்கையைநீர்நிறைவேற்றவேண்டும். மேலுமவர் பூமியெல்லாம்ஜயித்துச் சகலராஜாக்களையுங்கீழ்ப்படுத்தியன்றோ அந்த யாகத்தைச் செய்ய வேண்டும்? அப்படிப்பட்டசக்திஎனக்கில்லையே என்னசெய்வேனென்று விசாரப்படலாமோ? அப்படி விசாரப்பட வேண்டாம். ஏனென்றால் - தனக்கு நான்குதிக்குப் பாலகர்போன்ற நான்குதம்பிமாரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தன தாக்கினையைச்சிரத்தில்வகிக்கிறவர்கள். அவர்களைக்கொண்டுசகலபூமண்டலத்தையும்கைவசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்றுஞ்சொல்லச்சொன்னார் ஆதலால் நீர் அதைக்குறித்து யத்தனப்படவேண்டும். ஆனால் அந்தயாகத்தைநிறைவேற்றுவது வெகுபிரயாசத்தாலாகவேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஏனெனில்-மிகவும் பெரிய யாகமாகையினாலே பல இடையூறுகள சம்பவிக்கும். அன்றியும் பிரம்ம ராக்ஷதர் எதிலயாதேனும் குற்றம் நேரிடுவதையே எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்பார்கள். ஆதலால் மிகவுஞ் சாவதானமாயிருந்து நிறைவேற்ற வேண்டும். ஓதருமபுத்திரனே! நீர் கேட்டவைகளை யெல்லாஞ் சொன்னேன் இவைகளை நன்றாயோசித்து எப்படி யுக்தமோ அப்படி நடந்துகொள்ளும். இன்னமொன்றுசொல்லுகிறேன் கேளும் நீர் எப்போதும் ஏமாறாமல் அந்தணர்முதலிய நான்குவருணத்தோரையும்-பிரமசாரியமுதலிய நான்குஆச்சிரமத்தோரையும்-தத்தம்விதிகளில்வழுவாமல் நடக்கும்படியாகவும், யாவருக்கும் திருடர்-கள்ளர்-வெறியர்-காமிகள்-முதலானபேர்களா லொருதீங்கும் நேரிடாம லிருக்கும்படியாகவும், தருமநீதி வழுவாமல் அரசாட்சிசெய்துக்கொண்டு, பொய்மை-பொறாமை-வஞ்சகம் - முதலாகிய துர்க்குணங்களுக்குக் கனவிலு மிடங்கொடாமலடித்துக்கொண்டு, ஜனங்களிடத்திலும்-இனங்களிடத்திலு -அன்பும்-ஆதரவும்வைத்து, தெய்வத்தினிடத்திலும், பெரியோர்களிடத்திலும்-பயமும் பக்தியுமாக நடந்துக்கொண்டு சத்துருக்களையெல்லாம்ஜயித்து, யாசகருக்குவேண்டியமட்டும்கொடுத்து, மகானுபாவனைய் யாவரும்புகழச்சந்தோஷத்துடனேவாழ்ந்துக்கொண்டிரும். இனிநான் துவாரகாபுரிக்குப் போகவேண்டும். ஆதலால்செலவுபெற்றுக்கொள்ளுகிறேனென்று நாரதமகாமுனிவர்சொல்லி, அநேகரிஷிகளுடனேகூடத் துவாரகாபுரிக்குப்போனார்.

பின்புதருமராஜாவானவர்நாரதர்சொல்லிய இராஜசூயமென்னும் யாகத்தைக் குறித்து மனதில்நெடுநேரம்யோசித்து, ஓ!ஓ! இந்தயாகத்தை நாம்எப்படி சாதிக்கப் போகிறோம்? முற்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் மேன்மையோடுவிளங்கிய மகாதீரராகிய அரசர்களெல்லாம் இந்த யாகத்தைச் சாதிக்கமாட்டாமற் போனார்களே, (யானைகளெல்லாம் சுழன்றோடும் படியாகிய காற்றிலே மசகங்களைக்குறித்துக் கேட்க வேண்டுமோ?) என்கிற பழமொழிக்குச் சரியாய், அப்படிப்பட்டவர்களாலேயும்செய்ய அசாத்தியமாகிய யாகத்தை நாமோசாதிக்கமாட்டுவோம்? என்ன செய்யலாம்? பிதாவின் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றமாட்டாதபுத்திரனிருந்துபயனென்ன? அந்தயாகமோ பூமண்டலத்திலிருக்கும் சகலராஜர்களும் வந்து வணங்கும்படியாகிய பெருமை பெற்றவனுக்குச் செய்ய வெளிதாகும். நாமெப்படி அரசர்களையெல்லாம் ஜயிக்கப்போகிறோமென்று மிகுந்த சிந்தையால்வருத்தமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துக்கொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவன்போல் ஒருவரோடும் மனமகிழ்ந்துபேசாமல், இராச்சியத்திற்குஇதமாகியகாரியங்களையேசெய்யமனமுடையவராய் பலதருமங்களையும் குறைவின்றி நடாத்திக்கொண்டு, யாசகராகியபிராமணர்களுக்கு எந்தவேளையிலும் குறைவின்றிவேண்டியஅன்னபானங்களையும் வஸ்திராபரணாதிகளையும் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டு நடத்திவந்தார். இவ்விதமாக நடத்திவருகிற தருமபுத்திரரை நோக்கிப் பிராமணர்முதலியயாவரும் அருகில்வந்து, ஓ ம

காராஜனே! நீரே இக்தப்பூமண்டலத்தை நெடுங்காலம் அரசாட்சிசெய்யவேண்டும். உமக்குச்சகலசம்பத்துகளு முண்டாகவேண்டும். உம்முடையமனதிலிருக்குமெண்ணத்தைப் பகவான் நிறைவேற்றவேண்டும். உம்முடையபகைவரெல்லாம்வணங்கிஉமதாக்கினையை முடியில் தரிக்க வேண்டு மென்று சொன்னார்கள்.

இப்படியாவராலும்தருமராஜன் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுஅரசாட்சிசெலுத்துமளவில்,ஒருவருக்கும்அக்காலத்தில்மிருத்தியுபயமுண்டாகவில்லையாவருக்கும் தங்கள்பிதாவினிடத்திலுமில்லாத அன்பு இவரிடத்திலிருந்தது. மாதமும்மாரி பெய்துக் கொண்டிருந்தது. அவருக்குபெரும்பாலும்பகைவரில்லாமற்போனபடியினாலே அஜாதசத்துருவென்று பேருண்டாயிற்று. வீமசேனனும் அர்ச்சுனனும் பகைவரோடுயுத்தஞ்செய்துவெற்றிகொள்வதினாலும், நகுலன் சகலசேனைகளுக்கும்மற்றவர்களுக்கும்காலங்களில்தப்பாமல் சம்பளம் முதலான துகளைக்கொடுத்து விசாரித்துவருவதினாலும்,சகாதேவன்ஜனங்களுக்குநடக்கவேண்டியநியாயங்களையும்மேன்மைகளையும்வழுவின்றிநடத்துவதினாலும், தருமராஜன் அன்பு-பொறை-சத்தியம் - தயை - முதலாகிய நற்குணங்களோடுகூடி உலகத்தில் நன்மையைச்செய்து வருவதினாலும், யாவரும் மித்திரராகவேயிருந்தபடியால் அப்பெயர் அவருக்குப்பொருந்தியிருந்தது. அன்றியும் பூமியில் அதிவிருஷ்டி-என்கிறமழையில்லாமையையும், அக்கினிபயமும்,துஷ்டஜெந்துக்கள்பயமும், கள்ளர்முதலானோருடையதொந்தரவும், உண்டாகாமலே போயிற்று. இவரிடத்துக்குச்சனங்கள்சுபசந்தோஷம்சொல்லவும்-ஆசீர்வதிக்கவும்-பார்க்கவும்-பேசவும்-ஆறிலொருகடமைசெலுத்தவும்வந்தார்களேயல்லது, ஒருதீங்கு நேரிட்டதென்று சொல்லவந்ததேயில்லை. ஏனெனில்-ஒருசங்கடமு முண்டாகாமற் போன படியினாலேதான். இந்தமகாராஜன்குடிகளிடத்தில்ஆறிலொருகடமைவாங்கிவந்தாலும், விஸ்தாரமாய்த் திரவியங்களைத்தருமங்களாற்சிலவுசெய்துவந்தாலும், பொக்கிசமானது இவருடையதருமமகிமையினாலே ஒருபோதும் குறைவின்றி நிறைந்தேயிருந்தது.

இவ்வண்ணமாகநாளுக்குநாள் மேன்மைபொருந்தி விளங்காநின்ற தருமபுத்திரரானவர் ஒருநாள்சபையில் தனியேயிருந்து, தனது தம்பிமார்களுக்கும் மந்திரிமார்களுக்கும்நாரதர்இராஜசூயயாகத்தைக்குறித்துச்சொல்லியசெய்தி தெரிவித்து ஆலோசித்தார். அப்போது மந்திரிகள் மகாராஜனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது-சுவாமீராஜாதிராஜனே! எவனுக்கு நான்கு கடல்களுஞ்சூழ்ந்தபூமி கைவசப்பட்டிருக்கிறதோ? எவன்சாந்திமுதலாகிய ஆறுகுணங்களுமுடையவனோ? எவன் இன்ப துன்பங்களை லட்சியஞ் செய்யாமற் சகிக்கத்தகுந்தவனோ? எவன்சகலவேதசாஸ்திரங்களையும்கற்றுவிதிப்படிவழுவில்லாமல்நடப்பவனோ? எவனமகாயோக்கியதைபொருந்திய நற்குலத்திற்பிறந்தவனோ? எவன்பெரியோர்கள் சம்மதிக்கத்தகுந்தவனோ? அப்படிப்பட்ட மகாராஜனுக்கு ராஜசூயயாகஞ்செய்யத்தகுதியுண்டு. அந்தபுருஷன் தான்சோமபானனென்று பேர்பெறுவன். இப்படிப்பட்ட புருஷர்களில் நீர்மிகவும் உத்தமரானபடியினாலே, அந்த யாகத்தை நீரல்லாது மற்றயார் நிறைவேற்றத்தகுந்தவர்? ஆதலால் நீர் அவசியம்அந்தயாகத்தைச் செய்ய வாரம்பிக்க வேண்டும் அதற்கிது தான் நல்லசமயம். ஏனெனில் சகலலோகங்களையும் சுவாதீனம் பண்ணும்படியாகிய சகோதரரும்-நாங்களும்-மற்றும் சேனைத்தலைவர் முதலாகியபேர்களும்-உமது ஆக்கினைக்கு உள்ளடங்கி, உம்முடைய கருத்தைச்சீராய் நிறைவேற்ற எதிர்பார்த் திருக்கிறோம். நீரோ? சகலநற்குணங்களுடனேவிளங்கி யாவரும்புகழநடாத்திக்கொண்டிருக்கிறீர். எவ்வளவுபொருள் வேண்டியிருந்தாலும் விசாரப்பட வேண்டியதில்லை. எந்தராஜாவி னிடத்தில் எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ அதெல்லாம் உமதுகையி லிருப்பதுபோலவே நினைக்கவேண்டும். ஆதலால்-சுவாமீ தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர்எவ்வளவும் யோசிக்காமல் இராஜசூயத்திற்கு யத்தனஞ் செய்ய வேண்டு மென்று மந்திரிகள் சொல்ல, அதுகேட்டுத் தருமபுத்திரர்மனமகிழ்ந்து, யாகத்தை நிறைவேற்றுவதே முக்கியமென்றுகருதி, மறுபடியுமொருநாள் ஆஸ்தானத்தில் தம்பிகள்நால்வரும், உபபாண்டவர் ஐவரும், விராடமகாராஜன்-துருபதேயமகாராஜன்-யாதவச் சிரேஷ்டராகிய சத்தியகமகாராஜன்-முதலாகிய சிலராஜாக்களும், வியாசர்-தவுமியர்-முதலாகிய ரிஷிகளும், ரித்துவிக்குகளும், வேதசாஸ்திரங்களில்வல்லவராகிய பிராமணரும், மற்றும்மந்திரிகளும், சேனாதிபதிகளும் இருக்குமளவில், யாகத்தைக்குறித்து ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று அவர்களையெல்லாம்நோக்கி, ஓமகானுபாவராகிய ரிஷிகளே! ஓபிராமணர்களே! ஓக்ஷத்திரியர்களே! ஓ என் தம்பிமார்களே! ஓமந்திரிகளே! நீங்கள்யாவரும என்வார்த்தையைக்கேட்டு எனக்குப் பதிற்சொல்லவேண்டும். அஃதென்னவென்றால் சகலயாகங்களுக்கும்சிரோன்மணிபோன்ற இராஜசூயமென்னும்யாகத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையிருக்கின்றது. அதைக்குறித்து எனக்கு யோக்கியதையுண்டா? நிறைவேறுமா? இதைநீங்கள் நன்றாய்யோசித்துத் தெளிவுபெறச்சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னார்.

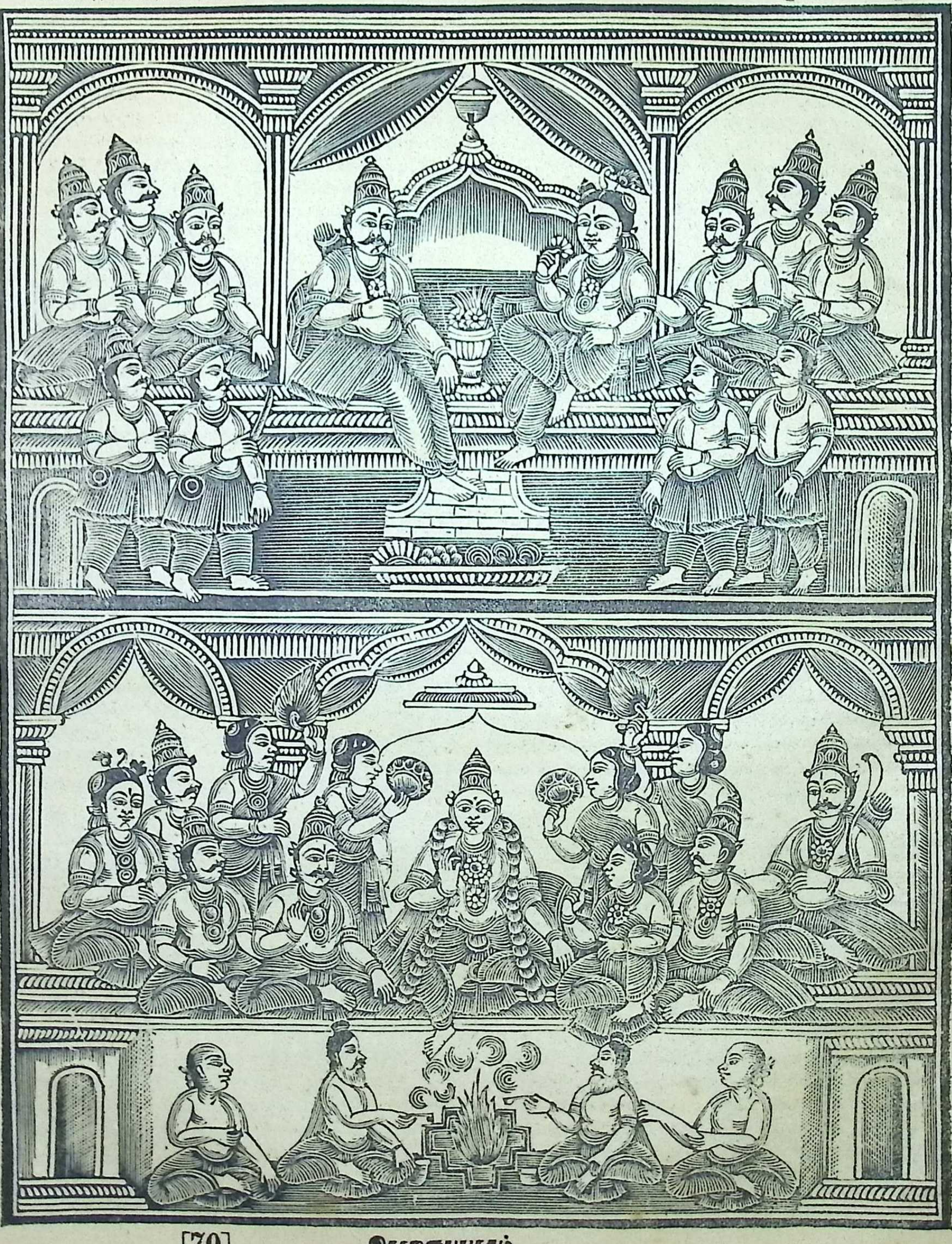
தருமன் கண்ணனையழைப்பித்து இராஜசூய யாகத்தைக்குறித்து ஆலோசித்தல்.

அதைக்கேட்டயாவரும்ஓமகாராசனே! இராசசூயத்தைக் குறித்து உமக்கே யோக்கியதை யில்லா

மற்போனால், இனியாருக்குத்தான் யோக்கியதையுண்டு? நீர் நினைத்தகாரியங்கள்யாவும்எளிதில்நிறைவேறும். உமதுபுத்தியும் - யுக்தியும் - தருமமும்-ஒழுங்கும்-யாருக்குண்டு? ஆதலால் நீரே இராஜசூயத்திற்குத்தக்கவரென்றுசொல்லக்கேட்டுகளிப்புற்று, இந்த மகாயாகத்தை நிறைவேற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வரவேண்டும். அவரில்லாமல் ஒன்றும் நிறைவேற மாட்டாதென்று, சகலபுவனகர்த்தாவாகியும், வாக்கிற்கும் மனதிற்குமெட்டாத பெருமையுடையவனாகியும், கருணைக்கடலாகியும்,அடுத்தவரைக்காக்குந்தன்மையுடையவனாகியும் விளங்காநின்ற அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை மனதில் தியானித்துப், பின்பு இந்திரசேனனென்கிறவனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பிவித்தார். அவனும் தேர்மேலேறி விரைவிலே துவாரகாபுரியை யடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாளிகைக்குட்சென்று, அவரைதெண்டனிட்டுநின்று, சுவாமீ யாதவகுலதிலகரே! தருமபுத்திரமகாராஜன் ராஜசூயஞ்செய்யவாரம்பித்து, உம்மைக்கொண்டு அதைநிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு அழைத்துவரும்படி என்னை அனுப்பிவித்தார் தேவரீர்வரவை வெகுவாய்ப்பிரார்த்தித்திருக்கிறேனென்றும், அவசியம்வந்து இந்தக்காரியத்தைநிறைவேற்றித் தம்மைப்புனிதனாக்கிரட்சிக்கவேண்டுமென்றும், தனக்குநடக்கவேண்டிய சகலகாரியங்களுக்கும் நீரேகதியில்லாமல் வேறுகதியில்லை என்றுஞ் சொல்லச்சொன்னார்என்றான், இப்படி தூதன் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட கண்ணன் அந்தக்ஷணம் பாண்டவரிடத்திற்குச் செல்ல மனமுடையவராய், தமதுபிதாவாகிய வசுதேவரிடத்திலும் அண்ணனாகிய பலதேவரிடத்திலும் விடை பெற்றுத் தேரிலேறி, இந்திரப்பிரஸ்த மடைந்து, பாண்டவர்களைக்கண்டு, நமஸ்காரஞ்செய்யவேண்டியவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, ஆசீர்வதிக்கவேண்டியவர்களுக்கு ஆசீர்வதித்துப், பாண்டவரால் மிகவும் பரிவுடனே கொண்டாடிப் பூசிக்கப்பட்டு, விருந்துண்டு இளைப்பாறியிருக்குமளவில், தருமராஜன் அருகில்வந்து உட்கார்ந்து, தமதுகருத்தைத் தெரிவிக்க வாரம்பித்தார்

ஓஸ்ரீகிருஷ்ணா! இராஜசூயமென்கிறமகாயாகத்தைச்செய்து சம்ராட்என்கிறபெயரைப்பெறவேண்டுமென்றுநினைத்து ஆப்தராகிய யாவரையுங்கேட்டதற்கு, அவரெல்லாம் அவசியம் செய்யலாமென்று சொன்னார்கள் ஆனாலும்எனக்குஅதிமித்திரனும்-மகாபுத்திசாலியும் - எல்லாவற்றிலும்வல்லவனுமாகிய உம்முடன்யோசித்துத்தெளியவேண்டுமென்றுநினைத்து, உம்மை இவ்விடத்திற்குவரச்செய்தேன். ஆதலால்இந்தயாகம் எவ்விதமாய் நிறைவேறுமோ? அதற்குரியஉபாயமென்னவோ? அவைகளைநீரேயோசித்துநடத்தி; எனக்குச் சம்ராட்என்கிறபேரைவரச்செய்யவேண்டும். நீர்தவிரமற்றையாவரும் எனக்குஇதத்தையே முக்கியமாகநினைத்து, இந்தயாகத்திலிருக்குங் குணதோஷங்களைச் சொல்லாமல், தங்கள் பிரயோசனத்துக்காகவும் முகமாராட்டத்திற்காகவும் செய்யலாம். செய்யலாமென்று இச்சகமாய்ப்பேசுகிறார்கள். அந்தவார்த்தையில்எனக்குமனத்திருப்தியுண்டாகவில்லை ஆதலால்உமக்குஇதைதெரிவித்தேன் நீர் நம்பினவர்களுக்குத் தாக்ஷணிய முதலாகிய குற்றங்களில்லாமல் இதத்தையேசிந்திக்கிறவரல்லவே? ஆனதுபற்றி என்மனந் திருப்தியடையும்படி அந்தயாகத்தின்விஷயத்தில்நேரிடும் குணதோஷங்களைக்காட்டி செய்யலாம் செய்யக்கூடாதென்பதையும் அதுசெய்யத்தகுந்தஉபாயமின்னதென்றும்தெரிவித்து, நடத்த வேண்டிய காரியங்களை நீரே முன்னின்று நடத்தவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். என்று தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்ல வாரம்பித்தார்.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர் சகலகாரியங்களும்அறிந்தவர். சகலசாஸ்திரங்களுங்கற்றவர். பெரியோர்களிடத்திலேவெகுகேள்விகேட்டவர். ஆகையால் உமக்குத்தெரியாததொன்றுமில்லை. அன்றியும் வெகுமகாத்துமாக்களையும்புத்திசாலிகளையும் இந்தவிஷயமாக நீர்வினவியபோது, அவர்களெல்லாம் யுக்தங்களை யோசித்துத்தான் உத்தரஞ்சொல்லியிருப்பார்கள். ஆனாலும் என்னிடத்திலிருக்கும் அன்பினாலே என்னையுங்கேட்கிறீர். நான்தெரிந்தமட்டும்சொல்லுகிறேன்கேளும். இந்தராஜசூயயாகத்தைச்செய்வதற்குத் தகுந்த-குலம்-குணம்-ஒழுக்கம்-முதலாகியவை உமக்கிருக்கின்றனவென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் அவசியம்செய்யலாம். ஆகிலும்அதைக்குறித்து முக்கியமாய் நடத்தவேண்டியதைச்சொல்லுகிறேன். இந்தயாகம்வெகுகடினமானது. ஏனெனில் சகலமாகிய அரசர்களையும் வெற்றிகொண்டு வெகுபொருளைக்கொணர்ந்து இதுசெய்யவேண்டும். அப்போது எல்லாமன்னவரும் நீர்சொல்லும்பணிவிடைகளைத் தடையின்றிச்செய்யவேண்டும். அவ்வளவு சுவாதீனத்தில் அரசர்களைக்கொண்டுவருவது எளிதல்ல. முற்காலத்திற்பூமியெங்கும் ராஜகுடும்பமாகவே யிருந்தது. அப்போது பரசுராமன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு அந்த ராஜகுடும்பமெல்லாம் வேரற்றுப் போகும்படி நாசஞ்செய்தார். அதில் தப்பிப் பிழைத்த ஒருவராலே இக்காலத்தில்அரசர்குலங்களுண்டாயின. ஆனபடியினாலேமுற்காலம்போல்இக்காலத்தில் அரசர்கள் அதிகமாயில்லை. ஆனாலும் இவர்களைத்தான் வெல்வது எளிதாகுமோ? அரசர்களையெல்லாம்வென்றுசுவாதீனமாக்குவது பிரயாசமானபடியினாலேதான், முற்காலத்திலும் இந்தயாகத்தைச்செய்தவர் அதிகமில்லை. அரிச்சந்திரமகாராஜன்முதலில் இதைச்செய்யவாரம்பித்துநிறைவேற்றினன்.

இராஜசூயயாகம்

உங்கள் குடும்பத்திற் புரூரவசு என்கிற மகாராஜன் இதையாரம்பித்து நிறைவேற்ற மாட்டாமற் போயினான். இவ்வாறே அனேகரும் இந்தயாகத்தைநிறைவேற்றமாட்டாமற் போனார்கள் ஆனாலும் உமதுதம்பியர்களுடைய சாமர்த்தியத்தினாலே உமக்கு நிறைவேற்றக் கூடுமானதாய்த் தோற்றுகிறது. இன்னமொருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். நீர் இப்போது இராஜசூயத்திற்காகச்செய்த சங்கல்பத்தை ராஜநாசத்திற்காகச்செய்த சங்கல்பமாக நினைக்கவேண்டும். ஏனெனில் மகாபல பராக்கிரம சாலிகளாகிய ராசாக்கள் வெகுபேரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நொருக்கத்திற் சுவாதீனப்படமாட்டார்கள். அதற்காக அனேக அக்ஷௌகினி சேனைகளுடனே யுத்தஞ்செய்யவேண்டும் அதனாலேவெகுஜனங்கள்நாசமடைவார்களல்லவோ? ஆனாலாகட்டும். இக்காலத்தில் உம்மைப்போல் யாவரையும் வெல்லும்படியாகிய சாமர்த்தியமுள்ள ராஜாக்க ளதிகமாயில்லாவிட்டாலும்; ஜராசந்தனென்று ஒரு ராசனிருக்கிறான். அவனுடைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஜராசந்தன் சரித்திரம்.

ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலே மகததேசமென்றொரு தேசமிருக்கிறது அது நீர்வளம்-நிலவளம்-குடிவளம் இவைகளால் மிக மேன்மைபெற்றிருக்கின்றது அதில்கிருவிருஜமென்றொரு பட்டணமுண்டு அதுசுற்றிலும் உயர்ந்த மலைகளாற் சூழப்பட்டு ஒருகோட்டைபோ லிருக்கிறது. அந்தப்பட்டணத்தில் ஜராசந்தனென்கிற ராசன் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு, அந்தமகததேச முழுவதையும் ஒருவனாகவே தருமநீதிகள் வழுவாமற் பரிபாலனம் பண்ணிவருகிறான். அவன்வெகு தருமசிட்டையுடையவன். மிகுந்த உதாரத்வகுணமுள்ளவன். மகாபல பராக்கிரமங்களுடையவன். தகுந்த சேனைபலமும் ஆயுதபலமுமுண்டானவன். அவனுடன் சேர்ந்தவர்கள் யாரா ரென்றால்-சேதிதேசத்து ராஜனும், எனக்குஉம்மைப்போல அத்தையின் குமாரனுமாகிய சிசுபாலனென்பவன் அவன் மகாபராக்கிரமசாலி. அவன் அந்த ஜராசந்தனுக்குச் சேனாதிபதியாகி, அவனுத்தரவைச் சிரசில் வகித்து நடத்து வருகிறான். அந்த ஜராசந்தனுடைய சிநேகம் தனக்கிருக்கிறபடியினாலே, தனக்குச் சமானம் யாருமில்லையென்று மகாகர்வங்கொண்டு மற்றவர்களை அலக்ஷியஞ்செய்கிறான். இவனுமன்றி கரூசதேசத்து ராஜனாகிய தந்தவக்கிரனென்பவனும் அந்த ஜராசந்தனைக்கூடி, அவனுக்கு ஊழியனாகி யிருக்கிறான். இவனும் சிசுபாலனோடு சமானமாகிய வீரத்தன்மையுடையவன், வெகு மாயைகளைக் கற்றவன். அம்சன்-டிமிகன்-என்கிற இருவர் வெகு பலசாலிகள். மிகுந்த மாயாவாதிகள். அப்படிப்பட்ட இருவரும் அந்த மகதராஜனுடைய நேசம் தங்களுக்கிருந்தாற் போதுமென்று, அவனுடைய சேவகராயிருக்கின்றார்கள். மேகவாகனனென்று ஒருராஜனுண்டு. அவனுக்குத் தலைமேலொரு இரத்தினமுண்டு. அதனாலவனுக்கு அற்புத மணியென்றும் பேருண்டாயிற்று. அவன் ஒப்பற்ற புசபலமுடையவன. காலயவன னென்றொருவன் யவனதேசமென்கிற துருக்கர்தேசத்திற்கு ராசனாயிருந்தான் அவன் மகாசூரன். முரனென்று ஒரு அசுரனிருக்கிறான். அவனுடைய மாயைகளையும் தந்திரங்களையும் ஒருவரும் கண்டு பிடிக்கமாட்டார்கள். இந்தமுரனைச்சேனாதிபதியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நரகாசுரனென்றொருவன் மேற்குச்சமுத்திர நடுவில் மாகிஷ்மதீயென்கிற பட்டணத்திலிருக்கிறான். அவன் வெகு சூரனும் தீரனுமாய், அஸ்திரபலம்-ஆயுதபலம்-வரபலம்-வாகனபலம்-இவைகளுடையவன். வெகுகப்பிரன். அவனுடைய குமாரன பகதத்தனென்பவன். தகப்பனுக்கு விசேஷப்பட்டவன். அவனும் மற்றனேகரும், மேற்சொல்லிய யாவரும் அந்த ஜராசந்தனையடுத்துப், பிதாவினிடத்திற் புத்திரனெவ்வா றிருப்பானோ? குருவினிடத்திற் சிஷனெவ்வா றிருப்பானோ? அரசனிடத்திற் சேவகனெவ்வா றிருப்பானோ? அவ்வாறு மிகுந்த பயத்தோடும் அன்போடும் காத்திருக்கின்றார்கள்.

அன்றியும் பவுண்டரகனென்று மகாதுஷ்டனொருவ னிருக்கிறான். அவன் என்னிடத்தில் மிகுந்த பொறாமைகொண்டு, என்னைப்போலே வாசுதேவனென்று பெயரை வகித்துத், தன்மாயாபலத்தினாலே நான்குகைகளையு முடையவனாய், ஆகாசத்திற் பறக்கும்படியாகிய கருடனொன்று செய்வித்து, அஃதினாலே சக்கரம்முதலாகிய பஞ்சாயுதமு முண்டாக்கி, அவைகளுக்கு சுதரிசனம் - பாஞ்சசன்னியம்-கவுமோதகீ-நந்தகம் - சார்ங்கம்-என்கிற நாமங்களையிட்டு, அவைகளுடனே அந்தக் கருடன்மீதேறிச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, இந்திரபோகங்களை அனுபவித்து வருகிறான். அவனும் வெகுபலவான் அவனுடைய தம்பி இரிதியென்பவ னிருக்கிறான். வெகு பல பராக்கிரமசாலி, என்னுடைய மாமனாகிய வீஷ்மகனென்பவனும்-அவன்மகன் உருக்குமி யென்பவனு மிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சாமர்த்தியமுமக்கே நன்றாய்த்தெரிந்ததல்லவா? அவ்விருவரும், அந்தப் பவுண்டரகரிருவரும், ஜராசந்தனுடனே மிகவுநேசமாய்ச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் ஒரே குடும்பம்போற் சேர்ந்துகொண்டு, ஒருவருக்கு நேரிடுகிற சுகதுக்கங்களை யாவரும் பங்கிட்டு அனுபவிக்கிறார்கள். என்மாமன் மைத்துனனென்னு மவ்விருவரையும் நான் எவ்வளவு அநுசரித்துவந்தாலும், அவர்கள் அந்தப் பக்ஷத்திலேயே நேசமுடையவர்களன்றி என்னிடத்தில் எவ்வளவும் சேருகிறதில்லை இப்படி மகாபலவான்களெல்லாம் அந்த ஜராசந்தனுடனே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பெருமைபெற்ற ஜராசந்தனுடைய உபத்தி

ராஜத்தைச சகிக்கமாட்டாமல் வடதேசத்தாரங்களா யிருக்கிற பதினெட்டுகுலரும், சூரசேன தேசத்தாரும், பத்திரமுகர் என்றவர்களும், சாள்வதேசத்தாரும் படச்சரரென்பவரும், குளிர்ந்தரென்பவரும், குந்திதேசத்தாரும், மச்சதேசத்தரும், தக்ஷணபாஞ்சால தேசத்தரும், மாளவதேசத்தரும் தேசங்களைவிட்டு ஓடிப்போய்க் காடுகளில் ஒளித்துத் திரிகிறார்கள், இவர்களிலனேகர் நம்முடைய துவாரகா நகரத்திற்குச் சமீபத்தில், மேற்சமுத்திரக் கரைக்காடுகளில் வாசமா யிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் பாஞ்சாலரனேகர் அந்த மகததேசாதிபதியாகிய ஜராசந்தனையே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். உத்திரபாஞ்சாலர் அவனிடத்திற் பயத்தினாலே ஒடுங்கியிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே இப்போதிருக்கிற ராஜாக்களிற் பலவான்களெல்லாம் அவனுக்கு மித்திரராகி, அவன் ஆக்கினையை யநுசரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவரெல்லாம் ஓடி ஒளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் போஜவமிசத்தனாகியும் உமக்கு அம்மானாகியு மிராநின்ற புருஜித்து என்பவன், தென்னாட்டையும் மேனாட்டையும் பரிபாலனஞ் செய்து வருகிறான். அவனொருவன் மாத்திரம் உம்முடைய பக்ஷத்திற் சேர்ந்திருக்கிறான். இதையெல்லாம் யோசிக்கும்போது, சகலமாகிய ராஜாக்களுக்கும் சிரோன்மணிபோல் மிகவும் சிரேஷ்டனாகிய மகாராஜன், ஜராசந்தனாகவே தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்டவனிருக்க உமக்கு இராஜசூய மெப்படி நடக்கும். அதுபற்றி மற்ற ராசாக்களுங்கூட சுவாதீனமாக மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவன் சகல ராசாக்களுக்கும் வேராயிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் அற்பபலமுடையவரும் அவன் பக்ஷத்திலேயே சேருவார்கள். ஆனால் உமக்கு வெகுசம்பத்தும்-சேனைகளும்-சூரராகிய தம்பிமார்களு மிருக்கின்றார்கள். ஆகிலும் யாகத்தை ஆரம்பித்தபின் கலகங்கள் எவ்வளவும் நடக்கவொட்டாமல் ஜாக்கிரதை செய்யவேண்டியது முக்கியமாதலால், இப்போதே தகுந்த பத்திரஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். அந்த ஜராசந்தனுடைய சவுரிய பராக்கிரமங்கள் ஒப்பற்றிருக்கின்றன. அவைகளை நினைக்குந்தோறும் என்மனம் நடுநடுங்கிப்போகிறது. அவனாலே நான் பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

உக்கிரசேனனுடைய குமாரனாகிய கம்சனிருந்தானே அவன் இந்த ஜராசந்தனுடைய பெண்களிருவரைக் கலியாணஞ்செய்து, தனக்கு மகாமேன்மை பொருந்திய மாமனிருக்கிறானென்று அதிக செருக்கடைந்து, தன்பிதாவைக் காவலில் வைத்து, இராச்சியத்தைத் தானே சுதந்திரமாய் ஆளவாரம்பித்துக், தனக்கு விரோதிகளாகிய விருஷ்ணி-அந்தகர்-போசர்-குகுரர்-தாசார்கர்-சாத்துவதர்-மாதவர்-முதலாகிய பந்துக்களையெல்லாம் மிகவும் நிர்ப்பந்தமாகிய ஸ்திதியில் வைத்துத் தொந்தரவுசெய்து வந்தபடியினாலே, அவர்களெல்லாம் இவன் கீழிருந்து தாவரிக்கமாட்டாமலும், இவனை வெல்ல மாட்டாமலும், இன்னவிடமென் றில்லாமல்-தேசந்தேசமாய் ஓடி ஒளித்துக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள் தருமபுத்திரரே! அவனாலே எங்கள் மாதாபிதாக்கள் வருத்த மடைந்ததெல்லாம் நீர் கேள்விப்பட் டிருப்பீரல்லவா? இப்படி யாதவரெல்லாம் பட்ட பாடுகளையும், மற்றும் வைதீயர் முதலாகிய பேரெல்லாம் பட்டபாடுகளையும், நான் கண்டுங்கேட்டும், என்னைக்குறித்து அவன் செய்த வஞ்சனைகளை நினைத்தும், ஆயச்சேரியைவிட்டு மதுரைக்கு வந்தபோது அந்த கம்சனைக்கொன்றேன். என் தமயனாராகிய பலராமர் அவன் சகோதரனாகிய சுதர்மாவைக்கொன்றார். இவ்வாறு கம்சன் நாசமடையும்போது அவனுடைய பெண்டிரிருவரும் மாங்கலியமிழந்த துக்கத்தினாலே பிதாவினிடத்தில் வந்து மாரடித்துக்கொள்ள, அந்த ஜராசந்தன் அதைநோக்கிச் சகிக்கமாட்டாமற், கோபமும் விசனமும் கலந்த மனத்தோடே கடல்பொங்கி வந்ததுபோ லிராநின்ற சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு, என்னோடே யுத்தம்பண்ண வேண்டுமென்று மதுராபுரியை வந்து சூழ்ந்துகொண்டான் அப்போது நான் மந்திரிமுதலானோருடனே ஆலோசித்துப், பட்டணத்திற்குச் செய்யவேண்டிய பத்திரத்தைச்செய்து, பலராமருடனேயும் இன்னுஞ்சில யாதவருடனேயும் வெளியிற் புறப்பட்டு, அந்தவீரனோடு யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பித்து, அவனுடைய சேனைகளையெல்லாம் சின்னபின்னமாக்கி நாசஞ்செய்தேன். அவன் மறுபடியும் மிகுந்த சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வந்தான். அந்தச் சேனையையும் நானும் பலராமருமாகத் துமிசஞ்செய்து விட்டோம். இவ்வாறு நாங்கள் சேனைகளை அழிக்க அழிக்க, அவன் மீட்டுமீட்டும் சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டுவந்துசண்டைசெய்யவாரம்பித்தான்.

இப்படி பதினெட்டுத்தரம் அவனுக்கும் எங்களுக்கும் மகத்தான யுத்தம் நடந்து, அதில் அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் பாழாகிப்போய், அவனும் பல தடவையில் பங்கமடைந்தான். அவனுடைய சினேகிதரில் அனேகர் தனித்தனியே சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு என்னோடே யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களிற் காலயவன னென்பவனைத் தந்திரமாய்ச் சங்கரித்தேன். அம்சடிபிகரையும் அப்படியே நாசஞ்செய்தேன். இந்த யுத்தங்களெல்லாம் அன்னகார மில்லாமலும்-நித்திரையில்லாமலும்-இராப்பகலோய்வில்லாமல் மூன்றுவருஷ காலம் நடந்தன. இந்த மூன்றுவருஷங்களும் நாங்கள் பெரும்பாலும் நகரத்திற்குப் புறத்திலேயேயிருந்து கஷ்டப்பட்டோம். பின்பு இனி யுத்தமில்லையென்று கொஞ்சம் தைரியத்துடனே நகரியிற்சென்று சுகமாயிளைப்பாற்றிக்கொண் டிருக்கையில், எங்களை ஜயிக்க வேண்டிய காரியத்தில் நிராசையடைந்து பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து இளைப்பாற்றிக் கொண்டிருந்த

ஜராசந்தனை அவனுடைய மகளிரிருவரும் மறுபடி
யும் என்னோடே யுத்தஞ்செய்யும்படி தூண்டவே,
அவர்கள் பேச்சைக்கேட்டு ஜராசந்தன் யுத்தத்திற்
காகச் சேனைகளைக் கூட்டுகிறானென்கிற செய்தி சா
ரணராலே நானறிந்து, எத்தனைநாளிவனோடேபோ
ராடுகிறது? பொழுதுவிடிந்தால் சண்டையே தொ
ழிலாயிற்றே, என்னசெய்வோமென்று விசனமடை
ந்து சிந்தித்து, இனி இந்தப் பட்டணத்திலிருந்தா
ல் அவன் நம்மைப் பிழைக்கவொட்டானென்று வி
சுவகர்மாவைக்கொண்டு மேற்குச் சமுத்திர நடுவில்
ஒருபட்டண முண்டாக்கிக்கொண்டு, ஒருவருக்குந்
தெரியாமல் என்பந்துக்கள் யாவரையும் அதிற் பிர
வேசிப்பித்து, மதுரையில் மனம்வெறுத்து நானும்
அவ்விடத்திற்போய் வாசஞ்செய்கிறேன். இப்படி
நடுச்சமுத்திரத்திற் சென்றும் அவனுடைய பயத்தி
னாலே மூன்றுயோசனை யளவாய் ஒரு அரண்மனை
கட்டி, அதற்கு ஒரே வாசல்வைத்து, அம்மனைக்கு
ப் பதினெட்டு இடங்களில் தகுந்த காவல்களை யே
ற்படுத்தி, மகாசூரர்களாகிய யாதவர்களைச் சுற்றிலு
ம் வாசஞ்செய்யும்படி செய்வித்து. மகா பலபராக்கி
ரமசாலிகளாகிய உக்கிரசேனன் புத்திரர்கள் நூற்
றுவரையும் நடுவில் ஸ்தாபித்து, சத்தியபாமா குமா
ரனாகிய சாருதேஷ்ணியன் முதலானோரையும் ஓரிட
த்தில் ஏமாறும லிருக்கச்செய்து, சாத்துவிகி-கிருத
வர்ம்மா-அனுதிருஷ்டி-சோமன்-சமீதி-சயந்தன்-பிர
த்தியும்னன்-அநிருத்தன்-பானு - அக்குரூரன்-சார
ணன்-நிசடன்-சாம்பன்-இவர்களுடனேயும், விகத்
துரு-உத்தவன்-சல்லி-விரேதன்-வசுதேவன்-உக்கிர
சேனன்-பிரசேனன்-என்கிற மகா மந்திரிகளுடனே
யும், நானும் பலபத்திரருமாய் எப்பொழுதும் காவ
ற்காரர்போற் காத்திருக்கிறோம். அன்றியும் சங்கட
ங்கள் நேரிட்டால் மகா பலசாலிகளாகிய நீங்களிரு
க்கிறீர்களே, சமயத்திற் கைகொடுத்துக் காப்பாற்
றுவீர்களென்கிற தைரியமு மடைந்திருக்கிறோம்.
ஓ தருமராசனே! அந்த மகததேச ராஜனுடைய
சுரூபத்தை நன்றாயறிந்து குட்டுப்பட்டிருக்கிறவ
னாகையாலே சொன்னேன். இதைச்சொல்லி உம்
மைப் பயமுறுத்துகிறேனென்று நினைக்கவேண்டா
ம். அவனிருக்கும்போது யாகம் ஆரம்பித்தால் இ
டையூறின்றி எவ்வளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்
று சொல்கிறேனே தவிர வேறில்லை உமக்கு மகாசூ
ரராகிய தம்பிமாரிருக்கிறார்கள். இந்தச்சமயத்தில்
உங்களாலே யாவது அந்தச் சத்துருவினுடைய பய
த்தினின்றும் விடுபட்டுச், சுகப்படலாமென்று நினை
க்கிறேன். எது எப்படியாவது ஆகட்டும். அவனை
உயிரோடு வைத்து இராஜசூய மாரம்பஞ்செய்வது
நன்மையன்று, நீர் எனக்கு ஆப்தராகையினாலேயும்
என்னை முக்கியமாய் நாடிக்கேட்ட படியினாலேயும்,
எனக்குத் தெரிந்தமட்டுஞ் சொன்னேன். என்று
சொல்லி க்ஷணகாலம் யோசித்துத், தருமராஜனை
நோக்கி மறுபடியும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

ஓ தருமராசனே! இவ்வாறு மிகப்பெருமைபெ
ற்று விளங்காநின்ற ஜராசந்த னிருக்கையில், யாகம்
எவ்வளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்று தோற்று
கிறது. ஏனெனில்-நம்முடையவர்களிலேயே-வீஷ்
மர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா - துரியோதன
ன்-கர்னன்-முதலிய வீரரிருக்கிறார்கள். மேலும்-ஏக
லைவன்-சகுனி-சிசுபாலன்- வீஷ்மகன்-உருக்குமி-மு
தலாகியபேர்களு மிருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்
லாம் ஜயிக்காமல் யாகமாரம்பிக்கலாமோ? ஒருவே
ளை வீஷமர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா-இவ
ர்கள் உம்மிடத்தில் தயையினாலேயும் பக்ஷபாதத்தி
னாலேயும் சும்மாவிருந்தாலும், கர்னனும் துரியோத
னனும் சும்மா விருப்பார்களா? அவசியமாய் யுத்த
த்திற்கு வருவார்கள். அப்போது யாகத்திற்கு இ
டையூறு நேரிடாமற் போகுமோ? அந்தக்கர்னனை
ன்ன எளிதில் வெல்லக் கூடுமானவனா? மகாபராக்கி
ரமசாலியும் அஸ்திரபலசாலியு மல்லவோ? இவ்வா
று பூமியில் மகாவீரர்களுடைய பலமிருக்க, எவ்வள
வும் ஆலோசிக்காமல் யாகத்தைத் துவக்கலாகாது.
எல்லாவரசர்களையும் வெல்வதற்குமுன், ஜராசந்த
னை வெல்லவேண்டும், இன்னும் அவன் செய்கையை
ச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அவன் பூமியில் வெகு
தூரம் ஜயயாத்திரையாகப்போய், வெகு ராஜாக்க
ளைத் தனது புஜபலத்தினாலே ஜயித்துப் பிடித்துக்
கொண்டுவந்து, தனது நகருக்கு மதில்போல் நின்ற
மலையிலோர்புறத்துக் குகையில் இறை வைத்திருக்
கிறான் இனி அவர்களையெல்லாம் சிரச்சேதஞ்செ
ய்து பலியாக்கி, ஒரு யாகஞ்செய்ய யத்தினப்பட்டி
ருக்கிறான். அதுசெய்தால் அவனை வெல்வது தேவ
ர்களுக்கும் அசாத்தியமாகும். ஆதலால் அவன் அ
ப்படி செய்வதற்குமுன் அவனோடு சண்டைசெய்து
அவனைக்கொன்று, சிறையில் வைக்கப்பட்ட அரச
ர்களை விடுவித்தால் அவர்களெல்லாம் நமக்கு இயல்
பாகவே வணங்கி வேண்டியஒத்தாசைசெய்வார்கள்.
மகாபுண்ணியமும் சித்திக்கும். அப்பால் மற்ற மன்
னவர்களைக் கொஞ்சம் எளிதில் ஜயிக்கலாம். இப்ப
டிக்கு யாவரையும் கீழ்ப்படுத்தினால் தான் உமது
கருத்திற் குடிகொண்டிருக்கிற யாகத்தைச் செய்ய
லாம். இல்லாவிட்டாற் செய்யக்கூடாது. இதுதான்
எனக்குத் தோற்றுகிற அபிப்பிராயம். உமக்கு எப்
படி தோற்றுகிறதோ தெரியாது. இனி உமது மன
தின்படி எனக்கு இடுங்கட்டளையைச் செலுத்தக்
காத்திருக்கிறேன் என்று பேசி முடித்தார்.

இவையனைத்தையுங்கேட்டதருமராஜன், கண்
ணனைநோக்கி யொருவார்த்தைசொல்ல வாரம்பித்
தார். ஓ கிருஷ்ணா! இப்போது நீர்சொன்ன வார்த்
தை மிகவும் நியாயமானதாயும் இதமானதாயு மிரு
க்கிறது. அதனாலே அதிகமாகச் சந்தோஷப்படுகி
றேன். மகாபுத்திமானாகிய உம்மைத்தவிர யார் தான்
இப்படிபேசத் தகுந்தவரிருக்கிறார்கள். ஆனபடியி
னாலேதான் இந்தச்சங்கதியை உம்முடனே யோசி
க்க வேண்டுமென்று நான்நினைத்தது. லோகத்திலே

வெகுராசாக்க ளிருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் சம்ராட் என்கிறபேரை யடையவேணடுமென்றுதான் நினைத்திருப்பார்கள். ஆனால் அது அசாத்தியமென்று விட்டிருப்பார்களே யல்லது, ஆசையில்லாமையாதே விட்டிருக்கமாட்டார்கள். இப்படியிருக்க நாம்மாத்திரம் எப்படி துணிவாய் அப்பெயரைச் சம்பாதிக்க யத்தனப்படலாம்? நீர் சொல்லுகிறபடி பலத்தினாலேயும், குணத்தினாலேயும்; வியோகத்தினாலேயும், ஒழுங்கத்தினாலேயும், யாவன் ராஜாக்களையும் உலகத்தாரையும் சுவாதீனப்படுத்துகிறவனோ? அவன்தான் அப்படியாவதற்கு யோக்கியன். முற்காலத்திலும் இப்படிப்பட்ட சீர்மையுள்ள ஐந்தாறு பேர்கள்தான் இராஜசூய யாகஞ்செய்து, சம்ராட் என்கிற பெயரை வகித்தவர்கள். அவர்கள் யாரென்றால்-மாந்தாதா என்கிற மகாராஜனொருவனிருந்தானன்றோ? அவன் மகாபலசாலி குணசாலி உலகமெங்கும்பரவிய புகழுடையவன். அவன் தன் சாமர்த்தியத்தினாலே யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தி, அவர்களிடத்தில் வருடந்தோறும் கப்பம் வாங்கி வந்தான். அந்தப்படியே யாவரும கப்பங்கட்டி வருகையிற், சிலநாட்கள் கழித்த பின்னர் அந்த மாந்தாதா அரசர்களைப்பார்த்து இனி நீங்கள் எனக்குக் கப்பங்கட்ட வேண்டுவதில்லை. அந்தப்பொருள்களை யெல்லாம் நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நான்மிகுந்த சந்தோஷமாகச் சம்மதிக்கிறேனென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட அந்த அரசர்களெல்லாம் இந்த மாந்தாவின் உதாரகம்பீர குணங்களுக்குச் சந்தோஷித்து, வலுவில் ஒருநாள் அவனைநோக்கி; ஓ மகாராஜனே! நீர் மகாகுணசாலியாதலால், அரசர்களெல்லாரிலும் மேன்மையாகச் சம்ராட் என்னும் பட்டத்தை யாளத்தகுந்தவரா யிருக்கிறீர். ஆகலால் நீர் இராஜசூயயாகஞ்செய்ய வாரம்பம்பண்ணும் நாங்களெல்லாம் ஓரிடையூறுமின்றி நடத்துகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே குடிகளும் அவனுடைய ஆளுகையின் சீர்மைக்குச் சந்தோஷித்து இராஜசூயஞ் செய்யச்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் அன்புவைத்து நடத்த, அந்தவேந்தன் யாகத்தை நிறைவேற்றிச், சம்ராட் என்கிற பெயரை வகித்து விளங்கினான். கார்த்தவீரியார்ச்சுனனென்ற ஒருமகாராஜனிருந்தானே, அவன் ஒப்பற்ற சாமர்த்திய முடையவன். தத்தாத்திரேயரென்கிற மகாயோகியை நெடுநாள் பூசித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே மகாபல பராக்கிரமங்களையடைந்து, பூமண்டலமெல்லாம் ஜயங்கொண்டு, தனக்கெதிரில் ஒருவனும் வில்லெடுக்காமலிருக்கும்படிசெய்து, அந்த மகாயாகத்தை நிறைவேற்றிச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்பெற்று மேன்மை யடைந்தான். அப்படியே துச்சந்தனுடைய குமாரனாகிய பரதமகாராஜனும், தன் தோள்வலிமையினாலும் புத்தியின் கூர்மையினாலும் யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்திச், சாம்பிராச்சியம்பெற்றான். மருத்தனென்று ஒரு ராஜனிருந்தான். அவன் வெகு சிறந்தவன். அவன்செய்த யாகங்களுக்கும், அதுகளில் கொடுத்த தட்சணைகளுக்கும், கணக்கில்லை. அவன் வெகு தருமகுண முடையவன். ஆனபடியினாலே அவன் விவேகத்திற்காக அரசரெல்லாம் கீழ்ப்படிந்து வந்தார்கள். அதுபற்றி அவனும் அப்பெரிய வேள்வியை நிறைவேற்றிச் சம்ராட்டாக ஆனான். அரிச்சந்திரன் மகா சத்தியசந்தன். அவன் பெருமை யாவருக்குந் தெரிந்ததன்றோ? அவனொருவன் அச்சாம்பிராச்சிய மடைந்தவன். இப்படிக்கெல்லாமிருக்க, நமக்கு எந்தயோக்கியதை யிருக்கிறதென்று நாம் அந்தப்பெயருக் காசைப்படலாம்? ஆகிலும் இராஜாவாயிருப்பவன் மேன்மையாகியகாரியத்தைக்குறித்து முயலாம லிருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தாற் செல்லுகளினாலே தினந்தோறும் வளர்க்கப்படாத ஓர் புற்றைப்போ லழிந்துபோவான் என்று சாஸ்திர மிருக்கிறபடியினாலே, நான் அந்த விஷயமாக ஆப்தராயிருக்கிற பேர்களுடன் யோசிக்கிறேனேயல்லது, வேறில்லை என்று தருமபுத்திரர் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், வீமசேனன் ஒருவார்த்தைசொல்லத் துவக்கினான்.

அண்ணா! இராஜசூயத்தைக்குறித்து நீர் மனதில் நினைத்து, இப்போது அந்த நினைப்பை யொழிப்பது உம்மைப்போலொத்த மகாராஜனுக்குத் தகுந்ததன்று. உமக்கென்ன குறையிருக்கிறது? மகாநுபாவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நமக்குச் சகலவித சகாயமுஞ் செய்யவிருக்க, நானும் அருச்சுனனும் காலாகாலாலிட்ட கட்டளையைத் தலையாற்செய்யக் காத்திருக்க, உமக்கெந்தக் காரியந்தான் முடியாது? ஜராசந்தனாகட்டும், இன்னும் அவனுக்குமேற்பட்டவன்தானாகட்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய புத்தியின்படி நடந்தால் அவனைக்கொல்வது வருத்தமன்று. இப்போது நீர் அந்த ஜராசந்தனைக் கொன்றுவரும்படி நியமித்தால், நானும் அருச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் போய் ஒருநொடியிற் கொன்று வருகிறோம். இதற்காக யோசிக்கவேண்டியதில்லை என்றுசொல்லிக் கண்ணனைநோக்கி, ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தி! எங்களண்ணனாகிய தருமபுத்திரர் இந்த யாகத்தைக்குறித்து ஏன் விசாரப்படுகிறார்? எங்களுடைய சகலபாரங்களையுந் தாங்கி ரட்சிக்கத்தக்க மகாநுபாவனாகிய நீரிருக்கையில், அவர் இவ்வாறு அதைரியங்கொள்ள லாகுமோ? உமது சகாயமிருக்கையில் சராசந்தனைக்கொல்வதெங்களுக்குப் பிரயாசமோ? ஆதலால் வேண்டியமுயற்சிகள் செய்து யாகத்தை நிறைவேற்றவேண்டியதே முக்கியமென்று சொன்னான். இப்படி வீமசேனன் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தருமராசனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ உதிஷ்டிர மகாராசனே! லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஒருபொருளில் அபேக்ஷை யிருந்தால், அந்த அபேக்ஷையின் வலிமையினாதே அந்தப் பொருளி

லிருக்கும் குற்றத்தையும் குணத்தையும் கண்டறிய
மாட்டான். அப்படிக்குநாமும் சாம்பிராச்சியத்தில்
ஆசைகொண்டிருக்கிறோமாதலால, எதிரினுடைய
பலாபலம் தெரியாமல்துணிகிறதாய்யோசிக்கவேண்
டாம்.ஜராசந்தனுடையபலம்நமக்குநன்றாய்த்தெரிந்
திருக்கிறது இன்னும்அவனுடையகருத்தைச்சொல்
லுகிறேன்கேளும். தான்ஜயயாத்திரைபோனபோது
தன்னுடன்மகா வீரராயியசிலர்எதிர்க்க, அவர்களை
யெல்லாம் வில்லைப் பூமியிறபோட்டு ஓடிப்போகும்
படி செய்து மடக்கிப்பிடித்து, அவர்களில் முன்னர்
எண்பத்தாறுபேர்களையும்-பின்னர் பதினாலுபேர்க
ளையும்-கொணர்ந்து சிறைச்சாலையிற் போட்டிருக்
கிறான். அப்படியே இன்னுஞ் சிலரைக்கொணர்ந்து
அவர்களையெல்லாந் தன்குலதேவதையாகிய ஜரை
என்கிற பிசாசுக்குப் பலியிட்டு, வேண்டிய வரம்பெ
ற்றுப், பின்பு இராஜசூயஞ்செய்து சம்ராட் ஆக
வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறான். அது அவனு
க்கு எளிதிலேமுடியும். ஆனபடியினாலேதான் இப்
போது தனக்குவேண்டியபொருள் நிறைந்திருக்கச்
சேயும், மகாபலவான்களாகிய இராஜாக்கள் சுவா
தீனமா யிருக்கச்சேயும், அந்தக்காரியத்திற்கு யத்
தினப்படவில்லை ஆதலாலே சாம்பிராச்சியம் பெறக்
காத்திருக்கிற அந்தஜராசந்தனை, வீமசேனன் சொ
ல்லுகிறபடி நாங்கள் மூன்றுபேரும்போய்க் கொன்
றுவருகிறோம், நீர் தயைசெய்து கட்டளையிடவேண்
டும். நாமே அவனையெதிர்க்கப் பயந்தோமாகில்;மற்
றையார்தான் எதிர்க்கப்போகிறார்கள்? எப்படியும்
க்ஷத்திரியனா யிருப்பவனுக்குத் தைரியபலம் வேண்
டுமன்றோ? அதைக்கொண்டு பகைவரோடுயுத்தத்
திற்குப் போகுமளவில் ஜயம்நேரிட்டாலும் நன்மை
தான் மரணம் நேரிட்டாலும் நன்மைதான். அதனா
ல் இவ்வுலகிலும் புகழுண்டு. மேலுலகிலும் கதியுண்
டு அப்படிக்குச் செய்யாமல் அஞ்சிக்கொண்டிருந்
தால், இக்கும் அபகீர்த்தி. மறுமையிலும். நற்கதி
கிடைக்காது ஆதலால்எங்களைஜராசந்தனோடு உயுத்
தத்திற்குப்போய் வரும்படிசெலவுகொடுக்கவேண்டு
மென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லியதைக் கேட்
டதருமராஜன், அவரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! நான்மூடத்தனத்தாலே காரி
யத்திலிருக்கும் குணதோஷங்களை யோசிக்காமற்
சம்ராட்என்னும்விருதை அடையவாசைப்பட்டாலு
ம், நீர் அதைக்குறித்துச்சம்மதிப்படாமலிருக்க,உங்க
ளையெப்படி நான்யுத்தத்திற்கு அனுப்பத்துணிவே
ன்? எனக்குவீமனும்-அர்ச்சுனனும்-கண்களானபடி
யினாலும், நீர்மனம் ஆனபடியினாலும், கண்களையும்
மனத்தையும்விட்டு நானெப்படியிருப்பேன்? ஓ கண்
ணனே! நீர் ஜராசந்தனுடையசரித்திரத்தையும்சொ
ல்லக் கேட்கும்போதே மனது நடுநடுங்குகின்றது.
அப்படியிருக்க-அந்த மிருத்துவினிடத்திற்கு உங்க
ளைப் போங்களென்றுசொல்ல என்மனஞ் சம்மதிப்
படுமோ? அல்லது துணிந்துபோகச் சொன்னாலும்,
அந்தக்குரூரனோடு சண்டைசெய்வதில் உங்களுக்கு
மிருந்த ஆபாசங்கிடைக்குமென்று தோற்றுகிறது.
ஆபாசந்தான் கிடைத்தாலும், அவனைக்கொன்று
வருவீர்களென்று எவ்வளவும் நான்நம்பவில்லை. ஆ
கையால்இப்படிப்பட்டசாகசகாரியத்திலேஉங்களை
நான் ஏவமாட்டேன். இப்போது ஒருபேச்சைச்
சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள்: இதுமுதல் இராஜசூய
மென்கிற நினைப்பைஇழந்து இத்தனை நாள்போலச்
சும்மாவிருந்தோமேயானால், மனதிற்கும்வருத்தமில்
லை. தேகத்திற்கும் உபாதியில்லை. வாழ்வுக்குங்குறை
வில்லை. அப்படிசெய்யாமல் வீணாயதை நினைத்துக்
கொண்டிருப்பதில், நம்மாலதுமுடிய மாட்டாதாகை
யால் விருதாவாய் மனதிற்கொரு துக்கம் வளர்ந்து
கொண்டேவரும், ஆனபடியினாலேசும்மாவிருப்பதே
நல்லகாரியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. என்
றுசொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனன் இதனைச் சொல்லு
கிறான்.

ஓ மகாராஜனே! இப்போதுநீர்பேசியபேச்செ
ல்லாம்உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்து, சகலமுமறிந்து,ம
காபலசாலியாகவுமிருப்பவனுக்குத் தக்கதன்று. அப்
படியிருக்க உமக்கேது இவ்வளவு அதைரியமாகிய
பேச் சுண்டாயிற்று? உமக்கென்னகுறைவு? காண்டீ
பமென்னும்வில்லேந்தி, அக்ஷயமாகிய தூணீரங்களே
ந்தேறிற்றுங்கிஒருவராலும்வெல்லப்படாதகுதிரை
கள் சத்துருக்கள் மனமுடைந்துபோகும்படி நடன
ஞ்செய்யவானரத்துவசமுங்கட்டிவிளங்காநின்றதே
ர்மேலேறிச், சகலபுவன கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண
மூர்த்தியினுடைய சகாயத்தைப்பெற்றுயாவரையும்
வெல்லும்படியாகிய வல்லபத்தோடு விளங்காநின்ற
நான்; உமதுகாலாலிடும்பணிவிடையைமுடியாற்செ
ய்யக் காத்திருக்கிறேன். இப்படி யிருக்கிறபடியினா
லே இந்திராச்சியத்தைஇப்போதேவிரும்பினாலும்
உமக்குக்கிடைக்கும்படியாய்க்கொடுக்க நானிருக்க,
இராஜசூயத்தினா லாகவேண்டிய சாம்பிராச்சியந்தா
னோ கிடையாது? இதையோசிக்காமல் என்னபேச்
சைச் சொன்னீர்? அண்ணேன்! உலகத்திலே பல
சாலியாக ஒருவனும், தருமசாலியாக ஒருவனுமிருந்
தால், அவ்விருவருக்குள்பலசாலியே சிறந்தவன். ஏ
னென்றால்-பலசாலியாயிருப்பவன் சகலசத்துருக்க
ளையும் செயித்துப் பெருஞ்செல்வம்பெறுவான். செ
ல்வம்பெற்றவன் சகலதருமங்களும்தனக்குத்தானே
கிடைக்கும். அப்படியல்லாமல் தருமங்களைமாத்திர
ம்அனுட்டித்து வருபவனுக்கு, ஒருகாரியமுங் கூடி
வரமாட்டாது. ஏனென்றால்-பலமில்லாமையினாலே
எதிலேபிரவேசிப்பதற்கும் அச்சமுண்டாயிருக்கும்
பிரவேசித்தாலும் பல இடையூறுகள் சம்பவிக்கும்.
ஆதலாற் குணதோஷங்களையும தருமா தருமங்களை
யும் விசாரிப்பதைப் பார்க்கிலும், துணிவுடனே சவு
ரியத்தைச்செலுத்துவதே நன்மை. அப்படிசெய்
தால் எல்லாக் காரியங்களுங் கூடிவரும் இல்லையென்

று அஞ்சினால், தொட்ட விடமெல்லாந்தொந்தரவு தான்வரும் ஆனதுபற்றி இப்போது ஒருயோசனையும் செய்யாமல், ஜராசந்தனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்வதே உத்தமமான காரியம். ஜயத்திற்குக்காரணம் சவுரியமேயல்லது, மற்றொன்றுமன்று க்ஷத்திரியனுக்கு அச்சமென்பது பெருங்குற்றமல்லவோ? பலசாலியினிடத்து வணங்கிநடக்கவொண்ணாது. ஆனபடியினாலே நாமிப்போது ஜராசந்தனையெதிர்த்துச்சம்ஹாரஞ்செய்து, அவனாற்சிறைவைக்கப்பட்டராஜாக்களையெல்லாம்விடுவித்துஇராஜசூயயாகமாரம்பித்துச்,செல்வத்தையும்பெருமையையும் கீர்த்தியையும்-பெறவேண்டுமே யல்லது சும்மாவிருப்பதுநலலதன்று (காற்றுள்ளபோதுதூற்றிக்கொள் என்கிறபடியேநமக்குச்சகலபலங்களும் அமைந்திருக்கிறபோது,பெருமையைக்குறித்துமுயலாமல் அஞ்சியிருக்கலாமோ? இருக்கக்கூடாதே: ஆகையினாலே நானும் வீமசேனனும் கிருஷ்ணருமாகிய நாங்கள் மூன்றுபேரும்ஜராசந்தனுடையசம்மாரத்துக்காகப் போகும்படி, அநுக்கிரகத்துடனே கட்டளையிட்டு அனுப்பவேண்டும். என்று அர்ச்சுனன் சொல்லி நிறுத்தியபின்பு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்.

ஓ மகாராஜனே! இப்போதுஅர்ச்சுனன்சொல்லியவார்த்தைமிகவும்நன்றாயிருக்கிறதுஎப்படியென்றால் - பரதவம்சதிலகராகிய உமக்குத் தம்பியாய்க் காண்டீபமென்றும் தநுசையும்-என்றுங்குறைபாத அம்புப்புட்டிலையும் - வானரத்துவசத்தோடு கூடிய திவ்விய ரதத்தையும் அடைந்து பரிவாரத்துடனே எதிர்த்துவந்ததேவேந்திரனைவெற்றிகொண்டுஅக்கினிபகவானுக்குக் காண்டவவனத்தைக் கொடுத்துப் பசியாற்றிய திறமைக்குத் தகுந்ததாகப் பேசினான். ஆனாற்பராக்கிரமத்தையேவிசேஷமாய்ப்பேசியதென்னவென்றால், மனிதனுக்குப் பிறக்கும்போதே சாவும்-வாழ்வும்-நிச்சயமாயிருக்கிறது. அது இன்னகாலத்தில் வருமென்றுயாருமறியார்கள்: எப்போதாகிலும்அவசியம்வரவேண்டியதாகிய அந்த மரணத்திற்கு அஞ்சி, மேன்மைக்குக்காரணமாகியகாரியங்களில்இறங்காமலிருக்கக் கூடாதென்கிறகருத்தைக்கொண்டு பேசியிருக்கிறான். ஆனால் எங்கேயுங் குணதோஷங்களை ஆராய்ந்தறியாமலேசத்துருக்களோடுசண்டைக்குப் போகலாமாவென்றால், போகக்கூடாது. நன்றுயோசித்துத் தகுந்தபடி உபாயத்தோடு போகவேண்டியதே முக்கியம்.சாகசமாய்ச்செய்வதினாற்குற்றமுண்டு. அற்ப பலமுடையவனும் உபாயத்தோடெதிர்ப்பானேயானாற், பலசாலியாயிருப்பவனைக்கூட வெல்லமாட்டுவான். அப்படியிருக்கநாங்கள்உபாயத்தோடெதிர்த்து ஜராசந்தனைக் கொல்வதிற் சந்தேகப்படவேண்டாம்நீங்கள்பலசாலிகளாச்சுதேஉங்களுக்கும் உபாயந்தேடவேண்டுமோவென்றால், எவனுக்கும்உபாயம் வெகுசகாயஞ்செய்யும், நகத்தாலேகிள்ளத் தகுந்ததைக்கோடாலியாலே வெட்டும்படியாக்குவதுமூடனுடையசெய்கையன்றோ? அதுபோல்உபாயமாய்ப்போனால் ஜராசந்தனைக் கொல்வதெளிதாயிருக்கும். உபாயமின்றிப்போவதிலென்னபயன்? மேலும் சமானபலசாலிகளிருவர் ஒருத்தரோடொருத்தர்சண்டைசெய்தால், அவரில்ஒருவன்வெற்றிபெறுவனே யல்லது இருவரும்வெற்றிபெறக்கூடாதல்லவா? ஆதலால் எவ்விதமாய் வெற்றிபெறலாமோ அவ்விதமாய்த் தன்குறைவுபாடுகளைச் சத்துருவுக்குத்தெரிவிக்காமலும், அவன்குறைவுபாடுகளைத் தான் நன்றாய் அறிந்தும், தந்திரமாகவேயுத்தஞ்செய்வதுநன்று அன்றியும்ஒருகாரியஞ் செய்யவேண்டியதாய்நிச்சயித்தால், அதைவிரைவில நடத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் பலவிரோதங்கள் நேரிடும் (ஆலஸ்யம்அமிர்தம்விஷம்.)என்பதுபோலாம். ஆகையால் நாங்கள் மூவரும்சென்று அந்தவீரனைச்செயித்துவருகிறோம். நீர்மனதிற் கவலைவைக்காமல் விரைவில்விடைதர வேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லிய சொல்லைக்கேட்டுத், தருமராஜன் வினவுகிறார்:

ஓ யதுகுலசிகாமணியே! இதுவரையில்யாவனுடைய சவுரியதைரிய முதலான குணங்களைப்பற்றி நாம்பேசி வருகிறோமோ? அந்த ஜராசந்தன் யாருடையகுமாரன்? எப்படிபிறந்தான்? இப்படிப்பட்ட மேன்மை அவனுக்கு எப்படி கிடைத்தது? அவனுடைய பராக்கிரமத்திற்குயாவரும் அஞ்சும்படி இருப்பதற்குக்காரணமென்ன? உம்முடையபராக்கிரமாகிய தீயில் விளக்கில்விழும்விட்டிற் பூச்சிபோற்சாகாமல், அவன்உம்மிடத்திலும் தப்பித்துக்கொண்டுவிளங்குகிறதுவெகு ஆச்சரியமன்றோ? ஆகலால்அனேகராஜாக்களைவென்றுசிறையில்வைத்து எல்லா வரசர்களிலும்மேலாய்விளங்கும்படியாகியபலபராக்கிரமங்களுள்ள அந்த ஜராசந்தனுடைய சரித்திரத்தை நன்றாய்ச்சொல்லவேண்டும். என்றுவினவியதருமபூபதிக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பதிலுத்தரஞ்சொல்ல வாரம்பித்தவராய், கேளும் உதிஷ்டிரமகாராஜனே! மகததேசத்திற்பிரகத்திரதனென்று அழகு-செல்வம்-கல்வி-வல்லமை-முதலான நற்குணங்களுக்குக்கடலாகியஒருராஜனிருந்தான். அவன்காசிராஜாவினுடையஇரட்டையாய்ப்பிறந்த இரண்டுபெண்களைக் கலியாணஞ்செய்து, அவர்கட்குத்தான்எந்தவஸ்துவைக்கொடுத்தாலும் — என்னலாலனை செய்தாலும் - இருவருக்குஞ் சமமாகவே செய்வேனென்று பிரதிக்கினை செய்து கொடுத்து; அவர்களுடனேகூடிவெகுபோகபாக்கியங்களை யனுபவித்துக் கொண்டு, தயை தாக்ஷணியம் முதலாகிய நற்குணங்கள் பொருந்தி,நீதிவழுவாமற் செங்கோல்செலுத்திவந்தான். அவனுக்குநெடுங்காலவரையிலுஞ் சந்ததியுண்டாகாமற்போனபடியினாலே, சந்ததிக்காகவெகுதானங்கள்-தருமங்கள் - யாகங்கள்-தவங்கள்- இவைகளைச்செய்தும்

பிரயோசன மில்லாமற்போய் மிகுந்த விசனத்தைய டைந்து, யாவையும் வெறுத்து, இராச்சியத்தை மந்திரிகள்வசத்திலொப்புவித்துத், தன்பெண்டீர்களுடனே வனவாசம்போனான். அவனிடத்தில்வைத்திருந்த அன்பினாலே அனேகர் கூடப்போனார்கள்.

இப்படிராஜன் வைத்திலிருக்குமளவிற் கூடப் போனஜனங்கள் ராஜாவைப்பார்த்துஒருவார்த்தை சொன்னார்கள். ஓபிருகத்திரத் மகாராஜனே! இவ்வனத்திற் கவுதமகுலத்திற் பிறந்தவராகிய ககூீவானென்கிறவருடையகுமாரர், சண்டகவுசிகரென்கிற மகாரிஷியொருவரிருக்கிறார். அவர்மகானுபாவர். அவருடையஆச்சிரமம் அருகிலிருக்கிறது. நீர் இவ்வனத்திலிருக்கிற வரைக்கும் தினந்தோறு மொருதரம அவரிடத்திற்சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து அநுவர்த்திசெய்துகொண் டிருந்தால், உமக்கு அவசியம் நன்மைகிடைக்கும். என்றுசொல்லியவசனத்தைக்கேட்டஅந்தராஜன் இதுநல்லதுதானென்று நினைத்துத், தினந்தோறும் அந்த மகாமுனியை யடைந்துபூசித்துக்கொண்டு ஒருமாமரத்தின்கீழிருப்பான். இப்படியிருக்க-ஒருநாள் அந்தரிஷியானவர்வந்துராஜாவைப் பார்த்து, ஓராஜனே! நீர் இவ்வனத்திற்குவந்தகாரணமென்னவென்றுகேட்க அந்தராஜன்சுவாமி அதைச் சொல்லுவதிற்பயனில்லாமற்போனாலும், தேவரீர்கேட்கிறபடியினாலேசொல்லுகிறேன். எனக்கு இராச்சியத்தில் மந்திரிமுதலியபேர்களாலாவது, சத்துருக்களா லாவது, ஒருகுறைவும்நேரிடவில்லை. மற்றினனு மேதாவதாகிய துன்பமும் நேரிடவில்லை ஆனாலும் நானே இராச்சியமுதலானதுகளை வெறுத்து வனவாசம் வந்துவிட்டேன். ஏனெனில்-யவ்வன மெல்லாங்கழிந்து மூப்புவந்து மூடிக்கொண்டது. இதுவரையிலும் சந்ததி யுண்டாகாமையாலும், இனியுண்டாக மாட்டாதாகையாலும், நமக்கு மறுமையிலும் நற்கதியில்லை இம்மையில் இராச்சிய முதலானவை களினாலேதான் பயனென்னவென்று வெறுப்புண்டாகி, இனி வனத்துக்குப்போய்த் தவமுதலாகிய நற்காரியங்களைச் செய்தும், தேவரீரைப் போலொத்த பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்தும், நற்கதியைப்பெறுவோமென்று இவ்விடம்வந்தேன்.

அப்படியே அடியேனுடையபாக்கியத்தினாலே, தேவரீருடைய பணிவிடையுங்கிடைத்தது அதனாற் புனிதனானேன். என்று அரசன்சொல்லியவார்த்தையைகேட்டரிஷியானவர் அவ்வரசனிடத்தில்மிகவுமிரங்கி, ஐயோ! இவன்பிள்ளையில்லாமையால் மிகவும் விசனத்தை அநுபவிக்கிறான் இவன்கவலையைத்தீர்க்கவேண்டுமென்றுநினைத்து, இவனிருக்கிற மாமரத்தின்கீழே உட்கார்ந்து சுவாமியைத் தியானித்துக் கொண் டிருக்கையில், அம்மரத்தினின்று ஒருபழமானது அவர்மடியில் வீழ்ந்தது. பின்பு அந்தச்சண்டகவுசிகமுனியானவர் அந்தப்பழத்தைஎடுத்துமகதராஜன் கையிற் கொடுத்து, ஓராஜனே! உமதுகுறைநீங்கும்பொருட்டுச் சுவாமியே இந்தப்பழத்தை அநுக்கிரகஞ்செய்தார். இதை நீர் உமதுபத்தினிக்குக் கொடும். நல்ல புத்திரன் பிறப்பான். சந்தேகப்படவேண்டாம் பழையபடி ராச்சியத்திற்குச் சென்று நீதிவழுவாமல் அரசாக்ஷிசெய்யும்: மனச்சந்துஷ்டியாய் உமது அரண்மனைக்குப் போமென்று ரிஷி சொல்லக்கேட்டு, மகதராஜன் வெகு சந்தோஷமடைந்து, அம்முனிவரைப் போற்றிப் பணிந்து விடைபெற்றுத் தன் பெண்டீர்களுடனேயும் ராச்சியத்துச் செனங்களுடனேயும் கிரிவிரசமென்கிற தன் பட்டணத்தை யடைந்து, அந்த மாம்பழத்தைத் தான் முன் பிரதிக்கினை செய்தபடிக்குத் தன்னிரண்டு பாரியைகளுக்குஞ் சரியாய்ப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அவ்விருவர்க்கும் தெய்வ சங்கற்பத்தினாலும், அம்முனிவருடைய தபோபலத்தினாலும். உடனே கருத்தரித்தார்கள். அப்போது தன் மனைவியரைக்கண்ட அந்த மன்னவன், நமக்கு ரிஷி ஒருபுத்திரனுண்டாகும்படி யனுக்கிரகஞ் செய்துகொடுத்த ஒரு மாங்கனியை நமது புத்தியால் இருவருக்குங் கொடுக்க, இருவரும் கருத்தரித்தனரன்றோ? ஆதலால் நமக்கு இரண்டு புதல்வர் பிறப்பார்களேயென்று வெகு சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அம்மாதரிருவரும் பிரசவித்தார்கள். அவ்விரண்டு பிரசவங்களையும் பார்க்கும்போது, ஒருதேகத்தை நீட்டத்திற் பாதியாகப் பிறந்ததுபோல், ஒவ்வொரு கால்-ஒவ்வொருகை-ஒவ்வொருகண்-ஒவ்வொரு மூக்கு-ஒவ்வொருகாது-இப்படிக்கு ஒரு பாரிசமாத்திரமே யுடையவைகளாய்ப், பிரேத சரீரங்களாகக் காணப்பட்டன.

அதுகளைக்கண்டு அந்தப்புரத்தி லிருப்பவர் மிகுந்த விசனமடைந்து, ஒருவரோடொருவர் பேசவுங்கூட அசக்கிய முடையவர்களாகிச் சும்மாவிருக்க, அந்த ராஜஸ்திரீகளிருவரும்-ஐயோ! என்னபாவஞ்செய்தோம்? நமக்கு சுபாவத்திற் பிள்ளையில்லாமற் போனதினாலே எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக்காட்டுக்குப் போகியும், அங்கேவலுவில் ஒருமுனியநுக்கிரகஞ் செய்தும், கைக்கெட்டினசோறு வாய்க்கெட்டாமற் போச்சதென்கிறதுபோற் கடைசியில் நமது துர்ப்பாக்கியத்தினால் இப்படியாச்சுதே (சங்கட்டம் பிடித்தவள் சந்தைக்குப் போனாலும், அங்கட்டுமவளுக்கு அகமுடையான் கிடையான்.) என்பதுபோல், நமக்குப் பெரியவர் அநுக்கிரகஞ்செய்தும் வீணாய்ப் போய்விட்டது. இனிநாம் பூமியிலெப்படி யிருக்கலாமென்று மிகுந்ததுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடும் புலம்பிக்கொண்டிருக்கத் தாதிமார்கள் அவ்விரண்டு உடற்பாதிகளையுங் கொண்டுபோய் ஓர் வீதியின் பக்கத்துச்சந்தில் எறிந்துவிட்டுப், பிள்ளையெப்போது பிறக்கப் போகிறதென்று மேகத்தைக் குறித்துச் சாதகபக்ஷி காத்திருப்பதுபோல் வாயைத்திறந்துகொண்டு காத்திருக்கும் அரசனுக்கு இச்செய்தி தெரிவிக்க, அவ்வரசன் அது

கேட்டவுடனே இடியோசைகேட்ட அன்னம்போல் உறங்கித் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, ஒன்றுந்தோற்றாமற் கைகால்களெல்லாந்தளர்ந்துசோர இருந்தவிடத்தே யழுந்தி, ஐயையோ! இதென்ன பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது? இரண்டு பிள்ளைகட்காசைப்பட்ட நமக்கு ஒருபிள்ளை பிறப்பதும் போயிற்றே, கோடையில் வறண்டுபோகாநின்ற பயிருக்குத் தற்செயலாய் ஒருமேகம்வந்து மழைபொழிந்து தரிக்கச் செய்ததுபோல், புத்திரனில்லாமல் துக்கித்துக் கொண்டிருந்த நமக்கு ஒரு மகாமுனிவர் தெய்வச்செயலால் வந்து அனுக்கிரகஞ்செய்தாரே, இனி நமக்குக் குறைவில்லை நல்ல சந்தானமுண்டாகி வாழ்வோமென் றெண்ணியிருந்தேனே சாயங்காலத்திற் குவியாநின்ற தாமரைப்பூவிலகப்பட்ட வண்டானது இன்னுஞ் சில நேரத்தில் இராத்திரியைப் போக்கிப் பொழுதுவிடிந்து சூரியன் புறப்பட்டு இத்தாமரை முன்போல் மலரப்போகிறது அப்போது நாம் இதினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு மலர்த்தேன்களையுண்டு களிக்கப்போகிறோமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அத்தாமரையை ஒரு காட்டானைவந்து பிடுங்கிக் காலால் துவைத்தெறிந்த கதைபோல் முடிந்ததே, என்று விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி நடந்தசெய்திகள் இவர்களைத்தவிர பட்டணத்திலிருக்கும் மற்றொருவருக்குந் தெரியாது இஃதிப்படி யிருக்க-அந்தப்பட்டணத்தை நெடுநாளாய்க் காத்துவரும் ஜரையென்னும் பிசாசதேவதையானது இராக்காலமாதலால் தான் பட்டணத்தைச்சுற்றி வீதிகளிற் சஞ்சரிக்கும்போது, ஓர்புறத்திற் கிடக்கும் அந்தச்சிசுவின் உடற்பாதிகளைக் கண்டு, இதென்னமோ மாமிசம்போற் காணுகிறதால் இதைப் புசிப்போமென்று அதனருகிற்சென்று, அவ்வுருக்களை யெடுத்துப் பார்த்து, ஓ! ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம்? ஒருசிசுவின் தேகமிரண்டு பிளப்பாய்க் கிடக்கிறது. ஆகிலும் உயிரோடிருக்கிறது, இந்தத் தேஜசையும் வடிவையும்பார்த்தால் மகா புருஷனென்று தோற்றுகிறது. ஆனால் இது நமது நகரத்தின் ராஜனுக்குண்டான பிண்டங்களென் றறிந்து கொண்டு, தெய்வச்செயலாய் அதைப்புசிக்க நினைக்காமல் இரண்டுபாதிகளையும் ஒன்றாய்க்கூட்ட, அவ்விரண்டுபாதிகளும் ஒன்றாயிசைந்து, நன்றாயசைந்து மகாசுந்தரமாய்விளங்காநின்ற அந்தக்குழந்தைதனது காற்பெருவிரலை வாயில் வைத்துக்கொண்டு, மேகத்தொனிபோற் கனத்தகுரல் விட்டழ அதுகேட்டுச் சனங்கள் இதென்ன பாதிராத்திரியிற்குழந்தைக்குரல்போல் ஒரு உரத்த அழுகைக்குரல் கேட்கிறது? இதெங்கேயோ தெரியவில்லையென்று பரபரப்புடனே குரல்கேட்டதிசைநோக்கிவரக்கண்டு அந்த ஜரையானவள் அந்தக்குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மனுஷியஸ்திரீரூபமாகி ராசனிடத்திற்குவந்து புத்திரசோகத்தினாலே நித்திரையில்லாமல் விசனப்பட்டுத் தனித்திராநின்ற ராஜனைப் பார்த்து, ஓய் ராஜனே: நீர்இப்போது சோகப்படுகிறகாரணந்தெரியும். அதைதீர்க்கும் பொருட்டு இந்தக் குழந்தையைக்கொணர்ந்தேன் நீர் இருடிசொல்லிய வாக்குக்குவிரோதமாய் அந்தமாங்கனியை இரண்டாகப்பகிர்ந்துகொடுத்தபடியினாலே, இரண்டுகர்ப்பங்களி லிரண்டுபாகங்கள்பிறந்தான். அவைகளை வீதியிலெறிந்திருக்கநான் கண்டெடுத்து, உம்மிடத்தில் வைத்ததயையினால் ஒன்றாகக்கூட்டினேன். கூட்டவே அதுதெய்வசங்கற்பத்தினாலும்-ரிஷியின் அனுக்கிரகபலத்தினாலும்-பிழைத்துவிளங்கிற்று, இது உமது குழந்தைதான். சந்தேகப் படவேண்டாம், உமதுகருத்துக்கு மகிழ்வெய்த வாங்கிக்கொள்ளுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அவ்வரசன் பாலைநிலத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்குமனிதன் மேகம்மழைபொழியக்கண்டு களிப்பதுபோற் களிப்புற்று; மிகவுஞ் சுந்தரமாகிய வடிவுடன் விளங்காநின்ற அந்த ஜராதேவியை நோக்கி, அம்மே! நீ தேவதாஸ்திரீயோ? நாககன்னிகையோ? அசுரகன்னிகையோ? இயக்கர் குலமகளோ? அல்லது என்பாக்கியமோ? நீயாரோ அறிகிலேன். என்குழந்தையைபிழைப்பித்துவலுவிலெனக்குத்தந்த மகா உதாரகுணம் பொருந்திய உனக்கு, நானென்ன கைமாறுசெய்யப்போகிறேன் நெடுநாளாயிருந்த தரித்திரத்தால் வருந்தப்பட்டுக்கொண்டு, வலுவிலொருவன் கொடுத்தபொருளையுங் கைசோரவிட்டுப், பலவிதத்தாலுந் துக்கங்கொண்டுவேதனைப்படுமோர் துர்ப்பாக்கியனுக்குத், தற்செயலாய்ப்பெருநிதியைக்கொணர்ந்துவந்தளித்ததுபோலளித்தாயே! இவ்விபகாரத்திற்கு உன்பாதங்களைக் கும்பிடுவதைவிட, மற்றொன்றுஞ் செய்ய அடியேன் திறமுள்ளவனல்லேன். அடியேனிடத்திற் கிருபாகடாக்ஷம்வைத்து உன் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஜரையானவள் - கேளாய் பிருகத்திருத மகாராஜனே! நான் உன்பட்டணத்துத்தேவதை. ஜராதேவியென்னும் பெயரையுடையவள், நீ யென்னைவெகுசிறப்பாய் உற்சவாதி உபசாரங்களாலே நெடுநாளாய்ப் பூசித்துவந்தாயல்லவோ! அதற்குப்பதிலுபகாரஞ் செய்யவேண்டு மென்று சமயமெதிர்பார்த்திருந்தேன், இன்றைக்கு அதுவாய்த்தபடியினாலே, இரண்டுபிளப்பாயிருந்த உன்புத்திரனை யொன்றாக்கியுனக்குத்தந்தேன். ஆகையால் நீசந்தோஷமாய்ப் புத்திரனைவைத்துக்கொண்டுவாழென்று சொல்லிப், பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில் மறைந்துபோய்விட்டாள்.

கேட்டீரோ உதிஷ்டிர மகாராஜனே, அந்தப்பிசாசுதேவதை மறைந்துபோனமாத்திரத்திலே, அந்தமகததேசத்துராஜன் குழந்தையைச் சந்தோஷமாய் அந்தப்புரத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய், இச்செய்தியை மனைவிகளுக்குத் தெரிவித்துத், தமதுபுரோகிதரையும்மற்றுமனேகம்பிராமணர்களையுமழைப்பித்துப்பிள்ளைக்குஜாதகாதிகருமமும் - ஜரையின

கூட்டப்பட்டபடியால் ஜராசந்தனென்று நாமகரணமுஞ்செய்து, அநேகமான-கோதானம்-பூதானம்-அன்னதானம்-வஸ்திரதானம்-முதலாகிய பலதானங்கள்வழங்கி, மந்திரிமுதலானபேர்களுக்கு வெகுமதிகள்செய்து, பின்பு அந்தஜராதேவிக்குரிய ஆலயமுதலாகிய திருப்பணிகளைச் சிறக்கச் செய்து, அந்த அம்மைக்குப் பஞ்சாமிர்த அபிஷேகஞ்செய்வித்துத் திவ்யவஸ்திராபரணங்களினாலேயும்-கெந்தபுஷ்பங்களினாலேயும்-அலங்காரஞ்செய்வித்துப், பலவகைப் பணியாரங்களையும்-பழங்களையும்-பாயசமுதலாகியவைகளையும்-நைவேத்தியஞ்செய்து நிருத்தகீதவாத்தியங்களினாலும் உபசரித்து, மிகவும் விசேஷமாய்த் திருவிழாநடத்தி, இவ்வாறுமவே எக்காலமும் நித்தியோற்சவம்-பக்ஷோற்சவம்-மாசோற்சவம்-வருஷோற்சவமுதலியவைகள்நடக்கும்படிதிட்டம்செய்தான். அந்தஜராசந்தனும் நாளுக்குநாள் ஒளியினாலும்-பலத்தினாலும்-புத்தியினாலும் சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல்வளர்ந்துவர, அதனாலே அவன்பிதாவாகியமகதபதியானவன் அளவில்லாத ஆனந்தமடைந்துவாழுங்காலத்தில், ஒருநாள் அந்தச்சண்டகவுசிகரென்கிற மகாமுனியானவர் தற்செயலாய் அந்தராஜதானிக்குவரக்கண்டு, அந்தராஜன் வெகுபயபக்திகளுடனே பரிவாரங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு, எதிர் கொண்டு போய்ச்சாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ்செய்து, அவரால்ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, அவரையழைத்துவந்து ஆசனத்திலுட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்திய முதலாகிய உபசாரங்கள்செய்து, ஓசுவாமிரிஷிகுலதிலகரே! அடியேனுக்குக் குலதெய்வமாகிய தேவரீரை இப்போது தற்செயலாய்த் தரிசனஞ்செய்யும்படியாகிய புண்ணியத்தொழில்கள்யாதுசெய்தேனோ அறிகிலேன். இன்றல்லவோ என்பிறவி பயன்பட்டது. தேவரீருக்குத் தவமுதலாகிய சகலதருமங்களும் இடையூறின்றி நிறைவேறிவருகின்றனவா? ஆசிரமங்களைத் துஷ்டர்கள்வந்து ஏதாகிலும் தொந்தரவுசெய்யாமலிருக்கின்றார்களா? அடியேன்செய்தபாக்கியத்தினால் அடியேனைச் சககுடும்பமாக அநுக்கிரகஞ்செய்யத் தேவரீர் எழுந்தருளியதன்றி, இன்னுமேதாகிலும் அடியேனுக்குக் கட்டளையிடவேண்டியதற்காக எழுந்தருளியதானால் அதை அருளிச்செய்ய பிரார்த்திக்கின்றேனென்றுசொல்லிக் கைகூப்பி எதிரில்நின்றுகொண்டு, தன் மனைவிகளையும் புத்திரனையும் அழைப்பித்து, அவர்பாதங்களைப்பணியச்செய்தான். அந்தமகாமுனியானவர் தன்பாதங்களைத்தொழாநின்ற இராஜஸ்திரீகளுக்கும் இராஜகுமாரனுக்கும் ஆசிகள்கூறி, அந்த வேந்தனைநோக்கி, ஓ மகாராஜனே! நீர் புத்திரனில்லாமல்விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கக்கண்டு, இரக்கத்தினாலொருபழத்தை யநுக்கிரகித்துத் தந்தேன். அதைநீர் அவிவேகத்தினாலே பகிர்ந்தளித்தீர். அதனாற்பிள்ளை இரண்டுபாதியாய்ப் பிறந்தது தெய்வாதீனமாய் அதுகள் ஜராதேவியாற் கூட்டப் பட்டுக் குமாரனாயினான். இதெல்லாம் நான்யோகதிருஷ்டியினாலேஅறிந்தேன். எப்படியாகிலும்தெய்வசங்கற்பத்தினாலுமக்குப் பிள்ளையுண்டானது பெரியகாரியம். இந்தக்குமாரன்மகாபலபராக்கிரமசாலியாகி, எல்லாமன்னவர்களின் முடியின்மீது விளங்குவன். சகலராஜாக்களும் இவனையநுசரித்து மேன்மையடைவார்கள். இவன் அண்டினபேர்களுக்கடிமையாகியும், பகைத்தவர்களுக்குமிருத்யுவாகியும் இருந்து, மிகுந்தசெல்வத்தைப்பெற்று, வெகுதானதருமங்கள்செய்துமகாகீர்த்தியடைவன். மேலும் அநேகராஜாக்களைவென்று, அநேகதேசங்களை கைவசப்படுத்தி, தருமநீதிகள்வழாமற்காத்துவருவன். இவனாலே உமதுசந்ததியானது நீடித்துவாழும். மேகங்கள் எவ்வளவுமழைகளைப் பொழிந்தாலும் அதனால்மலைக்கு ஒருகுறைவுமில்லாததுபோல், மனிதர்-தேவர் - அசுரர்-முதலிய யாராகிலும் இவன்பேரில் ஆயுதமழை பொழிந்தாலும், இவனுக்கு ஒருகுறைவும்வரமாட்டாது. இவன்பாக்யவான். தவஞ்செய்துசிவனருள்பெற்றுவேண்டியவரங்களுமடைவன். இவனும்பேசப்பேச இவன்பெருமை விஸ்தாரமாயிருக்குமென்று சொல்லித், தாம்போகவேண்டியவிடத்துக்குப்போயினார். பின்புஜராசந்தன் அந்தரிஷிசொல்லிய வாக்கின்படி சகலவித்தைகளுங்கற்று, மகாவிவேகியாகி, ஆயுதப்பயிற்சியிலுமொப்பற்றவனாகி, வெகுசவுரியமுடையவனாகி, யாவருக்கும்மதிக்கத்தக்கவனாகியகாலத்தில், அவன்தந்தையானவன்கண்டு, அவனுக்கு யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, சகலராச்சியபாரங்களையும்அவன்தலைமேல்வைத்துத், தான் தவம்-தேவபூசை முதலாகியசத்காரியங்களைசெய்துக்கொண்டுசுகமாயிருந்து; பின்னுங்கொஞ்சகாலமானபின் தபோவனத்துக்குப் போய்விட்டான். அந்த ஜராசந்தன் பட்டாபிஷேகமாகியபின்நெய்யினால்ஓமஞ்செய்த அக்கினிஎப்படிவிளங்குமோ? அப்படிமகாப்பிரகாசத்தோடுவிளங்கித், தன் புஜபலத்தினாலும்-சேனாபலத்தினாலும்-எல்லாவரசர்களையுங்கைவசப்படுத்தி, மேன்மையுடனேராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தான். பிருகத்திருதராஜன் தன்மனைவிகளுடனே இவ்வுலகவாழ்க்கையைவிட்டுச்சுவர்க்கலோகவாழ்க்கைக்குப்போய்விட்டான்.

கேட்டீரோ தருமராஜனே! இவ்வாறுவெகுமகிமைகள்பெற்ற ஜராசந்தனைக்கண்ட பலவான்களாகியராஜாக்களெல்லாம்அவனோடுநேசித்து, அவன்சொற்படி நடந்துக்கொண்டுவருகிறார்கள். அவனுடையநேசர்களாகிய ராஜாக்களுள், அம்சன்-டிபிகன்-என்கிற இருவரையும் நான்வெகுதந்திரமாய் நாசஞ்செய்தேன். அப்படியே காலயவனனையும் மாளவைத்தேன். அவன்மருமகனாகியகம்சனை நான்கொன்றதுமுதல், என்பேரிலவனுக்குமிகுந்தபகையுண்டாகிப், பதினெட்டுதரம் யுத்தஞ்செய்து, அவனுபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் நடுக்கடலிலே குடிப்போனே

ன். ஒருக்கால் கம்சன் மனைவிகளாகிய அவன்மகளிருவரும் பர்த்தருசோகத்தினாலே பக்கத்தில்நின்றுகொண்டு அழுங்கண்டு, அவன்சகிக்கமாட்டாமல் வெகுகோபத்தினாற்பொங்கி, அங்கிருந்து ஓர்கதாயுதத்தைச் சுழற்றி மதுரையின்பேரிற் பிரயோகித்தான். ஐயா! அதன் விக்கிரமத்தைக்கேளும். அந்தககதாயுதமானது அவ்வளவு தூரமுந்தாண்டி வந்து விழுந்து, மதுராபுரியை!சேர்ந்த பாதிவிடத்தைநாசஞ்செய்துவிட்டது. அப்பால்தான் அப்பட்டணத்திலிருப்பது மிகவும் அபாயமென்று யாவரையும் துவாரகாபுரிக்குக் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தேன். அந்தஜராசந்தனுடையசாமார்த்தியங்கள் உமக்குநன்றாய்த்தெரிந்தனவல்லவோ? காலயவனன்-அம்சன்-டிபிகன்-கம்சன்-சுதர்மா-என்கிறவீரரைச் சம்ஹாரஞ்செய்துப்போட்டேன். ஆனாலும் இன்னும் அநேகவீரர் அவனுடனே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் விஸ்தாரமெல்லாம் நாசமாய்ப் போனாலும், இன்னுமநேகம் இருப்புச்சேனைகளு மிருக்கின்றன. ஆனால் முன்னுக்கிப்போது அவனைக்கொல்வது எளிதுதான். ஆனபோதிலும் உபாயமாய்க்கொல்லவேண்டுமேயல்லது, வேறவிதத்தாற்கொல்வதுகஷ்டம். அதாவது, சேனைகளுடனே யுத்தத்துக்குவாவென்று அவனை அழைத்தால், அவனைச்செயிக்கத்தேவர்களுக்கும் அசாத்தியமாகும். ஆதலால் அவனோடு பாகுயுத்தஞ்செய்து வெல்லல்வேண்டும். அந்தப்பாகுயுத்தத்தில் வீமசேனன்மிகவும்சாமர்த்தியமுடையவனாதலால், அவனே அவனோடு யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். நானும்-அர்ச்சுனனும் அவனுக்குப் பக்கபலமாய் இருந்து கார்க்கிறோம். இப்படிநானும்அர்ச்சுனனும்உபபலமாய் இருக்க, வீமசேனனுடனே சண்டைசெய்து அவன்ஜயிக்கமாட்டான். ஆனபடியினாலே நாங்கள் மூன்றுபேரும்போகவேண்டியதாயிருக்கிறது. நீர்ஐயப்படவேண்டாம். நான் ஆபத்துகள்வரவொட்டாமற்காப்பதினாலும், உமது ஆசீர்வாதத்தினாலும், வீமன் அவசியமவனைஜெயிப்பான். ஒருகெடுதியும்வராது. உமக்கு என்பேச்சில் நம்பிக்கையிருக்குமேயாகில், ஆலோசிக்காமல் இப்போதே வீமார்ச்சுனர்களை என்னுடன் அனுப்பவேண்டும் என்றுசொல்லிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பேச்சைக்கேட்டுத், தருமபுத்திரர் சற்றாலோசித்து இதனைச் சொல்லுகிறார்.

ஓயதுவமிசசிரோமணியே! நீர் "என்பேச்சில்நம்பிக்கையிருந்தால்" என்று சொல்லவொண்ணாது. ஏனெனில்பாண்டவர்ஐவர்க்கும் கிருஷ்ணர்தான் நாதனென்றும், சேர்விடமென்றும், ரக்ஷகனென்றும், லோகப்பிரசித்தமாயிருக்கிறதுமன்றி, ஆபத்துசப்பத்துகளில் உமதுவார்த்தையைக் கொண்டே சகலத்தையும்நாங்கள்நடத்திவர, இப்போது அப்படிசொல்வதுநியாயமோ? லோகநாதனாயிருக்கிற நீர் இருக்குமளவில் ஏதாகிலும்குறைவுநேரிடுமோ? அல்லது எந்தக்காரியந்தான் அசாத்தியமாகும்? எல்லாம்நிறைவேறும். இப்படிப்பட்டநம்பிக்கைஎன்மனதில்பூரணமாயிருக்கிறது ஆனபடியினாலே இப்போதேஜராசந்தன் கொல்லப்பட்டானென்றும், சிறையிலகப்பட்டராஜாக்களெல்லாம் விடுபட்டார்களென்றும், பூமண்டலமெல்லாம் சுவாதீனமாயிற்றென்றும், ராஜசூயம் நிறைவேறிற்றென்றும், நான் சாம்பிராச்சியபட்டாபிஷேகத்தை அடைந்தேனென்றும்எண்ணுகிறேன். உம்மிடத்தில்ஐயப்படவேண்டியகாரணமில்லை ஏனெனில்-புத்திஹீனனோடும், நல்லொழுக்கமில்லாதவனோடும், அயோக்கியனோடும், ஒருகாரியத்தைக்குறித்து யோசித்தால், அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நடத்துவதிற்சந்தேகப்படவேண்டாம். மகாவிவேகியும்-மகாசமர்த்தனும்-வெகுசீலவானும்-யோக்கியனு மாகிய உம்முடனேயோசித்து, அந்தக்காரியத்தில் மறுபடி சங்கைப்படுவதுயாருக்குத்தான் தகும்? நீர்பார்த்துவலுவில், இந்தக்காரியத்தைநடத்தவேண்டுமென்று சொல்லுகையில், அதைநடத்தாமல் அலட்சியஞ்செய்பவன்யாரென்றால், எவனுக்குநன்மைகளும் பாக்கியங்களும் கிடைக்கப் பிராப்தியில்லையோ? அவன்தானேதவிரவேறொருவனும் அப்படிசெய்யமாட்டான். ஆதலால் என்னை இந்தக் காரியங்களைக் குறித்துக் கேட்க வேண்டிய தெவ்வளவுமில்லை. உமது சித்தத்தின்படி எதையெப்படிசெய்யவேண்டுமோ அப்படி செய்து, எனக்குமேன்மைவரச்செய்யவேண்டியது. இதோவீமார்ச்சுனரிருவருமிருக்கிறார்கள் இவர்களைச் சுகமாயழைத்துக்கொண்டுபோம். இவர்களைக்காப்பதைக்குறித்து யான்சொல்ல வேண்டுவதில்லையென்றுசொல்லித், தன் தம்பியாகியவீமசேனனையும்அர்ச்சுனனையும்ஸ்ரீகிருஷ்ணன்கையிற்பிடித்துஒப்புவித்து, மறுபடியும் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, ஓகிருஷ்ணா ஒருவன் தன்சீவகாலவரையிலும் யாதொருநற்காரியமுஞ்செய்யாமல், மரணகாலம்நேரிட்டவளவில் நரகத்தைநினைத்து எவ்வாறுபரிதவிப்பானோ? அவ்வாறு உங்களைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாமல் நான்பரிதவிக்கிறேனேயல்லதுவேறில்லை ஆதலாற் போகிறகாரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டு சீக்கிரம்வந்து சேரவேண்டும். இனிஒருக்ஷணமும்எனக்குஒருயுகமாயிருக்கும் தெய்வானுகூலத்தினால் நீங்கள் சகலஜயமும்பெற்றுவரவேண்டுமென்றுசொல்லிஆசீர்வதித்தனுப்ப, தம்பிகள் அந்தத் தருமபுத்திரர் பாதங்களைப் பணிந்து! தேவரீர்அஞ்சவேண்டாம் நாங்கள்போய்காரியத்தை சாதித்துச்சீக்கிரமேவருகிறோமென்றுசொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு பிரயாணமாகிப் புறப்பட்டார்கள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி-வீமசேனன்-அருச்சுனன் இம்மூவரும் ஜராசந்தனிடம் போதல்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமிதருமபுத்திரரைப்பார்த்து, ஓமகாராஜனே! உமது உத்தரவின்படி உமது தம்பிகளைக்காக்கிறேன். ஐயப்படாமல் அன்போடுவிடை

கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தத்தருமபுத்திரர்நல்லதுபோய்வாரும் ஆனால்நீங்கள்ப்ரமசாரியவிரதத்தைமுடித்துக்கன்னிகாதானத்திற்குக்காத்திருக்கும்ஸ்நாதகர்போல்வேடங்கொண்டுபோனால், அவனுடையஅரண்மனைக்குள் எளிதிற்பிரவேசிக்கலாம் ஆதலால்அப்படியேபோங்களென்றுசொல்ல, அந்த மூவரும் அவ்வேஷங்கொண்டு முச்சுடர்கள்போல்விளங்கி,இந்திரப்பிரஸ்தத்தினின்றும்புறப்பட்டுக்,கிரிவிரசபட்டணத்தைநோக்கிக் காலால் நடந்துபோனார்கள். இவ்வாறுமிகவுல்லாசமாகிமூவரும் குருஜாங்கலம் என்கிறதேசத்தின் எல்லைதாண்டிப், பதுமசரசுவென்கிற ஓரோடையையும்கடந்து, காளிகூடமென்னுமிடஞ்சேர்ந்து, அங்கிருந்து சாயூநதியைத்தாண்டிப் பூருவகோசல தேசத்தைச் சேர்ந்து, அயோத்தியாநகரத்தைநோக்கிக்கொண்டேபோய்க் கண்டகிநதியைத்தாண்டி மிதிலாநகரஞ்சென்று, அங்கங்கேயிருந்து போசனம் சயனமுதலாகிய காரியங்களைநிறைவேற்றிக் கொண்டு, கங்காநதியையும் சோணமென்னும் நகரத்தையுங்கடந்து, கிழக்குமுகமாய்ப் போய்க்கிரிவிரசமென்கிறநகரத்தைகண்டார்கள் அப்போதுஇவர்கள்அந்தப்பட்டணத்துமாடுகள்மேய்கிறவிடத்தில்நின்றுகொண்டு,கிருஷ்ணனானவர்வீமார்ச்சுனரிருவருக்கும் அந்தப்பட்டணத்தைக்காட்டி, ஓபாண்டவச்சிரேஷ்டரே! இதுதான்கிரிவிரசமென்கிறபட்டணம்.இதுகுபோன்பட்டணம்போல்வெகுசெல்வத்திற்கு இருப்பிடமாகியது. நீர்வளம்நிலவளமுள்ளபடியால்,மகாசவுக்கியத்திற்குஎதுவாயிருக்கும். இதைச்சுற்றிலுமிருக்கிறவிடங்களைப் பாருங்கள் வெகுஅழகாயிருக்கின்றன. இந்தவிடத்தில் வாசஞ்செய்பவருக்குப் பெரும்பாலும் ஒரு வியாதியுமுண்டாகிறதில்லை இதைச்சுற்றிலும் சோலைகளிருக்கின்றனபாருங்கள்.இவைஎப்பொழுதும்தளிர்த்தும்பூத்தும்விளங்கும். இங்கேகாற்று குளுமையுடன்வீசுவதினால்வெகுசுகமாயிருக்கும். இதோஇந்தநகரத்தைசுற்றி ஐந்துமலைகள்சூழ்ந்திருக்கின்றனவே. இவைகளுக்கு முறையே-வைராகம்-விபுலம்-வாராகம்-விருஷபம்-சைத்தியகம்-என்றுபெயர். இவைகளின் நடுவிலிருக்கிறபடியினாலே தான் இந்தப் பட்டணத்துக்குக் கிரிவிரசமென்றுபேர். இந்தப்பர்வதங்களில் அடர்ந்தமரக்காடுகள் நிறைந்திருக்கின்றன. அந்தநிழலினாலே இப்பட்டணமெங்கும் குளிர்ந்து சௌக்கியமாயிருக்கும். இவைகளின் அடிவாரத்தில்முன்னம் ஓர்கதைநடந்திருக்கிறது.அந்தவேடிக்கையானகதையைச்சொல்லுகிறேன்கேளுங்களென்றுஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சொல்லத் துவக்கினார்.

தீர்க்கதமன் சரித்திரம்.

முற்காலத்தில் பிரகஸ்பதிக்குத் தமயனாகிய உசத்தியரென்கிறவர் இம்மலையடிவாரத்திலோர்ஆச்சிரமத்திலிருந்தார், அவருடையமனைவி நிறைந்தகருவுற்றிருந்தாள் எக்காலத்திலும் எப்படிப்பட்டவர்க்காகிலும் தீயசெய்கைவிடுவதில்லைஎன்பது மாயாமயவியவுலகத்தின் இயற்கையாகையினாலேயும், காமமென்பது கொடிய தீயகுணமாகையினாலேயும், பிரகஸ்பதியானவர் தீவினையின்வலிமையினாற் கொடியகாமமடைந்து, அதனாற்செய்வினை தவிர்வினையொன்றுந் தோற்றாமல், கருவுற்றிருந்தமூத்தவன்மனைவியோடு சம்போகிக்கமுயலுகையில்கருப்பத்திலிருந்தசிசுவானது அவரைப்பார்த்து, ஐயனே! தேவரீர்மகாபுருஷன்மகானுபாவன். நீர்இப்பேர்ப்பட்டஅக்கிரமவேலைக்குடன்படப்போமா? மேலும்உமதுவீரியம்வீணாய்ப்போவதல்ல எவ்விதத்திலும் ஒருபிள்ளையுண்டுபண்ணும். நானொருவனாகவே இந்தக்கருப்பத்திலிருந்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மற்றொருபிள்ளையும்இதில்உண்டானால் எனக்குமிகுந்தஅவஸ்தை யுண்டாகு மல்லவோ? நான் வெளியிலே வந்துவிடுவோமென்றால் இன்னும்காலமாகவில்லை. ஆதலாலே தயைசெய்து இப்போது என்தாயுடன் புணராமற் போகவேண்டுமென்றுசொல்ல, அதுகேட்டபிரகஸ்பதியானவர் காமாவேசம்போல் மிகுந்தகோபாவேசங்கொண்டு, அடாபிள்ளாய்! காமவேதனைதீர்த்துக்கொள்ளவந்த என்னை நீவயிற்றிலிருந்துகொண்டு தடுக்கிறபடியினாலே, நீ பிறவிக்குருடனாய்ப் பிறக்கக்கடவாய்என்றுசபிக்கவே, அக்கரிஷிகுமாரர் அப்படியே பிறவிக்குருடனாய்ப்பிறந்து, தீர்க்கதமன்என்கிறபெயர்பெற்றுச், சகலவேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவராம் மகாஞானியாகி, இங்கேயாவருங்கொண்டாடும்படியாக ஓராச்சிரமத்திலிருந்தார்.

இப்படி இருக்குமிவருக்குஒருரிஷி கன்னிகாதானம் பண்ணினார். அந்தத் தீர்க்கதமர் அப்பெண்ணை மணஞ்செய்து, அவ்வாச்சிரமத்திலேஅவள்பணிசெய்யத்தவஞ்செய்துவந்தார். அவருக்குச் சிலபுத்திரர் பிறந்தனர் இவ்வாறு நெடுங்காலமானபின் அந்தத் தீர்க்கதமரிஷியினுடையமனைவியானவள் அவரிடத்திற்போக விச்சைகொள்ளாதிருந்தாள். அந்தரிஷிக்குக் காமமும் மோகமுமிகுந்து, ஒருநாள் தன்பத்தினியிடத்திற்குப்போனார். அந்தஅம்மாள் அப்போது சரசமாய்க்கலந்து பேசாமலிருக்கக்கண்டு, ஓஎனது மனோரம்யமாதுர்யவசனமிர்த மின்னே! என்னஉன்னுடையகருத்து? ஏன் சந்தோஷமா யிருக்கவில்லை? என்றுரிஷிகேட்கவும் அந்தபுண்ணியசாலிவிசனப்பட்டு, உம்மைக்கலியாணம்பண்ணிக்கொண்ட அன்னாள்முதலின்னாள்வரையிலும்உம்முடையஊழியத்தில் நின்றுஅயர்ந்து ஓடானேனன்றி, வே[illegible]போக[illegible]யங்களையநுபவித்தவளல்ல. ஆகையால்நீர் [illegible] நல்என்தொந்தபந்தசம்பந்தங்களைவிலக்கி, [illegible] வாயிலைவிட்டு நீங்கிப்போவது உத்தம[illegible]ந்துசொன்னாள். அவள்சொற்ற மொழியைக் கா[illegible]

கேட்ட முனிவரானவர் வெகுகோபமுடையவராய், ஸ்திரீகளுடைய படுக்கையுறவு இவ்வளவுதானோவென்றுநினைத்து, ஒரு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினார். ஓபெண்பாவாய்! மாற்றுயர்ந்த தங்கமும் - நவரத்தினங்களும் - குலமும் - குணமும் - நல்ல இளமைப்பருவமும்பொருந்தியிருந்தாலும், அதற்குரியநாயகன் நீங்கிப்போனபிற்பாடு அவைகள்என்னபயன்பெறும் ஆதலால் நானேபோகிறபோது நான்கட்டியதாலிஉன் கழுத்திலிருக்கலாமோ? என்றுத்திரையை அறுத்தெறிந்துபோடு நானெடுத்துக் கொண்டு போகிறேனென்றார். விதரணையுடைய தீர்க்கதமரானவர் சொன்னவார்த்தை வடவாமுகாக்கினிபோலும் - ஆலாலவிடத்தைப்போலும் - காதில்நுழையவே, அந்தப்புண்ணியவதிகோபித்துத், தன்பிள்ளைகளைப்பார்த்து, இந்தக்கிழவனைக்கொண்டுபோய்எங்கேயாகிலும்வருந்தும்படி வைத்து வாருங்களென்றான். உடனே அந்தப்பிள்ளைகள் காட்டுமரங்களினால் தெப்பங் கட்டி! அந்தத்தெப்பத்தின்மேல் அவரையேற்றிக்கொண்டுபோய் ஆற்றில் விட்டுவிட்டார்கள்.

இவ்விதமாக அப்பாதகரெல்லாருங்கொடியசெய்கைசெய்து தண்ணீரில்விட்டுவிடவே, அந்ததீர்க்கதமரென்கிற மகாமுனியானவர் மிகவுங்கோபங்கொண்டு மனதில் ஆலோசித்து, ஓ! ஓ! உலகத்தில்இதுவரையிலும் ஸ்திரீகள் யாவருக்கும் பொதுவென்றும், விவாகஞ்செய்தவன் அதிபதிமாத்திரமேயென்றும், ஸ்திரீகள்யாருடன்சேர்ந்தாலும் தோஷமில்லையென்றுமிருக்கிறபடியினாலே யல்லவோ? இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செய்கைக்கு இடமுண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால்-இதுமுதல் ஒருத்தி கலியாணஞ்செய்த புருஷன் ரூபவானா யிருந்தாலும், குரூபியா யிருந்தாலும், தனவானா யிருந்தாலும், தரித்திரனா யிருந்தாலும், அந்தஸ்திரீ அவனைவிட்டுப் பிரியக்கூடாது இகழவுங்கூடாது அப்படி செய்தவளுக்கு நரகம்வரக்கடவதென்று சபித்தார். கேட்டீர்களோ வீமார்ச்சுனர்களே! அதுமுதல்தான் உலகத்தில் இந்த நல்லஏற்பாடுஉண்டாயிற்று. இவ்வாறுசபித்த அந்தத்தீர்க்கதமமுனிவர்கங்கையினது ஓட்டத்திற்கு வசமாகிப்போகின்ற தெப்பத்திற் போய்க்கொண்டிருக்குமளவில், அவ்வாற்றின்கரையில்வந்திருந்தஉசீநரனென்கிற இராஜாபார்த்துத், தன்சேவகரைக்கொண்டு அந்தத்தெப்பத்தைக்கரையின்கணிழுத்துவிட்டு, அதிலிருந்தரிஷியை நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! தேவரீர்யார் இப்படிவரவேண்டியதென்னவென்றுகேட்க, அந்தரிஷி தன்குலம் - பேர் - முதலானவைகளையும், தன்மனைவியால் தனக்கு இவ்வாறு நடந்ததையும் சொல்ல, அதைககேட்டராஜாவானவன் மகாஆச்சரியமடைந்து, அவரைத்தன்தேரின்மேலேற்றிக்கொண்டு தன்பட்டணஞ்சென்று, அரண்மனையிலேவைத்துச் சகல உபசாரங்களுடனே பூசித்துவந்தான்.

இப்படிபூசித்துக்கொண்டுவருகையில் ராஜாவானவன் ஒருநாள் அவரைத்தெண்டனிட்டு, ஓமகாமுனிவரே! நீர்மகானுபாவர். மகாதபோமகிமையுள்ளவர். அடியேனிடத்திற்கிருபைசெய்து ஒருகுறைநீக்கவேண்டும். அதாவது - நெடுநாளாகியும் எனக்குப்புத்திரனுண்டாகவில்லை. ஆதலால் என்மனைவிக்குக் கர்ப்பதானங்கொடுத்து ஒருபுத்திரனை யுண்டாக்கவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க, அம்முனிவர் மனதிரங்கி ஆகட்டுமென்றுஒப்புக்கொள்ள, அரசன்தன்மனைவியைக்கூப்பிட்டு, மங்களஸ்நானஞ்செய்துசகலஅலங்காரங்களுமணிந்துகொண்டு அம்முனிவரோடுசேரச்சொல்லிக்கட்டளையிட்டான். அதைக்கேட்ட அந்தராஜஸ்திரீயானவள் வெகுசுந்தரமும்சொருசுமுடையவளானபடியினாலேயும், தனக்குத்தக்கபுருஷனோடுபுணர்ந்து இன்பரசங்கண்டவளாகையாலும், கணவன்சொல்லிய வார்த்தையை லட்சியஞ் செய்யாமல், ஓ! ஓ! இந்தப்புருஷன்பிராமணன் மேலும் கிழவன். அதிலுங்குருடன். இவனோடுநாம் எப்படிநாம் புணருகிறது? பிள்ளையில்லாமற் போனாலும்போகட்டும் என்றுமனதில் நினைத்து, ராஜாவின் நிர்ப்பந்தத்திற்காகத் தன்தாதிகளில் ஒருத்திக்குத் தன்பணிகளைப்பூட்டி, அம்முனிவரிடத்திற்கனுப்பிவித்தாள். அவர் அந்தத்தாதியுடன்சேர, அவளிடத்தினின்றும்நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளை ராஜாதன் பிள்ளைகளென்று நினைத்துச் சாதகாதிகருமங்களைச் செய்ய வாரம்பிக்கும்போது. அந்தரிஷியானவர் ராஜாவைப்பார்த்து, ஓய் அரசனே! இந்தப்பிள்ளைகள் உமதுபிள்ளைகளல்ல. எனக்குச் சூத்திரஸ்திரீயினிடத்திற் பிறந்தவர்கள் அப்படியானாலும் என் பிரபாவத்தினாலே இவர்கள்பிராமணதேஜசையடைந்து மேன்மைபெறுவார்கள். நீர் விசனப்படவேண்டாம். உமக்கும் பிள்ளையுண்டாக்குகிறேன். ஆனால் நான் அசங்கியமான ரூபத்தை யுடையவ னென்று உம்முடையமனைவி என்னுடன் சேரச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனாலும் ஒருதரம் என்கிட்டவரும்படிசொன்னீரேயாகில், நான்தொட்டு மந்திரிக்கிறேன். அதனாலே பிள்ளைபிறக்கும் என்று சொல்ல, அது கேட்டு ராஜாசந்தோஷத்துடனே தன்மனைவியை முனிவரிடத்துக்கு அழைத்துவர, அம்முனிவர் அவள்தேகத்தைப்பரிட்சித்துமந்திரத்தைச்செபிக்கவே, அவ்வரசமாதுகருவுற்றுஒருபிள்ளையைப்பெற்றாள். அங்கத்தைப் பரிட்சித்தது பிறந்ததுபற்றி, அந்தப்பிள்ளைக்கு அங்கன்என்றுபெயரிட்டார்கள். அவனுண்டதேசத்துக்குஅங்கதேசமென்றுபேருண்டாயிற்று அந்தவமிசத்தாரெல்லாம் அங்கர்என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அதிலேசிலர்பிரிந்து வங்கர்என்றுபேருடையவர்களானார்கள். அவ்விருதிறத்தாரும் அம்முனிவரைக்குலமுறையேபூசித்துத், தங்களிஷ்டகாமியார்த்தங்களைப்பெற்று வந்தார்கள்.

வீமார்ச்சுனருங் கிருஷ்ணனும் ஜராசந்தனைக்கண்டு அறைகூவல்.

இவ்விதமாக மகாமகிமையோடு கூடிய அந்தத் தீர்க்கதமரென்கிறமகாரிஷி இங்கேதான் ஆச்சிரமங்கட்டிக்கொண்டிருந்தாரென்று வீமசேனனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் சொல்லி, அவ்விடத்தைக் காட்டிக்கொண்டே ஸ்ரீகிருஷ்ணன்கிரிவிரசமென்னும்பெரிய நகரத்திற்குச் சென்றார். இவ்வாறாகக் கிருஷ்ணனும் வீமார்ச்சுனர்களும்பாதிராத்திரியில்அழகுஞ்செல்வமும்பொருந்திவிளங்கும் அந்நகரத்திற்பகிரங்கமாகியவாசலினாலே பிரவேசிக்காமல், வேறுவழியாற் பிரவேசித்து, அதினண்டையிலிருக்குமோர் பருவதத்தின்மேலேறி, அங்குகட்டியிருக்கிற அழகாகிய ஒரு உப்பரிகையைகண்டு, அதன்பேரினுமேறி, முன்னே விருஷபவேசமாகி அவ்விடத்தில் வந்து தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்த ஓர்மாம்சாதனென்கிற அசுரனைப் பிருகத்திருதமகாராஜன்கொன்று அவன்தோலினாலேசெய்துவைத்த மூன்றுபேரிகைகளையும் ஏககாலத்திலே அடித்துக் கிழித்து, அந்த உப்பரிகையையும் இடித்துப்போட்டு ராஜமார்க்கத்தில்வந்தார்கள். இப்படியிருக்க, ஆபத்துகாலத்திலே அடிக்கும்படி நியமித்திருந்தபேரிகை அகாரணமாக ஒலிக்கக்கேட்ட ஜராசந்தமகாராஜனும் அவன் மந்திரிமுதலானபேர்களும்திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து, நூறுயோசனையளவுங்கேட்கும்படி ஒலிக்கும்பேரிகைகள்வைத்திருந்தவிடத்தில் வந்து பார்க்குமளவில் ஒருவரும் தென்படாமல், பேரிகைகள்கிழிந்திருப்பதையும்உப்பரிகை இடிந்திருப்பதையுங்கண்டு, இதென்ன உற்பாதம்போலிருக்கிறதென்றுநினைத்து, அப்பொழுதே புரோகிதரையும் மற்றும்பிராமணர்களையுமழைப்பித்துச், சுவஸ்திவாசனமுதலிய சாந்திச்சடங்குகளைச் செய்வித்துக்கொண்டிருக்கக், கிருஷ்ணன்முதலாகிய மூவரும் கிரீடகவசாதிகளும் ஆயுதங்களுமில்லாமற் பிராமணர்போல் அரையிலோராடைகட்டி, மேலுத்தரீயம் போட்டுக் கொண்டு, மதயானைக் கன்றுகள்போல்ஒருவருடனொருவர்விளையாடிக்கடைத்தெருவழியாற் சென்று, அங்கோர் கடையிலிருந்த நல்லபூமாலைகளையும், கஸ்தூரி-புழுகு-முதலிய நற்சாந்துகளையுங்கொள்ளையிட்டு, அவைகளால் அலங்காரஞ் செய்துக்கொண்டு, அங்கிருந்துமிகுந்த வீச்சுடனேயும் இறுமாப்புடனேயும் அரண்மனையருகிற்சென்று, மான்கூட்டத்தைக் கண்டு சிங்கங்களெப்படிபயப்படாதோ அப்படிஅவ்வரண்மனைவாசலிலிருக்குஞ்ஜெனங்களுக்குக்கொஞ்சமுமஞ்சாமல் உட்புகுந்து, வாசல்வழியாகச்செல்லாமல்மதிலேறிக்குதித்து, மூன்றுகட்டுகளைக் கடந்து, நாலாவதுகட்டில் மங்கலச்செய்கைகளுடன் விளங்காநின்ற ஜராசந்தனைநோக்கிக்களித்து, அங்கோர்திரையின் மறைவில்நின்றுங்கொண்டு, ஓ மகாராஜனே! நாங்கள் மூன்றுபேர் அதிதிகள். உம்மைத்தேடிவந்தோம். என்று மகாகம்பீரமாகச் சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட ஜராசந்தனனவன் எந்தவேளையிலாகிலும் எந்தஆச்சிரமமுடையபிராமணராகிலும் வந்தால், அவர்களைப்பார்த்து அவர்களுடைய மனதைத் திருப்திசெய்கிற விரதமுடையவனானையால், வெகுபரபரப்புடனே ஆசனத்தினின்றுமெழுந்து அர்க்ய பாத்தியாதிகளினாலும் மதுவர்க்கத்தினாலும் பூசித்து, ஆசனங்களைக்காட்டி, ஓசுவாமிகளே! தயவுசெய்து உட்காருங்களென்றுசொல்ல, அம்மூவரும் அரசன்செய்தபூசையை லட்சியஞ்செய்துஉட்கார, அதைக்கண்ட அரசன்கிருஷ்ணன்முதலானோரை உற்றுநோக்கிஆலோசித்து,ஒருவார்த்தைசொல்லுகின்றான். ஓ அதிதிகளே! நீங்கள்யார்? உங்களைப்பார்த்தால்பிராமணரென்றுதோற்றவில்லை. உங்களுடைய ரூபமும்செய்கையையும், உங்களுடையமனதிலிருக்கும்மோசத்தைநன்றாய்விளக்குகின்றன. எப்படியென்றால் ஸ்நாதகப்பிராமணர்போலிருக்கிறீர்கள். புஷ்பங்களுஞ் சந்தனங்களும் நிறையத் தரித்திருக்கிறீர்கள் அலறியும் உங்கள்மார்பைப்பார்த்தாற் பரந்துஉயர்ந்து கடினமாகி, கவசமணிந்த வடுக்களோடு காணப்படுகின்றது. அப்படியேகைகள் மதயானைத் துதிக்கைகள்போலும்,உழல்தடிகள்போலும்,திரண்டு-உருண்டு-நீண்டு, மிகவும்வலியவைகளாகி,நாணியினாற்காய்ப்பையடைந்துவிளங்குகின்றன. இதுவுமன்றி நீங்கள்வருகையிற் கடைத்தெருவிற்கொள்ளையடித்து, நமதுமனைக்கு வாசலினாற் புகாமல் மதிலேறிக்குதித்துவந்தீர்கள். யோசிக்குமளவில்பேரிகைகளை அகாலத்திலடித்துக் கிழித்தவரும், உப்பரிகையை இடித்தவரும், நீங்களாகவே தோற்றுகிறது, இவைகளையெல்லாம்பார்த்தால்நீங்கள்பிராமணரல்ல. க்ஷத்திரியர்தானென்று நினைக்கிறேன். பிராமணர் இப்படி உங்களைப்போல் தகாதவைகளைத் தரிக்கிறதும், வலியசெய்கைகளைச்செய்கிறதும், ஆகியகெட்டநடக்கையைஒருபோதும்பொருந்தமாட்டார்கள். அவர்கள் வெகுயோக்கியர். அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்டதுற்செய்கைகளாலாகவேண்டியதென்ன? ஆகையால் நீங்களாரோ துஷ்டராஜாக்கள். மோசமாய்வந்திருக்கிறீர்கள் வெகுஅயோக்கியர்களாகக்காண்கிறது. நல்லபிராமணராகில் நான்செய்தபூசையை யேற்றுக்கொள்ளாமலிருப்பார்களா? ஓ வஞ்சகரே! நீங்களார்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள். நீங்கள் க்ஷத்திரியவமிசத்திற்பிறந்தவர்களாகில்,பொய்சொல்லாமல் மெய்சொல்லவேண்டும். ஆணையிடுகிறேன். இவ்விதமாறுருவமாய் என்னகாரியத்திற்காக இவ்விடத்திற்கு வந்தீர்கள் என்று கேட்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் புன்சிரிப்போடுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓய் மகாராஜனே! நீர் எல்லாந்தெரிந்தவர்போலே பேசுகிறீர் சாஸ்திரத்தினது நுண்மையுமக்குத் தெரியவில்லை நாலுவருணங்களிலும் ஸ்நாதகன் ஒரேவிதமாய்விசேஷத்தோடு கூடியிருக்கலாம். வேறுபட்டிருந்தாலுமிருக்கலாம். புஷ்பம் - சந்தனம் - இவைகளைத்தரிப்பதிற்குற்றமில்லை. அன்றியும் அவைகளைத் தரிப்பதினால் மங்களத்தையும் மேன்மையையும் அடைவார்கள். அப்படியாவருமிருந்தால் அரசனுக்கு பலசாலங்களுண்டாகும். ஆனதுபற்றி நாங்களும் சந்தனபுஷ்பங்களைத்தரித்துவந்தோம். இதையறியாமல் எங்களைமிகவுமிழிந்துபேசினீர். இப்படி வாயாலே பேசுவதினால் என்னபயன்? நாங்கள் க்ஷத்திரியரென்றுஉமக்குத்தோன்றிற்றேயாகில், உமதுபுஜபலத்தைக் காட்டி எங்கள்பலத்தையுமறியவேண்டும். மித்திருடைய கிரகத்துக்குவந்தால் வாசலினால்வரவேண்டும். சத்துருவின கிரகத்துக்கு வந்தால் வேறுவிதமாகவேவரவேண்டும். ஆனையால்உன்வீட்டுக்கு நாங்கள் மதிலேறிக் குதித்து வந்தோம். வந்தகாரியத்தைப்பார்க்கவேண்டுமேயன்றி, உன்பூசையினாலெங்களுக்குப்பிரயோசனமென்னவென்று உன்பூசையைநாங்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. என்றுசொல்லியபகவானுடையவார்த்தையைக்கேட்ட ஜராசந்தன் சொல்லுகிறான்: ஓவேதியரே! உங்களுக்குமெனக்குமொருகாலத்திலும் வைரமிருக்கிறதாகத் தோற்றவில்லையே. அப்படியிருக்க என் இப்படி வைரமாய்ப் பேசுகிறீர்கள்? உங்களைநான் அறியாமலிருக்க, எனக்கும் அவ்வைரமெப்படியுண்டாகும்? நீங்கள் ரூபத்தில்பிராமணராகத்தோற்றிப், பேச்சில்க்ஷத்திரியராகத்தோன்றுகிறீர்கள். அன்னியாயமாயெவனையாகிலும் தன்பலச்செருக்கினால் விரோதியாகநினைத்துத் தொந்தரவுசெய்தால், இம்மையிலும் மறுமையிலும் இழிவேயுண்டாவதுமன்றி, மனதிற்கு மகாவருத்தமுண்டாகும். ஆகலால் காரணமில்லாமலென்னைச் சத்துருவாகநினைத்துப்பேசுகிறீர்கள். என்றுசொல்லியதைக்கேட்ட பகவான் சொல்லுகிறார்.

ஓராஜனே! திரிலோகசக்ரேஸ்வரனாகிய இந்திர[illegible]கொண்டாடத்தக்கபெருங்கீர்த்தியினையும்பரா[illegible]தினையுமுடையமகாபுண்ணியமூர்த்தியாகிய [illegible]ரர்பூமண்டலத்துக்கெல்லாம் அதிபதியா[illegible]நீதிகள்வழுவாமல் அரசாட்சிசெய்து வரு[illegible]வருடையபெருமையும், யாவருக்குந்தெரிந்ததன்றோ? ஆதலால் இக்காலத்தில் ஒரு[illegible]விரோதஞ்செய்யக்கூடாது. அப்படிக்கிருக்க [illegible]அதிக்கிரமஞ்செய்கிறபடியால் உன்னைத் [illegible]க்கும்படி. அந்தமகாராஜன் எங்களை அனுப்பி[illegible]என்ன அதிக்கிரமஞ்செய்தேனென்கி[illegible]பூமியிலிருக்கிறராஜாக்களையெல்லாம்பி[illegible]கொணர்ந்து கடுங்காவலிற் போட்டிருக்கிறு[illegible]இது தருமமாகுமா? மகாயோக்கியராயிருக்கிறபேர்களை இவ்விதமாகக்கோகச்செய்வது யோக்கியனசெய்கையென்று கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை நல்லது. இனிநீசெய்யப்போகிறசெய்கையை சிந்தித்தால் மனம்பதைக்கிறதே; அதாவது - இத்தனைபேரையும் ஒருதேவதைக்குப் பலிகொடுக்கிறதாயல்லவோ சித்தம்பண்ணியிருக்கிறாய்? ஓ! ஓ! என்ன உன்மனதின் கொடுமை? இப்படி செய்வதைக் காட்டிலும் பாதகம்வேறுண்டோ? ஐயோ! நீ இம்மையிற் சிலபிரயோசனங்களையடைவதற்காக உனக்குச்சமானமாகிய அநேகம்ராஜாக்களைக் கொலைசெய்யலாமா? இதற்காக உனக்கு மகத்தாகியநரகங்கிடைக்கும். நீ வீரனாயிருக்கிறவனை யுத்தஞ்செய்துவென்றாலல்லவோ உனக்குப்பெருமை அதைவிட்டுதெய்வவழிபாடுசெய்து அதனாலேவெல்வதிற், பாவமும்பழியுமேயல்லாது வேறில்லை. இந்தப்பாவத்தினின்றும் உன்னை விடுவிக்க உன்னுடன்யுத்தஞ்செய்து சம்ஹாரம்பண்ணவந்தோம். வேறுவிதமாகிய பிராயச்சித்தம் உனக்கொன்றுமில்லாமையினாலே, நீயுத்தத்திலே தேகத்தைவிட்டே புனிதனாகி நற்கதிபடையவேண்டும். சேனையும்பலமுமிருக்கிறதென்று கருவமடைந்து துஷ்டர்களைச்சேர்ந்து துராலோசனைசெய்து, உலகத்தை உபத்திரவிக்க வாரம்பித்திருக்கிறாய். அற்பபலசாலிகளுடனே சண்டைசெய்து உபத்திரவிப்பது நலமானதல்ல. சமானபலசாலிகளோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயிக்க வேண்டும். ஆகையாலே இப்போது எங்களுடன் நீயுத்தஞ்செய்யவேண்டும் உனக்குபராக்கிரமமும்ரோஷமுமிருந்தால் எங்களோடியுத்தஞ்செய்யஎழுந்திரு. இல்லாவிட்டால் தோற்றேனென்றுவணங்கு நானே சிறந்தவனென்றெவன்கருவப்படுகிறானோ? அவன் எப்படியும் கெடுதியையும் கருவபங்கத்தையும் அடைவன். இப்படிதான் முற்காலத்திலே தம்போற்பவனென்கிறவன் மகாகருவமடைந்திருந்து, கடைசியில் ஸ்ரீநரநாராயணர்களாலே கர்வபங்கமானான். கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும் பரசுராமனாலே செருக்கழிந்தான். நீ பட்டாபிஷேகமாகியதுமுதல் இதுவரையிற்செய்துவந்த அக்கிரமங்களினாலே, சீக்கிரத்தில்யமலோகஞ்சேர்ந்து சகலபந்துக்களோடுங்கூடும்படியாகிய காலம் நேரிட்டது. இப்போதாகிலும்நல்லநினைப்பையடைந்தாயேயாகில்; இம்மைமறுமைகளில் நன்மைகிடைக்கும் சொன்னேன். சம்மதியிருந்தாற்கேள். இல்லாவிட்டாற் கெட்டுப்போ. நன்மைவேண்டுமாகிற்காவலிற்போட்டிருக்கிறராஜாக்களைவிட்டுப்போட்டு, எங்களைவந்துவணங்கு. இல்லையாகில் சண்டைக்குவந்து யமலோகத்திற்குப்போய்ச்சேரு. நாங்கள் உன்னிடத்தில் யாசிக்கவந்த பிராமணரல்ல. க்ஷத்திரியர்தான் நான்கிருஷ்ணன். இவர் வீமசேனன். இவர் அருச்சுனன். யதார்த்தத்தைச்சொன்னோம். ஆகலால்இனி உன்னிஷ்டப்படி நடக்கலாமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியசொற்களைக்கேட்டு, ஜராசந்தன்கோபாக்கினியாற் பொங்காநின்ற சித்தத்தோடும் - சிவந்து

சுழலாநின்ற கண்களோடும்-துடியாநின்றஉதட்டோடும்-கிருஷ்ணதேவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா கிருஷ்ணா! நீயா? தெரிந்தது. நீ மோசக்காரனென்கிறது சரியாயிற்று. நீஎன்ன வாய்க்குவந்தபடியெல்லாம் பிதற்றுகிறாய்? என்னை யாரென்று நினைக்கிறாய்? என்னைஎவ்வாறுமதிக்கிறாய்? உன்மோசத்துக்கு உட்பட்ட க்ஷத்திரியப்பூச்சிகளிலொன்றாய் நினைக்கிறாயோ? அப்படிக்குநினையாதே. சகலராஜாக்களுடையமுடியில் மீதேறிவிளங்காநின்றஜராசந்தனென்று நினை. நான்-கம்சன்-பிரலம்பன் - பாணன்-முஷ்டிகன-சாணூரன்-இந்திரதபனன்-கேசி-பூதகி காலயவனன் - இவர்களிலொருவனென்று பிரமியாதே. தொக்கையும்-கோழியையும்-பாம்பையும் - பல்லியையும் - கழுதையையும் - நாயையும் - நரியையும்-கொன்றோமென்று கருவப்படுகிறாய். அந்தக்கருவமிங்கே நடவமாட்டாது நீயாரென்னைச்செயிக்கிறவன்? பதினெட்டுத்தரம் என்னால்முறிய அடிக்கப்பட்டுப், பட்டணத்தைவிட்டு நடுக்கடலிற் குடிப்போனதை மறந்தாயோ? நல்லது என்னோடு சண்டையென்கிற பேச்சையெடுப்பதற்காவது ராஜகுலத்திற் பிறந்தவனன்றோ தக்கவன்? நீ கம்சனுடைய மாடுகளைமேய்க்கும் நந்தகோபனுடையமகனாச்சுதே, அடா! இடைப்பயலே! அதைமறந்தென்ன அட்டகாசஞ்செய்கிறாய் இடையனுக்குத் தக்கமுறையையோடிராமல், வீணாய் மதம்பட்டுத்திரிகிறாய்? உயரவுயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவிபருந்தாகுமோ? நீயோடிப்போனாயென்று அலக்ஷியமாயிருந்தேன். தெய்வாதீனமாய்க் கண்ணிலகப்பட்டாய். இப்போதுன்னைக் கொன்று, என்மருமகனாகியகம்சனுடையகடனைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்தச்சிறுவரிருவரும் அற்பர். திரணத்துக்குச் சமானமாகியவர். ஆகலால் அவர்களிடத்தில் எனக்குலட்சியமில்லை. ஆகிலும்உன்னைச்சேர்ந்துஉன்னைப்போல மதம்பிடித்தவராகையால், உன்னைக்கொன்றபின்சிங்கமான மான்களைமுறிப்பதுபோல் இவர்களையுமுறித்துவிடுவேன். என்றுகெர்ச்சித்ததைகேட்டு யாவரும் நடுநடுங்கிப்போனார்கள். இம்மூவரும் அதிசயப்பட்டு, வீமார்ச்சுனரிருவரும் இவனைக்குறித்து இக்கிருஷ்ணமூர்த்திசொன்னதனைத்தும் உண்மையென்று சந்தோஷித்தார்கள்:

கேளும்·ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இப்படிசொல்லியஜராசந்தனைப் பார்த்து, அடாஜராசந்தா! ஏன்வீணாய்க்கூவுகிறாய்? இதனாலென்னபயன்? உனக்கு வல்லமையிருந்தாற் கையாற்காட்டவேண்டும். உன்னைச் சம்ஹாரம்பண்ணவேண்டுமென்றேசித்தமாய்வந்திருக்கிறேன். உன்னைக்கொல்ல நான்வேண்டுவதில்லை. இந்தச் சிறுவரிலொருவனைக்கொண்டே உன்னையமன்சமீபத்திற்கு அனுப்புகிறேன். பதறாதே [illegible] எழுந்துவாவென்றுசொல்ல, [illegible]ன்-நல்லநடா இடையா! நீ அழைத்தபடி யுத்தத்திற்குவருகிறேன். உங்களுக்குச் சேனைகள்-வாகனங்கள் - ஆயுதங்கள்-வேண்டுமானாலுந்தருகிறேன். அல்லது சம்மா யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். அதிலும் உங்களில் ஒருவனோடு, அல்லது இருவரோடு, அல்லது மூவரோடும்நானொருவனாகவேயுத்தஞ்செய்யவேண்டுமானாலுஞ்செய்கிறேன். உங்களுக்குச்சம்மதியானபடிக்கே ஆகட்டுமென்றுசொல்லி, மனதில்இந்தமூன்றுமிர்த்துக்களோடு சண்டை செய்து நாம்தேறுவது அசாத்தியமென்றுநினைத்துத், தனதுடையமுக்கியமந்திரிகளாகியகவுசிகன்-சித்திரசேனன்-என்கிற இருவரையும் அழைத்துத், தன்குமாரனாகிய சகதேவனுக்குச்சிக்கிரம்பட்டாபிஷேகஞ்செய்யுங்களென்றுகட்டளையிட்டு, யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயிருந்தான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சரித்திரம்.

இப்படிசொல்லிக்கொண்டுவருகிறவைசம்பாயனமுனிவரைப் பார்த்து ஜெனமேஜெய மகாராஜன் சொல்லுகிறான். சுவாமி! கம்சன்என்கிறவன்யார்? அவனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் ஏன் விரோதம் வந்தது? அந்தக்கம்சனைக்கொன்றதினாலல்லவோ கிருஷ்ணனுக்கும்ஜராசந்தனுக்கும் விரோதம்வந்தது? இந்தச்சரித்திரத்தைச்சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, வைசம்பாயனர்சொல்லுகிறார். கேளும்ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அந்தச்சரித்திரம்விஸ்தாரமாகியது. ஆகிலுஞ்சுருக்கிக்கொஞ்சஞ்சொல்லுகிறேன். யாதவவம்சத்திலேஉக்கிரசேனனென்றொருவருளர். அவர்விருஷ்ணி-அந்தகர்-போஜர்-முதலாகிய கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவாயிருந்தார். அந்தஉக்கிரசேனனுக்கு நூறுபிள்ளைகள்பிறந்தார்கள். அவர்களில்மூத்தவன் கம்சனென்கிறவன். அவன்சவுரியபராக்கிரமங்களில் அதிகப் பட்டவனாகி, ஜராசந்தனுடைய பெண்களிருவரைக் கலியாணஞ் செய்து வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க-அந்த உக்கிரசேனனுக்கு வசுதேவனென்று ஒருயாதவன் மந்திரியாயிருந்தான். அவன்மிகவும் யோக்கியனானபடியினாலே உக்கிரசேனன் தேவகி என்கிற தன்பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்வித்து, யானைகள் குதிரைகள் முதலாகிய சகலபரிவாரங்களுடனேபுருஷன்வீட்டுக்கு அனுப்ப, கம்சன் தங்கையினிடத்திலுற்ற பரிவினாலே வசுதேவனையும் தேவகியையும் ஒரு திவ்விய ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு, தானே குதிரைகளின் கடிவாளம்பிடித்துச்சாரத்தியஞ்செய்து, வெகு சந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகி வீதிவலம்வரும்போது, ஆகாசத்தில் அசரீரியானதுகம்சனைப்பார்த்து, அடாகம்சா! இப்போது நீயவளை வெகு உல்லாசத்துடனேதேரிலேற்றிக் கொண்டுபோகிறையோ? அவள்வயிற்றிற் பிறக்குமெட்டாவது பிள்ளை உன்னைக்கொல்லப்போகிறான். என்று சொல்லி அடங்கியது.

அதைக்கேட்டகம்சன உடனே திடுக்கிட்டு,மனதிலுண்டாகியசந்தோஷமெல்லாமழிந்து, முகங்கறுத்துச்,சற்றேஆலோசித்து, இவளைக்கொன்றுபோட்டால் நமக்கு அப்பாற்பயமில்லையென்று நினைத்துத், தமோகுணம் மிஞ்சினவனாகையாற் கத்தியைக்கையிலுருவிக்கொண்டு தேவகியைக்கொல்லவர, அதைவசுதேவன்கண்டு, ஓ'ஓ! மோசம்வந்ததே; என்னசெய்வோம்? தற்காலம்வந்தஆபத்தைநீக்கிநாற் பிற்காலம் பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று யோசித்து, மிகவும் கடினமாகிய வெகுளியோடிருக்குங் கம்சனைப் பார்த்து, முகமலர்ச்சியுடன் புன்னகை புரிந்து, அப்பா கம்சா!நீமகாபுத்திமானாச்சுதே, ஏதிப்போகொஞ்சம் ஆலோசிக்காமலிந்காரியத்திற்பிரவர்த்திக்கிறாய்? அசரீரியின்சொற்படி இவளாலுனக்கேதாகிலும்அபகாரமுண்டா? இவளுடையபிள்ளைகளாலன்றோ உனக்கு அபாயம் நேரிடுமென்று சொல்லிற்று. அப்படியிருக்கப்பேதையாகிய உன்தங்கையைக்கொலைசெய்வதுநியாயமோ? நீ பந்துக்களையெல்லாங் காப்பாற்றுகிறகுணமுடையவனாகி, இந்தப் போஜகுலத்துக்குச் சந்திரன்போல் விளங்குகிறவனாச்சுதே ஆகலால்இவளைக்கொல்வதுநன்மையாகஇருக்கின்றதா? அப்பா போஜகுலதிலகனே! (தன்னைப்போக்கித் தருமமா?) என்றும், (தன்னைக்கொல்லவந்த பசுவையுங் கொல்லலாம்)என்றும்,சொல்லுகிறபழமொழிப்படி, தன்பிராணனைக்காக்கவேண்டியதும்,அதற்குவிரோதமாயிருப்பதை நாசஞ் செய்ய வேண்டியதும், முக்கியந்தான். ஆனால் அதற்குநானொருஉபாயஞ்சொல்லுகிறேன்கேள். இவளுக்குண்டாகும்பிள்ளைகளையெல்லாம்பிறக்கும்போதேகொன்றுவிடு. கருப்பத்திலிருந்து சிசுகீழேவிழுந்தவுடனே நான் கொணர்ந்து உன்கையிற் கொடுக்கிறேன். இப்படிசெய்வதுஉன்பெருந்தன்மைக்குத் தக்கதாயிருக்குமென்று சொல்லக் கேட்டகம்சன் இதுசரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு அக்கொடியசெய்கையினின்றுந் திரும்பினான்.

பின்புவசுதேவன் தன்மனையாளுடன் மனைக்குட்சென்றுவாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அப்போதுதேவகி கருப்பந்தரித்துப் பிரசவிக்க, அந்தக் குழந்தையைவசுதேவன்தான்முன்சொன்னபடி கம்சனுக்குக் கொணர்ந்துகொடுக்க, அவன் இதனால்எனக்கு ஒரு தீங்குமில்லை. எட்டாவதுபிள்ளைஎனக்குவிரோதியாகையால் இதைக்கொண்டுபோமென்று திருப்பிவிட்டான். இப்படியிருக்க, ஒருநாள்நாரதமகாமுனிவந்து இவர்களெல்லாருடைய உற்பத்திக்கிரமங்களையறிவித்ததனாற் கம்சன் தன் சுபாவத்தை நினைத்துக் கொண்டு யாதவரெல்லாரிடத்திலும் விரோதத்தை எண்ணி வசதேவனிடத்தில் திருப்பிவிட்ட குழந்தையைமறுபடியும்அழைப்பித்துகொன்றுபோட்டு, தனது நடக்கைக்குட்படாத யாதவரெல்லாரையுஞ் சிதறஅடித்துத், தன்பிதாவைத்தள்ளித் தானேசிங்காதனமேறி அரசாட்சி கைக்கொண்டு, வசுதேவனையும் தேவகியையும் விலங்கிட்டுக் காவலில் வைத்து, நல்லோருக்கெல்லாந் தீங்குசெய்து வந்தான். பின்பு தேவகிமுறையேஆறுபிள்ளைகளைப்பெற, அவைகளையும் பிறக்கும்போதே எடுத்து உயரவெறிந்து கத்தியின்மீதேந்திக் கொன்றான். இவன் இப்படியிருக்க, பாபிகளாகிய துஷ்டரதிகப்பட்டபடியாற்பூமிதேவி பாரஞ் சகிக்க மாட்டாமற் பிரமதேவரிடத்திற்குப் போய் முறையிட, அவர்எல்லாத்தேவரையுங்கூட்டிக்கொண்டு பாற்கடலிற்சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத்தரிசித்துத் துதித்து இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்தேவர்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லியனுப்பிவிட்டுத், தமதுமாயையையழைத்து தன்பாயலாகிய ஆதிசேடனுடைய அம்சமும், தமது சங்கிருஷ்ணரூபத்தின் அம்சமும் - கலந்து, தேவகியிடத்தில் ஏழாவது கருப்பமாகியரூபத்தையெடுத்து, நந்தகோகுலத்திலிருக்கும் வசுதேவன் முத்தமனைவியாகிய ரோகிணியென்பவள் வயிற்றிற்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு, நீ நந்தன்மனையாட்டியாகிய அசோதையின் வயிற்றில் உற்பவிக்கில் உனக்குமேன்மைகிடைக்குமென்றுகட்டளையிட; அந்தமாயை அப்படியே செய்து விட்டது. அப்போது தேவகியின் ஏழாவதுகருப்பம்காற்றாய்ப்போயிற்றென்றுவதந்தியுண்டாயிற்று. அந்தருணத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் தேவகியின்வயிற்றிற் பிரவேசிக்க, தேவகிஎட்டாவதுகருப்பந்தரித்தாளென்கிறசெய்திகேட்ட கம்சன் உடனேவெகுகாவல்களைஏற்படுத்தி, பயத்தினால் எங்கேபார்த்தாலும் விஷ்ணுரூபந்தோற்றப் பித்தம் பிடித்தவன்போலாகி, எப்போதேவகிக்கு குழந்தை பிறக்கப்போகிறதென்று காத்திருந்தான்.

இப்படியிருக்கச்சுவாமி ஓரிருட்காலத்துப் பாதிராத்திரியில் அவதரித்துத், தம்மை நந்தகோபாலன் மனையாளிடத்தில் விட்டுவரும்படி கட்டளையிட, அப்படியே வசுதேவன் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு, காவற்காரரும் மற்றவரும் மாயையின்வலிமையினால்மயங்கி நின்றபடியால் எல்லாக்காவல்களையுந்தாண்டி, ஒருதடையுமில்லாமற் கோகுலஞ்சென்று, அங்குயாவருந்தியங்கி நின்றபடியினால் அவ்வாண் குழந்தையை அசோதையினிடத்தில்விட்டு, அவள் அப்போது பெற்ற பெண் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து தேவகியினிடத்தில் விட்டு, முன்போல்விலங்குகளை மாட்டிக்கொண்டிருந்தார். உடனே அப்பெண்குழந்தை குவாகுவாவென்றழவே யாவரும் விழித்துக்கொண்டு கம்சனுக்குச் சேதிதெரிவிக்க, படுத்துக்கொண்வருந்த அவனும் திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து, தலைவிரி கோலமாய் ஓடிவந்து அந்தப்பெண்குழந்தையையெடுத்து வெட்டப்போகையில், அது ஆகாசத்திலெழும்பி உன்னைக் கொல்லவந்தவன் வேறேயிருக்கிறானென்றுசொல்லிப் போ

ட்டு மாயமாய்ப் போய்விட்டது. இதுகேட்ட கம்சன் வெகுசந்தேகமும் துக்கமுமடைந்து, ஆகாயத்திலெழும்பிய குழந்தையைக் கண்டுபிடிக்கும்படி வெகுபேர்களையேவினான். இஃதிப்படியிருக்க, கோகுலத்தில் உரோகணியின்வயிற்றிற்பிறந்த பலராமனும்-அசோதையின் மகனென்று எண்ணப்பட்ட கிருஷ்ணனும்-வெகுசிறப்பாய் வளர்ந்துகொண்டு வருமளவில், கம்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை - சகடாசுரன் - திருணவர்த்தன்-தேனுகாசுரன் - வச்சாசுரன்-அகாசுரன்-பகாசுரன்-பிரலம்பன் - கேசி-முதலாகியபேர்கள் தந்திரமாய்வந்து கிருஷ்ணனைக் கொல்லப் பார்க்க, எல்லாவற்றினுள்ளுமிருந்து இயாவற்றையுமறிந்திருக்கிறபகவானானையால் அந்தந்தத்தந்திரங்களுக்குத்தக்கபடி அவர்களை மாளவைத்து, மருதமரங்களாயிருந்த நளகூபர மணிக்கிரீவ ரென்றவர்களுக்கு இயக்கருடையசாபந்தீர்த்துக்காளியனென்னும் சர்ப்ப ராஜனுடைய செருக்கழித்துக், கோவலரையெரிக்கவந்த காட்டுத்தீயை விழுங்கிப், பிரமன் பசுவின்கன்றுகளையும் கன்றுமேய்க்குஞ் சிறுவரையும் ஒளிக்க அவைகளுக்குப்பதிலாகத்தாமே அவ்வளவுரூபங் கொண்டு பிரமதேவனை ஆச்சரியப் படுத்திக், கோவர்த்தன மலையாயிருந்து பொங்கலிட்ட சோற்றைவாங்கிப்புசித்து, அந்தமலையைக்குடையாகவெடுத்து இந்திரன்பொழிந்த கன்மாரிதடுத்துக், கருமமேமுக்கியமென்று அகங்கொண்டிருந்தவைதிகருக்கு ஞானம்வருவித்து, அழகினாலும் விளையாட்டினாலும் யாவரையும் தன்வசப்படுத்திக், கோபிகைகளோடு யமுனாநதியின் மணற்குன்றுகளிலும் சோலைகளிலும் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கக் கம்சன் இராப்பகல்தூக்கமில்லாமல், கிருஷ்ணனே தனக்குச்சத்துருவென்று சில குறிப்புகளினால் அறிந்து, இவனை எந்தவிதத்தினாலாகிலுங் கொல்லவேண்டுமென்றுமுயன்று, வில்வேள்வியென்றொருயாகஞ்செய்யஆரம்பித்து, அந்தயாகத்தைக்கொண்டு இவரைத் தன்னுடைய மனைக்கு அக்குரூரனென்பவனால் அழைப்பிக்க, அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பலராமனுடன் மதுராபுரிக்கு வந்து அந்தவில்லைமுறித்து, அவன்காவற்காரரையடித்து, குவலயாபீடமென்கிறமதயானையின்கொம்பைப்பிடுங்கிக் குத்தித்தள்ளி நாசஞ்செய்து, அதன் பாகனையுங்கொன்று, முட்டிகன்-சாணூரன்-என்கிற மல்லரைப்போர்செய்துமுடித்து, இச்செய்கைகளினாலே கோபங்கொண்டுபாய்ந்தகம்சனைத் தும்சஞ்செய்து, அவன்தம்பிமார்களையும்நாசஞ்செய்து அவனால்தொந்தரவுபட்ட யாதவர்களையும் தன்மாதா பிதாக்களையுஞ் சமாதானப்படுத்தித், தன் மாதாமகனாகிய உக்கிரசேனனை முன்போற் சிங்காதனத்திலேற்றி உலகத்திற்கு நன்மைசெய்தார். பின்பு கம்சன் மனைவிகள் பிதாவினிடத்திற்சென்று மாரடித்துக்கொண்டதைப்பற்றி, ஜராசந்தனுக்கும்கிருஷ்ணனுக்கும் பதினெட்டுத்தரம்சண்டையாயிற்று. இதுதான்கம்சனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் விரோதம்வந்தகாரணம். ஓ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! நீர்கேட்ட சரித்திரத்தைச் சொன்னேன். மேல்நடந்தகதையைசொல்லுகிறேன் கேளுமென்று வைசம்பாயனர்சொல்லத்துவங்கினார்.

ஜராசந்தன் வதை.

முன்சொன்னபடி ஜராசந்தனானவன் தன் மகனுக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்துத்தான்கச்சுக்கட்டி யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயிருக்க, அதைக்கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அடா ஜராசந்தா! எப்படியுத்தஞ்செய்யமனதென்றுகேட்டாயன்றோ? எங்களுக்குசேனையும்வேண்டாம் ஆயுதமும்வேண்டாம். நீயொருவனாக இவ்விருவரிலொருவரோடு கைசண்டை செய்யவேண்டும். ஆரோடுசெய்கிறாய்சொல்லென்றுகேட்க, அவன் அர்ச்சுனனைச்சிறுபிள்ளையென்று அலட்சியஞ்செய்து, வீமசேனனோடுயுத்தஞ்செய்கிறேனென்றான். அதைக்கேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வீமசேனனையுத்தஞ்செய்யும்படிகட்டளையிட, வீமசேனனும்கச்சுக்கட்டி யுத்தத்திற்குச்சித்தமாயினான். இவ்வாறிருவரும்யுத்தசன்னத்தராகிக், கைகளாகிய கதாயுதங்களோடு விளங்கி வெளிப்புறப்பட்டு யுத்தபூமிக்குவந்தார்கள் அப்போதுவீமசேனனை ஜராசந்தன்நோக்கி, அடா வீமசேனா! நான் தருமத்தை முன்னிட்டு உன்னோடு யுத்தத்திற்குவந்தேனாகையால், ஜாக்கிரதையாயுத்தஞ்செய்யென்று சொல்ல, வீமசேனன் நானுமப்படியே தருமராஜனைக்கும்பிட்டுவந்தேனாகையால், நீதான் ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். இவ்வாறிருவரும் ஒருவரையொருவர் கிட்டித் தமங்கலச்சடங்குகள்செய்துகொண்டு, ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்து, மதயானைகள்போல இடமாகவும் வலமாகவுஞ் சுற்றி, ஒருவனை யொருவன் பிடித்துத்தள்ளுகிறதும்-எழுப்பி யடிக்கிறதும்-கீழேவிழுகிறதும் - உயரவெறிகிறதும்-கையைப்பற்றி யிழுத்துச் சுற்றிச் சுழற்றுகிறதும் - கைகளாற் குத்துகிறதும்-கால்களாலுதைக்கிறதுமாக நெடுநேரம்யுத்தஞ்செய்யவே இவர்களுடைய கால்களாற் புடையுண்டபூமியினின்றும் எழும்பிய தூளியானது அந்தகாரம் போலேசூழ்ந்துகொள்ள, இவர்களுடைய அட்டகாசத்தொனிகளினால் எதிரிரைச்சற்போடாநின்ற மலைகளிலிருக்கும் சிங்கமுதலியமிருகங்கள்பயந்து வீறிட, ஆகாசங்களதிர்ந்துபிரளயகாலஸ்திதிபோலிருக்க முன் தேவேந்திரனுக்கும் விருத்திராசுரனுக்கும் நடந்தயுத்தத்தைக்காட்டிலுமிதுவிசேஷமாகியதென்று ஆகாசத்தில் தேவர்-சித்தர்-சாரணர்-முதலாகியவர் வியந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாய் வீமசேனனும் ஜராசந்தனும் கார்த்திகை மாசத்திற்

கிருஷ்ணபக்ஷத்துப்பிரதமையினன்றையுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்துப், பதினைந்துநாள்வரையில் ஓயாமல்யுத்தஞ் செய்துக்கொண்டுவருகையில், ஒருநாள் யுத்தத்திலே ஜராசந்தன் வீமசேனனைச்சமயம்பார்த்துச் சுழற்றித்தள்ளிக், கோடைகாலத்து இடிக்குச்சமானமாக அவன் மார்பிலொரு குத்துகுத்தவே, அந்தவீமன் பதைபதைத்து; க்ஷணகாலஞ்சோர்ந்து, மீட்டுமனதில் தைரியத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, மிகுந்த ஆங்குரோஷத்துடனெழும்பி ஜராசந்தன்மேல்விழுந்து, லாகவத்தினால் அவனைக் கீழே தள்ளி மார்பிலொரு குத்துக்குத்த, அக்குத்தினால் வச்சிராயுதத்தினாலடிக்கப்பட்டபருவதம்போல் ஜராசந்தன்சிதைப்புண்டு, க்ஷணகாலம் மூர்ச்சை யடைந்து, மீட்டும் பெருமூச்சுவிட்டெழுந்து கர்ச்சித்து, அடாமடா வீமசேனா! இந்தநிமிஷத்தி லுன்னை நாசஞ் செய்கிறேன் சற்றேநில்லென்று சொல்லிச், சந்துபார்த்து வீமசேனனைக்காலைப்பற்றித்தூக்கிச்சுழற்றியெறிய, அந்தவீமனும் ஆகாசமார்க்கத்திற் சுழன்று, லாகவமாய் அவன்தலைக்குச் சரியாய்வந்து மயிரைப்பிடித்திழுத்துக், கீழேதள்ளிக்கொண்டே தானும் பூமியிற் குதித்து, அச்சத்துருவை யப்படியே பறபறவென்றிழுத்துக் கரகரவென்றுசுழற்றியெறிய, அவன்சமீபத்திலிருந்தமலைகளிலும்தடங்களிலுமோத்துண்டு காயமடைந்து, தேகமெல்லாம் உதிரம்பெருக ஓடிவந்து, புலிபோற்பாய்ந்துவீமனுடையமிடறைப் பற்றிநெட்டித்தள்ள, அவன்நாலைந்துகுட்டிக்கரணைப்போட்டுக் கொண்டு விழுந்து, கைகால்களிலறைபட்டும் லட்சிபஞ்செய்யாமல் எழுந்து, நல்லதுநல்லது ஜராசந்தா! நீ வெகு சாமார்த்தியவான்போற் சண்டைசெய்கிறாய். உன்னைப்பிதிருலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன் பயப்படாதேயென்று வீரவாதஞ் செய்தான். இவ்வாறே தினந்தோறும் தங்கள் சாமார்த்தியங்களையும்பலபராக்கிரமங்களையும்காட்டி, ஒருவனையொருவன் கொல்வதற்குத் தருணந் தேடிக்கொண்டு, இராப்பகல்களில்ஒருகணப்பொழுதுமோய்வில்லாமல் யுத்தஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இப்படிபதினைந்துதினங்கள் யுத்தஞ்செய்தும் தோற்புகெலிப்புகள்காணாமலிருப்பதைக்கண்டவீமசேனன் அநுத்துக்கண்ணனைப்பார்க்க, யாவுமறிந்த அந்தப்பகவான்-வீமசேனா! இதுதான் நல்சமயம். அவன்மிகவும்பலமொடுங்கி ஓய்ந்துநிற்கிறான். நீஇப்போது பால்மாறாமல் தைரியத்தை முன்னிட்டு யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். உன்னாலேயன்றிமற்றொருவனாலிவன் சாகமாட்டான். ஏனென்றால்,முன் இவனுக்கும் எங்களுக்கும் யுத்தம்நடந்தபோது, நானும் என் தமயனாகிய பலராமனும் கோமந்த பருவதத்தின்மேலேறக்கண்டு, இவன் அம்மலையைக் கொளுத்திவிட்டான். அப்போது நாங்களிருவரும் இவனுடைய சேனையிநடுவேகுதித்துச் சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்யவே, அதனால் வெகுகோபத்துடன் எங்கள்மேற்பாய்ந்தான். அதுகண்டுபலராமன் மகாகோபாவேசங்கொண்டு, கலப்பையைஇவன்கழுத்தில்மாட்டியிழுத்துத்தள்ளி உலக்கையாலடிக்க யத்தினப்படுகையில், ஆகாசத்தில்அசரீரிவந்து, ஓ பலராமா! நீஇவனைக்கொல்லவேண்டாம். இவனுக்குவீமசேனனாற் சாவுளன்று சொல்லிற்று. அதனாலேயவர் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டார் அதுபற்றிச் சித்தமாய் உன்னாலேயே இவன்சாகப்போகிறான் நீயஞ்சாமல்யுத்தஞ் செய். உன்பிதாவாகியவாயுபகவானை மனதில்நினைத்துக்கொள். அதனாலேஉனக்குஇளைப்பெல்லாம்போய்ப் பலம்வளர்ந்து தைரியம்வரும். ஆனபடியினாலே வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துத் துதித்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யென்று குறிப்பாய்ச் சொல்லக் கேட்டு, வீமசேனன் தைரியங்கொண்டு, வாயுவைமனதில் நினைத்துத் தியானம்பண்ணி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனையுந் தியானித்துத், தன் தமயனையும் நினைந்து, பலமும் உற்சாகமு மதிகப்பட்டவனாகி, தோள்தட்டிச்சிங்கநாதஞ்செய்துபாய்ந்துவருகையிற்காலங்குறுகியபடியால் ஜராசந்தன்பயந்து சவுரியமழிந்து நின்றான். அப்படியிராநின்றஜராசந்தனைவீமசேனன் லாகவத்தினாற் கால்களைப்பிடித்துக், கரகரவென்று பத்துச்சுற்றுச்சுற்றிக், தன்முழங்காலில்வைத்துமுறித்துக் காலாலுதைத்துத் துவைத்துக் கிழித்தான்.

இவ்விதமாக இரண்டுமூன்றுதடவைவீமசேனனாற்கிழித்தெறிந்தும், அவனுடல்மீட்டும்ஒன்றாய்ச்சேர்ந்துவந்துபலமாகியயுத்தஞ்செய்யவே, வீமசேனன் களைத்து இளைத்துக் கண்ணனைப்பார்த்தான். அர்ச்சுனனும் அண்ணனுக்கு அபாயம்வருவதாயிருக்கிறதென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடன்சொல்லிமுறையிட்டுக்கொண்டான். அந்தவேளையிற்பகவான் பார்த்தனுடன் கலந்துபேசி, ஒருதுரும்பையெடுத்து இரண்டாகக்கிழித்துத் தலைமாற்றிப் போட்டுக் காட்டினார். அந்தச்சவுக்ஞையைக்கதாயுதனறிந்து;ஜராசந்தனைமாட்டிம் பம்பரம்போலாட்டிக்கிழித்துத், தலைமாற்றியெறிந்து சிங்கநாதஞ்செய்தான். அப்படிசெய்யவே ஜராசந்தன் மூச்சுத்திணறி, வாயாலும் மூக்காலும் உதிரத்தைக் கக்கிக் கொண்டு, கோவென்று கதறித் துடித்து உயிரை விட்டான். வீமசேனனாற் கிழிக்கப்பட்டுப்பிராணனைவிடும்போது ஜராசந்தன் கதறியவோசையினாலும், அக்காலத்தில்வீமசேனன் செய்த சிங்கநாதவோசையினாலும், பிரளயகாலத்து மேகத்தின்முழக்கத்தாலெப்படி அண்டங்களதிர்ந்து செவிடுபடுமோ? அப்படியே பிண்டங்களெல்லாம் நிலைகலங்கினவாய் அதிர்ந்து செவிடுபட்டன.

பின்புவீமன் பிரேதமாய்ப்போன ஜராசந்தனையிழுத்துக்கொண்டு வந்து அரண்மனைவாசலிற்போட்டு, வெகுகம்பீரமாகியநடையுடனே அரண்மனைக்

குட்சென்று, தேர்ச்சாலையினிடத்திற்குப்போய்ஜராசந்தனுடையதேரைக்கொண்டுவரச்சொல்லி, அதன்மீதில்கிருஷ்ணார்ச்சுனருடன்கூடத்தானுமேறிக்கொண்டுவெளிப்புறப்பட்டு, சிறைச்சாலையினிடத்திற்கு வந்திறங்கி, அதில்வைத்திருந்தராஜாக்களையெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அநுமதியினாலவிடுவித்து அவர்களுக்குச்சமாதானஞ்சொல்ல, அவர்களெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்முதலானோரைமிகவும்பூசித்தார்கள். அப்படியவர்களாற்பூசிக்கப்பட்டுத் தங்களைப்புடைசூழ்ந்துவர, நவமணிகளிழைத்த பொற்பட்டங்களணிந்தும், முத்துச்சரங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டவாயுவேகமனோவேகங்களாகிய நான்குகுதிரைகள்கட்டியும், ஆகாயத்தையளாவிநிற்கும்துவசநாட்டியும், வெகுவிசித்திரப்பதுமைகள்விதவிதமாயமைக்கும், மேருபர்வதம்போலிராநின்ற அந்தரதத்தின்மீதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் வீமார்ச்சுனர்களுடனேறி ராஜவீதியில்வருமளவில், அந்தநகரத்திலிருக்கும்ஜனங்களெல்லாம் மும்மூர்த்திகளைப்போன்ற இம்மூவரையுங்கண்டு, இவர்களைப்போல்சுந்தரத்தன்மையும், வீரத்தன்மையும், கம்பீரத்தன்மையும்-எங்கேயுங்கண்டதில்லை. இவர்கள்மகாபுருஷாள். இவர்களுடன்நேசித்திருந்தால் நமது ஜராசந்தமகாராஜன் வெகுமேன்மைகளை யடைவர். காலங்குறுகியபடியினால் அவருக்கு இவர்களுடன் பகைவந்தது. இவர்கள் வெகு தருமசீலரென்று பேசிக்கொண்டு, வியப்புடனேயும் சந்தோஷத்துடனேயும் பார்க்கச்சென்றார்கள். அந்தத்தேரின்துவசநுனியிற்கருடனைவசிக்கும்படி கிருஷ்ணன் கட்டளையிட்டபடியினாலே, கருடன் அதில் வந்து மகாசிறப்பாய்விளங்கினான். அப்போது அந்தரதமானது தேவலோகத்தில் உபேந்திரருடையரதம்போற்பிரகாசித்தது. அந்தரதம்வந்தவரலாறு எப்படியென்றால சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! முற்காலத்தில் ஜராசந்தனுடைய குலத்தில் வசுவென்று ஒருமகாராஜனிருந்தான். அவன் ஒருகாலவிசேஷத்திலே இந்திரனுக்குச்சகாயஞ்செய்தபடியினாலே, இந்திரன்மிகுந்தவிசுவாசத்துடன்தனதுரதம்போல ஒருரதம்நிருமித்துக்கொடுத்தான். அதில்உபரிசரவசுவென்கிறமகாபுருஷன் ஏறிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்குப்பிற்காலத்தில் அந்தக்குலமுறையாகவே எல்லோரும் அதிலேறிவந்தார்கள். முடிவில்ஜராசந்தன் இதன்மேலேறிக் கொண்டு சகலராஜாக்களையுஞ் ஜெயித்தான். அந்தரதம் வெகுபிரபாவமுடையது. அதைவெல்வதுவருத்தம். வெகுபலமும் காந்தியுமுடையது. இப்படிப்பட்ட திவ்வியரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு, மூவரும்ராஜவீதியால்வந்து ஒருவிசாலமாகிய இடத்தில்வந்தார்கள். அப்போது நகரத்திலிருக்கிறபேர்கள் காணிக்கைகளுடன்வந்து [illegible]ார்கள். சிறையிலிருந்து விடுபட்டபேர்கள் இவர்களைப் பார்த்து, ஓ மகானுபாவர்களே! நீங்கள் லோகத்திலே துட்டநிக்கிரகம் சிட்டபரிபாலனம்செய்வதற்காக அவதரித்த மகாபுருஷரானபடியினாலேதான், மிளாச்சிறையிலகப்பட்டுமுஷ்டிக்குச்சமீபமாயிருந்தஎங்களைவிடுவித்துரக்ஷித்தீர்கள். இது சாதாரணமானபேர்களினாலே ஆகத்தகுந்ததோ? ஜராசந்தனைச் செயிப்பது இந்திரன்-இயமன்-முதலானோருக்குங்கூட அசாத்தியமாச்சுதே. உங்கள்பெருமையை நாங்கள்சொல்லமுடியுமோ? சாக்ஷாத் பகவானாகிய கிருஷ்ணனும், தேவாம்சரான வீமார்ச்சுனருமாகிய நீங்கள் மூன்றுபேரும் இவ்வுலகத்திற்குப் பிராணனும் நேத்திரம்போலிருக்கிறீர்கள் நீங்கள்செய்தவுபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரஞ்செய்ய யார்தாம்? ஆகிலும் எங்களுக்கியன்றமாத்திரம் ஏதாகிலுமொருநன்மை செய்யாவிட்டால், எங்கள்மனதுக்குத்திருப்திவரமாட்டாது ஆனதுபற்றி எங்களாற் சொற்பப்பிரயோசனம் பெற்றுக்கொள்ளப்பிரார்த்திக்கிறோமென்று சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்.

ஓராஜர்களே! எங்களுக்குநீங்கள் ஒன்றுஞ்செய்யவேண்டுவதில்லை. இப்போது அன்பினாற்சொன்ன வார்த்தையினாலேயே சகல நன்மைகளுஞ் செய்ததுபோலாயிற்று. ஆகிலும்உங்களுடையமனத்திருப்திக்காக ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். மகாதருமசீலரும்-குணமேருவும்விவேகியுமாகிய உதிட்டிரமகாராஜன், இராஜசூயயாகஞ்செய்யயத்தனப்பட்டிருக்கிறார். அனால் அவருடையதம்பிமார்கள் மகாசூரர். எல்லாவற்றையுஞ் செயிக்கமாட்டுவார்கள். ஆகிலும்நீங்களும்கூடவிருந்து அந்தயாகத்தையெவ்விதமாக்நிறைவேற்றவேண்டுமோ? அவ்விதமாகவேண்டிய சகாயஞ்செய்து நிறைவேற்றத்தக்கதென்று கோருகிறோம். இந்த நன்மையைத்தான் உங்களாலேபெறக் காத்திருந்தோமென்று சொல்லக்கேட்டு, ராஜாக்களெல்லாம் மகாபாக்கியம் அப்படியே செய்வோமென்றுவணக்கத்தோடுசொன்னார்கள் இப்படியிருக்க, ஜராசந்தனுடைய குமாரனாகிய சகதேவமகாராஜன் அநேக நவரத்தினாபரணங்கள்முதலாகிய உலுப்பைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, மந்திரிகள்-சேனாபதிகள்-புரோகிதர்-முதலாகிய பரிவாரங்களோடு ஸ்ரீகிருஷ்ணன்முதலானோரிருக்கிறவிடத்துக்குவந்து பணிந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, சுவாமி! தேவரீர் லோகரக்ஷணைக்காக அவதரித்த பகவானென்று பெரியோர்கள சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேவரீர் நினைத்தால் எந்தக்காரியம் நிறைவேறாது? தேவரீருடைய செய்கைக்குச் சகாயமாகப்பிறந்திருக்கிற மகாபுருஷரானபடியினாலே, பாண்டவர்களிடத்தில் தேவரீருக்கு மிகுந்த விசுவாசமுண்டாயிருக்கிறது. உதிட்டிரர் மகாதருமவான். அவருடைய காரியங்களையெல்லாம்நிறைவேற்றி, அவருக்குமேன்மையைவருவிக்கவேண்டியது அகத்தியந்தான். இந்

தவீமார்ச்சுனரும்மகாபராக்கிரமசாலிகள். வெகுத
ருமிஷ்டிகள். ஆனதுபற்றிநீங்கள்என்பிதாவின்விஷ
யத்திற் செய்ததைக் குறித்து எனக்கு மனஸ்தாப
மெவ்வளவுமில்லை அப்படியேநீங்களும் என்பிதாவி
னிடத்திலிருந்த குரோதத்தைவிட்டு, அடைக்கலம்
புகுந்த என்னைத் தயையினாலே காத்து வரவேண்
டும். இதுதான் என்னுடைய முக்கியமாகிய பிரார்த்
தனை. இனிமேல் என்பிதாவுக்குக் கருமம்பண்ணும்
படி கட்டளையிட வேண்டுமென்று சொல்லினான்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்தச் சக
தேவனை நோக்கி, ஓசகதேவா ! உன்னிடத்தில் எங்
களுக்குச்சந்தோஷமேயல்லது எவ்வளவும் கோபமி
ல்லை. உன்னிஷ்டப்படி உன்னோடுசிநேகஞ்செய்தோ
ம். உன்பிதாவுக்கு நடக்கவேணடியகருமங்களை நன்
றாய் நடத்தென்றுசொல்ல, அந்தச்சகதேவன் மன
த்திருப்தியுடனேபோய்த், தன்பிதாவாகிய ஜராசந்
தனைத் தூக்கிப், புழுதி முதலானவைகள் போக்கி,
ஸ்நானஞ்செய்வித்து, கவச கிரீட குண்டல முதலா
கிய சகல ஆபரணங்களையும்பூட்டி, திவ்பவஸ்திரம்
போர்த்துச், சந்தனபுஷ்பாதிகளா லலங்கரித்து, மு
த்துமாலைகளாற் கொத்துக்குச்சுவிடப்பட்ட பொற்
சிவிகையில் மெதுவாகிய சயனத்தின்மேல்வளர்த்தி,
மந்திரிகள்-சேனாபதிகள்-சேனைகள்முதலாகிய பந்து
ஜனபரிவாரங்களெல்லாஞ் சூழ்ந்து பொன்மலர்களை
யும்-பொரிகளையும் - கெந்தபொடிகளையும்-இறைத்
துக்கொண்டு கண்ணீருடன்செல்ல, சகலவாத்தியங்
களும் முழங்க, வெண்குடை வெண்சாமரம் முதலா
கிய உபசாரங்கள்விளங்க, புரோகிதர் அக்கினியை
யும்-யாகபாத்திரங்களையும்-எடுத்துக்கொண்டு பின்
செல்ல, ஸ்திரீகள் தலைவிரிகோலமாய் அழுதுக்கொ
ண்டுவர, ஓர்திவ்விய உத்தியானத்துக்கு எடுத்துக்
கொண்டுபோய், சந்தனக்கட்டைகள் - அகிற்கட்டை
கள்-தேவதாருக்கட்டைகள் - இவைகளினாற் சிதை
யடுக்கி, அதன்மேல் நெய்யில்நனைத்தமெத்தைபோ
ட்டுக், கற்பூரக்கட்டிகளைப் பரப்பி, கிருஷ்ணாசனம்
விரித்து ராஜாவைவைத்து, அவன்தேகங்களில்பாக
பாத்திரங்களைநிறைத்து, யசுர்வேதவிதிப்படிச் சட
ங்குகள்செய்து, அனேகம் பிராமணர் வேதமோத
யாகாக்கினியாற் சமஸ்காரஞ்செய்து, மறுநாள்பரிசு
த்தமாகியபசுவின்பாலினாற்சஞ்சயனநடத்தி; அஸ்தி
களைக்கங்கையிலிட்டு சகலசிரார்த்தங்களையும்விதிப்
படிநடத்தி, வேதியர்கட்கு கோதானபூதானசுவர்ண
தானவஸ்திரதான அன்னதானமுதலாகிய சகலதா
னங்களும்வழங்கி, கிரியைகளையெல்லாங் கிரமப்படி
முடித்து, அநேகப்-யானைகள்-குதிரைகள் - தேர்கள்
ரத்தினங்கள்-ஆபரணங்கள்-இவைகளை யெடுத்துக்
கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணன்முதலானோரிருக்குமிடத்தி
ற்குவந்து அவர்களைப்பார்த்து, ஓமகாபுருஷர்களே!
எனக்கியைந்தமாத்திர மிந்தத் திரவியங்களைக் கொ
ண்டுவந்தேன். மனம்பொருந்திபண்ணி இவைகளைவா
ங்கிக்கொண்டு உதிட்டிரமகாராஜனுடைய யாகத்து
க்குஉபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,
அதுகேட்டு மகிழ்ச்சியுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முத
லாகியமூவரும் அவைகளைக்கைக்கொண்டு, ஜராசந்
தன் குமாரனை அரண்மனைக்குச்செல்லும்படி நியமி
த்துக், காவலினின்று விடுபட்ட ராஜாக்களைப்பார்
த்து, ஓராஜாக்களே ! நீங்கள் உங்கள் தேசங்களுக்
குப்போய்ப்பின்புராஜசூயயாகத்துக்குவாருங்களெ
ன்றுசொல்ல, அந்தராஜாக்கள்நாங்களிப்போதேஉ
ங்களுடன்கூடவந்து உதிட்டிரமகாராஜாவைகண்டு
பணிந்துதேசங்களுக்குப்போவோமென்றார்கள் ஸ்ரீகி
ருஷ்ணன்முதலானோர் ஆனாலப்படியேயாகட்டுமென்
றுஅவர்களுடன்கூடவேகோலாகலமாக இந்திரப்பிர
ஸ்தத்தைநோக்கிப்புறப்பட்டுநகரம்சேர்ந்து, உதிட்
டிரரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள்.

இப்படி நமஸ்காரஞ்செய்துநிற்கிற அம்மூவரு
க்கும், உதிட்டிரர் பலஆசிகள்கூறித் தழுவியணைந்து
சந்தோஷப்பட்டார். பின்புஸ்ரீகிருஸ்ணன் உதிட்டிர
ரைப்பார்த்து ஓமகாராஜனே! உமது அனுக்கிரகப
லத்தினாலே வீமசேனன்ஜராசந்தனைச்சங்காரஞ்செ
ய்து, சிறையிலிருந்த ராஜாக்களை விடுவித்து வெகு
திரவியங்களைக்கொண்டுவந்தான். உமதுஆக்கினையி
ன்படி நானும் அர்ச்சுனனும் கூடப்போயிருந்து ஒ
ருதீங்கும் வரவொட்டாமற் காத்துவந்தோமென்று
சொல்ல, அதுகேட்டஉதிஸ்டிரர், ஸ்ரீகிருஸ்ணா! உம்
முடையபரிபூரணகிருபை நாங்கள்பெற்றிருக்குமள
வில் ஒருகுறைவும் நேரிடாது. சகல காரியங்களும்
நிறைவேறும். ஆனபடியினாலே ஜராசந்தன் முடிந்த
து அதிசயமோ? வீமசேனனாலேயும்அர்ச்சுனனாலே
யும்என்னாகும்? எல்லாம்உமதுதேஜோமயபலமேயன்
றிவேறில்லை இயல்பாக அடுத்தவரைக் காப்பவாகி
ய உமதுபெருமை என்னாற் புகழத்தக்கதோ? சகல
மேன்மைகளும் எனக்குக்கிடைத்தன. இதைக்குறி
த்து என்னாலுமக்குச்செய்யத்தக்கதுயாதுண்டு? இ
ப்படியே எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிக் காத்தரு
ளவேண்டுமென்றுசொல்லிஎழுந்துகட்டிக்கொண்டு
கண்களி லானந்தபாஸ்பம்பெருக நின்றார். அப்போ
து ஸ்ரீகிருட்டினன்கூடவந்த ராஜாக்களை யெல்லாம்
அழைத்து உதிஸ்டிரருக்குக்காட்ட, அந்த ராஜாக்
கள் உதிஸ்டிரரைப்பணிந்து துதிக்க, தருமபுத்திரர்
அவர்களுக்குத்தகுந்தபடி மரியாதைசெய்து நாடுக
ளுக்குச்செல்லவிடைகொடுக்க, அவர்களும் அவரை
பூசித்து, கிருட்டிணன்முதலானோரிடத்தில்அனுமதி
பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள்பட்டணங்களுக்கு
சென்றார்கள். பின்புஜராசந்தன்குமாரனாகிய சகதே
வன்கொடுத்த பரிசுகளைக்கொணர்ந்து காட்டக்கண்
ட தருமராஜனவர்சந்தோஷப்பட்டு, அந்தஜராச
ந்தனுடைய மேன்மைபெற்ற ரதத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ண

னுக்குவெகுமதிசெய்தார். அந்தத்தேரைக் கண்ணன் வாங்கிக்கொண்டு,பாண்டவரைவரையும்,குந்தி-துரோபதை - சுபத்திரை - முதலானவரையும், தகுந்தபடி யுபசரித்துச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, யாவரும்புகழ அத்தேர்மீதிலேறித் துவாரகைக்குச் சென்றார். வீமசேனன் முதலாகிய நால்வரும் சிலதூரம் கிருஷ்ணனுடனேபோய் வழிவிடுத்து, அவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் நகரத்துக்குவந்து வெகுமேன்மையுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அருச்சுனன் உத்தரதிக்கு விஜயம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துவாரகைக்குப் போனபின்பு ஒருநாள் சபையில் மந்திரிகளும்-தம்பிமார்களும் - வியாசர் முதலாகிய அனேகரிஷிகளும் கூடி யிருக்கையில், தருமபுத்திரர் நாரதர் சொல்லிப்போன இராஜசூயத்தைக்குறித்து யோசித்த ஓ! ஓ! அந்த மகாயாகம் நம்மால்எப்படிகிரமமாய்நிறைவேறப்போகிற தென்று மனதிலே மிகவும் வியாகூலத்துட னிருப்பதைக் கண்ட அருச்சுனன் தமயனரைப் பார்த்து, அண்ணா! நீரேன் வியாகூலப்படுகிறீர்? ஜராசந்தன் மாண்டதினாலே சத்துருக்களுடைய வேரறுக்கப்பட்டது. இனி ராஜாக்களைச் செயிப்பது மிக வெளிதாயிருக்கும். நான் அக்கினியின் அனுக்கிர கத்தினாலே ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத தேரையும், அப்படிப்பட்ட காண்டீவமென்னும் வில்லையும், அட்சயதூணியையும், வானரத் துவசத்தையும் பெற்றிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நானேபோய் அரசர்களைச் செயித்து வெகு பொருள்களைக் கொணர்ந்து பொக்கஷத்தை நிரம்பச்செய்கிறேன். அப்பால் அப்பெரும் வேள்வியைச்செய்து மேன்மையையுங்கீர்த்தியையும் பெறலாம் அதன்பின் நானும்-வீமசேனனேடு நகுலசகாதேவராகிய அவர்கள்மூவரும்-உமதுபாதாரவிந்தத்தருகிற் காத்திருக்கக் குறைவென்னஇருக்கிறது? ஆதலால்இனிநாங்கள்ஜயயாத்திரைக்குப்போக ஆக்கியாபிக்க வேண்டுமென்று கேட்க, அதுகேட்ட உதிட்டிரர் மனதிற் சந்தோஷங்கொண்டிருந்தார். இப்படிகம்பீரமாகச்சொல்லிய அர்சுனனை வியாசமுனிவர்பார்த்து, குழந்தாய் அர்ச்சுனா! உன்குலத்துப் பெருமைக்கும், நீ கற்றிருக்கிற வில்வித்தையி னருமைக்கும், தருமபுத்திரருடைய யோக்கியதைக்கும், தகுந்த பேச்சைக் சொன்னாய். உன்னாலேயாவும் ஜெயிக்கப்படு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உன்பயத்தினாலும், கிருஷ்ணனுடைய நபத்தினாலும், தனது தருமத்தினாலும், உதிஷ்டிரர் வெகு மேன்மையாகிய செல்வத்தை யடைந்து விளங்குவர். இப்போது நீ வடதிசைக்குச்சென்று அரசரையெல்லாம்வென்று வரக்கடவை. வடதிசையில் தேசங்கள் வெகுவா யிருக்கின்றன. பலமுஞ் செல்வமும் பொருந்திய ராஜாக்களும் வெகுபே ரிருக்கிறார்கள். ஆகையால்நீயே அத்திசைக்குப் போகல்வேண்டும். கிழக்குத்திசைக்கு வீமசேனன் போகட்டும் மேற்றிசைக்கு நகுலன் செல்லட்டும். தென்திசைக்குச் சகாதேவ னடக்கட்டும். இவ்வாறு நீங்கள்போய் ஜெயித்து வந்தவுடனே யாகத்தை நிறைவேற்றலா மென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே செயிக்கிறோ மென்று அந்த நான்குபேரும் அவர் வார்த்தையைச் சிரசின்மேற் கொண்டு, அவரையும் தவுமியரையும் தமயனரையும் பணிந்து திக்கு விஜயஞ் செய்வதற்குச் சித்தமானார்கள். அப்போது உதிஷ்டிர மகாராஜன் நல்ல பிராமணரை யழைப்பித்து மங்கலச் சடங்குகள் செய்வித்து, வெகு தானங்கள்வழங்கி, அவர்களால் ஆசீர்வாதம்பெறுவித்துத், தம்பிமாரைநோக்கித் தானும்மங்களாசனஞ் சொல்லி, நல்ல முகூர்த்தத்திலே பிரயாணம்பண்ணி யனுப்பிவித்தார். அந்தப் பாண்டவர்கள் நால்வரும் சதுரங்கச் சேனைகளோடு புறப்பட்டு, தத்தமக்குக்குறித்ததிசைகளை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஓ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அவர்களுடைய திக்கு விஜயத்தைச் சிறக்கச்சொல்லுகிறேன் கேளும். கடலானது கரைபுரண்டு வருவதுபோல்சாகின்றசதுரங்க சேனைகளுடனே அர்ச்சுனன் வடதிசையிற் பிரவேசிக்க, அங்கேயிருந்த வெகுராஜாக்கள் அதுகண்டு கும்பலாய்க் கூடிக்கொண்டுவந் தெதிர்த்தார்கள். அர்ச்சுனன் அவர்கள்மீதில் மிகுந்த கோபங்கொண்டு வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைச் சந்தானம்பண்ணி வருஷிக்க, அந்தப்பாணவருஷத்தைச்சிலநேரம்வரையில்தடுத்துஞ், சிலநேரம்வரையிற்சகித்தும், அப்பால் சகிக்கக்கூடாமற் போனபடியினாலே சிலர் ஓடிப்போனார்கள். சிலர் தங்களுக்குள்ள பொருள்களைக் காணிக்கையாக வைத்து அர்ச்சுனன் பாதத்திற் பணிந்தார்கள். இவ்வாறு பனிமண்டலத்தைச் சூரியன்சிதறவடிப்பதுபோல் அர்ச்சுனன் அந்தராஜமண்டலத்தைக்கதறஅடித்து, வெகு திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு, குளிர்ந்த தேசத்திற்சென்று, அத்தேசத்து அரசரை நிமிஷத்துக்குள்ளாகச்செயித்து, அவர்கள்கொண்டுவந்த பொருளை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களையுங் கூடவரச்செய்து, சாள்வதேசத்து ராஜதானிக்குப்போய் அச்சாள்வராஜனேடு யுத்தம்பண்ண, அந்த ராஜனும் நெடுநேரம் அர்ச்சுனனேடு யுத்தம்பண்ணி அவன் பலபராக்கிரமங்களைப் பார்த்து, அப்பா! இவனேடு போராட நம்மால் முடியாதென்று மனதில் நினைத்து, அர்ச்சுனனேடு சிநேகம் பண்ணும்படியான அபிப்பிராயத்தைக்காண்பிக்க, அர்ச்சுனனும் அப்படியே அவனுடன் சிநேகஞ் செய்து வெகு பரிசுகள்பெற்றுக், காசிதேசத்திற்குப் போய், அத்தேசத்துராஜனையும் மகாபாபாத்து மாவாகியு மிராநின்ற சுனப னென்கிறவனை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து, அவனைத் தனக்குச்சேவனாக்கி, அவனரண்மனையைக் கொள்ளையடித்து, அவனுக் குட்பட்ட சிலதீவுகளிலிருந்தவர்களையுஞ்செயித்து, அவர்களில் முக்கியனாகிய பிரதிவிந்தியனென்கிற இராஜாவையும் அவனுக்கு

அமைச்சராயுள்ளபேர்களையும் மற்றவர்களையுங் கீழ்ப்படுத்தி, அங்கிருந்துசகரரால் வெட்டப்பட்ட சமுத்திரங்களினடுவே வடபக்கத்திலே உண்டாகிய ஏழுதீவுகளுக்கும்போய், அவ்விடத்து ராஜாக்களைச் சுவாதீனஞ்செய்து வெகுதிரவியங்களைச் சம்பாதித்து, ஈசானியபக்கத்திற் சென்று, அங்கே ஒருகூட்டமா யிருந்துகொண்டு நாடுகளைக் கொள்ளையடித்து வருந்திருடர்களோடு யுத்தஞ்செய்து, சின்ன பின்னமாய் வெட்டிமடித்து அனேகங்கோடி பொருளைக் கைக்கொண்டு, காம்போசமென்னும் தேசத்து ராஜாவும்-இருஷிகமென்னுந் தேசத்து ராஜாவையும் வெற்றிகொண்டு, நடுச்சமுத்திரத்தி லிராநின்ற பிராக்சோதிஷமென்கிற பெருநகருக்குப் போனான்.

அந்தப்பிராக்சோதிஷநகரத்தி லிருக்கிற நரகாசுரனுடைய குமாரனாகிய பகதத்தனென்கிறவன் ஓர் வெள்ளை யானையின்மீதி லேறிக்கொண்டு, வெகுசேனைகள் புடைசூழ அர்ச்சுனனோடு யுத்தத்திற்கு வந்தான். அப்போது இருவருக்குங் கொடிய யுத்தமுண்டாயிற்று. அந்தயுத்தம் எட்டுநா ளோயாமல் நடந்தது. இரண்டு சேனைகளிலும் அனேகயானைகள் மலைபோற் குவிந்து வீழ்ந்திறக்கவும், அங்கிருந்து அருவிகள்போல உதிரவாறுகள் பெருகவும், அவைகளில்துண்டித்த கைகால்கள் முதலான அவயவங்களும்-கத்திமுதலான ஆயுதங்களும் மீன்கள்போல ஓடவும், மண்டை யோடுகள் ஆமைகள்போலசையவும், குதிரைகளுடைய தேகங்கள் உடைந்த கப்பல்கள் போலக்காணவும், மனிதர்தேகங்கள் தோணிகள்போல மிதக்கவும், இயமனுடைய மகிமைகளைத் துதிப்பதுபோற் கூளிகள் கழுக்கள்முதலிய கொடும் பறவைகள் கூவவும், ரத்தஆறுகளிற் பேய்கள் கும்புகூடி விளையாடவும், அந்தத் துர்க்கந்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டுகொடிய காற்றுவீசவும், அந்த யுத்தபூமிவெகுபயங்கரமாகவும்-யாவரும் அவருக்குத் தக்கதாகவு மிருந்தது. அந்தப் பகதத்தனுக்குச் சகாயமாகக்கிராததேசத்தாரும்-சினதேசத்தாரும்-இன்னுமனேகம் தீவுகளி லிருக்கின்ற பேர்களும் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அர்ச்சுனன் சரமாரி பொழிந்து, கைவேறு-கால்வேறு - தலைவேறு-உடல்வேறாகக் கண்டங் கண்டமாய்த் துண்டிக்கவே, பெருங்காற்றி லகப்பட்ட மேகம்போல் அவர்களெல்லோரும் அவனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், தலைவிரிகோலமா யொருவரை யொருவர்வெறுத்துக்கொண்டு திசைதோறு மோடினார்கள்.

இவ்வாறு சேனைகளெல்வாம் ஓடக்கண்ட பகதத்தன் வெகு கோபமடைந்து, தன்யானையை அர்ச்சுனன் தேருக்குச் சமீபத்தில் விரைவிற் செலுத்தி, வில்லைவளைத்து நாணியேற்றி நாணோசைகொண்டு, அம்புகளைத் தொடுத்துப், பிரளயகால மேகமானது மலையுந் தூளபடும்படி மழைபொழிவதுபோல் அர்ச்சுனனுடைய தேர்க் குதிரை முதலானவைகளெல்லாந் தூளபட்டுச் சிதறிப் பறந்தோடும் படியாய் அடித்தான். அச் செய்கையால் அர்ச்சுனன் காலாக்கினிருத்திரன்போல் வெகுண்டு, ஓரம்பினால் அந்தப் பகதத்தனுடைய வில்லைமுறித்து, ஓரம்பினால் கவசத்தைக்கிழித்து, ஈரம்புகளால் அவனுடைய சுப்பிரதீபமென்னும்யானையின் துதிக்கையி லடிக்க, அந்தயானை பதைபதைத்து வீறிட்டுக்கொண்டு பின்னேதிரும்பியோட, அதுகண்ட அர்ச்சனன்சங்கம்பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்ய, அதனாலே பகதத்தன் மிகவும் நாணி, அர்ச்சுனனுடைய பலபராக்கிரமங்களைச் சகிக்கநம்மாலாகாதென்று மனதில்நினைத்து அவனுக்குச் சமீபத்தில்வந்து, புன்னகையுடனே அவனைப்பார்த்து, ஓ அர்ச்சுனா ! இக் காலவரையில் என்னோடுநின்றுபோர் செய்தவன் யாருமில்லை. உன்னை யொருவனைத்தான் கண்டேன். உன்னுடையபலமும், பராக்கிரமமும், லாகவமும், சாமர்த்தியமும், தைரியமும், மிகவுங்கொண்டாடத் தக்கதா யிருக்கின்றன இப்படிப்பட்ட உன்னோடு எனக்குப் போர்செய்யும்படிநேரிட்டதற்கு வெகுசந்தோஷப் படுகிறேன். பாண்டு மகாராஜன் மகாபாக்கியவான். உன்குலம் இன்றுதான் சீர்பெற்றது. எட்டுநாள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்தும் இளைப்பில்லாமலிருக்கிற மகாவீரனாகிய உன்னுடனே இனிப் போர்செய்ய எனக்குச் சம்மதியில்லை, இதற்குமுக்கிய காரண மென்னவென்றால், உனக்குப் பிதாவாகிய தேவேந்திரனுக்கு நான் சினேகிதன். எனக்குமவனுக்கும் பிராதா வென்கிற முறையுண்டு, ஆனபடியினாலே இந்திர புத்திரனாகிய நீ எனக்கும் புத்திர னாகவேண்டும், புத்திரனிடத்திலே வார்ச்சல்லியம் பிதாக்களுக்கு இயல்பாதலாலும், அப்புத்திரனும் பிதாவும் போர்செய்வது தருமவிரோதமாதலாலும், உன்னோடு இனி யுத்தஞ்செய்ய என்மன மொப்பவில்லை.

ஆனால் இதுவரையில் யுத்தம்பண்ணவேண்டிய தென்னவென்றால் - நீ வெகுதயிரியத்துடனே எதிர்த்து வரக்கண்டு, உன்சாமர்த்தியந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று யுத்தஞ்செய்தேன், உன்சாமர்த்தியமறிந்தேன், இந்திரனுடைய பராக்கிரமத்தை யதிசயித்திருக்கின்ற நானும், உன்னெதிரே நிற்க வெருவும்படியிருக்கிறது சந்தோஷப்பட்டேன். நீ வந்த காரியமென்னசொல்லு அதனை யானடத்துகிறே னென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் ஆயுதத்தைக் கீழேவைத்துக் கைகூப்பிக் கொண்டு, ஐயா மகாராஜனே ! என்பிதாவின் சினேகிதராகிய நீர் சந்தோஷப்படும்படிநேரிட்டது என்பாக்கியவசந்தான். நான் வந்தகாரியம்யாதென்றால்-என் தமயனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூய யாகஞ்செய்து, சம்ராட்டென்னும் பேரையடைய யத்தனித்திருக்கிறார். அதற்காக வடதிசையி லிருக்கும் ராஜாக்களைச் செயித்துக் கப்

பம் வாங்குகிறதற்காக நான் யுத்தயாத்திரை வந்தேன். நீர் இந்திரசகாயனென்று சொல்லுகிறபடியினாலே உம்மைக்கப்பங் கொடுக்க வேண்டுமென்ன ஆக்கியாபிக்க வல்லவனல்லேன். இக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று யாதிக்கிறேனென்று சொல்லப், பகதத்தன்-ஓ குழந்தாய்! தருமபுத்திரருடைய காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய பொருப்பு உனக்கு மாத்திரமன்று. அது எனக்கும் அவசியந்தானென்று சொல்லி, அர்ச்சுனனைத் தன்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் விருந்துசெய்து கொண்டாட, அர்ச்சுனன் ஒரு மாதவரையில் அவ்விடத்திலேயே இருந்து, அந்த ஈசானிய திசையிலிருக்கும் அனேகந் தீவுகளையெல்லாஞ் செயித்து, வெகு திரவியங்கள் சம்பாதித்துப் பகதத்தன் வசத்தில் வைத்து, அந்தப் பிராக்திதோஷமென்னும் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காமபுரமென்கிற விடஞ்சென்று, அந்த ராஜாவையும் வசப்படுத்தி, இமயமலையையடைந்து, அதன் சார்பு மலையாகிய புவனகிரியென்னும் பர்வதத்தையுமடைந்து, அங்கிருக்கும் அநாவிலனென்கிற ராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு, அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட பொருள்களை யங்கேயே வைத்துப், பின்னும் வடதிசையைநோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அங்கே அசந்தரமென்னுந் தேசத்திற்போய், அத்தேசத்தார் வலுவிற்கொணர்ந்துகொடுத்த பொன் வெள்ளி ரத்தினங்களிவையாவையும் வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்தே பகிர்க்கிரி-உபரிகிரி-என்கிற பர்வதங்களிலிருக்கிற வேடராஜர்களைச் செயித்துக் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களையுங் கூடவே வரச்செய்து குலூதமென்னுந் தேசத்திற்குப் போனான். அந்தத் தேசாதிபதியாகிய பிருகந்தனென்கிறவன் மகாசவுரியமுள்ளவன். அவன் கடல்போன்ற சேனைகளுடனே தன் ராச்சியத்தை அர்ச்சுனன் சூழக்கண்டு மிகுந்த ஆக்குரோஷமடைந்து, தனது சகலசேனைகளையுஞ் சன்னைகப்படுத்திப், பூமியதிரும்படி பட்டணத்திற்கு வெளியில் வந்து யுத்தபேரிகை யடித்தான். அவ்வோசை கேட்டமாத்திரத்திலே அர்ச்சுனனும் தன் சேனைகளைச் சித்தப்படுத்தி, யுத்தத்திற்குச் சித்தமாகிவந்தான். உடனே இவ்விருவருக்கும் மகாயுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போது இரண்டுசேனைகளுக்கும் சிலநேரம் கலப்பாய்ச் சண்டை நடந்தபின்பு, யானைகளோடு யானைகள்-குதிரைகளோடு குதிரைகள்-தேர்களோடு தேர்கள்-காலாள்களோடு காலாள்களாக யுத்தமாகி, அதன்பின்பு வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகள் - கத்திக்காரரோடு கத்திக்காரர்கள்-கதாயுதரோடு கதாயுதராகத் துவந்துவ யுத்தமுண்டாகி, பூர்வத்தில் தேவருக்கும் அசுரருக்கும் நடந்த யுத்தம்போ லிருந்தது. அந்த யுத்தத்திலே பிருகந்தனுடைய சேனைகள் அர்ச்சுனன் சேனையினாலே அடிபட்டுத் தாவரிக்க மாட்டாமற், பெருங்காற்றி லகப்பட்ட செத்தைகள் போல் திக்குதிக்காய்ப் பறந்தோடப், பிருகந்தனென்பவன் வில்லைவளைத்துப் பாணங்களை வருஷித்துப், பாண்டவச் சேனையை வெல வெலக்கச்செய்து, தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிச் சங்கநாதஞ் செய்ய; அர்ச்சுனன் கோபித்துப், பாணவருஷத்தினால் அக்குலூத ராஜனுடைய தேர்க் குதிரைகளையுஞ் சாரதியையுங் கொன்று, வில்நாணியையு மறுத்து, வேகத்தோடு வந்த ரதத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்ய; அதனாலே அந்த ராஜன் மிகவும் பயந்து, இனி இவனோடு யுத்தத்தைவிட்டு வணங்குவதே நன்மையென்று நினைத்து, வேறு குதிரைமீதேறிக் கொண்டு பட்டணத்திற்சென்று, வெகுநாபாரணதிகளை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து அர்ச்சுனனுக்குப் பாத காணிக்கை வைத்துப் பணிந்தான்.

அதுகண்ட பாண்டவவீரன் அவனிடத்தில் தயவாகி, எங்கள் தமயனார் செய்யப்போகிற இராஜசூய யாகத்திற்கு வந்து நடப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அவ்வரசன் அப்படியே யாகட்டுமென்று தன் தேசத்துமலைகளிற் பிறந்த உயரமும் பலமுமுள்ள யானைகளில் அனேகமும்; மகாவேகம் பொருந்திய தன்தேசத்துக் குதிரைகளில் அனேகமும் கொடுத்தான். அவைகளை அர்ச்சுனன் யங்கீகரித்து, நான் போகும்போது கொண்டுபோகிறேன் அதுவரைக்குமிவையெல்லா மிங்கேயே யிருக்கட்டுமென்று வைத்துப்போட்டு, அந்த குலூததேசத்து ராஜனாகிய பிருகந்தனையுங் கூட்டிக்கொண்டு, சேனபிந்துவென்னும் ராஜனுடைய தேசஞ்சென்று, அந்த ராஜன் வணங்காமல் எதிர்த்தபடியால் அவனைப் பரிவாரத்தோடு தேசம்விட்டுத்துரத்தி, அந்நகரத்திற் புகுந்து அரண்மனையிலிருந்த சம்பத்தை யெல்லாஞ் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு, அத்தேசத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரியை நியமித்து, அங்கிருந்து வாமதேவமென்னுந் தேசத்தையும் - சுநாமாவென்னும் பர்வதத்தையும் தாண்டிப்போய், உத்தரகுலூத தேசங்களை யடைந்து, அவ்விடத்து ராஜாக்களைவென்று கப்பங்கள் வாங்கி, அந்த ராஜாக்களையுங் கூடவே அழைத்துக் கொண்டு, அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் அப்பிரசித்தங்களாகிய ஐந்து தேசங்களுக்குத் தூதரை யனுப்பிக், கப்பங்க ளழைப்பித்துக்கொண்டு, துவீபப் பிரஸ்தமென்னுந் தேசத்திற்குப்போய் அங்கொரு சேனபிந்துவென்கிற ராஜாவினுடைய பட்டணத்திலே தன் சேனைகளை இளைப்பாறவிட்டுத், தானும் இளைப்பாறி, அந்த வேந்தனால் மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து விஸ்வகஸ்வனென்கிற ராஜாவினிடத்திற்குப் போய், அவனோடு யுத்தஞ்செய்துவெற்றிகொண்டு, அவனைத் துரத்தி அவன் நகரத்தைக் கொள்ளையடித்துப், பர்வததேசத்தானாகிய ஒருவனை அவ்விடத்திற்கு ராஜாவாக்கி, உச்சவசங்கேதர் என்று ஏழுகூட்டமா யிருக்கிற க்ஷத்திரியரைச் செயித்துக், காஸ்மீர தேசஞ் சென்று, அத்தேசத்து ராஜாக்களாகிய காஸ்மீரர்களென்கிற பத்துக்கூட்டத்தாரையும்வெற்றிகொண்டு,

உலகமெங்கும் புகழப்பட்ட அத்தேசத்து வஸ்துக்களை விஸ்தாரம் பெற்றுத், திரிகர்த்ததேசம் - கொங்கணதேசம்-இவைகளைச் செயித்து, அனேகம் உயர்ந்த முத்துக்களைக் கப்பம் வாங்கி, அபிசாரதேசத்தைச் செயித்துக், கருசதேசத்திற்குப்போய், அவ்விடத்து ராஜனாகிய உரோசமானனைச் செயித்துச், சிங்கபுறத்திற்குப்போய், சித்திராயுதனென்கிற ராஜாவோடு யுத்தம் பண்ணி அவனைச் சிரச்சேதப்படுத்தி, அவன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து வெகு பரிசுகள் பெற்று, வங்கதேசத்தை யடைந்து, தன்னைக்கண்ட மாத்திரத்திலே அந்த வங்கதேசத்து ராஜன் வெகு மரியாதையோடு கொணர்ந்துகொடுத்த கப்பத்தை யங்கிகரித்துப், பாக்லீகதேசம்போய் அவ்விடத்து ராஜனுடனே யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்க, அவனும் மகாபலவானாகையினாலே சைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து மகாபராக்கிரமத்தோடும் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தான்.

அந்த ராஜனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் இரட்டைத்தேர்ச் சண்டைநேரிட, இவன் பாணங்களை யவன் தடுக்கிறதும்-அவன் பாணங்களை இவன் தடுக்கிறதும் - சமயம்பார்த்து இவன் தேரை யவன் பின்னேடைச்செய்கிறதும் - அவன் தேரை இவன் பின்னேடைச் செய்கிறதும் - வில்லை வளைக்கிறதும் - நாணியேறிடுகிறதும் - அம்பெடுக்கிறதும் - தொடுக்கிறதும்- எய்கிறதும் - இவையெல்லாம் எப்போதும் அப்படியப்படியே இருப்பதுபோலக் காணப்படும்படி விசித்திரமாகச் சிலநேரம் விற்சண்டை செய்து, முறையே கத்திச்சண்டை ஈட்டிச் சண்டைகளுஞ்செய்து, இவ்விதமாக நெடுநேரம் யுத்தம் புரிந்தும் வெற்றிகாணுமலிருக்கப், பற்குனன் பிரளயகாலத்து அக்கினிபோல் வெகுகோபாவேசமடைந்து, தன்சவுரிய முழுமையும் வருவித்துச் சரமாரி பொழிந்து, பாக்லீகதேசத்து ராஜனை வெல வெலக்கச் செய்தான். இவ்விதமாக வெகு பிரயாசத்தினாலே அந்தராஜனை வெற்றிகொள்ளவே, அவன் இவனுடைய வீரத்தன்மைக்குச் சந்தோஷித்து யுத்தத்தை நிறுத்தித், தன்மாளிகைக்கு அர்ச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டுபோய் மரியாதை செய்து வெகு திரவியங்களைக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அர்ச்சுனன் வெகு சந்தோஷத்துடனே அந்த ராஜாவைச் சேனைகளோடு அழைத்துக்கொண்டு, தாததேசத்தார்-சிங்கதேசத்தார்-காமதேசத்தார்-இவர்களையெல்லாஞ் செயித்து வெகு திரவியங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, அனேகம் வகுப்பாய்ப் பிரிந்திருக்கிற துருக்கர் தேசங்களுக்குப் போனான்.

அந்தத் துருக்கர்தேசத்தில் வெண்மையாகிய வன்னமும் - தோற்சட்டையும் - தாடிகளுமுடைய ராஜாக்கள் யாவரும் அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே பயந்து, தங்களுக்குண்டாகிய திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து பணிய, அர்ச்சுனன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ராச்சியத்திலேயிருந்துசெவ்வையாய் அரசாட்சி செய்துவரும்படி திட்டஞ் செய்து, அதற்குச் சமீபமான கிராததேசத்திற் சென்று, அவ்விடத்திய ராஜாக்கள் கர்வத்தினாலும் அகங்காரத்தினாலும் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தபடியால் அவர்களையும் அவர்களுடைய சேனாபரிவாரங்களையும் தலையறுத்து, அவர்கள் பொக்கசத்தை யெல்லாங் கொள்ளையிட்டு, அங்கிருந்து சமுத்திர வோரத்திலிருக்கும் ஓர் மிலேச்சதேசத்திற்குச்சென்றான். அவ்விடத்திய ராஜாவாகிய ரிஷிகனென்கிறவன் வெகு சேனைகளோடுங்கூடி யுத்தத்திற்குவர, அருச்சுனனும் தன் சேனைகளைச் சித்தம்பண்ணிக்கொண்டு பயங்கரமான யுத்தஞ்செய்தான். இவ்வாறு இருவருக்கும் நெடுநேரம் யுத்தம் நடக்கவே, ரிஷிகனுடைய சேனைகள் வெகுவாய் மடிந்துபோயின. அதுகண்ட அந்த மிலேச்சராஜன் மனந்தளர்ந்து, சிநேகம்பண்ண மனதைக் காட்ட, அர்ச்சுனன் அப்படியே யங்கிகரித்து, அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட கிளியின் வயிறுபோற் பச்சைநிறமுள்ள சில குதிரைகளையும் - மயில் வன்னமுள்ள சில குதிரைகளையுங் கைக்கொண்டு, இமயமலையின் சமீபத்திற்குவந்து, தன்சேனைகளை அவ்விடத்தில் நிறுத்தி, அதுவரைக்கும் சம்பாதித்த திரவியங்களை அவர்களுடைய காவலில் வைத்துச், சிலசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சுவேத பர்வதத்திற்குப்போய், அவ்விடத்திலிருந்த துஷ்டராஜாக்களை வெற்றிகொண்டு, இமயமலை தாண்டிக் கிம்புருஷபர்வதஞ்சென்று, அப்பர்வதத்திலிருந்த இட்சுவாகுவமிசத்து ராஜனோடு கொடிய போர்செய்து அவனைச் செயித்து, அவன் கொடுத்த பொருள்களை அவனிடத்திலேயேவைத்து, அங்கிருந்து ஹாடக மென்னுந் தேசத்திற்குப்போய், அவ்விடத்திற் குகியகர்யென்கிற தேவசாதியாரோடு நெடுநேரம் போர்செய்து, பின்பு நல்ல வார்த்தைகளாலே யவர்களைச்சுவாதீனம்பண்ணி, வெகுபொருள்களைக் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு, மானசமென்கிற தேவமடுவினருகிற்சென்று, ரிஷிகுலியரென்றும்-ஹாடகரென்றும் - பேர்பெற்ற சாதியாரிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, கெந்தர்வரிருக்குந் தேசத்திற்குப் போய் அவர்களோடு வெகு சண்டைசெய்து செயித்து, அநேகந்திரவியங்களையும்-தித்திரி என்கிற பட்சியின் வன்னத்தையுடைய சிலகுதிரைகளையும்-தவளையின் கண்போன்ற கண்ணையுடைய சிலகுதிரைகளையும்-மற்று மனேக வஸ்துக்களையும் பெற்று, ஹேமகூட பருவதத்திற்குப் போய்ச் சேனைகளையிறக்கி இளைப்பாறி, ஹரிவருஷமடைந்து, அதில்வெகு சவுக்கியத்திற்கு ஏதுவாகியும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாகியும் அழகாகியுமிராநின்ற-மடுக்கள்-ஆறுகள்-மலைகள்-தோப்புகள்-முதலானவைகளைக்கண்டுகளித்து, சவுந்தரியமுள்ள ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையும்பார்த்து ஆச்சரி

யப்பட்டு, சயபயங்களாலே யவர்களைச்சுவாதீனம்பண்ணி, அநேகந்திரவியங்களையுங் கிரகித்து மகாசந்தோஷத்தோடு இளாவிருதவருஷத்திற்குப் போனான்.

அவ்விடத்தில் தேவர்களுடைய வீடுமுதலானவைகளைக்கண்டு ஆச்சரியத்தையும் பயத்தையுமடைந்து, அவர்களை மிகவும் வணக்கத்துடனேகண்டு, ஓ மகானுபாவர்களாகிய புருஷர்களே! என்தமயனாராகிய உதிஷ்டிரமகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ்செய்ய யத்தினப்பட்டிருக்கிறார். அசனாலே நான் வடதிசையிலுள்ளராஜாக்களைச்செயித்துக் கப்பம்வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். நீங்களும்தயைசெய்து ஏதாகிலுங் கப்பம் போற்கொடுத்து அக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றுகேட்க, அவர்கள் இவனிடத்திற் பிரீதிசெய்து, பூலோகத்திற்கிடையாத உத்தம ரத்தினபரணங்கள் - வஸ்திரங்கள் - முதலானவைகளைக் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு, மேருவுக்குப் பிரதக்ஷணமாய் வடக்கேபோகவேண்டுமென்று புறப்பட்டு, அவ்விளாவிருத கண்டத்தின் அழகைப்பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டே சுத்தப் பொன்மயமாகிய பலரத்தினங்கள் நிறைந்த தாழ்வரைகளோடுகூடி வெகு அழகாகிய சோலைகள்சூழ்ந்து அக்கினிபோல் வெகுபிரகாசம்பொருந்திப் புண்யவான்களுக்கேயன்றி மற்றவர்களாற் பார்ப்பதற்குமரிதாகிய பெருமையுள்ளதாய், இவ்விதமாகிய தென்று நிதானிக்கக்கூடாமற்பலமும்-மகிமையும் - அழகும் - காந்தியும் - பொருந்திய பலவகைப்பட்சிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் மிருகசஞ்சீவினி - விசல்லியகரணி - முதலாகிய ஔஷதிகளால் விளங்கித், தேவர் - கருடர் - கந்திருவர்-முதலானோருக்குப் போகஸ்தானமாகி, அவர்கள்செய்யாநின்ற நாட்டியம்-கீதம்-போசனம்-போகம்-இவைகளாற் பஞ்சேந்திரியங்களையுங் கவர்ந்துகொள்ளத் தக்கதாகிய சுவர்ன மயமாய்விளங்கு மகாமேருவென்கிற பருப்பதத்தைக் கண்டான்.

அம்மாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கிப்பிரமித்து ஸ்தம்பித்து, அந்த மகாபருவதத்தினின்றும் பெருகாநின்ற ஜம்பூ நதியையும்-அதின்கரையி லிருக்கும் உத்தியான வனங்களையும்-அதில்வாசம் பண்ணுநின்ற சித்தபுருஷரையும்கண்டு, அவர்களுககுத் தான்வந்தசேதியை வணக்கத்தோடு தெரிவித்து, அவர்கள் தயைசெய்து கொடுத்த ரத்தினம் முதலானவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, கந்தமாதன பர்வதத்தைக்கடந்து, மறுபடி இளாவிருத கண்டத்திற்கு வந்து, மேருபர்வதத்தி னுணியி லிருக்கிற நாவல்மரத்தின் பழங்கள் கீழே வீழ்ந்து நசுங்கி அவைகளின் இரசம்ஜம்பூநதி என்கிறபேரோடுபெருகிவருவதையும், அந்தரசம்பட்டபூமியெல்லாம் ஒப்பற்ற தங்கமாகிறதையும், அத்தங்கத்தினாலாகிய பணிகளைச் சித்தபுருஷரும் சித்த ஸ்திரீகளும் தரித்துக் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கி அவ்வாற்றின் நீரைக்குடிப்பதினால் தேகத்தில் இளைப்பு - மூப்பு-தளர்ச்சி - வேர்வை - முதலிய துன்பங்களில்லாமற் காந்தியும் - சுகந்தமும் . பொருந்தி யிருப்பதையும், அந்நாவல்மரத்தி னிழலிலே அனேகமாயிரம் முனிவர் சஞ்சலமின்றித் தவஞ்செய்துகொண் டிருப்பதையும், நிர்மலமாகிய அவ்வாற்றின் ஜலத்திற் பொற்றாமரைகள் மலர்ந்திருக்க-அவைகளின் தேனைக்குடித்துக் களித்து ஒலித்துக்கொண்டு சுழன்றுவராநின்ற வண்டுகளைக்கண்டு நயந்து மிகவுமசையா நின்ற கண்களோடு கணவருடன் பிணக்கமுற்ற மாதர்கள்வலுவிற் கணவரைத்தழுவ - அதனாலவர் பேரானந்த முற்று அவ்வண்டினத்தைத் துதிப்பதையும், சுவாணமயமாகி வெகு விசித்திரமாகத் தளிர்த்துப் பூத்துப் பழுத்துப் பரந்துவிளங்காநின்ற சோலையின் ஓர்புறத்தில்-மரத்தினிழலில் மாதர்மடிமேல் ஆடவர் படுத்துக்கொண்டு கிளைகளிலிருந்து கொஞ்சாநின்ற கிள்ளைகளின் மொழிகளைக்கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு நகைத்துக் கொண்டிருப்பதையும், மற்றோர்புறத்தில் ஊடலுற்ற நாயகிகளைப் பலவிதங்களினால் நாயகர் சமாதானப்படுத்திக் கெஞ்சுவதையும், இன்னுமோர்புறத்தில் தேவர்கள்சபைசேர்ந்து கந்திருவர்பாட அப்சரமாதராடவேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதையும், பின்னுமோரிடத்தில் தேவகணங்கள் கள்ளுண்டுகளித்து ஒருவரோடொருவர் போர்செய்துவைது அழுதுபிதற்றிக் குதித்து நிற்பதையும், ஒருபக்கத்தில் மகாதபசிகள் சொல்லு முபதேசங்களைப் பத்தியுடன் சிலர் கேட்டுக்கொண் டிருப்பதையும், மற்றொருபக்கத்திற் கொடிகளுஞ் செடிகளும் படர்ந்த மண்டபங்களிற்புகுந்து காமநூலிற் சொல்லியபடி பலவிதகரணங்கள்செய்து ஸ்திரீகளும் புருஷரும் போகித்துக்கொண்டிருப்பதையும், விசித்திரமாகபக்ஷிகள் கூவுகிறதையும், இப்படிப்பட்டபலவேடிக்கைகளையெல்லாம்பார்த்துக்கொண்டே மந்தரபருவதத்தினிடத்துக்குவந்து, அதனருகிற் பெருகாநின்ற சைலோதை என்கிறநதியின் கரையிலிருக்கும் மூங்கிற்காட்டைக்கண்டு, அவ்விடத்திலிருந்த - காஷர் - சாஷர் - நத்யோதர் - பிரவதசர்-தீர்க்கவேணுகர் - பசுபர் - குளிந்தர் - டங்கர் - பரடங்கணர் - என்கிற மகாவீரராகிய ஜாதியாரை வெற்றிகொண்டு வெகுபொருள்களைச் சம்பாதித்து, மாலியவத் பருவதம் - நீலபருவதம் - சுவேத பருவதம்-முதலாகிய விடங்களுக்குப் போய் அவ்விடத்தினரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிக் கொண்டு, சிருங்கிஎன்கிற பருவதத்தைத் தாண்டிங், குருவருஷத்திற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த கந்திருவர் - கின்னரர் - முதலிய பேர்களிடத்திற் சுவர்ணமயமாகிய மான்தோல்முதலான வெகு பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டு, அப்பாலும் போகவேண்டு மென்னு மனமுடையவனாக விருந்தான்.

இக்கருத்தை யவ்விடத்திற் சுவர்க்கத்துக்குப் போகும்வழியி லிராநின்ற காவற்காரரறிந்து, அவனை

76

நோக்கிக் கொஞ்சங் கோபத்துடனே சொல்லியதாவது-ஓய் அர்ச்சுனமகாராஜனே! இதோநாங்கள் காவல்கொண்டிருக்கின்ற இந்தத்தேசம் உத்தரகுருவென்றுசொல்லப்படும். இதில் மனுஷியாள் பிரவேசிக்கக்கூடாது. இதுவரையில் நீவந்ததே அதிசயம் இனிமேற்போக யத்தனப்படுவது தகாது. அசாத்தியமாகிய காரியத்தை யத்தனித்து அவமானப்படாதே, எதுவரையில்மனிதரிருக்கிறார்களோ அதுவரைக்குந்தான் மனுஷியலோகம். அதற்கப்பால் மனுஷிய கந்திருவர் முதலானோ ரிருக்குமிடமும் அத்துடன் சேர்ந்ததுதான். அப்பால் தேவபூமி. ஆகிலும் நீ மகாநுபாவனுகையால் இதுவரையில் வந்தாய், இனி உத்தரகுருவில் எங்கள்வார்த்தையைக் கேட்காமற் பிரவேசிப்பாயேயாகில், அவ்விடத்தில் ஒருவரையுங் காணமாட்டாய், உன்கண்களுக்குப் பாழாகத்தோற்றும், அன்றியும் நீ மறுபடி திரும்பிப்போவதுவருத்தமாகும். ஆகையால்நீயேன் பிரயாசைப்படுகிறாய்? இவ்வளவு நீ ஜயித்துவந்ததற்காக மிகவுஞ் சந்தோஷப்படுகிறோம். உன்னிடத்தில் எங்களுக்கு ஒருவித ஆசையுண்டாயிருக்கிறபடியினாலே, நீவந்த காரியத்தைச்சொன்னால் அதை நிறைவேற்றுகிறோமென்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் கைகூப்பி அந்தத் துவாரபாலகரைப் பார்த்து; ஓ துவார பாலகரே! நான் தேவர்களினுடைய கட்டளையை மீறி நடப்பவனல்லேன் நீங்கள் இவ்வளவு சொல்லியதினால் மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. நான்வந்தகாரிய மென்னவென்றால் - என் தமயனாகிய உதிஷ்டிரர் இராஜசூயயாகத்திற்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறார். அதற்காகத்தான் இவ்வளவுதூரம் ஜெயயாத்திரைவந்தேன். நீங்களும் தயைசெய்து ஏதாகிலுங் கொஞ்சந் திரவியங்கொடுக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அவர்கள் பலவிதப் பொருள்களைக் கொடுத்தார்கள். அர்ச்சுனன் அருமையாகிய அப்பொருள்களைக் கைக்கொண்டு, சந்தோஷத்துடனே தெற்கே திரும்பி, அந்தத் தேவபூமியெல்லாந் தாண்டி, முன்னேஜயிக்காம லிருந்த புளிந்தர் - புல்க்கசர் - ஹூணர் - ஆபீரர் - கஷர் - மகாயவனர் - மிலேச்சர் - முதலாகிய பலரையும் கொடியயுத்தஞ்செய்துஜயித்து, வெகுதிரவியங்களைக் கப்பமாகப்பெற்று, இப்படியே வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டி வரும்படி யவர்களுக்குத் திட்டஞ்செய்து, முன்ஜயித்த அனேகம் பூபாலருக்கும் அவ்வாறாகவே கப்பங்கட்டிவரும்படி துள்ளுச்சீட்டனுப்பி, இமயமலையின் சமீபத்தில் வைத்திருந்த சகல சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு, கப்பமாகவும் பரிசாகவும் பெற்றயானைகுதிரை முதலானவைகளையும்-சுவர்ணம் இரத்தினம் முதலானவைகளையும்-சாயவைத்துக்கொண்டு, தனது இஷ்டருஞ் சேனைகளும்சூழ, ஜயபேரிகளும் - கட்டியங்களும் - பலவித வாத்தியங்களுமுழங்க, ஜயக்கொடிகள் ஆகாசத்திற் பறக்கப், பட்டணத்துச் சனங்களெல்லா மெதிர்கொண்டுவந்து கொண்டாட, இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தான் ஜெயவிஜய காண்டீபனாகிய அருச்சுன மகாராஜன்.

வீமன் இந்திர திக்குவிஜயம்.

கேளும்ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அர்ச்சுனன் வடதிசைக்கு எப்போது புறப்பட்டானோ? அப்போதே வீமசேனனும் ஒரக்ஷோகிணி சேனையுடனே கிழக்குத்திக்கைக் குறித்துப் புறப்பட்டு, வழியில் அனேகங்காடுகள்-மலைகள் - நதிகள் - இவைகளைத்தாண்டி, அவ்விடத்துராஜாவாகிய உரோசமானனென்கிறவனை செயித்துக் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு, பாஞ்சாலதேசஞ்சென்று, மாமனாராகிய பாஞ்சால ராஜனைக்கண்டு பணிந்து வந்தகாரியத்தைச் சொல்ல, அவன் அப்படியே கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தாலும் அக்குடும்பத்தைச்சேர்ந்த பலரும் அதற்குச் சம்மதிக்காமையினாலே அவர்களுக்கு வெகு சமாதானங்கள் சாற்ற, அதனாலுஞ் சிலர் ஒத்துக்கொள்ளாம லிருக்கக்கண்ட வீமன் தனதுபராக்கிரமவலிமையினால்நயபயமுறுத்த, அந்நயபயங்களாலே பாஞ்சாலர்யாவருஞ்சம்மதிப்பட உடனே கப்பம்வாங்கி அந்தப்பொருள்களை யவ்விடத்திலேயேவைத்துச், சிலபாஞ்சாலரையுங் கூட்டிக்கொண்டுவிதேகதேசஞ்சென்று, மிதுலையென்கிறமகாநகரத்திற் பிரவேசித்து யுத்தபேரிகையடிக்க, அதுகண்ட அந்தவிதேகராஜன் வந்து வீமனோடு சினேகஞ்செய்து வெகுபரிசுகள்கொடுத்து, அவைகளையுமங்கேதானே வைத்துப்போட்டு தசார்ண தேசத்துக்குப் போனான்! அந்தத்தேசத்தில் என்றும் வற்றாத நதிகளோடு ஏரிகள் முதலாகிய பத்துவித சலாதாரங்களிருப்பதினாலே, அத்தேசத்திற்குத் தசார்ணமென்று பேருண்டாயிற்று. அத்தேசம் இப்படிப்பட்ட நீர்வளப்பத்தினாற் கொஞ்சம் நிலங்கூடப்பாழில்லாமற் பலவிதப் பயிர்களேறிச் செழித்திருக்கும், அன்றியும் இருண்டசோலைகள் பலவுஞ்சூழ்ந்து, இசையாய்க்கூவுகின்ற பட்சிகள் பொருந்தித், தேசமெங்கும்பிர்மோச்சவம்போற் பிரகாசித்திருக்கும். அத்தேசத்துச் சனங்கள் சகலபோக பாக்கியங்கள்பெற்று, ஒரு குறைவுமின்றிச்சந்தோஷத்துடன் சதாகாலமும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்படிக்குச் சகலவிதச் சிறப்புகளாலு மேன்மைபெற்று விளங்காநின்ற தசார்ணதேசஞ் சென்று, அதின்வளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே தசார்ணநதியின்கரையில் வெள்ளி மலைகள்போன்ற மெத்தைவீடுகளின் வரிசைகளாலும் - இருபுறங்களு மலங்காரம் பொருந்த ஒழுங்காக வைத்திருக்கும் பூஞ்சோலைகளாலும் - அழகியசாலைகளாலும் பிரகாசித்து, மேடுபள்ளங்களில்லாமல் மெதுவாகியும்-அழுத்தமாகியும்-மணல்களோடுங் கூடி நீண்டும் பரந்துமிராநின்ற பல வீதிகளுள்ளதாய், அழகிலும் - செல்வத்திலும் - சா

தூரியத்திலும்-கல்வியிலும்-அதிகப்பட்ட ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் நித்திய மகிழ்ச்சியுடன் ஒருவரோடொருவர் இடைவிடாத அன்புகூர்ந்து விநோதமாய் விளையாடிக் கொண்டிருக்கப்பெற்றுக், கடல்போற் சகல பதார்த்தங்களுஞ் சம்பூரணமாய் விற்கின்ற கடைத்தெருக்களோடுங் கூடி, மேலாகிய சவுக்கியங்களுக்கெல்லா மிடமாயிருக்கின்ற மதுமதியென்கிற பட்டணத்தைக் கண்டுகளித்து, தன்சேனைகளை யவ்விடத்திலே இறக்கி வியூகங்கட்டி யுத்தசன்னதைப் படுத்தி ரணபேரிகை யடிக்கவே: முன்னே கங்கை பின்தொடர்ந்துவரப் பகீரதன் வருவதுபோற் சைனிய வெள்ளம் புரண்டுவர வீமசேனன் வருகிறானென்பதைக்கேட்ட அப்பட்டணத்து ராஜனாகிய சுவர்மாவென்கிறவன் அந்த ரணபேரியின் சத்தமுங்கேட்ட மாத்திரத்தில் தன்சேனைகளைச் சித்தப்படுத்திப், பட்டணம்விட்டு வெளியில்வந்து, வீமனையும் அவன் சைனியத்தையுங்கண்டு உச்சாகத்துடனே யுத்தஞ் செய்யும் அபிப்பிராயத்தைக் காட்ட, அம்மாத்திரத்தில் இருவருக்கும் பலமான யுத்த முண்டாயிற்று.

அந்த யுத்தத்திற் பாண்டவச் சேனாபதியாகிய வொருவன் தசார்ணசேனையிற் பிரவேசித்துக் கலக்கியடிக்க, அந்தச் சைனியம் அல்லோல கல்லோலமாய் அலைவதைக் கண்ட தசார்ணசேனாபதி வெகுகோபங் கொண்டு, பொங்கிவருஞ் சமுத்திரத்தை யணைபோட்டுத் தடுத்தாற்போல் தன் புஜபல சாமர்த்தியத்தினாற் றடுத்துச் சிங்காநாதஞ்செய்தான். அதைப் பொறாமற் பாண்டவச் சேனாதிபதி யெதிர்க்க, அவ்விருவருக்கும் இரண்டு மதயானைகளுக்கு நேரிட்ட யுத்தம்போற் கொடியயுத்தம் நேரிட்டது. அப்போது இருதிறச் சேனைகளுந் தங்கள் தங்கள் சேனாதிபதிகளைச் சூழ்ந்து நின்று தைரியமா யுத்தஞ் செய்தார்கள் அந்த யுத்தத்தினாலே தசார்ணசேனையில் வெகுவாய்ச் சேதம் நேரிட்டது. அதனாலே தசார்ணசேனாபதி மிகுந்த பொறாமையுற்று, நெருங்கியிருந்த மரங்களைப் பெருங்காற்றுப் பிரவேசித்து முறித்துத் தள்ளி வெட்டவெளி யாக்குவதுபோற் பாண்டவச்சேனைகளை முறித்துத்தள்ளி முடுக்கப் பார்த்தான். அப்போது பாண்டவச் சேனாதிபன் தன்னிரத்தை விரைவில் நடத்திச் சங்கம் பூரித்துச் சிங்கநாதஞ் செய்து, வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு நாணோசை கொண்டு, பத்தம்புகளைத்தொடுத்து, ஓரம்பினால் நாணையறுத்து ஈரம்புகளினாற் சாரதியையடித்து, மூன்றம்புகளினாற் குதிரைகளைத் துளைத்து, நான்கம்புகளினால் ரதிகனையும் மார்பிற்பொத்தினான். இப்படி செய்யவே தன்சாரதி விடவிடத்து மூர்ச்சை யடையக்கண்ட அந்தரதிகன் தன்ரதத்தைப் பின்னே போக்கிச், சாரதிக்கு மூர்ச்சைதெளிவித்து. வேறுநாணியை வில்லிற் கட்டி, மறுபடியும்வந்து வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்துப், பாண்டவச் சேனாதிபதியின் குதிரைகளைக் கழுத்தறுத்துச், சாரதியையும் மார்பைப் பிளந்து வில்லையொடித்து அட்டகாசஞ் செய்யும் போது; பாண்டவச்சேனையில் ஒரு ஹாரபாரமும்-தாசர்ணச் சேனையில் ஒரு கோலாஹலமு முண்டாயிற்று.

அதனாலே அந்தப் பாண்டவச் சேனாபதி மனம் பொறாமல் தேரைவிட்டுக் குதித்து, கத்தியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தசார்ண சேனாபதியின் தேரின் மீதிற்பாய்ந்து, சாரதியையுங் குதிரைகளையும் வெட்டிக், தேரின் சிகரங்களையுந் துணிகளையுந் துணித்து வில்லை யொடித்து ரதிகன்பேரிற் பாய வரும்போது; அச்சேனாபதியின் உதவித்தலைவர் ஒரு நொடியில் வேறு ரதங் கொணர்ந்து, அவனை யத்தேரின்மேலேற்றித் தாங்கள் சூழநின்று, பாண்டவச் சேனாபதியை வளைத்துக்கொண்டு, அவன் கத்தியைப் பிடுங்கிப் பத்திரமாய் அவனையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ள யத்தனப்படுகையில்; அச்சேனாபதிமனந்தளராமல், அங்கே விழுந்திருந்த ஓர் தேரினிரிசியை யெடுத்துச் சுற்றிச் சூழவிழுந்த பேர்களைத் துரத்த ; இதைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த வீமசேனன் - ஓ! ஓ! நமது சேனாதிபதி அபாயத்திலகப்பட்டுக் கொண்டானென்று நினைத்து நான்குவீரரை விரைவிலனுப்ப; அவர்கள் ஓடோடிவந்து சரமாரிபொழிந்து, சூரியன் மேகங்களைக் காய்வதுபோற் காய்ந்து சேனைத்தலைவனை மற்றொரு தேரிலேற்ற; மறுபடியும் இருபக்கத்து வீரர்களுக்குங் கொடிய யுத்தமுண்டாகி, அங்கங்களும் ஆயுதங்களும் மிதக்கச் சில உதிரவாறுகளுண்டாயின. அந்தக் கொடிய சண்டையில் தசார்ண சேனாதிபன் சண்டமாருதம்போற் பராக்கிரமித்துக் கணைகளைப் பொழிந்து, சேனைகள் விலகியோடும்படி யடித்து, உதவியாகவந்த நான்குவீரர்கள் தலையை யறுத்து, அப்பாண்டவசேனா நாயகனது தேரின் குதிரைகளையும் பாகனையுங் கொன்று, இருபது பாணங்களை யவன் மார்பிற் பிரயோகித்து மூர்ச்சிக்கச்செய்ய; அச்சேனா நாயகன் ஒரு முகூர்த்தகாலம் மூர்ச்சையோடிருந்து தெளிந்து, கத்தியைக் கையிலேந்தித் தசார்ணசேனா நாயகன் தேரையும் குதிரைகளையும் சாரதிகளையுஞ் சூரணஞ்செய்து, அவனையும் ஆயுதசூனியனாக்கிக் கவசத்தைப் பிளந்து சிங்கநாதஞ் செய்தான்.

அதுகண்ட அந்தச்சேனாபதியும் கீழேகுதித்துக் கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டுவர, இருவரும் சில நேரம் கத்திகளாற் சண்டைசெய்யு மளவில், சமயம் பார்த்துப் பாண்டவச் சேனாபதி எதிரியின் சேனாபதியைப் பிடித்துக் கீழேதள்ளித், தன் கத்தியினால் ஆட்டைக் கழுத்தறுப்பதுபோல் அறுத்தான். அதனாலே தசார்ணசேனைகள் துக்கப்படுவதையும்-பாண்டவச்சேனை களித்திருப்பதையும் - அந்தத் தசார்ண தேசாபதியாகிய சுமர்ம்ம மகாராஜன் பார்த்து, தன் சேனாபதி இறந்ததைக்குறித்து மனதில் துக்கமும் கோபமும் மிகுந்துவளர, வீமசேனனோடு செய்து

கொண்டிருந்த யுத்தத்தைவிட்டுத், தந்திரமாய் அவனது சேனாபதிமேற் பாய்ந்து, தன்சேனையை நாசஞ்செய்த விடத்திற்குவந்துநின்று, பத்து பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனை வெறுங்கையனாகத் தரையில் நிறுத்த; அந்தச் சேனாபதி ஓர் கதாயுதத்தை யேந்திவர, தசார்ணராஜன் அந்தக் கதாயுதத்தோடு அவன் கையைத் துணிக்க; அவன் மற்றொருகையா லந்தக் கதாயுதத்தை யெடுத்து வெகுதீரத் தனமாக எதிர்க்க, அந்தக் கையையு மவ்வரசன் துணிக்கவே அச்சேனாபதி கீழேவிழுந்துவிட்டான்.

வீமசேனன் அதுகண்டு, அவன் செய்த தந்திரத்தினாலே வெகுகோபமும் பொறாமையுங்கொண்டு, வேறு சேனாபதியைநியமித்துத், தன்சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு சத்துருவிருக்கிற விடம்வந்து, கைகளறுந்துவீழ்ந்த தன் சேனாபதியைத்தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்து, அவனுக்குக் காயங்கட்டும்படி கூடாரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, வில்லைவளைத்துப் பாணங்களை வருஷித்துச் சத்துருவின் சேனையாகிய பெருங்கடலைக்கலக்கித் தசார்ணராஜனை யெதிர்த்தான். அப்போது இரண்டு ராஜாக்களுக்கும் துவந்துவ யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்படி நெடுநேரம் யுத்தமாகும்போது இருவரும் இளைக்காமலும் பயப்படாமலுமே யுத்தஞ்செய்தார்கள். இப்படியிருக்க, அவ்விருராஜாக்களும் ஒருவர்க்கொருவர் தேர்-குதிரை-சாதி-முதலானவைகளை நாசஞ்செய்துகொண்டு, கதாயுத்தஞ்செய்யக்கருதித் தரையிற் குதித்து யுத்தஞ்செய்ய யத்தினப்பட்டார்கள். அப்போது வெகுகாலம் யுத்தம் நடந்தும் ஜயாபஜயங்கள் காணப்படாம லிருக்கவே, வீமசேனன் சத்துருவின் பராக்கிரமத்தையும் சாமர்த்தியத்தையுங் கண்டு, மனதில் மிகவும் மதிப்புகொண்டு பின்னிடாமலே யுத்தஞ்செய்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் அந்தச் சுவர்மன் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டடிக்கவர, வீமன் லாவகத்தினால் தன் தண்டாயுதத்தினாலே அவனைக் கீழேவிழச்செய்ய, அவன் பின்னிடைந்து மற்றொரு தேரின் பேரிலேற, அவ்வளவுக்குள்ளே வீமன் தன் கதாயுதத்தினால் எதிரி சேனையையெல்லாம் இருந்தவிடந் தெரியாமல் நாசஞ்செய்ய, அதுகண்டு கோபமடைந்து வந்து ரதாரூடனாக எதிர்க்கவே, வீமனும் வேறு ரதத்திலேறி வந்தான்.

இப்படி சிலநேரம் சண்டை நடந்தபின்பு, அந்தச் சுவர்மனானவன் வீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தை இனிச் சகிப்பது வருத்தமென்று நினைத்து அவ்வீமசேனனைப்பார்த்து, ஓ ராஜனே! நீர் மகாசூரனானதால் உம்மோடு சிநேகிக்க மனமுள்ளவனாயிருக்கிறேனென்று சொல்ல, வீமனும் அப்படியே யங்கீகரித்து யுத்தத்தை நிறுத்திச் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு, மதுமதி பட்டணத்திற்குப்போய் அந்த ராஜாவினாலே கொண்டாடப்பட்டு, அவன் கொடுத்த கப்பங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவனைத் தன் சேனைகளுக்குத் தலைவனாகவிருக்கும்படிசெய்து, அவனுடனே புறப்பட்டுப் பின்னுங் கிழக்கே சென்றான். அவிடத்தில் அபரரோசமான னென்கிற ராஜாவை யெளிதில் வென்று, புளிந்தநகரத்திலிராநின்ற சுகுமாரன்-சுமித்திரன்-என்கிற இருவரையும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, சேதிதேசஞ்சென்று, அவ்விடத்து ராஜனாகியும் தனக்குச் சிறியதாயார் மகனாகியுமிராநின்ற சிசுபாலன் பட்டணத்திற்குப் போனான். அந்தச் சிசுபாலன் வீமசேனன் வருகிறசேதிதெரிந்து, மந்திரி முதலான பேர்களுடன் எதிர்கொண்டுவந்து, வீமசேனனைக்கண்டு சந்தோஷித்து ஏதிப்படி வந்த காரியஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, வீமசேனன் தருமபுத்திரமகாராஜன் இராஜசூயஞ்செய்ய ஆரம்பித்து ராஜாக்களைச் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கி வரும்படி தம்பிமார் நால்வரையும் நாலுதிக்குகளிலும் அனுப்பியிருக்கிற சங்கதியை யவனுக்குத் தெரிவிக்க, அதுகேட்டுச் சிசுபாலன் மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்றென்றுசொல்லி வீமசேனனைத் தன் பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வெகுவிநோதமாய் விருந்துசெய்து பலவித ரத்தினாபரணங்கள் முதலாகிய வஸ்துக்களைக் கொடுக்க, வீமன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே ஒருமாதமிருந்து, பின்பு அவனிடத்தில் விடைபெற்று குளிந்த நகரத்திற்குப் போனான்.

அந்தக்குளிந்த நகர்க்குரிய சிரேணிமானென்கிற அரசனிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, கோசலதேசமடைந்து, தக்ஷணகோசலாதிபதியாகிய கௌசலிய னென்கிறவனோடும்-உத்தரகோசல தேசத்தில் அயோத்தியா நகரத்திலிருந்த தீர்க்கப்பிரக்கியனென்கிறவனோடும்-வெகுயுத்தங்கள் செய்து அவர்களைச் சுவாதீனப்படுத்திக், கோபாலனென்கிற அரசனையும் மல்லராஜனையுஞ் செயித்து, இமயமலையின் கீழ்ப்புறத்தில் மலைச்சால்களிலிருந்த மகாசூரர்களை வென்று கப்பங்கள்வாங்கிக், குந்தள தேசத்திற்குப் போய் குக்ஷிமானென்கிற பருவதத்தில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த சிலவீரரைச் செயித்துக், குந்தளராஜனையுங் கீழ்ப்படுத்திக் கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்த மகாசூரனாகிய சுபந்து வென்கிறவன் வணங்காமையாலே அவனோடு யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்து, அவன் சேனைகளைத் தொம்சஞ்செய்து, அவ்வரசனைக் கைப்பிடியிற் பிடித்து அனேகம் பொருள்களை யவனிடத்திற் கப்பமாகப் பெற்றுக் கொண்டு, சுபாரிசுவமென்கிற பருவதத்திற்குச் சென்று, அதிலிருந்த சுதனென்கிறவனைச் செயித்து, அவனுக்குட்பட்டிருந்த அனேக வரசரையும் வென்று வெகு திரவியங்களைக் கவர்ந்து, மச்சியதேசம்போய் அவர்களையும் வெற்றிகொண்டு, பின்பு மாளவராஜாவையும்-கயாராஜாவையும்-பெரிய ஆரணியத்திலிருந்த கிராத ராஜாவையும்-பிருங்கனென்கிற வேடராஜாவையும்-மணிமாலனென்கிற அரணியதேசத்து ராஜாவை

யுங்கீழ்ப்படுத்தித், திரண்ட பொருள்களைப் பற்றிக்கொண்டு அத்தகசூதனாம் மல்லர்-சருமகர் - வருமகர்-என்கிற க்ஷத்திரியரைப்போரில் தோற்கச்செய்து, சமீபத்தில் எழுவகுப்பாயிருந்த கிராதகதேசங்களுக்குத் தூதரையனுப்பிக்கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு சிம்மம் - பிரசிம்மம் - சமக்ஷம் - என்கிற மூன்றுதேசங்களிற் புகுந்து, அவ்விடத் தரசர்களி னின்றும் வெகுதனங்களைச் சம்பாதித்து, மககதேசத்திற்குப்போய், அத்தேசத்தின் எல்லையிலிருந்த தண்டன்-விதண்டன்-என்கிற இருவரையுந் தனது பராக்கிரமவிருதினாலேயே கீழ்ப்படுத்திக், கிரிவிரச நகருக்குப்போய் ஜராசந்தன்புத்திரனாகிய சகதேவன் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய்ச் செய்த உபசாரங்களையும்-வெகுமதிகளையும் – சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து, அவனிடத்திற் செலவுவாங்கிக்கொண்டு அங்கதேசத்திற்குப்போய், அதற்கு அதிபதியாகிய கர்னனுக்குத் தான்வந்தசேதி தெரிவித்தான்.

அதுகேட்ட அக்கர்னன் கப்பம்கட்ட மனமில்லாமற் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வர, வீமனும் யுத்தத்திற்கு முனைந்தான். அவ்விருவருக்குமப்போது பயங்கரமாகிய யுத்தம்நடந்தது. பூர்வகாலத்திற் பலனென்பவனுக்கும்-இந்திரனுக்கும் நடந்தயுத்தமும் இதற்கு நிகரல்லவென்று, தேவர்-தானவர் - கருடர் - கந்திருவர் - கின்னரர் - முதலாகிர யாவருந் தங்கள் மனைவிகளுடனே விமானங்களிலேறிக்கொண்டு வேடிக்கை பார்க்க, அரம்பையரெல்லாம் இந்தயுத்தத்தில் நமக்கு நல்லவீரராகிய கணவர் கிடைப்பார்களென்று சந்தோஷமாய்க் கையில் மந்தாரமாலைகளை வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்க, நாரதமகாமுனிவர் நமதுகண்களுக்கு இன்றுதான்பூரணமாகிய உச்சவம்நேரிட்டதென்றுமிக வானந்தமுற்று வீணையைமீட்டிக்கொண்டு காத்திருக்க, சூரியனும் வாயுவும் தத்தம் மக்களைக் குறித்து ஆசீர்வாதஞ்செய்துகொண்டிருக்க, கர்னனும் - வீமனும் - ஒருவரையொருவர் திக்கரித்துப் பேசுதலும் அட்டகாசஞ்செய்தலுமாகித், தாங்கள்கற்ற கல்வித்திற முழுமையும் மறந்துபோயிற்றோ இல்லையோவென்று பரிக்ஷைசெய்கிறவர்போல், வில் - கத்தி - தண்டு - முதலாகிய ஆயுதங்களினாலே சகலவித யுத்தங்களையுஞ் செய்தார்கள். அவ்விருவருடைய சேனைகள் கடல்கலந்ததுபோல் ஒன்றோடொன்று கைகலந்து யுத்தஞ்செய்து; முடிவில் தத்தமரசர் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு இடம் மாறாமல்யுத்தஞ்செய்ய, அவ்வீரரிருவரும் நெடுநேரம்போராடியும் அலுப்பிளைப்புகளில்லாமல் விளையாடுகிறவர்போ லிருந்தார்கள். அந்தச்சண்டையில் வாயுகுமாரன் வாயுபோலவே பராக்கிரமித்து; எதிர்சேனைகளிற் பதினாயிரம் யானைகளையும் - இருபதினாயிரங் குதிரைகளையும் - நாலாயிரம் ரதங்களையும் லக்ஷம் ஜனங்களையும்-மூன்றுதினங்களில்மடித்தான்.

சூரியகுமாரன் சூரியன்போலவே விளங்கி வெவ்விதாகிய அம்புகளினாலெதிர் சேனையில் அனேகங்களைத் தவித்துச் சோரும்படிசெய்தான். ஆகிலும் வீமசேனனுடைய மொறட்டுத்தனமான புஜபலத்தினாலும் கதாபலத்தினாலும் கர்னனுடைய சேனைக்கே மிகுந்த சேதமுண்டாயிற்று.

இவ்வாறாகத் தன்சேனைக்கு நேரிட்ட சேதத்தைப்பார்த்துக் கர்னன் கோபங்கொண்டு, தனதுகாளபிருட்டமென்கிற தனுசிற் பலவகைப்பட்ட பாணங்களை அனேகம் ஆயிரமாகத்தொடுத்து வீமன்தேர் குதிரை - சாரதி - அதிபதி - ஒன்றுந் தெரிய ஒட்டாமற் சாக்கூடமாக நிறைத்தான், பாண்டவவீரனும் அந்தப்பாணங்களையெல்லாந் தன்பாணங்களினால் துணித்துத்தள்ளிச், சூரியன் தன்கிரணங்களினாற் கடலைப் பிளந்துகொண்டு சப்தமாப்பூட்டிய ரதத்தோடு வெளிப்புறப்படுவதுபோற் பளிச்சென்று புறப்படவே, தாமரைமலர்கள்போல் அப்பாண்டவவீரனுடைய சேனாஜனங்களின்முகங்களெல்லாஞ்சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தன. இவ்வாறாக வீமன் சசக்கூட்டினின்றும்நீங்கியதைக்கண்டகர்னன், மறுபடிஅனேகமாயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்தான். அந்தப்பாணவருஷத்தினாலே சேனைகளெல்லாம் பொத்தப்பட்டுக் கண்தெரியாமலுங் மூச்சுவிடமாட்டாமலும் பதைபதைப்புடனே பிரமித்துநிற்க, தேர்க்குதிரைகளும்பின்னுக்குப்போக அதுகண்ட வாயுபுத்திரன்கதையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்றுங் குதித்து, அங்கராஜனுடைய தேரின்கீழ்ச்சென்று, தனதுகதையை யந்தத்தேரின் இரிசியிற்கொடுத்துச் செண்டுபோல் தூக்கியெறியவே, அந்தத்தேரானது மலைகட்குச்சிறகிருக்குங்காலத்தில் உயரப் பறந்தெழுந்தன்மைபோல் ஆகாசத்திற்கிளம்பி, இதென்னவிசித்திரமென்றுபூமியிலுள்ளோரும் வானத்திலுள்ளோரும் ஆச்சரியங்கொள்ளவும். சிலர்பயப்படவும், அந்தத் தேர் விறுவிறென்று சுழன்றுபோவதினால் அதிலிழைத்திருக்கிற பொற்பட்டங்கள்-ரத்தினங்கள்-இவைகளுடைய காந்திகள்சுற்றும் வீசுவதைக்கண்டு, பாதாளத்தி லிருக்கிற அக்கினிதான் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வருகிறதோவென்றுசாரணர்கள்சங்கிக்க, அத்தேரிலிருந்து கீழேவிழுகிறசிவப்புக்கொடிகளை ஆகாயத்தினின்றுங் குறைக்கொள்ளிகள் விழுவதாகவெண்ணி யானைகள் வீறிட்டோட, மனிதர்இது அவசகுணமாதலால்யாருக்குப் பொல்லாத காலமோவென்றுசங்கையுற்றுநிற்க, தேவர்கள் பயத்தினால் ஓடும்போது விமானங்களோடு விமானங்கள்முட்டி உடைந்து ஆகாசமெங்கும் அல்லோலகல்லோலமாகி ஏககாலத்தில் அனேகமாயிரம் பட்சிகள் கூவிக்கொண்டு மூலைக்குமூலை யோடுவது போல் அவ்விமானங்கள் பறப்பதினால் வானமெங்குமிடைவெளி யில்லாமலிருக்க, சேனைகளெல்லாம்

மழைக்காலத்திற் பெருங்காற் றெடுத்தால் அதனாலே பல ஆறுகளிற்பெருவெள்ளங்கள் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு மூலைக்குமூலை சிதறியோடுவதுபோற் பிச்சிக்கொண்டோட, இப்படிக்கெல்லாம் பிரமாதமாய் விபரீதகாலம்போலிருந்தது

இவ்வாறு ஆகாயத்தில் ரதமெழும்பும்போதே கர்னன் சாமார்த்தியத்தினாற் கிரீடமொரு பக்கத்திலும்-உத்தரீயமொரு பக்கத்திலும் ஆயுதமொரு பக்கத்திலும் - விழும்படியாகவே ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மெள்ளக் குதித்து, அக்கிரீடமுதலான வைகளை முன்போலவே தரித்துக்கொண்டு, தைரியசாலிபோல வீமனுக்கு முன்னின்றான். இந்த மருமமறிந்தவீமசேனன்-ஓ கர்ன! நீ வெகுசாமார்த்தியவான்தானென்றுசொல்லிநகைத்தான். அதனாலேகர்னன்கொஞ்சம் லச்சையடைந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசத்திலெறிந்த அந்தரதமானது சாரதியென்றும் குதிரையென்றும் உருளையென்றும் இரிசென்றும் நுகத்தடியென்றும் கொடியென்றும் உருத்தெரியாமற் பொடிப்பொடியாக விழுந்தது, அப்போது வீமசேனன் தோள்தட்டிச் சங்கம்பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்தான். இவ்வளவான பின் இரண்டு சைனியத்தாரும் இது வீமசேனனுடைய செய்கையென்றறிந்து, சிலர் ஆச்சரியப்படவும், சிலர் சந்தோஷப்படவும், சிலர்பொறாமைப்படவும், சிலர்விசனப்படவுமாக இருந்தார்கள், அத்தருணத்திற் குருசேனையிற் கோலாகலசத்தமும், அங்கசேனையில் அலங்கோலசத்தமுமுண்டாயிற்று. இதை யெல்லாம் பார்த்தகர்னன் தனக்குள் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய், அப்பா! இப்படிப்பட்ட பலவானோடு போராடுகிறது வருத்தம். இந்தமுறட்டுத் தனத்திற்கு அஸ்திரலாகவம் ஒர்துட்டுக்கு முதவாதென்றுநினைத்து, மற்றொருரதத்தின் பேரிலேறிக்கொண்டு திருப்பவே, தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். அப்போது கர்னன் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் அனேகமாயிரம் பொன்களைக் கப்பமாகக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வீமசேனன் வெகு சந்தோஷத்துடனே வந்தியர்களெல்லாம் புகழஜயபேரி படித்துக்கொண்டுச், சகலசேனைகளோடுகூட அங்கதேசம்விட்டுப் புறப்பட்டுச். சமீபத்திலிருக்குமோர் மகாபர்வதத்திற்குப் போனான்.

அந்தப் பர்வதத்தி லிருக்கும் சிலவீரரையும் அவர்களுடைய ராஜாவாகிய மகோஜசு என்கிறவனையும்போரிற் சிரச்சேதஞ்செய்து, அவன் சம்பத்துக்களைக்கொள்ளையடித்துப், பவுண்டாக தேசத்திற்குப் போக, அவ்விடத்திலே அந்ததேசத்து ராஜனாகிய பவுண்டரக வாசுதேவனென்பவன் இயல்பாய் ஸ்ரீகிருஷ்ண னிடத்திலும் அவனை யாசிரித்தவ ரிடத்திலும் பகைகொண்டவ னானபடியினாலே, வீமசேனன் ஜயயாத்திரையைச் சகிக்கமாட்டாமல் மனங்கொதித்து, ஒரு அக்ஷோகிணி சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்குவந்தான். வீமசேனனுமவனோடெதிர்த்து அவன் சேனைகளை நாசஞ்செய்து, அவன் தேரையுமுடைத்துக், குதிரைகளையுஞ் சாரதிகளையுங் கழுத்தறுத்துப் பதாதியாக நிறுத்தினான். அதனாலே மிகவும் ஆக்ரோஷப்பட்ட அப்பவுண்டரகன் வேறுதேரிலேறிக்கொண்டு, தனது வில்லினின்று பொழியுஞ் சரமாரியால் வீமன் சேனையைப் பிளக்க, அச்சேனை தாவரிக்கமாட்டாமல் தடுமாறுவதைக்கண்ட வீமன் தன் சேனைகளுக்கு முன்னின்று கொண்டு, பவுண்டரகன் எடுத்த வில்லை முறித்தான். அவன் வேறு வில்லை எடுத்தான். அதையும் முறித்தான். இவ்வாறாக அவன் எத்தனைவில் லெடுத்தாலும் அத்தனையையும் ஒடிக்கவே அந்தப் பவுரண்டகன் வெகு கோபங்கொண்டு, சத்தி யென்னுமோ ராயுதத்தையுங் கதாயுதத்தையுமெடுத்து வெகு லாகவமாய்ச் சுழற்றி யெறிந்தான். அந்தசத்தி வீமசேனன் சாரதியின் மார்பி லுருவியபடியினாலே அவன் இறந்தான். அந்தக்கதாயுதங் குதிரைகளின் தேகங்களின்மேல் விழுந்தபடியினாலே குதிரைகள் எலும்புமுறிந்து செத்தன. இப்படியாகவே வீமன் வெகு குரோதத்தோடு மலையின்குகையினின்று சிங்க மெழும்புவதுபோல் அந்தத் தேரினின்றுமெழும்பிக், கர்ச்சித்துக்கொண்டே பவுரண்டகன் தேரிற்பாய்ந்து, அந்தத் தேரிலிருந்த வெகு கூர்மையும் வலிமையுமுள்ள சத்தியென்கிற வேலாயுதத்தையெடுத்துச் சத்துருவின் மார்பிற் குத்தவே, அந்தப் பவுண்டரகன் வேலினாற் குத்துண்டு வெலுவெலுத்தும் பதைபதைத்தும் அந்தத் தேரின் தட்டிலேயே விழுந்து மூர்ச்சித்தான். அதுகண்ட அவனுடைய சாரதியானவன் தேரைப் பின்னுக்குக் கொண்டுபோய் ராஜனுக்குச் சீதோபசாரஞ் செய்தான். அதுகண்டு வீமன் சங்கம் பூரித்தான்.

அந்தப் பவுண்டரகன் ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குப்பின் மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து, இன்றைக்கு நமக்கு புனர்ச்சென்னமென்று நினைத்து, அனேகவஸ்திரங்கள்-கம்பளங்கள்-ஆபரணங்கள்-முதலாகிய வஸ்துக்களை வீமனுக்குக் கப்பமாகக் கொணர்ந்து கட்டி, மகாசந்தோஷத்தோடும் அவனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போனான். வீமசேனனும் பவுண்டரகன்கொடுத்த பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு, அத்தேசம்விட்டுக்கீழ்ச்சமுத்திரக் கரையிலிருக்கும் பவுண்டரகனுடைய மித்திரனாகிய கவுசிகனென்னும் ராஜனைச்செயித்து, முறையாக வங்கதேசத்து ராஜனையுங் கலிங்கதேசத்து ராஜனையுங் கீழ்ப்படுத்திச், சிங்களதீபத்திற்குப்போய், அவ்விடத்து ராஜனையும் இன்னுங் கீழ்ச்சமுத்திரத்திலிருந்த பதினெட்டு மிலேச்சசாதியாரையுங்கொன்று, காலில்விழுந்த சிலரை மாத்திரம் விட்டுப்போட்டு, வெகுபணங்களைக் கொள்ளையடித்துப், பின்பு புருஷாதர் என்கிற இராக்கத ரிருக்குந் தேசத்திற்குச்சென்று, அனேகக்கோடி பேர்களை

வெட்டி, அவர்களி லுட்பிரிவாகிய கர்ணப்பிராவரணர் காமுகர் - திரணமுலர் - ஒஷ்டகர்ணகர் - என்கிற பலசாதியாரையுஞ் சிதைத்து, அவர்களுக்குள் ளிருந்த அதிசய வஸ்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, லோகத்திய மென்னுந் தேசத்திற்குப்போய், அதின்ராஜாவாகிய ஒருமிலேச்ச சாதியானுக்குத் தான் வந்தசேதி தெரிவித்து, அவன் மரியாதையோடு எதிர்கொண்டு வந்து கொடுத்த அனந்தம் பொன் வெள்ளிகளையும், பச்சைக்கற்பூரம் குங்குமப்பூ முதலிய அவ்விடத்து வஸ்துக்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றும் அந்தப்பக்கத்தி லிருந்த யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தி அளவற்ற பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு, வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டி வரும்படி யாவருக்குந் திட்டஞ்செய்து திரும்பி, வெகுவிலாச உல்லாசங்களோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்து உதிட்டிரரைப் பணிந்து நடந்த சேதியெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

சகாதேவன் தக்ஷணதிக்குவிஜயம்.

கேளுமையா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அளவற்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தென்திசையிற் சென்ற சகாதேவன் சூரசேன தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்து ராஜாக்களைச் செயித்து. மகத தேசத்தையுஞ் செயித்துக், கருசதேசத்திற் பிரவேசித்து, அதற்கு அதிபதியாகிய தந்தவக்கிர னென்கிற சுத்தவீரனோடு நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, வெகுதனங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அபரமச்சியமென்கிற தேசஞ்சென்று, அவ்விடத்தி லிருக்கும் படச்சரர் என்கிற சாதியாரையும் அவர்களின்தலைவனாகிய துர்ப்பர னென்கிறவனையுஞ் செயித்துக் கப்பம்வாங்கி அப்பால் ஒரு வேடதேசஞ்சென்று அவ்விடத்தி யாரையுஞ் சுவாதீனமாக்கிக், கோசிருங்க மென்னும்பருவதத்தின் ராஜாவையும் நவசாஷ்டிர தேசத்து ராஜாவையும் வணங்கச்செய்து, குந்திபோஜனுடைய தேசத்திற்குப்போனான். அந்தக்குந்திபோஜன் சகாதேவன் வந்த சேதிகேட்டு, மிகவும் பரிவுடனே தன் தவுகித்திரனாகிய அந்தச்சகாதேவனை மனைக்கு அழைத்துப் போனான்.

சகாதேவனும் பாட்டன் மாமன் முதலானோரை நமஸ்கரித்து ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு, அனேகநாள் சவுக்கியமாக அங்கேயேயிருந்து, அவர்கள் கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுச், சர்மண்வதி யென்கிற நதியின் கரையிலிருந்த ஜம்பகனென்கிற ராஜாவின் மகனைக்கண்டு, யுத்தத்தினாலவனை வசமாக்கித் தெற்கேசென்று, மோகம் பரமமோகம் என்கிற தேசங்களுக்குப்போய், அத்தேசத்தாரையுங் கப்பங்கட்டச்செய்து, அவர்களைக் கூட அழைத்துக்கொண்டு நருமதை யென்கிற நதியினருகில் அவந்திதேசத்து மன்னவராகிய விந்தன் - அனுவிந்தன் என்கிற இருவரையும் யுத்தத்திற் கழைக்க, மகாபலசாலிகளாகிய அவ்விருவரும் சதுரங்க பலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள்.

அப்போது அவ்விரண்டு சுத்தவீரரோடு சகாதேவ னொருவனுஞ் செய்தசண்டையின் விசித்திரஞ் சொல்ல முடியுமோ? எதிரிகளிருவரும் பலத்தினாலும் சவுரியத்தினாலும், சாமார்த்தியத்தினாலும், மிகவும் புகழ்ப் பெற்றவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களை பிரமித்துப் போகும்படியாகப் பாணங்களை யெடுக்கிறதும், வில்லில் தொடுக்கிறதும், பிரமோகிக்கிறதும், இன்னபடியென்று காணாமற் பாண்டவர் சிறுவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது; ஆகாசத்தில் வேடிக்கை பார்க்கவந்திருந்த தேவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் புஷ்பவருஷம்வருஷித்தார்கள். சகாதேவன்தொடுக்கிற அம்புகளினால் ஆகாயமெல்லாம் மறைந்து சூரியன் தெரியாமற்போகவே, பூமியிலுள்ளோர்கள் இதென்ன ஆச்சரியம்? இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மாலைப்பொழுது வந்ததென்னென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு சகாதேவன் பொழிந்தபாணங்களை விந்தாநுவிந்தர் தங்களுடைய கதாயுதங்களினாலே சூரணஞ்செய்து வெகு வேகமாய்த் தண்டாயுதத்தைச்சுழற்றியெறிய, அதின் வலிமையினாலே சகாதேவனுடையரதமானது நெட்டித் தள்ளப்பட்டதுபோற் பின்னே வெகுதூரமிடைந்து தடுமாறிக் கவிழ்ந்து வீழ்ந்தது. அதனாலே குதிரைகளுக்குஞ் சாரதிக்குங் கைகால்கள் முறிந்து ரதமும் உடைந்துபோக, சகாதேவன் முன்னமே அதிலிருந்து குதித்துக் கோபாக்கினியின் வெந்தழல்களோ வென்று சங்கையுறும்படி இரண்டுகண்களுஞ் சிவந்துசுழலமிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க விந்தாநு விந்தரைப்பார்த்து, ஓ அவந்தி ராஜாக்களே ! உங்களுக்கு முடிவுகாலம் நேரிட்டது, பிதுருலோகத்திலிருக்கு முங்கள் பந்துக்களைச் சீக்கிரங்காண்பீர்கள் பயப்படவேண்டாம். பயம்வீரருக்குத் தகுதியன்று, தைரியமாய் நில்லுங்கள், இதோ உங்களைப் பிதுருலோகத்திற்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படியாகிய தூதரையனுப்புகிறேனென்று வீரவாதஞ்செய்து, இயமனுடைய பற்களுக்குச் சமானமாகிய மகாதீக்ஷண்யமுங்கொடுமையுமுள்ள முப்பத்திரண்டு பாணங்களைத் தனுசிற் சந்தானஞ்செய்து பிரயோகித்தான்.

அந்தப்பாணங்கள் வெகுவேகமாய் இரைந்துகொண்டு கிருஷ்ண சர்ப்பங்கள்போல்வந்து விழுந்து, அவந்தி ராஜர்களுடைய - தேர் - குதிரை - சாரதி- துவசம் - ஆயுதம் - எல்லாவற்றையுஞ் சின்னபின்னமாக்கி, அவர்களையும் மூர்ச்சிக்கச்செய்தன, அத்தருணத்திற் பாண்டவசேனை வெகு பராக்கிரமத்தையும் தைரியத்தையும் அடைந்து, அவந்திசேனையிற்போய் விழுந்து, யானைக்கூட்டத்திற்சிங்கக்கூட்டம் புகுந்ததுபோல் நாசஞ்செய்துவிட்டது. இப்படியிருக்க அவ்வரசர்களிருவரும் மூர்ச்சைதெளிந்து, கைகால்கள் வெலுவெலுத்து, மெள்ளக் கண்களைத்திறந்து, சே

னைகள் நாசமடைந்ததையும் பாண்டவன் பராக்கிரமத்தையும் பார்த்துச் சிந்தித்து, இப்போநாம் மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்வோமா? கப்பங்கட்டிப் போடுவோமா? இன்னுஞ்சிலநேரம் யுத்தஞ்செய்தாலும் இத்தருணத்தில் நாம ஜயிப்பது அரிது. ஏனென்றால். தருமபுத்திரருடைய தருமபலத்தினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலும், இந்தச் சகாதேவனுக்குப் பலமும் பராக்கிரமமும் விருத்தியடைந்திருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இப்போது சும்மா யிருப்பதே நன்மையென்று ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு, வேறு ரதத்தின்மேலேறிச் சிலபாணங்களை யெய்து, சேனைகள் சிதறும்படி கொய்து, சங்கத்தொனி செய்து, ரதத்தைக் கிட்டிக்கொணர்ந்து, புன்சிரிப்புடனே சகாதேவனைப் பார்த்து; ஓ சகாதேவமகாராஜனே! நீர்மகாவீரன், சந்தேகமில்லை. அதனாலெங்களுக்கு மகாசந்தோஷமாயிற்று, மேலும் தருமமே ஒருருக்கொண் டவதரித்ததென்று சொல்லத்தக்கவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் விஷயத்திற் பாடுபடவேண்டிய கடமை யுங்களுக்குமாத்திரமேயன்று. எங்களுக்கு மக்கடமை யிருக்கிறபடியினாலே நீரேன்வீணாயுத்தம்பண்ணுகிறீர்? நிறுத்தும். சிலதிரவியங்கள் கொடுக்கிறோம் வாங்கிக்கொண்டுபோம். என்றுசொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி அனேகதனங்களைக் கொடுக்க, அவைகளைச் சகாதேவன் வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்று. வெகு உல்லாசத்துடனே சகல சேனைகளோடு அந்தத்தேசம்விட்டு விதற்பதேசத்திற்பிரவேசித்துப், போசகடமென்னும் நகரத்துக்குப்போனான்.

அந்தப் பட்டணத்திலிருந்த உருக்குமியென்கிறவன் சகாதேவன்வந்த சேதிகேட்டு வெகுபொறாமைகொண்டு, பெருவெள்ளம்போன்ற சேனைகளோடு வெளிப் புறப்பட்டு, சகாதேவனோடு யுத்தஞ்செய்யவாரம்பித்தான். சகாதேவனும் தன்சேனைகளைச் சன்னாகப்படுத்தித், தைரியமாயும் பலமாயும் யுத்தஞ்செய்யவாரம்பிக்கும்போது, ஒன்றோடொன்று கலந்த அவ்விரு சேனைகளினால் உண்டாகப்பட்ட தூளானது ஆகாசத்திலெழும்பி கம்மிக்கொள்ள, இந்தயுத்தத்தைப் பார்க்கவருவதுபோல் வந்தசூரியன் இதென்ன ஆச்சரியம்? நாம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்க எங்கிருந் திருள்வந்து கம்மிக்கொண்டது? என்று மயங்கி, ரணக்களத்திலிருக்கும் வீரர்களுடைய வேல் கத்தி முதலாகிய ஆயுதங்களின் காந்திகள் மின்னல்போலவிளங்கக்கண்டு, நம்மைமறைத்தது மேகமன்றி அந்தகாரமன்றென்று நினைத்துத், தன்பக்கத்திலிருக்கும் வாயுவுக்குத்தெரிவிக்க, அவன் தன்வீசுதலினாலே யதைத்தூரத்த, அத்தூள்களின் கூட்டம்நீங்கி ரணக்களம்விளங்கவே, அங்குள்ளவீரர்கள் முன்னம் ஒருவருக்கொருவர் முகந் தெரியாமையாலே தன்னுடையவன் பிறனுடையவனென் றறியாமல் அடித்ததினாலுண்டாகிய காயங்களைப்பார்த்து, ஒருவருக்கொருவர் சமாதானஞ் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இப்படிக்குச் சிலநேரம் யுத்தம் நடந்தபின் சேனாபதிகள் வகுப்பு வகுப்பாய்ப் பிரிந்து யுத்தஞ் செய்யும்போது, பாண்டவச்சேனாபதியும் அவனுக்கு உதவியாயிருந்த பனிரண்டுரதிகருங் கொலைசெய்யப்பட்டார்கள். சேனாநாயகரில்லாமற் போனபடியினாலே பாண்டவச்சேனைகள் முறையின்றி யுத்தஞ்செய்து, எதிரிகளுடைய சேனைகளாலே முறிய அடிக்கப்பட்டுக், கைபோனதும்-கால்போனதும்-கவசம்பிளந்ததும்-வில்லொடிந்ததுமாகி நிற்கமாட்டாமல் திசைதோறுமோட, ஒருரதிகனாகவே நின்ற சகாதேவனை உருக்குமிபார்த்து, அடா பாண்டவப்பயலே! நீயேன் வீணாய் உயிரை விடுகிறாய்? விரைவில் ஓடிப்போ. என்று சொல்லி நகைத்து ஆரவாரஞ்செய்து, வில்லில் மிக வுக்கிரமாகிய கணைகளைத் தொடுத்து, மூர்ச்சைவிடவொட்டாமற் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்துச், சகாதேவனை வாகனங்களு மாயுதங்களுமில்லாமல்வறியனாக்கிப் பூமியில் நிறுத்தினான்.

அப்போ சகாதேவன் ஊக்கத்தைவிடாமற், சமீபத்திற்கிடந்த ஒரு கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு வஸ்திரத்தைவீசித் தன்சேனைகளைக் கூப்பிட, அவைகள் ராஜா ஒருத்தனாய் நிற்பதைக்கண்டு, ஓ! ஓ! இன்றைக்குப் பஞ்சபாண்டவர் சதுஷ்பாண்டவராக வேண்டியகாலம் வந்ததென்று துக்கித்துக்கொண்டே திரும்பிவர முயன்றாலும், எதிரிகளுடைய ஆயுதவேகத்தினால் வரக்கூடாமல் தடுமாறி நிற்பதைக்கண்ட சகாதேவன் மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பணிந்து, தன்தமயனாருடைய பாதங்களையும் நினைத்துக், கோடைகாலத்துக் கொண்டல்போற் கர்ப்பநிர்ப்பேதமாகும்படி கர்ச்சித்து, உருக்குமியைப்பார்த்து, அடா மூடா! முன்னம் நீயெவனாலே தேர்க்காலிற் கட்டப்பட்டும் ஐந்துகுடிமி வைத்து முண்டனஞ் செய்யப்பட்டும் ஓடிவந்து குண்டின பட்டணம்போக வெட்கத்தினாலே இப்பட்டணத்தை யுண்டாக்கி வாசம்பண்ணுகிறாயோ? அந்தமகாநுபாவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இங்கேயில்லையென்று நினையாதே. இதோ என்மனதிலிருக்கிறார். வீணாய்த் துள்ளாதே யென்று சொல்லி, ஒருஎழும்பெழும்பி அவனருகிற் குதித்துக், குதிரை சாரதிகளை வெட்டிச், சண்டப்பிரசண்டமாகப் பந்துபோற்குதித்துக்கொண்டுவந்து, உருக்குமியின் வில்லைத்துணித்து, அவன்ரதத்திலிருந்து ஒருகுண்டாந்தடியெடுத்துக்கொண்டு இரண்டுகையினு மிரண்டாயுதங்களோடு சேனைகளினடுவிற் புகுந்து மர்த்தித்துப், பிணப்போர்களைக் குவித்து, யாவரையுந் திகைத்து நிற்கச்செய்து சிங்கநாதம்பண்ணவே; பூமியுமாகாசமுங் கிடுகிடென்று நடுங்கிற்று. இப்படி யிருக்கும்போது சேனைகளும் உடனேவந்துகூடி முன்போல் வாகனாயுதங்களைச் சித்தம்பண்ணினமையால், சகாதேவன் திவ்

வியமாகிய மற்றொரு ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு உருக்குமியைப்பார்த்து, இப்போதென்ன நினைக்கிறாய்? இத்திருக்கட்டும். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியெப்படி உன்னைக் கொல்ல மனமில்லாதவராய் மன்னித்துவிட்டாரோ? அப்படியே நானும் ஸ்ரீருக்குமணிதேவியின் தாக்ஷண்யத்தினால் உன்னைக் கொல்ல மனமில்லாதவனாகவிருக்கிறேன். பயப்படாதே! இப்போதாகிலும் வணங்கிக் கப்பங்கட்டிப் பிழைக்கும்வகை தேடிக்கொள்? என்று சொன்னான்.

அதுகேட்ட போசகடாதிபதியானவன் ஆகுதி பண்ணப்பட்ட அக்கினிபோற் சொலித்து வேறு ரதத்திலேறிக்கொண்டு மறபடி யுத்தஞ்செய்ய, சகாதேவன் ஒருநிமிஷத்தில் அவனை வாகனமு மாயுதமுமில்லாதவனுக்கிச் சங்கம்பூரிக்க, அந்த உருக்குமிதேரினின்றுங் குதித்து வேறு ரதமேறுவதற் குள்ளாகப் புலிபோல் ஒருபாய்ச்சல்பாய்ந்து பிடித்துக்கொண்டான் அப்போது உருக்குமி இவனுக்கு வெகு கப்பங்களைக் கட்டித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டான் சகாதேவனும் அவன் கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, தன் சேனையிற் குறைந்துபோன ஜனங்களுக்குப் பதிலாய் அவன் சேனைகளிற் சில ஜனங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, குண்டின பட்டணம் போய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மாமனாராகிய பீஷ்மக மகாராஜனிடத்திலுங் கப்பம்வாங்கிப், பிராக்கோடகமென்கிற தேசத்தையுஞ் செயித்து, அங்கிருந்து பாலகயர்-ஜாம்பர்-தைத்திரர் அர்த்தவாலர்-சம்பரர் என்கிற ஜாதியாரை வென்று வெகு பொன் சம்பாதித்துக், காந்தமமென்னுந் தேசத்து ராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காடுகளையும் பர்வதங்களையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்துக்கொண்டே ரிசியமூகமென்கிற பருவதத்தினிடத்திற்குவந்து, அவ்விடத்திற் பெருகாநின்ற பம்பாநதியைக்கண்டு, முன்னம் அவ்விடத்திலே நடந்த ஸ்ரீராம சரித்திரங்களை நினைத்து மனதில் மிகவு மானந்தப்பட்டுத் தோத்திரஞ் செய்து, சமீபத்தில் இருக்கிற கிஷ்கிந்தை யென்கிற நகரத்துக்குவந்து பட்டணத்தைச் சுற்றிச் சேனையை இறக்கினான்.

இந்தச்சேதி தெரிந்தவுடனே அந்தப்பட்டணத்தில் அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்த, மைந்தன்-துவிந்தன் என்கிற வானரராஜரிருவரும் மலைகளிலுங் காடுகளிலுமிருந்த தங்கள் சேனைகளை யெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் அழைப்பித்து, மரங்களுங் கல்லுகளுமாகிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அப்போது சகாதேவன் அந்த வானரச் சேனைகளையும், அவர்களுடைய தேகத்தின் பலம் லாகவம் முதலானதுகளையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து; முற்காலத்தில் இராவணன் முதலானோர் இவர்களாலே அழிந்தார்களன்றோ; அப்போது அவர்களுக்குச் சகாயமாயிருந்த ஸ்வாமி நமக்குஞ் சகாயமாய் இருக்கிறார். ஆனபடியினாலே, நாமிப்போது தருமகாரியத்தைக் குறித்துத் தைரியத்துடனே முயலலாகுமென்று நினைத்துத், தன் சேனைகளை ஜாக்கிரதையாயுத்தஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டுத், தானும் ரதத்தின்மீதேறி, மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பாதாரவிந்தங்களையும், தருமபுத்திரரையும் தனுர்வேத ஆசாரியரையும் நினைந்து பணிந்து, பின்பு சிங்கம்போற்கர்ச்சித்து வில்லில் நாணைப்பூட்டி அம்புகளைத் தொடுத்து, சித்திர விசித்திரமாகிய விதங்களையெல்லாங் காட்டி, எதிரிகள் சேனைகளைக் கண் விழிக்கவொட்டாமற் செய்தான். அப்போது அந்த வானரங்கள் மலைகளையுங் கல்லுகளையும் மரங்களையும் வருஷித்து, முன்பு இராவணனோடெதிர்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதிர்த்தாலும் ஒரு பயனுமில்லாமற் போனதையும், சகாதேவன் பாணப்பிரயோகஞ்செய்கிற சாமர்த்தியத்தையும் பார்த்து, வானரராஜரிருவரும் ஆச்சரியப்பட்டு, இதெல்லாங் காலபலத்தினாலும் தருமபுத்திரருடைய தருமபலத்தினாலும் நடக்கிறபடியினாலே நம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. ஆதலால் சும்மாயிருப்பதே கவுரவமென்று நினைத்துச், சகாதேவனுக்கு எதிரேவந்து, ஓ ராஜனே! நீர் யாது காரியத்திற்காக யுத்தஞ் செய்கிறீரென்று கேட்க, சகாதேவனும் அதற்கு விடைகொடுக்கக்கேட்டு, வானராதிபர் ஓ! ஓ! இந்தக் காரியத்திற்காக நீர் யுத்தஞ் செய்ய வேண்டுவதென்ன? எப்படியும் மனிதரைக் காட்டிலும் மிருகங்கள் தாழ்ந்தவைகள்தானே அந்த மிருகங்களுக்கு என்ன பல பராக்கிரமங்களிருந்தாலும் உபயோகமில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கியன்றவைகளைத் தருகிறோம். வாங்கிக்கொண்டு போங்களென்றுசொல்லி, அநேகம் பொருள்கள் மதுரமுள்ள கனிகள் பலபல தேன்கள் நேர்த்தியான மான்தோல்கள் வர்னமான புலித்தோல்கள் புலி நகங்கள் யானைத்தந்தங்கள் முதலிய வஸ்துக்களைக் கப்பமாகக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்ட சகாதேவன் வெகு சந்தோஷமாய்க் கிஷ்கிந்தையைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காடு மலைகளைத் தாண்டி, எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் விளையாடுமிடமாயிராநின்ற மாகிஷ்மதியென்னும் பட்டணத்திற்குப் போனான்.

அந்தமாகிஷ்மதி ராஜனாகிய நீலனென்பவன் மாரிக்காலத்துவெள்ளம்போல மிகவும் ஆரவாரத்துடன் வராநின்ற பாண்டவசேனைகளையும், அதின் தலைவனாகச் சிங்கம்போற் கம்பீரமாக நோக்கிக்கொண்டு வரும் சகாதேவனையும் பார்த்துத், தன் கருத்தி லிதுதானாவென்று லேசாகநினைத்து, எண்ணிறந்த சதுரங்க பலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவர, இருவருக்கும் மட்டில்லாத சண்டையுண்டாயிற்று. அதில் அவ்வீரரிருவரும் ஒருவர் சேனையை யொருவர் முன்னின்று நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற கருத்தினாற்

கையோயாமற் சரமாரிபொழிந்தார்கள். ஆகிலும் தலைவருடைய காத்தலினாலே சேனைகளிரண்டும் ஒருகுறைவு மடையவில்லை இப்படியிருக்கச் சகாதேவன் கோபாவேசங்கொண்டு, நீலனைப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யவொட்டாமலடித்து அத்தருணத்தில் அவன் சேனையைப் பஞ்சுபோற் பறக்கடித்தான். நீலன் அதனால் நிலைநிற்கமாட்டாமற் கதறித், தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி நிறுத்தி, வெகு தைரியங்கொண்டு வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தது மன்றியில், அக்கினிபகவானையும்நினைத்தான். நினைத்த மாத்திரத்தில் அக்கினி தனது எழுசுவாலைகளோடுங்கூடிப் பாண்டவசேனையிற் பிரவேசிக்கச் சேனையெல்லாங் காடுபோற் பற்றிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டது. அப்போது அப்பாண்டவ சைனியமானது மிகவும் ஹாஹாகாரமடைந்து கரிந்து பொரிந்து, ஐயோ ஐயோ! என்று கூவிக்கொண்டுதடுமாறிற்று தீப்பட்ட தருணத்தில் இரதங்களெல்லாந் தளிர்த்த சல்லகியென்கிற மரங்கள்போல விருந்தன. யானைகளுக்குத் துதிக்கைகளறுந்தபோதிலும், அத்துதிக்கைகளினடியினின்று மொழுகாநின்ற உதிரநீர்களினாற் கால்களிற் பற்றிக்கொண்ட அக்கினிச் சுவாலைபணைந்து ரேகையாய்ப் புகைகள் பம்பியதுபற்றி, அவ்வானைகள் துதிக்கையோடு கூடியதுகள் போலவே காணப்பட்டன. குதிரைகள் வால்களிலுங் கொய்யுளைகளிலுந் தீபம் பற்றிக்கொண்டு சொலிப்பதினால் ஒருவித அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டனபோல விருந்தன. பதாதிகளுடைய மூக்குமுதலாகிய அவயவங்கள் அற்றுப்போய் விகாரப்பட்டு நிற்க, அவைகளைப் பார்த்துச் சிலர் பிணந்தின்னவந்த பிசாசங்களாக நினைத்துத் திக்காலொருவராய்ச் சிதைந்துப் பயந்தோடினார்கள்.

இப்படிக்குச் சொல்லத் திறமில்லாத விபத்தையடைந்து, ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள்ளே தங்கள் தங்கள் பந்துக்களை நினைத்து அழுது, ராஜாவை நிந்தித்து மூர்ச்சித்து, எரிந்துகரிந்து, சேனையிலுள்ளோரெல்லாம் நாசமாய்ப் போனார்கள். இதைப் பார்த்த பாண்டவகுமாரன் தைரியமிழந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கடலெல்லாந்தாண்டி குளப்படியில் வீழலாயிற்றேயென்று மிகவும் விசனப்பட்டு கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, வருணாஸ்திரம் பிரயோகித்து அக்கனலையவிக்க யத்தினப்பட, அவ்வஸ்திரத்தினால் அவ்வக்கினி கொஞ்சமவிந்தும், புகைசூழ்வதினால் முன்னைக்காட்டினு மதிகமாய்ச் சேனைகளை வதைத்து மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டேயிருந்தது. இப்படி சகாதேவனுடைய முயற்சியெல்லாம் வீணாகிப்போய்ப் படையெல்லாந்தவிக்க, சகாதேவன் ஒன்றுந்தோற்றாமற் சித்தமழிந்து மரம்போல நின்றுவிட்டான். என்று சொல்லிய வைசம்பாயனரை ஜெனமேஜெயன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அக்கினிபகவான் பாண்டவராலே உபகாரம் பெற்றவராச்சுதே. அப்படிப்பட்டவர் தருமகாரியத்திற்காகப் புறப்பட்ட சகாதேவனுக்கு விரோதஞ்செய்யலாகுமோ! அஃதிருக்கட்டும். இவனுக்கு விரோதஞ்செய்து நீலனுக்குச் சகாயஞ் செய்யவேண்டிய கடமை அக்கினிக்கு யேனுண்டாயிற்று, இந்தப் பெரிதாகிய சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுமையா மகாராஜனே! அந்த மாகிஷ்மதீ ராஜனாகிய நீலனென்கிறவன் வெகு தரும சிந்தையுள்ளவன். வேதங்கள் விதித்தயாகங்களை இடைவிடாமற் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சுதரிசனையென்கிற பெண்ணொருத்தியிருந்தாள். அவளுடைய அழகு நம்மால் வருணித்து முடியாது. தேவதாஸ்திரீகள் கந்தருவஸ்திரீகள் இயக்கஸ்திரீகள் நாககன்னிகைகள் இவர்கள் யாரும் அவளழகுக்கு நிகராகமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட சவுந்தரிய ரூபலாவணியங்களுள்ள பெண்ணை அக்கினிதேவன் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். அதனாலே அந்த ராஜன் காலை மாலைகளில் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்வதற்காக எவ்வளவு சொலிக்கச் செய்தாலுஞ் சொலிக்கிறதில்லை. அந்தப் பெண்வந்து சொலிக்கச் செய்தால் சொலிக்கிறது. தன் சுவாலைகளாகிய கைகளாற் குளிர்ந்திருக்கும்படி அவளைப் பரிசிக்கிறது இப்படிப்பட்டசேட்டைகளை அந்தராஜன் கண்டுகோபங்கொண்டு, அக்கினியைச்சபிக்கயத்தினப்படுகையில், அந்தக்குறிப்புத்தெரிந்த அந்தத்தேவன் பிராமண வேடங்கொண்டு, அந்த ராஜாவின் முன்னிலையில்வந்து, கையெடுத்து ஆசீர்வாதஞ் செய்து, ஓமகாராஜனே! உமது பெண்ணாகிய சுதரிசனையினிடத்திலே அக்கினிதேவன் மிகவும் மையல்கொண்டிருக்கிறான். அதுபற்றி அவளிடத்திற் சில சேட்டைகள் செய்கிறான். நீர் அதுநிமித்தம் அத்தேவனையேன் வீணாய்ச்சபிக்க யத்தனிக்கிறீர். அதனால் உமக்குப் பயனென்ன, பெண்ணை யாருக்காகிலுங் கொடுக்க வேண்டியது அகத்தியந்தானே, அந்தத்தேவனோ மகானுபாவன். அவனைக்காட்டிலும் உமக்குவரன்வேறே கிடைக்கமாட்டான். ஆகையால் உமது கன்னிகையை அவனுக்குக் கொடுத்துக் கலியாணஞ் செய்வியுமென்று சொல்லி மறைந்துபோனான்.

இராஜன் இவதான் அக்கினி பகவானென்று மறுபடி யவனைநினைக்க, அவனும் முன்போல உருக்கொண்டுவர, தன்மகளை அந்த மகாதேவனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தான். பின்பு அக்கினி மிகவுஞ் சந்தோஷமாகி ராஜாவைப் பார்த்து, உமக்கு வேண்டிய வரங்களைத் தருகிறேன் கேளுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட நீலன் ஓதேவனே! நீர் என்பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு சத்துருக்களை இதில் வரவொட்டாமல் எனக்குச் சகாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று

கேட்க, அப்படியே யாகட்டுமென்று வரங்கொடுத்தான். அதுமுதல் அந்தப்பட்டணத்திலே வாசஞ்செய்கிறான் இந்தச்சேதிதெரிந்து அநேகராஜாக்கள் அவன் பட்டணத்திற்குப் போகிறதில்லை இந்தச் சகாதேவன் அந்தரகசியந்தெரியாமல் எதிர்க்கவே, அக்கினியானவன் அந்த நீலனுக்கு முன்பு வரங்கொடுத்தபடி சேனையை யெரித்து நாசஞ்செய்தான். இப்பால் சகாதேவன் தன்சேனைகள் தீயில் மடிவதைக்கண்டு, இது அக்கினியின் செய்கையென்றறிந்து, திடீலென்றுபோய்க் கால்கை முகங்களைச் சுத்திசெய்துகொண்டு, அக்கினி பகவானை மனதில் நினைத்து, சுவாமீ அக்கினிபகவானே! நீர் மகானுபாவன். உம்மை வேதங்கள் வெகுவிதமாய்த் துதிக்கின்றன. சகலமான யாகங்களும் உம்முடைய தேஜசிலன்றோ நிறைவேற வேண்டியவைகளா யிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே யாகங்களெல்லாம் உமது சரீரங்களாயின அதனாலே நீர் யக்கிய மூர்த்தியென்னும் பேரைவகிக்கிறீர். எல்லாத் தேவர்களுக்கும் உம்மிடத்திலே அவிகளை யாகுதி செய்யவேண்டியதா யிருக்கிறபடியினாலே தேவர்களுக்கு முகமென்றும், அந்த அவிசுகளை அவரவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுக்கிறபடியினாலே அவிபவாஹனென்றும் நாமங்களை வகிக்கிறீர். எல்லாவஸ்துக்களையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிறதன்மை யுடையவராகையாற், பாவகனென்கிற நாமதேயம் பெற்றிருக்கிறீர். உமக்குப் பூசையாகச் சகலபாகங்களையும் விதிக்க வேதங்களுண்டானபடியினாலே, ஜாதவேதனென்கிற பெயரைத் தடுக்கிறீர். இப்படிக்குப் பரிசுத்தமாகிய பல நாமங்களுடைய உம்மை நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். உம்மைவிட உலகங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரம் வேறில்லை. சுவாமீ ! உமது பூசையாகிய யாகத்திற்காகத் திக்குவிஜயஞ் செய்யவந்த எனக்கு நீரே விரோதஞ் செய்வது நியாயமன்று. அதருமத்திற்காக நான் யத்தினப் படவில்லை. அப்படியிருக்க எனக்கு வேண்டிய சகாயஞ் செய்யாமல் என்சேனைகளை நாசஞ்செய்தீர். இனியாகிலும் அடியேனிடத்தில் தயைசெய்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். உமக்கு அனேகமாயிரம் நமஸ்காரங்கள் செய்கிறேனென்று நமஸ்கரித்துத் துதித்துத், தர்ப்பைகளைப்பரப்பி, ஈரவஸ்திரத்துடனே பிராயோபவேஷமாகப் படுத்துக் கொண்டான்.

இவ்விதமாகக் கடினவிரதஞ் செய்யவே அக்கினி பகவான் சேனைகளைவிட்டு நீங்கி, நல்லரூபத்தோடு சகாதேவனுக்கு முன்புவந்து; ஓ ராஜனே! நீயேனிப்படிப் பிராயோபவேஷமாகப் படுத்துக்கொண்டாய் ? நான் அந்த நீலனென்கிற ராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தபடி நிறைவேற்ற வேண்டிய தகத்தியமாகையால் அப்படிசெய்தேன் ஆனல் தருமபுத்திரருக்குச் சகலவிதத்திலுஞ் சகாயஞ்செய்ய வேண்டியதுதான். மேலும் அவர் யத்தினப்பட்டிருக்கிற காரியம் தேவகாரியம். ஆனதற்கு விரோதஞ்செய்யத்தகாது ஆனாலும் அந்த ராஜாவுக்கு வாக்குத் தப்பாமலிருக்க வேண்டியதற்காகவும், உன்மனவுறுதியைச் சோதிக்க வேண்டியதற்காகவும் சேனைகளைத் தகித்தேன். அப்போது நீ என்னைக் குறித்துச்செய்த தவத்தினாலும் - தோத்திரத்தினாலும் - மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டேன். இனி உன் சேனையைத் தகிப்பதில்லை. பயப்படாதே, உலகங்களுக்கெல்லாம் காரணக்கடவுளாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்திரருக்கு இராஜசூயத்தை நிறைவேற்றிச் சாம்பிராச்சியம் வருவிக்கப் பூர்ணமாகிய அபிப்பிராயங்கொண்டிருக்கிறபடியினால், எல்லாக்காரியங்களுங் குறைவின்றிநிறைவேறும். என்றுசொல்லி அக்கினிதேவன் மறைந்துபோகவே, சகாதேவன் வெகு சந்தோஷமடைந்து, சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ்செய்து முன்போலச் சித்தப்படுத்தினான். இந்தச்செய்தி அக்கினிதேவனால்தெரிந்துகொண்ட நீலன், சகாதேவனுக்குச் சகலவுபகாரங்களும் பண்ணி சமாதானஞ் செய்துகொண்டு கப்பங்களைக் கொடுத்தான்.

அவைகளைவாங்கிக்கொண்ட சகாதேவன் அந்தப்பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தெற்கேசென்று, திரைபுரமென்கிற பட்டணத்துக்குவந்து, அமிதோசனென்கிறராஜனைச் செயித்துப் போதனராஜனையும் - கைசிகாசாரிஜனையும் சுராஷ்டிராஜனையும்- ராஜதபருவதத்தின் ராஜாவாகிய திமிங்கிலனென்பவனையும் சமுத்திர நடுத்தீவிலிருந்த ஒற்றைக்காலரையும் ஒட்டைமுகரையும் சஞ்சயந்திராஜனையும் விபுண்டரகாவாடமென்னுந் தேசத்தாரையும் பாரசவர்- குலதர் - அசுமகர் - கர்த்தரர் - மூலகர் - முதலாகிய பேர்களையுஞ் செயித்து வெகுதிரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஒட்டிரதேசம் - தெலுங்குதேசம்- தக்ஷண மகாராஷ்டிர தேசம் - கர்ணாடதேசம் - முதலாகிய தேசங்களுக்குப்போய் அவ்விடத்து ராஜாக்களை யுத்தத்தினாற்செயித்து வெகுகப்பங்களைவாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து தெற்கேதிரும்பித் தொண்டைநாட்டிற்குப்போய் அந்தராஜாவைச் செயித்து, தக்ஷணகொங்கணமென்கிற கொங்குநாட்டைச்செயித்துச், சோழதேசம் புகுந்து, அந்த பலவிதச்சோலைசூழ்ந்த இருகரைகளும் மிகவுந் தெளிவாகிய நீரும்- பலவகைப் பட்சிகளும் தாமரை அல்லிமுதலாகியபுஷ்பங்களும்பொருந்திக், கண்களுக்கு மிகவினோதமாகவும் சந்தோஷகரமாகவு மிராநின்ற காவேரியென்கிற மகாநதியைக் கண்டு, நாடோறும் அதில் ஸ்நானஞ் செய்துகரையில்ஜபதபாதிகள் முடித்துவேதசாஸ்திரமோதிக்கொண் டிருக்கிற பிராமணரையுங் கண்டு சந்தோஷத்தையடைந்து, சேனையை அக்காவிரிக்கரையில இறக்கி அந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அக்கால் அத்தேசத்தாரெல்லாருஞ் சகாதேவன் வந்திருக்கிறானென்று கேட்டமாத்திரத்திலே. இவனைப்பார்க்க வேண்டுமென்று மிகவும் ஆசையினாலே வந்துபார்த்துக்களித்துச், சாசமாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சோழதேசத்துராஜன் சகாதேவனனுப்பிய தூதனாலே சகலமுந் தெரிந்துகொண்டு, வெகு திரவியங்கள் ஆபரணங்கள் முதலாகியவைகளையெடுத்துக்கொண்டுவந்து, சகாதேவனைக்கண்டு மரியாதையுடனே கப்பமாகக் கொடுத்தான். அவைகளைச் சகாதேவன் ஆதரவுடனங்கீகரித்து; அந்தத்தேசத்தின் வளத்தையும் அழகையும் காவிரியின் வினோதத்தையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! இந்த நதியின் அழகும் பரிசுத்தமுங் கங்கைக்கு நிகரா யிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற் பத்துநாள் வாசமா யிருந்து போவோமென்று சொல்ல, அவர்களும் அப்படியே யாகட்டுமென்று சம்மதித்தபடியினாலே அங்கே பத்துத்தினங்கள் வேடிக்கையாய் வாசஞ்செய்து, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு பாண்டிநாட்டிற்குப்போய், சேதுவைக்கண்டு சந்தோஷித்து, மணலூர்ப் பட்டணத்திற்குப்போனான். இவன்வந்த சேதிகேட்ட சித்திரவாகனனென்கிற மலயத்துவச பாண்டியன் பரிவாரங்களோடு எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய், வெகுப் பிரீதியுடனே சகலவுபசாரங்களுடன்விருந்துசெய்தான். சகாதேவன் அந்தப்பாண்டியனோடு வெகுபரிவுடனேபேசிப், பின்பு தன்தமயன் மனையாட்டியாகிய சித்திராங்கதையைக்கண்டு நமஸ்கரித்து, க்ஷேமங்களைவினவி, அவளாலும் வெகுஉபசாரங்கள்செய்யப்பட்டுப்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவன்குமாரனாகிய பப்புருவாகனனென்கிறவன் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவனையெடுத்துத்தழுவி உச்சிமோந்து, கண்களிலானந்த பாஷ்பத்துடனே அவனுக்குப் பல பூஷணங்கள் கொடுத்து அலங்கரித்து, அச்சித்திராங்கதைக்கும் பலபூஷணாதிகள் கொடுத்து, சிலநாள் அவ்விடத்திலேயே சுகமாயிருந்து, அந்தப்பாண்டியனால் வெகுமதியாகவுங் கப்பமாகவுங்கொடுக்கப்பட்டமிகவுஞ்சிறந்த முத்துச்சரங்களையுமற்றுமனேகந் திரவியங்களையும் பெற்று, அந்த ராஜனிடத்திலும் சித்திராங்கதை - பப்புருவாகனன்-முதலானோ ரிடத்திலுஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டுதென்மதுரைக்குப் போனான். அங்கிருந்து கேரளமென்கிற மலையாளதேசஞ்சென்று, அவ்விடத்து ராஜாவைச்செயித்துக் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு, தென்சமுத்திரக் கரையில்வந்திறங்கி, அந்தப்பூமியிருக்குமழகையுங்கடலிருக்குமழகையும் பார்த்துப் புகழ்ந்து, மந்திரிகளோடு யோசனைசெய்து கடோற்கஜனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே அந்தக்கடோற்கஜன் அதிகவொளியைப் பரப்பாநின்ற கிரீட கவசகுண்டலாதிகளைத் தரித்து; முடியிற்சூரியனும் இருபுறங்களில் வியாழமும்-வெள்ளியும் உதயமாயிருக்கச்சுவர்ணதாதுக்கள் பரவி விளங்கா நின்ற நீலமலைபோல் விளங்குந் தேகத்தையுடையவனாய், பயங்கரமான வடிவுடனே தனது சிறியதகப்பன் எதிரில்வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, என்னை வருவித்த காரியங் கட்டளையிடவேண்டுமென்று வினயத்தோடு கேட்க, சகாதேவன் அவனுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து சொல்லுகிறான்

அடா குழந்தாய்! நம்முடைய அண்ணனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ் செய்து சம்ராட்டென்னும் பேரைப்பெற யத்தினப்பட்டிருக்கிறார். அதனாலே திக்குவிஜயஞ் செய்வதற்கு நாங்கள் நால்வரும் நாற்றிசைகளுக்கும் புறப்பட்டோம். அதில் நான் இத்தென்றிசையிலுள்ள யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிவந்தேன். ஆனால் இலங்கையிலிருக்கும் விபீஷணரிடத்திற்போக வெங்களுக்கு அசாத்தியமானபடியினாலே நீபோய் இச்சேதியைச் சொல்லி, இதுவெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பலம்பெற்று நடந்து வருகிறதென்றுந் தெரிவித்து, அவர்கொடுக்கிற கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட; அதையந்த இடிம்பிமகன் சிரமேற்கொண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து புறப்பட்டு, முன்பு அனுமான் எழும்பிப் பாய்ந்ததுபோலவெழும்பிப் பாய்ந்து கடலைத்தாண்டி, இலங்கையிற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த மகாபலசாலிகளாகிய ராக்ஷதர் ஆயுதபாணிகளாய்க் கூட்டங்கூட்டமா யிருக்கையிலுங் கிஞ்சித்தும் அஞ்சிக்கையில்லாமல் உட்புகுந்து, அரண்மனை வாசலிலிருந்த காவற்காரரோடு குருவமிசத்திலுதித்த தருமபுத்திரமகாராஜனுடைய தூதன் உம்மைக்காண வேண்டி வந்திருக்கிறானென்று உங்கள் ராஜனுக்குத் தெரிவியுங்க ளென்றுசொல்ல, அவர்களும் இச்சேதியை விபீஷணருக்குத்தெரிவிக்க, அவர் உள்ளேவரும்படி கட்டளையிட்டதினாலே அவ்விராக்ஷதர் வழிகாட்ட, நடுவிலிருக்கும் வேடிக்கைகளையும் அளவற்ற செல்வங்களையும் பார்த்து அதிசயப்பட்டுக் கொண்டேபோய், மகாசபையில் நவரத்தினமயமாகிய திவ்வியமண்டபத்திற் பரிசனங்கள் சத்திரசாமராதி வுபசாரங்களைச்செய்ய-மந்திரிகள் புடைசூழ்ந்திருக்க-சேனாநாயகர் மகாசேனைகளோடு வாய்புதைத்துக் கட்டளைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத்-தேவர்கள் சபையிற் பிரமதேவன் விளங்குவதுபோல் திவ்வியசிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து விளங்காநின்ற தருமவடிவமாகிய விபீஷணரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! அடியேன் உதிஷ்டிர மகாராசனுடைய தூதன். கடோற்கஜனென்கிற நாமமுடையவன் அவராலனுப்பப்பட்டுத் தேவரீரிடத்திற்கு ஒருசங்கதி சொல்லவந்தேன். கட்டளையிட்டால் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லக்கேட்ட விபீஷணர் இவனுடைய தேஜசையும்-வடிவையும்-புத்தியையும்-தைரியத்தையும்-வணக்கத்தையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, அப்பா! நீயார்? அந்த உதிஷ்டிரர்யார்? அவருக்கு நீதூதனாகியதெப்படி? நீ வந்தகாரியமென்ன? அதனைச்சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுகவென்று சொல்லவே: கடோற்கஜன்சொல்லத்துவக்கினான்.

சுவாமி இராக்ஷசராஜனே! பூமியில் மகாபெருமைபொருந்திய சந்திரவமிசத்து ராஜாக்களிற் சிரோமணியாகிய பாண்டுவென்னு மகாராஜனுடைய மூத்தகுமாரர் உதிஷ்டிரரென்கிறவர் ஒருவர், அவர் தருமமே உருவாயவதரித்ததென்று சொல்லத்தக்கவர்பொறுமையிற் பூமியையும் தைரியத்தில் மேருவையும்-நீதியில் யமனையும் யுத்தியிற் பிரகஸ்பதியையும் சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனையும் தேஜசில் சூரியனையும் நிகர்த்தவர், மகானுபாவர், குருநாட்டுக்கு ராஜனாயிருந்து எல்லாவரசர்களுஞ் சிரசின்மேற் கொள்ளும்படியாகிய செங்கோர் சீர்மையுள்ளவர். அவருடைய தம்பி வீமசேனனென்று பேருடையவர். அவருக்குச் சமானமாகிய பலசாலி மூவுலகத்திலுமில்லை. அவர் பதினாயிரம் யானைபலமுடையவர். கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புகுந்தாற் காலதண்டந்தரித்த யமனுக்கு நிகராகத்தோற்றுவர். அவருக்கு இடிம்பனென்கிற ராக்ஷசன் தங்கையாகிய இடிம்பி யென்கிறவளிடத்திற் பிறந்தவன்யான். அவருக்கு நேரிளையவர் அர்ச்சுனனென்கிற நாமதேயமுடையவர். வில்லாளிகளுக்குச் சிரோமணியாகியவர், அவருடைய சவுரியதைரிய பராக்கிரமங்களுக்கு உவமானமேகிடையாது.

ஸ்ரீ நாராயணவதாரமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமிமூர்த்திக்கு மிகுந்தநேசர், அவருடைய உடன்பிறந்தவளாகிய சுபத்திரையைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டவர், ரூபத்தில் மன்மதனுக்குச் சமானமானவர். அவருடைய தம்பிமார்கள் நகுலனென்றும், சகாதேவனென்றும், பெயரையுடையவர்கள் இருவருளர், அவர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகள். அண்ணன்மார்களுடைய பலத்திற்குத் தாழ்ந்தவரல்லர். இவ்வைவரும் பஞ்சபாண்டவர்களென்று சகலலோகங்களிலும் பிரசித்தமாகியவர்கள். இந்த மகானுபாவர்களுடைய புகழ்பெற்ற சரித்திரங்கள் பலவுண்டு, எல்லோரும் மகாதருமிஷ்டர், மகாசூரர், மகாநீதிமான்கள், மகாசாமர்த்தியவான்கள், இவர்கள் தங்களுடைய பலபரம்பரையாய்வந்த ராஜதானியாகிய அஸ்தினா நகரத்தையும் அதைச்சேர்ந்த சகலராச்சிய சம்பத்துககளையும் தங்கள் பெரியதகப்பனாராகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத், தாங்கள் காடாய்க்கிடந்த ஒருவிடத்திலே இந்திரப்பிரஸ்தமென்றொரு நகரத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு செங்கோற் செலுத்திவருகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சகலசகாயஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறார். அதனாலே தான் முன்னம் அர்ச்சுனனென்கிறவர் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களைச்செயித்துக், காண்டவவனத்தை யக்கினிக்கு ஆகாரமாகக்கொடுத்துச், சத்துருக்களால் வெல்லக்கூடாத நான்குகுதிரைகள் கட்டி வானரத்துவசமுடைய ரதத்தையும், காண்டீவ மென்னும் வில்லையும், அக்ஷய தூணிரங்களையும் பெற்றார்.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பலத்தைக்கொண்டுஜராசந்தனை எங்கள் தகப்பனார் ஜயித்தார். இப்போதுமூத்தவராகிய உதிஷ்டிரர் இராஜசூயஞ் செய்யவேண்டுமென்று யத்தினப்பட்டு, எல்லாவரசரிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிவரும்படி தமது தம்பிமார் நால்வருக்குங் கட்டளை யிட்டதினாலே, நால்வரும் நான்குதிக்குகளுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களிற் சகாதேவனென்கிறவர் தென்றிசைக்குவந்து யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, சமுத்திரக்கரையில் இதொரு சமுத்திரமென்னும்படியாகிய சேனைகளுடனே வந்திறங்கித், தேவரீரிடத்திற்குப்போய் இச்சேதி தெரிவித்துவரும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டபடியினாலே அடியேனிவடம் வந்து, தேவரீரைப்பணிந்து இச்சேதிகளெல்லாவற்றையும் விண்ணப்பஞ் செய்தேனென்று சொல்ல, கடோற்கசன் வார்த்தையைக்கேட்ட விபீஷணர் சந்தோஷித்து, அப்பா கடோற்கஜா! நீ நம்முடையவனானபடியினாலும், அவர்கள் மகாதருமவான்களென்கிறபடியினாலும், ஆரம்பித்தகாரியம் வெகுமேன்மையாகிய தருமகாரியமானபடியினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அவர்களுக்குத்துணையாயிருப்பதினாலும், நான் கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தேனென்றுசொல்லி: அருமையாகிய அனேகம் பொன்வெள்ளி ரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்கள் - பாத்திரங்கள் - ஆசனங்கள் - சயனங்கள் - இன்னும் யானைத் தந்தங்களாகிய வஸ்துக்கள் - வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள்-தோல்கள் முதலானவைகளையும், பதினான்கு பொற்பனை மரங்களையுங் கொடுத்து, இவைகளைக்கொண்டுபோய் சேர்ப்பதற்காக எண்பத்து நான்கு ராக்ஷதரை யனுப்பிவித்தார். கடோற்கசன் அவைகளை யெல்லாம் அந்தராக்ஷசர் தலைமேலேற்றிக்கொண்டு, விபீஷணரைத் தெண்டனிட்டு விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, ஒருமுகூர்த்தத்தில் அப்பெருங்கடலைக் கடந்து, சகாதேவனுடைய சமீபத்திலிறங்கி நமஸ்கரித்துத், தான்போய்வந்த சேதிகளைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொன்னான். இந்தக் கடோற்கசன் ராக்ஷசரோடுகூட ஆகாசத்தினின்றும் இறங்கும்போது, இவர்களுடையரூபத்தைப் பார்த்துப் பயந்து சேனையிலிருப்போரெல்லாம் ஓட, அதுகண்ட சகாதேவன் யாவரையுங் கூப்பிட்டுப் பயப்படாதேயுங்களென்று சமாதானஞ்சொல்லி, நமதுகுமாரன் கடோற்கசன் இலங்கையிலிருந்து ராக்ஷதர்களோடு திரவியங்கள் கொண்டுவருகிறானென்றுகூறி அவர்களை நிலைநிறுத்தினான்.

இப்படிக்குக் கடோற்கசன் கொணர்ந்த பொருள்களை யெல்லாம் பார்த்துச் சந்தோஷித்த சகாதேவன் அங்கிருந்து மலயமென்கிற பொதியமாமலைக்குப்போய், அதிலிருக்கும் மகானுபாவரும் மகாதபோநிதியும் சகலவேத சாஸ்திரங்களு மறிந்தவருமாகிய அகத்தியமாமுனியைக்கண்டுபணிந்து, அவரால் ஆசீர்

வதிக்கப்பட்டு விடைபெற்றுச், சகிய பர்வதம்போய் அவ்விடங்களின் விசித்திரங்களை யெல்லாங் கண்டு, அங்கேயிருந்தவேடராஜனைச்செயித்து, யாவரையும் வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டும்படி நியமித்துத் திரும்பி. அனேகயானைகளின்மீதிலும்ஒட்டகங்களின்மீதிலும் தான் சம்பாதித்த பொருள்களையெல்லாம் நிறைத்துக்கொண்டு. தன்னுடன்கூட இருந்ததமிழரையெல்லாம் வெகுமானஞ்செய்தனுப்பிவிட்டுத், தன்சேனைகளுடனே பேரிகைகள் படகங்கள் காகளங்கள் முதலாகிய பலவீரவாத்தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு, வந்தியரெல்லாரும் விருது சொல்லிக் கட்டியங்கூற வெகு வேடிக்கையாய் நெடுந்தூரமாகிய வழியைத்தாண்டி, இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சேர்ந்து யாவராலுங் கொண்டாடப்பட்டு, மகாராஜாவைக் கண்டுபணிந்துசேதியெல்லாஞ்சொல்லித், தான் கொணர்ந்தபொருள்களையும் விசேஷமாய் விபீஷணர்கொடுத்த பொற்பனைமரங்கள் முதலானவைகளையுங் காட்ட, அவைகளையெல்லாம் உதிஷ்டிரர்பார்த்து வெகு சந்தோஷமடைந்து சகாதேவனை இருகையினாலுங் கட்டிக்கொண்டு, கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் விட்டார்.

நகுலன்வாருணதிக்குவிஜயம்.

இவ்விதமாகவே அளவற்ற படைகளோடு நகுலன் மேற்றிசைக்குச் சென்று, அங்கே சுப்பிரமணியருக்கு மிகவுமிஷ்ட ஸ்தானமா யிருக்கிறரோகிதக் கிரமமென்கிற தேசம்போய், அத்தேசத்தாராகிய மயூரகர் என்கிற ஒருவித க்ஷத்திரியரோடுசொல்லத் தாமில்லாதபோர்செய்துசெயித்துக்கப்பங்களைப்பெற்று, அங்கிருந்து மரு என்றும் தானியகமென்றும் பேர்பெற்ற தேசங்களுக்குப் போய், சைரிஷிகர் என்கிற பேர்களையும் வைரமகர் என்கிற பேர்களையும் யுத்தத்தில் வெகுவருத்தப்படுத்திச் செயித்து, அங்கிருந்து போய் லிலந்தரர் வடதானர்என்கிற வனவாசிகளோடு தேவாசுர யுத்தத்திற்குச் சமானமாகிய யுத்தஞ்செய்து, அவர்களில் அனேகரை வெட்டிமடித்து, அவர்கள் புதைத்து வைத்திருந்த பொருள்களைக்கொள்ளையடித்துப் புறப்பட்டு, ஐந்துகூட்டத்தாராகிய சிபிதேசத்தார் திரிகர்த்த தேசத்தார அம்பஷ்ட தேசத்தார் மாளவதேசத்தார் கர்ப்படதேசத்தார் இவர்களோடு, மத்திய நிகாயரென்கிறவர்கள் அவுபவிருதரென்கிறவர்கள் இப்படிப்பட்ட பலவித ராஜாக்களோடும் புஷ்கராரணியமென்னு மிடத்திலிருந்த சில வேடராஜாக்களோடும் ஒப்பில்லாமற்சண்டைசெய்து, சிலரைக்கழுத்தறுத்துச், சிலரைக் கைகால்க ளற்றவர்களாக்கிச், சிலரைப்புறங்காட்டியோடும்படிசெய்து, யானைப் பிணங்களும் குதிரைப் பிணங்களும் மனிதப் பிணங்களும் மலைமலையாய்க் குவித்து, உதிரவாறுகள் பலவோடச்செய்து, அந்தப் பூமிகளைச் சுடுகாடுகள் போலாக்கிப்; பூதங்களுக்கும் பேய்களுக்கும் கழுகுகளுக்கும் நரிகளுக்கும் நாய்களுக்கும் மகா விருந்துசெய்வித்து, அங்கங்குள்ள வெகு பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டு, காலில் விழுந்த சில உயிர்களோடும் பொருள்களோடும் விட்டு ரட்சித்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினான்.

பின்பு அவிடம்விட்டுப் புறப்பட்டுச் சிந்துவென்னும் நதியின்கரைக்குவந்து, சிந்துதேசத்து ராஜனிடத்திற் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு குற்சா தேசத்துக்குப்போய், அவ்விடத்தியாரோடும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, மற்றும் அந்தப்பக்கங்களி லிருக்கிற தேசங்களைச் செயித்து சரஸ்வதி நதியின்கரைக்குவந்து அங்கே கூட்டங் கூட்டமாயிருந்த சூத்திரர் - ஆபீரர் பார்வதேயர் என்கிற பேர்களைக் கப்பங்கட்டச்செய்து, பஞ்சநதம் - மித்திரபோசம் - சிம்மநதம்- அபாபத்தனம் என்கிற விடங்களைச் சுவாதீனஞ்செய்துகொண்டான் பின்பு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு உத்தரச் சுயோதிஷமென்கிறவிடஞ்சென்று. அதின் ராஜனைக் கீழ்ப்படுத்தி மிகுந்த திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு ரமணர் என்கிறக்ஷத்திரிய சாதியாரை வென்று, சமுத்திர நடுவிலிருந்த சில மிலேச்சதேசங்களுக்குப்போய், அவர்கள் தான்வருஞ்செய்திகேட்ட மாத்திரத்திலேயே எதிர்கொண்டுவந்து கொடுத்தபலவிதப் பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அப்பாலிரா நின்ற ஹூணதேசத்துக்குப் போனான், அங்கிருந்த ஹூணர்மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடனே வெகுசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்போது நகுலனுடைய சேனைகளுக்கும் ஹூணசேனைகளுக்கும் ஒருமுகூர்த்தகாலம்யுத்தமுண்டாயிற்று அந்தயுத்தத்தில் ஹூணசேனை அதிகமாய் மடிந்ததைக்கண்ட அதின்பிரபுக்கள் எதிரே வராமல், தந்திரமாய்ப் பாண்டவச் சேனையை மடிக்கத்தலைப்பட அதுகண்ட நகுலன் கோபங்கொண்டு பாணவருஷம் வருஷித்துத்; தோலாடைகளுங் கம்பள வாடைகளுந் தரித்திருக்குமவர்களுடைய தேகங்களைத் துண்டந்துண்டமாகச் சிதைத்துக், கோட்டைகளையு மடித்துநாசஞ் செய்தான்.

இப்படி வெகுவாய் மடிந்தபின் மிகுந்த சிலஹூணப் பிரபுக்கள் ஓடிவந்து, நகுலன் பாதங்களில் விழுந்து வெகுவான காணிக்கைகளைக் கொடுத்தார்கள். அதனாலே நகுலமகாராஜன் அவர்களைத் தயைசெய்துவிட்டுப்போட்டு, அந்தப் பக்கங்களிலுள்ள சில தீவுகளிலிருக்கிறவர்க ளிடத்தில் தூதரை யனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, மறுபடி சமுத்திரக் கரைக்குவந்து, ஆனர்த்த தேசத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அதிகாரிகளோடு பேசித், துவாரகைக்குத் தூதரை யனுப்புவித்தான். அந்தத்தூதர் துவாரகைக்குச் சென்று நகுலமகாராஜன் வந்திருக்குஞ் செய்தியை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே கண்ணன் தன் தமய

னாகிய பலராமருக்கும்-உக்கிரசேனன் முதலாகிய மற்றை யாதவருக்கும் இச்சேதிசொல்லிப், பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையுஞ் - சாமர்த்தியத்தையும் புகழ்ந்துபேசி, கப்பங்கட்டவேண்டியதாகச் சம்மதிப்படுத்தி, திரள்திரளான பொன் - வெள்ளி-ரத்தினங்கள்-வஸ்திரங்கள்-வாகனங்கள்-இவைகளை யெல்லாம் எடுப்பித்துக்கொண்டு, தாமே பரிவாரத்தோடு வந்து நகுலனைக்கண்டு சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தார். நகுலன் கிருஷ்ணனைக்கண்ட மாத்திரத்திலே யெழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து ஆசனங்கொடுத்து, அவர் உட்கார்ந்தபின் தான் உட்கார்ந்து, தான் திக்கு விஜயத்திற்குப் புறப்பட்டு வெற்றிபெற்ற விதங்களை யெல்லாஞ் சொன்னான்.

அப்போது கண்ணன் நகுலனைப்பார்த்து, ஓ பாண்டவவீரனே! நீங்கள் வெகு பல பராக்கிரமங்களும் அஸ்திரவித்தியா சாமர்த்தியங்களுமுடைய பேர்கள். ஆனதினாலே உங்களுக்கு எங்கும் ஜயம் வருமேயல்லது வேறில்லை. அந்த மகானுபாவராகிய தருமபுத்திரரைத்தவிர மற்றையார் இராஜசூயஞ்செய்ய வல்லவரிருக்கிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட தம்பிமார்களையுடைய அவருக்கே இந்தயாகந்தகுமன்றி மற்றவருக்குத் தகாது. நான் ஏதோ கொஞ்சம் பொருள் கொடுத்தேன். இதைப் பெரிதா யெண்ணும்படி தருமபுத்திரருக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்ட நகுலன் கைகூப்பி, ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீர் எங்களைப் பரிகாசஞ் செய்கிறீர். ஏனென்றால்-அளவற்ற மகிமைபொருந்திய உமது கிருபாகடாக்ஷமில்லாமற்போனால் எங்களுக்குப் பலமேது? சவுரியமேது? சாமர்த்தியமேது? ஜயமேது? புகழேது? ஒன்றுங்கிடைக்கமாட்டாது. உமது சகாயபலத்தைக் கொண்டு தருமபுத்திரமகாராஜா இந்தக் காரியத்தை யாரம்பித்தாரே யல்லது வேறில்லை. நாங்களடைகிற மேன்மைகள் யாவும் உம்முடைய கிருபாதிசயமே: இல்லாவிட்டால் உம்முடைய புஜபலத்தைப் பெற்ற இந்தத் திசையை நான் வெல்லமாட்டுவேனோ? ஆகலால் எல்லாப் பொருள்களும் நீர் கொடுத்தவையே: இனி யாகம் நிறைவேற வேண்டியதும் உம்மாலேயே. ஆயினும் தேவரீர் இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குச் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று சொல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நல்லதென்று வெகு சந்தோஷமாய் நகுலனைக் கட்டிக்கொண்டு, இன்னுஞ் செயிக்கவேண்டிய சில ராஜாக்களையுஞ் சீக்கிரத்திற் செயித்து நகர்போய்ச் சேரென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட நகுலன் வெகுப் பிரீதியோடு அவர் கொடுத்த வஸ்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்றுப்புறப்பட்டு, மத்திரதேசஞ்சென்று, தன் நல்லம்மானாகிய சல்லியமகாராஜனைக் கண்டுபணிந்து தான்வந்த சேதிசொல்ல, அந்தமத்திரராஜன் கேட்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டு வெகு பொருள்களைக் கொடுக்க, நகுலன் அவைகளைவாங்கிக்கொண்டு சிலநாள் அங்கேயே யிளைப்பாறிப், பின் சல்லியனிடத்திற் செலவு பெற்றுப் புறப்பட்டுக் காந்தாரதேசஞ்சென்று, திருதராடிர மகாராஜன் மாமனாகிய சுபலமகாராஜனைக்கண்டு பணிந்து வந்தசெய்திசொல்ல, அந்தச் சுபல மகாராஜன்கேட்டு நகுலனுக்கு வெகு மரியாதையோடு விருந்திட்டும் பலவிதப் பொருள்களைக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு உல்லாசத்தோடு திரும்பி, சமுத்திரப்பிராந்தத்திலிருந்த-சாக்குவர்-பப்பரர்-என்கிற ஜாதியாரிடத்திற்குத் தூதரையனுப்பி, அபரிமிதமாகிய கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, லாடதேசம்-கவுடதேசம்-இவைகளுக்குப்போய், மகாவீரராகிய அந்த ராஜாக்களுடனே வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்து, பின்பு அத்தேசத்தார் இவனுடைய பராக்கிரமத்தைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு சிநேகிக்கும்படி அபிப்பிராயத்தைக்காட்ட, அவ்வாறே அவர்களோடு நேசஞ்செய்து வெகு திரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, மிகுந்த களிப்பு மிறுமாப்புமுள்ள சகல சேனைகளுஞ்சூழ - பலவாத்தியங்களுமுழங்க-வெகு பெருமையோடு இந்திரப் பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்து, தருமபுத்திரரைத் தண்டனிட்டுத் தான்போய்வந்த செய்திகளைச் சொல்லி, அனேகங் கோவேறு கழுதைகளின்மீதிலும் - ஒட்டகங்களின் மீதிலும் வந்த சகல சம்பத்துக்களையுங்காட்ட, தருமபுத்திரர் வெகு சந்தோஷப்பட்டு, நகுலனை மகா ஆனந்தத்தோடுங் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு வெகு ஆசீர்வாதங்கள் கூறினர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் கெழுந்தருளல்.

கேளுமையா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாகத் தருமபுத்திரமகாராஜன் தம்பிமார் நால்வரும் நான்குதிக்குகளைச் செயித்துக்கொணர்ந்த திரவியங்களும்-குதிரை முதலான வாகனங்களும் அபரிமிதமாகி, அவ்வளவுங் கணக்கி லடங்காமலிருப்பதையும் - அனேகபொக்கிஷவீடுகள் பிடியாமலிருப்பதையும்-உலகமெங்கும் புகழ்ப் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து மட்டில்லா வானந்தமடைந்து; திக்குவிசயத்திற்காகப் போயிருந்த சேனாஜனங்களுக்குஞ் சேனாநாயகர்களுக்கும் அளவற்ற வெகுமதிகளும்-மற்று மனேக தானதருமங்களுஞ்செய்து, மன்னுயிரெல்லாந் தன்னுயிராய் நினைத்து நீதிவழுவாமல் அரசாட்சிசெய்து வருகையில்; தேசமெங்கும் மாதமும்மாரிபெய்து, அதிவிருஷ்டி முதலாகிய ஈதிபாதைக ளொன்றுமில்லாமல், அக்கினிபயம் - வாயுபயம்-சோரபயம்-வியாதிபயம் - இவைகளொன்று நாடாமல், பூமியிற் சகல பயிர்களும் விருத்தியடைந்து சுபக்ஷேமமா யிருந்தன. ஜனங்களெல்லாந் தங்கள் தங்கள் வருணாச்சிரம முறைபிறழாமலும் மரியாதைகளைக் கடவாமலுந் தரு

மங்களை யனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இராஜாவைப் பிதாவைப்போலவும் புத்திரனைப்போலவும் பாவித்து வெகு விசுவாசமா யிருந்தார்கள். அப்போது மூடனும், தரித்திரனும், துஷ்டனும், கிடையாமற் போனார்கள். தேவாலயங் களுக்கும் பிரமாலயங் களுக்கும் ஒரு குறைவு மின்றிச் சகல சிறப்புக்களு நடந்துவந்தன.

இவ்விதமாகக் கிருதயுகத்திலும் நடவாத தருமராச்சியஞ்செய்து யாவரும் புகழவிளங்காநின்ற தருமபுத்திரமகாராஜன் ஒருநாள் மந்திரிகளும் பந்துக்களுஞ்சேர்ந்து, ஓ மகாராஜனே! நீர் நெடுநாளாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றும்படியான காலம் இதுதான். சகலராஜாக்களும் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். ராச்சியம் வெகு சுபக்ஷேமமாயிருக்கிறது. குபேரனுடைய பொக்கிஷத்தினு மதிசயிக்கத்தக்க பொக்கிஷங்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படி இடம்-பொருள்-ஏவல்-மூன்று மமைந்திருக்கின்றபடியினாலே யாகத்தை ஆரம்பஞ்செய்யலாம். என்றுசொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரர் சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு, யாகத்திற்கு யத்தினப்பட்டார். அந்தத் தருணத்தில் உலகங்களையெல்லாம் படைத்தளித்தழிப்பதற்குக் காரணனானவனும், தத்துவஞானிகளின் உள்ளத்தில் இடைவிடாமலிருப்பவனும், முக்காலத்துப் பொருள்களுக்கு மதிபதியாகியவனும், ஆதியும் அந்தமுமில்லாப் பெருஞ்சோதியாய் விளங்குபவனும், நான்மறைகளாலுஞ் சொல்லொணாப் பெருமையுடையவனும், சகல தேவர்களுக்குந் தலைவனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தன்னை யாசிரித்தவரிடத்திலிருக்கும் பேரன்பினாலே தாமே சகலபரிவாரங்களோடு கூடி, வெகு ரத்தினங்கள்-பொன்கள்-வஸ்திரங்கள்-முதலாகிய எல்லாவற்றையும் வரிசையாகக் கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவர, இச்சேதிகேட்ட பாண்டவர்கள் நகரத்தையும் அந்த நகரத்திலுள்ள மாடமாளிகையும் அலங்கரிக்கக் கட்டளையிட்டு, வெகுவிபவங்களுடனே தாங்களவரை எதிர்கொண்டு தக்கபடியுபசாரஞ்செய்து அழைத்து வருவதானார்கள்.

அப்போது அந்த நகரத்துச் சனங்களால் வாசனை கட்டிய தண்ணீர் தெளித்து, மலர்களுந் தளிர்களுந்தூவித், தோரணங்கட்டி, வீடுகடோறும் பதாகைகளுயர்த்தி, தீபவரிசைகளேற்றி, இன்னு மிவ்விதன அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டு விளங்காநின்ற இந்திரப்பிரஸ்த நகரியின் வீதிகளில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் சமேதராய் வருமளவில், ஸ்திரீகளும் புருஷரும் மஞ்சனமாடிக்கொண்டிருந்தவர் மஞ்சனமாடியபடியே, அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்தவர் அலங்காரஞ் செய்தபடியே, போசனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர் போசனம் பண்ணியபடியே; ஆவலோடு ஓடிவந்து, வாசற்றிண்ணைப் புறத்திற் சிலரும்-உப்பரிகைகளின் மீதிற் சிலரும்-பதாகைகளினருகிற் சிலரும் கொடுங்கைகளின்மேற் சிலரும் - சுவர்கண்மீதிற் சிலரும்-மரங்களின்மீதிற் சிலரும்-வீதிகளிற் பலருமாகி, ஸ்திரீகளென்றும் புருஷரென்றும் பாராமல் ஒருவர்மே லொருவர் விழுந்து நெருங்கிக்கொண்டு, வஸ்திரங்கள் ஆபரணவிதங்கள் முதலானவை விழுந்து போனதுந்தெரியாமற், பூரணசந்திரன் போன்ற வதனமும்-நிலவின் தோற்றம் போன்ற புன்னகையும்-அன்றுபூத்த செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களும்-பவழக்கடிகைபோன்ற அதரமும்-நீலப்பகை போன்ற மார்பும்-யானைத்துதிக்கைபோன்ற கைகளும் பொருந்தி, திவ்விய ரத்னாபரணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட மரகதக்குன்றுபோ லிராநின்ற திருமேனியுடனே பீதாம்பரமும்-வனமாலையும்-கவுஸ்துவமும் - சங்குசக்ரமுதலிய பஞ்சாயுதங்களுந் தரித்து, கோடிமன்மத சுந்தரனாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, கண்களிலானந்த பாஷ்பந் ததும்பவுந் தேகமயிர்க்குச்சடையவு மோகித்து, சிலர் கட்டிக்கொள்வதுபோலவும், சிலர் முத்தமிட்டுக்கொள்வதுபோலவும், சிலர் சரசசல்லாபஞ் செய்வதுபோலவும், சிலர் திருவடிவருடுவதுபோலவும், சிலர் உபசரிப்பதுபோலவும், சிலர் உடனிருந்து விளையாடுவதுபோலவும், யாருக்கு எப்படி மனோரதமோ? அப்படிக்கெல்லாம் பாவித்து ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தார்கள். மாதர்களெல்லாம் மன்மதபாணங்களுக்கிலக்காகி மனந்தளர்ந்து மெய்சோர்ந்து, கஞ்சுகங்கிழிந்து முலைகள் விம்மவும்-அரையில் ஆடையவிழ்ந்து வீழவும் - பெருமூச்சுகளுண்டாகவும்-கொண்டையின் சொருகவிழ்ந்து மலர்சொரியவும்-உடம்பெல்லாம் வியர்வைவிட்டு நடுக்கமுறவும் பரவசப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு சரசமாடும் பாவனைகளாலே பக்கத்திலிருப்போரைத் தழுவது முதலாகிய செய்கைகளைச் செய்து, பைத்தியம் பிடித்தவர்போலுங் கள்ளுண்டவர்போலு மானார்கள்.

இவ்விதமாகக் கண்ணன் சகலஜெனங்கள் நெருங்கிய வீதிகளிற் பிரவேசித்துப் பாண்டவர்புடைசூழ வருவதைப் பெரியோர்கள் கண்டு ஆசீர்வதிக்க, முதுமைபொருந்திய மாதர்கள் பொரிகளிறைந்துவாழ்த்த, மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்குட்சென்று, குந்திதேவி-திரௌபதி-சுபத்திரை-முதலானோரையும் கண்டு, தகுந்தபடி உபசாரத்துடனே யோகக்ஷேமங்களை வினவி, அவர்களால் மிகவுங் கொண்டாடப்பட்டு சந்தோஷமாயிருந்தார் அந்தக் கிருஷ்ணன்வந்தபோது அப்பட்டணத்தார் நெடுநாள் வெய்யலினால் வறண்ட பயிர்கள் மேகம் வருஷிக்கக் கண்டா லெப்படியோ? அளவற்ற நாள் இருண்ட குகையி லிருந்தவர்கள் சூரியனைக் கண்டா லெப்படியோ? அப்படிச் சந்தோஷப்பட்டார்கள். பின்பு தரும புத்திர மகாராஜன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார் ஓ கிருஷ்ணா! நீர் எங்களிடத்திற் பரிபூரண கிருபைவைத்துச் செய்த சகாயத்தினாலே சகல ராஜாக்களுங் கீழ்ப்பட்டார்கள். பூமியெல்லாம் நமது சுவாதீ

னத்தி லிருக்கிறது. தனங்கள் அளவற்றதுகளா யிருக்கின்றன. யாவரும் வியக்கத்தகுந்த மேன்மையும் புகழுமுண்டாயிருக்கின்றன. ஒருகுறைவுமில்லை ஆன படியினாலே இந்தரத்ன முதலிய தனங்களை யெல்லாம் பிராமணர்விஷயத்திலும் அக்கினிவிஷயத்திலும் உபயோகித்துக் கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இதற்கு நீர் கட்டளையிட்டுக் கூடவே யிருந்து சகலகாரியங்களையும் நிறைவேற்றவேண்டும். எக்காலத்திலும் எக்காரியங்களுக்கும் எங்களுக்கு உம்மைவிடகதியேறில்லை. ஆகையால் எனக்கு இராஜசூய யாகத்திற்காகக் கட்டளையிட்டு, என் தம்பிமார்களைக் கூடவைத்துக்கொண்டு, ஆகவேண்டிய காரியங்களை அமைதிபெறச் செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விநயத்தோடு தருமபுத்திரர் கேட்டுக்கொண்டார்.

இவ்வாறு தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்: ஓ மகாராஜனே! உமது நன்னெறியினாற் சகலமுங் கூடிவரும். அந்தச்சாப்பிராச்சியத்திற்கு நீரே தகுந்தவரன்றி மற்றையார்தான் தகுவார்? ஆதலாலே அவசியம் நீர் இப்போது யாகத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். ஒரு குறைவும் நேரிடாது. நீர் எந்தக் கட்டளையிட்டாலுஞ் சிரத்தால்வகித்து நடத்தக் காத்திருக்கிறேன். உமக்குவரும் மேன்மைதான் எங்களுடைய மேன்மை உமக்கு இந்தக்காரியம் நிறைவேறினபின்புதான் நாங்களெல்லாம் கிருதார்த்தராவோம். ஆனபடியினாலே விசாரப்படாமல் யாகத்தை யாரம்பித்து நடத்தவேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியதைக் கேட்ட உதிஷ்டிரர் வெகுசந்தோஷப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, ஓ கிருஷ்ணா! எங்களிடத்தில் மிகுந்த கிருபையினாலே நீர்சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்க மிகவு மானந்தமாயிற்று. அந்தப்பிரகாரமே சகலபாரங்களையும் வகித்து யாகத்தை நிறைவேற்றுமென்று சொல்லித், தம்பிமாரை யழைத்து யாகத்துக்குவேண்டியவைகளைச் சித்தப்படுத்தும்படி கட்டளையிட்டார். அப்போது தமயனிட்ட கட்டளையின்படி சகாதேவனவன் யாகத்துக்குவரும்பிராமணர்முதலிய நான்கு சாதியாருக்கும் வேண்டிய சகலபதார்த்தங்களைச் சித்தம்பண்ணும்படிக்கும்; யாகஞ்செய்கிறபேர்களைத் தக்கபடி விசாரிக்கும்படிக்கும், தங்கள்சாரதிகளுக்குத் திட்டஞ்செய்து; தான் தவுமிய மகாமுனியின் சொற்படி நல்ல பூமியில் வெகு விசாலமாகவும் - அழகாகவும் - பலமாகவும் - சாஸ்திர விதிக்கு ஒத்ததாகவும்— யாகசாலையை நிறமித்தான். அன்றியும் வருஞ்சனங்களுக்கு வாசஸ்தலமாக ஸ்நானமண்டபம் - பூஜாமண்டபம் - அலங்காரமண்டபம் - ஆரோக்கியமண்டபம் போஜனச்சாலை-ஆபரணச்சாலை-அமளிச்சாலை - அருந்தவச்சாலை - முதலிய வெகு மண்டபங்களுஞ் சாலைகளும் அளவற்றசித்திரவிசித்திரங்களோடுகண்டவர்கள்யாருங்களிக்கும்படியாகநிருமாணஞ் செய்வித்தான்.

வேதவியாசர்முன்னிலையில் தருமராஜன் யாகதீக்ஷை பெறுதல்.

இப்படி யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்கையிலே, ஸ்ரீவேதவியாசமகாமுனி அவ்விடம் எழுந்தருளினர். அவரை உதிஷ்டிரர் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ எங்கள் குலகுருவாகிய சுவாமீ! தேவரீர் முன்னம் ஆக்கியாபித்திருந்தபடிக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே சகல ராஜாக்களையுஞ் செயித்து, வெகுதிரவியங்கள் கொணர்ந்து, இராஜசூயயாகத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறேன். தேவரீர் அதை எப்படி நடத்தவேண்டுமோ அப்படி நடத்தும்படி தயை செய்யக் கோருகிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகரித்து, யாகத்துக்கு வேண்டிய ரித்துவிக்குகளை யேற்படுத்தினர். யார் யாரை எவ்வெப்படி யேற்படுத்தினரென்றால்-சுசர்மா என்கிற மகாமுனிவரை உத்காதாவாகவும், பைலவ முனிவரென்கிறவரையும் தௌமிய முனிவரென்கிறவரையும் ஹோதாக்களாகவும், யாக்கியவல்கிய முனிவரை அத்துவரியுவாகவும், சைப்பியமுனிவ ரென்கிறவரைப் பிரமாவாகவும் நியமித்துத், தாமும் பிரமாவாக இருக்கவொப்புக்கொண்டார். இந்த ரிஷிகளுடைய புத்திரர்-பவுத்திரர்-இவரெல்லாம் அந்த நாலு ரித்துவிக்குகளுக்குக் கணமாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக வேதவியாசர் சிஷ்ய பரம்பரையோடுங்கூட வைதீகச் சடங்குகளை நடத்தச் சித்தமா யிருந்தார். பின்பு மகாராஜாவினுடைய ஆக்கினையினாலே சகாதேவன் சகலதேசத்து ராஜாக்களையும் அழைத்து வரும்படி போக்கியராகிய தூதரை யனுப்பிவித்தான். அன்றியும் தங்கள் தேசத்திலும் மற்றுமுள்ள ஆச்சிரமங்களிலும் இருக்கிற பிராமணர்-க்ஷத்திரியர்-முதலிய யாவரையும் - அழைத்துவரத் தகுந்தபேரை யேவினன்.

இப்படி செய்யவேண்டிய சகலகாரியங்களையுஞ் சாக்கிரதைசெய்து, தமையனரிடத்திற் சென்று தங்கள் கட்டளையின்படி எல்லாஞ் சித்தமாயிற்றென்று சொல்ல, உதிஷ்டிரர் திருப்தியடைந்து, தவுமியமகாமுனிவரையும் வியாசர் முதலாகிய பேர்களையும் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, சுவாமிகளே! யாகத்துக்குவேண்டிய காரியங்களெல்லாஞ் சித்தமாயின. இனி அடியேனுக்குச் செய்யவேண்டிய வேதவிதியைக் கட்டளையிடவேண்டுமென்று சொல்ல, வேதங்களே மூர்த்திகரித்து வந்தனவென்று சொல்லத்தக்க முனிவர்கள் அதுகேட்டு, புண்ணியாஹவாசனஞ் செய்து, யாகசாலையைச் சுத்திபண்ணி வேதிகைகள் போட்டு, ராஜாவைப்பார்த்து, இனி நீர் தீக்ஷையிற் பிரவேசிக்கலாமென்று சொல்ல, உதிஷ்டிரர் நகுலனை யழைத்து, நீ அத்தினாபுரத்திற்குப் போய் வீஷ்மர் முதலாகிய பேர்களை யழைத்துக்கொண்டுவாவென்று

கட்டளையிட்டு, ரிஷிகளைப் பார்த்துச் சித்தமா யிருக்கிறேனென்று சொல்ல, அந்த மகாரிஷிகள் கேட்டை நட்சத்திரத்தின் நாலாம்பாதத்தோடு கூடிய நன்முகூர்த்தத்திலே உதிஷ்டிர மகாராஜனுக்குப் பூரணமாகிய கிருஷ்ணாசனம் போர்த்து, மான்கொம்பைக் கையிற் கட்டி, விதிப்படி தீக்ஷைசெய்வித்தார்கள். அந்த மகாராஜனும் அவர்களால் தீக்ஷைவகித்து, மகாநுபாவராகிய வெகு பிராமணர் சொஸ்தி வாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர யாகசாலையிற் பிரவேசித்தார் அப்போது வீமார்ச்சுனர்கள் மந்திரிகளோடுங்கூடி யாகசாலைக்குவந்து வெகுவாகப் பூரிகொடுத்தார்கள்.

இப்படியிருக்க நாநாதேசங்களிலிருந்து பிராமணர் முதலாகிய பேர்கள் வரத் தலைப்பட்டார்கள். அஸ்திநாபுரியிலிருந்து துரியோதனனுனவன் துச்சாதனன் முதலிய தம்பிமார்களுடனே வெகுகாணிக்கைகள் கொண்டுவந்தான். வீஷ்மர்-விதுரர்-துரோணர்-கிருபர்-அஸ்வத்தாமா-பாக்லிகன்-சோமதத்தன்-பூரி-பூரிசிரவன்-முதலானோர்களும் உசிதமாக அனேகதனங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். இவர்களையெல்லாம் வீமார்ச்சுனாதியர்கள் கிருஷ்ணன் முதலானோருடனே சேர்ந்து எதிர்கொண்டுவந்து தகுந்தபடி மரியாதைசெய்ய, அவர்களும் ராஜாவைக்கண்டு சர்வசுதந்தரமாய் யாகத்திற்கு வேண்டிய சன்னாகங்களிலிருந்தார்கள். இவர்களுமன்றி கர்னன் - சல்லியன்-சகுனி-பலராமன்-துருபதன்-முதலாகிய சகலராஜாக்களும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடனே வந்தார்கள் பாண்டியமகாராஜன் தன்மகளையும் பேரனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். இவ்வாறு வந்த ராஜாக்களுக்கெல்லாஞ் சகாதேவன் தனித் தனியே விடுதிகளைச் சித்தப்படுத்தி வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தான். அப்போது அந்த இந்திரப்பிரஸ்த நகரமானது ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகளால் நிறைந்து, கடல்போல் இரைச்சலடைந்து, இது வேறொரு உலகமென்னும்படி விளங்கிற்று. வந்த ராஜாக்க ளெல்லோரும் அனேக ரத்தினங்கள் முதலாகிய காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்துகொடுத்து மகாராஜாவைப் பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்த உதிஷ்டிரர் யாவராலுஞ் சூழப்பட்டு, ஆகாசத்திற் சகல கிரகங்களு மொய்த்துக்கொண்டிருக்க ஒரு சந்திரன் நடுவிலிருந்தா லெப்படியோ அப்படி விளங்கினர். அந்த யாக சபையில் ஒருபக்கத்தில் வேத கோஷ்டமும், ஒருபக்கத்தில் வித்துவான்களுடைய பிரசங்ககோஷ்டமும், ஒருபாரிசத்தில் வந்திகள் விருதோதுங் கோஷ்டமும், ஒரு பாரிசத்தில் வாத்திய கோஷ்டமுமாகி, நாதகோஷ்டமனைத்து மொன்றாய் வியாபித்ததுபோலு மிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட யாகசாலையிலே யாகம்நடக்க ஆரம்பமாயிற்று. அப்போது தருமபுத்திரர் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா! தேவரீர் சகல மங்கலவஸ்துக்களும் ரசவர்க்கங்களும் எடுத்து யாவருக்குங் கொடுத்து வாருமென்று சொல்லியும், அஸ்வத்தாமாவையுஞ் சஞ்சயனையும்வந்தபிராமணரை விசாரிக்கச்சொல்லியும் உயுச்சு என்கிறவனையும் வீமசேனனையும் சாத்தகியையும் மடைப்பள்ளியிற் சமையல் விசாரிக்கச்சொல்லியும் திட்டஞ்செய்து; வீஷ்மத் துரோணாதிகளை எல்லாவற்றையும் மேல்விசாரணை செய்யும்படிக்கும், துச்சாதனனைப் பந்திவிசாரிக்கும்படிக்கும், துரியோதனனை அவரவர்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதான வெகுமான வஸ்துக்களைச் சித்தப்படுத்தும்படிக்கும், கிருபாசாரியரை வரிசைவருகிற கினுசுகளுடனே வஸ்திராதிதிரவியங்களை வாங்கிவைக்கும்படிக்கும். சகுனியை யாகதிரவியங்களையும் நெய்முதலியவற்றையும் வேண்டும்போது கொடுக்கும்படிக்கும், இப்படியே அந்தந்தக் காரியங்களிலே அவரவர்களை நியமித்தார், அப்படியே யாவருந் தங்கள் தங்களுக்கிட்ட பணிவிடையை ஜாக்கிரதையாய் நடத்திவந்தார்கள்: குந்தி - சுபத்திரை முதலாகிய ஸ்திரீகள் யாகத்திற்கு வந்த பிராமண க்ஷத்திரிய ஸ்திரீகளுக்குச் சகல வுபசாரமுஞ்செய்து பூசிப்பதிற் சித்தமா யிருந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வேதியர்க்குப் பாதப்பிரக்ஷாளனஞ் செய்கிறகாரியம் என்னதென்றதா யேற்றுக்கொண்டு, மிகவும் அன்போடு அந்த நற்செய்கையைச் செய்துவந்தார், நகுலன் சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலங் கொடுத்து வந்தான், இவைகளினாலே வந்தவர்களெல்லாம் மிகுந்த திருப்தியடைந்து, இப்படியொருக்காலத்திலும் ஓரிடத்திலும் போஜன முதலாகியவைகளின் விசாரணைநடந்ததில்லை இவ்வித சட்ருசியு மிருந்ததில்லை, இத்தன்மைத்தான மேலான செல்வமுங் கண்டதில்லையென்று புகழ்ந்தார்கள் அன்றியும் அந்தப்போசனச் சாலையிற் கொடுங்கள்கொடுங்களென்றும், புசியுங்கள் புசியுங்களென்றும் பாண்டவர்களுடைய ஜனங்கள்சொல்ல, வந்த பேர்கள் போதும் போதுமென்றும், திருப்தி திருப்தியென்றும் மறுமொழிசொல்ல; பெருங் கடலோசைபோற் கூச்சலுண்டாயிற்று.

இப்படிக்கு ஒருகுறைவுமின்றி அந்த இராஜசூயம் நடந்து வருகையில், ரித்துவிக்குகள் விதிப்படியே காருகபத்தியம்-ஆகவநீயம்-தக்ஷணாக்கினி - ஸப்பியாக்கினி-ஆவசதாக்கினி-தாரியாக்கினி என்கிற ஆறு அக்கினிகளையும்வளர்த்திப்பூசைகள்செய்து, அனேக சமித்துக்களாலும் நெய் முதலாகிய வைகளாலும் ஆகுதி செய்தார்கள். வேதியர்கள் நான்கு வேதங்களையும் பாராயணஞ் செய்து வந்தார்கள். இந்த யாகத்தில் வானத்திலிருக்குந் தேவர்களும் - பூமியிலிருக்குந் தேவர்களும்-பூரணதிருப்தியடைந்துமதித்து வாழ்த்தினர்கள், இப்படி யிருக்கச்சுத்தியையென்கிற ஒருவிதயாகச் சடங்கு செய்யவேண்டிய நாள்வந்தது அன்றைக்கு மகாசபைக்குப் பூசை செய்யத் தக்க

தானபடியினாலே, நாரதர் முதலாகிய தேவரிஷிகள், வியாசர் முதலாகிய பிரமரிஷிகள், கௌசிகர் முதலாகிய ராஜரிஷிகள் இன்னும் மிகவும் யோக்கியராகிய எல்லாவருணத்துப் பெரியோர்களுஞ் சபையில் நிறைந்திருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட சபையையும், அதில் வந்திருக்கிற மகா புருஷர்களையும் பூமியின்பாரத்தை தீர்ப்பதற்காக அவதரித்திருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் நாரத மகாமுனி பார்த்து, இப்படிப்பட்ட சபையை நாம் பிரமலோகத்திலும் கண்டதில்லையென்று மனதில் வெகு ஆச்சரிய சந்தோஷங்களை யடைந்து, இக்கிருஷ்ணமூர்த்தி வனின்னம் துஷ்டசங்காரஞ் செய்ய வில்லையென்று நினைத்தார். இந்த நினைப்பைச் சுவாமி யறிந்து சிரித்துக்கொண்டிருக்க, யாகம் பார்க்கவந்த பேர்களெல்லாம் அந்தச் சபைக்கொரு நாயக மணி போல் விளங்கி நடுவில் ஒரு பொற்பீடத்தில் நீல மலை போன்ற திருமேனியும், கிருபா ரசம் பொழியாநின்ற தாமரைமலரோடொத்த கண்களும், கவுத்துவம் வனமாலை சங்கு சக்கர முதலியவைகளுமாய்க் கோடி சூரியப் பிரகாசம்பொருந்தி உட்கார்ந்திருக்கிற அவரைப் பார்த்து, சிலர் இவருடைய வடிவழகுக்கும், சிலர் இவருடைய மகிமைக்கும், சிலர் சாமர்த்தியத்திற்கும், சிலர் அடுத்தவரைக் காப்பாற்றுந் தன்மைக்கும், சிலர் இவருடைய திவ்விய குணங்களுக்கும், சிலர் இவருடைய கடவுட்டன்மைக்கும்வசப்பட்டுப் பலவாறாகத் துதித்து மனமகிழ்ந்திருந்தார்கள். தருமபுத்திரரும் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சபையிலிருக்கும் உல்லாசத்தைக்கண்டு, நம்முடைய சகல பிரயோசனங்களும் நிறைவேறினவென்று நினைத்து ஆனந்தப் பெருங்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அவரவர் நினைப்புக்குத் தக்கபடி அவரவர்களைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

அக்கிரபூசைகொண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சிசுபாலன் தூஷித்தல்.

இப்படிக்குத் தேசோமயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சபையிலே, அந்தச் சுத்தியாஹமென்னும் நாளிலே, பிராதச்சவனம், மாத்தியந்தினசவனம் என்கிற இரண்டுகாலச் சடங்குகளுமானபின் சாயம்சவனமென்கிற சடங்குகளுக்கு ஆரம்பமாகும்போது வீஷ்மர் தீக்ஷதராயிராநின்ற தருமபுத்திரரைப் பார்த்து, அப்பா தருமபுத்திரா! இப்போது முன்னே சபைக்குப் பூசிக்க வேண்டியதானபடியினாலே அந்தந்த வருணத்தாரையுந் தனித்தனியே பூசைசெய்யவேண்டும். அதற்காக அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொண்டுவந்து நடத்தென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே பூஜாவஸ்துக்களையழைப்பித்து, கோஷ்டியில் நின்றுக்கொண்டு வீஷ்மரைப் பார்த்து; சுவாமி குருகுல பிதாமகரே! யாருக்கு முதற்பூசை செய்யவேண்டியதோ அதைக் கட்டளையிடவேண்டுமென்று கேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகிறார். இந்தச் சபையிலிருக்கும் யாவருக்கு நடுவில் அனேக கோடி நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியிற் சந்திரன்போலவும், நவக்கிரகங்களின் நடுவிற் சூரியன் போலவும் யார் சிரேஷ்டராய் விளங்குகிறரோ? பலம் சவுரியம் சாமர்த்தியம் புத்தி தைரியம் தேஜசு கம்பீரத்தன்மை தயை பொறுமை அறிவு விநயம் இப்படிப்பட்ட சகல நற்குணங்களும் யாரிடத்திற் குடியிருக்கின்றனவோ? எவருடைய மகிமை சொல்லத் தரமில்லாததோ? எவருடைய தேஜோ பலத்தைப் பற்றி இந்த யாகம் நிறைவேறிற்றோ? அந்தப் பகவானே அதற்குத் தக்கவர். அவரையன்றி அந்த அக்கிரபூசைக்கு யார்தகுவார்? ஆகலால் அவரையே பூசிக்கவேண்டியதென்று சொல்ல, சரிதானென்று ஸ்ரீ வேதவியாசரும் ஒப்புக்கொள்ள, அப்போதே சகாதேவனை அர்க்கிய முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சமீபத்திற் சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருடைய திருவடித் தாமரைகளை ரத்தினமயமாகிய பீடத்தில் வைத்து, திவ்விய பரிமளங்கள் சேர்த்த தண்ணீரினாற் சுத்தி செய்து, கந்த புஷ்ப தூப தீபாதி சோடசோபசாரங்களாலும் பூசித்து, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைச் சிரத்தின்மேற் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, புனிதனானேன் என்று கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகத் தேகம் புளகமுற்றுக் களித்து நின்றார்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற் பூசனை நடத்துவதைக்கண்ட தேவரிஷிகள் பிரம்மரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் யாவரும் தகும் தகுமென்று சொல்லி, வீஷ்மரையுந் தருமபுத்திரரையுங் கொண்டாடினார்கள். க்ஷத்திரியரிற் சிலர்பொறாமைகொண்டு, உள்ளம் வெந்து சகிக்கமாட்டாமற் பெருமூச்சுவிட்டுகொண்டு ஒன்றுஞ்சொல்லத் தைரியமில்லாமல் நாலுபக்கங்களையுஞ் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் குறிப்பை யறிந்த சகாதேவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசை நடத்துவதற்காக யாவரும் பொறாமைப் படாதீர்களென்றான். அதுகாலையிற் சேதிதேசத்து ராஜனாகிய சிசுபாலன் பிறந்ததுமுதற் கிருஷ்ணனிடத்திற் கொடிய பகை கொண்டவனானபடியினாலே, மனங்கன்றி முகங்கறுத்துக் கண் சிவந்து, உதடு துடிக்கச் சபையைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொன்னான். ஓராஜாக்களே! இந்தச்சபையிற் சகல ராஜாக்களுக்கும் அவமானமும் இடையனுக்குப்பூசனையுங்கிடைத்ததுசரிதான். இச்சபையில் அனேகம் பெரியோர்கள் வந்திருக்கிறார்களே குறைவுண்டா வென்கிறீர்களோ? உண்டு. எப்படியென்றால்: இந்த யாகத்தை நல்ல சற்குலத்திற் பிறந்த க்ஷத்திரியன் செய்யத்தகும். இந்த உதிஷ்டிரனோ பாண்டு மகாராஜனுடைய பெண்சாதியாகிய குந்திதேவிக்கு விபசாரத்தாற் பிறந்தவன். முதலிற்றானே யாககர்த்தாவின் செய்தி இப்படியாயிற்று. இவனுக்குத் தரும முபதேசித்தானே அவன்

எப்படிப்பட்டவனென்றால் குலதருமமாயிருக்கிற ராச்சியாதிபத்தியத்தைத்துறந்து, பிரமசாரியாகித், துரியோதனன்கீழ் சோற்றுக்குக் காத்திருக்கிறவன். அன்றியுங் காசிராஜன்மகளை வாழவொட்டாமற் கெடுத்த மகாபாவி, குருவாகிய பரசுராமன் சொல்லைக் கேளாமல் அவரோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தவன், குருத்துரோகி, இவனுடையதாயோ ? க்ஷத்திரியகன்னிகையல்லள், சாபத்தினாற் பிறந்தவள். பிள்ளைகளைக் கொன்றவள். இவள் தகப்பனோ அவள் சிசுஹத்தி செய்தாலுஞ் செய்யட்டும், நமக்குப் போகத்துக்கு உரியவளாக இருந்தாற்போதுமென்று ஒப்புக்கொண்டிருந்த மகாகாமி, இவனோ வேஷம்போட்டுக்கொண்ட ஆசாமி, இதுசரிதானென்று ஒத்துங்கொண்டவன் மீன்வாணிச்சி வயிற்றிற் பிறந்த யோக்கியன். அக்ரபூசனையை யடைந்தவன் யாரென்னில் ஜாரசோர சிகாமணியாகிய இடையன். இப்படிப்பட்ட யோக்கியர் கூடியசபையில் க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பூசனையெப்படி கிடைக்கும்? கிடைக்காது. என்று வீஷ்மரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ வீஷ்மா! நீ க்ஷத்திரியனென்றும் வெகுபுத்திமானென்றும்பேர்பெற்றுப், பூசனைக்குயோக்கியனைக் கண்டுபிடித்து நன்றாய்த் தெரிவித்தாய். இவ்வளவு நாளும் நீ விவேகியென்று நினைத்திருந்தேன். உன்னைப்போ லறியாதவனை நான் கண்டதில்லை, ஆனாற் கிழத்தனம் வந்தபடியினாலே யுத்திமாறிப்போய் இருக்கும். இப்படிக்குவாய்த்தது கோபாலனுடைய அதிர்ஷ்டவசந்தான். நல்லதிருக்கட்டும். நீதான் மதிமயங்கிச் சொன்னாலும், இச்சபையிலிருந்த புத்திசாலிகளுங்கூட ஊமைகள்போ லிருந்தார்களே: அவர்களுக்கும் புத்தி மயங்கிற்றோ? அல்லது அந்த மாயாவியாகிய கோபாலன் அறிவைமயக்கிவிட்டானோ என்று சொல்லித் தருமபுத்திரரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ தருமபுத்திரா! நீ இந்தச் சபையையுற்று நோக்கவில்லையென்று தோற்றுகிறது. நோக்கியிருப்பாயேயாகில் முக்குலத்தரசர் முதலியோரைப் பார்த்திருப்பாயே: பார்த்திருந்தால் இந்த இடையனைப் பூசிப்பாயோ? மகா புத்திமான்களெல்லா மிருக்க, ஒருமூடக்கிழவன் பேச்சைக்கேட்டு இவ்வளவு ராஜாக்களையும் அவமானம்பண்ணாயே: இது உனக்குத் தகுமா? நீ விவேகியென்று பேர்பெற்றதுயுத்தமன்று, நல்லது: நீ பூசிக்கத் தொடங்கினவன் குலத்திலுயர்ந்தவனா ? செல்வத்தி லுயர்ந்தவனா ? புத்தியி லுயர்ந்தவனா ? நடக்கையி லுயர்ந்தவனா ? ஒரு விதத்திலுமுயர்வில்லாத ஒரு அற்பனிடத்தில் உனக்கு மதிப்புண்டாகியது காலபலந்தான். ஆ ! ஆ ! என்ன ஆச்சரியம் ? மகாமண்டலாதிபதிகளெல்லாமிருக்க, இராச்சியபட்டாபிஷேகமின்றித் திரிகிறவனுக்கு வெகுமானம்வந்ததே: ஓ! ஓ! வயதினாற் பெருமையைநோக்கினால், அவனுடையபிதா வசுதேவனிருக்கிறான், ஆப்தபந்துத் தன்மையை நோக்கினால், துருபதமகாராஜனிருக்கிறான். ஆசாரியனென்றால், தனுர்வேதமே மூர்த்திகரித்ததுபோலத் துரோணாசாரியரிருக்கிறார். மகாத்துமாவென்றால், சாக்ஷாத் நாரதமுனிவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். குலவிருத்தன் என்றால், வீஷ்மனிருக்கிறான். சவுரியத்தைப்பற்றியென்றால், ஆசாரியபுத்திரராகிய அசுவத்தாமா விருக்கிறார். அன்றியும் கிம்புருடருக்கெல்லா மாசாரியனாகிய மகாபராக்கிரமசாலியென்னுந் துருமனிருக்கிறார்.

இன்னுஞ் சவுரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் மிகுந்தவரை நோக்கினால், அர்ச்சுனனோடு சமானனாகிய ஏகலவியனென்னும் வேடனிருக்கிறான். பகதத்தனிருக்கிறான். ஜயச்சேன னிருக்கிறான். பிருகத்பலனிருக்கிறான். இவர்களையெல்லாம்விட்டு, இந்தக்கறுப்பனை என்னகாரணத்தினாற் பூசித்தாய்? இன்னும் பந்துக்களிற் பாண்டியராஜன் வந்திருக்கிறார். கல்லியனிருக்கிறார். பாக்லிகனிருக்கிறார். இவைகளையெல்லாம் அவமானம் பண்ணத்தகாது. அன்றியும் பரசுராமர் சிஷ்யனாய்த் தனுர்வேத பாரங்கதனாகிய கர்னனையும் லக்ஷியஞ் செய்யாமற் போனதற்குக் காரணமென்ன ? எனக்கு அவனிடத்திலேதான் இஷ்டமானதா லவனையே பூசிப்பே னென்றாயாகில், அதற்கு இப்படியாகயிருக்கிற மகாராஜாக்களை யாகத்திற்கு வரவழைக்க வேண்டியதென்ன ? அல்லது உள்வீட்டிலே அவனுக்கு வேண்டியபடி பூசைசெய்யாமல், மண்டலாதிபதிகள் முன்னே சேவகனுக்குச் சமானமாகிய அவனைப் பூசிப்பது உனக்குத்தகுமா? நீ உனக்கு யாவரும் பயந்து கப்பங்கட்டியதாகக் கர்வித்திருக்கிறாய். அப்படிக்கு நினையாதே. நீ தருமசிலனாயிருப்பதைப்பற்றிக் கொடுத்தார்கள். இல்லாவிட்டால் இங்கே வந்திருக்கிற வீரருக்கு நீ எவ்வளவு ? ஒரு மூடக்காகத்தைப்பற்றி அன்னங்களோடு பகைப்பதுபோல், கிருஷ்ணனைப்பற்றி மகாராஜாக்களோடு பகைக்கிறாய். இப்படி செய்வதுனக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் தீமையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும். உன்குலத்திற்கேற்ற புத்தி உனக்குண்டாயிற்று. ஒரு குணமுமில்லாத அற்பனைப் பூசிப்பதற்குப்பயன் சீக்கிரத்திலேயே கிடைக்குமென்று சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

அடாகிருஷ்ணா ! அவர்கள்தான் தெரியாமற் பூசித்தாலும், நீ இவ்வளவு மகா புருஷருடைய சபையில் அச்சமில்லாமலும்-உன்குலம் உன்னடத்தைமுதலியவற்றை யோசிக்காமலும்-அப்பூசனையை யேற்றுக் கொள்ளலாகுமா ? பெரியோர்களுக்காகச் சமைத்து வைத்த சோற்றை நாய் தின்னக்கூடுமா ? அந்தப் பூசையையேற்றுக்கொள்ள வெட்கமாயிருக்கவில்லையா? லோகத்திலே ஒருவன் தனக்குத் தகாதனவற்றையடைவதினால் அவமானமே யல்லது, வெகுமானஞ் சம்பவிக்கமாட்டாது. அடா பயித்தியக்காரா ! அடா மூடா ! நீ பூசனைபெறுவது நகைப்புக் கிடமென்றறி

யாமற் போனுயே; துரியோதனுதிகள் சிரிக்கிறுர்களே.
ஆனல் இந்தச்சபையிற் பாண்டவர்களும் வீஷ்மனும்
நீயுந்தான் இருக்க யோக்கியமேயல்லது, மற்றெரு
வரும் யோக்கியரல்லர். என்றுசொல்லி மற்றை ராஜா
க்களைப்பார்த்து, நீங்களிந்தச் சபையிலிருப்பதுநன்று
யிருக்கவில்லை. ஆதலால் விரைவில் எழுந்திருங்க
ளென்று அழைந்துத், தான் சரேலென்று ஆசனத்
தைவிட்டு எழுந்து சபைக்குப் புறம்பாகப்போனுன்
அப்போது தருமபுத்திரர் பின்னலேயோடி, அவனை
யணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்
லுகிறுர். அப்பா சிசுபாலா! நீ கோபித்தால் யுத்த
மன்று. பொறுமையாலும்-அறியாமையாலும்-கருவத்
தினுலும் - வாயில்வந்தபடி பேசுவது புத்திமானுக்கு
த்தனமா? நீ நிந்தித்ததுபோல் இவ்வளவுகாலத்தில்
வீஷ்மரை-வேதவியாசரை-ஒருவனும் நிந்தித்ததில்லை.
அவர்களை அறிவிலாதவர்களென்று எவனுஞ் சொல்
லத்துணியமாட்டான். நீ யிந்தச்சபையில் ஆராரைப்
பெரியோர்களென்றும் விவேகிகளென்றும் நினைத்துச்
சொன்னுயோ? அவரெல்லாம் வீஷ்டுமர் சொல்லியது
சரியென்றும் கிருஷ்ணனே பூசிக்கத் தக்கவரென்
றும் ஒப்புக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனிருக்க, உன
க்குமாத்திரமேன் வீணுய்க் கோபமுண்டாயிற்று?
முற்றுமறிந்த பெரியோர்கள் சொல்வதை நாம் பெரு
மையோடங்கீகரிக்க வேண்டும். நமதுபுத்திக்கு அது
சரியாகத் தோற்றவில்லையென்று அவர்களை நாம் நிந்
திப்பது நியாயமன்று. வீஷ்மரோமகானுபாவர். எல்
லாமறிந்தவர். அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமை
யைச் சரியாயறிந்திருப்பவர். நீ யறியமாட்டாய். அன்
றியும் இச்சபையிலிருக்குந் தேவரிஷிகள் - பிரமரிஷி
கள்-ராஜரிஷிகள்-யாவரும் வீஷ்மர் சொல்லிய வார்த்
தையைக் கேட்டு, இவர் மகாவிவேகியாதலாற் சரி
யாய்ச் சொன்னுரென்று சந்தோஷித்துக் கொண்டா
டினுர்கள். அப்படியிருக்க உனக்குமாத்திரம் ஏன்
வீணுன ஆக்கிரஷம் வருகிறது? வேண்டாம். அந்தக்
கோபத்தை விட்டுவிடு. பெரியோரை நிந்தித்துப்
பெரும் பாவியாகாமல், நற்குண நற்செய்கைகளோடு
கூடி, யாகம் முற்றுமாகிறவரையிலிருந்து சந்தோஷ
மாய்ப்போவென்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில்,
வீஷ்மர் தருமபுத்திரரைப் பார்த்துச் சொல்லத்
துவக்கினுர்.

அப்பா தருமபுத்திரா! இந்தத்துராத்துமாவுக்கு
நல்லவார்த்தை சொல்லலாமோ? சொல்லியும் பிரயோ
சனப் படமாட்டாது. இவனுடைய துர்ப்புத்தியைப்
பார். லோகநாதனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குச் செய்த
பூசையைச் சகிக்காமல் அகங்காரப்படுகிறுன். இப்படி
ப்பட்ட துஷ்டன் வேறெருவனுமில்லை. லோகத்தில்
க்ஷத்திரியருக்குள் ஒரு தருமமுண்டு. அதென்னவெ
ன்றுல்-யுத்தத்தில் எவனையெவன் ஜயித்துப் பிராண
னேடு விடுகிறுனே? அவனுக்கு அவன் குருவென்
பதுதான் தருமம் நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பூமண்
டலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுலே ஜயிக்கப்படாதவர்யார்?
இந்தச்சிசுபாலனும் உருக்குமணி விவாகத்தின்போது
ஜயிக்கப்பட்டவன்தா னல்லவா? அப்படி யிருக்க
அதைக்கூட நினையாமற் குதிக்கிற இந்த மூடனுக்கு
நல்லவார்த்தை உதவாது, இவன் குருத்துரோகியாகி
றுன். எப்படிக்காயினும் இந்த ராஜமண்டலத்தைச்
சோதிக்குமளவில், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கேயாவருந் தாழ்
ந்தவராகக் காணப்படுகிறுர்கள். இதுவே தகுந்ததெ
ன்றுதான் இச்சபையில் இருக்கும் பெரியோர்கள்சம்
மதித்திருக்கிறுர்கள். இந்த மூடனுக்குச் சம்மதியில்
லாமற்போனுல் கெடுதியென்ன? இப்போது ஸ்ரீகிரு
ஷ்ணன் இச்சபையி லிருக்குமவர்களுக்குட் சிறந்தவ
ரென்றுசாதாரணமாய்ச்சொன்னேன் யதார்த்தமாய்
அவர் மகிமையைச் சொல்லத் துவக்கினுல், ஆதிசேட
னுக்கும் அசாத்தியமாய்விடும். அவர் இந்த பூலோக
த்தில் மாத்திரமே யாவருக்கும் பூசிக்கத் தக்கவரல்
லர். மற்றென்ன வென்றுற் சகலலோகங்களிலும் பூசி
க்கத்தகுந்தவர், இவருடைய சரீரத்திலே சகலசரா
சரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இவரிடத்தி லிருந்து
தான் யாவுமுண்டாயின. இனியொடுங்குவது மிவரிட
த்திலேயே. எல்லாவஸ்துக்களுடைய சக்தியும் அதிச
யமும் இவருடையவைகளே. இவாதுகிருபையினுலே,
உலகங்களுக்குச் சகல மேன்மைகளுமுண்டாயின.

இப்படி எல்லாவற்றிற்குங் காரணமும் ஈஸ்வர
னுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைசெய்யாமல், மற்
றயாருக்குப் பூசைசெய்வது? இந்தச் சிசுபாலனைக்
காட்டிலும், வயதிலும்-பராக்கிரமத்திலும் - புத்தியி
லும்-மேன்மையிலும் - சிறந்தவரனேகர் இச்சபையி
லிருக்கிறுர்கள். அவரெல்லாஞ் சந்தோஷித் திருக்க,
இந்தப் பாவிக்கேன் இவ்வளவு கெர்வமும் - அகங்கா
ரமும்-உண்டாயின? இவன் பெரியோர் நடந்தவழி
நடப்போமென்று நினைக்காமல், நிலத்தில் வீழ்ந்த
நெல்லிக்காய்போல் ஏன்குதிக்கிறுன்? இப்படியிருக்க
இந்தப்பாவிக்குச் சமாதானஞ் சொல்லலாமோ? தகு
ந்த சிக்ஷைசெய்தா லல்லவோ புத்திவரும் நான்வெகு
ஞானிகளுக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கிறேன். அவர்
கள் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம்வைத்து தத்துவஞா
னம் போதிக்குமளவில் அப்பொருள் இவர்தானென்
றும், இவர் அவதாரமானதுமுதற் றுன்செய்தமகாசரி
த்திரங்கள் இவையென்றுஞ்சொல்லி யிருக்கிறுர்கள்.
அவைகளைக் கேட்டிருந்தவ னுனபடியினுலே அக்கிர
பூசையிவருக்குச் செய்யச்சொன்னேனல்லது, தாக்ஷ
ணியம்-பயம் - சினேகம் – பிரயோசனம் - இப்படிப்
பட்ட காரணங்களாலே செய்யச்சொல்லவில்லை, இது
களிருக்கட்டும். லோகரீதியாய்ப் பார்த்தாலும் ஸ்ரீகி
ருஷ்ணனே உத்தமன். எப்படியென்றுல் - வேதியர்
க்குள் ஞானமெவனுக்கு அதிகமோ? அவன்பெரியன்.
க்ஷத்திரியருக்குள் பலமெவனுக்கு அதிகமோ? அவன்
பெரியவன், இந்த கிருஷ்ணனிடத்தில் மேலாகிய

ஞானமும் பலமு மிருப்பதுபோல, மற்றை யாரிடந்திலிருக்கின்றன? யாவரினுஞ் சிறந்தவனென்னும் புகழ் யாரிடத்திருக்கின்றது? இவையெல்லாம் உலகத்தை நன்ருய்ப் பரிசோதித்தால் தெரியும் அப்படியின்றிக் கிணற்றிலிருக்கும் ஆமைபோ லிருப்பவனுக்குத்தெரியுமோ! நல்லதாகட்டும், வேதவேதாந்த ஞானங்களிலுங், தனுர்வேத ரகசியங்களிலும், இச்சபையி லிருப்போரைப்பரீக்ஷித்தால் அப்போதுதெரியும், சவுரியம் புத்திபொறை முதலாகிய சத்குணங்களும் அப்படியேபரீக்ஷை செய்தறியலாம்.

இப்படிக்குச் சகலவிதத்திலும் பெருமையுடையவராய்ப், பிரமன் முதலாகிய தேவர்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவரா யிராநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, நியாயமாகவும் தருமமாகவும் நாம் பூசித்திருக்க; இந்தத்துஷ்டன், இவனென்ன ஆசாரியனு-ஞானியா-குலகுருவா இஷ்டபந்துவாவென்று கேட்டானன்ருே? ஆம் எல்லாமவர்தான், இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போதென்ன சொல்லுகிருன்? (கலசத்திற்குத்தெரியுமோ கர்ப்பூரவாசனை,) என்பதுபோல், மகாபுருஷர் மகிமை பிறவிக்குருடனுக்குத் தெரியுமோ? இனியாவது அந்த மூடன் தெரிந்துகொள்ளட்டும். பிருதிவி முதலாகிய பூதங்கள் - தன்மாத்திரைகள் பிரகிருதி - மகத்து-அகங்காரம் - இந்திரியங்கள் - அந்தக் கரணங்கள்-இவையாவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுலேதான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, அளிக்கப்பட்டு, அழிக்கப் படுகின்றன. சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனும், சங்கார கர்த்தாவாகிய சிவனும். இந்தி:ன் - அக்கினி - இயமன் - வருணன் வாயு-சூரியன்-சந்திரன்-இவரெல்லாம் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவனே. சகல ஆத்துமகோடிகளும், பல அண்டங்களும், பலபல அதிசயங்களுமா யிருக்கின்றயாவும் இவரே. இவரல்லாது தெய்வமில்லை. லோகத்தாரை அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று, மனிதருக்குள் மனிதனுய் அவதரித்திருக்கிருர், வேத வேதாந்தங்களெல்லாம் இவர் பெருமையைப்பேசுகின்றன. யோகிகளும் தேவர்களும் இவரையே தொழுகின்றனர். வேதியரெல்லாம் இவரைத்தியானித்தே வேள்விசெய்கின்றனர். சுருக்கமாகயாவுஞ்சொன்னேன். இந்தப்பேதையாகிய சிசுபாலன் இவையெல்லா மறியாதவனுனபடியினுலே, அவரிடத்தில் மிகவும் அபசாரப்பட்டான். இப்போதாகிலும் மெய்யையறிந்து அவரைத்தொழுதுவேண்டிக் கொண்டாற் கடைத்தேறுவான். இல்லாவிடிற் சீக்கிரத்திற் கெட்டுப்போவான். நாம் சகலலோகநாதனுகிய கிருஷ்ணனுக்குச் செய்தபூசை அனியாயமென்று இந்தமடையனுக்குத் தோற்றினுல், நாமென்னசெய்யலாம்? இப்போது அவன் யெல்லாரைப்போலும் நியாயத்தை நினைத்து இந்தச்சபையிலிருக்கமனமுண்டானு லிருக்கட்டும், சம்மதி யில்லாவிட்டாற் போகட்டும். அல்லது இன்னும் என்னசெய்ய வல்லமையிருக்கிறதோ அதைச்செய்யட்டும், அவனைநீர்சமாதானஞ் செய்யவேண்டாம். வாரும் தருமனந்தனுவென்று வீஷ்மர் சொல்லக்கேட்ட சிசுபாலன், காற்றினு லெழும்பப்பட்ட கனல்போற் கோபத்தினுற் சொலித்தான். அப்போது அவனைப் பார்த்துச் சகாதேவன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிருன்.

ஓ சிசுபாலா ! நீ குணங்களையுந் தோஷங்களையும் எவ்வளவும் விசாரிக்காமல், வீணுய்க் கோபித்துக் கொள்வதிற் பயனென்ன? எல்லாவரசரும்-ரிஷிகளும் பெரியோரும்-ஒத்துக்கொள்ளும்படிக்கும், உனக்கும் எனக்தும் மற்றுவருக்கும் நன்மையுண்டாகும் படிக்கும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைசெய்பலாயிற்று. இவ்விஷயத்தில் நீ அறியாமையாலும் - பொருமையினுலும்-பெரியோரை நிந்திப்பது மிகவு மிழிவாகிய செய்கை. நீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை யாழ்ந்து நோக்காமற் போனுலும், உலகத்திலிருக்கு மரசர்க்கெல்லாம் அதிகமாகிய பலபராக்கிரமங்களுடையவரென்பதை என் நினைக்கவில்லை ? நானிப்போ தொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தக் கண்ணனுக்கு முதற் பூசனை நடந்ததைக் குறித்து யார் பொருமைப்படுகிருர்களோ ? அவர்கள் வில்லேந்தி யென்னுடன் போர்செய்ய வரட்டும். அவர்களின் தலைமேல் இதோ இந்த இடதுகாலை வைக்கிறேனென்று சொல்லித் தூக்கினுன். இவ்வாறு சகாதேவன் யாவருங் கேட்கும்படி சொல்லிக் காலைத்தூக்கிக்காட்டவே, ஒருவருமொன்றுஞ் சொல்லாமற், சிலர் சந்தோஷத்தையும்-சிலர் மனவருத்தத்தையும் - அடைந்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். இவைகளையெல்லாம் பார்தத சிசுபாலனுக்குக் கோபமானது ஆகுதி செய்யப்பட்ட அக்கினிபோற் சொலித்து, கண்கள் ரத்தக்குமிழிகள்போலச் சிவந்து சுழலமிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க, தேகமெல்லாம் வியர்வையரும்பி நடுக்கமுறப், பிரளயகாலத்து உத்திரன்போலவிருந்தான். அப்போது வீஷ்மர் சிசுபாலனையும் மற்றைப்பேர்களையும் பார்த்து, யாவரும் இந்தவார்த்தையைக் கேளுங்கள், என்னவென்ருல்-சகாதேவன் இப்போது சொல்லியவார்த்தை மெய்யாயும் நியாயமாயுமிருக்கிறது. இதன்மேல் யாருக்காவது ஏதாகிலுங் குற்றஞ் சொல்லத் துணிவிருந்தாற் சொல்லலாம். அல்லது வலிமையைக் காட்டத் திறமிருந்தாற் காட்டலாமென்ருர். அதற்குப் பெரியோர்களெல்லாம், சரிதான். சரிதான் ஒருகுற்றமுமில்லையென்று கொண்டாடினுர்கள். இதுகளையெல்லாங்கேட்ட தருமபுத்திரர், மனக்களிப்புடனே வீஷ்மரைப் பார்த்துக் கை கூப்பிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிருர். ஐயா குருகுலபிதாமகரே ! நீர் யாவுமறிந்த மகானுபாவரன்ருே ? அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரித்திரமும் மகிமையும் பலவுண்டென்றுசொன்னீர். அவைகளைச் சவிஸ்தாரமாகக் கேட்க ஆசைகொண்டிருக்கிறேன் ஆதலால் இங்கிருப்பவர்கள் யாவருமறியத்தகுபைசெய்து நன்ருய்ச்சொல்லவேண்டும். என்று தருமபுத்திரர்

அன்போடுகேட்க, கங்காபுத்திரர் அவ்வாறே அங்கு யிருப்போர் யாவரும் மனதொருமித்துச் சிரவணானந்தமாகக் கேட்கும்படி சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சற்கிருத்திய மகிமை.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! இந்தப் பகவானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அவதார மகிமைகள் நீ கேட்கிறபடியால், நானுஞ் சொல்ல விருப்புற்றிருக்கிறேன். அச்சரித்திரமகிமைகளை இச்சபையிலிருக்கும் பெரியோர் பலருமறிவர். அறியாச் சிலமாந்தருக்கும் (நெல்லுக் கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்-புல்லுக்குமாங்கே புசியுமாம்) என்கிறபடி இது கேள்வியாகிச், சென்மசாபல்யமுண்டாகட்டும். இதோ அருள் சுரக்கு நோக்கத்தோடு காளமேகம்போல் சபைக்கொரு நாயகமாய் விளங்காநின்ற மஹா புருஷன்தான் சகல வேதவேதாந்தங்களினாலே அவியக்தமென்றும், அக்ஷரமென்றும், பராபரமென்றும், பிரமமென்றும், காரணமென்றும், காரியமென்றும், காரணாதீதமென்றும், சத்தென்றும், அசத்தென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட பொருள். அவருடைய சொரூபமும் செய்கையும் மகிமையும் வாக்குக்குமனதிற்கு மெட்டாதது இன்னபடியென்று யாரும் நிச்சயிக்க வல்லவரல்லர். ஆகினும் ஆதிகாலத்திற் சிரங்களாயிரம் கரங்களாயிரம் கால்களாயிரம் கண்களாயிரம் இப்படிப்பட்ட சொரூபத்தையடைந்து, சகலப் பிரமாண்டங்களும் மயிர்க்கால்களி லுழலும்படி அனேககோடி சூரியப் பிரகாசமாய் அளவற்ற சொரூபத்தோடு விளங்கினர். அக்கடவுளுடைய ரூபமும் ஒருபோதிருந்தபடி மறுபோதிராது. பல விசித்திரமா யிருக்கும். அவருக்கு ஆதியுமந்தமுமில்லை. எல்லாவற்றிற்கு மவரே யாதியாயிருப்பர். பிரகிருதியென்றும் மாயையென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட வஸ்துவுக்கு மேற்பட்டவர். அந்த வஸ்துவும் அவரிடத்திலேயேயிருக்கும் ஆனாலும் அதிற் பற்றற்றவர். அவர் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கநினைத்து முன்னே நீரையுண்டாக்கி, அதன்மேல் தான் கண் வளர்ந்துகொண்டிருந்தார் அதனாலே யவருக்கு நாராயணனென்னு நாம முண்டாயிற்று இவ்வாறு யோக நித்திரையி லிருந்து பிரமனை யுண்டாக்கி, அவனைக் கொண்டு மற்ற வுலகங்களையெல்லாம் படைப்பித்துக் காத்துப், பிரளயகாலத்திற் படைக்கப்பட்ட யாவையும் உட்கொண்டு, தாமொருவராகவே ஒரே ரூபமாகியிருந்தார். அப்போதவர் விசுவரூபியென்றுசொல்லப்பட்டார். ஏனெனில் உலகங்களெல்லாம் அவருடைய ரூபமாய்க் காணப்படுமளவில் மேலாகிய சுவர்க்கம் அவருக்குச் சிரமாகவும், ஆகாசம் நாபியாகவும், பூமி பாதமாகவும், அசுவனிதேவர் செவிகளாகவும், சூரிய சந்திரர் கண்களாகவும், இந்திராக்கினிகள் முகமாகவும், ஒவ்வொரு தேவர்கள் ஒவ்வோருறுப்பாகவும், மற்றைச் சராசரங்களெல்லாம் அங்கமாகவும் இருந்தார்.

இவ்வாறு தாமே யாவுமாகி யெல்லாவற்றி னுள்ளும் வுறைபவருமாகி, நாராயணனென்று திருநாமம் பெற்றும், முற்றும் அந்தகாரமாகவே யிருப்பதைக் கண்டு தாமே பிரமரூபியாகி அண்டத்தை யுண்டு பண்ணி, தமது சங்கல்பத்தினாலேயே யெல்லா வுலகங்களையும் அவைகளின் வரன்முறைகளையும் படைத்து அகண்டாதிபதியா யிருந்தார். சனகர் முதலிய யோகிகளும், உருத்திரமூர்த்தியும், சப்தரிஷிகளும், அவராலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். அன்றியுந்தக்ஷர் முதலிய பிரசாபதிகளையும் படைத்தார். அவர்கள் அனேகரைச் சிருஷ்டிசெய்து உலகங்களைப் பெருக்கிப் பகவானுடைய லீலையை நிறைவேற்றினர்கள். இவ்வாறாக எத்தனை தரமோ பிரபஞ்ச சிருஷ்டி வெவ்வேறுவிதமாய் அவராற் செய்யப்பட்டது. எத்தனையோ பிரளயங்களுமாயின சக்கரஞ் சுழல்வதுபோற் சிருஷ்டிப் பிரளயங்கள் ஓய்வில்லாமல் மாறிமாறி வந்துகொண்டேயிருக்கும். ஆனாற் காரணனாகிய இந்நாரணன் மாத்திரம் என்றும் ஒரேவிதமாயிருப்பர். முன்னுரைத்தபடியே தனது அமிசத்தினாலே பிரமதேவனைப்படைத்து அண்டாதிபதியாக்கித் தாமவைகளைக் காக்கும்பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டு, அங்கு யோகநித்திரையிலிருந்து அனுக்கிரகஞ்செய்து வந்தார். பிரளயத்தில் உருத்திரமூர்த்தியைக்கொண்டு யாவையும் அழிக்கச் செய்தார். இப்படியே மறுபடியும் பிரமனா யிருந்து சிருஷ்டித்து, வெகுகாலம் யாவுஞ் சுகாதிகளை யனுபவிக்கும்படி ரட்சித்துக், காலாக்கினி உருத்திர ரூபியுமாகி யழித்தார். அப்படியழித்ததுபற்றி ஹரியென்கிற திருநாமமடைந்தார். அந்தத்தேவன் எந்தவேளையில் எப்படி என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நினைப்பாரோ? அதற்குத் தடையொன்றுமிராது, தனதிச்சையின்படி யனேக ரூபங்களைக்கொண்டு செகத்தையழிப்பார். அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களிதுவரையில் எத்தனையோ ஆயின. இனி யெத்தனையோ ஆகும். இவைகளை முற்றுமறிய யாரால்தரம். யான் பெரியோர் சொல்லினால் அறிந்த மட்டுஞ் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள.

முன்னம் நீரையுண்டாக்கி அதிலண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தாரே, அது கோழிமுட்டைபோல் நீரில் மிதந்து நீரினால் நிறைந்திருந்தது. அதில் தான்பிரவேசித்து ஆலிலையிற்பள்ளிகொண்டு தமது நாபியிலொரு தாமரைப்பூவையும் அதிற் பிரமனையும் படைத்து, அவனில் தாம் அநுப்பிரவேசித்துப் பதினறு பிரசாபதிகளையும் சப்தரிஷிகளையும் கபிலமகாமுனியையும் ஏகாதசருத்திரரையும் துவாதசாதித்தரையும் பதினுமனுக்களையும் சனகர்முதலிய யோகிகளையும் சப்தமருத்துக்களையும் அஷ்டவசுக்களையும் இந்திராதிகளையும் மற்றுந் தேவரையுஞ் சிருஷ்டித்தார். அன்றி

யும் பிரகிருதியின் கல்மிஷாமிசத்தினாலே, காதுகளி னின்றும் மதுகைடவரென்கிற இரண்டசுரரைச் சிரு ஷ்டித்தார். அவர்கள் பலபராக்கிரமங்களின் மிகுதியி னாற் செருக்கடைந்து, வேதங்களைக் கவர்ந்துபோனார் கள். அப்போது அந்தப்பகவான் நெடுநாள் அவ்வசுர ரோடு போர்செய்து சங்கரித்து, அவர்கள் கேட்ட வரத்தின்படி யவர்களுடைய தேசங்களிலிருந்துபெரு கித் தோய்ந்த மேதஸ் என்கிற கொழுப்பினாலே மே தினி என்கிற பேரோடுங்கூடிய இப்பூமியை யுண்டா க்கி, மறுபடியும் பிரமனுக்கு வேதங்களை யுபதேசித் தார். இவ்வாறாக அந்தந்தத் தேவர் முதலிய பேர்களி டத்திலுந் தான் அந்தந்த அமிசத்தினாற் பிரவேசித் துச், சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களென்னு முத்தொழில் களை நடாத்தினார். இவ்வவதாரத்திற்குப் பவுஷ்கரப் பிராதுர்ப் பாவமென்றுபேர்.

ஸ்ரீவராக அவதார மகிமை.

பின்பொருகாலத்தில் இந்தப் பூமியானது ஜலத் திலே முழுகிப்போகக்கண்டு, தேஜசும் பலமும் மகி மையும் பொருந்திய ஓர் பெரிய பன்றியாகித், தன் கோட்டினாற் பூமியைத் தூக்கிவந்து நிறுத்தினார். அத ற்கு யக்கிய வராகாவதாரமென்றுபேர். ஏனெனில், யக்கியங்களே அவருக்கு வடிவாயிருந்தன. எப்படி யெனில், நான்கு வேதங்களும் நான்கு பாதங்களாக வும், யூபஸ்தம்பங்களே தந்தங்களாகவும், அக்கினிப் பிரதிஷ்டை செய்கிற குண்டமே முகமாகவும், அவ் வக்கினியே நாவாகவும், குகைகளே உரோமங்களாக வும், உபநிடதமே சிரசாகவும், இராப்பகல்களே கண் களாகவும், நெய்யின் தாரையே மூக்காகவும், சுருவை யென்பதே வாயாகவும், சாமவேதகானமே சத்தமாக வும், சத்தியமும் தருமமும் சொரூபங்களாகவும், யாக மந்திரங்களே யெலும்புகளாகவும், பசுக்களே முழந்தாள்களாகவும், யாக சாலையே தேசமாகவும், தக்ஷணை இருதயமாகவும், இப்படியே யாகத்தினுறுப் புக்களெல்லாம் அவருக்கு உறுப்பாயிருந்தன, இப் படிக்கு மார்க்கண்டேயர் பார்த்து ஆச்சரியப்படும்படி க்கு மகா வராகரூபமெடுத்து, பூமியைக் கோட்டின லேந்திப், பிறைதாங்கிய நீலமலைபோல் விளங்காநின்ற அந்த நாராயணமூர்த்தியைத் தேவர்களும் முனிவ ருந் துதித்தார்கள். பெரியோர்கள் முறைபிறழாமல் யாகங்களைச்செய்து பூசித்தார்கள் சுவாமி வராகாவ தாரஞ்செய்து பூமியை நிலைநாட்டிப், பிரமனை யோரி டமுமன்றிச் சிருஷ்டிக்கச்செய்தபடியால் இக்காலத் திற்கு வராககல்பமென்று பேராயிற்று. இந்த வராக கல்பத்திற்கு முன்னாகியது பாத்துமகல்பம். இவை கள்போல் ஆதியில் எத்தனையோ கல்பங்களாயின.

ஸ்ரீநரசிம்மாவதார மகிமை.

நரசிம்மாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இரணியகசிபு என்று ஒரு அசுரனிருந்தான். அவன் பலத்திலும் வீரியத்திலும் சவுரியத்திலும்சிறந்தவன். அவன் ஒருகாலத்தில் மகாரணியத்திற்சென்று, ஆகா ரம் நித்திரைக ளில்லாமலும், வெயில் காற்று மழை பனி இவைகளைச் சகித்துக்கொண்டும், பதினோராயி ரத் தைன்னூறுவருஷம் பிரமதேவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அந்தத் தவத்தினாலே மிகுந்த சந் தோஷமடைந்த பிரமதேவன் சகலதேவர்களுஞ் சகல முனிவர்களுஞ் சூழ்ந்துவர அவ்வனத்திற் சென்று, மலைபோலசைவற்றும் உபவாச முதலிய விரதங்களி னாலே மெலிந்துவந்தும் பக்ஷிகள் முதலாகிய செந் துக்களின் மலங்களினாலு மண்டுள்களினாலும் நிறை ந்து விகாரப்பட்ட தேகத்தோடுங் கூடித் தபோநிட் டையி லுறுதியாயிராநின்ற அவ்வசுரனைப் பார்த்து, ஓ அசுரகுலசிகாமணியே! உன் தவத்தினாற் சந்தோ ஷித்தேன். என்ன வரம் வேண்டுமோ அதைக்கேள் தருகிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட இரணிய கசிபு தவத்தை நிறுத்திப், பிரமதேவனை வலம்வந்து பணிந்து, கைகூப்பி முடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு ஓ சுவாமி! ஓ சகலலோக பிதாமகரே! என்னிடத்திற் கிருபை வைத்து வரந்தர வந்தபடியினாலே கேட்கின் றேன். தப்பாமல்தரவேண்டும். அவ்வரமென்னவென் றால், தேவர்களாலும் கருட கந்தருவ சித்த சாத்திய வித்தியாதர யக்ஷ கின்னர கிம்புருஷ குகியகர் முத லிய சகல தேவர்மக்களாலும், அசுரர் தானவர் தைத் தியர் ராக்ஷதர் நாகர் முதலானபேர்களாலும், மனித ராலும் முனிவருடைய சாபங்களினாலும், சிங்கம் புலி கரடி யானை முதலான மிருகங்களினாலும், பக்ஷிகளினா லும், இன்னும் பலவிதமாகிய மரங்கள் கொடிகள் செடிகள் கல்லுகள் முதலாகிய தாவரங்களினாலும், பூதப் பிரேத பிசாசங்களாலும், அபிசாரங்களினாலும் இராப்பகல்களாலும், எல்லாவாயுதங்களினாலும், சகல விதப் பூச்சிகளாலும் எனக்குச் சாவில்லாமலிருக்கும் படி வரந்தரவேண்டுமென்றுகேட்டான். பிரமதேவன் அப்பா அசுரராஜனே! நீ கேட்டவரம் மிகவுங் கடின மானது. ஆகிலுந் தந்தேனென்று சொல்ல, இரணிய கசிபு வெகு சந்தோஷத்தோடு அந்தத்தேவனை நமஸ் காரஞ்செய்து விடைபெற்றுத் தன்பதி புகுந்தான். நான்முகக்கடவுள் சகல தேவரோடும் முனிவரோடுந் தமது லோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

அப்போது தேவரெல்லாம் பிரமதேவனைப் பார் த்து, சுவாமி! சுபாவத்திலே தானே தேவர்களைத் தொந்தரை செய்பவனாகி வெகு பலபராக்கிரமங்களு டையவனாகிய அசுரனுக்கு ஒருவிதத்திலுஞ்சாவில்லா வரங்கொடுத்து விட்டீரே! இனி யவன்செய்யு முபத்

திரவங்களை யெப்படியனுபவிப்போம் ? எங்களுக்குக் கதியென்ன வென்று சொல்ல, அவர் அதுகேட்டு ஓ தேவர்களே ! நாமென்ன செய்யலாம்? தவத்திற்குத் தக்கபயன் கொடுக்கவேண்டிய தியல்பாதலால் வரங்கொடுத்தேன். ஆகிலும் பகவான் அதற்குமொருபாய மேற்படுத்துவாரென்று சொல்லத் தேவர்கள் சமாதானப்பட்டார்கள். அந்த இரணியகசிபனானவன் தனக்குச்சாவில்லா வரங்கிடைத்ததனாலே வெகுகெர்வமடைந்து, பூலோகத்தி லிருக்கும் ராஜாக்களையுந் தவஞ்செய்யுமுனிவரையும் உபத்திரவப்படுத்திப்பின்பு தேவர் - தானவர்-இயக்கர் - நாகர் - முதலாகியவர்களும் வருத்தப்படும்படியாக்கி, யாவுந்தனக்குச்சுவாதீனமாகவே இனித்தானே தேவனாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும்-மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் - அந்தந்த அதிகாரங்களினின்று நீக்கித், தானே அனேக வுருவங்க ளெடுத்து அவ்வவ்விடங்களிலுந் தானேயிருந்து அதிகாரஞ்செலுத்தமுயன்று, யாவருந் தன்னையே கும்பிடவேண்டுமென்றும்-தன்னைக்குறித்தேவேள்விமுதலியவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்றும் அவிர்ப்பாகங்களை அசுரரேவாங்கவேண்டுமென்றும்-தேவர்களுக்குயாதொரு சிறப்புங் கூடாதென்றும் - அவர்களைக் கண்டவிடத்திற் கொல்லவேண்டிய தென்றும் - இவ்வாக்கினையைக் கடந்து யார்நடக்கிறார்களோ அவர்களைச் சித்திரவதைசெய்வே னென்றுங் கட்டளையிட்டு, வைதிகச்சடங்குகள்யாவையுமறுத்து, தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பலவிதமான தீமைகளைச் செய்தான், இந்த நிற்பந்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவர் முதலானோர் திக்குத்திக்காயோடவும். எந்தத்திக்கி லோடினாலும் அசுரர்பின்றொடாந்து புடித்துக் கொலைசெய்யவுமாகி, சகலலோகங்களும் இவனுடையபயபீதியினால் மிகவும் பரிதாபத்தையடைந்தன.

இவ்வாறு மூன்று லோகங்களிலுந் தேவர்கள் தாவரிக்கமாட்டாமற் பிரமலோகஞ்சேர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அவரும் பொறுங்கள் காலம்வருகிறதென்று சமாதரனஞ் செய்தார். இப்படிக்குத் தேவரெல்லா மோடிப்போய் மற்றயாவருந் தன் கட்டளையைமீறாமல் தனக்கே தேவோபசார பூசைமுதலியவைகளைச் செய்துவர, அவன்மூவுலகவாட்சியுமேற்று எதிரீடில்லாமல் மகாமகிமையோடு ஐந்து கோடி அறுபத்தொருலக்ஷத் தறுபதினாயிரம் வருஷம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு தேவர் முனிவர்முதலானவர்களைப்போலவே தருமம் சத்திய முதலானவைகளும் மிகச்சிறுமையடைந்து, அசுரர் - தைத்தியர்-முதலானோரைப்போல, அதருமம்-அசத்தியம் - முதலானவை பெருமையடைந்துஇருந்தகாலத்தில்; சகல தேவர்களும் பிரமாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலினிடத்திற்குப்போய், அவ்விடத்தில் அநேகங்கோடி சந்திரமண்டல காந்திபொருந்தி நாற்றிசைகளிலும் வெயில் பரப்பாநின்ற மணிச் சூட்டுகளோடு கூடிய ஆயிரஞ் சிகரங்களை யுடைத்தாய், சூரியனைத் தாங்குமாயிரங் கொடி முடிகளையுடைய வெள்ளிமலையோடொத்து விளங்காநின்ற ஆதிசேடனாகிய சிறந்த பாயலின்மீது, லோகரக்ஷணைக்காக யோக நித்திரை பொருந்தி, அப்பாற்கடலினகடெல்லாங் கருநெய்தற் காடுபூத்த தென்னும்படி பரவாநின்ற திருமேனிகாந்தியடைந்து, கருணாரச நிறைந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய கடைக்கண் பார்வைகளென்னு நீர்த்தாரைகளைப் பொழிந்து, சனகாதி மகாயோகிகளாகிய சாதகப்புட்களின் மனங்களைத் திர்ப்தி யடைவித்துக் கொண்டு, இலக்குமியாகிய அழிவில்லா மின்னற் கொடியோடு கூடி, சார்ங்கமென்கிற விசித்திரமாகிய வில்லைத் தரித்து விளங்காநின்ற லோகநாயகனாகிய காளமேகத்தைக்கண்டு களித்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரங்கள் செய்து, கைகூப்பித் தலைமேல்வைத்து நின்றுகொண்டு, ஓ சகலபுவன கர்த்தாவே! ஓ முதலு முடிவுமில்லாப்பொருளே ! ஓ வேதங்களாலுங் காணக்கூடாத பெருமையுடைய குணக்குன்றே! ஓ நச்சினார்க்குக் கற்பகமே! ஓ நண்ணார்க்குக்காஞ்சிரமே! ஓ கருணாகரக் கடவுளே ! ஓ மகானுபாவா! ஓ தாமரைக்கண்ணா! ஓ காயாம்பூவண்ணா ! ஓ சக்ராயுதபாணி ! ஓ நாராயண மூர்த்தி. உமது திருவடித்தாமரையிணையைச் சரணம் புகுந்த வெளியேங்களைக் கடாக்ஷம்வைத்துக் காத்தருளவேண்டும் என்று துதித்துப் பிரார்த்திக்க; பகவான்-ஓ தேவர்களே ! நீங்கள் இரணியாசுரனுடைய வாதை சகிக்கமாட்டாமல் வந்தீர்கள். தெரியும். பயப்படவேண்டாம். அந்த அசுரனைச் சங்கரிக்கிறேன். உங்களுக்கினி யொரு குறைவுமில்லை. என்றருளிச்செய்யக்கேட்ட யாவரும் பேராநந்தமடைந்து கீழே விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்யப், பிரமனும் நமஸ்கரித்து, சுவாமீ ! நெடுநாளாய்ப் பதியிழந்து சுகமிழந்து வாதைம்படுகிற இத் தேவர்களிடத்திலும் அடியேனிடத்திலுங் கிருபைவைத்துத், துரிதமாக அவ்வசுரனைச் சங்கரிக்கவேண்டு மென்றுவேண்ட, சுவாமியானவர் அப்படியே செய்கிறேன் போங்களெனக் கேட்டுத், தேவர்கள் பகவானைப் பற்பல விதங்களாகத் துதித்துத் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்த இரணியனுக்குப் பிரகலாதனென்னு மகானுபாவனாகிய ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். அவன் பிறந்ததுமுதற் பகவானுடைய திருவடிகளையே துதிப்பதும் பூசிப்பது மியல்பாகிய செய்கையாகக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சகலகலைகளையுங் கற்பிக்கும்படி உபாத்தியாரிடத்தி லொப்பிவிக்க, அந்த உபாத்தியாரும் அவ்வசுரராஜனுடையகட்டளையின்படி அவ்விரணியனையே தெய்வமென்றும்-மனோவாக்குக் காயமென்கிற திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யவேண்டிய பூசனைகளெல்லாம் அவனுக்குத்தான் செய்யவேண்டுமென்றும் - உபதேசிக்கக்கேட்டு, மகா

ஞானியாகிய பிரகலாதன் அவ்வசனங்களையெல்லாங்
கண்டித்து, வேதாந்தங்கள் சொல்லுகிற ஸ்ரீநாராயண
மூர்த்தியே கடவுளென்றும் - திரிகரணங்களாலு மவ
னையே பூசிக்கவேண்டியதென்றுஞ் சொல்லிப், பள்ளி
யிலோதும் பிள்ளைகளுக்கெல்லாமும் போதிக்க, இச்
செய்தியை அவ்வுபாத்தியாயர் அசுரராஜனுக்குத்
தெரிவிக்க, அம்மாத்திரத்திலே மிகவுங் கோபித்துத்
தன் மகனைக் கொலைசெய்யும்படி கட்டளையிட, அப்
படியே அவ்வசுரனுடைய சேவகர்கள் பலவாயுதங்
களினால் வதைத்தும் - தீயிற்கொளுத்தியும் - மலைமே
லிருந்துருட்டியும் - கடலிலமிழ்த்தியும்-இன்னும் பல
விதச்செய்கைகள் செய்தும் அக்குமாரன் சாகாமை
கண்டு, ஆச்சரியத்துடன் இச்செய்தியை இரணிய
னுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் நேரில் மகனை வருவித்து,
அடா பிதுர்த்துரோகி! பிஞ்சிற்பழுத்து யாரோ வொ
ருவ னிருக்கிறதாய்ப் பிதற்றுகிறாயே. அவனெங்கே
யிருக்கிறானென்று கேட்க, அதற்கு அந்த மகானுபா
வன் அவனிருக்குமிட மின்னதென்றில்லை. தூணிலு
மிருப்பன் துரும்பிலுமிருப்பனென்று சொல்லக்கே
ட்டு, ஆகில் இத்தூணிற் காட்டு பார்ப்போமென்று
கோபாக்கினிசொலிக்க வெகுவேகத்துடனே எழுந்து,
அருகிலிருந்த தூணைக் காலினாலுதைத்தான். உதைக்
கவே அத்தூணினின்றும் அடியாரைக்காக்குங் கட
மையுடைய பகவான் முகத்திற் சிங்கரூபமுந் தேகத்
தில் மனிதரூபமுமாகி நரசிங்காவதாரஞ்செய்து,பிறை
போன்ற தந்தங்களும்-பேழைபோன்றவாயும்-பரந்த
முகமும்-அனலைக்கக்கும் விழிகளுமாக மிகவும் பயங்
கரமாகிய வுருவத்தோடு, திகைத்துநிற்கு மசுரனைக்
கோபத்தோடும் பார்த்து, துதித்துக்கொண்டு நிற்கு
மவன் புத்திரனைக் கருணையோடும் பார்க்க, இவ்வாறு
இருவகைப் பார்வையாற் பார்த்துக்கொண்டு வரக்
கண்ட அசுரன் கத்திகேடயங்களோடு யுத்தத்திற்கு
யத்தினப்பட, அப்படியே கொஞ்சநேரம் யுத்தஞ்
செய்து, காலமாயிற்றென்று மனதில் நினைத்துச் சரே
லென்று அந்த இரணியனைப்பிடித்துப், பறபறவென்
றிழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பகலுக்கு மிரவுக்கும் நடு
வாகிய சாயங்காலத்தில், வீட்டிற்கும் வெளிக்குநடு
வாகிய வாசற்படியில் நின்றுகொண்டு, அவனைத் தொ
டைமேல் வைத்துத், தமது நகங்களினாலேவயிற்றைப்
பீறிக்கொன்று, பிரகலாதனுக்கு அவ்வசுரராச்சியத்
தையளித்து நன்மையோடிருப்பாயென் றனுக்கிரகஞ்
செய்து, தேவர்களுக்கும் அவரவர்பதிகளைக்கொடுத்
துச், சகலலோகபயத்தையுந் தீர்த்துத் தருமத்தை
நிலைநாட்டினார். இவ்விதமாய் இந்தக்கண்ணன் முன்பு
நரசிங்காவதாரமெடுத்துத் துஷ்டசங்காரஞ்செய்தார்

ஸ்ரீவாமன அவதார மகிமை.

கேளப்பா தருமபுத்திரா ! முன்புதிரேதாயுகத்
திற் பலியென்று ஒரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன்
யாரென்றால் - இப்போதுரைத்த பிரகலாதனுடைய
மகனாகிய விரோசனனென்கிறவனுக்குப்புத்திரன்வெ
குபல பராக்கிரமங்களுடையவன். மகாசூரன். கற்பக
மும் நிகராகாத கொடையாளி. அப்படிப்பட்ட அந்த
அசுரன் சகல அசுரரோடுங் கூடிக்கொண்டு சுவர்க்க
லோகம்போய், இந்திரனையும் மற்றத் தேவர்களையும்
யுத்தத்திற் செயித்து, அவர்களையெல்லாம் இராச்
சியத்தினின்றுந் துரத்திவிட்டான். இவ்வாறுதேவர்க
ளெல்லாம் அந்தப் பலியென்பவனாலே மிகவு முபத்
திரவத்தையடைந்து, பிரமனை முன்னிட்டுக்கொண்டு
பாற்கடற்சென்று சுவாமியைத்துதிக்க, அவர் தாம்கா
சிபருக்குப் புத்திரரா யவதரித்துக் காக்கிறேனென்று
சொல்ல, அதைக்கேட்ட தேவர்கள் யாவருஞ் சந்
தோஷத்துடன் வந்துவிட்டார்கள். சுவாமியானவர்
உடனே காசிபப் பிரசாபதிக்கு அதிதி யென்கிறவள்
வயிற்றிற் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து, இந்திரனுக்குத்தம்பி
யாகி, விஷ்ணுவென்றும் உபேந்திர னென்றுந் திரு
நாமங்களைத் தரித்து விளங்கிக்கொண் டிருக்கையில்,
அந்தப்பலியென்னும் அசுரராசன் மூன்றுலோகங்
களையுஞ் செயித்து, மகாசக்கிரவர்த்தி யென்று பேர்
பெற்று, அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினை
த்து அந்தயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்குந் தரு
ணத்திலே: உபேந்திரன் குள்ளனாகிய பிராமணப் பிர
மசாரி ரூபமெடுத்து, வெள்ளிக்கம்பிபோன்ற முப்பு
ரிநூல் மார்பிலிலங்க, முண்டனஞ் செய்யப்பட்ட சிர
த்திற் கறுத்த குடிமிவிளங்க. அரையிச்கௌபீனமும்
முஞ்சியும் பிரகாசிக்கக், கையிற் பலாசதண்டம் பிடி
த்து, வேதத்தை வாயினா லுருச்சொல்லிக்கொண்டு,
பிரமதேஜசே இவ்வடி வெடுத்ததோவென்று ஐயமு
றும்படி அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் யாகசாலைக்
குட் பிரவேசித்து ஆசீர்வதிக்க, அதுகண்ட பலிச்சக்
கிரவர்த்தி எழுந்துவந்து, அர்க்கியபாத்திய முதலிய
வைகொடுத்துப் பூசித்து, சுவாமி எழுந்தருளிய காரி
யத்தைத் திருவாய்மலரவேண்டுமென்று கேட்க,
வாமனப் பிரமாசாரியானவர் - ஓ அசுரமகாராஜனே!
நீர் மகாதாதாவென்று கேள்வியுற்று ஒருபொருள்யா
சிக்கவந்தேன்தரவேண்டுமென்ன. அவன் அப்படியே
தருகிறேனென்ன, வாமனர் எனக்கு மற்றொன்றும்
வேண்டாம். உட்கார்ந்து ஜபஞ்செய்வதற்கு என்னடி
யால் மூன்றடிநிலம்வேண்டுமென்ன, அதுகேட்டஅப்
பலிச்சக்கிரவர்த்தி - ஐயோ! வெகுவாய்க் கேட்கக்
கூடாதா இவரென்ன பயித்தியக்காரர் அற்பத்தைக்
கேட்டாரென்று அசமாதானத்துடனே வெகு நிலங்
கொடுக்கிறேனென்ன, அவர் எனக்கு அதிகம்வேண்
டாம். சுவாதீனமாக உட்கார மூவடி நிலந்தான்வேண்
டும். அதுவேயெனக்கு மூன்றுலோகமாகுங்கொடுமெ
ன்ன, அசுரராசன் புன்னகையுடனே உமதடியாலே
மூவடிநிலந்தந்தேனென்று தாராதத்தஞ் செய்தான்.
இப்படி தானஞ்செய்தபின்வாமனர் ஒருநொடியிற்பிர
மாண்டம்போல் வளர்ந்து, மேலுலகங் கீழுலகங்களை

மூன்றடிகளாற் கவர்ந்துகொள்ள, பலிச்சக்கிரவர்த்தி மிகவும்நாணி வியப்படைந்திருக்க, அவனுடைய மந்திரிகளாகிய விப்பிரசித்தி முதலான அசுரர் சூரிய சந்திரர் தமதுமார்பிற்குச்சரியாய்வரும்படிக்கும் மலைகள் முழுந்தாட்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படிக்கும் வளர்ந்த ரூபத்தைக்கண்டு, இவன் வெகு மாயாவி. இவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று பருவத சமானமாகிய தேகங்களோடுங்கூடிய அவர்கள் கைகளி லாயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தி லெழும்பிச் சுவாமியினுடைய தேகத்திற்பிரயோகிக்க, அவர் அவ்வசுரர்களைத் தமது மூச்சுக்காற்றினாலேயே சின்னபின்னமாகச் சிதறவடிக்க, அதுகண்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தி இவர் தேவனென்றெண்ணித் துதிக்க, சுவாமி அவனைப் பாதாளத்தி லோரிடத்தி லிருக்கச்செய்து, சுவர்க்கமுதலாகிய லோகங்களை இந்திரன் முதலானோருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுவாமியின்மே லெதிர்த்த அசுரர் எப்படிப்பட்டவர்களென்றால் கடலைக் குடிக்கவும், பூமியைச் சுருட்டவும், மலைகளைச் செண்டாடவும், கனலை விழுங்கவும், கிரக நக்ஷத்திரங்களை பெயர்க்கவும், நினைத்த ரூபங்களெடுக்கவும் வல்லமையுள்ளவர்கள். அப்படிப்பட்டபேர்களே மூச்சுக் காற்றிற்பட்டு அங்கங்கள் சிந்தப்பறக்கும்போது, அவர் வல்லமையை யார்சொல்ல மாட்டுவார்? இவ்விதமாக வளர்ந்து மேலொரு திருவடியைத் தூக்குமளவித, அதனால் அண்டச்சுவர்பிளந்து, அதைச்சூழ்ந்திருந்நீர் அப்பிளப்பின் வழியாய்க்கீழே சத்தியலோகத்தில் விழப், பிரமதேவன் முதலானோர் அதைப் பாத தீர்த்தமாகக் கொள்ளப், பின்னுங் கீழாகப் பெருகிச் சந்திரமண்டல முதலாகிய விடங்களில் வியாபித்துத், தேவர் கின்னரர் முதலானோருந் துதித்துப் பூசிக்க, மந்தாகினியென்கிற பெயர் வகித்துச் சுவர்க்கலோகத்திற்றங்கியது. அதனாலே அதற்கு ஆகாசகங்கையென்றும், சுவர்க்கலோகாதியென்றும் பேர்களுண்டாயின, பின்பு லோகத்தாருடைய பாக்கிய வசத்தினாலே பூமியில்வந்து, கங்காநதியென்றுபேர்பெற்றுச் சகலபாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்விதமாக இந்தப்பகவான்முன்னம் வாமனாவதாரஞ்செய்து வளர்ந்து மூவடிகளா லுலகத்தைக் கவர்ந்தபடியினாலே சகல தேவர்களாலுந் திருவிக்கிரமனென்னுந் திருநாமத்தைச் சொல்லப்பெற்றார்.

ஸ்ரீபரசுராம அவதார மகிமை.

பின்பொருகாலத்தில் வேதங்கள் வைதிகக் கிரியைகள் யாகங்கள் சத்தியங்கள் தயைகள் பொறுமைகள் தானங்கள் தவங்கள்முதலாகிய சகலதர்மங்களும் முழுகிப்போக, அதர்மந் தலையெடுக்க, அதனாலே லோகம் நாசமடைந்திருக்கக்கண்ட இந்தச் சுவாமி அத்திரியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திரராகித், தத்தாத்திரேயரென்றுபேர்பெற்று, முழுகிப்போயிருந்த வேத வைதிக தருமங்களை முன்போல் விளங்கச்செய்து, உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணினார். இந்த தத்தாத்திரேயரை ஹேஹயதேசத்து ராஜனாகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் குருவாகப்பற்றி நெடுநாள் பணிவிடை செய்ததினாலே அந்தமுனிவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து உனக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்க, அவன் எனக்கு ஆயிரங் கைகளுண்டாகவேண்டுமென்றும், மனிதர்-விலங்குகள்-மரங்கள் முதலாகிய யாவும் என்னுக்கினைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும், தேவர்கள் ரிஷிகள் பிதுர்த்தெய்வங்கள் பிராமணர் இவர்களுக்குத் திருப்திவரும்படி நான் யாகங்கள் செய்யவேண்டு மென்றும், மூவுலகங்களிலும் எவனுக்குச் சமானமாக வொருவனுங் கிடைக்கமாட்டானோ? அப்படிப்பட்ட புருஷனாலே எனக்கு மரணம்வரவேண்டியதென்றும் இந்நான்குவரங்களைக் கேட்டான். அம்முனிவர் அப்படியே கொடுத்தார்.

அந்தக் கார்த்தவீரியன்வரங்கள்பெற்று வெகுப் பிரபாவமடைந்து ஏழு தீவுகளோடுகூடிய பூமியைச் செயித்து, ஒருவருந் தருமத்தைக் கடக்கவொட்டாமல் ஜாக்கிரதைசெய்து, நான்கு தேகங்க ளெடுத்துக் கொண்டு ஒரு தேகத்தினால் அரசாட்சிசெய்து, மற்றொரு தேகத்தினாற் சேனைகளைக் காத்துச் சத்துருக்களைத் தும்சஞ் செய்து, மூன்றாவது தேகத்தினால் யாகமுதலாகிய வைதிகக் கிரியைகளைச்செய்து நான்காவது தேகத்தினாலே அந்தப்புரத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித்துவந்தான். அவனரசாட்சி செய்யுங் காலத்தில் திருடர்பயம் வியாதிபயம் முதலாகிய சகல பயங்களும், அதர்மசிந்தையுங் கிஞ்சித்து மில்லாமற் போயின. அவனுடைய பிரபாவம் விஸ்தாரமுண்டு. அதிலொன்று சொல்லுகிறேன்கேள். அவன் சமுத்திரத்திலிறங்கி நடப்பன். அப்போதுசமுத்திரம் அவனுக்குப் பயப்பட்டு எவ்வளவுதூரம் அவன் போனாலும், அவன் வஸ்திரமானது நனையாமல் அதற்குக் கீழாகவே போய்விடும். இவ்விதமாகப் பல மகிமைகளையுந் தத்தாத்திரேய மகாமுனியினுடைய அநுக்கிரகத்தினாற் பெற்றுப், பத்துலக்ஷம் வருஷம் மாகிஷ்மதியென்கிற பட்டணத்தி லிருந்தான்.

இவனிப்படி யிருக்க ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் பிருகு வமிசத்திற்பிறந்த ஜமதக்கினியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திரராய் இராமரென்கிற பேரோடவதரித்தார். அவர் வெகு பல பராக்கிரமமும் அஸ்திர வித்தியாசாமர்த்தியமுமுடையவரானார். பரசு என்கிற கோடாரியைக் கையிலேந்தியபடியாற், பரசுராம ரென்று பேர்பெற்றார். அன்றியும் வேதசாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்க்கற்றுப், பிதாவுக்குப் பணிவிடையும் வைதிக தருமங்களையுஞ் செய்துகொண்டு வந்தார். அந்த ஜமதக்கினிக்கு ஒரு காமதேனுவுண்டு. அது வசிஷ்டருடைய காமதேனுவைப்போல் வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கும். அந்தப்பசுவினால் தம்மிடம் வருகிற பேர்

களுக்கு நன்ருய் விருந்து செய்வித்துக் கொண்டிருப்பார். இப்படியிருக்க - அந்தக் கார்த்தவீரியன் வேட்டைக்கு வந்தவிடத்திற் சேனைகளை வெகுதூரத்தில் நிறுத்திப்போட்டு, ஜமதக்கினியின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து அம்மகாமுனியைத் தொழ, அவர் இன்றைக்கு நீ சேனைகளுடனே நமதாச்சிரமத்தில் விருந்துண்டு போகவேண்டுமெனக்கேட்க, அவன் அப்படியே யங்கிகரிக்க, அம்முனிவர் காமதேனுவைக்கொண்டு அரசனுக்குஞ் சேனைகளுக்குந் தேவருக்கு மரிதாகிய விருந்து செய்வித்தார். அதைக்கண்டு அவ்வரசன் ஆச்சரியமடைந்து, அம்முனியை நமஸ்காரஞ்செய்து, இக்காமதேனுவை யெனக்குத் தரல் வேண்டுமென்று வெகுவாய்க் கேட்டான். அதற்கு அவர் சம்மதிப்படாமையாலே மனதில் விசனமாய்ப்போனுன். இதையெல்லாம் அந்தராசாவின் புத்திரர் அறிந்து, ஒருநாள் பரசுராமனில்லாத வேளையில் அவ்வாச்சிரமத்திற் புகுந்து, ஜமதக்கினியை நிராகரித்து அக்காமதேனுவையோட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதற்கு ஜமதக்னிவருந்திச் சும்மாயிருக்க, அதுகண்ட அவருடைய மாணுக்கன் மனஞ்சகிக்காமற் சமித்துக்காகக் காட்டிற்குப்போய்வந்த பரசுராமனுக்கு இச்செய்திகளைத் தெரிவிக்க, அவர் கோபாக்கினியே மூர்த்திகரித்ததுபோலாகிக் கையி லாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு மாகிஷ்மதி பட்டணத்திற்குப்போக, அந்தக் கார்த்தவீரியன் இவர் வருகிற வேகத்தைப்பார்த்து, இவர் சமாதானத்துக்குஉட்படமாட்டாரென்றறிந்து, தானுந் தன்புத்திரரும் மந்திரிகள் முதலாகிய பேர்களோடு எண்பதகேஷாகிணி சேனைகளுடனே சமுத்திரங் கரைபுரண்டு வருகிறதோவென்று சொல்லும்படி யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தனுகிவந்தான். அப்போது இருவருக்கும் பலமான சண்டைநடந்தது. அந்தச் சண்டையிற் பரசுராமர் மிகுந்த கோபாவேசமடைந்து, தமது குடாரத்தினுலே அவ்வளவு சேனைகளையும் வெட்டிமடித்துக், கார்த்தவீரியனுடைய ஆயிரங் கைகளையும் துணித்துத், தேர்-குதிரை-பதாகை-வில்-கவசம் - கிரீடம் - முதலானவைகளையுஞ் சூரணஞ் செய்து, முடிவிற் சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினுர். இப்படிக்கு அரசன் மடியக்கண்ட அவன் புத்திரரிற் சிலர், ரணக்களத்திற் கிரையாகாமற்போன விடந் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். அந்தப் பரசுராமர் சத்துருசங்காரஞ் செய்து வெற்றிபெற்றுத், தமது தகப்பனுருக்குத் தண்டனிட்டுச் சுகமாகவிருந்தார்.

இப்படியிருக்க - அந்தக் கார்த்தவீரியனுடைய புத்திரர் ஒருநாள் அவ்விராமர் ஆச்சிரமத்தில்லாத வேளையிலோடிவந்து, தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஜமதக்கினியின் தலையை வெட்டிப்போட் டோடிப்போனுர்கள். அவரிறந்ததினுலே அவருடைய பிரியமாகிய மனைவி வெகுதுக்கத்தை யடைந்து, கோவென்று கதறிக்கொண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிவந்து காட்டிற் சமித்தொடித்துக்கொண் டிருக்கும் பரசுராமரைப்பார்த்துக்கூவி இச்செய்தியைச்சொல்லி, இரண்டுகைகளாலுந் தன்வயிற்றி லிருபத்தொருதரமடித்துக்கொண்டாள். அதைக்கண்டபரசுராமர் அளவற்ற துக்கமுங் கோபமுமடைந்து, இருபத்தொரு தலைமுறை இப்பூமியில் க்ஷத்திரியரைக் கொல்லுவேனென்று அங்கேயே சபதஞ்செய்து, அதுமுதல் வீராவேசத்தோடு க்ஷத்திரியப்பூண்டு பூமியில் தரிக்கவொட்டாமல் நாசஞ்செய்ய வாரம்பித்து, அனேகமாயிரம் வீரரை மடித்தார். அப்பால் க்ஷத்திரியர் யாவருந் தாவரிக்கமாட்டாமல் திகைத்திக்காய் ஓடியொளித்தாலும், உடனேபின்தொடர்ந்துபிடித்து வெட்டுமளவில் க்ஷத்திரியவமிசங்கள் பெரும்பாலு மற்றுப்போயின. இவ்வாறு நாற்கடல்சூழ்ந்த பூமிமுழுவதையுஞ் சுவாதீனமாக்கி, அனேக அசுவமேதங்களையும் நரமேதங்களையுஞ்செய்துவந்து, தம்மையாசித்த காசிபருக்குப் பூமிமுழுவதையுந் தத்தஞ்செய்தார். அப்போது அக்காசிபர் என்பூமியில் நீரிருக்கவேண்டாமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு அப்படியே நல்லதென்று மேற்க்கடலின் கரைக்குப்போய்ச் சமுத்திரத்தில் தம்முடைய ஆயுதமாகிய குடாரத்தையெறிந்து, அக்குடாரம் விழுந்தமட்டுஞ் சமுத்திரத்தை யொதுங்கிப்போகும்படி கட்டளையிட்டு, அப்பூமியில் நாளதுவரையிற் சிரஞ்சீவியாய்த் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறுர்.

ஸ்ரீ ராமாவதார மகிமை.

பின்பு இந்தப்பகவான் ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்ததைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இந்தவைவச்சுத மனுவந்திரத்திலே இருபத்துநாலாவது சதுர்யுகத்தில், இட்சுவாகுவமிசத்தனுகிய தசரதனென்ருெரு மகாராசனிருந்தான். அவனுக்கு வெகுநாள்வரையிற் புத்திருண்டாகாம லிருக்க, அந்தராஜன் புத்திரர் நிமித்தம் அசுவமேதயாகஞ் செய்தான். அப்போதுநான்முகன்முதலாகிய தேவர்கள் நாராயணனைப் பணிந்து, சுவாமீ பகவானே பூமியில் இராவண னென்ருெரு ராக்ஷச னிருக்கிறுன். அவன்வெகு சாமர்த்தியபலங்களும் வரபலங்களு முடையவன். அதனுலேஅவன் செருக்கடைந்து தேவர்களையும் ரிஷிகளையும்வாதைப்படுத்துகிறுன். அதைச் சொல்ல எங்களுக்கு வல்லமையில்லை. அவனைத் தேவரீர் சங்கரித்து எங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சுவாமியானவர் - ஓ தேவர்களே ! நீங்க ளஞ்சவேண்டாம், நான் மனுஷியாவதாரஞ் செய்து அவனைச் சங்கரிக்கிறேன் என்றுசொல்ல, தேவர்கள் அதைக்கேட்டு மனக்களிப் படைந்தார்கள். சுவாமி தாம்சொல்லியவாக்கின்படி நான்குருபமாகித், தசரதனுக்குப் புத்திரராயவதரித்தார். எப்படியென்ருல் - அந்தத்தசரதனுடைய மூத்தமனைவியாகிய கவுசலைக்கு இராமனென்று திருநாமமுடைய வொரு குமாரனுகவும்,

மூன்றாவது மனைவியாகிய கைகயி யென்கிறவளுக்குப் பரதனென்னுந் திருநாமமுடைய வொரு குமாரனை யும், இரண்டாவது மனைவியாகிய சுமித்திரையென்ப வளுக்கு இலட்சுமணன் சத்துருக்கன் என்கிற இர ண்டுகுமாரர்களாகவும் அவதரித்தார்.

இவ்வாறு நான்குபுத்திரர் பிறந்தமையால்தசரத ராஜன் வெகு சந்தோஷத்தை மடைந்திருந்தான் அந்தக்குமாரர் நால்வருஞ் சகலகலைகளிலும் வல்லவ ராகி வளர்ந்துகொண் டிருக்குங்காலத்திலே, விசுவா மித்திரமகாமுனிவர்வந்து தசரதமகாராஜனைக் கண்டு தமது யாகத்திற்கு இராக்கதர் வந்து தொந்தரவுசெ ய்யாம லிருக்கும்படி காப்பதற்காக இராமலட்சுமண ரை யனுப்பவேண்டுமென்று கேட்க, அவரு மனுப்பி விக்க அவ்விரண்டு ராஜகுமாரரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் யாகத்தை யாரம்பஞ் செய்யுமளவில், சுபாகு-மாரீசன் - தாடகை - முதலிய அனேக ராட் சதப்பிரஜைகள் வந்து தொந்தரைசெய்தார்கள். அப் போது இராமலட்சுமணர்கள் சுபாகு-தாடகை - முத லானவர்களைக் கொன்று, மாரீசனைக் கடலில விழச் செய்து யாகத்தைக் காத்தார்கள். அதனாலே விசு வாமித்திரமுனி சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீராமமூர்த்தி க்கு அனேக அஸ்திரங்களைக் கொடுத்து மிதிலாபுரி க்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அந்த ஸ்ரீராமர் அவ்விடத்தில் ஜனகமகாராஜன் சுல்கமாக வைத்தி ருக்கும் வில்லைவளைத்தொடிக்கவே, அவ்வரசன் தன் மகளாகிய சீதாதேவியை அவருக்குக் கன்னிகாதான ஞ்செய்யும்படி நிச்சயஞ்செய்தான். பின் விசுவாமித் திர ருடைய வார்த்தையினாலே இலட்சுமணருக்கு ஊர்மிளையென்பவளையும், பரத சத்துருக்கனருக்குத் தன்தம்பியின் பெண்களாகிய மாண்டவீ - சுருதிகீர் த்தி யென்கிறவர்களையும், கன்னிகாதானஞ் செய்யும் படிக்கு ஜனகமகாராசன் நிச்சயஞ்செய்து தசரதனுக் குச்சொல்லி யனுப்பிவிக்க, அந்தராசன் பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு வந்துசேர, நல்ல முகூர்த்தத் தில் நால்வருக்கும் விவாகம் நடந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமசுவாமி தானுந் தம்பிமார்களு மாய் விவாகஞ் செய்துகொண்டு, அயோத்திக்குப் போய்ச்சிலகாலஞ்சுகமாயிருந்து, பின்புகைகயினுடை யவாக்காகியகயிற்றாற் கட்டுண்டபிதாவின் சொற்படி சகல போகத்தையு மிழந்து, மரையுரியுடுத்துப், பாத சாரியாய்ச் சீதையுடனேயும் லட்சுமணருடனேயுங் காட்டுக்குச்சென்று, சிருங்கிபேரபுரத்திற் குகனென் பவனோடுநேசித்துச், சித்திரகூடபருவதத்தைச் சேர் த்து சிலகாலிருந்து இராச்சியத்திற்குத்திரும்பி வரு ம்படி பிரார்த்தித்த பரதனுக்குத் தனது பாதுகை களையளித்துத், தண்டகாரணியஞ் சென்று விராத னென்பவனைச் சங்காரஞ்செய்து, அங்கிருந்தரிஷிகள் பிரார்த்தித்தபடி ராக்ஷதரைச் சங்காரஞ் செய்கிறே னென்று பிரதிக்கினைசெய்து பஞ்சவடியென்னு பட த்திலிருந்தார் அப்போது இராவணனுடைய தங்கை யாகிய சூர்ப்பனகியென்னு மிராட்சதிவந்து, கோடி மன்மத சுந்தராயிராநின்ற ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து மய லடைந்து, சீதையிருந்தால் தன்னைச் சேரமாட்டா ரென்று நினைத்து அவளை விழுங்கப்போக, அதை இலக்குமணர்கண்டு ஓடிவந்து கத்தியினால் அவள் மூக் கையுங் காதையு மரிந்துவிட்டார் அதனாலே அவள் மிகுந்த துயரமுடையவளாகி, ஜனஸ்தான மென்னு மிடத்திலிருக்குந் தன்னுடன் பிறந்தவனாகிய கரனெ ன்பவனோடு முறையிட, அவன் பதினாலாயிரம் ரா க்ஷச சேனையுடனே சண்டைக்குவர, ஸ்ரீராமர் தா மொருவராகவே அவ்வளவு சேனைகளையும் அதின் றலைவராகிய கரன்-தூஷணன்-திரிசிரன்-என்கிறபேர் களையு மொரு முகூர்த்தகாலத்திற் சங்கரித்து வெற்றி மாலைசூட, அதுகண்ட சூர்ப்பனகி கோபம்-விசனம்- பொறாமை - இவைகளாற் கலங்கிய வுள்ளத்தோடு இலங்கைக்கோடி இராவணனுக்கு இச்சேதியெல்லா ஞ்சொல்லிப் புலம்ப, அவன் மாரீசனென்பவனை மா னைப் விளையாடும்படி கட்டளையிட, அந்த மாரீசன் விசித்திரமாகிய மானாகிச் சீதை யிருக்குமிடத்தில் வந்து விளையாட, அதுகண்ட சீதை அதைத் தனக் குப் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்க, ஸ்ரீ ராமர் வில்லெடுத்துக்கொண்டு அந்த மானின் பின் றொடர, அந்த மான் கையி லகப்படாமல் நெடுந்தூர மிவரை யிழுத்துக்கொண்டு போயிற்று.

அந்தத்தருணத்தில் இராவணன் சன்னியாசியாக வந்து சீதையைத் தூக்கித் தேர்மேல் வைத்துக்கொ ண்டுபோய், இலங்கையிற்றனது உத்தியானவனத்திற் சிறைவைத்தான். பின்பு இராமர்சீதையைக்காணாமல் தம்பியுடன் புலம்பிக்கொண்டே தேடிப் போகும் போது வழியிலிருந்த கபந்தனென்பவனைக்கொன்று, அவன் சொற்படி பம்பையென்னு மாற்றின் கரையிற் போய் அனுமான் முகாந்தரமாய் ரிசியமுகத்திலிருந்த சுக்கிரீவனோடு சினேகித்து, அவன் தமயனாகிய வாலி யை யோரம்பினால் மடித்து, வானர ராச்சியத்தைச் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுக்கிரீவனு டைய கட்டளையினாலே அனேக வானரர் சீதையைத் தேடும்பொருட்டுத் திக்குதிக்காய்ச்சென்று ஓரிடத்தி லுங் காணாமல்வர, அனுமா னென்னும் வானரன் கட லைத்தாண்டி இலங்கையிற் சீதையைக்கண்டு அச்செ ய்தி இராமருக்குத் தெரிவிக்க, அனேகமாயிரம் வான ரப்படைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தி லணை கட்டி இலங்கையிற்புகுந்து, இராவணனுடைய சகல சேனை களையும்-சேனாபதிகளையும்-மந்திரிகளையும்-புத் திரரையும்-தம்பியாகிய கும்பகர்ணனையும்-அந்த ராவ ணனையுஞ் சங்கரித்துத், தேவரும் முனிவரும் புகழ விபீஷணனுக்கு இலங்கா ராச்சியத்திற் பட்டாபி ஷேகஞ் செய்வித்துச், சீதையோடு புஷ்பகவிமானத் தின்மேற் சகல பரிவாரங்களுஞ் சூழ ஏறி, அயோத்

தியா நகரத்தில் வந்து பட்டாபிஷேகம் பெற்றுத் தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு ஒரு தீங்குமில்லாமல் தருமம் நான்கு பாதங்களிலும் வளரும்படிக்கு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து வந்தார். இவ்விதமாய் அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி தேவர்களுக்கும்-ரிஷிகளுக்கும்-சகல உலகங்களுக்கும்-சவுக்கியத்திற்காகப் பதினாலு வருஷந் தண்டகாரணியத்திலிருந்து, ராக்ஷசர் முதலானவரைச் சங்காரஞ்செய்து, அப்படியே பட்டாபிஷேகமானபின் இலவணாசுரன் முதலான பேர்களைத் தம்பிமாரைக்கொண்டு கொல்வித்து, அனேக அசுவமேதங்களைச் செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டினார். இப்படியவர்செய்தசரித்திரங்க ளெத்தனையோ விருக்கின்றன. அவதாரங்களு மனந்தமா யிருக்கின்றன.

ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதார மகிமை.

அப்பா உதிஷ்டிரா! இந்தப்பகவானுடைய மற்றொரு மனுஷ்யாவதாரமகிமை சொல்லுகிறேன்கேள். இனி எழுந்தருளியிருக்கு மவதாரந்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமென்று சொல்லப்படும். இவ்வவதாரத்திற்குக் காரணமென்னவெனில்-முன்பு கிருதயுகத்திலே விரோசனன்-பமன்-தாரன்-வராகன்-சுவேதன் - லம்பன்-கிசோரன்-சுவர்ப்பானு-அரிஷ்டன்-க்ஷரன் - விப்பிரசித்தி-பிரலம்பன்-விருத்திரன் - சம்பன் வலன்-நமுசி-காலநேமி-முதலாகிய அசுரருக்கும், இந்திரன்-அக்கினி - யமன் - வருணன்-வாயு ஏகாதசருத்திரர்-துவாதசாதித்தர் - சப்தமருத்துக்கள் - விசுவதேவர்-அசுவனிதேவர்கள்-சாத்தியர் முதலாகிய தேவர்களுக்கும் யுத்தமுண்டாயிற்று. அது தாரகாம்யமென்று சொல்லப்பட்டுச் சகலலோகங்களிலுஞ் சகல சாஸ்திரங்களிலும் பிரசித்தமானது. அதற்குச் சமானமாகிய யுத்தம் மூன்றுலகங்களிலுங் கிடையாது. பார்த்த பேர்களுக்கு மாத்திரமேயல்ல, கேட்டபேர்களுக்கும் மனநடுக்கமுண்டாகும் அந்தமகாயுத்தத்தில் இரண்டு கக்ஷியிலும் அனேகமாயிரம்பேர் கத்தியினால் வெட்டுண்டவரும், ஈட்டியினாற்குத்துண்டவரும், குடாரங்களினாற் பிளப்புண்டவரும், அம்பினால் துளைப்புண்டவரும், காலற்றவர் - கைபற்றவர் - மார்புபிளந்தவர்-தோள்கள் சரிந்தவர் - தலையறுந்தவர்-ஆயுதமொடிந்தவர்-வாகனமற்றவர் - இப்படியாக ரணக்களமெல்லாம் மலைமலையாய்ப் பிணங்கள் குவிந்திருக்கவும், உதிரவாறுகளோடவும், மகாபயங்கரமாயிருந்தது.

இவ்வாறு யுத்தம் நடக்கையில் அசுரராலே தேவரெல்லாம்முறிய அடிக்கப்பட்டு ஒடிப்போய், ஸ்ரீ நாராயணனைத் தியானித்தார்கள். இவர்கள் தியானித்த மாத்திரத்திலே கருணைக்கடலாகிய அக்கடவுள் சங்கு-சக்கரம் - தண்டு - வாள் - வில் - என்னு மைந்தாயுதங்களுடனே கருடன்மேலேறித் தேவர்களுக்கு முன் தோற்றக்கண்டு, தேவரெல்லாம் பணிந்து வெகுசந்தோஷமடைந்து, அசுரரைலக்ஷியஞ்செய்யாமல், மீட்டு மவ்வசுரரோடு போரிடத் தொடங்கினார்கள். அதுகண்ட அசுரர் இவர்களெல்லா மிவனுடைய பலத்தாலன்றோ மறுபடி யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். ஆனபடியினாலே இவனைத்தான் முன்னே கொல்லவேண்டுமென்று வெகு ஆக்குரோஷத்துடனே யெதிர்த்து விஷ்ணுவின்பேரில் வெகு ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அப்போது இந்திரன்முதலாகிய திக்குப்பாலகர் வெகு உச்சாகமடைந்து, எதிர்த்துவந்த அசுரரைப் பறந்தோடும்படி யடித்தார்கள், அதனாலே அவர்கள் தேவருக்கு முன்னிற்கமாட்டாம லோடுவதைக் காலநேமியென்னு மசுரத்தலைவன்கண்டு, ஓ அசுரரே! இதென்ன இப்படி யோடுகிறீர்கள்? இந்தத் தேவப்பூச்சிகளுக்குப் பயந்தால் இவ்வளவு நாளாய் நீங்கள் சம்பாதித்திருந்த கீர்த்தியும் பெருமையும் வீணாய்ப்போகுமே. திரும்பவாருங்கள். நானொருவனே இவர்களையும் இவர்களுக்குப் பலஞ்செய்ய வந்தவனையும், ஒருநொடியில் இருந்தவிடந் தெரியாமலடித்துப் போடுகிறேன். என்சாமார்த்தியத்தைச் சற்றிருந்து பாருங்களென்று கூவியழைத்து, மறுபடியுஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்குச் சித்தனாகி மகாவிஷ்ணுவுக்கு எதிரில்வந்து நின்றான்.

அவனெப்படிப் பட்டவனென்றால் - இரும்புமலையு மொருதாக்கிற் பொடியாய்ப்போகத்தகுந்த வலிமையும், அஞ்சனபருவதம்போன்ற தேகமும், சூரியமண்டலம்போன்ற கிரீடங்களைத்தரித்த நூறுசிரங்களும், அனற்பொழியுங் கண்களும், பிறைகள்போன்ற தந்தங்களும், அக்கினிச் சுவாலைபோன்ற நாவும், வெவ்வேறு ஆயுதங்களை யேந்திச் சவுரிய லட்சுமிக்குச் சிங்காதனங்களாகி அச்சாமரங்கள்போல் விளங்காநின்ற இருநூறுகைகளும். செந்நிறமாய்முள்ளுகள்போலிராநின்ற மீசைதாடிகளோடுங்கூடிப் பயங்கரமானவடிவுடையவன். காலினுதையினாற்பூமியையும், தலையின் தாங்குதலினாலே சுவர்க்கத்தையும் உடைக்கத்தக்கவன் சூரியசந்திராதிகளைக் கையினாற்பற்றி யெறியத்தக்கவன் பராக்கிரமமே மூர்த்திகரித்ததென்று சொல்லத் தக்கவன். அப்படிப்பட்ட அவன் வெகு கோபத்தினாற் கண்கள் ரத்தக்குமிழிகள்போலாகிப், பிரளயகால மிருத்துவைப்போல வோடிவந்து, பெருங்காற்றானது செத்தைகளைத் தூக்கியெறிவதுபோல் இந்திராதி சகல தேவர்களையும் விளையாட்டாய்த் தூக்கியெறிந்து திக்குதிக்காய்ப்பறக்கச்செய்து, தோள்தட்டிச் சிங்கம்போலார்த்து, விஷ்ணு வெங்கேயிருக்கிறானென்று ஆரவாரித்துக்கொண்டே யோடிவந்து, அந்நாராயணமூர்த்தியோடுயுத்தஞ்செய்யவாரம்பித்துத், தனது இருநூறுகைகளிலிருக்குமாயுதங்களினாலே தன்பலமுள்ளமட்டும் மடித்தான் அப்போதே விப்பிரசித்தி முதலாகிய சகல அசுரத்தலைவருந் தங்

கள் தங்கள் சத்தியுள்ளமட்டு மாயுதங்களினா லடித்தாகள். இவ்வளவு அடிபட்டும் விஷ்ணுவானவர் ஒரு மகா பருவதமானது மேகங்க ளெவ்வளவு மழை பொழிந்தாலும் அதனால் ஒரு தீங்குமடையாததுபோல் ஓர் வுபத்திரவமுமின்றிச் சிரித்துக்கொண்டே நிற்க, அது கண்ட காலநேமி வெகு அகங்கார மடைந்து, பொற்பட்டங்கள்கட்டி மேருபருவதத்திற்குச் சமானமாகிய பலமும் ரூபமுமுள்ள ஓர் கதாயுதத்தை இருநூறு கைகளினாலும் பற்றிச் சுழற்றிக், கருடன் மார்பிலும் விஷ்ணுவின் மார்பிலும் அடித்தான்.

அந்த அடியானது மலையின்மேல் மற்றொருமலை விழுந்ததுபோலும், கோடைகாலத்தில் இடிவிழுவதுபோலும், யாவருடைய மனங்களும் நடுநடுங்கும்படி கிடுகிடென் றிரைச்சலோடும் வீழ்ந்தது இதனாலும் அந்தத்தேவன் எவ்வளவேனும் வுபத்திரவ மடையாமல் அசைவற்று நின்றார். ஆனால் அந்த அடியினாலே கருடனுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமுண்டாக, அதை அவர்நோக்கி வெகுகோபமடைந்து, பிரளயகால சூரியன்போற் பிரகாசித்துக் கொண்டு ஆயிரம் அரங்களோடு கூடியிராநின்ற சுதரிசன மென்னுந் தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்து, அந்தக் காலநேமியினுடைய இருநூறு கைகளையும், நூறு தலைகளையும், அவனோடுகூடவந்த அசுரருடையதலைகளையும் அறுத்துத்தள்ளிப்போட்டார் ஆனால் அப்போதுதலையறுப்புண்ணாதவர்கள் மூவரே. அவர் யாரென்றால்; விரோசனன் மயன் சுவர்ப்பானு இம்மூவர்தான் இப்படி இவர் சத்துருக்களைத் தும்சஞ் செய்து, தேவர்களை முன்போல் அவரவர் பதிகளிலேயே நிலைநிறுத்திச் சகல லோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணி, யாவரும் பூசிக்கப் பிரமலோக மெழுந்தருளித், தமது கோயிற்புகுந்து பாம்பணைமேற் கண்வளர்ந்து கொண்டிருந்தார். இப்படி கிருதயுக ஆதியிற் படுத்துக்கொண்டவர் துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் தேவர்களும் யோகிகளும் திருப்பள்ளி யெழுப்ப வெழுந்திருந்தார் அதுவரையிலும் ஆகிய வருஷங்கள் முப்பத்தாறு லக்ஷங்களாயின

இவ்வாறு நித்திரையினின்று மெழுந்திருந்து, மகா மேரு பருவதத்தி லிராநின்ற ஒரு தேவலோகத்திற்கு எழுந்தருளி லோக க்ஷேமத்தை விசாரிக்கிற நிமித்தம் அங்குள்ள தேவசபைக்கு வந்தார் மற்றும் பிரமன் முதலாகிய தேவர்களும் அச்சபைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்குமளவில் பூமிதேவியானவள் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர் வடிய அந்தச் சபைக்கு வந்து, தேவர்களையும் அத்தேவர் நடுவில் மகாவிஷ்ணுவையுங் கண்டு பணிந்து, சுவாமீ லோகநாதா! பூமியில் அசுரரெல்லாம் ராசாக்களாய்ப் பிறந்து, அநேகஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, தருமவிரோதிகளாய் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அதனாலே எனக்குப் பாரமதிகமாகி, மிகவும் வருத்த முண்டாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அவர்களைச்சங்காரஞ்செய்து என் வருத்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அது கேட்ட பகவானானவர் தாம் பூமியில் மனிதனாய் அவதரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அப்படியே யவதரித்தார். முன்னிவராற் கொல்லப்பட்ட காலநேமி முதலான பேர்கள்தான் கம்சன் முதலான பேர்களாய்ப் பிறந்தார்கள் இவர்களைச் சங்கரிக்கிறதற்காக இந்தக் கிருஷ்ணாவதாரமெடுத்தார். அதன்படி துஷ்டரைச் சங்கரித்துப் பூமிபாரம் நீக்கிவருகிறார். இதற்கப்பால் கல்கியென்று ஒரு அவதாரஞ் செய்யப்போகிறார். என்று சொல்லிய வார்த்தைகளைக்கேட்ட தருமபுத்திரர் வீஷ்மரைப் பார்த்து, சுவாமீ! இந்த அவதாரத்திற் புண்ணிய சரித்திரங்களை ஆதிமுதற் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்றுசொல்ல, வீஷ்மர் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறார்.

கேளப்பா தருமபுத்திரா! அந்தலோகநாதராகிய நாராயணமூர்த்தி தாம் நினைத்தபடியே நல்ல காலத்தில் சகல தேவர்களும் ஆகாசத்தில் கீதவாத்தியங்கள் முழங்கிப் புஷ்பவருஷம் வருஷித்துத் துதிக்க, யயாதிவமிசத் திலகனாகிய வசுதேவனுக்குத் தேவகீ தேவியின்வயிற்றிற் அவதரித்தார். முன்னமே இவருடைய கட்டளையினாலே சகல தேவர்களும் அப்சரசுகளும் யாதவாளாகவும் கோபாலாளாகவும் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறந்த மாத்திரத்தில் நந்தகோபனுடைய மனையையடைந்து வெகு சிறப்பாய் வளருங் காலத்திலே ஒருநாள் அசோதை ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தொட்டிலில்விட்டு வேறு காரியத்திலிருந்தாள். அப்போது அந்தத் தொட்டிலின் சமீபத்தில் ஒரு சகடமிருந்தது அதில் ஓரசுரன் பிரவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கொல்லச் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதுதெரிந்த பகவான் கால்களை யுதைத்துக்கொண்டழும்போது; அந்தத் திருவடி தாக்கி அச்சகடமுடைய அதிற் பிரவேசித்திருந்த அசுரன் சொரூபத்தோடு மரித்துப் பூமியில் விழுந்திருக்கக்கண்டு, யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். மற்றொருநாள் பூதனையென்பவள் ஒரு ராக்ஷசி தாய்வடிவமாய்வந்து கிருஷ்ணனைப் பரிவோடு முலைகொடுக்கவெடுக்கின்றவள்போலெடுக்க, அக்கருத்தறிந்த கண்ணன் முலைப்பாலோடு அவளுயிர்களையுமுண்ண, அவள் மரித்துத் தனது நிசரூபத்தோடு பிசாசுபோல் பூமியில் விழக்கண்டு, அசோதை முதலானபேர்கள் ஆச்சரியமடைந்து கிருஷ்ணனை யெடுத்துக் காப்பிட்டார்கள். இன்னுஞ் சில காலத்திற்குப்பின் ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்பலராமனுங்கூடித் தவழ்ந்துகொண்டே ஆச்சியர் தயிர்கடையு மிடங்களுக்குப்போய்த் தயிர் பால் முதலானதுகளை வாங்கிப் புசிக்கிறதும், கன்றுகள்பசுக்கள் இவைகளின் பின்னாலோடுகிறதுமாகப் பலவிதங்குழந்தைச்செய்கைகளைச் செய்து, யாவருக்கும் பரமானந்தத்தை யுண்டாக்கி

வந்தார்கள். ஒருநாள் கிருஷ்ணன் ஒரு ஆய்ச்சி மனைக்குட்சென்று, அவளில்லாமலிருக்க அங்கிருந்த தயிர் வெண்ணைகளைத் திருடித் தின்று, மிகுந்தவையைப் பூனைக்குக் குரங்குக்கும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்தக் கோபிகை கண்டு அச்சேதி அசோதைக்குச் சொல்லத், தினம் இவ்வாறாகவே கோபியரிடம் முறைகளைக்கேட்கச் சகியாமற் கண்ணனைப் பிடித்து ஒருரலிற் கயிற்றினாற் கட்டித் தான் வேறு காரியத்திலிருக்கக், கண்ணன் அந்த உரலை யிழுத்துக்கொண்டே வாசலிலிராநின்ற இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவேநுழைய, அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து நளகூபரமணிக்கிரீவனென்கிற இயக்கராகிக் கண்ணனைத் துதித்துப்பணிந்துசெல்ல, அதைப்பார்த்துக் கோபாலா முதலாகிய பேர்களெல்லாம் வெகு வியப்படைந்தார்கள்.

இப்படிக்குப் பாலலீலைகள் எத்தனையோஉண்டு. ஒவ்வொன்றும் மிகவற்புதமாயிருக்கும். பின்பு கன்று மேய்க்கும் வயது வந்தவுடனே அனேகம் ஆயர்மக்களோடுங் கன்றுகளை யோட்டிக்கொண்டுபோய் மேய்த்துத், தண்ணீர் குடிப்பித்துச், சாயங்காலத்திலே வீடு கொணர்ந்து சேர்த்துக்கொண்டிருப்பர். ஒருநாள் அப்படியே காகபக்ஷங்கள் தலையி னிருபுறங்களிலும் விளங்க, நெற்றியிற் கஸ்தூரிதிலகம் பிரகாசிக்க, மயிற்றோகையினாற் கட்டப்பட்ட செண்டுகள் சிரத்திலுங் காதிலுமிலங்க, அரையிற் பீதாம்பரமும் கையிற் புள்ளாங்குழலும் பிரம்பும் தோளில் தயிர்ச்சோற்றின் சிக்கமும் விளங்கத், தோழரோடுகூட வினோதமாய் விளையாடிக் கொண்டு, யமுனையாற்றின் கரைக்குப் போய்க் கன்றுகளை மடக்கி மேயவிட்டுப், பிள்ளைகளோடுகூட சிலநேரம் படுத்துக்கொள்ளுகிறதும் சிலநேரம் உலாத்துகிறதுமாகப் பலலீலைகளையுஞ்செய்து, அவ்வாற்றின் கரையி லிராநின்ற பாண்டிரமென்னும் ஓர் ஆலமரத்தினிழலில் விளையாடநினைத்து, அங்கே போய் சில பிள்ளைகள் பாட சிலராட சிலர் தாளங் கொட்ட சில ருபசாரஞ்செய்ய தான் ராஜாவைப்போ லிருந்து விளையாடினார். இப்படியே தினந்தோறும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் நிபவனமென்னுமிடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்து, அந்த யமுனையினுடைய ஓர் மடுவிலே காளிய னென்கின்ற கொடிய சர்ப்ப மிருப்பதினாலே அந்தவிடத்து நீர் யாவருக்கும் உபயோக மில்லாமற் போனதுந் தவிர உபத்திரவகரமா யிருப்பதைக் கண்டு, அந்தப் பாம்பைத் தாக்கவேண்டுமென்று மனதில்நினைத்து, அதிற்குதித்து அப்பாம்பைப் பிடித்து அதின் தலைமேற் கூத்தாடி, அந்த நாகராசனுடைய பத்தினிகள் துதித்ததினாலே அவனை உயிரோடுவிட்டு, அவனை அவ்வாற்றைவிட்டு அப்பாற்போகும்படிகட்டளையிட்டு நீரைப் பரிசுத்தமாக்கினார்.

ஒருநாள் கன்றுபோல்வந்த ஓரசுரனைப் பிடித்து விளாமரத்திற்சாடி, உதிர்ந்த விளவின் கனிகளைத் தோழரோடு கூடப்புசித்தார் ஒரு பனங்காட்டிற் கழுதைவடிவங் கொண்டிருந்த தேனுகனென்னு மசுரனையும் அவன் பரிவாரங்களையும் எளிதிற்கொன்று மிகவும் ருசியுள்ள பனம் பழங்களைத் தனது தோழருக்குக் கொடுத்து மனத்திருப்திசெய்வித்துத், தானும் புசித்தார். இதுவுமன்றி விளையாட்டில் நடத்திய வேடிக்கைக ளெத்தனையோ விசித்திரமா யிருக்கின்றன. என்னாற் சொல்லத்தரமில்லை. கொஞ்சங்கொஞ்சஞ் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இன்னுஞ் சொல்லுறேன் கேள். ஒருநாள் கோபாலரெல்லாம் வழக்கப்படி இந்திரனைக்குறித்துச் செய்யும் பூசனைக்கு யத்தனப்பட, அதைத் தடுத்துக் கோவர்த்தன மலைக்குச் செய்யும்படி போதித்து, அந்தப்படி யவர்கள் செய்யும்போது தாம் தமதுசுற்றத்தாரோடுங்கூட இருந்துகொண்டே பருவதத்திலும் ஒருதேவரூபியாகிக், கோவலர்படைக்கும் அன்னங்களைவாங்கிப்புசித்து, அவர்களுக்குத் தான் சொன்னபேச்சில் நம்பிக்கை வரச் செய்தார். இப்படியிருக்க இந்திரன் தனக்குப் பூசை கிடையாமையால் மிகுந்தகோபமடைந்து, சப்தமேகங்களையுங்கொண்டு பெருங்காற்றோடுஞ் சிலைகளோடுங் கூடிய மழைபொழிவித்து ஆயர்சேரியை யல்லோலகல்லோலமாக்க, பசுக்களும் ஆயர்களும் பயந்துமனங் கலங்கி, உடல்சிதைந்து, நிற்கவிடமில்லாமல் தத்தளித்துக்கோவேன்றுகதறிக்கொண்டு, ஓகிருஷ்ணா! நீயே காக்கவெண்டுமென்று சரணமடைய அதுகண்டஅடியார்க்கெளியவனாகிய சுவாமி அந்தக்கோவர்த்தனபருவதத்தை யொருகையா லெடுத்துக் குடைபோற்றாங்கி, அதின்கீழ் கோக்களையுங் கோபாலரையும் இருக்கச்செய்து ஓர் குறைவின்றிகாத்தருளினார். இவ்வாறு ஏழுநாள் வருஷித்துங் கிருஷ்ணன் மலைக்குடையின் கீழ் வைத்தளித்தபடியினாலே அவ்விடையருக்கு ஒரு குறைவு மில்லாமைகண்ட இந்திரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமைக்குப் பயப்பட்டு, பூமியி லிறங்கிவந்து அவர்பாதங்களைத் தொழுது, தன்பிழை பொறுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச், சகலகோக்களுக்கும் நாயகனானபடியினாலே கோவிந்தனென்னுந் திருநாமத்தைச் சாத்தி விடைபெற்றுத், தன்பதியாகிய அமராவதி லோகம்போய்ச்சேர்ந்தான்.

பின்பு விருஷபரூபமாய்வந்த வோரசுரனையும், குதிரைரூபமாய்வந்த கேசியென்னு மசுரனையும்கணப்பொழுதிலே சங்கரித்துப்போட்டார். இவைகளையெல்லாங் கேள்வியுற்ற கம்சன் பலராமனையுங் கிருஷ்ணனையு மழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அக்குரூர னென்பவனை யனுப்ப, அவனோடு கிருஷ்ணன் தமயனுடன் கூடித் தேர்மேலேறி மதுரைக்குவந்து, நல்லவஸ்திரம் - மாலை - சந்தனம் - இவைகளைத் தரித்து வில்லைமுறித்துக், கம்சனால் வாசலில் தந்திரமாய்வைக்கப்

பட்டிருந்த குவலயாபீட மென்கிற யானையைத் தந்தத்தைப்பிடுங்கி அதனாலதனைச்சாகச்செய்து, அதின் பாகனையுங்கொன்று, சபையிற்சென்று, முட்டிகன் - சாணூரன்-என்னு மல்லரைக் கைப்போரினல் முடித்து, அந்தக் கஞ்சனையும் அவன் தம்பிமார்களையும் எளிதிலேதானே சங்கரித்து, உக்கிரசேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்துத், தமது தாய்தந்தையவரைப் பணிந்து உபநயன முதலாகியவைகளைப் பெற்றயாதவரெல்லாம் போற்ற விளங்கினர். பின்பு அவந்திதேசத்திற்சென்று, சாந்தீபினியென்னு மாசாரியரிடத்தில் அறுபத்துநான்கு வித்தைகளையும் நன்றாய்க்கற்று, முடிவிற் குருவைப்பணிந்து தக்ஷிணை யாதுவேண்டுமென்ன, அவ்வாசாரியன் வெகுகாலத்திற்குமுன் கடலில் விழுந்திறந்துபோனதனது புத்திரனைக்கொணர்ந்து தரவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே அந்தப் புத்திரனைக் கொணர்ந்துகொடுக்க, அவர் இவரைத் தெய்வமென்றெண்ணி யளவில்லா வாநந்தமடைந்தார். கேட்டாயோ தருமபுத்திரா! காலநேமியினுடைய அம்சத்தினற்பிறந்து அரசரெல்லாம் நடுங்கும்படியாகிய பராக்கிரமத்தோடு கூடி வெகு சேனபலமுடையவனாகிய கம்சனையும் மற்றுமனேகரையுஞ் சங்காரஞ்செய்து உலகங்களுக்கு நன்மைபுரிந்து வருமளவில், ஜராசந்தனேடு யுத்தம் நேரிட்டது அந்த யுத்தத்தில் அவன் சேனைகளை வெகுவாய் மடித்து அவனையும் அவமானஞ் செய்து, ஒருகாரணத்தால் மதுராபுரியை விட்டுத் துவாரகாபுரியில் வாசஞ்செய்து, அவ்விடத்திலும் வெகு அற்புதச் செய்கைகளும் துஷ்டசங்காரமு நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அதில் முக்கியமானவைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

நரகாசுரன் வதை.

சமுத்திர மத்தியிற் பிராக்சோதிட மென்றொரு பட்டணத்தில், நரகாசுனென்று ஒரு அசுரனிருந்தான். அவன் யாரென்றால்-பூர்வத்தி லிந்தமகாவிஷ்ணு வராகாவதாரஞ் செய்தபோது பூமிதேவியினிடத்திற் பிறந்தவன். ஒப்பற்ற சௌரிய தயிரியங்களுடையவன். அளவற்ற சேனைகளுடையவன். அவனுடைய சாமர்த்தியம் நாமெல்லாஞ் சொல்லி முடியாது. அவனுக்கு அயக்கிரீவன் - பஞ்சசனன்-நிசும்பன்-முரன்-என்று நான்கு மந்திரிக ளிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருத்தனுகவே லோகங்களை விழுங்கத்தக்கவாகள். இப்படிப்பட்ட பலங்களுடையனாகி உலகத்தில் முனிவர்களைப் பிடித்து அடிக்கிறதும், அக்கினிக் குண்டங்களை இடிக்கிறதும், யாகங்களைக் கெடுக்கிறதும், சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஓமாக்கினியை யவிக்கிறதும், இவ்வாறு வெகு உபத்திரவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அன்றியும் சுவர்க்கலோகத்தில் துவஷ்டா வென்பவனுக்குக் கசேரு வென்றொரு பெண் மிக வழகுடையவளா யிருந்தாள். அவளை யிவன் மதயானை ரூபத்தோடுபோய் தூக்கிக் கொண்டுவந்து, அவளுக்கு மூவுலங்களிலு மிருக்கும் உத்தம வஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தருகிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்து கலியாணஞ் செய்துகொண்டான். அதற்காகச் சகல லோகங்களையுங் கொள்ளை யடித்துத் தொம்சஞ் செய்தான். அல்லாமலும் அனேக ராசகன்னிகைகள் - தேவகன்னிகைகள் - யக்ஷகன்னிகைகள் - வித்தியாதா கன்னிகைகள்-நாக கன்னிகைகள்-இப்படி பதினறுயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து, இந்திரனுடைய கிரீடா பருவதமாகிய மணிகூட மென்கிற ரத்தின பருவதத்தை வலுவிற்கவர்ந்து, அதிற்சிறைவைத்து, தன்மந்திரியாகிய முரனென்பவனுடைய குமாரர் பதின்மரையுங் காவலாக வைத்தான்.

இதுவுமல்லாமல் ஒருகாலத்திற் சுவர்க்கத்திற்குப்போய், இந்திரனுடைய தாயாராகிய அதிதி யென்பவளுடைய காதிலணிந்திருந்த திவ்விய குண்டலங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்தான். இப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவேந்திரன் நாரதரோடு சொல்லியனுப்ப, அதுகேட்ட இக்கண்ணன் ஆம் இவனைச் சங்கரிக்கவேண்டுமென்று நினைத்துப் பலராமன் முதலாகிய யாதவர்களைப் பின்னலே வரச் சொல்லிப்போட்டு, தாம்முன்னே கருடன்மேற் சத்தியபாமையுடனேறி அந்த நகரத்திற்குச் சமீபத்திற் செல்ல, அங்கே பட்டணத்தைச்சுற்றி முரனென்பவன் கூரிக்கத்திபோன்ற முனைகளையுடைய சக்கரங்களாலே நிறைந்திருக்கிற ஆயிரம்பாசங்களை வலைபோற் சுற்றிவைத் திருப்பக்கண்டு, தமது சக்கரத்தினல் அவைகளையறுத்து உள்ளே பிரவேசித்து, வெகு சேனைகளெதிர்த்த முரனையுஞ் சக்கரத்தினலேமூலத் தொம்சஞ்செய்து, அப்பாலிருந்த மலைக்கோட்டையினிடத்திற்சென்று, தனது கவுமோதகி யென்னுங் கதையினலே அதை யிடித்துப் பொடிசெய்து, அதிலிருந்த நிசும்பனென்கிறவனையும் அவன் சேனைகளையுஞ் சாம்பராக்கிப், பின்பு பஞ்சசனன்-அயக்ரீவன்-விரூபாக்ஷன்-என்னும் வீரரோடு வெகுவாக யுத்தஞ் செய்து சங்கரித்து, அப்பாற் பாதாளத்திற்சென்று சூரியன் போல ஒளிபொருந்திய நரகாசுரனைக்கண்டு யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்து, அவனுடன் கூடிவந்த மகா பலபராக்கிரமசாலிகளான எட்டுலக்ஷம் அசுரரையும் ஒருவனுடைய தாக்குதலால் மற்றொருவன் அங்கஞ் சிதைந்து மடியும்படியாய்ச் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்து எய்து நாசம்பண்ணி, மூர்த்திகரித்த கோபாக்கினிபோற் சொலிக்காநின்ற நகரனேடு நெடுநேரஞ் சண்டைசெய்து, முடிவிற் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து அவன் தலையைச் சகலருந் துதிக்கும்படியாகத் துணித்துத் தள்ளினர்.

இவ்வாறு செகத்திற்குக் கண்டகனகிய நரகாசுரனைச் சங்கரிக்கவே தேவர்கள்-புஷ்பவருஷம் வருஷி

த்துத் துந்துபிவாத்தியங்க ளடித்தார்கள். பூமிதேவியானவள் உடனே அதிதியினுடைய அந்தக் குண்டலங்களைக்கைக்கொண்டுவந்து கிருஷ்ணனைப்பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் அனுக்கிரகத்தினாலே பிறந்தவனைத் தேவரீரே சங்கரித்தது எனக்கு துக்கத்திற் கேதுவாயிருக்கிறதென்று சொல்லக்கேட்டு, ஓ பூமிதேவீ! நீ துஷ்டராலே எனக்கு மிகுந்த பாரமுண்டா யிருக்கிறதென்றுசொல்லி, இப்போதிப்படிசொல்லுகிறது மிகவு மாச்சரியமா யிருக்கிறது. இந்த நரகனோ உலகங்களுக்கெல்லாம் உயிர்க்கழுவாயிருக்கிறான். அதனாலே அவனைச் சங்கரித்தேனென்று சமாதானஞ் சொல்லிநிற்குமளவில், ஆகாசத்திலிருந்து இந்திரன் சகல தேவபரிசனங்களுடனே இறங்கிவந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கண்டு வெகுவாய்த் துதித்துக்கொண்டாட, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக்குண்டலங்களை இந்திரன் கையிற் கொடுத்து அதிதிக்குக் கொடுக்கும்படிசொல்ல, இந்திரன் வெகு சந்தோஷத்தையடைந்து, அந்த நரகனுடைய மாளிகையைப்பார்க்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடனே கூடப்போனான். கண்ணன் அந்தவீட்டில் நுழைந்து பார்க்குமளவில், நவரத்தினராசிகள் முதலான அளவற்ற சம்பத்துக்களைக்கண்டு வெகு வியப்படைந்தார். ஏனென்றால்-அப்படிப்பட்ட சம்பத்து குபேரனிடத்திலுமில்லை மூவுலகங்களுக்கு மதிபதியாகிய தேவராஜனிடத்திலுமில்லை. அவைகள் அங்கங்கே யிருந்த உத்தமவஸ்துக்களாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்ததன்றோ. அவைகளைப்பார்த்த இந்திரனுங் கிருஷ்ணனோடு சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! நீர்பகவானானபடியால் இந்த நரகாசுரனைச் சங்கரித்தீரே யல்லது, மற்றொருவருக்குச் சாத்தியமன்று. இதோபாரும் இவிடத்தில் எங்குமிராத விலையில்லா மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட திவ்வியாபரணங்க ளேததனைவித மிருக்கின்றன. திவ்வியமாகிய கட்டில்கள் மெத்தைகளோடு, வச்சிரவைடூரிய கோமேதக புஷ்பராகங்களினா லியற்றிய திவ்விய ஹாரங்களும் பாத்திரங்களு மிருக்கின்றன. இன்னும் ஆசனங்களிருக்கின்றன. மேலும் திவ்விய வஸ்திரங்கள்-வெகு மழமழப்பும் பளபளப்புமுள்ள கம்பளங்கள் - ஆயுதங்கள் - இஷ்டமானபடிக்குப் பாடத்தக்கவைகளும் பேசத்தக்கவைகளுமாய் விசித்திரமாகிய வன்னங்களோடுகூடிய பலவிதபக்ஷிகள் - விநோதமாயிராநின்ற மான் முதலிய சில மிருகங்கள் - இன்னுமனேக வஸ்துக்களு மிருக்கின்றனவே, இவையெல்லாம் உமக்கேதகும். ஆதலால் இவைகளைத் துவாரகைக்கு அனுப்புவிக்கிறேன் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிப் பிரார்த்து, அவைகளையெல்லாமனுப்பிக், கருடன்மீதில் அந்த மணிகூடமென்னும் பருவதத்தையும் ஏற்றினான்.

கேளப்பா தருமநந்தனா! அந்தக்கருடன்மேல் அம்மணிகூட மடங்கியதுமன்றி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சத்தியபாமையுடனே உட்காருவதற்கான விசாலமாகிய இடமுமுண்டாயிருந்தது. அப்படிப்பட்ட மகாசத்தி சாமர்த்தியங்களுடைய கருடன் இவருக்கு வாகனமாயிருந்தால், இவர் நாராயணமூர்த்தி யென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன?

இவ்விதமாய்ச் சகலசம்பத்துக்களையுங் கருடன் மீதிலேற்றிக்கொண்டு, தாமு முட்கார்ந்து சத்தியபாமையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, கந்திருவர் பாட-அரம்பையராட-தேவ சித்த சாரணாதியர்கள் ஜயஜயவென்று துதிக்க-வெகு விபவத்தோடுந் துவாரகைக்குவந்து, அந்தச் செல்வங்களையெல்லாம் உக்கிரசேனனுக்கு ஒப்புவித்து, விந்தையான மணிகூட பருவதத்தை உருக்குமணியின் மனையிற்கொண்டுபோய் வைக்கும்படி கருடனுக்குக் கட்டளையிட்டுப், பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தப் புரத்திற்குவந்து பருவதத்தைப்பார்த்து, அதில் உருக்குமணியோடுகூட ஏறினார். அந்தப்பருவதமெப்படி யிருந்ததென்றால்-தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்த சிலதாழ்வரைகளோடுகூடியதாய், மகா அற்புதமாய், கற்பகங்களுக்கு நிகராய், வெகுகாந்திகள் பொருந்திய சோலைகளுடைத்தாய், நவரத்தின மயமான அனேகம் வீடுகளும் பவழங்களா லியற்றிய படிக்கட்டுவரிசைகளு முள்ளதாய்ச், சொல்லத்தரமில்லாத வேடிக்கைகளோடுங்கூடி, அனேககோடி சூரியப்பிரகாசம்பொருந்தி யிருந்தது. அதைக்கண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அதன் மேலேறிச் சுற்றிப்பார்த்தார். அப்போது அதிற் சிறையாய் வைக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைக ளெல்லாங் கோடிமன்மத சுந்தரனாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்க்க அந்தமாளிகைகளிலிருந்து வெளியிலே வந்து, இவ்வளவுநாள் வருத்தப்பட்ட படியினாலே மெலிந்திருந்த மேனியெல்லாம் பருத்துவிளங்கவும் - தனங்கள் பூரிக்கவும் - புளகமரும்பவும்-காவித்துகில்களைக்களைந்து வெண்பட்டுடைகளை யுடுத்திக்கொண்டு, காளமேகம்போற் கறுத்த திருமேனியையுடைய கண்ணனைக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு இதனைப் பேசுவதாயினார்.

சுவாமி! எங்களுடைய மகாபாக்கியத்தினால் தேவரீர் அவதரித்து மீளாச்சிறை மீட்டருளினீர். நாங்கள் செய்த பெருந்தவத்தினாலே கண்களிக்கத் தேவரீர் திருமேனிதரிசனங்கிடைத்தது. முன்னமே நாரத மகாமுனி எங்களுக்குச் சொல்லி யிருந்தார். அதென்னவென்றால்-அந்த மகாமுனியை நாங்கள் தண்டனிட்டு, ஓ முனிவரே! எங்களுக்கு இச்சிறை எப்போது நீங்குமோ அதையருளிச்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, அதற்கவர்-ஓபெண்களே! ஸ்ரீநாராயணன் அம்சமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி முரன் - அயக்கிரீவன்-முதலானோரைச் சம்ஹாரஞ்செய்து, உங்கள் சிறையைமீட்டு உங்களைக் கலியாணஞ் செய்யப்போகிறார். என்று அவர் சொன்னபடி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்களுடைய கோரிக்கை, இன்றுதான் நிறைவேறிற்று. ஆ

தலால் அடியேங்களிடத்திற் கிருபைசெய்து எங்களை மணஞ்செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட சுவாமியானவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து மணஞ்செய்துகொண்டார். இப்படி சொல்லாநின்ற வீஷ்மரைத் தருமபுத்திரர் பார்த்து, சுவாமி பிதாமகரே! இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்த ஸ்திரீகளை யேன்கொணர்ந்தார்? அந்தக்கருடன்மீதில் யானை குதிரைமுதலானதுகளையும் இந்த ஸ்திரீகளையும் ஏற்றலாமோ? இதுகளுக்கெல்லாம் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்கேளப்பா தருமபுத்திரா! அனேகமான திவ்ய வஸ்துக்களை யெல்லாம் யானை குதிரை ஒட்டகங்களின் மீதிலேற்றி, அவைகளைக் காலாட்சேனைகளின் வசமாகத் துவாரகைக்கு அனுப்பிவித்துப், பின்பு மணிகூட பருவதத்தைப் பார்க்க ஏறுமளவில் அதில் நரகாசுரன் தான் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கொண்டுவந்து சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்களெல்லாங் கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாகும்படி கோரியபடியினாலே, பக்தபராதீனராகிய அவர் அப்படியே வாக்குத்தத்தஞ் செய்தார். ஆனபடியினாலே அந்தப்பெண்களைப் பகவானுடைய பத்தினிகளென்று கருடன் சுமந்தார். நல்லது நரகாசுரன் அவர்களை இதுவரையில் கலியாணஞ் செய்யாதிருந்த காரணமென்னவென்றுகேட்டால், அவன் இவர்கள் மனஞ்சம்மதிக்கக் காத்திருந்தான். அவர்களோ நாரதர் சொல்லிய உறுதியினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வருங்காலத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டுசம்மதிக்காம லிருந்தார்கள். அதனாலேதான் அந்த ஸ்திரீகளைக் கிருஷ்ணன் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். இப்படிக்கு அந்தஸ்திரீகளோடு மணிகூடத்தைக் கருடன்மேலேற்றிக்கொண்டுசுவர்க்கலோகம்போய் அதிதியைப்பணிய, அவள்வெகு ஆசிகள் கூறி, தனிமேசத்தியபாமைக்கும் நீயென்று மூப்படையாம லிருக்கக் கடவையென் றாசிகூறினாள். இந்திராணியும் சத்தியபாமையை அழைப்பித்து, வெகு பூஷணவஸ்திரமுதலானவைகளைக் கொடுத்தாள்.

துவாரகாபுரிச்சிறப்பு

இந்தப்படி தேவலோகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் தானும் சத்தியபாமையுமாய் வெகு சிறப்புபெற்றுத், துவாரகாபுரியைச் சுற்றிப்பார்த்து, அதின் சீர்மையைக்கண்டு தானேவெகு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமுமடைந்தார். அந்தப்பட்டணம் அப்படிப்பட்டஅழகாகியதன்மையோ டிருந்தது அதுதெப்படியெனில் கைலாச பருவதம்போ லிராநின்ற உன்னதமாகிய மாளிகைகளால் வரிசை வரிசையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு வெகு அழகாகியும் விசாலமாகியு மிராநின்றவீதிகளோடு உயர்ந்தமதில்களாற் சூழப்பட்டு, மிகுந்த ஆழமுள்ள அகழிகளாலும்வளைக்கப்பட்டு, கடல்சூழ்ந்த பூலோகம்போல விளங்குகிறது. அன்றியும்அது தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது, ஆகாசத்தில் ஒரு தேவவிமானஞ் சஞ்சரிப்பதுபோ லிருக்கும் ஒருபுறத்திற் பொன்னிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற் கருநிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற்செந்நிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்தில் வெண்ணிறமுள்ள மாளிகைகளும் விளங்கி யிருப்பதால், பலவண்ண முடைய மேகவரிசைகள்சூழ்ந்த ஆகாசம் போலிருந்தது. வீடுகள்தோறும் வரிசையாய்த் தோரணங்களும் பதாகைகளுங்கட்டி, விசித்திரமான பதுமைகளாலும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லாவீடுகளும் ஐந்தாறு கட்டுகளும், ஆறேழு கட்டுகளும், பாதாள அறைகளு முடையவைகளாயிருக்கின்றன. இவையுமன்றி சோலைகளும்வாவிகளுமுள்ளவைகளாய். இன்பமாகக்கூவாநின்றபறவைகளோடு கூடிய புழைக்கடைக ளுடையனவா யிருக்கின்றன. சாதி வகுப்பின்படி வீதிகளும் மரியாதைகளுஞ் செல்வங்களு மிருக்கின்றன.

அரசருடைய மாளிகைகளோ அனேகங்கள்பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்யப்பட்டு, மிகவும் பளபளவென்று விளங்காநின்ற சிகரங்க ளுள்ளவைகளாய், முத்துச்சரங்கள் சுற்றிலுங் கட்டிப்பொற்படங்களால்மேல்விரிகட்டி நல்லதூபங்கமழ்கின்ற பலமண்டபங்களோடு கூடியவைகளாய், மரகத மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட அனேகம் இடங்களுள்ளவைகளாய், பவழங்களாற் கோர்க்கப்பட்ட படிக்கட்டுகள் பொருந்தி சொல்லத்தரமில்லாத பேரழகுடன் விளங்கியிருக்கின்றன. விசுவகருமாவினுடைய நிர்மாணமாகிய அதின்விசித்திரத்தன்மையும், அழகும், செல்வமும், மநாவிகளுடைய எல்லாக் கற்பனைகளுக்கும் அமைந்திருக்கும். ஆதலால் நானெவ்வளவு சொல்லப்போகிறேன்? அந்நகரியைச் சுற்றிலும் பல உத்தியான வனங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளிற் பிரதானமாய் நான்குதிசைகளிலுஞ் சுவர்க்கத்தைச் சுற்றி நந்தனம்-மிச்ரகம்-சைத்திரரதம் - வைப்பிராசம் - என்கிற தேவோத்தியானங்க ளிருப்பதுபோல் நான்கு உத்தியானங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளிற் பலமரங்களும் - பலகொடிகளும் - பலசெடிகளும் - நிறைந்து, என்றும் பூப்பதும் - காய்ப்பதும்-பழுப்பதும் - தளிர்ப்பதும் – தழைப்பதுமா யிருக்கும் செந்தாமரை-வெண்டாமரை-செங்குவளை-கருங்குவளை - முதலிய புஷ்பங்களாலலங்காரம்பொருந்தி, சக்கிரவாகம்-அன்னங்கள்-முதலிய நீர்ப்பறவைகள் மனோஞ்சிதமாய்ச் சப்திக்கப்பெற்றுப், படிகங்களாலுஞ்சந்திரகாந்தங்களாலும் படித்துறைகள் கட்டிய வாவிகள்பொருந்தியிருக்கின்றன. அந்தத்தோட்டங்களி லில்லாத வஸ்துக்கள் எவ்வுலகத்திலுமில்லை.

இப்படியே நாற்புறங்களிலும் நான்கு மடுக்களிருக்கின்றன. குதிரைச் சாலைகள் - யானைச்சாலைகள்-

தேர்ச்சாலைகள் - ஆயுதச்சாலைகள் - நர்த்தனச் சாலைகள் - போஜனச்சாலைகள் - சபாமண்டபங்கள் - பசுச் சாலைகள் முதலானவை எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவையுமன்றி அந்தப்பட்டணத்தினிருபுறங்களிலும் விசாலங்களாகவும் மேடுபள்ளங்க ளில்லாத தாகவும் எங்கும் ஓர்சமமாகவும் நான்குவரிசையாகச் சேனைகள் போகும்படியாகவும் இராநின்ற எட்டு ராஜவீதிகளும், சகலவஸ்துக்களும் நிறைந்த எட்டுக்கடைத்தெருக்களு மிருக்கின்றன. உன்னதமாகிய கோபுரங்களோடு விசாலமாய் விளங்காநின்ற நான்கு கோட்டை வாசல்களும், வெகு சூராகிய சேனைகளாற் காக்கப்பட்டிருக்கு மதில்களும், மதிலினிருபுறங்களி லிருக்கும் அலங்கங்களில்வெகு தீக்ஷண்யமாகிய ஆயுதயந்திரங்களும் பீரங்கிகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கும் அன்றியும் வாசல்களிலெல்லாம் விசித்திரமாகிய இருப்புச்சக்கரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளைத்திருப்பிவிட்டால் எப்படிப்பட்டவருங்கிட்ட நாடக்கூடாமலிருக்கும் அதின் தந்திரமோ மற்றொருவராலு மறியப்படமாட்டாது. இவ்வளவு மல்லாமல் மதில்மேலே சுற்றிச்சகல வாயுதபரி பூர்ணமாகிய ரதங்கள் மகாசூரருடன்கூட வைக்கப்பட் டிருக்கும், வெளிப்புறங்களிலும் பலவிடங்களில் வீரங்களோடு பலவிதச்சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஆயுதவர்க்கங்களோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அந்தப் பட்டணத்தின் நீளம் பன்னிரண்டுகாதமாகவும், அகலம் எட்டுக்காதமாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் சுற்றளவு நாற்பது காதமாயிற்று. இதுவுமன்றி பட்டணத்துக்கு நாற் புறங்களிலும் இருபத்தைந்து காதம்வரைக்கும் இடைவிடாமல் ஜனங்கள் வீடுகளுந் தோட்டங்களு முண்டாக்கி வாசஞ்செய்து வருகிறார்கள். ஆதலால் சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இந்த ஒரு பட்டணமே பெரிய ஒரு பூலோகம்போற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் அந்தநகரிக்கு ஏழுவியூகங்க ளிருக்கின்றன, அவை என்னென்ன வியூகங்களென்றால் - பத்மவியூகம் - சகடவியூகம் - சியேனவியூகம்-சூசிவியூகம் - காருடவியூகம் - சக்ரவியூகம்-வச்சிரவியூகம்-என்பவைகளாம் இந்தவியூகங்களுக்கெல்லாம் எட்டிடங்களிலே வழிகளும், பதினாறிடங்களிலே பிலங்களும், சேனைநடக்க எட்டுவீதிகளும், மற்றவர்நடக்க ஏழுவீதிகளுமாக ஏர்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் கிருஷ்ணனுடைய திருமாளிகைமாத்திரம் ஒருகாதவழி சுற்றளவாய் மேரு பர்வதம்போலிருக்கும் அதைச்சூழ்ந்து சிற்றகழியொன் றிருக்கின்றது. அதன்கரையில் ஒரு தோட்டமுண்டு. அதிலொரு சிறுமலையும், அதினின்றுமொருசிற்றாறுமுண்டாகி யிருக்கின்றது ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சபாமண்டபமொன்று நடுவிலிருக்கிறது. அது நாலுகாழிகை வழி சுற்றளவுள்ளதாய் ஆறுபனை யுயரத்தோடு கூடி, பார்ப்பவர் கண்களைப் பறிக்குந் திறமையுடன் விளங்குகின்றது.

இப்படிப்பட்ட அனேகவண்மையுற்று விளங்காநின்ற அந்தத் துவாரகாபுரிக்குச், சுவர்க்கலோகமும் நிகரென்று சொல்லத்தகாது அதின் சமீபத்தில் வைவதகமென்றோரு பருவதமிருக்கிறது. அது மிகுந்த அழகுடையது. இவ்விதமாகிய பட்டணத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பார்த்து, இதையுண்டுபண்ணின விசுவகருமாவை மிகவும்புகழ்ந்து, கூடவந்த தேவேந்திரன் முதலானோரை ய்வெகுவாப்பூசித்து விடைகொடுக்க, அவர்கள் யாதவசபைக்குவந்து யாவரையுநோக்கி, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானென்பதையும் அவர் அவதரித்தகாரணங்களையுஞ்சொல்லித் துதித்துப்போய்த் தங்கள்தங்கள் பதவிகளிற் சேர்ந்தார்கள். அப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தப்பதினாயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளை விவாகஞ்செய்து, அவர்களுக்கெல்லாந் தனித்தனியே வீடுமுதலானவைகளை யேர்ப்படுத்தி, வெகு சிறப்பாய்ப் பாராட்டிவந்தார். இப்படி யிருக்குமளவில் நரகாசுரனுடைய பட்டணத்தி லிருந்து கொண்டுவந்தவிசித்திர வஸ்துக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பட்டணத்திலுள்ள அந்தணர் க்ஷத்திரியர்முதலானபேரும் பிர்ந்தாவனததிலிருந்த நந்தகோபர் அசோதை முதலானபேரும், ஒருநாள் சபைக்குவந்தார்கள். அப்போது பலராமனும் கிருஷ்ணனும் நந்தன் அசோதை இவ்விருவரையும் பாதவந்தனஞ் செய்ய, அவர்களும் வெகுசந்தோஷத்துடன் கட்டியணைந்து மடியில்வைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு, கண்களா லானந்தபாஷ்பம் விட்டார்கள். அசோதையின் மகளாகிய ஏகாநங்கையென்பவளைக்கண்ட இராமனும் கிருஷ்ணனும் மிகவும்பரிவுடன் கைப்பிடித்து எடுத்து மடியின்மீது வைத்துக்குலாவி, தங்கள் சிங்காதனத்தி னடுவிலிருத்தி. இருபுறங்களிலுந்தாமுட்கார்ந்தார்கள். அதனால் அப்பெண்ணரசி இரண்டு மதயானைகள் நடுவில் மகாலட்சுமி யிருந்தா லெப்படியோ? அப்படிவிளங்கினாள் இவ்வாறு விளங்காநின்ற அப்பெண்ணி னழகைப்பார்த்து, யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தங்கைக்கு வெகு வஸ்திராபரணங்கள் கொடுத்து; தாய்மாரையும் மற்று மனைவரையும் பணிந்து விடைபெற்றார். அப்பால் ஒருநாள் சுவர்க்கலோகத்திற்குப்போய், இந்திரனுடையநந்தனவனத்திலிருந்து பாரிசாதமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, தேவரையெல்லாஞ் செயித்துவந்து, சத்தியபாமையின் உத்தியானத்தில் ஸ்தாபித்தார். இந்தமகாபுருஷன் செய்கை ஒவ்வொன்றும் மிகவாச்சரியமாகவிருக்கும்.

பாணாசுரன்வதை.

அப்பா தருமநந்தனா! நரகாசுரன் விஜயங்கேட்டாயே: பாணாசுரன்விஜயமுஞ் சொல்லுகிறேன்கேள். பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய மகன் பாணாசுரனென்றொருவனிருந்தான். அவன் உருக்திரதேவனை மிகவும்பூசித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் வெகு

பராக்கிரமங்களையும் ஆயிரந்தோட்களையும் பெற்றுத், தேவரையெல்லாஞ் செயித்து, அந்தச்சிவனைப் பரிவாரத்தோடு தன்பட்டணத்திற்குக்காவலாக இருக்கும்படி பிரார்த்தித்து, அக்கினியைத்தன்கோட்டையைச்சூழ்ந்திருக்கும்படிவைத்து, இவர்களுடையசகாயத்தினாலே ஒருபயமுமின்றி இறுமாப்புடன்அசுரராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான். அவனுக்கு உஷையென்றொரு பெண்ணிருந்தாள். அவள் ஒருகாலத்தில் இந்தக் கிருஷ்ணனுடையமகனாகிய பிரத்தியும்மனனுடைய புத்திரனாகிய அனிருத்தனென்பவனைக்கனவிற்கண்டு தனக்கு நாயகனாக எண்ணி விழித்துக்கொண்டு, அவனைக் காணாமையாலே மிகுந்த துக்கத்தை யுடையவளாய், அன்ன பானங்களும் நித்திரையு மில்லாமற்பிரமைகொண்டு மெய்மெலிந்திருக்க, அவளுடைய உயிர்ப்பாங்கியாகியசித்திரலேகையென்பவளொருத்தி அவளைவினவ, அவளுந் தன் மனோவியாதியின் காரணத்தைச் சொல்ல, அதன்பின் பூலோக முதலான சகல லோகங்களி லிருக்கும் யவ்வனபுருஷரைப் படத்திலெழுதிக்கொணர்ந்து அந்தச் சித்திரலேகை உஷைக்குக்காட்ட, அவள் அதில் துவாரகாபுரியிலிருக்கும் அவனிருத்தனைக் காட்டி கனவிற்கண்ட சீமானிவர் தானென்று தெரிவிக்க, அந்தச் சித்திரலேகை மகா மாயாவதியாகையால் ஒருநாள் அந்தப்புரத்திற் கட்டிலின்மீதில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்வனிருத்தனை யொருவருக்குந் தெரியாமற் கட்டிலோடு தூக்கிக்கொண்டுபோய் உஷையினிடத்தில்விட, அவள் அந்தச் சுந்தரபுருஷனைக்கண்டு பேரானந்தமடைந்து, இரகசியமாய்த் தனது மாளிகைக்குள்ளேயேவைத்து அவனுடன் சரசகாமபோகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க அந்த உஷைக்குக் கருவுண்டாயிற்று. அதுமேன்மேலும் வளர்ந்துவரும்போது, பாணாசுரன் அச்சேதி யறிந்து அந்தப் புறத்தைச்சோதிக்க, அங்குகேளிவிலாசமாயிருக்கும் யாதவதிலகனைக் கண்டு வெகு கோபமடைந்து, அவனைப்பிடித்து வருணபாசங்களினாற் கட்டிக் காவலிற் போட்டுவிட்டான். இச்செய்தியையெல்லாம் நாரதர்சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபலராமரோடும்-பிரத்துய்ம்மனன் முதலானோரோடும்-வெகு சேனைகளோடும்-பாணாசுரனோடு யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டுக் கருடன்மீதிலேறி, அந்தப் பாணனுடைய இராசதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்குச்சென்று, கோட்டை மதில்போற் சுற்றிக்கொண்டிருந்த அக்கினியைச் சின்னபின்னமா யடித்துத் துரத்தி, பின்பு பாணனுக்கு உபபலமாய்வந்த சிவன்-சுப்பிரமணியர்-விநாயகர்-நந்தி - முதலானோரைச் சார்ங்க வில்லினின்றுங் கிளம்பா நின்ற அம்புகளினாலே புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய. உருத்திரமூர்த்தி மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டு, தமது பக்தனைக் காக்கவேண்டிய கடமையாற் பிரளயகாலத்தி லெடுப்பதுபோல் உக்கிரமாகிய சங்காரரூபத்தை யெடுத்துக். கண்கள்மூன்றும் அனலைச்சொரிய உலகத்தின் உயிர்களைக் கொள்ளையடித்த திரிசூலத்தையும் பினாகமென்னும் வில்லையுங் கையிலேந்தி யெதிர்த்துவர, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குஞ் சிவனுக்கும் மகாபயங்கரமாகிய யுத்தமுண்டாயிற்று. அந்த யுத்தத்தில் அவ்விருவரும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு, அம்புகளையும் - சிறு கத்திகளையும் - வேல்களையும்-மற்றுமனேக ஆயுதங்களையும் - பல அஸ்திரங்களையும் ஒருவர்மேலொருவர் பிரயோகிக்கிறதும், ஒருவரையொருவர் ஸ்தம்பிக்கச் செய்கிறதும், ஒருவரையொருவர் இகழ்கிறதும், ஒருவரையொருவர் தடுக்கிறதுமாகப் பலவிதமாகிய போர்முறைகளை ஈடுக்கிடாக நடாத்திவந்தார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் அப்பர்க்கெளியனான அந்தச் சங்காரமூர்த்தியானவர் தமதுசக்திமுழுவதையுங் கொண்டு யுத்தஞ்செய்தும், அக்கிருஷ்ணனும் நிரந்தரபக்தனாதலால் அவனுக்கு ஒருகுறைவு மில்லாமற் போனதுமன்றி, அவனுடைய ஆயுத வேகத்தினால் வெகு உபத்திரவத்தையடைந்து சகிக்கமாட்டாதவர் போற் பின்னிட்டுப்போக. அவருடைய சகலசேனைகளும்ஓட ஆரம்பித்தன. அதுகண்டயாதவசேனை துரத்த, உருத்திரசேனை திக்குதிக்காய் மிரண்டோட, உடனே பாணாசுரன் வெகுமனஸ்தாபமுங் கோபமுமடைந்து யுத்தத்திற்கு வந்தான். கிருஷ்ணன் பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ் சங்கத்தைப் பூரித்து அட்டகாசஞ்செய்து அவன்வருகிற வேகத்தைத் தடுக்கவே, அவனுக்குக்கோபமிரட்டித்துச் சரங்களைச் சரஞ்சாமாய்த்தொடுத்து மூச்சுவிடவொட்டாம லடித்தான். அதனாலே கிருஷ்ணன் எவ்வளவும் வேதனையடையாமல் அவன்விட்ட சரங்களைப்பொடியாக்கிச், சக்காயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் கைகளைஎல்லாம் இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினால் மலைகளின் சிறகுகளைச் சரித்ததுபோற்சரித்துத்தள்ள, அவ்வசுரராசன்பதைபதைத்துக் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்து மகா வேதனையடைந்தான். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தமயனார் முதலானோருடன் அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்துத், தனதுபேரனைக் காவலினின்றும் விடுவித்து, அவனுடைய மனைவியாகிய உஷையையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவன்சம்பாதித்த சகலசம்பத்துக்களையுங்கொள்ளையாடி, கருடன்மேலேறி ஜயகோஷத்துடன் பட்டணத்துக்கு வெளியில்வந்து, சேனைகள் சந்தோஷத்துடன் சூழ்ந்துவரவும், தேவர்கள் மலர்களைச்சொரிந்து கொண்டாடவுமாகத் துவாரகா புரிக்குவந்து, யாதவர்களுக்கெல்லாமொரு சந்திரனாக விளங்கினர்.

இப்படிக்குத் தேவராலும் வெல்லக்கூடாதபாணாசுரனை இரண்டுகைகளோடு சாதாரணமாக நிறுத்திச், சிவன்முதலானோரையுஞ்செயித்தவர் நாராயணனல்லாமல் வேறு ஆரைச்சொல்லலாம்? இன்னுமெத்

தன்னையோவீரர்களைச்செயித்திருக்கிறர். அவர்கள்யார் யாரென்றால், சைம்பியன்-சத்துருவா-இந்திரத்தும னன் - கசேருமானென்கிற யவனராசன் - சவும்பரா ஜனுகிய சால்வன் - கிருத்தனுவா - வெகுபருவததுர் க்கங்களுடையவனு யிருந்த தியுமச்சேனன் - வருண னுடைய சேவகர்களாகிய கோபதி தாலகேதுக்கள்- ஹேமந்த பர்வதவாசிகளாகிய மகாசூரர் - சுராஷ்டிர தேசத்து ராஜரிருவர்-இவர்களெல்லாம் வெகு பிரசித் தப் பட்டவர்கள். துர்க்கபலம் - ஆயுதபலம் - சேன பலம் - புஜபலம் - வரத்தின்பலம் - இவைகளாற் சிற ந்தவர்கள். ஒவ்வொருத்தருந் தேவர்களையே அலக்ஷி யஞ்செய்து வெகு செல்வங்களுடனே நெடுங்காலம் ராச்யபரிபாலனஞ் செய்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர் களை எல்லாம்போரில் இக்கிருஷ்ணன் எளிதிற்கொன் ருர். வச்சிராயுதத்தாலும் பிளக்கக்கூடாத பர்வத துர்க்கங்களைச் சக்கிரத்தினற் பொடிப் பொடியாகச் சிதைத்தார். இதுவுமன்றிக்காசிராசன் தன்விஷயத் தில் அபராதஞ் செய்ததற்காக அந்தக் காசிப்பட்ட ணத்தைச் சுட்டெரித்து, அந்த ராஜனையுஞ் சமூல மாக நாசஞ்செய்தார். இந்திரனுடைய சுதர்மையென் னுஞ் சபையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்து துவாரகை யில் ஸ்தாபித்தார். காந்தாரசேத்தூராசன்மகளைக் கலி யாணஞ்செய்வதற்காக நூற்றொரு மகாராஜ வீரரை ச்சிரச்சேதஞ்செய்து, அப்பெண்ணைச் சகலவைபவத் தோடுங் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார்.

இவையெல்லா மிருக்கட்டும். உருக்குமணிதேவி யைத்தமது பலத்தினலே பகிரங்கமாய் வந்து எடுத் துத் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு போகும்போது, சக லமான அரசர்களும் பல்லைத்திறந்து சும்மா நின்ருர்க ளே யல்லாமல், யாராகிலும் கண்ணெடுத்துப் பார்க் கச் சக்திவான்களாக விருந்தார்களா ? அவர்களிருக் கட்டும் இந்தச்சிசுபாலன் உருக்குமணியைக் கலியா ணஞ் செய்துகொள்ளவேண்டிப் பிரமசாரி விரதங்க ளைவதற்காக க்ஷவரஞ் செய்வித்துக்கொண்டு மணக் கோலத்துட னிருந்தானே இவன் தனக்காக நியமித் திருந்த கன்னிகையை கிருஷ்ணன் தூக்கிக்கொண்டு போகிறபோது மானத்திற்காகவது கொஞ்சமும் முய ன்றுனு ? கையால் வில்லையெடுத்தால் இயமன்தன்னை யடுப்பனென்றஞ்சிக் குறும்பாடு போல் தலையை வண ங்கிக்கொண்டு வெறும்பொறுமையால் இதயங்கன்றி னனேயல்லது வேறில்லை. இப்படிப்பட்ட பஞ்சை க்கு இப்போது கேடுகாலங் கிட்டினபடியால் தாறுமா ருகப் பிதற்றுகிறன், இந்தமசகமெவ்வளவு? இதிருக் கட்டும். மகாவீரனென்று கீர்த்திபெற்ற இந்த அர்ச் சுனனும் - துரோணுசாரியரும்-அசுவத்தாமனும் - கர் னனும் - வீமசேனனும் - துரியோதனனும் - ஒருகால த்தில் பலாபலம்பார்க்கவேண்டுமென்று, கிருஷ்ணனை வேடிக்கையாய்ச் சண்டைக்கு அழைத்தார்கள். பக வான் அக்கருத்தறிந்து அப்படியே அவர்களோடு விளையாட்டுச் சண்டைசெய்து, குந்திதேவியின் கண் ணெதிரிலேயே அவர்களெல்லாரும் வெறு வெறுத் தோடும்படி யடித்துச் செயித்தார்.

இப்படிப்பட்ட இவருடைய மகிமைகளைக் கண் டுங் கேட்டுமுள்ளமன்னவரெல்லாம் இவர்பேரெடுத் துக்கூறினற், சிங்கத்தைக்கண்ட யானைகள்போல் நடு நடுங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள் இந்தப்பாவியு மப்படி நடுங்கினவன்தான். இன்றுகேடுகாலங்கிட்டி இப்படி துள்ளுகிறன் இந்தக்கிருஷ்ணன் இனிமேலும் இம் மூடனுகிய சிசுபாலன்முதலான வெகு துட்டரைச் சங்காரஞ்செய்து, தாமவதரித்த காரியத்தையு நிறை வேற்றி, முடிவில் துவாரகாபுரியைக் கடலுக்கிரையா க்கித் தமது லோகத்திற்கு எழுந்தருளப்போகிறர். துவாரகையைக் கடலடித்துக்கொண்டு போகும்படி செய்வானேனென்றுல பரமாத்துமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ் ணமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற நிமித்தமாய், விசு வகருமா சுவர்க்கலோகத்திற்கும் அருமையாகிய சிறப் புக்களுடன் இந்நகரியை நிருமித்தான். இவர் மகிமை யால் அது வெகுசெல்வமுஞ்சிறப்பும்பெற்று விளங்கு கின்றது, இப்படிப்பட்ட நகரத்தில் மற்றொருவன் வாசஞ்செய்யத் தகாதாகையால் அதை யழிக்கப்போ கிறர். ஓ தருமநந்தனு! இவருடைய மகிமைகளும்- செய்கைகளும்-முற்றுஞ்சொல்லத் தரமில்லாமையாற் கொஞ்சங்கொஞ்சமேசொன்னேன். முடிவான வார்த் தையைக்கேள். இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உலகங்களையெ ல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப்பொ ருளாகிய ஸ்ரீநாராயணன் துஷ்டரைச்சங்காரஞ்செய் துசிஷ்டரைப் பரிபாலனஞ்செய்ய அவதரித்திருக்கி ருர் அவதாரகாரியங்களிற் சிலவற்றைமுடித்தார். சில வற்றை முடிக்கப்போகிறர். என்று யாவருங் கேழ்க் கும்படியாகப் பலபலவிதத்திலுஞ் சொல்லிப் பின்பு வீஷ்மர்வாயை மூடிக்கொண்டார்.

சிசுபாலன் வீஷ்மரைத் தூஷித்தல்.

இவ்வாறு வீஷ்மர் சொல்லியவார்த்தையைக்கே ட்டு அந்தச்சபையிலிருந்த யாவருஞ்சந்தோஷித்தார் கள். சகாதேவனனவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகி மையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அதிக ஆனந்தமடை ந்து யாவரையும்நோக்கி, ஓ மகாமுனிவர்களே! ஓமகா ராஜாக்களே ! இப்போது குருகுலபிதாமகராகியவீஷ் மர் சொல்லியது யாவருக்குந் தெரிந்ததன்றே! இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகவானெனபடியினலும், சவுரியம் சீலம் - செய்கை - மேன்மை - நற்குணங்கள் - இவை களாற் சிறந்தவ ராகையாலும், இவரே பிதா - மாதா குரு-பந்து-தெய்வம் - ராசன் - மற்ற யாவரு மென் றெண்ணி முதற்பூசை செய்தோம், அது பெரியோ ர்களுக்கெல்லாஞ் சம்மதியா யிருக்கிறது. இதிற் சம் மதியில்லாமற் பொறுமைகொண்டவ னெவனே அவ

ஞன்மை யுள்ளவனாகிற், கையி லாயுதமெடுத்துச் சண்டைக்குப் புறப்படட்டும். எவனப்படி புறப்படுகிறானே? அவன் தலையை நான் மிதிக்கிறேன் பாருங்களென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படிக்கிருந்தும் இன்னும் மவனோடு பேச்சென்னவென்று சொல்லி முடித்தான். இவ்வாறு சகாதேவராஜன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மகாமுனிவரும் - ராஜரிஷிகளும்-தேவர்களும்-வெகு சந்தோஷ மடைந்து கொண்டாடினார்கள். நாரதமாமுனிவர் இந்தச் சிசுபாலனுக்கு முடிவுகாலங் கிட்டித்தென்று வீணைமீட்டிக் கோலாகலஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தச் சிசுபாலன் வீஷ்மர் பேச்சையுஞ் சகாதேவன் பேச்சையுங்கேட்டு, யுகாந்த காலாக்கினிபோல் மிகுந்த கோபத்தையடைந்து முகம் படபடத்துநிற்க, அவனைச்சார்ந்த அரசர்களெல்லா முகங்குன்றி ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அரசர்களை நோக்கிச் சிசுபாலன் யுத்தஞ்செய்யவேண்டிய சம்மதியைக்காட்ட, யாவருங் கிருஷ்ணனோடு யுத்தஞ்செய்ய அயர்வுபட்டார்கள். அதையறிந்த பகவான் சும்மாயிருந்தார். அந்தச் சகாதேவன் பின்பு முறையே பிராமணர் க்ஷத்திரியர் முதலாகிய யாவரையுந் தகுந்தபடி பூசித்து, அந்த யாகச்சடங்கை நிறைவேற்றிவந்தான். அதைக் கண்ட சிசுபாலன் வெகுபொறாமைகொண்டு, தன்னோடிணங்கிய அரசரை நோக்கி, ஓ ராசாக்களே! நீங்களேன் அஞ்சுகிறீர்கள்? நீங்களோ வெகுசாமர்த்தியமுள்ளவர்கள். நான் உங்களுக்குத் தகுந்த சேனாபதியா யிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நம்மையெல்லாம் அவமானஞ்செய்த பாண்டவர்களையும் - அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும்-வீஷ்மன் முதலான துஷ்டரையும்-இங்கேதானேகொன்று கீழேதள்ளிப்போட்டு யாகத்தையுங் கெடுத்துவிடுவோம் என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்ட துஷ்ட அரசர்களெல்லாஞ் சண்டைக்கு யத்தினப்பட்டு ஆரவாரஞ்செய்ய, தருமபுத்திரர் தமது யாகத்திற்கு இடையூறு நேரிட்டதென்று மனங்கலங்கி, மிகுந்தபயத்துடனே வீஷ்மாசாரியைப்பார்த்து, ஓ பிதாமகரே! இப்போது ராஜமண்டலம் மிகவும் கோபித்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறது. இதனாலே வெகுபேர்கள் வீணாய் நசிக்கிறதுமன்றி, நம்முடைய யாகத்திற்கும் விரோதம் வருகிறதுபோற் காண்கிறது. ஆதலால் இப்படிக்கெல்லாம் நேரிடாமலிருக்கும்படி நான் செய்யவேண்டிய உபாயம்யாதோ? அதனை நீர் உரைக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தக் குருகுல பிதாமகர் சொல்லுகிறார்.

ஓ தருமபுத்திரா! நீயொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்னுஞ் சிங்கம் அதோ யிருக்கிறதுபார். அச்சிங்கம் இவ்வளவு ராசகோலாகலத்தினும் ஏதாகிலுஞ் சற்றஞ்சிக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கின்றதா? அலக்ஷியமாகவே நினைத்துப் புன்னகை கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த நாய்க்கூட்டங்களுக்குக் காலங்கிட்டியபடியால் வீணாய்க் குலைக்கின்றது. சுகமாய்க் குலைக்கட்டும். அதனால் யாருக்கென்ன? கிருஷ்ணன் இந்தப்பாவிகளையெல்லாம் ஒருநொடியிற் சங்கரிக்கப்போகிறார். ஆனபடியால் நீர் யோசிக்கவேண்டாம். என்று சொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரர் சமாதானமாயிருக்கச், சிசுபாலன் அவ்வீஷ்மரைப் பார்த்து, அடா கிழவா? உனக்கேது புத்தி இப்படி கெட்டது? இத்தனைநாளும் நீ வெகு விவேகமுள்ளவனென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது நீசொல்லிய பேச்சைக்கேட்டாற் சிறுபிள்ளைக்குங் கீழ்ப்பட்டவனாகத் தோற்றுகிறது. அல்லது உனக்குப் பயித்தியந்தான் பிடித்ததோ? அல்லது காலங்குறுகியபடியால் தாறுமாறாகப் பிதற்றுகின்றனையோ? அடாபாவி! உனக்குக் கொஞ்சமுங் குலாபிமானமுஞ் சூராபிமானமுமில்லை. தைரியசாலிகளாகிய ராஜாக்களையுங் கூடப் பொய்சொல்லி யேன் பயமுறுத்துகிறாய்? இதில் உனக்கு வெட்கமுண்டாகாமற் போனதற்கு யான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நீ இழிகுலப் பிறப்புடையவனாதலால், அற்பனாகியும் அயோக்கியனாகியு மிருக்குமொரு இடையனைப் புகழ்ந்தாய் ஐயோ! ஏனிப்படி உன்பிழைப்பு வீணாய்ப்போச்சுது? இப்படிப்பட்ட மகாமூடனாகிய உன்னிடத்தில் தருமோபதேசங் கேழ்க்கவந்த பாண்டவர்களுக்கும் அது தகுதிதான். இல்லாவிட்டால் அந்தக் கடைக்குட்டிப்பயல் காலைத் தலைமேல் வைக்கிறேனென்று பிதற்றுவானா? அவன் அற்பனென்று அலக்ஷியஞ்செய்தேன். இல்லாவிட்டால் நீதான் எனக்கெவ்வளவு? இந்தப்பாண்டவர்கள்தான் எவ்வளவு? மற்றவர்தானெவ்வளவு? ஆகிலும் பாம்புக்குட்டிகளைக் கண்டவிடத்தில் தலையை நசுக்கவேண்டுமென்று பெரியோர் சொல்வதுபோல், உங்களையெல்லாந் தலையெடுக்க வொட்டாமல் அடிக்கவேண்டியது அவசியந்தான். அதற்கு இத்தனைநாளுங் காலம் நேரிடாமற் போயிற்று. இப்போது நேரிட்டபடியால் அப்படியேசெய்கிறேன். இதெல்லாமிருக்கட்டும். நீ எவனைப் புகழ்ந்தாயோ? அதைக் கேட்டு இந்தக் குண்டகர் எவனைப் பூசித்தார்களோ? அவன் அற்பனென்றும், மோசக்காரனென்றும், துடுக்கனென்றும், யாவரும் அறிவார்கள். நீயும் அறிவாய். அறிந்திருந்துங் கெடுமதியினாலேயோ? கெருவத்தினாலேயோ? மயக்கத்தினாலேயோ? சிறப்பித்துச் சொன்னாய். நீ சொல்லிய சரித்திரங்களிற் பெரும்பாலும் வெறும் பொய்தான். ஆகிலும் அவைகளாலும் இவனுக்கு மிகுந்த பெருமையைக் காணேன். இவனைத் தெய்வமாகச்சொன்னாய். இவனுடைய துஷ்ட நடக்கைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளென்று சிசுபாலன் சொல்லுகிறான்.

அடா கிழப்பிணமே! இவன் வெண்ணெய்க்கும்-பாலுக்கும்-தயிருக்கும்-ஆய்ச்சியர்மத்தினால் மொத்துண்டதும், திருடியகப்பட்டுக் கட்டுண்டதும், கோவல

ருங்கோவியரும் இட்டபணிசெய்துகோணக்கூத்தாடி இரந்துண்டதும், பிறர் மனைவியராகிய கோபிகைகளோடு கூசாமற் காமசுகங்களைப் புணர்ந்ததும், நேசித்த அவர்கள் வஸ்திரங்களையெடுத்து மரத்தின்மீது வைத்துக்கொண்டு அவர்களை நிர்வாணமாக வரும்படி செய்ததும், விளையாடல்களில் தோற்று இடைப்பயல்களைச் சுமந்ததும், பலவிதமோசஞ்செய்ததும், இப்படிப்பட்ட பலசெய்கைகளினாலுந் தெய்வத்தன்மையன்றாய் விளங்குகின்றது. அடா மடயா ! ஒருபொத்தல் வண்டியைக் காலாலுதைத்து ஒடித்ததையும், சொத்தை மருதமரங்களை முறித்ததையும், நத்தை தின்னும் பாம்பை நசுக்கியதையும், பீத்தையாகிய கொக்கின்வாயைப் பிளந்ததையும், கழுதையைக்கொன்றதையும், கன்றைக் கொன்றதையும், எருதைக் குதிரையையும் இன்னும் பலமிருக பக்ஷிகளைக்கொன்றதையும், பல அரசர்களும் அறிவார்கள். இவைகளையொரு பெருமையாக நினைக்கிறாயோ ? ஒருக்காலும் பெருமையாகமாட்டாது ஏனெனில்-அந்தச் சகடம் ஏதோவேறுகாரணத்தாற் கீழேவிழுந்து உடைந்தது. காகதாளியமாய் இவன்காலுமதிற்பட்டிருக்கும். மரங்களுமப்படியேதான் முறிந்திருக்கும். மற்றைப் பக்ஷி மிருகங்களைக் கொன்றது சாதாரணமாகிய வேடனுக்கும் எளிதான செய்கையே யல்லது வேறன்று. அன்றியும் பசுவின்கன்றைக் கொன்றதும், எருதைக்கொன்றதும், கோவதை யாயிற்று. இது சண்டாளனுடைய செய்கையேயல்லது மற்றொருவன் செய்கையன்று. இதை நீ மறக்காமல் எடுத்துச் சொல்லிப் போட்டாயே. ஐயோ! அது அவன் தலையை வணக்குகின்றதே.

இதுவுமன்றி இவன்செய்தவந்த பாவச்செய்கை ஒன்றாயிரண்டா ? ஒருகோடியுண்டு. தாய்வடிவாக வந்து முலைகொடுத்தவளைக் கொன்றானே. இதைக் காட்டிலுங் கொடிய செய்கைவேறுண்டோ ? தன் குடும்பத்துக்கெல்லாம் அன்னமிட்டுக் காப்பாற்றிய அம்மானாகிய கஞ்சனைக் கொலைசெய்ததைச் சண்டாளனாகிலு மங்கீகாரஞ் செய்வானா ? அதுநிமித்தம் ஜராசந்தனாலே துரத்தப்பட்டு ஓடியொளித்தது எத்தனையோ தரமுண்டு. காடுகளிலும்-மலைகளிலும்-ஏதேது ரகசியமானவிடங்களுண்டோ ? அவைகளெல்லா மிவனுக்கு நன்றாய்த்தெரியும். ஐஐயோ ! நற்குலத்திற் பிறந்த மகாராஜனாலே துரத்தப்பட்டோடியது இவனுக்குப் பெருமையேயல்லது வேறல்ல. ஒரு மிலேச்சனாற் றுரத்தப்பட்டு நெடுந்தூரமோடினானே இவனா பராக்கிரமசாலியும் - வீரனும் - மானியுமாவன். மிலேச்சனுக்குத் தோற்றவன் மறுபடி ராஜமண்டலத்தில் வரத்தான்தகுமோ? வெட்கமில்லாதவனாகையால் வருகிறான். இவனைப் பெரியவனென்று நீ சொல்லியது சரியே. ஏனென்றால் வெட்கங்கெட்டவன் ஊருக்குப் பெரியவனென்று உலகத்தி லொரு வதந்தியிருக்கின்ற தன்றோ ? இவன் பிறந்ததெங்கே? வளர்ந்ததெங்கே? என்னசாதி ? யாரறிவார் ? ஓ! ஓ! ஓ! சகல வேதங்களும் முறையிடுகிறபடி இந்திரனுக்குச் செய்யும் பூசையைத் தடுத்து மலைக்கிடும்படி செய்தானென்றாயல்லவோ ? அதனாலிவன் தெய்வத் துரோகியும் - வேதத்துரோகியும் - குலத்துரோகியுமானான். இப்படிப்பட்ட பாவிமுகத்தைப் பார்ப்பதும் மகாபாதகமாகும். நல்லது இவன் பூமியிலொரு ரூபத்துடனிருந்து, மலையிலொரு ரூபத்துடன் சோற்றைத் தின்றானென்றாய். அதனால் மாயாவியென்றுஞ், சோற்றுக்கு வெஃகிய பஞ்சையென்றும் விளங்கிற்று. கோவர்த்தனமென்பது மாடுகள் மேயும்படியான ஓர் சிறுமேடு. அதை யெடுத்ததினால் ஒரு மகிமையுண்டோ;

இதெல்லா மிருக்கட்டும். மகாசூரனாகிய ஜராசந்தனிடத்திற் கடும்பகைவைத்துத், தன்கையிலாகாமல் இப்பாண்டவச் சிறுவ ரிருவரைக்கொண்டு கொல்வித்தானன்றோ, அதில் நடந்த சூதுகள் அளவற்றதுகள். எப்படியென்றால்-முன்னமே தமது இயல்பாகிய வேடத்தைவிட்டுப், பிச்சைக்காரப் பார்ப்பார் வேடங்கொண்டதொன்று பகிரங்கமாகிய வாசலிற்போகாமல், மதிளேறிக் குதித்ததொன்று. பின்பு அவன் தருமனினைப்பினாற் செய்த பூசையைத் திரஸ்காரஞ் செய்ததொன்று. யுத்த மிருவருக்கும்நடக்கும்போது அந்த மகாவீரனால் அடிபட்டுச் சோர்ந்துபோன பாண்டவனுக்கு, இரகசியமாகக் குறிப்பித்ததொன்று. இப்படிப்பட்ட மோசங்கள் நற்குலத்திற்பிறந்து சூரத்தன்மையும் விவேகமும் பொருந்திய மகாராஜனொருவனுஞ் செய்யமாட்டான். இவனோ, இழிகுலத்தானும்; பலமில்லாதவனும், மூடனுமாகையாற் செய்கை கூடுவதொன்றென்று, இவன் யுக்திப்படி நடந்தார்கள். இல்லாவிட்டால் அந்த வீரனுடைய புஜபலத்திற்கும் இப்பாண்டவர் ஒருவிஷய மாவார்களோ, இப்படித்தா னிவன்செய்த காரியங்களெல்லாம் மோசமேயல்லது, ஒன்றும் நியாயமன்று. இவ்விதமாக வஞ்சகனும் - சுவாமித்துரோகியும்-தெய்வத்துரோகியும்-குலத்துரோகியும்-வேதப்பிரட்டனும்-கள்வனும்-பிறர் மாதரைப் புணர்பவனும்-மானயீன மில்லாதவனும்-பொய்யனும் - இழிகுலத்தோனுமாகிய இவனைப்புகழ்ந்த நீயும் மகாபாவிதான். உன்முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாது. நீ தருமமறிந்தவனென்று பேர்மாத்திரந்தான் பெற்றாய். அதிலொன்றுந் தெரியாது. நரையும் உனக்கு வீணாகவேயிருக்கின்றது. அப்படியின்றி நீ தருமமறிந்தவனாகில், பாவியைத்துதித்து மகானுபாவரையவமானஞ் செய்வாயோ;

அன்னப்பக்ஷிமுதலானவைகள் கதை.

அடா விருத்தவிலங்கே! முன்னே ஒருகிழ அன்னம் சமுத்திரக்கரையி லிருந்தது. அது சில பட்சிகளையுந் தங்களினங்களையுங்கூவி, ஒருவனையும் வஞ்

சிக்கலாகாது பொய்சொல்லலாகாது. கொலைசெய்ய லாகாது என்று தருமங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டிருந்தது. எல்லாப்பட்சிகளும் அவ்வுபதேசத்தை மெய்யென்றுகேட்டு, அதனிடத்திற் குருவென்கிற அபிமானத்தையும் துரோகஞ்செய்ய மாட்டாதென்கிற நம்பிக்கையையும் வைத்திருந்ததுகள். மேலும் அந்த அன்னத்திற்குத் தினந்தோறும் இரைகொண்டுவந்து கொடுத்து, அதையெங்கேயுஞ் சஞ்சரிக்க வொட்டாமற்செய்ததுகள். இப்படியிருக்க வொருநாள் எல்லாப்பட்சிகளுந் தங்கள் மூட்டைகளை அவ்வன்னத்தினிடத்திலேயே வைத்துப்போட்டு, இரை சம்பாதிக்கப் போச்சுதுகள். அந்த அன்னம் அந்த மூட்டைகளைக் காப்பாற்றி அந்தப்பட்சிகளெல்லாம் வந்தவுடனே கொடுக்கவே, அப்பறவைகள் இது மிகவுந் தருமநடத்தை யுடையதென்று சந்தோஷித்துத், தினந்தோறுந் தமதுமுட்டைகளை அதன் வசத்திலேயே வைத்துக் காப்பாற்றும்படிக்குச் சொல்லிப்போய்க் கொண்டிருந்ததுகள். அவ்வன்னமோ அந்தமுட்டைகளில்தனக்குவேண்டியமட்டும் உடைத்துக்குடித்துக் கொண்டேயிருந்ததுகள், அதனாலே தினந்தோறும் முட்டைகள் குறைவுபடக்கண்டு, ஒருபறவை சந்தேகப்பட்டு, பறவைகளெல்லாவற்றோடும் இரைக்குப் போகிறது போற்காட்டி ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தது அந்த அன்னம் வழக்கம்போலே சிலமுட்டைகளையுடைத்துத் தின்னக்கண்டு, எல்லாப் பறவைகளுக்கு மிச்சேதி தெரிவிக்க, அவைகளெல்லாம் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, அந்தமோசக்காரபக்ஷியை அடித்துத் துரத்திக் கொன்று விட்டதுகள்.

அப்படிக்கு நீயுந்தருமத்தை யுபதேசிக்கிறவன். வயது சென்றவன். சத்தியசந்தனென்று சொல்லும்படி அபினயித்து, இப்போது எல்லாவரசரையுங்கெடுக்கநினைத்தாய். ஆகையால் உன்னைக் கொல்லவேண்டும். நல்லது நீ பிரமசரிய விரதத்தைப் பூண்டது தான் தரும சிந்தையினாலேயோ அன்று மற்றெதனாலென்றால் நபும்சகத் தன்மையினாலேதான். நீ இவ்விரதத்தை யங்கீகரிக்காமற் போனால் உலகத்தில் மிகவும் பரியாசஞ் செய்யப்படுவாய். நீபாவிகளோடுசம்பந்தப்படுதல் மகாபாவமென்று அன்னியருக்கு உபதேசித்து வந்து நீ இப்போது அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச்செய்வதைப்பார்த்தால், ஓர் குலிங்கப்பக்ஷியானது ஓர்மரத்தின் கிளையிலுட்கார்ந்து, சிங்கம் புலி முதலாகிய மகா மிருகங்களுக் கெதிரித் சாகசஞ்செய்யாதீர். சாகசஞ் செய்யாதீர். என்று சொல்லிக்கொண்டு, தான் அந்த மகாமிருகங்கள் கோட்டாவிமுதலாகிய நிமித்தங்களினால் வாயைத் திறக்குமளவிற், பற்களிற்பற்றி யிராநின்ற மாமிசங்களைக் கொந்தித் தின்னும்படியான கொடுஞ்செய்கைபோ லிருக்கின்றது. ஐஐயோ !! என்னடா வீஷ்மா உனக்கிப்படி புத்திவிபரீதப்பட்டது நான் முன்னுரைத்த படிக்கும், அன்னப்பட்சி குலிங்கப்பட்சிகளின் கதைகளின்படிக்கும், சகலபாவச் செய்கைகளுக்கு மிருப்பிடமாகிய ஒரு இடையனைத் தெய்வமென்று மூடருக்குச் சொல்லிமோசஞ் செய்வதுபோல் என்னையும்மோசஞ் செய்யநினைத்தாயே அதுசாயுமா அந்தஇடையன் காருடவித்தை கற்றவன் அதனாலே சில அற்புதங்களைக் காட்டியிருப்பான் அவைகளைச்கண்டு நீ நன்றாய்மயங்கினாய் நாம் மயங்கமாட்டோம் தெய்வமாகிற் போறிவு பொருந்திறம் பரிசுத்தநடத்தை பெருந்தன்மை இப்படிப்பட்ட மகாகுணங்களெல்லா மிருக்கவேண்டுமே இவைகளி லொன்றேனு மில்லாமல் மாயப்பொடி போட்டு மயக்குகிற இவனைத் தேவனென்று புகழ உனக்குவாயெழுந்ததே, இதுமெத்த ஆச்சரியம் இவன்ஜாலத்தால் மயங்கினது நீமாத்திரமோ சில பெரியோர்களும் மயங்கி யிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் கபடற்றவர்களானபடியினாலே இந்தக்கபடச்சேட்டைகளை மெய்யென்றேநம்பினார்கள். அடா கிழவா யாவரையும் அவமானம் செய்வதற்கு மூலகாரணமாகியவனும், இப்பாவியைப் புகழ்ந்தவனும் நீயாதலால், இப்போது முன்னம் உன்னைக்கொன்று. பின்பு மற்றவரைக் கொல்வேனென்று சிசுபாலன் வெகு ஆக்கிரகத்துடனே பேசியெழுந்திருந்தான்.

அதைக்கண்ட வீமசேனன் வெகு கோபாவேசமடைந்து, சுபாவமாய்ச் சிவந்திருக்குங்கண்களிரட்டிப்பாய்ச்சிவக்கக் கையிற்கதாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு, யமன்போற்சிசுபாலனைச் சங்கரிக்கிறேனென்று ஆசனத்தைவிட்டுச் சரேலென்றெழுந்து புறப்பட்டான். அப்போதுவீஷ்மர்தாமேஎழுந்தோடி அந்த வீமசேனனை யிரண்டு கைகளாலு மணைத்துப்பிடித்துக்கொண்டு, அப்பாவீமசேனா ! நீயேன்வீணாய் அவனைக்குறித்துக் கோபிக்கிறாய் அவனுக்கு முடிவுகாலமாகையால் அவன் வாயில்தாறுமாறான சொற்கள் புறப்படுகின்றன. எல்லாத்திற்கும் பகவானிருக்கிறார். நீ சும்மாயிருவென்று இவ்வாறுபல சமாதானஞ்சொல்லவே, வீமசேனன் அவர்பேச்சிற் குருத்துவம்வைத்தவனானபடியினாலேஉடனே அந்தக்கோபத்தைவிட்டுத் தன்னாசனத்திற்போய் உட்கார்ந்தான். அதைப்பார்த்தசிசுபாலன் ஆஹா ! ஆஹா ! என்று சிரித்து வீஷ்மரைப்பார்த்து, அடா வீஷ்மா ! மகாசூரன்புறப்பட்டானே இனிஉலகம் அழிந்துபோகுமென்று அவனைத்தடுத்தாயோ நீ தடுக்கவேண்டாம் சும்மா அவன் குதித்துச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யட்டும், அவனலென்னாகும் மாடுமேய்க்கிறவன்போற் கையிற் பெரியதடியைவைத்துக்கொண்டு, ஆள்உயரமும்பருமனுமாக இருக்கிறானேயென்று மலைக்கிறாயோ அதற்கா நாம் அஞ்சோம் நீதடுத்து அவன் சும்மா விருந்தாய் ஒருபெருமை வேண்டாம் சாமர்த்தியமுண்டானால் வந்து பார்க்கட்டும் உலகத்திலே (யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி.) என்கிற பழமொழிப்படி நான்

உன்னுடைய சுபாவத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய சுபாவத்தையும் எடுத்துச் சொன்னபடியினாலன்றோ அவன் கோபத்திற்குப் பாத்திரனானேன் ஆனாலென்ன ஒருகுறைவுமில்லை நீயும் அவனுக்கு உபபலமாகச் சண்டைக்குவந்தாலும் வா. நான்சாவச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்றுசொன்னான்,

வீமர்சிசுபாலன்வரலாறுரைத்தல்.

அப்போது வீஷ்மர் தருமபுத்திரனையும் வீமனையும்பார்த்து, வாரீர் பாண்டவச் சிரேஷ்டர்களே ! இந்தச் சிசுபாலன் எந்தத் தைரியத்தினாலே அஞ்சாமல் இப்படி பேசுவதும் யுத்தத்திற் கழைப்பதும் உங்கட்குத்தெரியுமா ? அதன்காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சேதிதேசத்து ராஜனாகிய தமகோஷனென்பவனுக்கு, மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளுமாய் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அப்படி வேற்றுருபத்தோடு பிறந்த சிசுவைப்பார்த்த அந்த மகாராஜனும் அவன் மந்திரிகளும் இது இராச்சியத்திற்கு அனிஷ்டகாரணமானபடியினாலே இதையெங்கேயாகிலும் எறிந்துவிடவேண்டுமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசத்தில் அசரீரிவந்து ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று. அதுதென்னவென்றால் ஓதமகோஷ ராஜனே ! இந்தச் சிசுவைநீங்கள் எறியவேண்டாம். இதுதான் உன்வமிசத்திற்கு மூளை. வெகுபல பராக்கிரமங்களோடு கூடி மேன்மையடையப்போகிறது. இந்தப்பிள்ளைக்கே நீ பட்டங்கட்டலாம். என்று சொல்லியதைக்கேட்ட அரசன் வெகுசந்தோஷமடைந்திருந்தான். இப்படியிருக்க அவன் மனைவியாகிய சாத்வதியென்பவள் எந்த அசரீரிதேவதை இப்போது இவ்வாறு சொல்லிற்றோ ? அந்த தேவதையை நான் சாஷ்டாங்கமாகக் கும்பிடுகிறேன், என்மீதில் அந்ததேவதை தயைவைத்து, இந்தப்புத்திரனைக் குறித்து மறுபடியுஞ் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டுவந்தித்தனள். அந்த தேவதை ஓ சாத்வதி! இந்தப்பிள்ளை எவன்மடியிலிருக்கும்போது அதிகமாகிய ஒருகண்ணும் இரண்டுகைகளும் மறைந்துபோகுமோ அவன்தான் இவனுக்குமிருத்து. மற்றொருவனாலு மிவனுக்குப் பயமில்லையென்று சொல்லிப்போயிற்று. அதைக்கேட்ட அந்தச்சாத்வதி மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திருந்தாள்.

இப்படியிருக்கத் தமகோஷனுக்கு மூன்றுகண்களோடும் நான்கு கைகளோடும் பிள்ளை பிறந்ததென்றுகேள்விப்பட்டு, இந்த ஆச்சரியத்தைப்பார்க்கச்சகல தேசங்களிலுமிருந்து ராஜாக்கள் முதலாகிய யாவரும் வந்து வரிசைமுதலியதுந் தந்தார்கள். அவர்களைத் தமகோஷன பூசித்து, அவரவர்களின் மடிகளிற் குழந்தையை உட்காரவைத்தான். அதனாலே அக்குழந்தையின்விகாரரூபம்மாறவில்லை. பின்புயாதவராஜர்கள் மடியின்மீதில் உட்காரவைத்துக்கொண்டே வரும்போது கிருஷ்ணன் மடியில் உட்காரவைத்த மாத்திரத்திலே அதிகமானகண்ணும் அதிகமாயிருந்த கைகளும் மறைந்துபோய்விட்டதுகள். அதைப் பார்த்து அந்தச் சாத்வதியானவள் கிருஷ்ணனிடத்திற்குவந்து மிகவுந் தோத்திரஞ்செய்து, நீயொரு வரந்தரவேண்டுமென்று கேட்டாள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவளைப் பார்த்து, அத்தாய்! நீயேன் இவ்வளவு தோத்திரஞ்செய்கிறாய் ? என்னாலாக வேண்டியதற்குத் தடையில்லையென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட அந்தச் சாத்துவதி அப்பா கிருஷ்ணா! என் மகனுக்கு நீ மிருத்துவாகத் தெய்வ சங்கற்பத்தினாலாகியிருக்கிறாய். ஆனபடியினாலே நீ என் மகன் செய்யும் அபராதங்களில் நூறு அபராதங்களைப் பொறுக்கவேண்டும். இதுதான்நான் வேண்டும் வரமென்று சொன்னாள். அதுகேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் அத்தாய்! அப்படியே உன் மகன் செய்யும் பிழைகளில் நூறு பிழைகளைப் பொறுப்பேன். சந்தேகப்படாதே! அஞ்சாதே! என்று வரங்கொடுத்தார். இப்படிப்பட்ட சங்கதியினாலே இந்தச் சிசுபாலன் யார் சண்டைக்கு வந்தாலுமென்ன பயமில்லையென்று தைரியங்கொண்டிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே நம்மிலொருவரும் அவனோடு சண்டைக்குப் போகவேண்டாம். அவனுக்கு வைரி சுவாமியிருக்கிறார் என்று வீஷ்மர்சொல்லிய சொல்லைக் கேட்ட பாண்டவர்மனக்கலக்கந் தீர்ந்தவர்களாயிருக்கும்போது அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்து வீஷ்மர் மறுபடியும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஓ பாண்டவர்களே! இந்தச் சிசுபாலனுக்கு ஆயுள் நெடுநாளிருக்கிறதென்று நினையாதேயுங்கள். இன்னும் ஒரு முகூர்த்தத்திற் கதிகமில்லை. அதற்கு அடையாளமென்னவென்றால் கண்ணாலே தனக்குச் சாவென்று தெரிந்திருக்கையிலும் அவரையே தூஷித்துச் சண்டைக்கு அழைக்கிறானன்றோ? காலபாசங் கழுத்தில் விழாவிட்டால் இப்படித் தன்னைத் தான் மறப்பானோ? ஆதலால் ஒருமுகூர்த்தத்திற்குள் இவன் யமலோகத்திற்குப் போகப்போகிறான் என்று சொல்லக்கேட்ட சிசுபாலன் வீஷ்மரைப்பார்த்துமுன்போலவே அனேக தூஷணங்களைச் சொல்லி, அடா வீஷ்மா! நீ எவரையேனும் வந்தியர்போல் துதிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தாயேயாகில், ஐயோ மிகவும் வறியனுந் துஷ்டனுமாகிய இடையனையா துதிக்கவேண்டும்? இச்சபையில் சூரரும் தீரரும் கெம்பீரரும், பெருஞ்செல்வம் பெரும்புகழ் பெருந்தன்மையுடையவர்களுமாகிய மகா ராஜாக்கள் எத்தனை பேரோ இருக்கிறார்களே; அப்படிப்பட்ட பேர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஒரு மூடனைத் துதித்து வாயை யேன் கெடுத்துக்கொண்டாய். அடா மூடா! நீ இவ்வளவாகளங்களையெல்லாம் அவமானஞ்செய்து நிந்தித்தபிழைக்கு நாங்கள் பொறுத்துக்கொண்டிருக்

கிறபடியினாலே நீ பிழைத்திருக்கின்றாயே யல்லது, ஏதோ உன்சாமர்த்தியத்தினாற் பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயென்றுசொல்ல, அச்சொல்லைக்கேட்ட அக் குருகுலபிதாமகர் புன்னகைகொண்டு யாவரையும் பார்த்து, ஓ ராசாக்களே! உண்மையான பேச்சொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இந்தச் சபையி லிருக்கிறபேர்களில் யார் மகாசூரனென்று தங்களைத் தாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களை நான் ஒரு திரணமென்று நினைக்கிறேன். ஆனபடியினாலே இந்த நிமிஷத்திலேயே இவனையும் இவனைச் சார்ந்த யாவரையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேன். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக்காரியத்தில் முனைந்திருக்கிறபடியால், அவர்கருத்தெவ்வாறோவென்று சும்மாவிருக்கிறேனென்று சொன்னார்.

இந்தவார்த்தையைக் கேட்டுச் சிலர் நன்று நன்றென்று புகழ்ந்தார்கள். சிலர் மனதுவெதுண்டு வெப்பங்கொண்டு சும்மாவிருந்தார்கள். சிலர் மனக்களிப்புடனே வாயைத்திறக்காமலிருந்தார்கள். சிலர் ஓ! ஓ! ஓ! இந்தக்கிழவனுக்கு இவ்வளவு வயதாயுஞ் சாந்த குணம் பிறக்கவில்லை. இச்சிசுபாலனோ சுபாவத்தில் துஷ்டன், வெகு கெருவமுள்ளவன். இவனுக்கும் பொறுமை யெள்ளவேனுமில்லை. ஆதலால் இவனைக் கொல்லவேவேண்டும் அதனாலே தோஷமில்லையென்று சொன்னார்கள். இவைகளைக்கேட்ட வீஷ்மர்-ஓராஜாக்களே! நீங்களேன் என்னை நிந்தனையாகப் பேசுகிறீர்கள், உங்களை நான் லட்சியஞ் செய்யமாட்டேன். ஆனாலென்ன செய்கிறேனென்றால்-உங்கள் பலத்தைப்பார்த்து உங்கள் தலைமே லிரண்டு கால்களையும் வைக்கிறேன் நீங்களுஞ் சிசுபாலனோடுகூட யமலோகம்போகச் சித்தமாயிருக்கிறீர்கள். ஆதலால் அதற்குக் காரணமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சண்டைக்கு அழைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார்.

உடனே சேதிதேசத்தரசனாகிய சிசுபாலன் கோபமென்னும் அனலானது திகுதிகென்று சொலிக்கக் கண்ணனைப்பார்த்து, அப்பனோடுபிறந்த அத்தையைப்புணர்ந்த பாவி நீயல்லவா, அடா குடிகேடனான இடையா! இந்நிமிஷத்தி லெழுந்து என்னோடு சண்டைக்குவா. வரும்போது உன்னை மகாசிரேஷ்டனென்று துதிசெய்கிற இந்தக் கிழவனையும் அந்தப்பாண்டவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டுவா. சீக்கிரத்தில் உன்னையும் பாண்டவரையுஞ்சங்கரித்து, இந்த வீஷ்மனையுங்கொன்று, இங்குவந்திருக்கிற அரசர் மனங்களைத் திருப்திசெய்கிறேனென்று சொல்லிய சொல்லைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கொஞ்சம் புன்னகைகொண்டு, தாருகனென்னுஞ் சாரதியைத் தேர்கொண்டு வரும்படி நியமிக்க, அவன் சைனியம்-சுக்ரீவம் - மேகபுஷ்பம் - வலாகம் - என்கிற நான்கு குதிரைகள் கட்டிக், கருடத்துவசம் நாட்டி, வெகுப் பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற ரதத்தைக் கொண்டுவந்து சித்தப்படுத்த; மகா சந்தோஷத்துடனே சுவாமிபார்த்து பெரியோர்களெல்லாந் துதிக்கப் - பாண்டவர் ஜயஜயவென்றுகூற - வீஷ்மர் கைலாகுகொடுக்கச்-சபையை விட்டுவந்து அத்திவ்விய ரதத்தின்மேலேறினார். சிசுபாலனும் ரதத்திலேறித், தன் பரிவாரத்துடனே சபையைவிட்டு யுத்தம்பண்ணும்படி யாகிய விடத்திற்கு வந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் சகல அரசர்களோடு அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார்.

கண்ணன் சிசுபாலனோடு யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தராகுதல்.

இவ்வாறாக அந்த யுத்தபூமியில் உதயபருவதத்தின் சிகரத்திற் சூரியன் உதித்தாலெப்படியோ? அப்படிக்குத் திவ்வியரதத்திலேறி விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்த சகலமானபேரும் அவர் தேயசுக்கு அஞ்சி, இவர் சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திதான் சந்தேகமில்லையென்றும், இந்தச் சிசுபாலன் இனி பிழைக்கமாட்டானென்றும் நினைத்துச், சுவாமியைக் கும்பிட்டார்கள். சத்துருக்களும் அந்தப் பிரசாதத்தைநோக்கி மனங்கலங்கினார்கள். அப்போது பாண்டவர்களும் மற்றுமனேக யோக்கியராஜாக்களுஞ் சுவாமியைச் சூழ்ந்துநிற்க, அவர்களைக் கண்ணன் பார்த்து, ஓமகாராசர்களே! நீங்கள் இடைந்திருந்து யுத்த வேடிக்கையைப் பாருங்கள். நெருங்கவேண்டாம். இந்தச் சிசுபாலன் சுபாவத்தில் எனக்குவிரோதியாகி, நமக்கு இதமாகிய பேர்களை எல்லாம் வீணாப் உபத்திரவஞ்செய்யவந்தான். நான் நரகாசுரனைச் சங்கரிக்கப் போனபோது, இவன் சேனைகளோடு சூழ்ந்துகொண்டு துவாரகையைச் சுற்றிலும் நெருப்பை வைத்துக் கொளுத்தினான். ரைவதகபருவதத்தில் யாதவர்கள் வேடிக்கையாய் யிருக்குங்காலத்தில், அங்கேபோய் அவர்களைப் பிடித்து அடித்துக் கயிறுகளாலேகட்டித் தனது நகருக்குக் கொண்டுபோய்க் காவலிற் போட்டுவிட்டான். என்பிதாவாகிய வசுதேவர் அசுவமேதஞ்செய்ய ஆரம்பித்துத் தகுந்த காவலாளிகளோடு குதிரையைவிட்டிருக்க, யாகத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்து அந்தக்குதிரைப் பிடித்துக் கட்டினான். சவ்வீரமென்னும் நாட்டிலேயிருந்த பப்புருவென்னும் யாதவனுடைய மகாபதிவிரதையாகிய மனைவியை, வலுவில் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அன்றியும்-கம்சனையன்றி எனக்கு மற்றொரு அம்மானுண்டு அவன் பாரியாளையுந் தந்தவக்கிரனென்பவனுக்காக மாயையினால் மறைந்தெடுத்துக் கொண்டுபோய்விட்டான். இதுவுமன்றி என் பிதாவாகிய வசுதேவர் தாம் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளும்படியாக விசாலனென்னு மரசன்மகளை நேமித்திருந்தார். அவளையும் இந்தத் துஷ்டன் வலிமை செய்து கொண்டுபோய்விட்டான். இன்னும் இவன் நாமில்லாவேளைகளிலே நம்முடையவர்களாகிய - விருஷ்ணி

கர் - குகுரர்-தாசாரகர்-சாத்துவதர்-யாதவர்-முதலாகிய பேர்களிருக்கு மிடங்களிற் பிரவேசித்து, எத்தனை பேர்களையோ வெட்டிப்போட்டான். எத்தனை ஸ்திரீகளையோ கொண்டுபோய்விட்டான். எவ்வளவு பொருள்களையோ கொள்ளையடித்தான்.

இப்படிக்கு இவன் ஜராசந்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு நேராக என்விஷயத்திலேயே செய்த அபராதங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவைகளி லொவ்வொன்றும் இவனைக் கொல்வதற்குக் காரணமாகியதுதான். ஆனாலும் என் அத்தைக்கு நான்கொடுத்திருந்த வரத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதற்காக இவ்வளவும் பொறுத்திருந்தேன். அப்படிக்கு நான் பொறுத்த குற்றங்கள் நூற்றுக் கதிகமாய்விட்டதுகள். ஆகையால் இனியிவனைக்கொல்லாமலிருக்கமாட்டேன். ஆனால் இவன் என்னைத் தூஷித்ததுகளையும்-என்னைக் குறித்துச்செய்த அபராதங்களையும்-நான் லக்ஷியஞ்செய்து கணக்கிடவேயில்லை. மற்றெவையென்றால் - தருமவிரோதமாய் உலகத்திற்கு செய்த அபகாரங்களையும் விசேஷமாக என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் செய்த தீங்குகளையுந்தான் கணக்கிட்டேன். அவைகளும் எத்தனையோ ஆச்சுதுகள். இனி நான் க்ஷமிக்கலாமோ, இதுகளெல்லாமிருக்கட்டும். இப்போது இவன் செய்த அனேக விரோதங்களில், இரண்டுமாத்திரங் கொஞ்சமும் பொறுக்கத் தக்கவையன்று. அவை என்னவெனில்-அருமையான இந்தயாகத்திற்கு இடையூறு செய்ய முயன்றது ஒன்று. வீஷ்மரையும் பாண்டவர்களையுந் தூஷித்ததொன்று. இவ்விரண்டைப்பற்றியே இவனை இந்தநிமிஷத்திற் சங்கரிக்க நினைக்கிறேன் என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிசுபாலனோடு சூழ்ந்திருந்த அனேக அரசர்கள் நடுநடுங்கி, ஒவ்வொருவராய் நழுவினார்கள். அதைப்பார்த்துஞ் சிசுபாலன் லட்சியஞ்செய்யாமல், சகல ஆயுதங்களினாலும் நிறைந்த மகாரதத்தின்மீதிலிருந்து, வானமிடிப்பதுபோற் கர்ச்சித்து அட்டகாசம்பண்ணினான். இவ்விதமாக இருவரும் யுத்தத்திற்கு முனைந்திருக்க, உதிஷ்டிரர் நாரதமகாமுனிவரை வணங்கி, ஓ சுவாமி! ராஜாக்களுக்கு விநாசகாலத்திற் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் என்னென்ன சகுனக்குறிகள் காணுமோ, அவைகளை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, அவர் சொல்லுகின்றார்.

நாரதமுனிவர் உதிஷ்டிரராஜனுக்கு உற்பாதக்குறி லக்ஷணங்களுரைத்தல்.

ஓ உதிஷ்டிரமகாராசனே ! கேளும். அரசர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்போது சூரியன் முதலிய கிரகங்களுடைய கிரமத்தையும், வழியையும், சம்பந்தத்தையும், சத்துருமித்துரு பாவத்தையும், உச்சநீசங்களையும், ஒளிவோடிருப்பதையும், ஒளியிழந்திருப்பதையும், உதயத்தையும், அஸ்மனத்தையும், சோர்வையும், இறமாப்பையும், ஸ்தானபீடையையும், காட்சிக்குப்புலப்படுவதையும், புலப்படாமற் போவதையும், சந்தோஷவிசனங்களையும், ஸ்தானபலத்தையும், இவைகளையெல்லாஞ் சோதிடசாஸ்திர மறிந்தவர்களைக்கொண்டு அறிந்து, நன்மை தீமைகளை நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தக் கிரகங்களுடைய வக்கிரமுதலான கதியினால் உத்பாதங்க ளுண்டாகின்றன. அவைகளிற் பூமியிலுண்டாகும் உத்பாதக்குறிகள் எவையென்றால்-வெய்யலில் நடக்குஞ் சனங்களுடைய நிழலும், மரங்களுடைய நிழலும், கீழே காணாமற் போய்விடும். தேவாலயங்களிலும்-நதிக்கரைகளிலும்-வைக்கப்பட்டிருக்கிற அரசுமுதலிய பரிசுத்த மரங்களெல்லாம், இருந்தாற்போலிருந்து பட்டுப்போம். எரிந்துபோம். முறிந்துபோம். இலையுதிர்ந்துபோம். அன்றியும் நாட்டிலுள்ள மரங்கள்-கொடிகள்-செடிகள்-இவைகளுக்குள் எதிலாகிலும் பூமேற்பூ பூத்தாலும்; காயோடுகாய் ஒட்டிக்கொண்டு காய்த்தாலும், தத்தம் பருவகாலங்களிற் பூர்க்காமலும் காய்க்காமலுமிருந்து அகாலத்திற் பூத்தாலும், காய்த்தாலும், இவைகளெல்லாம் அந்த ராஜனுக்குக் கேட்டைச்சூசிப்பிக்கும். அல்லாமலும் அந்தராச்சியம் அக்கினியினாலாகிலும், வாயுவினாலாகிலும், நாசமடையும்.

இதுவுமன்றித தேவர்களுக்கு உச்சவம்செய்யும்போது விக்கிரகங்கள் தவறிக்கீழேவிழுந்தாலும், கொடிகள்-குடைகள் -முதலியவைமுறிந்து பூமியில்விழுந்தாலும், மண்டபங்கள்-இரதங்கள்-இவைகள் காரணமின்றிநாசமடைந்தாலும், ராஜாவுக்கு அவமானம் நேரிடும். மலைகள் நடுங்கினாலும், பிரதிமெய்கள் சிரித்தாலும், அழுதாலும், அவைகளுக்கு வெயர்வையுண்டானாலும், தேவாலயத்திலாகிலும்-ராஜகிரகத்திலாகிலும்-ஆயுதச்சாலையிலாகிலும் - வாகனச்சாலையிலாகிலும் - பொக்கசவறையிலாகிலும்-ஆஸ்தானமண்டபத்திலாகிலும்-தேன்கூடுகட்டினாலும், கனிகளைக்கொடுக்கும்மரங்களினின்று உதிரம் பெருகினாலும், யானைத்தந்தங்கள் - மாட்டின்கொம்புகள்-இவைகளினின்று உதிரங்கண்டாலும், அரசனுக்கு நாசம் நேரிடும். அரசனுக்குப் பிடிக்குங் கவிகை முதலானவைகள் முறிந்துவீழ்ந்தாலும், தவறிப்போனாலும், அவ்வரசனுக்கு மரணம் வரும். தேவரினங்கள் தேசாந்தரத்தி லிருந்துவந்து ஒருபுறத்தி லொளிந்திருந்தால், அந்த ராச்சியம் ஆறு மாதங்களுக்குமேல் நாசமடையும். பூமிகாரணமின்றி இரண்டாய்ப் பிளந்தாலும், அதில் ஓசையுண்டானாலும், கம்பித்தாலும், தவளைகள் பாம்புகளை விழுங்கினாலும், ஒருசாமப்பொழுது வெந்துஞ் சோறுபதமாகாமற்போனாலும், கிணற்றுநீர்பொங்கினாலும், கால்-கை-கண்-இவைகள் விகாரவிதமா யிராநின்ற பிள்ளைகளை ஸ்திரீகள் பெற்றாலும், யானைகள் ஒட்டகங்களை

யும்-எருமைகள் கழுதைகளையும்-பசுக்கள் பன்றிகளையும் பெற்றாலும் அப்போதுதானே அவ்வரசனுக்கு மிகுந்த கேடுவரும்.

ஆகாசத்தி லுற்பாதங்கள் எவையென்றால் இரவில் வானவில்லுண்டாம். பகலில் நக்ஷத்திரந்தெரியும் அகாலத்திற் கிரகணமுண்டாகும். சூரியன் ஒளியிழந்திருப்பன். இப்படிப்பட்ட கெடுகுறிகளைச் சோதிடத்தின்படி கோட்களுடைய நடையா லறியவேண்டும். இவ்வளவு உற்பாதங்களுக்குக் கிருஷ்ணனே மூலகாரணமா யிருக்கிறார். எப்படியென்றால் யாவருக்கும் மேன்மையையாகிலும் தாழ்மையையாகிலும் அவர் தமது சித்தத்தின்படி யுண்டாக்குகிறார். ஆதலால் இந்தக் கிரகங்களுக்கும் அவரே காரணம். நன்மை தீமைகளுக்குக் குறியாக அந்த உற்பாதங்களை யுண்டாக்கி, அந்தக் கிரகங்களுடைய சாரத்தினால் முன்னதா யவைகளை யறியச்செய்திருக்கிறார். ஆனபடியினாலே தமது அன்பருக்கு நன்மையையும், பகைவருக்குத் தீமையையு முண்டாக்குகிற நிமித்தம் அங்கங்கே நற்குறிகளையும் தீக்குறிகளையுமுண்டாக்குவார் என்றுசொல்லி நாரதர் சும்மாவிருந்தார். ஓ ஜெனமேஜெயனே! யுத்தபூமியில் நிற்குஞ் சிசுபாலனுக்குச் சில அபசகுனங்களுண்டாயின. அவைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்; நொள்ளிவாய் நரிகள் அவனைச் சுற்றி ஊளையிட்டன. பூமிநடுங்கிற்று. எதிர்முகமாகப் பெருங்காற்று வீசிற்று. வெறு வானத்தினின்றும் இடிகள் விழுந்தன. குறைக்கொள்ளிகள் விழுந்தன. பூமியிற் பயங்கரமாகிய ஓசையொன்று உண்டாயிற்று பர்வகாலமில்லாமலிருக்கப் பகலிலேயே இராகு சந்திரனை மறைத்தது. அவன் தேரிற் கட்டியிருக்கின்ற கொடியினது நுனியிற் கழுகு வந்து உட்கார்ந்தது. இன்னும் மாமிசந்தின்னும் பலவகைக் கொடும்பறவைகளும் அவன் தேரைச் சுற்றிச் சஞ்சரித்தன.

சிசுபாலன் வதை.

இவ்விதமாக அனேக உற்பாதங்கள் உண்டாகப் பார்த்துஞ் சிசுபாலன் லக்ஷியஞ்செய்யாமற் கவசமுதலானவைகளைப் பூண்டு, கையில் வில்லெடுத்துக்கொண்டு கெர்ச்சனைசெய்து நின்றான். வீஷ்மர் பாண்டவர் முதலியபேர்கள் இவ்வுற்பாதங்களைக்கண்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டார்கள். மற்றுஞ் சிலர் பயப்பட்டார்கள். இப்படி யிருக்கச் சிசுபாலனானவன் உதடு துடிக்கக் கிருஷ்ணனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது: அடா கிருஷ்ணா! எனக்கு நீ யொருவன்தான் முக்கிய சத்துரு. உன்னைக் கொன்று நாற்கடல் சூழ்ந்த இப்பூமியைச் சத்துருவி னுபத்திரவமில்லாமல் ஆளுகிறேன். வெகுநாளாய் இந்த அபிப்பிராய மிருந்தது. அதற்கு இன்றைக்குத்தான் தெய்வாதீனமாய் நல்லகாலமுண்டாயிற்று இப்போ எங்கேயும் ஓடாமல் நில்லு சீக்கிரத்தில் உன்னைச் சங்காரஞ்செய்து, அப்பால் இந்தக் கிழப்பாவியையும் மூடப்பாண்டவர்களையுங்கொன்று திருப்தி யடைந்து, அரசர்களின் அபகீர்த்தியைப் போக்கடிக்கிறேன். என்று சொல்லிக் கையிலிருக்கும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு, கூர்மையுடையவைகளும கணுக்குறாகியவைகளும் பொற்பட்டங் கட்டியவைகளும் வெகு பளபளப்போடுங் கூடியவைகளுமா யிராநின்ற அனேக பாணங்களைச் சந்தானஞ்செய்து அம்பெடுக்கிறதும் வில்லில்தொடுக்கிறதும் விடுக்கிறதும் ஒருவரும் காணக்கூடாமலிருக்கும்படியாகிய வேகமாய்க் கண்ணன்மீதில் கோடைமழை சொரிவதுபோல் சொரிந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவைகளை யங்கீகரித்துத், தமது சார்ங்கவில்லில் அனேக பாணங்களைத் தொடுத்துச், சிசுபாலனை நோக்கி, அடா சிசுபாலா! நீ இத்தனை நாழிகை சரங்களை வருஷித்தாயே; இப்போது நானுன்பேரிற் சில சரங்களைப் போடுகிறேன்: அவைகளின் திறத்தைப் பார்? என்றுசொல்லிப் பத்து இருபது நூறு இப்படிக்குக் கூட்டங்கூட்டமாய்ப் பிரயோகித்தார்.

அந்தப் பாணங்கள் இடிவிழுந்தாற்போல் தன் மார்பின்பேரில்விழவே அந்தச்சேதிராஜன் ஒருமுகூர்த்தகாலம் நெருப்பில்வீழ்ந்த புழுப்போற் றுடித்து, மறுபடியும் மனவலிமையோடு உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு குரூரமாகிய பாணங்களை வருஷித்தான். கிருஷ்ணன் அவைகளையெல்லாந்துண்டித்து, அவன் மீதில் மறுபடி நூறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அவைகளைச் சிசுபாலன் கிட்டவரவொட்டாமற் றடுத்துத்தள்ளி, ஆறுபாணங்களைப்பிரயோகித்தான். அவ்வாறு பாணங்கள் மேலேவிழுந்தமாத்திரத்திலே கண்ணன் வெகுகோபமடைந்து; ஆக்கினேயம் பர்ச்சன்னியம் வாயவியம் முதலாகிய சில அஸ்திரங்களை விடுத்தார். சேதிராஜன் அந்த அஸ்திரங்களை யெல்லாம் பதிலஸ்திரங்களினாலே தடுத்துக், கிருஷ்ணனுடைய தேர் குதிரை கொடி சாரதி சக்கரம் இவைகளிலொன்றுந் தெரியாமலிருக்கும்படி அம்புகளைச்சொரிந்து சிங்கநாதஞ்செய்து, கண்ணனைக் கூவி, அடா கிருஷ்ணா! இதோ பார் ஒரு பாணத்தை யெய்கிறேன். இதுதான் உன்னை யமலோகத்திற்கு அனுப்பப்போகிறது. மார்புபிளந்துக் கீழேவிழ, இந்த வீஷமனும் பாண்டவர்முதலிய யாவருந் துக்கித்து, உடனே நீ போகுமிடத்திற்கு வரப்போகிறார்கள். இப்படி நான் செய்து கம்சன் ஜராசந்தன் நரகன் முதலாகிய பேர்களுக்கு மித்திரனாயிருந்த கடனைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன் என்றுசொல்லி தீக்ஷண்யமாகிய ஒரு நாராசபாணத்தைப்பிரயோகித்து, இந்திரசித்துவைப்போல் மாயாபலத்தினாலே தேரோடுகூட ஆகாயத்தில் மறைந்திருந்து, ஓயாமற் சரமாரி பொழிந்தான். யாதவ சிரோமணி! அந்த நாராச பாணத்தையும் மற்றும் அவன்விட்ட பாணங்களையும் பொடிப்பொடியாகச் சிதைத்துத் தள்ளிச், சிசுபாலனைக் கூவி, அடா சேதி

பதிகளில் அதமனாகிய பேதாய்! ஓடாமல் நின்று உன் சூரத்தனத்தைக்காட்டு, நீ வெகு குணசாலியானபடியினாலேதான் ஜராசந்தன் முதலாகிய சிநேகிதருக்குக் கடன் தீர்க்கிறேனென்று புறப்பட்டாய். நீ அஞ்சாதே இப்படிக் கடன்தீர்ப்பதைக் காட்டிலும் அவர்களோடு கூடச்சேருவது நன்மையாதலால் ஒரு நிமிஷத்தில் அப்படியே உன்னை யனுப்புகிறேன் என்று சொல்லித் தாமும் அவனைப்போலவே மாயையில் மறைந்து நின்று, அநேக அஸ்திரங்களை விடுத்தார். அவைகளை அவன் பிரதி அஸ்திரங்களாலே தடுத்தான்.

இவ்விதமாக இருவரும்மாயையால் ஆகாசத்தில் மறைந்து, இரண்டுசிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று யுத்தஞ் செய்வதுபோல் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்க, பூமியி லிருக்கிறபேர்களெல்லாம் வீரரைக் காணாமல் அம்புகள்மாத்திரங் கீழேவிழக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு ஜயாபஜயம் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே திகைத்து, மனதில் தங்கள் தங்கள் பக்ஷத்திற்கு நன்மை கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே ஆகாசத்தில் தேவர் முதலியபேர்களெல்லாம், ஓ! ஓ! இப்படிப்பட்ட அதிசயயுத்தத்தை நாமிதுவரையிற் கண்டதில்லை. கெலிப்புந் தோர்ப்பும் இருக்கட்டும். சண்டையைப் பார்க்க வந்த நமக்கு அதுகூடவன்றோ கிடைப்பது அரிதாயிற்று என்று சொல்லித் தாங்களும் மாயையினால் அந்த மாயா யுத்தத்தைக்காண முயன்றார்கள். இப்படியிருக்கச் சிசுபாலன் மூன்று நாராச பாணங்களினாலே கிருஷ்ணனையடித்தான். அவரும் மூன்றுநாராசங்களினாலே அவைகளைத் துண்டித்து, வேறிரண்டு நாராசங்களாலே அவன் மார்பில் அடித்தார். அப்படி அடிக்கப்பட்டுஞ் சிசுபாலன் கண்ணனை ஏழு பாணங்களாலே ஒருதரமடித்து, மற்றொரு நாராசத்தினாலே மார்பைத் துளைத்து, வேறு நாலு பாணங்களாலே நான்கு குதிரைகளையும் ஐந்து பாணங்களினாலே சாரதியையும் அடித்து அட்டகாசஞ் செய்தான். இப்படியிருவரும் நெடுநேரம் போர்செய்கையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அநேக அம்புகளைப் பொழிந்து சிசுபாலனுடைய தேர் குதிரை சாரதி முதலானவைகள் மறைந்துபோகும்படியாகவும், அவன் மெய் சோரும்படியாகவும், அடித்துக் கெர்ச்சனைசெய்யவே; அந்தத் தமகோஷ புத்திரன் மிகுந்த ரோஷமும் பொறாமையுங் கொண்டு, இனிபாணங்களினால் நாம்சண்டைசெய்யத் தாமில்லையென்று நினைத்து, மகாதீக்ஷண்யமாகிய ஓர் அம்பில் ஆக்கினேய அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான். அதைக் கண்ணன் வருணாஸ்திரத்தினாலே தடுத்தார். அவன்குபேராஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ணினான். அதையும் அவர் மற்றொரு குபேராஸ்திரத்தால் தடுத்தார். யமாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தான் அதை யமாஸ்திரத்தினாலேயே கெடுத்தார். அவன் காந்திருவாஸ்திரம் பிரயோகித்தான். அதை யவ்வஸ்திரத்தினாலேயே போக்கடித்தார். மறுபடி அவன் மானவாஸ்திரம்விட அவர் அதையும் அதனாலேமறுக்க, வாய்வாஸ்திரத்தைவிடுக்க, அதையும் வாய்வாஸ்திரத்தினால் நிறுத்த, பின்பு அவன் உருத்திராஸ்திரம் விடுத்தான். அதை மற்றொரு உருத்திராஸ்திரத்தால் மடித்தார். உடனே அவன் இந்திராஸ்திரத்தைவிட, அவ்விந்திராஸ்திரத்தை இந்திராஸ்திரத்தினாலேயே யழித்துப், பின்பு அவன் வைணவாஸ்திரம் பிரயோகிக்க, அதையும் மற்றொரு வைணவாஸ்திரத்தாற் குறைத்தார்.

இவ்வாறு சிசுபாலனுங் கிருஷ்ணனும் பிரயோகாஸ்திரங்கள் ஐஞ்ஞூறும்-உப சம்ஹாராஸ்திரங்கள் ஐஞ்ஞூறும் - பிரயோகிக்கவே, அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் ஒன்றையொன்று அழிக்கிற நிமித்தம் வியாபித்தலினாலே உலகமெல்லாந் தீமூட்டப்பட்டதுபோல் தவித்துநின்றது. அப்போது சிசுபாலன் தான் பிரயோகஞ்செய்த அஸ்திரங்களெல்லாங் கிருஷ்ணனுடைய அஸ்திரங்களாலே நாசமடையக்கண்டு, ஒரு மாயையை விடுத்தான். அந்த மாயையினாலே கதாயுதங்கள்-குண்டாந்தடிகள்-கத்திகள்-சுருட் கத்திகள்-சிறுகத்திகள் - பட்டாக்கத்திகள்-ஈட்டிகள்-எறிஈட்டிகள்-வல்லயங்கள்-வேலாயுதங்கள்-சூலங்கள்-முதலாகிய சகல ஆயுதங்களும் நாலுபக்கங்களிலிருந்து பலசாலிகளாகிய வீரரால் எறியப்பட்டா லெப்படியோ, அப்படிக்கு ஓய்வில்லாமற் கிருஷ்ணன்மீதில் வந்து வீழ்ந்தன. அப்போது பூமியிலுள்ளோரும் வானத்திலுள்ளோருங் கிருஷ்ணனுக்கு அபாயம் நேரிட்டதென்றஞ்சினார்கள். அந்தப் பகவானோ, அவ்வளவு ஆயுதங்களையுந் தன்மீதில் விழவொட்டாமல் அம்புகளினால் தடுத்துத், துண்டந் துண்டமாகத் துண்டித்துப் பூமியிற்றள்ளினார். பின்பு சேதிராஜன் மற்றொரு மாயையைப் பிரயோகித்தான். அதனாலே வெகு உயரத்திலிருந்து அளவற்ற பெரிய பாராங்கல்லுகள் வெகுவேகமாய்க் கண்ணன் தேர்மீதில் வந்து வீழ்ந்தன. அவைகளையுங் கிருஷ்ணன் வச்சிராஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ணிச் சூரணமாக்கிப் போட்டார். இப்படிக்கு அதுவும் வீணாய்ப்போகவே அவன் மறுபடியுமொருமாயையை விடுத்து, ஊழிகாலத்தி லெப்படி பெய்யுமோ, அப்படிக்கு அவரது ரதத்தின்மேல் மழைபொழியச்செய்தான். அதை யவர் வாயுவாஸ்திரத்தினாற் சிதற அடித்தார்.

இவ்வண்ணமாகக் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சிசுபாலனுடைய சகலமாயைகளையும் வீணாக்கிச், சிங்கம்போல் ஆரவாரஞ்செய்தார். அப்போது கிரகணம் விட்ட சந்திரனைக்கண்டா லெப்படியோ, அப்படிக்குத் தேவர்கள் கண்ணனைக்கண்டு களித்து மலர்களைச்சொரிந்தார்கள். கிருஷ்ணன் கெர்ச்சித்ததைக் கேட்டும் - தன்முயற்சிகள் யாவும் வீணாய்ப் போனதைப்பார்த்தும்-சிசுபாலன் பொறாமைமிகுந்து, மறுபடியும் மாயையில்லாமல் விளக்கமாகவே வில்லெடுத்துக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். யாதவசிகாமணி

யும் அப்படியே வில்லெடுத்து ஒருமுகூர்த்தகாலஞ்சண்டைசெய்தார் பின்பு சிசுபாலன் அளவில்லாமல வெகுண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி, அடா இடையா! அடா மூடா! அடா திருடா! அடா மோசக்காரா! அடா வழியா! அடா அற்பா! நீ இனிமேல் இவ்வுலகத்தைவிட்டு லோகாந்தரமடைந்து புண்ணியபுருஷர் அனுபவிக்கும் மேன்மைகளையும், பாவச்செய்கைகளுக்கீடாக உனக்குக்கிடைக்கும் பயன்களையும்பார்த்து, வயிறெரிந்து நெஞ்சுழன்று மெய்சோரப் பலதுன்பங்களையும் அனுபவி என்று உதடுதுடிக்கவும் முகம் படபடக்கவும்பேசி, பலவித அம்புகளையும் வில்லிற்றொடுத்து விடுத்தான். அந்த அம்புகளினாலே கண்ணனுடைய திருமேனியெல்லாஞ் சல்லடைக் கண்கள் போல் துளைப்பட்டுப் புண்ணாகி உதிரம்பெருக, மறுபடியும் அப்புண்களிலேயே மேன்மேலும் அம்புகளேற, அக்கண்ணனுக்குக் கண்திறக்கக்கூடாமலும் மூச்சுவிடக்கூடாமலும்போனதுமன்றி, தேரென்றுங் குதிரையென்றும் ஒன்றுந்தெரியாமல்முழுவதும் அம்புகளாகவே காணப்பட்டன. அதனாலே சுவாமிசோர்ந்து, தேர்த்தட்டின்மீதிற் கம்பத்தைச் கைகளாற்பிடித்துக்கொண்டு மெய்பதைக்க விருந்தார். இதைக்கண்ட சிசுபாலன் அட்டகாசஞ் செய்து, கிருஷ்ணா போய்விட்டாயாவென்று சொன்னான். இதையெல்லாம் பார்த்த யாவரும், ஐஐயோ !! என்ன அநியாயயம் என்று கண்களினின்றும் நீர்வடியக்கதறினார்கள்

இப்படியாக அன்பர்கதறுவதையும் பகைவன் களித்துப் பேசுவதையும் சுவாமி சோர்ந்திருப்பதையும் பார்த்த அவருடைய சாரதியாகியதாருகன் அவரைநோக்கி, சுவாமி! தேவரீர் மகாமகா சூரர்கள் எத்தனைபேர்களோடேயோ யுத்தஞ்செய்யப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருயுத்தத்திலுந் தேவரீர் இப்படிக்குச் சோர்ந்து போனதில்லை. இப்படிப்பட்ட யுத்தமும் பார்த்ததில்லை. இந்தப்பாவியோ யாவரினும் அதிசயித் திருக்கிறான், இதென்ன ஆச்சரியம் இப்போது நானும் - குதிரைகளும் - தேவரீருடைய மகிமையினாலே உயிர்வைத்துக்கொண் டிருக்கிறோமே யல்லது, எங்களுடைய சக்தியினாலில்லை இனிமேல் உயிர்நிற்பதும் வருத்தமாயிருக்கிறது. தேவரீடைய அன்பர் யாவருங் கதறுகிறார்கள். ஏனிப்படி யுபேக்ஷைசெய்கிறீர். தேவரீருடைய பிரபாவத்திற்கு இவனொரு பொருளோ? இப்படிக்குச் செய்வதை நோக்கினால் ஒரு லீலையென்று காண்கிறது. உபேக்ஷைக்கு இதுசமயமன்று. ஆதலால் இந்தப்பாவியை இப்போதே சங்கரித்து விளங்கவேண்டும் என்றுசொன்னான். அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாரதியைப்பார்த்து, அடாதாருகா! நானிப்போதுஉபேக்ஷைசெய்யவில்லை மற்றென்னவென்றால்-அவனுக்கு ஆயுளின்முடிவாகிய முகூர்த்தத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இவன் யாரென்றால் முன்னங் கிருதயுகத்திலே எவன் இரணிய கசிபுவாகியிருந்து, நரசிங்கரூபியாகிய என்னாலே கொல்லப்பட்டுப், பின்பு திரேதாயுகத்தில் இராவணனா யிருந்து, ஸ்ரீராமரூபியாகிய என்னாலேயே கொல்லப்பட்டானோ, அவன்தான் இவன். ஆனபடியினாலேதான் இவனுக்கு இவ்வளவு சவுரியமும்-பலமும்-செருக்கும் இருக்கின்றன. இவன் வைகுந்தத்திலிருக்குந் துவாரபாலகரிலொருவன். தூர்வாச மகாமுனியின் சாபத்தினாற் பூமியிற் பிறக்கவேண்டி, எனக்கு மித்திரனாயிருந்து வெகுகாலம் பூமியிலிருப்பதைக்காட்டிலுஞ், சத்துருவாயிருந்து கொல்லப்பட்டாற் சீக்கிரத்தில் திவ்வியலோகஞ் சேரலாமென்று சத்துருவாகப் பிறக்கும்படி ஒப்புக்கொண்டு, மூன்றுசெனனங்களுஞ் சத்துருவாகவந்து பிறந்தான். இந்த முகூர்த்ததிலே அந்தச் சாபம் விமோசனமாகி, நற்கதியடையப் போகிறான். யாவரும் பார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால் இதோ அவனைச் சங்கரிக்கிறேன் அஞ்சாதேயென்று சொல்லி, உறங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கம் விழித்தவுடன் எவ்வாறு பிடரிமயிர்களைச் சிலிர்த்து நிமிர்ந்து கெர்ச்சிக்குமோ, அவ்வாறு இரதத்தின் தட்டில் இறுமாப்புடனுட்கார்ந்து அட்டகாசஞ்செய்து, சங்கத்தையெடுத்து ஆகாசமுந் திசைகளும் பிளந்து போகும்படித் துவனிசெய்யவே, யாவரு மனக்களிப்படைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணா ஜயம் ஜயமென்று கூறினார்கள்.

அந்த மங்களகோஷத்தைக் கண்ணன் கேட்டு, வெகு சந்தோஷத்தோடு சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரத்தைக் கையிலெடுத்துப் பிரயோகித்தார். பிரயோகிக்கவே அந்தச்சக்கரமானது அநேககோடி சூரியர் உதித்ததுபோற் சொல்லக்கூடாத பிரகாசம்பொருந்தித், தனது ஆயிரம் அரங்களிலிருந்து ஆயிரஞ் சுவாலைகள் எழும்பித், திசைகளனைத்தையு மூடிவிழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஊழித் துவாந்தத்தைத் துறக்கப் புறப்பட்ட பிரளயகால உருத்திரன் அநேகம் வாய்களைத்திறந்து நாக்குகளை நீட்டிக்கொண்டு வருவதுபோற் பயங்கரரூபத்தோடு சொலித்துக்கொண்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றப்புறப்பட, அதைக்கண்ட சிசுபாலன் தைரியத்தைவிடாமல், தன்வலிமை முழுவதையுங்கொண்டு இன்னதென்றில்லாமற் சகல ஆயுதங்களையுங் கூட்டங்கூட்டமாய் வருஷித்தான். அவைகளையெல்லாம் அந்தச் சக்கரம் விழுங்கிக்கொண்டே சமீபத்தில் வருகையிலுஞ் சிசுபாலன் மற்றுமனேகவிதமாகிய ஆயுதராசிகளைப்பொழிய, அவைகளுங் காய்ந்த இரும்பில் தோய்ந்த நீர்த்துளிகள் போல் அச்சக்கராயுதத்திற் சுவறிப்போக, அதைக் கண்ட யாவரும் இனிச்சிசுபாலன் பிழைப்பதில்லையென்று கோலாகலமாகப்பேச, அப்பேச்சுகளைக்கேட்டுச் சிசுபாலன் அந்தச்சக்கரத்தின்மீதில் வெகுபொறாமை கொண்டவனாகித் தடுக்கும்படியாகிய பிரயத்தினஞ் செய்துகொண்டிருக்கையிலேயே, அந்தத்திவ்வியாயுதமானது சிசுபாலனுடைய சிரத்தை யறுத்துக் கீழே

தள்ளிவிட்டது வச்சிராயுதத்திறற் வெட்டப் பட்ட பெரியமலையின் சிகரம்போல அந்தத்தலை கிரீடகுண் டலங்களோடு கீழேவிழுந்தபோது, மற்றச்சத்துருக்க ளுடைய கண்ணீர்த்துளிகளுங் கீழேவீழ்ந்தன. உட னே ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மீதில் எல்லாருடையபார்வையாகி யமலர்களோடு தேவர்கள்சொரிந்த கற்பகமலர்களும் வீழ்ந்தன இவ்வாறு உலகங்களுக்கெல்லாம் மார்பிலடி த்த ஆணிபோலிருந்த சிசுபாலனைச் சங்கரித்ததைகண் டதேவர்களும் முனிவர்களும் அரசர்களும் ஸ்ரீகிருஷ் ணனைத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். தேவதுந்துமிமுத லிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. அப்சரமாதர்கள் ஆடி னார்கள். கந்திருவர் பாடினார்கள். பாண்டவர்முதலா கிய இஷ்டர்கள்வந்து ஆலிங்கனஞ்செய்தார்கள் பகை வர்பற்கடித்துக், கையடித்துப், பெருமூச்சுவிட்டுத் தீயவிழித்து நோக்கினார்கள்.

இப்படிக்கு அல்லோலமா யிருக்குங் காலத்தில் அந்தச் சிசுபாலனுடைய தேகத்தினின்றும் ஒருசோ தியானது யாவரும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையிலே யே கிளம்பி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வலமாகவந்து அவர்தி ருவடியிற் கலந்துமறைந்தது. அதைக்கண்ட சகலமா னபேரும் ஆச்சரியப்பட்டுதிகைப்பிரமைகொண்டு, இதெ ன்ன அதிசயம். இவ்விதக்காட்சியை எங்கும் எக்கால த்திலும் எவருங்கண்டதில்லை. வீஷ்மாசாரியர் சொல் லியவனைத்துஞ் சரியே இக்கண்ணன் சகலசராசரங்க ளையும் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப்பொ ருளே. என்றுயாவரு நினைத்து, மனோவாக்குக்காயங் களினாலே சுவாமியையணங்கி, வீஷ்மர்முதலானோரை யுந் துதித்தார்கள், அன்றியும் யோகிகளும் முனிவர்க ளும் வேதங்களினாலே தோத்திரஞ் செய்தார்கள் கின்னரர்-கிம்புருடர்-கந்திருவர் - முதலானோர் யாழி சைத்துப் பாடினார்கள். சித்தர்-சாரணர்-முதலியோர் விருது கூறினார்கள். இப்படியிருக்கத் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கண்டு, ஆனந்த பாஷ்பத்துடனே துதித்து, அவர்முகக் குறிப்பினாலே தன் தம்பியாகிய சகாதேவனை நோக்கி, சிசுபாலனுக்குச் செய்யவேண் டிய பிரேதக்கிரியைகளைச் செவ்வையாக நடத்தும் படி ஆக்யாபித்தார். அப்படியே அந்தச் சகாதேவ னும், வீமார்ச்சுன நகுலரும், அந்தச் சிசுபாலனுக்கு அவன் புத்திரனாகிய திருஷ்டகேது என்பவனைக்கொ ண்டு சரமக்கிரியைகளை வெகுசிறப்பாய் நடாத்தினார் கள் பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களும் அந்தத் திருஷ்டகேதுவுக்குச் சேதிராச்சியப் பட்டாபிஷே கஞ் செய்வித்தார்கள்.

யாகசமாப்தம்.

இவ்விதமாகச் சத்துருசங்கார மானவுடனே தருமபுத்திரர் சகலமுனிவர்கள்-மறையோர்கள் - அர சர்கள் - முதலாகிய பேர்களுடனேகூட யாகத்தை நிறைவேற்றி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற்பூசைசெய்த பின் முறையே நாரதர் - பருவதர் - வியாசர் - தவுமி யர் - பைலவர் - சுமந்து-சைமுனி - முதலான பெரி யோர்களோடு எனக்கும், பாகிலிகன் சோமதத்தன்- முதலாகிய அரசர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும், சூத் திரருக்குந், தகுந்தபடி பூசைசெய்து, பல தானங்க ளுந் தக்ஷணைகளுங் கொடுத்து, யாவருக்கும் அறுசு வைகளோடுகூடிய சிறந்த அன்ன முதலியவற்றைஇடு வித்தார். அந்த யாகத்தில் அன்னங்களும் கறிகளும்- பலகாராதிகளும்-மலைமலையாகக் காணப்பட்டன. நெய் தயிர் பால் முதலானவைகள் மடுமடுவாகத் தேங்கின, வந்த ஜனங்களெல்லாந் தருமவான்களுங், கல்வியுடை யவர்களும், நல்லொழுக்க முடையவர்களுமாகவேயிரு ந்தார்கள். வேதியரெல்லாம் நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும், சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்ற வராகவே யிருந்தார்கள். மேலும் அவ்வேதியர்முதலா னோர் நன்றாய்ப் புசித்து, மனக்களிப்புடனே ஒருவ ரோ டொருவர் சாஸ்திரங்களிற் கட்சிசொல்லிப்பிரச ங்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தயாகத்தில் லக்ஷ ம்பிராமணர் புசித்தால் அதற்கடையாளமாகச் சங்கத் தை ஒருதரம் ஊதுகிறதுண்டு அப்படிக்குச் சங்கமு தியதற்குக் கணக்கில்லாம லிருந்தது.

அன்றியும் மகாராஜாக்களெல்லாம் பெருமையும் நாணமும்விட்டுத், தாங்கள்தானே மனக்களிப்புடன் புசிப்போர்க்கு அன்னமுதலாகியவைகளைப் பரிமாறு வதும் உபசரிப்பதுமாக இருந்தார்கள். யாகத்திற்கு வந்த யாவருந் தத்தமக்கு இஷ்டமானவைகளைப் பெ ற்று, வெகு சந்தோஷத்துடன் நல்ல பூஷணங்களினா லும் - வஸ்திரங்களினாலும் - அலங்காரம் பொருந்தி, ஒவ்வொருவரும் தேவர்கள்போல் விளங்கினமையால், அந்தயாகசாலை சுவர்க்கலோகத்தோ டொத்திருந்தது அவ்விடத்திற் சகல காரியங்களுக்கும் வெள்ளிப்பாத் திரங்களும் பொற்பாத்திரங்களுமே உபயோகப் பட் டுக்கொண் டிருந்தன. யூபஸ்தம்பங்களும்-வேதிகைக ளும் அதின் சாமான்களும் யாவுஞ் சுவர்னவயங்களா கவும், ரத்தினமயங்களாகவு மிருந்தன. அந்த யாகசா லையைச் சுற்றி இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவந்த பொற்பனைகளைநாட்டி, அவைகளில் முத்துத்தோர ணங்களும் பவளத்தோரணங்களுங் கட்டப்பட்டிருந் தன. தானத்திற்காகக் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட் டிருந்த காமதேனுவுக் கொப்பாகிய அனேகம் பசுக்கூ ட்டங்களும், திரவியங்களின் குப்பைகளும், மற்றும் வஸ்திரபூஷணங்களின் ராசிகளும், அந்த யாகசாலை க்கு ஆபரணம்போலிருந்தன. இப்படிப்பட்டபல சிற ப்புடனே அந்தமகாயாகத்தை ரித்துவிக்குகள் வேத விதிப்படிஒருகுறைவுமின்றி ஐந்துதினங்களிலேநிறை வேற்றினார்கள். பின்பு தருமபுத்திரர் முன்போலவே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாக மாவருக்கும் பூசைசெய்து

பதினென் வாத்தியங்கள் முழங்க, கந்திருவர்முதலானோர் வீணைபாட, அப்சரமாதர்கள் நடனஞ்செய்ய, வந்திகள்புகழ, வேதியர்கள் சொஸ்திவாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர, அரசர்களெல்லாஞ் சத்திரம் - சாமரம்-முதலாகிய பணிவிடைகள் செய்துவர, ஸ்திரீகளும்-புருஷரும்-மங்கல வஸ்துக்களைக் கையிலேந்திக் கோலாகலத்துடன்வர, நால்வகைச் சேனைகளுந் துவசபதாகைகளுடன் சுற்றிக்கொண்டுவர, தமதுபத்தினியுடனே யாகசாலையினின்றும் புறப்பட்டுப், பரிசுத்தமாகியநதியில் அவபிரதஸ்நானஞ்செய்து, வெகு தானங்கள்வழங்கி, யாவரும் சம்ராட்டென்று புகழும்படி விளங்கினர்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே ! இவ்விதமாக அந்த இராஜசூயயாகமென்னும் பெருங்கடலைக் கண்ணனென்னுங் கப்பலினாலேகடந்து, தருமமும் புகழுமாகிய பொருள்களைத்தேடி வெகுசிறப்புப்பொருந்தி விளங்காநின்ற தருமபுத்திரமகாராஜன் யாவரையும்நோக்கி, உங்களாலே நான் இப்பெருமை பெற்றேனென்று உபகாரமாகச்சொல்லி, அவரவருக்குத் தக்கபடி பரிசுகொடுத்தனுப்பினர். பின்பு வீஷ்மாசாரியர்-துரோணாசாரியர்-கிருபாசாரியர்-அசுவத்தாமா - பாகிலிகன் - சோமதத்தன் - பூரிச்சிரவன்-சல்லியன்-துரியோதனன் - அவன் தம்பிமார்கள் - திரிதராஷ்டிரன்-விதுரன்-சகுனி-கர்னன்-முதலான பேர்களுக்கெல்லாம் வெகு சிறப்பாகப் பூசைகள்செய்து கொண்டாடி உபசரித்து, அனேகம் யானைகள்-குதிரைகள்-ஆடைகள்-ஆபரணங்கள்-முதலாகிய பரிசுகள் கொடுத்து அனுப்பிவித்தார். அப்படியே பலராமர்-வசுதேவர் - அக்குரூரர்-பிரத்தியும்னன்-அனிருத்தன்- சாம்பன்-கதன்-சாருதேஷ்ணன் முதலான யாதவர்களுக்கும் பூசைசெய்து பரிசுகொடுத் தனுப்பிவித்தார். மேலுந் துருபதன் - பீஷ்மகன்-பாண்டியன்-பகதத்தன் - விராடன்-சகதேவன்-திருஷ்டகேது-முதலானோருக்கும் பரிசளித்தனுப்பினர். அன்றியுந் தமது தம்பிமார்கள் நால்வரையும், சாத்தகி - திருஷ்டத்தும்னன்-முதலானபேர்களையும், தங்கள் தேசங்களுக்குப் போகின்ற அரசருக்கு வழிவிட்டு உபசரித்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். அதின்படியே அவர்களும் அவ்வரசர்களோடுங்கூடி வெகுதூரம்போய் வழிவிட்டு உபசரித்து, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுவந்தார்கள். அன்றியும் நாரதர்-பருவதர்-தவுமியர்-முதலாகிய மகாமுனிவர்களுக்குத் தேவோபசாரஞ் செய்து, தாமே கூடப்போய் உபசரித்து வழிவிட்டுவந்தார்.

இவ்வண்ணமாகச் சகலதேசங்களையும் ஜெயித்துக்கொணர்ந்தவைகளும்-யாகத்திற்கு உளுப்பையாக வந்தவைகளும்-பொக்கிஷத்தி லிருந்தவைகளுமாகிய எல்லாப்பொருள்களையும் யாகத்திற்காகச் செலவுசெய்து, அந்தயாகத்தைக்குறித்து வந்திருந்த யாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு தேரின்மேலேறி நகர்ப்புறத்தை யடைந்து, வீதியை வலமாகவந்து மாளிகைசேர்ந்து களித்திருந்தார் தருமபுத்திரர். இப்படியிருக்கையிற் கிருஷ்ணன் அவரைப்பார்த்து, ஓய் ராஜாதிராஜனே! நீர் மகானுபாவரானபடியினாலே இந்தப் பெரியயாகத்தை நிறைவேற்றிச் சத்துருக்களில்லாமல் அகண்டமண்டலாதிபராய் உமது பிதாவின் குறைவையும் நீக்கிவிளங்குகிறீர். நானும் இவிடம் வந்து நெடுநாளாயிற்று. உற்சவங்களையெல்லாங் கண்களிக்கப்பார்த்தேன். துவாரகைக்குச்செல்ல விடைதரல் வேண்டுமென்றுசொல்ல, தருமபுத்திரர்-கிருஷ்ணா! நான் கேவலம் அசேதனத்தோடொத்தவன். எனக்கு, அல்லது என் தம்பிமார்களுக்கு, இல்லது மற்றெவருக்குந்தான் மகிமையேது? உமது கிருபாகடாக்ஷம் பெற்ற மகிமையொன்றிருந்தபடியினாலே மேன்மைகளெல்லாம் வந்தன உம்மைப்பூசிப்பதற்கும், துதிப்பதற்கும், உமதுபெருமையைப்புகழ்வதற்கும் நான்வல்லவனோ? ஓ கிருபாசமுத்திரமே! உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நானிருக்கமாட்டேன். ஆனாலும் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தைத் தடுக்கவுமாட்டேன். என்று சொல்லிக் கண்களில் நீர்தளும்ப எழுந்து ஆலிங்கனஞ் செய்து, உடல்புளகமுறும்படி ஸ்தம்போல் நின்றார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவருடன்கூடக் குந்தியினிடத்திற்குப் போய்த் தெண்டனிட்டு, அத்தாய்! நீபுத்திரால் வெகு சிறப்புப் பெற்றாய். இனி நான் போய்வருகிறேனென்று சொல்லி அவளிடத்தில் ஆசீர்வாதத்தோடு விடையும் பெற்று, மற்ற பந்துக்களிடத்திலும் விடைபெற்று, கிருதவர்மன் - சாத்தியகி-முதலிய யாதவர்களுடனே பாண்டவருஞ்சூழ்ந்துவரத் தேர்மேலேறிப்புறப்பட்டு, சிலதூரம்போனபின் தருமபுத்திரரைப்பார்த்து, ஓப் மகாராஜாவே! இராச்சியத்தைச் செவ்வையாய் ஆண்டு, யாவரும் புகழும்படியா யிருமென்று புத்திசொல்லி துவாரகாபுரிபோய்ச்சேர்ந்தார். தருமபுத்திரர் தம்பிமாருடனேயும் - மற்ற பரிசனங்களுடனேயும் - பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார்.

தருமராஜனுக்கு வேதவியாசமுனிவர் பின்வரு முற்பாதங்களை எடுத்தோதல்.

அப்பால் ஒருநாள் தருமபுத்திரமகாராஜன் சபையிலிருக்கும்போது ஸ்ரீவேதவியாச மகாமுனிவர் மாணாக்கரோடு எழுந்தருளக்கண்டு, தம்பிமார்களுந் தானும் எதிர்கொண்டு வழிபாடுசெய்து ஆசனத்தில் உட்காரவைத்து; அவருடைய அனுமதியினாலே தானும் ஆசனத்திலுட்கார்ந்தார். பின்பு வியாசமகாமுநியானவர் தருமபுத்திரரைப்பார்த்து, ஓ குருவமிசதிலகனே! தெய்வாதீனமாய் இராஜசூயயாகம் நிறைவேறிற்று. பகைவரெல்லாம் மாண்டார்கள். சகலமான

பேரும் கொண்டாடும்படியாகச் சம்ராட்டென்னும் பேர்பெற்றீர். இப்படிப்பட்ட விபவத்துடனிராநின்ற உம்மைக் கண்ணாலேகண்ணாலேகண்டேன். சந்தோஷங்கொண்டேன். உம்மாலே வெகுவாகப் பூசிக்கப்பட்டேன். இனி நான் போகிறேன் செலவுகொடுமென்றுகேட்க, தருமபுத்திரர் அவரை நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறார். ஓ சுவாமி! ஓ எங்கள் பிதாமகராகிய வியாசரே! அடியேன் மனதில் ஒரு சந்தேகமிருக்கிறது. அதாவது-நாரதமுனிவர் பூமியிலும்-ஆகாசத்திலும்-சில வுற்பாதங்களுண்டாகுமென்றும், அவைகளுக்குப் பலன் இன்னதென்றுஞ் சொன்னார். அப்படியே இப்போது உண்டாகிய உற்பாதங்களுக்குச் சிசுபாலன் மரித்ததே பலனா? இன்னும் வேறுண்டா? அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, வியாசர் அருளிச்செய்கிறார்.

கேளும் தருமபுத்திரரே! இப்போது கண்ட உற்பாதங்களின்பயன் இவ்வளவோடு போகவில்லை. இன்றுமுதற் பதினாலுவருஷமளவு மிருக்கிறது. பூமியிலிருக்கிற சகலராஜாக்களுந் தங்கள் பரிவாரத்தோடு நாசமடையப்போகிறார்கள. அதற்குங் காரணம் நீர்தான். உம்முடைய தம்பிமார்களுடைய கைகளினாலேயே பெரும்பாலும் மடியப்போகிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் முதற்காரணந் துரியோதனனுடைய கெடுநினைவுதான். அப்படிக்கு க்ஷத்திரிய விநாசம் வருகிறதற்கு முன்னே, நீர் ஒரு சொப்பனங்காணுவீர். அதென்னசொப்பனமென்றால்-சிவன் விருஷபத்தின் மீதேறிப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடனே தென்றிசைநோக்கிப் போவதாகக் காண்பீர். அப்போதே க்ஷத்திரியருக்கு மிகுந்த கேடுவந்ததென்று நினையும். ஆனால் இதுகளுக்கெல்லாம் நாம் காரணமாயினோமே என்று விசனப்படவேண்டாம். அப்படிக்குக்காரணமிருந்தே அமைகிறது. இதெல்லாம் நடக்கவேண்டிய வினைதான். ஆனபடியினாலே நீர் சந்தோஷமாய் இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருமென்றுசொல்லிச், சீஷருடனேகூடத் தவத்திற்குப் போய்விட்டார். பின்பு தருமபுத்திரர் வியாசர்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு, மனதிற் கலக்கத்துடனே இராச்சியத்தைத் தருமவழுவின்றிப் பரிபாலனஞ்செய்துவந்தார். மேலும் அவர் வெகு பயபக்திகளோடு வேதசாஸ்திரங்களையும்-உலக இயற்கைகளையும் - நீதிநெறிகளையும்-நன்றாய்க் கற்றறிந்து சரியாய் நடக்கத்தக்க வேதியர்களைத் தமது சபையில் நிரந்தரமாக இருக்கச்செய்து, அவர்களின் அனுமதிப்படியே குடிகளுடைய யோகக்ஷேமங்களை நடத்திவந்தார். இப்படியிருக்கும்போது அந்தந்தக்காலங்களில் தப்பாமல் மழைபெய்து வந்தபடியாற் பூமியெல்லாம் பயிர்நிரம்பி, யாவருங்குறைவற்ற செல்வமடைந்து, தத்தமது நெறிகளில் வழுவாது நடந்து வந்தார்கள். இப்படிக்குக் கிருதயுகமென்னும்படி தருமத்தைப் பூரணமாக நடத்திச், சொல்லத்தரமில்லாத செல்வச்சிறப்பொடு தருமபுத்திரர் தமது அரசாக்ஷியைச் செய்துவந்தார்.

இராஜசூயச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

இரண்டாவது
சூதுபோர்ச் சருக்கம்.

கண்ணன்துதி.

அங்கையி னேமி சங்குவா டண்டோ டடற்சரா சனந்தரித் தருள்வோன்
சங்கையின் மறைக ளாயிரங் களுக்குஞ் சாற்றுதற் கரியதத் துவத்தோன்
கங்கையி னறனுங் காளிபன் முடியுங் காளிந்திக் கரையுமே கமழும்
பங்கய மலர்க ளிரவுநன் பகலும் பணிந்துபா டுதுமவன் புகழே.

ஓ ஜெனமேஜெயமஹாராஜனே! "முன்குலத்தவர்க்கு முனிகுலத்தவர்க்கு மும்மதக்கைம்மதக்களிற்று, மன்குலத்தவர்க்கும் வான்குலத்தவர்க்கும் வரம்பிலாவகைக்கலைதெரியு, நன்குலர்த்தவர்க்கும் பொருளெலாநல்கி நாடொறும்புகழ்மிகவளர்வான், றன்குலக்கதிர்போற் றேய்ந்தொளிசிறந்தான் றண்ணளித்தருமனரசன்" இப்படியிருக்க-துரியோதனனவன் அத்தருமபுத்ரருடைய இராஜசூயயாகங் கழித்தவுடனே ஒருநாள் அவருடைய சபையைப்பார்க்கச் சகுனியோடுகூடவந்து, தான் தனியேசென்று அதினுடைய உயர்வையும் - சிறப்பையும் - பிரகாசத்தையும் - நவமணிமயமாகிய வேலைப்பாடுகளையும்-விசித்திரமாகிய விலாசத்தையுங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அதின் ஓர்புறத்தில் படிகக்கல்லாற்செய்த ஒரு தாமரைத்தடாகமிருக்க, அது நீர்போற்காணாமல் நிலம்போற் காணப்பட்டபடியினாலே அவ்விடத்திற் சாதாரணமாக நடந்து அந்த நீரில் அமிழ்ந்துபோனான். அதைக்கண்ட அந்தச்சபையின் காவற்காரராகிய மயனால் ஏற்படுத்தப்பட்டபேர்கள் சிரித்து மகாராஜாவுக்குத் தெரிவிக்க, அந்தத் தருமபுத்திரர்வந்து அவனை யெடுத்து உலர்ந்த வஸ்திரத்தைக்கொடுத்து கட்டிக்கொள்ளச்சொன்னார். அவனும் ஈரவாடையை அவிழ்த்துப்போட்டு உலர்ந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டு போகுமளவில், அச்சபையிலிருந்த திரௌபதியும் - வீம

சேனனும் - அர்ச்சுனனும் - இரட்டைப் பிள்ளைகளும் மற்றும் அனேகரும் நகைத்தார்கள். மறுபடியுந் துரியோதனன் வேறுவழியாய்ப் போகுமளவில், அங்கொருபடிகக்கல் பூமியிலிருந்தது அது நீருள்ள தடாகம்போல் தோற்றினபடியினாலே வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல, அதைக்கண்டு வீமார்ச்சுன திரௌபதி முதலானோர் சிரித்தார்கள். துரியோதனன் மறுபடியும் போகும்போது விசித்திரமாகசிற்சிலஸ்தம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவையாகக் காணப்பட்டபடியால், தெரியாமல் அவைகளி லிடித்துக்கொண்டான் அப்போதும் யாவருங் கல்லென்று சிரித்தார்கள். பின்பு சபையின் உட்புறமென் றெண்ணிஒரிடத்திற்குச் சென்றான் அது சபைக்குப் புறம்பான விடமாயிருந்தது. அங்கேபோய்த் தயங்கிநிற்கக்கண்டயாவரும் நகைத்தார்கள். மறுபடி துரியோதனன் சபைக்குள்வந்து, அதில் ஏறுகிற படிவரிசையைச் சாதாரணவிடமாக நினைத்து நடந்துபோமளவில், அதிற்றடுக்கி விழக்கண்டு யாவருஞ் சிரித்தார்கள். இப்படிக்குத் தட்டிகெட்டுத் தடுமாறி யந்தச்சபைக்கு ஏறிவந்து யாவரையுங்கண்டு, போய்வருகிறேனென்றுசொல்லி விடைபெற்று, மனதிற்கோபமும் பொறாமையும் பூரணமாகி நிற்கச்சகுனியுடனே கூடி அத்தினாபுரத்திற்குச்சென்று, தருமபுத்திரருடைய செல்வத்தையும் சிறப்பையும் மேன்மையையும்-பிரபுத்தன்மையையும் நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவன்போல் ஒருவரோடு பேசுவதையும் விட்டு விசனத்தினால் தவித்துக்கொண் டிருந்தான். இந்தப்படிக்கிருக்கிற துரியோதனனைப்பார்த்துச் சகுனியானவன் சொல்லுகிறான் ஓ துரியோதனா! நீ என்னகாரணத்தினாலே ஒருவரோடு பேசாமலும் களித்திராமலும் எதையோ சிந்தித்து விசனப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறாய் ? அதை யெனக்குச் சொல்லு நீ விறுதாவாய் மனதில்மாத்திரம் வைத்து அழுந்திப்போக வேண்டாம் என்று நல்லம்மான் சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனனானவன் சொல்லுகிறான்.

துரியோதனன் பாண்டவர் செல்வத்தைக் கண்டுபொறாது சகுனியோடு முறையிடுதல்.

ஓ மாமா! என்னுடைய விசனத்தின் காரணத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்? ஒரு அருச்சுனனாலே பூமிமுழுவதுஞ்செயிக்கப்பட்டுச் சகலராஜாக்களுஞ் சுவாதீனமாகிக் கப்பங்கட்டத் தருமபுத்திரன் ஏகசக்கிராதிபதியாய் அரசாள்வதும், அவனுடைய சபையிலே தேவர்கள் - தேவரிஷிகள் - யக்ஷர் - கின்னரர் - கந்திருவர் - முதலானோரெல்லாம்வருகிறதும் யாவருந் தருமபுத்திரனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதும். கிருஷ்ணன் அவர்களிடத்திற் சேர்ந்து அவர்களுக்கு வேண்டிவ காரியங்களை நிறைவேற்றுகிறதும், பூமியி லிருப்போரெல்லாம் பாண்டவர்களுக்கு மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறதும், யாவரும் அவர்களுக்கே அன்புடன் அடங்கியிருக்கிறதும் சகலசம்பத்துகள் அளவற்றுக்கிடக்கிறதும், இவைகளையெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படி சகிப்பேன் ? இதுகளெல்லா மிருக்கட்டும். யானைகுதிரைகளை விற்கவந்தபேர்களுங்கூட அவர்களிடத்திற்கேபோய், நானழைத்தாலும் வராமலிருந்த வயிற்றெரிச்சலை என்ன சொல்லுவேன் இப்படியே இரத்தினம்முதலாகியவஸ்துக்களைவிற்கவந்தவர்களும் என்னை லட்சியஞ்செய்யாமற் போனார்களே நான் வாங்கத்தகாதவனென் றன்றோ சிந்தித்தார்கள் இந்தக்குருவமிசத்தில் நானும் பிறந்தேன், அவரும் பிறந்தார். மேலும் - நான் மூத்தவருடைய புத்திரன். ஆனபடியினாலே நியாயப்படி சிறப்பு எனக்கு வரவேண்டியது. வராமற்போனாலுஞ் சரியாயாவது வரக்கூடாதா அல்லது கொஞ்சங் குறைவாயாகிலு மிருக்கக்கூடாதா நானின்னும் எதற்கெதற்குத்தான் வயிறெரியுவேன் பேர்பெற்ற சகல மகாராஜாக்களும் இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தின் வாசலிற் காணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, மகாராஜாவினுடைய தரிசனங் கிடைக்குஞ் சமய மெதுவென்று விசாரித்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறார்களே, அந்த நகரத்தில் எப்போதுந் தேசாந்தரங்களி லிருந்து வருகிற ராஜாக்களுடைய குதிரைகளும் - யானைகளும் - நிறைந்திருக்கின்றனவே எந்த தேசத்திலும் பாண்டவர்களின்புகழே வியாபித் திருக்கிறதே மண்டலங்க ளெல்லாம் அவர்களுடைய ஆக்கினைக் குட்பட்டிருக்கின்றனவே அவர் யாகத்திற் செலவுசெய்த பொருள்களை ஆதிசேடனுங் கணக்கிட மாட்டானே அப்படிசெய்தும் மாளாத தனம்வந்து குவிந்திருக்கின்றதே அதை நினைக்கும்போது என் வயிறு பகீரென்று பற்றிக்கொள்ளுகிறதே.

ஓ மாமா! ஆதரவற்றுச் சென்ற அவர்களுக்கே இவ்வாண்மை யுண்டாயிருந்தால், நமக்கெல்லாம்இனி ஆண்மை யெங்கேயிருக்கின்றது ஏனென்றால் நானிருக்க, நீரிருக்க, அங்கதேசாதிபராகிய அண்ணா கர்னனிருக்க, மற்றுமனேக வீரரிருக்க, யாவருக்கும் எதிரிலேயே நம்முடைய நேசனாகிய சிசுபாலனைக் கண்ணன் அலட்சியஞ்செய்து சங்கரித்தானே ஆண்மையிருந்தால் யாராவது எழுந்திரார்களா அப்படிப்பட்ட கண்ணன் அவர்களுக்கு வேலைக்காரன்போற் காத்திருக்கிறானே இதுகளை யெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படி சகித்திருப்பேன் ஒரு குலத்திற் பிறந்த இருதிறவரில் ஒருதிறவர் அவ்வகைப்பட்ட சிறப்படைய, மற்றொருதிறவ ரகுதின்றி உயிரை வைத்துக்கொண்டு பிழைத்திருப்பதினால் என்ன சவுக்கியம் அதனா லென்ன சந்தோஷம் நானுங் குருவமிசத்தானென்று வெளியில்வர வெட்கமாயிருக்கிற

தே, நான் யாரோடே என்ன பேசவேண்டுவது ஆதலால் தீயிற் குதித்தாகிலும், பாராங்கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு தண்ணீரில்விழுந்தாகிலும், விஷத்தைக்குடித்தாகிலுமிறந்தா லப்போதுதான்சித்தங்குளிர்ந்து சவுக்கியமா யிருப்பேனேயல்லது வேறில்லை. நானிப்போது பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயும் அந்தச்செல்வத்தைப்பார்த்து அவருக்குச்சரியா யிருக்கிற எவன்தான் உயிர்வைத்துக்கொண் டிருப்பன் நானிப்போதிருக்கும் நிலையைச்சொல்லுகிறேன் கேளும் ஒரு விதத்தாலும் நான் பிழைத்திருக்கிறவனு மல்லேன். மரித்தவனுமல்லேன் மனிதனுமல்லேன். மிருகமுமல்லேன். சரமுமல்லேன். அசரமு மல்லேன். இவைகட்கெல்லாம் நான் வேறாகவே யிருக்கிறேன். இவ்வளவு தானோ எனது வயிற்றெரிச்சலுக்குக் காரணம் மற்றும் அநேக முண்டு, அவைகளையுங்கேளும் என்தம்பிகள்முதலிய எம்மையும்உம்மையும் ஊழியக்காரரைப்போல் யாகத்தில்வேலைசெய்யச்சொன்னானே; அதுவுமன்றி நீருங்கூடவருகையிற் சபையில் நான் நீரை நிலமாகவும், நிலத்தை நீராகவுங்கண்டு மயங்கினதன்றி, இன்னும் பலவாற்றால் மயங்கி வீழ்ந்ததற்குக் காவற்காரர்முதல் யாவருஞ்சிரித்தது தெரியுமே அது ஒன்றுக்கே நானுயிரை விடவேண்டாமோ அப்படிப்பட்டசபை தேவர்களுக்கு மில்லையே, இப்படிக்கெல்லா மிருக்கிறபடியினாலே நானினி உயிரை வைத்திருக்கமாட்டேன். மரணத்திற்கே சித்தமா யிருக்கிறேன்நீரும் அனுமதிசெய்யும் திரிதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்கு மச்சேதி தெரிவியுமென்றுசொல்லி வாயைமூடிக் கொண்டான். இந்த வார்த்தையைச் சகுனிகேட்டு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா குழந்தாய்! நீ தருமபுத்திரனுடைய சம்பத்தைப்பார்த்து வீணாய் என்பொறாமைப்படுகிறாய் அவர்கள்செய்த புண்ணியத்திற்கீடாக அவ்வளவுசெல்வம் அவர்கட்கு வந்தது. உன்புண்ணியத்திற்கீடாக இவ்வுலகமெல்லாம் உனக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொருவருந் தன்தன் நல்வினைப் பயனுக்குத்தக்க பலனையனுபவிக்கின்றார்கள். இது இயல்பென்றறிந்தும் வீணாயேன் மனஸ்தாபப்படுகிறாய் நீயும் ஆதிமுதல் அவர்களையடக்கி மேலாகவேண்டுமென்று வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தாய். அவை பயன்படாமற்போயின. அவர்கள் எந்தெந்த ஏதுக்களினாலே பெருமை யடைந்தார்களோ அந்தந்த ஏதுக்களைக் குறித்து நீயும் யத்தினப்பட்டாய், அவையொன்றும் பலிக்கவில்லை. அதற்கென்ன செய்யலாம் நீ திரௌபதியை மணஞ்செய்ய முயன்றாயே அது சித்திக்காமற்போனது தெய்வத்தின் யத்தினந்தானே. அவர்கள் விவாகஞ் செய்ததினாலே துருபதன் முதலாகிய அநேகர் அவர்களுக்குச் சகாயமானார்கள். கிருஷ்ணனோ அம்மான்பிள்ளை யானதினால் அவர்கள் அனுசரிப்பினாலும் அடக்கமுடைமையினாலுஞ்சகாயமானான் அவனோ? வெகுபுத்தியும்-யுக்தியும்-பராக்கிரமமும்-புகழும் - சாமர்த்தியமுமுள்ளவன். தேவர்-தானவர்-முதலானோரையும் ஜயிக்கவல்லவன். ஒருவனாலும் வெல்லப்படாதவன் அவனுடைய துணையைப்பற்றி அவர்களுக்குச் சகல மேன்மைகளும் வருகின்றன. இதற்கு நாமென்னசெய்யலாம்? அநியாயமாய் அவர்கள் ஒருவருடைய ராச்சியத்தை அடித்துப் பறிக்கவில்லை. நியாயமாய்த் தகப்பனாருக் குண்டான பங்கையே அடைந்தார்கள். ஆளுகைசெய்கையிலும் ஒரு அநியாயமுஞ் செய்யவில்லை. யாவருக்கும் நன்மையாகவே நடக்கிறார்கள். காண்டவவனத்தை இந்திரன் முதலானபேர்களைவென்று அக்கினிபகவானுக்குக் கொடுத்தபடியால், அர்ச்சுனன் அற்புதமாகிய தேர் - குதிரை-வில்-முதலானவைகளைப்பெற்று, அதனாலே உலகமெல்லாஞ்செயித்தான். அக்காட்டுத்தீயினின்றும் மயனை விமோசனஞ்செய்ததுபற்றி, அவனாற் கற்பனையாகிய உற்பனச்சபையொன்று கண்டான். இதுவெல்லாம் அதிருஷ்டத்தாலே நேரிட்டதுகள் நமக்கப்படிப்பட்ட அதிருஷ்டமில்லை. உனக்கும் வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமன்-கர்னன்-முதலான வீரர் சகாயமாயிருக்கிறார்கள். இருந்துந் தெய்வபலமில்லாமையினாலே ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே வீணாய்ப் பொறாமைப்பட்டு மனம் வருந்துவதை, கிடைத்திருக்கிறமட்டிற் சந்தோஷத்தோடிருப்பது நன்மை. அல்லாமல் அந்தச் செல்வத்தையே பெறவேண்டுவோயாகில், அவர்களை எவ்விததந்திரத்தினாலேனும் வெல்லவேண்டும். அதற்கு வீஷ்மதுரோணாதிகளாகிய வீரர் உனக்குச் சகாயமா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களைக்கொண்டு ஜயிக்கயத்தினப்படலாம். ஆயினும் இப்போது அவர்களைப் போர்முகத்தில் வெல்வது அசாத்தியமென்று தோற்றுகிறது. அப்படியிருந்தாலும் நான் ஒருவகையில் அவர்களுடைய சகல சம்பத்துக்களையுங் கவரமாட்டுவேன். அவ்விதநடத்தையில் உனக்கு மனமிருந்தாற் செய்கிறேன். நீயேன் விசனப்படுகிறாய்? என்று பேசிய சகுனியின் பேச்சைக்கேட்டுத் துரியோதனன் சிறிது மனந்தேறிச் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் மாமாவே! பாண்டவர்களை எளிதிற் ஜயித்து அவர்களுடைய செல்வங்களையெல்லாம் அவகரிப்பேனென்று சொன்னீரே, அப்படிக்கு நம்முடையவர்களி லொருவனுக்கும் உபத்திரவமில்லாமல் அவர்களை எளிதில் வெல்லும் உபாயம் யாது? அதைச்சொல்லவேண்டுமெனத் துரியோதனன் கேட்க, உடனே சகுனியானவன் அவனைப்பார்த்து, கேளப்பா துரியோதனா! தருமபுத்திரனுக்குச் சூதாடுவதில் மிகவும் பிரியமுண்டு. அதை நன்றாயாடுவதற்கோ தெரியாது. எனக்கோ? அதில் ஒப்பற்ற சாமர்த்தியமுண்டு. அவரோ? சூதாடுதற் கழைத்தா வராமலிருக்கமாட்டார். அந்த ஆட்டத்தில் மெத்தப் பிரமையுடையவர். ஆன

படியினாலே நான் அவருடைய சகல சம்பத்துக்களை யுஞ் சூதினால் ஜயித்து உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் அதைக் குறித்து உன் பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் சம்மதிவேண்டும். ஆனதால் நீ யிதை அவருடனேசொல்லி அநுமதி செய்வித்தாயே யாகிற் சந்தேகமில்லாமல் அச்செல்வங்களை யுனக்குத் தருகிறேனென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட துரியோதனன் ஓ மாமாவே! நீரே இச்செய்தி அவருக்குத் தெரிவியுமென்று சொன்னான்.

துரியோதனனுஞ் சகுனியும் திரிதராட்டிரனிடஞ் சென்று ஆலோசித்தல்.

தருமத்தில் வழுவாது நடப்பவராகிய தருமபுத்மகாராஜருடைய செல்வங்களைக்கண்டு பொறாமைக் கொண்டு மனம்விண்டு துக்கத்திற் புரண்டு கிடந்த துரியோதனனுக்குச் சமாதானமாகப் பேசிய சகுனியானவன், தன் மனதிற் சூதினாலல்லது வேறு வகையில் அவர்களை வெல்லக்கூடாதாகையாற் சொக்கட்டானாட்டத்திற் பந்தயமாய்ச் சகல செல்வங்களையும் வைக்கச்செய்து கவர்ந்து துரியோதனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று உறுதியாகிய நிச்சய மடைந்து புறப்பட்டுத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனைக்குச் சென்றான். அஃது இனி பூமியிலுள்ள சகல ராஜாக்களும் கவுரவ வமிசத்தாரும் எல்லாப் பரிவாரங்களோடு நாசமடையும்படியாகிய ஏதுவைச் சொல்லப் போனதாக நினைக்கப்பட்டது அப்படி அவன் மனைக்குட்சென்று ராஜாவின் சமீபத்திற்போய்த் தன்னை யறிவித்து நமஸ்கரித்து, பக்கத்திலிருந்த ஓர் ஆசனத்திலுட்கார்ந்து மகா ரகசியமாய் மெள்ள இதனை மொழியலாயினன். ஐயாமகாராஜாவே! உமது மூத்த பிள்ளையாகிய துரியோதனன் சிலநாளாய் மனதிற் பெரிய விசனங்கொண்டு, ஆகார நித்திரைகளுமில்லாமல் உடம்பு மெலிந்து நாளுக்குநாள் அபாயத்திற்கிடமாகிய நிலையில்வருகிறான். இப்படியிருக்க நீர் அதை விசாரித்து அவன்மனோவியாதியைப் போக்காமலிருப்பது உமக்கு நியாயமா? மூத்தமகனாகவும் இளவரசாகவுமிருக்கும் அவனை உபேக்ஷைசெய்யலாமா? என்று சொல்லியதைக்கேட்ட குருடனாகிய ராஜன் மகனை யழைப்பித்து மிகவும் பரிவுடனே சொல்லுகிறான்.

குழந்தாய் துரியோதனா! நீ மிகுந்த துயரத்தை யடைந்து மெய்மெலிந்து சோருகிறதாகத் தெரிகிறது. அதற்குக் காரணமோ ஒன்றுந் தெரியவில்லை உனக்கென்னகுறை? எனக்குண்டாகிய ராச்சியமுழுதும் உன் வசத்திலேயே இருக்கிறது. வெகு ராஜாக்கள் உனக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறார்கள். நீயே அரசாட்சிசெய்கிறாய். உன்தம்பிமாரெல்லாம் உன்வசத்தில் இருக்கின்றார்கள். மகாவீரர்களெல்லாரும் உன்சொற்படிகேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் பொருள்களும் மற்றும் அனேகவித வஸ்துக்களும் நல்ல குதிரைகளும் யானைகளும் வாகனங்களும் சேனைகளும் விஸ்தாரமிருக்கின்றன. தேவஸ்திரீகளுக்கொப்பாகிய வெகு மங்கையர்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படி உனக்குச் செல்வத்திலும் போகத்திலும் ஒரு குறைவுங் காணப்படவில்லை. நானும் உன் தாயாரும் நீ கொடுத்த அன்னவஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாயிருக்கிறோம். மற்றும் உன் பந்துக்கள யாவரும் உனக்கடங்கியே யிருக்கிறார்கள். உனதாக்ஞையை மறுப்பாரொருவருமில்லை. அன்றியும் நீ எட்டு வியாகரணங்களையும் மற்றுமனேகங் கல்விகளையும் நன்றாய் ஓதியுணர்ந்து, எல்லா வித்துவான்களாலும் புகழப்பட்டிருக்கிறாய். குடிகளையுஞ் செவ்வையாய்க்காத்து அவர்கள் துதிக்கும்படி யிருக்கிறாய். துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் பலராமர் இவர்களிடத்தில் அஸ்திரவித்தை நன்றாய் கற்றுமிருக்கிறாய். இவ்வாறாக எல்லாப் போகபாக்கியங்களும் பெருஞ் செல்வமும் புகழும் பெற்றுத் தேவேந்திரன்போல் விளங்காநின்ற உனக்கு இப்படிப்பட்ட விசனம் வருவதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியவில்லை. ஆகையால் அதை நீ எனக்கு இப்போது நன்றாய்த் தெரிவிக்க வேண்டும். என்று பிதா சொல்லக் கேட்ட துரியோதனன் மிகுந்த சோர்வும் அலக்ஷியமுமுள்ள சில வார்த்தை சொல்லுவதாயினன்.

ஐயனே! உண்ணுவதும் உடுப்பதும் பூணுவதும் யாருக்குத்தான் கிடைக்காது? இவையெல்லாம் ஒரு சந்தோஷத்திற் கேதுவா? ஆனால் இவையெல்லாம் அற்பருக்குச் சந்தோஷ ஹேதுக்கள்தான். நீர் சொல்லியபடி இராச்சிய சம்பத்து முதலானவை இருந்தும் எனக்கு அந்த அற்பருக்கிருக்கிற அவ்வளவு சந்தோஷமுமில்லை. சந்தோஷமில்லாமை மாத்திரமே யன்று. அதற்குத் துணையாய் அளவற்ற துக்கமு முண்டாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் பாண்டவர்களுடைய சம்பத்தையும் பெருமையையும் புகழையும் பார்க்குமளவில் எனக்கு மிகுந்த பொறாமையுண்டாகி அதனாலே மனந்தகிக்கப்பட்டு மகா வியாதி பிடித்தவன்போலும் பயித்தியம் பிடித்தவன்போலும் வருத்தப்பட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்தச் சம்பத்தைப் பார்த்தபின்பு, நீர் முன்சொல்லிய ராச்சிய முதலியவைகளையெல்லாஞ் சம்பத்தென்று சொல்லத் தகாதென நினைக்கிறேன். அவர்களின் சேவகர்கள் உண்டு உமிழ்ந்ததற்கு மொப்பாயிருக்கவில்லை. எதிரியைக் காட்டிலும மிகுந்த மேன்மை பெறவேண்டுகிறவன் எதிரிக்குச் சொல்லக்கூடாத பெருமை நேரிட்டிருப்பதைப் பார்த்து என்னமாய்ச் சகிப்பான்? பொறுமையும் தயையும் சாந்தமும் சம்பத்தைக் கோரியிராநின்ற அரசனுக்குத் தகுமோ? இவை யெல்லாம் புருஷனுடைய சம்பத்தை நாசஞ்செய்யும். துறவிக்கு இக்குணங்க ளிருக்கவேண்டுமே யல்லது, மற்றவருக்குக்

கூடுமோ? எவனுடைய செல்வத்தைக்கண்டு எவனுக்குப் பொறாமையுண்டாகுதோ? அவன் அவனை உடனேகொன்று அதைப் பறிக்கவேண்டுவதுதான் க்ஷத்திரியனும் புத்திசாலியும் ஆண்மையுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தகுதி. அப்படிக்கில்லாமல் எதிரியின் பாக்கியத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் மூடர்களில் உயர்ந்தவனாக எண்ணப்படுவன். அதைக்களைச் சக்தியில்லாதவன் மரித்தவன்தான். நானுமப்படியே காலகதியைப் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நான்செத்துப் போனவனே, வல்லுயிர் போகாமையாலேதான் இப்படிக்குத் தினந்தோறும் விசனமென்னும் அக்கினியில்வீழ்ந்து சகித்துக்கொண் டிருக்கிறேன். இனி என்னை மரிக்கத் துணிந்தவனென்றே யோசியும், அவனுடைய சம்பத்தென்ன அவ்வளவு சிறந்ததென்கிறீரா? கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

என்னருமைத் தந்தையே! "இந்திரன் முதலானுள்ள விமையவர் சிறப்புச்செய்யச் சுந்தரப்பொற்றோள்வேந்தர் தொழில்புரிந் தேவல்செய்ய, மந்திர முனிவர்வேள்வி மறைநெறிமுறையிற்செய்யத் தந்திர வெள்ளச்சேனைத் தருமனே தலைவனானான்." மேலும் அத்தருமன் இப்போது ஒருவராலும் நிறைவேற்றக் கூடாத இராஜசூயமென்னும் மகாயாகஞ்செய்தானே அதில் வந்த காணிக்கைகள் எண்ணக்கூடுமானவையோ? தினந்தோறும் அவன் எண்பத்தெண்ணாயிரம் மகாப் பிராமண குடும்பங்களுக்கும், பதினாயிரஞ் சன்னியாசிகளுக்கும், பஞ்ச பக்ஷ பரமான்னங்களோடு போசனமிட்டு வருகிறான். அதனாலே அவனுக்குண்டாயிருக்கிற சிறப்பொன்றே போதுமானதா யிருக்கிறது. அந்தக் குடும்பங்களிலே ஒவ்வொன்றிற்கும் முப்பதுபேர் பரிசாரகரிருக்கிறார்கள். அன்றியுங் காம்போஜ தேசாதிபதியாகிய சுதக்ஷண மகாராஜன் பற்பல வன்னங்களாய் விசித்திரமாகிய மேன்மையும் பளபளப்பு முடைய ஆச்சரியப்படத்தக்கவையா யிரா நின்றமான்தோல்களில் அனேகமாயிரமும், அப்படிப் பட்ட கம்பளங்களில் அனேகமாயிரமுங்கொணர்ந்து கொடுத்தான். அன்றியும் பொற்பணியணிந்த நான்கு குதிரைகள் கட்டிய ரதங்களிற் பதினாயிரமும், அப்போது கன்று போட்டதுகளுங் குடம் பால் கறக்கத் தகுந்ததுகளுமாகிய பதினாலாயிரம் பசுமாடுகளும், சிந்து சவுராஷ்டிர முதலாகிய தேசங்களிற் பிறந்து மகா வேகத்தோடு கூடிய பதினாயிரங் குதிரைகளும், அழகும் சாதுரியமும் உள்ளவர்களாகிய மங்கைப் பருவமுள்ள பதினாலாயிரங் கன்னிகைகளும், அனேக லக்ஷம் ஒட்டகங்களின்மீதிற் பலவித ரத்தினங்கள் ஆபரணங்கள் முதலாகியவைகளும் கொடுத்தான். இவ்விதமாகவே சகல ராஜாக்களும் வந்து காணிக்கைகளைக் கொடுத்துப் பணிந்து போனார்கள். அந்த யாகத்தில் வந்த பொருள்கள எவ்வளவோ அவ்வளவு பொருள்கள் குபேரனிடத்திலும் கிடையாது. இந்தவிஷயத்திற் சந்தேகமிருந்தால் உமது மந்திரியாகிய சஞ்சயனைக்கேளும்.

அந்த யாகத்திற்குவந்த பிராமண ரெல்லாம் வேண்டிய இரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - பொருள்கள் - பசுக்கள் - இன்னும்பலவற்றையும் பெற்றுக் களித்துப்போனார்கள். தேவலோகத்திலுங்கூட இவனைப்போல் யாகஞ்செய்தபேர்களும், பலபலமேன்மையடைந்தவர்களு மில்லையென்று, நாரதர் முதலாகிய பெரியோர்களும் மிகப் புகழ்ந்தார்கள். அன்றியுந் திரைகருவாளென்றுசில அரசருண்டு. அவர்கள்வெகு ஒட்டகங்களின்மேற் பொருட் பொதிகளைப்போட்டுக் கொண்டு உதிட்டிரனைக் காணச் சமயங்கிடையாமல், அரண்மனைவாசலில் நெடுநேரங் காத்திருந்து வெகு பேர்களைக்கொண்டு தெரியப்படுத்தி, பின்பு அவனைக் கண்டு பணிந்து பலவிதப் பொருள்களையும் - பொற்கலசங்கள் முதலாகிய அனேக பாத்திரங்களையும்-பாற்கடலிற் பிறந்த வெண் பொன்னினுற்செய்யப்பட்டு கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்தி இந்திரனுக்கு அப்சரஸ்திரீகள் காமதேனுவின் பாலைக் கொடுக்கும்படியாகிய திவ்யபாத்திரங்கள் போன்ற பலவற்றையும் பாதகாணிக்கை வைத்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் பார்த்த எனக்கு உண்டாகிய வயிற்றெரிச்சலையுந் துக்கத்தையுஞ் சொல்லிமுடியாது. அன்றியும் உதிட்டிரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறநிமித்தஞ் சமுத்திரங்களினின்று தீர்த்தம் வரவேண்டுமென்று புரோகிதர் சொன்னமாத்திரத்திலே, ராக்ஷசராஜராகிய சிலவீரர் நவரத்தினங்களிழைத்த குடங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்திலெழும்பி ஒருகணப்பொழுதில் எல்லாக்கடல்களினீரையுங்கொணர்ந்தார்கள். இப்படிக்கு மற்றொருவனுக்கு நடக்குமா மனிதரைத் தின்னும்படியாகிய ராக்ஷசர் அடிமைபோல் காத்திருக்கிறார்களே இவ்விதமாய் அவர்களுக்கு நடக்குஞ் சிறப்பைச்சொல்ல என்னாலாகுமோ ஐயா! எல்லாவற்றிலும்பெரிதாகிய இன்னுமோர் வயிற்றெரிச்சலைக் கேளும்.

அவர்களுக்கு மயனென்பவன் ஒருசபைநிருமித்திருக்கிறான். அது தங்கத்தினாலும் மணிகளாலுஞ் செய்திருப்பதுமன்றி, சொல்லத்தரமில்லாத விசித்திரங்களுக் கிருப்பிடமா யிருக்கின்றது. அதில் நானொருக்காற் போகும்போது ஓர்புறத்திற் படிகத்தினாற் செய்து தாமரைபூத்த தடாகம்போற் காணப்பட்ட படியினாலேயும், தாமரைத்தடாகம் வெறுந்தரையாகத்தோற்றினபடியினாலேயும், நீரில்லாவிடத்தில் துணியைத் தூக்கிக்கொண்டும், நீருள்ள விடத்தில் துணியை விட்டுக்கொண்டும்போய்த் தமோறினேன். அப்போதென்னைப் பார்த்துக் காவற்காரரெல்லாஞ் சிரித்தார்கள். அதுகண்டெனக்கு உலர்ந்தவஸ்திரங்களை உதிஷ்டிரன் கொடுத்தான். அவைகளை யுடுத்திக்கொ

ண்டேன். அதனாலே நான் செத்தவனேயல்லது பிழைத்திருக்கிறவனல்லேன். பின்பு மற்றொருவிடத்திற் கம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவைபோலிருந்தன. வாசலில்லாமல் இருந்ததுபோ லிருந்தது இவ்விடங்களிலெல்லாம்போய் முட்டிக்கொண்டு காயங்களையடைந்தேன். இப்படிக்குப் பலவிதமாக மயங்கி வழிதுறை தெரியாமல தடுமாறிக்கொண் டிருக்குமளவில், வீமசேனன் பார்த்து நகைத்து, இதோவழி இதோவழி என்றும், இப்படிவரலாம் இப்படி வரலாமென்றுங் கூப்பிட்டான். அச்சொல் என் கழுத்தை யறுப்பதுபோ லிருந்தது எனக்குச் சக்தியிருக்குமாகில் அக்கணத்திலேயே அவனைக் கொல்லுவேன். இல்லாமையாலே பிணம்போலே சும்மா யிருந்தேன். அப்போதெல்லாந் திரௌபதியும் மற்றுமனேக ஸ்திரீகளும் என்னைப்பார்த்து, இவர் தந்தைக்குங் கண்ணில்லை யிவருக்குங் கண்ணில்லையோவென்று நகைத்தார்கள். இன்னுங் கம்பங்களில்லா விடங்களிற் கம்பங்களிருப்பதாகவெண்ணி யொதுங்கிச், சபை யேறுவதற்கான படிவரிசைதெரியாமல் அவர்களுடைய மனிதர்வந்து வழிகாட்டி யழைத்துங்கொண்டுபோக அதிற்போய், பின்பு தலையிறங்கிக்கொண்டே சிலநேர மிருந்து விடைபெற்று வந்துவிட்டேன்.

இப்படிக்கெல்லாமிருக்க, எனக்கு சுகமேது? சிறப்பேது? நான் செத்தாலன்றி வயிற்றெரிச்சலாறுமோ? சவரணையாயிருக்கும் பங்காளிகளுக்குமுன்னே சாவலியப்பட்டு நிற்பதைவிடச் சாதலேநன்மை. அப்படி அவமானப்பட்டபோதே உயிரை விட்டுவிடவேண்டும். ஆனால் உம்மையுந் தாயையையும் நினைத்து, வலுவிலுயிர்விடுதல் பாவமென்றெண்ணி அப்படி செய்யாமற்போனேன். ஆகிலும் அந்தத் துக்கம் பொறுக்கக்கூடாமைபற்றி, உயிர்விடுவதற்கே இப்போதுந் துணிந்திருக்கிறேன். இன்னமொரு அதிசயங் கேட்டீரோ? அவருடைய யாகசாலையில் ஒருசங்கிருந்தது. அது நூறாயிரம் பிராமணர் புசித்தா லொருதர மொலிக்கும். அப்படிப்பட்ட சங்கம் ஒவ்வொரு நாட்களிலும் அனேகந்தர மொலிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறு அளவில்லாமற் பிராமணர் புசித்துச் சந்தோஷப்படுமளவில் எனக்கும் புளகமுண்டாயிற்று. அந்தப்பிராமணர்கள் புசிக்கும்போது பெருநிலமன்னராகிய ராஜாதிராஜர்களும் பெருமையும் நாணமும் விட்டுப், பரிசாரகர்போலப் பரிமாறி யுபசரித்தார்கள். நாம் கேட்டுமறியாத தேசத்து மன்னரெல்லாம் வந்து காத்திருந்தார்கள். அவர்கள்கண்டு சந்தோஷிக்கும்படியாக ஒவ்வொருவரும் பற்பல ஏவற்பணிசெய்து வந்தார்கள். தேவர்கள்-தேவரிஷிகள்-கந்திருவர் முதலானவரும் வந்திருந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் அவர்களையும் அவர்கள் செய்யும் யாகாதிகாரியங்களையும் வெகுவாய்ப் புகழ்ந்தார்கள். நான் அவர்களிலொருவனாக இருந்தேனே யல்லது வேறில்லை. ஆதலால் என்னுயி ரிருக்குமளவில் அவர்களோ டெதிர்த்துப் போர்செய்கிறேன். ஜயித்தால் அந்தச் செல்வத்தை யனுபவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் பிராணனை மாய்க்கிறேன். இவ்விரண்டுமின்றிச் சும்மாயிருந்தால் என் துக்கந் தீரமாட்டாதென்று சொன்னான்.

இப்படி சொல்லிய துரியோதனனைப் பார்த்துச் சகுனி சொல்லுகிறான். கேளப்பா துரியோதனா! பாண்டவர்கள் வெகுபராக்கிரம சாலிகளாகித், தங்கள் புஜபலத்தினால் இப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய மடைந்தார்கள். அதைக்கண்டு நீ வீணாப் பொறாமைப் படுவதும், யுத்தத்தினாலே அதைக் கைவசப்படுத்த நினைப்பதும், கொஞ்சமும் நன்றா யிருக்கவில்லை. எட்டாத பெரியமரத்தி னுனியிலிருக்கும் பழத்தை எட்டமுயலுங் குள்ளன்போல், வீணான முயற்சியை நீயோசிக்கிறாய். இப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாய்க் கூடிவந்தாலும், அந்தப் பாண்டவர்களை வெல்வது அசாத்தியமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனபடியினாலே நீசொல்வது சரியல்ல. ஆனாலதைக் கவருவதற்கு ஒரு உபாயமுமில்லையோ லென்றால் - உண்டு. அதென்னவெனில், சொக்கட்டா னாடுவதில் எனக்கு மிகுந்த பாண்டித்திய மிருக்கிறது. ஏனெனில்-அக்ஷ இருதயமென்னும் வித்தை கற்றிருக்கிறேன். அதனாலே எந்தச் சமயத்தில் எந்தப் பந்தயம் வேண்டுமோ? அது விழச்செய்வேன். காய்களை ஆடுவதிலும் மிகுந்த சாதுரியமுள்ளவனா யிருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்குச் சமானமாக அவ்வித்தை தெரிந்தவன் பூலோகத்திலொருவனுமில்லை. தருமபுத்திரனுக்கோ? இவ்விதத் திறமைகள் ஒன்றுமில்லாதிருந்தாலும், இந்த ஆட்டத்தில் மாத்திரம் மிகுந்த விருப்பமுண்டு. பந்தயம் போடவுந் தெரியாது. ஆடவுந்தெரியாது. ஆட அழைத்தால் வரமாட்டேனென்று ஓடவுந்தெரியாது. ஆகலால் அவ்வாட்டத்திற்கு அவரை யழைத்துச் சகல சம்பத்துக்களையும் பந்தயமாக வைக்கச்செய்து, அவைகளையெல்லாம் எளிதிலேயே கிரகிக்கமாட்டுவேன். அப்படிக் கிரகித்து உனக்குத் தருகிறேன். சிந்தைப்படாதே. சம்மதியாகில் அதற்கு யத்தினப்படு. என்று திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் முன்னிலையிற் சகுனியானவன் சகல ராஜாக்களின் விநாசமாகிய மரத்திற்கு விரைபோ லிராநின்ற பேச்சைச்சொன்னான்.

அப்போது துரியோதனன் பிதாவைநோக்கி, ஐயா! மாமாவாகிய சகுனி சொல்லியதைக் கேட்டீரன்றோ? அந்தப்படி இவரைக்கொண்டு தருமபுத்திரனைச் சூதாடச்செய்து, அவன் செல்வமெல்லாங் கவருகிறேன். அப்படிக்கு நீர் அனுமதி பண்ணல்வேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் தன் மகனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். கேளடா குழந்தாய்? நீசொன்னகாரியத்தை யோசித்துச் செய்யவேண்டும் அதற்காக விதுரனை யழைப்பித்து, அவனோடுசாவி, காரியத்தின் குறைகுணங்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து

சொல்லுகிறேன். அவன் வெகுபுத்திசாலி. சகல தருமங்களையு மறிந்தவன். வெகுயோக்கியன். பாண்டவர்களுக்கும்-உங்களுக்கும்-பக்ஷபாதமில்லாமல் நன்மையைச்சிந்திப்பவன். ஆனபடியினாலே அவனோடினதைப் பேசவேண்டுமென்று சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனன் மனம்பொங்கி, கேளும் பிதாவே ! நீர் விதுரரோடு இந்தச்சங்கதியைச் சொன்னால் அவர் சம்மதிக்கப்போகிறதில்லை. மற்றென்ன சொல்லுவரென்றால்-சொக்கட்டான் முதலாகிய சூதுகளையாடுதல் நல்லகாரியமன்றென்றும், பாண்டவர்களுடைய ராச்சியத்தை அபகரிப்பது நியாயமன்றென்றுஞ் சொல்லுவர். அதுவே உமக்கு யுத்தமாகத்தோன்றும். அது கேட்டவுடனே நான் உயிரைவிடுவேன். இவ்வாறாக நானிறந்தபின் நீரும் விதுரருமாகச் சுகமாயிருங்கள். நானொருவன் போவதினால் உங்களுக் கென்ன குறை ? ஆகையாலே நான் உயிரைவிடுவதே நன்மையென்று பிதாவின் பக்கத்திலிருந்து மிகவுந் துக்கப்பட்டான.

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனோடு ஆலோசித்துத் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்.

கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே ! இப்படி சகுனியின் போதனையினாலே ஆகாத்தியஞ் செய்யாநின்ற மகனைப்பார்த்துத் திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் மனதிற் கிஞ்சித்து இரக்கமுற்று, மந்திரிகளை நோக்கித் துரியோதனனுக்குப் பிரியமாகும்படி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். ஓமந்திரிகளே ! நீங்கள் இப்போதே சுவர்ணங்களும் ரத்தினங்களும் பதித்து, திவ்வியமாகிய ஒருசபாமண்டபத்தைக் கட்டிவையுங்கள். அது ஆகாசத்தையளாவி, சந்திரனுடைய காந்திக்குநிகராகிய காந்தியையுடையதாய், யாவருங் கைலாசமோ, மேருவோ, என்றுமயங்கத்தக்கதாயிருக்கவேண்டும். அனேகம் ஸ்தம்பங்களும்-சுவாக்ஷங்களும்-உடைத்தா யிருக்கவேண்டும் மேலும் அது வெகுவினோதமாயும் அருமையாயு மிருப்பதல்லாமல், அதில் அனேகதாமரைத் தடாகங்களும் - வாவிகளும்-சலசூத்திரக்கூடங்களும் உடைத்தாகிய சபாமண்டபமொன்று நிருமித்து, அச்சேதி எனக்குச் சொல்லுங்களென்று ஆக்யாபித்துயாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, விதுரனை அழைத்துக் கொண்டுவரும்படி தூதரை அனுப்பினான். ஏனென்றால்-புத்திரனிடத்தில் வாச்சலிய மொருபக்கத்திற் போராடுகிறதன்றிச், சூதாடுகிறது தருமத்திற்கு வழுவென்று ஒருபுத்தியுந்தோற்றி மனங்கலங்கியபடியினாலே, அவ்விவேகத்திற் சிறந்த விதுரனுடனே யோசிக்கும்பொருட்டு அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவு செய்தான். அந்தத் தூதர்போய்த் தெரிவித்தவுடனே விதுரன் தன்னை அழைப்பதற்குக் காரணமறிந்துகொண்டு, இனி இந்தவமிசத்தாருக்கும் - பூமியிலுள்ள அரசருக்கும்-விநாசகாலங்கிட்டித்தென்று நினைத்துச். சீக்கிரமாக அரண்மனைக்குவந்து ராஜாவைக் கண்டு தெண்டனிட்டு, அவனுக்கிணையினால் உட்கார்ந்து இதனைச் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் மகாராஜாவே ! உம்முடைய மனதிலிருக்கும் அபிப்பிராயத்தைச்சிந்தித்துப்பார்த்தேன் அது மிகவும் நன்றாயிராமையினாலே சந்தோஷப்படாமலிருக்கிறேன். எப்படிப்பட்டவனுக்குஞ்சூதாடுதல் இழிவாகிய செய்கை. மேலும் அதுகலகமென்னுஞ் செடிக்குக்கிழங்காயிருக்கின்றது. அப்படிக்குச் சூதாடுவதினாற் பாண்டவர்களுக்கும் நமக்கும் மிகுந்த விரோதமுண்டாகி, யாவருக்குந் தீங்குநேரிடும். என்றுசொல்லக்கேட்ட குருட்டு ராஜாவானவன் சொல்லுகிறான். ஓவிவேகத்திற்சிறந்த விதுரா ! நியாயமாய்ச் சூதாடினாற் கலகம்வரவேண்டுவதென்ன மேலும் நானும் வீஷமரும் பக்கத்திலிருக்கக் கலகம்வருமா ஒருக்காலும் வராது, அப்படிநேரிடாம லிருக்கும்படி தகுந்த முயற்சிசெய்வோம், தேவர்களும் அனுக்கிரகஞ் செய்வார்கள், அப்படியுங் கலகம் வரவேண்டி யிருந்தால், அது நாம் தடுத்தா நிற்குமா வந்துதானே தீரவேண்டும். ஆனபடியினாலே இந்த விஷயத்தில் நீ என்பேச்சை மறுத்துப் பேசாதே, இந்நிமிடத்திற் போய் உதிஷ்டிரனை யழைத்துக்கொண்டு வாவென்று பிடிவாதமாய்ப் பேசுவதைக்கண்ட விதுரனானவன், ஓ மகாராஜனே ! உம்முடைய சித்தத்தின்படியே நடக்க என்னைக்கேட்க வேண்டுவதில்லையே நீரென்ன செய்வீர் சீக்கிரத்திற் புத்திரரையும் - பந்துக்களையும் - செல்வத்தையும் - இழந்து துயரப்படவேண்டிய காலம் உமக்கு நேரிட்டிருக்கையில், ஒருவருடை" பேச்சும் இதயமாய்த் தோற்றாது. ஆதலால் தெய்வச்செயலின்படி யாவு நடக்குமென்று சொல்லிப்போட்டுச், சரேலென்றெழுந்து வீஷ்மருடைய மனைக்குச்சென்றான். அங்கே வீஷ்மர் விதுரனைப்பார்த்து வந்தகாரியமென்னென்றுகேட்க, விதுரன் திரிதராஷ்டிரன் கருத்தைச் சவிஸ்தாரமாய் அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொண் டிருந்தான்.

இங்கே திரிதராஷ்டிர மகாராஜனானவன் சூதாடுதற்கு விதுரன் சம்மதிப்படாமற் போகவே மனந்திருப்தியடையாமல், ஏகாந்தத்தி லுட்கார்ந்து துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அடா துரியோதனா ! நீ சிறுவனானபடியினாலே யோசிக்காமற் பிடிவாதம் பேசுகிறாய். என்பேச்சைக்கேள். எப்போதும் மனிதன் நன்மைகட்கு ஏதுவாகிய காரியமே செய்யவேண்டும், சொக்கட்டானாடுகிற விஷயம்விதுரனுக்கு எவ்வளவும் சம்மதியில்லை. அதனாலே வெகு தீங்குகள் வருமென்றும், இம்மைமறுமைகளிற் கேடு வருமென்றுஞ் சொல்லுகிறான். அவனோ மகாதீர்க்கதரிசி. சகலமுந் தெரிந்தவன். அவனுக்குச் சமானமாகியபுத்திமான்கிடையாது. தேவராஜாவாகிய இந்திர

னுக்குப் பிரகஸ்பதி உபதேசித்த நீதிகள் யாவுந்தெரிந்தவன். யாதவர்களுக்கு உத்தவன் எப்படி நன்மையைச்சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, அப்படி நமக்கு நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறவன். அவன் பேச்சுக்குப் பல திருஷ்டாந்தங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் அவன் சம்மதியை மீறிநடப்பது நன்மையாகத்தோற்றவில்லை நீயோ பிடிவாதம் பிடித்துச் சோகப்படுகிறாய். அப்படி சோகப்படவேண்டாம். உனக்கென்ன குறையிருக்கிறது. நம்முடைய பூர்வீகர் எந்தராச்சியத்தை யாண்டார்களோ, அந்த ராச்சியத்தை நீயுமாளுகிறாய். அவர்களுக்கெல்லாங் கிடைத்திலாதசெல்வமும், கெடிஸ்தலாதிபதிப்பட்டமும் உனக்கிருக்கிறது. சகலபோகபாக்கியங்களுநிறைந்திருக்கின்றன. சகலகலைகளு மோதியிருக்கிறாய். உனக்குச் சமானமானவன் மற்றொருவனுமில்லை. வீணாய் மனத்திற்கு ஒரு அசந்துஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு தவிக்கிறாய். அதைவிட்டு உனக்கிருக்கிற போகபாக்கியங்களை அனுபவித்துச் சுகமாயிரு. இந்த விஷயத்தில் நீயே விதுரனைக் கேள். அவன் உனக்கு இதத்தைக் சொல்லுவன். அதின்படி நடந்தாயேயாகில் மேன்மேலும் க்ஷேமங்கிடைக்கும். என்று பிதா சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனன் பெருமூச்சுவிட்டுச் சொல்லுகிறான்.

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனுக்கு இராஜசூயம் நடந்த சிறப்பு கூறல்.

கேளும் என்தந்தையே! எப்படியாகிலும் வயிறு வளர்த்தாற்போதுமென் றெண்ணுகிறவனுக் கன்றோ சோறுந் துணியுங் கிடைத்தாற்பெருமை அவ்விதமாய் நாயும் வயிறு வளர்க்கிறது. அப்படி இழிவாக வயிறு வளர்ப்பதைக்காட்டிலும் பிராணனை விடுவது உத்தமம். எதிரிக்கிளைக்காமற் பிழைப்பதன்றோபிழைப்பு. அதிலுஞ் சூரனாகவும் மானியாகவு மிருப்பவன் சத்துரு பெருமையடையப் பார்த்திருப்பது நியாயமா, நீர் எனக்கு வெகு செல்வங்களைக் கொடுத்திருக்கிறீர். ஆகிலும் அவைகளெல்லாம் பாண்டவர்களுடைய செல்வங்களுக்குமுன் அற்பமாகத்தோற்றுகிறபடியால் சந்தோஷகரமா யிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய சம்பத்துகளின் அதிசயத்தை இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். இராஜசூயயாகத்தில் வருகிற காணிக்கைகளையும்-மற்றமிருக்கிற பொருள்களையும்-விசாரித்து வாங்கிவைக்கும்படி எனக்குப்பொக்கசத்தில் அதிகாரங்கொடுத்தார்கள். அதனாலே நான் பூரணமாய்க் கண்டிருக்கிறேன். என்கண்கள் எவ்வளவுதூரம் பரவியதுகளோ, அவ்வளவு தூரமும பொருட்கூட்டங்களாகவே காணப்பட்டதுகள். வரவுக்குஞ் செலவுக்குங் கணக்குவைக்கக் கூடாமற் போயிற்று. பொக்கசத்துக்காகப் பலவீடுகள் விஸ்தாரங்களாய் நியமிக்கப்பட் டிருந்தும், அவைகளிலடக்காமல் அதின் புறங்களிலெல்லாம் மழைபெய்தபோது ஆலாங்கட்டிகள் விழுந்திருந்தாலெப்படியோ, அப்படிக்கு இரத்தினங்களும் - பொன்களும் - மற்றுமுண்டான அளவற்ற பொருள்களும் இறைந்திருந்தன.

இப்படி கொள்ளாமலிருக்கச் செயும், ஓய்வில்லாமல் நாலுதிக்குகளிலுமிருந்து அளவற்ற பொருள்கள் ஆற்றின்வெள்ளம்போல் வந்துகொண்டே யிருந்தன. அதுகளைப் பார்க்குமளவில் யார்தான் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள், தேவேந்திரன்-குபேரன்-முதலானபேர்களும் பொறாமைப்படாமலிரார்கள். வேலைக்காரர்களுக்கும் எனக்கும் வந்த வஸ்துக்களை வாங்கி வைத்துக் கைகள் சோர்ந்தன. இன்னவிடத்தில் இன்னதைவையுங்களென்று சொல்லிச்சொல்லி என் வாயுஞ் சலித்தது. அந்தச் சம்பத்துகளுக்கு முன் நமது ராச்சிய சம்பத்துக்களெல்லாம் ஏகதேசமாகுமா, சபாமண்டபத்திற்குப்போய் நான் தடுமாறினேனே. அந்தப் படிகக்குளம் விந்துசரனென்னும் தேவதடாகத்திலிருந்த ரத்தினங்களினாற் செய்யப்பட்ட படிகளினாலே, மெய்யாகிய தாமரைப் பூக்கள்போலவும்-மீன்கள் போலவும் - மற்றும் நீர்ப்பறவைகள் போலவும்-தெளிந்து அசைந்துகொண்டிருக்குந் தண்ணீர்போலவுங் காணப்பட்டது. இவ்வாறாகச் சொல்லத்தரமில்லாத அனேகமாயிரம் விசித்திரங்களுண்டு. இதுகள் தவிர யானை-குதிரை - பசுக்கள்-முதலானவைகளும், ஆசனங்கள்-சயனங்கள் - முதலியவைகளும் அளவற்று வந்தன. வந்தராஜாக்கள் யாவரும் வெகு காணிக்கைகளைக் கொணர்ந்தார்கள். ஆனால் அவைகளை விவரமாகச் சொல்ல எனக்குத் தெரியாது. ஆகிலுஞ் சிலவற்றை ஞாபகமுள்ளவரையிற் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

காம்போஜராஜனும்- திரைகருவரும்-கொணர்ந்த பொருள்களை, முன்னங் கூடியவரையிற் சொன்னேனல்லவா, மற்றொரு வசாதிகளென்னப் பட்டவர்கள் தித்திரியென்னும் பக்ஷிபோற் பஞ்சவர்னங்களுடைத்தாகிய தேகமுங் கிளிமூக்கு வன்னமாகிய முகமுமுள்ள அனேகங் குதிரைகளையும், சுமைகளை நன்றாய்ச் சுமக்கத்தக்க பல்லாயிர மொட்டகங்களையும், பல வகைப்பட்ட வஸ்திராதிகளையுங் கொணர்ந்து ; ராஜ தரிசனமில்லாமல் வெகுகாலங் காத்திருந்தார்கள். இமயமலையி லிருந்து ஒருவேதியன் சங்கமொன்று கொண்டுவந்துகொடுத்தான். அது பெரிய உருவத்தோடுங்கூடி நல்ல லக்ஷணங்களுள்ளதாய்ச், சந்திர மண்டலத்தை யொத்துப் பொன்னா லலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. அதை உதிஷ்டிரன் அருச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் அதை வாங்கி ஊதினான். அந்த ஓசையைக்கேட்ட ராஜாக்கள் யாவரும் மூர்ச்சையடைந்தார்கள். பாண்டவர் ஐவரும்-திருஷ்டத்துய்மனும் - ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் - சாத்யகியும் -இந்த எட்டுப் பேர்கள் மாத்திரம் மூர்ச்சையடையவில்லை. நானும் மூர்ச்சையடையக் கண்டு, வீமனும் அர்ச்சுனனும் நகைத்தார்கள். நான் மானமில்லாதவனானபடியினாலே

அவர்களைக் கொல்ல மாட்டாமற் போனதுமன்றி, பிழைத்து மிருக்கிறேன். அந்தப் பிராமணனுக்குத் தருமபுத்திரர் சிரேஷ்டமாகிய ஐந்நூறு விருஷபங்களையும், வெகு பணங்களையும் வெகுமதிசெய்தார்.

சுமுகனென்பவனும் - குளிந்த னென்பவனும் - நாணயமாய்ப் பொற்சரிகை போட்டிருக்கிற அனேக வகை ஆடைகளையும், பொற்குடங்களில் நிறைத்த அருமையாகிய தேன்களையும், பல பூஷணங்களையும், பணங்களையுங் கொணர்ந்து ; வாசற் காப்பாளரால் தடைப்பட்டுப் பின்புகண்டு பணிந்தார்கள். யவன தேசத்துராஜாக்கள் பருவததேசத்துக் குதிரைகளிற் பலவற்றையும், மழமழப்பும் - நிகநிகப்பும்-பொருந்தி மெல்லிதாயிராநின்ற விலையுயர்ந்த கம்பளங்களையும், பலவகைப் பட்டுவஸ்திரங்களையுங் கொணர்ந்தார்கள். கலிங்கதேசாதிபதியாகிய சுருதாயு என்பவன் விலையுயர்ந்தமணிகளையும், திவ்பாலங்காரம் பொருந்திச் சுந்தரிகளாகிய பல மங்கையரையுங் கொணர்ந்து காத்திருந்து கொடுத்தான். வங்கதேசாதிபதி நவரத்தினங்க ளிழைத்த கட்டில்கள் - ஆசனங்கள்-பல்லக்குகள்-முதலான கொணர்ந்தான். பாண்டியராஜன் நல்ல சந்தனக்கட்டைகளில் தொண்ணூற்ருறு பாரமும், அவ்வளவு நற்சங்குகளும், சந்திர கிரணம் போன்ற முத்துமாலைகள் பலவுங் கொணர்ந்து சமயம் பார்த்திருந்து கொடுத்துப் பணிந்தான். சோழதேசத்துராஜனும்-கேரளமென்கிற மலையாளதேசத்துராஜனும்-அகிற்கட்டைகளி லனேகபாரங்களும், ஹரிச்யாமமென்கிற ஸ்ரீகந்தக்கட்டைகளி லனேக பாரங்களும், யானைத்தந்தங்களி லனேக பாரங்களுங் கொடுத்தார்கள். அச்மக னென்பவன் கொம்புகுளம்புகளுக்குப் பொற்பணிபூண்டு, கழுத்தில் நல்ல ஹாரங்க ளணிந்து, பார்க்க வெகு அழகாய் ஒருகுடம்பால் கறக்கத்தக்க தலையீற்றுப்பசுக்களிற் பதினுயிரங் கொடுத்தான். சிந்துதேசத்தரசன் பிறந்து மூன்றுவருஷங்களானவைகளும், சுபலக்ஷணங்க ளுள்ளவைகளும், முத்துச்சாலர்கள் கட்டிப் பொற்சரிகைகளினுலும் உயர்ந்த பட்டினுலுஞ்செய்த சீனிகள்போட்ட இருபத்தையாயிரங் குதிரைக்குட்டிகளைக் கொணர்ந்து வந்து கொடுக்கச் சமயங்கிடையாமல் வாசலிற்ருனே வெகுநேரந் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான்.

சவ்வீரதேசத்தரசன் நான்கு யானைக்குட்டிகள் கட்டியதாய், முழுவதும் பொற்பட்டங்க ளணிந்து, நவரத்தினங்களு மிழைத்து; முத்துச்சரங்களும்-பவழச்சரங்களும் - பொற்சலங்கைகளுஞ் சுற்றிக்கட்டி, திவ்யமாகிய குடைமுதலாயுள்ள பதாகைகளிட்டுச், சூரியமண்டலம்போல் விளங்காநின்ற முப்பது தேர்களைக் கொணர்ந்து நெடுநேரங் காத்திருந்தான். அவந்திராஜன் விலையுயர்ந்த பற்பல மணிகளாற் செய்த விநோதமாகிய கிரீடகவசகுண்டல கேயூரமுதலிய பணிகளையும்; அநேகந் தாசிகளையும் வருந்திக் கொடுத்தான். தசார்ணதேசாதிபன் - சேதிதேசாதிபன்-சூரசேனதேசாதிபன் - இம்மூவரும் பணப்பொதிகளைக் கொணர்ந்து காத்திருந்தார்கள். காசிராஜன் எண்பதினுயிரம் பசுக்களையும், பதினுயிரங் குதிரைகளையும், எண்ணூறு யானைகளையும், பலவன்னப் பட்டுகளையுங் கொண்டுவந்தான். விதேகராஜனுகிய கிருதக்ஷணனும் கோசலராஜனுகிய பிருகத்பலனும் - கூத்தாடும்படியாகிய பதினுயிரங் குதிரைகளும், ஒருபாரந் தங்கமுங் கொடுத்துக் காத்திருந்தார்கள். சப்பிய னென்பவன் பொற்சரிகையினுல் நெய்து, தலைப்புகளில் முத்துச்சரங்களும்-ரத்தினச்சரங்களும்-தொங்கவிட்ட வஸ்திரங்களி லனேகங்களைக் கொடுத்தான். திரிகர்த்தராஜன் அழகும் பலமும்பொருந்திய காளைகள் கட்டிய பொற்பட்டமணிந்த ரதங்களில் ஆயிரமும், பல பொருளுங் கொடுத்தான். பாருகச்சனென்பவன் உயர்ந்த முத்துமாலைகளும், ரத்தினமாலைகளும், சந்திரஹார முதலியவைகளும், பருத்திக்காட்டிற் பிறந்து நல்ல யவ்வனமும் - நீண்டதேகமும்-நெடிய கூந்தல்களுமுள்ள அனேகமாயிரந் தாசிகளையுங் கொணர்ந்து, வாசலில் அலைந்துகொண்டிருந்தான்.

தென்மேற்கிலுள்ள சிலவேடராஜர்கள் பார்ப்பாருக்கு உபயோகமாகிய ஆட்டுமயிர்களினுல் நெய்த கம்பளங்களும், ரத்தினக்கம்பளங்களும், அனேகமாயிரங்குடந் தேன்களும், நெய்களும், ருசியுள்ள மீன் சுமைகளும், அனேக ஒட்டகங்களும் கொணர்ந்து காத்திருந்தார்கள். காசியாளென்போரும் அப்படியே காத்திருந்தார்கள். மற்றொரு வேடராஜன் மேற்கடலினடுவிலுந் தென்கடலினடுவிலுமிருக்கு மலைகளுற்பிறந்த பவழங்களிற் பலகொணர்ந்தான். விடூரதன் வைடூரியக்கட்டிகளும், மரகதக்கட்டிகளும், பலகொணர்ந்தான். பகதத்தன் உயர்ந்தயானைகள்-குதிரைகள்-முதலிய வாகனங்களோடு, கத்திகள்-ஈட்டிகள்-முதலான ஆயுதவகைகளும், இன்னும் பலதிரவியங்கள் கொடுத்துச் சேவகன்போல் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒற்றைக்கண்ணர் - ஒற்றைக்கையர் -ஒற்றைக்காலர்-முக்கண்ணர்-முக்கையர்-முக்காலர்-முதலான இராக்ஷசர்களில், உட்டிணீசர்-அபயர்-பிரபாகுகர்-என்று சொல்லப்படுவோர்,யானைத்தந்தங்கள்-மான்கொம்புகள்-கட்கங்கள்-புலிநகங்கள்-சாமரங்கள்-காட்டுக் குதிரைகள்-காட்டுயானைகள் - காட்டெருமைகள் - காட்டெருதுகள்-பலவகைமான்கள்-விசித்திரமாகிய அனேக மிருகங்கள் - பட்சிகள்-இவைகளைக் கொண்டுவந்தார்கள். சிங்களத்தரசன் கோசீர்ஷக மென்றும்-பத்துமமென்றும்-அரிசியாமமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பலவகைச் சந்தனங்களும், மற்றும் வாசனை வஸ்துக்களுங் கொடுத்தான். மற்றொருதீவின் அரசன் இலவங்கம்-ஏலக்காய் - சாதிப்பூ-சாதிக்காய் - இன்னும் பலவித வஸ்துக்களோடு, சிலவகை ரத்தினக் கட்டிகளுங்

கொடுத்தான். புண்டரீகரும் தாமலித்தரும், பச்சைக்கர்ப்பூரம்-குங்குமப்பூ-கோரோசனம் - அகில் - தக்கோலம்-இலவங்கம்-சாதிக்காய் - முதலானதுகளைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

சீனர் - ஹுணர் - கஷர் - காசர் - இவர்களெல்லாங் கடலிலகப்படத்தக்க பலவிசித்திர வஸ்துக்களையும், மலையிலுள்ள விசித்திர வஸ்துக்களையும், ஆடும்படியாகவும் பாடும்படியாகவும் வாத்தியங் கொட்டும்படியாகவுஞ் செய்த அனேகம் பிரதிமெய்களையும். விசித்திரமாகிய கண்ணாடிகளையும், அழகாய் வேலைசெய்த தோற்களிற் பலவற்றையுங் கொண்டுவந்து வாசலில் நிற்கக்கூட இடமில்லாமல் தடுமாறினர்கள் காஸ்மீரராஜன் உயர்ந்த வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள்-கஸ்தூரி முதலிய வாசனைவஸ்துக்கள் - பலவகைமான்கள் - இவைகளோடு, இன்னும் வெகுபணங்களுங் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். மாளவராசன் பல்லாயிரங் கலங் கோதுமைகள் - கடலைகள் - தானியங்கள்-இன்னும் போசனத்திற்கு வேண்டிய பலவஸ்துக்கள் - இவைகளைக் கொடுத்தான். சுராட்டிராசன் இருபதினாயிரங்குடம் நல்லெண்ணையும். ஆயிரம்வண்டி வெள்ளைவெல்லமும், சர்க்கரை - கற்கண்டு - இதுகளையெல்லாம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். இப்படியே சகலராஜாக்களுங் கொண்டுவந்த பொருள்களுக்களவில்லை. இத்தனைபேரும் அரண்மனைவாசலில் வெகுபோது காத்திருந்துஞ் சமயங் கிடைக்காமற்போய், மறுபடியும்வந்து நான்முன்னே நீ முன்னேயென்று மேல்விழுந்து தருமபுத்திரனைக் கண்டு வந்தனம் பண்ணினர்கள். அப்போதுவந்த குதிரைகளையொருகணக்கிட்டேன். அப்படி கணக்கிட்டதிற் கோடியிருக்கலாமென்று தோன்றிற்று மற்றவைகளையெண்ணக்கூடவில்லை இப்படிக்கு மகாபெருமை பெற்றுத் தருமபுத்திரன்விளங்க, நான் அவனுடைய சேவகரில் ஒருவன்போல் அங்கே அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தேன். இளாவிரத கண்டத்தி லிருப்போரும், உத்தரகுருவி லிருப்போருந் தவிர, மற்றையாவருங் காத்துக்கிடந்தார்கள்.

ஐயா! இன்னமுங் கேளும்: சித்திராங்கதன்முதலாகிய கந்திருவர் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள்ஜாம்பூனதமென்கிற பொற்கட்டிகளையும், தேவலோகத்துரத்தினங்களிற் பலவற்றையும், சங்குகளி லனேகங்களையும், பற்பலவிசித்திரமான வஸ்திரங்களையும், சிறகுள்ளவையான பஞ்சவர்னக் குதிரைகளில் நூறும், பச்சைக்குதிரைகளில் நூறுங் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அப்படியே சில இயக்கர் முதலானபேர்கள் பலபணிகளையும், சுகந்தமுள்ள பொற்றாமரைமாலைகளையும், வாடாத செங்கழுநீர் மாலைகளையும், மற்றுமனேகம் பூமாலைகளையுங் கொடுத்தார்கள். இன்னு மிந்தப் பூமண்டலத்தி லுள்ள நவகண்டங்களிலும் மற்று மனேக வருஷங்களிலும் - தீவுகளிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலு மிருக்கிற ராஜாக்கள் மிலேச்சர்-பில்லர் - வேடர் - கிராதர் - ஹுணர் - புற்கசர் தேவசாதியர் - இவர் முதற்பலருந் தங்கள் தங்களுக்கிருந்தசிறப்புப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். சிலசாதியார் வெள்ளையானைக் கன்றுகளில் ஆயிரங் கொடுத்தார்கள். சிலவேடர் எப்போதும் அழுகாதவைகளையும், இரசமற்றுப் போகாதவைகளையும், சுகந்தமும் ருசியும் விசேஷப் பட்டவைகளாயு மிராநின்ற பழங்களையுங் கிழங்குகளையுங் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். இன்னுஞ்சிலவேடர் அருமையான மாமிசங்களையும், பானங்களையுங் கொண்டுவந்தார்கள். அனேகர் உலோகங்களிற் பலவற்றையும், ஒஷதிகளிற்பலவற்றையுங் கொணர்ந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காணிக்கை கொண்டுவந்த யாவரும் வாசலிற்காத்து, காவற்காரருக்குப் பற்பலபொருள்களை யீந்து நல்வார்த்தை சொல்லி உட்புகுந்து, மகாராஜாவைக் கண்டு பணிந்து காணிக்கைவைத்தார்கள். அங்குவந்த திரவியமாத்திரம் நூறுகோடிக்கதிகமிருக்குமென் றெண்ணுகிறேன். அத்தருமனோ? அவ்வளவு பொருளையும் லட்சியஞ்செய்யாமல் நல்ல பிராமணருக்கு அவையனைத்தையுந் தானஞ்செய்துவிட்டான். அந்தயாகத்திற்கு வந்தவர்களி லொவ்வொருவனும், இந்திரன் குபேரன் முதலானோரைக்கூட மதியாம லிருக்கும்படியானார்கள். அவ்விடத்திலேயான் ஒருவனுக்கும் லட்சியமின்றி யிருந்தேன். இதைக்காட்டிலு மென்றனுக்குத் துக்கம் வேறுளதோ நானோ இராஜவமிசத்திற் சிறந்ததாகிய குருகுலத்திற் பிறந்து, இந்த ராச்சியத்திற்கு முதன்மையாகிய ராஜாவா யிராநின்ற உமக்குப் புத்திரனாகிச், சகலவிதங்களிலும் உயர்ந்தவனா யிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்டவன் அப்பிரயோஜனன்போ லிருக்க - இராச்சியத்திற்கு உரியராஜாவாகாமல் உமக்குத் தம்பியானதுபற்றிச் சிறப்படைந்த பாண்டுவின் குமாரராய்க், காட்டிற் பிறந்து திரிந்தலைந்து பிச்சையெடுத்த அவர்கள் அகண்ட சாம்பிராச்சிய சம்பத்தை யனுபவிக்க நேரிற்பார்த்து,ீமானமுள்ள நான் உயிர்வைத்திருக்கலாமா? இதுதலைகீழாயன்றோயிருக்கிறது. இப்படிக்குப் பெருஞ்செல்வ மிருந்தபடியினலே உத்தமருக்குப் பலதானங்கள் செய்தான். அதனலே அவர்கள் இவர்கட்குச்சத்துருக்கள் நாசமடைந்துசம்பத்துகள் மேன்மேலும் வளருகவென்று ஆசீர்வதித்திருக்கிறார்கள். அவர்க ளாசீர்வாதத்தால் தேயசு - மேன்மை-சுகம் - தருமம் - நற்கதி - புகழ் - இவை முதலானவும் அவர்களுக் குண்டாகின்றன. ஆனபடியினலே எல்லாவற்றிற்கு முதற்காரணஞ் செல்வமே யாகின்றது. அதுதில்லாத எனக்கு என்னதான் கிடைக்கும்.

எந்தையே! அவ்விடத்தில்நடந்த மற்றொரு சிறப்பைக் கேட்டீரா யாகமுடிந்து அவப்பிரதமானவுடனே. நாரதர் - பருவதர் - வசிட்டர் - பராசர் -

வியாசர்-தவுமியர் - முதலான மகாரிஷிகளும், வேத சாஸ்திரங்களை முற்றுங்கற்று - அஸ்திர பாண்டித்தியத்தாற் சிறந்து - விவேக குணங்களினு லுயர்ந்து- அனேகம் யாகங்களைச்செய்து பேர்பெற்று-நல்லொழுக்க முடையோராகிய பலபராக்கிரமங்களில் ஒப்பில்லாத மகாராஜாக்கள் பலருங்கூடி, தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராச்சியப் பட்டாபிடஷகஞ்செய்யமுயன்று, கிழக்கு-தெற்கு - மேற்கு என்னும் இம்முந்திரைக் கடலினின்றும், ஐந்நூறு மகாநதிகளினின்றுந் தீர்த்தங்களை வருவித்து, திவ்விய ஒஷதிரசஞ் சேர்த்து அபிமந்திரித்து, திவ்விய சிங்காதனத்தி லுட்காரவைத்து, பதினெண் வாத்தியங்கள் முழங்க - நாற்பத் தெண்ணுயிர முனிவர் சுவஸ்திவாசனஞ்சொல்ல அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்போது கட்டுவதற்குங் கறப்பதற்குமானவெள்ளியினுலாகிய அனேகயிரூடும் பொன்பாத்திரங்களோடும் பத்துலக்ஷங் பசுக்களும், மற்றம் வெகு பொருள்களுந் தானம்பண்ணினுன் தருமபுத்திரன். பின்பு வீதிவலம்வரும்பொருட்டுப் பாக்லிகராஜன் வாகனச்சாலையிலிருந்து தானே நவரத்தினகசிதமான தேரைக்கொண்டுவந்தான். சுதக்ஷணமகாராசன் அந்தத்தேரில் நான்கு குதிரைகளைக் கட்டினுன். சுனீதராஜன் அத்தேரின்மேலேற உதிஷ்டிரனுக்குக் கைலாகு கொடுத்துவந்தான். சேதிராஜன் துவஜங்கொண்டு வந்தான், தக்ஷணிராஜன் திவவியகவசத்தை அவர்தேகத்திற்பூட்டினுன். மகதராஜன் மகாகிரீடத்தை அவர்முடியி லலங்கரித்துப் பூமாலைகளையுஞ் சூட்டினுன். வசுதானராஜன் பட்டத்து யானையை அலங்கரித்துக் கையிற் பிடித்துக்கொண் டிருந்தான். விராடராஜன் குதிரையைச் சேணிவைத்து அலங்கரித்துப் பிடித்துக்கொண் டிருந்தான். ஏகலைவன் மணிகளிழைத்த பாதுகைகளைக் கொண்டுவந்து அவர்பாதங்களிற் பூட்டினுன். அவந்திராஜன் பூரணகலச மெடுத்துக்கொண்டு வந்தான் சேகிதானன் அம்புப் புட்டில்களைக் கொணர்ந்து வைத்தான். காசிராஜன் வில்லெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். சல்லியராஜன் மணிமயமாகிய பிடிபோட்ட கத்தியை எடுத்துக்கொண்டுவந்து வைத்தான்.

இப்படிக்கு யாவரும் பலவந்தமாய் மேல்விழுந்து ஒவ்வோருழியஞ் செய்தார்கள். இதையோசித்தால் அடித்துக்கொண்டுவந்து தேரிற் கட்டவேண்டிய குதிரைகள், தாமே ஒடிவந்து நுகத்தடியைக் கழுத்திற் பூட்டிக்கொண்டதுபோ லிருந்தது. பின்பு அந்தத்திவ்விய ரதத்திலேறி விளங்கிய தருமபுத்திரனுக்குச் சாத்தகி வெண்குடை பிடித்தான். அர்ச்சுனன் விசித்திரமாகிய வெண்சாமரைவீசினுன். வீமசேனன் வாசனையா யிராநின்ற சிற்றாலவட்டம் வீசினுன். நகுலசகாதேவர் பின்புறததில்நின்று சாமரம் போட்டார்கள். முன்னம் ஒரு பிராமணன் மகாசங்கமொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று சொன்னேன்: அந்தச்சங்கத்தை அர்ச்சுனன் ஊதினுன். அந்தச்சங்கத்தின் வரலாற்றைக்கேளும்: பூர்வம் பிரமலோகத்திலிருந்தது. அதைப் பிரமதேவன் இந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் வருணனிடத்தில் வைத்திருந்தான். தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேக மாகிறபோது இந்திரன் வருணனிடத்தி லிருந்துவாங்கி, வெகுரத்தினங்களோடு உளுப்பையாகக் கொடுத்தனுப்பினுன். அக்குறிப்பைஉதிஷ்டிரனறிந்து அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். இவ்வண்ணமாகஅவனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. மனு - மாந்தாதா - அரிச்சந்திரன் - பிருது - முதலாகிய பேர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட சிறப்பு நடக்கவில்லையென்று பெரியோர்களெல்லாம் பேசிக்கொண்டாகள். அதனுற் பூலோக தேவேந்திர னென்று சொல்லும்படிவிளங்கினுன். இதையெல்லாம்பார்த்து என்வயிறுங் குடலும் மண்டி எரிகிறது. மனந் தவிக்கிறது. ஆகார நித்திரைகள் இல்லை. இந்தத் துக்கத்தை உமமுடனே சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன். சொன்னேன். இனி உயிர்வைத்திருக்க எனக்கு மனமில்லை. என்று மகன்சொல்லிய வசனங்களைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் மகாவருத்தத்தோடு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுன்:

திரிதராஷ்டிரன் துரியோதனன்கருத்தைக்கடிய அவனதைக்கேளாது வாதித்தல்.

அடா துரியோதனு! உன் யோக்கிதையையும் உன்கருத்தையும்நோக்கினுல். ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருக்கின்றது. நீ எல்லா நூல்களையுங் குறைவறக் கற்றவன். அவைகளின் உட்கருத்தையு நன்ருயுணர்ந்தவன் உலகநீதிகளையும் நன்ரு யறிந்தவன். நற்குணங்களு முடையவன். இப்படி எல்லாவைகளினுலும் வெகு சிரேஷ்டனுகயிருந்தும் - உனக்குப் பிராதாக்களாயும், தருமநிஷ்டை யுடையவர்களாயும், வணக்கமொடுக்கமுதலிய நற்குணங்க ளுள்ளவர்களாயும், பலபராக்கிரமங்க ளுடையவர்களாயும், உன்னிடத்திலே அன்புள்ளவர்களாயு மிருக்கிற பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப்பார்த்தும் பொருமைப்படுகிறது தகாததன்ரே பொருமையினுலேயே அவர்களை நீ பகைக்கிருயல்லது, வேறுகாரண மொன்றுமில்லையே அவர்களைப் பகைப்பதுவெகு அனியாயமல்லவோ இதை நீயேன் உணராம லிருக்கிருய்? நல்ல தாகட்டும். இப்போது விரோதுவாய் நீ கொண்டிருக்கும் பகையினுலே பயனேதாகிலுமுண்டோ? அதனுல் உனக்கு வருவதான சுகம்யாதேனு மிருக்கிறதா? இல்லையே: இப்படி நீ கொண்டிருக்கிற எண்ணத்தால் மரணாந்தமாகியபொல்லாங்குதானுண்டாகும் அறியாமையாலே அவர்களின் பகையை நீசம்பாதிப்பதினுல், இப்போதி

ருக்கிற செல்வத்தையுஞ் சுகத்தையும் இழந்து போ
வாய். வேண்டாம். எப்போதும் நல்வழியிற் செல்ல
நினை. அப்போது செல்வந்தனக்குத்தானே வளரும்.
உன்னுடைய அபிவிர்த்தியை உள்ளநாள்வரைக்கும்
உயரக்கோருபவனாகிய என் புத்தியைக்கேள். அவர்
கள் யாகமொன்று செய்தார்களே யென்றால், நீயும்
ஒருயாகஞ்செய் அவர்களுக்கு அரசர்கப்பங்கட்டினார்
களேயென்றால், அவர்களிடத்திற் பயத்தினாற் கொடு
த்தால், உன்னிடத்திற் பிரீதியினாற் கொடுப்பார்கள்.
சந்தேகமில்லை. சபைவேண்டுமென்றால் - அதையும்
வெகு விசித்திரமாய் நிருமிக்கச் சொன்னேன்.

அடாகுழந்தாய்! இந்தப்பூமி அரசருக்கெல்லாம்
பாரியை. இதை வீரியமில்லாதவன் அனுபவிக்கமாட்
டான். கூரிய புத்தியுடைய வீரியசாலிக்கு நல்லபெண்
டீரைப்போல் இனிப்பாயிருக்கும். நீயோ வெகுவீரிய
முடையவன். உனக்குப் பூமி வெகுபலன்களைக்கொடு
க்கும் மேலும் உனக்கு வெகுவீரர் சகாயமாயிருக்கி
றார்கள். மிகுந்த சேனைகளிருக்கின்றன. ஆனபடியி
னாலே இந்தப்பூமிமுழுவதும் உனக்குச்சுவாதீனமான
துதான். உன்பூமியைத்தான் சகலராஜாக்களும் ஆளு
கிறார்கள். ஆகையால் உனக்குக் க்கப்பங்கொடாமற்
போகமாட்டார்கள். உனக்கென்ன குறையிருக்கிறது,
ஆனதுபற்றி நீ எல்லாவிஷயத்திலுஞ் சந்தோஷப்பட
வேண்டுவதுதான். பாண்டவர்களைப்போல நீயும் உன்
புஜபலத்தினாற் பூமியினின்று வெகுதனங்களைச் சம்
பாதித்து, இஷ்டப்படி செலவுசெய்ய வேண்டாமெ
ன்று யார்சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிக்கல்லாமல் அய
லாருடைய சம்பத்தைப் பார்த்துப் பொறாமை கொ
ண்டு, அதை யபகரிக்க யெத்தனப்படுவதினால், இம்
மையில் அபகீர்த்தியும்-அவுசக்கியமும்-அடைவதன்
றி, மறுமையில் இழிவும் நரகமுங்கிடைக்கும். அப்பா
துரியோதனா! நானுனக்கு நன்மையைச் சொல்லுவே
னேயல்லது வேறு சொல்லமாட்டேன். நீ யிதை
நன்றாயுணர்ந்து, அயலார் செல்வத்திற் பொறாமை
மையைத் துறந்து, உனக்குள்ளதை வளர்த்துக்கொ
ண்டு, ஜனங்களை நியாயமாய்ப் பரிபாலனம்பண்ணி,
சகலபோகங்களோடு ஸ்திரீகளை யனுபவித்துக்கொண்
டிரு. நீ ராஜகாரியங்களிற் செய்யவேண்டியதை விது
ரன் முதலான மந்திரிகளின் யோசனைப்படி நடந்து,
புஜபலத்தினால் வேண்டிய சம்பத்தைப்பெற்று, யாக
முதலாகிய தருமங்களைச் செய்து, அதில் அப்பொரு
ள்களைச் சிலவழி. நல்லவர்களைப் பகையாதே. இப்படி
செய்வது உனக்கு மிகவும் நன்மையென்று தன்
பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்ட
துரியோதனன் கொஞ்சமும் சமாதானப்படாமல், அ
வனைநோக்கி நிந்தையோடு கூடிய பேச்சைச் சொல்ல
வாரம்பித்தான்.

ஓ ராசனே! நீர்சொல்லிய பேச்சுக்களெல்லாம்
படித்தவன் விவேகமிழந்து சொல்லுஞ் சொற்களைப்
போலிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட பேச்சுகளை நீர்
சொல்வதற்குக்காரணம் அவிவேகமோ? எங்களைமோ
சிப்பிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தோ? எனக்கொன்
றுந் தெரியவில்லை. இவ்வாறு நீர் உபதேசிக்க ஆரம்பி
த்ததினால், இனி நாங்களெல்லாம் நாசமடையுங்காலம்
நேரிடுமென்று நினைக்கிறேன். நீர் இனி வரப்போகி
றதை எவ்வளவுஞ் சிந்திக்காமலே பேசுகிறீர். உமக்கு
ச் சுயமானபுத்தியில்லை அன்னியருடைய புத்தியைக்
கேட்கவேண்டுகிறீர் அந்த அன்னியனோ, சத்துரு
பக்ஷத்திலிருக்கும் விதுரன். அவன் பேச்சைக்கேட்டு
நீர் எனக்குப் புத்திசொல்லத் துணிந்தால், நாங்களெ
ப்படி மின்னுக்குவருவோம், ஆனால்-நான் என்னசுத்த
மூடனோ, தருமங்களறியாதவனோ, என்கிறீரா; இல்லை
நீர் புத்தியான்தான். ஆனால் உம்முடைய வார்த்தை
தருமவிருத்தத்தை யனுசரித்ததும், இராஜவிருத்த
த்தை விரோதித்ததுமாகவிருக்கிறது. பிரகஸ்பதிசெ
ய்த நூலைப்பாரும். தருமவிருத்தமென்றும்-ராஜவிருத்
தமென்றும்-இரண்டுவகைப்பட்ட சரித்திரஞ் சொல்
லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் தருமவிருத்தம் வேதியர்
முதலானோருக்கேயன்றி, அரசருக்கு முக்கியமல்ல.
ராஜவிருத்தமே அரசருக்குமுக்கியம் ஆனபடியினாற்
சத்துருவின் செல்வததைக் கவருவது நியாயமானா
லும் அனியாயமானாலுந் தருமந்தான் எப்போ எவ
னைக் கொல்லவேண்டுமோ, அப்போதவனை எவ்விதத்
தினாலாகிலுங் கொல்லவேண்டும். அப்படி செய்யாமற்
போவது பெருங்குற்றம். சத்துருவளர்ந்துவருவதைப்
பார்த்து உபேக்ஷைசெய்பவன், தன்தேகத்தில்வியாதி
வளர்ந்துவருவதை உபேக்ஷிப்பவன்போலாகிறான்.
அரசனுக்குச் சத்துருவென்பவன் யாரென்றால்-எவ
ன் தனக்குச் சரியாயிருப்பவனோ, எவன் தனக்கு
அதிகப்பட்டிருப்பவனோ; அவன்தான் சத்துரு.

இதுவன்றி அபகாரஞ்செய்தவனென்பதுலோக
விருத்தமாகும். ஏனென்றால்-எல்லாரிலும் மேலாயிரு
ப்பதைக் கோரவேண்டுவது அரசர்களின் தன்மை.
அதற்கு அவ்விருவரும் விரோதிகளாயிருப்பவராத
ராற் சத்துருவென்னப்படுகிறார்கள். ஆகையினாலே
அப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வகையினாலாகிலுங் கீழ்ப்ப
டுத்தி, அவர் செல்வங்களையாக்கிரமித்து அனுபவிக்க
வேண்டும். அதுவேராஜதருமமன்றி அதில் நியாயா
நியாயங்களைச் சிந்திப்பதுதப்பிதம். எப்போதும் அர
சன் செல்வத்தில் இவ்வளவுபோதுமென்று திருப்தி
யடையக்கூடாது. மேன்மேலும் விருப்பமுடையவனா
கவே இருக்கவேண்டும். சத்துருவைச் சயிப்பதில்
உயுத்தமே உபாயமன்று. வஞ்சனையும் உபாயந்தான்.
முன்னம் இந்திரன் பிரகஸ்பதியின் நீதிகளைக்கேட்கா
மல் தருமப்படி நடந்துவந்தான், அப்போதவன் இரா
ச்சியத்தை நமுசியென்னும் அசுரன் அக்கிரமித்தான்
அதன்பின் பிரகஸ்பதியின் நீதியைக்கேட்டு அவ்வசுர
னோடு சிலகாலம் நேசித்துச் சமாதானமாயிருந்து, பி
ன்பு அவனைச்சமயம் பார்த்துக்கொன்றுபோட்டான்.

இப்படி தேவேந்திரனே அரசர் நடக்கவேண்டிய நடையைத் தான்நடந்துகாட்டியிருக்க, அதற்குமாறுபாடாய் நடப்பது தருமமாகாமற் போவதுமன்றி வறுமையையுங் கொடுக்கும் சத்துரு அற்பபலமுள்ளவனாயிருந்தாலும் உபேக்ஷை செய்யவொண்ணாது அந்த உபேக்ஷையானது மரத்தின்வேரில்வைத்த புற்றைப்போல் நாசத்திற்குக்காரணமாகும். முன்னிருந்த ராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களை நன்றாய்ச் சிந்தித்துப்பாரும். எல்லாவற்றையு மறிந்தவுமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தியுண்டானது எங்களுடைய துர்ப்பாக்கியந்தான் எனக்கு எல்லாவிதத்திலுஞ் சத்துருக்களாகிய பாண்டவர்களின் செல்வம் வளர்கிறதைப்பார்த்து, நெருப்பைமிதித்தாலெப்படியோ அப்படி துடித்துக்கொண்டு, எவ்விதமாய் அதை அபகரிப்போமென்று நீர்முயலாமல், எங்களைக் கெடுக்கத்தகுந்த பேச்சைச்சொன்னீரே. இது நியாயமா, இப்போதொன்று சொல்லுகிறேன்கேளும் எதிரிகளுடைய சம்பத்தையதிகரித்து அனுபவித்துக் கொண் டிருக்க வேண்டும். இல்லையாகில் அவர்களாற் கொல்லப்பட்டுச் சாகவேண்டும். இந்த இரண்டுமில்லாமல் அவர்களின் மேன்மையைச் சும்மாபார்த்துக்கொண் டிருக்கமாட்டேன். இது நிச்சயமென்று பிடிவாதமாய்ச் சொன்னான்.

அப்போது சகுனி துரியோதனனைப் பார்த்து, முன்சொன்னதுபோல் மறுபடி சொல்லுகிறான். கேளப்பா துரியோதனா! நான் சூதினால் அவர்களுடைய செல்வத்தையெல்லாங் கவர்ந்து கொடுக்கிறேனென்றதை நீநம்பு. அதிலெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை. இதைவிட்டு வீணாயுத்தம்பண்ணித் தேகமெல்லாங் காயமடைய வேண்டியதில்லை. பொருள்களும்படைகளும் அழிந்து நையவேண்டுவதில்லை. சுலபமாய்ச் சூதாகிய உபாயத்தினாற் செயிக்கிறவீரன் நானிருக்கிறேன். சொக்கட்டானாட்டத்தில் ஏர்ப்படுத்துகிற பந்தயமே வில். பாச்சிகைகளை யுருட்டுவதே அம்புகள். அக்ஷ இருதயத்தை யறிந்திருப்பதுவேநாரி. அந்தக் காய்களை வைப்பதற்காகப் பூமியில் பரப்பப்பட்டிருக்கும் ஓர்பலகையே இரதம். இதுகளை எல்லாமுடைய நானொருவீரன் யாவரையுஞ் செயித்துத் தருகிறேனென்று உரைக்கக்கேட்டும், நீ வீணான ஆலோசனையெல்லாம் ஏன்செய்கிறாய், என்று சகுனிசொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனன் பிதாவைப்பார்த்து, ஐயா! இந்த மாமா சகுனி சூதாடுவதில் வெகுவல்லமையுடையவராதலால், அதைக்கொண்டு அவர்களைச் செயிப்பர் அப்படி செய்யும்படிக்கு நீர் அநுமதி செய்யவேண்டுமேயல்லது, மற்றொன்றும் யோசிக்க வேண்டாம் ஐயோ! ஒருவனுக்கு எவனாலானாலும் மேன்மை கிடைக்கிறவழியொன்றிருந்தால், அதை யங்கீகரிக்காம லிருக்கலாமா, இதை ஏன் சிறிதும் நீர் யோசிக்கவில்லையென்று சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன்சொல்லுகிறான். அடா துரியோதனா! நீயெனக்கு மூத்தபிள்ளை. மேலும் எனக்கு எல்லாரிலும் நீ மகாபிரியமாகியவன். ஆனபடியினாலே உனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பேனேயல்லது, விரோதத்தைச் சிந்திக்கமாட்டேன். அன்றியும் நான் ஒருவர் பேச்சையுங் கேளேன். ஆனால் விதுரனுடைய பேச்சைமாத்திரம் முக்கியமாய்க் கேட்பேன். ஏனென்றால்-அவன் எனக்குத் தம்பி. சகல தருமங்களுந் தெரிந்தவன். தருமவிருத்தம் - லோகவிருத்தம்-ராஜவிருத்தம்-என்கிற யாவும் அவனுக்கே தெரியும் பக்ஷபாதமில்லாமற் பேசுகிறவன். உள்ளும் புறமுமொத்து நடக்கிறவன். ஆனபடியினாலே என்னகாரியமிருந்தாலும் அவனோடு சொல்லுவேன். அதற்கவன் எப்படிசொல்லுவனோ? அப்படியே நடப்பேன். அவன் வார்த்தைக்கு மாறுபாடாய் நடக்கமாட்டேன். நீயிப்போது சொல்லுகிற இந்தக்காரியத்தைக்குறித்து அவன் சொல்லுகிறபடியே நடக்கவேண்டுமேயல்லது, உன் சொற்படி நடக்க எனக்கிஷ்டமில்லையென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட முடிவில்லாத அசூயையையுடைய துரியோதனன் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் மகாராஜாவே! ஸ்ரீ வேதவியாசரைப்போலவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்போலவும், விதுரரும் புத்திமான்தான். ஆனாலும் இந்தச்சங்கதியை அவரோடு நீர் சொல்லுவீரேயாகில், அவர் ஒருபோதுஞ் சம்மதிப்பப் போகிறதில்லை. தருமத்திற்கிசைந்த பேச்சையே சொல்லுவர். அது ராஜதந்திரத்திற் கிசையாது. ஆனதுபற்றி நீர் சொந்த ஆலோசனையினால் இந்தக் காரியத்தை நடத்தவேண்டுமேயல்லது, ஒருவருடைய யோசனையைக்கேட்டு நடத்தக்கூடாது. நமது மனதின்படி இசையத்தக்கவனொருவனிருந்தால் அவனோடு சொல்லலாம். விதுரர் நம்மிஷ்டப்படிக்கு இசையமாட்டார். லோகத்தில் ஒருவன் சித்தம்போல் மற்றொருவனுக்கிராது. அன்றியும் விதுரருக்குப் பாண்டவர்களிடத்திற் பிரீதி அதிகமா யிருக்கிறது. எங்களிடத்தி லப்படிக்கு இல்லை. ஆனபடியினால் இதற்கவர் சம்மதிக்கப் போகிறதில்லை. நிச்சயந்தான். ஒருபுருஷனுக்கு நன்மை எந்த உபாயத்தினால் வருமோ? அதைக்குறித்து விரோதஞ் செய்பவனிடத்தில் ஆலோசிக்கவுங்கூடாது. அவனுக்குத் தெரிவிக்கவுங்கூடாது. அப்படியன்றி ஒருவன் சம்மதிவேண்டுமென்று காத்திருந்தால், அதற்குள்ளாக வியாதியும்-இயமனும்-மேலிட்டுவந்து, இவனை இழுத்துக்கொண்டு போகும்படியான காலம் நேரிட்டுவிடும். ஆகையாற் சம்பாதித் தனுபவிக்கவேண்டும் பொருள்களைச் சமயம் வாய்த்தபோது பால்மாறாமற் சம்பாதித் தனுபவிப்பவனே புத்திசாலி. நீர் விதுரருடைய சம்மதியை எதிர்பார்த்தால். அதற்குள்ளே நம்முடைய வாழ்நாள் வீணே வழுவி விடும்போ லிருக்குதென்று சொன்னான். அவையனைத்தையுங் கேட்ட பிதாவானவன் புத்திரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அப்பா மகனே! உனக்கு பலவான்களாகிய பிராதாக்களோடு

ஒருநாளும் விரோதம் வேண்டாமடா. அது மிகுந்த கேட்டுக்குக் காரணமாகுமடா அப்படிப்பட்ட தீமையாகிய காரியத்தை நீ நல்லதாக நினைக்கிறாயே: விஷம் பார்வைக்குச் சலம்போற் குளிர்ந்திருக்கும், அது ஒன்றைப் பற்றிக்கொள்ளுமானாற் பிரமாதத்திற் கிடம்பண்ணுமே தீர்க்க ஆலோசனைசெய்து பாரடா மகனே: நீ செய்கிற அனர்த்தம் வெகுபேர்களைக் கெடுக்கும்போ லிருக்கிறதே கடைசியில் அது ஆயுதங்களுக்குப் பிராணனை இரையாகக் கொடுக்குமே ஆனபடியினாலே அந்தக்கருத்தை அகத்திற்கொள்ளாது விட்டுவிடடா என்னருமைச் செல்வனே என்றுசொன்ன தந்தையை மறுத்துப், பின்னுமவன் மனஞ்சம்மதிக்கும்படி துரியோதனன் சொல்லுகிறான்.

கேளீர் பிதாவே! உமக்கு ஏன் மிகுந்த பயம்பிடித்திருக்கிறது? சூதாடவேண்டு மென்றால் நீ ஏதற்கேன் விரோதஞ் சொல்லுகிறீர்? லோகத்தில் சூதென்பது ஏன் உண்டாயிருக்கிறது? நம்போலிகள் வேடிக்கையாய்ப்பொழுதைப்போக்குகிறதற்கன்றோ பெரியோர்கள் ஏர்ப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்? அதை முன்னோர்களில் வெகுபேர்கள் ஆடினார்களே அதனாலே யாருக்கென்ன கேடுவந்தது? இக்காலத்திலும்அனேகராடுகின்றார்கள். அவர்களுக்குள்ளே தான் ஏதாகிலும் விரோத மிருக்கிறதா? அதுவென்ன ஆயுதங்களைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு சண்டைபோடுகிற வியாபாரமா? வேடிக்கையான ஆட்டம் ஆனால் அதிற் சிலருக்குப் பொருட்சேதம்வரும் சிலருக்குப் பொருள்விருத்தியாகும் அப்படி நமக்குப்பொருள் கொஞ்சம் போனால்தானென்ன லக்ஷியமா? சாதாரணமாகிய பேர்களுக்கன்றோ அது லக்ஷயம். அப்படிக்கு எனக்கு ஒருக்காலுந் தோற்புவராது. ஏனென்றால் என்னுடைய அம்மானாகிய இச்சகுனியின் உதவியிருக்கிறது இவருடைய சாமார்த்திய மெப்படிப்பட்டதென்றால் எதைமனதிலுத்தேசித்துப் பாச்சிகையையுருட்டுகிறாரோ? அந்தப் பந்தயம்விழும் ஆனபடியினாலே பாண்டவர்களை இராச்சியத்தைப் பந்தயமாய் வைக்கச்செய்துஉபாயமாய் அபகரிக்கிறேன் இதுவேயன்றி சண்டைபோடுகிறதில்லை. அண்ணலே! விரைவில் என்னபிப்பிராயப்படி செய்ய அனுமதி பண்ணுமென்று செர்ல்லிய மகனைப்பார்த்து வெகுவெறுப்புடனே திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: மகனே! உனக்குச் சுயபுத்தியுமில்லை. ஒருவர்சொன்னாலுங் கேட்கிறதில்லை. ஒரேபிடிவாதஞ்செய்கிறாய் இதன் பிரயோசனம் உனக்குப் பிற்காலத்தில் தெரியப்போகிறது அப்போ தவிக்கப்போகிறாய் உன்னாலே இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் விளையுமென்று தீர்க்க தரிசியாகிய விதுரன் வெகுநாட்களுக்கு முன்னே சொல்லியிருக்கிறான் அது சரியாய்வந்தது போ: போ: உன்னிஷ்டம் என்னசொல்லியும் உன் துர்க்குணத்தை சிறிதும்விடாவிட்டால்அதற்குநான்யாதுசெய்வேன்? தெய்வச்செயல் யாராலேதடுக்கக்கூடுமானது? நடக்கவேண்டியது நடந்தேதீருமென்று நினைத்து விசனமடைந்து, சபையைச் செவ்வையாய் நிருமாணம் பண்ணும்படிக்குத் திட்டஞ்செய்து, விதுரனை அழைத்து வரும்படி தூதரை யனுப்பினான். மந்திரிகள் சிற்பிகள் இவர்களெல்லாஞ் சபையை நன்றாய் நிருமித்து அச்சேதி தெரிவித்தார்கள் அந்த விதுரனுந் தூதன்பேச்சைக் கேட்டவுடனே அரண்மனைக்குவந்து, இராஜாவைப்பணிந்து உட்கார்ந்தான். அவனைப்பார்த்துக் குருட்டரசன் சொல்லுகிறான்.

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனைக்கொண்டு பாண்டவரை யழைப்பித்தல்.

தம்பி! இப்போதே இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப் போய் இந்நகரியில் நாம் புதியசபையொன்றுநிருமாணம் பண்ணியிருக்கிறோமே இதைப் பார்ப்பதற்கும், இதிற் பிராதாக்களாகிய துரியோதனாதிகளோடு விளையாடுகிறதற்கும், சகலபரிவாரங்களுடனே இவ்விடத்திற்கு வரும்படி நான் சொல்லியதாகச் சொல்லிப், பாண்டவர்களைச்சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டுவாவென்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தான். அதுகேட்ட விதுரன் சொல்லுகிறான் ஓ மகாராசாவே! இவ்வுலகத்தில் ஒருவனுக்குப் பின்னேகேடுவருவதாயிருந்தால் முன்னே புத்தி கெடுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியப்படி, இப்போது உமக்குப் புத்திகெட் டிருக்கின்றது. அதனாலேதான் இப்படிக்குச் சொன்னீர். உமது வார்த்தையைக் கேட்டதினால்எனக்கு மிகுந்த விசன முண்டாகிறது, அவர்களை நீர் மனமறிய மோசஞ் செய்வதற்கன்றோ அழைத்துவரச் சொல்லுகிறீர்? இதை உமது மனம் ஒப்புக்கொண்டதற்கு ஆச்சரியப்படுகிறேன். இப்படி நீர் வஞ்சனை செய்வதினால் அவர்களுக் கொருகுறைவு முண்டாகிறதில்லை. உமக்குத்தான் குலநாசம் வரப்போகிறது. இதற்கு எள்ளத்தனையுஞ் சந்தேகமில்லை ஏனென்றால் அவர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைகொண்ட உமதுபுத்திரன், அச்செல்வங்களையெல்லாம் அபகரிக்கிறதற்காக மோசமாய்ச் சூதாடயத்தினப்பட்டிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே அவர்களுக்கும் உமது புத்திரருக்கும் வெகுவிரோதம் உண்டாகும் அவர்கள் பலவான்களானபடியினாலேபலஹீனரான உம்முடைய பிள்ளைகளைப் பரிஷ்காரமாய்க் கொல்லுவார்கள். இது இப்போதில்லாவிட்டாலுங் கொஞ்சங்காலங் கழித்தாவது நடக்கும் அப்பால் நீர் புத்திரசோகத்தில் வீழ்ந்து தவிப்பீர். ஆகையாலே இந்த யோசனையை விட்டுவிடும் க்ஷேமப்படலாம். என்று சொல்லியதைத் திரிதராஷ்டிரன் கேட்டுச் சொல்லுகின்றான்:

ஓ என்தம்பீ விதுரா! நாம்சூதாடும்படி நியமிக்கிறோமேயன்றி, யுத்தஞ்செய்ய நியமிக்கவில்லை, அப்

படியிருக்கக் கலகமெப்படிவரும்? நாமும் வீஷ்மர் முதலானபேர்களும் பக்கத்திலேயே இருப்போமன்றோ? ஆனபடியினாலே வித்தியாசம் ஒன்றும் வராமற் பார்த்துக்கொள்ளுவோமே யல்லது கலகம் வரப் பார்ப்போமா? தெய்வம் நமக்கு அனுகூலமா யிருக்கிற பக்ஷத்தில், ஒருகேடும் வரப்போகிறதில்லை. அது பிரதிகூலமாயிருக்கிறபக்ஷத்தில், வரவேண்டியகேட்டை மறுக்கக்கூடுமோ? பிரமன்முதற் பிபீலிகை வரையிலுள்ள சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் உண்டான சுகதுக்காதிகளனைத்துந் தெய்வத்தின் வசத்திலிருக்கிறதே யல்லது நமது சுதந்தரமல்லவே: ஆனபடியினாலே என்பேச்சை மறுக்காமற்போய், உதிஷ்டிரனை அழைத்துவாவென்று சொன்னான் கண்ணில்லா வரசன். இப்படி சொல்லியதைக்கேட்ட விதுரன் தெய்வத்தின்செயலைத் தடுப்பது கூடாதென்று நினைத்து, மனதிற் சந்துஷ்டியில்லாமல் ரதமேறிக்கொண்டு இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குப்போய் அவ்விடத்திலிருக்கிறபேர்களாலே தகுந்தபடி பூசிக்கப்பட்டு, குபேரனுடைய மனைக்குச் சமானமாகிய உதிஷ்டிரருடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவன் வந்தசேதி தெரிந்தமாத்திரத்திலே உதிஷ்டிரர் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய் தகுந்த மரியாதைசெய்து, அர்க்கியபாத்திய ஆசமனீய மதுபாகங்கள் கொடுத்து வினவுகிறார் ஐயா விதுரரே! உம்மைப்பார்க்குமளவில் விசனமுற்றவரைப்போற் காணப்படுகிறது. அப்படி காணப்படுவதற்கு முகாந்தரம் என்னகாரமோ தெரியவில்லை. மூப்பராகிய நமது பிதாவும் அவருடைய புத்திரரும் க்ஷேமமா யிருக்கிறார்களா? அவர்களெல்லாம் பிதாவுக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறார்களா? நீர் அவர்களால் தீங்கில்லாமல் வந்தீரா? ஆயினும் நீர் சந்தோஷமாயிராதகாரணஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, விதுரன் சொல்லுகிறான்.

கேளும் உதிஷ்டிரமகாராஜனே! உமது பிதாவாகியும் ஞானக்கண்ணை யுடையவராகியு மிராநின்ற திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவும், அவருடைய சகலபந்துக்களும், க்ஷேமமா யிருக்கிறார்கள். அவருடைய குமாரர்களும் அவருக்குப் பணிவிடைசெய்துவருகிறார்கள். அந்தமூப்பராகிய ராஜா உம்முடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கும்படியாகவும், தாம் உமது சபைக்கு நிகராய் நிருமித்திருக்கிற புதியசபையை நீங்கள் கண்ணினாற் பார்த்துக் களித்தது அதில் இஷ்டர்களோடு சூதாடவேண்டுவதற்காகவும், உம்மை அழைத்து வரும்படியாக எனக்கு நியமித்தார். மேலும் அப்படிக்கு நீர் வருகிறபோது, தம்பிமார்களோடும் பாரியைகளோடும் மற்றுஞ்சகல பந்துக்களோடும் - அச்சபைக்கு வரவேண்டுமென்று தமக்கு வெகு ஆசையிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லச்சொன்னார். இப்போது அந்தச்சபையிலே சகலமானபேரும் வந்திருக்கிறார்கள். சூதாடுகிற அனேகருஞ்சித்தமா யிருக்கிறார்கள். நீர் வரவேண்டுவ தொன்றுதான்குறை. இந்தப்படிக்கு அவர்சொல்லி ஆக்கியாபித்த வண்ணஞ் சொன்னேன். அப்பால் உமது சித்தப்படியே நடவும். என்று கூறக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார். ஓவிதுரரே! சூதாடுவதற்காக என்னை ராஜாவரும்படி கட்டளையிட்டாரே, அப்படியே நான் அவிடம்வந்து சூதாடுவேனாகில் நமக்கும் அவர்களுக்கும் மிகுந்த கலகம் நேரிடுமன்றோ? ஆனபடியினாலே அப்படிப்பட்டகாரியத்தை நானெப்படி யங்கிகரிப்பேன்? நல்லது உமக்குச் சம்மதியாகில் அப்படிசெய்கிறேன். எப்போதும் நீர் சொல்வதைக்கேட்டு நடக்க எனக்கு மனத்திருப்தியா யிருக்கின்றது, ஆனபடியினாலே நீர் சொல்லுமென்ன, அதற்கு விதுரன் கூறுகின்றான்.

ஓ உதிஷ்டிரரே! சூது எல்லாப் பொல்லாங்குகளுக்கும் மூலகாரணமென்று யோசித்துத்தான், இம்முயற்சி வேண்டாமென்று நான் மகாராஜாவுக்கு வெகுவாய்ச் சொன்னேன். அவர் கேளாமல் உம்மை யழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். நீர் சகலமுந் தெரிந்தவரானபடியினாலே எப்படி நடப்பது நன்மையோ அப்படி நடக்கலாமென்று கூறியதைக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர்-ஓவிதுரரே! அச்சபையிற் சூதாட்டத்தில் வல்லமையுடையவர்கள் யாராரிருக்கிறார்கள்? என்னோடுகூட யாவராடப்போகிறார்கள், இந்தச் சங்கதி சொல்லவேண்டுமென்னவே விதுரன் சொல்லுகிறான் அந்தச்சபையிற் காந்தாரதேசத்து ராஜனாகிய சகுனி யிருக்கிறான். அவனோ, தனக்குவேண்டிய விருத்தம் போட வல்லவன். அவனுக்குச் சரியாய்ச் சூதாடவல்லவர் ஒருவருமில்லை. இவன்தான் தலைவன். அன்றியும் விவிம்சதி-சித்திரசேனன்-சத்தியவிரதன்-புருமித்திரன்-ஜயன்-இவ்வைவருமிருக்கிறார்கள். இவர்களுஞ் சூதில் வல்லவர்கள். இவ்வைவரையன்றி மற்றெல்லோரும் வேடிக்கைபார்க்கவந்திருக்கிறவர்கள். என்று கூறக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா! அவர்களெல்லாம் வெகுமாயாவிகள். கபடமாய்ச் சூதாடி மோசஞ் செய்கிறவர்கள். அவர்களுடனே சூதாடல் மிகவும் அயோக்கியமாகியகாரியம். ஆனாலும் அதைக்குறித்து எனக்குத் தோற்றுகிற தென்னவென்றால்-திரிதராஷ்டிரமகாராஜா பெரிய பிதாவாகையால் எனக்குக்கேட்டை நினைக்கமாட்டாரன்றோ, அவரே யிச்சூதாடும்படி இட்டகட்டளையை மீறிநடப்பது நன்மையல்லவே. ஆனபடியால் வருகிறேன். சூதுமாடுகிறேன். ஆனாற் சகுனியோடே ஆடச்சம்மதியில்லை. ஆகிலும் ஆடவென்றழைத்தால் மாட்டேனென்று சொல்ல வல்லவனல்லேன், அப்படி யெனக்கு விரதம். வரவேண்டியது வழியிற்றடைபடாதாகையால் அதனால், என்ன வந்தாலுஞ் சரிதானென்று சொல்லித், தமது சேவகர்களைநோக்கி அஸ்தினாபுரிக்குப் போகவேண்டுவதற்காக வாகனங்களும்-சேனைகளும்-சன்னகப் படுத்துங்களென்று கட்டளையிட்டார். அவர்

களும்-அப்படியே சகலசேனா பரிவாரங்களைச் சன்னாகப்படுத்தி, இரதங்களையுங் கொண்டுவந்து நிறுத்தித் தருமராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

பாண்டவர் அஸ்தினபுரம் வருதல்.

பின்பு தருமபுத்திரர் புரோகிதரை முன்னிட்டு வேதியர்களைப்பணிந்து ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, திவ்வியமாகிய கவசகிரீடகுண்டல கேயூரஹார முதலாகிய ஆபரணங்களைப் பூண்டு புறப்பட்டு, அரண்மனை வாசலில்வந்து, இராஜசூயத்திற் பாக்லிகதேச ராஜாகொடுத்த ஒப்பற்ற அனேகவித அலங்காரங்களாலே விளங்காநின்ற ரதத்தின்மேலேறி, கங்காப் பிரவாகம்போன்ற வெண்சாமரை யிருபுறங்களில் வீசவும், திரிற்பதினெண்வாத்தியங்கள் முழங்கவும், ஆலவட்டங்கள்-பதாகைகள்-மகரதோரணங்கள்-முதலான விருதுகள் முன்னும் பின்னும் விளங்கவும், வந்தியர் துதிக்கவும், வானவர் விருதுகூறவும், நால்வகைச்சேனைகள் படைசூழ்ந்துவரவும், அனேகவீரர் ஆயுதங்களையேந்திச் சுற்றிலுங்காத்துவரவும், முன்புறத் தேரின்மீதில் வீமசேனனும், பின்புறத்தேரின்மீதில் அர்ச்சுனனும், இருபார்சுவங்களிலுள்ள இரண்டு தேரின்மீதில் நகுலசகாதேவர்களுமாகவிருந்து நாற்புறத்துங்காப்பாய்வரவும், இவ்வகையாய் மகாவிபவத்துடனே புறப்பட்டார். திரௌபதி முதலாகிய மாதர்கள் சிவிகைகளிலேறி; அனேகங் குதிரைவீரர்கள் சூழ்ந்துவரப் புறப்பட்டார்கள். இப்படி தேவேந்திரன் சகல தேவர்களாலுஞ் சூழப்பட்டு ஐராவதத்திலேறிப் புறப்படுவதுபோற் பாண்டவராஜன் சகல பரிவாரங்களோடும் புறப்பட்டு, வழிகளிலுள்ள நதிகளையுங் காடுகளையும் மலைகளையுந்தாண்டி, அஸ்தினபுரிக்குச் சமீபத்தில்வந்து, சமபூமியாய் ஜலசவுக்கியமுதலிய சகல வளங்களுமமைந்த வோரிடத்திற் சேனைகளை யிறக்கி, அன்று அங்கேயேவாசஞ்செய்தார். அப்போது விதுரன் இவருடைய சற்குணங்களை நினைத்து வெகு ஆனந்தமடைந்து, ஐயோ! இப்படிக்குக் கபடில்லாமற் பிதாவின் ஆணையென்று வராநின்ற சுகுணநிதியாகிய இவரை வஞ்சிக்கக் குருட்டரசன் அழைக்கின்றானே. இது என்ன அநியாயமென்று மனஸ்தாபப்பட்டு, உதிஷ்டிரரோடு துரியோதனன் பொறாமைப்பட்டதும் திரிதராஷ்டிரன் அவனுக்காகச் சகுனியைக் கொண்டு சூதாடுவித்துச் செல்வங்களைக் கவரயத்தனப்பட்டிருக்கிறதும், ஆகிய எல்லாச் சங்கதிகளையு நன்றாய்ச் சொன்னான்.

அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் விசனங்களை யடக்கிக்கொண்டு விதுரனைநோக்கி, ஐயாவிதுரரே! இவ்வளவு கபடத்தை மனதில்வைத்து இராஜாயென்னை அழைப்பித்தானன்றோ; ஆனாலும் நான் விசனப்படவில்லை. ஏனென்றால்-லோகத்திலே அவனவன் கருத்து வெவ்வேறாக இருக்கிறது அதற்குத்தக்கபடி யவனவன் செய்கிறான். நமக்குத் தோற்றினபடி நாமுஞ் செய்யலாமே. நம்மை இராஜாவரவேண்டுமென்று அழைக்க மாட்டுவரேயன்றி, "விமையிலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாரே. அவரழைத்தபடி நான்வராமற்போனாலும், வந்து சூதாடாமற்போனாலும், அவர்களுடைய எண்ணம் வீணாகுமன்றோ? இவ்வளவுதானே யிருக்கிறது. ஆகையால் இது ஒருயோசனையா? ஆனால் ஒன்றிருக்கிறது. சூதாட வழைத்தால் வரமாட்டேனென்று சொல்லக்கூடாத விரதமொன்று எனக்கிருக்கிறது. அதனாலேதான் வந்தேன். இல்லாவிட்டால் தீமையை விளைவிக்கும்படியாகிய சூதாடுதற்கு நான் வரமாட்டேன். இனிபாடித்தான் தீரவேண்டும். அதில் நன்மைவந்தாலும்-சரி. தீமைவந்தாலும்-சரி. தெய்வச்செயலன்றோ பெரிது? நாம் செய்வதென்ன? ஆனால் ஜனங்களுக்கும்-பிராமணருக்கும்-கோக்களுக்கும்-மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்பது மாத்திரந்தான் நம்மால் கோரத்தக்கது. என்றுசொல்லி மறுநாட்காலையிற் சேனாசன்னாகங்களுடனே புறப்பட்டுப் போகையில் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா! சூரியன் தன்னைப் பார்ப்பவர்களின் கண்ணைப்பழுதுறச் செய்வதுபோல், தெய்வமானது சங்கடம் வரவேண்டிய காலத்தில் மனிதனுடைய புத்தியையழிக்கும். யாவும் எல்லாவகைகளினாலுந் தெய்வத்தின் வசத்திலிருக்கின்றனவேயன்றி, நம்முடைய வசத்திலும - நம்முடைய சுதந்திரத்திலும்-ஒன்றுமில்லை.

ஆனபடியினாலே இப்போதெனக்குச் சூதாடும்படிநேரிட்டது தெய்வச்செயலென்றெண்ணுகிறேன் ஏனென்றால்-சூதாடலினால் வருவதுகேடென்றறிந்திருந்தும் அதைவிலக்குவோமென்றால், தந்தை சொல்லைத்தடுப்பது அதினும் பெருங்கேடா யிருக்கின்றது. நானென்னசெய்வேன்? வருவதை யனுபவிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே யாவருஞ் சூழ்ந்துவர நகரத்திற்சென்று, அரண்மனைக்குட் போய் திரிதராஷ்டிரன்-வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா சோமதத்தன் - காந்தாரி - முதலிய பெரியோர்களைக் கண்டு தண்டனிட்டு, அவர்களாலாசீர்வதிக்கப்பட்டு, துரியோதனன் முதலானோரையுங் கண்டு யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து, மற்ற யாரையாரை யெப்படி மரியாதை செய்யவேண்டுமோ, அப்படி மரியாதை செய்து; அவரவர்களாலுந் தக்கபடி பூசிக்கப்பட்டார். வீமசேனன்முதலாயினோரும் அப்படியே பெரியோர்களைப்பணிந்து ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, மற்றப்பேர்களையுந் தகுந்தபடி யுபசரித்தார்கள் திரௌபதியும் மாமனார் மாமியார் முதலானோரைப்பணிந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுத், துரியோதனன் முதலானோருடைய மனைவிகளைக்கண்டு குசலத்தை வினாவினாள். அவர்கள் இவளுடைய செல்வப்பெருக்கைப்பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டார்கள். பின்பு பாண்டவர்கள் தமது பத்தினி

களோடுகூட திவ்வியமாகிய ஒருமனையிற்சென்று, ராஜாவின் அனுமதிப்படிக்கு ஸ்நானமுதலானவை நிறைவேற்றி, எல்லாப் பந்துக்களோடுங்கூட விநோதமாகிய அன்னத்தைப்புசித்து, சந்தனமுதலிய சுகந்தங்களைப்பூசி வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்து, இராத்திரியில் வீணைமுதலானவெகு இனியவாத்தியங்கள் பாடக்கேட்டுக்களித்துச் சயனித்திருந்தார்கள்.

தருமராஜனோடு துரியோதனனும் சகுனியும் சூதாட வாலோசித்தல்.

உதிஷ்டிரர் தம்பிமாரோடு பொழுதுவிடிந்த உடனே எழுந்திருந்து, நித்தியானுஷ்டானங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றித், திரிதராஷ்டிரனை வந்துபணிந்து அவனுடைய உத்தரவின்படி சபைக்குப் போனார். அங்கே மோசஞ்செய்வதற்காகச் சகுனியுடன் சித்தமாயிருக்குந் துரியோதனனானவன் உதிஷ்டிரரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ அண்ணா உதிஷ்டிர மகாராஜனே! இச்சபையைப்பாரும். இதில் நம்முடைய இஷ்டர்களெல்லாரும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். நீரும் வந்து சேர்ந்தீர். இனியொரு குறைவுமில்லை. ஆனால் எனக்கொரு கருத்திருக்கிறது. அதென்னவென்றால்-இஷ்டர்களெல்லாஞ் சேர்ந்திருக்கிறபடியினாலே நாம் போஜனத்திற்குப் போகுமளவும் போதுபோக வேண்டியதாகையால், கள்ளங் கபடு சூதுவாதுகளி லொன்றுமறியாத மனத்தினையுடைய எனது மாமனும் நீருமாகச் சொக்கட்டானாடவேண்டுமென்பதுதான். இதை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும். ஆனால் அதிலொன்றிருக்கிறது. அதாவது-ஆடவேண்டிய ஆட்டம் இன்னயின்னபடிக்கென்றும், அவ்வாட்டத்திற் பந்தயம் வைப்பது இன்னயின்னதை என்றும், ஓர் கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆகையால் இதைக்குறித்து நீர் சொல்லுமென்று சொல்லியதைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார். கேளுந் தம்பி துரியோதனா! சூதாடுவதேகுற்றம். அதிலும் வஞ்சனையாயாடுவது பெருங்குற்றம். க்ஷத்திரியர் ஒருவரையொருவர் வெல்லுவது பராக்கிரமத்தாலேயன்றிச், சூதினால் வெல்லுவது தருமமன்று. இராஜநீதியுஞ் சூதை விலக்கியிருக்கின்றது. இப்படிக்கு எல்லாச் சாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பட்டு பாவத்திற்கும் பழிக்குங்காரணமாகிய அச்சூதாட்டை விருதாவாய் துதிக்கிறாய். பெரியோர்கள் எவ்வளவுஞ் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஆனபடியினாலே எனக்குஞ் சம்மதியில்லை. நல்லது சும்மா வேடிக்கையா யாடுவோமென்றால், நீங்கள் வஞ்சனையா யாடுகிறபேர்கள். அப்படிக்கு என்னை வஞ்சிப்பது உங்களுக்கு நியாயமன்று. என்று சொல்லியதைக்கேட்ட சகுனியானவன் தருமராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ உதிஷ்டிரரே! லோகத்திற் சிநேகிதனால் லாபம் நேரிட்டாலும்-நஷ்டம் நேரிட்டாலும்-சிநேகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமேயல்லது, லாப நஷ்டங்களைப் பார்க்கலாகாது. அப்படிப்பட்ட நேசமுடையவர்கள்தான் ஒருத்தரோடொருத்தர் சூதாடலாம். இப்போது நீருரைப்பதைப் பார்த்தால் எங்களை மோசக்காரரென்று நினைத்து, இவர்களோடு ஆடினால் நாம் ஏமாறுவோம். அதனாற் பொருள் சில வழிந்து போகும். என்று பயப்படுகிறதாய்க் காண்கிறது. அப்படி பயமிருந்தால் நீ ராடவேண்டாம். ஆடவந்தால் சரியாய் ஆடித்தீரவேண்டும். அதிற் பந்தயம்வைக்காமற் சும்மா ஆடுவது நன்மையல்ல. ஆடுமளவில் தோற்பும்-ஜெயிப்பும் ஒருவன் பங்கல்ல. இருவருக்கு மிரண்டும் நேரிடும். அதில் உமக்குத் தயிரியமிருந்தால் ஆடவாரும். இல்லாவிட்டால் வேண்டாமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் - ஓ சகுனிராஜனே! உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். முன்பு அசிதரும்-தேவலரும்-சொல்லியிருக்கிறதென்னவென்றால், க்ஷத்திரியனுக்குச் சுவர்க்கத்தில் ஒருவாசலுண்டு. அஃதெதுவெனில், தருமமாய் யுத்தம்பண்ணிச் சம்பாதித்து ராச்சியத்தைச் சத்தியத்துடன் ஆள்வதுதான். அப்படியே நரகத்திலும் ஒருவாசலுண்டு. அதாவது, வஞ்சனைசெய்து எதிரியின் ராச்சியத்தை அபகரித்துத் தருமவிரோதமாய் அதை யாள்வதுதான். அன்றியும் க்ஷத்திரியன் தருமயுத்தஞ்செய்து ஜயித்தாற் சுகமுண்டு செத்தாலுஞ் சுவர்க்கமுண்டு. கபடத்தினால் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்தாற் பழியுண்டாவதன்றிச், செத்தாலும் நரகம். சூதாடுவது மிகவுங் கெட்டசெய்கை. அதனால் நரகமுண்டு என்றிப்படி அந்தப்பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலே நமக்குள்ளமட்டும் ராச்சியத்தைத் தருமமாய்ப் பரிபாலனஞ்செய்துபிராமணரைக் காக்கவேண்டும். இவ்வளவுதான் என்னிஷ்டம் இதுவேயன்றி அநியாயமாய் ஒருலாபத்தையும் நானிச்சிக்கமாட்டேன். இப்படிப்பட்ட என்னோடு நீ வஞ்சனையாய்ச் சூதாடவேண்டாம். எனக்கு வஞ்சனையா யாடத்தெரியாது. அப்படி வஞ்சனையாய்ச் சூதாடி எதிரியின் இராச்சிய சம்பத்து முதலானதுகளைக் கிரகிக்க எனக்கு மனதில்லை. என்றுரைத்ததைக் கேட்ட சகுனியானவன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ராஜாவே! உலகத்தில் யோக்கியன் அயோக்கியனோடு விவாதஞ் செய்யவில்லையா? வித்துவான் மூடனோடு தருக்கிக்கவில்லையா? அப்படியே நன்றாய்ச் சூதாடத்தெரிந்தவன் ஆடத்தெரியாதவனோடும் ஆடுவான் பந்தயங்களையுஞ் செயிப்பான். சந்தோஷமும் படுவான். அதை வஞ்சனையென்று சொல்லலாமா? இருவர்சேர்ந்து ஒருகாரியஞ் செய்யுமளவில்; ஒருவன் சமர்த்தனாயிருப்பான். ஒருவன் கொஞ்சந் தாழ்ந்தவனாயிருப்பான். அதனாலே ஒருவனை யொருவன் வஞ்சனைசெய்தானென்று யார்சொல்லுவார்கள்? அப்படித்தான் நீரும் நானுஞ் சூதாடினால் அதில் வஞ்சனை

யுண்டென்று எப்படி சொல்லலாம். ஆனால் நீர் பயப்படுகிறபடியினாலேயும், பொருட்போய்விடுமென்னும் பீதி உமக்கிருக்கிறபடியினாலேயும், நானறிந்தமட்டும் நீர் வெகுநாளைய உலோபியானபடியினாலேயும், என்னோடு நீர் ஆடவேண்டாம் போம் என்று கடுகடுத்துக் கூறினான். அப்படி சொல்லியதைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் சொல்லுகிறார். ஐயா சகுனிராசனே! உலகத்தில் யாருக்காயினுஞ் சூதாடுதல் சுகமன்றென்று பொதுவாகச் சொன்னால் உனக்கென்ன அதில் மனஸ்தாபம்? நானா உலோபி? நானா பயமும் பீதியுமுடையவன்? அப்படி ஒருக்காலும் நினைக்கவேண்டாம். யாராயினும் ஒருகாரியார்த்தமாய் என்னை வேண்டி அழைப்பார்களானால் அக்காரியம் எனக்குப் பழுதினைத் தருமாயினும் உடன்படாமலிருக்கமாட்டேன். அது என் விரதம். ஆனபடியினாலே உன் சொற்படி இப்போது ஆடுகிறேன். அதனாலே என்ன வருமோ அதையும் அநுபவிக்கிறேன். தெய்வமிருக்கின்றது. அது தீத்தொழிலென்று சொல்லியுங் கேளாவிட்டால், நான் என்ன செய்யமாட்டுவேன்? ஆனால் இவ்விடத்தில் யாரோடே யாராடவேண்டுவது? யார் பந்தயம்வைக்கவேணுடுவது? இதைச்சொல்லென்று சொல்லிய தர்மபுத்திரரை நோக்கித் துரியோதனன் சொல்லுகிறான். ஓ அண்ணா! தனங்களிலும் இரத்தினங்களிலும் ஏதேதுவேண்டுமோ? அதையெல்லாம் பந்தயம் நான் வைக்கிறேன். எனக்காகச் சகுனி உம்மோடு சூதாடுவார். ஆதலால் நீங்களிருவரும் மனஸ்தாப மில்லாமல் ஆடுங்களென்று சொன்னதைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் அப்பா துரியோதனா! ஒருவன் பந்தயம் வைக்கிறதும் ஒருவன் ஆடுகிறதும் நன்றாயிருக்கவில்லை. ஒருவனுக்காக மற்றொருவ னாடக்கூடாது. நீயே பந்தயம் வை. நீயே ஆடு. என்றுரைக்கக்கேட்ட துரியோதனன் ஓ அண்ணா! எனக்கு வேடிக்கைகளைப் பார்க்க இச்சையேயன்றி ஆட்டத்திற் பிரவேசிக்க எனக்கு இச்சையில்லையென்றான்.

தருமராஜனும் ஐகுனியும் சூதாடுதல்.

இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு சொக்கட்டானாடச் சித்தமா யிருக்குந் தருணத்தில் திரிதராட்டிரன் விதுரன் வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலாகியபேர்கள் மனதிற் சந்தோஷமில்லாமல் அச்சபைக்குவந்து வெவ்வேறு ஆசனங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். அச்சபையானது வேத சாஸ்திரங்களை முற்றுங்கற்ற அனேக மகா புருஷர் சேர்ந்தபடியினாலே தேவசபைபோல் விளங்கிற்று. இவ்வாறு யாவருஞ் சேர்ந்தபின்பு தருமபுத்திரர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். கேளாய் துரியோதனா! எனக்கு அனேக நவரத்தின ராசிகளும் பணங்களுடைய ராசிகளுங் கணக்கில்லாம லிருக்கின்றன. அவைகளைநான் பந்தயமாக வைக்கிறேன். நீ யெதை வைக்கிறாய் சொல்லென்று சொல்லியதற்குப் பதில் துரியோதனன் சொல்லுகிறான். கேளும் அண்ணா! எனக்கும் வெகு பொருட் கூட்டங்களிருக்கின்றன ரத்தினக் குப்பைகளு மிருக்கின்றன. பொருட்செல்வ முடையவர்களுக்குள் நானே சிறந்தவன். அவைகளை யெல்லாம் பந்தயமாய் வைக்கிறேன். என்று சொல்லக்கேட்டுத் தருமபுத்திரர் சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டார் இப்படி இருவரும் பந்தயம்வைத்தபின்பு, சகுனியானவன் கையில் பாச்சிகைகளை எடுத்துக்கொண்டு சபையிலிருப்போரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! நீங்கள் யாவரும் என் பேச்சைக் கேளுங்கள். துரியோதனனுக்காக நான் ஆடுகிறேன். என்னோடு தருமபுத்திரராடுகிறார். இருவராலுஞ் சிலபந்தயங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்கையிலிருக்கும் பாச்சிகைகளை எந்த விருத்தம் வேண்டுமென்று உருட்டுகிறேனோ? அந்த விருத்தமே விழுந்து நானாடுவேனே யாகில், நான் ஜயித்தவன். இல்லாவிட்டால் தோற்றவன். தோற்றவன் வைத்திருக்கும் பந்தயங்களைச் செயித்தவன் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. இந்த ஏர்ப்பாட்டை யாவரு மறிந்திருங்களென்றுசொல்லிக் கையிலிருக்கும் பாச்சிகைகளை யுருட்டினான். இவன் எந்தெந்த விருத்தத்தை போடுகிறேனென்று வாயாற்சொல்லி யுருட்டினானோ? அந்தந்த விருத்தங்களே அந்தப் பாச்சிகைகளில் விழுந்தன.

இப்படியாடி ஜயித்துத் தருமபுத்திரரைநோக்கி ஓ ராஜனே! உமதுபந்தயத்தை எடுத்துக்கொண்டேனென்றான். தருமபுத்திரர் அதுகேட்டு, ஓ சகுனி! சரிதான். நான் இப்போதுவைத்த பந்தயத்தை நீஜயித்து எடுத்துக்கொண்டாய். அதுபோனாலும் அனேகம் பொற்பாத்திரங்கள் வெள்ளிப்பாத்திரங்கள் இரத்தினப்பாத்திரங்கள் ஆபரணங்கள் இவைகளையெல்லாஞ் சேர்த்து ஒரு பந்தயம் வைக்கிறே னென்று சொல்லிவைத்தார். சகுனியும் முன்போல் பாச்சிகை போட்டுச் செயித்தான். பின்பு தருமபுத்திரர் சிரித்து, தேசத்திற் பிறந்த மகாவேகமுள்ள எவ்வெட்டு குதிரைகள்கட்டி, பொற்றகடுகளினாலும் பொற் சலங்கைகளாலும் அலங்கரித்து, புலித்தோள்களா லாசனம்போட்டு, யுத்தங்களுக்கு யோக்கியமாய் வெகு சிறப்பாக விளங்காநின்ற ஆயிரந்தேர்கள் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயம் வைக்கிறேன் என்றார். சகுனியும் பாச்சிகையைக் கையாலுருட்டி ஜயித்தேனென்றான். பின்பு தருமபுத்திரர் மலைகளுக்குச் சமானங்களாய் எப்படிப்பட்ட ஆயுதங்கள் தாக்கினாலும் லக்ஷியஞ் செய்யாதனவாய், நுகத்தடிகள் போன்ற தந்தங்க ளுள்ளவைகளாய், அருவி சலம் போல் மதப்பெருக்கோடு கூடியவைகளாய், மகா வீரதீரர் ஏறத்தகுந்தவைகளாய் பொற்பணிகளா லலங்கரிக்கப்பட்டனவாய், உயர்ந்த பட்டினாலாகிய மேல்

விரிபோர்த்தவைகளுமாகிய ஆயிரம் ஆண்யானைகளும் ஆயிரம் பெண்யானைகளுமிருக்கின்றன. அவ்விரண்டாயிரம் யானைகளையும் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார் வெகு சூதனாகிய அந்தச் சகுனியும் முன்போலவே பாச்சிகையாற் சொன்னவிருத்தம்போட்டு ஜயித்தேன் என்றான்.

அதன்பின் தருமபுத்திரர் பொல்லாத விதிவசத்தாற் பேய்பிடித்தவர்போல் அச்சூதில் ஓர் ஆவேசங்கொண்டு, ஐயாசகுனிராசனே! என்னிடத்தில் லக்ஷந் தாசிகளிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் பதினாறு வயதுள்ள மங்கைப்பருவமுடையவர்கள். ரூபலாவணிய சவுந்தரியங்களில் மிகவுஞ் சிறந்தவர்கள். நற்குணங்களினாலுங் கீர்த்திபெற்றவர்கள். மெருகிட்டதங்கம்போன்ற மேனியுடையவர்கள். உயர்ந்தபணிகளும் வஸ்திரங்களுந் தரித்திருக்கிறவர்கள். சுகந்தமுடைய தேகமுள்ளவர்கள். சங்கீதத்திலும்பரதத்திலும்வெகு சாமர்த்தியமுடையவர்கள். எனக்கும் என்னோடுகூடப் போசனம்பண்ணுகிற பேர்களுக்குஞ் சகலவித சட்வர்க்கங்களைப் பரிமாறுகிறவர்கள். அப்படிப்பட்ட அந்த லக்ஷந் தாசிகளையும் பந்தயம் வைத்தேனென்னக்கேட்டுச், சகுனியும்பாச்சிகையாடி ஒருநொடியில் ஜயித்தேனென்றான். உதிஷ்டிரர் மறுபடியும் ஓசகுனிராஜனே! இந்தத் தாசிகளையெல்லாஞ் செயித்தாயே நல்லது என்னிடத்தில் முன்சொல்லிய தாசிகளைப்போல் ஆடவருக்கிருக்கவேண்டிய சகலசுகுணங்களையுமுடையவராய் ஆண்டையினிடத்தில் விசுவாசத்தோடு பணிசெய்யத் தக்கவர்களுமாக இராநின்ற லக்ஷந் தாசர்களிருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பந்தயமாக்குகிறேனென்னக், காந்தாரராஜன் மனக்களிப்புடனே பாச்சிகையுருட்டி ஜயித்தேனென்றான்.

பின்பு உதிட்டிரர் யுத்தத்திற் குபயோகமானவைகளாய்ச் சகலவித அலங்காரங்களையும் பெற்று விளங்கு நல்ல குதிரைக்குட்டிகளில் நன்னான்கு கட்டப்பட்டு மலைகள்போலிராநின்ற தேர்கள் லக்ஷமிருக்கின்றன. அந்தத் தேர்களின் சாரதிகள் வெகுசூரர். வெகு யோக்கியர்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்கு வருஷத்தில் ஆயிரம் பொன் சம்பளங்கொடுத்து வருகிறேன். அப்படிப்பட்ட பாகர்களோடுகூடிய அந்த லக்ஷந் தேர்களையும் பந்தயம் வைத்தேனென்றார் அதுகேட்ட சகுனி வாரீர் உதிஷ்டிரரே! இதோ பாரும் அந்தத் தேர்களெல்லாம் என்னுடையதாயினவென்றுசொல்லி ஆடிச்செயித்தான். மறுபடியுந் தருமராஜனானவர் முன்புசித்ராங்கதனென்னுங் கந்திருவராஜன் அர்ச்சுனனுக்கு உலுப்பையாகக்கொடுத்ததித்திரிப்பக்ஷிபோற் பலவித நிறமுள்ள நூறு குதிரைகளைப் பந்தயமாக்கினார். அவைகளையுஞ் சகுனி அட்டகாசத்துடனே ஜயித்தான். மறுபடியும் பாண்டவராஜாவானவர் தமக்கிருக்கிற தேர்கள் சகடுகள் சிவிகைகள் முதலாகிய சகல வாகனங்களையும் ஒரு பந்தயமாகவும், நானூறுகடாரங்களில் நிரம்பவைத்திருக்கிற பொருள்களை ஒருபந்தயமாகவும் வைக்க, அவைகளையுஞ் சகுனி இரண்டுதரம் பாச்சிகையையுருட்டிச் செயித்தான்.

திரிதராஷ்டிரனோடு விதுரன் வெறுத்துரைத்தல்.

இவ்விதமாய்ப் பாண்டவராஜன் வெகு செல்வங்களைப் பந்தயமாகவைத்துத் தோற்கவும், சகுனி அவைகளைக் கபடமாய்ப் பாச்சிகையாடி மனதிலெவ்வளவு மிரக்கமில்லாமல் ஜயிக்கவுமிருக்கக்கண்ட விதுரன் மனம்பொறாமல் திரிதராஷ்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ ராஜாவே! நானொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் அதை நீர் ஏற்றுக்கொள்வது வருத்தந்தான். ஏனென்றால் வியாதி முதிர்ந்து சாகப்போகிறவனுக்கு நல்ல மருந்தைக்கொடுத்தால் அவன் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டானன்றோ? வலுவில் வாயிற்போட்டாலும் உமிழ்ந்துவிடுவன். அதுபோல் நான் சொல்லும்பேச்சு உம்முடைய மனதில் உறைப்பது வருத்தமாயிருக்கும். ஆனாலும் உம்மிடத்திலிருக்கும் பரிவினாலே அதைச்சொல்லாமலிருக்கக்கூடவில்லை. நீர் என்னிடத்தில் தயைசெய்து அங்கீகரிக்கவேண்டும். அதென்னவென்றால் உம்முடைய குமாரனாகிய துரியோதனன் பிறந்தபோது நரிபோற்கூவினானே. அதனாலே அவனை யப்போதே கொண்டுபோய்க் காட்டிலெறிந்து வரவேண்டுமென்றும், அவனிருந்தாற் சகல கலகங்களுஞ் சகல அனர்த்தங்களுங் குலத்திற்குண்டாகி உடனே கேடுவருமென்றுஞ் சொன்னேன். அதைக்கேட்காமற்போனீர். பின்பு அவனை இராச்சியத்திற் சுதந்திரனாக்கவேண்டாமென்று சொன்னேன் அதையும் யோசிக்காமற்போனீர். பின்பு சூதாடயத்தினம் வேண்டாமென்று சொன்னேன். அதுவும் உமக்கு அரோசிகமாகப்போயிற்று. நீர் துரியோதனனைப் புத்திரனென்றுநினைக்கிறீர் அப்படிநினைக்கக்கூடாது கொள்ளிவாய் நரியென்று நினைக்கவேண்டும். அவனிருக்கிறவிடஞ் சுடுகாடாய்ப் போவதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவனை ராச்சியத்தில் வைத்ததினாற் சுகமுண்டென்று நினையாதேயும். பெருங்கேடுதான் வரப்போகிறது. நீர் விவேகியாயிருந்தும் அவன்பேச்சைக்கேட்கிறீர். அதனாலே அதருமமும் அபகீர்த்தியும்வராமற் போகமாட்டாது.

ஓ மகாராசனே! ஒருவரும்போகக்கூடாத மலைச்சிகரத்தில் தேன் கூடுகட்டியிருக்கிறதைப் பார்த்த ஒருவன் அதன் ருசியை நினைத்து, முள்ளிலுங் கல்லிலும் விழுந்து காயமுங் கிலேசமும்பட்டுப் போயும், அந்தத் தேனை யுண்ணாமல் தவறி விழுந்து புலிக்கு யிரையானாலெப்படியோ? அப்படியே இந்த துரியோதனனும் பஞ்சபாண்டவர்களின்ராஜியத்தை யபகரிக்க

பழிக்கேதுவாகிய காரியங்களில் முயன்று, முடிவில் அதைச் செவ்வையாய் அனுபவிக்காமல் நசிக்கப்போகிறான். 'இராஜநீதியிலுந் தருமசாத்திரத்திலுஞ் சொல்லியபடி, பராக்கிரமத்தைக் கொண்டு ஜயித்தால் நியாயம் மோசஞ்செய்வதினல் அபகீர்த்தியும் நரகமுங் கிடைக்கும். ஆகையாலே ஓ அண்ணாவே! இப்படிப்பட்ட முயர்ச்சிகளை விட்டுவிடும். நன்மைக்குக் காரணமாகிய வழியில் நடவும். உமது புத்திரனை நம்பாதேயும். அவன் மகாபழிகாரன் சவுரியமில்லாதவன். அகந்தையும் பொறாமையுங் குடிகொண்டவன். இவன் பாண்டவராச்சியத்தைக்கவர நினைத்தாற்கொடுப்பார்களா ? தலையை வெட்டிப்போடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட துட்டன்பேச்சுக்கு நீர் சிறிதும் இடங்கொடாமல், யாதவர்கள் தங்கள் குலத்திற்கு விரோதியாகிய கம்சனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கொண்டு கொல்வித்துத் தற்காலத்தில் யாவரும் அவ்வவர்களுடைய புத்திரமித்திராதி வர்க்கங்களோடு எவ்வாறு சுகமாயிருக்கிறார்களோ? அவவாறு நாமுந் துரியோதனனை அர்ச்சுனனைக்கொண்டு நிக்கிரகஞ்செய்துசுகமாயிருப்போம். உலகத்திலிப்படியுஞ் செய்வதுண்டா வென்கிறீரா அதற்கு நியாயஞ்சொல்லுகிறேன்கேளும்: ஒருவனாலே ஒருகுலத்திற்குக் கேடுவருமாகில் அவனைத் துறக்கலாம். கொல்ல வேண்டுவதானாலுங் கொல்லலாம் பாவமுமில்லை பழியுமில்லை ஒருகுடும்பத்தினாலே ஒருகிராமத்திற்குக்கேடுவருமாகில், அக்குடும்பத்தையுந் தூரத்தலாம் ஒருகிராமத்தினால் ஓர் நாட்டுக்கே கேடுவருமாகில், அக்கிராமத்தையு மழிக்கலாம் தருமத்துக்காகப்பூமி முழுவதையு மிழக்கலாம். என்றிப்படி சுக்கிராசாரியர் அசுரருக்கு நீதிசொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனபடியினாலே நீர் இந்தத் துரியோதனனைத் துறந்து பாண்டவரைச் சேர்ந்து க்ஷேமத்தையடையும். வீணானசிந்தை செய்யவேண்டாம் காக்கையைத் தூரத்தி மயிலைக்கொணர்ந்து போஷியும் சுகப்படுவீர். பிணம்பிடுங்கித் தின்னும்படியாகிய நரியைத்துரத்திச் சிங்கத்தை வீட்டிற்சேரும் நான் சொல்லுகிறவிஷயத்திற் சந்தேகப்படவேண்டாம். புத்திரனென்கிற வாச்சல்யத்தையே முக்கியமாகவெண்ணி அதருமத்திற் குட்பட்டீராகில், மிகுந்த மனஸ்தாபத்தையடைவீர். பூமாலைக்காரன்பூஞ்செடிகளைப் போஷிப்பதுபோற், பாண்டவர்களைப் போஷித்துக் கொண்டிரும். அப்படியின்றிக் கரிவேண்டியவன் அந்தப் பூஞ்செடிகளைச் சுட்டெரிப்பதுபோற் செய்யாதேயும். (தானாடாவிட்டாலுந் தன் சதையாடும்.) என்றுசொல்லுவதுபோல், நான்கூடப்பிறந்தகடமைக்கு இதத்தைச்சொன்னேன் நான் உமக்குச் சிறியவனாயினும் இக்காரியததில் என்னைப் பெரியவனாகமதித்து; (அடிமைப்பேச்சு அம்பலத்திற்கேறுமோ?) என்று சொல்லுஞ்சொல்லைப்போலவிறுதாவாகபோகாமல்நான்சொல்வதனைத்தையும் நன்றாகக்கேட்டு ஆலோசியும். ஏமாறவேண்டாம். ஆனாற் பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப் பெறவேண்டுவதற்காக யுத்தஞ் செய்வோமென்கிறீரா? செய்யலாம். அது நியாயமாகிய உபாயந்தான். ஆனாலும் நீர் பயனடைவது வருத்தம். ஏனென்றாற் பாண்டவர்களை இந்திரன்முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் ஒருங்கேவந்து எதிர்த்தாலும் ஜயிக்கப்படமாட்டார்கள். ஆனபடியினாலே ராஜநீதியிற் சொல்லியபடி பலவான்களைப் பகைக்காமல்நேசித்து ஒருகுறைவுமின்றி க்ஷேமமாயிரும். என்றுசொல்லிவிதுரன்மறுபடியுஞ்சொல்லத்துவக்கினான்.

ஓ திரிதராஷ்டிர மகாராஜனே! இன்னுங்கேளும். இப்போது துரியோதனன்செய்கிற அநியாயத்தினாலே அவன்மாத்திரங் கெட்டுப்போவானென்பதில்லை. இச்சபையிலிருக்குங் கவுரவ வம்சத்தாரெல்லாரும் நசிப்பார்கள். துரியோதனன் இப்போ செய்யுஞ் செய்கை எப்படியிருக்கிறதென்றால் ஒரு விருஷபம் மதத்தினாலே தன் கொம்பொடிந்து போகுமென்பதைச் சிந்திக்காமல் மலையைத் தன் கொம்பால் முட்டுவதுபோலிருக்கிறது விவேகமில்லாமல் துட்டனுடைய புத்தியைக்கேட்டு நடப்பவன், பேதையாகிய ஓடக்காரனோடு ஓடத்திலேறிப் போகிறவனுக் கொப்பாயிருக்கிறான், அப்படியே நீர் செய்கிறீர். வெகுவிசனத்தை யனுபவிக்கப்போகிறீர். இப்போது மகன் வஞ்சனையாய்ச் சூதாடி வெகு செல்வங்களைத் தேடுகிறான் என்று சந்தோஷப்படுகிறீர். அப்படி சந்தோஷப்படவேண்டாம். அவன் தேடுகிற பொருளெல்லாம் பொருளன்று. விசனங்களுக்கு வித்து. இனி யிதனாலே மகா கலகம்நேரிட்டு, உமதுமக்கள் ஒருவனொருவனை மரிக்குஞ் சேதிகேட்டு விசனப்படவேண்டிவரும். என் பேச்சை வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமா விவிம்சதி பாக்லிகன் சோமதத்தன் பூரி பூரிச்சிரவன் இவர்கள்யாவருங் கேட்கட்டும். உலகத்திற் சொலியாநின்ற தீயல் உளமறியப்போய் வீழ்பவருமுண்டோ? இந்த அஜாதசத்துருக்களாகிய உதிஷ்டிதர்-வீமசேனன் அர்ச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் இவ்வைவரும் பஞ்சாக்கினிகளென்று நினைக்கவேண்டும். அவர்களுக்குத் துரோகஞ்செய்கிறவர் ஒருபோதும் முன்னுக்கு வரமாட்டார்கள்.

ஆகையால் ஓ மகாராஜனே! வீணாய்க்கலகத்தை வளர்க்கவேண்டாம். உமக்கென்ன பொருளில்லையா? உமது அனுக்கிரகம் பெற்றவனெல்லாம் மகாராஜாவாகிறானே. அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பொருளின் மேல் இவ்வளவு ஆசையென்னத்திற்கு? உமக்கிருக்கிற செல்வத்தைப் பூரணமாய் அனுபவிக்க ஆயுசுண்டா? ஆனபடியினாலே இருக்கிறமட்டில் நியாயமாய் உண்டாயிருக்கிற செல்வத்தையனுபவித்துக்கொண்டு க்ஷேமமாயிரும். அதிகஆசைவேண்டாம். அந்தப்பொருள் உமக்கொருவிஷயமா? அப்பொருளைத்தேடிவைப்பதினாலே. உமக்கு நன்மையில்லை பாண்டவர்களா

கிய பொருள்களைத் தேடிவைப்பீரேயாகில், நன்மை யும் மேன்மையும் சவுக்கியமுங் கிடைக்கும் இந்தச் சகுனி சூதில் வல்லவனாயிருந்து ஜயிக்கிறானென்று நினைக்கிறீரன்றோ? இதெல்லா மிங்கே உதவாது. காசிராஜனொருவ னிருக்கிறான். பர்வதராஜ னொருவனி ருக்கிறான் இவர்கள் சூதாட்டத்தில் வல்லவர். அவரோடுகூட ஆடிஜயிப்பானேயாகில் அப்போதான் இவன் சாமர்த்தியவான். அவ்வாட்டந்தெரியாதவரோடு ஆடுவதிற் பயனென்ன? சமானனோடு எதிர்த்துச் செயிப்பவன்தான் சுத்தவீரன் அவனேதான் புத்திமான் அப்படியின்றி வழியடித்துப் பறிப்பவர்போல மோசஞ்செய்வதை நீரொரு சாமர்த்தியமென்று நினைக்க வேண்டாம் என்றிப்படி திரிதராஷ்டிரனோடு விதுரன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட துரியோதனனானவன், அவனைப்பார்த்து மிகுந்த கோபத்தை யடைந்தவனாகிக் கண்கள் சிவக்க உதடுதுடிக்க இதனைப்பேசுவதாயினான்.

துரியோதனனுக்கும் விதுரனுக்கும் வாது

ஒய் விதுரரே! அன்னியருடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து நம்மைத் தூஷிக்கிறதே உமது தன்மையாயிருக்கின்றது. எப்போதும் எம்மைப் பார்ப்பதற்கு உமக்கு இஷ்டமில்லை. நீர் நமக்கு நித்திய சத்துருவாயிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலேதான் எம்மைப் பாலகரைப்போல யெண்ணி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுகிறீர். நாம் பலதரமும் பொறுத்துக்கொண்டோம். இப்போது சபையிலே பயமில்லாமல் எம்மை அலக்ஷியஞ்செய்துபேசினீர். உம்மைச்சொல்லவேண்டுவதில்லை. ஒருவன் தனக்கெதிரியில் பக்ஷத்தி லிருக்கிறவனென்றறிந்தும் அவனைச்சேர்த்து அவன் பேச்சைக் கேட்கிறானே அப்படிப்பட்டவனை நிந்திக்கவேண்டும் இப்படிக்கு யாரேனுஞ் சத்துரு பக்ஷத்தி லிருப்பவனுடைய குணங்களை யறியாமல் அவனைச் சேர்ப்பதினால் மிகுந்த இடறுகள் நேரிடும். இதுகளுக்கு நீரே திருஷ்டாந்தம். எப்போதும் இவ்விதமான அனேகம் பேச்சுக்களாலே என்னையும் என் தந்தை முதலானோரையும் மயக்கி, என் பக்ஷத்துக்குவருஞ் சீரை எல்லாங் கெடுத்து வருகிறாயன்றோ? உம்மாலே எங்களுக்கு ஒருக்காலும் க்ஷேமமில்லை. அறியாமையினாலே ஒருவன் தன் மடியில் சர்ப்பத்தை யெடுத்துவைத்துக் கொண்டதுபோல், உமது ரூபத்தைப்பார்த்து நல்லவரென்றெண்ணிச் சேர்ந்ததற்குப்பயன் எனக்கும் என்னைச்சேர்ந்தோருக்கும் நன்றாய்க்கிடைத்தது.

ஒய் விதுரரே! இன்னமுங் கேளும், பூனையை வீட்டில்வளர்த்தால் அந்த பூனை அவ்வீட்டிலிருக்கிற பேர்களெல்லாம் எப்போது கண் மூடுவார்கள் பால் தயிர் முதலானதுகளை பயமின்றி என்றைக்குக் குடிப்போமென்றெண்ணுவதுபோல் நீர் அன்னங்கொடுத்துக் காப்பவர்களை நாசமடையும்படி கோருகிறீர் ஆனபடியினாலே நீர் சுவாமித் துரோகியானீர். உமது சுபாவம் இவ்விதமாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட உமது துர்க்குணங்களை யறியாமல் உலகம் உம்மை நல்லவரென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தைரியத்தினாலேதான் வாயில்வந்தபடி யெல்லாம் பிதற்றுகிறீர். நீர் பேதையென்று ராஜர் உபேக்ஷைசெய்து வருகிறபடியினாலே அவரிடத்திற்பேச நிர்ப்பயமா யிருக்கிறீர். அந்தமட்டும் நீர்செய்த உபகாரம்போதும். இனியொன்றுஞ் சொல்லவேண்டாம். பாண்டவர்களைநாங்கள் ஜயித்ததும், அவர்களுடைய சொத்துக்களைச் சம்பாதித்ததும், இவ்விரண்டும் க்ஷத்திரிய நியாயந்தான். நீரேன் அனியாயமென்று சொல்லுகிறீர்? என்ன அனியாயத்தைக் கண்டீர்? உம்முடைய பேச்சைக்கேட்க எனக்கு ருசியில்லை வாயை மூடிக்கொள்ளும்: சத்துருபக்ஷத்திற்கு இதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்று உமக்கு மனமிருக்கிறதே, அதை அன்னியருக்குத் தெரியாமலாகிலும் பேசுகிறீரா? மூடருக்குந் தெரியும்படியாகத்தானே பேசுகிறீர். இப்படிப்பட்ட உம்மைப் புத்திசாலியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? நம்மை யடுத்தவனாயிற்றேயென்று நான் சும்மா யிருக்கயிருக்க நீர்கர்வத்தை யடைந்து, எல்லாஞ் சுயசக்தியாலே நடக்கிறதாய் நினைக்கிறீர். நீர் சுத்தமாய்ப் புத்தியில்லாதவர். பெரியோரையடுத்துப் புத்திகேட்டுக் கொண்டுவாரும்.

ஒய் விதுரரே! இத்தனைநாள் அரசனிடத்திற் சேவித்துப்பெற்ற கொஞ்சங்கீர்த்தியையும் போக்கிக் கொள்ளாதேயும். புத்திமான் நானொருவன்தானென்று செருக்கடைந் திருக்கிறீர். அதைவிட்டுவிடும். அனியாயஞ் செய்யவேண்டாம் செவ்வைபாய்ப்பிழையும். இனிநான் உம்மைக் குணதோஷங்கள் கேட்பதுமில்லை. நீர் ஒருபேச்சுஞ் சொல்லவும் வேண்டாம். யாவருக்கும் புத்தியை ஈஸ்வரனே இயல்பா யுண்டாக்கினார், எனக்கு மப்படியே புத்திகொடுத் திருக்கிறார் அந்த ஈஸ்வரன் விதித்தலின்படியன்றி வேறு நடவாது, நீர் சொல்லக்கேட்டா நான் முன்னுக்குவரப்போகிறேன் வயிற்றிலிருக்குஞ் சிசுவுக்குப் பால்முதலியவைகளைக் குடிக்கும்படி புத்தி நீராகொடுத்தீர் ஆனபடியினாலே தெய்வம் அவனவனுக்குக் கொடுத்த புத்தியைக்கொண்டு அவனவன் பிழைக்கையில், நீரேன் வீணாய்க் கத்துகிறீர் வெகுதூரம் பொறுத்தேன். இனிமேலு மிப்படி பேசவேண்டாமென்று துரியோதனன் சொன்னதைக்கேட்ட விதுரன் பொறுமையோடு மறுபடிசொல்லுகிறான்.

அப்பா துரியோதனா! நீசொன்ன பேச்சுகளெல்லாம் பெரும்பாலும் யதார்த்தந்தான். எனக்கொருவனும் புத்திசொல்லவேண்டாமென்றாய். அதுசரியே. லோகத்திலே ஒருவன் மலையைத் தலையிலே முட்டித் தள்ள முயலுகிறான். மற்றொருவன் கைநகத்தாலே

பூமியைப்பறிக்க நினைக்கிறான். இவ்விருவருக்கும் புத்தி மற்றொருவராலுஞ் சொல்லத்தகாது அவர்களொருத்தருக் கொருத்தரே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்குப் புத்திசொல்ல முயலுகிறவன்மூடனேயாவான். பகைவனுமாவான். நீ பூமியை நகத்தினாற் பறிக்கிறவன். சகுனி மலையைத் தலையால் முட்டுகிறவன். உங்களுக்குப் புத்திசொல்லவந்த நான் மூடனுஞ் சத்துருவுமானேன். ஆனாலும் நீமாத்திரம் என்னைச் சத்துருவாக நினைத்தாயே யல்லது, நானுன்னை யப்படி நினைக்கவில்லை. நீ க்ஷேமப்படவேண்டுமென்றே இதத்தைச் சொன்னேன். என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் மறுபடியும் மிகுந்த கோபத்தோடு அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ விதுரரே! நீர் இத்தனைநாள் காரியங்களிலே விரோதஞ் செய்தாலும் மேலுக்கு இதமாக இருந்தீர். இப்போது வெளிப்படையாய்ச் சத்துருப்போல் நின்றுபேசத் தலைப்பட்ட படியினாலே, இனி யிவ்விடத்திலிருக்க யோக்கியரல்லீர். விபசாரஞ் செய்யும் பெண்ணுக்குப் பந்துக்கள் எவ்வளவுநாள் புத்திசொல்லி யடக்குவார்களென்றால் - வெளிப்படையாகிற வரைக்குந்தான். பின்பு துரத்த வேண்டுவதுதான். ஆனபடியினாலே நீர் இப்போதுதானே இவ்விடம்விட்டு உமக்கிஷ்டமான விடத்திற்குப் போய்ச்சேரும் என்றான். அதுகேட்டு விதுரன் சொல்லுகிறான்.

அடா துரியோதனா! நீ என்னைத் திரஸ்காரமாய்ப்பேசி போகச் சொல்லியபடி நான்போகிறேன். அதிருக்கட்டும். லோகத்திலே ஒருவன் இதத்தைச் சொல்லுவனே யாகில், அவனை யெல்லாவகையாலும் பூசிக்கவேண்டும். அதுதான் கைமாறாகும். நீயோ அப்படிசெய்யாமற் போனதுமன்றி, கோபித்துத் துரத்த யத்தினப்பட்டாய். வெகுயோக்கியன். இப்படிப்பட்ட உன்சவகாசமில்லாமலிருப்பது எனக்கு நன்மைதான். அன்றியும் உத்தமராஜாக்களுங்கூட ஒருவனிடத்திலும் பிரீதியை ஸ்திரமாய் வைக்கமாட்டார்கள். வாயினால் மெதுவாய்ப் பேசிக்கொண்டே யிருப்பார்கள். சமயத்தில் தலையையும் வெட்டிவிடுவார்கள். அது அவர்களுடைய இயற்கை. இப்படி யிருக்க-நீ துர்க்குணங்களெல்லாம் வாசஞ்செய்கிற புல்லரசன் ஆனபடியினாலே உன் சினேகத்தை விடுவதே நன்மை. என்னை இத்தனைநாளும் யோக்கியனென்றுகொண்டாடி வைத்திருந்து; இப்போது அயோக்கியனென்றும் புத்தியில்லாதவனென்றுஞ் சொல்வதினாலே; நீயே புத்தியில்லாதவனாகிறாய். எப்படியென்றால்-அரசன் தன்னிடத்திற் சேர்க்கத்தக்கவர்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து, அவர்களுடைய குணகுணங்களை யறிந்து சேர்க்கவேண்டுமென்றோ?

அடா துரியோதனா! நீ அரசுபுரிந்து வெகுசெல்வங்களை யனுபவிக்கவேண்டுமென்று மிகுந்த அபிலாஷையுள்ளவனா யிருக்கிறாயே. ஐயோ! இதையெல்லாம் அனுபவிக்காமற் சீக்கிரத்தில் நசிக்கப்போகிறாயே. என்று பரிதாபத்தினாலே உனக்குப் புத்திசொன்னேனேயல்லது வேறில்லை. இந்த நற்புத்தி உனக்கினிக்கவில்லை. விபசாரிக்குப் பதிவிரதா தருமங் கேட்க ருசியிராது. உனக்குமாத்திரமன்று. உன்பிதாவுக்கும் அது ருசிக்கவில்லை. ஏனென்றால்-நீங்களெல்லாம் நசிக்கவும், அக்காலத்தில் அவர்பெருந்துயரனுபவிக்கவும், வேண்டிய கருமங்கள் காத்திருக்கின்றன. சாகப்போகிறவனுக்கு நல்ல அவுஷதம் வேண்டியிராது. நான் சொன்ன பேச்சுக்களெல்லாங் குமரியைப் பார்த்துக் கிழவனைப் புணரச்சொன்னா லெப்படியோ அப்படி உங்களுக்கு இன்னப்படாமற் போயினவன்றோ? இதெல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்தான். என்னை இதனல்லவென்று நினைத்தாய். மடமையுள்ள மாதரையும்-பாலகரையும்-பேதைகளையுங் கேட்பாயேயாகில், நான் இதனோ? அகிதனோ? அதை அவர்களுனக்குச் சொல்லுவார்கள். உலகத்தில் முகஸ்துதியாகச் செவிக்கினிப்பாய்ப் பேசுகிறவர்கள் வெகுபேர்கள் கிடைப்பார்கள். அந்தப்பேச்சுகள் இம்மை மறுமைகளில் நற்பயனைத்தராமற் போவதுமன்றி, கேட்டையுந்தரும். சிலர் உரிமையோடுகலந்து செவிக்கினியாத சொல்லைச் சொல்லுவார்கள். அச்சொல்லோ இரண்டிடங்களிலும் நன்மையைப் பயக்கும். (சிரிக்கச்சொல்வார் சிறியர். அழச்சொலவார் அறிஞர்.) என்று பெண்டீர்களுஞ் சொல்லுகிறார்களல்லவா? ஆனால் இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் கிடைப்பது அருமை. இதைக் கவனிப்போடு கேட்பவன் கிடைப்பது மிகவுமருமை.

அடா துரியோதனா! இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். எவன் முகஸ்துதியாய்ப் பேசாமலும், நியாயத்தைப்பேசினால் மனதுக்கு இதமாயிராதே. அதனாலே நம்மிடத்திற் பிரீதிகுறைந்துபோமே. நமது பிரயோசனமுங் கேட்போமே என்று நினைத்துச் சும்மாயிராமலும் இதமே சொல்லுகிறானோ? அவன் தான் உலகாளும் ராஜனுக்கு மித்திரன், அவன்தான் பந்து. அவன்தான்குரு. அவன் தான் தெய்வம். அப்படிப்பட்ட மந்திரியினுடைய பேச்சைத் தடையின்றிக் கேட்பவனே புத்திசாலி. நன்மைக்கும் பாத்திரன். எல்லாவிதத்திலுங் குணசாலி. அப்படியல்லாதவன் மூடனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உலகத்தில் யாவருக்கும் ஆப்தருடையபேச்சு எப்படி யிருக்குமென்றால்-முதலில் கசப்புந் துர்க்கந்தமு முடையதாய், முடிவில் வியாதியினால்வரு முபத்திரவத்தைப்போக்கித் தேகத்திற்குப் பலத்தையும்-தேஜசையும்-பயக்கா நின்ற திவ்விய அவுஷதம்போலிருக்கும். புத்திமான் அந்த அவுஷதத்தைச் சாப்பிடவேண்டும். அதுநாவுக்கு ருசியில்லையென்று மறுப்பானாகில் மரணத்தை யடைவன். அதைப்போற் கேள்விக்கு நன்றாயிராமலும், தருமத்திற்கும்-கீர்த்திக்கும்-வாழ்வுக்கும்-ஏதுவாகியுமிராநின்ற ஆப்தருடைய பேச்சைக்கேட்டு,

கோபதாபங்களில்லாமற் பொறுமையோடு நடந்தால், ஓர் ஆபத்தையு மடையாமற் சுகத்தை யடையலாம். ஆப்தரைத் திரஸ்காரஞ் செய்வது நன்மையன்று. உன் வாழ்வைக்குறித்தே இவ்வளவும் நான் சொன்னேன். வேண்டாமென்னச்செயும் வலுவிற்சொல்லுவா னேனென்றால் - மகாராஜாவாகிய திரிதராஷ்டிரருக்கு ஒரு துன்பமும் நேரிடாம லிருக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலேதான். தமையனாரும் ரக்ஷகருமாகிய அவருக்கு வருங்குறைவு என்னுடையதானபடியினாலே, நீ திரஸ்காரஞ்செய்து கேட்காமற் போனாலுஞ் சண்டையிட்டுச் சொன்னேன். பின்னும் பின்னு நூறுதரஞ் சொன்னேன். அப்படியில்லாமற் எனக்கென்னவந்தது? ஆர்கெட்டாலென்ன? ஆர் வாழ்ந்தாலென்ன? என்று விதுரராஜன் சொல்லக் கேட்ட துர்ப்புத்தியும் அகந்தையுமுள்ள துரியோதனன் அதை லக்ஷியஞ்செய்யாமல், மறுபடியுஞ் சூதாட வாரம்பித்தான்.

தருமனுக்கும் சகுனிக்கும் நடந்த இரண்டாவதாட்டம்.

அப்போது சகுனியானவன் உதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, ஓய் ராஜாதிராஜனே! இதுவரையிலும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீரே. இவ்வளவுதானோ உம்முடைய செல்வங்கள்? தம்பிமாரைக்கொண்டு பூமியெல்லாஞ் ஜெயித்து வெகு திரவியங்களைச் சம்பாதித்தீரென்றும், இராஜசூயயாகத்தில் உலுப்பையாய்வெகு திரவியங்கள் வந்தனவென்றும் புகழுண்டாயிருக்கிறதே. அதெல்லாம் இவ்வளவுதானா? அல்லது தோற்கப்போகிறோமென்கிற பயத்தினாற் சூதாட மனமில்லையோ? அப்படிபயமிருந்தால் ஆடவேண்டாம். தோற்றதுபோகும். நீர் பணம் போகிறதை லக்ஷியஞ் செய்யமாட்டீரே. இப்போது ஏது அப்படிப்பட்ட லோபகுணம் உமக்கு உண்டாயிற்று. என்றிப்படி வஞ்சனையாகவும்-ஏளிதமாகவும்-பேசக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் காலகதியினாலே மறுபடி யாடும்படி நினைத்துச் சகுனியை நோக்கி, அப்பா சகுனீ! என்செல்வங்களுக்குக் கணக்கிடப் போகாது என்னிடத்திலிருக்கும் பொருள்களின் கணக்கு எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் லக்ஷம் - கோடி-பத்துகோடி- அற்புதம்-நிற்புதம்-பரார்த்தம்-என்று கணக்கிடப்பட்ட பொருள்களிருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் பந்தயமாய் வைக்கிறேன் ஆடென்றார்.

அதுகேட்ட சகுனி வெகுகர்வத்தோடு, இதோ. இதோ. ஜயித்தேன் பாருமென்று பாச்சிகையைப் போட்டான். அதுகண்ட உதிஷ்டிரர்-ஓ சகுனிராஜனே! எனக்கு அளவற்ற பசுக்களும்-ஆடுகளும்-யானைகளும்-குதிரைகளும்-காடுகளி லிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயமாக்கினேன். என்னவே, அவன் அவைகளையுஞ் செயித்தேனென்றான். மறுபடி தருமபுத்திரர் எனக்கு வெகு கிராமங்களும் பட்டணங்களும் ஆங்காங்கு பல அரண்மனைகளுமிருக்கின்றன. அவைகளில் தேவதாயம் பிரமதாயந்தவிர, மற்றயாவையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களோடுகூடப் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார் அதைக்கேட்டுக் காந்தாரராஜன் மோசத்தையாசரித்து, இதோ பாருமையா நான்வாயாற்சொன்ன விருத்தம் போட்டேனென்று சொல்லி ஜயித்தான். பின்பு தருமபுத்திரர் ஆ! ஆ! சகுனீ! மகாராஜகுமாரர்கள் அணியத்தக்கவையாகிய குண்டலங்கள் தோள்வளைகள் பதக்கங்கள் மணிமாலைகள் முத்துமாலைகள் கடகங்கள் மோதிரங்கள் இப்படிப்பட்ட சகல ஆபரணங்களும் பந்தயமாக வைக்கப்பட்டனவென்றார் சகுனியும் பாச்சிகையை யுருட்டிச் ஜெயித்தே னென்றான். இவ்விதமாய் இவர் பந்தயம் வைக்கவைக்க, அவன் அக்ஷதத்துவ மென்னும் வித்தை யறிந்தவ னாகையாலே தனக்கிஷ்டமானவிருத்தந் தனக்குவிழும்படியாகவும். அவரிஷ்டப்படி அவருக்கு விழாம லிருக்கும்படியாகவும் மோசஞ்செய்து ஜயிக்கவே, தருமபுத்திரரானவர் மறுபடி பந்தயம்வைக்க ஒருசொத்து மில்லாமைகண்டு, மாகிரங்கள் பூமிகள் பட்டணங்கள் முதலான சகலசம்பத்துக்களையுந் தோற்றோமே: இதுவரையில் என்னதரும மிருந்தது இனிநாமும் தம்பிமாருந்தானேமிஞ்சினோம். போனது போச்சு. இன்னமும் பார்ப்போமென்று மனதில்நினைத்துச் சகுனியைப்பார்த்து இதனைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ காந்தார தேசாதிபதி! இதோபார் என்னுடைய கடைபடுதம்பி சகாதேவனென்கிறவ னிருக்கிறானே: இவன் எப்போதுந் தருமபரிபாலனஞ் செய்கிறவன். வெகுஞானவான். எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். இவனையொரு பந்தயமாகவும், இவனுக்குமூத்தவனாகிய நகுலன் மகாசமர்த்தன். குணங்களில் அதிகப்பட்டவன். இவனையொரு பந்தயமாகவும் வைத்து ஆடுகிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, சகுனி அப்படியா சந்தோஷம் என்றுசொல்லிப் பாச்சிகையையெடுத்தாடி உதிஷ்டிரரைநோக்கி, ஒப்பாண்டவராஜனே! நீர் பந்தயம்வைத்த தம்பிமாரிருவரையுஞ் ஜெயித்தேன், இனிமேல் உமக்கொன்றுமில்லை. மற்றிருவர் தம்பிமா ரிருக்கிறார்களேயென்றால் அவர்கள்மகா பலசாலிகள். சுத்தவீரர்கள். உமக்குச் சுவாதீனருமல்லர். இவர்களோ? மாற்றாந்தாயின் மக்களானது பற்றியும், உம்மைவிட வேறே கதியில்லாதவர்களானதுபற்றியும, நீர் பந்தயம்வைக்க இசைந்தார்கள் அப்படிக்கு அவர்கள் இசைவார்களா மேலும் உமக்கு அவர்களிடத்திலிருக்கிற அன்புபோல் இவர்களிடத்திலிருக்கமாட்டாது, ஆகையால் இனிநீர் எதைவைத்து ஆடப்போகிறீரென்றுசொன்னான், அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் அடாசகுனி! நீயேன் மித்திரபேதமான பேச்சைப்பேசுகிறாய்? இதனாலே ஒன்றும் பயனில்லை

நீகற்ற வஞ்சனைவித்தையைத் தயையின்றி முற்றுஞ் செலுத்தென்று தருமர் சொல்ல, அதற்குச் சகுனி- அய்யா தருமபூபதி! மூடன் நீரில்விழுந்தால முழுகிப் போவன். சமர்த்தன் கரையேறுவன். வாயாலே பேசுவதிற் பயனென்ன? நீர் பெரியவர்தான். ஓர் மனிதன் சொப்பனத்திற் காணும் பொருளை நித்திரையின் முடிவிற் காணுமற் போகுமென்று நினைக்கிறானோ? இல்லையே. அப்படி நீர்செய்கிற காரியங்களில் நிச்சயப்புத்தியில்லாதவரா யிருக்கிறீர். நல்லது உமக்கு நமஸ்காரம். மேலே நடக்கவேண்டுவ தென்னவென்றான்.

உதிஷ்டிரர் அதுகேட்டு, ஓ எனது சத்துருக்களிற்சிறந்த சகுனிராஜனே! எந்தத்தம்பி எங்களைவெகு ஆபத்துகளிற் கரையேற்றத் தக்கவனோ? எவன் சகலசத்துருக்களையும் ஜெயிக்க வல்லவனோ? எவன் உத்தரகுருவரையிற்போய் யாவரையுஞ் செயித்து வேண்டிய தனங்களைக் கொண்டுவந்தவனோ, எவன் தனஞ்செயனென்கிற பேரைப்பெற்றவனோ, எவன் வலதுகையினாலும் இடதுகையினாலும் பாணப் பிரயோகஞ்செய்து ஸவ்யஸாசி என்கிறபேரைப் பெற்றவனோ, அப்படிப்பட்ட அர்ச்சுனனைப் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். சகுனி அவனையுஞ் ஜெயித்தேனென்றான். அதற்குப்பின்பு தருமபுத்திரர் இதோ யிருக்கிறானே எனக்கு நேரிளையவன். இவன் ஒப்பற்ற பலமும்-தைரியமும்-பராக்கிரமமும்பெற்று, கதாயுதத்திலே யாவருக்குஞ் சிரேஷ்டன். மதயானைக் கன்றுபோற் கம்பீரமான ரூபமுடையவன். யுத்தமென்றால் அலக்ஷியஞ்செய்து முன்னே புறப்படுகிறவன். ரூபத்தினாலேயே சத்துருக்களுடைய மனத்தை நடுங்கச்செய்யத்தக்கவன். ஆதலால் இந்த வீமசேனனையும் பந்தயம் வைத்தாடுகிறேனென்னக் கேட்டு, சகுனியானவன் மிகுந்த இறுமாப்புடனே பாச்சிகை யாடிச்செயித்து; அங்குள்ள யாவரையும் நோக்கி, ஓ சபையாரே! பாருங்கள். இப்போ உதிஷ்டிரருடைய ராச்சியமுதலான செல்வங்களை யல்லாமல், லோகப் பிரசித்தராகிய அவர் தம்பிமாரையுஞ் ஜெயித்தேன். என்று சொல்லி மீட்டும் உதிஷ்டிரரைப் பார்த்துச் செருக்குடையவனாய்ச் சொல்லுகிறான்.

ஓய் ராஜாவே! இராச்சியமுதலாய்ச் சகலசொத்துக்களையும் ஒப்பற்ற தம்பிமாரையும் பந்தயம்வைத்தாடித் தோற்றீர். இனி உமக்கென்ன இருக்கிறது; இன்னமேதாகிலும் ஆஸ்திவைத்திருந்தால் அதையும் வைத்தாடும். ஒருவேளை ஜயிப்பீர். என்று செருக்கோடுகூடிய பேச்சுகளைப் பேசக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர்- நல்லதாகட்டும். இன்னமும் உன்மோச மெவ்வளவோ, அவ்வளவையுங் காட்டு. யாவரும் விரும்பும்படியாகிய என்னையே பந்தயமாக வைக்கிறேனென்று சொன்னார். அப்போது சகுனி பாச்சிகையை யெடுத்தாடி இதோ ஜயித்தேன்பாரும் உதிஷ்டிரரேயென்று சொல்லிச் சபையாரைப்பார்த்து, கேளுங்கள் சபையாரே! பாண்டவர் ஐவரும் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். இனி எங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டிய முறியானார்கள். இதை நீங்கள் யாவரும் அறிந்திருங்கள். என்று மனதிற் சந்தோஷம் பொங்க உரக்கச் சொல்லிப், பின்பு தருமராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓய் பயித்தியக்கார அரசனே! எல்லாப்பொருளையுந் தோற்றபின்பன்றோ உம்மை பந்தயம்வைக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல் முன்னமே நீரென் முறியாயினீர், உமக்குப் பந்தயம்வைக்க இன்னுமோர் சொத்திருக்கிறதே. அதை ஏன் பத்திரமாய் வைத்துவிட்டீர், அது யாதென்று கேட்கிறீரோ, பாஞ்சாலராஜனுடைய மகளாகிய திரௌபதி இருக்கிறாளே, அவளைவைத் தாடக்கூடாதா, மறந்து போனீராக்களும் போகட்டும். இப்போதாகிலும் அவளைவைத்தாடும். அவளாலேயாகிலும் ஜயத்தை யடையலாமென்று துரியோதனாதிகளெல்லாம் புன்னகைகொண்டிருக்கப் பரிகாசமாகப் பேசினான்.

அதுகேட்ட மகாபுத்திமானாகிய உதிஷ்டிரரும் ஊழினாற் பேதையாக்கப்பட்டு, செய்வினை தவிர்வினை தோற்றாமற் சகுனியைப்பார்த்து, ஓ சகுனிராஜனே ! அப்படியேயாகட்டும். இரதிபோற் கொஞ்சங் கருநிறமுள்ளவளும், மிகவும் உயரமுங்குள்ளமு மில்லாதவளும், சகலலக்ஷணங்களமைந்து, வெகு சுந்தரமாகிய தேகமுடையவளாகிய திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்தேனென்னவே, அச்சபையிலிருந்த பேர்களெல்லாம் சீ! சீ! இந்த உதிஷ்டிரருக்கு என்ன இப்படி புத்திகெட்டுப்போயிற்று, ஐயோ! மிகவும் மூடராயிருப்போருங்கூட இப்படிப் பந்தயம் வைக்கமாட்டார்களே என்றார்கள். சிலர் இதென்னவிதி இவருக்கென்றார்கள். சிலர் சகுனிசெய்யும் வஞ்சனை மிகக்கொடியதென்றார்கள். வீஷ்மர் - துரோணர்-முதலானோர்கள் மிகுந்த மனவேஷ்டையை யடைந்து, தேகமெல்லாம் வேர்வைவிட நின்றார்கள. விதுரர் மகாதுக்கத்தோடு தலையைவணங்கிநின்றார். கர்னன் அட்டகாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். துரியோதனன் சந்தோஷமிகுதியினால் ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் துள்ளிக்கொண்டிருந்தான். துச்சாதனன் மனக்களிப்பொடு கர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்தான். திரிதராஷ்டிரன் - குழந்தாய் துரியோதனா! என்ன என்ன ஜயித்தாய் என்றுகேட்டுச் சந்தோஷமாய் வினவிக்கொண்டிருந்தான். இப்படிக்கு அச்சபை துக்கத்தையுஞ் சந்தோஷத்தையும் பொருந்தி இருகூறாயிருக்கச், சகுனியானவன் பாச்சிகையைக் கையிலெடுத்து. ஓய் உதிஷ்டிரரே! இதுதான் முடிவான ஜயம்பாருமென்று ஆடித், திரௌபதியையுஞ் செயித்தேனென்று யாவருங் கேட்கச் சொன்னான். அக்கால் துரியோதனன் முதலானோர் திரௌபதி ஜெயிக்கப்பட்டாளென்று கைதட்டிக் காக்கைபோற் கதறிச் சொன்னார்கள். மற்றவரெல்லாம் விசனக்கடலிலாழ்ந்து நின்றார்கள்.

விதுரன் துரியோதனனைக் கண்டித்தல்.

கேளும் ஜனமேஜெயமகாராஜனே! மகாபாவியாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களுடைய சகலசம்பத்துக்களும் - அவர்களும்-திரௌபதியும்-செயிக்கப்பட்டுபோகவே மதமிகுந்து அட்டகாசஞ்செய்து, சபையிலிருக்கிற யாவரும் இதென்ன விபரீதமென்று தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கையில் விதுரனை நோக்கி ஓ விதுரரே! பாண்டவர்களுக்கு இஷ்டநாயகியாகிய திரௌபதி நமக்கு முறியாளுள். ஆகையால் அவளை இப்போதே இவ்விடத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு வாரும். அவள் நமது அரண்மனையில் மற்றுமுள்ள வெள்ளாட்டிகளோடு வீட்டைத் துடைப்பதால் விளக்குவது முதலாகிய பணிவிடைகளைச் செய்வது நமக்கு மிகவும் இஷ்டம். என்று சொல்லக்கேட்ட அந்த விதுரனைவன் வெகு விசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினன். அடா துரியோதனா! நீ இதுவரையில் எப்படிப்பட்ட கொடுமையுள்ளவருஞ் செய்யாத செய்கையைச் செய்ய முயலுகிறாய். அதைக்குறித்து உனக்கு எவ்வளவும் மனங்கூசவில்லை. ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? இயமனுடைய பாசங் கழுத்திற்சுற்றிக்கொண்டபடியினாலே உனக்குப் புத்தி விபரீதப் பட்டது இவ்விதமான பாவச்செய்கையினுல் உடனே நரகக்குழியில்விழுகிற உன்னுத்துமாவைக்காக்கச் சற்றேனும் உனக்கு அறிவில்லை.

மேலும் ஒரு அற்பமிருகமானது தனக்கு வரும் அபாயந்தெரியாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிங்கத்தைக்கிட்டிச் சேட்டை செய்வதுபோல், நீ பாண்டவர்கள் விஷயத்திற் செய்கிறாய். பாண்டவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் தெரியுமா? கோபமாகிய விஷமும், பாணங்களாகிய தீக்ஷண்யமான பற்களுமுடைய கொடிய சர்ப்பங்களென்று நினை. சர்ப்பங்களைக் கோபிக்கச்செய்தால் மாணம் உடனேவரும். வேண்டாம். கொடியசெய்கை செய்யாதே. உயிரை இழக்காதே நரகில் விழாதே. திரௌபதி உனக்குத் தாசியாகவில்லை. எப்படியென்கிறாயா? முன்னம் உதிஷ்டிரர் தன்னைத்தோற்றுப் பின்னாலே திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்தார். அப்படிச்செய்ய அவருக்கு அதிகாரமில்லை. இந்தத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவானவர் அநியாயம் நடப்பதை விலக்காமல் அபேக்ஷைசெய்கிறார் மூங்கிற்காடு ஒன்றோடொன்று இழைந்து தீ பற்றிக்கொண்டு நாசமடைவதுபோல், இந்தக் கவுரவ குலமெல்லாம் ஒன்றோடொன்றுகலக்கப்பட்டு அழியும்படியாகக் காலம் நேரிட்டது இந்தத் திரிதராஷ்டிராஜன் மகாபாவி. ஏனென்றால் - தன்மகன் அதருமத்தை நடத்தச் சம்மதித் திருக்கிறானன்றோ? ஆதலால் அவனுக்கு மிகுந்த விசன மனுபவிக்கும்படியாகிய விதியிருக்கிறது. உலகத்தில் எவனும் எப்படிப்பட்டவனையுங் குரூரமாகிய சொல்லினால் வையக்கூடாது. அம்பிலெய்தலைக் காட்டிலுஞ் சொல்லினாலெய்வது வெகு கொடுமை. அம்பு மார்பிலே தைக்கும். சொல்லம்பினாலாகிய மனப்புண் ஆறாது. ஆகையாலே நீ பாண்டவர்களுக்குச் சகிக்கக்கூடாத கொடுமையுள்ள சொல்லைச் சொல்லாதே உனக்குத் தகாது. அதனால் இம்மையுமன்றி மறுமைங் கெடும். பாண்டவரோ மகாபுருஷர். அவர் எங்கு எப்படியிருந்தாலும் மேன்மையுள்ளவர்கள். நீறுபூத்த நெருப்பினைப் போன்றவர்கள். அவர்களிலும் உதிஷ்டிரர் மகானுபாவர். நல்லொழுக்க முடையவர். அப்படிப்பட்டவருடைய மனங் கொதிக்கும்படி செய்யாதே அவர்களைப்பார்த்து இகழ்ச்சியாகிய பேச்சுகளைப் பேசுவது மலையைப்பார்த்து நாய் குலைப்பதுபோ லிருக்கிறது

அடா துரியோதனா! நீ இப்படி செய்வதெல்லாம் பெருமையென்று நினைக்கிறாய். அப்படியல்ல. இயமகிங்கரர் வெகு நரகங்களைச் சீர்படுத்தி வாசலைத் தடையின்றித் திறந்து, நீ புத்திரர்-மித்திரர்-பந்துக்கள்-முதலானபேர்களோடு எப்போது வருவாயென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது உனக்குத் தெரியவில்லை. உனக்குத் துணைப்பட்டபேர்களும் உன்னோடுகூடவே வருவார்கள். அடா மூடா! வீணேயேன் கெட்டுப்போகிறாய், கர்வப்படாதே. எப்படியும் அவர்கள் சீர்படுவார்கள். நீதான் கெடுவாய். ஆனால் இப்போது சுரக்காய் மிதக்கிறது. கல் அமிழ்ந்து போகிறது. தூண்டிலி னுனியிலிருக்கும் மாமிசத்திற்கு ஆசைப்பட்டு மீன் உயிரை யிழப்பதுபோல், நீ பாண்டவருடைய செல்வத்திற் காசைப்பட்டு நாசமடையப் போகிறாய், எத்தனை சொன்னாலும் உனக்கு ருசியாததுபோல் உன்பிதாவுக்கும் ருசிக்கவில்லை. அவரைப்பற்றி இந்த வமிசம் நாசமடையப் போகிறது. ஐயோ! மகாபெருமையுள்ள இந்தக்குலத்துக்கு இப்படிப்பட்ட கேடு வரலாமாவென்று அல்லும் பகலும் விசனத்தியில் விழுந்து தவிக்கிறேன். என்பேச்சைக் கேட்பாரொருவரையுங்காணேன். என்னசெய்வேன், வரவேண்டுவது வந்தேதீரும். யாரென்ன செய்யலாமென்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான். அது கேட்ட துரியோதனன் கோபதாபத்தினால் தேகமெல்லாம் புழுங்கி, சீ! சீ! சீ! இந்த விதுரன் என்றைக்கும் நமக்குச் சத்துரு. வெகுதுஷ்டன். இவன் பிழைப்பைச் சுடவேண்டும். நமக்குண்டாகுஞ் செல்வத்தைச்சகிக்கமாட்டான். இவன்கெட்டான். இவன்முகத்திலும் விழிக்கலாகாது. என்றுசொல்லிப்பின்பு தன்சாரதியாகிய பிரதிகாமி யென்பவனைப்பார்த்து, அடா பிரதிகாமீ! நீபோய்த் திரௌபதியை இச்சபைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவா. பாண்டவர்களிடத்திற் பயப்படாதே. விதுரன் வெகுதுஷ்டன். நமக்குவிரோதி. அவனுக்கு அவர்களிடத்திற் பக்ஷபாதமுண்டு. ஆகலால் நீசீக்கிரம்போய் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்

றான். அந்தச் சாரதி அப்பேச்சைக்கேட்டு, மனதில் மகாதுயரத்தோடு திரௌபதியிருக்கு மிடத்திற்குச்சென்றான். கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மகாபராக்கிரமசாலிகள் அந்தப்பாண்டவர்கள். அந்தத் துரியோதனன் முதலானோருடைய கொடிய செய்கையையும், தங்களுக்குநேரிட்ட வியசனத்தையும், திரௌபதிக்கு வந்த ஆபத்தையும், அவர்கள் அக்காலத்தி லெப்படி அனுபவித்தார்களோ தெரியாது எனக்குச்சொல்ல வாயெழவில்லை. ஆகிலும் முக்கியமாய் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் என்று வைசம்பாயனர் சொல்லி மேல்நடந்த சரித்திரஞ்சொல்ல வாரம்பித்தார்.

திரௌபதி துரியோதனன் சபைக்குவருதல்

ஓ அரசனே! அந்தப் பிரதிகாமி யென்னுஞ்சாரதி திரௌபதி இருக்குமிடஞ் சென்று, திரௌபதியைப்பார்த்து, அம்மா! உமதுகணவராகிய உதிஷ்டிர மகாராஜன் சூதாடத்தொடங்கி, அதிலாசை தலைமண்டைகொண்டு, இராச்சிய முதலாய்ச்சகல சொத்துக்களையும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்று, மறுபடியுமொழியாமல் முறையே தம்பிமார் நால்வரையுந் தம்மையுந் தோற்றுப், பின்பு உம்மையும் வைத்துத்தோற்றார். யாவரையுந் துரியோதனன் ஜெயித்தான். நீரும் அவனாலே ஜயிக்கப்பட்டபடியினாலே, சபைக்கு உம்மை யழைத்துவரும்படி என்னை யனுப்பினான். நான் சுதந்திர னாகையாலே கட்டளையை மீறமாட்டாமல் வந்தேனென்று சொல்லியதைக் கேட்ட திரௌபதியானவள், அப்பா பிரதிகாமி! நீசொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டேன். லோகத்திலே யாராகிலும் பெண்டாட்டியைப் பந்தயம்வைத் தாடுவார்களுண்டா! மகாபுத்திமானாகிய உதிஷ்டிரர் என்னைவைத்தாடியது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இருக்கட்டும் அவர் யாதொன்றினாலேனுமதித்து உடம்புதெரியாமல் என்னைப் பந்தயம் வைத்தாரா இல்லையென்று துரியோதனாதிகள் ஏதாகிலும் மோசஞ் செய்தார்களா அதை எனக்குத் தெரியச் சொல்லுவாயென்றுகூற, அச்சாரதி கேளம்மா பாஞ்சாலராஜன் புத்திரியே! அதிகமாய் அவர்கள் வஞ்சனை செய்யவில்லை. இவரே ஆவேசங்கொண்டு யாவையுந் தோற்று உம்மையுந் தோற்றாரென்று சொன்னான். அதுகேட்டதிரௌபதி அவனைப்பார்த்து, அப்பா சாரதி! நீபோய் உம்மைப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றபின் என்னைப் பந்தயம்வைத்தீரா அல்லது என்னை முன்னாலே பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீரா என்று அந்த உதிஷ்டிரரைக் கேட்டறிந்து வந்துசொல் பின்பு என்னை யழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்றுசொல்ல, அந்தச்சாரதி சபைக்குவந்து தருமபுத்திரரைப் பார்த்துத் திரௌபதி சொன்னதைச்சொல்ல, அவர் வெட்கமும் விசனமும் மிகுந்து ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமல் தலையை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது துரியோதனன் சாரதியைப் பார்த்து, அடா பிராதிகாமீ! இன்னமும் அவளுக்கு அந்தப்புரமோ? இங்கேவந்து யாவருமறியச் சொல்லவேண்டுவதைச் சொல்லிக், கேட்கவேண்டுவதைக்கேட்கட்டும் சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்ன, சாரதிகேட்டு மறுபடியுந் திரௌபதியினிடத்திற்கு வந்து, விசனத்தினால்வாயெழாமல் அவளைப்பார்த்து, அம்மா! நானென்ன சொல்லுவேன்? உன்பர்த்தா செய்தகாரியம் அப்படிப்பட்டதா யிருந்தது எதுகேட்கவேண்டுமானாலுஞ் சபையில்வந்துகேட்டும் அழைத்துக் கொண்டுவாவென்று துரியோதனன் சொன்னான். உன்பர்த்தா ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தலையை வணங்கிக்கொண் டிருக்கிறார். அந்தத் துரியோதனன் சகல பந்துக்களோடும் நாசமடைவனேயல்லது, இனி செல்வத்தை யனுபவிக்க மாட்டானென்று தோற்றுகிறது. கேடுகாலங்கிட்டினபடியினாலேதான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி யவனுக்குண்டாயிற்று. என்றுசொன்னதைக்கேட்ட பாஞ்சால புத்திரியானவள், சூதென்பதொன்று தெய்வத்தினால் திருஷ்டி செய்யப்பட்டது. அதுயிருக்கட்டும். அதை ஆடினால்தான் என்ன அதிலுந் தருமாதருமங்களிரண்டுமில்லையோ? அவ்விரண்டில் எவன் தருமத்தைவிடாமற் காத்துவருகிறானோ? அவன் என்னைக் காப்பன். இதிற்சந்தேகமில்லை. ஒருவன்பேரிலுங் குற்றமில்லை. என்பொல்லாத விதி அப்படியிருந்தது. நான் பாவத்தைப்பண்ணிப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன். வந்ததையெல்லாம் அனுபவிக்கவேண்டுமேயல்லது வேண்டாமென்றாற் போகுமோ அப்பா சாரதி! சகலராஜாக்களும் பெரியோர்களுமிருக்கிற சபையில் நான் எப்படி வருவேனென்று சொல்லி, மிகுந்த விசனத்தினால் முகங்கன்றிக் கண்களில் நீர் தளும்ப நிற்குமளவில். உதிஷ்டிரர் திரௌபதியைச் சபைக்குவரும்படி இஷ்டனாகிய வொருதூதனோடு சொல்லியனுப்பினார். அவன்வந்து திரௌபதிக்கு அச்சேதி தெரிவித்தமாத்திரத்திலே, திரௌபதி விசனசாகரத்தி லாழ்ந்து, மெய்யெல்லாம் வேர்த்து நடுக்கமுற்று, தலைமேற் கையைவைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டு ஐயோ! இதென்னகாலம்? தருமம் இப்படியுமிருக்கிறதா ஆகிலும் பர்த்தாவார்த்தையைப் பரிகரிக்கலாகாதென்று சொல்லி, அப்போது புஷ்பிணியாயிருப்பதுபற்றித் தரித்திருந்த ஒருவஸ்திரத்தோடேயே நாணத்தினால் அங்கமெல்லாங்கூச அழுதுகொண்டு, மாமனாராகிய திரிதராஷ்டிரன் முதலானோ ரிருக்குமிடத்தில்வந்து நின்றாள்.

துச்சாதனன் துரௌபதியின்கூந்தலைப் பற்றியிழுத்தல்.

இப்படிக்குக் கண்களினின்றும் முத்துக்கள்போல் நீர்வடிய வெட்கத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு திரௌபதி சபைக்குவரவே யாவரும் உள்ளநொந்து

துரியோதனனை மனதினு லிகழ்ந்தார்கள். பாண்டவர்கள் ஒன்றுந்தோற்ருமல் தலையிறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவளை ஒருவரும் கண்திறந்து பார்க்கவில்லை துரியோதனன் முதலான நான்கு துஷ்டர்களும்பார்த்துச் சிரித்துப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள் இப்படி இருக்கிற துரியோதனன் பிரதிகாமியைப்பார்த்து; அடாசாரதி! அவள் அங்கே ஒதுங்கி நிற்பானேன் என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுவா. அவள் வினவவேண்டுவதை யாவரும் அறிய வினவட்டும். உதிஷ்டிரரும் இங்குவந்தே அதற்கு விடைதரட்டும், அவ்விருவரும் பேசுவதை யாவரும் பார்க்கட்டும் ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற்கு வரச்சொல்லென்ருன். அதுகேட்ட அந்தப் பிராதிகாமி மனதில் வெகுதுக்கத்தை யடைந்து, அவள் சபிப்பாள் என்றுபயந்து, இந்த வீஷ்மர் முதலான மூப்பரும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிருர்களே: ஐயோ! இதென்ன அனியாயமென்று மனதிற் சொல்லிக்கொண்டு சும்மாவிருந்தான், அதுகண்ட துரியோதனன் தன்தம்பியாகிய துச்சாதனனை நோக்கித். தம்பி துச்சாதனு ! இந்தச் சாரதி வீமசேனனுக்காகப் பயந்து அவளை யழைத்துவரமாட்டாம லிருக்கிருன். நீயோ அவர்களுக்குப் பயப்படாதவ னல்லவா பராதீனராகிய அவர்கள் நம்மை என்ன செய்வார்கள் நீயோ வெகுதீரன். ஆனபடியினாலே அவளையிங்கே இழுத்துக்கொண்டு வாவென்று சொல்லவே, மகாபாவியாகிய அந்தச் துச்சாதனன் அப்படியே செய்கிறேன் அண்ணுவென்று சொல்லி எழுந்திருந்து, துரோபதியினிடத்திற்குப்போய் சற்றுமஞ்சாமல் அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன்.

அடிதிரெளபதீ ! என்ன தலைகுனிந்துநிற்கிருய் உனக்கு மானமோ என்னைக்கண்டு வெட்கப்படவேண்டாம் நீ எங்களாலே ஜயிக்கப்பட்ட படியினாலே எங்களுக்குத் தாசியானுய். துரியோதன மகாராஜாவைவந்து கண்டுபணி அவர் உன்னைத் தமது சம்பத்தில் வரவழைக்கிருர இந்தக் கவுரவர்களுக்குள் யாரிடத்தி லிஷ்டமோ அவர்களைச்சேரலாம் என்றுசொல்லிச்சிரித்துக் கையினுற்பிடித்து இழுக்கத்தொடங்கினுன். அந்தத் திரெளபதியானவள் மனம்பொருமற் கோவென்றுகதறி அழுதுகொண்டு கைகளினுல்முகத்தை மூடினவளாய், மாமிமார்முதலானபேர்க ளிருக்குமிடத்தை நோக்கி ஓடினுள், அதுகண்ட அந்தப்பாவிபின்ருெடர்ந்து, அடி ஐவரைப்புணரும் அவிசாரி! உனக்கு மானமென்ன, ஈனமென்ன, வெட்கமென்ன, என் என்பேச்சைத்தள்ளிப்போட்டு ஒடுகிருய் ஒடாதே, எங்கள்வெள்ளாட்டியாகிய உன்னை இழுத்துக்கொண்டு போவோம், இஷ்டமானபடி செய்வோம், என்று பல கடுஞ்சொற்களைச்சொல்லி இரைந்துகொண்டேபோய். கருமுகில்போற் கறுத்த மயிற்ருேகைபோல் நீண்டு கடலினலைபோன்று காந்தியையுடைய தாய்படிப்படியாகவளைந்து விளங்காநின்ற அவளுடையகூந்தலினைப்பற்றி இழுத்தான், இராஜசூயமாகிசாம்பிராச்சியபட்டாபிஷேகஞ் செய்யும்போது சகலபுண்ணியதீர்த்தங்களினின்றுங் கொண்டுவந்து திவ்விய ஔஷதிரசங்களோடு சேர்த்து அபிமந்திரிக்கப்பட்ட மகாதீர்த்தங்களைப் பெரியோர்கள் எந்தக் கூந்தலின் மீதிற்புரோக்ஷித்தார்களோ அப்படிப்பட்ட கூந்தலை அந்தக்கொடும்பாவி கைகூசாமற்பற்றி இழுக்குமளவில், சகலஸ்திரீகளும்-ஆ! ஆ! வென்றுகையைப்பிசைந்துகொண்டு மார்மேலடித்து, இது அனியாயம்: இது அனியாயம் என்றுகூவினுர்கள். வீஷ்மாதியோர் மனம்பதைக்க முகங்கறுக்க மூக்கின்மீதில் விரலைவைத்துத் திகைத்து, இதென்ன விபரீதகாலம் இதென்ன கொடுமை என்றுசொல்லித் தங்களுக்குள்ளாகவே தாங்கள் அடக்கற்கரியசான அளவற்றவருத்தங்கொண்டிருந்தார்கள்.

திரெளபதி சபையாரைநோக்கிச் சொல்லுதல்.

இவ்விதமாய்ச்செல்வமும் ஆயுசும் நாசமடையும்படியாகிய துச்சாதனன் சகலவிதத்தாலும் பூசிக்கத்தக்க மகாராஜ பத்தினியாகிய பாஞ்சாலியை இழுக்க அவள் வஸ்திரம் ஒருபுறம் அவிழ்ந்து அங்கங்கள்வெளிப்பட, உடனே அவள் நாணத்தினுல் மெய்குன்றிக் கைகளினுல் அவயவத்தை மறைத்துக்கொண்டு. கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப்பெருகக் கோவென்று கூவியழுது அவனைப்பார்த்து, அடாபாவி ! என்னை இழுக்காதே. நான் இப்போபுஷ்பிணி, ஒற்றை வஸ்திரந் தரித்திருக்கிறேன். அனியாயஞ் செய்யவேண்டாம். காலமுள்ளமட்டும் நரகம் அனுபவிக்க வேண்டும். லோகநாதராகிய எனதுநாயகரை இப்படி அலக்ஷியஞ் செய்து என்னைச் சபையினடுவி லிழுப்பது உனக்கு நன்மையன்று, உனக்குக் குலமானமாகிலு மில்லையா என்று சொல்லக்கேட்ட அந்தப்பாதகன். அடி துட்டச்சிறுமீ ! ஏதுகொஞ்சமும் பயமில்லாமற் பேசுகிருய்? நீ ஐவரைப் புணரும்வேசி, உனக்குமானமென்னநாணமென்ன நீவெகு கொழுத்தவளல்லவா பத்திரம் பிதற்ருதே எங்களுக்குத் தாசியாயினுய். எசமானருத்திரவின்படி நடக்காமற் போனுல் சிக்ஷைகிடைக்கும் பதருதே. வெள்ளாட்டியைப் புஷ்பிணியென்று பார்ப்பது முண்டோ நீ ஒற்றைவஸ்திரத்தோ டிருந்தாலென்ன வஸ்திரமில்லாமல்தானிருந்தா லென்ன அடிவேசீ! நாங்கள் ராஜாக்கள் எப்படி வேண்டுமோ அப்படிச் செய்வோம் எங்களைத் தடுப்பவர் யாரிருக்கிருர்கள் இப்போது கிருஷ்ணனையும்-வியாசனையும் வீமார்ச்சுனர் முதலானேர்களையுங்கூவியழைத்துக் காக்கச்சொல்லடி. தாசியாகிய நீதுரியோதனமகாராஜன் அழைக்கையில் வந்து அவர்பேச்சைக்கேட்டு அவரிஷ்டப்படிநடக்கவேண்டும் உன்னைநிருவாணமாய் நிறுத்திப்பார்க்க அவருக்கு மனமிருக்கு

மாகில் நீயப்படியே இருக்கவேண்டும். அதோ பாரடி வெள்ளாட்டி உன்புருஷர் குறும்பாடுகள்போல் தலையைக் குனிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் எங்கள் காலாலிட்டவேலையைத் தலையால் நிறைவேற்றவேண்டிய முறிகளானார்கள். இன்னு முனக்கென்ன இறுமாப்பு? என்றிப்படி மனம்போனபடி பிதற்றியிழுக்கவே, அவள் நடுநடுங்கி யொன்றுந் தோற்றாமல் வியசனத்தில் மூழ்கிப்போய், அவிழாநின்ற கூந்தலைக் கையாலணைத்துக்கொண்டு, காந்தாரியாகிய மாமியைக் கூவித், தொண்டையும் வரண்டு, அந்தச் சபையிலிருப்பவர்களையெல்லா நோக்கி மெள்ள ஒருவார்த்தை சொல்லுவதாயினாள்.

ஐயோ! இந்தச் சபையிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் வேதசாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் படித்தவர்கள். யாவருந் தருமவான்கள். மகாசூரர். இப்படிப்பட்டவர்கள் முன்னிலையில் இந்தப்பாதகன் என்னை யிப்படி அனியாயஞ்செய்து இழுக்கிறானே. இந்தக்காலத்தில் இவ்விதமாய்ப் பெரியோர்களிடத்தில் நான்வரலாகுமா, இக்கொடிய செய்கையை யொருவருந் தடுப்பாரில்லையோ? இது வீணாய்ப்போகாது. இவனுக்குத் தேவேந்திரன் சகாயமாய் வந்தாலும் பாண்டவரிடத்தினின்றும் இவன் தப்பமாட்டான். அவர்களின் ஆயுதத்திற்கு இரையாகப் போகிறான். சந்தேகமில்லை. இப்போது அவர்கள் தருமமென்னுங் கயிற்றினாற் கட்டுண்டு சும்மாவிருக்கிறார்கள். தருமத்தின் சூக்ஷ்மம் அவர்களறிந்தவரென்பது பெரியோர்களுக்கேதெரியும். இவர்கள் சும்மாயிருந்தாலுந் தெய்வஞ் சும்மாயிராது. இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை நானடைவதற்குக் காரணம் என்பொல்லாத விதியேயன்றிவேறன்று. ஒருவர்மீதிலும் பழியில்லை இல்லாவிட்டால் அசகாயசூராகிய பாண்டவர்களின் இஷ்டபத்தினியாகிய என்னை ஒரு அற்பன் சபைநடுவி லிழுக்கும்படி யிருக்குமா? இந்தத் துராத்துமாவினுடைய பலத்தை யார்புகழ்வார்கள்? சீ! சீ! இவனையும் இவனை ஏவி இப்படி செய்யச் சொன்னவனையுஞ் சுடவேண்டாமோ? பரதகுலத்தில் நிலைபெற்றிருந்த தருமம் இன்றுதான் நாசமடைந்தது. இராஜதருமமும் பாழாயிற்று. குலதருமமென்னுங் கடலுங் கரையைக் கடந்தது. இப்படிக்கில்லாமற்போனால் மகானுபாவராகிய வீஷ்மரும் - துரோணரும்-சத்தியம் பேசாமலிருப்பார்களா? திரிதராஷ்டிரருஞ் சும்மாவிருப்பாரா? ஒ! ஒ! இச்சபையில் தருமமறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லையென்று நினைக்கவேண்டுவதா யிருக்கிறது. இருந்தால் இவ்வனியாயத்தை உபேக்ஷைசெய்வார்களா? அவர்களாய்ச் சொல்ல மனமில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் நான் ஒன்று வினவுகிறேன்: அதற்கு விடையாகிலுஞ் சொல்லவேண்டும். என்று பிரலாபித்துப் பின்னுஞ் சபையாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! ஒ ஆசாரியர்களே! ஒ தருமவான்களே! ஒ ஞானவான்களே! இவர்களால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேனா? ஜயிக்கப்படவில்லையா? இதைத் தருமத்திற்கு ஒத்தபடி சொல்லுங்கள். என்றுசொல்லி வியசனாக்கினியினு மிரட்டித்த கோபாக்கினியைப் பொருந்தி யிருக்குந் தன்கணவரை, வெகுதீக்ஷண்யமாகிய கடைக்கண்ணினால் நோக்கினாள். அந்நோக்கம் பட்டமாத்திரத்திலே பாண்டவர்களுக்கு இராச்சியமுதலாகிய செல்வங்களைப் போக்கடித்தபோதும் உண்டாகாத மகாதுக்கமொன்று பொங்கிப்பாயவே, நெய்யாகுதி செய்யப்பட்டதுபோற் கோபாக்கினியானது திகுதிகென்று சொலித்தது. அப்போது துச்சாதனன் இவள் நோக்கிய குறிப்பும் அவர்கள் வெகுண்ட நெறிப்புமறிந்து, திரௌபதியைச்-சீ! வாடி வெள்ளாட்டி. தருமமும்-சத்தியமும்-உனக்கேது? என்னமோ மயக்குகிறாய் வாடியிங்கே என்று பிடித்திழுத்துக் கல்லென்று சிரித்தான். அப்போது கர்னன்-அடா துச்சாதனா! சரி: சரி: நன்றாய்ச் செய்தாயென்றான். சகுனியானவன் இவனுக்குச் சமானமாகிய தைரியசாலி கிடையாது. இவனே புத்திசாலியென்றான். துரியோதனன் - துச்சாதனா! இப்போதுதான் நீ எனக்குத் தம்பியென்று மெச்சினேனென்றான். குருடன் முகமலர்ச்சியோடு புன்னகை கொண்டிருந்தான். மற்றையரெல்லாரும் விசனக்கடலி லாழ்ந்துபோனார்கள். இப்படியிருக்கையில் வீஷ்மர் துரோபதியைப்பார்த்து, அம்மா சௌபாக்கியவதியாகிய பெண்ணரசே! நாங்கள் ஒன்றுஞ்சொல்ல மாட்டாதவர்களா யிருக்கிறோம். இப்போது நீகேட்ட வினாவுக்குத் தருமசூக்குமத்தைநோக்கி ஒன்றுஞ்சொல்லக்கூடவில்லை. அதென்னவென்றால்-ஸ்திரீயாயிருக்கிறவள் தற்சுதந்தரையாகாமற் பர்த்தாவுக்குச் சொத்தா யிருக்கிறாள். அந்தப் பர்த்தா ஜெயிக்கப்பட்டபோதே அவளுஞ் ஜெயிக்கப் பட்டவள்தான். உதிஷ்டிரனோ? எதைத் துறந்தாலுந் தருமத்தைத் துறக்காதவன் அவனை நான் ஜெயிக்கப்பட்டேனென்கிற போதே நீயும் ஜயிக்கப்பட்டவள்தான். ஆகிலும் இன்னமுமதில் ஓர் சூக்ஷ்மமிருக்கிறது. அஃதெனக்கு இப்போது தோற்றவில்லை. ஆனபடியினாலேதான் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிறேன் என்று சொன்னார். அப்படி சொல்லக்கேட்ட திரௌபதி சொல்லுகிறாள்.

கேளுங்கள் சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! உதிஷ்டிரமகாராஜா வலுவில்வந்து சூதாடவில்லை. அவர்பாட்டுக்கவர் இராச்சியத்திலிருந்து தருமபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய செல்வங்களைக் கவரவேண்டுமென்று துஷ்டரும்-வஞ்சகரும்-அசத்தியவான்களுமாகிய இவர்களெல்லாந் துராலோசனைசெய்து, மந்திரியைக்கொண்டு அழைப்பித்து, சூதாடுவதில் இஷ்டமில்லாதவரும் அதிற் சாமர்த்திய மில்லாதவருமாகிய அந்தத் தருமராஜாவை வலுவி லாடவைத்து, மோசத்தினாற் சகலத்தையும் அபகரித்து, மனமறிய அன்னியாயஞ் செய்தார்கள். அவ

வருக்கோ? சூதாடல் நன்ருய்த்தெரியாது. இப்பாவிகளோ? அதில் வல்லவர்கள். அவரோ? கபடில்லாதவர். இவர்களோ? கபட்டின் அவதாரங்கள். அவரோ? சத்தியசந்தர். இவர்களோ? பொய்பேசுகிறவர்கள். அவரோ? அவ்வாட்டத்தில் விருப்பமில்லாதவர். இவர்களோ? அவ்விருப்ப முள்ளவர்கள். இப்படி ஒரு தன்மையாலும் பொருத்த மில்லாமலிருக்க, அவரோடு இவர்கள் சூதாடியது நியாயமா? இப்படிப்பட்ட நியாயத்தை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுமா? தருமந்தானேற்குமா? போகட்டும். பொருள்களேயும் ராச்சியத்தையும் பறித்ததுபோதாமல், அப்பொருள் முதலியவற்றை வைத்தாடிய அவரையும் ஆடிவெற்றிகொண்டோமென்றுசொல்லி இப்படிப்பட்ட கொடிய அனியாயஞ் செய்கிருர்களே: இதுவுந் தருமந்தானு? இது மனிதரொருவருமில்லாத காடல்லவே: சகல தருமங்களேயும் நியாயங்களேயு மறிந்த பெரியோர்களின் சபையல்லவோ? இத்தன்மையான சபையில் தருமாதருமமும்-நியாயா நியாயமும்-தேருமற்போனல், மற்றெங்கேதான் தேறும்? இங்கே இருக்கிறபேர்களெல்லாம் மக்களேப்பெற்றுப் பெண்டிரோடுகூடி எல்லாச் சுகதுக்கங்களேயும் அறிந்தவர்களேயன்றி, ஒன்றுந் தெரியாதவர்களல்லவே: இப்படிக் கிருக்கிறபடியினலே என்கேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இச்சபையாருக்கும் பெரும்பாவம் வரும் இவ்விஷயத்திற் பெரியோர்கள் சொல்லிய சாஸ்திரத்தைக் கேளுங்கள். எந்தச்சபையில் அறிவினல் முதிர்ந்தவர்களில்லேயோ? அது சபையன்று. எவர்கள் தருமத்தைச் சொல்லாம லிருப்பார்களோ? அவர்கள் அறிவினல் முதிர்ந்தவர்களல்லர். எதிற் சத்தியமென்பதில்லேயோ? அது தருமமன்று. எது மோசத்தோடு கூடியதோ? அது சத்தியமல்ல. இந்த வசனத்தின்படி யான் கேட்ட தரும விசாரணைக்கு மறுமொழி சொல்லாமற்போனல், இதுசபையுமல்ல. இவர்கள் பெரியோர்களுமல்ல. நடந்த சரித்திரந் தருமமுஞ் சத்தியமுமுள்ளதல்ல. ஆதலாற் காரணத்தை நன்ருய்ச் சோதித்து, தாக்ஷணியப்படாமலும்-பயப்படாமலும் - தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையு நோக்கி உத்தரஞ்சொல்லுங்கள் என்று பாஞ்சாலி சொல்லிக்கொண்டே மீட்டுங் கடைக்கண்ணினுற் கணவரை நோக்கினுள்.

வீமசேனன் தருமராஜனை வெறுக்க அருச்சுனன் தேற்றுதல்.

இஃதிப்படியிருக்க-நாசமடையப் போகிறவனுகிய துச்சாதனன் யாவருஞ் செவிகளே மூடிக்கொள்ளத்தக்கதான கொடுஞ் சொற்களேச் சொன்னுன். இழுக்கிறதும் அடிக்கிறதுமாக வெகு தொந்தரவுகளேயுஞ் செய்தான். இப்படிக்கு வெகுவிதமாய் அவமானப்படாநின்ற திரௌபதியைப்பார்த்த வீமசேனனைவன் மனஞ்சகிக்காமல், அண்டுபடாத விசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, சமீபத்திலிருக்குந் தமயனுரைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்து, உதடுதுடிக்கச் சொல்லுகிறுன்: ஓ அண்ணு! நீர் எல்லாந் தெரிந்தவரா யிருந்தும் மூடருடன்கூடி செய்யாத செய்கைகளேச் செய்தீர் லோகத்திலே சூதாடுகிறவர் வெகுபேர்களுண்டு. அவர்களெல்லாம் பொருள்-இரத்தினம் - வாகனம்-முதலானவைகளே வைத்தாடுவார்களே யல்லது, தங்களுடைய தாசிதாசர்களேக்கூட வைத்தாடமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்தவர்களாகிய தாசிதாசரிடத்திலிருக்கிற அவ்வளவு மானமுந் தயையும், பாணிக்கிரகணஞ்செய்த பத்தினியினிடத்தில் உமக்கில்லாமற்போச்சுது. கொண்ட பெண்டாட்டியைப் பந்தயம்வைத்தாடியதைக் கண்ணினுற் பார்த்ததுமில்லே. காதினுற் கேட்டதுமில்லே. நாம் திக்குவிஜயஞ்செய்து சேகரித்துவந்த பொருட்குவைகளேயும், பலவரசர் காணிக்கையாய்க் கொடுத்த திரவியங்கள் - ரத்தினங்கள்-வஸ்திரங்கள்-உபகரணங்கள்-வாகனங்கள்-முதலானவைகளேயும், கோட்டை-வீடு-வாசல் - தோட்டம்-சபை முதலியவைகளேயும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீர். அதனுலே எனக்கு எவ்வளவும் விசனமில்லே. ஏனென்ருல் - இப்படி அனேகம் பொருள்களே நினைத்தபோதே சம்பாதிக்கலாம். எங்களேத் தோற்றதனுலுந் தாக்கமில்லே. நாங்களோ? சூரர். இராஜாதிராஜராகிய உம்மைத் தோற்றதற்குக் கிஞ்சித்து விசனப்படவேண்டுவதா யிருக்கிறது.

இவையெல்லா மிருக்கட்டும். திரௌபதியானவள் ஸ்திரீசாதி. மகாராஜகுமாரி. நம்மிக்கைபிடித்தவள். நம்மையே நம்பினவள். அப்படிப்பட்டவளே இந்தப் பாதகர்கையி லொப்புவித்தீரே: இதைக்குறித்து உமக்குக் காலபலத்தினுற் புத்திகெட்டதென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் நமது உயிரினுஞ் சிறந்தவளாகிய பாஞ்சாலியை வேண்டியபடி மானபங்கஞ்செய்யவும், நாம் எதிரிற் சும்மா பார்த்திருக்கவும், பெரியோர்களெல்லாம் வருந்தி எதுவும் பேசாமற் சும்மாயிருக்க நேரிட்டதைக்காட்டிலும்; நமக்குவேறு துக்கமுண்டோ? நீர்மகாராஜா. சகலத்திற்குஞ் சுதந்தரர். எந்தச்சொத்தை எப்படி செய்யவேண்டுமானுலுந் தடுப்பார் யாருமில்லே. ஆகினும் நெடுநாளாய் வேள்விக்கு உபயோகப்பட வைத்திருந்த நல்ல பசுவைக் கோவதைசெய்யுஞ் சண்டாளர்கையி லொப்புவித்ததுபோல், இவளே அவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்தது மிகுந்த அதருமம். நீர் இப்போது செய்த காரியமெல்லாம் பாவத்திற்குக் காரணமாகிய காரியமேயன்றி நற்செய்கையன்று. நீர் தரும மறிந்தவருமன்று. திரௌபதியைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்த நிமிஷத்திலேயே அந்தப்பாதகரைக் கையிலேந்திய கதாயுதத்தினுலே இருந்தவிடந் தெரியாமற்போகும்படி செய்வேன். என்னைப் பராதீனனுக்கிவிட்டீர். என்கோபத்

தையும் பராக்ரமத்தையும் இந்தச்சபையி லுபயோக மாகாதபடி பாழாக்கினீர் ஆகிலுஞ் சகிக்கக்கூடவில்லை இப்போதென்னசெய்யவேண்டு மென்றால், நீரெந்தக் கையினாலே பாச்சிகை யாடினீரோ? அந்தக்கையைத் தீயிற்கொளுத்திச் சாம்பராக்கவேண்டுமென்றுசொல்லிக் கோபாவேசங்கொண்டு, சகாதேவனை நோக்கி, ஓ சகாதேவா! நீ இப்போதேபோய் நெருப்புகொண்டு வா, இந்தக்கெட்டக் கையைக்கொளுத்திப் போடுகிறேனென்று திரஸ்காரமாய்ச் சொன்னான்.

அதுகேட்ட அர்ச்சுனன்வீமசேனனைப்பார்த்து, அண்ணா! நீயேன்கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் மகாராஜாவாயும் நமக்கு மூத்தவராயும் மகாதரும சீலராகியுமிருக்கிற யுதிஷ்டிரரைக் குறித்துக் கொடுமையாய்ப் பேசுகிறாய்? ஒருபோதும் நீ இப்படி சொன்னதில்லையே, இப்போதும் உன்மீதிற் குற்றமில்லை நமக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் பகையாக வேண்டுமென்று சத்துருக்கள் உனக்கிப்படிப்பட்ட கோபம் வரும்படி செய்ததினாலே, நீயதின்படி நிறைவேற்ற முயன்றாய் ஏதேது வரவேண்டுமோ அதெல்லாம் வந்துதானேதீரும் ஆகிலும் நீபதறிச் சத்துருக்களின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாதே. தருமத்தின்மீதில் திரிஷ்டிவைத்து இனியாகிலும் வாயைமூடு. இதைக் கேட்டால் நமதுபகைவர் நகைப்பார்கள். மகானுபாவராகிய தமயனைத் திரஸ்காரஞ் செய்யாதே. இந்தத் துஷ்டர் வெகுதருமசீலருஞ் சத்திய சந்தருமாகிய நமது தமயனை வலுவிற்சூதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து எல்லாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டார்கள். இதனாலே நமக்கு அவமானமில்லை. கையிலாகாமற்பறிகொடுத்தால் அதுதான் அவமானமாகும். இவர்தருமசிந்தையுஞ் சத்தியத்தையும் பெரிதாயெண்ணிச்சகலத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இது இவருக்கு மகாமகிமைக்கு இடமாகியது நாமும் அப்படியே அவரை அனுவர்த்தித் திருக்கவேண்டுமேயல்லது, மீறலாகாது என்றுசொன்னான். பின்புவீமன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, நீசொல்லிய தெல்லாஞ் சரிதான். எனக்குந்தெரியும் ஆனாலுந் திரௌபதையைப் பந்தயம்வைத் தாடிய கைகள் சுடத்தக்கவையே யல்லது, பூசிக்கத்தக்கவை யல்லவென்கிறகருத்தைக்கொண்டு இப்படிசொன்னேனென் றுசொன்னான்.

திரௌபதிக்காக விகர்ணன்பேசக் கர்ணன் சிதைத்தல்.

இதுதிப்படி யிருக்குமளவிற் சபையை நோக்கித் தருமத்தைவினவுந் திரௌபதியை நீசனாகிய துச்சாதனன் கொடுமையாய்ப் பற்றியிழுத்துக்கொண்டுபோகிறதும், சபையார் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருக்கிறதும் பார்த்து, திரிதராஷ்டிரன் புத்திரரில் ஒருவனாகியவிகர்ணனென்பவன் வெகு கோபங்கொண்டு, சபையிலிருக்கும் வீஷ்மர்முதலாகிய பெரியோர்களைப்பார்த்து, மிகவும் பரிதாபத்தோடு இதனைச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையாரே! நீங்கள் திரௌபதிசொல்லிய பேச்சைக் கேட்டு ஏன்பிரதியுத்தரஞ் சொல்லாமலிருக்கிறீர்கள் அவிவேகத்தினால் நீங்களுஞ் சொல்லாமல் உங்களைப் பார்த்து தாங்களுஞ் சொல்லாமலிருந்தால், யாவருக்கு மிப்போதே நரகம்வருமன்றோ? வீஷ்மரும் திரிதராஷ்டிரரும் - புத்திமான்களுட் சிறந்தவராகிய விதுரரும் - மற்றக்கவுரவரும் - ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிற காரணமென்ன? இவர்களிருக்கட்டும். பிராமணோத்தமரும் ஆசாரியருமாகிய துரோணரும் - கிருபரும் - எந்தத் தாக்ஷணியத்தினால் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இவர்களுமிருக்கட்டும்பலதேசத்தரசர்களும் ஏன்வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இத்தனைநாழிகை சும்மா விருந்தது போதும். இனியாவரும் அச்சம்-அபிமானம் - தாக்ஷணியம்-குரோதம் - முதலியவைகளை விட்டுத், தங்கள் தங்கள் புத்தியுள்ளவரைக்கும் யோசித்து, தத்தமது கருத்தை வெளியிடுங்கள் என்றிப்படி பலதரம் விகர்ணன் சொல்லியும், ஒருவரும் பேசாமலிருந்தார்கள். அதுகண்டு அதிககோபங்கொண்ட அந்த விகர்ணன் ஒருகைமேல் மற்றொருகையை வைத்தறைந்து, சபையைப்பார்த்து மறுபடி சொல்லுகிறான்:

“முறையோ வென்வென் றவனிதல முழுதுமுடையான்முடித்தேவி. நிறைபோடழிந்து வினவவுநீர் நினைவுற்றிருந்தீர் நினைவற்றோ, விறையோன் முனியுமெனநினைந்தோ விருந்தா லுறுதி யெடுத்தியம்பல், குறையோ கண்கண்டதுநாளுங் குலத்துப்பிறந்தோர் கூறாரோ. தன்னேரில்லாநெறித்தருமன் றனதென்றுரைக்கத்தக்கதெல்லா, முன்னேதோற்றுத் தன்னையுமுறையேதோற்று முடிவுற்றான், சொன்னேருரைக்குத்தான்பிறர்க்குத் தொண்டாய் விட்டுச் சரிகுழலைப், பின்னேதோற்க வுரிமையினாற் பெறுமோவென்று பேசீரோ” ஓ சபையாரே! நான் இப்போது தருமத்தைக் கேட்டால் நீங்கள் சும்மாவிருக்கிறீர்கள். நீங்களிருந்தா லிருங்கள் எனக்குத் தோற்றியதை நான் சொல்லுகிறேன் அதைக் கேட்பீர்களாக. உலகத்தில் அரசருக்கு நான்கு பெருங்குற்றங்களுண்டு. அவையாவன - ஓயாமற் கட்குடித்தல். ஓயாமல் வேட்டையாடல். ஓயாமற் சூதாடல். ஓயாமல் மங்கையரைப்புணர்தல். இவைகளுக் குட்பட்டவர் தருமாதருமங்களை யறியான். அனியாயத்திற்கே உடன்படுவன். உலகத்தாரும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டுதா னிருக்கிறார்கள். இந்தச் சகுனியோ? எப்போதுஞ் சூதாடுந் தொழிலுடையவன். அவனுக்கு வேறுகாரிய மொன்றுமில்லை. ஆனதுபற்றி அவன்தருமத்தைக் கொஞ்சமுமறியான். இப்போது அப்படியே பாண்டவர்களை வலுவிற் சூதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து, எல்லா செல்வங்களையுங் கவர்ந்துகொண்டு, அவர்களையுஞ்

ஜெயித்ததாகவேற்படுத்திவிட்டான். இந்த ஏற்பாடு மோசச்செய்கையாலுண்டானதேயன்றி, நியாயப்படி யுண்டானதல்ல, ஈதிப்படியிருக்க - இவ்வளவோடே நிற்காமற், பாஞ்சாலியைவைத்து ஆடச்சொல்லி அவருக்குப் போதித்து, அவளையுஞ் செயித்ததாய்ப் பராக்கிரமித்தான். அவரோ அச்சூதில் வெறிபிடித்து, அவன்மோசத்திற் குட்பட்டுத் தருமமா யாடினார். மற்றவையெல்லா மிருக்கட்டும். திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க அவருக்கு அதிகாரமில்லை. அவர் முன்னமே தம்மைத்தோற்றார். ஆகையால் அவளைச் செயித்தேனென்றது சத்தியமன்று. இச்சபையில் ஒற்றையாடையோ டிருக்கிற அவளை அன்னியாயமா யிழுத்துவந்தது தருமமன்று. என்று சொல்லிச் சும்மா விருந்தான்.

அதுகேட்டுச் சபையிலிருப்பவர்கள் விகர்னன் சொல்லியது சரிதான் என்று அவனைத் துதித்துச் சகுனியைத் தூஷித்தார்கள். அப்போது சிலநேரஞ் சபையானது ஒலிவடிவா யிருந்தது. அந்தக்கோஷ மோய்ந்தபின் கர்னன் விகர்னனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அடாவிகர்னா! உனக்கெப்போதும் இப்படிப் பட்டவெறிகுண முள்ளதுதானே: இன்றைக்குப் புதிதல்லவே தேகத்தி லிருக்கும் நோயானது அந்தத் தேகத்தின்கணுள்ள ஆத்துமாவுக்குத் துக்க முண்டாகும்படி செய்வதுபோல், நீ கூடப்பிறந்தவ னாகிய துரியோதனனுக்குக் கேடுவரும்படி யத்தனிக்கிறாய் மேலும் அக்கினியாதி தேகத்தி னின்றுமே பிறந்து அதை யழிப்பதுபோலவும், அரணியத்தி னின்றும் பிறந்தவனல் அவ்வரணியத்தை யழிப்பது போலவும் நீ திரிதராஷ்டிரருக்குப் புத்திரனா யிருந்து அவரைத் துக்கக்கடலி லமிழ்த்த முயலுகிறாய். உனது கெட்டகபாவத்தையே காட்டுகிறாய்; வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமா - பாகிலிகர் - சோமதத்தர் - பூரிச்சிரவர் - பூரி - விதுரர் - திரிதராஷ்டிரர் - காந்தாரி - முதலாகிய தருமவான்க ளனேகர் இச்சபையி லிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லா மறியாத தருமத்தையா நீ யறிந்திருக்கிறாய்? அவர்களுக்கெல்லாமில்லாத நற்குணமுனக்கிருக்கிறதா! அவர்களையன்றோ திரௌபதி வினவினாள்? அவர்களே விடைதராமலிருக்க, நீயேன் சொல்லப் புறப்பட்டாய்? அவர்களெல்லாந் திரௌபதி தருமமாய்ச் ஜெயிக்கப்பட்டாளென்று சொல்லியிருக்க, நீ வேறாய்ச்சொன்னாயே உனக்கென்ன தெரியும்? நீ சிறுவன். ஆனபடியினாலே தான் பெரியோர்களுக்குமுன் கூச்சமின்றித் தருமத்தை அதருமமென்று சொல்லுகிறாய்.

அன்றியும் உதிஷ்டிரர் மனமொப்பி வைத்த பந்தயங்கள் யாவையுஞ் செயித்தது போலவே இந்தத் திரௌபதியையுஞ் சகுனிசெயித்தான். யாவரும்பார்த்துக்கொண்டுதானே யிருக்கிறார்கள். பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டுதானேயிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க உனக்குமாத்திரம் அவள் ஜயிக்கப்பட வில்லையென்றும், அது அனியாயமென்றும், எப்படி தோன்றிற்று? ஒற்றையாடையோ டிருப்பவளைச் சபையில் இழுத்து அவமானஞ்செய்வது அனியாய மென்றாய். அதைக்குறித்துச் சொல்லுகிறேன்கேள். கடவுளானவர் பெண்களுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வமென்று நிருமித்து, ஒருத்திக்கு ஒருபர்த்தாவா யிருக்கும்படி கட்டளையிட் டிருக்கிறார். அதின்படி உலகத்திற் சகலபெண்களும் ஒருபுருஷனையே யடைந்திருக்கிறார்கள், மற்றொருவனைக் கண்ணினாற் பார்த்தாலும் விபசாரதோஷமுண்டு. அப்படியிருக்க - இந்தத் திரௌபதி ஐவரைப் புணருகிறாள். இப்பேர்ப்பட்டவளுக்குத் தருமமெங்கே யிருக்கிறது வேசிபோலாகி வருடத்திற் கொரு வைப்பாளனோடு இருக்கப்பட்டவள் ஐவரைச் சேர்ந்தாலென்ன ஐம்பதுபேரைப் புணர்ந்தாலென்ன எப்படியும் இவள் பொது மாதுதான். இவளைச் சபையில் வரவழைப்பது குற்றமன்று. மேலும் இவளுடைய பர்த்தாக்களும்நம்மால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள் அதனாலேயே இவளும் அயிக்கப்பட்டாள். தனியாகவும் நமக் கடிமையானாள். இந்த வெள்ளாட்டியைக்குறித்துத் தருமாதருமங்களை விசாரிப்பதுண்டோ இவள் ஒருவஸ்திரந் தரித்திருந்தாலுஞ்சரிதான்: நிருவாணமா யிருந்தாலுஞ் சரிதான்: இவளை யெதுவேண்டுமோ அது செய்யலாம். இதி லெவ்வளவேனும் பாவமில்லை. என்றுசொல்லித் துச்சாதனனைநோக்கி, அப்பா துச்சாதனா! இந்தவிகர்னன் என்றைக்கும் இப்படிதான் பிதற்றுவன். இவன்பேச்சைக் கேட்பாரில்லை. இப்போது நீ பாண்டவர் தரித்திருக்கும் வஸ்திரத்தையும், திரௌபதிதரித்திருக்கும்வஸ்திரத்தையும் உரியென்றான்.

துச்சாதனன் திரௌபதியின் துகிலுரிதல்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அதைக்கேட்ட மாத்திரத்திலே அத்துச்சாதனனென்னு மகாபாதகன் செய்யப்புகுந்த கொடுமைகளைச்சொல்லவெனக்கு நாவெழவில்லை ஆகிலுஞ்சொல்லவெடுத்த சரித்திரத்தைச்சோர்வுபடாமற் கூறவேண்டிய நியதியைப் பற்றி, மகாபதிவிரதையின் மகத்துவத்தையும் ஸ்ரீவேதவியாசமூர்த்தியினுடைய திருவடியையும் சிந்தித்துச் சொல்லுகிறேன்கேளும், பாண்டவர்கள் கர்னன் கூறியதுப்பிய வார்த்தையையும், அதற்குத் தக்கபடி துரியோதனாதியரிற் சிலதுஷ்டர்கள் கொண்டிருக்கிற கருத்தையும் அறிந்துகொண்டவர்களாய், உடனே தாங்களுடுத்திக்கொண் டிருந்தவஸ்திரங்களைக் களைந்து எறிந்து விட்டார்கள். இப்பால் நிகிஷ்ட சிரோமணியாகிய துச்சாதனன் அஞ்சாமல், திரௌபதியின் துகிலையுரிய வாரம்பித்தான். அப்போது அந்தத்திரௌபதி தனதுகையாற் கலையைப்பற்றிக்கொண்டு, அளவற்ற விசனத்தையடைந்து கண்ணீர் சொரிந்து,

தன்மனதைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு ஒன்றுசொன்னாள். ஓ மனமே! முன்னே வசிஷ்டர்சொல்லிய வாக்கியமொன்றைப் பெரியோரிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன் அஃதென்னவெனில் மனுக்களுக்கு எப்படிப்பட்ட ஆபத்துகள் நேரிட்டாலும் பகவானாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சிந்தித்தால் அவ்வாபத்தைநீக்கிக் காப்பாற்றுவர். மற்றொருவராலு மகாதென்பதுதான். அஃதிப்போ தெனது நினைவுக்கு வந்தது ஆதலாலே அப்படியே செய்கிறேன். மற்றப்படி இப்பந்துக்கள் பர்த்தாக்கள் முதலானோரால் இனி நடக்கப்போகிற தருமம் ஒன்றுமில்லை. என்றுசொல்லி அந்தத் திருமகள் கேள்வனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவடித் தாமரைகளை நினைத்துத் துதிப்பதாயினாள்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! ஓ கோவிந்தா! ஓ நாராயணா! ஓ ஆபத்தென்றுணர்ந்து சரணம் புகுந்தோருக்கு அபயங்கொடுப்பவனே! ஓ சகலலோகங்களுக்குஞ்சிருட்டிகர்த்தாவாகிய சதுர்முகன்றந்தையே! ஓ சர்வேஸ்வரா! செந்தாமரைக்கண்ணா! இப்போது என்பர்த்தாக்களும், வீஷ்மர் - துரோணர் - முதலானோர்களும், மற்றுமெவர்களும் என்மானங்காக்கச் சக்தியில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். யாவையுந் துறந்தேன். உம்மையே சரண்புகுந்தேன். நீரல்லாது வேறுகதியில்லை. யாவருக்கும் நீரே யக்ஷகர். உமது திருவடிகளைப் பற்றினோர்க்கு விரோதஞ்செய்கிறபேர்களைத் துணிப்பேனென்னு தீக்ஷைவகித்து, சங்கம் - சக்கரம் - கதை- முதலாகிய ஆயுதங்களோடு துவாரகாபுரியிலெழுந்தருளியிருக்குங் கடவுள் நீரன்றோ? ஓ என்றுமழிவில்லாதமகாநுபாவா! ஓ பிரமன் முதலானோர்களுக்கும் ஆபத்து வந்தபொழுது அசுரரைக்காய்ந்து வேதமுதலாகியவைகளை நிலைநிறுத்திக் காத்த பகவானே! ஓ மெய்க்கடவுளே! உமது திருவடிகளையே நம்பிய அடியாளைக் காத்தருளும். ஐயோ! இந்தக்கொடியபாவியினால் மானபங்கஞ் செய்யப்படுகிறேன். ஓ சுவாமி! ஓ துவாரகையைப் பதியாய்க்கொண்ட கருணைக்கடலே! ஓ யாதவகுல சிகாமணி! தேவரீர் எங்கே யிருக்கிறீர்? நின்னடியாளாகிய யான் இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் துயரப்படவிட்டுஉபேக்ஷைசெய்வது நியாயமோ? இராஜசிங்கம்போன்ற நீர் எனக்கு நாதனாயிருக்க, என்னை நாதனற்றவளாகவெண்ணி இந்தப்பாதகன் ரவுரவர் முதலானோருக்கு முன்னிலையில் என் வஸ்திரத்தை யிழுக்கிறானே: இவ்வாபத்தினின்றுமென்னைக் காத்தருள வேண்டாமோ? ஓ கிருஷ்ணா! என்று அப்பகவானை சகஸ்த்ரநாமங்களாலும் மனோவாக்குக் காயங்களொருமித்துத் துதித்துப் பணிந்து கூவினாள்.

அப்போது தமதடியாளுக்கு நேரிட்ட துயரத்தை நீக்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமது கருணையென்னுங் கடலினலைகள் போன்ற திவ்விய வஸ்திரங்களை அவளிடையில் நிருமாணஞ் செய்தருளினார். அதுதெரிந்தவுடனே திரௌபதியானவள் வஸ்திரத்தைப் பிடித்திருந்தகையையுந் தேகாபிமானத்தையும் விட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனையே துதித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதுகண்ட துச்சாதனன் இனிச்சுலபமாய் இவள் துகிலையுரியலாமென்று நினைத்து. விவேகிகளாயினோர் தங்கள் வல்வினைகள் நீங்கிச் சுவர்க்காதிபோகங்களடையவேண்டித் தேவாலயத்தை எவ்வாறுபலமுறை சுற்றிச்சுற்றி வலம்வருவார்களோ? அவ்வாறு இம்மகாபாதகனுந் தனது நல்வினைகள் நீங்கி நரகாதிபோகங்களையடையவேண்டித் திரௌபதாதேவியை வலம்வருவதுபோற் சுற்றிச்சுற்றி மகா அட்டகாசத்தோடு துகிலையுரிவதானான். அவ்வாறுரியவுரிய அவ்வஸ்திரத்தினுள்ளே மற்றோர் வஸ்திரங்காண, அதையுங்களைய, மறுபடியுமொன்றுதோன்ற. இதுவுமொரு லாபந்தானென்று நினைத்துச் சந்தோஷத்தோடு அதையுமவிழ்க்க. இப்படிக்கு அவிழ்க்குந்தோறும் பற்பலவண்ணமாய் ஒருவரும் ஒருநாளுங் கண்டறியாததாய் தேவஸ்திரீகளுடுத்திக்கொள்ளத்தக்கவையாய் அங்கிருந்த யாவராலும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதானதாயிராநின்ற பலவஸ்திரங்கள் அவளிடையிற் றொடுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. இவ்விதமாய் ஓய்வில்லாமல் உண்டாகிய வஸ்திரங்களை எல்லாந்துன்மார்க்க சிரோமணியாகிய துச்சாதனன் உரிந்துரிந்து, மலைமலையாய்க் குவித்துக் கைசோர்ந்து பெருமூச்சுவிட்டு. வெட்கப்பட்டு முகங்குன்றிச் சும்மா நின்றுவிட்டான். அப்போது சபையிலிருந்த வீஷ்மர் துரோணர் முதலியபெரியோர்களும், ஆசாரியர்களும், பின்னுமுண்டான விதுரராஜன் முதலிய சிலமன்னவருஞ் சரீரமெல்லா நடுக்குற்று நாவறண்டு, கண்களில் நீர்சோர இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பிக்கொண்டு ஓ! ஓ! துரியோதனன் செய்வது மிகுந்த அனியாயம்! அனியாயம்! ஐஐயோ!! திரிலோகத்திலுங் கற்பென்று சொல்லும்படியான மேலான பொருளுக்கும், இக்குருவமிசத்திற்கும், இந்தப்பதிவிரதா சிரோமணியேதெய்வம். இதற்கு எவ்வளவுஞ்சந்தேகமில்லை. சீ! சீ! இப்பாவிகட்கு ஏதோ பழுதுபடுங்காலஞ் சம்பவித்திருக்கின்றதென்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார்கள். இவ்வற்புதத்தை அந்தரத்தினின்றுங் கண்டுகொண்டிருந்த தேவர்களெல்லாம் ஆகாயதுந்துமி வலம்புரிச்சங்கு முதலியவைகளை முழங்கிக், கற்பகத்தினளாகிய இத்திரௌபதியின்மீது கற்பகத்தினது மலர்களை வாரிவாரி இறைத்தார்கள், அப்போது அச்சபையில் ஒருபெருங்கூச்சலுண்டாகத் தலைப்பட்டது.

விதுரராஜன் விரோசனனுக்கும் சுதனுவாவுக்கும் நடந்த சம்வாதங்கூறல்.

இப்படியிருக்க விதுரனானவன் யாவரையுங் கூச்சற்போடவொட்டாமல்நிறுத்தி ஒன்றுசொல்லுகிறான்

ஓ சபையிலிருக்கும் புண்ணியபுருஷர்களே ! நமக்கெல்லாங் கட்டளையிடத் தக்கவளாகிய திரௌபதி சிலயோக்கியர் இச்சபையிலிருக்கிறார்களென்றும், தருமங்களையறிவார்களென்றும், பக்ஷபாதமின்றி நடுவுநிலை சொல்லுவார்களென்றும் நினைத்து; ஒருபிரசனங்கேட்டாளே: அந்தக்கேள்வி ஜொலித்துக்கொண் டிருக்கும் அக்கினியென்று நினைக்கத்தக்கது. அது உங்கள் மீதில் விழுந்திருக்கிறது அதை யவிக்காமற்போனாற் சமூலமாய்த் தோம்சம் பண்ணும் அதைச் சத்தியவாக்கென்னுந் தண்ணீராலன்றோ அவிக்கவேண்டும்? அப்படிசெய்யாமற்சும்மாவிருக்கின்றீர்களே நீங்களெப்படி தருமவான்களாவீர்கள்? மனுசொல்லியபடிக்குத் தருமமறிந்த பெரியோர்களை யொருவன் தருமசந்தேகங் கேட்டு அதற்கவர் விடைதராம லிருந்தால், பொய்சொல்லுவோனுக்குண்டாகும் பாவத்திற் பாதி பெறுவார்கள். யதார்த்தஞ் சொல்லாமற் போவார்களேயாகில். முழுப்பாவத்தையும்பெறுவார்கள். இதைப்பற்றியே விகரனன் தன்புத்திக்குத் தோற்றியபடி சத்தியத்தைச்சொன்னான். அப்படிக்கு நீங்களுந் தருமத்தைச்சொல்ல வேண்டும். சத்தியத்தை அனுசரிக்கவேண்டும். ஒருவகையாலும் பக்ஷபாதஞ் செய்யக்கூடாது. இவ்விஷயமாய் முற்காலத்திற் பிரகலாதபுத்திரனாகிய விரோசனனுக்கும் - சுதனுவாவென்பவனுக்கும் - நடந்த சம்வாதத்தைப் பற்றிய சரித்திர மொன்று நடந்திருக்கிறதென்று பெரியோர்களிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன். அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சபையாரை நோக்கிச் சொல்லலுற்றான் விதுரமகாராஜன்.

ஓ சபையார்களே ! பிரகலாதன் புத்திரனாகிய விரோசனனும்-சுதனுவாவென்னும் பிராமணனும்-ஒரு ஸ்திரீயினிமித்தம் நீ பெரியவனா ? நான்பெரியவனா? என்று விவாவதப்பட்டு, நமக்குள் யார் பெரியவனோ அவனுக்கு மற்றொருவன் தன்னுயிரைக் கொடுத்துவிடவேண்டுவதென்று பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு, இதைக்குறித்து யாரைவினவுவோமென்றார்கள். அதற்குச் சுதனுவாவானவன் பிரகலாதரையே வினவுவோம். அவர் சத்தியசந்தர். அவர்சொல்லுவதே நம்மிருவருக்கு மொப்பென்றான். அதை விரோசனன் ஒப்புக்கொண்டபடியினாலே இருவரும் பிரகலாதனிடத்திற்குப்போய், வாரீர் பிரகலாதரே ! எங்களிருவரில் யார்பெரியவன் ? அதை நீர்சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். அதைக்கேட்ட பிரகலாதன் பபத்தையடைந்து, சுதனுவாவின் முகத்தைச் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தப் பிரகலாதனைச் சுதனுவா வென்பவன் பார்த்து, ஓய் பிரகலாதரே ! நீர் இப்போதுபக்ஷபாதஞ்சொன்னாலும். ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் சும்மா விருந்தாலும், உமது சிரம் ஆயிரஞ்சுக்கலாய் வெடிக்கும் என்றான். அவன் இதையெல்லாங் கேட்டுப் பெருங்காற்றில் ஆடும் அரசிலைபோல் தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற்று. இவ்விஷயத்தைக் குறித்துக் கசிபப் பிரஜாபதியைக் கேட்கவேண்டுமென்று அவரிடத்திற்குப்போய், அவரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். சுவாமி காசிபரே ! தேவரீர் சகவமானபேருக்குங் குருவா யிருக்கிறீர். எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்தவர் ஆகையாலே தேவரீரை அடியேன் ஒருசந்தேகங்கேட்கிறேன். ஒருவன்கேட்ட வினாவிற்கு மெய்யாய் விடைதராமற்போவதினால் எந்த உலகங்கிடைக்கும்? விடைதராது சும்மாவிருந்தால் எந்த வுலகங்கிடைக்கும்? அதை அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டு மென்று வினவியதைக்கேட்ட கசியபப்பிரஜாபதியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் பிரகலாதரே ! சபையிலானாலும் மற்றொருவிடத்திலானாலுந் தருமந்தெரிந்திருக்க எவன்கேட்டவனுக்குத்தருமஞ்சொல்லாமலிருக்கிறானோ? அவன்வருணபாசங்களில் ஆயிரம்வருஷங்களால் தன்னைத்துமாவாக்கட்டுண்ணச்செய்கிறான் பயம் பக்ஷபாதம்-முதலிய எந்தக்காரணங்களினா லாகிலுஞ் சரியே அந்தப்பாசங்களினாற் கட்டுண்டே தீரவேணடும். ஆனால் அவைகளை நிவர்த்திசெய்துகொள்ள நினைப்பவனுக்குச் சாஸ்திரஞானிகள் ஒரு பிராயச்சித்த மேற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள. அதென்னவென்றால் - கோகர்ணசிதிலம் என்றொரு விரதமுண்டு. அதையொருவருடமனுட்டித்தால் அந்தப்பாசங்களி லொன்று நீங்கும். ஆகையாலே அவ்விரதத்தை ஆயிரம்வருஷம் அனுட்டிக்கவேண்டும் சத்தியத்தைச் சொல்லாமற்போனால் இதிலிரட்டிப்பாய்ப் பாவங்கிடைக்கும். ஆனதுபற்றித் தருமத்தைக் கேட்டாற் சத்தியமாய்ச்சொல்லவேண்டும் அப்படிக்குச் சொல்லாதபோது அந்தப்பாவத்திற்பாதி அரசனையும், காற்கூறு சபையானரயும், காற்கூறு செய்தவனையுஞ் சேரும். அந்த நியா நியாயங்களையுந் தருமா தருமங்களையுங் கண்டு பிடித்து, அனியாயஞ்செய்தவனுக்குத் தகுந்தசிக்ஷைசெய்தால் சபையாருக்கும் அரசனுக்கும்பாவமில்லை. அன்றியுஞ் சத்தியமாய்த் தருமஞ்சொல்லாமற் போகிறவனுக்கு அசுவமேதமுதலிய யாகங்களையும், தேவாலயம் அக்கிராரம்-தடாகம் - முதலாகிய தருமகாரியங்களையுங் கெடுத்தவனுக்கு எந்தப்பாவமுண்டோ ? அந்தப்பாவம்வருமென்று வேதத்திலிருக்கின்றது அப்படிப்பட்டவன் தனக்கு முன்னேழு தலைமுறைகளையும், பின்னேழு தலைமுறைகளையும், முடிவிற் றன்னையும் நரகத்திலமிழ்த்தத்தக்கவனாகிறான்.

அன்றியும் அப்படி அனியாயத்தைச் சொல்லியவன் சகலசொத்துக்களைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும், மூத்தமகனைச்சாகக்கொடுத்தவனுக்கும், பகைவர் கையிலகப்பட்டவனுக்கும், அனியாயமாய்க் காவலிற்போடப்பட்டவனுக்கும், நல்லபருவத்திற் கணவனை யிழந்தவளுக்கும், வழக்காடிப் பொய்சாக்ஷி பலத்தினால் நியாய மிழந்தவனுக்கும் உண்டாகுந் துக்கமேது

வோ? அத்துக்கத்தைத் தடையின்றி யடைவன். என்று கசிபபர் சொல்லக்கேட்ட பிரகலாதன் விரோசனனுஞ் சுதனுவாவு மிருக்குமிடத்தில்வந்து, தனது மகனாகிய விரோசனனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! உன்னைக்காட்டிலுஞ் சுதனுவாவே உயர்ந்தவன். என்னைக்காட்டிலும் அவன்பிதா உயர்ந்தவர். உன் தாயைக்காட்டிலுஞ் சுதனுவாவினுடைய தாய் உயர்ந்தவள். இதுசத்தியம். ஆகையாலே உன்னுடைய உயிர்சுதனுவாவினுடையதுதான் என்றுசொன்னான். இப்படிக்குப் புத்திரனென்கிற பக்ஷபாத மில்லாமற் சத்தியத்தைச் சொல்லக்கேட்ட சுதனுவாவானவன் வெகு சந்தோஷமடைந்து, பிரகலாதனைப்பார்த்து, ஐயா! நீர் பக்ஷபாதமின்றி சத்தியத்தைச் சொல்லியபடியால், உமக்கு உமது புத்திரனைக் கொடுத்தேனென்று சொல்லிப்போனான். ஆகையால்-கேட்டீர்களோ சபையார்களே! இப்போது நீங்களுந் திரௌபதிகேட்ட வினவுக்குத் தருமத்தை யோசித்து விடைகொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் வருணபாசமென்பவை ஒருவரையும் ஒருக்காலும் விடாது என்று விதுரன் சொல்லியும், அச்சபையிலிருந்த பேர்களெல்லாஞ் சும்மாவிருந்தார்கள்.

திரௌபதி சபையாரைப் பணிந்துகேட்ட சிலவற்றிற்கு வீஷ்மர் விடைதரல்.

இப்படியிருக்கக் கர்னன் துச்சாதனனைப் பார்த்து, தாசியாகிய இந்தத் திரௌபதியை மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவென்றான். அதுகேட்ட அவனுஞ் சபைநடுவிற் பிடித்திழுத்தான். அப்படி யிழுக்கும்போது திரௌபதியானவள், ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! இவன் என்னை இழுத்துத் தொந்தரை செய்தபடியினாலே இங்கேவரும்போது செய்ய வேண்டுவதாகிய பெரியோர்களின் திருவடி வந்தனத்தைச் செய்யாமலிருந்தேன். அதை இப்போது செய்கிறேன் அங்கீகரிக்கவேண்டுசொல்லி வந்தனஞ் செய்தாள். அதைப்பார்த்த யாவருந் துயரப்பட்டார்கள். அப்பாவியோ? அப்போதும் அவளையிழுத்து உபத்திரவித்தான். அவள் அப்போது ஒன்று சொல்லுகிறாள், கேளுங்கள் இச்சபையிலிருக்குங் கவுரவ குலாதிபரும்-மற்ற இதரதேச ராஜாக்களுமா யிருக்கின்ற பிரமுகாளே! என்னை யாவரும் பகிரங்கமாய்க் கண்ட தெப்போ தென்றால்-சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்தபோது கண்டார்கள். அதற்கு முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லை. இப்போது யாருங்காணச் சபையில் நிற்கும்படி நேரிட்டது. இது நான் செய்த தீவினையேயல்லது ஒருவர்மீதுங் குற்றமில்லை. அந்தப்புரத்திலிருக்கையிற் சூரியனும் வாயுவுங்கூடக் கண்டறியாதவளாகிய என்னைச், சேவகர்களுஞ் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கும்படி நேரிட்டது. அதை என்பர்த்தாக்களும் வீஷ்மர் முதலானோரும் பார்த்துச் சும்மாவிருப்பது வெகு ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. இதுவும் ஏதோவொரு காலகதிதான். இல்லாவிட்டால் மருமகளாகிய நான் இப்படி கிலேசப்படப்பார்த்து உபேக்ஷை செய்வார்களா? நான் கேட்ட கேள்விக்கு என்றுஞ் சொல்லாம லிருப்பார்களா? அந்தப்புரத்தி லிருக்கத்தக்க ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்தபின் அரசருக்குத் தருமமென்பதெங்கிருக்கின்றது? சிறிதேனும்யில்லையென்பது நிச்சயமாயிற்று. எப்போ தருமமில்லையோ? இனி அதருமத்தாற் சகலரும் அழியவேவேண்டும்.

ஓ கண்ணியவான்களே! வீஷ்மர் முதலானோருக்கு மருமகளும், சத்தியசந்தனராகிய பாண்டவர்களுக்கு மனையாளும், துருபதனுக்குமகளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அன்பியும், அக்கினியிற் பிறந்தவளுமாகிய யான் இவ்விதமாய்ச் சபையில்வர நேரிட்டபோது, உலக மரியாதையென்றுங் குலமரியாதையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டும் நாசமடைந்தன. நான் பேதை: என்ன சொல்லமாட்டுவேன், இராஜசூயயாகஞ்செய்து சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பெற்ற மகாராஜாவின் பத்தினியாகிய என்னைத் தேர்ப்பாகர் குலத்தில்வளர்ந்த இந்தக்கர்னன் அடிக்கடி வெள்ளாட்டி வெள்ளாட்டி என்கிறான். இதுநியாயந்தானா? இவன் முதுகிலிருக்கும் புண்ணை இவனறியாமற் மற்றவாளை இகழ்ச்சியாய் பேசுவது தகுமா? நான் வெள்ளாட்டியோ? அல்லவோ? இதையாகிலும் நீங்கள் தயைசெய்து சொன்னால், வெள்ளாட்டியாகில் அதற்குரிய பணிசெய்கிறேன். அல்லேனாகில் அதற்கேற்றபடி நடக்கிறேன். என்று சொல்லியதைக்கேட்ட வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்: ஆ! பெண்மணியே! நீ கேட்ட கேள்விக்கு முன்னமே நான் சொன்னேனே: தருமசூக்ஷ்மம் அறியக்கூடாதது. இந்தச்சபையிலிருக்கிற பேர்களில் ஒருவரும் நீகேட்ட கேள்விக்கு உத்தரஞ்சொல்லச் சக்தியில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். நானும் அதிநுட்பந் தெரியாமற் சும்மாவிருக்கிறேன். அடி அம்மா பாக்கியவதி? எப்போதும் உனக்கொரு குறைவில்லை. இவர்களில் ஒருவர்தப்பாமல் நாசமடையப்போகிறார்கள். நீ பதிவிரதையென்னும்புகழ் பெற்றாய் ஆனால் நீ எங்களைக்கேட்ட விஷயத்தை உன் பர்த்தாவாகிய உதிஷ்டிரரைக்கேட்டால், அவரே யதற்கு உத்தரஞ் சொல்லத்தக்கவர். என்று வீஷ்மாசாரியர் சொல்லி முடித்தார்.

துரியோதனன் தனது தொடையைக் காட்டித் திரௌபதியை யழைத்தல்.

அப்போது யாவராலுந் துடைகாலனென்று துதிக்கும்படியாகிய துரியோதனனானவன் மிகவும் புலம்பாநின்ற பாஞ்சாலியை நோக்கிச்சிரித்துக்கொண்டு, அடி திரௌபதீ! முன்னமே நீ சபையாரைக்கேள்வி

கேட்டதற்கு ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமற் போனார்களே: மறுபடியும் அவர்களை யேன் கேட்கிறாய்? உன்பர்த்தாக்களாகிய வீமார்ச்சுன நகுலசகாதேவர்களைக் கேள். அல்லது உதிஷ்டிரரைக்கேள். அவர்கள் நீ தாசியல்லவென்று சொல்லுவார்களாகில் சும்மாவிரு. இல்லாவிடில் பணிவிடைசெய். சபையார் என்சொல்லவில்லை யென்றால் - பாண்டவருக்குக் கஷ்டம் நேரிட்டதே. நாம் இவ்விஷயத்தி லெதுசொன்னாலும் அவர்களுக்கே தீங்காகுமென்று வாயைமூடிக் கொண் டிருக்கிறார்கள் என்று வணங்காமுடியோன் சொல்லக்கேட்ட ராஜாக்களெல்லாஞ் சிறிது முகவாட்ட நீங்கினவர்களாகி, உதிஷ்டிரர் என்னசொல்லப் போகிறோமென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிக்கிருக்க வீமசேனனானவன் எழுந்து, கேளுங்கள் பெரியோர்களோ! இந்த மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் எங்களுடைய தேகங்களுக்கும் - பிராணன்களுக்கும் - யசமானரானபடியினாலே, அவர்-தாமே ஜெயிக்கப்பட்டோமென்று ஒப்புக்கொண்டபோதே, நாங்களும் ஜெயிக்கப்பட்டவர்களாயினோம். இல்லாவிட்டால் இவர்கள் செய்யும் அனியாயத்தைப் பொறுப்போமோ? திரௌபதியின் கூந்தலைக் கையினாற் பரிசித்தவன் இவ்வளவுநேரம் பிழைத்திருக்கும்படி பார்ப்போமா? கதாயுதங்கள்போன்ற எனது புஜங்களினடுவி லகப்பட்டவன் தேவேந்திரனானாலும் உயிரோடு பிழைப்பானா? நான் தருமமென்னுங் கயிற்றாற் கட்டுண்டிருக்கிறபடியினாலும், உதிட்டிரரிடத்து நாங்கள் வைத்திருக்குங் குருக்துவத்தினாலும், அடிக்கடி அர்ச்சுனன்செய்கிற சமாதானத்தினாலும், இந்த மகாவிசனத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினான்.

அப்போது அந்த வீமசேனனுடைய கோபத்தைப்பார்த்தும், அவன்பேச்சைக் கேட்டும், வீஷ்மர்-துரோணர்-முதலானோர்கள் சமாதானஞ்செய்ய அவன் கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டான். அப்போது திரௌபதியை நோக்கிக் கர்னன் சொல்லுகிறான். கேளடி திரௌபதீ! உலகத்திற் சுதந்திரராகாதவர் மூவருண்டு. அவர்கள் யாரரென்றால்-முறியானவர்கள். மாணாக்கர். பெண்பிள்ளைகள். இவர்களில் முறிகளுக்கு எந்தச் சொத்திருந்தாலும் அவர்களின் யஜமானர்களுடையதேயல்லது, அவர்களுடைய தாகமாட்டாது. இப்போது பாண்டவர்களெல்லாம் எங்களுக்கு முறியானார்களாகையால், அவர்களுடைய சொத்தாகிய நீ எங்களுடைய சொத்தானாய். ஆனதுபற்றி நீ தாசியானதிற் சந்தேகமில்லை. அடிபெண்ணே! உனக்கு நன்மையை சொல்லுகிறேன் கேள். எங்களிடத்தில் வெகுபெயர் தாசரிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாரிஷ்டமோ? அல்லது கவுரவரில் யாரிஷ்டமோ? அவரைக் கணவராக ஏற்படுத்திக்கொள். ஆனால் இப்போது பாண்டவர்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டதினாலே வெள்ளாட்டியானாயே, அப்படி யாகாமலிருக்கும்படிசேர். உன்னைப் பந்தயம்வைத்தாடித் தோற்றபோதே உதிஷ்டிரர் உனக்குப் பர்த்தாவுமல்லர். நீ யவருக்குப் பாரியையுமல்லை. இப்படிப்பட்ட காரியஞ் செய்தவருக்கு இன்னமும் ஆண்மை யிருக்கிறதோ? பெண்ணே! நீயேன் சும்மாவிற்கிறாய்? துரியோதன மகாராஜாவின் அரண்மனையிற் சென்று பணிவிடை செய்யென்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட வீமசேனன் கோபாக்கினியினாற் கர்னனை யெரிக்கிறவன்போற் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, உதிஷ்டிரரைக் கண்ணுற்று. அண்ணா! என்னகாரியஞ் செய்தீர்? அற்பரெல்லாம் இப்படி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசவும், நாம் அதைக்கேட்டுக் கொண்டு சும்மாவிருக்கவுஞ் செய்தீரே; உம்மைவைத்தாடாம லிருந்தால் ஒன்றுமில்லையேயென்று விசனத்தோடு சொன்னான் அப்போது துரியோதனன் சொல்லியதாவது-ஓ தருமபுத்திரரே! பாரும்; உம்முடைய தம்பிமார் நால்வரும் உமதாக்கினைக்குட்பட்டு நின்றார்கள். உமது மனைவியாகிய இவள் மாத்திரம் மீறி நடக்கிறாள். அவளுக்குத் தெரியச்சொல்லும். நீர் அவளை வைத்தாடித் தோற்றதுண்டா, இல்லையா, என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது விதுர னவனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா! உனக்கு அவர் உத்தரஞ் சொல்லும்படியாயில்லை. வீணாய்ப் பழியைச் சுமந்துகொள்ளாதே. இனியாகிலும் விட்டுவிடு. என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் - கேளும் விதுரரே! அவரில்லாவிடினும் வீமசேனன் முதலாகிய நால்வருஞ் சொன்னால், திரௌபதி வெள்ளாட்டியாக வேண்டாமென்று சொன்னான். அதுகேட்டு அர்ச்சுனன் சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் பெரியோர்களே! எங்களெல்லாருக்குந் தருமபுத்திரர் யஜமான் ரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவர் எங்களைப் பந்தயம் வைத்தாடியது நியாயந்தான். ஒப்புக்கொண்டோம். ஆனால் அவர் தம்மைத் தோற்றுப் பராதீனரான பின்பு மற்றொருவரை வைத்தாட யோக்கியதையுடையவரா, அதை நீங்கள் சொல்லுங்கள் என்றான். அர்ச்சுனன் சொல்லியதைக்கேட்ட கர்னன் துர்ச்சாதனனை நோக்கி, ஓ துர்ச்சாதனா! நாம் சூதாடினோம். ஜயித்தோம் பாண்டவருந் திரௌபதியும் முறியானார்கள். இவர்களோடு நாம் வழக்கிட வேண்டுவதென்ன, இழுத்துக்கொண்டுபோய் அரண்மனையில் வேலைசெய்யச் சொல்லென்றான்.

அதுகேட்ட துச்சாதனன்-ஓ கர்னா! நீசொன்ன பேச்சுக்குச் சந்தோஷப்பட்டேன் என்றுசொல்லித், திரௌபதியை வாடிவெள்ளாட்டியென் றிழுத்தான். இழுக்கவே அவள் கதறிக்கூவி, அங்கிருக்குங் காங்கேயன்முதலிய பெரியோர்களைப்பார்த்து, ஓ பாண்டவருக்குங் கவுரவருக்கும்பாட்டனாராகிய வீஷ்மரே! ஓ ஆசாரியாகிய துரோணரே! ஓ கிருபரே! ஓ சகல

தருமங்களையு மறிந்த விதுரரே ! ஓமாமனாராகியதிரிதராஷ்டிரரே ! ஓ மாமியாராகிய காந்தாரிதேவீ ! ஓ குந்திதேவீ ! இவ்விதமாய் துயரப்படாநின்ற உங்கள் மருமகளாகிய என்னையாராகிலுங் காக்கக்கூடாதா? ஓ தருமராஜனே ! ஓ வாயுபகவானே ! ஓ தேவராஜனே! அசுவினித்தேவர்களே! நீங்களாகிலும் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். ஐயோ ! என்னசெய்வேன் என்றிப்படி பலவிதமாகப் புலம்பினள். அதுகண்ட விதுரன் ஆற்றமாட்டாத வியசனத்தை யுடையவனாய், அம்மா பதிவிரதா சிகாமணியே! நானென்னசெய்வேன் என் பேச்சை இந்தத் துரியோதனன் அல்லது திரிதராஷ்டிரன் ஒருவருங் கேட்கவில்லையே, நீகேட்ட கேள்விக்கு உன்கணவர்களும் ஒன்றுஞ் சொல்ல வில்லையே ஆகையினாலே கொஞ்சநேரம் நீதுக்கத்தைப்பொறுத் திரு பகவான் உன்னைக்காப்பார். அனியாயஞ் செய்தவரைத் தண்டிப்பார். என்றுசொல்லித் துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா ! அனியாயஞ்செய்ததுபோதும். இனியாகிலும் அதையொழித்து நன்மையாய்நட. வீணாய்க் கெடவேண்டாம். மிகவுமதிகமாய்ப் பாவஞ்செய்தாற் சீக்கிரத்திற்பலிக்கும். முன்னமும் ஒருவிசை சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பவுஞ் சொன்னேன். ஆகையால் தீயசெய்கையை விட்டுவிடு. என்றுரைத்துத் திரிதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, ஒப்ராஜாவே! நீர் உமது பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து பாவங்களைச் செய்கிறீரே இதனால் வெகுதுக்கங்களை யனுபவிப்பீர். நல்ல சிந்தையோடிரும். பிள்ளைகளைத்தண்டியும். இந்தக்குலத்தைக் கெடுக்காதேயும், இவளைச் சமாதானப்படுத்துங் கொஞ்சநாளாகிலும் வாழலாமென்று கூறினன். இப்படிசொல்லக்கேட்டுங் குருடன் ஊமையாயிருந்தான். துரியோதனனோ? அத்திரௌபதியைப்பார்த்து, அடிபாஞ்சாலி! அங்கேயேன் அலர்த்துகிறாய் இதோ யானைத்துதிக்கைபோ லிராநின்ற எனது தொடையிருக்கிறதே இதில் எல்லாருயிரையுங் கொள்ளைகொண் டுண்ணும்படியான யமனுடைய அம்சங்கொண்ட உனது சிரேஷ்டபர்த்தாவைப்போல் இன்னொருபர்த்தாயிருக்கின்றார். ஆதலால் அவரும் உனக்கு இந்த ஐவரோடு அறுவரா யிருக்கவேண்டி ஆசையிருந்தால், இவ்விடத்தில்வந் துட்கார். சவுக்கியப்படுவாய். என்றடிக்கடி தனக்கங்குள்ளமிர்த்துவைத் தானே காட்டுவான்போல வஸ்திரத்தை மடக்கித் தொடையைக் காட்டிக்கொண் டிருந்தான்.

திரௌபதி சபதம்.

அப்போது திரௌபதியானவள் வெகுவாய் மனக் கொதிப்பையடைந்து, அடாபாதகா ! கொஞ்சமாகிலும் பயமில்லாமல் எந்தத்தொடையைக் காட்டி என்னை உட்காரச்சொன்னாயே? அந்தத்தொடையில் உன்வாக்கின்படியே உனக்குமிர்த்யு உண்டாகும் இது வல்லாமல். "அரசவையிலென்னையேற்றி யஞ்சாமற்றுகி தீண்டியளகந்தீண்டி, விரைசெயனியினம்படி தார்வேந்தரெதிர் தகாதனவே விளப்புவோரைப், பொருசமரின் முடிதுணித்துப் புலானாறுவெங்குருதி பொழிய வெற்றி, முரசறையும் பொழுதல்லால் விரித்தகுழலினியெடுத்து முடியேன்கண்டீர். " ஓ சபையார்களே! அளவற்ற பெரியோர்களும்-ஆசாரியர்களும் - மகாராஜாக்களும்-இன்னுமுண்டானபலபிரமுகாளிருக்கின்ற இந்த மகாசபையில் என்னைக் குலப்பெண்ணென்று சற்றும் யோசிக்காமலும், தன்மானம் பிறமான மென்பதில்லாமலும், தருமா தருமத்தை நோக்காமலும், இந்தப்பொல்லாத் துஷ்டப்பாதகனாகிய துச்சாதனனால் மகா அக்கிரமத்தோடு மென்னை யழைப்பித்து, மகாராஜபுத்திரியென்று சிறிதுமதிக்காமல், அஞ்சிக்கையென்பது மணுவேனு மில்லாமல், அனியாயமாயெனது அளகத்தையுந் துகிலையும் பலவாறலைய விழுத்துக்களைந்து, தகாத வார்த்தைகளெல்லாம் பேசி, பஞ்சகர்த்தாக்களுக் கொப்பாகிய எனது பர்த்தாக்களெதிரில் ஆக்கிரமித்து அக்கிரமஞ்செய்யத் தலைப்பட்ட அற்பர்கள் யார்யாரோ? அவர்களையும். அதனைக் கூடவிருந்து உபேக்ஷைசெய்த பேர்களையும்; நான் கேட்டகேள்விக்கு உத்திரவுகொடுக்காமலும், அக்கிரமத்திற் குடம்பட்ட துஷ்டர்களை அடக்கிவைக்காமலும், ஊமைபோலொன்றும் பேசாமற் சும்மாயிருந்த பாவிகளையும்; இனிநடக்கப்போகின்ற உயுத்தகளத்தில் அவ்வவர்களுடைய முடிகளெல்லா மறுபட்டுச் சிதறி நாற்றிசையினும் உதிரவாறுகள் பெருகும்படியான அக்காலத்திற், பாண்டவர்களுடைய ஜயமுரசைக்கேட்ட அப்பொழுது இக்கூந்தலை வாரிமுடிப்பேனேயல்லது, இந்திராதிகளே முதலிய தேவர்களெல்லாங் கூடிவந்து எவ்வித சமாதானஞ் செய்தாலும் ஒருக்காலும் இதனடுவில் நான் முடியேன். இதைச் சத்தியசபதமாக இங்குள்ள சகலமானபேருங்கெட்டியாய் நம்பக்கடவீர்கள் என்று சொன்னாள்.

வீமசேனன் சபதம்.

அதுகேட்ட வீமசேனன் தானும் உடனேவெகுண்டவனாய், அச்சபைநடுங்கும்படியொன்று சொல்லுகிறான். "வண்டாருங்குழல்பிடித்துத் துகிலுரிந்தோனுடற்குருதிவாரியள்ளி, யுண்டாகங் குளிர்வதன்முன்னிக்கரத்தாற் புனலுண்ணே னொருகாலென்கைத், தண்டால்வெம் புனலெற்றி மீதெழுந்துவிழுந்திவலைதண்ணீராகக், கொணடாவிபுரந்திடுவ னிதுவிரதமெனக்கறிமின் கோட்டியுள்ளீர். " இதுவரையினுமினிமேலும் ஒருவருஞ்சொல்லாமலுஞ் செய்யாமலுமிருக்கும்படியாகிய பேச்சொன்று சொல்லுகிறேன். சொல்லியபடி நிறைவேற்றுவேன். இந்தத்துராத்துமாவாகிய துச்சாதனன், கொஞ்சமாகிலும் மானம் - வெட்கம் - பயம் - இரக்க-ஒன்று மில்லாமல், திரௌபதியைச் சபையினடுவிழுத்துப் பலவிதமாக உபத்திர

வித்தானல்லவோ? ஆகையாலே நான்யுத்தத்தில் என் கதையினால் அவன் மார்பைப் பிளந்து. அந்தவழியிற் பெருகும் உதிரத்தைக் குடிப்பேன், அதுவரையில் ஜலத்தைக் கையிலெடேன், ஒருக்கால் தாகமேலிட்டால், இதோஎன் கையிலிருக்குங் கண்டாயுதத்தினால் ஜலத்தை படித்து; அப்போது மேலெழும்புந் துளிகளை அங்காந்து என துநாவால் உட்கொண்டு உயிரைக்காத்திருப்பேன். இது சத்தியமான பிரதிக்கினை. அன்றியும் இந்தத் துரியோதனன் எந்தத் தொடையைக்காட்டித்திரௌபதியை யுட்காரச்சொன்னானோ? அந்தத் தொடையையுத்தத்திற் கதாயுதத்தினாற்சின்னபின்னமாய்ப் பிளக்கக்கடவேன். அப்படிக்குச் செய்யாமற் போவேனாகில், இக்குருகுலத்தோர் சேர்ந்த புண்ணியலோகஞ் சேராமல் நரகில விழக்கடவேன். என்றுசொல்லி முகத்திற் கோபாக்கினிச்சுவாலைகளெழும்பும்படி நின்றான். அப்போது சபையி லிருப்போரிற் சிலர் வீமனைப்பார்த்து, ஓமாருதிகுமாரா! நன்றாய்ச்சொன்னாய், தகும். தகும். என்றுசொல்லித் துரியோதனனையும் துச்சாதனனையும். சீ ! சீ ! என்று இகழ்ந்தார்கள். உடனே விதுரன் வீமனைக்காட்டிச் சபையாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் கேளீர் கனவான்களே ! முன்னம் பலிச்சக்கிரவர்த்திக்கு விஷ்ணுவின் ஆக்கினையால் வருணபாசக்கட்டு நேரிட்டதுபோல், இந்த வீமசேனனாலேயே உங்களுக்கெல்லாம் யமபாசக்கட்டு நேரிட்டதென்று நினையுங்கள். இவ்வளவுகாலத்திலும் இந்தக்குலத்தில் அனியாயமுண்டானதில்லை. இப்போதுபாவச்செய்கையில் உங்களுக்குப்புத்தி வந்து, சூதாட யத்தினப்பட்டு, ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்து அனியாயம்பண்ணினீர்களன்றோ ? இதனாலே உங்களுக்குச் சகலசவுக்கியங்களும் அழிந்தன. நீங்களெல்லாந் திரௌபதியைச் செயித்ததாய் நினைத்திருக்கிறதெப்படியிருக்கிறதென்னில்? கனவிற்கண்டபொருளை யொருபேதை தனதென்று நம்பிக் களிப்பதுபோ லிருக்கிறது. ஏனென்றால் தருமபுத்திரர் தம்மைத் தோற்றுப் பராதீனராகியபின், திரௌபதியை வைத்தாட யோக்கியதை யில்லாதவரா யிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் பந்தயம் வைத்தாடினதினால் அவளை நீங்கள் செயித்தேனென்பது சத்தியமன்று. இவையெல்லாஞ் சகுனிசெய்த மோசம். இனி அவைகளைக் குறித்துப் பேசுவதில் என்னலாபம்? கௌரவ குலத்திற்குக் கெடுதிகேளாமலே சம்பவித்துவிட்டது. (அரசமரத்தைப்பிடித்தசனி அதின்கீழுள்ள ஐயனார் முதலிய அனைவரையும் பிடித்தது.) என்கிற பழமொழிபோலாச்சுது, இப்போது திரௌபதியும்வீமசேனனுஞ் செய்துகொண்ட சபதமென்று சொன்னான்.

அருச்சுனன் சபதம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே ! இவ்விருவர் சபதமிவ்வாறாக “பகலவன்றன் மதலையுயிர் பகைப்புலத்துக் கவர்வனெனப் பார்த்தன்சொன்னா, னகுலனுமற் றென்காத்தாற் சௌபலநாயகனுயிர்க்கு நாசமென்றான், சகுனிதனை யிமைப்பொழுதிற் சகாதேவன் றுணித்திடுவேன்சமரிலென்றா, னிகனிருபரிவர்மொழிகேட்டெளிதோவிக் கொடும்பழியென்றேங்கினரே.” அதுகெப்படியென்றால் - திரௌபதியும்வீமசேனனும் சபதஞ்செய்து முடித்த அப்போது, அர்ச்சுனன் கெம்பீரமாய் வீமனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாராய் வீமசேனா ! இவர்களில் ஒருத்தருந் தப்பிப் பிழைக்கப் போகிறதில்லை. உன்னுடைய கோபத்திற்கு இலக்கானபோதே நசித்தார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாம் யுத்தத்தின் பெருமை யறியாதவர்கள். வீட்டிலிருந்து கறிகளையும்-சோற்றையும்-மற்றுமுண்டான உணவுகளையும்-உருசிபார்த்துத் தின்றுக்கொண்டு வேடிக்கையாய்ப்பேசி விளையாடுகிறவர்கள். அதனாலேதான் நீ பிரதிக்கினைசெய்ததைப் பார்த்திருந்தும் அஞ்சாம லிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய காயத்திலுள்ள உதிரத்தைப் பூமிதேவி கொஞ்சக்காலத்திற் பாணம்பண்ணுவள். இன்னுஞ்சொல்லுகிறேன்கேளுமண்ணாவென்று பின்னுஞ்சொல்லுகிறான், இப்போதுநீபிரதிக்கினைசெய்தபடி, மிகவுந்துஷ்டனாகியும் அகங்காரம்பிடித்தவனுமாகிய கர்ணனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையுஞ்சங்கரிப்பேன். இந்தத் துரியோதனனுக்கு உபபலமாய் வருகிறபேர்களெல்லாரையுமுடிப்பேன். இமாலயபருவதம் அசைந்தாலும் அசையும். சூரியன் ஒளிமழுங்கிப்போனாலும் போவன். சந்திரன்குளுமையைத்துறந்தாலுந் துறப்பன். நான்சொல்லிய பேச்சோ? ஒருநாளும் வீணாப்போகாது. என்று இராஜகண்டீரவம்போற் கர்ஜித்து நின்றான்.

நகுலசகாதேவர் சபதம்.

உடனே நகுலன் சொல்லுகிறான், கேளுங்கள் சபையாரே ! திரௌபதியைக் கிஞ்சித்து மஞ்சாமல் வாய்க்குவந்தபடி கடுஞ்சொற்களைப்பேசியவர்களாகிய துரியோதன னுடைய தம்பிமார்களையும், இந்தச் சூதாடும் வஞ்சகனுடைய புத்திரனாகிய உலூகனையுஞ் சங்கரிக்காமற் போகமாட்டேன். போவேனாகில், எனக்குமூத்தவர்களுடைய கதி கிடைக்காமற் போகட்டும். என்று சொல்லியபின் சகாதேவன் சொல்லுகிறான். யாவருங்கேளுங்கள்-இந்தப்பாவியிருக்கின்றானே சகுனி, இவன் வேசியானவள் தனவான்களுக்குத் தனது ஸ்தனமுதலாகியவைகளைக்காட்டிமயக்கி யுட்படுத்திப் பணம் பறிப்பதுபோல், சூதாட்டத்தினால் மயக்கிப் பறிக்கிறவன். இவன் திருடருக்குச் சமானமானவன். இவனுக்குப் பாச்சிகையைக் கையிலெடுத்துக் கர்ஜிக்கத்தெரியும், அம்பென்றால் அதுவம்பென்றோடுவன், இப்படிப்பட்ட வஞ்சனைச் சமரிலே கூர்மையுள்ள அம்புகளினாலே தூக்கி நரகக்குழியிற் போடுவேன்.

அப்படி செய்யாமற்போனால், வீருடைய லோகத்தையடையாமற் போகக்கடவேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்து ஒய்ந்தான். அப்போது ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பவருஷம் விழுந்தது. அதைப்பார்த்து யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் திரௌபதியையும் பாண்டவர்களையுந் துதித்தார்கள். துரியோதனாதிகளை வெகுவாய்க் கண்டவர் கண்டபடி நிந்தித்தார்கள்.

தருமராஜன் அருச்சுனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ் சொல்லுதல்.

இப்படியிருக்க அர்ச்சுனன் மீட்டும் வெகுண்டு சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் சபையாரே! துரியோதனன் எவனுடையபலத்தைப்பற்றி அதிககெருவத்தையடைந்து சகல அநியாயங்களையுஞ் செய்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட கர்னனையும்-அவன்மக்களையும்-நேசரையும்-விசுவாசரையும்-இப்போதே கொல்லுவேன். இப்போதெனக்கு அண்டுபடாத கோபமுண்டாகின்றது. இக்கோபமாகிய அக்கினியாஸ்திரத்தை இங்கிருக்கிற மகா துஷ்டர்மேல் இப்போதேவிடுவேன். யாவரையும் நாசம்பண்ணிப் போடுவேன். மகாதயாளுவாகிய இந்த மகாராஜாவினால் அதற்குத் தடையுண்டாயிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இதுவரையிலும் உயிரோடிருக்கமாட்டார்கள். என்றுசொல்லிக் கோபமென்னு மக்கினிச் சுவாலைகள் முகத்திற்பிரகாசிக்க, கண்கள் சுழல, உதடுதுடிக்க, கண்ணினாலே யாவரையுந் தகிப்பதுபோல் வீஷ்மர்முதற் சகலமானபேரையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அப்போது சபையிலிருப்பவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி, ஒன்றும் பேசாமலிருந்துவிட்டார்கள். அந்த அர்ச்சுனன் அதிகமாய் வெகுண்டு பெருமுச்செறிந்து அடிக்கடி சபையாரைப் பார்க்கிறதும், வில்லைப்பார்க்கிறதும், உறுமுகிறதும், தமயனைப்பார்க்கிறதுமாக இருந்தான். அப்போதவனை தக்ஷப்பிரசாபதியின் யாகத்தை நாசம்பண்ணும்படியாகிய உருத்திரமூர்த்திக்குச் சமானமாக நினைத்து, யாவரும் நடுநடுங்கி, இனி என்னமாய் முடியுமோ, உதிட்டிரர் ஒருவேளை சங்கரிக்கும்படி அநுமதிபண்ணுவரோ, அர்ச்சுனனால் நாமெல்லாம் பிராணனையிழப்போமோ, என்னமோவென்று நினைத்துப் பிணங்களைப்போற் கைகால்களை யசைக்கமாட்டாம லிருந்தார்கள். பூமியும் நடுங்கிற்று. ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்கிறபேர்களும் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள். சூரியனும் பிரகாசிக்கமாட்டாமற் போனான். காற்றும் வீசமாட்டாமற் போயிற்று.

இவ்வண்ணமாய் உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படி காலாந்தகன்போல் நிற்கிற அர்ச்சுனனைப்பார்த்த வீமசேனன், தானுங் கோபாவேசங்கொண்டு யுத்தசன்னத்தையடைந்தான். இவ்விருவரும் இவ்வாறாகியதைக்கண்ட பாஞ்சாலி மனதிற் களிப்பை யடைந்தாள். இப்படிக்குப் பிரளய காலக்கினியைப்போற் கோபத்தினாலே சொலிக்காநின்ற அர்ச்சுனனைப்பார்த்து உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார். குழந்தாய் அர்ச்சுனா! உன்னைப்போன்று ஒருவரும் இப்படி சகாயஞ் செய்யமாட்டார்களே. நீயேன் கீர்த்தியை வீணாக்கிறாய், எல்லாந்தெரிந்த நீயே பாலகன்போல் கோபத்திற் கிடங்கொடுக்கலாமா, நான் நினைத்தால் இந்தப்பாவிகளை பொருகொடியில் நாசஞ்செய்யமாட்டேனா, தெய்வச்செயலாய் அவர்களுக்கு விநாசம் வரட்டுமென்று பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நீயும் பொறுத்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் சாந்தமாயிருந்தான். அதுகண்டு சபையிலிருக்கிறவர்களெல்லாஞ் சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். வீமசேனன் மாத்திரஞ் சத்துருக்களை இப்போதே நாசஞ்செய்யக் கூடாமற்போயிற்றேயென்று விசனப்பட்டான்.

திரிதராஷ்டிரன் திரௌபதிக்கு வரங்கொடுத்தல்.

இங்கே இப்படியிருக்க - திரிதராஷ்டிரனுடைய அக்கினிச்சாலையிலே நரிகள் வந்து ஊளையிட்டதுகள். கழுதைகள் கதறிக் கூவின. இன்னும் வெகு அபசகுனங்கள் காணப்பட்டன. இவைகளை விதுரனுங் காந்தாரியுங்கண்டு சொல்லத்தெரிந்த வீஷ்மர் முதலானோர்கள் ஒடுங்கிப் போனார்கள். இச்செய்தியைத் திரிதராஷ்டிரனுங் கேட்டு வெகு பயத்தை யடைந்து, துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! உனக்குக் கேடுகாலங் கிட்டித்தான் பாண்டவர்களுடைய பத்தினியைச் சபையிலிழுத்து அவமானஞ் செய்தாய். பாண்டவர்களுடைய பாரியை ஓர் சாதாரண மானவளானாலும், இப்படி செய்யத்தகாது. இந்தத் திரௌபதியோ, சகலகுணங்களிலுஞ் சிறந்தவள். அக்கினியிற் பிறந்தவள். மகாமகிமைபெற்றவள். இப்படிப்பட்டவளை அஞ்சாமல் அவமானஞ் செய்தபோதே நீங்கள் மரித்தவர்களென்றே நினைக்கிறேன். இனியாகிலுஞ் சும்மாவிருவென்றுசொல்லித் திரௌபதியை நோக்கி, அம்மா எனது குலபாக்கியமே! நீ எனக்கு முந்திய மருமகள். குலதருமத்திற்கு முக்கிய ஆதாரமானவள். எல்லாவிதத்திலுஞ் சிறந்தவள். இப்படிப்பட்ட உன்னை மூடர் தெரியாமல் அவமானஞ்செய்தார்கள். ஆகிலும் என்னாலே கொண்டாடத் தக்கவளாயிருக்கிறாய். ஆகையினாலே உனக்கொரு வரந்தருகிறேன் கேளென்று சொன்னான்.

அப்படி சொல்லக்கேட்ட திரௌபதியானவள்- ஐயா என் மாமனாராகிய மகாராஜனே! உமக்கு வரங்கொடுக்கத் திருவுளமானால், சகலராஜாக்களுக்குஞ் சிராபூஷணமாகியும் - சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பற்றவராகியும் - சகலகுணங்களை யுடையவருமாகிய திஷ்டிர மகாராஜாவை நாய்ந்துக் கடையாகிய பேர்

கள் முறியென்று சொல்லுகிறார்களே. அவருடைய குமாரனும் ஒப்பற்றவனுமாகிய பிரதி விந்தியனைத் தாசிபுத்திரன் என்று சொல்லுகிறார்களே. இவ்விரண்டு சொற்களுமில்லாமலிருக்கும்படி வரந்தரவேண்டுமென்றாள். அதற்கு அந்தராஜனும் அப்படியேயாகட்டும். உனக்கு இவ்வொரு வரமாத்திரங் கொடுப்பது போதாது. மற்றொருவரமுந் தருகிறேன் கேளென்றான். மறுபடியும் பாஞ்சாலியானவள்-ஐயா! அங்ஙனந் திருவுளமாகில், வீமசேனன் முதலிய நால்வரும் அவர்களுடைய குமாரரும் முறித்தன்மையினின்றும் விடுபட்டு, வாகனங்களோடும் ஆயுதங்களோடுஞ் சுதந்திரராகவேண்டும் என்று வேண்டினாள். அவ்வரசனும் அப்படியேயாகட்டும். இன்னொரு வரமுந் தருகிறேன் கேளென்றுசொல்ல, அந்தப் பாண்டவர் தலைவி சொல்லுகின்றாள். ஐயா! எவர்க்கும் அதிக ஆசையாகாது. அது வெகு கேடுகளைப் பயக்கும் தனக்குத் தகுமானமட்டும் விரும்பலாகுமேயல்லது, கரும்பு ருசியாயிருக்கிறதென்று வேரோடு கெல்லலாகாது. உமது சித்தத்தின்படி இரண்டு வரங்களைப் பெற்றேன். என்கணவர்களின் முறிதீர்ந்ததே போதும். இனியவர்கள் உலகமெல்லாம் வெல்லவல்லவர்கள். மேலும் வைசியர் ஒருவரத்தை வேண்டலாம். அரசர் இரண்டுவரங்களை வேண்டலாம். வேதியர் நூறுவரங்களை வேண்டலாம். ஆனதுபற்றி அடியாள் மூன்றாவதுவரம் வேண்டுவது தகுதியன்று. என்று சொல்ல அதுகேட்டு யாவருஞ் சந்தோஷித்தார்கள்.

அருச்சுனன் வீமசேனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ் சொல்லுதல்.

அப்போது கர்னன் துரியோதனனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். கேட்டாயோ துரியோதன மகாராஜனே! உலகத்திலனேகம் ரூபவதிகளான மகளிருண்டு. அவர்களுடைய திறமைகளைப்பார்த்துமிருக்கிறோம். கேட்டுமிருக்கிறோம். ஆகிலும் இவளைப்போலே திறமையொருவருக்குமில்லை. பாண்டவர் நம்மாலவமானம் பண்ணப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போது வெகு பொறுமையாயிருந்து, இப்போது எப்படியோ மாயவிசெய்து மயக்கிக் கிழவரிடத்தில் வரம்பெற்றுத் துக்கமென்னுங் கடலிலாழ்ந்த தன்பர்த்தாக்களுக்கு ஓடம்போலானாள். இவ்வளவு சாமர்த்தியமுள்ள பெண்டாட்டியை யடைந்தபடியால் அவர்களும் இவ்வாபத்தினின்றுங் கரையேறினார்கள். என்றுசொல்லக் கேட்ட வீமன் அர்ச்சுனனை நோக்கி, அர்ச்சுனா! கேட்டாயோ, இந்தத் தேர்ப்பாகன் நமக்குப் பெண்டாட்டியே ஓர்கதியாயினளென்று பிதற்றினனே. இவன் நாவை யறுக்கவேண்டும். ஆகிலும் உனக்கு என்ன இசைகூசெய்யலாமென்று தோற்றுகிறது சொல். அப்படியேசெய்கிறேன். மனிதனுக்கு மூன்று பவுருஷங்களிருக்கவேண்டும். எவையென்றால்-போரில் முன் வைத்தகாலைப் பின்வைக்காமலிருப்பதும், ஒருவீரன் சண்டைக்கு அழைத்தவுடனே சந்தோஷமாய்ப்போவதும், தன்பாரியை அயலான் தொட்டால் அவனைத் தண்டிப்பதுமாம். இம்மூன்றினுங் கடைபடுபவுருஷம் அற்பருக்குஞ் சகசமானது. அதையும் நாம் செலுத்தக் கூடாமலிருக்கும்படி நம்முடைய மகாராஜா நம்மை அஸ்வாதீன ராக்கினார். ஆகிலும் என்னசெய்யலாஞ் சொல்லென்ன, அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனனவன் வீமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அண்ணலே! நீ சொல்லியது சத்தியந்தான். உலகத்தில் ஒருவனுக்கொருவன் சத்துருவாயிருந்தால் அனேகவிதமாய்ச் சொல்வதுஞ் சகசந்தான். மேலும் அந்தக் கர்னன் இயல்பாய் துஷ்டன். உள்ளிப்பூண்டுக்கு எத்தனைவாசனை கட்டினாலுந் துர்க்கந்தத்தையே வீசும். எதிரிகள் பலத்தினாற்செயிக்க, நாம் கையிலாகாமல் அவமானப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் அப்போது நமக்கு இகட்சி மேலும் அவர்கள் மாத்திரம் நம்மைச் சத்துருக்களென்று நினைக்கிறார்கள். நாமோ அப்படி நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால்-நமக்கு மிகவுந் தாழ்ந்தவர்களை உபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே நியாயமல்லவோ, துஷ்டப்பூச்சிகள் கடிக்கிறபோது அவைகளை நசுக்க எவ்வளவுநேரம் பிடிக்கும், ஆகிலும்நமது மகாராஜாவின் கருத்தை யனுசரித்து நாம் துயரின்றியிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னான் அதற்கு வீமசேனன் சொல்லுகிறான். அர்ச்சுனா! இந்தப்பாவிகள் விஷயத்தில் நியாயா நியாயங்கள்கூட விசாரிக்கவேண்டுமா, ஆயுதத்தையெடுத்து நிமிஷத்தில் தொம்சஞ் செய்துப்போடுவோம். அதனாற்பாவம்வராது. வீணாயக் கிலேசத்தை யனுபவிப்பதேன், இவர்களைப் பரிவாரங்களோடு நாசஞ்செய்து இராச்சியத்தை மகாராஜாவுக்குக் கொடுத்துவிடுவோம். என்று சொல்லித் தம்பிமார்களுடனே தன் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுக்க முயன்றான். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் இந்தச் சமயத்தில் இவனைத் தகையாமற் போவோமாகில், யாவரையும் இந்நிமிஷத்தில் இங்குதானே நாசஞ்செய்துபோடுவனென்று வெகுவிதமாய்ச் சமாதானஞ் செய்தான். ஆகிலும் அவ்வீமசேனன் அடங்காமல், முகத்திற் சுவாலைகள் எழும்ப, தேகமெல்லாம் வேர்த்து நடுங்க, உதடுதுடிக்கப் பெருமூச் செறிந்துகொண்டிருந்தான்.

திரிதராஷ்டிரன் தருமனைச்சமாதானப் படுத்திமீட்டு மரசுகொடுத் தனுப்புதல்.

இப்படியிருக்க உதிஷ்டிரரும் வீமனுக்குக் கோபஞ் சாந்தமாகும்படி வெகுவாய்ச் சமாதானங்களைச் சொல்லி, திரிதராஷ்டிர னிருக்கு மிடத்திற்குவந்து கைகூப்பிநின்றார், அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் இவரு

டைய வணக்க முதலான குணங்களைக் கண்டு, இவர் விஷயத்திற் செய்த தீங்குக்காக நாணமும் விசனமு முற்றுச் சும்மா விருக்க; அவர் மீட்டும் அப்பெரிய தகப்பனுரை நோக்கி, ஐயா மகாராஜாவே! உமது கட்டளையின்படி அடியேன் இவ்விடம்வந்து செய்ய வேண்டியவைகளைச்செய்தேன். இன்னுமேதாகிலுஞ் செய்யவேண்டுமாகிற் சுகமாய்க் கட்டளையிடலா மென்றுரைத்தார். அதுகேட்ட குருட்டரசன் -ஓ குழந்தாய் அஜாதசத்துருவே! உனக்கு எல்லாநன்மைகளு முண்டாகும். நீ சூதினல் தோற்ற இராச்சிய முதலியவைகளை மறுபடியு முனக்குததந்தேன். ஆனபடியினலே நீ தம்பிகளோடும் பத்தினியோடும் இரதகஜதுரக பதாதிகள் சூழ இராச்சியத்திற்குப்போய் தருமபரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிரு. இப்போது நானெருபேச்சு சொலலுகிறேன். அதைக்கேட்டு அப்படியே நீ நடக்கவேண்டும். அதனலே உனசகு மேன்மேலும் நன்மையுண்டாகும். உனக்குத் தெரியாததல்ல. நீ சகலதருமங்களையு மறிந்தவன். வெகு பெரியோர்களிடத்திற் பணிவிடைசெய்து தருமசூக்குமங்களைக் கேட்டவன். வணக்கமொடுக்க முதலான சகல நற்குணங்க ளமைந்தவன். ஆனபடியினலே உனக்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை, ஆகிலுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். நீ வீமன்முதலான தம்பிமாரிடத்தில் எப்படி அன்புடையவனு யிருக்கிருயோ? அப்படியே துரியோதனன் முதலானேரிடத்திலு மிருக்கவேண்டும். கொஞ்சமுங் கோபஞ்செய்யாமலிருக்கக்கோருகிறேன் லோகத்திலே ஒருவன் அபகாரஞ்செய்தால் அவன்மீதிற் கோபமுண்டாகாமற் போகமாட்டாது. ஆனுலும் அதைப் பாத்திரா பாத்திரமறிந்து விடவேண்டும். அவனே புத்திமான். அவனே தருமசீலன்.

மேலுங் கோடாலியானது எதின்மீதி லெறியப் பட்டாலும் அதைப்பிளக்கும். ஆனாலுங்கல்லின்மீதிற் போட்டாற்கைகளுக்குவெகுசிரமமுண்டாவதுமன்றி, கல்லும்பிளவாது, கோடாலியுங் கூர்மழுங்கிப்போம். அப்படிப்போலவே கோபமென்னுங் கோடாலியைப் பந்துக்களென்னுங் கல்லின்மீது போட்டாற் பின்பு வெகுவிசனத்திற்கு இடமுண்டாவதேயன்றி. அவர்களுக்கு அதினல் அபாயம் நேரிடாது. ஏனென்றால்- இந்தக்கோபமாகிய கோடாலி அவர்களமீதில் எறியப் படும்போதே கூர்மழுங்கிப் போகின்றது. அல்லது ஒருவேளை மழுங்காமல் அபாயத்தைத்தான் உண்டாக்கினாலும், இவனுக்கு அதனல் தீராதபழியும் பாவமும் வராமலிருக்கமாட்டாது. மேலும் பெரியோர்கள் அபகாரியினிடத்திலும் நன்மையே சிந்திப்பார்க ளல்லவோ? என்புத்திரர் வெகுமூடர். அகங்காரப்பிடித்தவர். ஆனதுபற்றி உன்விஷயத்திற் செய்த்தகாத பொல்லாங்கைச் செய்தார்கள். அதை எவ்வளவுஞ்சிந்திக்கவேண்டாம். அந்தகனுயும் மூப்பனுயு மிருக்கிற என்னையுங் காந்தாரியையும் பார்த்து, எத்தனை யபராதங்க ளிருந்தாலும் பொறுக்கவேண்டும். நாங்களிருவரும் உங்களுக்கு நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறபேர்கள். இப்படிக்கு இதிற்கலகம் நேரிடுமென்று தெரிந்திருந்தால், இக்காரியத்தை யாரம்பிக்கமாட்டேன். புதியசபைபொன்று விசித்திரமாய்க் கட்டினேமே அதில் நமது குழந்தைகள் வேடிக்கையாய் விளையாடட்டுமென் றுநினைத்து உங்களையழைப்பித்தேன். யாருக்கும்வரவேண்டுவதுவழியிற்றங்காது இவன் உங்கள் விஷயத்திற் செய்த பிழையினலே வீமசேனனுடைய கோபத்திற்கு யாவரும் இப்போதே இலக்காவார்கள். ஆனல் நீ யிருந்தபடியினலே அப்படியாகவில்லை.

மேலும் எப்போதும்எனக்குக்குறைவில்லையென்றெண்ணிக்கொண் டிருக்கிறேன், ஏனென்றால்-என்பிள்ளைகள் துஷ்டராணுலும் அவர்களுக்கு ஒருதீங்குமில்லாமற் காப்பாற்றவும், குடிகளுக்குக் கொஞ்சமுங் குறைவில்லாமல் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யவும் நீயிருக்கிறாய். நன்மைதீமைகளை யறிவிக்க விதுரனிருக்கிறான். நீயோ தருமசீலன், உன் தம்பிகள் வெகுபராக்கிரமமுடையவர்கள். இரட்டைப்பிள்ளைகளோ? வணக்கமுதலிய சுகுணங்க ளுடையவர்கள். ஆனதுபற்றி உனக்கு எப்போதும் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும். அப்பா உதிஷ்டிரா! நீ சகல க்ஷேமசந்தோஷத்தோடு உன்பட்டணத்துக்குப்போய்வா. என்றுபிதா சொல்லியதைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர்பிதாவைப்பார்த்து ஐயா! உமதுகட்டளையை மீறி நடப்பவனல்லவேனென்றுசொல்லி நமஸ்காரஞ்செய்து, சகல பரிவாரங்களோடும் இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குப் போகப் பிரயாணமானர். இப்படிக்குச்சொல்லிவராநின்ற வைசம்பாயன முனிவரைநோக்கி ஜெனமேஜெயமகாராஜன்வினவுகிறான், சுவாமி வைசம்பாயனமகாமுனிவரே! திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் கபடமாய்ப் பாண்டவரை யழைப்பித்துத் தன்பிள்ளைகள் முதலாயினேரைக் கொண்டு சூதாடுவித்து எல்லாப் பொருள்களையும் பறித்துத்திரௌபதியையும்வேண்டியபடிக்கு அவமானஞ் செய்தவன், பின்பு அவர்களுடையமகிமையைக் கண்டும் அபசகுனங்களைப் பார்த்தும்பயந்து, மறுபடியுஞ் சகல சம்பத்துக்களோடு இராச்சியத்துக்குப்போகும்படி செய்தானே, அப்போது துரியோதனன் முதலானேருடையசித்தமெப்படியிருந்தது? என்னசெய்தார்கள்? இவைகளையருளிச் செய்யவேண்டு மென்றுகேட்க. வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

துரியோதனன்திரிதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று முறையிடல்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! திரிதராஷ்டிரன் பாண்டவருக்கு யாவையுங் கொடுத்து அனுப்பியதைக்கண்ட துச்சாதனன் முகங்கன்றி அண்ண

னிடத்திற்குவந்து, அண்ணா! கிழவனாகிய நமதுபிதா செய்ததைக்கேட்டீரா? நமக்குக் கனவிலுஞ் செயித்தற்கரிதாகிய பாண்டவர்களின் செல்வத்தை எவ்வளவோ தந்திரஞ்செய்து சம்பாதித்தோமே அவர்களுடைய ஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தைப் பயன்படவொட்டாமல் தருமமானவழியென் றொருஎல்லை ஏர்ப்படுத்தி, அவர்களை இராச்சியத்தை யெல்லாம் விட்டுத் தங்களுடம்புகள் மாத்திரஞ் சுவாதீனங்களாணற்போதுமென்று நம்மை வேண்டிக்கொள்ளும்படிசெய்தோமே: (குயவனுக்குப் பலநாள்வேலை தடிக்காரனுக்கு ஒருநொடிவேலை.) என்கிறபடி அத்தனை வருத்தத்தையும் பாழாக்கி, மறுபடியும் அவர்களுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தனுப்பினர். இனிநாம்பிழைப்பதேது? நாளைக்கேவந்து புகுந்துகொல்லுவார்களே அப்போது நாமெல்லாம் என்னசெய்வோ மென்றுசொன்னான். அதுகேட்ட துரியோதனனானவன், கர்னன்-சகுனி-அத்துச்சாதனன் என்கிற மூவருடன் யோசித்துச், தந்தையி னிடத்துக்குவந்து, ஐயா! என்ன காரியஞ் செய்தீர்? சத்துருக்களுக்கு மேன்மையுண்டாகப்பார்க்கலாமா? நீர் மகாராசாதான். ஆகிலும்ராஜநீதி எவ்வளவுமறியீர். சாமதானபேத தண்டமென்னு நான்குபாயங்களில், எதினாலாகிலுஞ்சத்துருவைத் தாழ்த்தவேண்டுவது அரசருடையகடைமையென்று பிரகற்பதி சொல்லியிருக்கிறதை நீருணரவில்லை. எவ்வகையால் தேடினல்தானென்ன செல்வஞ் செல்வமாகாமற்போகுமா? அல்லது சுகத்தை யுண்டாக்காதா? எப்படியாவது பாண்டவர்களின் இராச்சியத்தை அபகரித்து, அரசரையெல்லாஞ்சுவாதீனராக்கிப், பூமிமுழுவதையும்ஏகசக்கிராதிபதியாய் ஆளலாமென்றெண்ணிச்செய்து கூடிவந்த காரியத்தைக் கெடுத்தீரே, தன்மக்களுக்குக் கேடுநினைப்பாருமுண்டோ? அச்செல்வமெப்படியாகினு மிருக்கட்டும்நாளைக்கு இவ்விரோதங்களையெல்லாம் உள்ளத்திற்றானே வைத்துக்கொண்டிருந்துவந்து, எங்களை வேரோடுங்கெல்லி யெறிந்துவிடுவார்களே ஐயோ! இனி இதற்கென்ன செய்கிறது? என்று துக்கித்துப்பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

ஓ என்பிதாவே! சுபாவமாய் அவர்கள் நமக்குச் சத்துருக்கள், மேலும்வெகுவாய் அபகாரஞ்செய்யப்பட்டார்கள். ஆனபடியினாலே எங்களை யுயிரோடுவைக்கார்கள் ஆனல் உம்மையொன்றுஞ் செய்யார்கள். அதனாலே நீர்அவர்களை ஆதாரணைசெய்தீர். கொடுவிஷமுள்ள பாம்பைப்பிடித்து மீட்டும் விடலாகாது. விட்டால் வெகுதீங்குகள் நேரிடும். பிடித்தவுடனே நசுக்கிப்போட வேண்டும் நீர் உமது மக்களைக் கடித்துக் கொல்லுவேனென்று நினைத்திருக்கிறது குரூரமாகிய சர்ப்பத்தைப் பால்புகட்டி வளர்க்கிறீர். இப்படிப்பட்டசெய்கையைப் பயித்தியக்காரனுஞ்செய்யான். அவர்களில் நால்வர்சும்மாவிருந்தாலு மிருப்பார்கள் அர்ச்சுனன் சும்மாவிருக்கமாட்டான், அவன் சுபாவத்திற்பாகுபலமுள்ளவன். சவுரியமுள்ளவன் ஆயுதவித்தையில்வல்லவன். அவனுக்குயாராலும் வெல்லக்கூடாத தேர்-குதிரை-கொடி-வில்-அம்புப்புட்டில் - முதலான சாதனங்களுமிருக்கின்றன, ஆயிரங்கைகள் படைத்த கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்செய்யுஞ்செய்கையை, இவன் இரண்டு கைகளினாலே செய்கிறான். நம்மிடத்திலிருக்கிற வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா - கர்னன் - சகுனி-சோமதத்தன் - முதலாகிய வீரரெல்லாம் ஒருமித்துச் சண்டைசெய்தாலும் அவனால்வெல்லப்படுவார்களேயன்றி, அவனைக் கொல்ல மாட்டார்கள் அவனுடைய சாமர்த்தியம் நிகரில்லாதது. அப்படிப்பட்டபெருந்தீயில் எங்களை விழச்செய்தீர். என்னசெய்வோம்? என்றுமிகவும் விசனத்துடனே சொல்லாநின்ற மகனுடைய பேச்சைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் அம்மகனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் சரித்திரம்.

ஓ என்னருமை மகனே! ஆயிரங் கைகளோடுங் கூடிய கார்த்தவீரியார்ச்சுன னென்கிறவன்யார்? அவன் எத்தன்மையானவன்? அதைச்சொல்லென்று கேட்டான். அப்போ துரியோதனன்சொல்லுகிறான்: ஐயா! மகாவிஷ்ணுவின் உந்தித்தாமரை மலரினிடத்திலுதித்த நான்முகத் தேவனுக்கு அத்திரிமகாரிஷியென்கிற புத்திரரொருவருண்டானார். அவரிடத்தினின்றுஞ் சந்திரனுண்டானான், அவன்மகன் புதன். அவன்மகன் புரூரவன், அவனுக்கு ஆயுவென்னும்புத்திரன் பிறந்தான், அவன்புத்திரன் நகுஷன், அவன் புத்திரன் யயாதி. அவனுக்கு மூத்தகுமாரன் யதுமஹாராஜன். அவன்குமாரன் சகசிரோகன். அவன்புதல்வன் சக்கிரதாசன். அவனிடத்தி னின்றும் ஹேஹயன். அவனிடத்தினின்றுந்தருமன். அவனுக்குக்கார்த்தன், அவன்புத்திரன் கிருதவீரியன், அவனுடைய குமாரன் அர்ச்சுனன். இவனே கார்த்தவீரியார்ச்சுனன். இவன் தத்தாத்திரேய ரென்கிறமகாயோகியை நோக்கிப் பதினாயிரத் தைஞ்ஞூறு வருஷமளவும் உக்கிரமாகிய தவஞ்செய்து: அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே ஆயிரங்கைகளையும் மற்றுஞ் சிலவரங்களையுமடைந்து, பூமியெல்லாஞ் சுவாதீனமாக்கி நிகரில்லாமல் ஆளுகைசெய்தான். இப்படியிருக்க - ஒருகாலத்தில் அந்தராஜன் நருமதாநதியில் ஸ்திரீகளோடு ஜலக்கிரீடை செய்யப்போய், ஆற்றிலிருக்கிற ஜலம் போதாமையால் ஐஞ்ஞூறுகைகளால் ஆற்றினீரை யோடவொட்டாமல் மறித்து, மற்ற ஐஞ்ஞூறுகைகளால் ஸ்திரீகளுடைய குபாசலங்களைத் தழுவி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணன் இவனைச்செயிக்கவேண்டுமென்று யுத்தத்திற்குவந்து; இவனிருக்கிற கோலாகலத்தைக்கண்டு, நல்லது இவன் சலக்கிரீடைசெய்துவரட்டும். நாம் அதற்குள்

ளாகச் சிவபூசைபண்ணிக்கொள்ளுவோமென்று ஸ்நானஞ்செய்து, மிர்த்திகைலிங்கம் பிடித்துப்பற்பலபுஷ்பங்களைச்சாத்திப்பூசித்துத் தநோத்தியானத்திலிருக்க, அப்போது கார்த்தவீரியன் விளையாட்டுமுடிந்து, நீரைத்தடுத்திருந்த கையை யெடுத்துவிட்டு ஸ்திரீகளுடன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான், அவன் கைகளால் அடைபட்டிருந்த ஜலமானது பெருவெள்ளம் வருவதுபோல் இருகரையு மொருகரையாய்ப் புரண்டுவந்து, இராவணனையும் அவன் பூசித்த மணலிலிங்கத்தையும் வாரிக்கொண்டு போய்ச் சமுத்திரத்திற் போட்டுவிட்டது. அதனால் இராவணன் மெத்தவும் வருத்தப்பட்டு வெட்கமுற்று, இன்றுபிழைத்தோமென்று இலங்கைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பாலொருநாள் அந்த ராவணன் எவ்விதத்திலேனும் இக்கார்த்தவீரியனை வெல்லவேண்டுமென்று ஆலோசித்தவனாய், உடனே அவனிடத்து வந்து சண்டைசெய்ய வழைக்க, கார்த்தவீரியன் மிகவும் வெகுண்டு, அந்த ராவணனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனைத் தன் வில்நாரியினாற் கட்டிக் காவலிற் போட்டான். அச்செய்தியைச் சாரணராற் கேள்வியுற்ற அந்த இராவணனுடைய பாட்டனாரகிய புலஸ்தியர், கார்த்தவீரியனிடத்திற்கு வந்து வேண்டிக்கொண்டு தன்பேரனை விடுவித்தார்.

இத்தன்மையாகிய சவுரியமுடைய கார்த்தவீரியன் மற்றொருகாலத்திற் சமுத்திரத்தின்மேற் சரமாரி பொழியவே, அச் சமுத்திரராஜன் புருஷரூபமாய் வந்து, அப்பா மஹாராஜாவே! நானுனக்கு ஒரு அபராதமுஞ் செய்யாமலிருக்க, நீயேன் வீணாய் என்னை யுபத்திரவப் படுத்துகிறாயென்று சொல்லினான். அதைக்கேட்ட அவ்வர்ச்சுனனானவன் நீயென்னோடு போர்செய்ய வரவேண்டும். அல்லது என்னுடன்போர்செய்யத் தகுந்தவனின்னானென் றுரைக்கவேண்டுமென்றான். என்றபோது சமுத்திரராஜன் நான் சாமர்த்திய மில்லாதவன். உன்னோடு யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன். ஜமதக்கினி யென்பவருடைய குமாரர் பரசுராம ரென்கிறவரிருக்கிறார். மஹாசவுரியசாலி. ஆனதால் அவரோடு நீ யுத்தஞ் செய்யலாமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட கார்த்தவீரியன் உடனே அவராச்சிரமத்திற்குவந்து, அவருக்குக் கோபம் வரும்படி செய்து அமோகமான யுத்தஞ்செய்யுமளவில், அவரால் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான். அவன் ஆயிரங் கைகளினாலும் ஐஞ்ஞூறு விற்களைப்பிடித்து எத்தனை யம்புகளை யெய்வனோ, அத்தனை யம்புகளை இந்த விஜயன் இரண்டு கைகளால் ஒருவிற்பிடித்து எய்கிறான். இன்னுமிந்த அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியங்களைச் சொல்லுகிறேன் ஞாபகமாய்க் கேளும்.

ஆதியிற் குருதக்ஷிணைக்காகப் பாஞ்சாலராஜனை யுத்தத்தில் ஜயித்துக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துத் தேரிற்கட்டிக் கொணர்ந்தான். பின்பு திரௌபதி சுயம்வரத்திற் சல்லியன்-ஜராசந்தன்-நான்-கர்னன்-முதலானோரும் வளைக்கமாட்டாமற் போனவில்லை விளையாட்டாய் வளைத்து நாணேற்றி, வெகு பிரயாசமும் அசாத்தியமுமாயிருந்த குறியையுமடித்துத், திரௌபதியால் மாலைசூட்டப்பட்டான். அப்போது நானும் கர்னன் முதலானோரும் எதிர்த்தோம். லக்ஷியஞ்செய்யாமல் தூரத்திலடித்துக் கர்னனைப் புறங்காட்டி யோடச்செய்தான். எங்களோடுகூட வந்த அனேக ராஜாக்களை வெகுவாய்ப் பங்கப்படுத்தினன். பின்பு தீர்த்தயாத்திரை செய்தபோது துவாரகையில்வந்து கிருஷ்ணனுடைய தங்கையாகிய சுபத்திரையை ஏகாந்தத்திற் கலியாணஞ்செய்து, அதற்காக எதிர்த்த சாம்பன் சாருதேஷ்ணியன்-முதலான யாதவவீரரையும் அம்புகளினாற் கண்விழிக்க வொட்டாமலடித்துச்செயித்தான். இப்படிக்கு அவன் செய்த காரியங்கள் எத்தனையோ உண்டு இவையெல்லாமிருக்கட்டும். சாக்ஷாத் தேவேந்திரனுடைய காண்டவவனத்தைக் கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே அக்கினிதேவனுக்கு எரிக்கும்படிகொடுத்து, அதினிமித்தஞ் சண்டைக்குவந்த இந்திரன்-வருணன்-முதலாகிய சகல தேவர்களையுஞ் சொல்லாமலோடும்படி யடித்தான். எல்லாத்தேவர்களும் ஓடியபின் இந்திரன் தனித்து வெகுவாய் யுத்தம்பண்ணி அனேக மலைகளையுங் கல்லுகளையும் வருஷிக்க, அவைகளையெல்லாம் ஒருநொடிப்போதிற் சூர்ணமாக்கிப்போட்டான்.

அன்றியும் அவ்வனலை யவிக்கும்பொருட்டுச் சப்தமேகங்களும் பொழிந்தமழையில் ஒருதுளியும் அதில் விழவொட்டாமற் சரசக்கூடு கட்டினன். அதைக்கண்டு தேவர்கள் வெகு சந்தோஷ மடைந்தார்கள். இவ்விதமாய்த் தேவர்களைச் செயித்து துஷ்டமிருகங்கள்-பக்ஷிகள் - அசுரர் - பிசாசர்-இராக்கதர்-முதலானோரை யவ்வனலிற் றள்ளியெரித்தான். இவ்வாறு அக்கினிக்குத் திருப்தி செய்தபடியினாலே அவன் திவ்விய ரதமுதலானவைகளைக் கொடுக்கப் பெற்றான். மேலும் மயனென்பவனை யவ்வாபத்தினின்றுங் காப்பாற்றிய படியினாலே சிறந்த வொருசபையை யுண்டாக்கிக்கொண்டான். பின்பு திக்குவிசயஞ் செய்யும்பொருட்டு வடதிசையிற் சென்றபோது, இந்தப் பாரதவருஷமேயன்றிக் - கிம்புருடவருஷம்-பத்திராச்சுவவருஷம் - கேதுமாலவருஷம் - இரமியகவருஷம் - ஹரிவருஷம் - குருவருஷம் - இளாவிருதவருஷம-இவைகளுக்கும்போய். அங்கிருந்தவரையெல்லாம் ஜயித்துக் கப்பம் வாங்கிவந்தான். இவ்விதமாகிய மகாபலபராக்கிரமங்க ளுடையவனாகிய அர்ச்சுனனை நினைத்தால், என் இதயம் நடுங்குகிறது. இரவில் தூக்கத்திலுங் காண்டிவமென்னும் வில்லுடனேகூட அவனைக் காண்கிறேன். அந்த வில்லுடனே அவனைக் காணும் போது பாசத்தோடுகூடிய இயமனைப்போ லிருக்கிறது. அவனில்லாமலிருக்கையிலும் எத்திசையிலும் அவனிருக்கிறதாகவே தோற்றுகிறது. அகரத்தை முத

லெழுத்தாயுடைய நாமங்களைக்கேட்கும்போதெல்லாம் அவன் நினைப்பேயுண்டாகிறது. ஆகையாலே இனி நாங்கள் பிழைப்பதில்லை. நீரே சுகமாய் அரசாளலாம் என்று சொல்லி விசனப்படக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்.

அடா துரியோதனா! நீயே இப்படி அர்ச்சுனனுடைய சக்தியை அறிவாயல்லவா, ஆனபடியினாலே அவனோடு பகைக்காதே. இதுவரைக்கும் அவர்களுக்கு நீசெய்த தீங்குக்காக, அவர்கள் உன்னை ஒன்றுஞ் செய்யாம லிருக்கும்படி நான் செய்கிறேன். பயப்படாதே. இனி யவர்களோடு பகையாதே. அப்பா! நீ யிதுவரையில் அவனுடைய பராக்கிரமத்தையும் மற்றவர்களுடைய சாமர்த்தியங்களையும் அறியாமலேபோராடுகிறா யென்றிருந்தேன். இப்போது நீ சகலமும் அறிந்தவனா யிருக்கும்போது, அவனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் விகற்பமில்லாமல் நேசித்திருக்க வேண்டுமல்லவோ, அப்படியிருக்க நீ யவர்கள் விஷயத்தில் அபகாரங்களைச் செய்ய நினைப்பது நியாயமா? இனியாகிலும் அவர்களை விரோதிக்காமற் சும்மாவிரு. என்று கூறக்கேட்ட துரியோதனன் பிதாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஐயா! நாம் அவர்களுக்கு வெகுவாய் அபகாரங்களைச் செய்திருக்கிறோமாகையால், நமக்கும் அவர்களுக்குஞ் சிநேகமுண்டாகமாட்டாது. மறுபடியும்வஞ்சனைசெய்து அவர்களின் செல்வத்தையெல்லாம் பறிக்கவேண்டுமே யல்லது, சும்மாவிருக்கக் கூடாதென்றுசொல்ல, பிதாவானவன்-அடாகுழந்தாய்! உனக்கேன் இந்தத் துர்ப்புத்தியுண்டாகிறது? இனி அதைவிட்டுவிடு. நீங்கள்செய்த பிழைகளை அவர்கள் மனதில் எவ்வளவும் நினைக்கவில்லை. தருமத்தையே பெரிதாயெண்ணி உங்களுக்கும் நன்மையைத்தான் சிந்திக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை நீங்கள் விரோதிப்பது பாவத்திற் கிடமாகும். சகலபந்துக்களோடும் இன்னுஞ் சிலகாலம் பூமியில் வாழவேண்டுமென்கிற கருத்திருந்தாற் பாண்டவர்களை நேசித்திருங்கள். ஒருகுறைவும் நேரிடா சுகமாயிருக்கலாமென்று சொன்னான்.

திரிதராஷ்டிரன் மறுசூதாடத் தருமனை வரவழைத்தல்

அதுகேட்ட துரியோதனன் சம்மதி இல்லாமல், மீட்டுந் தன்தந்தைக்கு மனந் திரும்பும்படியானபிரையத்தனத்துடனேதொழுதெழுந்து, முன்போல் அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும்-அதனால் தங்களுக்கு ஆபத்துவருமென்பதையும்-எவ்வகையிதுலாகிலும் பகைவரை யடக்கவேண்டுவதே ராஜநீதியின் கருத்தென்பதையுஞ் சொல்லி, ஆனாலிப்போதென்னசெய்யவேண்டுவதென்றால்-முன்போலவே வஞ்சனையாய்ச் அழைத்து, அதில் முன்ன மொருவிசை தோற்றுத் தங்களாற் பெற்றுக்கொண்ட இராச்சியமுதலாகிய சகலசம்பத்துக்களை மீட்டும் பந்தயமாக வைக்கச் சொல்லுவோம் மறுபடிதோற்றால் அவைகளை அவர்கட்கு ஒப்புவிக்க - மரவுரி மான்றோல் தரித்துப் பனிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டுவதென் றேர்ப்படுத்தித் தந்திரமாய்த் துரத்திவிடுவோம். இதில் அவர்கட்கும் மற்றையர்க்கும் நம்மேற் சொல்லவேண்டிய தோஷம் ஒன்றுமில்லாமற்போம். இப்படி ஒருயேற்பாடுசெய்து தற்காலத்தில் விடவேண்டுமேயல்லது, சும்மாவிருக்கக் கூடாது. நானோ? சகுனியின் சகாயத்தினால் தோற்கமாட்டேன். ஒருவேளை அந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களுங் கழித்துவந்தால், அப்போது யுத்தஞ்செய்வோம். அக்கா லவர்கள் நெடுநாள் காட்டிலிருந்தபடியால் அன்னமுதலான சவுக்கியக் குறைவினாலேயும், சேனைமுதலான பலங்களில்லாமையினாலேயும், சுலபமாய் ஜயிக்கப்படுவார்கள். நாம் அதற்குள்ளே யாவருக்குமேலாகி உறுதியா யிருப்போம் அப்படிசெய்ய நீர் எவ்விதத்திலேனும் மனதுபெண்ணி அனுமதி செய்யவேண்டுமென்றுசொன்னான். அதுகேட்ட அப்பிறவிக்குருடன் சம்மதித்து, தருமபுத்திரர் பாதிவழி போயிருந்தாலும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி பிரதிகாமியென்னுந் தூதனை யேவினான்.

அப்போது வீஷ்மர்-துரோணர்-சோமதத்தன்-முதலானபேர்க ளெல்லோரும் மறுபடி யப்படிப்பட்ட காரியம் வேண்டாமென்று வெகுவாய்த் தடுத்துச் சொல்லியும், அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் கேளாமல் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தான். துரியோதனன் வீஷ்மர் முதலாயினோரைநோக்கி, நீங்கள் இதற்கு விரோதமாய் ஒன்றும் பேசவேண்டாம். நான் உங்களை ஒன்றும் வினவவில்லை, உங்கள் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாவிருங்கள் என்று சொன்னான். அக்கால் திரிதராஷ்டிரன் அக்கொடுஞ் செய்கைக்குச் சம்மதித்துப் பாண்டவரைச் சீக்கிரத்தி லழைத்துவரும்படி மிகவிரையாய்த் தூதனுக்குக் கட்டளையிடக்கண்ட காந்தாரியானவள் தன் கணவனைநோக்கி யுரைக்கிறாள். ஓமகாராஜாவே! இந்தத் துரியோதனன் பிறந்தபோது கொள்ளிவாய் நரிபோற் கூவியதைக்கண்ட மகாபுத்திமானாகிய விதுரர், இவன் இந்தக் குலத்தை நாசஞ்செய்யத் தக்கவனென்றும்-இவனை யுயிரோடு வைத்திருக்கலாகாதென்றும் - அப்போதே நமக்குச் சொல்லி இருக்கின்றார். அவர் பேச்சைக் கேளாமற் போனோம். அஃதிருக்கட்டும். இப்போது அந்தத் துஷ்டன் பேச்சைக்கேட்டு நீர்பழிப்புக் கிடமாகிய சொக்கட்டா னாட்டத்தை நடத்தி வெகு அனர்த்தங்களை யுண்டாக்கினீர். இவ்வளவுபோதாதா? மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட காரியத்திற் கேன் முயலுகிறீர்? வீஷ்மர் முதலாகிய பெரியோர்களுடைய பேச்சைக் கேளும். இக்குலம் நசிப்பதற்கு நீரே காரணமாக வேண்டாம். கெடுதியை விட்டுவிடும்.

மேலும் இப்போதுதான் அவர்கள் பலர் முன்னிலையிலும் அவமானப்பட்டு உம்மால் அடங்கிச் செல்கிறார்கள். அப்படி அடங்கியிருக்கிற அக்கினியை யேன் மறுபடியும் ஊதிப்பற்றும்படி விடுகிறீர்? நீரே இக்கொடுமைக்குக் காரணமென்று தெரிந்தும் அப்பாண்டவர்கள் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டபேர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறுபாதகமில்லை. நீரோ? சகல கலைகளையு மோதியுணர்ந்தவர். பெரியோர்களிடத்தில் வெகு கேள்வி கேட்டவர். வயதில் முதிர்ந்தவர். தருமவான்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர். அனியாயத்தை நடத்துகிறவர்களைத் தண்டிக்கத்தக்கவர். இப்படிப்பட்ட நீரே வஞ்சனைக்கு ஆரம்பித்தால் உமக்கு யார் புத்திசொல்லத்தக்கவரிருக்கிறார்கள்? இவ்விடத்தில் நீர் ஒருவனுடைய தண்டனைக்கு உட்படாமற்போனாலும், இயமனுடைய தண்டனை விடாது. சகலமுந்தெரிந்த உமக்கு நானென்ன சொல்லப் போகிறேன்? உமது புத்திரரென்றும் பாண்டுபுத்திரரென்றும் பேதமெண்ணிப் பக்ஷபாதஞ் செய்யவேண்டாம். நான் சொல்லுவதற்குக் கோபிக்கவேண்டாம். இதுவரையிலும் துரியோதனனைக் கொடுமையுள்ளவனென்று சொன்னார்கள். இனிமேல் அந்தச்சொல் உம்மையே தொடரும். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன். எப்படியாகிலும் பாண்டவர் விஷயத்தில் வஞ்சனை செய்ய வேண்டாம். என்று காந்தாரி சொல்லியதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன்சொல்லுகிறான். கேளடி காந்தாரி! நீசொல்லியது சரிதான். நானென்ன செய்வேன்? உன்மகன் வெகுவாய் நிர்ப்பந்தஞ்செய்கிறான். இதனாலே பாவம் வந்தாலுஞ்சரி. புண்ணியம் வந்தாலுஞ்சரி. குலம் நசித்தாலுஞ்சரி. குலம் வளர்ந்தாலுஞ்சரி. யார் செத்தாலுஞ்சரி. யார் பிழைத்தாலுஞ்சரி. இவன் ஓரேபிடிவாதமாய்ச் சூதாடவேண்டு மென்பதை நான் வேண்டாமென்று சொல்லமாட்டேன். தெய்வச்செயலால் வரவேண்டுவதெல்லாம் வரட்டும். என்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான்.

தருமராஜன் மீட்டும் அத்தினபுரம் வந்து சூதாடுதல்.

இப்படியிருக்க திரிதராஷ்டிரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனாகிய பிரதிகாமியானவன் இந்திரப் பிரஸ்தத்தின் வழியிற்சென்று கொண்டிருக்கிற பாண்டவர்களைக்கண்டு, திரிதராஷ்டிரன் சொல்லியபடி உதிஷ்டிரரோடு சொல்ல, உதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டு, கால கதியினால் நடக்கவேண்டி யிருப்பதை நாம் தடுக்கக் கூடுமோ? இச்சூது கெட்டதென்பதும், இதனால் நமக்கு வரப்போகிற கதி இவ்வகைப்பட்டதென்பதும், சகுனியின் வஞ்சனையும்-துரியோதனனுடைய பொறாமையும்-திரிதராஷ்டிரனுடைய கபடமும்-இவ்வகைப்பட்டதுகளென்று தெரிந்திருக்கின்றன. ஆகிலும் நாமென்ன செய்யலாம்? வரத்தக்க நன்மைதிமைகளை யனுபவித்தே தீரவேண்டும். யாரென்ன சொன்னாலும் என்பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் வார்த்தையைத் தாண்டமாட்டேன். அவரே மீட்டு மழைக்கிற்போயேதான் தீருவேனென்று சொல்லித், தம்பிமார் முதலான பேர்களோடு திரும்பி, அத்தினபுரிக்குவந்து சபையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது அவரைக்கண்ட விதுரர் முதலானபேர்கள் மிகவும் விசனப்பட்டார்கள். சபையிலிருந்தவரி லொருவரும் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. இவ்வாறு இராஜசபை ஓசையற்று நிற்குமளவில், சகல ராஜகுடும்பங்களுக்கும்-துரியோதனாதிகளுக்கும்-தனக்கும் நாசத்தை யுண்டு பண்ணத் தலைப்பட்டவனாகிய சகுனியானவன் தருமபுத்திரரைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

கேளும் உதிஷ்டிர மகாராஜனே! முன்னே நான் உம்மோடே சூதாடிச்செயித்த சகல சம்பத்துக்களையும் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனதின்படி உமக்குக்கொடுத்துவிட்டார். ஆனபடியினாலே நான் ஜயித்ததற் கென்னபயன்? மறுபடி உம்மோடாடிச் சில செல்வங்களைச்சம்பாதித்தாலும் அவைகளையும் ராசாவுமக்குக் கொடுத்துவிடுவார். மேலுந் தரித்திரனுக்குச் சில பொருள் வந்தாற் சந்தோஷ முண்டாகும். சில பொருள் போனால் துக்கமுண்டாகும். நமக்கோ? வந்தாலும் போனாலும் இது ஒரு விஷயமல்ல. ஆனபடியினாலே நாம் இனிமேல் இப்படிப்பட்ட பந்தயங்களை வைக்கக்கூடாது. மற்றென்னவென்றால்-தோற்றவன் இராச்சியத்தைவிட்டுத் தவசிபோல் மரவுரி மான்றோல்களைத் தரித்துக்கொண்டு, பன்னிரண்டு வருஷமளவும் வனவாசஞ்செய்து, பின்பொரு வருஷம் இன்னவிடத்தில் இன்னபடி யிருக்கிறார்களென்பது தெரியாமல் அக்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டும். இதுதான் பந்தயமா யிருக்கட்டும். உமக்குச் சம்மதியாகில் என்னோடு மறுபடியும் ஆடுமென்று சொல்லக் கேட்ட தருமபுத்திரரானவர் சகுனியைப்பார்த்து, ஓ காந்தாரராஜனே! நீசொன்னது சரிதான். நானோ! சூதாட அழைத்தால் வருவேன் என்கிற விரதமுடையவனாகையால், இப்போது பின்னிடையாமல் அப்படியே யாடுகிறேன். நீ பின்னாலே நாசத்தையடையாமல் க்ஷேமப்படவேண்டுமே அதை யோசித்துக்கொண்டு ஆடென்று சொன்னார். அதுகண்ட சபையார் உதிஷ்டிரர் நன்மைக்கும் சகுனியின் கொடுமைக்கும் விசனப்பட்டார்கள். அப்போது துரோணாசாரியரானவர் அரசனது கருத்தை யறிந்தவராய் உதிஷ்டிரரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

கேளும் தருமராஜனே! இப்போது சகுனி சொல்லியபிரகாரம் நீர் மறுபடியும் ஆடித் தோற்பீராகில், நீங்களனைவரும் திரௌபதியும் பனிரெண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அக்ஞாதவாசமுஞ் செய்ய வேண்டுமென்றும், அந்த அக்ஞாதவாசத்தில் ஒரு

வர்கண்ணுக்கும் அகப்படாமலிருக்கவேண்டுவதென்றும், அப்படி அகப்பட்டால் மறுபடியும் இப்படி பதின்மூன்றுவருஷம் வனவாசஞ் செய்யும்படி அனுப்பப்படவேண்டியதென்றுந் துரியோதனராஜன் சொல்ல, அதற்குத் திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் சம்மதியினல் மறுபடி உம்மையாட அழைத்ததேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் இவ்வாட்டத்தில் ஒருவேளை நீர் தோற்றுனும், இப்போது அவரெண்ணப்படியே வனம்போய் வந்து, பிறகு உங்களிராச்சியத்தை நீங்களடையலாம். முன்னம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் வனவாசஞ்செய்து, பிறகு அயோத்திமாநகரை யாளவில்லையா? அதுபோல நீங்களும் வனம்போய் வருவதே உத்தமமென்றார். அப்போது திரௌபதையானவள் சொல்லுகிறாள். ஐயா துரோணரே! நாங்களடிமைப்பட்டு வனம் போவது தகுதியன்று. ஆதலால் இந்த அடிமைத்தனந் தீரவே இன்னமொருதரஞ் சூதாடுத லுத்தமமென்று சொன்னாள். இவ்வாறு திரௌபதி சொன்ன சொல்லைத் தருமராஜன் கேட்டுச் சொல்லுகிறார். அடிமைப்பட்ட நாங்கள் வனம்போய்வந்து எங்களிராச்சியத்தைக்கேட்டால், அடிமைப்பட்டவர்களுக்கு இராச்சியமேதென்று வழக்குசொல்லவேண்டிவரும். ஆகையால் அடிமைத்தனந்தீர இன்னமொருதரஞ் சூதாடவேண்டுமென்று சொன்னார். அச்சபையிலிருந்த வீஷ்மர் துரோணர் முதலிய சகலருஞ் சரிதானென்றுவொப்புக்கொண்டார்கள். அப்போது அதைச் சகுனியாவன்கேட்டுக் கலகலவென்று நகைத்து, ஓ தருமராஜனே! அடிமைத்தனந்தீர இப்போது நீரென்ன பந்தயம்வைத் தாடப்போகிறீர் சொல்லுமென்றான். அதைக்கேட்ட தருமராஜன் சொல்லுகிறார். ஓ சகுனிராஜனே! நான் செய்த புண்ணியங்களைப் பந்தயமாக வைக்கிறேன். நீகெலித்தால் புண்ணியமெல்லாம் உன்னது. நான் கெலித்தால் எங்களடிமைத்தனம் நீங்கிவிட்டதென்றுசொல்ல, அதற்குச் சபையாருஞ் சகுனியும் ஒப்புக்கொள்ள, இருவரும் விருத்தங்களைப் போட, அவ்விருத்தங்களில் தருமர் கெலித்தார். அம்மாத்திரத்தில் முன்சொன்னபடிக்குத் தருமர் அடிமைச்செயலை யகல்வித்துக் கொண்டவராய், உடனே வனத்திற்குப்போகச் சித்தமாக யிருந்தார். துரியோதனாதிகளுந் திரிதராஷ்டிரனுங் கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். மற்றயாவருங் கண்ணீருகுத்தார்கள்.

துச்சாதனனுதியர் செருக்கு.

இப்பால் பாண்டவர்கள் தாங்கள் தரித்திருந்த கவசகிரீட குண்டலாதிகளை வாங்கிப்போட்டு மரவுரி முதலானவைதரித்து வனத்திற் கேகும்படி மனதில் நிச்சயங்கொண்டு நிற்குமளவில், துச்சாதனனவன் மிகவும் இறுமாப்புடனே சொல்லுகிறான். ஆடா இங்கேயிருக்கிற சேவகன்! ஓடிவா. பாண்டவருடைய கவசகிரீடாதிகளையும் நல்லவஸ்திரங்களையும் வாங்கு. மற்றொரு சேவகனாடா! இவர்களுக்கு மரவுரிகளும் கிருஷ்ண ஜனங்களும் விரைவிற் கொணர்ந்துகொடு. கேளுங்கள் சபையாரே! இன்றுதான் பாண்டவர்கள் சகல சம்பத்துக்களையுஞ்-சுகங்களையும்-பெருமைகளையு மிழந்தார்கள். இன்றுதான் துரியோதனமகாராஜன் ஏகச்சக்கிராதிபதியானார். அன்றியும் மூத்தவர் குமாரர் சிரேஷ்டராகவும், இளையவர்குமாரர் நிகிருஷ்டராகவும் ஆனதால், இப்போதுதான் நியாயமென்பது உலகத்திற் பயன்பட்டது. இனிப் பாண்டவர் நெடுநாள் துக்கத்தை யனுபவித்து நசிக்கப்போகிறார்கள். அவர்களாலே பயத்தை யடைந்தவரெல்லாம் இனிச் சந்தோஷத்தை யனுபவிப்பார்கள். வெகுநாளாய் வளர்ந்த சத்துருவென்னும் பூண்டை வேரோடுங்களைந்து எறிந்தோம். சூதாடிக் குலதருமத்தை யிழந்துபோனதால் அவர்களுக்கு இம்மை மறுமை இரண்டுங்கெட்டது. அரசர்களுக்குள் துருபதமகாராஜன் மிகவும் அகங்காரமுள்ளவன். அவன் இந்தப் பேதைகளை வெகு சூரரென்றெண்ணி அருமையாய்ப்பெற்ற தன் மகளைக் கொடுத்தான். அப்படிப்பட்டவளை இந்தச் சபையிலிழுத்து அவமானஞ் செய்தோமே. அதை யாவரும் பார்த்துக்கொண்டுதானே இருந்தீர்கள். வெகு மானிகளென்றுஞ் சூரரென்றுங் கெருவத்தை யடைந்திருந்த இந்த ஐவரும் பார்த்துக்கொண்டு தானே யிருந்தார்கள். இதைக் குலமுறையி லடிமையா யிருக்கிறவனும் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான். இவர்கள் வீரியமில்லாதவர்களானதுபற்றிச் சும்மா விருந்தார்களென்று சொல்லிப், பின்னுந் திரௌபதியைப்பார்த்து அத்துஷ்ட சிகாமணியாகிய துச்சாதனன் சொல்லுகிறான்.

அடி திரௌபதீ! உன் பர்த்தாக்கள் ஐந்துபேரும் உள்ளுக்கு நபும்சகராயிருந்தும், வெளிக்கு ஆடவர்போல அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டிருப்பது எத்தன்மையாயிருக்கிறதென்றால்; தயிலச்சத்தற்றபொக்கெள்ளும் நல்லெண்ணெயொப்பக் காணப்படுகிறது போலிருக்கிறது. அவர்கட்குச் சவுரிய தைரியவீரியங்களென்ப தெவ்வளவுமில்லை. இருந்தால் அவர்கள் பிரியமுள்ள இல்லாளாகிய உன்னை நாங்கள் சபையிற் பலவகையால் அவமானஞ்செய்ததைப் பார்த்துச் சும்மாயிருப்பார்களா? ஆடுகளைப்போல் தலையைவளைத்துக்கொண்டு தானே நின்றார். ஆகையாலே - அடி பேதாய்! உனக்கு நன்மையொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். இந்த அலிகளைச்சேர்ந்து கானக மேருவதில் மிகுந்த துக்கத்தை யனுபவிக்கவேண்டும். துரியோதனமகாராஜாவைச் சேருவையேயாகில் உனக்கொரு குறைவுமில்லை. மேன்மையையுஞ் சுகத்தையும் அடையலாம். அல்லது கர்னனையாகிலுங் கலியாணஞ்செய்துகொள். இன்னும் யாரையாகிலுஞ் சேர். யாரைச் சேர்ந்தாலும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்ததுபோலே துக்கத்திற் கிடமாகமாட்டாது. ஆண்பொம்மைகளைப்

போ லிராநின்ற இப்பாண்டவருக்கு வஸ்திரங்கூட இல்லை. அன்னமுமில்லை. மரவுரியுடுத்திக்கொண்டு காய்கிழங்குகளைத் தின்னப் போகின்றார்கள். அவர்கள் காகங்கள்போல் ஒருமித்துச்சேர்ந்திருந்தாலுஞ் சமயத்திலுபயோகமில்லை. ஆனபடியினாலே நீ சவுக்கியப்படும்படியான வழிதேடென்று சொல்லி மகாகெர்வங்கொண்டு, சபையிலிருப்போர்களிற் சிலர்சபாசென்று மெச்சவும், சிலர் சிச்சியென்று தூச்சவும்பிதற்றினான் அதுகேட்ட வீமசேனனானவன் பொறுமையுங்கோபமுமடைந்து, சகுனியையும் துச்சாதனனையும் அதட்டிச்சொல்லுகிறான்.

வீமனாதியர் விக்கிரமம்.

அடா தூராத்துமாவே! சூதாடி மோசஞ்செய்தமாத்திரத்திலே வெகுசமர்த்தனாக நினைத்து ஏன் கத்துகிறாய்! இதனாலே சூரனாவாயோ? நாங்கள் தருமத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறதே உனக்குச் சவுரியமதுவாக இருக்கிறது உன்னைப்போலே இப்போது நான் வாயினாலே சொல்லமாட்டேன். ஆனால் யுத்தத்தில் உன்னைக் கொல்லும்போது நீசொன்ன சொற்களையும், செய்த செய்கைகளையுஞ் சொல்லிக் காட்டிச் சிக்ஷை செய்வேன். உன்னைமாத்திரமல்ல: உன்னையடுத்துக் கெர்ஜிக்கிற பேர்களையெல்லாம் உன்னோடுகூடவே யமலோகத்திற் கனுப்புவேன். இதுவரையில் நீங்கள் நடத்திவந்த துரோகங்களில் ஒன்றேனும் வீணாகப் போகுமென்று நினைக்கவேண்டாம். என்றுவீமசேனன் சொல்வதைக்கேட்ட துச்சாதனனானவன் லக்ஷியஞ் செய்யாமல், அவனுக் கெதிரிலே அவன் சொன்னபேச்சுகளைச்சொல்லிச்சொல்லிப் பரிகாசஞ்செய்து கூத்தாடித் துரியோதனனைப்பார்த்து, ஓ அண்ணா! இதோஒருமாமிசமலை நிற்கிறதே: இதுவுள்ளே சாரமற்றது. இதற்கு வீமசேனனென்று பேர் சொல்லவொண்ணாது. இரண்டுகால்மாடென்றுசொல்லவேண்டியதென்றான் அதுகேட்டவீமன்அக்கினிபோற்சொலித்து அத்துச்சாதனனை நோக்கி, அடா மனிதப்பதரே! உனக்கு மோசஞ்செய்யவும் வாயாற் பிதற்றவுந்தெரியுமேயல்லது, மற்றொன்றுந்தெரியாது. ஆயுதசங்கதியும்-யுத்தசங்கதியும்-சுத்தமாயறியாய். மெய்யாய்ச்சூரனாயிருக்கிறவன் வாயினாலொன்றுஞ் சொல்லான். ஆகிலும் நான்சொல்லுஞ்சொல் வீணாகாது. முன்பிரதிக்ஞை செய்தபடி உன்மார்பின் உதிரத்தைக்குடியாமற் போகமாட்டேன். உன்சகோதரரையும் இக்கதையினாலே பரலோகஞ் சேர்க்காமலிருக்கமாட்டேன். உன்னோடு பேசுவதிலென்ன பயனென்று சொல்லித்திரும்பினான்.

உடனே துரியோதனன் பரிகாசமாய் ஒருபேச்சைச் சொல்லுகிறான்: அடாவீமா! நீமிகவுஞ்சூரனே சந்தேகமில்லை கொண்ட பெண்டாட்டியைச்சபையில் மானபங்கஞ்செய்யுமளவில் உன்சவுரியம் வெளிக்குவந்தது. யாவருக்குந்தெரியும். இன்னமேன் பவுருஷம் பேசுகிறாய்? நீசொல்லியபேச்சுநடக்கமாட்டாது மற்றெது நடக்குமென்றால் உன்சகோதரரை நான்கொன்று, உன்னையந்தத் துக்கானுபவத்தோடு தவிக்கும்படி செய்ய நினைத்திருக்கிறேனே: இதுதான் சந்தேகமின்றி நிறைவேறும். போடா பயித்தியக்காராவென்று துரியோதனன் சொல்ல, அதைவீமசேனன் கேட்டு. ஆகுதிசெய்த அக்கினிபோற் சொலியாநின்ற கோபத்தினால்விளங்கு முகத்தையுடையவனாய் நிற்க, அதுகண்ட அர்ச்சுனன்-நகுலசகாதேவர்-இம்மூவருந்திரௌபதியும் அடக்கிக்கொள்ளக் கூடாத குரோதத்தையுடையவர்களாய், ஒவ்வொருவருந் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட சபதங்களையெல்லாம் மீட்டுஞ்சபைக்கு முன்னிலையிற்சொல்லி, ஆ! ஆ! என்ன மமதை? ஓ தந்தைமுதலிய பெரியோர்களே! முன்னாட்டத்திற்செய்த அக்கிரமங்களாலுண்டாகிய எங்கள் சபதங்களனைத்தும் இவ்வாட்டத்திற்செய்த ஒருவித ஏற்பாட்டினாற் போய்விட்டதென்று நினைக்கவேண்டாம். சூரியசந்திராதிகளுடைய நிலை ஒருக்கால் மாறினாலும், எங்கள் சபதங்களினுண்டாகிய சொற்களினுள்ள எழுத்துக்களில் ஓரெழுத்தேனுந் திரிமூர்த்திகளை முதலிய பலமூர்த்திகள்வந்து மாறச்செய்யினும் மாறாது. இது உறுதிமொழியாய் நம்பக்கடவீர்களென்று சொன்னார்கள். பின்பு உதிஷ்டிரர் மகாகோபத்தோடிருக்கின்ற அத்தம்பிமாரோடு பெரிய தகப்பனாரிடத்திற்கு வந்து, ஐயா மகாராஜாவே! உமதுகட்டளையின்படி வனவாசஞ் செய்யச் சித்தனாயிருக்கிறேன். ஆகையால் அனுமதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டு, முறையே வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா-பாகிலிகன்-சோமதத்தன்-பூரி-பூரிச்சிரவன் விதுரன்-சஞ்சயன்-உயுச்சு-காந்தாரி-முதலானோரிடத்திலும் விடைபெற்றுப் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமாயினார். அப்போது இவர்களிலொருவரும் ஒன்றுஞ்சொல்லமாட்டாமல் மனதினாலேமாத்திரம் அவர்களுக்குச் சுபமுண்டாகவேண்டுமென்று கோரினார்கள். ஆனால் விதுரன்மாத்திரம் ஒருவார்த்தைசொன்னான். ஓ உதிஷ்டிரரே! நீர் தரும நிஷ்டரானபடியினாலே உமது பிராதாக்களோடுஞ் சுகுண பத்தினியோடும் வனத்துக்குப் போகவேண்டுவது நியாயந்தான். இந்தக்குந்தி மூப்புடையவள். பிறந்ததுமுதல் வெகு சுகுமாரமாயிருந்தவள். இவளும் அவ்வனத்தில் வந்து கஷ்டப்படவேண்டுவதென்ன? வேண்டாம் இம்மனையிற் சுகமாயிருக்கட்டும். நான்வேண்டு முபசாரங்களைச் செய்கிறேன். நீங்கள் இந்தப்பதின்மூன்றுவருஷங்களுங் கழித்தவுடனே சுகமாய் வந்துமேன்மையடைவீர்கள் என்றுசொல்லிப் பின்னுஞ்சொல்லுகிறான்.

கேளும் உதிஷ்டிரரே! நீர் தருமாகசிபங்களையறிவீர் சத்துரு சங்காரஞ்செய்யு முபாயத்தை வீமசேனன் அறிந்தவன். உயுத்தத்தின் நுட்பங்களை அர்

ச்சுன னறிந்தவன். பொருளைத்தேடு முபாயத்தை
நகுலனறிந்தவன். தர்த்தநிச்சயத்தைச் சகாதேவன்
நன்றுயறிந்தவன். புரோகிதராகிய தவ்மியர் எல்லாவ
ற்றையுநன்றுய்த்தெரிந்தவர் பாரியையாகியதிரௌ
பதி மகாபுத்திசாலி. சகலகுணங்களு முடையவள்.
இப்படிக்கிருக்கிறபடியினுலே உங்களுக்கொருகுறை
வும்நேரிடாது. எல்லாநன்மைகளுந் தானேவரும் இப்
படிப்பட்ட சன்மார்க்கங்களோ டிருக்கிற உம்மை இந்
திரனுஞ் செயிக்கமாட்டான். இமாசலத்தில் பேரு
சாவர்ணி யென்பவர் உமக்கு வெகு தருமங்களையும்
நீதிகளையும் உபதேசித்திருக்கிறுர். வாரணவதத்திலே
வியாசர் வெகுதருமங்களை உமக்குச்சொன்னுர். பிரு
புச்சந்தமென்று மிடத்திலேபரசுராமர்உமக்குஅநேக
தரும சூக்ஷ்மங்களை யறிவித்தார். திருஷத்துவதியின்
கரையிலே சிவன் சகலதருமங்களையும் உபதேசித்தி
ருக்கிறுர். அசிதருஞ் சிலதருமங்களை உபதேசித்தார்
இப்படிக்கு அநேகம் பெரியோர்கள் உபதேசித்த
வைகளை யுணர்ந்தவருக்கு என்னகுறைவுவருப்? மே
லும் நாரதமகாமுனி யிடத்திலும் பற்பல தருமங்க
ளைக் கேட்டிருக்கிறீர். ஆதலால் நீர் ஒன்றுக்கும் விச
னப்பட வேண்டுவதில்லை. இந்தப்பூமிமுழுவதும் உம
க்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் வரும். இப்படி யுணர்ந்த
உமக்கு எதிலே சுகப்? எதிலே துக்கப்? புத்திசத்தி-
தரும நிட்டை-இந்திரஜயம்-கொடை - ஆளுகைத்தி
றம் - பொறுமை-முதலாகிய சகல நற்குணங்களினுல்
யாவரிலும் மேலாயிருக்கிறீர் ஆனபடியினுலே - அஞ்
சாமற் சுகமாய்ப் போய்வாருமென்று விதுரன் சொல்
லியதைக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர் சந்தோஷித்துப் புறப்
பட்டார்.

தருமனுதியர்வனவாசக்கோலத்தோடு வெளிப்புறப்படும்போது பட்டினத்தார் பிரலாபம்.

அப்போது நகரியிலிருக்கிறவர்க ளெல்லாம் பா
ண்டவரைப்பார்க்க வெகு அபேக்ஷை யுடையவர்க
ளாய், ஒருவேளை அவர்கள் சொல்லாமல் ரகசியமாய்
ப்போவார்களோ என்னமோவென்று சந்தேகமுற்று,
வீடுகள்மீதிலும் - மதில்கள் மீதிலும் - கோபுரங்கள்
மீதிலும் - சுவர்கள்மீதிலும் - வீதிகளிலும் - வெளிப்பு
களிலும் - கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து நின்றுர்கள்.
அப்போது பாண்டவர்கள் ஒருபூஷணமு மில்லாமல்
இடையில் மரவுரிகளைத் தரித்து, மேலே மான்றே
லுத்தரீயங்களைப் போர்த்துக்கொண்டு, வறிஞர்போற்
காலாலே நடந்து வீதியில்வந்தார்கள். அதைக்கண்ட
ஜனங்க ளெல்லாஞ் சோகத்தையும் - மோகத்தையும்
அடைந்து சொல்லுகிறுர்கள். ஓ! ஓ! என்னகாலப்?
எந்த உதிஷ்டிரரை இரதகஜ துரகபதாதிகளும் - சே
னுநாயகரும் விருதுகூறுவோரும் - வாத்திய முழக்கு
வோரும் சூழ்ந்துவருவார்களோ? அப்படிப்பட்டமகா
ராஜாவாகிய உதிஷ்டிரர் தம்பிமார்நால்வரோடு புரோ
கிதர்மாத்திரம் பின்றொடர, வெண்குடை வெண்சா
மரை முதலானவையில்லாமலும், பூஷணமுங் கவசகி
ரீடாதிகளுமில்லாமலும், நல்லவஸ்திரங்களில்லாமலும்
ஏழைகளாய் வீதியில் வருகிறுரே ஐயோ! எவனை
ஆகாச சஞ்சாரிகளுங் கண்டிருக்க மாட்டார்களோ?
அப்படிப்பட்ட திரௌபதிதேவி யாவருங் காணச்
சாதாரணமாய் வரும்படியாச்சுதே மகாமேன்மையுஞ்
சுகந்தமுமுள்ள சாந்துபூசி, நாணயமாகிய வஸ்திராப
ரணங்களை யணிந்து, பஞ்சணையிலும் மலரணையிலும்
படுக்குமளவிற் கன்றும்படியாகிய இம்மங்கை பரசின்
மேனி; வெய்யலிலுங் காற்றிலுமடிபட்டு, முள்ளிலுங்
கல்லிலுமுராய்ந்து; தூளிகள்படிந்து வாடியொளிமழு
ங்கும்படி நேரிட்டதே இது மிகவுமாச்சரியம்.

மேலும் இப்படிப்பட்ட மகாவீரரைப் பெற்று
ஒப்பற்ற மருமகளைப்படைத்த குந்திதேவியானவள்
வெகு தைரியசாலியாயினுள். இல்லாவிடில் இவர்க
ளிவ்வாறுசெல்கையிற்கண்டு மனதுடைந்துமார்புபிள
ந்து மரிக்கமாட்டாளோ? அவளிருக்கட்டும். நாமெல்
லாம் மகாபாவிகள். ஆகையாலே தான் உலகத்துக்
குத் தந்தைபோலவும் - தாய்போலவும் - மக்கள்
போலவும் - பலவகையினும் நன்மையைப் பயக்கும்
மகாராஜர் இவ்வண்ணஞ் செல்லப்பார்த்து உயிர்வை
த்துக்கொண் டிருக்கிறோம். ஐஐயோ!! என்னசெய்
வோம்? இந்தத் துயரத்தை எப்படிச் சகிப்போம்?
அருள் - பொறை - நன்றியறிதல் - பெரியோர்க்கு
வழிபடுதல் - கல்வி - அறிவு - சவுரியம் - சத்தியம்-
முதலிய நற்குணங்களால் அலங்கார முடையோரா
கிய இந்த மகானுபாவரை வஞ்சித்துப், பலவகையி
னுந் துன்பப்படுத்திக் காட்டுக்குப் போகும்படி திரித
ராஷ்டிரன் முதலாகிய பாதகர்செய்த படியினுலன்
றோ? நாமெல்லாஞ் சுகமிழந்து பெருந்துயரென்னுங்
கடலிலாழும்படி யாயிற்று. ஆதலால் இக்கொடியசெ
ங்கோல் மன்னனது நாட்டில் நாமிருப்பது தகுதியன்
று. ஓர்மரம் வேறற்றபின் அதிலுள்ள கிளைகளும்இலை
களும் - மலர்களும்-வாடாமலிருக்குமோ? இந்த உல
கமென்னும் மரத்திற்கு உதிஷ்டிரமகாராஜா வேர்.
நாமெல்லாங்கிளைமுதலானவை அன்றியும் இவ்வுலக
மாகிய மடுவுக்குத் தண்ணீர்போன்றவர் பாண்டவர்.
நாம் அம்மடுவி லுறையுமீன்கள். நீர்வற்றியபின் மீன்க
ளெப்படி பிழைக்கும்? ஆதலாற் பாண்டவர்போகுமி
டத்திற்கே நாமும்போகவேண்டும். அப்படிசெய்யா
மல் இப்பாவியினது நாட்டில் இருப்போமேயாகிற்
சுகங்கெடுவது மாத்திரமன்றி, நரகமுங் கிடைக்கும்.

அன்றியும் இப்பாவிப் பட்டணத்தில்நமக்குவீடு
களும் வேண்டாம் நிலங்களும் வேண்டாம் செல்வங்க
ளும் வேண்டாம் வாகனங்களும்வேண்டாம். இப்படி

மைந்தரோடும் மனைவிகளோடும் பாண்டவரைப் பின் தொடருவோம். பாண்டவர் வாசஞ்செய்யுங் கானகம் நாடாகட்டும். இந்நகரங் காடாகட்டும். நாமெல்லாம் விட்டு நீங்குவதினாலே இங்குள்ள எல்லா வீடுகளும் பாழ்த்து, வைதிகஹோமங்களும் மங்கலச்சடங்குக ளுமில்லாமல், மயானம்போற் காகங்களுங் கழுகுகளு ம்வட்டமிட்ட, நாய்களும்-நரிகளும்-பேய்களும்-தெருக்களிலுலாவ, இப்பட்டணம் ஒளியற்று நாசமடை யட்டும். என்று பலவகையாய் ஜனங்கள் பேசுகிறதை க் கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர்கள் போகுமளவில், நால்வகைச்சாதியாருஞ் சககுடும்பமாகப் பின்றொடர் ந்தார்கள். அப்போது ஸ்திரீகளெல்லாந் திரௌபதி ஒற்றையாடையோடு கூந்தல் விரிந்து பின்புறத்திற் புரளக் காலால் நடந்துபோவதைக்கண்டு, ஹா! ஹா! என்றுகூவி மார்பிலடித்துக்கொண்டு, துரியோதனுதி களை வைதார்கள் அதுகாலையில் அரண்மனையிலும் அழுகைக் கூச்சலுண்டாயிற்று. இவ்வகையாய் யாவ ரும் வருந்தும்படி கானகத்திற்குப் புறப்பட்ட பாண் டவர்களோடு பெரியோர்களை யெல்லாம் வந்தனஞ் செய்து விடைபெற்று வீதியில் வராநின்ற திரௌ பதியைக் குந்திதேவி நோக்கிக், கண்ணீர்வடியக் குழலி ட்டழுதுகொண்டு, அடிபாவாய்! அடி என்கண்மணி யே! உன்னைப் பிரிந்திருக்கும் காலநேரிட்டதே என் னசெய்வேன்? ஆகினும் இன்றியமையாது வருவன வற்றிற் புத்தியுடையோர் சோலாகாது. நீயோ? சகலதருமங்களுமுணர்ந்தவள். மகாபுத்தியுடையவள். நன்னடையுடையவள். உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டு வதொன்றுமில்லை. ஆயினும் எனது மனக்குறைதீரச் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளடி என் செல்வச் செழுந்திருவே என்று சொல்லுகிறாள்.

ஓ எனதருமை மருமகளே! நீ பர்த்தாக்களையே தெய்வமாக வெண்ணி, அவர்களோடுகூட இருந்து பணிவிடை செய்வதே தருமமென்றுஞ் சுகமென்றும் நினைத்து, வனவாசஞ் செய்வதில் துக்கப்படாமலிரு. உனக்கொரு குறைவும்வராது. உன்குணத்தினால் இர ண்டு குலங்களும் விளக்கமுற்றிருக்கின்றன. நீ வெகு பொறுமையுள்ளவள். இல்லாவிட்டால் அந்தத் துரா த்துமாக்கள் உன்னை யவமானஞ் செய்தபோதே சாப த்தினாற் சாம்பராக்கி இருப்பாய். நீ பொறுத்ததே நன்மை. (பொறுத்தவர் பூமியாள்வார்). என்று பெரி யோர்சொல்லுவார்கள். மற்றொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். சகாதேவன் என்னால் மிகவுமன்பாய் வளர்க்கப் பட்டவன். பாலகன். அவனை நீ வெகுபரிவாய்ப் போ ஷிக்கவேண்டும். என்னை யவன் நினைக்காம லிருக்கும் படி நீசெய்யவேண்டும். உனக்கென்ன பாக்கியக் குறைவு? இப்போதுகுறைநேரிட்டதாய் நினையாதே. விரைவிற் சுபங்களைபடைவாய். ஆனதாற் சுகமாய்ப் போய்வாவென்றுசொல்லி மருமகளைக் கட்டிக்கொண் டு கண்ணீருகுத்தாள். அந்தத் திரௌபதியும் வெகு வாய்க் கண்ணீருகுத்துத் துக்கித்து, மாமியாரைவலம் வந்து அடிதொழுது விடைபெற்றுப்போக, அந்தக் குந்தியுஞ் சிலதூரம் பின்றொடர்ந்துவந்து, தன் புதல் வரைக்கண்டு அளவில்லாத துக்கத்தினால் இப்படி சொல்லுகிறாள்.

ஆ! ஆ! இதென்ன காலத்தின் விபரீதம்? தரு மந்தவறாமல் நடக்குங் குணவான்களாகிய என் புத்தி ரர் இப்படி தாழ்ந்துபோகவும், தருமத்தைப் பகைக் குந்துஷ்டர் மேன்மையடையவுமாச்சுதே. இது அவ ர்களின் விதியுமல்ல தெய்வத்தின் கொடுமையுமல்ல. மற்றென்னவென்றால்-நான் செய்த தீவினையேதான். இந்தக்கதி வருமென்று தெரிந்திருந்தால், ஆதியி லேயே காட்டிலிருந்து இவ்விடம்வரமாட்டேன். அங் கேயேயிருந்தால் இப்பேர்ப்பட்ட துயரப்பட வேண் டுவதில்லையே. இந்தத் துக்கங்களை யெல்லா மனுபவிக் காமல் மக்களுண்டானாரென்கிற களிப்பொடு அந்தப் பாண்டுமகாராஜன் சுவர்க்கமடைந்தார் மாத்திரையா னவள் மகாஞானவதி வருவதை யறிந்துதான் பதி யுடன் சஹகமனஞ்செய்து சுகப்பட்டுப் போனாள். ஆனால் அதை யெனக்குச் சொல்லாமல் வஞ்சித்தாள். நான்துக்கப்படவே பெண்பிறந்தேன். ஓ குழந்தை களே! உங்களைப்பிரிந்து நானெப்படி யிருப்பேன்? இந்தத் துக்காக்கினியினாற்சிறிதும் பிளவாம லிருப்ப துபற்றி என்னெஞ்சு கல்லினும் வலிது. நானுங்கூட வருகிறேன். அல்லது சகாதேவனாவது இவ்விடத்தி லிருக்கட்டும். நீங்கள் வனத்திற்செய்யுந் தவப்பயன் அவன் இங்கிருந்து எனக்குப் பணிவிடை செய்வதி னாற் கிடைக்காமற் போகாது என்றிப்படி வெகுவாய் அலர்த்தியழுது மூர்ச்சித்த தாயைக்கண்டு, பாண்ட வர் மகாதுக்கத்தோடு எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டழு து, பலபல விதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்கள்.

இப்படியிருக்க விதுரன் அவர்களருகில் வந்து, பாண்டவருக்குங் குந்திக்கும் அனேகதிடஞ்சொல்லி, குந்தியை மிகவு முபசாரத்துடனே வீட்டுக்கனுப்பி வித்தான். அப்போது அந்தப்புரத்தில் ஸ்திரீகளெல் லாம் வாய்விட் டழுதார்கள். வீதிகளில் ஜனங்களு மழுதார்கள். அவ்விரண்டு கோஷமும் ஆகாயமெல் லாம பரவிற்று. இந்த கோஷத்தைக் கேட்டுக்கொண் டே பாண்டவர் தலைகுனிந்து செல்லுமளவில், ஸ்திரீ கள் ஒருபிரிவாயும்-புருஷர் ஒருபிரிவாயும்-கோவென் றழுதுகொண்டு சூழ்ந்துசென்றார்கள். அந்தச்சனங் களையெல்லாம்பார்த்த உதிஷ்டிரர் மிகவும் விசனப்பட் டு; அவர்களைத் திருப்பிப்போகும்படி வெகுவித தரு மங்களைச் சொல்லியும் அவர்கள் திரும்பாமற் சூழ்ந்து வர, அவர்களோடு வர்த்தமானமென்று சொல்லப்பட் ட பட்டணத்தின் வாசலி னிடத்திற்குப் போனார். அவ்விடத்திலும் ஜனங்கள் தொடர்ந்து வரக்கண்ட உதிஷ்டிரர் சற்றுநின்று, அவர்களை நோக்கி மகாவண க்கமாய் அவரவரிடத்திற்குப் போய்ச் சேரும்படி சொல்லியும், அவர்கள் கேளாமற் சூழ்ந்து யாவருஞ்

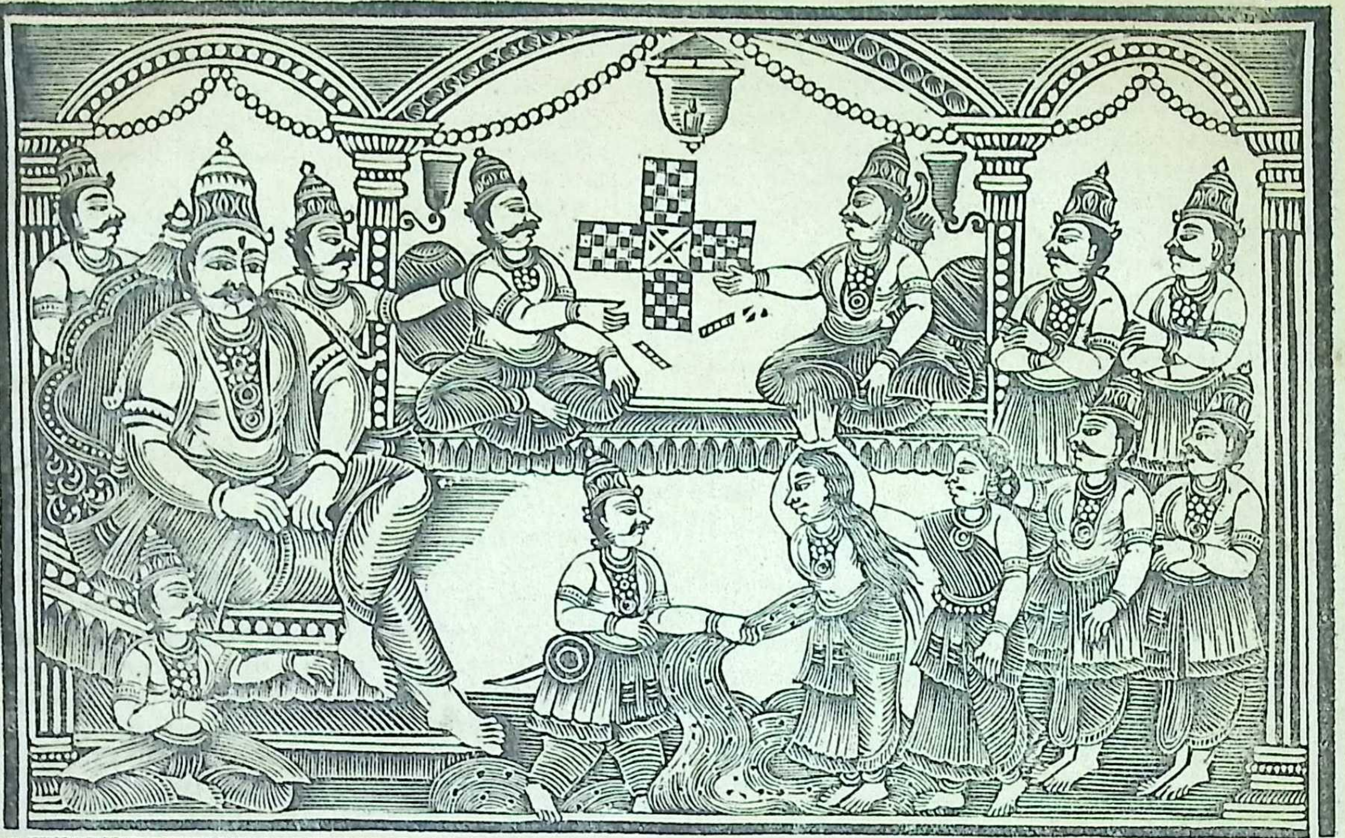
சங்கேதமாய் நாம் இவரைவிட்டுப் பிரியாம லிருக்கக் கடவோமென்று ஒருவரோ டொருவர் சொல்லிக் கொண்டு மிகவும் விசனப்பட்டார்கள்.

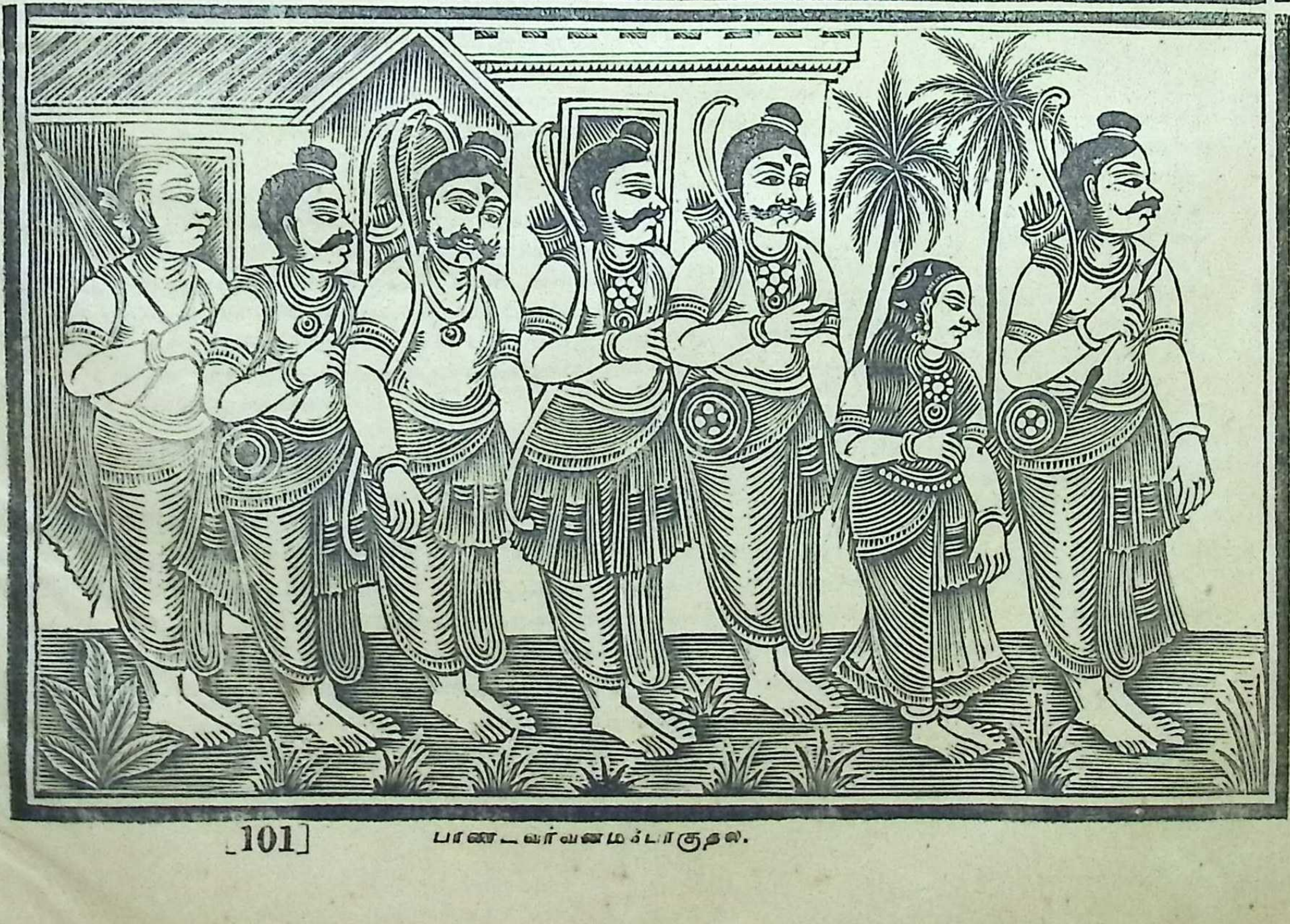
மேலும்-சிலர் தருமராஜனுடைய நற்குணங்களையும், சிலர் வீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தையும், சிலர் அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியத்தையும், சிலர் நகுலனுடைய நற்புத்தியையும், சிலர் சகாதேவனுடைய விவேகத்தையும், சிலர் திரௌபதியினது கற்பையும் புகழ்ந்தெடுத்துப்பேசி, இவர்களை நாமெப்படிப் பிரிந்திருப்போமென்று அழுதார்கள் இவ்வாறாய் விசனப்படாநின்ற ஜனங்களை உதிஷ்டிரர்பார்த்து, ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். ஓ ஜனங்களே! நீங்களெல்லாம் எனக்கு வெகு பிரியமானவர்கள். எனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பவர்கள். ஆதலாலே என்பேச்சைக் கேட்டுத் திரும்புங்கள். லோகத்திலே மனிதனுக்குத் தருமமேபெரிது. அதைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும். என்பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜா கட்டளையிட்டதை நான் மீறலாகாது. அவர் என்னிடத்தில் மிகுந்த பரிவுடையவர். எப்போதும் இதத்தையே செய்கிறவர் ஆனதுபற்றி அவர் கட்டளையின்படி பன்னிரண்டு வருஷம்வனவாசமும், ஒருவருஷம் அக்ஞாத வாசமுஞ்செய்து, புனிதனாய் இவ்விடம் வந்து உங்களைக் காண்கிறேன். விசனப்படவேண்டாம். எங்களுக்கு நன்மையுண்டாக வேண்டுமென்று சிந்தித்துப்பரிவுடனே விடைகொடுத்து எங்களைவலமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு அவரவர்களிடம் போய்ச் சேருங்கள். என்று வெகுவிதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்.

அந்நகரத்து வேதியர் திரிதராஷ்டிரனாதியரைத் தூஷித்துத் தருமனிடஞ் செல்ல அவர் சமாதானங்கூறி யனுப்புதல்.

இவ்விதமாய்ச் செனங்கள் சூழ்ந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதையும், குந்திமுதலானோர் துக்கப்படுவதையும், பாண்டவர் மகா ஏழ்மையோடு செல்வதையும், துரியோதனாதிகளாகிய பகைவர் வேடிக்கையாய்ப்பார்த்து நகைத்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அதைக்கண்ட வீஷ்மர்-துரோணர்-முதலானோர் தாக்ஷண்யத்தினால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமற், பாண்டவர்களுக்காக விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சில பிராமணர்கள் மாத்திரம் அஞ்சாமல் துரியோதனாதிகளுடைய துற்குணங்களை யெடுத்துரைக்கத் தலைப்பட்டார்கள் வாரீர் மகா பெரியோர்களும்-ஆசாரியர்களும்-செங்கோல் மன்னவருமாகிய பிரமுகாளே! யாவருங் கேளுங்கள். இந்தத் துரியோதனாதியர் மிகவும் பொல்லாதவர்கள். மனமறியப் பாண்டவர்களை மோசமாய் அழைப்பித்துச் சூதாடி யாவையும் பறித்துக் கொண்டதுமன்றி, பலவகையிலும் அவமானஞ் செய்து, சபையிலே ஸ்திரீயைக்கொணர்ந்து மானபங்கம் புரிந்து, அதுவும் போதாமல் மறபடியுஞ் சூதாடிக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டார்களன்றோ? இவர்கள் நெடுநாள் வாழமாட்டார்கள். சீக்கிரத்தில் மரித்து நரகமடைவார்கள். இவ்வகையாகிய கொடுந் துஷ்டப் பிள்ளைகளின் மனதின்படியே வயதுமுதிர்ந்த திரிதராஷ்டிரனும் நடக்கத்தலைப்பட்டா னல்லவோ? அவனுக்குப் பெருந்துய ரனுபவிக்கவேண்டிய காலம் நேரிட்டபடியினாலேதான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தியுண்டாயிற்று. பாலகனுக்குங் கூட இப்படிப்பட்ட மடமையிராது. தமோகுணமே இவ்வுருக்கொண்டு பிறந்தது வெளியில் எப்படி குருடனோ? அப்படியே உள்ளுங் குருடன். இந்தப் பாவியொருவன் பிறந்ததனாலே இக்குலமும் - அரசரும் - மற்று மனேகருங் கெடும்படியாயிற்று.

மேலும்-கல்விகளைக் கற்றுணர்ந்து வயதுமுதிர்ந்த பெரியோர்களோடுபழகி அரசாட்சிசெய்யாநின்ற அக்குருடன், அறிவில்லாமை-பொறாமை-கொடுமை-முதலிய சகலதுர்க்குணங்களும் பொருந்திய தன்பிள்ளைகளுடைய பேச்சைக்கேட்டுத், துராத்துமாவாகிய சகுனியினுடைய வஞ்சனைக்கு நற்குணக் கடலாகிய உதிஷ்டிரரை யுட்படுத்திக் காட்டுக்குத்துரத்தினனே இப்படிப்பட்ட அனியாயத்தை யார்செய்வார்கள்? இவனி நக்கட்டும். ஆதியிலே தன் பிள்ளைகளைப்போலே ஜனங்களைக்காத்துப் பின்பு தம்பியாகிய விசித்திரவீரியனைக்கொண்டு காக்கச்செய்து தருமமே பிரதானமாயிருந்த இந்த வீஷ்மரும், பிராமண குலத்திற் பிறந்து சகலகலைகளையு மோதியுணர்ந்து இருதிறப் பிள்ளைகட்கும் வில்லாசிரியரா யிருந்தவர்களாகிய துரோணரும், கிருபரும், தருமம் வழுவாமல் நடக்கிறவனாகிய சோமதத்தன் முதலாயினோரும், இந்த அனியாயத்தைப் பார்த்துத்தடுக்காமற் சும்மாவிருந்தார்களல்லவோ? இவர்கள் எல்லாவகைகளினாலுந் தடுக்க வல்லமையுள்ளவர். இப்படியிருந்தும், அக்கொடுங்குணவரசர் கஷ்டங்கண்டளிக்குஞ் சொற்றையுஞ் சோமனையுமே பெரிதாயெண்ணித் தாட்சணியப்பட்டு அதருமத்திற்கு உள்ளாகினர்கள். அதனாலே இவர்களும்பாபத்தைப்பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். இவர்களுக்கும் விநாசகாலம் நேரிட்டபடியினாலேதான் விபரீதபுத்தி யுண்டாயிற்று. ஓ! ஓ! ஓ! இதென்னமோ காலக்கொடுமை. இந்தமகாபாவியாகிய திரிதராஷ்டிரனதுராச்சியத்தில் நாமினியிருப்பது நல்ல தன்று. பாண்டவர்களோடு காட்டுக்கே போவோம். அவர்களோடு கூடவேயிருப்போம் என்று சொல்லி சிந்தித்துக்கொண்டே வந்து உதிஷ்டிரரோடு கலந்தார்கள். அதுகண்ட உதிஷ்டிரர் அவர்களைப்பார்த்து இதனைச்சொல்லுகிறார். ஓ பிராமணோத்தமர்களே! நீங்கள் என்னிடத்திற் பரிவுள்ளவர்கள் ஆனாலும் என்பேச்சைக் கேட்கவேண்டும். இவ்விடத்தினின்றும் நீங்கள் குடும்பங்களோடு திரும்பி மனைகட்குச்சென்று எனக்கு நன்மையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப் பதின்மூன்று

 பாண்டவர்வனம்போகுதல்.

வருஷங்களுங் கழித்த வுடனே உங்களைக்கண்டுசந்தோஷிப்பேன். என்றுசொல்லி யாவரையுஞ்சமாதானஞ்செய்தனுப்பிக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்.

திரிதராஷ்டிரனுக்குவிதுரன்பாண்டவராதியர் கருத்துணர்த்த நாரதர் அது நிச்சயமென்றுசொல்லி மறைதல்.

இவ்வண்ணமாய் உதிஷ்டிர மகாராஜன் காட்டுக்குச்செல்ல, சகலமானஜனங்களும்-பந்துக்களும்-ஊழியக்காரரும்-அரசரும் - முன்பு ஸ்ரீராமர் அயோத்தியைவிட்டுக் காட்டிற்குப்போகுமளவில் அந்நகரத்தாரெல்லாம் எப்படிவிசனப்பட்டார்களோ? அப்படி ஆறாதவிசனத்தினாற் கண்ணீர்பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டு, வாய்விட்டழுதுகொண்டே சிலதூரம் பின்றொடர்ந்துபோய், அக்கால் அயோத்தியாநகரத்துச்சனங்கள் கைகேசியை நிந்தித்ததுபோல்திரிதராஷ்டிரனை நிந்தித்து, உயிரிழந்தவர்போல் ஒளியிழந்து திரும்பினார்கள். அப்படியிருக்க - திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் பாண்டவர்களின்மகிமையையும் அவர்கள்பிரதிக்கினை செய்ததையும்யோசித்து, மனதிற்பயமுண்டாகித்திகிலடைந்து பரதவித்து விதுரனை யழைப்பிக்க, அவனும் வந்துபக்கத்திலுட்கார, அவனைப்பார்த்து வினவுகிறான் அப்பாவிதுரா ? நம்முடைய பாண்டவர்கள் வனத்துக்குப்போகின்றார்களே அவர்களுந் திரௌபதியுந் தவுமியரும் எப்படிபோனார்கள் ? என்னசொன்னார்கள்? என்னநினைத்துக்கொண்டு செல்கிறார்கள்? இவைகளை நன்றாய்ச்சொல் கேட்கவேண்டுமென்று கூறக்கேட்ட விதுரன்சொல்லத்தொடங்கினான் கேளுமையாமகாராஜாவே! உதிஷ்டிரர்கிருஷ்ணாசலத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு போனார். ஏனென்றால் - உமது துஷ்டப்பிள்ளைகள் பலவகையில் அபராதஞ் செய்திருக்கச்செயும் அதையெவ்வளவும் மனதில் நினைக்காமல், அப்படியிருந்தாலுந் தருமநோக்குள்ள கண்களால் அவர்களைப்பார்த்தால் அவர்கள் எரிந்துபோவார்களானபடியினாலே முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு போனார்.

இப்பால் வீமசேனனோ? தனதுமிகுந்தவீரமும் அழகும்பொருந்திய கைகளைத் தொங்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே போனான். அதேனென்றால் - இந்தக்கைகளினாலே தருமபுத்திரருக்கு விரோதிகளைச் சீக்கிரத்திற் சங்கரிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தினாலவ்வாறுபோனான். அர்ச்சுனன் கால்களால் மணல்களை யிறைத்துக்கொண்டு போனான். அதற்குக்காரணம்யாதென்றால் - இந்தக்காலினால் மணலையிறைக்குமளவில் இது எப்படி சிதறி நாற்புறமும் வியாபிக்கிறதோ ? அப்படியே திரிதராஷ்டிர சேனையிற் சரங்களையிறைப்பேனென்கிற கருத்தேயாம். நகுலன் தன்னுடம்பெல்லாம் புழுதிபடிந்து மாறுபட் டிருக்கும்படி போனான். அதன்கருத் தியாதென்றால் - நமது வடிவை மங்கையர்கண்டு மயங்குவார்கள். அப்படியாகவேண்டாமென்பதேயாம். சகாதேவன் கைகளாலே முகத்தை மூடிக்கொண்டு போனான். அதற்கு ஏது யென்னவென்றால் - முகத்தி லுதியாநின்ற கோபாக்கினி வெளியிற் பாவவேண்டாமென்கிற எண்ணமேயாம். பாஞ்சாலி புஷ்பிணியாக ஒற்றையாடையோடு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு சென்றாள். அவள்கருத்தென்னவெனில் - இப்போது நானெப்படிப் போகிறேனோ? அவ்விதமாகவே இதற்குப் பதினான்காவது வருஷத்திலே துரியோதனாதிகளின் மனைவிகள் தங்கள் கணவரும் மக்களும் யுத்தத்தில் மடிய, அவர்மீதில் வீழ்ந்தழுது அவ்வுதிரங்களாடைகளிற்பட்டுத் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு துயரப்படுவார்களென்பதுதான். புரோகிதராகிய தவுமியர் தருப்பைகளைக் கையிலேந்தி, யமசாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, இதற்குப் பதினான்காவதாண்டிலே மடிந்த அரசர்களுக்கு மிகுந்திருப்பவர் கிரியைசெய்வார்களென்று எண்ணிக்கொண்டே போனார்.

அன்றியும் அந்தப் புரோகிதர் பதினாலாம் வருஷத்திற் குருடன் சந்ததியற்றுப் போவானென்றும் உரைத்தார். என்றுசொல்லவே இந்தவார்த்தைகளைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் அஞ்சி, விதுரா ! ஜனங்களென்ன சொன்னார்களென்று வினவ, விதுரன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான்: ஓ மகாராஜாவே ! ஜனங்களெல்லாம் பாண்டவர் வனம்போக மனம்பொறுமற் குடும்பத்தோடு வெகுதூரங் கூடவேபோய், அவர்களாற் பலவகையாற் சமாதானஞ் செய்யப்பட்டு, கன்றுகளை விட்டுப் பிரிந்த பசுக்கள்போற் கதறிக்கொண்டே தங்கள் மனைகளைச் சேர்ந்து, உம்முடையவும் உமது புத்திரர் முதலானோருடையவுமாகிய பலதுர்க்குணங்களை யெடுத்துப் பழிப்பதும், பாண்டவர்களின் நற்குணங்களை யெடுத்துப் புகழ்வதுமாக மிகுந்த விசனத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு, அன்னாகாரமில்லாமல் இவ்விராச்சியத்தி லிருக்க மனமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். பலவகை அபசகுனங்களாகின்றன மேகங்கள் உதிரத்தைப் பொழிகின்றன. வானத்தினின்றுங் குறைக்கொள்ளிகள் வீழ்கின்றன. வீதிகளில் நரிகள்வந்து ஊளையிடுகின்றன கழுகுகளும் பருந்துகளும் வட்டமிடுகின்றன. இவ்வகையாய் இப்போதிந்நகரமானது ஸ்ரீராமர் வனவாசம் போகும்போது திரு வயோத்திமாநகர் எப்படி யிருந்ததோ? அப்படியிருக்கின்றது. என்றுசொல்லி வாயைமூடிக்கொண்டான். இப்படியிருக்க - நாரத மகாமுனியானவர் அனேக முனிவர்குழாங்கள்சூழத் திரிதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து, அவனாலுபசரிக்கப்பட்டபின் அவனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! உனதுதுராலோசனையினாலும் உன் புத்திருடைய கொடுஞ் செய்கைகளினாலும்-

பதினுன்காவ தாண்டிலே உன்வமிசம் நாசமாய்ப்போ மென்றுசொல்லி மறைந்துவிட்டார்.

துரியோதனன் துரோணரை அடைக் கலம்புகுதல்.

இவ்விதமாய் விதுரனும் - நாரதரும்-சொல்லக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரனும் மற்றயாவரும் பயமடைந்து யோசித்து, ஒன்றுந் தோற்றும லிருந்தார்கள், துரியோதனனுனவன் துச்சாதனன்-கர்னன் - சகுனி இவர்களோடு துரோணுசாரிய ரிடத்திற்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து. ஐயா ஆசாரியரே ! அடியேனையும் இவ்விராச்சியத்தையுந் தேவரீர் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தேன். இவ்விரண்டும் பகைவர்கையி லகப்படாவண்ணங் காத்தருள வேண்டுமென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட துரோணர் - கேளப்பா துரியோதனு! பாண்டவர் ஒருவராலுஞ் சங்கரிக்கப்படமாட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களை ஜெயிக்க என்னுலாகாது. ஆனாலும் நீ யென்னைச் சரணமாக வந்தடைந்ததுபற்றி உன்னையுங் காக்கவேண்டும். அதற்காக ஒன்று சொல்லுகிறேன்கேள் என்னுயி ரிருக்கிறவரையில் உன்னைச் சத்துருக்கள்கையி லகப்படவொட்டாமற் காப்பாற்றுவேன். எனக்கோ முன்னமே மிர்த்துண்டா யிருக்கிறது அதுது யாதென்றால் துருபத மகாராஜன் என்னிடத்தில் உண்டானவிரோதத்தினுல் யாஜோபயாஜரை யனுசரித்து, அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்க ஒருபெண்ணையும் என்னைக் கொல்ல ஒருபிள்ளையையும் பெற்றுன். அந்தப்பெண் திரௌபதி, அந்தப்பிள்ளை திருஷ்டத்துய்மனன். அவன் கவசகுண்டலங்களோடும் வில்லோடும் அக்கினியினின்றுதித்தான். அவனை நினைத்தால் என்மனம் பதைக்கின்றது. அவனே பாண்டவர்களின் பக்ஷத்திலிருக்கிறுன். ஆனபடியினலே அவனுல் நான் கொல்லப்படுவேன். உங்களுக்குங் காலங் குறுகிற்று.

அன்றியும் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களையும் ஒருகணப்பொழுதாய்ப் போக்கிப் பாணடவர் உங்களிடத்திற்குவந்து இராச்சியத்தைக்கேட்பார்கள் நீங்கள் துர்ப்புத்தியினுற் கொடுக்கப் போகிறதில்லை அதனலே உயுத்தமுண்டாகும் அதில் அவர்கள் பிரதிக்கினை செய்தபடி நிறைவேற்றுவார்கள். சந்தேகமில்லை. விதிவசத்தை யார் தடுக்கமாட்டுவார்கள்? பாண்டவர்களது செல்வம் உங்கட்குச்சதமன்று. ஆதலால் அச்செல்வம் கைவிட்டுப் போகாமுன்னமே மறுமைக்குவேண்டிய தருமங்களைச் செய்யுங்கள் நீங்களிதுவரையில்வெகுபாவங்களைச்செய்திருக்கிறீர்கள். அவைகளைத் தருமஞ்செய்து போக்கடித்துக் கொள்ளுங்களென்றுசொன்னுர், அதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் மிகுந்த விசனமடைந்து புத்திரனைப்பார்த்து, அடா துரியோதனு ! ஆ ! என்ன விபரீதங்களை யுண்டாக்கிவிட்டாய் ? ஐயோ ! இனியேனும் அத்துற்குணங்களையெல்லாம் விட்டு, பாண்டவர் கோபம் நமக்குக்கேட்டிற்கு ஏதுவென்று சொல்லுகிறபடியினுலே நீ இப்போதே விதுரனை யனுப்பிப் பாண்டவரை வனம்போகாமல் வரும்படிசொல். அப்படியவர்கள் திரும்பாவிடில் அனேக இரதகஜ துரகபதாதிகளையும் - ரத்தினங்களையும் - தனங்களையுங் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துச் சமாதானம்பண்ணியாகிலும் வரச்சொல்லென்று சொன்னுன். இப்படியாகச்சொல்லி மனம் நிலைபெறுமல் திரிதராஷ்டிரன் தவித்துக்கொண் டிருக்க சஞ்சயன் அவ்வரசனிடத்திற்கு வந்துபணிந்து தன்னையறிவித்து, அவ னனுமதிப்படியுட்கார்ந்து, அவனைப்பார்த்து இதனைச் சொல்லுகிறுன்.

திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயன் சடிவதைக் கேட்டுபரிதாபித்தல்.

ஓ மகாராஜாவே ! நீரே உமது பிள்ளைகளின் ஆலோசனைக் குட்பட்டு, பாண்டவரை வஞ்சனையாற் சூதாடச் செய்து, பலவிதமாய் அவமானப்படுத்தி, அவர்கள் செல்வர்கள் யாவையும் பறித்துக்கொண்டு, மரவுரி மான்றோல்களோடு காட்டில்துரத்திவிட்டீரே மனதிலிருந்த கோரிக்கை நிறைவேறிற்றே இன்னமேன்விசனப்படுகிறீர்? என்ன அவர்களிடத்தி னின்றும் பறித்துக்கொள்ள வேண்டிய பொருள்களிற் குறைவுபட்டதென்றுபரதவிக்கிறீர்? உமது எண்ணத்திற்கும் உமதுபிள்ளைகள் அபிப்பிராயத்திற்கும் என்னகுறைவுண்டாகியதென் றுபெருமூச்செறிகிறீர்? இன்னுமென்ன செய்யவேண்டும் ? என்று சஞ்சயன் சொல்ல அதற்கு அவ்வரசன் ஓ சஞ்சயனே ! சூரரும், வெல்லப்படாதவரும், யுத்தத்தில் வல்லவருய், தருமவான்களும், வெகுசகாய சம்பத்தோடு கூடியவருமாகிய பாண்டவரோடு பேதைகளாகிய என்மக்களுக்குப் பகைநேரிட்டிருக்க; எப்படி சிந்தைப்படாமலும் விசனப்படாமலு மிருப்பேன் ? என்றுரைக்கக் கேட்ட சஞ்சயன் - ஓய் ராஜாவே! நீர் மனமறிய அனியாயத்தைச்செய்து பாண்டவர்களோடு பகைசம்பாதித்துக்கொண்டு இப்போதேன் விசனப்படுகிறீர் ? விசனப்பட வேண்டுவதாகிய காலம் இனியிருக்கிறது. அப்போது விசனப்படலாம். புஷ்பிணியாயிருந்த பாஞ்சாலியைக் சபையிலிழுத்துக்கொண்டுவரச்சொல்லி உமதுமூத்தமகன் ஏவ, இளையவ னப்படி இழுத்துத்துகிலுரிய, வீஷ்மர் துரோணர் முதலானேர் வேண்டாமென்று சொன்னதையுங் கேளாமல் மனம்பூரித்துச் சும்மாவிருந்தீரே அதற்குப்பயனுய் அந்தத் துச்சாதனன் மார்பை வீமன் கதாயுதத்தினுற் பிளந்து உதிரபானஞ்செய்யக் கேட்கப் போகின்றீர அப்போது வேண்டுமானமட்டும் விசனப்படலாம். பாண்டுபுத்திரர்விரோத மாகாதென்றுமக்குத் தோற்றியிருந்தால், அன்று விதுரர்சொல்லியபேச்சையும் வீஷ்

மர் முதலானோர் சொல்லிய பேச்சையுங் கேட்டீரா? வீணா யிப்போதேன் சிந்தைப்படுகிறீ ரென்றான்.

அதுகேட்ட குருட்டரசன் - ஓ சஞ்சயனே! தெய்வம் எவனைக்கெடுக்க நினைக்கிறதோ? அவன்விவேகத்தை முன்னமே பறித்துவிடுகிறது. யாரை விருத்திசெய்ய நினைக்கிறதோ? அவனைக் குணசாலியாக்கும். காலமும் புத்தியைக்கெடுத்து நசிக்கச் செய்கிறதே யல்லது, ஆயுதத்தை யெடுத்துக் கொல்லுகிறதில்லை. அப்படிதான் எனக்கும் நேரிட்டதென்றுசொல்லக்கேட்ட சஞ்சயனனவன் - ஓய் ராஜாவே! வந்துவிட்டதுபயம். இனி செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை. இல்லாவிட்டால் உம்முடைய குமாரர் கர்னனோடுஞ் சகுனியோடுங்கூடிக்கொண்டு, கற்புடைய மங்கையர்க்குச் சிரோம்ணியாகிய திரௌபதியைச் சொல்வாதுஞ் சொல்லிச் செய்யாதுஞ்செய்து அவமானப் படுத்துவார்களா! ராஜாதிராஜராகிய பாண்டவரை அடிமைகளென்றும் நபும்சகரென்றும் பலவாருய்த் தூஷிப்பார்களா? இப்படிசெய்திருக்கவும், அவர்கள் தருமத்திற் கட்டுப்பட்டு உமது கட்டளையை மீறாமற் காட்டிற் சென்றார்களே! அந்தப் பொறுமை யென்னுந் தீயே பகைவரைச்சுடும். என்று சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் அச்சஞ்சயனோடு பின்னுஞ் சிலபேச்சுகளைச்சொல்லி பரிதவிக்கிறான்.

ஓ சஞ்சயா! துஷ்டப்பிள்ளைகள் என்பேச்சைக் கேட்கவில்லை. சூது வேண்டாமென்று தடுத்தேன். பின்பு திரௌபதியைச் சபையி விழுக்கும்போது காந்தாரி முதலானோர் மிகவும் விசனப்பட்டு என்னோடு சொன்னார்கள். விதுரனுஞ் சொன்னான். அனேக அபசகுனங்களு முண்டாயின; இவையெல்லாங்கண்டு நான் அவளுக்கு இஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்து, பாண்டவர்களுக்குஞ் செல்வங்களை முன்போற் கொடுத்து இராச்சியத்திற்கு அனுப்பினேன். மறுபடியும் இந்தத் துஷ்டர் அழைப்பித்து இப்படிசெய்தார்கள். அப்பா சஞ்சயா! நானென்னசெய்வேன்? இதனாலே துருபதமகாராஜனுங் கிருஷ்ணன் முதலானோரும் நமக்குப் பகையாளிக ளானார்களல்லவோ? சஞ்சயா! நானென்ன செய்யப்போகிறேன்? இனி துருபதமகாராஜனும், வீஷ்மருக்குச் சத்துருவாகிய சிகண்டி - துரோணருக்குச் சத்துருவாகிய திருஷ்டத்துய்ம்னன் - முதலான துருபதகுமாரரும், விருஷ்ணிகள் - அந்தகர் - போசர் - குகுரர் - தாசார்கர் - சாத்துவதர் - வாதவர் - முதலானோர்களும் புடைசூழ, இந்திரதனுசுக்கொப்பாகிய காண்டவத்தை வளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு அர்ச்சுனன் வருவானே; காலதண்டம்போன்ற கதையைக் கையிலேந்தி வீமன்வருவானே, இவர்களெதிரில் நின்று யார் தடுக்கமாட்டுவார்கள்? நானு மெத்தனையோவிசை பாண்டவர் பகையாகாதென்று சொல்லியுங் கேட்காமற் போனானே அரசர்க்குள் பலசாலி ஜராசந்தன். வீமன்கையால் முறிந்தான். இதுகளையெல்லா மன்றே விதுரனுஞ் சொன்னான். அதைக் கேளாமற் புத்தியீனனாகிய நான் ஆபத்தைக் கொணர்ந்து விட்டுக் கொண்டேன். என்று திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயனோடு சொல்லி வெகுவாய் விசனப் பட்டானென்று வைசம்பாயனமுனிவர் ஜனமேஜயமகாராஜனுக்குச் சொல்லி நிறுத்தினர்.

சூதுபோர்ச் சருக்கத்தோடு,

சபாபர்வம் - முற்றிற்று.